John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No
ADAMS
140.2

Dictionarium HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICVM,

Authore CAROLO STEPHANO.

GENTIVM, HOMINVM, DEORVM Gentilium, regionum, locorum, ciuitatum, æquorum, fluuiorum, ſinuum, portuum, promontoriorum, ac montium, antiqua recentioraq́; ad Sacras & prophanas hiſtorias, Poëtarumq́; fabulas intelligendas, neceſſaria nomina, quo decet ordine complectens.

HVIC POSTREMÆ EDITIONI ACCESSIT collium, ſyluarum, deſertorum, inſularum, populorum, pagorum, fanorum, tribuum, fontium, lacuum, torrentium, paludúque ingens recentium, veterúmque nominum aceruus, ex libris typis excuſis, calamo exaratis chartis geographicis, marmoribus vetuſtis, nummis atque tabulis antiqui æris, magna cum hiſtoriarum inſignium, ac rerum copia, diligenter ac fideliter excerptus.

Apud Iacobum Criſpinum.

M. DC. XXXIII.

xx
Adams
140.2

TYPOGRAPHVS
STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS SALVTEM.

QVAMVIS *huius Dictionarij titulus rerum, quæ in eo continentur, ſummam & vſum vtcunque oſtendat: nihilominus tamen cùm in more ſit poſitum, præfatione quadam lectores, ceu in veſtibulo aliquantiſper occupatos, detinere, tum de totius huius operis inſtituto, tum de eiuſdem vtilitate nonnulla in medium proferre viſum eſt. Carolus Stephanus, vir de literis & literatis bene meritus, cùm primus omnium huic Indici manum admouiſſet, adoleſcentes lectionis hiſtoricæ ac poëticæ ſtudioſos iuuare voluiſſe viſus eſt, eiſq; veterum ac neotericorum hiſtoricorum ac poëtarum arcana reſerare, vt nihil in horum ſcriptis occurreret, quod diſcendi cupidos remoraretur. Ideò quæcunque antiqui ac noſtræ ætatis autores claßici de figmentis poëticis, de clarißimorum virorum ac heroum dictis & geſtis, de regionum vrbiúmque ſitu, de gentium moribus, de fluminum, montium, ſyluarúmq; deſcriptione fuſißimè literis mandarãt, qua breuitate fieri poterat, fideliter collecta, typis excuſo volumine fecit iuris publici. Quum verò poſteriores vigiliæ vt plurimùm ſint ſapientiores, iterata editione cumulatiorem theſaurum ſtudioſis obtu-*

lit. Variis poſtea locis, prout res, tempus & occaſio, poſtularũt, doctorum quorũdam virorum induſtria & labore illud opus, & etiam à nobis ante decennium, non ſine multiplici acceſſione eſt editum. Ab aliquot annis quum deeſſent & deſiderarentur à multis bibliopolis exemplaria, de noua editione cogitationem curamq́; animo ſuſcepi: quam amico cuidam, ab his ſtudiis, non prorſus alieno viro, ante aliquot menſes aperiens operam ſuam in Dictionario noſtro emendando & illuſtrando lubens nobis commodauit, variáque ſupellectile literaria nobile Muſarum domicilium exornare conatus eſt. Primùm enim ſublatis nõ paucis partim inutilibus, partim falſis & putidis rhapſodiis, quæ ſciolorum quorundam audacia in vnam aut alteram poſteriorem editionem irrepſerant, multa nomina vetera nouáque ex probatiſſimis auctoribus collecta repoſuit. Deinde, poëticarum fabularum ethicam & phyſicam in plerisque interpretationem antea omiſſam adiecit. Tertiò, nominibus vrbium, inſularum, populorum veterum, quorum frequens apud Geographos occurrit mentio, nouas nomenclaturas ex A. Ortelij doctiſſimi Geographi Theſauro aliiſque collectas coniunxit, infinitis penè tum recentioribus tum vetuſtis Geographiæ vocibus nũc primùm huic Indici inſertis, Vrbium hodie florentium & præcipuarum partium accuratas deſcriptiones haud prætermiſit. Nominibus Hebræis, ex veteri Teſtamento potiſſimùm diligenter excerptis, Latinam adtexit interpretationem, vt quod in prioribus editionibus erat inchoatum, prorſus abſolueret. Poſtremò, multa quæ ad Poëtarum, Geographorum & Hiſtoricorum ſenſus percipiendos pertinent, quantum tulit aliquot hebdomadarum anguſtia, & operis moles requirebat, quoad eius fieri potuit, vobis interpre-

tatus eſt. Quandoquidem verò eiuſmodi dictionum Indices iuxta alphabeti ſeriem digeſti, ſtatuis Mercurialibus appoſitè aſsimilantur, quæ viatoribus, ne à recto tramite deflectãt, iter exerto digito oſtendunt: ita minimè decet vos in hoc opus defixos nimiũ tenere oculos, nec ex Indicibus ſtudioſos adoleſcentes ſapere conuenit: ſed tantùm quoties opus erit, & vbi viam crebris profectionibus ingreſsi fueritis, non ita frequenti manu hic liber erit terendus. Nam qui nocturnam diurnamq́; operam in Dictionariis Indicibuſq́; voluendis imprudenter collocant, perinde mihi facere videntur atq; ij qui aliquò profecturi in itinere perpetuò morandum conſtituunt. Quemadmodum verò minimè laudandus eſt ille, qui (quòd multos vino capi ac per temulentiam peccare videret) vites paſsim excidit, quum potius debuiſſet fontes fodere & Nymphis (vt aiunt) Bacchum tradere educandum, ebriumq́; ſobrio repreſſum caſtigare: ita ſanè non probandi ſunt qui poëſim, quòd fabuloſa multa contineat, ex literarum ſolo excindere, (quam poterant emendare) conantur. Immò ſicut inter vitis folia ac palmites copioſus ſæpe fructus occultatur, ſubq́; vmbra latet: ſic in figmentis poëtarum multa vtilia adoleſcentum conſpectui ſubtrahuntur, quæ cùm ad morum tum ad naturalis philoſophiæ præcepta commodè referri queunt. Exempli cauſa, Ouidij Metamorphoſes, anilia commẽta cenſebuntur, ſi verba & voces tantummodò, & prout extant, interpreteris. Quis enim hominum in arbores, piſces, formicas, ſcopulos, infinitaſq́; eiuſmodi formas, Iouis, Apollinis, & ſimilium idolorum nutu conuerſiones ſibilis ac cachinnis non excipiat? Tantali ſcilicet, Danaidum, Siſyphi, Ixionis, Titij, Salmonei, aliorumq́; cruciatus inauditos, Charontis cymbam, Stygias pa-

ludes, Acheronta, Plutonem, Tiſiphonem, Cerberum tricipitem & inferorum poëtica portenta recipiemus: Herculis labores, Perſei hoſtes lapidificantis ludicræ pugnæ, Phaëtontis, Dædali, Ganimedis conatus & raptus, quam fidem apud hebetiores obtinebunt, ſi ſimpliciter quod de ijs ſcriptum extat, referatur? Deorum autem Dearúmque cæli, terræ, maris & inferorum figmenta, quamuis à ſuperſtitione vetere culta, nihilo minus tamen à ſapientibus viris ad rerum naturalium conſiderationem reducta ſunt: quam ſi quis ex Ouidio & alijs iterum explicare velit, vt iam olim & noſtro ſeculo quibuſdam mythologicis præſtitum eſt; is (meo quidem iudicio) philologis omnibus vtilem nauabit operam, & de humaniorum literarum ſtudiis multùm merebitur. Porrò, ſicut in picturis color plus afficit quàm lineæ, propter ſimilitudinem corporis & fallendi aptitudinem: ita in poëtarum inuentis mendacium probabilitate temperatum magis percellit & gratius eſt apparatu carminis & dictionis fabula figmentoq́; carentis. Proinde vbi abſurdum aliquid in poëtis occurrit, puta de Deorum maiorum minorumq́; conuiuiis, rixis & amoribus, de Gigantibus, Centauris, Chimæris, Gorgonibus, Cyclopibus, & eiuſmodi monſtris: is, qui eum vt verum amplectitur ſermonem, in errores incidit, falſiſq́; opinionibus imbuit animum. At qui nunquam immemor eſt poëticarum in fingendo præſtigiarum, is nihil feret mali, neq; quicquam abſurdi credet, ac ſi Neptunus terram eruere, & Atlas humeros ab onere cœleſtis machinæ ſubtrahere cogitaret. Immò ſecurè ridens pueriles iſtos pauores, ad philoſophiæ arcana perquirenda poëtarum veterum ſublimes animi conceptus accommodabit. Nec ſanè ſunt fugienda horum ſapientum ſcripta Philoſophiæ & humanio-

rum

rum literarum ſtudioſis, ſed adhibenda diligens conſideratio, adſueſcendumq́ eſt, vt in fabulis, quæ iuniorum mentes titillãt, vtilitatem quæras, eamq́ amplectaris. Si verò fabulæ te ad impietatem aut turpia deſideria pertrahunt, eis repugnandum eſt, & ſuccenſendum. Hoc enim eruditionis principium eſt. Iouem vides in aurum per tegulas in Danaes turrim illapſum, fucumq́ virgini facientem; animum reuoca ad præclaram Lyrici vatis ſentẽtiam, Aurum per medios ire ſatellites, & perrũpere amat ſaxa, potentius ictu fulmineo. *Deteſtãda hìc Magnatum luxuria, pecuniæ amor in virginum cuſtodibus. Cæterùm, ſicuti à ſcorpijs icti, ſolent ab iiſdem remedium petere, ita ex ipſis poëtis vulnerum, quæ ab eorũ fabulis inflicta ſunt, remedia petamus, id eſt, fabularum commodè explicationes hauriendæ, quæ ſtudioſis adoleſcentibus frequentes occurrunt. Cùm verò minus exercitati non ita facilè nucleum ſub fabularũ cortice latentem eruere poßint, idcirco vt ſæpius detegeretur in hac editione curauimus. In Geographicis autẽ, ſpinoſa illa de veterum & recentiorũ nominum cõciliatione ſæpius faceſſere iuſſa, quod breuius deſcribi potuit diligenter eſt annotatũ. Si quis plura deſiderat, ad Ortelij laudatos, vtilißimoſq́ labores recurrat. Hic enim abſolutam ferè hac in parte præſtitit operam. Infinita alia quæ tum ad hiſtoriam, tum ad Geographiã pertinent, omiſſa eſſe, & apud autores latere non negamus, ſed cùm & manum de tabula tollendã eſſe ſciremus, & immoderato modo modũ aliquem præſcribendum, & Indicem excudere nobis eſſet conſtitutum, dummodo neceſſaria apparerent, minutißima quæque perſequi & vobis offerre ſuperfluum atq́ adeo pernicioſum ſumus arbitrati. In hiſtoria rerum geſtarũ à præſtantißimis viris lõgiores*

deſcriptiones omiſſæ ſunt: ſatis etenim fuit vno verbo indicaſſe nomen, vel hiſtoricos ſcriptores, apud quos geſtorum & heroum memoria extaret. Librorum autem numerum, aut capita annotare immenſi fortè nec ita neceſſarij fuiſſet laboris. Quod ad vrbium & regionum nomina, locorum longitudines & latitudines, cæteráq; à Geographis accuratè tradita, conſultò prætermiſit is, cuius manu in Dictionario noſtro poliendo & augendo ſumus vſi, quum exactam de iis rebus doctrinam hoc opere tradere non inſtituiſſet. Autorum item veterum & recentium nomina decurtauit, quòd in eorum cognitione imperitiores ſciret eſſe verſatos. Occurrent forſitan, præcipuè in Geographicis vocibus, quæ repetita videbuntur, & poëticas quaſdam fabulas ſemel & iterum repoſitas eſſe non diffiteor. Voluimus enim non exercitatis ſolummodò, ſed & rudioribus conſulere. Magiſtratuum, & variorũ apud Græcos Romanoſq; munerum publicorum nomenclaturæ hîc non apparebunt: iſta etenim non ſunt huius operis: tametſi quædam ſparſa ſint, vt ſtudioſi adoleſcentes ad hiſtoriarum lectiones allicerentur. Quòd ſi quædam exciderunt delenda, aut quæ pollitiorem limam requirant: ſi quæ inter excudendum errata commiſſa ſunt propter operariorum incuriam: veſtrum erit pro veſtra erga homines de literis optimè merendi ſtudoſos beneuolentia, meos qualeſcunque conatus æqui boniq; conſulere. Ex Typographẽa noſtra, anno Redemptionis humanæ M. CIↃC. XVIII. *pridie Calendas Martias.*

DICTIONARIVM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICVM.

AA

A, AMNIS in Gallia Belgica, apud Atrebates ſcaturiginem habens, ciuitates ſanctum Audomarum, & Teruannam, Morinóque populos alluit, ac Flandriam à Picardia diſtinguit, atque diſterminat, ac [illegible] in mare Britannicum, ſeu Anglicũ effunditur, Ortelius in Theat.orb.ter.

Aætius, nomen proprium viri. Vale. Flac. lib. 7. Argonat.

Aaraſſus, vrbs Piſidiæ, ex Artemidoro apud Strabonem lib. 12.

Aaron, filius Amram, frater Moſis, Hebræorũ primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quod ille balbus eſſet: ad Leuitici ſacerdotij adminiſtrationem à Deo per Moſem vocatus, & hoc, confirmatus modo: cùm Iſraëlitarum quidam indignè ferrent ſoli Aaroni collatam ſacerdotij dignitatem, præcepit Dominus Moſi, vt à ſingulis Iſraeliticarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſua cuiuſque in virga nomen eius ſcriberet, eáſque oraculari tabernaculo imponeret; futurum enim vt quem Dominus virum elegiſſet, eius virga fructificaret: quod cum feciſſet Moſes, poſtridie tabernaculum ingreſſus, vidit Aaronis virgam, Leuiticæ familiæ principis, fructificauiſſe, floréſque edidiſſe, & amygdala peperiſſe. Numer. 17.

Aaron, Saracenorum Ammirrhas; cum in Aſiæ prouincias exercitum trecentorum millium militum duxiſſet, turpe fœdus cum eo iniit Nicephorus Imperator, pactus ſe ei daturum annue trecenta millia aureorum tributum capitis Imperatoris, & tria pro capite filij ſui. Palus lib. xxiiij. ann. Domini 803. Sigebertus in Chronicis, & Zonaras.

Aaron, Magus quidam inſignis, qui cùm gratia & auctoritate plurimùm apud Manuelem Comnenum Imperatorem poſſet, magiæ accuſatus eſt & excæcatus, cùm ſimulachrum teſtudinis prolatum eſſet, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus: & pectus clam transfixum: deprehenſus eſt etiam euoluere librum Solomonium, qui quum legebatur, legiones dæmonum adducebat, ſubinde interrogantium cur accerſiti eſſent, ac iuſſa alacriter exequentium.

Aaron, Perſarum Rex, qui ingentia munera & elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori miſit, Æmil. lib 3.

Aaſar, ciuitas in tribu Iuda: nunc verò vicus grandis oſtẽditur eo nomine pergentibus Aſcalonem de Azoto: Hieron. in locis Hebraïcis.

Aaſbai, filius Machati, 2. Reg. 23. 24.

Aaſtari, filius Aſſur ex Naara, 1. Paralip. ca. 4.

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu, obſequiiſque ab Antonio & Cleopatra ſibi impetravit. vide Strab. lib. 14.

Aba, ciuitas Phocidis, cuius ciues Abantes dicebantur: qui poſtea relicta patria Eubœam incoluerunt, quæ etiam ab ipſis Abantis dicta eſt. Strabo lib. 10.

Aba, mons Armeniæ, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Pli. lib 5. cap. 24.

Aba, tyrannus Vngariæ, in vico Stæbe à ſuis cæſus eſt. & in proxima æde ſepultus non multis à morte annis cadauer eius effoſſum eſt: ſudarium & paludamenta tum fuere incorrupta, & vulnera obducta cicatrice curata: ideóque ex æde ruſtica ad cœnobium Saranenſe ab eo exſtructum tranſlatum eſt cadauer. Bonfinius lib. ij. Decad. 2.

Ababa, Maximini Senioris Romani Imperatoris mater. Capitolinus.

Abacæna ciuitas Medorum, item Siciliæ. Ptol. Vrbs etiam quædam Carica.

Abacæni, vrbs Siciliæ, Steph. Hæc vrbs non procul eſt à Meſſana: eius incolæ dicuntur Abacæni. *Bigenis ager* ſunt qui putant hodie appellari, inquit Fazellus.

Abacuc, Propheta 10. Num. anno mundi 4602. de Iudæa in Babylonem tranſlatus eſt per Angelum Domini ad Danielem Prophetam in leonum fouea detentum, appoſuitque illi pulmentum quod meſſoribus coxerat. Eius corpus ſub Arcadio & Honorio reuelatum eſſe aſſerit Beda.

Abacuc, martyr quidam temporibus Claudij Cæſaris.

Abacus, Ceuolæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgo vocatur. Marc. de Nizz. in Relat.

Abadir, lapis eſt, teſte Priſc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cùm enim eſſet in fatis futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoſcunque ex Ope vxore partus ſuſcipiebat, deuorabat. Eam ob cauſam, Ops Iouem in lucem editum ſeruari cupiens, Saturnum decipit lapide in os eius iniecto, qui Abadir dictus eſt.

Abæ, abarum, oppidum Phocidis. Strab. Phocenſium vrbs eſt (inquit Pau. in Bœotica lib. x.) à Philippo Macedone cum cæteras euertiſſet ob id relicta, quòd eius populus ſacrilegij expers eſſet. Nomē habet ab Aba Heroe, vt Steph. & Suidas prodiderunt: dicitur & Aba ſingulari numero.

Abæ, Lyciæ locus, vbi Apollinis phanum, vt habet Sophoclis Scholiaſtes in Oedipo tyranno.

Abæa, oppidum in ſinu Meſſeniaco, non procul à Pheris, quod nonnulli idem eſſe putant cum Hira, ſeu Oechalia, una ex ſeptem ciuitatibus quæ apud Homer. 10. Iliad. Achilli offeruntur ab Agamemnone, Ptolem. Vide Hermo. in Plin. Eſt autem dicta Abæa, teſte Pauſania, ab Agante Lyncei & Hypermneſtræ filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetuſtiſſimum Apollinis oraculum, in quo dabantur oracula priuſquam in Delphis daretur, quod ab exercitu Xerxis incenſum eſt. Vnde etiam Apollo, Abæus, cognominatus eſt.

Abæatæ populi ſunt Arcadiæ, in ſinu Meſſeniaco, quorum vrbs Abæa commemoratur à Ptol. 5. vide Plin. lib. iv. cap. 6.

Abæi, Phocenſium regionis populi, in Phocidem ab Argis commigrarunt, atque illic Apollinis templum conſtruxerunt.

Abæra, Arabiæ deſertæ vrbs, apud Ptol.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ, Hieroſolymam recuperauit. Sabel.

Abagarus, Perſarum rex. Hunc ſubegit Seuerus Imperator, Spartianus.

Abagarus Oſrohenorum rex ad Seuerum tranſfugit, traditiſque obſidibus liberis, fidem ſuam auctorauit, ſagittariorúmque vim magnam miſit auxilio. Herodian.

Abagatus, Edeſſenorum toparcha (erat ea gens vltra Euphratem) Sciendum autem Abagarum nonnunquam dici Abgarum, nonnunquam Agarum: quin & Agbarus dicitur ab Euſebio lib. j. hiſt. Eccl. cap. 12. & 13.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt ſcribit Paulus Iouius lib. xxxvij. hiſtor.) quaſi amniū pater, quòd poſt longū & tortuoſum curſum, totam aquarū molem in multa cornua diffūdat.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cuius imperium Tartari anno 1280. ſibi pepererant. Paruanam Turciæ præfectum, quod eam regionem Ægyptio Sultano proditoriè vendidiſſet, medium diſſecuit. carnes inter alias epulas coxit, & cum proceribus ſuis deuorauit: quæſtus interim ne ſic quidem ſibi ſatisfactum eſſe. Fulgoſ. lib. 9.

Abal, filius Aſſer, Patriarchæ Iacob filiorum octaui. Ioſeph. lib ij. cap. 4. antiq Iud.

Abala, oppidum in Africa Trogloditarum, non procul à mari rubro. Plin. lib. vj. cap. 29. Oppidum in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar aduerſus Pompeium dimicans. App. lib. v.

Abalgaris, Aſiæ ciuitas in media prouincia, Marc. Paul. lib. j. cap. 5.

Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.

Abalites, ſinus maris Troglodítici, ita dictus Abala, eius regionis oppido maritimo. Plin. 6. cap. 29.

Aballaba, Britanniæ Inſulæ vrbs. Lib. Notitiarum. Sita eſt in Vveſtmorlandia Brigantum regiuncula: ſola vetuſtate ſuſpicienda, nimirum Romano ſæculo ſtatio erat Maurorum Aurelianorum: *Apelby* hodie vocatur Camdenus.

Aballone, Galliæ Lugdunenſis vrbs, Antonino vbi legio 16. *Auallon* nunc vocatur: cuius meminit Aimonius.

Abalus, Inſula Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. l. b. xxxvij. cap. 2. In ea ſi quando homo merſus in flumen non appareret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant.

Abamoth-Baal oppidū in tribu Rubē. Ioſ. 13.

Albana, locus Capuæ apud Ciceronem contra Rullum 16. Ortel. in theſ. Geograph.

Albana limpidiſſimus & iucundus Damaſci fluuius, qui in decapolitana regione è radicibus montis Libani exortus, meridionale ac Occidentale Damaſci latus alluit, indéque per planiciem Archadob defluens in mare Syriacum effunditur.

Abannæ, populi Africæ; vicini Caprarienſibus, quos vtroſque bello ſubegit Theodoſius. Marcellinus lib. x.

Albanta, vrbs iuxta Parnaſſum, vbi Apollinis ſacrum. Phauorinus.

Abantias, inſula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine poſtea Euboia, aliàs Eubœa dicta, cuius incolæ Abantes dicuntur. Plin.lib.ij.c.12.

Abantidas, poſt Cliniam Arati patrem Sicyniorum tyrannidem occupauit, ab indigenis quibuſdam paulo poſt interemptus. Paul.in Corinth.

Abantes, fluuius in finibus Apolloniatum, Sabell.lib.viij.Enn.6.

Abantes, Ionum populi inter Achinos. Herod.lib.j. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. Vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib.v.cap.12.

Abantes populi (inquit Pauſanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonum in regione quam Abantidem appellarunt, conſtruxerunt, quam tandem amiſerunt, poſtea Corcyram deducti ſunt.

Abantis, inſula maris Ægei, toti illi Græciæ littori oppoſita. quod à Sunio Atticæ promontorio ad Theſſaliam vſque extenditur, anguſtiſſimoque freto, quem Euripon vocant, à Bœotia dirempta. Dicta Abantis, ab Abantibus incolis è Thracia oriundis, qui relictis Abis Phocidis ciuitate, à qua & nomen acceperunt, in hanc inſulam tranſmigrarunt.

Abantis, idis, inſula Bœotiæ, quę & Abantias dicta eſt Stephano.

Abantis regio, & in ea Thronium oppidum, in Theſprotide fuêre, ad montes Ceraunios. Pauſanias.

Abaortæ, populi ad Indum fluuiū. Plin.6.20.

Abara, Armeniæ oppidum. Cedren.

Abaratha, Taprobanæ inſulæ oppidum. Ptolem.

Abaradira, Africæ Epiſcopatus, apud Vict.Vticenſem.

Abarbara, vna Naiadum, ex qua Bucolion, maximus natorum Laomedontis Æſopum genuit & Pedaſum. Homer.Iliad.6.

Abarbina, Hircaniæ vrbs. Ptolem.

Abarca, vel ſanctius ab Arca, tertius Nauarrę rex, aduerſus Saracenos proſpere pugnauit, Aragoniæ regnum auxit. Volaterran.Ritius.

Abari, Scythica Hamaxobiorum gens, qui campos vltra Caucaſum exiſtentes depaſcunt, à vicinis Turcis, à quibus malè afficiebantur, profugi, & litora maris Euxini, quod Pontum vocant relinquentes, ad Boſphorum venerunt. Euagrius, Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ libro v. cap.1.& aliis locis. Hos Nicephorus Abares vocat.

Abatim mons altiſſimus, & aſcenſu difficillimus, Amonitidem & Moabitidem regionem à Chananæa terra diſterminans, vbi Moſes Iſraëlitarum dux ſapientiſſimus, vitam finiuit. Num.17.12.& Deut.32.48. Ioſephus autem lib. iv.c.8. antiq. ait hunc montem è regione Hiericuntis ſitum eſſe.

Abatimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montem, ſuper Antropophagos in quo ſylueſtres homines degunt, auerſis poſt crura plantis, maximam habentes velocitatem, paſſimque cum feris vagantes. Plin.lib.vij.cap.2.

Abarina Africæ regio, Abaritanam arundinem ex Africa habet. Plin.lib.xvj.c.36.

Abates, Aſiatici Boreales populi, circa Caucaſum. Calliſt.

Abaris, montis fluuij nomen, apud Ouid.5. Met.& Virgil.8.Æneid.

Abaris Scytha quidam, Seuthæ filius, Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & multa alia. hic ab Apolline ſagittam accepit, quam iaculans & ipſe cum ea ferebatur: itaque populos velociſſimè tranſmeans, per eam reſponſa dabat, vnde αἰθροβάτης dictus eſt. Iamblicus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit: alij Olympiade 3. alij 36. alij 82. floruiſſe aiunt. Scripſit oracula regionibus quas peragrauit, quæ hodiéque extant: prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Herodotus. Cælius cap.22.lib.ix. Strabo lib.vij.& Scholiaſtes Ariſt.

Abarne, Meſopotamiæ vicus Gumathenæ regionis. Ammian.lib.xviij.

Abarnus, Phocenſium vrbs. Heſych.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Barianæ ad Propontidem. Hecathæus, & Ephorus Abarnidem ad Helleſpontum collocant, & Lampſaci arcem eſſe volunt. Vide Stephanum.

Abaraza, Syriæ vrbs inter Cyram & Edeſſam. Anton.in itinerario.

Abaren, filius Matthaciæ, filij Ioanis, primi Macab.2.5.

Abarſis, locus Epiſcopalis in Iure Orientali. Ortel.in theſ.geograph.

Abarthomius, nomen viri, qui cum irrigare hortos Alexandro magno conſueuiſſet, ab eo Sydoniæ rex conſtitutus eſt. Curtius & Plutarc. in Alexandro.

Abarus, Abarum rex anno mundi 4010.

Abarus, nomen proditoris cuiuſdam Arabum primarij, qui M. Craſſum, Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtutè in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthico, à Floro Mezeras Syrus, à Plutarcho in vita Craſſi Arimanes appellatur.

Abas, mons apud Syros, vnde Euphrates oritur. Plin.

Abas, Armeniæ maioris fluuius. Plut.in Dione. Eſt Italiæ vrbs apud Steph.

Abas, Metaniræ filius, à Cerere in lacertam ſeu aſcalabum conuerſus, quod à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem diuinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cælius libro xix.c.6.antiq.lection.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lin-

cei, ex Hypermeſtra coniuge filius (ſunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicoſus & acerrimi ingenij. Pater fuit Prœti & Acriſij, & auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti, regnauit annis 23. anno 2581. Euſebius.

Abas, filius Cymei & Hypermneſtræ Danai filiæ, Abarum Phocenſium vrbis conditor, & vates, quo Lyſander Lacedæmonius vſus eſt: eius ſtatua olim Delphis ſpectabatur. Pauſan. in Phocis.

Abas, comes Æneæ de quo Virgil. lib. x.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, venator inſignis. Ouid. lib xij. metam.

Abas, Saracenus quidam Chriſtianis infenſiſſimus, de quo Paulus Diaconus lib. xxij. rerum Roman.

Abas, Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios, & Rhetoricen ſcriptam reliquit. Suidas.

Abas, apud Thuſcos regnauit annis xv. ab hoc poſiti ſunt Abij Thuſci, Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta eſt Atalenta, neptis Abantis, & Iaſij filia, Muſæus, *Nec Abantias aures,*
Præterit ipſe tuas.

Abaſa, inſula proxima Æthiopibus, in ſinu quodam maris Erythrei. Pauſan. 2. Eliac.

Abaſes, loca ſunt deſerta & inacceſſa in Occidentali plaga Ægypti. Strabo.

Abaſcus, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius, qui ſe in pontum Euxinum effundit Ptolem.

Abaſeni, Arabiæ gens apud Steph.

Abaſges, Scythiæ populi vicini Saginis. Stephan. ad fidem Chriſti conuerſi temporibus Iuſtiniani Imperatoris, vt ex Procopio memorat Euagrius libro quarto capite 22. & Zonaras.

Abaſitis, Myſiæ Aſiaticæ tractus, in quo Ancyra vrbs. Strabo.

Abaſſus, oppidum maioris Phrygiæ ad Toliſtobogiorum fines, Liuius lib. xviij. decad. 4.

Abas, ſiue Abauris, vt vult Sabellicus, amnis eſt iuxta quem Pompeius Albanos prælio vicit. Plutarch in Pompeio.

Abaſtani, libera Indorum gens, circa Indum fluuium Arria. lib vj.

Abaſter, vnus ex tribus equis Plutonis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obſcurus: ſecundus Abaſter, i. niger, tertius Nonius, quod ſonat tepens. Io. Bocatius, c. 6. lib. viij. Vide Alaſtor.

Abathuba, Marmaricæ vicus, Ptolemæo.

Abatia, oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum P. Bembus lib. ix.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemiſiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Cæl. lib. vij. cap. 53. Artemiſiam, inquit, mirari non deſinunt Græci, quæ irruentes Rhodios claſſe exuerit inſulámque domuerit, erecta in vrbe Rhode ſtatua, quæ ciuitati ſtigmata videretur inurere. Quem locum obſeptum mox Abaton dixere, quoniam trophæa mouiſſe religio eſt.

Abatos, inſula in extremis Ægypti ad paludem Memphiticam, in qua ſepultus fuit Oſiris rex. hoc nomine etiam vocatus eſt locus vltra Ægyptum & Æthiopias iuxta paludem Stygem, ab α priuatiua particula, & βαίνω. id eſt vado. Quæ Græci Abata, Latini inuia vocant ſiue Auia. Vide Abaſes.

Abauchus, nomen viri, cuius amicus fuit Gyndanes. huius meminit Lucianus in dialogo cui nomen Toxaris.

Abaugi, Hunnorum gens videtur apud Procopium.

Abazea, ἀβάζεια feſta fuerunt, vel potius Sacra, à Dionyſio, Capris filio & Aſiæ rege inſtituta. Cicero lib. iij. de Nat. Deo. Dionyſios, inquit, multos habemus: primum Ioue & Proſerpina natum: ſecundum, Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: tertium Caprio Patre, eúmque Aſiæ præfuiſſe dicunt, cuius Abazea ſunt inſtituta: ſic dicta à taciturnitate, qua hæc ſacra celebrantur, ἄβαζος enim taciturnum ſignificat.

Abba, Africæ vrbs, Polyb. lib. xiv.

Abbas, Lincei & Hypermneſtræ filius 1. Argiuorum rex Prithum & Acriſium filios reliquit: regnauit annos 23. Abbas Pauſan.

Abbatiſuilla, vrbs Comitatus Pontini non antiqua valde, vt nomen indicat: ſedes eſt iudicis præſidialis. Merula, Metel.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 46.

Abdala, Galatiæ vrbs. Ptol.

Abdala, Saracenus, Toleti rex, Tireſiam Alphonſi quinti, Veremundi filij, vxorem duxit: quæ illius nuptias detrectans, poſt Abdalæ deceſſum ſeſe perpetuo cœnobio dicauit. Volaterra.

Abdala, Mahumeti pſeudoprophetæ pater, conditione ſeruus, qui in camelis ductitandis ſubſeruiebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus eius filius in ducem eſt editus. Petrus Abbas Cluniac.

Abdalmutalis, Arabs, Mahumeti auus, qui tanta corporis forma & pulchritudine excelluit, vt cum omnes admirabili mulieres proſequerentur amore Abbas Cluniac.

Abdara Ptolemæo, Abdera Straboni, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Hodie *Almeria*, aliis *Vera*, Cluſio autem *Adra*.

Abdaram, Saracenus, Hiſpaniæ Rex, à Radamiro rege Galliciæ ſuperatus. Luithphrand. lib. 5. cap. 1.

Abdariſtenſes, populi, Plin. lib. iv. cap. 19.

Abdas, Perſarum Epiſcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter uſus, πυρεῖον, id eſt, focum eorum, ſeu

Veſtam.

Veſtram deſtruxit, πυρεῖα namque illi templa vocabant in quibus ignem perpetuum ſeruabant: Deum etenim arbitrabantur ignem eſſe. Theodor.libro quinto cap.trigeſimo nono Eccleſ.

Abdadaſtratus, Tyri rex, regnauit annis nouem.

Abdecammarnus, Saracenorum & Hiſpaniarum rex, anno à nato Chriſto 826.

Abdela, vrbs circa Meſopotamiam, Cedren.

Abdelæ Scytharum populi videntur apud Nic.Calliſtum, quos quoque Ephthalitas vocat Orthel.in theſ.geogr.

Abdemonaphes, Iſmaelita mercator inſignis qui Mahumetum impoſtorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipſe duxit Mahumetus.

Abdelmonus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cùm iuuenis adhuc eſſet, regnum Arabiæ prædixerat Auentumerch Aſtronomus inſignis, cúmque in eo acquirendo poſtea adiuuit: aſciuit enim ſibi quendam, qui Almohadi vocabatur, & cœpit librum Mahometi, qui dicitur Alcoranus exponere, & docere, & Caliphę de Baldac (qui eſt Papa Arabum, & deſcendit generationis linea de ſemine Mahometi) contraria prædicare, & regi Almorauidum Abbadi, qui tunc regnum in Africa obtinebat, rebellare. Itaque Abdelmonus adiutus ſuperſtitione Almohadi vt conſiliis Auentumerthi regem occidit, & interficit, & totum regnum obtinuit Africanus, & apud Marrochum ſtatuit ſedem ſuam: in Hiſpaniam progreſſus, Saracenos omnes in ſuas partes pertraxit; ei in regno ſucceſſit Aueniacob filius. Roderius Toletanus lib.7.rer.Hiſp.cap.x.Fulgoſius libro iij. cap 4.

Abdemonus, puer quidam qui vincebat omnia problemata à Salomone Hieroſolymorum rege iniuncta, Ioſeph de antiq Iud.

Abdemelechus, Æthiops Eunuchus, Sedeciæ regis ſeruus, Hieremiam prophetam interceſſione ſua è cœnoſo barathro funibus eduxit, 30.hominibus adhibitis, in quod à proceribus Iudæorum coniectus fuerat propter vaticinia: propter hanc pietatem promiſit Abdemelecho Dominus ſeſe illum defenſurum contra hoſtes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Hierem.39.

Abdera, oppidum Thraciæ, Democriti Philoſophi, & Protagoræ ſophiſtæ patria: quam Diomedis ſoror condidit, & à ſe cognominauit. Ouidius, *Aut deuoueat certis Abdera diebus*. dicta ab Abderito Herculis delitiis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules, poſteaquàm pugnaſſet cum Diomede, Abderam condidit. Hæc poſtea collapſa Clazomene à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt vocata eſt; iuxta quam Biſtonium ſtagnum fuiſſe dicitur: in quo cuncta natantia demerguntur. Iuxta hanc vrbem & Limitem, quem Diomedis vocant, equi paſti rabie inflammantur propter medicatum naturâ ſuâ pabulum. Plin. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantùm, ſecundum Abderon ſingulari. Plin.4.11.13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum Regis ſorore conditum meminerũt anno mundi 3315.

Abdera, oppidum Hiſpaniæ Beticæ, & inſula ad Samothracem. Authores Plin.4.11. Ptolem.lib.ij.

Abdera, pulchra Teiorum colonia. Vide Chiliades Eraſmi.

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cum à muribus & ranis vexarentur, coacti ſunt natale ſolum relinquere, & alias quærere ſedes: ferunt eos Lyſimacho regnante nouo quodam & mirando genere morbi infeſtari cœpiſſe: modus mali erat hic, primùm vniuerſim graſſabatur febris prærapida, ſuccenſaque: vbi dies aduenerat ſeptimus, iis ſanguis profluebat à naribus copioſè largitérque, alij ſudore multo dirigebantur, & hic erat febris finis: cæterum perridicula mentem omnium obſidebat affectio: ſiquidem ad tragœdiam concitabantur, iambicáque vocaliſſimè detonabant, ſed Euripidis Andromedam in primis, & Perſei verba cantu percurrebant. In multum producta eſt inuſitata deliratio hæc, donec hyems & atrox frigus accedens, malo finem induxit. Cælius libro tertio, capite quarto antiquar. lect.

Abderama, Saracenorum Rex, euocatis ex Hiſpania ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello Gallorum Regi viribus impar erat) CCCC. millibus Saracenorum, velut explorata victoria in Galliam ad vlteriores ſedes proficiſcebatur: aduerſum quem copias ſuas inſtruit Carolus Martellus, mittítque ad Eudonem, vt reconciliationem gratiæ faceret, ſimultatúmque memoriam patriæ Galliæ religionique condonaret, nec ſecum cuncta in omne tempus euerteret; quibus motus Eudo clandeſtinum fœdus cum Franco init, fidémque dat communi ſaluti ſe non defuturum: præſtitítque id reipſa: nam cum ad Turonium vrbem ſigna contuliſſent, & iam æquo pugnarent Marte, Eudo cum ſuis caſtra Saracenorum diripuit: qua clade Saraceni territi, fugam effuſam facere: ad CCCLXXV. millia Barbarorum cecidere. Æmil.lib.ij. Sigebertus. Cranzius lib. iv. Sueciæ, cap.vlt.

Abderus, vnus fuit eorum qui ab equis Diomedis Thraciç regis interfecti & deuorati ſunt. Maſerius in Valerij Argonautica.

Abdi pater Cis Leuitæ.2.Chron.29.12. filius.

Mitoch. 1 Chron. 6. 44. filius Elam. 1. Eſdr. 10. 26.

Abdia, pater Ieſmaiæ 1. Chron. 27. 19.

Abdias, Leuita, præfectus operis domus Dei 2. Chron. 34. 12.

Abdias diſpenſator domus regis Achab. 2. Reg. 18. 3. *le maiſtre d'hoſtel*, Propheta item σύγχρονος Amos. quem Hieronymus ſub Achab, fuiſſe refert.

Abdias, Epiſcopus quidam Babyloniæ temporibus Apoſtolorum, cujus decem libri de hiſtoria certaminis Apoſtolici extant. Verger. in libro de Idolo Lauretano.

Abdila, in Hiſpania impiiſſimus Chriſtianorum perſecutor, ſub Iuſtino, de quo Antonin. lib. xv. cap. 15.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad: 1. Paral. 5. 15

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam inuaſit, à qua per Ioannam Magiſtrum militum fugatus eſt, Æneid. libro ij. anno à Chriſto nato 962.

Abdimoneples, Iſmaëlita, locuples mercator temporibus Heraclij, circiter Chriſti annum 612. Magmed ſeu Mahumetem, Turcarum Prophetam emit, qui poſtea viduam heri vxorem duxit. Pomp. Lætus.

Abditana, nunc *Ariana*, vrbs Africæ propriæ circa Tunetum.

Abdominas, hortulanus quidam longa cognatione regiæ ſtirpi annexus, quem Alexander Magnus capta Sydone regem ſalutari fecit. Cæterùm multis eius inopiam & ſordes criminantibus, ad Alexandrum perductus, haud, inquit Macedo, viri indoles famæ generis repugnat; videndum eſt quo animo inopiam tuleris. Tum ille, Vtinam Alexãder, ſic regnum ferre poſſim: hæ manus ſatis ad victum fuere, nihil habenti nihil defuit: eo ſermone Alexander delectatus, ex Perſica præda dona dedit, regionémque vicinam eius ditioni ſubiecit. Sabellic. libro iiij, Enn. 4.

Abdon, vir Dei, Hieroboamo ſuper altare excelſorum filiiſque ſuis mortem interminatus eſt, cui interminanti manum areſcere fecit: contra præceptum Domini in domo pſeudoprophetæ comedit: quamobrem dùm reuerteretur Hieroſolymam, in via à leone eſt interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paral. 34. 20. qui 4. Reg. 2. Achobor dicitur, Palæſtinæ locus. Ioſue 23.

Abdon, Helonis filius de tribu Ephraim, Iſraëlitarum princeps. Ioſeph. lib. 5.

Abdon, ciuitas tribus Aſer, quæ cum ſuburbanis ſuis Leuitis ſeparata eſt. Ioſ. 21. 30. Paral. 6. Hieronym. tomo 3. de locis Sebiacis, littera A.

Abdon filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdon, regulus quidam Chriſtianus ex Corduba Perſarum vrbe oriundus, vnà cùm Senna etiam regulo, qui cùm Chriſtianos (quos Decius Babyloniæ captiuos inuentos, Cordubam ſecum abduxerat, variiſque cruciatibus ad mortem vſque mulctauerat) ſepeliiſſent, accuſati apud Decium, Romam pertracti ſunt: ibi cum ad aras ducti ſacrificare noluiſſent, & idola conſpuiſſent, leonibus & vrſis obiecti ſunt: at cum feræ membra ſanctorum non attigiſſent, gladiis interfecti ſunt, Bergomenſis libro octauo. Vincentius libro vndecimo, cap. 4.

Abdua, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, qui Addua etiam dicitur. Plin. 3. 1c. 35. & 3. 1. 10. Nunc adda, Leandro.

Abdiu, propheta, ex Sichem, agro Lechthachamar oriundus: ter ſemicenturionem egit: huic cùm Elias propheta pepercíſſet, relicto rege ſuo, Eliæ adhæſit. 4. Reg. 1.

Abdiranus, Saracenorum rex, aduerſus Carolum Magnum potentiſſimè dimicauit. Garduam tranſgreſſus, Burdegalam diripuit, omníque impietate defœdauit. Sabel.

Abeacus, Siracorum rex, qui ſunt populi ad radices Caucaſi, apud Strabonem lib. xj.

Abea, Ptolemæo Peloponneſi vrbs eſt ad ſinum Meſſeniacum. Pauſanias dicit olim *Ire* appellatam: hodie *Calamata* dici Sophianus ait.

Abeatæ populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgenſibus. Plin. 4. 6. 8.

Abed, filius Ionatha, in 1. Eſdr. 8. 6.

Abedone, nomen vrbis, Phauorino.

Abel, filius Adami, à Caino fratre ſuo interfectus. Geneſ. 4.

Abel, locus Palæſtinæ, Iudic 11. item 3. Reg. 15. vbi Ioſephus *Abell-ne* legit.

Abela, nomen trium vrbium facit D. Hieronymus in locis Hebraicis: vnius quidem in terra Ammonitarum in ſeptimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet; hic Iephthe dimicauit. Secundæ; in duodecimo à Gaderis milliario contra Orientalem plagam. Tertiæ, in Phœnice inter Damaſcenum & Paneadem.

Abelbuel, vrbs in terra Ruben, vnde Heliзæus propheta, Dorotheus.

Abella, Indiæ locus, apud Zonaram.

Abelinates, ſunt *Protropi* cognominati. item alij qui Marſi cognomen habent: circa Apuliam vtrique.

Abellinum Plinio, Abella, Straboni & Ptolemæo, oppidum Hirpinorum in Aprutio, hodie *Auellino* appellari ex Blondo apparet. Ego auſim hoc *Auellino*, Ptolemæi Abellinum dicere, quod in Hirpinis deſcribit: Abellam enim in Campaniam ſtatuit quam Ambroſius Lao, qui de hac ſua patria tres libros ſcripſit, tradita à priſcis

à priſcis Græcis *Auella* ἄελλω, à venti vertigine hunc tractum perflante dictam: à poſteris Latinis verò B inſertum. Sunt qui putant Virgilium hanc *Bellam* per ſynalœpham nominaſſe eo verſu.

Et quos maliferæ deſpectant mœnia Bellæ.

Auella per V apud Silium legitur lib.viij. Baptiſta Porta lib v. villæ ſuæ ſcribit duo eſſe in Italia oppida quæ vulgo *Auello* & *Auellino* vocantur: an hoc Abellinum, illud Abella? Ortel.in theſ.geogr.

Abelmaim, Ioſepho Abelmaen, aliàs Iabella in tribu Nephthalim, ciuitas à rege Aſa per Benadad expugnata: 3.Reg.15.3.Paralip.16.Ioſeph.Ant.12

Abelmea, villula inter Neapolim & Scythopolim.D.Hieron.in loc Hebr.

Abelmeula, locus vel crepido. Iud.7. & 3. Reg 4. D. Hieronymus dicit eſſe locum in Aulone, qui Bethabula ſuo tempore vocabatur.

Abelſatim, locus in deſerto ad meridiē Moabitarum, non procul à Iordane, à ſpinarum copia nomen habens.Num.33.

Abelterium, Antonio Luſitaniæ vrbs, inter Olyſiponem & Emeritam: Simlerus legit *ab Elterio* diuiſim.

Abenboen, à filio Ruben ſic appellatus eſt terminus filiorum Iudæ: iacet in valle contra orientem in via regia de Adomin: magnus eſt in modum clibani, & videtur eſſe marmor. Breidenb. itin.6. Hieron. in locis Hebr. Ioſ.15. & 18.

Abendonia, locus in Anglia, vt habet vita S. Ethelvvoldi.

Abennezer, vel Lapis Adiutorij, locus in Palæſtina, 1. Sam.4. inter Maſphat & Sen, ibidem cap.7. Corræus vocatur hic locus à Ioſepho. hîc cùm caſtra haberent Iſraëlitæ profligati à Philiſtæis, arcam Teſtamenti adferri voluerunt tanquam tutiores futuri Deo præſente, ſed mox & ipſi cæſi & arca capta eſt.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret. huius meminit Auguſtinus in quarto & ſeptimo libro de ciuitate Dei.

Aber Cinaa, Tabernaculum quod olim haud longe à ciuitate Azor, in valle Sennim verſus Vulturnum quatuor à Caſtro regio, contra Africam autem à Caſtro Zabul tribus miliaribus tetenderat.Brocard.itin.3.

Aberdonia, regio Scotiæ.Munſter.lib.ij.

Aberides, Deus Ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus eſt: Cœli & Veſtæ filius.

Aberitæ Ptolemæo, *Arbitæ* interpretibus, Gedroſiæ populi in ora maritima.

Abes, ciuitas in tribu Iſſachar.Ioſue 16. aliàs dicitur Æmes, quidam corruptè habent Haemes.

Abeſamis, Omanorum vrbs in Arabia felice à Semiramide condita. Plinius cap.28.libro ſexto.

Abeſan de Bethlehem, mortuo Iephthe iudicauit Iſraël ſeptem annis; habuit triginta filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: ſimul filiis omnibus vxores dedit: foras miſit filias, filiorum autem vxores domum ſuam introduxit. Iudic. 12. Ioſeph.lib.5. Rabbi Salomon & Chaldæus paraphraſtes hunc Abeſan Boos eſſe dicunt.

Abeſar, ciuitas ex qua Dauidis prima vxor. Ioſeph.antiq.6. c.15. ſed *Ieſraël* legunt hîc ſacra Biblia.Ortel.in theſ.geogr.

Abeſſa, nouus Hebræorum Iudex poſt Iephthen regnauit.Iud.2.

Abeliani, Hæretici quidam in Hipponenſi Diœceſi reperti, qui non miſcebantur vxoribus, ſed ſub continentiæ profeſſione ſimul habitabant, prolem aliam non quærentes quàm adoptiuam. Auguſt.hæreſi 87.

Abeſſalon, pater Maacha matris Abiam, 3. Reg.15. alio nomine vocatur Vriel, 2. Paralip.13.

Abeſte, Arachoſiorum oppidum apud Hermandrum fluuium. Plin.6.23.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis, 2.Paral. 26.4.Reg.38.

Abias, filius Samuelis prophetæ, 11.Reg.8.

Abia, ſeu Abiam, filius Roboami ex Maacha filia Abeſſalom, quartus Iudæorum rex, hic prauum ſe ac paternorum veſtigiorum æmulum præſtitit: orantibus tamen Deum ſuis militibus vicit ipſum Ieroboam: tūc corruere 50000. virorum fortium ex Iſraël, confoſſa à viris Iuda: Regnauit Abia tribus ferè annis 3. Reg.15. & 12.lib.Paralip.cap.13. Ioſeph.lib.viij.antiq. cap.11.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram ciuitatem ſeceſſit, quam de ſuo nomine Abiam appellauit, ibíque fanum eiuſdem nominis condidit.

Abia, ciuitas maritima in Meſſenia, quæ à ſaltu porcino xx. potiſſimum ſtadiis diſtat. Iram olim nominarunt: & vnum eſt ex ſeptem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus ſcripſit.

Abiaſaph, filius Elcanæ, 1.Paral.23.

Abiaſaris, rex maximæ Indorum partis, qui ſe cum regno ſuo Alexandri Macedonis poteſtati ſubiecit: in cuius ditione dracones prodigioſæ magnitudinis nutriebantur.Sabellic.lib. vj.Ennead.4.

Abiaſari, vide *Biaſari.*

Abibalus, Tyriorum rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Ioſeph. lib.j. contra Appionem.

Abiathar, filius Achimelech ſacerdotis, ſummus ſacerdos tempore Dauidis regis Iudæ, anno mundi 1896.

Abica, vide *Hilea*.

Abiea, filius Mediam filij Abrahæ, Geneſ. 25.

Abida, Cœleſyriæ oppidum Ptolemæo. vide *Adida*.

Abiddenſis, loci Epiſcopalis in Africa, meminit Collatio Carthaginenſis.

Abidan, filius Gedeonis. Num. 1.

Abiel, filius Seor. 1. Reg 9. pater Ner & Cis, 1. Reg. 10.

Abielem, filius Manaſſe, Ioſ. 17. vnus ex fortibus Dauid, 2. Reg. 21. & 1. Paral. 2.

Abiera, Iazygum Metanaſtarum oppidum Ptolemæo. *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. in theſ. geogr.

Abigail, vxor Dauid mortuo Nabal, 1. Paral. 3. eſt & filia Naab, ſoror Saruiæ, mater Ioab. 2. Reg. 17.

Abigas, Mauritaniæ fluuius ex Auraſio monte prorumpens. Procop.

Abigenſium ciuitatis meminit liber Prouinciarum in Gallia Aquitanica prima: ſed *Albienſium* legit alius codex *Albic* eſt Cœnali. Ortel. in theſ. geogr.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum Num. 3. vxor item Roboam filij Salomon. 2. Paral. 1. vxor denique Abſur filij Semoi, filij Onan 1. Paral. 2.

Abilius, Epiſcopus Alexandriæ.

Abij populi ſunt, vt Stephano placet, Scythiæ, aut vt alij maluũt, Thraciæ: ita dicti quod Abianum amnem accolant: ita dicti quod in curribus degentes, lacte veſcentes, & in cœlibatu viuentes, vitam humanam agere non videantur. Alij Abios dictos putant quaſi ἀβιάτους quod in pace degentes nemini vim inferant. Sunt quoque qui Abios inde dictos putent, quòd more vicinarum gentium arcu non vtantur, vt ſit compoſitum à nomine βιὸς, quod accentum habens in vltima arcum ſignificat. Stephanus vocat eos ex Æſchyli Prometheo *Gabios*. Strabo eos *Criſtas* κτιστὰς, id eſt, creatores vel conditores vocat. *Abij* Tuſci ſunt apud Manethonem, vbi hodie Cap. Abium videtur, circa montem Argentarium, vt placet Annio: Caput Aluci à Blondo vocatur, vt aſſerit Leander.

Abila, quæ Lyſanij cognominatur, ab eius præſide nempe Lyſanio, vt teſtatur Euſeb 8 Demonſtrat. Cauæ Syriæ vrbs eſt, apud Ptolemæum, Polybium & Plinium. Stephanus duas habet huius nominis Abilæ in hoc tractu vrbes, vnam in Phœnicia, alteram circa Iordanem fluuium. ἀβίλη Ioſepho quoque vrbs ad Iordanem, vbi locus palmarum, Antiq. 4. cap. 7. & 5. cap. 1. Perææ regionis vocat idem lib. ij cap. 11. belli Iud. Lyſiæ Tetrarchiam vocat idem 20. Antiq. c. 5 Abilene apud D. Lucam cap. 3. & Euſeb. 8. Demonſt.

Abilonææ, Syriæ populi ſunt apud Polyb. 5.

Abilinum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo.

Abimadatocus, qui & Amylinus Euilmérodach & Amildabacu, decimus Babyloniorum rex, regnauit annis xxxi. Ioſeph. lib x cap. 13.

Abimael, filius Iectan, Geneſ. 10. 28.

Abimelech, Gedeonis ex Droma concubina filius *legitimus* ſi matrimonij vinculum ſpectetur, *illegitimus* verò & *ſpurius* ſi vxorum ordo ac dignitas: Grandior factus propinquorum, auunculorum præſertim, ſtudio, fauore, induſtria & labore Sichemitis perſuaſum eſt. vt illi principatum deferrent, dántque Abimelecho ſeptuaginta argenti laminas è fano Baal Berith: hoc argento egentium, flagitioſorúmque colligit manus, venit in domum patris ſui in Ephra, metuens ne ſi in viuis manerent ſeptuaginta fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, ſibíque inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui, eos per ſatellites, latronéſque ſuos capi iubet omnes, deinde, quaſi facinoris alicuius rei comperti eſſent, mortis in illos ſententiam dat. Sícque demum in vno eodémque ſupplicij loco ſuper vno lapide iugulandos interneccioni dat, & occiduntur vno excepto Ionathan filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato in vrbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & vniuerſas familias vrbis Mello congregauit, ab is Rex creatur Abimelech, regnauítque annis tribus. Tandem inter Regem & populum immittit Deus malum ſpiritum, vt mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitijſque conficiant. Incipiunt ergo Schemitæ Abimelechum deteſtari, illi inſidias aduerſus eum ponunt, ab Abimelech capitur Sichem, occiſi quotquot contrariæ factionis erant, omnes: exciſa illa penitus & quidem ſic, vt totum eius locum ac ſolum ſale conſereret: inde venit ad oppidum Thebes, dum oppugnat oſtium turris excelſæ, ad quam confugerant viri omnes ac mulieres, exurere nititur, à fœmina, quæ illi fragmen molæ in caput deiicit, opprimitur, & ne à fœmina trucidatus dicatur, armigerum ſuum rogat vt gladio transfodiatur, quod & ille perficit, Iudic. cap. 9. Ioſeph. lib. ix. cap. 8.

Abimelech, Rex Gerar Palæſtinæ Metropolis, qui Saram Abrahami coniugem in vxorem acceperat, ob quod peccatum Ioſephus cum tota familia eum lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortémque illi Deus denuntiat in ſomno, hinc bonus ille Rex, etſi Ethnicus ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit. eum placidè obiurgatum ſingulari munificentia regiis donis afficit hoſpitium ei liberum in regno concedit, quacunque regni parte placeret. Orauit autem Abraham Deum, & ſanauit Deus ipſum Abimelech & vxorem eius & ancillas eius, vt parerent; clauſerat enim Dominus omnem vte-

nem vterum in domo Abimelech.

Abina, Buſianæ vrbs apud Ptolemæum.

Abinadab, filius Iſai patris Dauid, 1. Reg. 16. filius Saul. 1. Paralip 8. præfectus Salomonis 3. Reg 4.

Abinna, nomen vrbis, Suidas.

Abinoa, pater Barac, ducis exercitus Iudæorum.

Abiolica, VI.M.P. Eburaduuo, verſus Veſontionem diſtat, nomen hoc ſpatium, ac ſitus conueniunt vico hodie vulgo *Le Buliet* dicto.

Abira, Phœniciæ vrbs, lib. Notitiarum.

Abiram, primogenitus Hiel reædificatoris Iericho. 3. Reg. 16. frater Dathan. Num. 6.

Abiron, fluuius Eliab. Num. 3.

Abirob, filius Mehuſim. 1. Paral. 8.

Abis, fluuius in Danubium influens, qui & Abſus dicitur Althamerus.

Abiſa, Arabiæ felicis vrbs, Ptolemæo.

Abiſac, virgo adoleſcentula, quæ calefaciebat regem Dauid ſenio confectum 3. Reg. 1.

Abiſai, filius Saruiæ, ſororis Abigail, frater Ioab 1. Reg. 26.

Abiſa mater Ezechiæ. 4. Reg. 18.

Abiſaris, regio Indiæ apud Strabonem libro xv. vide *Baſari*.

Abiſamia, ciuitas, quæ Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia felix dicitur.

Abiſontes, populi inter Alpinas gentes. Plin. 4. 20. 18.

Abiſſini Æthiopiæ populi Preſtegiani, vide Abyſſini.

Abiſſiue, filius Phinées, filij Eleaſar, filij Argon, 1. Paral. 6. filius item Bela, filij Benjamin, filij Iacob, 1. Paral. 8.

Abiſſur, filius Semei, filij Onam, filij Gerameel 1. Paral. 2.

Abital, mater Saphariæ, filiæ Dauid, 2. Reg. 3. 1. Paralip 3.

Abitenſes, Africæ populi, apud D. Auguſtinum contra Parmen.

Abiu, filius Zerobabelis. Matth. 1. 33.

Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Leui. Exodi 6.

Abiud, diuiſor terræ Chanaam, Num. 34.

Abiud, filij Benjamin. 1. Paralip 8.

Ablacus, fluuius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablatius Ægyptus, præne. 111 Cos. Olymp. 277. anno 2. vrb. cond 1082. Chron. Domini 331 quo anno Conſtantinopolis dedicata noua Roma.

Abletes, populi non procul à Pergamo, qui parent Myſis. Strabo lib 13.

Athalia, Albaniæ vrbs, Ptolem.

Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner patruelis Saul. 1. Reg. 14. interficitur à Ioab. 2. Reg. 3.

Abnobi montes Germaniæ, pro locorum diuerſitate varia ſortiuntur hodie nomina: in Franconia namque *Stipgervvald* vocantur: Eorum pars circa Mœnum fluuium appellatum *Ottenvvald*: Et inter Haſſiam & Franconiam dicuntur *Speſſart*, Bircheimero authore. Item circa VVirtembergenſem ducatum, vbi Danubius oritur, *de Barr.* VVillichio & Tſchudo teſtibus. Sed ſciendum quod hi montes, qui Ptolemæo *Abnobæi* αὐνόβαιοι, vel *Aunobi* αὔνοβοι potius nominantur, Tacito *Abonæ* ſunt: nonnulla exemplaria legunt *Arbonæ*: à Marciano Capella *Ad Nouem* dici annotauit Rhenanus, ſed corruptè: pro quo viri eruditi reſtituerunt *Abnouam*, ex quo haud ineptè quidam coniecerunt ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe *die Abenovve*, à quo Latinis Græciſque facta vocabula *Abnoba*, *Aunoba* & *Abnoua Rauraci* montes, ſunt Ammiano. Cuncrio id montium iugum eſt, quod ab Rheni Arotaque conſluentibus in Septentriones verſus ad oppidum vſque *Pforzheim* inter Rhenum ac Danubij fontem Nicrúmque ſternitur.

Abobrica, Luſitaniæ oppidum. Plinius libro iiij. cap. 20.

Aboccis, oppidum Æthiopiæ. Plin. 6. cap. 29.

Abœocritus, dux Bœotiorum, cum mille aliis Bœotiis cæſus apud vrbem Chæroneam in quodam prælio contra Ætolos. Plutarch. in Arato.

Abnachatana, vrbs fœlicis Arabiæ, ſita in monte edito ad ſeptem paſſuum millia anguſto colle, vt vix duo valeant proficiſci. Ibi aſſeruatur regius theſaurus Sultani. Lud. Barth. in reb. fel lib. ij. cap. 8.

Abantidas, filius Paſeæ tyranni Sicyoniorum, & ipſe tyrannus, occiſus à Dinia & Ariſtotele dialectico Plutarch. in Arato.

Abillius, qui Aollius antea vocabatur, filius Romuli ex Hericlia fœmina Sabina: alij eum volunt eſſe filium Hoſtilij cuiuſdam ex eadem Hercilia. Plutarch. in Romulo.

Abodiacum ſiue vt Ptolemæo ſcribitur, ἀβουδιακόν *Abudiacum* oppidum quod hodie *Eueſſen* vulgo dicitur.

Aboláni, populi in Latio, Albenſibus proximi: Plin. 35. 38.

Abodriti, vide *Abotriti* & *Abori hæ*.

Adola, Siciliæ oppidum, Stephano & Suidæ.

Abolus, vide *Albor*.

Abona, fluuius Britanniæ.

Aboni teichos, id eſt mœnia, Galatiæ oppidum Ptolemæo, & Arriano in Periplo. Petrus Bellonius & Gyllius ſcribunt *Boli* hodie dici. Lucianus refert in ſuo Pſeudomante, quendam Alexandrum impoſtorem petiiſſe à principe Romano, vt commutato vocabulo *Ionopolis* hæc ciuitas vocaretur. Stephano eſt oppidum paruum iuxta Euxinum Pontum, cuius

populi dicuntur Abnotochertæ.

Abonis, Angliæ oppidum: Antonino IX. M. P. à Venta Silurum. *Avingt n* eſt Camdeno: ſitum eſt in regione Glocestria: dicitur & *Auone*: à flumine fortè nomen habens, *Auon* enim flumen Britannis denotat. Camdenus.

Abor, circa Mediam regio 4. Reg. 17. & 1. Paral. 5. ad Gozan fluuium: Villæ quoque nomen eſſe in Media ſcribit D. Hieronymus.

Abora, vide *Aborras.*

Aboraca, vrbs in Sarmatia Aſiatica, vicina mari Euxino. Strabo.

Aborienſe, oppidum Africæ propriæ apud Plinium.

Aborigenes, populi montani quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat: antiquiſſimi fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Romani, ſic dicti quod viſi ſint editi ſine patribus, quaſi ſine origine, aut quod ex varia gentium colluuione mixti eſſent. Hi poſtea aduentu Æneæ Phrygibus iuncti, Latini appellati ſunt, Romámque condiderunt, Saluſtius, Liuius, Dionyſius. Arcades fuiſſe, & cum Oenotrio Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiam veniſſe tradunt. Plin. 3. 5. 82. Steph. Beroſus. Iſti literas ab Euandro habuiſſe feruntur. Halicarnaſſeus lib. 1. enumerat eorum oppida. Feſtus dicit eam antiquiſſimam gentem eſſe Italiæ, & in agro Romano habitaſſe.

Aborras, Straboni lib. lxj. *Aborus* Stephano, *Chaboras* Ptolem. Meſopotamiæ fluuius Anthemiſiam vrbem præterfluens, non procul ab Euphratæ in Aſia: *Abora* eſt apud Zoſimum & Marcellinum Burrhas eſt Æliano, animal. 12. c. 30. *Aborus* Stephani, ni fallor. *Xaborrhoram* vocat neſcio quo authore, Pomp. Lætus. *Giulais* nominari in tabulis geographicis videtur: *Hormiz* poſſit nominari ex Onuphrio in vita Iulij. 3. Pont. Max.

Aborus, vide *Aborras.*

Abotis, ciuitas Ægypti, Stephano & Suidæ.

Abotriti, qui vulgo *Predenecentri*, populi contermini Bulgaris, Daciâ Danubio adiacentâ incolunt. Sic monachus anonymus in Francorum Annal. *Arborichas* hos interpretis vitio vocari apud Procopium contendit H. Iunius vide *Arboriche.*

Abraam, Cyrrhorum Epiſcopus, qui toto ſui Epiſcopatus tempore nec pane, nec aqua, nec lecto, nec igne vſus eſt, neque leguminum vllum genus, neque coacta olera guſtauit, lactucis, cicoriis, apiis, aliíſque crudis perpetuo contentus: hoſpitalitate tamen frugali erga omnes vſus, lautis epulis ac portionibus vini, alios ſumere ſemper adhortans, ipſe nihil prorſus guſtans, Theo. in Philotheo in ipſo Abraame.

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenophon lib. j. de Cyri exp.

Abrachimini, vide *Brachmanes.*

Abradaras, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cum à Cyro captam caſte & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet ad eam accedens quæſiuit quid ſibi illa faciendum cenſeret quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cum illa reſpondiſſet vt eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenuè pugnans occubuit: Cuius corpus ad ſe relatum cum Panthea aſpexiſſet acinace ſeipſam confodit, capite ſuper viri pectus recumbens, vt è iugulo profluens ſanguis mariti vulneribus infunderetur. Xenophon Cyri pæd. lib. v. vj & vij.

Abragana, Serica vrbs apud Ptolemæum.

Abram, Patriarcha, filius Tharæ, natus poſt diluuium annis ducentis nonaginta duobus: ante Moſen quadringentis viginti quinque, annum agens nonageſimum nonum, cum eo iterum Deus fœdus paciſcitur, & nomen eius Abram in Abraham mutat, quod multarum gentium patrem ſignificat: mandatum de circumciſione accipit: filius ei promittitur ex Sara vxore, qui ei annum centeſimum agenti naſcitur: & eodem tempore amicitiam cum Abimelecho contrahit. Geneſ. 21. iuſſus à Deo Iſaacum filium immolare, præſto eſt mandatis diuinis: cuius fidem deprehendens Deus, ei in perpetuum benedixit. Geneſ. 22. Cethuram in matrimonium ducit, ex qua plures ſuſtulit filios: Iſaaco tamen dedit omnia ſua, concubinarum verò filios muneribus ornatos orientem verſus mandauit. Mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto: cúmque Iſaacus & Iſmaël filij ſepeliuerunt in duplici cauerna agri quem ab Ephrone Hetræo viuus redemerat. Geneſ. 23. Hiſtorici ei tribuunt Aſtrologiæ inuentionem, literarum, diuinæ philoſophiæ, Mathematicorum, & cœmeteriorum: Polydorus libro quinto, capite ſexto, de rer. inuent. Philo. Viues. Auguſtinus de ciuitate Dei, lib. xviij. Ioſephus libro primo antiquit. capite octauo.

Abram, vel Abrahim-Baſſa, Othomani poſtremi noſtra memoria Turcarum Imperatoris filius: cum repudiata matre in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum aduerſus patrem geſſit: quo per patris inſidias ſedato, dum ſe reuocato filio imperij totius habenas traditurum affirmat: dúmque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genniſſeris, fortiſſimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, miſerè ſuffocatus eſt. hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro diuino cultus ab Æthiopibus, ob reuelationes quas habuit: inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit à Deo, vt ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, vno natu maiore excepto, monti includat

cludat, quaſi cuſtodia aſſeruatos, nec quenquam inde e'abi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret: quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſeruarunt. Aluares capite 58.

Abraham, Eremita Ægyptius grandem (iam defeſſis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus non expectauit, ſed vt nudus diſcedens in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vita defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit vt pedem loco non efferret: porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus diuenditis, pecunia omnis mendicantium turbæ, viduiſque & pupillis diuideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinum, veſtemque cilicinam, & ruſticum ſagum: Marul. libro primo, capite octauo, & lib. iiij, cap. 4. Sabellicus lib. viij cap. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugna victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & vrbe excluſus, cum nullam ſalutis & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, vxorem cariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſima rupe præcipitem egit. Ioan. Leo lib. ij cap. 45. Africæ.

Abrahamus, Auarorum princeps. Auent. lib. iiij.

Abrahami domus, pagus ſic appellatus in agro Damaſceno, Nicolaus Damaſcenus apud Ioſephum lib. j. Antiq. & Euſebium 9. Præparat. Euangel. *Hoba* forte, Geneſ. 14. S. Abrahami caſtellum circa Sodomam & Gomorrham, habet author anonymus de bello Hieroſolymitano.

Abram, vel potiùs Hebron, nomen ciuitatis. Ioſue 19.

Abranitis, vide *Auranitis*.

Abrauannus, vide *Aurauanus*.

Abrax, vnus ex equis Solis. Homerus.

Abraxas, ſiue Abraſax, vnus ex Deis qui ab hæreticis inducti ſunt, barbaris & inconditis nominibus, de quibus ab Irenæo & Epiphanio facta eſt mentio.

Abrelia, regio. Phauorinus.

Abreta, ſic olim dicta eſt Myſia, teſte Plin.

Abrettana, Myſiæ Aſiaticæ regio, apud Strabonem & Stephanum: ſed apud hunc quoque ἀβρεττηνὴ eſt. ἀβρεττανὴ per α, in penultima, Suidæ.

Abretanus, Iupiter Myſius Deus, ab Abreta quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cuius ſacerdos fuit, Cleon, latro priùs inſignis, deinde Antonij, poſtea Auguſti militiæ præfectus.

Abri, gens Taulaniorum, ad Adriam, vicina Chelidoniis. Steph. ex Hecatæo.

Abricium, vide *Abrittum*.

Abrieta, vide *Abieta*.

Abrinatæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrinca, amnis nomen qui vulgari nunc vocabulo *Ar*, medio ferme ſitu inter Antenacum & Bonnam, apud Sinciacum oppidum Rheno miſcetur.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi, Plinio, & ἀβριγκάτυοι quoque Ptolemæo *Abrincata*, vrbs Armorico eſt in libro Notit. *Aurenches* hodie Scaligero & Vineto, in Auſonium, quæ & *Arborictana* dicitur Cenali. *Abrincatinum* villam nominat Sigebertus, quæ vocatur *Landa Aroris*.

Abrittum, Mœnæ alicubi locus, vbi Decius Imperator occubuit. Pomponius Lætus. *Abriceum* Thraciæ locum vocat Chronicon Caſſiodori.

Abroditi, vide *Arboriche*.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſij, Vlyſſis pictoris nobiliſſimi: Latinè delicatus & elegans: Herculem Lyndi fecit, aſſeuerans eum à ſe talem pictum qualem ſæpe in quiete vidiſſet. Plin lib. xxxv. cap. 10.

Abrocoma vel Abrocomes, Darij filius fuit, atque vnus ex præcipuis Perſarum Satrapis, qui vna cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas. Herodot. lib. 7.

Abroleua, lucus circa Thraciam videtur: in Miſcellan. hiſt. 23.

Abron, Grammaticus fuit è Phrygia, ex Rhodo oriundus, & Tryphonis diſcipulus. Suidas.

Abron, pictor Samius. Plin lib. iij. cap. 10.

Abroe, Argiuus quidam diues & mollis, cuius vita locum fecit prouerbio. *Abronis vita*, pro ſplendida & molli. Vide Zenodoti parœmiam.

Abronychus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis fuit, cuius fideli ſtrenuáque opera vſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herodot. lib. viij. & Thucyd. lib j.

Abroni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulg. *Arcani*.

Abros, gens Talantinorum ad mare Adriaticum. Stephanus.

Abroſtola, Phrygiæ maioris vrbs. Ptol.

Abrottine, vide *Abretina*.

Abrotonium, nomen proprium meretricis.

Abrotonon, Themiſtoclis mater. Plutarch. in Themiſtocle.

Abrotonum, Africæ vrbs ad mare Mediterraneum Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ait ex Ephoro eandem eſſe cum Neapoli. Hermolaus tradit à Strabone etiam Leten cognominari.

Abrotine, vrbs Myſiæ, vide *Abretini*.

Abruzi, v. de *Pregutij*.

Abrus, Sapæorum in Thracia vrbs, Pauſaniæ in Achaicis, niſi mendoſus ſit locus, de quo vide Fuluium in fragmentis Appiani, forte eſt *Apros* Ptolemæi.

Abrypolis, populi Romani ſocius, à Perſeo, Macedonum rege expulſus. Liuius lib. j. Decad. 5.

Abs, vide *Aps.*

Abſaloni, filius Dauid, ex Maacha filia Talmai regis Gueſcur. 1. Sam.3. Iſraëlitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos: filios regios ad conuiuium inuitat, fratrémque Amnonem propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat: hinc maiora auſus, patrem & regno & vita ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur ramíſque quercus cæſariæ inuolutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Ioabo percutitur. Corpus eius in foueam proiectum, lapidibus ſuper iniectis tegitur: caréńſque liberis nullam reliquit memoriam, preter Coloſſum à ſuo nomine dictum, quem ſibi viuens in agro ipſe erexerat. 2. Sam. 18.

Abſalom, pater Mattathiæ & Ionatham. 1. Mac. 11. & 13.

Abſander, decimuſnonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Abſarum, vide *Apſorrus.*

Abſarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus *Abſonum* vocat.

Abſarus, fluuius & caſtellum. Plin. lib. vj. iij. vij & ix. vj. v. & cap. 10. 6.

Abſarus vel Abſartus, amnis Armeniæ minoris in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apſorrhus.*

Abſile, vide *Apſile.*

Abſith, Europæ circa Dardaniam locus eſt Calliſto lib. xviij. cap. 38.

Abſephus, fluuius eſt Aſiæ, apud Lapſacum oppidum perfluens, ex quo Priapus fuit, obſcœnitate virilium cognitus.

Abſens, gigas, Terræ & Tarrari filius. Hyginus.

Abſitris, amnis per Siſiclaſſos populos ad hybernum exortum fluens. Plinius libro ſexto, cap. 16.

Abſilis, ſeu Abſilia, fluuius eſt in Aſia, Latiam præterfluens ciuitatem.

Abſimarus, Tyberius LXVII. Romanorum Imperator, regnauit annis ſeptem. Æmil. lib. ij.

Abſinthij, populi, teſte Herodoto lib. vj. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouid. lib. v. Triſt.

Abſoris, oppidum in inſula Mineruæ, conditum à Colchis, qui cum Abſyrto Medeę fratre miſſi fuerant ab Æeta illius patre ad perſequendam Medeam quæ cum Iaſone profugerat: ibi cùm ſerpentium multitudini reſiſtere non poſſent, Medea ab eis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui coniecit, quæ adhuc ibi permanentes, ſi quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ perſoluit Hyginus in fabulis.

Abſorus & Abſyrtis apud Melam, maris Illyrici duæ inſulæ ſunt: Ptolemæus *Abſorrhus* habet. *Abſyrtium* Plinio eſt. *Abſyrtides* numero plurali vocat Strabo, & Orpheus. at hic eas in mari infructuoſo deſcribit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum ſunt circa Rhodani oſtia. Abſyrtis in Illyco quoque fluuij nomen eſt apud Lucanum 3. vide *Abſorrhus.*

Abſytuis, oppidum Aſiæ. Plinius libro ſexto, cap. 26.

Abſtenegi, minoris Aſiæ populi, ab Abſtenego Gomeri filio nuncupati. Ioſephus lib j. cap. 11. antiq. Iud.

Abſus, Palæſtinæ fluuius, Vibio Sequeſtri.

Abſynthus vel Abſynthius, vrbs eſt Thracię, cuius incolæ dicuntur Abſynthij. Herodotus. vide etiam *Ænum.*

Abſyrtes, Colchorum fluuius in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medea ibidem interempto ſic appellatus, Lucanus libro xiij.

Et cadit Adriaticas ſpumans Abſyrtus in vndas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrum à fratre Medeæ ibi interfecto nomine Abſyrto ſic appellatæ. Plin. lib iij. cap. 36 12. Steph.

Abſyrtum, inſula maris Adriatici. Plinius 3. 21.

Abſyrthus Æthæ regis Colchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror eius Medea cum Iaſone diſcedens membratim diſceptum circumquaque diiecit, vt ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum remoraretur, ne iam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus eſt Tomos, id eſt, inciſio, & fluuius iuxta quem id fecit, Abſyrtus vocatus. Sunt tamen qui Abſyrtum non ex eadem matre cum Medea, ſed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum fluuium cum fugientibus in Illyriam ad inſulas Phrygeidas veniſſe. Abſyrtum Diodorus Ægialum vocat. Huius meminit Cicero lib. iij. de natura Deorum, Pacuuium poëtam citans. Abſyrti fabulam deſcribit Ouid. 3. Triſtium. Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius. Lucas & Theo, interpretes, lib. iiij. Argonaut.

Abſyrtus fluuius Colchorum ex ſanguine Abſyrti fratris Medeæ, & ab eadem cum Iaſone fugiente occiſi denominatus. Bocat. & Plin. lib. iij.

Abſyrtus, author Græcus, ſcripſit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina.

Abucini portus, in Gallia Lugdunenſi vel Sequanorum vt habet liber prouinciarum.

Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. vide *Abodiacum.*

Abula, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem. Hodie Auila.

Ambulites, Perſa Suſæ præfectus, ciuitatem & regionem adiacentem Alexandro tradit, qui Satrapiam regionis Abuliti reſtituit. Curtius lib. v.

Abumalach, Saracenorum & Hiſpanorum rex, cum Carolo magno fœdus iniit.

Abundantius, Conſul Romanus, anno Chriſti 393.

Abupus, vel potius Albus Britanniæ fluuius maximus, Ptolem.

Abus, fluuius Epiri in finibus Apolloniatum. Strabo.

Abuſina, Antonino & lib. Notit. Germaniæ vrbs. Auentino *Auenſper*, Bauariæ oppidum ad Danubium.

Abuticenſe, oppidum. Plin. 5.4.29.

Abydeni, populi, ab Abydo ciuitate Aſiæ, cùm à Philippo Macedonum rege ſic opprimerentur, vt nulla liberandæ obſidionis ſpes ſupereſſet, mutua multitudinem tanta inuaſit rabies, vt ſe ſuáſque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis venirét poteſtatem. Quam hiſtoriam imprimis memorabilé fuſiſſime narrat Liuius decad lib. j

Abydô, onis, regio Macedoniæ, Steph & Suid.

Abydos, vrbs Aſiæ à Mileſiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente anguſto mari à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Id cùm Aſiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Caſtaleus *Abuiah* vocat.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos, patria Leandri. Virg. lib. 2. Georg.

Pontus & Oſtriferi fauces tentantur Abydi.

Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydum, hinc Abydeus & Abydenus. Ouidius.

Mittit Abydenus quam mallet ferre ſalutem,

Si cadat vnda maris Seſtia puella tibi. Plin. 4.11. 44. & 5.32.2. Eſt item Ægypti oppidum, Memnonis regio, & Oſiris templum inclytum Plin. 5.9.73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2.60.7.

Abydocomæ, ſycophantæ, quo nomine malè audiebant Abydeni, quod inſignes calumniarum artifices eſſent. Rhodig.

Abydus, Ægypti vrbs, Memnonis olim regia: *Elſium* fortè hodie. Caſtaldus *Abuiah* vocat *Ab cedo* in lib. notitiarum dici ſuſpicatur Simlerus, vide *Seſtus*.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ monti, qui in Hiſpania eſt, oppoſitus, quos ambo Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, ſed ab Hercule ſeparati: & ſic intromiſſum terris mare, quod in hodiernum vſque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur, cum boues Geryonis veſtigaret, perinde ac vltima ibidem eſſet orbis meta. Plin. in prolog. 3.2c. & 25.5. De his Steph. & Dionyſius Lybic. Sed vltimus clarorum Iberorum terminis Oceano proximus eſt Occiduo, cui præcelſa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tarteſſos: vbi multa Euſtathius ſcribit. Et notandum eſt Alybam dici à Græcis, & non Alybam, ídque fortè per Metatheſin: omnino per ypſilon ſcribi oportere clarum eſt, vulgo *Alminna*.

Abyla, Syriæ oppidum, iuxta quod ſitæ ſunt Arca, Ampeloeſſa, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie *Acuna* dicitur. vide ABILLA.

Abylli, populi iuxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon: vel Abydon, Ægypti vrbs. Athen. lib. xv. vbi ſpinæ ſemper florentes proueniunt.

Abyſtæi, gens Libyca. Phauorinus.

Abyſtrum magnæ Græciæ vrbs apud Ptolem. quam hodie *Vrſimorſo* vocari ſcribit in ſua Calabria Barrius.

Abziritánum, oppidum. Plin. 54.32.

Abzoæ, populi ad Oceanum Scythicum. Plin. 9.13.23.

A C

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris. vide Ptolemais.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad ſinum Arabicum. Ptol.

Acabene, [illegible] regio. Ptol.

Achad, Hebræis dici ex D. Hieronymo Ar. Montanus ait. Græcè ἀχαβλών: & eſt Meſopotamiæ regio Ptolemæo.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptol.

Acacalis, nymphæ nomen, quæ ab Apolline compreſſa in Creta filios edidit Phylacidem & Philandrum. Pauſan. & Apollon. in Argonaut.

Acaceſium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Steph.

Acaceſius, Mercurius cognominatus eſt, ab Acacio Lycaonis filio, qui eum educauit. Pauſ. in Arcad.

Acacius Alexandrinus, dux belli ſub Adriano, martyr Chriſti, de Nuce arbore ſuſpenſus, hiſt. Trip. lib. v. & xj. cap. vlt. Alius etiam martyr hoc nomine ſub Imperatore Decio.

Acacius, ſcriptor Cæſarienſis. Euſeb.

Acacius, Patriarcha fuit Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratiſſimus. Suid.

Acacius, Rhetor inſignis, qui Libonij & Iuliani temporibus floruit. Suidas.

Acad, vide Babylon.

Acadama, Syriæ Euphrateæ vrbs. Lib. Notit.

Academia, locus nemoroſus, ab Athenis mille paſſus diſtás: ab Academia Heroë vt Eupolidi placet, ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ, hoc eſt, in ambulacris vmbroſis Academi Dei. Horat.

Atque inter ſyluas Academi quærere verum. Eupolidis ſenarium interpretatus videtur: nam aliàs

legitur θεᾶι non θεῦ. Ibi natus eſt Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudendi vſu & diſcipulorum frequentia morumque celebritate inſignis fuit. Vide Laert. in vita Platonis: Erat Academia gymnaſium inferius, cum ſuperiori gymnaſio nomen eſſet Lycæum. Nam inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit Scholæ Ariſtotelicæ. Alij, Academiam à Cadmo Phenice, literarum & liberalium ſtudiorum in Græcia inſtauratore dictam probãt. Vide Fr. Iunij Academiam, cap. 1. & 2. in quibus Græcorum, Hebræas antiquitates, obliterantium, vanitatem aperit & refellit.

Academici, philoſophi dicti ſunt qui Platonem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſciri poſſe aſſerebant. Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.

Academia, ſic dicta villa Ciceronis memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita litori, celebrata Porta & nemore, vt Plin. lib. xxxj. cap. 2. memoriæ prodidit, eam hodie Turlero teſte i *Bagni de Tritoli*: vulgo vocant vide *Echedemia*: hanc villam Academiam vocabat Cicero, ab exemplo Athenarũ ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus, in qua monumentum ſibi inſtaurauerat. Plin. lib. iij. c. 2. & 23. c. 2.

Acadera, Indiæ vrbs. Curtius lib viij.

Acadinus, fons eſt Siciliæ iuxta Delos lacus, Palicis fratribus ſacer, ad quem iuramenti veritatem explorare ſolent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inſcribebant, eáſque in fontem deiiciebant: quæ ſupernatantes iuramenti integritatem: demerſæ, periurium indicabant.

Acadra, oppidum in Arabia fœlici. Ptol.

Acáſis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acálandru, flumen in ſinu Tarentino, non procul à Meraponto oppido. Plin lib. iij. cap. 11. Strab.

Acálanthis, nobiliſſimi canis nomen: vnde eſt illud Ariſtoph.

Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.

Acalanthis feſtinabunda occæcatos parit.

Cælius Rhod. lib. xvij. c. 18. & Eraſm. in Chil.

Acalé, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Acalarrites, fluuij nomen apud Euſtathium in Iliade.

Acámantis, inſula. Vide *Acamas*.

Acamárchis, Nympha, Oceani filia. Diod. l. 6.

Acamántis, olim dicebatur Cyprus. Inſula in mari Cilicio: dicta ab Acamante promontorio ſito ad occaſum. Steph.

Acamantis, vna ex decem tribubus Atheniẽſium, ita dicta ab Acamante Theſei filio. Suidas.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamantis filij Theſei, qui cùm in expeditione aduerſus Solymos ſe ſtrenuè geſſiſſet, locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Stephan.

Acamantius, philoſophus Hielopolita. Suid.

Acamarchis, Nympha marina, quam Oceani filiam eſſe volunt. Diod. lib. vj.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis ſimilis habebatur. Eſt præterea mons in Cypro, unde Cytea Acamantis vocitata eſt. Strab. lib. j. Huius promontorij Plinius meminit, 5. 31. 9.

Acamas. Vide *Sinnada*.

Acãpſeónyſis vel Campſeóniſis fluuius. Plin. 6. 49.

Acampſis, Colchidis fluuius. Arr. in Periplo.

Acánthon, mons eſt Ætoliæ. Plin. 4. 18.

Acan filius Eſer, filij Seir Horræi. Gen. 36.

Acánnæ, emporium circa rubrum mare. Stephanus.

Achantina, Arabici ſinus inſula, apud Ptol. *Angoſina* Stuckio eſt.

Acantius, eſt promontorium Magneſię.

Acantium, vide *Cantium*.

Acanthus, puer regius conuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Ægypti propè Memphim. Plin. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 6. 31. 47.

Acanthus, oppidum in Macedonia, ſiue Ætolia, quæ eſt vrbs Aramanum, in qua mutas eſſe cicadas. Steph. ſcripſit. *Eriſſo* hodie Sophiano. Vide *Dulopolis*.

Acanthus, mons Ætoliæ. Propontidis inſula Ægypti vrbs. Oppidum Cherſoneſi, iuxta Cnidum & Athamaniæ. Plin. Steph.

Acãthus, inſula, Plin. 5. 31. 49. & Herod. lib. vij.

Acapeatę, populi circa Mœotim Plin. 6. c. 7.

Acapis, fluuius Aſiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram. primogeniti Ierameel. 1. Par. 2.

Acara, oppidum in medio Pannoniæ.

Acada, oppidum in octaua Italiæ regione non procul à regio Lepido. Strabo lib. v. vide *Acerræ*.

Acaraſſus, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſteo caput amputauit. Strabo.

Acaris, vel Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Acarnanas, vide *Achelous*.

Acarnania, quæ antea *Curetis* appellata fuit, teſte Pauſania & Plinio, regiuncula & pars Epiri eſt, merſa medio ſinu Ambracio, Plin. 2. 92. 2. & 41. 9. 15. In hac eſt oppidum Leucas. Marius Niger ſcribit hodie hanc *Deſpotato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætolia diuidit vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Steph. Eſt & ciuitas non procul à Syracuſis (Cic. in Ver.) in qua Olympij Iouis antiquiſſimũ fanũ fuit, quæ à Gotthis exuſt

exuſta eſt. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit Thucyd.lib.iv.

Acarne oppidum circa Magneſiam Græciæ. Plin.4.9 4.

Acaron, ciuitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur. Plin.lib.xv.cap.7. Scribitur aliàs Accaton. Heb. *Ekron*, id eſt, extirpatio. Ioſue 15.19.

Achárra, vrbs Achaiæ. Stephanus.

Acaſta nympha Oceani & Thetyos filia. Vide Actasta.

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis filius, venator ſagittis clarus. Ouid.lib.viij. Metamorph. vxorem Creteiden ſiue Hypoliten duxit: quæ cùm Pelium amaret, neque illa contra huius amori obſequi vellet, Pelium vltro de ſtupri appellatione apud virum accuſauit. Itaque Acaſtus Pelio ſeu vnnationis cauſa, in ſaltum Pelij montis abducto, ibique omnis armis ſpoliato, feris lacerandum præbuit: verùm Chion, ſiue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machera, Pelium liberauit: qui poſtea domum reuerſus, Acaſtum cum vxore interfecit. Vide Horat.lib.iij. Carm Ode 7.

Acathartus, id eſt, impurus, ingens ſinus in mari Arabico, verſus Ægyptum. Strabo lib.16.

Acathium, nauis erat actuaria. Iullius Pollux ait fuiſſe velum in naui maximum, ſicut minimum, dolonem. Actuariæ verò naues dicuntur agiles & præſtantes celeritate. Salluſt. hiſt. Actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton, eſt mons Ætoliæ.

Acatucci, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Acauatha, Syriæ vrbs, Lib. Notit.

Acca, comes & ſoror Camillæ. Æneid.lib.xj.

Acca Laurentia, Fauſtuli regij paſtoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna ſolertia gubernavit. Hæc vocata eſt Lupa, eo quod nobile ſcortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.

Accabicotichitæ populi ſunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Steph.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis colũnas à Carthaginenſibus conditum. Steph.

Accaron, ciuitas Philiſtinorum iuxta Azotum: *Iamnetorum* portum Ιαμνιτῶν Ptolemæi eſſe vult Poſtellus vide *Cæſarea Palæſtinæ*.

Acheni, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Steph.

Accia, Auguſti Cæſaris mater. Sueton.

Accilla, vrbs Siciliæ. Liu.decad.3.lib.iv.

Accitana, Colonia eſt in Hiſpa. citeriore in conuentu Carthaginenſi Plin.lib.iij.cap.3.

Acci Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum, olim *Actis* dictum. Vaſæus & Amb. Meralis *Guadix* interpretantur.

Accipitrũ, ciuitas, prope Thebas. Strab.li.xvij.

Accisi, populi, ad Mæotim, Plin.6.7.13.

Accitania, colonia. Plin.3.336.

Accitum, vrbem Hiſpaniæ Bœoticæ eſſe in antiquis inſcriptionibus, auctor eſt Cluſius, dicitque hodie *Finiana* nominari.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano conſulibus: duriuſculus Ciceroni ad Atticum, & Licinio ſcriptor ferreus appellatus, quod dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore id vitij in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius verſibus & templa & monumenta ornarit, eóque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura, formáque poſuerit: alioqui puſillus erat.

Accius Piſaurienſis, cuius accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quemque in Oratore ſuo inter elatos Oratores refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idem Cicero de Diuinat. meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, princeps Volſci nominis Romanis ſemper infeſtus, quibus Coriolano adiuuante bellum intulit. Liu. & Plutarch. in Coriolano.

Acco, mulier iam decrepita: cùm faciẽ (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt. Cæl. Rhod.lib.vj.cap.15. Vel potius teſte Plutarcho, nomen eſt terriculamenti cuiuſdam, cuius metu matres ſolent puellos in officio continere & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos. Cæſar in Com.lib.vj.

Accua, Italiæ oppidum, Liu.

Accurſius, Florentinus nobilis Iuriſperitus. Primus totum ius gloſſis illuſtrauit. Geſner. in Biblioth.

Accurſiorũ colonia, Ptolem. vrbs Delphinatus in Gallia, hodie Gratianopol. Gal. *Grenoble*.

Acce, oppidum Phœniciæ. Steph. aliàs Ptolemais. Plin.5.19.8.

Accedici, populi Italiæ. Plin.3.12.10.

Accedendes, populi æquicolis vicini. Plin.

Acedoſa, vicus Iudeę. Ioſeph.l.j. belli Iud.c.1.

Acedum, Venetæ regionis oppidum Ptolemæo: *Aſola* hodie Leandro, vel *Aſulum*: aliis *Monſeliæ* dicitur: alij volunt eſſe oppidum à Patauio ad decimum lapidem verſus à teſte & *Montaquanam* Plin.3.19.8. Acelum Plinij: vnde Acelinus Romanus ſæuitia famoſus inter recentiores hiſtorias. Leander dicit hodie *Monſelice* appellari.

Acela, vrbs Lyciæ ita dicta ab Acelo Herculis Malidis Omphales famulæ filio. Stephanus.

Acela, Lyciæ vrbs. Steph.

Acema, mons in alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin.lib.iij.cap.5.

Acencris, Ægyptiorũ rex regnauit annis XII.

Accengeros, Ægyptum rexit annis 12. Euſeb.

Acenippo, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Ptolem. Acinippo, Plinio.

Acephali, hæretici quidam dicti ſunt, quoniam nullus eorũ inuenitur author, Hi duarum

in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negāt, & vnam in eius perſona prædicant naturam, circa annum 500. Niceph.lib.18.c.45.

Acerræ, vel ex aliis Aceræ, antiquiſſima Campaniç vrbs non longè à Neapoli, quam Clanius omnis præterfluit, cuius frequens inundatio eam penè exhauſit. Plin.3.14.14. Virg.lib.2.Georg. *& vacuis Clanius non æquus Acerris.* Cuius etiam meminit Horatius; cognominantur etiam *Valeriæ.* Videtur & Straboni *Acra, Acera* etiam Polybio lib.ij. Inſubrum eſt, vt Saccus tradit, & *Acerano* hodie dici addit, in agro Nouarienſi: ſed *Acheræ*, apud Polybium legitur non *Acera.*

Aceratus, apud Herod.lib.viij. eſt nomen vatis, qui ſolus reliquis fugientibus remāſit Delphis Xerxe ſuis copiis Delphum oppugnante.

Acerina, Brutiorum colonia in magna Græcia ab Alexandro Epirotico capta. Liu.

Aceronius Proclus, præn. Cn. Cos. Olymp. 203. an. 4 vrb. cond. 784. Ch. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio Olymp. 204 ann. vrb. cond. 789 Chriſti D. 48.

Aceruêris, oppidum Thraciæ, poſtea Calatis dictum. Plin.4.11.11. Vide Callatia.

Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obſederunt Marcellus & Cornelius Coſſ.

Aces, fluuius in Aſia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod.lib.j.

Aceſæ, ciuitas Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Arceſæi. Steph.

Aceſius, Nouatianorum Epiſcopus, Suidas.

Aceſiderra, Apollini conſecrata in Ida monte. Pauſan. in Eliaca lib.v.

Aceſamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Aceſameno rege Perieriæ. Steph.

Aceſiæ, pars Lemni inſulæ, à Philoctete ſic dicta, quòd hic curatus eſt Philoſtrat.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. Eraſm.

Aceſine, Siciliæ fluuius, qui hodie vulgò *Catara* nuncupatur: & Sarracenicè *Alcantara.*

Aceſines, fluuius, idem qui Tanaïs. Steph.

Aceſinus fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt ſingula internodia incolis præſtent vicem nauigij. Plin.4. 12. 159. & cap.10. 6.3. Gemmifer lib 37. cap. 13. vide Tanaïs.

Acéſius, natione Patarenſis, nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone Chariſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: vnde natum prouerbium, Aceſij & Heliconis opera: de his quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus in Chil.

Aceſius, epitheton eſt Apollinis apud Macrob.

Aceſſeus nomen nautæ cuiuſdam, qui propter ignauiam ita prorogare ſolebat nauigationem, vt ſe diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natum prouerbium, Aceſſæi luna in comperendinatores. Eraſm.

Aceſta, vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seruius in 5. Æneid. In hac, partem ſuorum reliquit Æneas, cùm peteret Italiam. Virg.lib.v. Æneid.

Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam,

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi populi. Plin.3.c.31.

Acéſtes, filius Crinîſi fluminis Siciliæ ex Egeſta Troiana muliere, Virg.lib.v.Æneid.

——Occurrit Aceſtes

Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:

Troia Criniſo conceptum flumine mater

Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic iam ſenex primò Anchiſem & Æneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen vnà cum Ænea in Ericee monte Siciliæ ſepeliuit Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quo illum venti pepulerant, ſuſcepit, vbi Æneas condita inualidis ſociis ciuitate, am vocauit Aceſtam.

Aceſtes, rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & aliis [illegible] memor veteris amicitiæ, liberaliſſime proſequutus eſt Virg 1. Æneid. *V[illegible] quæ deinde cadis onerarat Aceſtes.*

Aceſtes fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtides Fornaces ferreæ, prægrandéſque in quibus fit cadmia. Dioſcorid lib.iij. in cap. de Cadmia.

Aceſtius, Xenoclis filia, Themiſtoclis vxor, ſeptem vitæ ſuæ tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, [illegible] Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritum Themiſtoclem & Theophraſtum filium. Pauſ. in Atticis lib.j.

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis Aceſtium Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem vſque atauum, omnes gentiles Cereris miniſtros quaſſantes facem dum viueret, videre contigit. Nam primum in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem coniugem, atque eo mortuo, Theophraſtum filium: hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſte, Siciliæ vrbs. Steph.

Aceſtis, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quē Alex. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtorides, Athenienſium imperator. anno 3160.

Acetes, Euandri armiger. Virg. Æneid.lib.xj.

Corpus vbi exanimis poſitum Pallantis Acetes

Seruabat Senior, qui Parrhaſio Euandro Armiger fuit.

Acèum

Aceum, oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab. VII. Iſraëlitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, filiam Ecohaad Ieſabel, duxit vxorem: in bello aduerſus Benadad occiſus eſt, anno 3027.

Achabytos, mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum, ait Diodorus Siculus.

Achab, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Geneſ. 10. quæ nunc dicitur Niſibis.

Achad, vide Acabene, & Antiochia.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus. Ptolem. ad Pontum Euxinum.

Achæa, Ceres cognominata eſt, vt Suidas ait, ab eo luctu & anxietate, i. ἄχους, quem habuit, dum Proſerpinam quæreret. Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, Bœotij, inquit, Achææ Cereris ædes mouent, eámque feſtiuitatem ἐπαχθῆ nominant, à queſtu videlicet & gemitu Deæ, ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cuius templum, referente Ariſtotele lib. de mirabil. in Italia apud Daunios Apuliæ populos, in quo antiquitùs fuiſſe tradit cùm alia tum ſecures & enſes cæteráque Diomedis, eiúſque ſociorum arma. Huius templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achææ petræ, rupes abſciſſæ eius montis, ex quo Iordanus effluit, ſuper quibus Samos ciuitas condita eſt. Strab. lib. 8.

Achæi, Ponti accolæ; Orchomeniorum colonia. Vide Achæus. Plin. 4. 7. 29. & cap. 5. 6. 7. & c. 11. 66. à Q. Cæcilio victi, anno 39. 18. Vide Cilicia.

Achæia, collis in Caryſto. Steph.

Achæmenia, vide Perſia.

Achæmanes Africæ propriæ gens. Ptolem.

Achæum, ciuitas vlteriorem Tenediorum regionem attingens. Strab. lib. xiij.

Achæorum littus in Cypro eſt apud Ptolemæum, à Græcis appellatum fuiſſe Adriage, nunc verò pagum eſſe, & Accathon vocari ſcribit Luſignanus.

Achæorum caſtra. Strab. lib. xiij.

Achæorum portus, Plin. 4. 12. 155. & c. 30. 5. 17. Tauroſchytarum eſt apud Pontum Euxinum hodie *Buonporto* Pinetus vocat Bonus portus, vt nonnulla Latina, ſed melius *Vulcherportum*, hoc tractu quoque Ptolemæo eſt.

Achæorum ſtatio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes, rex Perſarum ditiſſimus. Horat. libro ij. Carm. à quo poſtea omnes reges deſcéderunt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæminij & Achemenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 2.

—conſurget in arma
Mundus Achæmenis decurrant medica Suſis.
Agmina, &c. Vide Achæmenia, & Achimeres infra.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Ægei filio. Steph. Vnde Achæmenius, id eſt, Perſicus vel Parthicus. Lucanus.

Paſſus Achæmeniis longè decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex ſociis Vlyſſis Virg. 3. Æneidos.

Sum patria ex Ithaca, comes infœlicis Vlyſſi,
Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamaſto.
Paupere (manſiſſétque vtinam fortuna) profectus.

Ibidem.

Talia monſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyſſi.

Hic fugientibus Græcis cæteris, cum Vlyſſe apud Cyclopas derelictus eſt: poſtea tamen Æneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virgil. lib. iij. Æneid.

Achæus, vel Achiuus, Achillaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle. Floruit Olymp. 514. Tragœdias 44. docuit, vicit autem vna. Fuit & alter Achæus Syracuſius iunior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitauit, Suidas.

Achæus, fluuius, qui ſe in Pontum Euxinum exonerat, Arrian. in Periplo.

Achæium, locus Troadi oppoſitus. Strabo.

Achaia Europæ regio: ſeu Græciæ, quam Ἑλλάδα vocant, vt Ptolemæus auctor eſt. Liuadis hodie, ni fallor: vndique autem mari circunſpicitur, præterquam à Septentrione cuius caput eſt Corinthus: ab Achæo Iouis, ſeu, vt alij volunt, Xuthi filia, quæ primo Danæa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi, & Achiui: & Danai dicti. Deinde Ægialæa, & à rege Ægialo dicta eſt. Plin. Achaia prouincia ab Iſthmo incipit: ante Ægialos vocabatur, propter vrbes in littore diſpoſitas. Græci enim αἰγιαλὸν vocant littus.

Achaia, Ptolemæo etiam Peloponneſi regiuncula eſt, quæ habet ab ortu Solis partem Ægæi maris, ab occaſu Epirum, à Septentrione Macedoniam, à Meridie Creticum pelagus. Hanc propriè quidem Achaiam; Olenum etiam & Ius vocatam apud Diodorum legitur. Plinius & Pauſanias eam etiam Ægialos dictam ſcribunt. Incolæ quondam Pelaigi Ægiales, id eſt, littorales appellati fuere, vt teſtis eſt Herodotus in Polymnia. Iacobus Gaſtaldus ait Achaiam noſtra tempeſtate *Liualdam* vocari. Idem alibi dicit Romaniam altam nominari. Sed cùm duæ ſunt Achaiæ, vna inter Macedoniam & Peloponneſum, altera in ipſo Peloponneſo, quæ vera Achaia putatur; mirum eſt eum non diſtinxiſſe vtram velit ſic dici. Mihi verò cùm ex quamplurimis auctoribus, geographicíſque tabulis Nauplium Argiuorum Nauale videam,

Napoli de Romania vocari ferè perſuaſum eſt, hanc Argiam Romania alta hoc tempore indigitari: poſſet quoque hæc Achaia illi contermina hoc vocabulo comprehendi. Achaiam, alteram verò Liuadiam dici, ex tabulis quoque obſeruari. In Achaia autem regione ſunt Thebæ Bæotiæ, & Megarea quæ Megaridi regioni nomen dedit. Eadem etiam dicta eſt Peloponneſus, nunc vulgo Morna. vide Plin. Strab. libro viij. & Stephanum: condita vero 1566. terræ motu concuſſa 3573. in prouinciam redacta.

Achaia, Rhodi inſulæ vrbs, à Solis filiis condita: Diodor. lib. v. Huius etiam meminit Athenæus lib. viij. cap. 11.

Achaia, Meſſeniæ fons, prope Dorium vrbem. Pauſanias.

Achaia, ciuitas Cretæ. Geſner.

Achaicum bellum. Olymp. 158 an. 2. vrb. cōd. 606. P. Cornelio Scipione Africano Æmilio, & C. Druſo Coſſ.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. merſa Plin. 1. 92. 1. Achaiæ deſcriptio. Plin. lib. iiij. cap v. per totum: & Ptolem. lib iij. cap. 15. Achaiæ aſini quales. Plin. 8. 43. 3.

Achäis, idis, & Achaida, dæ: ſicut Perſis, & Perſida: Thebais, Thebaida: Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius.

Ab quoties dices, quàm pauper Achaia noſtra eſt.

Achaicatus, vates quidam apud Boſphoranos, Strabo lib xvj.

Achais oppidum. Plin. 6. 16. 13. vide. Heraclea.

Achaicum mare, Achaiæ Græcorum prouinciæ adiacens, vbi Achaia Meridiem & Occidentem ſpectat.

Achaly Saracenorum rex, qui poſt Calipham Mahumeto ſucceſſit, anno à Chriſto nato 657. Euſeb. Ἀχαιῶν λιμὴν, ſinus maris apud Troadem, ſic denominatus, quod ibi Achæorum claſſis, bello permanere, hoſpitata ſit: in hoc eſt Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamādrum & Simoenta fluuios. Plin 4. 11. 45. vocat Achæorum ſtationem.

Acham, Iſraëlita crimine anathematis accuſatus ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne conſumpta fuerunt. Congregatus ſuper eum magnus lapidum aceruus, qui in præſentem vſque diem permanet, vocatúmque eſt nomen illius loci, vallis Achor Ioſue 7. cap.

Achana, fluuius in Arabia Plin 6. 28. 21.

Acharni, vel Acharai, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar, Zebedei filius.

Achara, ciuitas eſt vicina Sardis. Strabo libro xiiij.

Achar nomen ciuitatis: quæ nunc Niſibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaſo in Mœotim defluens, Strabo lib. xj. Vardanus. Ptolem. Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius: nunc *Copa* G. Mercator Zigna Lazio.

Acharitânum oppidum in Africa: Plinius 5. 4. 31.

Acharna, pars tribus Æneidis. Steph.

Acharnæ, ciuitas Græciæ in Attica regione, totius eius tractus potentiſſima. Thucydides libro ij.

Achárni, Vide Achani.

Ackarnis. vir ſenatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non ſalutatus, à Marianis coram gladiis necatus eſt. Signum enim ſuis dederat Marius, vt omnes à quibus ſalutatus non reſpondiſſet reſalutaréque, necarent. Plutarc. in Mario.

Acharræ, vrbs Theſſaliæ.

Achatara, Ptolemæi Synarum vrbs. Auter Mercator in ſua vniuerſali tabula vocat, Græcus Ptolemæus hoc loco legit Acadra, eſt & apud eundem Acadra in India extra Gangem.

Achâtes, Siciliæ fluuius Plinio Cantata vocat Leander Albertus, apud quem gemma reperta eſt.

Acháces, fidus comes Æneæ à ſolitudine dictus, quæ principum comes eſſe ſolet.

Achatius, Palæſtinēſis Epiſcopus Conſtantini Imperatoris tēporibus anno à Chriſto 354.

Achaz xv. Iudæorum rex an. 3192. regnauit ann. xvj. impius, regem Aſſyriorum adorauit, templúmque clauſit.

Achazib, vrbs Tribus Aſer. Iudicum 1. quæ etiam Achzib, Ioſue 19. dicitur.

Achedôrus, fluuius Macedoniæ, Apolloniam à Theſſalonica diuidens. Volaterra.

Achelorium fluuium habet Polyænus, libro viij. circa Theſſaliam videtur.

Archelous, Acarniæ in Epiro fluuius Straboni eſt ab Acheloo Ætoliæ rege ſic dictus, à Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum defluit. à Sophiano quondam Aſpri, à Nigro Carochi, à Kyriaco Antonitano Geronlea vocabatur: Acheloum quōdam Thoas, dictum à celeritate, & ab incolis Acarnanas appellari ſcribit Strabo. Item Theſtius & Axenus auctor dicitur qui ſcripſit de fluminibus, & montibus, Plutarcho. Item Calydon, vt tradit Niger, non adducto teſte Nunc autem ab accolis nuncupatur Pachicolono.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Geor. 1.

Pocu áque inuentis Acheloia miſcuit vuis.

Veteres enim aquā omnem Acheloon nuncupauere, quod primus poſt diluuiū erupiſſe terra fertur: ſiue quod Achelous in Græcia omnium fluuiorum celeberrimus fuit. Siue, quod Achelous quidam primus vini mixtionē cum aqua in Græcia inuenerit. De hoc Macrob. lib. v. c. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſunt. nam Acheloias & Achelois patronimica ſunt. Ouid.

--vobis Acheloides vnda: &c.

Acheloia pocula, vaſa aquaria.

Acheloides etiam, ſiue Acheloiades, Syrenes ſunt appellatæ à patre Acheloo. Ouid. 14. Metamorph.

Acheloia, dumq; relinquit Syrenum ſcopulos.

Achelóus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethyos vt habet Seruius, vel, vt Theodotius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Onei Chalydoniæ regis filia: ſed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primo in ſerpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputauit cornu, quod Copiæ comiti fortunæ datum eſt, ſed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuium gemino cornu inſignitũ occultauit. Nam reuera Achelous, Græciæ fluuius duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum ſinum effunditur, Stephanus hunc fluuium prius Thoantem dictum ſcribit: deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmæone venerat, ſic nominatum fuit illud Poëtis ſolenne, vt fluuios Tauris ſimiles effingerent, quoniam cum impetu erumpentis tauri ſimilem edunt gemitum: vel, vt Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boues apparent: vel, vt aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob vberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur etiam Achelous, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina, cum idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur ac placidus ſit: humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt Hercules, vt ait Strabo libro x. Oeneo affinitate coniũctus, & in omnes mortales beneficiis fluuium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem aggeribus & aquæ ductibus coërcuit & extenuauit: eámque aquam in multos riuulos diductam, quæ priùs regionem laniabat vtiliſſimam reddidit. Inde dictus eſt illi fluuio taurinum cornu defregiſſe, & pro illo abundantiæ rerum copiam ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe. Fluuius igitur paulatim exſiccatus eo pacto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita commoda & pericula auertenda neceſſariam & perutilem eſſe demonſtrat.

Achelus, nomen viri. Valer. Flac.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cercopum, qui vnà cum fratre Baſalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hiſce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit: ne quando in Melampygum inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eadem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, & Herculem dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de claua à tergo ſuſpẽdit leporum ritu, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum atque hiſpidũ viderunt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus: vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſm. in prouerbio, Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypti præſes 3477.

Acheræ, vide Acera.

Achérdus, pars tribus Hippothcontidis, Stephanus.

Acherini, populi Siciliæ. Cic. 5. Verr.

Acherius orator, tempore Auguſti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, vt & vitium fieret, & bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circunferatur, Acherius noſter ſufflaminandus eſt. Is cùm libertinum reum defenderet, cui obiiciebatur, quod patroni concubinus fuiſſet, dixit: Impudicitia, in ingenuo crimen eſt, in ſeruo neceſſitas, in libero officium. Cæl. lib. v. antiq. cap. 11.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet, (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos defluxit, ibíq; infernalis fluuius amariſſimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus eſt. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quod ſitientibus Titanis limpidas præſtitiſſet aquas.

Acheron autem, i. gaudio carens, fluuius fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri ſunt homines ſubtriſtis quidam torpor mentem animumque ita labefactat vt propinqua mors eſſe facilè ſentiatur: tunc enim conſcientia rerúmque geſtarum memoria animum perturbat, quę palus eſt omnibus primùm traiicienda, vt fabuloſè fingitur à poëtis: neque enim poteſt in hac præteritæ vitæ inueſtigatione animus non magnopere commoueri. Cereris autem ſiue Terræ filius hic fluuius dicitur, quoniam vniuerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum aut ſeruandarum diuitiarum ſtudio naſcitur. Hic fluuius potum Titanibus adu. Iouem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes aduerſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à Sancta Dei lege deſciſcit & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtus inſuauiſſimus, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpendatur, multas habet inſuauitates. Plura legat lector apud Mythologicos, Gyraldum, N. Comitem & Cartarum.

Acheron, Epiri fluuius iuxta Pandoſiam vrbem, ex Acheruſia palude Theſprotiæ profluens, multiſque fluuiis auctus, in ſinum Ambraciũ influẽs hodie *Velichi* M. Niger interpretatur

Α'χερὰ autem Ptolemæo : Acheros , Liuio dicitur, Strabo verò per α ſcribit in vltima.

Acheron, fluuius Brutiorũ in Italia eſt Straboni , quem Niger Baſſento , Leander autem Santo appellat. Barrius vero in ſua Calabria ſcribit eum Capaniano hodie dici , in quo fluuio Alexander Moloſſorum rex à Lucanis trucidatus eſt. Dodonæo deceptus oraculo , quo iubebatur Acheruſiam aquam , Pandoſiámque vrbem cauere. Fluuius eſt item Riphæorum montium. Orpheus in Argonaut.

Acheron, Italiæ fluuius. Plin. 3.5.135. & cap. 1. 47. fluuius item Elidis , regionis in Peloponneſo, apud Strabonem.

Acheron Bithyniæ fluuius eſt, qui iuxta Heracleam in Pontum Euxinum exit. Hic poſtea Sonantes dictus eſt auctore Apollonio , & Iſaacio in Caſſandram. Habet hoc tractu Plinius quoque inter alia flumina Sonantem. Hic ab Ammiano quoque Archadius appellatur.

Acheron , fluuius in Heraclea Pontica , vbi Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis, ſine gaudio dicta. Strab. locus eſt prope Auernum montem, libro iiij. Virgil. lib. vj. Æneidos.

Acherontia , ciuitas parua Apuliæ in monte ſita , quam ob hoc Nidum appellauit Horat. libro Carmin. *Mirum quod foret omnibus quicunque celſæ Nidum Acherontiæ*, &c.

Acherontia, magnæ Græciæ vrbs Mediterranea, hodie *Matera*, Leander.

Acherontus in Appulia, Liuius : Plinio ſunt Acherontini.

Acherontini, populi Brutiorum. Plin. 351.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide Acerræ.

Acherres , rex Ægyptiorum, regnauit annis VIII.

Acherruſia, palus inter Capuam & Auerſam, per aperta plana prope Cumas diffuſa. Plin. 3. 5.105.

Acheruſia, fluuius ibidem, Dionyſius in 2. Bibliothecæ hiſtoriæ De ſepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accolunt , tradit paludem eſſe Acheruſiam, in quam immittantur cadauera, in viteriorem ripam deferenda: nauim verò ipſam qua traiciuntur, Barim, hoc eſt, onerariam appellari. Inde natam de Charonte, qui animas tranſvehebat Stygem, fabellam.

Acheruſia Cherſoneſus , circa Heracleam Ponticam , ſiue Mariandenorum in Bithynia, ad Pontum Euxinum , vnde Herculem Cerberum ex inferis eduxiſſe credunt. Xenophon & Euſtathius ex Diodoro. Eſt item pecus ibidem, Apollonio & Pomponio. Huius meminit Ammianus quoque & addit ab Accolis μυχοποντίον vocari. Acheraſium quoque promontorium ibidem. Apollon. Plin. 6.1.20.

Acheruſa , palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens : item lacus Theſprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acheron profluit, qui in Ambracium ſinum defertur. Authores Pompo. & Strab. lib. v. Apud Nigrum Ialina dici video.

Acheruſium ſpecum in Themyſcireis , Aſiæ minoris, accolæ Mychtopontion vocant. Ammianus Marcellinus.

Achéus, rex Thauri.

Achia , ſiue Achaas , filius Achitob fratris Ichabod. 1. Reg. 14. Filius item Ierameel filij Eſrom. 1. Paral. 2.

Achillas , Epiſcopus decimus ſeptimus Alexandriæ, anno Domini 324.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeij, Plutarch. in Pomp.

Achillea, inſula Ponti Euxini, quæ & Leuce, & Macaron Plinio , quam Anti Boryſthenem fluuium deſcribit, vt Mela, & Dionyſius, à quo Heroum inſula dicitur. Arrianus eam quoque Domum Achillis appellari ait. Plinius cum Strabone Dromon peninſulam faciunt , aliam ab Achillea inſula. Sidoniſi Mercatori, Fidoniſi Bordonio vocatur : & rectius. Marius Niger addit eam à quibuſdam Caccariam & Græciariam dici : ſed à quibus, non ſubdit; neque ego ſcio. Video à Nebriſſenſi Caccariam, & Carolo Stephano Cacariam in ſuis Dictionariis poni: ſed pro Ponti inſula , quam dicunt apud Melam Colliſariam dici, ex deprauata forte lectione: ſic enim apud eum legitur, poſt huius inſulæ Leucæ deſcriptionem : non longe accolitur Aria. In alio exemplari ſic Accoliſi Aria. Ptolemæi Achillea (aut Achillis Inſula , vt ipſe habet) quod ibi Achillis ſepulchrum oſtenditur. Mela, & Plin. 5 31.41. & 4.12.1.55. & cap. 13.46. Achillis inſulam nulla nauis tranſuolat. Plin. 10. 29.10. vide, Achilleus curſus , Achilleon & Achillis, quam etiam Leucam Ptolemæus appellat , alia videtur ab hac , eam namque Danubij oſtiis opponit, oriẽtem verſus. Et Plinius Leucen videtur hic Boryſthenis inſulam nominare. Lycophron ſcribit Leucemoniis paluſtrium aquarum (Danubium innuens) Celtæ oppoſitam, eámque Spilum vocat. Meminit Stephanus huius , & alterius Achilleæ vici in oſtio Mæotidis. Strab. lib. xiij.

Achilleon, oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mitylenеis conditum, vbi claſſis eius ſteterat. Plin. 5. 30.12. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Meſſenes. Stephanus.

Ἀχιλλέως δρόμος , Achilleus curſus, peninſula eſt prope Boriſthenem. Plin. 4. 12.156. Pomp. & Strabo lib. vij. Steph.

Achilles, Illyrij filius. Appian.

Achilles, genit. Achillis, vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantẽ mater Stygiis vndis immerſit : quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus eſt , præterquam in ea pedis

ea pedis parte, qua comprehenſus ab ipſa fuerat, dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus ac Muſices exercitio proficeret. Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græciæ ducibus proficiſceretur, iam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu cum induit: vbi cū aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit. Poſtremo tamen ab Vlyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troia enim abſente Achille, expugnari non poterat. Arma quæ nulla humana vi penetrari poſſent à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porro in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeo ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, vt aliquam diu bello abſtinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm, Patrocli amici coniunctiſſimi morte permotus, denuò ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum & currui alligatum, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occiſus eſt tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes ſperaret, & in Sigæo ſepultus. De quo Plinius 4.12.55. & cap.30.5.31. & Homerus in Iliade tantæ fortitudinis fuiſſe fertur, vt (teſte Gellio, lib.2. cap.11. inſigni fortitudine duces Achilles appellentur, & argentum vocetur Achilleum, quod ſit inſuperabile & inſolubile. Mythologi Achillem Imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant: fortes autem viri voluptatum illecebris potius quam vi externa ſæpiſſimè obruuntur.

Achillis, Achillidos, inſula in Ponto Euxino ad Boryſthenem, teſte Plinio cap 13. lib. 4. Vide ſuprà Achillea cum ſequentibus.

achillæus, Zenobiæ parens in cuius gratiam Palmyreni præfectum & milites præſidiarios Aurelian occiderant, propter ſeditiones in Ægypto excitatas feris expoſitus & ab iiſdem dilaniatus eſt. Vopiſc. Pomp. Lætus.

achimaas, pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. Reg.14. Filius autem Sadoc ſacerdotis, 2. Reg. 15. 1. Paral.6.

achiman, filius Enoc. Num.13.

achimelec, nomen ſacerdotis. 1. Reg.21 Item filius Abiathar. 2. Reg.8. qui 1. Paral.18. Abimelech dicitur.

achimenes, filius Bacchimonis, filij Perſei: qui Achimeneis populis nomen dedit, quibus imperauit, à quo Achimenia regio.

achimenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmene legendū puto.

Achimenia, regio ab Achimenide denominata.

achimenides, vnus ex ſociis Vlyſſis.

achímoth, filius Elcana. 1. Paral.6.

Achinoam, nomē vxoris regis Saul. 1. Reg.14. vxor item Dauid. 1. Reg.25. 2. Paral.3.

achior, dux filiorum Ammon. Iudith 5.

achiram, filius Beniamin, Num.26.

achis, rex Geth. 1. Reg.21.

achiſamec, pater Ooliab, de tribu Dā, exod.31.

achiſaris oppidum, Plin 6.3.24.

achiſarmi, Aphricæ populi, quorum meminit Plin. cap.30. lib.6.

achitæ, populi, Plin. 6.18.49.

achitob, pater Achimelech ſacerdotis. 1. Reg. 22. pater item Sadoc. 1. Reg.8. 1. Paral.6.9.

achitóphel, conſiliarius regis Dauid. 2. Reg. 15. pater Eliam, 1. Reg.23. 1. Paral.27.

achaldæus, apud Pauſaniam lib.4. dux eſt quem Ariſtomenes interfecit.

achmat, filius maior natu Bajazetis ſecundi 9. Turcarum Imperatoris à Selimo fratre minore natu, imperium ambiente, ſtrangulatur, patre & altero fratre necatis. Hiſt. Turcica.

achnæ, Vide *Ichne, & Caſ.s.*

achnæ, vrbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

athenæ, inſulæ nomen, apud Plinium, lib.5. ſic enim ait, Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſos, Achne olim.

achola, oppidum Arabiæ. Plin.6.28.63.

achóbor, filius Michæi, 4. Reg.22. pater item Balanan ſeptimi regis in Edom. Gen.36.

acholius, vitam Alexandri Seueri Cæſaris ſcripſit Lamprid.

acholi⁹, magiſter admiſſionū Valeriani. Vopiſc.

achola ἄχολα, Africæ propriæ vrbs maritima, apud Ptolemæum; forte A. Hirtij *Acilla*, *Achilla* habet Liuius geminato *ll*.

acholla, vrbs Libyæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæornm. Steph.

achon, conſiliarius, Suenoni Saxeno malè conſuluit.

achomates Bajazetis Turcarum Imperatoris filius qui ſeipſum Aſiæ regē deſignauit, tādemque à patre Turcarū Imperator electus ac deſignatus eſt. Paul. Iouius lib.14. hiſt. ſui temporis.

achomæ, & Achomeni, populi Arabiæ fœlicis, Steph.

achor, vallis in tribu Iuda, Ioſ.5. ad ſeptētrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraëlitici populi appellationem habens & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Ioſ. 7.

achores, idolum quod inuocare ſolebant Cyrenaici, vt muſcas multitudine peſtilētiam inferentes interimeret. Plin. lib.10. cap.28. Hunc non Achoron, ſed Acaron vocat Nazianzenus, orat.1. adu. Iulianum.

achorus, II. Ægyptiorum rex, regnauit annis XII.

achorus III. Ægypti rex, regnauit annis IX.

achradinæ, *vide Syracuſæ.*

achſa, filia Caleb, 1. Paral.2. quæ Ioſue 15. & Iud.1. axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer, Ioſ. 11. quę cap. 19. ſcribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chaſalus dicitur in octauo lapide Diocæſariæ ad radicem montis Thabor in campeſtribus ſita

Achrádina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia. Steph. vide Syracuſæ.

Achrádus, untis, tribus Atticæ, Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcaniæ, Steph.

Achrideus, vide Prima Iuſtiniana.

Achimbrus, & Achymbradus, ſunt ciuitates in Aſia prope Tmolum montem ſitæ, à ſuis côditoribus denominatæ, Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptolem. eſt ciuitas in tribu Iudæ, Ioſ. 15. 19.

Achrylis, vide Phrygia.

Acibi, Aciberum, locus eſt in Sarmatia Europæa, vt ſcribit Ptolemæus.

Aciconis, dux Gallus in ea expeditione quã Galli aduerſus Paroniam ſuſceperunt, Pauſ. lib 11.

Acidália, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci ἀκίδας dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immeritò. Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. Æneid.

-- *at memor ille Matris Acidaliæ*, &c. Vide Bocatium.

Acidon, fluuius eſt in Sphagia inſula, Strab. 8. lib.

Acidulus, fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acidas Peloponneſi fluuius apud Pauſaniã, cuius vetus nomen Iardanus fuiſſe ſcribit. Ἀκίδων legit Strabo. vide Ladon.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi. Plin. 3. 5. 138.

acidula, aqua, Lynceſtis vocata: quæ in vini modum temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103.

acila, Africę ciuitas. Hirtius lib. 1. vide Ocelis & Palindromos.

acila, emporij nomen eſt, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. 6. 28. 41.

aciliorum Romæ nobilis fuit familia, ex qua ortus eſt Azilius ille Glabrio, cui deuicto Antiocho ſtatua oblata eſt aureis bracteis incruſtata. Cælius Rhod. lib 29. cap. 24. Item Acilius, prænomine Marcus, quo conſulatum gerente cum C. Portio, lacte & ſanguine pluiſſe autor eſt Plin. lib. 2. cap. 56.

Acilia gens plebeia Romæ fuit à Troian. oriunda, vt author eſt Herod. Hãc verò gentẽ abiectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quòd poſtremos omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adeptos conſtet.

acilìſena, regio Aſiæ inter Taurum & Euphratem. Strabo lib. 11.

Acilius, fons eſt in Sicilia denominatus ab Acile iuuene quodam Siculo, qui à Poliphemo interfectus, Galateæ nymphæ Amaſiæ ſuæ precibus in montem ſui nominis à Neptuno conuerſus fuit Bocat. vide Acithius.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos. cum collega Q. Aſinio Marcellino, Olymp. 208. an. 1. vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola X X X X. F. Cos. cum collega. C. Cornelio Panſa Olymp. 215. ann. 2. vrb. cond. 874. Chriſt. 123.

Acilius Auiola præn. XX. Cos. cum Gordiano Imp. Olymp. 254. an. 3. vrb. cond. 992. Chriſti Do. 240.

Acilius Balbus præn. M. L. F. K. N. Cos. cum collega L. Quintio Flaminio, Olymp. 147. an. 3. cond. 624.

Acilius Balbus præn. XXXX. F. L. N. Cos. cũ collega. G. Portio Catone. Olymp. 166. an. 3. vrb. cond. 640.

Acilius, cognomine Buta, poſt ampliſſimum patrimonium conſumptum inopiam ſuam côfitens: reſponſum tulit à Tiberio Cæſare, Serò experrectus eſt. Sueton.

Acilius Fauſtinus præn. XXXX. F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. an. vrb. cond. 962. Chriſt. D. 211.

Acilius Glabrio præno. XX. C. F. L. N. Cos. cum collega F. Cornelio Scipione Naſica, Olymp. 147. an. vrb. cond. 563.

Acilius Glabrio præn. XX. M. F. C. N. Cos. Q. Poſtumio ſuffectus, collega ſecundus fuit. Q. Opimij Olymp. 256. anno 3. vrbis conditæ 600.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega C. Calphurnio Piſone frugi, Oly. 78. anno 2. 3. vrb. cond. 687.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. cum collega M. Vrbio, Traiano Crinito, Olymp. 217. an. 3. vrb. cond. 843. Chriſti D. 62.

Acilius Glabrio pręn. XX. XX. E XX. N. Cos. cum collega C. Bellicio Torquato, Olymp. 225. anno 4. vrb. cond. 876. Chriſti D. 125.

Acilius Glabrio præn. Sex. XX. F. Cos. cum collega C. Valerio Omillo, Vero Olymp. 232. anno 4. vrbis conditæ 904. Chriſti 153.

Acilius Glabrio præn. Sex. F. XX. Cos. vnà cum Commodo, Olymp. 241. anno 2. vrb. cond. 938. Chriſti Do. 187.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. Olymp. 258. an. 4. vrb. cond. 1008. Chriſt D. 157.

Acilius Rufus præn. IV. Cos. cum collega Cęcilio Claſſico, Olymp. 220. an. 2. vrb. cond. 854. Chriſti Do. 103 K Iul.

Acilius Rufus pręn IIII. Cos. Olymp. 285. an. 2. vrb. cond. 177. Ch. D. 323. collegam habuit Anitium Rufinum Cos.

Acilius Seuerus, præfectus vrbis, Paulino & Iuliano Coſſ. imperante Conſtantino, anno Chriſti 327.

acimbro, oppidum Beticæ Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

acina, Arabiæ oppidum, Plin. lib. 6. c. 29.

acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis eſt ſimulachrum, cui Scythæ populi quotannis hoſtias cùm aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

acilla, vide Achola.

acincum, vide Aquincum.

acincus, Bohemiæ fluuius.

aciolus, Auiola, & Cornelius Panſa Romani Conſules & collegæ.

aciris, Straboni & Plinio Magnæ Græciæ, (quæ nunc Calabria ſuperior dicitur) fluuius. *Acri* L. Alberto eſt; Volaterrano *Accipino*. vide *Acimbro*.

acis, Fauni, & Simæthidis nymphę filius, pulcherrimus paſtor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aſpernaretur, ab eodem ſaxo illiſus periit: cuius Galathea miſerta, in fluuium (aliàs fontem) ſui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens, in mare Siculum defertur: Ouidius lib. 13. Metam. Hunc alij in Acilium Sicilium fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Faſtorum,

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

ἄκις, Siciliæ fluuius, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὸ ῥεῦμα. Theocriti interpres Aretius *Freddo* interpretatur, item Leander: qui eundem cum *Batheo* Ptolemæi putat. apud Silium per y *Acys* ſcribitur. Vide *Siphnos*: *Acis* etiam vocabatur Siphnus inſula.

acis, inſula vna ex Cicladibus, authore Plinio 4. c. 12.

acitani, gens Hiſpania apud quam Martis ſimulachrum radiis ornatum maxima religione colitur. Macrob. lib. 11.

acitauones, vide *Centrones*.

acitéuones, populi inter Alpinas gentes. Pli. lib. 3. c. 20.

acicia, inſula, quæ & Melos & Siphnus dicitur. Sipontin.

acithius, Siciliæ fluuius apud Ptolemæum quem Fazelius *Birgi*, Leander *Acilino* nomen habere ait. *Acius, acilius & Acithius* ſynonyma ſunt Nebriſſenſi in ſuo Dictionario.

aciton, inſula prope Cretam, vt ſcribit Plinius. Vide *Acytos*.

aclisena, ciuitas in Armenia minore, libr. 11. Strab.

acliulfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

acma, ſiue *Fulgurita*, villa eſt apud Antonianum, ſiue locus in Africa propria.

acmata, Arabiæ regio. Vide *Amatha* in Stephan.

acme, Septimij amaſia, cuius meminit Catul.

acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia. Pauſ. lib. 5.

acmodæ, vide *Silurum*.

acmodes, inſulę in mari Britannico, poſt Hyberniam, non procul ab Orcadibus, vt Plinius author eſt lib. 4. cap. 17.

acmon, & Acmonium. Vide *Dantem*.

acmonénſes, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ, Plin. 5. 29. & Ptolemæus.

acmonia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manci filio condita. Stephanus. Vide *Acmonenſes*.

acmonia, Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, Seuerino, Mario vocatur.

acmônides, vnus Cyclopum, dictus ἀπὸ τῶν ἀκμόνων, hoc eſt, ab incude.

acmonium, ciuitas quædam diuerſa ab Acmonia. Eſt & Acmonium nemus circa Thermodoontem.

aco, Catulinus Philomanus, Romanorũ Cõſul, Limenij collega. Sic autẽ Onuphrius, Acon. Fabius. Catullinus Philonianus. Cos in Occidente. Olymp. 281. an vrb. cond. 110. Chr D. 349.

acóne, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppoſitus, prouentu etiã noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acheruſia, ſpecu. Vide Aconę apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudemonis ciuitatis Chalcedonis propter cotes plurimas illic naſcentes, dictam.

acóetes, vir pauper; &, vt indicat etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metam. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acoetes
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes:
Non mihi quæ duri colerent pater arua iuuenci,
Lanigerûm greges, non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linóque ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat: cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudij ſucceſſor & hæres,
Dixit, opes, moriénſque mihi nihil ille reliquit
Præter aquas: hoc vnum poſſum appellare paternum.

acolitanum, oppidum liberum eſt in Aphrica propriè dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Plin. 5. c. 4.

aconites, populi ſunt montani propè Sardiniam inſulam. Strab lib. 5.

Aconteus, venator egregius. Statius li. 7. Theb.

--donec flammatus Aconteus.
Strage virûm, cui ſueta feras proſternere virtus.

Silius lib. 16.

Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui
Prærapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acontiſma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus. Ammian. lib. 26.

Acontium, oppidum Arcadiæ, ab Acontio Licaonis filio: & aliud Eubœæ. Steph.

Acóntius, iuuenis ex Cæa inſula, in Delum ad Dianæ ſacra profectus in amorem Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cum eadem potiri non poſſet, nouam fraudem commentus in pomo hos verſus ſcripſit,

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem ſponſumque futurum.

Hoc pomũ Acontius iecit in ſinum Cydippes: quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Vnde Virgil.

Quale fuit malum, quod littera pinxit Aconti,
Quæ lecta cupido facta puella viro eſt.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 4.7.15. & Strabonis lib. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum Deo colitur. Plin. vide Achores.

Acra, Iapygia, Pli. 3. 11. 15. aliàs Iapygiũ & Salentinum magnæ Greciæ oppidum mediterraneum hodie *Capo di S. Maria*. Leander. Stephano vero Acra Iapygiæ vrbs eſt, aliquibus *Hydrunta* dicta vt ipſe ſubdit. vide *Amphipolis*.

Acra, vicus in Mæotide, de quo Strabo libro 11.

Acrabathêna, oppidum. Plin. 5.14.4.

Acradina, arx Syracuſanorum, quam Marcellus Romanus Imperator cepit. Plut. in Marcello. vide *Syracuſæ*.

Acrahas, vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſummæ fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.

Acræ, Liuio, & Thucydidi, Siciliæ vrbs, à Syracuſanis inhabitata. hodie *Palazzolo* vocari apud Fazellum habetur. *Agræ* per g legitur apud Antoninum.

Acragas, ciuitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœę, & Cypri, & Ætoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Stephano, & Polybio, qui à Fazello dicitur *Drago*. vide *Agrigentinum*, & *Agragas*.

Acræa, Dianæ cognomen: quod Acron mons apud Argiuos fuerit, in quo Dianæ templum conſtruxit Melampus, quando Prœtidas purgauit. Heſych. Sophocl. ibidem Venus culta, Acręa etiam cognominata eſt.

Acræa, Iuno dicta eſt, cuius extat oraculum in Megarea, Strabo lib 8.

Acræphia, oppidũ Bœotiæ, à quo Acræphius Apollo cognominatus eſt Steph. & Hero. lib. 8.

Acrapages, rex Aſſyriorum. Euſeb. in Chronicis.

Acrephium, mons Thebanorum. Strab. lib. 9.

Acrath, Africæ oppidum, hodie *Bellis de Gomere*. Caſtal. Græce ἀκρὰθ, alij *Veles* ſcribunt.

Acraniſci, populi Pannoniæ inferioris, iuxta Scordiſcos. Plin. lib 4 cap. 25.

Acretus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, qui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſ. in Attica.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta: Eſt & alia quæ portum in ſe Brunduſium habet. Et alia in Italia: alia in Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrum fluuium. Stephanus.

Acrenſes, populi Siciliæ. Plin. 3.8.21.

Acria, oppidum Hiſpaniæ Plin. 3.1.4.

Acria, oppidum in Peloponneſo, ad oſtium Eurotæ fluuij in ſinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Acridophagi, ſunt populi inter Æthiopes, veloces curſu, vita vero adeo breui, vt annoſiſſimus quadrageſimum non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, à quibus & nomen inuenerunt. Nam Acridas Græci dicunt, quas non locuſtas. Vide Diod. Sicul. lib. 4. c. 3.

Acilla, vrbs Siciliæ, non procul à Syracuſis. Stephanus.

Acriniprion, vide Aſciburgium.

Acrio, fuit Philoſophus Pythagoricus, cuius meminit Cic. 5. de finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes amaſiæ Iouis. Virg. 7. Æneid.

Et Turno, (ſi prima domus repetatur origo)
Inachus, Acriſiuſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, vnicamque habens filiam Danaem, in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur, moriturum, qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) ſepoſuit, ſeruarique iuſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter, verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit, qui genus eius cognoſcens, & patriam, illam libenter coniugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cum excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium tranſmutauit in ſaxum: quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cũ Acriſius, XIII. Argiuorum rex, imperaſſet annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Boccatio, Seruio. Vide *Danae* & *Perſeus*. Fuit & Acriſius alter, Laërtæ patris Vlyſſis pater & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidium, lib. Metamorphoſ. 13.

Nam mihi Laërtes pater eſt, Acriſius illi,
Iuppiter huic, &c.

Acriſionides, Perſeus, Acriſij nepos.

Acritas, extremum Bithyniæ promontorium Ptolemæo, iuxta Boſphorum Thracium. Gyllius dicit hodie vſque nomen retinere. Stukius hoc idem putat Promontorium Nigrum ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari.

Acritas, Peloponneſi promontorium, iuxta Maloam & Tenarum. Mela libro ſecundo, Plin. 4.5.13. Meſſenij ſinus initium, prope Methonem, vt refert Strabo lib. 8. hodie *Capo de Gallo*. Inſulæ eſt etiam nomen apud Cedrenum.

Acron

Acroathon, Thraciæ oppidum, Pomponius lib 2.

Acroathon, oppidum eſt in ſummo cacumine montis Athos: Mela auctore Ptolemæus athos Acron ἄθως ἄκρον appellat. Straboni in ſelectis Acrothos, Stephano Acrothynoe ἀκρόθωοι, Thucydidi ἀκροθῶος. Herodoto ἀκρόθωον ſcribitur. Plinius etiam cum Mela *Acroathon* habet, & *Acrothon* in nonnullis exemplaribus. Vide *Apollonia*.

Acroceráunium, promontorium eſt Epiri in anguſtias Adriatici ſinus emiſſum, inde dictum quod Acroceraunijs montibus ſit vicinum. Pli. lib 3 c. 11. & 26.

Acroceraunia, Seruio montes excelſi in diuerſis locis ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur mons vel ſummitas, & κεραυνὸς, fulmen. Horum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico: alij ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3.23. & 6. in Prologo 4.8. Horat lib. 1. Carm. *Qui ſiccis oculis monſtra natantia, Qui vidit mare turgidum, & infames ſcopulos Acroceraunia.* Hodie *Chimarioti*, & *monte de Chimera* Leander, & Alphonſus in ſua diſciplina militari appellari tradunt.

Acrôcon. Vide ATHO, & ACHOTHON.

acrocomæ, ſunt populi Thraciæ à capillorum longitudine dicti, quod Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in catalogo nauium.

acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægeum ſcilicet, & Ioniū, ſtadiorum trium & dimidiati: ſub cuius radice in plano inſtar menſæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacram habet ædiculam: infra verticem, Pyrenem fontem, haud affluenteis, ſed perſpicuas aquas habentem. Plin. 4.12. Stephan. Plutarch. in Arato dicit eum e media Græcia enaſci. vide Corinthus.

acrolíſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici vrbem. Strabo lib. 7.

Acrolochias, promontorium Ægypti ad Pharum, Strabo lib. 17.

acroma, vide Arietis frons.

acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, teloque traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Pheretrio dicauit: eique nomen dedit. Plutar in vita Romuli. Etenim (inquit) Ferire apud Latinos, erat Vulnerare ſagittis, Propert. lib. 4.

Tempore quo portat Ceninum Acrona petentem.

acron, medicus Agrigentinus Athenis vnà cum Empedocle philoſophatus eſt: antiquior Hippocrate: ſcripſit lingua Dorica De medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis Grammaticus, Horatium poëtam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron. Ioſue 13.19.

Acroneus, nomē principis Phæacum. Odyſſ. lib. 1.

acrónius, in Alpibus lacus eſt, qui deſcendens à fonte Rhenum facit: noſtri lacum Cōſtantienſem vocant. Pomp. libr. 3. Brigantinus Lacus Plinio. Brigantia Ammiano, Podamicus recentioribus nonnullis. Lacus Heluetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani appellant. Becanus contra Vadianum *Acronum* triſyllabicôs, & non *Acronium* apud Melam vocari docet.

acrópathos, Mediæ maioris ſinus, & Suſianæ rex.

acrópolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Pyræum portum.

acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

acrotádus, inſula in ſinu Perſico. Pli. 6.23.33.

acrotatus filius Cleomenis: poſt defunctam parentem Lacedæmoniis imperauit. Plut. in Ægide, & Pauſ. lib. 1.

acrothon, oppidum. Plin. in lib. 4. c. 10. ſuper montem Athon collocatum. Steph. Acrothynos vocat Thucyd. lib. 4.

Acrouentum Mambolcium, in Italia locus Iornandi, vbi Mincius amnis commeantium frequentatione tranſitur, hodie *Gouerno*. G. Merula.

acta, apud Thucyd. 4. libr. locus eſt vicinus Atho monti ad Ægeum pelagus.

actacottes, populi feroces, qui inſulam Britanniam, vulgo Angliam, totam diripuerunt. Am. Marcel. lib. 27.

Actæa, Athenienſium regio, dicta ab Actæo, quod primus in ea regnauit: deinde vero Attica denominata ab Atthide filia Cranai, Pauſa. lib. 1.

actæa, nympha, ab Acte, id eſt, littore maris dicta.

Actæon, filius Ariſtæi, ex Autonoë aut Antonoë coniuge. vnde *Autoneius heros* ab Ouidio dictus eſt, venationi addictus, cum in valle Garganoë ad fontem limpidum receſſiſſet, à Diana nuda conſpecta conuitiis laceſſitus eſt, atque in ceruum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait libro 2. Actæonem venationem dilexiſſe, cui cùm ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Et paulo poſt: Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, ob hanc rem

à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille de Ouid. ſententia lib. Metamorph. 3. Quanquam de Actæone aliter in commentariis Apollonij, lib. 4. ipſum non Ariſtiæ, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro ceruo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ouidij ſententia,

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minùs ille fuit.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à bene merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis ſimultatis cauſas aucupantur, ſeque vel quauis leuiſſima de cauſa iratos fingunt, vt ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè eiuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea ne ſimus curioſi in rebus ad nos minimè pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognouiſſe, aut principum, ciuitatum, ſummorumque virorum, aut Dei præcipuè, quorum vel aliqua minima ſuſpicio arcanorum conſcium facilè poteſt opprimere.

Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: vnde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab oraculo, vt omnia Actæonis oſſa aſportarent, eaque ſepelirent: quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plutarchus in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum.

Acte, Neronis liberta, quam parum abfuit quin patrimonio ſibi coniungeret. Sueton.

acte, & Actica, vide Attica, Ilium, & Caſpapyrus.

Actæus, vnus Telchinum, qui ſex numero omnia ſolo aſpectu effaſcinabant: vel, vt alij ſentiunt, Stygiam aquam animalibus & ſtirpibus perniciei gratia inſpergebant, qua ex re calamitates, peſtes & fames conſequerentur. Vide *Telchines*, & adagium, Noui Sinonem, &c.

actæus, a, um, pro Athenienſi. Nam Attica regio apud priſcos dicta eſt non ſolum Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Euſtathius, ſed etiam Actæ, vt Plin. libr. 4. & Gel. teſtantur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primis enim Atticam regionem Actem dicta Lycophron Græcus poëta innuit: apud quem Caſtor & Pollux αὐτομανιλίγη appellantur. Vel quia littoralis ferè tota ſit exili & anguſto quodam velut margine, vt author eſt Strabo. Vnde Ouid. 1. Metamorph. *Separat Aonios Actæus Phocis ab oris.* Vult enim Parnaſſum medium eſſe inter Bœotiam & Athenas. Attica autem regio quondam Ionia eſt vocata ab Ionio Apollinis & Creuſæ Erithæi filio, vel (vt inquit Strabo) ab Ione Xuthi filio.

Actania, inſula mari Germanico, Plinius 4. 13. 30.

Actáſta, nympha fuit Oceani & Thetios filia, teſte Heſiodo in Theogonia. Vide *Acaſta*.

acteius, tribu plebis, qui Craſſi in Syriam profectionem prohibere conabatur. Plutarch. in Craſſo.

Acte: vna horarum, quarum nomina recenſet Hyginus, c. 193. Vide Horæ.

actia, actiorum. Suidas. Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui priùs & à finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. Vide Actium & Agonales.

Actiólinus, Patauinorum tyrannus, de quo Paul. Iouius lib. 1. virorum illuſt.

actipus, Iudeæ vrbs in tribu Aſer, vt Ioſephus tradit qui eam quoque Arce vocat.

Actites, vide infrà καλὶ ἀκτῆ.

Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Auguſtus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt ſcribit Plutar. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon.

—— quur non
Actiacas miſerum me mittis ad oras?

actium, Plinius 4. 1. 10. & cap. 35. 9. 45. Ptolemæo, Straboni, aliiſque Colonia Auguſti in Epeiro. Cabo Figo Pinetus nominat. Figalo ego ſcribendum puto.

actius Nauius, augur, nouacula cotem præcidit, ſpectante Tarquinio rege: quo factum eſt, vt & à Tarquinio, & à populo ſemper in rebus conſuleretur.

actius, Tragœdiarum ſcriptor, inter colonos Piſaurum deductus: à quo & fundus Actianus iuxta Piſaurum dictus: in ſcribendis tragœdiis ſcientiarum grauitate, verborum pondere, perſonarum authoritate clariſſimus.

Actius, Mediolanenſis princeps, de quo Pau. Iouius lib. 2. illuſtr. viror.

Actius, conſul Romanus, Euſeb.

acte, id eſt, Attica, Plin. 4. 7. 1. Vide Steph. Eſt & Acte Magneſiæ, & alia Acarnaniæ, & Peloponneſi, & in Boſphoro, & alia in Ionia.

Actiſanes, Æthiopum rex qui Amaſim Ægypti regem ſuis crudelius imperantem regno deturbauit, Ægyptiiſque ſumma æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compeſcuit, ſontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Conſtituto quippe eorum iudicio reos omnes in vnum cogens, amputatis naribus in vltima deſerti ire compulit: ibiq; ciuitatem condidit, ab excis naribus Rhinocuram appellatam. Ea in Ægypti, Arabiæque finibus haud procul à mari ſita omnibus vitæ commodis caret. Nam omnis vicina regio ſalſa eſt, intra vrbis mœnia vnicus eſt puteus, & is inutilis, vtpote aqua guſtu amara. Hos autem eo in loco

loco poſuit, ne ſuis moribus vicinas gentes inficerent, néve eorum erga reliquos iniuriæ eſſent occultæ, ſeu vt tanquam in oram deſertam relegati, omni re egentes, cogente neceſſitate ſibi victum exquirerent. Fiſſis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa ſibi retia fecère, quibus iuxta littus, per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus, victum ſibi compararunt.

Actius, Actiacus, & Actæus, Apollo vocatus eſt, variis de cauſis, in primis tamen ab Actio promontorio & ciuitate Acarnanum celebri ob victoriam Augusti contra M. Antonium & Cleopatram. Virg. lib 8. Æneid.

Actius hæc cernens arcum intendebat Apollo
Deſuper. Propertius,
Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod eius
Vna decem vicit miſſa ſagitta rates.

Actius Labeo, poëta fuit indoctus temporibus Perſij Satyrographi Iliada Homeri verſibus Latinam fecit adeo inſcitè & obſcurè, vt nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt.

Actoricum, vide Neritus.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris: is enim ex Ægina, quam ei Iupiter à ſe viciatam vxorē dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta Ægina, Opuntem in Locros ſe contulit, & ibi Patroclum genuit.

Actor, Aſtyoches pater, vt oſtendit Homerus Iliad. 2. Alter fuit Auruncus, cuius meminit Virgilius 12. Æneid.

--validam vi corripit haſtam
Actoris Aurunci ſpolium, &c. Pindus.

Actoris, Vlyſſis ancilla. Odyſſ 23.

Actorius Naſo hiſtoricus Romanus, Sueton. in Iulio.

Actuarius, medici Græci nomen.

Actrida, oppidum. Plin. 6.28.70.

Acuinus, ciuis Romanus, qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat. Appian. lib. 2.

Acumincum Legio Ptolemæo, Pannoniæ inferioris. Acunincum per N legit Ammianus lib. 19. Cametz interpretatur Simlerus. Niger verò ſcribit Petro Varadin dici. Sed Arumīctum malè habet.

Acurgia, vide Vcultiniacum.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor, Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibiq; Ludum aperuit tanto cum ſucceſſu, vt moriens Athenienſibus decem myriades aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argiuus, cuius teſtimonio Ioſephus vtitur lib. 1.

Acuſilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conuentum geſtarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 6.

Acuſiorum colonia. Ακουσιῶν Galliæ Narbonenſis vrbs Ptolem. *Grenoble* nunc vt I. Poldus ſcribit, Gratianopolim vocat Sidonius lib 3. ad Placidum. Gratianopolis vulgo Latinè. *Cularo* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiqua inſcriptione quæ in huius vrbis porta legitur.

Acutæ Inſulæ, quas poëta Thoas vocat, vicinæ Echinadibus. Strabo libro 8. Vide Dulichium.

Acutia, P. Vitellij vxor. Tacitus.

Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.

Acutius, Nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio Feroce Olymp. 219. an. 4. vrb. cond. 852. Chriſti D 101 K. Nou.

Acyclas, philoſophi nomen, qui commentarios conſcripſit de Syllogiſmis. Suidas.

Acylina, vrbs Illyriæ. Steph.

Acyndinus & Proculus, conſules Romani anno 1. Conſtantij, ab vrbe condita 1092.

Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica. vide Pindus.

Acyphas, vrbs Theſſaliæ, vt quidam volunt.

Acys, vide Acis.

Acyris, fluuius eſt iuxta Heracleopolim, de quo Strabo lib. 6.

Acytos, vide Melos.

Acythus, inſula circa Cydoniā Cretæ. Steph. Vide Aciton ſupra, & Byblis infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Gen. 4. Vxor etiam Eſau, filia Elon, Gen. 36. Item filia Hecatomni Canæ regis & Arthemiſiæ ſoror, quæ Hydrico fratri nupſit. Strab. li. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obuiam profecta, Alindis vrbe tradita, eum in filium adoptauit. Deinde ab Alexandro toti Cariæ perficitur. Curtius lib. 2.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ. Strab. lib. 13.

Adei, Arabes Ægypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.

Adacha, Palmyrenæ vrbs. Ptolem.

Adad, filius Badad, rex Edō quartus. Gen. 36.

Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſue 15.

Adad, teſte Macrobio, non Adab, Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiā deam Atergatim vxorem aſſignabant: per Adad ſolem, per Atergatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari, Macro. 1. Saturn. c. 24.

Adadara, ciuitas Piſidarum ad Taurum mōtem. Strabo lib. 12.

Adadremnon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zach. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damaſci filius.

Adaia, ſiue Adaias filius Ethan filij Zamma, 1. Paralipomenon 6. Filius item Ieroboham, 1. Paralipomenon 9. Pater Ididæ matris Ioſiæ, 4. Reg. 22.

adalbero, Metenſis Epiſcopus, Euſeb.

adalbero Babius, Genuenſis Epiſc. Euſeb.

adalia, filius Amman filij Adamatha, Eſt. 9.

adalgarius, Aquitanus nobilis, Pauli Æmil. lib. 1.

adalgiſus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victuſque in Corſicam fugit.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi Geneſ. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Geneſ. Eſt & nomen vrbis, Ioſ. 3.

Adam, interpretatur rubeus, vel rubra terra: quia, vt Ioſepho placet, de rubra terra conſperſa, factus eſt: talis eſt enim vera terra. Comeſt. in cap. 2. Geneſ. Creatus ante diluuium annis mille ſexcentis duobus & nonaginta ſupra ducentos. Philo de tempor. Animalibus impoſuit nomina, quibus etiam nũc ipſa vocantur. Ioſeph. lib. 1. Antiqu. & Euſeb. lib. 11. de præp. Euang. Pelliceam ſibi veſtem fecit (teſte Hieronymo) quod proculdubio veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. Habuit præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem filias. Comeſt. in cap. 3. Geneſ. Res futuras ſuis prædixit filiis: vnde duas ipſi fecerunt columnas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea fuit: vt ſi illa imbribus obſtare minimè poſſet, hæc permanẽs integra, ſcripta legentibus præberet. In his igitur columnis, ea quæ ab ſe inuenta fuerant circa ſiderum obſeruationém, ſcripſerunt. Proinde ab Hebræis ad Ægyptios, & Chaldæos, & ſubinde ad reliquos, Aſtrologiam manaſſe, credere par eſt: ac tale Aſtrologiæ initium fuit. Hæc ex Rabinorum traditionibus, admodum ſane infirmis Ioſeph lib. 1. Antiq. Sepultus eſt Adam in agro Damaſceno, in ſpelũca duplici. Comeſt. in cap. 3. Geneſ.

adama, vrbs Pentapoleos, Gen. 10.

adamaſtor, apud Claudianum Damaſtor dicitur in Gigantomachia, *— ſaxúmque Damaſtor*
Ad depellendos iaculum dum quæreret hoſteis.
Sidonius,
Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopémque Damaſtor.
De hoc Oroſ. lib. 1.

adamaſtus, Ithacenſis fuit, pater Achæmenidis ſocij Vlyſſis. Virgil. Æneid. 3.

Adamiani hæretici, ab Adam nominati, cuius imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares fœminæque conueniunt, nudi lectiones audiunt: nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis planè horrenda à Carpocratianis inuecta, & à nonnullis fanaticis noſtro ſeculo renouata, Dei beneficio extincta eſt, vt nemo hodie reperiatur qui tam fœda portenta in Eccleſia vel in Politeia defendere velit.

Adamus, Centurio Genuenſis, qui miſſus eſt Hyppomanem vt Barbaruſſam claſſes inſtaurantem opprimeret, Paul. Iou.

Adana, vrbs Siciliæ, Ptolemæo, vulgo Adena. Vide *Stephanum.*

Adani, Adanorum, duæ inſulæ in Arabia fœlici. Ptolem.

Adanſam, Angliæ vrbs apud Antoninum. *Itham-ceſter*, Camdeno.

adar, VIII. rex in Edom. Geneſ. 36. qui in Paral. 1. dicitur Adad.

adara, vicus magnus. Steph. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ locus inter Areopolim & Characmobam.

adaras, Hiſpaniæ vrbs, inter Hiſpalim & Cordubam. Anton.

ad aquas, Antonino, quas idem ad Larodas cognominat, Siciliæ vrbs, quam Simlerus Xacca vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pauſaniam. Locus eſt etiam vigeſimo à Rauenna miliari. Sic item appellatur vetuſtus pagus prope Treuiros, quem vulgo *Igle* nominant. Moles ibi antiqua Romani nominis extat.

ad Caballos, vide Tiberiacum. ad Capræ Paludes, vide Caprilia.

ad caſas Cæſarianas, Antonino, quas idem ad fines appellat. Locus eſt in Italia quem Simlerus S. Caſſano vocari ait.

ad Centeſimum, locus Italiæ, CVII. M. P. ab vrbe diſtans verſus Adriam. Antonino.

ad Columellas, eſt locus ſexto à Rauenna lapide quo H. Rubeus ſcribit Maioranum Auguſtum in Imperatorem creatum.

ad Duos pontes, Antonino locus Hiſpaniæ eſt inter Bracaram & Aſturicam.

ad Dracones, in Mauritania Cæſarienſi locus, & in Armenia minori. Antonin.

ad fines, Antonino Caſtellum eſt Rhætiæ, in ripa Tauriæ vel Thauri fluminis, quod hodie *Pfin* dicitur, vt B. Rhenanus docet. *Ander Thur*, nominat Simlerus.

ad fines, ſiue Caſæ Cæſarianæ, Antonino, locus inter Florentiam & Arrhetium. Eſt etiam Galliæ Belgicæ locus apud eundem.

ad fratres, locus in Mauritania Cæſarienſi Anton.

ad Gallinas, vide villa Cæſarum.

ad Gallum Gallinaceum, vide Via.

ad Gradus, vide Gallicus ſinus.

ad Herculem apud Antoninum, videtur mihi Ligorno Etruriæ portus, ad mare mediterraneum. Volaterranus tamen putat hunc portum apud eundem Antoninum Salebro (vbi ego Saleprone lego) vocatum; & à Cicerone Labro. Idem eundem ſcribit à Ptolemæo Liburnum dici, qui tamen in Græco eius Codice non habetur: Etſi in Latinis quibuſdam inter Populonium prom. & portum Traianum inueniatur. Vide Herculis portus & Herculia.

ad Lapides Atros, vide Lapides.

ad Larodas, vide ad Aquas.

Ad Lapidem, locus Britanniæ inſulæ, in Vitarum regione. Beda.

Ad Lippos, Hiſpaniæ Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum Liburniæ vrbs. Anton.

Ad Marcium, locus dicitur non procul à Lanuuio. Liu. 6.

Ad Martis, Antonino Italiæ locus eſt, inter Naruiam & Meuaniam. Item inter Seguſium & Brigantionem, in Alpibus, forte Martis vertex, Ammiani.

Ad Matrem magnam, Italiæ locus, in Campania. Anton.

ad Mauros in lib. Notit. oppidum. *Maurkirchen* Lazio in Noricis.

Ad Morum, locus Hiſpaniæ inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

Ad Muros, Anton. Auſtriæ oppidum quod Lazio *Sumerein* eſt: cui idem Muro cincta Ammiani eſt.

Ad Murum, locus & villa regia circa murum, quem Impp. Romani in Britannia inſula extruxere. Beda.

Ad Oliuam, locus Mauritaniæ Cæſarienſi. Anton.

Ad Palatium, Anton. vicus inter Tridentum Veronam. *Pallazz* hodie dictus Simlero.

Ad Paludes, Straboni locus Arabiæ, in Ægypto. Arabicas Paludes vocat Solinus.

Ad Pinum, in Samnio locus. Anton.

Ad Piſtores, vide Piſtoria.

Ad Pontem, Hiſpaniæ locus, circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Galliæ Narbonenſis locus, circa Tarantaſiam. Anton.

Ad Puluinos, locus maritimus in Sardinia. Paulin. ad Macarion.

Ad Pyrum, vide Pyri mons.

Ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus Anton.

Ad Rotam, Anton. ſcribit Simlerus eam eſſe Numidiæ vrbem, quam D. Auguſtinus, lib. iij. contra Creſcentium Rotariam vocat.

Ad Rubra, Hiſpaniæ Bœticæ locus, circa Anæ fluminis oſtium.

Ad Salices, circa Danubij oſtia locus in Mœſia inferiore. Anton. Ammian. lib. xxxj.

Ad Septimum, Anton. Simlerus legit, ad Septimum decimum, locus in Hiſpania inter Aſturicam & Tarraconem. XVII. M. P. ab hac diſtantem.

Ad Sex inſulas, & ad tres inſulas, ſunt loca Mauritaniæ Tingitanæ. Anton.

Ad Sorores, Hiſpaniæ vrbs circa Emeritam. Anton.

Ad Statuas Coloſſas, Vrbs Hungariæ ad Danubium ſita, Lazio *Coloza*. Lib. Notit. Item locus inter Arethium & Cluſium Tuſciæ vrbes. Anton. Et in Hiſpania, circa Sucronem.

Ad Turres, Antonino Italiæ vrbs in Calabria ſita eſt, & Blazio dici ſcribit Barrius.

Adana, Ciliciæ vrbs apud Ptolem. Adenam hodie appellari ſcribit Ioſeph. Barbarus.

Ad Titulos, Liburniæ vrbs Anton.

Adarchidæ, gens Libyca. Steph.

Ada-reſer, filius Rohob, rex Soba. 2. Reg. 8.

Adari, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Adarina, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Adarupolis vrbs Perſica, Steph.

Adaſtrus, Phryx.

Adattha, Armeniæ maioris vrbs, in Rhauenę præfectura. Ptolem.

Adazer, vrbs, 1. Machab. 7.

Adbucillus, Galli cuiuſdam nomen apud Cęſarem in Comm.

Adbeel, filius Iſmaëlis, Gen.

Adbelum, oppidum, Plin. 5. 23. 3. 7.

Adar, nomen menſis apud Hebræos ſiue Lunationis duodecimæ, noſtro reſpondentis Februario, 1. Eſd. 6. Filius item Balæ filij Benjamin. 1. Paralip. 8.

Adcantuannus, nomen ducis Aquitanici. Cæſar Comment. lib. iij.

Addi, pater Melchi, patris Neri Luc. 3.

Addo, filius Ioab. 1. Paral. 6. Pater item Barachię patris Zacharię, Zach. 1. Nomen prophetę, 2. Paralip. 9 vide Nehem. 12.

Addon, nomen loci 2. Eſdr. 7. qui Adon. 1. Eſd. 2. ſcribitur.

Addua. Vide *Abdua*.

Addua, fluuius eſt Gallię Ciſalpinę, qui vt nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem piſces mittit, & potiſſimum Tinulos. Plin. lib. ij c. 103.

Adeba, Ilercaonum vrbs in Hiſpania. Ptolemęo.

Adedi, vicus fœlicis Arabiæ Ptolemæo, Aden eſt, niſi Niger fallat. vide Aden.

Adelphus, hiſtoricus Marco Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conſcripſit. in qua ipſe & adfuit & præfuit. Strabo lib. xj.

Adelbais, vidua Lotharij imperatoris Othoni nupſit, aliter ſic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupſit, Olymp. 42 anno vrb. conditæ 1702. Chriſti D. 951. De Adela. Paul. Æmil. lib. j.

Adelphrena, Francorum regis filia ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſeb.

Adelphius, & Ætius collegæ, Romanorum Coſ. alter ſic. Adelph. v. c. præn. Clodius in Occidente Coſ. Olymp. 307. anno ſecundo vrbis cond. 1. 202. Chr. D. 451.

Adelphus, Caucorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos miſſus victor rediit.

Adelſtanus, VIII. Angliæ rex, Edouardi ex concubina filius, regnauit annis XVI.

Adem, Arabiæ fœlicis emporium celeberrimi

nominis,quo ex Æthiopia,India & Perſide negotiatores conueniunt. Vrbs eſt magnifica ſitu & ſtructura bene munita, ædificiorum nitore atque frequentia celebris, muro & præcelſis ſepta montibus, in quorum ſummitatibus ardentes faces nauigantibus portum oſtendunt. Peninſulæ formam quondam obtinuit, nunc autem hominum induſtria vndique aquis ambitur. Oſorius in hiſt. Emanuelis Munſter. lib. v. Coſmograph.

Adepſum ciuitas in Eubæa, vbi balnea ſunt: hæc Strabo lib ix.

Adeodatus, Rom. Epiſc. Euſeb.

Adeona, Dea ab ethnicis culta, quod adeundi facultatem præſtaret. Auguſtin. 4. & 7. lib. de Ciuit. Dei.

Ader, locus iuxta Bethlehem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora ſua pauit, loco nomen imponẽs: vel (quod verius eſt) quondam vaticinio futuro iam tum myſterium monſtrabat.

Adélcon, vrbs Iberiæ. Steph.

Adherbal, rex Aphricæ, à qua expulſus eſt à Iugurtha Numidarum rege, Oroſ. lib. v.

Adgandeſtricus Chattorum princeps, ad Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminij mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur: cui reſponſum eſt, Non fraude neque occultè, ſed palàm pop. Rom. hoſtes ſuos vlciſci ſolere.

Ades, à Græcis inferorum deus, quem nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab α priuatiua, & ἄδειν videre: quod in denſiſſimis inferorum tenebris, noctéque profunda perpetuo agens nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aëre (qui apud inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri.

Ades, ſiue Hades, Moloſſorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherontem fluuium conatus eſt rapere Pyrithous, vnde factus eſt fabulæ locus, Pyrithoum ad inferos deſcendiſſe, & vxorem Ditis Perſephonem, quę & Cora à Græcis dicitur rapere voluiſſe. Cæl. Rhod. lib. vij. capite 15. & Plutarch. in Theſſ. qui talimen regem hunc non Adem vocat, ſed Aidoneum.

Adhæſer, Syroæ filius, Perſarum rex, regnauit annum 1.

Adiabaræ, Æthiopiæ populi contra Meroën Nili Inſulam, aliàs Adiabaræ populi Plinio 6. 30. 11. quos aliqui Megabaros vocant: Plinius. Megabradi dicuntur à Ptolemæo.

Adiabéne, regio vltra Armeniam, quæ Meſopotamia Stephano Aſſyria antè dicebatur. Plinius 5. 12. 4. & capite 6. 4. 14. 15. & capite 13. 6. 38.

Adiabena Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſene vocari. Bonon Caſtaldus appellat. Strabo tradit Adiabenos etiam Saccopodes dici. Vide Aſſyria, Syria, & Meſopotamia.

Adiabeni, populi, Plin 6. 37. 12. & Marcell. lib. 15. à Seuero ſuperati, Oroſ. lib. iij. c. 15. Herodot. lib. iij.

Adiatorix, Meclij cuiuſdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleam Ponticam Coloniam Romanorum eo miſſam nocte vna iuſſu Antonij iugulaſſet, paulo poſt in prælio Actiaco captus & in triumpho circumductus, vnà cum filio iugulatus eſt, Strabo libro 13.

Adiel, nomen principis, 1. Paralip. 4. filius Ieca, 1. Paralip. 9. 27.

Adiliſius mons, Plin. 4. 7. 15.

Adima, eſt Numidiæ fluuius.

Adimantus, Platonis frater, Laer. lib. iij. fuit etiam hoc nomine Corinthiorũ dux, qui quum Themiſtocli exilium obijceret, num putas (reſpondit Themiſtocles) exulem quempiam eſſe qui ducentas habeat triremes? Suidas.

Adina, filius Siza. 1. Par. 11.

Adimantus, nomen viri Athenienſis.

Adipſon, vide Gerrum.

Adiris, vide Altas.

Adithaim, nomen vrbis. Ioſue 15.

Admátha, principis nomen. Eſther. 1.

Admædera, vide Ammædera.

Adimete, ſiue Admetes, nympha, Oceani & Tethios filia. Heſiod. in Theog.

Adimetes, Turcarum Princeps, de quo Bembus.

Admetus, poëta temporibus Neronis, qui (vt in Demonactis vita, ſcribit Lucianus) obſcuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixiſſet, ſe vnius verſus epigramma, hoc eſt monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamento cauiſſet vt ſepulchro affigeretur, quod tale erat: Terra, Cape Admeti ſpolium: nam iam deus ipſe eſt: Ridens reſpondit Demonactes, Bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon: ſed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulchro inſcriptum eſſe.

Admêtus, Theſſaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes, diuina poteſtate ſpoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita ſcribit in hymno Apollinis:

Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν
Ἐξέτ᾽ ἐπ᾽ Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους
Ἠιθέου ὑπ᾽ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

id eſt Phœbum & paſtoricum vocamus. Iam inde cum ſub Amphryzo iugaleis paſcebat equos, Deo ſimilis amore accenſus Admeti.

Adminocinus, Belini Batauorũ regis filius, à C. Caligula in deditionem acceptus eſt. Eutrop. lib vij.

Adnamentia, vide Anamaſcia.

Adobogion, vir clarus, qui ex tetrarchia ſtirpe Galatarum fuit. Hic cùm eſſet Cæſaris amicus, ad id honorum peruenit, vt materni generis

neris tetrarcha, & cùm aliorum, tum Boſphori rex efficeretur.

Adon, Cynariæ regis Cyprorum & Myrrhæ filius. Boc.

Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardorum. Sabel lib.vj. Ennead. 8.

Adólius, filius Acatij, Armenus genere. Cælius Rhod lib.xxj.

Adolphus de Naſſau. Cel.D.F. Aug. xxxii. Occidentis Imp. viii. Idib.Ianuarij creatus. Olymp.517. an.3. vrb.cond. 2043. Christi 1292. imperij negotia obiit per annos 6. menſes totidem, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus eſt iii.Iulij, Olymp.519. anno 1.vrb.cond.2049.Chr.D.1288.

Adolphus V.C.præn. Clodius, in occidente Coſ. Olymp. 307. anno 2. vrb. condita 1202. Chr.451.

Adon, nomen loci, 1.Eſdr.2.2. qui Addon. 2. Eſdræ 7. ſcribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus, quod dominetur creaturæ cunctæ.

Abdoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab Alex.lib.vj.

Adonia, Adoniorum, feſta Adoni dicata. Ammianus lib.xxij. Hiſt. Euenerat iiſdem diebus annuo curſu completo Adonia celebrari ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto, Adonia cum planctu celebrantur ad planctum Veneris repræſentandum.

Adonia, ſiue Adonias, filius Dauid ex Aggith. 2.Reg.2.1.Paral.3.

Adonibeſec, Chananæorum rex, cui Iſraëlitæ manuum ac pedum ſummitates abſciderũt, qui tunc dixit, Merito iſthæc patior: ſeptuaginta reges, ait, amputatis manuum ac pedum ſummitatibus, colligebant ſub menſa mea ciborum reliquias: ſicut feci, ita reddidit mihi Dominus. Adduxerúntque eum Ieruſalem, & ibi mortuus eſt. Iudic.cap.1.

Adoniram, filius Abda, qui erat ſuper tributa Salomonis, 3.Reg.4.

Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis & Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in delitiis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus moritur: atque à Venere poſt multas lachrymas in florem Adonium qui eſt ſanguineo colore, transformatus eſt: alij dicunt in flumen cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto vocat Adoneum. Fulgentius Adon, quæ Græcis ſuauitas dicitur Eti, quia Myrrha odore ſuauis eſt, Adonem dicitur genuiſſe. Ideò autem Venerem amaſſe dicunt, quod hoc genus pigmenti ſit valde feruidum. Lucianus Adonium fluuium ex Libano monte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus.

Hieronymus in Ezechielem. Quem nos Adonidem interpretati ſumus, & Hebræus & Syrus ſermo Thalmuz vocat. Vnde quia iuxta gẽtilem fabulam in menſe Iulio, Amaſius Veneris & pulcherrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundem Iulium menſem eodem appellant nomine, & anniuerſariam ei celebrãt ſolennitatem, in qua plangitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcens canitur atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur. Ecce ibi mulieres ſedebant plangẽtes Adonidem. Vbi intelligi vult fuiſſe idololatriam celebratam in honorem Adonidis, quãquam nonnulli fortaſſe rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Iudæi. Macrobius vero accepit Adonidem pro Sole. Moſchopulus ἀδώνιδος nomen ab ᾄδω, quod eſt cano deriuatum putat. De eodẽ feſtiuiſſimè Theocr. εἰδύλ. κγ. κϑ. Orpheus in hymnis, adonin Solem eſſe ſenſit, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit his verbis:

Εὔβουλε πολύμορφε τροφὴ πάντων ἀρίδηλε
Κούρη καὶ κόρε σὺ πᾶσι θάλος, αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.
id eſt,
Qui cunctis alimenta refers, prudentia cuius
Plurima, qui vario nomine Adoni:
Germinum & idem author, pariter puer atque puella.
Ex tincte, atque iterum ſplendens labentibus.

Finxerũt antiqui, qui Adonin Solem eſſe putarunt, illum ab apro, hirſuta & aſpera fera ictum, quia aſpera ſit & hirſuta hiems, ſub qua ſolis vires paulatim deficiunt. Ea res eſt omnino Veneri inimica, quoniam per aëris temperiem viget Venus, cum frigus, vt inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cùm ſol igitur in ſignis ſex Auſtralibus extiterit, per ſigniferum incedens, breuioréſque ſunt dies ac longiores noctes, tum dicitur Adonis apud inferos morari: cùm verò ſigna Borealia lõgiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas omníſque nitor aruis reſtituitur: ea de cauſa illum ait Orpheus modo eſſe apud ſuperos, modo apud inferos. Alij, inter quos Theocriti Scholiaſtes, Adonin ſemen tritici eſſe ſentiunt. Morbus Adonis (inquit) ſex menſes moratus eſt in gremio Veneris, quot etiam apud Proſerpinam. Adonis frumentum eſt ſatum, quod ſex menſes degit ſub terra, ſex menſes illum habet Venus, aëris temperies ſcilicet, ex quo illum meſſores colligunt.

Adonis, formoſus paſtor, cui & annua lugendi feſta ſunt inſtituta, templúmque habuit in Babylo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virg.in Gallo,

Et formoſus oues ad flumina paſcit Adonis.

De quo Ouidius latè lib.xx Metamorph.

Adonis Phœniciæ fluuius eſt 63.64. Ptol. & Lu-

ciano. Canis hodie Mario Nigro, fons Hortorum de Libano in ſacris eſſe credit Poſtellus.

Adonis, aliàs Adynis fluuius memoratur prope Byblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20. Hinc horti Adonidis, pro inſtructiſſimis.

Adoniſedec, Rex Ieruſalem. Ioſue 10.

Adoram, filius Iectan. Gen. 10. 26. 27.

Adoreus, mons eſt Phrygiæ, ex quo Sangarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bithyniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorum rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergreſſo Danubio.

Adonacris, rex fuit Herulorum, qui anno noſtræ ſalutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculſus Auguſtus ſpõte purpuram poneret, Paul. Diacon. lib. xvj.

Adoreus, vide Didymus.

Adra, Illyrici vrbs, Ptolem. Zerunaz. Caſtellum eſt hodie, vt tradit Marius Niger.

Adra, ciuitas Arabiæ petroſæ. Ptolem.

Adra, Oppidum Syriæ Cœles, i. curuæ, apud Ptolem. Eſt item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adrabæ, campi Ptolemæo. In Auſtria ſunt, vt Lazius docet: & Marckfeldt dicuntur.

Adramelech, idolum Aſſyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramelech filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19. Iſa. 37. deus item Sepharuain. 4. Reg. 17.

Adrâmis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittênus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) occiſus eſt à Pyratis Adramittenus, homo nobilis, cuius eſt ferè nobis omnibus nomen auditum. Hæc ille Steph.

Adramiteos: oppidum vnguentis delectabile: Plinius 5. 30. 9. & c. 1. 13. 15. olim Pedaſus Plinio auctore Troadis oppidum, quod nunc Landrîmiti dicitur Nigro teſte, Atramyttium Ptolemæi eſt.

Adramiles, vide *Pſicterius.*

Adramytis, inſula Lyciæ. Steph.

Adramyttus. vide Adrumetum.

Adrana, vrbs Thraciæ parum ſupra Berenicem. Steph. Eſt etiam fluuius Cattorum in Germania. Tacitus, anna. lib. j. ſe in Rhenum exonerans Rhoer fortè, vt ſcribit Ritheimerus. Ædera hodie dici exiſtimat Althamerus, ſed is vbi locorum ſit non addit. Eder ex eo facit Iunius, additque Cattorum fluuium eſſe & in amnem Adam exire.

Adrane vel Adrana, quæ & in ſecunda per H ſcribitur, Stephano auctore.

Adranus, Deus cui ſacra erat Adranus (hodie *Aderno*) ciuitas.

Adranum vel Adrauon Plutarcho in parallelo Siciliæ mediterranea vrbs eſt, vel in Ætnæ montis radicibus fluuium habens, eiuſdem meminit Stephano auctore. Hadranum habet filius nunc Aderno dicitur Fazello, & Aretio auctoribus.

Adrapſa, orum, vrbs Bactrianæ. Strab. lib. xvj.

Adraſtia, regio non longè è Troade, quæ eſt in Myſia, ab Adraſto rege dicta, qui primus Nemeſis, id eſt, Fortunæ templum ædificauit, Adraſtiámque vocauit.

Adraſtia, Iouis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus neque magnus neque paruus, vi aut clam effugere poteſt. Alij nunc alio nomine Nemeſin vocauerunt, eiúſque ſedem Ægyptij Sacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, vt inde, velut regina & arbitra hæc inferiora deſpectaret. Strab. lib. xiij. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, qui primus Nemeſi templum erexit, Adraſtiámque vocauit. Pharnutus, *παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν* quaſi *ἀειδραστεία*, quod nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil eì infectum relinquat: vel, vt Pauſanias ait, *ἀπὸ τοῦ διδράσκειν*, quod ſcilicet nemo nocens meritam pœnam vnquam effugerit, etiam ſi aliquando tardius aſſequitur. Virgil. in Ciri, *vt ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia. Lædere vtrumque vno ſtudeas errore parentem,* vide Nemeſis.

Adraſtus, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.

Adraſtus, rex Argiuorum. Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo: ſed vtrinque multis occiſis, domum rediit re infecta. Statio teſte. Fuit & alius Adraſtus, teſte Homero lib. Iliad. 2. Percoſij filius, vt infrà videbimus in dictione Percoſius.

Adrázarus, Sophinæ rex.

Adremmon, Zachariæ cap. 12. oppidum eſt vicinum vbi Ieſreel. Hieronymus ſcribit ſuo tempore Maximianopolim vocatam eſſe.

Adremon, aliàs Aodremon, Thoantis pater. Homerus Iliad. 2.

Adreſta, Helenæ ancilla. Odyſſ. 4.

Adria, Adriacum, & Adriaticum: vide Hadriaticum.

Adria, Steph. & Ptolem. Romanorum colonia Piceno quinta regione Italiæ, XII. M. paſſuum à mari diſtans à qua ager ipſe Adrianus dicebatur, vino generoſiſſimo nobilis, quod & ipſum Adrianum fuit appellatum. Plin. lib. iij. cap. 13.

Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima huicque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. lib. v. Iuſtinus lib. xx. Eius ciues Venetorum fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Vrſeolus occurrit, victorque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre auſi fuerint.

Adria, id habuit nominis à flumine Atheſi, antea Adria dicta, vt ait Strab.

Adriani, vide Bithynio.

Adrianopolis, ciuitas eſt Thraciæ ad Hebrum fluuium, primum Oreſta dicta, ab Oreſte conditore

ditore:poſtea ab Adriano inſtaurata, quum ei furore agitato reſponſum eſſet, vt ſe in furioſi domum reciperet. Cæl. Rhod. lib. 17. c. 2. Turcarum regia ante captam Conſtantinopolim. Hodie *Adrianopoli.*

Adriaticum mare contra Rauennam, quod per oſtia Padi fluuij intrat, ſumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emenſus eſt. Act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius inſulæ, Plin. lib. 3 cap. 5. Quantum à Propontide diſtet, libro 4. cap. 11. vide *Hadria* & *Adria.*

Adrianopolitæ. Vide Gonei, & Neocæſaria, & Palmyra, & Stratonica. Nouæ Athenæ Adrianæ: Vide Olympicum. De Adria colonia Plin. lib. 3. cap. 13.

Adrianus Imperator, qui poſt vexatos Chriſtianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cæl. Rhod. libro 2. 29. & 30. Paul. lib. 2. Sab. Ennead. 1. lib. 6.

Adrianus Phœnix, patria Tyrius, docuit Athenis multo cultu victúſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonio, & Romam ab eodem ductus.

Adrianus ager. Plin. lib. 3. c. 13. & 14.

Adrias, vide Idrias.

Adricam, Pœnorum rex, Aprio Ægyptiorum regi ſe ſuóſque dedidit.

Adrius eſt mons Dalmatiam per medium ſecans. Strab. lib. 7. vide Ardius.

Adrobigum, Hiſpan. vrbs in Atrabis Pomponio lib. 3.

Adromentum, oppidum. Plin. 5. 49.

Adrotta, vrbs Lydię. Step. incolę Adrotteni.

Adrumetum Plinio, ſiue Adrumentium, ciuitas Myſiæ. Adrumittus Ptolemæo Adryma Straboni, Adrymes Stephano Africæ propriæ vrbs, dicitur etiam Adrumes, Adrumetis, Hieronymus autẽ aut ſi quis alius fuit auctor, in Catalogo locorum Act. Apoſt. indicat Adrumentum eſſe ciuitatem in Bazatio regione Africæ, quam Marius Niger Seſſa, Alphonſus Adrianus Toulb, alij Machometa appellant. Adramyttus eam vocat Procopius & Iuſtinianã ſuo tempore nominatam addit. Hadrumentũ cum aſpiratione, & *n* in penultima enunciat Mela. Cum *n* in penultima etiam ſcribunt Tacitus, & Plinius. In Theſauro Goltzij eſt huiuſmodi antiqua inſcriptio, Colonia Concordia Traiana Aug. Frugifera Hadrumetina, eſt & aliis Adramitis Inſula Lyciæ.

Adrymes, vrbs Libyæ. Stephan. vide Adrumetum.

Adryx, vrbs Syracuſiorum. Steph.

Aduas. vide Abdua.

Aduellas & Aduelas, mons apud Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Aduas in Latium iuxta Comum intrans.

Aduatici, ex Cæſare Belgarum populi, regni Eburonum (nunc Leodienſium) finitimi, ac Neruiis (nunc Toruacenſibus) proximi, habebant amplum & in altiſſimis rupibus oppidũ, quod etiam, vt quibuſdam videtur *Beaumont* appellatur, vicinum Thuidiniæ in finibus Hãnoniæ. Aliis videtur eſſe aliud oppidum Atrebatenſis diœceſis, vulgò *Duy* nuncupatũ. Hi populi ex Cimbris Theutoniſque prognati erant, qui Tranſrhenani fuerunt. Quãquam nonnulli malunt Aduaticos fuiſſe eos qui hodie Gallicam Brabantiam, vbi hodie oppidum Niuella eſt, partémque Hannoniæ circa Cannetum montem & Bintium oppida Cameracenſis diœceſis, finitimáque his loca extra Frãcorum regnum inhabitant. De his multa apud Cæſarem, lib. 2. 5. & 6. per *t* in ſecunda habet Dio. Hos Rhenanus putat à Cicerone *Atuas* dici.

Aduaticum, Tungrorum, nũc Abbratia Brabantiæ perquam amœniſſima, *Tongerloo* Huberto Leodio vocata. Ego apud Ptolemæum Aduaticum non inuenio, ſed Atuacutum.

Adúbanus, & Adúbanũ, fluuius qui & Iſter, & Danubius dicitur: vide idcirco Danubius.

Aduentus, Conſul Romanus. Euſeb.

Adula, mõs, vnde ſcaturit Rhenuus fluuius, Strab. & Munſt. in Coſmog. vulgo, mons *S. Getardi.*

Adunicates, populi in Gallia Narbonenſi, Plin. lib. 3. cap. 4.

Adumen, fluuius haud lõgè à Roma. Euſeb.

Aduſa, Epiri fluuius eſt Apoloniæ propinquus, Adrymachadæ, vide Marmarica, Adyrus, vide Caicus.

Adulam, nomen ciuitatis. Ioſ. 12. 15.

Adula, Straboni mons inter Alpes S. Gothard Ioanni Poldo. Der Vogel Schudo; Etzel VVillichio, qui addit eum ſic ab accolis vocari. Graiers hodie appellari ſcribit Iouius in bello de Larij lacus deſcriptione.

Adule, Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs, ad Sinum Arabicum, forte hodie Ercoco.

Aduliton, oppidũ Plinij & Stephani Adulis quod Panis Inſulam idem vocat.

Aduli, vrbs Æthiopum: qui & Panos inſula dicitur Steph.

Adelitãrum, oppidum. Plin. 7. 2. 9. 40.

Aduliton, oppidum in regione Troglodytarum. Plin. 6. 29. 35.

Adultus Iupiter cognominatus, vt etiã Iuno adulta. Nam præcipuè in connubiis Ethnici deos quinque inuocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Iouem adultum & Iunonem adultam. Plutarch. in problem.

Aduram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis Dauid. 2. Reg. 20. 3 Reg. 12.

Aduram, ciuitas ædificata à Roboam. 3. Paral. 11.

Adrymachidæ, populi sũt inferioris Libyę ab

vxores in vtroque crure armillam æream geſtant: vterque vero ſexus comatus eſt ex æquo, quo fit vt multos alat pedunculos. Cæl. Rhod.

Adyrmachidæ, vide Marmarica.

Adyrus, vide Caicus.

Æ

Æa, metropolis Colchidis ad Phaſin amnem, quę eadem Æa polis dicitur. Plin. lib. 6. c. 4. & Stephan. Vide Dioſcoridem. vide Dioſcuria.

Æææ, vide Calypſus.

Aeacides, Pyrrhus Epirota ab Æaco trahens originem, dictus eſt, Virg. Æn. 6.

Aeacides, Achilles Æaci nepos ex Peleo Æaci filio. Virg. Aen. 3.

Coniugi, Æacidæ Pyrrhi ſceptriſque potitum.

Aeacides inſulæ ſunt apud Stephanũ, quarum vnam Oenonem vocat. In Saronico ſinu eſſe, ex Thucyd. 2. & Strabonis 8. quidam colligunt.

Aeacus, Iouis ex Europa ſiue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi apud Strabonem eſt mendum, Oenonem legendum eſt) regnaſſe dicitur, quam ex nomine matris Aeginã nominauit filius. Quẽ tantæ iuſtitiæ fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamanto, & peccantium peccata diſcutere, & pro meritis pœnas inferre. Vide in Aegina. Ouidius,

—ináſque

Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Aea, vide Lous & Aiax.

Aebudæ, vide Ebudæ.

Aebura, Liuio lib. 40. Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs: nunc Talauera vocari ſcribit Beutherus.

Aecani. vide Aequi.

Aeacus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Pſamnathe Nerei filia compreſſa genuit tertium Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius, a, um.

Aeêa, inquit Seruius, Circe dicta ab aſpernãtium voce, propter illecebres illic corporum mutationes. Quanquam commentarij Apollonij Rhodij teſtentur Aeænitis & Citeida, vocari Circen ab vrbibus Colchorum. & Medeam vocauit etiam Aeæam, vel quia Circes artibus mederetur, vel quia pernicioſa extiterit compluribus, Virg. lib. Aeneid. 3. *Ææa, quæ inſula Circæs.*

Aeæe, ſiue Aeæea, inſula fuit in mari Tyrrheno, nõ modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin. li. 2. c. 85. & lib. 3. c. 5.

Aeamêna, Nabathæorum regio. Steph.

Aeâna, vrbs Macedonię. Stephan. Vide Aeanum.

Aeanitis, Nabathæorum regio. Steph.

Aeantides, Lampſacenus tyrãnus, magnæ apud Darium regem auctoritatis. Thucy. lib. 6.

Aeantium, oppidum in Sigæo, ab Aiace illic ſepulto, qui Græcis Aeas dicitur.

Aeantium, oppidum Troadis, Aiacis ſepulchrum. Plin. 5. 30. 22. Aeantium item eſt Magneſiæ promontorium, Plinio authore 492. Eſt item Aeantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo, aliàs Aeanum.

Aeanum, Macedoniæ oppidum ab Aeano Hęmi filio Tyrrhenorum rege conſtructum: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius ex Macedonia defluens, in Ionium mare ſeſe exonerat. Luc. li. 5.

Purus in occaſum, ſed parui gurgitis Æas

Ionio fluit inde mari, &c. Plin. lib. 3. c. 23.

Aebudæ, inſulæ quinque Britanniæ. Steph. Vide *Hebudes*, & Ebudæ.

Aeebûra, vrbs Hiſpaniæ Tarraconẽſis. Steph. hodie *Talauera* teſte Beuthero.

Aeca, vrbs Colchorum, ad Phaſin fluuium: Aeca, Italiæ, à qua Aeam populi. Plinius lib. 3. cap. 11.

Aecalum, caſtellum Italiæ. Steph.

Aecani, populi Thuſcorũ quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vaſtauit. Plutarchus in Camil. vide Aequi.

Aeclus, viri nomen. Strab. lib. 10. dicens: Poſt res vero Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Aeculani, populi in ſecunda regione Italiæ, Plin. lib. 3. cap. 11. Echilenſij, vide Cornenſij.

Aedemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæſare interfectum vltus eſt. Plin. li. 5. c. 1.

Aedepſum, oppidum in Locride. Plin. 4. 12. 54. & Strabo.

Aedepſis, vrbs Eubœæ. Steph.

Aedeſia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philoſophi propinqua, totiúſque caſtitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latiſſimè ſcribit Suidas.

Aedeſſa, Macedoniæ vrbs, Ptolemæo Mediterranea. Vodena Sophiano, qui eandem Moglæna dictam tradit in Schedula Græciæ ſuæ tabulæ adiecta.

Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus, poſſeſſiuum. Virgil. *Ac velut Edoni Boreæ*, &c. Vide *Edon*.

Aedonis, inſula Aegyptij maris, Ptolemæo. Hæc fortaſſe Platęa Herodoto dicitur in Melpomene.

Aedui, Cæſari, Ptolemæo & Straboni, Galliæ populi ſunt, *Bourguignons* hodie interpretãtur. Burgundiones enim quos Agathias Burguziones vocat (vt Rhenanus docet) ſunt Theodoſio, in horum regionem tranſgreſſi ſunt.

Aeduani, à C. Silio ad Auguſtodunum victi, cæſíque ſunt, Tacit. lib. 3.

Aeduſij

Æduſij, ſocij Romanorum iuxta Galliam Celticam. Stephan. fortè Aedui.

Aequi, Cæſari, Ptolemæo & Straboni, Galliæ populi ſunt, quos hodie Burgundiones, & vulgo *Bourguignons* vocant. vide Hedui & Burgundiones.

Aedon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem noctè interfecit, putans eum Amanea ſiue Amandea Amphionis eſſe filium: inuidebat enim vxori Amphionis, (quod illi ſex eſſent filij maſculi) quæ crimen cognoſcens, optauit mori: miſeratione tamen deorum in Carduelem verſa, Itylum deflere dicitur.

AEcto, vide Caieta.

Aedilius, mons, à quo egreditur fluuius Aſſus, quem occupauit Sylla, ut Cheronenſes populos illi monti vicinos facilius inuaderet. Plut. in Syll.

Aetha, vel Aethes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Abſyrtum, & Calciopen. Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quod cùm vigilantiſſimè ſeruaret, eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis: tandem ab Iaſone & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed iam ſenex ab eodem in regnum reſtitutus.

Aetes, portus eſt in Italia, vbi Argo nauem applicuiſſe aiunt, & Iaſonem Medea à Circe expiatos. Iſac. in Lycophr. Valer. Flacc. libro 2.

Ibiſin & Æten, Sythiciq; pericula Ponti.

Colchis, fluuius hic videtur.

Aeetias, patronymicum, Medea Aethæ filia, Ouid. 7. Metamorph.

Concipit interea validos Æetias ignes.

Æga. Nympha quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuiſſe fertur, vt Hyginus aliique prodidêre. Quidam Aegam Panos vxorem dixêre, à qua & Aegij dicti. Vide plura apud Hyginum.

Aega, promontorium eſt Aeolidis, nõ procul à Cayci fluminis oſtio. Strab. lib. 3. vide Canna.

Aegabro, vide Bæbro.

Aega, Phocydis regionis fluuius, oppidum item Aemoniæ. Hyginus. vide Canna.

Aegæ, Macedoniæ oppidum, Plinio Meloboteram quoque vocari ſcribit Steph.

Aegæ, arum, pluralis numeri, vel Aege, ges, vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extremæ reſonant naualibus Ægæ.

eſt etiam inſula in Aegæo mari, de qua in ſequentibus.

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4. 30. & cap. 27. 5. 3. & cap. 30. 5. 2 Stephanus plures huius nominis vrbes recenſet in Locride, Lydia, Eubœa, Myrrhine, Thacenſi, Cherſoneſo, in Aeolide, & in Aetolia.

Aegæa. vrbs aliàs Caryſtos. Vide infrà.

Aegæa, nomen duarum vrbium Ptolemæo, quarum vna lib. 3. cap. 4. 13. in Aemathia, Ediſſa prius vocata: Plin. vero lib. 4. cap. 10. Ægæ, in qua mos erat ſepelire reges. Altera, teſte Ptolemæo lib. 4. cap. 1. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Ægeæ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Ægeæ, alias Æge, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum eſt. Strabo.

Aegæa, Emathiæ regionis in Macedonia vrbs Ptolemæo, eadem forte cum ea, quam Iuſtinus olim Edyſſam appellatam ſcribit. Vide Caryſtus.

Aegæa, Amazonum regina, à qua Aegæum mare (in quo perijt) nomen ſumpſiſſe vult Feſt. Pomp.

Aegeon, gigas ſæuus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum ſcopulos in Iouem contorquebat: Victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulis Aegei maris. Stat. *Audierat duros laxantem Ægæona vectes.* Dictus autem Aegæon, vt quidam volunt, à γαῶ id eſt ſuperbio: inde γαῖον, & per appoſitionem, ἀγαῖον & per pleonaſmum αἰγαῖον. Hunc Homerus I. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à dijs verò Briareum vocari tradit. Ventorum naturam hac fabula inuolutam fuiſſe quidam volunt. Mij bella potentiſſimi cuiuſdam principis vel tyranni à potentiore deuicti. Alij dicunt Aegæonem, immanem fuiſſe piratam, & ſic nominatum ab inſula deſerta, quæ Aege in Aegæo mari vocatur, in qua ſubſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium ſuum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe, dum tot catenis eius adſtringuntur vires. Is autem Centumgeminus ideo dictus eſt, quod centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid.

--- balænarumq; prementem

Ægeona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit apud Virgilium lib 10.

Ægeon qualis centum cui brachia dicunt,

Centenasq; manus, &c.

Aegeum mare, vulgo *Archipelago*, pars maris Mediterranei propè Græciam, Europam ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpontum & Tenedum, appellatum quod Aegæus, Theſei pater ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit. Alijs, quod Aegæa, Amazonum regina, in eo perierit. Alijs ab Aegæone, de quo ſuprà diximus: Straboni, ab Aegæis oppido in Eubœa: Plin. ab αἶξ, αἰγὸς deriuat, qui lib. 4. cap. 11 verſ. 50. ſic ſcribit, Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium verſus quam inſula αἶξ nomine, à ſpecie capræ, quæ à Græcis ita appellatur, repentè in medio mari exiliens, Solin. Inter Tenedum & Chium eſt & Claros inſula, qua Aegæus ſi-

nus panditur, ac extra Antandrum ſaxum eſt: hoc enim vetus, quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam videntibus procul capræ ſimile creditur, quam Græci αἶγα nuncupant, Ægeus, inquit, ab eo ſinus eſt appellatus. Var. hodie *Archipelago* ab Europæis, à Turcis autem mare album vocatur. Thucydides hoc, & Polyænus Mare Græcum vocant. Plinius auctor eſt, totum hoc mare à Romanis, duobus nominibus appellari, Macedonicum, quodcunque Macedoniam aut Thraciam attingit: Gręcienſe verò, quę Gręciam alluit. Æthicus Cycladum Mare nominat, non malè, ſed nulla auctoritate.

Aegæ, oppidum Peloponneſi apud Homerum.

Aegæis, tribus Attica, ab Ægeo, Pandionis filio, Steph.

AEgaleos, nomen montis apud Thucydidem, lib. 1.

AEgagæes, mons Aſiæ vbi vipera ſerpens reperitur. Nicander.

AEgeus, Neptunus cognominatus eſt, ab Ægis Eubœæ inſula, Strab. lib. 9.

AEgeus, fluuius apud Appollon. lib. 4. Corcyræ inſulam addit eſſe eius Scholiaſtes.

AEgeus cāpus & regio in Phocyde. Euſtath. in Dionyſium.

Ægaleum, Atticæ mōs, è regione Salaminæ, Herodoto, Thucyd. *Tzetze*, & mons Meſſeniæ apud Strabonem.

Ægara, Lydiæ vrbs. Ptolem.

Ægas, locus in Eubœa regione, vnde mare Ægeum eſt cognominatum: vbi (vt aiunt poëtæ) Neptuni ſtabulantur equi, ob fluxum & refluxum maris. Strab. lib. 1.

Ægateos, nomen regis apud Strabon. libr. 8. ſub quo antiqua Pylos Meſſenia ciuitas erat.

Ægates inſulæ, de quib. Tit. Liu. lib. 1. tertiæ Decad. apud has à Carthaginenſibus malè pugnatum, vide Canna.

Ægathes, Inſula Africi maris, contra Carthaginis ſinum, Pomponio; Hermolaus eam à nautis Gotham appellari opinatur, & Nardus Fauagnana: Pomponius & Florus.

Ægathes numero multitudinis proferunt, Virgilius eas vocat *Aras*, & ab Italis Axa nuncupari addit: quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio conſule. Singulari numero Ægates legit vbique Liuius.

Ægátes, promontorium Æolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro αἰξ in nominatiuo dicitur.

Ægeæ, inſula, Plin. 5 3 1. 36. Vide *Ægæ*.

Ægeleos, vrbs in Theſſalia quam Attalus oppreſſit. Liu. lib. 1. 4. Dec.

Ægeli, populi in Media. Steph.

Ægemon poeta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit. Volaterran.

Ægeria, Dea à mulieribus Ethnicis colebatur, quod eam opitulari credebant partui egerendo, Feſtus.

Ægeria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope Aricinum lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionum, quo armorum & prædæ ſtudio flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges à ſe conditas ſanctiores redderet. Plutarch. in Numa. Alij dicunt fuiſſe vxorem Numæ Pompilij ſecundi regis Romanorum, quæ teſte Ouid. lib. 15. Metamorphoſeôn, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio, *Ægeria eſt, quæ præbet aquas, dea grata Camœnis, Illa Numæ coniunx, conſiliumque fuit.*

Ægeſtani, Steph. populi ſunt Siciliæ. quorū vrbs Ægeſta non procul à Lilybæo promontorio ſita eſt, ab Ægeſto Troiano nomen hābens. Hi Segeſtani vocantur à Plinio libro 3. capite 8.

Ægeſtæ, vide Theſprotis.

Ægeſtorum, vel Aegeſtenſium emporium vrbs in Sicilia. Strabo lib. 6. & Diod. 11. hodie *Caſtro al mar di golfo.* Leander, & Aretius qui tradit Segeſtanorum à Strabone vocari, ſed an hoc ſuóne errore, an typographico, ignoro, apud Strabonem enim nō Segeſtanorū, ſed Aegeſtanorum eſt. Segeſtanorum autem emporium apud Ptolemæum legitur: an idem tamen ſit, neſcio. Differentia namque diſtantiarum à Panormo, quam Strabo & Ptolemæus ponūt, me ſubdubitare cogit. Aegeſtum ſecundum quoſdam alio nomine, Agragas dicta fuit, vt ſcribit Iſacius Tzetza; at falsò, quantum ego eſtimo.

Aegelini, Calabrorum gens mediterranea, Plin.

Aegeus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis, ex qua Theſeū ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio; ſed illā etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, re vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Andrcgei filij, legéſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis forte miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cùm omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis cum fœlicem ſortiri exitum,

rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, ut eminus ſortem ſuam noſceret. Theſeus autem Vdrianæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Ægeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt Aegeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus Deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Plutarcho & Seruio. Hinc Aegides patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid. lib 8.

Protinus Aegides, rapta Minoide, Diam
Vela dedit, &c.

Aegeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis XLIII. hic ab Homero Augeas appellatur.

Aegiæ, Laconicæ oppidum. Pauſan.

Aegiala, Amorgi Inſulæ vrbs. Hyali nouo vocabulo dicta Sophiano. Neſcio vbi is vetus nomen inuenerit.

Aegiale, ſiue Aegilia, Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam, bella gerente, cum Cyllabaro, ſiue Cyllebero, Steneli filio rem habuit, quod vbi Diomedes comperiſſet, domum reuerti noluit verecundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait Diomedem Steneli filio Cometæ commiſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Aegiale furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viueret, præcipuè autem cum Cometa conſueſceret.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Steph.

Aegiale, ſeu Aegialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem, *Aglaia*.

Aegialeus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquam Argis regnaſſet, in Aegyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Aegialeum Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt.

Aegialêus, Medeæ frater, alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti mora iniiceretur.

Aegialeus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis 52. à quo Aegialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponneſus vocatur. Euſeb.

Aegiali, populi, Sicyonei poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati, vide Sicyon.

Aegialia, Plinio circa Peloponneſum Inſula eſt, Aetoliæ adiacens, quam Sophianus Cecerigo indigitat. Idem in ſchedula quam Græciæ ſuæ tabulæ adiecit: eandem Anticythuriam, Eplan, Aegilen, & Schran appellat. Gerbelius quoque Eplam à Ptolemæo dici putat. Ogylos per ω in prima videtur à Stephano nominari, vide Argos & Sicyon.

Aegialea, Peloponneſi ciuitas: poſtea Argos dicta, Steph. hodie *Ceterigo*, Sophian.

Aegialeos, Achaia, teſte Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Aegialum, mons Aſiæ minoris, Cedren.

Aegialeus, locus inter Sicyonem & Bupraſium: & alius proximus Ponto cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Aegialus, mons in Aethiopia Aegypti. Steph. Plin. 4. 7. 9 item, vrbs Aſię minoris iuxta Crommium. Arrian. in Perip. Oppidum in Thracia, iuxta Strymonem, in Aethiopia iuxta Nilum: item Secundum Pōtum poſt Carambim promontorium. Steph.

Aegialos, vide Achaia.

Aegida, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis VIII. quem Childericus fudit, victisque recuperato regno. Æmil. lib. 1. vulgo *Gillo* appellatur.

Aegicoris, vide *AEgocoris*.

Aegida, vide Iuſtinopolis.

Aegila, inſula, Plin 4. cap. 1. 4. quindecim millibus paſſuum à Cythera, eadé inque à Cretæ Phalaſerna oppido XXV. mil. paſſuum. Aliàs Aegyla ſcribitur per ypſilon, Plin. lib. 4. cap. 12. Candelabris nobilis 34. 3. 1.

Aegila, pars Antiochidis tribus. Steph.

Aegilia, Africæ vrbes duæ cognominis, à Boreo promontorio itinere dierum quatuor, viro expedito, diſtantes verſus Meridiem. Procop. vide Begialis.

Aegilips, Aegilipis, nomen vrbis Acarnaniæ Strabo. & loci in Epiro, Steph.

Aegialius, vide Apſyrtus.

Aegialus, Aſiæ minoris vrbs, iuxta Cromnam, Strabo ſcribit nonnullos credere hanc ab Homero Cobialum, vocatam.

Aegialium, vide Dianium.

Aegilium, inſula. Plinio lib. 3. cap. 6. contra Coſanum litus ſita.

Aegilodes, ſinus Laconiæ. Plin. lib. 4. cap. 5. verſ. 9.

Aegilon, vide Capraria.

Aegilos. Plin. 3. 7. 5. inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia, pars tribus Atticæ cuiuſdam ab Aegilo heroe.

Aegilops, Homero locus apud Crocyleam Epiri: Stephanus.

Aegimius, ſenis ætate prouectiſſima nomen, quem Anacreon poëta, teſte Plinio lib. 8. cap. 48. tradidit ad ducenteſimum vſque annum vixiſſe.

Aegimuros, id eſt, Capraria inſula vltra Corſicam, inſidioſa naufragijs, de Ægimoris inſulis Plinius lib. 5. cap. 7. Stephan. Aegimoron inſulam Libyæ facit. hodie *Caletta*, vel *Gallette*,

Strabo eam inter Africam & Siciliam deſcribit. Ptolem. inter Sardiniam & Africam. Cæſari autem & Liuio Aegimorus dicitur à Græco: Plinius tamen Aegimoros numero duali habet: ponitque eas contra Carthaginenſem ſinum, additque eas verius ſcopulos, quàm inſulas eſſe.

Aegimius, rex Dorienſis, circa Oetam. Vide Stephan. in Dyman.

Aegina, Aeſopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponneſo adiacens contra Atticam, Aegina vocatur. Ouid. 5. Metam. Enopiam (aliàs Aenopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauêre, ſed ipſe Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hinc Aeginenſes dicti & Aeginetæ. Sunt qui dicant Aeginam inſulam Piræo portui propinquam: diſtat enim ab eo XII. millibus paſſuum, à qua Aeginetæ dicti ſunt eius incolæ. Vide Stephanum. Aegina olim Myrmidonia dicta eſt. Vide *Myrmidones*.

Aegina, Aeſopi regis Bœotię filia, quam Iupiter amauit, & in ignem verſus eam oppreſſit, ex qua poſtea Aeacum & Rhadamanthum ſuſcepit. Fama eſt autem Aeginæ colonos aliquando omnes morbo fuiſſe abſumtos, ita vt ſolus Aeacus fuerit ſuperſtes, qui cùm grauiter ferret inſulæ ſolitudinem, Iouem precatus eſt, vt aliquo pacto homines repararet, ita dicens, vt refert Ouid. Metam. lib. 7.

Iuppiter, ô, dixi, ſi te non falſa loquuntur,
Ægina amplexus quondam ſub Aſopides iſſe,
Nec te magne pater noſtri pudet eſſe parentem:
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Iupiter autem illis precibus commotus formicas in homines mutauit. Hi vocati ſunt Myrmidones, id eſt formicarij, de quibus vide *Aeginenſes*.

Aegina, inſula in qua Aeacus regnauit circa Peloponneſum, in Aegeo mari, Epidaurico littori vicina, quam Myrmidones inhabitauerũt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti ſunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4.12.22. Vulgo *Engie*, olim oculus totius Græciæ, nunc in Ducatum erecta.

Aegina, vrbs Peloponneſi, apud Homerum.

Aeginenſes, Aeginæ incolæ, quos Myrmidonas appellatos memorant, non quomodo in fabulis canitur, quod inualeſcente ingenti peſtilentia, formicæ ad preces Aeaci in homines verſæ fuerint, verum quia formicarum more terram fodientes, petras transportarent, vt agri colendi materiam haberent, & in cauernis habitarent frugalitati & parſimoniæ ſtudentes, impenſaſque ædificiorum vitantes.

Aeginetæ, ſiue Aeginenſes, populi incolæ Æginæ inſulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Aeginetes, oppidum & fluuius Paphlagonię. Stephanus.

Aegineticus, ca, cum, poſſeſſiuum ab Aegina: vt Aegineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantam candelabrorum ſuperficiem elaborabant. Plin. 34.2.27.

Aeginium, Plinius 4.10.4. Illyriorum oppidum. Steph.

Aegiochus, Iupiter, quòd corio capellæ Amaltheæ vſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægos, id eſt, capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta.

Aegion, oppidum Achaiæ. Plin. 4.5.3. Vide Aegium.

Aegypa (& Aegypanes numero plurali) à Poëtis Pan eſt cognominatus, quod pedes caprinos haberent: vide Pan. Propert. lib. 3. Capripedes calamo Panes hi ante canent.

Aegipanes, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue ſylueſtribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum deos eſſe dixerunt, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum. De Aegypanis populis, Plin. 6.30.18. 45. & de Aegypanum ferarum laſciuia 5.1.26. & 8.5.7.14.

Aegira, vrbs inter Aetolos & Peloponneſiacos. Pomponius lib. 1. Plin. 4.5.3. Duæ vrbes hoc nomine. Steph.

Aegira, inſula in Achaia. Plin. lib. 4. cap. 5. in hac non niſi ſanguine epoto, ſacerdos non vaticinabatur.

Aegira, Ptolemæo Achaiæ in Peloponneſo oppidum, ab Homero, vt Pauſanias docet, Hypereſia vocatur. Hyperiam quoque dictam docet Stephanus. Gemitus per y in ſecunda ſcribit, Aegira, & etiam Boſtitza nuncupari ait: Xylocaſtro dicitur à Mario Nigro.

Aegi, ea. Vide Crocylion.

Aegiroëſſa, teſte Herodoto lib. 1. vrbs fuit Aetoliæ Aſiæ. Vide Ægiros & Aegiruſa apud Stephanum.

Aegirum vel potius Aegyrus, Aegiruſa, Stephano: quam & ex Theopompo, Aegirum appellat & Margaridis vrbem dicit. Volaterranus putat Ægotthena Pauſaniæ eſſe. huius quoque ex eo meminit Stephanus. Leſbi inſulæ vrbs, inter Methymnam & Mitylenem, vbi arctiſſima eſt inſula Straboni, hodie *Gernia* Mario Nigro.

Aegis, ſcutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, id eſt, à capra, nam ille à capra Amalthæa nutritus eſt, cuius mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: captam poſtea vitæ reſtitutam, & alia pelle obductam, inter aſtra collocauit, ſeque ob capræ memoriam, Ægiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſę caput impoſuit: quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Hoc monumento armata Pallas,

ad Troiæ

ad Troiæ excidium profecta eſt. Hora. Carm. lib.1.Ode 15.

Iam galeam Pallas & Ægida, currúſque & rabiem parat.

Ægiſthus, Thyeſtis filius, ex Pelopeia, eiuſdem filia, quem infantulum mater tegendi ſceleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuentus, cuius beneficio quoq; nutritus eſt, & inde αἴγισθος dictus, quod nutritus ſit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreũ, impellente tamen patre, interfecit, & eiuſdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clitemneſtra, qua etiam turpiſſimè vſus erat, obtruncauit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem vlciſcente, è medio eſt ſublatus. Ouidius,

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter:
In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat.

Ægiſthus, Beli Priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, Danaúmque & Ægyptum genuiſſe ex Anchione Nelei filia, & Ægyptum vocat ille, quem alij Aegyſthum) & Danai frater. Huic Aegyſtho quinquaginta fuerunt filij: quibus cùm quęſiſſet Danai fratris filias coniuges, ab eiſdem Danai iuſſu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, ſunt occiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Vide infrà, *Belides.*

Ægitharſus, vide Agithyrſus.

Ægium, Ptolemæo Achaiæ propriæ oppidum, vel Peloponneſi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferũt, vnde oppido nomen: αἶγα enim capram dicunt. Secundum Stephanum eſt vrbs Achaiæ. Plin.4.5. Viſtiza Mario Nigro, Boſtzan Kyriaco Anconitano dicitur.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, ſorores habuit Arethuſam ſeu Erethuſã, & Heſperethuſam, quæ ambæ Heſperides dictæ ſunt. Hæ amœniſſimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricę, iuxta Lixum coloniam à Clau. Cæſare deductam. In iis hortis auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabant, cuſtodiri vero à peruigili dracone, quem Hercules ab Euryſtheo miſſus occidit, pomáque aurea abſtulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Eſt autem αἴγλη Græcis lux, ſeu ſplendor. Virgil. Ecloga 6. *Addit ſe ſociam, timidíſque ſuperuenit Ægle.* Ægle Naiadum pulcherrima, &c. Vide *Heſperides.*

Ægle, inſula. Vide *Syme.*

Ægles, athletę Samij nomen, qui quum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine quum in ſortitione fraudem admitti videret, nimio loquẽdi deſiderio linguæ vinculum rupit, & diſtincte quandiu vixit, locutus eſt, Gel. lib.5.c.9. & Val. Max. lib.1.c.8.

Ægletus, Apollo cultus in Anaphe inſula, quæ non multum à Creta diſtat. Strabo, & Apoll.4. Argonaut.

Ægobolus, Bacchus apud Pothniam colebatur, de cuius rei nomine hiſtoria hæc prodita eſt. Cùm ibi Dionyſia celebrarent, ita in cõtumelias acti ſunt, & furorem ob ebrietatem, vt Bacchi ſacrificulum interemerint: quapropter à Deo irato graui peſtilẽtia affecti ſunt. Ciues hac de cauſa Apollinem cõſulentes reſponſum acceperunt, vt Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cum Pothnienſes per multos annos feciſſent, capram demum à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, vnde illi cognomen, à capra videlicet ſuppoſita, factum videtur. Gyraldus de diis.

Ægóceros, id eſt, capricornus, animal marinum, in quo tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe deieciſſe, cùm in Ægypto vnà cũ reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hoſtem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter aſtra eum collocauit. Lucian lib.8.

Humidus Aegoceros, nec plus Leo tollitur Vrna.
Vide *Capricornus.*

Ægocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Steph.

Ægõ, paſtor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promontorium Lemni dictum eſt.

Ægon, princeps Caryſti Eubœæ ciuitatis, à quo Ægea dicta eſt, item Aegæum mare. Step.

Ægones, Polybio Galliæ Ciſalpinæ populi, vbi hodie Vicouenza oppidulum, vt Leander putat, quod idem Vicus Eganum vocari Latinis ait. Sed Eganes male, pro Ægones habet.

Ægóne, vel Ægonea, vrbs Melitenſium. Stephan.

Ægonenſis, porta Romæ quę & Quirinalis, eo quod mons ipſe Quirinalis prius Ægonis cognominatus eſſet. V. de *Agonenſis.*

Ægonus, mons Romæ, qui poſtea Quirinalis dictus eſt

Ægophagos, Iuno dicta apud Lacedæmonios, quod ibi capræ illi immolarentur. Cæl.

Ægos potamos, id eſt capræ fluuius, Cherſoneſi Thraciæ fluuius apud Strabonem.

Ægos, flumen, Plinio, Æmilio Probo & Melæ in Thraciæ Cherſoneſo eſt oppidum. Plutarchus in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum ſcribit. Hoc Ammianus auctor Latinus Ægo potamos vocat: Ioannes Tzetzes etiam meminit pro Thraciæ vrbe.

Ægóſthena, vrbs Megaridis. Steph. & Ptole. in deſcriptione Achaiæ.

Ægóſthenenſes, populi. Plin.4.7.4. Vide Ægoſthena in Steph.

Ægoſtis, vrbs Locridis. Steph.

Æguſta, inſula. Plin.3.8.& 7. Step. Eſt inſula Libyæ, quam Lybes Catriam vocant αἴγουσα, per ſigma ſimplex, vide Aethuſa.

Ægy, apud Plautum, dictus ab αἰγίζω, id eſt,

quatio:quòd multis ſit concuſſus ærumnis.

Ægylodes,vide Eurotas.

Ægula,inſula quam Plin.4.12.2.5.ſcribit diſta:e à Cythera xv.millia paſſuum.Vide Aegila per iota.

Aegyon,ſiue Engyion,vrbs in Sicilia nō magna, ſed valde vetuſta,& celebris dearum quas Miteras vocant,religione:quarum templum à Cretenſibus ibi poſitum fuiſſe ferunt, vbi haſtæ quædam oſtendebantur, & ex ære caſſides: & hæ quidē Merionis: illæ verò Vlyſſis inſcriptiones habebant, vt Plutarchus in Marcello prodidit.

Ægypſus,vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita,ab Ægypſo fluuio conditore. Ouid.1.de Ponto El.9. *Stat vetus vrbs*, &c. Caſpius Ægypſus,&c.

Ægyptas,Ciceronis libertus. Cicer. in hiſt. ad Tyronem.

Ægyptia,vide Lariſſa.

Ægyptiacus ſinus,vide Aelaniticus.

Aegyptius, Hercules cognominatus eſt, ad differentiam Thebani. De hoc plura apud Herod.lib.2. Arrian.lib.2. Pomp.Mela.lib.3. de Gadiū promōtoriis duob. agens,in altero,inquit, templum Ægyptij Herculis,religione, vetuſtate,opibus illuſtre Tyrij condidere.

Ægyptini Æthiopes, quia Ægyptiis finitimi.

Ægyptium mare, Aſiatici pars eſt,à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Ægypto ſeparantem vſque ad Peluſium tendit. Euſtathius mare Pharium, & Parthenium appellat.

Ægyptus, maſcul. gen. Beli Priſci filius fuit & frater Danai,qui cùm quinquaginta haberet filios,totidem eos fratris ſuis filiab. matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao inſtructæ prima à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram quæ Lynceo viro ſuo pepercit: qui poſtea pulſo Danao Argiuorum regnum inuaſit. Vide *Belides*.

Ægyptus,eiecto fratre Danao, annis octo & ſexaginta regnauit:ab eo Ægyptus,regio nomē accepit,quæ antea nominabatur Oceana, Nilea, Aeria,& Oſirina Manethon.lib.1. & Euſeb. de tempor.

Ægyptus,vt inquit Pompo. Mela lib.1. Aſiæ prima pars,in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itemque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera,quæ ſecundum Nilum contermina Æthiopiæ Meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellata: hodie Sahil nominatur, à Ioanne Leone Ægypti quædam pars Archadia dicitur in libro Notitiarum, de quo vide in dictione Heptapolis. De Ægypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum, (quos Prophetas vocāt) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus,Melampus,Pythagoras, Homerus,Solon,Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus,compluréſque alij eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quiſq; patriam retulere. Primi ſiquidem omnium Ægyptij immortalem eſſe animam dixere,eámq; de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Ægyptus, Nili donum. Credidit enim Antiquitas totum eum tractum quem hodie hæc regio occupat, olim ſinum maris Mediterranei fuiſſe, Nili autem alluuione ex aggeſto limo oppletum,& terram factam. Qua de cauſa fortaſſe Potamitis vocatur,vt apud Stephanum & Dionyſium,apud quos his quoque nominibus inſignitur, Aeria, Aetia, Ogygia, Hephæſtia, Myara & Melamboles, Melampodum regionē appellat Apollodorus,ob fertilitatem quæ cęteris præſtat regionibus,Æthiopia eidem Stephano & Euſtathio dicitur, propter Æthiopes ibidem habitantes,(vel vt quidam exiſtimant, propter Æthiopes conterminos, vnde Æthiopia ſub Ægypto. Nominata fuit & olim Thebæ,vt Ariſtoteles & Herodotus tradunt. Meſraim in Sacris literis Veteris Teſtamenti appellatur,& Chus,vt placet aliquibus. Nonnulli Chus Arabiam interpretantur, alij Aethiopiā ſub Aegypto. Neſcio,vnde Honorius hauſerit eā olim *Euchleam* nuncupatam. Hodie ab omnib. Europæis adhuc Aegyptus nominatur & à Turcis,ſi Pineto credendum eſt in ſuo Plinio Gallico Elchebithz. Cibth ab indigenis vocari ſcribit Theuetus.

Huius limites ſunt ab Oriente ſinus Arabicus,Iudæa & Arabia Petræa, ab Occidēte. Libyci montes & Marmarica Africæ regio. A Meridie circa Nili cataractem maiorem ab Aethiopia ſub Aegypto ſeparatur. Mare mediterraneum aut Aegyptiacum eam à Septētrione alluit. Diuiditur in ſuperiorem quæ & Thebais: Mediam quæ & Heptapolis & Heptanomia, & à poſterioribus Arcadia: & inferiorem, quam mediæ ætatis ſcriptores Auguſtamnicam vocant. Huius inferioris portio, nempe quæ mari Niloque oſtiis Heracleotico & Peluſiaco, atque horum duorum verſus Meridiem confluentia ambitur, ſub Deltæ nomine, ob formam trigonam Δ ab omnibus Geographicis, hiſtoricis, poëtiſque veteribus comprehenditur. A Romanis poſtea Auguſtamnica dicta videtur ex Marcellino & libro Notitiarum. Auguſtanica legitur in Nouellis Iuſtiniani. Hodie etiam duplici nomine indigitatur, vt Ioannes Leo docet. Ea enim pars quæ verſus Orientem Nilo flumini adiacet Bechria, quæ verò ad Occidentem, Etrif incolæ vocant. Atque hanc eādem Ptolemæus in tres diuidit,in Magnum, Paruum & Tertium Delta. Hæc pars autem nomine Delta, inter orbis terrarū partes primarias quarta, quondam numerata fuit, & aliquando inter inſulas relata Plinio teſte.

Irriga-

Irrigatur hę c regio non alio flumine quàm Nilo, totius orbis terrarum nobiliſſimo, atque polyonymo. Montes Aegypti, præter eos quos Ptolemæus nominat Lybicos, Troicum, Alabaſtrinum, Porphyritim, Smaragdum, Aiacem, Acaben, Nigrum, Biſanitem, & Pentadactylū, ſunt Nitria, Pherme, Sinopium, Climax, Eos Lacmon, Crophi & Mophi. Paludes multæ: at duo tantum nominantur Mœris & Maria. In Nomos (præfecturas interpretatur Plinius) partiuntur veteres hanc quoque regionem, quorum octodecim nominat Herodotus, nouemdecim Strabo. Quadraginta ſex ſuis nominibus, ſunt apud Ptolemæum, & totidem, aut plures apud Plinium. Ab. Ortelius, doctiſſimus Geographus, à quo ſuperior deſcriptio mutuata eſt, in ſua tabula elegantiſſima Aegypti ex omni genere veterum ſcriptorum vltra ſexaginta ſex nominatos reperit & annotat ſuis locis: horúmque nomina aliqua permutata eſſe, aliáque in aliorum loca ſubſtituta eſſe ait. Aegyptus ſuper cæteram antiquitatis gloriam viginti millia vrbium ſibi Amaſe regnante habitata præfert, nunc quoque multis, etiamſi ignobilibus frequens, inquit Plinius. Harum ad Diodori vſque tempora, tria millia perdurabant. Nos, inquit Ortelius, quantumuis earum nomina non indiligenter ex omnibus auctorum priſcorum monumentis quæſiuerimus, haud multas vltra trecentas inueſtigare potuimus. Nam paucas ex tam multis, Sic, *Ludit in humanis diuina potentia rebus.* Fertilitatem Aegypti, eius celebre præconium indicat, quo publicum orbis horreum vocatur. Eſt enim, etſi imbrium expers, hominum, animalium, aliorúmque fœcunda genitrix. Sed hoc ſua inundatione ſingulis annis Nilus efficit, vnde eſt hæc, vt Lucanus poëta grandi ore cecinit, *Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis, Aut Iouis in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.* Imò ſuperbia, quam in ſuis manibus eſſe vel abundantiam vel famem victoris populi Romani iactare quondam auſi fuerint, vt teſtatur Plinius. Huius diuitias & opes oſtentant etiamnum tot opera immortalia, in hunc vſque diem permanentia, vt ſunt pyramidum vaſtiſſimę moles, tot ſtupendę altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, ſtatuæ, labyrinthi, tot deorúmque delubra, quorum plura ſola Aegyptus, quàm aliæ omnes regiones, exhibet, teſte oculato Herodoto.

Gentem ingenioſam eſſe ex hiſtoria agnoſcitur, & Macrobius Aegyptum artium matrem vocat. Vrbes in ea præclaras vtriuſque linguæ monumentis celebratas legimus: inter quas numerantur Alexandria, quam Marcellinus verticem omnium ciuitatum, Eunapius alterum quendam orbem terrarum nominat: Thebæ, numero portarum nobilis: Memphis aula regia nitens & maxima olim: Coptos Arabicarum, Indicarúmque mercium emporiū: Abydus, Memnonis regia & fano Oſyridis inclyta: Syene aliǽque, quarum nomina apud hiſtoricos & geographos reperire licet. Fuiſſe autem Aegyptios ab initio idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent Sacræ literæ, ſed etiam prophanę, affatim. Pręter enim Gentilium deos, Iouem, Iunonem, Vulcanum, Venerem, Bacchum, cæteróſque omnes cum cæteris totius orbis populis communes habebāt, adorabántque omne fere genus beſtiarum, tradente Cicerone, l.b.3. de Natura deorum, conſecrauerant, ita vt multitudine eorum quę venerantur numinum, omnibus, auctor Dion, præpolleant mortalibus. Porrò non tantùm hos deos, ſed & Anubim, Pana & Satyros, necnon hominem, quem in Anabi vrbe diuinis honoribus affecere, vt Euſebius docet, apud quem legimus eos peculiarem quoque Deum habuiſſe, Canopum nomine, & ollari forma. Aquam pro Deo coluiſſe, & in primis Nilum, Athanaſius & Heliodorus teſtes ſunt. Ex quadrupedibus Crocodilum, Bouem, Mneuim, Leonem, Vrſum, Felem, Hircum, Simiam, Taurum, Arietem, Canem, Ichneumonem, Lupū, Ouem & Murem araneum. Ex piſcibus, Oxyrinchum, Lepidotum, Latum, Phagum, Mæotim, & Anguillam. Ex auibus, Aquilam, Ibim & Accipitrem. Habuerunt & Draconem & Serpentem, item Scarabeum. Inanimata quoque, vt Cæpas & Allium. Sed neque à monſtris abhorruere, vt Cynocephalum, quem Hermopolitani, & Cæpum quem Babylonij pro deo adorauere. Pudendum etiam pro deo habuiſſe eos refert Diodorus. Clemens, lib.5. Recognitionum, ridicula addit, Cloacam & crepitum ventris. Superſtitionum ergo ſeminarium iure quis Aegyptum nec inepte dixerit. Poſt Chriſtum autem ex [illegible] virgine natum, ex hac eadem monachorum [illegible] ereriticarúmque agmina primum enata, inde que per totum orbem Chriſtianum diuulgata, ex primitiuæ Eccleſiæ monumentis docetur. Vide Plinium, Strabonem, Ptolemæum, Diodorum Siculum, Herodotum, Ammianum, Marcellinum, & recentiores Geographos.

Aegyptus à fulminum caſu eſt immunis, ob nimium ſolis ardorem: ſiquidem calidi, ſiccíque terræ halitus raras admodum, tenuéſque, & infimas denſantur in nubes, Plin. lib. 2. cap. 50.

Aegyptij apud ſe ab orbis primordio, primos homines eſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aëriſque temperiem: tum propter Nilum, qui multa ob limi vbertatem generat animalia, & ſuapte natura nutrit. Nā in Thebaidis agro gignuntur mures: qua ex re multum ſtupent homines, cùm priorem quorumdam partem pectore tenus, animatam in limo moueri videant, poſteriori nondum in

choata, ſed informi. Verùm Pſammetico regnũ adepto cum inceſſiſſet cupido dignoſcẽdi, qui re vera primi hominum extitiſſent ex eo tempore didicerunt Ægyptij, Phrygas ſe illi primos, ſe vero ſecundos, Diod. Sicul. & Herod. li. 2. vide hiſtoriam ſcitam & lepidam hac de re in dictione Pſammachus

Ægyptij, omniũ primi diis aras, ſimulacra, ac delubra ſtatuere, ſacrificiáque curarunt, ritúſque eos ſubinde peregrinis commonſtrarunt. Polyd. Verg. lib. 1. c. 5. de rer. inuent.

Aegyptij, primis temporibus (teſte Solino) quatuor menſibus annum ſuum explicabant: ſed antea (vt Cenſorino placet) duobus tãtùm. At Macrobius, lib. 1. Saturnaliũ ait, anni certũ modum apud ſolos Aegyptios fuiſſe. Hi etenim cor augeri per ſingulos annos exiſtimabant in homine, ac binas drachmas ponderis ad quinquageſimum annum accedere, & ab eo detrahi tantumdem: & ideo non viuere hominem vltra centeſimum annum defectu cordis: híſque mos eſt cadauera aſſeruare medicata. Plin. lib. 11. cap. 37.

Aegyptium, mare triplex. Plin. lib. 6. c. 19.

Aegypta, vide Argira.

Aegys, vrbs Laconicę. Steph.

Aegys, nomen loci: vide in Caryſto. Stephanus.

Aelam, filius Sem, Gen. 10. Filius itẽ Secac, 1. Paral. 8. 1. Eſdr. 2. Eſt & nomen regionis Media alias, ſiue Bactriana dicta, Iſa. 11. A quo Elamitæ principes Perſidis.

Aelaniticus Sinus, ab Aelana vrbe adiacẽte vocatur à Plinio pars Sinus Arabici, qui Ioſepho libro Antiquitatum 8. cap. 6. Sinus Aegyptiacus dicitur. Idem Plinius ſcribit hunc alijs Aelenaticum, ab Artemidoro Aleniticum, & à rege Iuba Leniticum nominari.

Aelana, ſiue vt alij malunt, Læana, eſt oppidũ Arabiæ fœlicis iuxta ſinũ, qui ab eo Aelaniticus dicitur, ſiue Læaniticus, Ptol. lib. 6. cap. 28. ſinus intimus in quo Læanitæ, qui nomen ei dedere: Regia eorum Agra, & in ſinu Læana, vel vt alij Aelana. nam & ipſum ſinum noſtri Aelanicum ſcripſere: alij Elaniticum: Artemidorus Alaniticum, Iuba Læaniticum.

Aelânum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.

Aeletani, populi intra Iberum vſque ad montem Pyrenæum & Pompeiana trophæa habitantes.

Aelia, Ieruſalem ita cognominata, quod eã Aelius Adrianus Imperator reſtaurari curarit Epiſcopus Tyr. hiſtoria ſanct. libro 9. capite 15.

Aelia Capitolina, vide Hieroſolyma.

Aelia, vide Adrianopolis.

Aelia Ricina, vide Ricinetum.

Aélia, regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt & vrbs quædam Calabriæ, à qua Aelianus, na, num. Steph.

Aelianus, ſophiſta Romanus, à Philoſtrato maxime laudatus, quod Romanus homo tam probe atticiſſauerit, támque eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripſit de animalibus, de varia hiſtoria, de re militari: quę omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.

Aelianus, Rom Coſ. M. Marulli collega.

Aelianus, Coſ. Criſpini collega.

Aeliopolis, vide Peluſium.

Aelius & Aelia, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus de Aeliorum familia, vide Lamiam in vocibus Latinis.

Aelice, vide Laſice.

Aelius Gallus, ſolus Romanus Arabibus arma intulit. Plin. lib. 6. c. 28.

Aeliꝰ Hadrianꝰ, xv. Imp. Ro. regnauit an. xxi.

Aelius Hadrianus, Auguſt. 11. Salinator, Coſ. Aelij Spartiani collega.

Aélius Hadrianus, Auguſt. 111. Coſ. Ruſtici collega.

Aelius Seianus, Romanus Coſ. Claudij Tiberij Cæſaris collega.

Aélius Verus, 111. Coſ. Ambigui Bibuli collega.

Aelius Aurelius Cel. Coſ. Titi Antonini Pij Auguſti collega.

Aélius Cõmodus Coſ. Sextilij Laterani collega.

Aélius Celſus Coſ. Macrini collega.

Aelius Serenianus, vir omniũ ſanctiſſimus, Alexandri Magni à conſilijs. Lamprid. Alex.

Aelius Gordianus, iuris profeſſor, diſcipulus Papiniani, Alexandri à conſilijs. idem.

Aelius Stilo, nomẽ ſcriptoris cuiuſdam cuius meminit Suetonius, & Plin. lib. 9 c. 35. Hic Præconius dictus à pręcone.

Aelius, pons Romæ. *Ponte de S. Angelo*, nunc eſt Aella vide Abellinum.

Aello, vna eſt Harpiarũ, ita dicta quaſi ἑλοῦσα ἄλλο, hoc eſt alienũ tollens. Ouid. 13. Meta. *Strophadúmque recepta Portubus infames exterruit ales Aëllo.* Eſt etiam nomẽ vnius ex canibus Actęonis apud Ouidium 3. Metamorph. dictum vt videtur, ἀπὸ τῆς ἀέλλης, hoc eſt, à procella, quam curſus celeritate referebat.

Aemáthia, regio quę nunc Macedonia dicitur, teſte Plinio.

Aemathion, Aethiopum rex, ab Hercule bello ſuperatus.

Aemylia gẽs Romæ in primis illuſtris, à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatẽ, quam Græci αἱμυλίαν dicunt, cognomen fuit Aemylos. Ex hac familia fuit P. Aemylius, qui in conſulatu ſuo Perſen Macedonũ regem bello vicit, captúmq; in triumpho duxit. Item & Aemylius Lepidus: quẽ Plin. 7. c. 53. refert, cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice repente obiiſſe. Item Aemyl. Scaurus, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Salu-

Saluſtius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numæ.

Aemylia, virgo Veſtalis fuit ex nobiliſſima Aemyliorum familia, de qua Val. lib. 1. cap. 1.

Aemylia, vxor maioris Africani. Suidas.

Aemylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua ſunt vrbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Fauentia, Rauenna, Forum Liuij, Bononia, Ferraria, & Imola.

Aemylia, regio Italiæ, prius etiam dicebatur Doria, vt Sempronius habet. *Lombardia di qua del Po* (id eſt Lombardiacis Padum) à Leandro nominatur.

Aemylia via, ab Aemylio Conſule dicta, quæ à Placentia Ariminum vſque perducta eſt.

Aemyliana ædificia erant extra Romam, de quibus Cornel. Tacit. Plus infamiæ ad incendium habuit, quia à prædiis Tigilyni Æmylianis proruperat.

Aemylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Aemylij filius, eo quod ex Aemylia gente in Scipionum familiam fuerit inſertus: poſt quem & alij pleriſque eiuſdem familię viri clariſſimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt, Iuuenal. Sat. 8. *Pictoſque oſtendere vultus Maiorũ, & ſtantes in curribus Aemylianos.*

Aemylianus, Clodij Albini collega Coſ. Ro.

Aemylianus, Romanorum Conſul. Peregrini colleg.

Aemylianus, Aquilini collega. Coſ. Rom.

Aemylius Ælianus, Coſ. Rom. L. Vectij coll.

Aemylius Mamercus Dictator, de Veientibus, qui Romanos fuderant, victis triumphauit.

Aemylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus extitit. Hic ſi quis noua quędam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, eum præcipuis proſequebatur muneribus. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum excruciandos injiceret homines, Æmylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conuerſus, muneris authorem primum intruſit, vt quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Dehinc eum ex Tarpeio monte deiecit. Et qui ſęua gerunt imperia, ab eo cognominati dicuntur Aemylij. Plutarc. in Paral.

Aemylius Macer, Veronenſis poëta, tempore Auguſti Cęſaris ſcripſit libros de auibus, ſerpentibus & herbis. Ouid. lib. de Triſt.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior æuo,
Quæq; nocet ſerpens, quæ iuuet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ouidio, quod quæ belli Troiani ab Homero relicta geſta deſcripſit lib. de Ponto,

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troica bella manu.

Aemylius, ſpectatæ venuſtatis adoleſcẽs fuit apud Sybarim, oppidum Italiæ, mirum in modum venandi ſtudioſus. Vxor autem eius nouella, cum in alterius puellæ ire ipſum complexus opinaretur, in ſaltus egreſſa, deliteſcebat: conquaſſatis autem arbuſculis, canes accurſarunt, & eam, vt feram diſcerpſerunt, adoleſcenſque ipſe ſibi vitam ademit. Plut. in Par.

Aeminion vel Aeminium, Luſitaniæ oppidum mediterraneum Ptolemæo: quod Vaſæus putat hodie Agada dici. Varretius autem Conimbra eſſe docet.

Aeminius, vide Limæa.

Aemimus, fluuius Hiſpaniæ. Plin. 4. 22. 5.

Aemochares, vel Hæmochares, cognomen Martis, quaſi ſanguine gaudens, αἷμα Latinè ſanguis dicitur.

Aemonia, vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Aemo monte, cui propinqua eſt: vel ab Aemone Deucalionis filia dicta, alio nomine Theſſalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore, quæ vt Plinius tradit, mutatis ſæpe nominibus Pelaſgicum Argos, Hellas, Theſſalia & Dryopis dicta fuit. Sic ſemper à regibus cognominata.

Aemonia, Hiſtriæ maritimam vrbem, & hodie *Cita noua* vocatam ſcribunt Leander, Volaterranus, & Marius Niger. Ego verò, quis veterum huius Aemoniæ in Hiſtria regione ad mare ſitæ meminerit, planè ignoro, Aemoniam Pannoniæ oppidum habet Plinius, & Aemoniam quoque in Noricis, quod Iul. Capitolinus Hemonam vocat. Ptolemæus Emonam vrbem ſtatuit inter Italiam, & Noricum, quam eandem eſſe puto cum Aemonia Plinij: Sic etiam legendum erit apud Antoninum (quo loco Hennoma, Hemionia, & Hemonia malè habetur.) Hancque Molotius Clemona dicit vocari: at cum Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, quod hodie Leubach dicitur, & vulgo Latinum Lubianam nominari: in ea enim vrbe extat vetus Romana inſcriptio in qua Æmonæ fit mentio.

Aemonia, Hiſtriæ maritima vrbs, hodie Ciuitas noua appellata.

Aemonides, dicuntur Theſſaliæ mulieres.

Aemonius, a, um, poſſeſſiuum. Ouidius,

Æmonis Æmonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus, Plin. lib. 4. cap. 7.

Aemonia oppidum Norici. Plin. lib. 4. ca. 24. ab initio.

Aemonia, Theſſalia, & ciuitas Arcadię. Step.

Aemon, vel Hermon, vir cuius meminit Ouidius in Ibin,

Nec tibi ſi quid amas fœlicius Aemone cedat.

Eguatius ex Euripide ſcribit hũc fuiſſe Creontis filiam natu minorem, Menæci qui ſe pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat, illa verò patrem in exilium ſecuta, Aemon à Sphinge dilaniatus eſt.

Aemus, vel Hæmus. Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreæ & Orithyę filio, mõs eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus

ſunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus,

--tunc inquitur Hæmus Thracius,&c. Vide Hęmus.

Aeminium, Hiſpaniæ oppidum, apud Ptol.

Aeminius, fluuius Hiſpaniæ in Luſitania.

Aenare, inſula. Plin. 5. 31. 48.

Aenaria, inſula in ſinu Puteolano, à ſtatione naui um Aeneæ, ſic dicta. Plin. lib. 1. Hæc item Inarime & Pithecuſa, nunc Iſchia, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura, Virgilius de ſcriptione Ætnæ,

Dicitur usſ itijs figra. s Aenaria quondam,
Nunc extincta ſuper tectiſq; Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, &c. Plin 3 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 23. vide Inarine.

Aenarius, locus in Achaiæ, iuxta Oleum oppidum, in quo Achæi de rebus communibus conſultari conueniebant. Strabo lib 8.

Aeneadæ, vide Latium.

Aeneæ, vide Athos.

Aenea, à Romulo Aeneæ filio, teſte Herodoto lib. 7. vrbs in regione Creſſea contermina Mygdoniæ, Aeneia poſtea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius libro 4. eſſe propinquam Theſſalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditā. Et ſubdit, Proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatutum ſacrificiū, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneaticus ab vrbe Aenea Thracię vel Creſſæ vel Tuſciæ oppido, de qua Theophraſtus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit. Huius incolæ dicuntur, Aeneacedes & Aeneatæ.

Aenea, vrbs in regione Creſſea.

Aeneas, Troianus Princeps, ab αἰνέω quod eſt laudo, aut αἶνος laus: poſt longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon Iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauitque poſt soceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiuſque ſponſam Lauiniam accepit coniugem, Eutropius. Fingunt autē hunc poëtæ, Veneris filium, iuxta Simoentem natum. Virgilius Vlyſſi Homerico per omnia ſimilem facit virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditā fuiſſe: quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorū gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Troia diruta patrem Anchiſen ſenio confectum, humeris impoſitum, ab hoſtibus liberauit, & dum Penates & filium Aſcaniū ſecum defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe, nedum Diomedem multi teſtantur: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant. Alij dicūnt Aeneam captiuum vnà cum Andromacha datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, & in Theſſaliam deportatum, ut ſcriptum eſt à Leſche quodam poëta Græco, qui paruam Iliadem compoſuit: cuius verſus refert Natalis Come, Mythologiæ lib. 4. cap. 13.

Æneas Syluius: IV. Latinorum rex, regnauit annis XXXI.

Aeneia, quæ poſtea Ianiculum: ſic Halicarnaſſus.

Aeneis Venus ab Aenea nuncupata eſt. Dion. Halic. lib. 1.

Aeneos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba ſunt Plin. 4. 11. 16.

Aeneſidemus, illuſtris Argiuorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec vrbem tueri poſſet, imperata militibus abeundi facultate, ipſe honeſtè in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti. Liu. lib. 32. ab vrb. cōd.

Aeneſidemus, Philoſophus Pyrrhonicus Laërtius lib. 7.

Aeneſippa, vide Eneſippa.

Aeneſius Iupiter dictus eſt ab Aeno monte Cephaleniæ, in quo ipſius Iouis fuit fanum. Strabo lib 10.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus, vide Gnoſidicus.

Aenia, vrbs Perrhæborum, diuerſa ab Aenea ſupra dicta, non procul ab Acheloo fluuio. Strabo.

Aenia, Macedoniæ vrbs, quindecim millia paſſuum à Theſſalonica aduerſus Pydnam poſita, fertili agro, vt eam deſcribit Liuius. Moncaſtro hodie vocari ſcribit Nardus, qui cùm Italica interpretatus eſt, Aenianes populi poſtea Parauæ vocati fuēre, cùm fugati Moloſſię regionem circa anum fluuium occupaſſent. Plutarchus in quęſtionibus Græcis Parabei ab abo fluuio, al j ſcribunt.

Aeni pons, vide Oeni Pons.

Aeni, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ptolem.

Aenianici, populi Perrhæbiæ, quos Aeniatias & Aeneades & Aenienſes vocabant. Porro Aeniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ diuerſi habentur, ſicut Aeneades ab Aeniadibus, vide Aeniaticus.

Aenicus Athenienſis, priſcæ Comœdię poëta, fabulas multas ſcripſit, inter quas Antea à Polluce, & alijs ſcriptoribus memoratur.

Aenienſes, populi, ab Aenia Perrhæborum oppido, quos in Epiro Græci modo αἰνιεῖς, modo αἰνειάδας nominant.

Aeniochi, vel Heniochi, populi feri iuxta Pōtum à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2.

--me Marte ſeroces Aniochi, &c.

Aenius fluuius Perrhæborū. Steph. Aenea,

Aenna vel Enna, ciuitas in meditullio & vmbilico Siciliæ, quo quū ob præfecti ſæuitiam à Roma-

Romanis deſciuiſſet, ipſe ad concionem conuocatos Æнnenſes, vltima internecione clā ſubmiſſis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib. 4. Dec. 3. Quære *Ætna*.

Ænocauma, mons excelſus Aethiopiæ verſus Meridiem adiacens, ęternis ignibus ardens, Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. 26. pro quo alij Philothecam ſcribunt. Plin. lib. 6. c. 29. ad Sinum Arabicum eſt à parte Occidentali.

Aenona, ciuitas Illyrici, cuius meminit Plin. lib. 3. c. 21. & Ptolemæus αἰνῶνα. Mario verò Nigro Nona dicitur.

Aenobarbus, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbámque manibus peruulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila, æneíque coloris Aenobarbus dictus, quod poſtea Domitiorum cognomē fuit. Vide Plin. li. 8 cap. 6. Pictus Aenobarbus abſimillimo capillo. Alexand. ab Alexand. libro ſecundo.

Aenom. Vide *Enon*.

Aeneos, vel ænum, vel ænus. Steph. oppidū Thraciæ liberum cum Polydori tumulo. Plin. lib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. Vult Virgil. hoc oppidum ab Aenea conditum fuiſſe, qui ait lib. 3.

--Conferor huc, & littore curuo
Mœnia prima loco, fatis ingreſſus iniquis,
Æneadáſq; meo nomen de nomine fingo.

Poltumbria habet Stephan. cui quoque Abſynthus dicitur. Oeno hodie dici Niger aſſerit, vide Oenus & Ciſſus.

Aenus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens. Ptol.

Aenus, mons Cephaloniæ, in quo Aenæſij Iouis templum eſt.

Aéola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeoles, populi Græciæ, ita dicti ab Aeolo Helenij filio. Hi relicta patria in Aſiam traiecerunt, ſedibúſque in Myſia minore fixis Aeolidem vocarunt. Antea Pelagi dicebantur, authore Herod. lib. 7.

Aeolia & Aeolis Aſiæ minoris regio in littore maris Aegæi vel inter Italiā & Siciliā, ſeptē inſularū quę & Vulcanię dicuntur, ſcilicet Liparia, Hiera, Strongile, Didyme, Ericuſa, vel Eriphuſa & Ericodes, Phœnicuſa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Plin. lib. 3. c. 9. Strab. lib. 6. Solin. Mela. Aliis nominibus Vulcanię & Hephæſtiades nūcupātur. Dictæ Aeoliæ, ab Aeolo Iouis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara à Liparo Auſonis regis filio, qui eā ante Aeolū rexit. De Aeoliis Plin. 6. 108. 14. eā Dorycteтā appellat Diodorus li. 3. Incolæ enim Pelaſgi dicti fuere, vt refert Herodotus in Polymnia, Aliſæi dicuntur Ioſepho. Hul etiam Hebræi vocāt, vt tradit Arias Montanus in ſuo apparatu Biblico. Vide Calcedonia, & Myſia.

Æólia, regio in Aſia, Græcorum colonia, media inter Myſiam & Ioniam.

Æólides, dictus eſt Vlyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Vlyſſes, Virg. lib. 6.

-comes addi ur vnà
Hortatur ſcelerum Aeolides, &c.

Item Miſenus tubicen. Idem,

Miſenum Aeolidem quo non præſtantior alter,
Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quod vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Siſypho Æoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidium, Aiax etiam obiicit,

-quid ſanguine cretus Siſyphio?

Æóliæ, VII. inſulę, quarum nomina expreſſa ſunt in dictione Æólia. Quidam Hierā, alij Liparam ob ſcatentium flammarum frequentiam, Vulcani officinam eſſe dixerunt. N. Comes, mythologiæ lib. 8. c. 10. refert Calliam ſcriptorem Græcum memoriæ prodidiſſe quæ ſequuntur: fuiſſe videlicet in Hiera illa ſummitatem quandam præcelſam, in qua duo eſſent foramina ignē exhalantia, alterum quorū haberet ambitum trium ſtadiorum, è quo multū luminis efferebatur, ita vt ſplendor ad multū extenderetur, atque ex illa voragine lapides igniti inſignis magnitudinis emittebātur, tantúſque exaudiebatur ſtrepitus, quo tempore Vulcanum (vt aiunt) operari contingeret, vt vel ad quingēta, vel plura ſtadia ſonitus exaudiretur. At verò lapides igniti, qui ab efflatu emittebantur, rubiginis colore omnino ſiue violaceo erant vbique tecti propter incendium quorum ea vis erat vt aſpectū & virtutem incenſi haberent ad ſolem, atque per noctē quidē manifeſtò apparerent illa quę ſpectabāt ad Vulcani opificium, per diē verò in ea ſummitate vnde flamma erumpebat, apparebat caligo quædam, tāquam nigra nubes, quæ loco illi inſideret. Celebratur etiam Æolia à Poetis pro ventorum patria, eo quòd inſulares venti varij ſint. eſt enim αἰολὸς, varius. Virgilius 6.

Quid tempeſtatum regem, ventóſque furentes,
Aeolis excitus, &c.

Aéolis, vel Æolia, regio Grecorum in Aſia, inter Ioniam & Troadē ſita. Hinc dicitur Æolica lingua Græcorum. Helleſponto adjacet, Myſia quondam appellata. Plin. lib. 5. c. 30. & c. 27. 5. 52. & c. 38. 5. 1.

Aéolus, Tuſcorum rex, à quo Aeolia. Latinè enim varius ſiue doloſus dicitur, αἰολὸς, vt ſup. quoque dictum eſt. Filios & nepotes Aeoli nominat Stephan. *Mylaſa*.

Aéolus, Iouis filius & Sergeſtæ (aliàs Aceſtę) Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades, Ouidius,

Æolen Hippotadem cohibentem carcere ventos.
Plinius dicit cuiuſdam Helenei fuiſſe filium. Hic regnauit in inſulis Æolis, quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur vẽtorum rex, eo quod ex nebulis & fumo Vulcani inſulæ futurũ ventorum ſtatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuiſſe Aeolos, alterum Hippotæ filium, Numantis nepotem: alterum Elbænos, filium Iouis nepotem. Vide Virgiliũ 1. Aeneid. & Diodorum Siculũ. Tradit Iſacius Aeolum fuiſſe hominem Aſtronomiæ peritiſſimũ, & illam ſcientiam præcipue exercuiſſe, quæ pertinet ad naturam vẽtorum, vt prodeſſet nauigantibus. Prædicebat igitur vel cũ Sol tauro propinquaret, quæ maris futura eſſet tẽpeſtas, aut quę benignitas cœli, & quo die, quá ve diei hora, vel quãdiu perduraret Zephyrus, ſi talis aut talis ſpiraret: aut ſi alius ventus ſub exortum canis, aut alterius ſigni cœleſtis exoriretur, aut etiam diebus criticis, quintis ſcilicet, ſeptimis, & aliis eiuſmodi ab ortu ſeruatis. Ea de cauſa effectum eſt, vt illum vẽtorum regem eſſe dicerent. Strab. lib. 1. aſſerit Æolum regem ventorum dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum, cũ habitaret in locis aſperis ac difficillimis nauigantibus futuræ tempeſtatis ac ſurgentium ventorum ſigna multo ante prædixerit, quæ cũ ad prædictum tempus euenirẽt, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in Aeoli poteſtate, quos poſſet, cũ liberet, emittere. Phyſici quidã opinati ſunt, quod ſi quis vtrem è pelle Delphini fecerit, illámq; penes ſe habeat, poterit per quaſdã ceremonias (hæ autem ſunt magicæ præſtigiæ) obtinere vt ſpiret quicunque ventus ille voluerit atque ſolus hic ventus ſpirabit: vnde multa finxit Homer. *De ventis ab Æolo datis Vlyſſi.* Quod attinet ad mores, Aeolus eſt ſapiens, qui iræ moderatur pro opportunitate temporum, & præſentium negotiorum, quando nunc ſimulare iram nunc diſſimulare vtiliſſimum eſt: is autem putatur ventos refrænare & emittere cùm libuerit. N. Comes mythologiæ lib 8. c. 10.

Aeolus, quando, & vbi regnauerit. Plin. 3. 8. 29. & c. 9. 3. 4. Cur rex ventorum, 3. 9. 5. 6.

Aeolium, locus. Plin. 9. 11. 46. Vide Steph.

Aeoliũ mare, quod Aſiatico littori adiacet, dictum ab Aeolis, pulſis olim colonis: nam antea Myſum dicebatur.

Aeoli, populi in Cappadocia. Plin. 6. 2. 11.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam ſcribũt Paphos ciuitatem condidiſſe, cum tamen ſint qui Pygmaleonis opus eſſe ſcribant.

Aepalius Rex, qui cũ è regno ſuo fuiſſet pulſus, Herculis ope atque opera reſtitutus eſt: in cuius beneficij memoriã, etiam rebus humanis circa Oetam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylon inter eius filios natu maiorem adoptauit: iſque regni ſucceſſionẽ ſuſcepit & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strabo libro nono.

Aepéa, vrbs in Agro propinqua Pylo. Strab. lib. 8.

Aepea, hoc tempore Thuria dicitur, quam Phæris conterminam commemorauimus: ſita verò eſt in excelſo colle, vnde αἰπεῖα, id eſt, Celſa, nomen ſortita eſt.

Aepêa, vrbs Laconiæ: & alia Cypri, & alia Cretæ, Steph.

Aepeia, Cypri inſulę vrbs, ad Clariũ amnem, poſtea Soli nuncupata. Plutarch. in vita Solonis. Vide Corone, & Thuriæ.

Aepéi, vide Hyrmine.

Aepolus, paſtoris nomen apud Theoc. per ſyncopẽ dictũ, ſic quidam putat pro αἰγοπῶλος, Latine caprarium vertere poſſumus: nam illi αἰπόλιον dicunt, quem nos caprarum gregem.

Aepos, mons iuxta quem ſita eſt ciuitas Hypæpa. Cæl. lib. 14.

Aeppolo, hiſtrionũ regulus, à Manlio Coſ. temulẽtus dictus. Liuius libro primo Decadis 5. Floren. libro 2. capite 10. Oroſius libro 10. capite 20.

Aepyrus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti ſunt: cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Aepy, vrbs fuit ſub ditione Neſtoris, quã bene munitam dixit Homerus lib. Iliad. 2. Et in montibus ſitam eſſe dicit Statius libr. 6. Thebaidos, cum inquit,

Quos Thryon in ſummis ingeſtum montibus Aepy.

Meminit & huius Strabo lib. 8. ab αἰπύς, i. Altus Stephanus Meſſeniæ vrbem eſſe tradit.

Aequi, Ciliciæ populi, Latinis Volſcis finitimi, à Qu. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti. Plin lib. 3. c. 3.

Aequi, quos nunc Aequiculi vocãt. Sic Diodorus lib. 14. in fine, Italiæ populi. Aequani ſunt Stephano & Halicarnaſſeo.

Aequilium, Carnorũ Venetæ ditionis oppidum *Citta noua* nunc, Leandr. Alberto teſte, vide Equilium.

Aequiculáni, populi Italiæ, Sabinis ab Oriente proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. c. 12. Iidem à Virgil. Aeneid. Aequicolæ etiam vocantur: *Horrida* (inquit) *præcipue qui gens, aſſuetáque multo Venatu nemorum, duris Æquicola glebis.* Eoſdem & Aequicolos dictos inuenimus. Ouidius 3. Faſtor.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.

Aequimeliũ, locus Romæ, vbi domus Melij ſolo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in ſuſpicionẽ affectatæ dominationis venit. & cùm ad populi fidem fugeret, à Seruilio Hala magiſtro equitum deprehenſus & occiſus eſt, domúſque eius diruta, & Area Aequimelij dicta. Ex Tito Liuio 1. Decad. 4.

Aequinoctium, Antonino Pannoniæ inferioris oppidum. Viſchmundt Simlero.

Aetæ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta

iuxta Helleſpontum.Steph.

Aeria, Aegyptus: item vrbs Celtica, & alia Cretæ.Step.Itē inſula, Thaſſus.Vide itidē Stephanum.Vide Aegyptus, Libya & Creta.

Aeria, inſula.Pli 4.12.103.& nominatur Creta inſul.l.4.12.12.Steph.

Aerodia, Agrippæ ſoror, & coniux Herodis, Ioſeph.

Aerópe, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Et non eſt diphthongus: nam ſcribitur à Græcis ἀερόπη, Ouidius lib.2.de Triſt.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Aerope, Cephei filia à Marte cōpreſſa, ex partu interiit: nihilominꝰ tamē infans ſuperuixit & Aeropus à matre vocatus eſt. Pauſan. in Arca.

Aeropus, mons in Chaonia, Tit. Liu. lib. 2. quartæ Decados.

Aeropus, Epirotarū exercitus dux, à quo cum multa accepiſſet Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuiſſet, Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorum ſolui licet: At gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur, perſoluerit, vir honeſtus & gratus offenderit.

Aeroſam, appellauerūt antiqui inſulam Cyprum, quod in ea plurimum æris naſcatur. Author Sextus Pompeius. vide Cyprus.

Aeſa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenę.Step.

Aeſacus, fluuius Troianus ad Idam mōtem.

Aeſacus, Priami filius ex Alyxothoe Dimātis filia, plus ſyluis quàm ciuitatib. delectatus: hic cum Heſperiē ſeu Eperiē liberali forma puellā videret, adeo eius amore captus eſt, vt in ſyluis illam ſequeretur, quę fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, acriq; dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetis miſerta eum in mergum transformauit. Ouid. lib. 11. Metamorph.

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis,
Æſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Aeſageus, montis nomen apud Homerum.

Aeſapus, Homero lib. Iliad 6. filius Bucolionis maximi filiorum Laomedontis: fratrem habuit Pedaſum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aeſapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Aeſarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strab. lib. 6. αἴσαρος. Huius etiam meminit Theocritus. Hylam à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodie Eſaro vocari. Trionto vocatur Ylia ab Gab. Barrio. Vide Auſenis.

Aeſchines, Atheniēſis orator, Demoſthenis æmulus, cuius Orationes tres extāt, & aliquot Epiſtolæ. Præter hunc alij ſeptem hoc nomine claruerunt. Aeſchines ſeptem alij narrantur apud Dionyſium præter hunc. Primus philoſophus Socratis diſcipulus. Secundus qui artem oratoriam ſcripſit. Tertius hic orator. Quartus ex Arcadia profectus. Quintus Mitylenæus, quem flagellum oratorū vocabāt. Sextus Neapolitanus philoſophus Academicus, Melāthij Rhodij diſcipulus. Septimus Mileſius ſcriptor. Octauus ſtatuarius. Laert. lib. 2.

Aeſchines, cū orationem, qua fuerat vſus aduerſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem eiuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium: mirātibúſque, tum magis fuiſſe miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiuiſſent: in calamitate teſtis ipſe factus eſt etiam inimici. Plin lib. 7. cap. 30.

Aeſchines, cùm Rhodū ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere & declamare exercitationis cauſa: quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrij tēpora, an ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Aeſchrō, Mitylenęus verſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteli familiaris, maximéq; eſt dilectus, vt tradidit Menander Alexandrinús in libr. de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Aeſchilus, XII. Atheniēſium iudex, regnauit annis XXIII. Huius anno ſecūdo Iphitus ludos olympicos in Elide, vt quarto quoq; anno celebrarentur, magno totius Græciæ conuentu, inſtituit, quod annorum ſpatiū Olympias appellatū eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari cœpti ſunt. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3189. Paulò ante diem natalem Romuli & Remi, 407. anno poſt Troię excidiū.

Aeſchylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fæcibus illinebant. Hic cùm ſenſiſſet certo quodam die ſe ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur, egreſſus, loco aperto cōſedit: ſuper quem aquila volitans, teſtudinē, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, quo fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit: quo ictu peremptus eſt. Politia.

Æſchylus aeriæ caſu teſtudinis ictus.

Primus teſte Horatio, grauitate perſonarum, & coloris diſtinctione vſus eſt,

Poſt hunc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ
Æſchylus & modicis inſtrauit pulpita tignis.

Aeſchylus, Alexandrinus poëta eruditus fabulam Amphitryonem & Meſſeniaca carmina ſcripſit. Athen.

Aeſchiron, nomē authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine aliàs Aeſchron.

Aeſculanus Deus & Argētinus, dicti ſunt æris & argenti, id eſt, locupletandorū hominū poteſtatem habentes, Bud. lib. 5. de aſſe. Quem

Qveſtorum ærarij natio,vt Deum Æſculanum ſumma veneratione coluit.

Æs,ſiue Æſculanus Deus,ſub cuius nomine pecunia culta eſt Romæ. Auguſt.de ciuit.Dei.

Æſculapius Apollinis ex Coronide Nympha filius,quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegiæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Æmenio iuuene,cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis cõfoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens, ſecto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eúmque Aſculapium appellauit. Tradit⁹ eſt Chironi, ſub quo medicinę ſtuduit. Iámq; huius artis peritus, Dianæ precib. Hippolytũ ab equis diſcerptum vitæ reſtituit: quare motus Iupiter fulmine eũ occidit. Virgilius ſeptimo Æneid. Sunt qui Meſſeniũ fuiſſe tradunt,ſed Epidauri mãſiſſe. Tullius ait ſepultũ fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primo Epidauri, vnde Epidauricus dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit,in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerúntque in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ,vt Aeſculapium Romam portarent,ſerpẽs grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati,ſecum duxerunt. Plin.lib. 4.& Ouidius Metamorphoſeos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant. Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medica prętãtes, Machaonem & Podalyrium: filias Hygæã, AEglem,& Panaceam. Primus dentium euulſionem inueniſſe fertur: Medicinã ampliauit: ob eámque rem in deorũ numerum receptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem ſequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere.

Æſculapium ait Pauſan. in Achaicis nil aliud eſſe quàm Aëra:cuius filia fuit Hygiæa,id eſt bona valetudo. Eſt ſiquidẽ aëris temperies non homini ſolùm, ſed cunctis animãtibus ſaluberrima. Iure optimo igitur antiqui Apollinem Æſculapij patrem eſſe finxerunt atque ipſum Æſculapium ſalubrem vim de Sole animis corporibúſque mortalium ſufficiẽtem,i e. ſuauitatis artificem, quia Solis calor vniuerſis elemẽtis dominatur. Ex ipſa igitur vi Solis aër aſſidue mouetur & generatur, quare Æſculapius Apollinis filius, quod quoniã fieri nõ poteſt niſi per quandam mixtionem ipſius aëris, idcirco Mater eius ſit Coronis (ἀπὸ τοῦ κεϱαννύναι) Phlegię (ardoris ſeu caloris ſolaris, ἀπὸ τοῦ φλέγειν) filia. Ex aëre ita affecto naſcitur Hygiæa, i. Salubritas quæ Æſculapij dicitur filia, & is ſanatum artifex,medicinęq; inuentor. Tribuũt Poëtæ multas filias Æſculapio præter prædictam, inter quas fuit etiam Iaſo, quia multa commoda proueniunt mortalibus ex aëris tẽperamẽto, inter quæ facilitas eſt cõualeſcendi & medendi. nam Iaſo, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσϑαι, à medendo dicta eſt. Hęc autem omnia Sol per anniuerſarias ſui curſus cõuerſiones cõmoda nobis impertit. Nõ defuerunt qui locũ datũ fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderint, quod mortuos ab inferis reuocaret:quia nõnullos quorũ conclamata eſſet ſpes vitę ſanitati reſtitueritper vim medicamentorum, vnde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Iouem cõqueſtũ fuiſſe, quod ſuum imperium Æſculapius exinaniret. Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe à Ioue inquiũt,quod accidit paulò ante Troiana tempora.

Æſculapium fanum,vide Alnus.

Æſculapij delubrum, Plin.4.5.19. Eius fons Athenis,Plinius 2.106.9. Vide in Epidauro.

Æſepus,fluuius Lyciæ ſub Ida:interpres Homeri lib.2.& 4.Iliados: quamquam Oppianus lib.1.de aucupio, montem ſic nominat eo loci. Fuit prętereà hoc nomine filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedaſi, quos ille ex Abarbarea nympha ſuſcepit, vt refert Homerus in principio lib.6.Iliados.

Æſernia,Ptolemęo Samnitum vrbs in Italia, nunc Eſernia: hinc Æſerni, quorum meminit Plin.lib.3.cap.12. quanquam ibi Eſernini legatur ſine dipht. Gręcè Αἰσέρνια. Sergua Leandro.

Æſernius, vir, cuius meminit Cicero de optimo gen.orat. Erant autem Æſerninus & Pacideanus gladiatores per omnia pares,longéq; omnium nobiliſſimi.

Æſia,fluuius Galliæ. Vibius ſequeſter. hódie Latinis Iſara. vulgo *la riuiere d'Oiſe.*

Æſimedes,xv. Athenienſium rex regnauit annis x.

Æſimedes, nauarchus Corcyrenſium. Thucyd.lib.1.

Aeſis,Vmbriæ ciuitas,Ptolemæo. Gieſe Leãder vocat, à qua Aeſinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbem Aeſiam ab Aeſi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluẽs,in Adriaticum mare influit. Plin. lib.2. Sino vocat Leander. Eſis Mela habet ſine diphthongo. Aſius Ptolemæus. Leandro tamen diuerſa videtur Aſius & Aeſis. Calcum,inquit, Aeſinatem ex Vmbria. Vide Aeſium.

Aeſis,fluuius Vmbriæ in Italia, & Aeſiũ oppidum ab eo flumine dictum,vt author eſt Plinius 3.55. aliàs Aeſer,Strabo lib.5.

Aeſiſiũ, vrbs Vmbrorum. Ptol. hodie Aſſiſia. Leandro tamen Aſciſi dicitur.

Aeſion,cuius nobilis Athenienſis, cuius illud de Demoſthene oratore fuit iudicium,vt dixerit Demoſthenem non ſolùm Athenarum dignum ciuitate eſſe:ſed & ſupra Athenas. Plut. in Demoſth.

Aeſius,Plinio amnis eſt in ora Bithyniæ.

Aeſolani,Plinius lib.3. cap.5. In eodem etiã Aſulanos nominauerat tanquam ab his diuerſos.

Aeſon,Argiuorum legatus. Thucyd.lib.5.

Aeſon,Cirnei vel Cretei filius, frater Peliæ regis

regis Theſſaliæ, & pater Iaſonis, qui ab eo vocatur Aeſonides. Ouid.

Æſoni les mutaſſe velim quo coniuge fœlix, &c.

Aeſonem verò Medea, Iaſonis rogatu, annoſitate decrepitum ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit.

Æſon, vrbs Theſſaliæ, ab Æſonis patre dicta, Stephanus.

Æſopus, philoſophus & fabulator clariſſimus, Phryx genere: conditione ſeruus, tempore Crœſi, Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Horat. lib. 2. Epiſtolarum,

Quæ grauis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

Inde Æſopianus. Hieronymus, Iuxta Æſopianam fabulam, hic miſer vita, miſer morte, & miſer forma. Huius vitam Maximus Planudes ſcripſit.

Aeſopus, Anagnoſtes Mithridatis erudititiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Aeſópus, orator clariſſimus. Laert. lib. I.

Aeſópus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 6. Epiſt. famil. ſæpe cum eo ad videndum in Curia prenuntiantem Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio. In maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeo vt ſeſtertiûm centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem ſimul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. lib. 10. ca. 51. Horat. Serm lib. 2. Satyr. 3.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ,
Scilicet vt decies ſolidum exorberet, aceto
Diluit inſignem baccam.

Aeſopus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Aeſópus, hiſtoriographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plut. in Solone.

Aeſquilinus, mons Romæ vnà cum Quirinali & Flaminali à Seruio Tullio, VI. Romanorum Rege, vrbi adiunctus aliàs Exquilinus dicitur.

Æſſui, vide Eſſui.

Æſtræum, oppidum Macedoniæ, & Aeſtræi populi eius vrbis incolæ. Ptolem.

Aeſulani, aliàs Aſulani. Plinius 3. 5. 12. Vide ÆSOLANI.

Aeſuuius, lacus eſt vicinus Romæ. Plutarch.

Aeſyetes, vir ex cuius ſepulchro ad Troiam extructo, ſpeculabatur Polites quid in ſuis nauibus facerent Græci Troiam obſidentes. Homer. 2. Iliad. Strab. lib. 13.

Aeſyma, Stephano vrbs Thraciæ, patria Caſtianiræ, ex qua Priamus Gorgytion in ſuſcepit, qui in bello Troiano ab Aiace fuit interfectus, Hom. 8. Iliad.

Aeſymnetes, cognomentum Bacchi cuius rationem prolixè exponit Pauſan. in Achaic.

Aeſymnitæ erant qui par cum rege & regiam poteſtatem habebant: à quo nomine Dictatoris imperium traxiſſe originem creditur. Alex. ab Alexand. lib. 4. cap. 23.

Aeſymnius, viri Megarenſis nomen & eiuſdem nominis tumulus. Pauſan. in Attic.

Aeſime, vrbs Thraciæ. Vide *Oeſyme*. Steph.

Aeſimnus, vir fuit Megarenſis, qui regum tyrannidem exoſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes rempublicam fœliciſſime poſſent adminiſtrare, cuiúmque reſponſum eſſet, Si cum pluribus conſultarent: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longe exuperant, tumulum heroibus congeſſit, qui ab ipſo Æſymnus dictus eſt, Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, vt ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent.

Aeſymnus, vnus fuit è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. vndecimo.

Aeſymnus, vrbs Thraciæ. Hom. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ, & Abſyrti pater. Vide *Æta*.

Aeta, mons in Theſſalia. Meliùs per œ.

Aetalia, inſula in Liguſtico mari. Vide *Ethalia* & *Aetalia*. Plin. 3. 6. 2. & lib. 5. cap. 30.

Aetalide, pars tribus Leontidis, Steph.

Aethale, vel Aethalia, inſula Tyrrhenorum, quæ & Lemnos. Stephanus. eandem cum Ilua puto. vide Chios.

Aethalis, vel Aethalides, Præco, Mercurij filius, cui quandoque inter mortuos, quandoque inter viuos eſſe licere conceſſum eſt, vt eſt author Apollonius 1. Argonaut. Volaterr. lib. 33. Hunc à patre Mercurio impetraſſe ferunt, vt & viuus & mortuus, omnium quæ gererentur, memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras, Laërtius lib. 8. in Pythagora.

Aethéa, vna ex centum vrbibus Laconiæ. Stephanus.

Aether, gens. Plin. lib. 6. ca. 30. vide Aethiopia.

Aetherij populi ſubter Aegyptum, qui poſtea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes ſunt vocati Plin. lib. 6. cap. 30.

Aeternitatem, vt deam coluerunt veteres Ethnici, cuius imaginem tempus eſſe dixerunt Pythagoras, Plato & Hermes Triſmegiſtus. Deſcribitur vero copioſè & luculenter à Claudiano, in Panegyr. de laudibus Stiliconis.

Aethices, Stephano ſunt populi Theſſaliæ, quorum meminit Hom & Strabo lib. 9.

Aethicia, regio Theſſaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Steph.

Aethiope, inſula maris Oceani, Macarea ante appellata. Plin. lib. 5. cap. 31 vide Leſbus.

Aethiopia, Diana cognominata eſt, teſte Stephano. Quidam ſic appellatam putant, à regiuncula quædam Lydiæ, αἰθιόπιον nomine, vbi coleretur: nonnulli, ab eo quod cum

apud Aethiopias verſaretur, inde ab Apolline abducta eſſet. alij παρὰ τὸ αἴθειν, ab arbore videlicet, quod Luna ſit, vt ait Callimachus quidam, quod ea Hecate ſit quæ facibus uti putabatur.

Aethiopia ſub Aegypto, Ptolemæo, Hebręis Chus, quaſi nigra vel nigredo, Græcis ardorem ſiue incendium ſignificat. Regio eſt Aphricæ, ab Æthiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Aegyptum, ab Indo flumine conſurgens inter Nilum & Oceanum, & in meridie ſub ipſa ſolis vicinitate, cuius gens primum Aetheria appellata eſt, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plin. lib.6.cap.30. Volaterranus libro duodecimo. De duabus Aethiopiis, Plin.5.cap.8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum 3. Sophoniæ 2. Iſaiæ 11. Hodie habitatur ab Abyſſinis. Regionem Abexim vocat Garcias ab Horto, & Habas & Alhabas articulo Arabico, Benjamin. Sono tantùm differunt hæc recentia vocabula. Aethiopes tam à ſeipſis, quàm ab Aſiaticis omnibus Chuſæi nuncupantur, Ioſepho auctore. Cuſſios, etiamnum hodie à Luſitanis appellari, Ar. Montanus mihi teſtis eſt. Aethiopes vocari Cepheidas tradit Iſacius Tretza. Aethiopes quoque Indos dici, leges in dictione Rhizophagi.

Aethiopia, Aegyptiorum armis attrita. Plin. lib.9.cap.29.

Aethiopia vnde dicta, Plin.6.30.31. Quamdiu clara, 6.29.77. Eius magnitudo, 6.30.38. Menſura. 6.29.79. & inde. Diuerſa nomina, 6.30.1. Monſtra in ea, 6. 30. per totum. Situs 6.30.48. & Ptol.lib.4.cap.7.

Aethiopiæ duæ, Plin.5.8.3.4. Ptolem.lib.4. cap.7. & 28. & Strabo lib.1.

Aethiopiæ Magnes, Plin.lib.36.cap.19. Smaragdi, 37.5.28. Arena, lib.36.cap.9.

Aethiopici maris inſulæ plures. Plin. 6.31. per totum.

Aethiopes quales. Plin. 2.80.1. Miraculo habiti, cùm primi viſi ſunt, 7.1.4. Emporium eorum, 6.23.35.

Aethiopes Arotherræ, Plin.6.29.38. Athabuli, 6.20.21. Daratitæ, 51.39. Heſperij, 6.31.17. Peroſi, 35.1.38. & cap.80. 5.2. Tarolei, libro 5. cap.8.

Aethiopum gentis deſcriptio, Plin.5.8. per totum. Qui primi eorum, 6.29.86.

Aethiopum caput Meroe, Plin.2.75.7. Aethiopes minio tinguntur, 33.7.6.

Aethiopes omnium hominum primi creati fuiſſe dicuntur, cuius rei coniecturam faciunt veteres ethnici nonnulli, quod non aliunde in eam regionem acceſſerint homines, ſed in ipſa geniti merito indigenæ omnium appellantur conſenſu: de quibus Diod. Sicul.lib.4. ita diſſerit: Et quidem ſimile veri eſt, eos, qui ſub meridiem habitant, primos è terra homines fuiſſe natos. Nam ſolis calore terram, quæ humida eſt, areſaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit locum ſoli propinquiorem primo naturam animantium tuliſſe. Aethiopes quoque, vt ibidem ſcripſit Diodor. omnium primi deos coluerunt: ſacra inſuper, pompas, celebritates, aliáque, quibus diis impenduntur honores, adinuenerunt. Qua ex re ipſorum in deos pietate, religionéque inter omnes vulgata, videntur Aethiopum ſacra diis admodum eſſe grata. Huius rei teſtimonium afferũt antiquiſſimi ferè, & celeberrimi apud Græcos poëtarum, vtpote Homeri qui in Iliade Iouem, reliquóſque vnà deos introducit in Aethiopiam, tum ad ſacra, quæ eis de more fiebant, tum ad odorum ſuauitatem commigrantes. Aethiopes etiam dicuntur ſuæ erga deos pietatis præmium tuliſſe, quod nunquam ab externis regibus ſubacti fuerint, ſemper enim liberi permanſerunt. De hominum autem primorum origine aliter Sacra hiſtoria, Geneſ.3. 4.5.& 10.

Aethiopum gentes alias ferunt eſſe ſine naribus, alias ſuperiore labro orbas, alias ſine linguis. Pars etiam ore concreto, & naribus carẽs, vno tantùm foramine ſpirat, potúmque calamis auenæ trahit, & grana eiuſdem auenæ, ſponte prouenientis, ad veſcendum: quibuſdam pro ſermone, nutus, motúſque membrorum eſt: quibuſdam ante Ptolemæum Lathyrum Aegypti regem, ignium vſus fuit ignotus: nonnulli locuſtis tantum victitant, fumo & ſale duratis. Plin.lib.6.cap.30. fabuloſa, & anilia commenta pleraque hæc omnia.

Aethiopum, regio Lydiæ apud Hillum, Stephanus.

Aethiops, qui ex Aethiopia eſt: Aethiopicus & Aethiopius Seruio, & Aethiopiſſa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraica lingua Niger interpretatur. Hi quõdam ab Indo flumine conſurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie ſub ipſa ſolis ciuitate inſederunt: quarum tres ſunt populi, Heſperi, Garamantes & Indi. Heſperi ſunt Occidẽtes, Garamantes Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanum, Plin.lib.5.cap.30. dictam putat Aethiopiam ab Aethiope Vulcani filio.

Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis. Heſiodus.

Aethiſiphon, vide Chalame.

Athle, vide Chios.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor ſunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demõſtrantes. Pyrois, id eſt, rubeus, eò quòd primo manè ſurgentibus à terra vaporibus ſol rubeat. Eous, id eſt, ſplendidus, eo quod exhalatus ſol iam diſſolutis vaporibus ſplẽdens ſit. Aethon, id eſt, ardens: nam ſole iã medium cœli tenente, lux eius coruſca eſt, & cunctis feruidior videtur.

detur. Phlegon autem quartus, ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terrã amãs, oſtendens adueſperaſcente die ſolem terram petere, id eſt, occaſum, Ouid. lib. 2. Metam.

Interea volucres Pyroeis, Eous & Æthon
Solis equi, quartúſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.

Æthon, equus Pallantis apud Virg. Æne. 11.

Poſt bellator equus, poſitis inſignibus, Æthon
It lacrymans, guttíſque humectat grandibus ora.

Hoc etiam nomine equus Auroræ vocatur. Apud Homerum iugaris eſt equus Hectoris: apud Claudian. Plutonis ad finem lib. 2. de raptu Proſerpinæ.

Æthon, vir qui pedendi vitio ita laborabat, vt in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, vt triduo cœnauerit domi, didicit cõprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena menſa victitabat. Martial lib. 12.

Æthra, filia Pyrrhei regis, & vxor Ægei, matérque Theſei. Vide Ægeus.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, vxor Atlãtis, Aſiæ filij, & vxoris Iapethi qui ex ea XII. filias, & vnum filium Hyantem ſuſcepit: ſed Hyanthes in Libya à ſerpẽte occiſus eſt: cuius mortem cum quinque ſorores nimiũ deflerent, luctu contabue. ũt, ſed Iouis commiſeratione inter ſydera ſunt tranſlatæ, Hyadéſque à fratris nomine dictę. Reliquæ ſeptem, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, Pleiades ſunt appellatæ. Timæus Græcus ſcriptor.

Aethra, mater Pitthei, de quo Ouidius in Epiſtola Ariadnes.

Æthræa, olim dicta eſt Rhodus, & incolæ Æthræi, Stephan. vide Rhodus.

Æthræa, inſula Plin. 5. 31. 24.

Æthria, vel Ætheria, inſula. Plin. 4. 12. 103. vide Thaſus.

Æthruria, vide Hetruria, & Tuſcia.

Æthuſa, inſula in mari Libyco, quę à quibuſdam Atuſa dicitur. Plin. lib. 3 c. 8. aliis Aegula vt Plinius inquit. Stephanus ſcribit Catria à Libyis vocari, Limoza Mercatori eſt, Fauiana Caluero Stellę, forte Ægathes Melę eſt: ſed Ægathes numero plurali habent Liuius & Florus: & Ægulæ inſulæ ſunt quoque apud Polybium, lib. 1. inter Africam, & Lilybæum.

Æthuſa & Ægula Ptolemęo diuerſæ ſunt, vide Conſtantinopolis.

Æthyia, epitheton Palladis. Cæl. Rhod. libr. decimoquarto.

Æthyſſei, populi Libyæ Marmarinis vicini Steph. Videtur legendum Marmaridis.

Atinum, Eſtiotarũ in Macedonia vrbs, apud Ptolemæum. Athanæum forte Liuio lib. 38.

Aêtius Conſul, Valerij Romani Cõſulis collega, ex agricola Magiſter equitũ factus, à Bonifacio bello victus: deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus.

Aêtius conſul, Studij collega, à Valẽtiniano proſperitati eius inuidente, cúmque pertimeſcente occidi iuſſus eſt. Procop. lib. 3. belli Vandalici.

Aëtius, Ariani dogmatis ſectator. ſophiſta: à quo Aëtiani, qui modo Eunomiani dicuntur. Hiſto. Tripart. lib. 5. c. 13. & ſequentibus.

Aêtius, medicus, cuius libri extant, & quædã epiſtolæ. Dictus Aêtius, id eſt, aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomi, tempore Conſtantini Imperatoris.

Aetna, Cœli & Terrę filia, hanc cùm cõpreſſiſſet Iupiter, Paliacos deos peperiſſe dicunt. Seruius in li. 9. Aeneid. ſuper illud *flumina pinguis vbi*, &c.

Ætna, mõs Siciliæ, prius Ineſia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoque globos igneos longius emittẽs, circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulãtur poëtæ. Quare autem Aetna flammas euomat, Trogus lib. 4. explicat. Sicilia terra eſt cauernoſa & fiſtuloſa, quo fit vt vẽtorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur: intrinſecus ſulphur habet & bitumen: vbi ventus per ſpiramenta cauernarũ incubuit, diu luctatus concipit ignem: ſic Aetnæ durat incendium: Motus ergo ventorum cauſa incendij eſt. ab Aetna fit Aetneus, Aetnea. Aetneum, id eſt, ab Aetna mõte, vel magnus. Cæleſtem columnam eum Pindarus cognominat. Hodie Mongibello, aut Monte gibello nominant. Aetnæ montis deſcriptio. Plin 2 8 12. Incendium 3. 8. 12. quod ſemper ardeat 2. 109. 1.

Aetna, ciuitas Siciliæ ad Aetnæ radices ſita, Inaſſum prius dicta, ab Hieroneo condita. Steph. vulgo *Cenorbi*. Græcè dicitur Αἴτνη. Ptolemæus. Diod. Siculus eam antea Ineſſam dictam ſcribit Stephanus Ineſſon; Aterno Leandro eſt, Malcali autem Fazello dicitur. Vide Catana.

Aetnę & Hymari filiu Gelon. Steph.

Aetnenſes, populi. Plin 3 8 21.

Aetneus venator, prouerbium eſt de eo, cuius caſſa inutiliſque fit venatio, cuíque ſicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde ſcriptum quod in Aetnana regione nec feræ viſantur nec ſyluæ ſint. Cęl. Rhod. lib. 26.

Aetneus cognominatus eſt Vulcanus: quia & nunc vulgò Aetna mons *Mongibel* vocatur, quaſi Mulciber, quod Vulcanus eſt hoc cognomen ideo ſortitus, quòd in monte Aetna perpetuum ignem vomẽte fulmine Iouis & deorum heroúmque arma fabricantem poëtæ finxerunt. Virg. lib. 8. Aeneid.

Aetolia, poſtea Calydon dicta eſt, authore Xenophonte, Achaiæ regiuncula eſt. Stephan. ſcribit prius Hyadthis dictam. Arias Montanus Gepher, Hebræis eſſe docet in ſuo apparatu Biblico.

Ætolia, Græciæ regio in tertio ſinu Europę, Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima, dicta ab Ætolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo vna cum Epeo & Pæanto eiectus ad habitãdam eam veniſſet, vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gotthis deuaſtata, marèque nauigantibus inutile redditum. Blon. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virgilius lib. 2.

Non erit auxilio nobis Ætolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus, & apud Ouidium, *Ætolius heros*, id eſt, Diomedes. De Ætolis Tit. Liu. primæ Decadis 2. & 3. lib.

Aetóliæ populi, oppida, fluuijque. Plin. 4. 2. per totum.

Aetolus. Plin lib. 7. cap. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt. Ibique genuit filium Pleuronem, à quo Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rurſus alijs vrbibus nomina data ſunt.

Aetoli, filius fuit Calydon. Steph.

Aetuates, Straboni Heluetiæ populi ſunt, apud quos Rheni fontes ſcripſit eſſe idem. Xylander hoc loco in ſuo Latino Strabone lib. 4. Nantuates ponit, quàm bene ipſe viderit.

Aetus, olim appellatus fuit Aegypti fluuius, qui poſtea Nilus dictus eſt, vt ex Lycophrone annotauit Cæl. Rhod. lib. 29. c. 13. quod nomen à curſus velocitate illi impoſitum fuiſſe apparet, quod ſcilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant ἀετὸν) pronum odum æquare videretur. Eſt & in Scythia fluuius nomine Aetus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui crebris ex inundationibus infeſtaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuo renaſcens iecur, ab aquila exedi diceretur. Cæl. lib 6. c. 20.

Aeui etiam dij à veteribus e huius appellari, quod ſempiterno æuo permaneant: qualis fuit Iupiter, quem ſic vocat Ennius, cui aeuiterno die in campis ſacris taurus bos immolabatur, vide Plinium.

Aex, ægis, inſula ſcopuloſa in mari Aegeo, inter Tenedum & Chium, quę capræ ſpeciem procul a nauigantibus præbet: vnde & nomen accepit. Αἶξ enim Græcis capra eſt. Ab hac inſula nomen Aegæo nomen factum eſſe tradit Plinius. lib 4. cap. 11.

Aexonia vrbs Magneſiæ, & Aexone, pars tribus Cecropidis

Aexones, populi in Attica, dicacitate maledicéndique virulentia inſignes, adeo vt αἰξωνεύεσθαι ſignatum inde verbum ſit, quo ſignatur intolerans maledicitas. Cæl. Rhod. lib. 18.

Aex. ſcopulus in mari Aegeo inter Tenedũ & Chium, qui capræ ſpeciem aſpicientibus præbet.

Aezæi, vide Lycaones.

Æzica, pars Thraciæ. Steph.

A F

Afer, aut potiùs Apher, λίβυς. Vide Africa.

Afranius, Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanum ſubegit. Plutarch.

Afranius, Annibalinus Conſul, Aſclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Baſtanarum gentes in Romanum ſolum trãſlatæ ſunt.

Afranius, poëta comicus teſte Cicerone in Bruto, homo perſcutus in fabulis & diſertus, quod in togatis excelluit, inquit Quintilian. vtinámque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horatius huius meminit,

Dicitur Afrani toga conueniſſe Menandro.

Auſonius quoque,

Qui toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

Afrania, Licini cuiuſdam vxor apud Valeriũ quæ muliebris verecundiæ oblita ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt, vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex poſteris Abrahæ. qui aduerſus Libyam exercitum duxit, & ibi deuictis hoſtib. conſedit. Lybya & Heſperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæteriſq; orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Salluſt. habitauerũt Getuli & Libyes aſperi, incultiq;, quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulũ velut pecoribus. Sita eſt inter Aſiam, Europã, & Auſtrum, incipiénſq; à finibus Aegypti, ad Gaditanũ mare vſque protenditur. In hac ſunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Aethiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondã Libya dicebatur. Incipit à finibus Aegypti pergens iuxta Meridiem per Aethiopiam vſque ad Atlantem montem: à Septentrionali parte Mediterraneo mari cõiuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenenſem, Pentapolim, Byzãtium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occaſu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, a Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea enim fuiſſe Carthaginem, Vticam, Hipponem Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò eſſe, quæ à Meridie incipit, & vſque ad Occaſum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit. Africam hodie Geographi in quatuor partes diuidunt, Barbariam, Numidiam, Libyam, & Nigritarum terram. Barbariam, quam meliorem cenſent, nam Atlantico & Mediterraneo, Atlante mon-

te, & Barcha regione contermina Aegypti circunſcr.bunt. Numidia,quæ illis B.ledulgeris dicitur,& dactylos producit,vnde Arabibus nõ alio nomine quàm dactylifera regio nominatur, Atlantico mari ab Occidente terminatur, & Atlante monte à Septentrione. Orientem verſus excurrit ad Eloacat vrbem ab Ægypto 100. milliaribus diſtantem: arenoſa Libyæ deſerta illi à meridie ſunt.Libya verò,tertia pars, Arabica lingua *Sarra* appellatur,quæ vox idem quod deſertum ſignificat,à Nilo, ad Oriétem. Solem principium habet, indéque ad mare Atlanticum verſus Occidentem pergit: Numidia illi Septentrionalis eſt; ad Meridiem Nigritis ſe iungit. Quarta pars Nigritarum terra vocatur nomine aut ab incolis nigro colore affectis, vel à flumine Nigro, qui hanc regionem lambit,ſumpto. hæc habet à Septentrione Libyam, à Meridie Oceanum Æthiopicum: ab Occidente Gualatæ, & ab Oriente Goagæ regnum. Africæ totius mores & inſtituta ingenti volumine deſcripſit Ioannes Leo.

Africæ propriæ deſcriptio, Plin.5.4. per totum,& Ptolem.lib.4.cap. 3. Africa quæ propriè dicitur,Plin.5.4.1.7.11.Africæ propriȩ quot populi,coloniæ,oppida.Plin.5.4.27.Menſura,5.4. 10.Tertia orbis pars.Plin.prolog.3.12. Vbi ſita, ibidem 14. Africa & Libya eadem, in prolog.5. 1 Quota terræ pars,6.33.11.& inde Africa paucorum ſinuum,in prolog.5.2. Nomina eius ineffabilia,ibidem,3.Solitudines eius vbi,5.8.Inſulæ circa eam,5.7.per totũ.Africæ totius menſura 6.32.11.Africæ deſcript.li.5.in 8 primis capitibus. Africæ noctes æſtate roſcidæ, lib.2.c. 61. Africæ gentes caſtella inhabitabant,in prolog.5.6.Vbi fertilis,5.1.2..Qui venti in ea ſereni nubilique, 2.49.47. Quibus animalibus careat,5.5.8,14.Serpentes eius & feræ,5.14.16.17. Africæ alumen 35.15. Parietes ex terra 35.14.1.

Africana Ceres ſumma cum reuerentia & continentia celebrabatur à viduis mulieribus Ethnicis, de qua Tertullian. lib.2.ad vxorem: Cæterùm, inquit, Africanæ Cereri viduas aſſiſtere ſcimus, duriſſima quidem obliuione matrimonij allectas, in æternum viris non modo thoro decedunt,&c.

Africánus,na,num: vt gens Africana,& Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quod Afer, gentile nomen propriè eſt: quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus denominatiuum: vt Scipio, à deuicta Africa, Africanus cognominatus eſt, Beda. Afer dicitur ex Africa ortus.

Africanæ,abſolutè dicuntur Pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius,Senatuſcõſultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab α priuatiua & φρίκη, horror, vel φρίττω horrore concutior, quia maximus ibi Solis calor eſt.

Africanus, Alexandri conſiliarius, doctiſſimus iuris profeſſor,Papiniani diſcipulus.Lamprid.Idem in Sacris literis doctus. Eutrop.lib. 6.c.23.

Africerones,vide Gamphaſantes.

Africum mare. Vide Aphricum.

Afrodiſius,fluuius eſt qui ſteriles reddit mulieres.

A G

Aga, mons,è quo Araxes & Euphrates oriũtur, quem Strabo & Ptolemæus Abon,ſiue Abani vocant.Hermol.in Plin.lib.6.cap.9.

Agabus,nomen Prophetæ,Act.11.

Agabra, Turdetanorum in Hiſpania oppidum Vaſæo auctore,qui hodie Cabra dici ait.

Agactari,populi,aliàs Agacturi.Plin.6.28.68.

Agaêtus, Scytharum rex.

Agag, rex, Amalech dictus,1.Reg.15.

Agagammatæ,populi,Plin.6.7.9.

Agalaſſes, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarch.

Agallis, Corcyrea in arte Grammatica perita,cui inuentionem pilæ nonnulli aſcribunt. Cæl.lib.8. cap.1.

Agamantes, populi circa Mæotim,Plin.6.7. 9. Sed emendati codices Agagamantæ.

Agamea,vel Agamia,promontorium & portus circa Troiam. Steph.

Agamede,oppidum Leſbi inſulæ. Plin.5.31. 55.Vide Steph.

Agamedes & Trophonius,adytũ Delphicũm ex quinque lapidibus ſtruxerunt.Cuius meriti nomine quum ab Apolline prȩmium poſtulaſſét,quod ille homini optimè duceret, poſt diẽ tertium in lecto mortui reperti sũt. Cic.1.Tuſ.

Agamencellus, Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis ſuffigebat crepidas.Paul.

Agamémnon,Mycenarũ rex,regnauit an.18.

Agamémnon, Atrei ex Ærope filius, vt Homerus ait,Polyſthenis verò,vt Heſiodus,& frater Menelai. Mycænarum & Argiuorum rex, quaſi ἄγαν μένων,hoc eſt,perſeuerãs, & Thyeſtis ſucceſſor, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi plurimos labores,& maximas Principum ſimultates pertulit: Briſeidem prȩterea,quam Achilli ſuſtulerat,reddere coactus eſt. Ilio capta, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit,quȩ etiam mortem ei prædixit, ſed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperij curam crediderat,reuerſus,ab Ægyſto Thyeſtis filio,qui omnia prius tacitè occupauerat, imò & vxorem ſtuprauerat, ſimulata amicitia, & Clytemneſtræ conſenſu, in littore,ſeu,vt aliis placet, in conuiuio,quod ingens ei vxor parauerat,interfectus eſt. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytemneſtræ filius ægrè ferens Ægyſthum & matrem in vindictam patris

occidit. Cæterùm habuit ſceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminoſus. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamneſtor, XI. Athenienſium princeps, regnauit an. xx.

Agamzua, Mediæ oppidum, Plin. lib 6. c. 14.

Aganagara, Indię intra Gangem vrbs eſt Ptolemæo, Agonara interpretatur à Mercatore.

Agandei, populi circa Mæotim, Plinius 6. 7. 16.

Agápſius, Conſul, Anatolij collega.

Agápitus, II. Pontifex Romanus, annorum CXXIX. menſibus IX. diebus ſeptem præfuit.

Agaue, nomen proprium filiæ Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ verſa in ſimiam, filium laniauit.

Aganippe, fons Bœotiæ à Cadmo monſtratus, prius Enippe dictus, Apollini & Muſis ſacer: quaſi valde ab equo formatus, ἄγαν valde, ἵππος, equus: qui fons potus, dictus eſt pręſtare facundiam. Hianthæa ab hiantibus populis, & Permeſſia à Bœotiæ fluuio Permeſſo cognominata eſt. Ouid. Metam. 5. *Fonte Meduſæo & Hiantheam Aganippe.* Claudian. *fons Aganippæa Permeſſius educat vnda.*

Aganippe, Bœotiæ mons; antea Enippe dictus, vti eſt apud Vibium Sequeſtrem.

Aganippis, denominatiuum, & Aganippęus, a, um, Ouid. lib. 6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidas Hipocrenes,
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi. Propert.
Par Aganippæa ludere docta lyra, Plin. 4. 7. 1c.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti, Stephanus.

Aganzua, oppidum, Plin. 6. 14. 2.

Agapênon, præfectus claſſis Agamemnonis, Homerus Iliados 2. Latinè amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapenor, Ancæi filius, Lycurgi nepos, capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, vbi Paphum vrbem condidit, & fanum in vrbe opulentiſſimum. Inde poſtea Venus Paphia nuncupata eſt, Pauſan. in Arcad.

Agapêtus, epiſcopus Hymnade, quæ eſt in Phrygia, Euſeb. Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapitus, apud Præneſte puer XIII. annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agapius, Conſul Romanus, Anatolij collega, Latinè dilectus ab ἀγαπάω.

Agápius, Alexandrinus philoſophus, educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commentarios edidit. Byzantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingeniiique ſolertia.

Agâpius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Martini Neapolitani diſcipulus. Author Suidas.

Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Iſmaëlem habuit, permittente Sara, eius vxore legitima. Agar interpretatur aduena. Comeſt. in c. 16 Geneſ.

Agar, nomen oppidi, Hirtius lib. 1. de bello Africano.

Agarêni, ab Agar denominati populi Arabiæ, nunc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœnibus nudauit: eos tamen nũquam potuit acie ſuperare, tempeſtate cœli tãquam diuinitus diremptos. Diod. Vide Saraceni.

Agariſta, Cliſthenis filia, adeò formoſa, vt ad habẽdas eius nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina, quò ſpecioſiſſimi quique Græciæ adoleſcentes confluxerunt. Herodotus.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus, fluuius in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ouidius, Ptolem lib. 3. Schiret nunc, quemadmodum Mercator ait in ſua Europæ tabula.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rho. lib. 18. cap. 18.

Agaſias, ex Stymphalo Arcadiæ oppido, vir fortis & bello clarus, de quo Xenoph. lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agaſicles, Spartanorum rex clariſſimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchum apophthegma: Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidium, quàm ſi rex ita ſubditis imperet, vt parentes liberis.

Agaſo, nomen ſerui, Horat.

Si paternam pede lapſus frangat Agaſo.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur: Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore: nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem grauitatem & exquiſitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impenſum, robur ad conſeruationem, & perpetuitatem operis affert. Plutarch. in Par.

Agaſides, fuit Lacedæmoniorum rex, vt oſtendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſthéneus, pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gẽtis præfuit in expeditione Troiana, Homer. Iliad. 3. Latinè interpretatur inſigniter robuſtus.

Agaſtrophus, Pæonis filius & heros inter primos Troianorum bellatores à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homerus Iliad. 11.

Agaſtus, II. Athenienſium Archon, regnauit annis XXXVI.

Agaſus, portus. Plin lib. 3. cap. 11.

Agataſa, inſula inter Sporades recenſetur à Plin. lib. 4. cap. 12. Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teſte & Stephano apud Hermol.

Agatha, Ptolemæo, Straboni & Plin. lib. 3. c. 4. &

4.& Stephano, vrbs eſt prouinciæ Narbonẽſis quondam Maſſiliẽſium. Agde Ioãni Poldo, qui ſcribit hanc à nonnullis hiſtoriographis quoq; *Ciuitas Nigra* appellari. Agathatychè. id eſt, Bona fortuna à Stephano dici, tradit Stephanus Aquenſis: ſunt qui Agatha Montem peſſulum interpretantur. Plin. lib. 3. c. 4. & Step. Gal. *Agde*.

Agatha, virgo, Volaterran. lib. 13. Carthaginenſis & martyr ſub Gallo mammillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant. Steph.

Agatharchidas, dux Corinthiorũ. Thuc. lib. 2.

Agathárchides, hiſtoricus, de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agatharch⁹, ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima imperante Athenis Heraclio. Dion. lib. 4.

Agatharchus, claſſis Syracuſanorum præfectus. Thucyd. lib. 3.

Agathea. Vide Agatha.

Agathias, cognomẽto Scholaſtic⁹, Smyrnęus patria, ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiúſque ducũ Belliſarij & Narſetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantiſſimum, coëgítque in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poetarum. Suidas.

Agathirnum. Vide Agathyrnum, & Agathyrſus.

Agatho, philoſophus Pythagoricus, frequẽs antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum LXXX. ſi robur adhuc vllum ſeruaret: Sanè, inquit, nam non ſolùm Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælianus de varia hiſtoria.

Agatho, Atheniẽſis, vir monſtruoſæ fortitudinis & magnitudinis, tẽpore Hadriani principis & Herodis Attici, de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait: Adoleſcens cùm eſſet in prima lanugine, ſimilis ingẽti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naſo aquilino, &c. de quo Volaterranus lib. 13.

Agatho, Tibicen, cãtilenarum ſuauitate maiorem in modum aures deliniens. Nec huius mores diſſimiles muſicæ fuiſſe perhibẽtur. Laborauit enim infamia mollitiei. Hinc factum eſt prouerbium, Agathonia cantio, quod rectè diceretur de oratione blanda magis quàm frugifera. Primus chori tragici cantum inſtituit teſte Ariſt. in poetica.

Agathocles, tyrannus Siculus natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióq; operam dediſſet, gregariam militiam exercuit. Cúmque ſtrenuus eſſet, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euaſit: & primo quidem bello contra hoſtes pugnans, magna ſuæ virtutis præbuit experimẽta, adeò vt in demortui regis locũ fuerit ſuffectus, nec multo poſt interfectis Syracuſanis nobilibus cum Carthaginenſibus bellum geſſit: deinde ſpe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cũ deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum cõtraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſtin. lib. 22. Africam deuaſtauit. Plutarch. in Pyrrho. Ouidius,

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atque Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Agathóclea, Ptolemæi ſcortum. Iuſt. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus eſt, vt habet Homer. Iliad. lib. vltimo.

Agathopolis Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonenſis. Agatha ciuitas.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id eſt, boni dæmonis, inſula quædam in mari Indico. Steph.

Agathúſa, inſula vnguento nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. Vide Telos. Plin. meminit 4. 12. 84.

Agathyrion, Siciliæ vrbs Ptolemæo. Mar. Niger dicit hodie Pati nomen habere. Agathyriõ hoc Ptolemæi idem eſſe cum Agathyrſo Strabonis, & Agatinno, vel Agãtinno Antonini putat Simlerus. Ego hoc idẽ cum Agathyrio Ptolemæi eſſe patiar; cum Agathirſo verò Strabonis minimè, Liuius lib. 26. Agatirnam habet.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore lib. 1. cap. 8.

Agatharſa. Vide Agathyrſum.

Agathyrſi, populi Scytis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos cæruleos, vnde & Picti dicuntur, aut quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur. Virg. libr. 4. Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cum mulieribus coeunt: capillos habent cæruleos, quos vna cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Plin. 4. 12 Virg. 4. Ænei.

Inſtaurátque choros: miſtique altaria circum
Creteſq; Dryopéſq; fremunt, pictique Agathyrſi.

Vide Trauſi & Scythæ.

Agathyrſus, ſiue Agathyrſa, ciuitas de qua Silius, *Defuerant Agathyrſa manus, geminóq; Lacone Tyndaris.* Meminit Plin. 3. 8. 20.

Agathyrſus, Straboni Siciliæ inſulæ promõtorium. Ptolemæus Ægitharſus vocat: Plinius Agathirnũ habet: Cabo S. Vito, ſi Claudio Aretio creditur. A nonullis tamen etiam video S. Theodori interpretari. Vide Nimblis.

Agathinus, aut Agantinus, vide Agathyrion,

Agatirna, vide Agathyrion.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquiſque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex

Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice, *quæ quondam victa furore,*
Venit Nyctelium fugiens Cadmeis Agaue
Infandas ſcelerata manus, & cæde cruenta.
Horatius Serm. lib. 2. Satyra 3.
Quid caput abſciſſum demens cùm portat Agaue,
Gnati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?

Agáuni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentiſſimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agaunum in Heluetiis oppidū, quod rupibus vndique cingitur. Regino eius meminit, vt Schudus tradit, qui hoc hodie *S. Mauriz* dici addit, Simlerus putat *Tarnade* Antonini eſſe.

Agauus, vnus è Priami filiis. Hom. li. Ilia. vlt. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agabátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Steph. Vide Ecbatana apud eundem.

Agabarus, Vide Abagarus.

Agdei populi. Plin. 6. 7. 12.

Agdus, petra, inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ finibus, ex qua Deucaliō & Pyrrha ſumpſerūt lapides, quos Themidis mandato in orbem mortalibus vacuum iactarunt. Arnob. lib. 5. aduerſ. Gentes.

Age, pater Semma. 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Agelas, VI. Corinthiorum rex, regnauit annis triginta.

Ageláſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantùm in vita riſiſſe: quod factum eſt, cùm vidiſſet aſinum carduos comedentem, dixiſſéque ob id, Similes habent labra lactucas.

Agelaus, filius Damaſtoris, procus Penelopes. Odyſſ. 20.

Agelmondus, filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnauit annis 33. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia, epithetō Mineruæ, quaſi ἀγοῦσα λεία, id eſt, prædam abducens, Cæl. li. 14. Agelocum, vide Legelocum.

Ageêna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim conceſſa. Rhod. lib. 9. vulgò *Agen.*

Agendicum, inter Celtas oppidum, Senonibus, Pariſiis, Meloduno Senonū, Genabo Carnutum, Nouioduno & Auarico Biturigum oppidis proximum, vulgò *Prouins.* Cæſar. libr. 6. *Milly en Gaſtinois* potius videtur Vigenereo.

Agénor, rex Phœnicū, Beli regis filius, quāuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Æneid.
Punica regna vides Tyrios & Agenoris vrbem.
Genuit Taygetam, & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicē. ab hoc Phœnices dicti ſunt Agenoridæ. Statius, *Non tulit inſidias diuum imperioſus Agenor.* & Agenoreus, poſſeſſiuum. Progeniē Agenoris enumerat Stephan. in Thaſſo.

Agénor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenória, dea à Romanis ſic dicta, quę ad agendum excitaret, ab agendo dicta.

Ager, robuſtorum in Gabaon, locus 2. Sam. 2.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homer. lib. 11. Iliad.

Agerona induſtriæ dea, ab agēdo, vt opinor, dicta Hermol. in Plin. lib. 15. c. 29. Murcea dea ſocordiæ eſt, vt Strenua, Agerona, Stimula induſtriæ. Pompon. & Auguſt.

Ageon, locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores, virginéſque producebant, eáſque ſtuprabant, Cælius Rhod. lib. 20. c. 14.

Ageſander, inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſula, qui vnà cum Polydoro & Athenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem. Plin. lib. 36. cap. 5.

Ageſander, Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib. 1.

Agêſtas, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Agéſias, alter Cyrenaicus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cicer. in Tuſc. Is tamen ab aliis Hegeſius vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſiláus, VI. Lacedæmoniorū rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mortem Agidis fratris ſui conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam ciuitates cepit: Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cæcidit, caſtriſq; exuit: Athenienſes & Bœoticos apud Coroneam vrbem Peloponneſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamē virtute præditus. Regnauit annis XLIII. Iuſtin. lib. 6. & Plutarch. in eius vita.

Ageſilaus Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater eius, nomine Neocles, eum vtramq; manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros habitu Perſico conſtitutus, quendā ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardoniū, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxē. Cùm igitur à circunſtātibus captus, & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad ſolis arā immolaturū offendit: in qua dexteram imponens cum aliquādiu vim ſuppliciorum, ne vllo quidem emiſſo ſuſpirio toleraſſet, è vinculis liberatus eſt, hac adiecta voce: Huius generis Athenięſes ſunt vniuerſi: quòd ſi fidem nō habeas,

laeuam

læuam quoque iniiciam. Ea res autem cùm Xerxi pauorem incuſſiſſet, ſeruari Ageſilaum imperauit. Plutar. in Parall.

Ageſilaus (auctore Plutarc.) cùm bene multi vellent eius corporis ſimulachrum effingere, nunquam id fieri paſſus eſt, animi tantum monimenta, hoc eſt, libros à ſe compoſitos, poſteris relinquere ſtudens. Illud enim ſcriptorum, hoc ſuum: illud diuitum, hoc bonorum hominum opus eſſe pudebat.

Ageſiláus, Plutonis cognomen, παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς, quod ſcilicet populos agat. Eſt enim mortuorum & inferorum deus ab ethnicis exiſtimatus. Callimach. φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγησιλάῳ id eſt, ad magnum pergunt Ageſilaum. de quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Ageſinâtes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. *6*.

Ageſipolis, rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenop. lib. 4. Plut.

Ageſiſtrata, mater Agidis, cuius vitam deſcribit Plut. in Agide.

Ageſſus, vrbs Thraciæ. Stephanus.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine. Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Ariſtæi. Hunc alij, nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Agæus. Vide *Agetis*.

Aggæus ſiue Haggæus, nomen Prophetæ, quaſi feſtiuus, ſiue ſolennis, vel gyrans.

Agger, vnum è fluuij Nili nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit, Vitruuius apud Hermol. in Plin. lib. 5. cap. *9*.

Aggi, ſiue Haggi filius Gad. Gen. 46.

Aggrammes, Indorum rex, patre tonſore natus, propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à qua quum in propiorem eius qui tum regnabat amicitiæ locum fuiſſet admotus, interfecto rege per inſidias, ſub ſpecie tutelæ liberorum eius inuaſit regnum, necatiſque pueris Aggrammen generauit, inuiſum vilémque popularibus, magis paternæ fortunæ quàm ſuæ memorem. Curtius, libro *9*.

Agialea, olim Apia, ab Api IIII. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus: eadem Ægialea dicta eſt.

Agidos, Cypri vrbs. Strabo, hodie *Borgus templi*, inter Lapathum & Aphrodiſium.

Agila, Hiſpaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVI.

Agilis, proprium viri, quem poetæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à ſociis Cleomenis, ſolus euaſit. Plutar. in Cleomene.

Agilulphus, Taurinenſium dux & Longobardorum rex apud Æmilium, cum Francis pacem iniit.

Aginum, vrbs Galliæ. Ptolem. vulgo *Angoulesme*.

Agios Adrianos, vide Mygenæ.

Agios, vide Conſtantinopolis.

Agis, vel Agides, Lacedęmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum prouinciam igne ferróque veſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit: à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quod iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plutarch. in eius vita, & Cic. offict. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedęmonij ſuſpenderunt.

Agis, Pæonum rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in ſuam poteſtatem.

Agis, poeta Argiuus, peſſimorum carminum poſt Chærilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculémque & patrem Liberum & cum Polluce Caſtorem nouo numini ceſſuros eſſe iactabat. Curtius lib. 8.

Agiſimba, Æthiopum regio in Africa. Plin. lib. 5.

Agiſymba, Ptolemæo, Extima Africæ regio, verſus meridiem. Hæc omnibus veteribus geographis prorſus incognita fuit. Vocatur hodie à Perſis & Arabibus, *Zanguebar*. Zangue autem his idem ſignificat, quòd Niger Latinis. A nigris enim totus hic tractus colitur. I. Barro & Garcia ab Horto auctorib. Zenzibar: hęc eſt M. Pauli Veneti, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribítque ab inſula Madegaſcar verſus meridiem, eámque in circuitu habere duo millia milliarium Italicorum addit, Ortel. Melo eam, neſcio qua auctoritate vocat. Hieronymus Girana.

Agiſmes, fluuius eſt Orientalis apud Cenſonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus eſt.

Agla, Hiſpaniæ oppidum. Plin. 3. c. 1.

Aglaia, Latinè ſonat Lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Paſiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphroſyne, Iouis & Autonoes filiæ, quamuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaïa, lætitia: læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vide *Charites*.

Aglais Megaclis filia, mira guloſitate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium ſiue ſextarios ſex vnica cœna abſumeret, Cæl. Rho. lib. 15. cap. 19.

Aglaonice, Hegemonis filia, Aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe illam cœlo deducere: quæ ob id poſtea in magnas calamitates inci-

dit,adeò,vt in prouerbium abierit, τὴν σελήνην κατασπᾷ, id eſt,lunam detrahit, vt refert Apollonius lib.4.quo vtimur quoties aliquis ſua iactantia in calamitatem incidit. Vide Eraſm.in Prouerbiis.

Aglaope,vna Sirenum,quaſi ſplendido aſpectu : nam ἀγλαὸς ſignificat aſpectum ſplendidum.vide Sirenuſſæ.

Aglaóphena. Acheloï & Calliopes Muſæ filia,vna Syrenum,de quibus infrà.

Aglaophon,pictor nobiliſſimus,cuius meminit Plin.lib.35.c.9 & Cic.3.de Orat.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi,à Mercurio in ſaxum mutata : de qua Ouid.lib.2.Metamor.

Sic opus eſt Aglauros,ea eſt.

Aglaus,ſenex fuit Pſophidius,qui ab Apolline Gyge eſt fœlicior iudicatus, quod agelli ſui limites nunquam eſſet egreſſus, Plin.lib.7.cap. 46.Val.lib.7.cap.11.

Aglon,Palæſtinæ locus,Ioſue 15.

Agneda,vide Alata Caſtra.

Agna,Mauritaniæ Tingitanæ fluuius.Ptole.

Agni cornu, promontorium eſt humile & valde expoſitum prope Bolbiticum Nili oſtiũ. Strab.lib.17.

Agnicis,fluuiusPlin.6.17.11.

Agnitas,vel Agnita, Æſculapij cognomen apud Spartanos,apud quos eius dei ſimulachrũ ex agno quæ planta eſt, erat exculptum. Cæl. Rhod.lib.18.cap.5.

Agno,Niciæ filius,dux Athenienſiũ Thucy.

Agnodice, puella virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſſa coma,habitu virili, ſe Herophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat.Tandem à medicis dolentibus ſe ad fœminas ampliùs non admitti(obſtetrices enim antiqui non habuerunt) in iudicium pertracta, quod dicerent hunc eſſe illarum corruptorem: coram Areopagitis tunica alleuata ſe fœminã eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt.Hyginus.

Agnónia oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim.Stephanus.

Agnótes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Stephanus.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica, Stephanus.

Agon,locus eſt certaminis Romæ,qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum.Item Æthiopiæ fluuius.

Agneon Neometius,primùm ab Argiuis arctus, poſt eum qui ſub Archemoro fuerat. Euſeb.

Agno,fons Arcadiæ, cuius aqua ceremoniis quibuſdam commota nebulæ in morem,in aërem aſcendens,largiſſimos demittit imbres:ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl. Rhod.lib.13.cap.27.

Agnos,Æolidis tribus gens.Heſych.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia dicti, quod eſſe nouiſſimam horam Chriſto ignotam, opinarentur.Cælius Rhod.lib.1.cap.14.

Agnon,nomen authoris apud Quintil.lib.2. cap. 16.

Agnon, Teius, Alexandri magni præfectus aureis clauis crepidas ſuffigebat, vt ſcribit Plinius lib.33.cap.3.

Agnus, Demetriadis tribus, in Attica regione.Steph.Suidas.

Agoce,Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs.Pli.6.29. 66.

Agon, Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgæi, quem ſtatuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus vniuerſos in contentione ſuperabat. Tandem factum eſt, vt à Theſeo in palæſtra vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt. Euſeb.Plutar.in Theſeo.

Agon Olympiacus ab Hercule inſtitutus, à quo vſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni ccccxxx.Euſeb.

Agonales ludi Seruio,quos Auguſtus Actiacis littoribus deuicto Antonio ſtatuit,ad quod reſpexit Virg. 3.Æneid.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide *Actia.*

Agonalia,feſta erãt apud Rom. celebrari ſolita quotannis in honorem Iani,vt eſt apud Ouid.1.Faſt.aut certè in honorem Agonij dei, vt Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolabat,vt tradit Varro libr.5. Nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad iugulandum arietem,rogabat, Agon? Quam opinionem ſecutus videtur Ouidius, his verſibus : *Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa miniſter, Hoſtia cœlitibus quo feriente cadit : Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros, Semper agatne, rogat : nec niſi iuſſus agit.* Alij ad Agonem montem in quo die illa ſacra fieri ſolebant,qui poſtea Quirinalis dictus eſt,ex quo in eo conſederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſolerẽt celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius ſententiæ eſt Ouid.qui ſcribit, *Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum Nomina, de ludis Græca, tuliſſe diem. Et prius antiquus dicebat Agonia ſermo, Veraque iudicio eſt vltima cauſa meo.*

Agonax,Zoroaſtis fuit præceptor in arte magica

gica. Apud Plinium tamen lib.30.cap.1. Azonacem hunc, non Agonacem appellatum legimus.

Agonenſis porta: quæ & Collina porta dicebatur. Vide *Ægonenſis.*

Agones, qui percutiebant victimam, apud Romanos, quod ex more, priuſquam ferirent, populum rogabant, Agon? id eſt, agóne?

Agones, Inſubrum populi, Polyb. Vgonia. Schedo.

Agonis, liberta Veneris Eryciniæ, Cicero 1. Ver.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet cap. damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, Deus dicebatur præſidens rebus agendis, eiúſque feſta Agonalia, quamuis aliqui eius ſacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius,

Et prius antiquis dicebat Agonia ſermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hoſtiam immolabat, vnde Romæ Agonus mons, Quirinalis & Collina porta, Agonenſis appellata.

Agonotheta, erat Agonum moderator, præſes & iudex.

Agonus, fluuius circa Æthiopiam, Heſych. vide Collina & Quirinalis.

Agora, oppidum in Cherſoneſo, Steph.

Agorácritus, Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, de quo plura apud Volaterr. & Plin. 36.c.5. Hic creditur Veneris Rhamnuſię ſignum effinxiſſe. Nam cùm de facienda Venere cum Alcamene cōdiſcipulo ſuo contenderet, ſuffragio imperiti populi, non arte ſuperatus, vſque adeò rei indignitate commotus eſt, vt ſignum illud Nemeſim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne Athenis eſſet.

Agoranomi, apud Athenienſes, quinque in Pyræo, & totidem in vrbe erant Magiſtratus qui in foro venalia inſpectabant, & curabant vt ibi omnia modeſtè agerentur: & ne vendentes & ementes mendacium dicerent, quod illi κτ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν dixerunt. Demoſthen. Theophraſtus.

Agorea, Minerua, id eſt forenſis, à Lacedæmoniis culta. Pauſanias & Cælius lib.18. capite 5.

Agoreus Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro. Iupiter item Agoreus, eadem de cauſa.

Agra, Atticæ locus eſt, vbi primùm Diana venata eſſe fertur, Strabo, Pauſan. Stephan. Item Suſianæ vrbs, Ptolem. & Arcadiæ apud Plinium.

Agra, Plin.6.28.57. Regia Leanitarum Arabiæ populorum.

Agradarus, rex Perſarum, poſtea Cyrus dictus, à Cyro Perſidis fluuio, Strabo lib.15.

Agra, oppidum eſt mediterraneum Arcadię, Plin.lib.4.c.6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ templo inſignis, Cæl lib.20.c.7.

Agræ, vide Acræ.

Agræi, Stephano ſunt populi Arabiæ in ſinu Leanitico, quorum oppidum eſt Agra, Leanitarum regia, Plin.lib.6.c.28.

Agragas, ſeu Acragas, Siciliæ fluuius, circa Agrigentum vrbem, à quo nomē accepit. Thucyd. Ælian. *Draco* hodie appellatur, teſtibus Fazello & Aretio. Eſt quoque mons Siciliæ haud longè à Gela, muro olim cinctus habens in ſummitate oppidum eiuſdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueuerunt. Virgil. lib. Æneid.3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè.

Plin.3.8.17. Idem Agrantini bituminis meminit 35 15.23. Quatuor præterea alias huius nominis vrbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa, tertiam in Cypro, quartam in Ætolia. Hinc deducitur Gentile Agragantinus, Lucretius libro 1.

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles eſt.

Vide *Agrigentum.*

Agrani, oppidum Babylonicæ regionis, Plin. 6.26.12.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo diuidendis. Liu.lib.2. Tum primùm lex Agraria promulgata eſt.

Agraulos, filiæ Cecropis & Mineruæ cognomen, Harpocration.

Agraule, tribus Athenis, Steph. Meminit huius Plutarch. in Alcibiade.

Agre, oppidum, Plin.4.6.4. oppidum Lydiæ, Steph.

Agrei, populi, Plin.6.28.50. & c.18.6.72.

Agreus, Apollinis & Cyrene, Hipſæi filiæ filius fuit. Quatuor enim filios, Apollinem ex Cyrene ſuſtuliſſe produnt, Ariſtęum, Nomium, Euſtochium & Agrenon. Iuſtinus ex Trogo lib.13.

Agriæ & Agrianes, populi Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Steph.

Agricola, Coſ. Rom. Clementini collega.

Agricola, alius Coſ. Euſtachij collega, quorum ætate Imperator Conſtantius obijt. Caſſio. Paul. Æmil. lib.1.

Agrigentum, vrbs Siciliæ, Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum ſubacta, hoſte ex Sicilia pulſo, vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, poſſeſſiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & ſal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege Plin.31.8. 18. Naro à Nigro hodie nominatur, ab Anonymo quodam Gergenti.

Agragas: Ptolemæo, Polybio, & Xenophonti, Naro à Nigro dicitur.

Agrij appellantur, qui & Cynamolgi. Strab. lib. 6.

Agriodos ab Ouid. 3. Metam. inter canes Actæonis numeratur.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agriophagi, populi Æthiopum verſus Occidentem, qui teſte Solino ſolùm pantherarum & leonum carnibus veſcuntur, regémque habent, cuius in fronte oculus vnus eſt. Solin. Plin. lib. 6. cap. 39.

Agrippa quid propriè ſignificet, vide inter dictiones Latinas.

Agrippa, filius Ariſtobuli Magni, Herodis filij, à Tiberio Cæſare coniectus in vincula, ſed à Caio Cæſare liberatus, rex Iudææ factus eſt: regnauítque annis ſeptem, anno primo C. Cęſaris. Poſtea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperium, & Lyſaniæ addens, tetrarchiam quoq; Philippi Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abſtulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem deſignauit, Ioſeph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.

Herodes Agrippa, ſecundus Iudæorum rex.

Agrippa, cognomento Piſtor.

Agrippa, Latinum eſt, dictum ab eo quod ægros, i. difficiles partus faciat, vel dicitur Agrippa ille qui in naſcendo priùs emittit pedes, filius Herodis Agrippæ illius inter Herodes tertij, qui occidit Iacobum, & in carcerem coniecit Petrum, Act. 15. 13.

Agrippa Menenus, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triumphauit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Auentinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: ſic ſenatus & populus quaſi vnum corpus diſcordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterr.

Agrippæ M. error de Beticæ menſura. Plin. 3. 2. 7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius duodecimus Latinorum rex, ſubmerſo patre in regno ſucceſſit: & cùm annos quadraginta regnaſſet, moriens Romulum Syluium reliquit hæredem.

Agrippa, Auguſti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium inſignis. Virg. lib. 8.

Parte alia ventis & alijs Agrippa ſecundis Arduus, &c. Agrippa cognom. Caſtoris, vir imprimis doctus, contra XXIIII. Baſilidis hæretici volumina, quæ contra Euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit, author Hieronymus.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintus Capitolinus Barbatus IIII. Collegæ & Coſſ. Romani, Equos Volſcóſque vicerunt.

Agrippa, philoſophus Septicus. Laert. lib. 9.

Agrippa Furius, Philo, tribunus militum.

Agrippenſes Bithyniæ populi, Plin. 5. 32. 40.

Agrippina, Octauiani Auguſti filia.

Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Auguſti, & eiuſdem gen. Alia fuit mater Neronis, quæ poſt viri mortem Claudio Cæſari nupſit, & filio ſuo imperium obtinuit, ad ſuam & totius vrbis perniciem.

Agrippina, Taciti Colonia, Vbiorum vrbs, ad Rhenum, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, ſociis quoq; nationibus ſuam potentiam oſtentaret, veteranorum coloniam eò deduci imperauit. Tacitus Annal. lib. 12. Plin. lib. 4. 11. 17. Incolis *Cœlln.* Gallis, *Coloigne ſur le Rhin.* Col. Claud. Aug. Agrippinenſium appellatur apud Aldum in antiqua inſcriptione Coelln incolis, olim Vbij dicti fuere, teſte Tacito. Vide Vbij.

Agriſa, oppidum Germaniæ, Steph.

Agriſius, XIIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Therſitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit, Bocatius. Fuit & Agrius Vlyſſis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt author eſt Heſiodus in Theogonia.

Agroêta. Vide Stephanum in *Attalia.*

Agrœtas, ſcriptor rerum Scythicarum, cuius meminit Cæl. lib. 7.

Agroira, vide Attalia.

Agrola & Hyberbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnémque ambitum murorum arcis fecerũt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadę filius conſtruxit. Pauſan. in Attic.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt ſcribit Herodotus lib. 1.

Agron, Illyriorum rex, qui quum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tanta ſeſe præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, ſubitò extinctus fuerit. Polyb.

Agron, medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magna vi peſtilentiæ grauiter infeſtatis ſalutarem opem tulit, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 22.

Agron, Nini filius, ita dictus, quod in agris natus eſſet, Cæl lib. 23. cap. 5

Agróſpi, populi Arabiæ Plin. 6. 30. 28.

Ægrotera, Dianæ cognomen, quod Agrę fuerit regiuncula terræ Atticę, prope Neſſum amnem, in qua ferãnt Dianam primam venationem exercuiſſę, quum ex Delo illuc veniſſet.

Pauſ.

Pauſ.& Cæl.lib.8.cap.7.

Agonôſus,mons vbi nunc Roma,ad quē Faunus ab Euandro, ex Arcadia pulſo conceſſit quem ipſe poſtmodum Palatinum appellauit.

Agryle,vel Agraule,pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Atheniensium Steph.

Agubeni,Arabiæ deſertæ gens.Ptol.

Aguntum,oppidum Siciliæ.Ptole.Plin.3.24. I.Norici item oppidum,vulgò *Innikyn.*

Agutium,Ptolem.Siciliæ vrbs Agyrinos populos habet Plin. Simlerus ſcribit Augurium Antonini eſſe, & hodie *S.Philippo* in Agyrone appellari, cui aſſentit Leander. Agyrena, legit Stephanus.

Agus,ag.nomen Apollinis,ab eo quòd in viis publicis coleretur.

Aguti,vel Agyta,inſula inter Siciliam & Africam.Anton.

Agylaus, III. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, ſiue vt habet Macrobius, Agyiéus, Apollo dictus eſt ab Athenienſibus, quod ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi vias dicũt, quæ ſunt intra pomœria.Horat libro 5. Carm. Ode 6.

Daunia defende decus camœnæ,
Leuis Agyleu.

Agylla,Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à cõditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditũ nomen. Nam cũ Romani euntes per Tuſciam,interrogãtes Agyllinos quæ diceretur ciuitas,illi vtpote Græci quid audirẽt ignorãtes, & optimum ducentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε, quam ſalutationem, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt, & detracta aſpiratione,eam Cere nominauerũt, vt ſcribit Hyginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Steph. Eſt aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virgil.lib.8. ex Lydia veniſſe oſtendit,cùm ait,

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Vrbis Agyllinæ ſedes,vbi Lydia quondam
Gens bello præclara,iugis inſedit Hetruſcis.

Meminit Plin 3.5.59. Vide infrà *Cære* à Pelaſgis Theſſalia profectis condita,a Lydis,quos Tyrrhenos vocauere, Cære appellata.

Agylleus.Herculeus, hoc eſt Herculis filius. Stat.lib. 10. Thebaid.

Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllea vates.

Agylleus, luctator Cleonæus ſtaturæ prægrandis,nec minor Hercule, palæſtra tamen à Tydeo victus. Stat. 6. Thebaid.

Agyrini,ſiue Agyrenſes,populi ab vrbe Agyrio,ſiue Augurio. Plin. 3.8.21. Vide Ἀγύριον in Steph.

Agyrtes,patrem interfeciſſe ſcribitur,Ouid. lib.Metam.5.

Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes,nomen tubicinis apud Stat.in Ach. lib.4.

Tecum litui bonus adſit Agyrtes,
Occultánsque tubam tacitos apponet in vſus.

A H

Ahelab,nomen vrbis,Iudic.1.

Ahara,filius Beniamin. 1. Paral.8 qui Gen. 46 Gera dicitur.Lat.frater redolens.

Aharehel,filius Arum.1.Paral.4.Lat.alter ſiue nouiſſimus dolor,aut ouis fratris.

Aharna,oppidum Hetruriæ.Liuius Decad.1. lib.10.

Ahasbáhi,filius Machati.2.Reg.23.

Ahaſias,VIII. Iſraëlitarum rex,regnare cœpit anno XVII.regni Iehoſaphat, regnauítque annis II.

Ahaſtari,filius Ashur ex Maara.1.Par.4.Lat. Curſor vel veredarius, ſiue feſtinatio turturis, aut feſtinatio exploratoris, ſiue frater qui explorat, vel princeps turturis aut explorationis.

Ahaſuerus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum cõfirmatus, regnauit annis XXXVI.Herodo.lib.3. & 7.repudiata vxore ſua Vaſthi, Eſter ſibi matrimonio iunxit, Eſter. 2.

Ahaua,fluuij nomen,1.Eſd.8. Lat. eſſentia, ſiue generatio.

Ahaz,filius Micha, filij Meribbaal. 1. Paral. 7. Lat. apprehendens ſiue poſſidens, aut videns.

Ahazi,i.videns ſeu apprehendens,nomen viri,Nehem.11.13.

Ahenobarbus,cognomẽ Domitiorum, quod primus tulit Cn.Domitius,& ad ſuos poſteros propagauit. Quidam ſcribunt ſine aſpiratione Ænobarbus & nonnulli Æneobarbus: ſed in antiquis lapidibus & monumentis ſemper eſt Ahenobarbus.

Ahi,i.frater meus, vel fratres mei,filius Gomer,filij Heber, filij Barij 1. Paralipomenon. 7.35.

Ahia,ſiue Ahias, i. frater domini,filius Siſa, princeps exercitus Salomonis.3.Reg.4.1.Para, 11.Pater Baaſa.4.Reg.9.Fuit & Propheta quidam Salonites 3.Reg.12.

Ahiam,i.frater matris,aut frater gẽtis, filius Sarar.2.Reg.23.qui 1.Paral.11.dicitur filius Sachar.

Ahicam,i. frater reſurgens, vel frater vindicans,filius Saphan, 4.Reg.22.

Ahiézer, filius Ammiſaddi, princeps tribus ſuæ Dan.Num.12.7.10.& 1.Paral.12. Lat.frater meus auxiliator.

Ahilud,frater natus,pater Ioſaphat illius qui erat à commentariis Dauidi.2.Reg.8.

Ahiman,id eſt frater præparatus,ſiue dexteræ,nomen viri,1.Para.9.18.filius Enoc,Ioſue 15.

Iudic. 1.

Ahimaas, ſacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt. Latin. frater meus conſiliarius.

Ahimelech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paral. 4. Lat. frater meus rex.

Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1. Paral. 7. Heb. Ahian. Lat. frater viui.

Ahinadab, filius Addo. 3. Reg. 4. Latin. frater ſpontaneus, aut viuentis, aut principis.

Ahio, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. Filius item Iehiel. 1. Paral. 9. Filius Aminadab. 2. Reg. 8. Para. 8. Lat. frater eius, vel fratres eius.

Ahion, nomen vrbis. 3. Reg. 15. 4 Reg. 1. 52. Par. 16. Lat. intuitus, aut fons, vel oculus.

Ahira, filius Enan, princeps tribus ſuæ Nephtali, Num. 1. frater iniquitatis aut ſocij, aut paſtoris, aut fratrem confringens.

Ahiſahar, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin. 1. Paral. 7. Lat. frater Auroræ, aut Nigredinis.

Ahiſar, præpoſitus domus Salomonis. 3. Reg. 4. Lat. frater principis, vel cãtici, aut inſidians.

Ahiud, filius Salomi, princeps tribus Aſer, num. 34. Lat. frater laudis vel confeſſionis.

Ahóbban, filius Abiſur, filij Semei, filij Onã. 1. Paral. 2. Lat. frater filij, vel intelligentiæ, aut frater ædificans, vel abſconditus.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Geneſ. 46. Heb. Ohab, qui 1. Paralip. 4. dicitur Iarib. Lat. laudans ſiue confitens.

Ahod, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Paral. 7.

Ahoe, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 8. Lat. Tribules, vel Spina, ſiue fraternitas, aut hamus.

Ahohites, 2. Reg. 23. 1. Par. 27. Latin. frater viuus, aut Tribulus, vel Spina mea.

Ahumai, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral. 4. Lat. pratum aquilarum, vel frater aquarum.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horręi. Gen 36. 1. Paral. 1. Item pater Reſpha concubinæ Saulis, 2. Reg. 3. 21. Lat. Vultur, vel heu, ſiue, vbi eſt, aut inſula eius.

Aio, ciuitas tribus Iudæ, 1. Par. 7.

Aialon, i. Ilex vel quercus, aut fortitudo, ſiue ſeruus, nomẽ ciuitatis conſtructę à Roboam. 2. Paral. 11. 1. Paralip. 8 2. Paral 28 Vallis nomen. Ioſ. 10 Iud. 1. Ciuitas de tribu Dã data Leuitis. Ioſ. 21. Ciuitas refugij, 1. Para. 6. Filius Sellum, filij Sadoc. 1. Paral. 6. filius Amaſai, filij Bon 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulõ, vt in 12. capit. Iudic. legimus iuxta Hebræum, Mortuúſque eſt ac ſepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, i. Hora, ſeu coacervatio, eſt ea vrbs quæ Hebręis vocatur Hai: meminit Iſaias c. 10. per quam Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem. Nehe. 7. fit eiuſdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax, fluuius ex Lacedęmõne promontorio, Pindi montis defluens. Steph.

Aiax, inquit Gab. Barrius, fluuiꝰ à Lycophrone ſic dictus, eo verſu, *Lacmonij bibentis Aiacis aquas. Crathis autem*, &c. hodie Pilaca nominatur. Sed Græcus codex non habet Aiacis, ſed Æantis.

Aiax, Telamonis filius, ex Heſione filia Laomedontis, fortiſſimus Græcorũ poſt Achillem, cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente, gladio & baltheo donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Aiax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quod ea Vlyſſes ſua eloquẽtia à iudicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens, permulta pecora, & in primis arietẽ corpore præſtãtem occidit, credens ſe Atridas & Vlyſſem interemiſſe: verum ad mentis ſanitatem rediens cùm ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector donaverat, in loco deſerto ſe transfodit, cuius cruor in hyacinthum florẽ, vel vt aliis placet, in florẽ ſui nominis eſt permutatus. Græci fabulantur totum fuiſſe inuulnerabilem, præterquam in ceruice. Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, i. à lugendo, vt habet Sophocles in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius rex Locrenſium, velox pedibus, peritus haſtæ vibrãdæ, capta Troia Caſſandram virginem & vatem, in templo Palladis violauit: quam ob cauſam domum repetẽns, fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. Æneid. lib. 1. *Illa Iouis rapidum iaculata è nubibus ignem, Disiecitq; rates, euertitque æquora ventis. Illum expirantem transfixo pectore flammas, Turbine corripuit, ſcopulóq; infixit acuto.* Sil. lib. 4 Valer. Flac. lib. 1 Arg. Ouid. in Ibin. Alij diſiecti, multis poſt annis in patriam rediere. Virg lib. 1. Æneid.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Auſoniam dolo cepit ac diruit.

Aidona, vxor regis Zetæ, quæ Itilum filium per errorem nocte interfecit, quod ægrè ferẽs, mortem optauit: miſeratione tamen Deorum in carduelem verſa eſt Ouid Metam.

Aidonéus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Athenienſium Euſeb.

Aidonéus, Moloſſorum rex. Theſeum carceri mandauit, eo quod filiam Proſerpinam cum Pyrithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuio: vnde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe & Proſerpinæ Ditis vxorem rapere voluiſſe. Plutar. in vita Theſei.

Aidoneus, fluuius circa Troiam. Pauſan.

Aila, vrbs quæ & Ailath. 4. Reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus eſt.

Ailam, filius Selac 1. Par 8. Scribe Alam.

Ailanites, ſinus iuxta Egra Arabiæ ciuitatẽ. Steph.

Stephan.in Egra.

Ailath,ſiue Ailoth,i. ilices vel quercus, aut ceruæ,vel fortitudines,ciuitas regni Edom, ad mare rubrum,vnde ex Ægypto Indiam verſus, & inde apud Ægyptum nauigatur. Hæc & Aila dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus eſt 3.Reg.9.2.Par.8.16.

Ailon,vide Ophir.

Aimilius,vide Sublicius.

Ain, i. oculus, ſiue fons, ciuitas in termino Iudæ ad Orientem,Num.34. quam tribus Iuda atque Simeonis ſorte accepit.Ioſ.19.1.Para. 4.quæ deinceps Leuitis eſt tradita, Ioſ.21.Eadem vrbs dicitur Aen,Hieronymo Bed-hennim dicta.

Aio,filius Arichis ducis Beneuenti,miſſus à patre ad Rhotarem Longobard. regem in Italia veneno potus eſt, cuius virtute cæpit inſanire.Paul. Diacon. de geſtis Longobardorum.

Aiſtulphus.30.Longob.rex ferociſſimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius,Deus Romanorum, dictus ab eo quod aiebat.Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis,clarior humana voce, quæ iuberet magiſtratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent, ne Roma à Gallis caperetur: ex Aio dictus eſt Deus Aius,id eſt loquens.Cic.li 2.de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

Aiullius Larinas,homo nequam.Cicero pro Cluentio.

A L

Alaba,ciuitas Hiſpaniæ citerioris,Plinio, & Inſula ante Taprobanem.Ptolem.

Alabagium,Carmaniæ promontorium.Ptol.

Alabana, Arabiæ felicis oppidum, Ptolem.

Alabanda,ciuitas celeberrima in Caria,Plin. 5.36.18.Ptolem.

Alabandici,populi.Plin. Qui etiam Alabandæ Criſtalli meminit, 37.2.43.

Alabandæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata Hinc

Alabándes & Alabandicus,qui ſic ab inuicē differunt, quòd Alabandicus ſiue Alabandiacus,nomen poſſeſſiuum eſt,vnde alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt. Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos Alabandes,quaſi municipes appellant: impolitos atque rudes, Alabandicos.

Alabādus,Caris filꝰ,à quo dicta eſt Alabāda.

Alabandus, Deus Alabandorum, Cicer. 3.de Natura Deorum.

Alabanſes,populi Hiſpaniæ cōuentus Carthaginenſis, ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ vrbe dicti.Plin.

Alabaſtra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabáſter inuenitur.Steph.& vrbs Ægypti.Ptol.

Alabáſtrum,mons Ægypti.Plin.

Alabaſtrum,oppidum.Plin.5.9.75. (30.9.

Alabáſtrus,fluuius æolidis regionis, Plin. 5.

Alabon,vrbs & fluuius quidam.Steph.

Alabona, Hiſpaniæ vrbs circa Cæſar-Auguſtam,Anton.

Alabúrium,vrbs Syriæ.Steph.

Alabis, Siciliæ fluuius eſt Ptolemæo,Cantari dicitur Fazello,vide Arethuſa.

Alabis,fluuius è pręcipuis Siciliæ.Pli.Solin.

Alachroæ,populi Aphricæ iuxta aras Philenorum,qui etiam Lotophagi appellantur. Pli. lib.5.cap.4.

Alachroas,vide Lotophagon.

Alæ,vrbs Siciliæ Hermolao, in Pli.lib.5.c.27.

Alæſa, Siciliæ littorale oppidū. Ptol. Caronia Fazello.Siſſalo Nigro nominatur, an eadē ſit cum Aleſa, quam Diodorus lib. 14. à conditore Archonidiā cognominat, ſubdubito, nam multas vrbes in Sicilia Aleſæ nominis eſſe idē dicit.Haleſa & Haleſini,ſunt apud Ciceronem contra Verrem cum aſpiratione.

Alæ Flauiæ, Βωμοὶ φλάυιοι,oppidū in Rhętia littorali. Ptol. *Nardlingen* vocat I. Herold.Aræ Flauiæ legit P.Appianus, & *Nordlingen* appellat.Vtrumque tamen eundem locum velle deſignare non dubito:pro Aræ apud Ptol.Alæ legendum opinatur Heroldus, & ſic doctiores. Βωμοὺς enim Græca exemplaria legunt.

Alalon,vallis nomē in terra Chanan, quem à Chriſtianis Lunę vallē dici ſcribit Beniamin.

Ala Flauiana,Caſtra Flauiana,item Flauianum,& Fabiana nonnullis.Barbarici temporis hiſtoricis Vienna Auſtriæ vocatur. Vvolfangus Lazius hanc à Ptolem. Iuliobonam, Vendum à Strabone & Vindobonam ab Antonino appellari ait. Vendobonæ meminit quoque Aurel.Victor in vita Marci Antonini Imp. Sūt qui Vianam à Plinio in Noricis deſcriptam putent. Pannoniam vrbem eam vocat Iornandes,vt Lazius colligit in ſua Vienna.Vien nūc vulgo dicitur, Auſtriæ vrbs clariſſima ad Danubium fluuiū ſita, Imperatoria ſede nobilis. Hanc vrbem Turcos Petz vocare ex D.Carolo Rimio habeo oratore quondam apud Zelinium Imp.Turcarum.

Alæſa,Siciliæ littorale oppidum,Ptol.*Caronia Fazello,Siſſalo* à Nigro nominatur, *Coliſana,* quoque cuidam, aut *Catonia,* vt coniicit Aretius.

Alagonia,libera vrbs Laconum.Pauſan.

Alalæi,inſulæ paruę plures in ſinu Arabico. Arr.in Periplo.

Alalcomene,vide Ithaca.Alam Nariſcam olim vocatam vrbem,quæ nunc Aiſtadt dicitur, Heroldus ex eius loci antiqua inſcriptione Romana colligit. Germaniæ vrbs eſt, ad flumen Altmul ſita.

Alalcomeniū,vrbs Bœotiæ, ab Alcomeneo, qui & Mineruā Alalcomeneidē erexit.Stepha-

nus. Vicus quidam apud Pauſan.

Alalia, vrbs inſulæ Cyrni, Phocenſium colonia. Herodotus.

Alalis, Palmyrenæ vrbs, iuxta Euphratem. Ptolem.

Alalon, vallis nomen in terra Chanaan, quem à Chriſtianis Lunæ vallem dici ſcribit Benjamin.

Alamánes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus, cuius opere Athenis plura memorantur. Plin.

Alamani, populi Germaniæ finitimi vocantur à Stephano. Poſterioribus vero ſæculis omnes ferè Germani, Alamani, vel Alamâni, vel Alemanni dicti fuere, vt Fl. Vopiſcus teſtatur in vita Proculi, & etiamnum ſic ab omnibus exteris Europæis appellantur.

Alamata, vrbs Palmyrenæ regionis iuxta Euphratem. Ptol.

Alamath, ſiue Alameth, i. Occultatio: ſiue iuuentus, aut ſecula vel ſuper mortem, filius Becor, filij Benjamin. filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide *Almath*.

Alana, vrbs Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin. lib. 6. cap. 29.

Alamus, Albaniæ oppidum. Ptol.

Alani, vel (vt Ptolem legit Alauni) ſunt Lithuani apud Vvillichium in Tacitum. Alanorum frequens eſt mentio apud Claudianum: & eorum meminit Lucanus, Sueton. in Domit. Lucan. in Toxari, qui dicit eo cultum & linguam communem habere cum Scythis. Sunt & Lithuani à Vvillichio ibidem montes quoque cognomines, Amm. libr. 31. Alani & Roxolani ponuntur à Ptolem. & Plin. in Sarmatia Europæa, iuxta Tanaim fluuium & Mœotidem paludem deſcribit eos Ioſephus.

Alani & Roxolani ponuntur à Plinio in Sarmatia Europæa, vide Meſſagetæ & Scythæ.

Alánia, regio Scythiæ Europææ, ad Mœotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.

Alaniticus, ſinus maris Rubri, qui & Ælaniticus dicitur Hermol. in Plinio libro 5. capite vndecimo.

Alante, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in hiſtoria Philippica Alantrum appellauit. Volaterr.

Alánus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi, Plin. lib. 4. c. 12. iuxta quos ſunt Troxolani, alijs Roxolani, Ammianus ſcribit Alanos dici quos priſci Maſſagetas dixerunt. carnibus veſcuntur, panem non manducant. Martialis,

Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ eſt intra Imaum.

Alánus, Gotthorum Dux, ſub quo Gotthi propter intolerabilem Maximi auaritiã, Thraciam, Epirum & Theſſaliam vaſtarunt, cædibúſque replerunt. Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúſq; in vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diaco. lib. 11. Tripart. hiſt. lib. 8. c. 14.

Alánus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alantonis, Hiſpaniæ vrbs, VIII. M.P. à Pampelone, Anton.

Alapeni, populi in Arabia fœlici, Ptolem.

Alapuntis, Galliæ Narbonenſis vrbs apud Antoninum. Simlerus Talart ex ea facit.

Alaph, Turcarum rex, Ediſſam Meſopotamię ciuitatem cepit, crudeliſſimeq; ſæuijt in Chriſtianos. Blond.

Alaricus, Gotthorum rex IIII. anno 854. Romam cepit: ſed propemodum ipſo die Paſchæ Gotthi occiſi ſunt. Paulus Diaconus.

Alaricus, Vandalorum & Alanorum rex, Arcadij Aug. VI. & Probi tempore Italiam ingreſſus ab Honorio ſedem cum expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Alarodij, populi circa Pontum, de quibus Herodotus lib 3. Steph.

Alas, regio quædam Attica, vicina ſaxis Caryſtiis. Euripid.

Aláſarne, Coorum gens apud Heſychium vide Haliſarne.

Alaſi, oppidum Africæ interioris, à Corn. Balbo expugnatum. Plin. 5. 30.

Aláſtigi, aliàs Aloſtigi, Hiſpaniæ populi. Plin. 3. 1. 51. 58.

Aláſtor, Plutonis equorum vnus: quorum nomina Claudiano ponuntur lib. 1. de raptu Proſerpinæ,

Orphæus crudele micans Aëthonq; ſagitta
Ocyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditisq; nota ſignatus Alaſtor,
Stabant ante fores vincti, ſæuumq; fremebant,
Craſtina venturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Vide *Abaſter*.

Alaſtores, ſunt dæmones, qui calamitates, peſtes, & fames in terris diſſeminant. Vide in dictione *Telchines*.

Aláta ciuitas in Arabia fœlici, & item in Arabia deſerta Ptol. 5. 19.

Alata caſtra Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarum vulgò *Edimburg.* Scotię regio. Græce πτερωτὸν στρατόπεδον.

Alatium, oppidum Hierapolis iuxta Emeſam, quod & Elatum dicitur: Hermol. in Plin. lib. 5. c. 23 & 26 Inde Alatij.

Alatrium, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi ſunt ſaxoſa Campaniæ loca incolentes, Volater.

Alatrinates, populi Hernicorum Liuio 1. Decadis lib 9

Alauna, oppidum Britanniæ, apud Ptolem. vide Laudunum.

Alauni. Norica gens. Ptol. alia Sarmatica, eidem. Vide Alani.

Alauni, fluuij duo eiuſdem nominis in Britannia: quorum alter eſt in Orientali eius inſulæ plaga, alter in meridionali, Ptol.

Alaúnij, populi Scythiæ, Ptol.

Alaunium, Galliæ Narbonenſis vrbs, Anton.

Alauórſi, populi ad Septentrionem vltimi, Ptol.

Alázer, Barceorum rex.

Alazia, oppidi nomen, Strabo lib. 12.

Alázon, populi finitimi Scythis, Steph.

Alazon, fluuius ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanóſque ab Iberibus diuidens. Plin. lib. 6. c. 10.

Alaunus, Albionis inſulæ fluuius, Ptol.

Alauona, Vaſconum oppidum, in Hiſpania, Ptolem.

Alba dea, quæ & Albuma dicitur, Cic. Vide etiam *Albunea*.

Alba Syluius, Latini Syluij filius, VI. Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cùm annis XXXIX. regnaſſet, filio ſuo Aty moriens imperium reliquit.

Alba longa, vrbs in Latio ab Aſcanio filio Æneæ condita, dicta ab alba, ſiue ibidem ab Ænea inuenta, quam Tullus Hoſtilius euertit, Steph. Longa autem à longo tractu, hinc Albanus. Virgil. lib. 8.

At tu dictis Albane maneres. Sauello Leandro Alberto.

Alba Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in Gallia Togata, à qua Albenſes. Nam è priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Alba, oppidum Hiſpaniæ, Plin. 3. 19. 4. à quo etiam Virgao, vt & Biana à Tarapha dicitur. Alba Vacaenenſis vocatur in antiqua inſcriptione, quæ habetur in Auguſto Goltzij. vide Rhoda.

Alba, ciuitas Longobardiæ, ad lacum Fulcinum, à qua Albenſes & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alterã Albam poſt Albam Longam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam eſſe, nunc Albam Græcam vulgò, *Griechenweiſſenburg*.

Alba Iulia, Daciæ vrbs, ſic dicta à Iulia Auguſta, M. Aurel. Anton. Imperatoris matre. Hodie *Vveiſſenburg*, Germanis, & *Gulafeiruast* Hungaris. Eſt in Tranſſyluania.

Alba Pompeia, Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ vrbs, ad Tanarum fluuium. Alba, Leandro & G. Merulę. Horum terram omnium fœcundiſſimam, & Languuillam nominatam ſcribit Procopius lib. 1. Gothorum.

Alba Tucenſia, Italiæ vrbs inter Tiburtum & Corfinium, Anton.

Alba Varcaonenſis (Virgao, Plinio) Hiſpaniæ vrbs, Biana, Taraphæ.

Albace, Heracleæ Cariæ locus, Suidas.

Alba regalis, vulgò *Stuolvveiſſenburg*, vbi reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Alba Auguſta vrbs Galliæ Narbonenſis, Eluiorum ſeu Elicocęorũ Metropolis, qui vulgò *Albigeois* appellantur, & eorum ciuitas *Alby*. Græcè ἀλβαυγῦσα, A ba Heluiorum Plinio, pro quo Pintianus hoc loco Helucocorum legit, vide Heluij.

Alba, fluuius Hiſpaniæ citerioris ad radices Pyrenæi, Plin. lib. 3. c. 3. huius meminit Fl. Vopiſcus in vita Probi Imperatoris his verbis, reliquias vltra Nicrum fluuium, & Albam remouit. ſunt qui eo tractum VVirtembergenſem non longe à Nicro, intelligunt, quem accolæ Alb, aut Rauch Alb nominant. Rhenanus autẽ mauult Albis legi pro fluuio. vide Mediolanũ.

Albána, vrbs fœlicis Arabiæ, Ptol.

Albáni, populi Galatiæ, quorum terram felicem eſſe aiunt & frugiferam, Suid.

Albania, regio, Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua eſt vrbs Dyrrachium.

Albánia, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam, à colore populi vocata, eò quòd albo crine naſcantur. Hæc ab Oriente ſub mare Caſpium ſurgẽs per oram Oceani Septentrionalis vſque ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium ab ortu ſolis mari coniuncta, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaſeis montibus: Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & viginti linguas Albanorum fuiſſe tradit: & totidem aliquando reges. Fuere & ſub imperio Perſarum, poſtea Macedonum, deinde Romanorum: ſed Traianus Imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Cane Tartariæ regi degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet iuxta Dyrrhachium, quorum dux fuit Georgius Scanderberg, qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia geſſit. In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia ſtatim cani, qui noctu plus quàm interdiu cernunt. Plin. lib. 5. cap. 2.

Albánia, antiquo vocabulo, dicitur Britanniæ inſulæ Septentrionalior pars, quam Latini Scotiam appellant, & vernacule *Scotlandt*, nominatur. Ab eius Mediterraneis incolis autem, qui auitam linguam hactenus retinent, etiamnum Albain vocatur. Hæc pars Britannia quoque Minor & Secunda à Sexto Rufo dicta eſt, Humfred.

Albanenſes, populi in conuentu Clunienſi, Plin. lib. 3. c. 3.

Albani populi, quales, Plin. 3. 5. 138. & cap. 2. 7. 14.

Albáni populi ab Iaſone, Plin 7. 13. 25.

Albanopolis, vrbs in Albanorũ regione Macedoniæ Ptolem. Armeniæ item maioris oppidum, vbi ſepultus eſt D. Bartholomæus Apoſt. referente Sophronio Gręco. Albaniam vocat

Dorotheus.

Albanum, Pannoniæ Sauiæ vrbs.lib. Notitiarum.

Albanus, Flumeneſt in Armenia, quod per Albaniam vnà cum Caſſio Fluuio decurrit. Plin.lib.6.cap.13.

Albánus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptolem.

Albanus, lacus in Latio. *Lago di caſtel Gangolfo* vocat Leander.

Albánus mõs, cuius Strabo meminit, & Pli. 3.5.137. & rurſus ibidẽ ante verſus circiter 23. & lacus nõ procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit, nunquam Romanos Veium capturos, niſi primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Plut.

Albánum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus eſt fluuius Albaniæ, Plin.6.13.28. Albanum mare. Plin.6.13.15.

Albara, Syriæ vrbs circa Phœniciam. Tyrius.

Albe, & Albas, fluuius Tyberis. Stephanus. Vide Albula.

Albatenius, Galeni libros primus in Arabum conuertit idioma, teſte Ioãne Serapione Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albe, Cretæ vrbs. Stephanus.

Albenſium ciuitas, nunc Viuario, in prouincia Viennenſi Galliæ lib. prouinc. *Maurienne* hodie Cænali.

Albenſes, populi Longobardiæ. Vide *Alba*. Plin 3.5.3 138.

Albertus, Auſtriæ Dux, Románorum Imperator regnauit annis x.

Albertus, II. Dux Auſtriæ imperauit xxxv. annis, Moráuos ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit, aduerſus Turcas exercitum conſcripſit, Egna.

Albertus de Hapis, pugione à nepote Ioanne occiſus inter Ryſam Aruliámque Heluetiorum flumina prope Rhenum. Æmil.lib.8.

Albertus, cognomento Magnus, profeſſione Auguſtinianus genere Patauinus, in Academia Pariſieñ. encyclo ædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quã in vniuerſa poſt ea diſſeminauit Italia. Munſt lib.2 Coſmo.

Albeſia, ſcuta quibus Albẽſes (qui ſunt Marſi generis) vſi ſunt, quæ & Decumana vocabantur, quod eſſent ampliſſima, vt Decumani fluctus. Vide *Albeſia*.

Albia, eſt regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib.1.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio. Vide Leucæ.

Albij populi Plin 4.18.6.

Albiana, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptolem.

Albianum, Norici vrbs. Anton.

Albici populi Maſſilienſibus vicini. Cæſari lib.1 bel. ciuil. Albicos barbaros homines, qui in Maſſilienſiũ fide antiquitus erant, montéſque ſupra Maſſiliam incolebant, ad ſe vocauerant. Strabo lib.4.

Albienſes & Rutheni vnà cum Auernis à Theodorico Francorum duce ſuperati, regnóque Francorum adiuncti, Blond.lib.3.

Albiertę Latinorum populi, Halicarnaſ.lib.8.

Albigaunũ Ptol. Liguriæ vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide *Albinganium*. Græcè, Ἀλβίγαυνον Ptol. Albingaunium Straboni, & Albium Gaunum Plin Leandro Albenga dicitur, eius oppidanos Ligures Ingaunos appellat Strabo.

Albij olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus.

Albij etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum eſt Lugdunũ, Plin.lib 4 c.18.

Albigerius, magus fuit Carthaginenſis, qui quid quiſque egiſſet aut dixiſſet, ſuggerẽtibus dæmonibus reſpondebat: cuius vaticiniis ſe ſæpius interfuiſſe narrat Auguſtin.

Albimana, vel Albiniana eſt apud Antoninũ. Alphen vertit Simlerus Heluetiæ vicus.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingaunium & Albigaunum & Albiũ Intemelium, Liguriæ oppida quędã, cum Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ: altera Albium, quaſi Album Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin 3.5 45.

Albiniana Caſtra, video appellari pagum Hollandiæ: inter Lugdunum (vulgo Leyden) & vrbeculam Oudeuuater, quem Alphen incolæ vocant.

Albimana, vel Albiniana, Anton. Hollandiæ vicus inter Lugdunũ & Traiectum. Cohortis III. Albinianę meminit Goltzius in Theſauro.

Albinimiũ, Ptolemęo Liguriæ vrbs, quę Plinio, Straboni, Tacito, & Antonino Albium Intemelium dicitur: Intimeliũ per *i* in ſecunda legit Cicero: non addito Albio in Epiſtolarum li.8. Leander hodie Vintimiglia nominari ait.

Albinouanus, viri nomen proprium. Horat.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorem filióſq; deſcendere iuſſit: vt Veſtales quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius.

L. Poſthumus Albinus, conſul cũ Lucullo, res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit, in cuius exordio primùm ſcriptum eſt, Neminem ſuccenſere ſibi conuenire. Gellius, Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

Albertus, epiſcopus Ratiſponenſis, ordinis fratrum Prædicatorũ, natione Theutonicus, patria Sueuus, ex Lauingę oriundus, propter doctrinam & eruditionem Magnus q[illegible]

que

que eſt cognominatus: opuſcula penè infinita ſcripſit,quæ omnia in biblioth. Conradi Geſn. leguntur.

Albinus Poſthumus, quomodo ad vnum amiſſo exercitu, victoriam eſt adeptus, vide in dictione, Poſthumus Albinus.

Albinus, Imperator Romanus, dictus quod exceptus ſit ex vtero cādidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm inuolutis ſecundis rubentes, cruentè menſtruo perliti profluuio ſanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poetæ,

-mod primos incipientem
Edere vagitus & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhod. lib. 16. c. 13.

Albinus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriæ Proconſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. lib. 13.

Albinus, conſul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus eſt, capútque eius Romam miſſum. Herod. lib. 3. Oro. lib. 7. c. 17.

Albinus, alius conſul, Maximi collega.

Albinus, Coſ. collega Præſentis.

Albinus, Coſ. Amantij collega.

Albinus, Coſ. collega Theodoſij, Auguſt. 18.

Albinus v. Coſ. & ſolus, ſub quo Odoacrem interemptum fuiſſe ait Caſſiodorus.

Albinus, vir prætori9, qui à Romanis ad Syllam belli ſocialis tempore miſſus legatus, ſaxis & fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſq; Lucinum ſimplicem & antiquum eſſe, Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum.

Albiona, ager trans Tyberim dicitur, à Luco Albionarum: quo loco bos alba ſacrificabatur. Feſtus.

Albion, Britannia dicta, ab albis rupib. quas mare alluit. Vide *Anglia*. Ptolem. lib. 2. capit. 3. Plin. 4. 1. 6. 3. Meminit & Stephanus. Aluion Ptolemæo, quæ & Britannia aliis, ſed veriùs, vt ex huius inſulæ annalibus antiquiſſimis docet Humf. Luydus, Prydania. ea eſt inſula quæ hodie Angliæ, & Scotiæ regna continet, vide Britannia.

Albionis inſulæ pars meridionalior, quā vulgus Latinum & exteri ferè omnes Angliam vocant, ab indigenis non vno nomine appellatur: ídque etiam diuerſimodè. In duas enim regiones eam diuidunt. Partem eius quæ Solis ortum & mare Germanicum ſpectat, incolæ Angli Saxonum populi, qui eam occuparunt, ſua lingua *England* (quaſi Anglorum terram) indigetant. Occidentalior vero pars quę ab hac, Sabrina & dea fluminibus diſcernitur, & Britannica auitáque lingua vtitur, *VVallia* vel *VVales* à prædictis Anglis nominatur. Hi verò Britanni ſe ipſos antiquo vocabulo *Cambros*, & regionem *Cambriam*: Anglos verò *Saiſſons*, quaſi *Saxones*, & regionem veteri nomine *Lhœgriam* vocant: nec quid ſit Anglia aut Anglus norunt: tanta eſt horum inſulanorum linguæ diuerſitas. Vide *Anglia*.

Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani oſtia trāſiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens inimicos eius interfecit, authores Pompon. Mela, & Diodorus Siculus.

Albis, vulgò *Elbe*, Germaniæ fluuius, Oriens in montibus, qui in Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidūt, ex Bohemia per anguſtos mōtes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Luc lib. 2. *Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput* Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilmarſi tenent. Suſcipit autem multa flumina, Pragenſem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, poſtea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum pręterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe vndecim ſiue amnium in eum influentium. *Elue* enim & *Elbe* Germanis vndecim ſignificat. Bohemis verò, apud quos originem ſumit, Labe dicitur, Barbari ſæculi ſcriptores Latini Albiam vocant.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 45.

Albium Intemelium, vide Albinimimium.

Albion, inſula Angliæ, apud Cæſ. in Com.

Albius, nomen viri apud Horatium, *Stupet Albius ære.*

Albius Tibullus, poeta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris. Crinitus de poetis.

Albocella, Vaccæorum mediterranea vrbs in Tarraconenſi regione. Ptolem. Arbocala Liuij puto, & Arbucale Stephani.

Albocenſij, Dacię populi. Ptol.

Alboinus, Longobardorum rex, Gepidas vicit, Gummundum & Gepidarum reges interfecit. Blond. lib 4. Decad. 1.

Albogaſta, oppidum in Gallia, Gallicè *Alby.*

Albonenſes, Illyrici populi, Plinio. Aluona Ptolemæo. Albona nunc, Hermolao teſte.

Albonus, Vngariæ rex, Petro ob libidinē & ſęuitiā pulſo, deſignatus, regnauit annū vnum.

Alboinus, Lōgobardorū rex XI. Gepidas bello olim infractos extinxit: memorabili poſthac victoria apud ſuos clarus regnauit circiter annos XXX. tandémque vxoris dolo necatus eſt, Aciajolus. in Carol. Mag.

Albonēſes, populi Liburnię in cōuētu Scardonitano, Plin. 3. c. 21. Illyrici populi. hodie *Albona.*

Albucilla, apud Tacitū mulieris nobilis nomen eſt, ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albudinis, vide *Claudia aqua.*

Albula, fluuius Italiæ ex Apénino Romam fluens, ab albo colore ſic dict⁹. Nūc autē Tyberis, vel à Tyberio Syluio, Albanorum rege in eadem ſubmerſo, vel à Tybri, Tuſcorum rege 12. iuxta eum bello occiſo, vnde Virg.

-aſpérque immani corpore Tybris.
A quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius. Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latiniſque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet. Plin. 35.48. Teberis apud Stephanum legitur, idem eundem Albe. & Albas, item Thymbris, appellat. A Dehebri Veientū regulo Dehebrim nuncupatum ſcribit Ter. Varro. Lydum, Tuſcum, & Volthurrenum, & per ſyncopen Volthurnum olim vocatum auctor eſt An. Viterbienſis; Lydum & Tuſcum à Virgilio ſicto nuncupari, à duobus fratribus Lydo, & Tyrrheno: ſed epitheta nō ſynonyma videntur. Eundem ab Antiquis Rumon, & in aliqua vrbis parte Tarētum dictum tradit Seruius, in eo Virgilij verſu, ſtringentem ripas, & pinguia culta ſecantem: idem eodem in loco, addit eum in Sacris Serram dictum. Teuere accolis hodie. Tiberim Ianum vocat Athenæus lib. 15. dicit enim Ianum fluuium, & montem vocari vbi Ianus habitauit.

Albula, etiam alius eſt fluuius Italiæ in Pelignis Plinio, nonnulla Plinij exemplaria legūt Albulates. Pintianus tamen Albula legendum docet. Liberata hodie nomen habet, vt tradunt Blondus & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Cenáque ſulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem,

Quòd ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quòd Albularum.

Albulátes, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin. 3.12.5.

Album, promontorium Africæ. Plin. in prolog 3.16. & 19.5.5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro. Plin. lib. 5. c. 19

Albumazar, philoſophus, medicus, & Aſtrologus præſtantiſſimus, natione Arabs, educatus tamen in Africa, libros octo de magnis coniūctionibus, annorum reuolutionibus, ac eorum profectionibus ſcripſit. In ſumma de ſignificationibus ſuper accidentia, quæ efficiuntur in mundo, de præſentia eorum inſpectu accidentium inceptionum coniunctionalium & aliorum. Conradus Geſner. in Biblioth.

Albuna, dea quæ in nemore quodā agri Tyburtini colebatur, putatúrq; eſſe Ino Athamātis vxor, quæ viri furorem metuens, vnà cum Melicerta filio ſe in mare præcipitauit. Alij Sibyllam Tiburtinam fuiſſe exiſtimant, quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitatémq; maiorem à vicinis populis dea credita eſt.

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quod Albunea, Latinè ſit, quæ Græcè λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6.

--Lucóſque ſub alta
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Alburneus, fluuius in Tiburtinis altiſſimis montibus, Virg. Horat.

Alburnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virg.

Eſt lucus Silari circa, ilicibúſque virentem
Pluribus Alburnum volitans, cui nomen Aſilo.

Dictus eſt à candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus, nobilis declamator. Senec. in decl.

Albus pagus, locus eſt medius inter Berytū & Sidonem, vbi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectauit. Plutarch. in Antonio, locus item ad ſinum Arabicum. Arrian. in Periplo.

Albútius, Silus, Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: Iam vero ſenior ob vitium vomicæ Roma Nouariam rediit, cōuocatáque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicítq; ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanū, atq; Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Albutius, vel Albucius, Canidiæ pater, homo inſigniter auarus ac ſordidus: quando ad obſonia comparanda ſeruos ſuos mittebat, mortem eis minabatur, ni pro eius voluntate comparaſſent. Alij autem ſcribunt, cùm ille conuiuaretur, ſeruis officia diſtribuebat, & antequam quis horum peccaſſet eos cædebat, dicens vereri ſe ne cùm peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Serm. lib. 2. Satyr. 2. *Hic neq; ſeruis Albuci ſenis exemplo, dum munia dedit, ſæuus erit.*

Alce, ſiue Alces, Hiſpaniæ vrbs in Celtiberis, Liuius. Bithyniæ fluuius, Plin.

Alceus, poeta Lyricus, Athenienſis primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comœdiæ poëta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poeta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarum fuiſſe ſcribunt, vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate eiecerit. Ouid. in Sapph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet, quamuis grandius ille ſonet.

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis.

Alcæus Herculis auus à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcęus, Omphales & Herculis filius. Domitianus Calder. in Sapph. Ouidij.

Alcairum, vide *Babylon*.

Alcamenes, ſtatuarius. Quin. Iuſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in faciẽda Venere, ſuffragio populi Atheniẽſis ſuperauit. Plin. lib. 36. 36. cap. 5.

Alcamenon, XIII. Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcánder, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus. Oui. 13 Metamorphoſeos.

Alcander, adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem noluit animaduerti Lycurgus: ſed demiſſis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibique miniſtrare iuſſit. At Alcander cum Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, ſed ſolùm manſuetum. Plutarch. in Lycurgo.

Alcánes, X. Lacedæmoniorum rex regnauit annis XXXVII.

Alcandre, Polybij Thebani, hominis ditiſſimi vxor. Odyſſ. lib. 4.

Alcánor. Virg. Ænei. 10.

Huic frater ſubit Alcanor.

Alcáthoe, vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Metamorph.

Alcathoe quam Niſus habet, &c.

Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſóque leone, qui Cythæronius à loco dicebatur, multóſque & in iis Megarei regis filium Euribpum necauerat, aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit, & ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit, author Direchidas.

Alcathous Troianus Hippodamiam Anchiſæ filiam in vxorẽ duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce, canis nomen apud Xenoph. de venatione.

Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. c. 11.

Alcenor, vir fuit Argiuus, qui in ea pugna, qua trecenti Argiui cũ totidẽ Lacedæmoniis, de finibus certarunt, ſolus cum Chronio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, vno Othryade excepto, ad internecionem deletis, teſte Herodoto lib. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ. Plin. 5. c. vltimo.

Alceſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo, quod breui moreretur, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſſimã ſe obtulit. Iuuenalis

—Spectant ſubeuntem fata mariti
Alceſtem, & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catellæ.

Plura apud Euripidem in Alceſte.

Alcéſte, es, ſiue Alceſtis, idis, vel Aceſta, ę. Pelilai filia, Admeti Phereorũ regis coniũx. Vide *Admetus*.

Alcétas, VIII. Macedonum rex regnauit annis XXXIX.

Alcetas, rex Moloſſorum, longa ſerie generationum genus ſuum ad Pyrrhum Achillis filium referens. fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui ſub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriuſque meminit Suidas.

Alcetes, Arymbæ filius, Æacida fratre natu maior, Epirotarũ Rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cum in Epirotas quoque ſæuire ac furere inciperet, noctu conſpiratione facta, vnà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſanias in Attic.

Alceus, inſignis poeta, claruit temporibus Sapphonis, quæ & ipſa poetria fuit.

Alceus, pater Amphitryonis & auus Herculis, à quo & Alcides dictus.

Alchimachus, pictor nobilis. Plin. lib. 35. ca. 11.

Alcidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcimoennis Ptolemæo, Germaniæ vrbs. Althamerus & Villanouanus Vim, eius loco ponunt.

Alcimus, i. fortis, Pontifex Iudæorum maximus, à Lyſia, quamuis de ſacerdotum genere non erat, conſtitutus. Ioſeph. c. 14.

Alciõne, mons Macedoniæ, Plin. 4. 10. 15.

Alcippe, oppidum Fucino lacu hauſtum. Pli. 3. 12. 10. aliis Archippe ſcribitur.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxum ac cęteras voluptates procliuis eſſet, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis, patiens & omni virtute præditus euaſit. Plut. in Alcib.

Alcidámas, luctator inſignis. Stat. li. 10. The.

—túque ſpectate palæſtris,
Omnibus, & nuper Nemæo in puluere fœlix
Alcidama.

Alcídamas, Eleates philoſophus, diſcipulus Gorgiæ Leontini, ſcripſit de muſica. Suidas.

Alcidamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit, auctore Cicerone lib. 1. Tuſcul. quæſt.

Alcides, Minerua cognominata eſt à Macedonibus. Liuius lib. 2. Deca. 5. de Perſeo rege bellum aduerſus Romanos ſuſcipiente: Ipſe (inquit) centum hoſtiis ſacrificio regaliter Mineruæ, quam vocant Alcidon, confecto, cum purpuratorum ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.

Alcides, Herculis cognomen, ab ἀλκὴ quod eſt robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno Andromedis & Perſei Amphitryonis patre. Idẽ Seruius ait in lib. Æneid. 6.

Nec verò Alcidem me ſum lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c. (pſit Suidas.

Alcimedes, poeta tragicus, Megaréſis, vt ſcri-

Alcimêdis, vxor Æſonis & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, cælator inſignis, Virg. Eclog. 3.

---pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimoennis, Germaniȩ vrbs. Ptol. Quidam eius loco Vlmam ponunt.

Alcimus, locus in Attica iuxta Piræum, Plutarc. in Themiſt.

Alcimus orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentiſſimus. Diog. Laert. lib. 2. in vita Stilponis.

Alcymus, Lydorum rex, prȩcipua pietate inſignis ingenióque mitiſſimo, Cæl. lib. 19. c. 2.

Alcimenes poeta tragicus Megaréſis, Suidas.

Alcimenes inter Achæos gloria generéque vir primarius, cuius meminit Plut. in Dione.

Alcimenes Epirota, Demetrij comes, omniũ audaciſſimus ac robuſtiſſimus, Plut. in Deme.

Alcinous, rex Phæacum in Corcyra inſula Nauſithoi regis filius Aretem Rexenoris filiã in vxorem duxit: Vlyſſem naufragum honorificè ſuſcepit, eique coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit: demum alia naui, muneribus, ſociiſq; datis dimiſit.

Alcinous, hortorum cuſtos, apud Vir. 1. Geor. de quo etiam Ouidius,

Præbet Alcinoi poma benignus ager.

Et Papinius,

Quid bifer Alcinoi referam pomaria, vóſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Dicitur etiam Alcinus, apud Homer. in Odyſſ.

Alcinous, philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuit decretorum Platonis.

Alcinoi portus, in Corcyro. Euſtat.

Alcion, medicus, cuius meminit Ioſeph. li. 19. c. 1. Antiq. Iudaicarum.

Alciphron Magneſius philoſophus Alexandri temporibus, author Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cuius ſæpe meminit Theocritus, & Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neque ego Alcippen, nec Phillida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus quæ Halcyonides ſunt dictæ.

Alcippus, ciuis Lacedęmonius, inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis contrarias in re publi. partes ſouentibus in exiliũ actus fuit. Huius vxor Damocrita, cùm virum in exilium euntem perſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatæ vltor naſceretur; cœpit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam quũ ex more fœminæ vrbis primariæ ad nocturnum ſacrum in Andronem quendam conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiam, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores coniecit, ignémque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde ſe ipſam interemit. Plu. in Agid.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen apud Pli. lib 3. c. 11.

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cùm Bacchum eiúſque Orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionẽ mutata eſt: telæ autem in vitem & hederam. Ouidius quarto Metamorphoſeos.

Alciſthenes, Sibarita ditiſſimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: aliàs Antiſthenes.

Alclyth, Scotiæ fluuius, Cloyd hodie, Ger. Mercator. mihi videtur vrbis nomẽ non fluuij ex Hectore Boëthio: & Alcluit videtur mihi Beda Vrbẽ deſcribere, qui tradit eam à fluuio ſic dici Cluit nũcupato ad quem ſita eſt. Al enim petram ſignificare ait. Dounbriton hodie dici ſcribit Boëthius. vide Glota.

Almania, vide Heraclea.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiaraus ad bellũ proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eámque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulȩ à cæteris additur: quum poſtea ob matris cȩdem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cum filiam eiuſdem Alpheſibœã amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cæterum, cùm aliquando ad Acheloũ fluuium poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſétque ipſi Callirhoe Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod tamen repetendum quum proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœȩ, Themone & Axione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur ſentire, à filiis Callirhoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in vltionem patris occiſi ſunt, Ouid. libro 9. Meta. Ab eo fit adiectiuum, Alcmæonius, nia, nium. Propertius libro 3.

Aut Alcmæoniæ aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli filius XIII. Athenienſium archon ſeu princeps, regnauit annos 2.

Alcmæon, qui & Alcmã philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica. Suidas. Is primus

mus morbo pediculari periit, vt ſcripſit Ælianus.

Alcmæon, Themiſtæ accuſator. Plutarch. in Ariſtide.

Alcmæna, aut Alcmene, Electrionis & Lyſidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur: in qua expeditione cum Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmænam ardes, forma militantis viri ſumpta, ante lucem, quaſi ab expeditione rediens, ad eam acceſſit: illa autem maritum ſuum eſſe credens, cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet, concepitque, & ſic ex vno tempore geminos peperit, Iphyclum ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue.

Alcman, vel Alcina, è Lydia, Sardienſis poeta Lyricus, filius Talmantis claruit XXVIII. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Aliatę: & cum nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmánia, ciuitas Cariæ mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Stephan.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli. Plin. lib.4.

Alcmenon, XIII. Athenienſium rex, regnauit annis II.

Alcmena, vel Alcumêna, mater Herculis Amphitryonis Thebani vxor ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt à robore, quoniam mulier multum præ ſe tulerit animi conſtantiæ, ad viros proximè accedens. Heſiod. in Aſp.

Alcomenæ, ciuitas in Ithaca inſula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretēſis ſagittarius, cuius filium cùm draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deſiceret vulnere, nec tranſiret in filium. Seruius in illud Virg. Ecl.5.

Aut Alconis habet, laudes aut iurgia Codri.

Fuit hic Erichthei Athenienſium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcona Pompeiana, Galliæ Narbonenſis portus XVIII. M.P. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magiſtro ſuo Sergio monacho, & ſociis quibuſdam Iudæis, conſcripſit, partim ab Hebræis, partim à Chriſtianis mutuàs. Is liber in Conſtantienſi concilio à Segobienſi Theologo eſt tranſlatus, atque ante paucos annos typis excuſus, Munſt. lib.5. Coſm.

Alcta, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptol.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis ornatiſſimus diſciplinis, primus apud Pariſios litterarũ aperuit ludum, honeſtiſq; effecit exhortationibus, vt Carolus Magnus, cuius præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit gymnaſium, multiſque exornauerit priuilegiis, Munſt. lib.3. Coſm. Conradus de ipſo hunc in modum ſcripſit, in Biblioth. ſcriptor. Alcuinus, ſeu Albinus monachus, ac diaconus, abbas monaſterij S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & S. Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita pene ſcripſit volumina: author vbique pius, vbique doctus, ſuccinctus, maturus, grauis, ſcientia plenus, & ante alios præcipue dignus, qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium rerum quæ ſub Sole geruntur, magis dilucefcat & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis, ad amorem cœleſtium ardentius inflammentur.

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus, ex Atlante & Pleione nata, quę placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide *Pleiades*. Bocatius lib.4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & Deorum commiſeratione in auem ſui nominis mutata eſt. Ouid. lib.11. Metamorph.

Ingemit Alcyone, lacrymas mouet, atque lacertos
Per ſomnium, &c. Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marſipeſia dicta eſt: vxor Idæi, quã Apollo cùm rapuiſſet, non dubitauit maritus ſumpto arcu & ſagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cum fruſtrà conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugẽtes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyone non diſſimile ſortita videretur.

Alcyoneus, Antigoni filius. Laert. lib.4. Plutarch. in Pyrrho.

Alcyonium, mare, vide Corinthiacus ſinus.

Alcyonium, ſtagnum immenſæ altitudinis. Pauſan. in Corinthia. ſic de eo: Nero imperator enim iunctis ad multorũ ſtadiorũ funibus, ad eóſque plumbo religato, additis eo aliis ad vſum inſtrumentis, nullum tamẽ potuit altitudinis terminum deprehendere. An hoc idem ſtagnum ab eodem Pauſania quoque Amphiarai fons dicatur, mihi non ſatis liquere, ex eius lectione, ingenuè fateor.

Alcyoneus, gigas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cuius filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphytrite in Alcyones ſunt mutatæ: quarum nomina ſunt Phoſonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alduabis, eſt fluuius Celtarum, oriens circa montem Iuram, Sequanos ab Heluetiis diuidẽs, lapſúſque per comitatum Burgũdiæ, montem Bellicardũ, Inſulam ac Clarauallem caſtella perluit, ac Veſontionem Sequanorum oppidum, vt circino circumductum penè totum tingit: dehinc Dolam vrbem præterfluens, circa Viredunum, non longè à Cabillonenſi vrbe. Arari fluuio miſcetur, Gallicè, *le Doux*,

letium Pomponij eſt,ni fallor; etſi Niger Baleſium S.Cataido dici ſcribat.

Aletrium,Straboni Latij oppidum eſt. Alatro nunc dici ſcribit Leander:incolas Aletrinates habet Cicero.

Aletrinates,populi Italiæ in tractu Campaniæ,Plin. lib. 3. cap. 5. Aletrium oppidum eorum,Strabo.

Aleuntium,oppidum,Plin.3.8.19.

Aleus,fluuius Siciliæ,& tribus quædam ſiue locus in Coo:ita dictus ab Aletio quodam rege.Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Alêus Iupiter.Vide Elis.

Aleu,Arabiæ fœlicis inſula.Plin.

Alex,Locrorum flumé in Italia. Ἄληξ Straboni,Dionyſio & Thucydidi;Caicinus. Pauſaniæ,Æliano,& Plinio: ſynonyma ſunt Hermolao; Aleſſo hodie dici ſcribit Leander. Lucanũ hunc quoque vocat Marius Niger, neſcio quo auctore, Caicinum Locréſium in magna Græcia fluuium eſſe, qui horum agrum à Rhegino diuidit.Pauſanias in Eliacis docet:ac Cecinus, & Alex ſunt diuerſa flumina Thucydidi lib. 3. Alecem hunc fluuium, credo Ciceronem ad Trebatium, Halecem nuncupare, & fortaſſe eundem Theocritus Allentem vocat.

Alex,fluuius Italiæ,aliàs Alecus.hic fluuius Plinio Carcinas appellatur,Pauſaniæ & Æliano Cecuius.Volaterranus.hodie *Aleſſo*.

Alexamenus Ætolus,Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector, mox ab Lacedæmoniis ipſis in regia obtruncatus.Liuius Decad.4.lib.5.

Alexander Aphrodiſæus,interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat. Suidas & Stephan.

Alexander Grammaticus,oppido Gotthico natus,dè varia hiſtoria ſiue materia XXXIII.volumina ſcripſit,peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander,Aſiæ rex & Syriæ dictus Balam.

Alexander,Iudæorum rex,Ancus dictus: regnauit annis II.

Alexander cognométo Magnus,Philippi regis filius, Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus,Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iuſt. Plut. Darium Perſarum regem ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit: Perſepolim diripuit:Coſſæos fregit:cũ exercitu in Aſiam traiecit:ad Granicũ Perſas ſuperauit. Sardũ,Miletum & Halicarnaſſum cepit, terris omnibus vſque ad Phrygiam deuictis,Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæſtionis funere mortuus eſt. Regnauit annis XII. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus eſt,ne vir vnicã gloriam adeptus, ſine laude vnquàm nominaretur, nam ſolus cõdito æuo quantum hominũ memoria eſt inexuperabili imperio auctus, fortuna ſua maior fuit, ſucceſſúſque eius ampliſſimos,& prouocauit ſtrenuus, & æquiparauit vt meritus,& ſuperauit vt melior, ſolúſque ſine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius ſperare,vel optare fortunam. Apul.eius res geſtas ſcripſerunt Q.Curtius, Arrianus, Plutarchus.

Alexander Magnus tãto amore homines ingenio & ſcientia præſtantes eſt proſecutus, vt Homero ſcripta ſcrinio Darij, Perſarum regis, concludi, ac tanquam pro viatico ſeruari iuſſerit:& Pindari vatis familiæ,penatibúſque pepercerit,cũ Thebas caperet: & Ariſtotelis philoſophi patriam ciuitaté condiderit, Plin.libr. 7.cap.29. Edixerat,ne quis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quã Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculperet. ibidem. Plin. cap.37. Quàm ipſe bibaciſſimus fuerit,& quod ebrietate & crapula obierit, vide in dictione. Proteas.

Alexandri, quæ & Aracia, inſula Perſidi adiacens Ptolemæo Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀρακία.

Alexandri Magni aræ & fines,Plin.6.16.18.& cap.17.6.57. Romanorum ad ipſum legatio 3.5. 89.Itineris eius menſores 6.17.50. Nauigatio, 6.23 19.Aræ,6.25.3.Bucephala oppidum,ibique eius ſepulchrum 6.20.2. Darium vbi vicerit.6. 15.39.Plut.in Alexan.

Alexander,Amyntæ filius,legatos Megabyzi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit.Iuſtin.lib.7. Decimus fuit Macedonum rex,regnauítque annis LXIII.

Alexãder,Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit,Ioſeph.lib.14. cap.11.belli Iud.lib.1.cap.17.

Alexander, qui & Epiphanes, XI. Syrorum rex regnauit annis V. ſecundùm Ioſephum: ſecundum Eutropium vero X.menſes VIII.

Alexander,Caſſandri filius,Macedonum rex, regnauit cum Antipatro annis II.

Alexander XIX. Macedonum rex, regnauit annum vnum,interfectus eſt à Ptolemæo Alorite.Plutarch.in Pelopida.

Alexander, X.Corinthiorum rex, regnauit annis XXV.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorũ regno ſucceſſit,Timoleum Leptinã ad deditionem coegit, in Peloponeſum exulatum miſit,ciuitates libertate donauit.Diod.

Alexander Pheræus,Theſſalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius perſæpe Cicero Offic.lib.2.

Alexander, Pyrrhi filius, Epirotarum rex,regnum Macedoniæ oppugnauit.

Alexander Zebéna, XVII. Syrorũ rex Demetrium vicit,regnauit annis II.Iuſtin.lib.39.

Alexander,XI.Syrorum rex à Ptolemæo Philometore conſtitutus,regnauit annis V.

Alexander, Iudæorum rex, regnauit annis XXVII.Iamneus à Ioſepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus,à Conſtantini exercitu iugulatus eſt.Eutrop.lib.11.

Alexander VII. Conſtantinopolitanus Imperator,

rator, vir luxu & ignauia perditus, regnauit anno vno & menſe vno.

Alexander Epirotes vbi obijt, Plin. 3. 11. 1.

Alexander quidam genere Phryx, diſciplina medicus, & vitæ & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cum aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos, in quos quæſtiones ac tormenta ſic agitabantur, vt omnibus, qui aſtabant, palam fieret quid animo gereret. Cúmque id populi notauiſſent, ingentes maxime pro his, qui quod prius negauerant, rediuiua nunc confeſſione reuocabant, conclamauerunt aduerſus Alexandrum, hæc ipſo inſtigante committi. Qui iuſſus à præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe libera profeſſione teſtatur: quem continuo præſes præparandum beſtiis condemnauit. Euſeb. lib. 5. cap. 3. hiſt. Eccleſ.

Alexandra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filium Hircanum ſacerdotio præfecit. Phariſæis verò ac Iudæorum Reipublicæ adminiſtrationem commiſit, regnauit annis IX. Eſt & Alexandra, quæ & Caſſandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inſcribitur poëma de Alexandro Paride, Volaterran.

Alexandria, vrbs Ægypti, non longè à Nili oſtio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita, quam Dinocrates architectus meritus eſt mirabili ingenio, quindecim millium paſſuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, anguloſo dextra læuáque procurſu. Mareotis lacus ad Meridianam vrbis partem EuripoCanopico oſtio immittitur. Habuit olim ſcholas omnium diſciplinarum liberalium, fuitque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Conſtructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigeſimo ſupra trecenteſimum, intra ſpatium ſeptemdecim dierum (vt teſtatur Iuſtinus lib. 11.) cum ſex millibus murorum paſſibus, olim Leontopolis: Racotis Polis, Pharos, Sebaſte, Auguſta Iulia, Claudia, Domitiana, & Alexyncteria cognominata eſt. No Hebræis dicitur teſte D. Hieronymo. hodie *Scanderia* vulgo dicitur à Turcis. A quibuſdam *Alexandreta & Alexandrona*.

Alexandria Ægypti difficulter aditur, Plin. 5. 31. 3. & cap. 12. 16. 34. Obeliſcus in ea, Plinius 36. 9. 6. 15. Deſcriptio eius, 5. 10. per totum, & cap. 34. 6. 6. Nomos, 5. 9. 16. Diſtantia eius ab Heliopol., 6. 23. 74. à Sicilia, 6. 33. 7. Vocatur etiam Pharos, Steph.

Alexandria, vrbs Aſiæ, etiam ab Alexandro condita.

Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexandria, vrbs Liguriæ, vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandréa. Propertius,

——*noxiæ Alexandrea aptiſſima tellus.*

Alexandria Ægypti, ab Alexādro, poſtquam Ægyptum ſine labore obtinuiſſet, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo, obſeſſa, Liuius lib. 4 Decad. 1. Eādem à Romanis ſubmerſam Cæſar publicis inſtaurauit expenſis. Caſs. Diocletianus Alexādriam, menſe VIII. cepit, Optimates cecidit. Læt. Oroſ. Eutrop. Demum à Perſis quoque capta eſt. Blond.

Alexandria apud Tanarum fluuium à Mediolanenſibus, Placentinis, & Cremonenſibus ædificata, Blond.

Alexandria, ab Alexandro, victis Paropamiſadibus, ad Caucaſum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactrum, Plin 6. 16. 17. Carmaniæ oppidum, Plin. 6. 2. 70. Ciliciæ, 5. 27. 2. iuxta Caſpium, 6. 13. 40. Indiæ, 6. 23. 5. 9. Alexandria Margianæ vbi, 6. 16 6. ad Tigrin fluuium, lib. 6. cap. 27. Troadis, 5. 30. 16. Stephanus, & alij octodecim huius nominis ciuitates enumerāt, videlicet Ægyptiam, Troadem, Thracicam, Neartorum, Opianam circa Indiam, Ciliciam, Cypriam, Cariam, Bactrianam, Arachoſiam, Macarenam, Sorianam, Indicam, Arachoſianam, Ariam, Melanam, Sogdianam, Tanaitidem. Sūt & aliæ Alexandriæ, nempe Carmanica, Mygdonica, Caucaſæa, Ptol. Plin. Arrian. Curtius, Strabo.

Alexandria, mons & pars Idæ, Antandro imminens, vbi controuerſiam dearum aiunt à Paride diſceptatam. Strabo, Steph.

Alexandria, nomen ſyluæ Chalcidenſium ſupra Clazomenios, in Ionia, Strabo.

Alexandrinorum Nomus in Ægypto, Ptolem.

Alexandropolis, Medorum vrbs, ab Alexandro ſubacta & ſic vocata, Plutarch. in Alexandro, vide Megara.

Alexandrini, à Ptolemæo Ægyptiorum rege miſſi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt, Eutropius lib. 2. Iidem regem Auletem regno eiecerunt, qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæſiuit, & à Gabinio reductus eſt, Plutarch. in Catone Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandrium, Iudææ oppidum apud Ioſephum lib. 14. Antiq. Iudaic. cap. 6. Strab. lib. 16.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas: ab Alexandro Magno conditore, Plin. 6. 25. 15.

Alexas, Laodicenus, qui Antonium ab Octauia diſiunxit, & Cleopatræ coniunxit, ſuæque perfidiæ Cæſaris iuſſu luit pœnas, Plutarch. in Ant.

Alexippus, medicus Alexandri, Plutarch. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide Regiaco. Diodor. lib. 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras*. Alijs eſt Alexia,

Alexia, inter Celtas oppidum Mandubiorum in ducatu Burgundiæ,finibúſque Heduorum : non longè à Lingonenſibus,nunc in vici formam redactum, nomen retinés,à quo etiam hodie,vt pleriſque placet, magna pars eius regionis Alſetum nuncupatur : nec longè diſtat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris lilij formam Cæſaris iuſſu, vt ipſe ſcribit, factæ ſunt, Cæſar. 1.Com. Nihil hodie eius exſtat,præter nominis vmbram. *Aliҫe*, Paradin.

Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio, Oſiridis filio condita: & qua occaſione,vide in dictione Galathea.Eam non ſine ſudore magno Cæſar adæquauit ſolo,Munſt.lib.2.Coſmog.

Alexicacos, i.malorum depulſor Apollo vocatus eſt, Arrian.lib.8. Pauſan.in Eliacis & Atticis ideo illi nomen inditum ait, quod peſtilentiæ morbus cum bello Peloponneſiaco in Attica graſſaretur,oraculo Delphis reddito populum liberauit: vnde eſt illi nomen factum: quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus,Macrob.Heſych.Lactant.lib.5.Inſtit.diuinarum.

Alexynteria,vide Alexandria.

Alexinus Elienſis, Eubulidis Mileſij diſcipulus, vir acer & contentionis viribus ac neruis clarus, Zenonis inimicus: dum nataret in Alpheo flumine arundinis acumine læſus fato functus eſt, Laert.lib.3.

Alexio, Medicus, Ciceroni familiaris, cuius meminit idem Cicero lib.3. ad Attic.15.epiſt.

Alexium, vide Liſſus,hodie oppidum quoddam in Burgundia, Plin.34.17.12.

Aléxis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menandrum reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum,Suid.

Alexis, Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione,ac ſuperbus:quem Virgilius rogatus ad prandium,cum vidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimum, dilexit,cúmque dono accepit. Hunc autem dilectum fuiſſe Pollioni conſtat,& Virgilium gratum ſe futurum exiſtimaſſe, ſi eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Tráſpadanam Italiæ partem tenebat,& agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij,

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.

Alexius puer,Conſtantinopolitanus Imperator, regnauit annis III. Andronico à patre commiſſus, primo tutorem egit, dein imperij conſortem: demum Alexium interfecit,Æmil. lib.5.

Aléxius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauítque annis XXXIII.

Alexius,Græcorum Imperator,fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno interemit, Æmil.

Alfaterni, populi, Plin.3.5.11.& cap.12.3. 10.vide Nuceriæ.

Alfellani, populi,Plin.3.11.35.

Alfredus, VI. Anglorum rex,ab Adriano II. regia corona Romæ honeſtatus,regnauit annis XXVIII.Polyd.lib.5.

Algarixa, vide Hieroſolyma.

Algidum, Italiæ oppidum vicinum Tuſculo,in alto monte ſitum,ex aëris Algore dictum, nunc *Roca del Papa*,ex veteris ſitus deſcriptione notatur,Volater.Nemus item in Latio, vulgò *Selua del Aglio.*

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma,in quo eſt Algidum oppidum. hodie ſylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius,

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Algonum,locus apud Strabonem.

Aliacmon, Macedoniæ fluuius, Ptol.hodie *Pelecas & Plata nom.*

Alia,fluuius Italiæ,vide Allia.

Aliam,i.folia vel excelſus,filius Sobal, 1.Paral.qui Geneſ.36. Alan dicitur.

Aliardij, Africæ propriæ gens,Ptol.

Aliaria, Commagenæ vrbs, Anton.

Aliartum, Bœotiæ oppidum, à M.Lucretio prætore expugnatum,Liu.5.Decad.lib.5.

Aliartus, Ptolemæo Meſſeniæ ciuitas, Niocaſtro,Nigro, Archadie Theueto.

Alibaca, Pentapolis regionis vrbs, in Africa Ptolem.

Alibas, fluuius infernalis. omnia exſiccans, Suidas.

Alicadra, Mediæ vrbs.Ptolem.

Alicanum : Pannoniæ vrbs, Anton.

Alicarna, vide Chalcis.

Alichorda, Bactrianæ oppidum,Ptol.

Alicyrna, Acarnaniæ vicus,Strabo.

Alicis, Laconiæ vrbs,& Atticæ tribus. Diod. Strabo.

Aliena, inſula Æthiopiæ, in Adulico ſinu, Plin.

Alicarnaſſus,nomen loci, 1.Mach.15.

Aliena, aliàs Aliæ,inſulæ,Plin.6.29.38.

Aliſa,vide Alipha.

Aliger, Cupido cognominatus eſt,Virgil.

Ergo his Aligerum dictis affatur Amorem.

πτερὸς,id eſt, alatus vel pennatus à Platone in Phædro vocatur. Hinc & Cicero de Natura deorum eundem pennatum vocat,à Phurnuto verò πτερωτὸς dictus, quaſi dicas, volans & pénatus, quoniam leues & vagas amantium cogitationes faciat. Atque in auis modum ipſe ideo volare fingitur.

Aligmon fluuius, Claud.de bello Getico,

Et fruſtra rapidum damnant Aligmona Beſſi.

Alij, populi Ælienſes, vel Elei,quos geſſiſſe bellum Ætolis, ex Polybio cognoſcimus.

Alilæi, Arabiæ fœlicis populi,Diodor.

Alimala, regio Lyciæ. Steph.

Alimus, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Alimus, untis, pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Steph.

Alina, Cariæ vrbs, & Cryeorum inſula. Step.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliàs Hynidos. Vide *Alina* in Stephano.

Alindóa, vrbs Macedoniæ. Steph.

Alingonis portus, circa Garumnam fluuium. Sidon. lib 8. epiſt.

Aliaza, vide Oroſa.

Aliphe, olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. lib. 1. Serm.

Alipheræa, Minerua cognominata eſt, vt Steph. & Polyb. ſcribunt. Aliphera autem vrbs fuit Arcadiæ quæ (teſte Polybio) in ſummitate collis arcem & æneam ſtatuam Mineruæ à cæteris ſpecie ac magnitudine longe differentem habuit: quæ, à quo, aut cuius ſumptibus, quó ve tempore erecta fuerit, etiam apud eius loci incolas in dubio fuit.

Aliphiræi, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. 8. Step.

Aliſæi, vide Æolis.

Aliptes, fuit fons apud Epheſum.

Aliſarna, vrbs Troadis. Steph.

Aliſca, Pannoniæ vrbs Antonino, Aleſca lib. Notitiarum in Valeria Prouincia oppidum. Simlerus Anyanara vocat.

Aliſontia Antonini, fluuius eſt in Moſellam erumpens, Alſ à Scaligero interpretatur.

Aliſū, vrbs Germaniæ, in maritimo Saxoniæ tractu Ptolemæo, aliàs Aliſtus.

Aliſta, Ptolemæo Corſicæ inſulæ oppidum: Iſta Pineto.

Aliſus, Ptolemæo Germanię vrbs in partibus Septentrionalibus. Parthen Villanouano.

Alitemij, populi Libyæ.

Aliterius, Iupiter vocatus eſt, & Ceres Aliteria, quòd in publica fame ſeruaſſent molitores, ne farina diriperetur: quod in Ariſtophane notant Grammatici. Plutarch. & Pollux.

Alizones, vide *Haliones*.

Alladius, qui & Rhemus, ſeu Aremulus Syluius Agrippę filius, xii. Latinorum rex regnauit annis xix. ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. c. 20. Dionyſ. lib. 1.

Allaliæ, vrbs Corſicæ inſulæ, à Phocenſibus condita. Herodot. Stephan. malim Alalia, vt ſuprà.

Allante, vrbs Macedonię & Arcadię. Steph.

Allantenſes, populi Macedoniæ, Plin. 4. c. 10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Steph.

Allectum, Scotiæ vrbs, quæ poſtea Deidonū appellatum eſt, vt teſtis eſt Polydorus, & ante eum Boëthius. Dundee vernaculè dicitur apud eundem.

Allens, vide Alix.

Allia, fluuius, qui à Cruſtominis montibus, præ alto defluens alueo, Tyberino amni miſcetur quadrageſimo ab Vrbe lapide. Hinc Allienſis dies dictus eſt, tāquam infauſtus. Silius,

Maior & horrificis ſeſe extulit Allia ripis.

Virg. Æneid. lib. 7.

Hæc er. t in faſtis, qui dat grauis Allia nomen:

Quóſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

vbi Seruius dicit, aliud eſſe interpoſitum, nam quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non iſtas habuit pugnæ Pharſalia partes,

Quas aliæ clades. non de flumine Allia intelligendum eſt, cùm ibi oſtendat omnes clades, quas Romani ſuperioribus temporibus paſſi ſunt, non eſſe cum Pharſalica clade comparādas, quæ alias ſuperauit. Alię igitur cū ibi prima corrupta ſit, eſt ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Brenno. Lucanus,

Et damnata diis Romanis Allia faſtis.

Allienus, prætor Siciliæ ſub Cæſare. Hirtius de bell. Afr.

Allifani, populi. Plin. 3. 5. 112.

Allipha, Samnitū ciuitas Ptolemæo. Alphi, Mario Nigro, ſingulari *l*, & per *f*, ſcribitur apud Sil. Italicum lib. 12.

Alliſa, Samnitum vrbs Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Oſtiam.

Allobrox, apud Celtas eo tēpore regnauit, quo Pharao Chencres in mari Rubro periit, Moſe Hebræorum duce. Beroſ. lib. 5.

Allobroges, vel Allobryges, populi Galliæ Tranſalpinæ, qui Narbonenſibus aſcribuntur: ſiti ſunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ cōiuratione noti, ad tractum Lugdunenſem olim ſiti. Ptolemæo. Horatius,

Nouiſque rebus, infidelis Allobrox. Vide Steph. Gall. *Sauoye & Dauphiné.*

Allobrogum, regio. Plin. 34. 16. Plut. vulgò *la Sauoye.*

Allobryges, Ptol. Marliano, Poldo, & Rhenano auctoribus Gallia Narbonenſis. *Dauphinois.*

Alloéra, Lydiæ vrbs, Attalia poſtea dicta (Steph.

Allophyli, vide Philiſthæi.

Allon, i. quercus, vel fortis, pater Sephei, patris Ziza. 1. Par. 4.

Allotriges, populi in tractu Septentrionali Hiſpaniæ. Strab. lib. 3.

Alloria, vrbs Cretæ, vt ex Polyhiſtore refert Stephanus.

Alma, mōs eſt in Mœſia ſuperiore prope Sirmium & aureum, quem Probus imperator, Eutropio teſte, opere militari vineis conſeuit. Cæl. lib. antiq. lect. 18. c. 21.

Alma, Etruriæ fluuius, Antonino, qui Leandro Arbia eſt, vide Almus.

Almanſor, dux Saracenorū, de quo Volater.

Almath, i. occultatio ſiue iuuētus, aut ſecula, vel ſuper mortē, ciuitas in tribu Beniamin. 1. Para. 6. filius item Bechor filij Beniamin. 1. Paral. 7. Heb. Alemet. Vide *Alamath*. Eadem vrbs

quæ & Almon.

Almedeſſos, oppidum in ora Thraciæ, Plin. lib.4.c.1. vide Halmydiſſus.

Almene, ciuitas ad Euxinũ Pontum. Steph.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hieroſolymorũ rex VI. Ægyptios vicit, Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non ſeruatam à Soldano fidem, obſedit. Blond. lib.3. Æmil. lib.5.

Almericus hæreticus dicebat idæas in mẽte diuina creare & creari. Hunc Innocentius tertius cremari iuſſit Lutetiæ. Volater.

Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli ſacerdotes in Phrygia: ſimulachrum deæ, cultúq; victimarios ibidem facientes. Lucan. *Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.* Ouid. in Faſt.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almon,
Et nomen magno perdit in amne minor:
Illic purpurea canus cum veſte Sacerdos
Almonis dominam ſacráque luit aquis.

Almon, oppidum in Theſſalia. Plin.4.8.1.

Almon, ciuitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè Salmon etiam dicitur, vt Stephan. habet Almonia, vide Minya.

Almon, pater Laræ Nymphæ, ex qua Mercurius Lares peperit.

Almon, Steph. ciuitas eſt Bœotiæ: aliàs Almonia. Vide Mynia & Salmon. Steph.

Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ.12. eadem vrbs quæ & Almath.

Almópia, Macedoniæ pars, ſic dicta ab Almope gigãte Neptuni & Arthamantidos Helles filio. Steph.

Almopij, populi. Plin.4.c.10.

Almops, Neptuni & Athamãtidos Helles filius, à quo Macedonię pars Almopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Steph.

Almos, Siſyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyrionis, ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus eſt Mimas rex Orchumeni: idem tamen Miniæ matrem Hermippen, Bœoti filiam appellat.

Almus, Hungariæ mõs, quem Probus Imperator electiſſimis vitib. ex Italia allatis (vt tradit in eius vita Aurel. Victor.) cõfert. Arpacarro & Tarczal incolis vocatur, vt teſtatur Lazius. Vopiſcus Alma habet.

Alnus, frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre excæcatus & occiſus eſt. Volater.

Alo, ἀλῶα, τὰ, numer. plur. feſtiuitas fuit agricolarũ Athenis, quæ ſubuectis ex agris frugibus, in honorem Cereris & Bacchi celebrabatur: ſic verò dicta, quod in areis quæ Græcè ἅλως dicũtur, præcipuè moras traherẽt homines, vnde & Cererem ἀλωάδα, i. areas replentem veteres nuncuparunt. Gyraldus de diis.

Aloéus, gigas, cuius filij dicũtur Martẽ vulneraſſe, à quo patronymicũ Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex ea peperit filios, Othum & Ephialtem, qui & Aloidę dicuntur, quos Aloeus educauit vt ſuos: & cùm nouem digitis ſingulis mẽſibus creſcerent, gigãtibus aduerſus ſuperos bellum parãtibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecundam vxorem Eurybæam, Lucanus,

Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Virgilius in 6. Æneid.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Agreſſi, &c.

Alogiani, hæretici, ſic vocati, tanquam ſine verbo: quia Domini verbũ recipere noluerũt, Ioannis Euangelium reſpuentes: in quo Dei Filius Verbum Patris appellatur.

Aloidæ dicti ſunt Othus & Ephialtes ab Aloeo gigante.

Aloin, ciuitas Theſſaliæ, Steph.

Alónis, inſula & ciuitas Maſſiliæ. Steph.

Alóne, vrbs Hiſpanię Tarraconẽſis Pomponio Melæ. Alicante, Cluſio, vide Proconneſus.

Alóne, inſula iuxta Cyzicum, & inter Lebedum & Teon Ioniæ. Plin. lib.2.88.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas, Steph.

Aloneſus, vide Haloneſus.

Alóni, populi Meſopotamiæ, Plin *6.26.16.*

Alontigeceli, populi Hiſpaniæ. Plin. 3.c.1.

Alontium, vel Alúntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio, vide Aluntium.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homer. lib. 2. Iliad. Plin. lib. 4.c.7. Alia eſt Atticæ, alia Ponti, vnde Pentesilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta circa Lócridem, &c. Stephanus Theocriti Scholiaſt. Alopen. Theſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatem vocat.

Alopece, Mæotidis paludis inſula, *Iſle des Renards,* vocat eam Pinetus, ídq; ne magis ſignificatiuè, quã propriè, ſubdubito. Calarus etiam vocari ex Stephano videtur, vide Taurica Cherſoneſus, dicitur & Alopecia, vt Ptolem. qui eam Tanais quoque appellari ait.

Alopece, eſt inſula Boſphori Cimmerij apud Plin. lib.4.cap.12. Eſt & altera eiuſdem nominis inſula è regione Smyrnæ ſita, in mari Ægæo, quæ recenſetur à Plin. lib.5.c.31.

Alopecia, inſula, Migadorum hominum domicilium. Strab. lib.11.

Alopeconneſus, inſula. Plin.4.c.12. oppidum lib.19.c.3. Steph. Vide Calarus.

Alotos, Macedoniæ vrbs, Pomp. lib.2. Steph.

Alopecos, vide Orchalis.

Alopes, vide Epheſus.

Alor, vide Calor.

Alorus, Pæoniæ in Macedonia vrbs. Ptol. Stephan.

Alos, Argiæ vrbs in Peloponneſo, Heſych. Arcadiæ vrbs, Steph. & Phthiotidis. Plin.& Theſſaliæ. Etymol.

Alolanga, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Alous vrbs Illyridis, Steph.

Alpenus, Locrorum metropolis, apud Thermopylas, Herodot.

Alóſtigi. Vide Alaſtici.

Alpes, ἀλπεῖς τὰ ἀλπεινὰ ὄρη, Steph. ἄλπεινα ὄρη vel ἄλβια, à candore niuium dictę, quia perpetuis fere niuibus albeſcunt. Sabini enim Alpum dixere, quod poſteri Latini Album. Silius ——*clauſas niuibus rupes, ſuppoſitaq; cœlo Saxa vocat.* Sunt autem montes altiſſimi, Galliā Tranſalpinā à Ciſalpina diuidentes: nunc verò promotis finibus termini ſunt Italię & Germanię. In longitudine centum millia paſſuum patent à ſupero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius vero tria millia ſtadiorum hos. Annibal peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.

Galliam per medias rabies effunditur Alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin.3.4.2. Ab Annibale exuperatæ 36.17. Sæpe tremuerunt, lib.2.cap.8. Earum longitudo, Plin.3.19.17 Altitudo, 2.67.1. Geminæ fauces, 3.17.3. Trophæum, 3.20.13. & inde Incolæ, 3.20. per totum. Alpinæ gentes à quo victæ, 3.20.16. in his Saliūca qualis, Plin. 21.7.31. Cryſtallus, 37.2.44.56.

Albia & Alpionia olim dictos huiuſmodi montes fuiſſe ſcribit Strabo, hodie multis locis in Germania adhuc Alben vocantur, Salpij videntur à Lycophrone appellari, vt ſentit eius commentator Iſacius. Alpis quoque ſingularis numeri. Sic vſus eſt Lucanus & Dionyſ. Alexadrinus. De Alpibus vide Alciatum in commentariis in libellum Taciti, de Germania: ſed in primis Ioſiam Simlerum in libello quem de Alpibus inſcripſit.

Alpes Iuliæ Tacito, in foro Iulio, regione Italiæ, Zellie Leandro, Iulien Schudo. Eas quoque Carnicas & Noricas nominari ſcribit Simlerus, commentar. de Alpibus. Am. Marcellinus tradit Iulias Alpes antiquitatem Venetas nominaſſe, vide Aldius.

Alpes ſummæ, Cæſari & Antonino, vulgò S. *Godart.*

Alpes Venetæ, vide Alpes Iuliæ.

Alpeia, oppidum eſt Celticę regionis in Hiſpania vlteriori, Plin lib.3. cap.1.

Alpha, fluuius non longè ab Aquileia, vbi occiſus & proiectus dicitur Conſtantinus.

Alphabucelis, Marſorum in Italia vrbs, Ptol.

Alpharemia & Alpharerna, vide Nuceria.

Alpia, litus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris, Steph.

Alpeni, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum, Stephanus.

Alpenor, vates ab Vlyſſe interfectus, Bocat.

Alpéſa, oppidum, Plin. 3.1.58.

Alphæus. Vide Alpheus.

Alphæus, i. milleſimus vel doctus, aut dux pater Iacobi Apoſtoli, Matth. 10. Marc. 2. Luc. 5.

Alphatêrni, vide Alfaterni.

Alphateria. Vide Nuceria.

Alpheius, Peloponneſi fluuius, Ptolem. Hodie *Rophea.* Vide Alpheus.

Alphélas dicitur Arethuſa apud Ouidium lib 5. Metamorph quaſi Alphei filia.

Tunc caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alphei amatoris vim fugientem, in fontem ſui nominis eſſe conuerſam.

Alphénus, nomē eſt ſutoris apud Horatium lib.1. Sermonum. - *vt Alphenus vafer in omni*

Abiecto inſtrumento artis, clauſaq; taberna

Sutor erat.

Alphéus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandriæ conſul, Lamprid.

Alphéſa, oppidum Bæticæ Hiſpaniæ, Plin.

Alpheſibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor, Virg. Eclog.5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

ab ἀλφῶ, inuenio, quaſi inueniens boues.

Alphea, Diana ab euentu, quod Alpheus amore Dianæ percitus, Ortygiam vſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi conciliatum eſt de facto cognomen, Cæl. Rhod. lib. 13.

Alpheias dicitur Arethuſa apud Ouidium, lib.4. Metamorph.

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

Alphêus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Piſas defluens longo curſu in Achaiam & ibi à terra abſorptus, atq; ſubter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit, Virg. 3. Æneid.

Alpheum fama eſt huc Elidis amnem

Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc

Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo lib.6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terra in Arethuſam fontē erumpere. quamobrē finxerūt poëtę Arethuſam venatricem, [illegible] ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiā, quam Alpheum [illegible] Pauſanias dictum exiſtimat, quod Alphos, [illegible] ſpecie curet, Plin.4 5.10 11.& c. 6 3 8 & c 5.31.5. Hunc fluuiū nonnulli [illegible] pro Deo coluerunt, cui & ſtatua [illegible], & communem aram cum Diana erexerunt. Conſecuta fuit etiam ipſa Arethuſa poſtmodum diuinos honores, vt ait Nicanor Samius lib 3 de [illegible] ſiqui [illegible] mos fuit. Ægenſium, qui populi fuerunt Achaiæ,

liba ſumpta ex ara Salutis in mare proiicere, quę ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarétur, ſicut refert Meláthos lib.2.de Sacrificijs. Quoniam non animi ſolùm, ſed etiã corporis munditiẽs Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcirco aquam illam quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerũt, & fluuium ipſum qui huiuſmodi aquã ſuppeditaret, exiſtimauerũt eſſe Ioui amiciſſimum atque acceptiſſimum. Alij mythologi diuinã vim animorum noſtrorum virtutiſq; naturam per huiuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formã, vt ſuum propriũ bonum (quum ipſa per ſe inutilis ſit & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem tanquam formã ſuam expetit. Hęc cauſa eſt cur Alpheus fingebatur ſequi Arethuſam, cùm ἀλφὸς ſit macula, ſiue imperfectio: & ἀρετὴ virtus à Græcis nominetur, N.Comes mytholog.lib.8.cap.11.

Alphenus Varus Iuriſcõſultus Cos. fuit cum P.Vinutio. vt Pomponius ſignificat, qui Seru. Sulpitij diſcipulum hunc fuiſſe adſcribit, plurimúmque ipſius auditoribus authoritatis habuiſſe. Meminit huius & Gell.lib.6.cap.5. Horat. vrbanè hunc deridet lib.1. Serm. Satyr.3. quòd abiecta ſutrina, Romam venerit, vbi magiſtro vſus Sulpitio, tantam ſibi iuris ſcientia exiſtimationem peperit, vt conſulatum adipiſceretur. Græcè Ἀλφειὸς Ptolemæo & aliis, Rophea Sophiano eſt, *Alabo* Alph. Adriano, Niger ſcribit ab accolis Orphææ, à nautis verò Italis Carbon vocari. Video à Gemiſto Ropheas appellari, Auctor de fluminibus ſcribit hunc antea Stymphelum, & Nyctimum vocatum. De hoc fluuio Alpheo vide Chorographiã Siciliæ Claudij Aretij, qui ſcribit hunc non in fontem Arethuſæ, ſed è mari ante huius os erumpi, vocaríque vulgò Oculum Zilice, de eo vide Fazellum lib.4. decadis.

Alpheoniæ Dianæ templum, locus eſt ad Alphei fluminis oſtium, ab Olympia ſtadiis 80. diſtans, Strabo lib.8.

Alphion, lacus in Pyrrhœa, vitiligines tollens, Plin.lib.31. cap.2.

Alphius, fœnerator, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia; Vel optima nomina non appellando, mala fieri. huius meminit Horat. in Epod. Ode 2. vide Myenus.

Alphonſus, III. Hiſpaniarum rex, cognomento Magnus, regnauit annis XI.

Alphónſus, IIII. Hiſpaniarum rex, regnauit annis V. menſibus VII.

Alphónſus, V. Varemundi filius Hiſpaniarum rex, regnauit annis XXXVII. Ritius XXVI. eum regnaſſe ait. Volater.

Alphónſus VI. Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLIII.

Alphonſus VII. Alphonſi VI. nepos ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, poſt maternum auum imperauit annis LI.

Alphónſus VIII. cognominatus Bonus, Hiſpaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionoram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIIII.

Alphónſus, XI. Caſtellæ rex, regnauit annis XL. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſubiugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib.2.

Alphonſus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphonſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLI.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XIX.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.

Alpînus, poëta Memnonis Auroræ filij bella deſcripſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur,

Memnona ſuis carminibus iugulare.

Alpion, lacus, Plinio.

Alpis, vide Alpes, & Carpis.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui Epinemidij vocantur, Steph.

Alſa, fluuius eſt fori Iulij, Aquileiam præterfluens, Plin lib.3.c.18. varia nomina vulgò ſortitus, aliis enim Anſa, aliis Auſa, Limino, & Lizonzio dictus eſt.

Alſuanus, ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor Alſadamus, vide Sireon.

Alsfeldia, vrbs Haſſiæ in Germania.

Alſienſes, Italiæ populi, ab Alſia vrbe. Liuius.

Alſietina Aqua, quæ eadẽ vocatur Auguſta, Frontinus Aquæductum vrbis Romæ dicit.

Alſatia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiam deſcendentibus vaſtata eſt, Æmil.

Alſius campus. Vide Tragaſæ.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo, Plin.3.5. 30.60. Cere, Leandro.

Alſus, Achaiæ in Peloponneſo fluuius, qui è Sipylo monte in Hermum fluit, Pauſan.

Altaba, Africæ propriæ vrbs, Anton.

Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib.11. Æneidos,

Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum
Paſtorem.

Altádas, XII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis deliciis ſe exſatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio & ſeruitute. Beroſus.

Altanum, eſt Calabriæ oppidum. Anton. hodie *Soreto.*

Altao, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptol.

Altaripa, circa Moguntiam in Germania vrbs, lib. Notitiarum.

Altêa, Oenei regis Ætoliæ vxor, & mater Tydei,

dei,teſte Seruio in illud Virgilij Æneid.6.
Hic ille occurrit Tydeus, hic inclytus armis, Parthenopæus, &c. Vide Althæa.

Altellus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quod telis aleretur, ſiue quod rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quod à Latio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alternis vicibus eum audierit: nam ſicut à macro macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno altellus, Feſt.Pomp.

Alténius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreat aduenis quidem innocuos, incolis verò pernicioſos & infeſtos, Alex.ab Alexand.lib.2. cap.17.

Alternia, Carpitanorũ in Hiſpania vrbs, Ptolem.

Altes, Peloponneſi vrbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum influit. Xenoph.7.hiſtor. Græcarum. Altis à Pauſania in Eliacis vocatur.

Altêus, Tuſci filius, Lanigenûm rex, regnauit annis xx.

Altha, Babyloniæ vrbs, Ptol.

Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydonię regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igni inconſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit, quem vt etiam mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit, nimiáque ob hanc rem concepta lætitia etiam ipſa perijt. Alij tradũt eam, quòd ægrè ferret, fratres ſuos à Meleagro filio interfectos ſtipitem fatalem (vt fuſius refert Ouid.lib.8.Metam.) conditum à Parcis, in quo vita Meleagri continebatur, flamma peruſſiſſe: quo conſumpto Meleager extinctus eſt, Ouid.lib.1. Triſt. *Vtq; cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.*

Althmênes, Ciſſi filius qui Argos ædificauit, quo tempore Patrocles Spartam condidit. Strab lib.10.

Althea, vrbs Olcadum, Noua ciuitas dicta, Stephan.& Althæa. Vide Olcades.

Althémon, vide Cretenia.

Althænus, fluuius ſanans omnium vlcera animalium, ope Podalyrij, Iſacius in Lycophr.

Althepia, vide Oræa.

Althepus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terra cognominata, Cæl.Rhodig. lib.12.

Alti Euros, Africæ propriæ locus, Anton.

Altilia, oppidum Liguriæ à Trãquillo commemoratum: hodie quoque Alteiola vulgò appellatur, Volater.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentiſſima iuxta Aquileiam, Pompon.Plin.lib. 3.18.2.hodie *Altino*, quam Villanouanus Torcello dici ait, Græcè ἄλτινον.

Altiamum, Mœſiæ ſecundæ oppidum, Anton.lib.Notit. Laxius *Tolna* vocari ait, *Boſock* Simlero videtur.

Altinates, Altini incolæ, Plin.Iunior.lib.3. ad Maximum, epiſt.46.

Altiſſiodorum, oppidum in Gallia, Gal. *Auxerre*, vide Vellaunodunum.

Altius, Iupiter dictus eſt ab alti luco, Ioui ſacro, Cæl.Rhod.lib.13.cap.17.

Altis, lucus iuxta Olympiam, Ioui ſacer, vide Iouis lucus.

Altus, prope Theſſalonicam eſt.Steph.

Alua, i.aſcẽſus eius, ſiue præuaricatio ipſius: ciuitas Idumæorum, Gen.36.

Aluam, filius Sobal, Gen.34.

Aluaca, Mediæ oppidum, Ptol.

Aluerni, vel Aruerni aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cum ſe à Troianis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide Auerni.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolem. Plin.3.21.7.

Q. Aluus, Arcadiæ vicus, quem Æſculapij fanum quoque vocant, Pauſan.

Alus, i.commiſtio, ſeu conſperſio, locus ad quem deſcenderunt filij Iſraël à Daphea aſcendentes in terram Chanaan, Num.33.

Aluta, Ptol. Daciæ fluuius. Aluata, Mercatori. Lazius & Sambucus ſcribunt *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano, Plin.3.21.5.

Alutrenſes, Alpini populi, Plin.31.8.11. Lodro oppidum putat Simlerus: à quo Lodronij comites.

Aluum, Ptol. Hiſtriæ oppidum mediterraneum, Leandro *Algona*.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ, Plin.20 3.13.24.14.

Alyata, regio Bithyniæ, ab Alyacis imperio. Steph.16.

Alyattes, Lydorum rex fuit, Crœſi pater, cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maxima impenſæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, aliàs Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius, Steph.

Alyba, regio, Hom.2.Il ad. non procul à Myſia, vbi argentifodinas eſſe dixit Stephan. Hellanicus ſcribit eſſe paludem Ponticam. Vide Chalybes.

Alybe columna, Græcis ἀλύβη, quę Abyla Latinis, promontorium in Africa ad fretum Gaditanum, *Ceuta* Caſtaldo, *Sierra dalmeça* Oliuario, *Almina* Cluſio, mons ſimiarum à Nautis: Belgis *Scheminckelberg*, *Sierra Ximiera* à Petr. de Medina, quod idem ſignificat. *Alcuaia* Arabibus.

Alycæa, Arcadiæ oppidum, Pauſan.

Alycus, ciuitas Peloponneſi, Steph.

Alycus, Scyronis filius, qui à Theſeo interfectus loco Megarenſis agri nomen dedit, Plut. in Theſeo. Peloponneſi etiam vrbs eſt, Steph.

Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur, Steph.

Alydna, Phrygiæ maioris vrbs, Ptol.

Alymne, vrbs Phrygiæ Maioris, Liuius.

Alyſius Bacchus ἀπὸ τοῦ λύω, id eſt, ſoluo, Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alyſoni, populi Scythiæ Aſiaticæ, Herodoto lib. 4. ab Alyxothoe filia Dymantis dicti. Ouidius,

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis
Æſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothee.

Hæc à Priamo peperit Æacum, qui poſtea in mergum verſus eſt, Bocatius. Vide Æſacus.

Alyſſus, Arcadiæ fons eſt, cuius aqua canis rabidi morſui medetur: Pauſan.

Alyzia, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icari filio dicta, Steph.

A M

Amàad, ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Amacaſtis, Indiæ intra Gangem vrbs.

Amaccura, Africæ vrbs, D. Auguſtino.

Amachan, Arabum caſtrum, Hiſt. Miſcel. 23.

Amaci, Hiſpaniæ Tarraconēſis populi, Ptol.

Amadáti, i. conturbans legem, vel menſura, pater Aman, Eſther 3.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia Ptol. Steph. Scythę populos eſſe ſcribit, & terram eorum ἀμαξοίκειν vocari.

Amagerrobia, vide Magerrobia.

Amalaſiuntha Theodorici filia, Athalaricíque Gotthorum regis filia, cum qua imperauit ipſe filius octo annos, auſpicatus anno mundi 4448. Chriſto nato 526. hæc mortuo filio Athalarico Theodatum cognatum in conſortem imperij legit: verum ingratus hic, ac perfidus, eam paulo poſt relegauit: tandem etiam obtruncari iuſſit.

Amalchium, Plinio maris Oceani Septentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus, Plin. lib. 4. cap. 13.

Amalec, filius Eliphas ex Thamna concubina, Gen. 36. à quo

Amalecitæ, Geneſ. 14. Reg. 30. quos Amazias vnà cum Idumæis & Gabaonitis ſuperauit, bellóque interfecit decem millia hominum, totidem captis, Ioſeph. lib. 9. cap. 9. 1. Paralip. 15.

Amalech, filius fuit Iſmaelis, à quo Amalechitæ dicti: & Iſmaelitæ ſunt Saraceni. hos appellat Ioſephus pugnaces, inhabitantes Goboch, vel Iaboth, Comeſt. in cap. 17. Exod.

Amalechitis, vide Idumæa, & Antæi.

Amali, gens Getica, cui ſeruiebant Oſtrogothæ, Iornand.

Amallobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Salmanticam & Complutum, Anton.

Amaltheæ & cornu, locus in Sicilia, Athen. li. 12. c. 20. Libyæ locus apud Diodorum lib. 3.

Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amalthęam & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt, Lactant. lib. 1. Inſt. Alij dicunt nutricē eam fuiſſe capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poeta Græcus: & Meliſſi filias Adraſteam, & Idam faciunt. Fabulantur alij Amalthęę capræ alterū cornu Iouem poſtquam adoleuiſſet, officij præmium nutricibus dediſſe, vbi capram inter ſidera collocaſſet: cui illam adiecit facultatem, vt quidquid ab eo optaretur, qui illud haberet, ſiue cibus, ſiue potus, continuo naſceretur. Alij non capram, ſed Hęmonij Ætolorum regis filiam Amalthęam, quæ cornu non capræ, ſed tauri habuerit, fuiſſe ſenſerunt quod vim illam habuerit, vt ſcribit Pherecydes. Vide Achelous.

Amalthæa, Sibylla. Hanc Seruius (enarrans locum 6. Æneid. *Hic ego namq; tuas ſortes arcanaq; fata*, &c.) ait obtuliſſe Tarquinio regi nouem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe ter cētum Philippeos, qui aurei tunc pretioſi erant. Qua contempta, alio die, tribus libris incenſis reuerſa eſt, & tantundem popoſcit; item tertio: aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis reuerſa eſt, pro quibus tercentum Philippeos, quantum poſtulauerat pro nouem libris accepit.

Amamaſſus, vide Tamaſſus.

Amana, fides, ſiue veritas, vel nutrix, fluuius Damaſci qui & Albana dicitur, 3. Reg. 5. Eſt & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite eſt. hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam ſeparat, Cantic. 4. 8. fit huius mentio.

Amándra, regio ad Nilum fluuium, in quatuor diuiſa populos, Peucolaitas, Aſſagalitas, Ceretas, & Aſoos, Plin. lib. 6. cap. 36. Vrbs etiam in Æthiopia Cephei regis regione, Suid.

Amandræ, Indiæ populi, Plin.

Amanicæ, Pylæ vel Portæ Ptolemæo, quæ Curtio, & Straboni, Amanides: Polybio Manidæ ſunt ſine a, Plin. portas Amani montis, appellat: ſunt mōtis Amani anguſtiæ vel fauces. Scanderona vocantur ab Abylfedea, vt exiſtimat Bapt. Ramuſius, Portella nominantur à Mario Nigro Syriæ, Portæ ſunt eædem Ptolemæo, aut non longè hinc diſtantes. Cilicias portas Plinius hoc tractu quoque deſcribit.

Amanoides portæ, in quas Amanus mons deſinit à Tauro deſcendens, Strab. lib. 14.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio ſic dictum, quod formam effigiémque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amanteni, Ptolemæo, populi Pānonię inferioris quę hodię Vngaria dicitur, Plin. 3. 25. 5. & lib.

lib.3. c.25.& lib.2. c.7.4.10.11. Amantes appellat.

Amantes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi apud quos tum ſalis, tum carbunculorum & gemmarum copia eſt, adeò vt ex ſale domos ſibi extruere dicantur. Solinus.

Amantia, ciuitas Macedoniæ.Ptol. Steph. Calabriæ oppidum,Cedreno.

Amantini.Vide Amantes.

Amanum,portus.Plin.lib.4.c.20.

Amánus, mons Ciliciam à Syris ſeparans. Strab.lib.11. alij putant eſſe montem Cappadociæ qui & Taurus dicitur,Stephan.à Tauro deſcendere ſcribit,& ſic dictum, quod Oreſtes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, inſania liberatus ſit. Eſt auté Ptol.portio montis Tauri ad Ciliciam.Plin.5.22.5. & cap.34.6.15. hodie *Monte negre.*

Armanus,deus apud Perſas,Herod.

Amani, montis portæ,Plin.4.27.2.Amanicæ pylæ Ptolemæo.

Amara,ciuitas Arabiæ fœlicis, non procul à Mara metropoli. Ptol.lib.6.cap 7. vrbs Arabiæ fœlicis,Cedreno.

Amáracus, puer Cynaræ regis Cypri,vnguẽtarius, qui caſu lapſus dum ferret vnguenta, fregit alabaſtrum, maioréque ex confuſione odorem creauit.vnde optima vnguenta Amaracina dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam eiuſdem nominis, deorum commiſeratione commutatus eſt. Dicitur & Perſa & Samſucus. vulgo Maioranam vocant.

Amaramis,Ioſepho,nomen matris Moſis.

Amarantini,populi Colchici, à quibus Phaſis profluit.Step.ité vrbs in Ponto.Apollonius.

Amarantius,vide Phaſis.

Amardi,vel Amarbi, populi Hyrcaniæ ad ſinum Scythicum.Plin.6.13.15.& lib 6.c.17.Step. ex Strab. ſcribit Amardos eſſe populos Hyrcanis vicinos. Nardos autem in Perſia. Vbi vero Mardorum ſuo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amardus,fluuius Mediæ.Ptol.

Amari fontes, circa Arſinoen,ad ſinum Arabicum.Plin.Strabo.

Amarinthus, inſula Eubœæ, Pauſan.pagus Eretriæ in Eubœa inſula.Strab.Ptol.& Pauſaniæ vrbs ibidem. apud Strabonem vnius fluuiorum qui in Alphaam illabuntur.

Amariſpij,Bactriana gens.Ptol.

Amarſias,nauta fuit qui Theſeum in Cretã ad Minotaurum nauigantem vexit.Simonides apud Plutarchum in vita Theſei.

Amarthéus primus,Saites,Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amartus,Græciæ vrbs.Homer.

Amarua,ſeu Amaruſa, Hyrcaniæ oppidum. Ptolem.

Amaryſia, Dianæ cognomen tractum (vt Pauſaniæ videtur) ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi ſumma cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, ruſticæ nomen fuit: cuius Theocritus & Virgilius ſæpe meminerunt.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus,Strab.lib.3.

Amarynthus, Achaiæ ciuitas non procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano inſulæ Eubœæ, vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur,quæ inde Amaryſia dicta eſt.Strabo lib.10.

Amas, Mons in Laconica regione. Pauſanias.

Amaſenus, Volſcorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus rex Volſcorum, ſuos fugiens, filiam ſuam Camillam telo alligatam proiecit.Eſt etiam Siciliæ fluuius.

Amáſia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Marpurgum. Plinius 6.3.2. 12. Vide Amiſius. Stephanus Amiſſam Germaniæ ciuitatem facit.

Amáſia,vel amaſca,vrbs Ponti.Strabonis patria,Steph. Eidem Amiſus, vrbs Ponti eſt à Sinope diſtans ſtadiis quingentis: vnde Amiſius & Amiſenus.

Amaſia, ſiue Amaſias, id eſt fortitudo domini, pater Ioſa principis. 1. Paralipom.4. filius Elciæ, filij Amaſa. 1.Paralip.6. Nomen item ſacerdotis,Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas,filij Ochoſiæ,filij Ioram,filij Achab. 4 Reg. Regnare cœpit anno ſecundo Ioas regis Iſrael, regnauitque annis 11. Idumæos vicit. 4. Reg.14. 2. Paralip. 25. occiſus eſt in Lachis.

Amaſias,Straboni fluuius eſt Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phryſiæ Orientalis Metropolim, in Oceanum illabens.

Amaſis,rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum.Lucan.lib.9.

Non mihi pyramidum tumulis, euulſus Amaſis.

Regnauit annis XLIII. Hic legem condit, vt quiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ redderet, demonſtraréque vnde viueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur,qui hoc non faceret, morte afficeretur.Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plin.5 9.70. Plutarch.in Sympoſio ſeptem ſapientum.

Amaſis, peditum Da ij dux contra Cyrenenſes miſſus,regnauit annis xxx.Herod.

Amaſus,Ptolemæo:Amaſia Straboni,Amiſia Tacito, Amiſius Plinio & Pomponio Germaniæ fluuius in eius Oceanũ erumpens. Ems hodie,vide infra Amiſius.

Amaſius,Germaniæ fluuius Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infrà Amiſius,vulgo *Eems.*

Amáſſi,populi circa Mæotim. Plin.6.7.15.

Amaſtris,Xerxis vxor,vxorē Maſiſtæ Bactrianorum prꝗſidis excarnificauit,eius mammillas præcidit,eáſq; obiecit canibus: item nares,aures,labra,linguam turpiſſimis plagis deformauit.Volaterran.

Amaſtris, Ptolemęo, aliis etiam Amaſtrum, Aſiæ minoris in Bithynia oppidum ad Pōtum Euxinum, quod olim Seſamum vocatum fuit, auctore Plinio: Cromma quoque Stephano, Tzetza ſcribit ſic ab Homero vocari: ſed Strabo lib.12.tradit illud ex quatuor pagis cōſtructum,Seſamo nempe,Cyroto Cronna,& Teio, Ptolemæus Tion habet. Sed hæc tria vltima ſunt illi diuerſa,vicina tamen Amaſtri vrbi,Samaſtro hodie dicitur,teſte Nigro.

Amáſtrum,ſiue Amáſtris,vrbs metropolis Paphlagoniæ.Strab.lib.7.Flaccus lib.6.

Amáta,vxor Latini regis,mater Lauiniæ, & ſoror Veniliæ deę, quæ ne videret Æneam generum,laqueo gulam fregit, priuſquam etiam vrbs ab hoſte eſſet expugnata.Virg.lib.2.

Amátæ,populi Indiæ.Plin.6.20.29.

Amath,filius Chanaam,qui Amathones inſtituit.Ioſeph.

Amatha,vel Amathe,regio Arabiæ quæ nūc Acmatha vocatur,ab arenæ multitudine.Step.

Amatha, à Pontifice appellabatur virgo Veſtalis,cùm ad Veſtæ myſteriū capiebatur:quòd prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine.Capi autem ideo dicebatur, quod veluti bello capta à parente, vel ab eo in cuius poteſtate erat,manu à Pontifice maximo apprehenſa adducebatur.

Amath,vrbs Phœniciæ,& alia Sicilię.Steph.

Amathea, Nympha, quaſi per arenam currens,ἄμμος,arena θέω,curro.

Amathei,populi Arabię fœlicis, Pli.6.28.66.

Amathus, Amathuntis, inſula maris Ægęi, Veneri ſacra, vnde tota inſula Amathuſia dicebatur. Ptol.Plin.5.5.12. metallorum fœcundiſſima.Ouid.Metam.10.

Amathus,thuntis,Cypri ciuitas,vt Step.ſcribit,vetuſtiſſima, in qua Adonis Oſiris colebatur; qui cū Ægyptius eſſet, Cypri & Phœnices proprium fecerunt.Dicta eſt autem vrbs ab Amatho Herculis filio,vel à Cynirę matre Amathuſa, fuit fœcūda metallis. Limiſſo, Mercatori. vide Pamiſus. Amathus eſt etiā Ptolemæo Palæſtinæ vrbs, quę Græcè Thermæ dicitur, Hegeſippo teſte,eo quod fontem calidum habeat:Syro enim ſermone ἀμαθὼς, aquarum vapor appellari fertur.Hegeſip.lib.4.c.16.

Amathuſia, Venus celebri Græcis & Latinis cognomine vocitata, quæ & interdum Amathunthia dicta eſt. Amathuſia verò ab inſula vel vrbe potiùs,in qua ſumma veneratione colebatur nuncupata eſt.

Amathus,Palæſtinæ vrbs.Ptol. Laconiæ oppidum,Strabo.fluuius apud Homer.Iliad.2.

Amathunteûs, tea,teum,Virg.lib.10.

Lactaniis vitulis, Amathunteáſq; bidentes.

Similiter Amathuntius,tia,tium.Virg.

Nam te iactari non eſt, Amathuntia noſtri.

Amathuſiacus, apud Ouid.ab Amatho Herculis filio,ab Amathuſa matre Cyniræ. Steph.

Amathus, fluuius, Pylō vrbem Neſtoris patriam præterlabens, à quo Pylos Amathœſa videtur appellata. Hic etiam Pamiſus vocatur, Strab.lib.8. Idem aliquanto poſt, tradit hunc nominari Manaum & Arcadicum.

Amathúſia,olim dicta tota Cyprus.Step. Amathuſa autem Ptol.lib.5.c.14.Plin.5.31.11.

Amathuſij, Cypri ſunt ab Amathunte vrbe. Strab.lib.8.

Amatini,populi in Epiro,Cæſar lib.3.de bello ciuili.

Amatorie,Muſa quæ & Erato.Ouid.

Vilis Amatorie,vilis mihi candida Clio.

Amaxa,Amantêa, Amaxia, vide infrà cum aſpiratione: licet apud Stephanum cum tenui ſcribantur.

Amaxia, Ciliciæ eſt vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit,Strab.lib.14.

Amáxitus,locus. Plin.lib.5.c.30. aſpirāda videtur. Stephano oppidum eſt Troiæ, arâ duodecim deorum inſigne, quod Agamemnon cōſtruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolę.Suos Apollodorus Amaxitenos vocat.Plin. lib.5.c. Eſt & Amaxitus, oppidum in ſinu Doridis,Plin.lib.5.c.29.

Amaxobij,populi inter Sarmatas.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnā Aſiæ partem occupauere,dictæ,quod altera ex mammis careant. Ab α ſine,& μάζος,mamma: vel ab α & μᾶζα, i. puls ſeu panis, quaſi ſine pane, cò quód tantùm veſcerētur carnibus. Alij ab ἅμα, & ζῶ, tāquam in commune viuētes ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι. vocantur quoque Sauromatides & Sauroparides.Euſtat. & Step. Aeorpata, i.viricidas eas appellāt Scythæ,vt tradit Herodotus. Steph. dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazone puella, Dianę ſacerdote,& regina Epheſi.Erant autem Scithię mulieres propeTanaim&Thermodoōtē fluuios habitātes ſine viris: ne tamen genus periret, finitimis cōgrediebantur: & ſi qui mares naſcebantur,ſtatim interficiebāt:puellis autem dexterā inurebant māmam,quo expeditiùs dextro brachio in certamine vterētur. Harum reginę fuerūt Martheſia,& Lampedo, quæ maiorem Europæ partem ſubegerunt.Martheſiæ, filia Orithya ſucceſſit, quæ ſororem Antiopen habuit.Poſt Orithyam Pentheſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille, poſt multas res præclariſſimè geſtas,occiſa eſt:hæc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur. Claruit quoque inter Amazones, &

Me-

Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorem ducta eſt. Salluſt. Iuſt. Virg. *Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona baltheo.* Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica, & Oblybiæ dictæ ſunt, de quibus Diony. lib 4. Vnde Silius lib. 2. Hoſpitem Hiarbæ filiam, Amazonidam vocat.

Amazonum gens vbi, Plin. 6. 13. 11. 27. Connubia 6. 7. 3. Origo earum, Epheſus lib 5. cap. 20. Origo Iuſt lib. 2. Priamo vnà cum Menone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt, Manæthus. In Aſiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euſeb.

Amazonia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas.

Amazónium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazónes vicit & Cuma ciuitas, vbi Amazónes habitabant. Eſt & Amazoniũ in Bœotia, & Maxeũ in Bithynia interpolato nomine. Step.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Step.

Amazonius: Apollo dictus eſt apud Lacedæmonios, quoniam in agro Pyrrichio Amazones contra Græcos pugnare deſierant. Pauſan. in Laconicis.

Amazónius, mons in maiori Aſia, propter cuius radices Thermodoon amnis labitur: ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amazónicus. Plin. 5. 27. 37.

Ambacium, ſeu Ambracium, oppidum Celticum in Turonenſi prouincia, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem, eſt Francorum regum Baſilica, præſidiis munitiſſima: vulgò *Amboiſe*. Greg. Turon. lib. 10. c. 31.

Ambantæ, populi ſunt Aſiæ Ptolemæo.

Ambaruale Sacrũ, ad arua & ſegetes luſtrãdas, multa prece & ceremonia celebrabatur. Ambaruale eſt, vt ait Feſtus apud Macr. lib. 3. quæ rei diuinæ cauſa circum arua dicitur ab his qui pro frugibus faciũt ſeu ſacrificant. Ambaruale, inquit Seruius, ſacrificium dictum eſt, quòd arua ambiat victima: ſicut Ambubale vel Amburbium Sacrificium, quod vrbem circuit & ambit victima. Porro Ambaruale ſacrum, niſi de porca fæcunda & grauida, aut vitula fieri conſueuerat. Vnde Virg. Eclog. 3 *cùm faciam vitula pro frugibus*, &c Eam victimam maturis frugibus ter circum arua ducere conueniebat, omnéſque poſt clamantes ſequebantur: ex quibus vnus querna corona ornatus, cum ſolemni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, ac poſtquam vino & lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg Geor. 1.

Terq; nouas felix circummeat hoſtia fruges,
Omnis quam Chorus & ſocij comitentur ouantes,
Et Cererem clamore vocant in tecta, neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quàm Cereri torta redimitus tempora quercu,
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

Ambarri, populi Galliæ Lugdunenſis. Cæſar. Gal. *Le pays alentour de Neuers.*

Ambaſtæ populi Aſiæ.

Ambaſtum, fluminis nomen in Aſia. Ptolem.

Ambæ, ciuitas Arabiæ fœlicis. Ptolem.

Ambautæ, Paropamiſi gens. Ptolem.

Amboſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiânum, vrbs Galliæ Belgicæ quæ Picardia dicitur. Gal. *Amiens.*

Ambianum, vel Ambianenſis ciuitas, Galliæ Belgicæ præſtantiſſima, in Picardiæ prouincia, ſic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndiq; circũdatur. Ambitur enim Sona flumine, quod in varios ibi, & multiplices diſcinditur tubos & canales. Pet. de Natalibus lib. 8. ca. 137. Antea vero dictam quidam volunt Samarobrinam, vel potius Sommonobrinam reſtauratam ab Antonio Pio, eiúſque filio Aurelio. Muñſt li. 2. Coſm. *vulgò Amiens.*

Ambiani, ſiue Ambianenſes, populi Galliæ Belgicæ quos Plin. 4. 17. 7. & cap. 32. 5. 22. Bellouacis coniungit.

Ambiati, populi olim Galatiam incolentes, de quibus Solinus & Plinius. Galatiam primis ſeculis priſcæ Gallorum gentes occupauerũt. Toliſtobogi, Voturi, & Ambiati, &c. Plin. libr. 5. 32. Solin c. 53.

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui vbi maiorem vidit ſuorum multitudinem, quàm vt commode ab ea regione ali poſſent, Belloneſum & Sigoneſum ſororis ſuæ filios cum magna Senonum parte ad quærendas nouas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit, Liuius ab vrb. cond. lib. 5.

Ambibareti, erant populi, in quos Cæſar hyemandi cauſa Caium Antiſtinum Rheginum cum legione vna in ſeptimi Commentarij fine miſiſſe ſe commemorat: & fortè erant Ambionenſes, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebatéſque & Mormos finitimos in fide contineret. Non enim eſt veriſimile, quin aliquam legionem illic collocaret, vt ſuperioribus annis conſueuerat: de qua non conſtat, niſi de hac intelliga[illegible]us.

Ambibarij, populi Celtarum inter Aremoricas ciuitates, Oceanum attingentes finitimi Rhedonibus & Lem[illegible]u cibus, circa Britãniam teriorem, & Normanniam in regno Francorum ſiti Amb[illegible]e eo in loco ponitur à Vig[illegible]nereo, prope montem S. Michaelis.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Diablintribus, & Oſiſmiis proximi, in Britãnia [illegible]teriore, qui oppoſiti ſunt Angliæ, in regno Francorum ſiti, Gal. *d'Auranches, & le pays alentour d'Auranches.* Durances Martiano ſunt.

Ambinariti, qui Beumij ſiue Brabantini, inter Belgas populi erant citra Rhenum & Moſani flumina ad quos prædandi frumentandique cauſa partem equitatus miſerât, Vſipetes

Germani & Tenchtheri populi, qui Rhenum tranſeuntes finibus ſuis Menapios (nunc Iuliacenſes) expulerant. Inde coniectura eſt hos Ambiuaritos incoluiſſe eam Ducatus Brabantiæ partem, in qua Buſcumducis, Breda, & Bergæ oppida Leodienſis diœceſis, & Antuerpiæ oppidum Cameracenſis diœceſis extant: Nuſſiáque & Gheldria citerior ſitæ ſunt circà: quæ loca, per campaniam Brabantiæ vſque Tungros oppidum propè vſque Leodium, vt pleriſque placet, mare Oceanum protendebatur, Gallicè *Brabançons*.

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Cæſar in Com. de bello Gal. lib. 5.

Amblas, vrbs Piſidiæ, Steph. Strabo lib. 12.

Amboglanna, Britanniæ inſulę vrbs, lib. Notit.

Ambra, Vindeliciæ vrbs, Anton. Simlero, *Bruges* eſt, ad Ambrum fluuium.

Ambrácia, nobilis ciuitas Theſprotiæ Epiri, iuxta Acherontem fluuium, ab Ambracia Theſproti filio, prius Eponia & Paralia dicta: vulgò *Larta* appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dij quidam feruntur in Ambracia concilium celebraſſe. Fuit Pyrrhi regia, quam Auguſtus Nicopolim à victoria nominauit, cùm viciſſet Antonium, Plin. 4. 1. 5. Steph.

Ambracię ora maligni portus, Luca. li. 5. c. 31.

Ambraciæ frondes, Stat. 3. Syluar. in elegia 22.

Ambraciôtes, ſiue Ambraciota, Cleombrotus dictus, qui cùm Platonis librum de immortalitate animarum perlegiſſet, præcipitem ſe dedit in mare.

Ambracius ſinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens, Plin. 4. 1. 5. *Golfo del Arta*, Sophian.

Ambraciæ portus, Plin. 2. 87. 4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuerſum ab Ambracia, Steph.

Ambrodax, Parthiæ vrbs, Ptol.

Ambronæ, vide Liguria.

Ambrónes, gentes Galliæ, quæ ſubita inundatione maris, quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperūt. Hos cum Cimbris Teutonicíſque Marius deleuit. Hinc tractum eſt, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambroſia, Dionyſij feſtum, apud Iones in primis, quæ Lenæa & Choæ dicebantur, Cæl. lib. 28. cap. 25.

Ambroſij mons, in Anglia, Britannorum heroum clade nobilitatus: hodie *Stenheg* nominatur, vbi immenſæ magnitudinis ſaxa conſpiciuntur, modo tam incredibili conſtructa, vt omnes in admirationem tantæ ſtructuræ conuerterint, Ortelius.

D. Ambroſius, vir admirandus, Mediolanenſis Epiſcopus, ex præſide electus priùs, quàm ſacri baptiſmatis donum & gratiam ſuſcepiſſet. Soz. in lib. 7. cap. 8. hiſt. trip. Quanta loquendi libertate apud Theodoſium Magnum eſt vſus, ipſum diuino vinculo ligans: Vide in dictione, Theodoſius, & in hiſt. trip. lib. 9. cap. 40.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis ſatis clarus, cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundùm veritatem catholicæ fidei ab Origene conuictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad eccleſiæ Catholicę lucem, ſplendorémque conuerſus, Euſeb. lib. 6. cap. 15. hiſt. eccleſ.

Ambroſius Calepinus Bergomenſis, ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit: diuinarum & humanarum literarum indagator ſtudioſiſſimus. Vnde opus pergrande ſua induſtria, magno labore, ex innumeris prope autoribus collectum, de vocabulorum notitia, & præpoſitionum interpretatione Græca & Latina, cum authorum atteſtatione, nobis commune fecit. In quo non ſolum quæ ad litterarum, & poëtarum, & oratorum cognitionem plurimum conferunt, ſed etiam quæ ad medicos, philoſophos, necnon doctores eccleſiaſticos pertinent, vocabula doctè ſatis, elegantérque explicuit. Quæ profectò doctis pariter & indoctis, non mediocre attulerunt ſubſidium. Hæc Ioannes Tritem. de Eccleſiaſticis ſcriptoribus.

Ambryſius, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alterā in Bœotia. Quidam etiam Amphryſum rectè dici affirmant. Pauſanias Ambroſon quandoque vocauit, ab heroe ſumpto nomine. Eraſmus in Prouerb.

Ambryſus, Plin. 3. 4. 6. vrbs in Ætolia, Strab. lib. 6.

Ambuareti, Galliæ populi apud Cæſarem, lib. de bello Gal. 7. vulgo *Ambrun, & le pays d'Alenuiron*.

Ambubáiæ, teſte Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putāt & dictum, quòd am, id eſt, circum, Baias, locum amœniſſimum, & voluptatis plenum, verſentur. Horat. 1. Serm. Sat. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne
Mæſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tygelli.

Ambulatri, populi Galliæ Aquitanicæ, Plin. 4. 19. 1.

Ambúlij, cognominati ſunt à Laconicis Caſtor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco, vbi Iupiter & Pallas eodem cognomine celebrantur, Pauſanias.

Amburbale, Sacrificium in ambiendis & luſtrandis vrbibus, Luca. lib. 1.

Mox iubet & totam pauidis à ciuibus vrbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Vide Ambaruale.

Ambuſtus, cognomē Fabiorum. Plinius hoc geſſit Fabius Eburnus, quod fulmine eſſet ambuſtus, vt ſcripſit Feſtus. Ab hoc Fabio, tanquam

quam hæreditarium eius poſteri retinuerunt.

Amebi, Hippadis Pelagi inſula. Ptol.

Amelas, oppidum Lyciæ. Plinius libro 5. capit. 27.

Amelech, id eſt, rex, ſiue conſiliarius, pater Ioas. 3. Reg 22. 1. Para. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameles, fluuius apud inferos, cuius aquam nullum vas continere poteſt. Plato lib. 10. de Repub.

Ameliácus, fluuius. Vide Catana.

Amelius, Philoſophus Apamienſis, diſcipulus Plotini, Porphyrij magiſter, Ammonij & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorũ miles, cui tantum robur extitit, vt Græcum quendam equitantem ictu baculi ſella excuſſerit, & in aëra ſupra caput ſuum extulerit. Paulus Diaconus.

Amêla, ciuitas Mediæ. Ptol.

Amenânus, Straboni Siciliæ fluuius ad Ætnam montem, qui hodie Iudicello dicitur, ſcribit Fazellus. Amene, Græcè legitur. Pindaro hæc omnia ſunt ſynonyma.

Amenophis, II. Ægypti rex, regnauit annis XXXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatiſfactum non fuit.

Amenóphis, Ægypti rex III. regnauit annis XL. Græciam, Syriam, & Phœnicem ſuę ditioni adiunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit, Heſiod. lib. 2. Hic à Iuſtino lib. 1. & Oroſ. lib. 2. c. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Seſoris.

Amenóphis, IIII. Ægyptiorũ rex, regnauit annis XXVII. Hic quoque Phœrô ab Herodoto lib. 2 dici videtur Fuit filius Seſtoris, & ob impietatẽ (quia in Nili exundatione, ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſúſque poſt vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantùm cognouiſſet virum, oculos lauaret, ideóq; lauit, & viſum recepit, Herod. lib. 2.

Amera, vrbs Antorum, circa Mæotidem paludem, Procopius.

Amêria, ciuitas Vmbriæ, ante Perſicũ bellũ annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita: vnde ſalix Amerina apud Plinium lib. 14. c. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virg. Georg. Steph ἀμέρια vocat. Eſt autem ab Amerio ſic appellata patria Roſcij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in deſcriptione Italiæ 34. 16.

America, quæ ob immẽſam ſuam longitudinem (circulum enim vtrumque arcticum & antarct.cum pertingit & tranſit.) Nouus orbis hodie vocatur, veteribus incognita mãſit, vſq; ad annum à Chriſto nato 1492. quo primum à Chriſtophoro Colũbo Genuẽſe detecta, alij Americo Veſpuccio Florentino repertore: ita vt humanę admirationis modum excedere videatur. Conſiderata namque cum antiquorũ in deſcribendo orbe terrarum diligentia, & ampliſſimorum imperiorum ad perquirendas regiones commoditate opportunitatéque, tum humani generis dira atq; inſatiabili auro atq; argento inhiante cupidine nihil non tentante, quo iis potiatur quibus hæ regiones incredibili copia abundant, tamdiu potuiſſet orbi noſtro latere homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota autem hæc pars hodie circumnauigata eſt præter eum tractum qui Septentrionẽ aſpicit, cuius littora nondum perluſtrata ſunt. A Septentrione in Meridiem deſcendit ſub forma duarum peninſularũ quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula, quę Septentrionalior eſt, Nouam Hiſpaniam Mexicanam prouinciam, Terram floridam, & Terram nouam comprehendit, Meridionalior verò (quæ terra firma Hiſpanis vocatur) Peruuiam Braſiliámque continet. Ortel. in Theatro. Americam. Petr. Appian. & Gemma Friſius multis locis ſuæ Coſmographiæ eam deſcribũt. Fran. Lopez Gomara, & Hieronym. Giraua Tarraconenſis eius prouincias & partes vnà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant & Hiſpanica ac Italica lingua non pauci alij Scriptores, qui noui huius orbis ſitum, ſolum, fertilitatem & ſtatum exactè depingunt. Eius amplitudo (inquit G. Friſius) eſt quaſi 525. milliarium Germanicorum, & longitudo quaſi 750. milliarium Germanic.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis viſa arma cœleſtia, lib. 2. c. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 1. 35.

Améſtratus vrbs Siciliæ. Steph. huius incolę dicuntur Ameſtratini. Horum meminit Cicer. 5. act. in Verrem Quid Ameſtratini miſeri, impoſitis ita magnis decumis?

Ameſtris, regina fuit Perſarũ, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiã diis referret, quod in vita diu proceſſerat, quatuordecim illuſtrium Perſarum liberos ſub terram viuos defodiſſe, & votum perſoluiſſe dicitur.

Amianus Alexandrinus, Epiſcopus B. Marci Euangeliſtæ diſcipulus, oculũ ſibi perforauit, quod intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabel. in Exemplis.

Amicitia, fuit gentium Dea, cuius quamuis aras non legamus, in quibuſdam tamen ſcholiis ad Hebræas quaſdam ſententias ſic legitur: Apud Romanos, inquit, Amicitiã pictura antiquitus pulchrè demõſtrabat. Pingebatur enim iuuenis forma detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria ſcriptum erat, Mors & Vita: in fronte, Æſtas, & Hyems: habebátque latus apertum vſque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor oſtendens. Ibi ſcriptum erat, Longè & Propè. Eius expli-

cationem vide apud Giraldum in lib. De diis gentium.

Amicus & dexter, id eſt, propitius & fauens Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo quod lucri deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit, Horat. lib. 2. Serm. Satyra 6. & Perſius, Satyr. 2. rationem horum cognominum exponit Porphyrio Horatij interpres.

Amicuſia, inſula in mari rubro, Steph.

Amida, oppidum à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captúmque eſt cæſis Romanis, Ammian. lib. 19.

Amida, eſt etiam vrbs Am. Marcellino Meſopotamiæ regio, eáque à Conſtantino Imperatore ampliata, idémque Conſtantiam appellatam tradit, Caramit vulgari lingua opinor.

Ametus, rex Theſſaliæ, vide Admetus.

Amilcar, dux Carthaginenſis, cognomento Rhodo, facundia ſolertiáque inſignis, de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebāt, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat. Auctor Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſuprà nominaui, inter authores non ſatis deprehenditur qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundùm filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcarem aliū Liuius lib. 31. memorat, cùm ait L. Furium prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie viciſſe.

Amilco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtríque bello ſæpe victoria potitus eſſet, demum in Sicilia peſte omnem fermè exercitum amiſit, Iuſt. lib. 1.

Amilton, promontorium prope Byzantium, Dionyſ. hodie *Tripition*.

Amilus, amnis in ſaltibus Mauritaniæ, ad quem niteſcente Luna greges elephantorum deſcendunt, ibíque ſe purificantes, ſolenniter aqua conſperguntur, atque ita ſalutato ſydere in ſyluas reuertuntur, vitulorum fatigatos præ ſe ferentes, Plin. lib. 8. cap. 1.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuij nomē.

Amimone, Danai filia & venatrix, quæ dum in ſyluis iaculo ſe exerceret, Satyrum læſit, & poſtmodum à Neptuno fuit compreſſa.

Aminadab, i. populus ſpontaneus, ſiue populum vouens, aut populi princeps, filius Ram, filij Eſrō, filij Phares, 1. Par. 2. Pater itē Nahaſſon principis tribus Iuda, Num. 1. Paral. 2. Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernam, ferax optimi vini, Virg. 2. Georg.

Sunt & Amineæ vites firmiſſima vina, &c.

Ptolemæo eſt oppidum in Campania, vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem Falernum vocat lib. 3. Vide Amynæ & Falernus.

Aminei, populi Campaniꝗ, eius agri cultores qui poſtea dictus eſt Falernus: vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt à regione nimirum nomen ſortita: non (vt Seruius ſomniat) ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba, & ruboris expertia.

Aminenſes populi, Plin. 4. 2.

Aminius, Arcadiæ fluuius, Pauſan.

Aminone, fluuius Ciliciæ, non longè à Thebis. Vibius.

Aminſus, vide Amiſus.

Aminula, vrbs paruarum opum fuit in Apulia, Feſtus.

Amiſias, poëta comicus, Volater. & Suidas.

Amiſena, regio Cappadociæ, Strab. lib. 12.

Amicus, vrbs Ponti. Vide Amaſia, Amiſon.

Amiſius, fluuius Germaniæ Pōponio, quem Strabo Amaſium, vel Amaſiam vocat, Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Viſurgim aut Viadrum intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quaſi *Enſius* corrupto vocabulo, quamquam verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata defluxáque fuiſſe. Ortus hic Vueſtphaliæ montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes vocant, Oceano miſcetur. Vadianus Pomponij interpres, Plin. 4. 14. 7.

Amiſon, ciuitas Ponti nobiliſſima.

Amiſodorus. Vide Sidace.

Amiſſa. Vide Amaſia.

Amiſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Símiſo à Sabellico dicta. Straboni Aminſus, à Poëta dictam Heneta ſcribit Zenodotus, apud Strabonem. Idem Strabo tradit illam ab Athenienſibus frequentatam & Piræum dictam; Plinius auctor eſt, Mithridate victo, Pompeiopolim vocatam. Niger putat hodie Simiſo dici.

Amitta, oppidum, Plin. 3. 11. 24.

Amittal, i. calor roris, aut indignatio roris, mater Ioachaz filij Ioſiæ, 4. Reg. 23. mater item Sedeciæ fratris Ioachaz, 4. Reg. 24.

Amiternum, vrbs Veſtinorum in Italia, Ptol. hodie Aquilia. ex hac Criſpus Saluſtius natus.

Amiternum, Campaniꝗ oppidū, Virg. 7. Æn.

Vna ingens Amiterna cohors, &c. Plinius 3. 5. 37.

Amiternini, populi, vel Amiterni, Plinius 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis, Statius 3. Theb.

--- ſolers tibi cura futuri

Amphiaræ datus iuxtaq; Amithaone cretus,

Iam ſenior, ſed mente vires Phœbóq; Melampus.

Amithaónius, a, um, Virg. 3. Georg.

Quæſi-

Quæſitaque nocent artes, ceſſere mag'ſtri
Phyllirides Chiron, Amithaoniúſque Melampus.

Amitinenſes, populi. Plin. 3.5.62.

Amitóſcuta, regio Arabiæ. Plin. 3. lib. 6. capite 25.

Amitrochitones, vide Heraclea.

Amitrochates, rex Nidorum. Cæl. Rho. libro 18. cap. 9.

Amma, i. obſcurata, ſiue cooperta, aut populus eius, ſiue cum ea, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 19.

Ammana. Vide *Philadelphia.*

Ammanethus, inſula. Plin. 6. 28. 37.

Ammæa, Meſopotamiæ, & Arabiæ deſertæ vrbs, Ptol. Amit, Nigro.

Ammædara, Africæ propriæ vrbs, Ptolem. Metridera apud Oroſium, Mercides apud Ferculphum nominatur, Medere in libello de Limitibus, Admera apud Antoninum, an hæc ſynonyma, an corruptas lectiones vocitem, neſcio.

Ammaitha, Syriæ vrbs. lib. Notit.

Ammanitæ, genus Nabathæorum Arabum, Ioſepho, ab Ammano filio Loti. In vetere Teſtamento Ammonitæ vocantur.

Ammáum, nomen ciuitatis, 1. Macchab. 9.

Ammianus, poeta quidā celebris, cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. c. 18. refértq; ex eo diſtichon quoddam, cuius hic ſenſus eſt: Faciliùs multo eſſe, coruos reperiſſe albos, volantéſque teſtudines, quàm rhetorem ex Cappadocia vitæ probioris.

Ammiel, i. populus Dei, ſiue mecum Deus, pater Bethſua, matris Salomonis; 1. Paralip. 3. quæ & Bethſabee dicta eſt. Filius item Gemalli, Num. 13. Pater Machi de Lodebar, 2. Reg. 9. 3. Paral. 26.

Ammienſes, populi Hiſpaniæ. Plin. lib. 4. cap. 21. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus.

Ammiſadai, id eſt populus Omnipotentis, ſiue mecum Omnipotens, aut mecum deuaſtator, pater Ahiezer, principis tribus Dan. Numer. 1.

Ammites, fluuius Græciæ. Athen.

Ammiud, i. poplus laudis vel confeſſionis: aut mecum lacus ſiue confeſſio, pater Eliſama, principis tribus Simeon, Numer. 34. Pater Tholmai. 2. Reg. 13. 1. Paral. 9.

Ammochoſtus, vide Pedalium.

Ammodis, vide Arenoſum.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in ſpecie arietis, ſicut colebatur in Libya: quòd ſitiēti Libero patri in Arabiæ deſertis, Iouémque imploranti, apparuerit in formam arietis, qui terram concutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templo illic ædificato, Ioui Ammoni, hoc eſt, arenario conſecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo fuſius Perottus. Et de Ammonij delubro Plinius libro 6. capit. 29. Ammonis oraculum vbi, Plin. lib. 5. cap. 5. Lucan. lib. 9.

Quamuis Æthiopum populis, Arabúmque beatis
Gentibus ac Indis, vnus ſit Iuppiter Ammon.

Vide Curtium lib. 4. Diodor. li. 17. & Arria. li. 3. Sunt qui dicant lingua Ægyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone, quondam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Alij autem rectius interpretantur, qui Ammonem ſeu Chamonem à Chamo, Noachi patriarchę filio, verę religionis deprauatore & ſuperſtitionis in Africa inuentore deductum tradunt. Vide Peucerum in Comment. de Diuinat. generibus. Huius meminere Suidas & Ariſtophanes ἐν ὄρνισι.

Ammon, pugil cæſtibus, de quo Ouid. 5. Metamorph.

Hinc gemini fratres Broteáque & cæſtibus Ammon
Inuicti, vinci ſi poſſent cæſtibus enſes.

Ammon, Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionyſij, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, i. populus eius, XVII. Iudæorum rex, regnauit annis III. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille iuuentute præſumpſerat, dolum paſſus à ſuis in domo peremptus eſt, Ioſeph. lib. 10. c. 4. Reg. 21.

Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio Martyrio coronati ſunt: quorū Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euſeb. lib. 6. cap. 29. & ſequentibus.

Ammon, Geneſ. 19. filius Lot ex filia ſua minore, à quo Ammonitæ populi.

Ammon, Tabenenſium præſul, & monachus circiter tria diſcipulorum millia habuit, Sozo. lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

Ammonethus, inſula Arabiæ. Plin. lib. 6. capite 28.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Stephan. Vide *Paretonium,* & Libya.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Straboni lib. 17. vt Ammoniacum ſal. hanc Stephan. ἀμμώνια vocat. Hodie Cançaron de Mahoma dici ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolemæo.

Ammonia Iuno, i. arenaria, culta in Græcia ab Eleis. Pauſan. Ammonij promontorium in Arabia fœlici. Ptolem.

Ammoniæ, Palæſtinæ gens. Geneſ. 19.

Ammonius Alexandrinus, ſummus Philoſophus præceptor Origenis, vt ait Porphyrius li. 3. cōtra Chriſtianos. A puero Chriſtianus fuit: poſtquā autem ad maturam ætatem peruenit, ſeſe ad philoſophiam conuertit, deſerta fide. Euſeb. 6. hiſtoriæ ait, Ammonium fidem Chriſtianam cum philoſophicis ſtudiis integram illibatámque ſeruaſſe vſque ad extremum.

Ammonius, Hermæus Ægyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quem habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem dicunt: rem ſane prodigioſam: ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammonius monachus, ad Epiſcopatum tractus, atque diffugiens, dextram ſibi amputauit auriculam, vt mutilo corpore ordinationis opus effugeret. Cúmq; poſteriori tempore etiā Euagrius à Theophilo Alexandrino Pontifice ad epiſcopatum vocatus, nihil amputatus de corpore ſuo fugiſſet, veniens ad Ammonium cum ioco dixit, Malè eum feciſſe aurem amputando, ac de eo reum exiſtere. Ad quem Ammonius, Tu, inquit, Euagri, ignoras te puniendum eſſe quod abſcideris linguam. Socrat. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Ammonius, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Ammothea, Nympha marina. Nerei & Doridis filia, vt placet Heſiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῆς ἄμμου καὶ θέειν, quaſi per arenam diſcurrens.

Ammyſus, fluuius Cretæ.

Ammó, primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore, 2. Reg. 3. Filius Simeonis, 1. Paral. 4.

Ammanethus, Arabiæ fœlicis inſula, in mari Indico. Ptol.

Amnias, vide Zaliſcus.

Amniſus, Cretæ fluuius. Callim.

Amniſus, Straboni in Creta inſula Cnoſſi nauale: Picorna Nigro.

Amnium, Bithyniæ fluuius. Appian.

Amnus, inſulæ Doricæ in Arabia fluuius. Plin. lib. 6. c. 28. 37.

Amnus, Tuſcorum rex, regnauit ann. XXV.

Amnyſius, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnyſiades Steph.

Amœbeas, citharœdus fuit caſtiſſimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amonius, vir nobilis, cuius tanta fuit abſtinentia, vt nunquam niſi panem aſſum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, i. fidelis aut verax, ſeu artifex, aut nutritus, vel pædagogus, filius Manaſſe, rex Iuda, 4. 21. Paral. 22. Paral. p. 53. Ierem. 1. 25. Sopho. 1. Matth. 1. Princeps item Samariæ ciuitatis. 3. Reg. 2. 2. Paralip. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amôna, vrbs in terra Iſrael verſus mare mortuum quod eſt in parte Orientali Iudææ, iuxta quam Gog ſepultus iacet. Ezech. 38.

Amordi Vide Scythæ.

Amôrges, ex Larij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herod. lib. 3. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, necnon Myrſe Gygis filio.

Amórgos inſula vna ex Cycladibus. Strabo. Vide Stephanum & Plinium, 4. 12. 88. dicitur & Amurgus Ptolemæo. Hæc quondam Hypere Patage (vel vt alij Platage) Plinio dicitur. Stephanus ſcribit eam quoque Pancale Pſychia & Carceſia appellari. Hermolaus adidt ab eodem Morge nuncupari. Amurge adhuc nomen retinere dicit Stephan.

Amonia, Armeniæ vrbs. Procop.

Amorium, Phrygiæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Amorrhæi, i. amari, vel rebelles, aut loquaces populi quidā qui Libanum montem à tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanam Pharan inter Sina & Cades-barne occupabant Gen. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan Gen. 10.

Amorois, fluuius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, i. fortis, vel robuſtus, pater Iſaiæ prophetæ. Iſa. 1.

Amos, i. oneratus, vel onerans, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Ægyptius, pater fuit Clinomonachorum, quos ore operto menſæ iubebat accũbere, ne parce comedentium virtus appareret.

Amoſa, i. iurgium, vel adinuentio, aut compreſſio, ciuitas tribus Beniamin. Ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudæorum dux, regnauit ann. XIV. Cuius fuit tanta caſtitas, vt cum vxore nũquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amôſis, Ægyptiorum rex, regnauit ann. XXV. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herod. lib. 6. Gentile eſt Ampæus.

Ampela, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloéſſa, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt, authore Plin. 5. 18. 16.

Ampelone, colonia Mileſiorum in Arabia fœlici.

Ampelos, inſula ſeu promontoriũ, Straboni in Samo, ex aduerſo Drépani montis Icarij. Sed & iuga omnia quæ totam Samum faciunt montoſam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptol. Macedoniæ oppidum. Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Liguriæ, Stephano: item promontorium & portus Samy & Cyrenes.

Ampelos, Bacchi amaſius. Ouid. 3. Faſt.

Ampelon intonſum, Satyro Nymphâque creatum,
Fertur in Iſmariis Bacchus amaſſe iugis.

Ampelus, inſula, ſiue promontorium in Samo, authore Strab.

Ampeluſia, promontorium Africæ in Mauritania, Ampeluſiam (inquit Pōp. Mela) Græci, Afri, aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer. Plin. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Eſt autem ſitum in Mauritania, vltra Herculis columnas

lumnas, vbi quondam Luſa & Cocta fuere oppida, poſtea Tingi, à quo Tingitana, Mauritania dicta.

Amphalici. Vide *Parauæi.*

Amphane, vrbs Dorica. Steph.

Amphapalia, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Stephanus.

Amphe, vna Cycladum. Vide *Caſos.*

Amphéa, vrbs Meſſeniæ. Stephanus.

Amphiala, oppidum Atticæ, Straboni.

Amphialus, Phæacenſis, ſaltu pręſtans apud Homer. Odyſſ. 8.

Amphiarai balnea, locus eſt Atticæ, vt ait Stephanus in *ἄρμα*.

Amphiarai fons, vide Alcyonium ſtagnum.

Amphiaraus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit: & cum diu inueniri non poſſet, tandem ab Eriphyle vxore ſua, aureo monili ab Adraſto rege corrupta, productus eſt: atque ita proficiſci coactus primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. filios habuit Tiburtum, Coratam & Catillum. Ouid.

Notus homo merſis Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos.

—Non tu ipſe pater, non docte futuri

Amphiarae vides. Stephan. Pro deo cultus eſt poſt mortem, templúmque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, vbi fons & ara, cuius deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis.

Amphiaraus vnà cum curru abſorptus eſt hoc modo: Cùm duces, qui Polinicem ſecuti ſunt, conuiuium agerent: quædam aquila deſcendens, telum Amphiarai in ſublime tulit, móxque demiſit: id autem humi fixum, eſt in laurum verſum, quo in loco cum poſtridie dimicaret Amphiaraus, vnà cum curru abſorptus eſt, ibíque oppidum hac etiam ætate vocatur harma, id eſt, currus. Plut. in Paral.

Amphias, Tharſius fuit, qui ex infima ſorte ad ſummas opes euectus, quum amicum tanquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem velut reſipiſcens ſubiecit, Sed & nos ex eiſdem ſeminibus ſumus. Quæ vox ab aſtantibus ſumma lætitia eſt excepta.

Amphigenia, vrbs Miſſeniæ vel Maſticiæ, Stephanus.

Amphiro. Heſiodo, in Theogonia, fuit Nympha Oceani filia.

Amphiclea, vide Ophitea.

Amphicrates, quidam hiſtoriographus, qui libros De viris illuſtribus ſcripſit, Cæl. Rhod. lib 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, poſt Cranaũ Atticæ imperauit: huius inuentam ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ conſilium inſtituit: quod Amphictyonicum eſt appellatũ. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 14. Conſtabat autem ex ſeptem Græciæ ciuitatibus. Strab. libr. 9. Cui conſilio qui præerant, Amphictyones vocabantur, vnde decreta Amphictyonum citat Demoſthenes in Oratione pro Cteſiphonte. Hinc etiam dictæ Leges Amphictyonicæ, quibus ad cõcordiam excolendam multabantur. Bud. in Annotat. prioribus, & Eraſmus in Chiliadibus. Hic primus aquam vino miſcuit, quo nomine frugi homines ſunt vſi, quos meraca priùs incuruabat potio. Cæl. Rhod. lib. 7. ca. 15.

Amphidamas, Buſiridis filius, quem Hercules vnà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Stephanus.

Amphigénia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos. 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,

Planáque Miſſena, montanaque nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Græcos. Mirandula in Hymnis;

Amphilochi atit moniius edlit malè ſana nefaſtos.

Hom. in Odyſſ. in Oropo Atticæ pro deo cultus. Liu. Decad. 5. lib. 5.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. De re ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex agro Amphilochico oriundi. Stephanus.

Amphilyſus, fluuius, ab Aſſoro monte Sami fluit. Stephanus.

Amphylitus, Acarnanus ariolus, Herodot. libro 1. Hic diuina pompa fungens ſic vaticinatus eſt,

Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tanta:

Nocte meant thymni claro ſub ſydere Lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Troiam veniſſe ſcribit.

Amphinome, Nympha à circumpaſcendo, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circunquaque depaſcunt.

Amphimalis, ſinus Cretæ inſulæ. Ptolem. hodie S. Nicolaus vocatur, à Sophiano, *Go. fo de la Suda.*

Amphimalium, vel Amphimalia, ciuitas eſt Cretæ. Plin 4. 12. 23.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aula Cephei regis aduerſus Perſeum pugnans occiſus eſt. Ouid. 5. Metamorph.

Amphimedon, procus Penelopes à Telemacho Vlyſſis filio occiditur. Odyſſ. 22.

Amphimetrium, vide Cerno.

Amphinome, mater Iaſonis gladio ſibi pectus transfixit, & periit abſente filio, N.Comes, mythologiæ lib.6. ca 7.

Amphinomus, & Anapius Siculi fratres, cùm Ætnæ incendio Catana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius,

Tum Catane nimium ardenti vicina Typhæo,
Et glomeraſſe pios q ondam celeberrima fratres,
Autores Ætnæ Amphinomus fraterque pari ſub munere fortes.
Quin iam vicinis ſtreperent incendia tectis,
Accipiunt pigrumq; patrem, matrémque ſenilem.

Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyſſis filio interfectus. Odyſ.22.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nectei filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho, (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias.) per dolum eſt conſtuprata: quare cognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduam cõpreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtãte iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citheronem montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅπῃ ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis quibus matrem ſuam affecerat Dirce tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauróque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius miſertus Bacchus, in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Horat. in Arte Poetica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cum fratre ſuo Zetho in Ithuræa vrbe Bœotiæ. Steph. de Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis, Pauſanias, lib. 2. Eliacis narrat Ægyptum quendam ſibi dixiſſe Amphionem & Orphea fuiſſe Magos: idcirco hunc feras & arbores, illum ſaxa, quibuſdam vocibus & carminibus quo quo voluerint ducere ſolitos eſſe, Virg. Georg. 4.

Mulcentem tygres, & agentem carmine quercus.

Plura de Amphione N. Comes, mythologiæ libr.8. capit.15. Eum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent. Quod autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno, Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipagus, vide Corcyrapolis.

Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quod eam Strymon amnis circunfluat. Vide Steph. & Plin. 4.10. 23. & 5.14. 10. & 50.9. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſidas Lacedæmoniorũ dux bello Peloponneſiaco occupauit. Hæc prius Acra, Eion, Myrica, Crademna, Andræmus item Vrbs Martis, & Nouem viæ ἐννέα ὁδοὶ appellata fuit, Suida auctore. at hic eam in Thracia ponit vt etiam ab Herodoto in Polymnia, ni fallor: vbi eam Nouem vias Hedonorum ἠδωνῶν, vocat. Item Thucydides lib. 1. vbi tamen interpres malè Decemuiæ habet. Sed regionum confinia ab auctoribus interdum confundi non eſt infrequens. Hodie Chryſopoli eſt vt Nardus in Liuio perhibet. vide Thapſacum, & Myrcinus: eandem enim eſſe dubito.

Amphipolis, eſt etiam ciuitas Syriæ iuxta Euphratem à Seleuco condita, Syrij Turmedam vocant.

Amphipolitani lacus meminit Suidas.

Amphipyros Dianæ cognomen eſt apud Sophoclẽ in Trachiniis, ea videlicet cauſa, quòd vtraque manu faces geſtet. Eadem & Hecate exiſtimatur, Cæl. lib 11 c 26.

Amphiroe, Nympha ab vndecunque fluendo.

Amphiſa, fluuius, in Phocide.

Amphiſſa, Locrorum in Achaia vrbs, Phocydis pars. Plin. Armeniæ regio. Stephanus. Nigro, Lambino dicitur.

Amphiſſia, magnæ Græciæ vrbs Ouidio lib. 15. Metamorphoſeon nota, eo verſu, leuibúſq; Amphiſſia remis Saxa fugit. Hodie Arocella nuncupatur, auctore Barrio.

Amphiſia, magnæ Græciæ vrbs, hodie *Arocella.*

Amphiſbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomen in Libyæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterũ loco quo cauda eſt, quę cauſa eſt vt capite vtrinque venenum fundente, ſerpat tractibus circularibus. Plin. lib. 10 c. 20. & 8 c. 23. Solin. c. 49. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſbæna.

Amphi-

Amphiſcij, vocãtur ij qui ſub æquinoctiali circulo habitant, eò quod quadruplici verberentur vmbra: nam Sole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, id eſt in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorũ matutina iacitur verſus Occidentẽ, veſpertina verſus Orientem. Sole autẽ Cancrum aliquódve ex cæteris ſignis Septentrionalibus perambulante, vmbram habet Auſtralem: contra verò Septẽtrionalem Sole ſub Capricorno aliquóve alio Auſtralium ſignorum iter faciente. Cæl. Rhod. lib. 24. c. 17. hos Antiſios vocat.

Amphiſſa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicũtur, ita dicta, teſte Stephano, quod vndiq; mõtibus cingatur, vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia. Hermol. in Plinium lib. 39. c. 3. Lucan. lib. 3.

Phocáicas Amphiſſæ manus, ſcopuloſáq; Cyrrha.

hinc Amphiſſæi, qui Delphicũ templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in Oratione pro Cteſiphonte.

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphiſtides, vir quidam qui tantæ fuit ſtultitiæ, vt ignoraret vtrum ex parente eſſet prognatus.

Amphiſthenes, vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ ſacra faceret, in furorem eſt conuerſus. Pauſa. lib. 3.

Amphiſtratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quòd hi aurigæ Caſtoris & Pollucis eſſent. Strab. lib. 11.

Amphiſtratus, nomen ſtatuarij. Plin. lib. 36. cap. 5.

Amphitales, ἀμφιθαλὴς, i. vndique germinans, Cupido dictus eſt, quod mutuus & reciprocus ſit amore. Ariſtoph. in auibus.

Amphitheatrum, locus Athenis ſpectaculorum gratia, forma rotũda, & veluti ex duobus cõſtans theatris, vnde Amphitheatri nomẽ impoſitum. Theatrum autem, Hemicycli ſpecie conſtructum erat ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod eſt video, appellatum. Conſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes: quod eò conueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraque alia, in vrbem tranſtulerunt. Sipontin. Martialis,

Omnis Cæſareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliſeo.*

Amphitoe, Nympha Marina Nerei & Doridis filia, vt poſt Heſiodum tradit Hyginus in fabulis poeticis à curſitando dicta.

Amphitheatrum, vrbs Romæ, Italis Coliſeo, Belgis Germanica lingua vtentibus Der huys van woonderen, id eſt domus admirabilis vocatur.

Amphitheus, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Liſandro, & Paul. lib. 3.

Amphyction, III. Athenienſium rex, regnauit annis x. cuius ætate templum Delij conſtructum eſt ab Eriſiſtone filio Cecropis. Euſebius.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſeruare cupiens miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam, tandẽ ad radices Atlantis mõtis inuenit, & vt Neptuno iungeretur perſuaſit. Hinc à poetis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ouid.

-nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc eſt, quod mare terram circunquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν quod eſt terere. Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiod. in Theogonia. Euripides in Cyclope, aquam nominat Amphitritẽ, & Orpheus in Argonauticis Amphitriten vocat glaucam, piſcoſam & immenſam, quæ epitheta mari non deæ conueniunt. Hæc cùm aqua ſit, dicitur vxor Neptuni, qui eſt ſpiritus per vniuerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elemẽti aquæ: eſt enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel intra terram eſt, vel intra terram ipſam includitur. Delphini præſtãtiam ſuper omnes piſces deſignarunt poetæ, quum Neptuno Amphitriten conciliaſſe dicunt: tum eius piſcis naturam & ſolertiam.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Stephan.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcei & Almenæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupſit vt mortem fratris ſui à Telebois occiſi vlciſceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quanuis antea ex viro grauida eſſet: inſuper tamen ex Ioue concepit, eodémque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicum, & per epentheſin Amphitryonides, quo poetæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis reuera filio: quamuis ob rerum geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virgilius Æneid. lib. 8.

Interea cùm iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Amphitus & Telechus, Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuiſſe conſtat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphorites, genus certaminis & exercitij literarij in Ægina Æcia, vbi bos præmium fuit Dithyramborũ poetis, qui præclarius in Dionyſiam ceciniſſent. N. Comes, mythologiæ lib. 5. cap. 4.

Amphryſus, fluuius Theſſaliæ vel Magneſiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus,

-flumine puro,
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Virgilius in Georgicis.

-te memorande canemus,
Paſtor, ab Amphryſo. Alius eſt in Phrygia eiuſdem nominis, reddens mulieres ſteriles. Plinius libro 31. capite 2. Hinc Amphryſiacus. Papin.

-Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt & nomen duarum vrbium. Stephan. Phocidis vrbem facit *Ambriſus.* Et Amphryſia vates. pro Sibylla, id eſt, Apollinea. Virg. libr. 6. Æneidos.

Amphyction, Athenienſium rex fuit, qui omnium primus à Dionyſio edoctus, merum diluit, quo factum eſt vt homines prius mero incurui, mox recti facti ſint. Author Philochorus.

Ampracia, eadem quæ Ambracia ſuprà.

Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutelázi, populi. Plin 6. 4.

Ampſa, caſtellum in Numidia. Pomponius Mela, lib. 1.

Ampſaga, fluuius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo.

Amphyx, nomen viri proprium. Ouidius 12. Metamorph.

Amphyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli
Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus Ampyci filius. Ouid. Metamorph.

Ampycideſque ſagax, & adhuc à coniuge tutus
Oeclides. & lib. 12.

Ampycus, Tytaneros filius, qui ex Chloride (ait Apollonij commentarius) Mopſum augurem ſuſcepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan lib. 3.

Amram, i. populus excelſus, vel manipulus eorum, aut cum excelſo, filius Ceath, filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. 23.

Amri, i. amarus, vel loquens, ſiue exaltatio. Pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, i. Manipulus, vel dominiũ, ſiue populus rebellis, vel amarus. Princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem conſtitutus, regnauit annis XII. 3. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filij Ioram. 4. Reg. 8. Filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennahar. Gen. 14.

Amaſaga, vide *Ampſaga.*

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas: quæ quod vndique ſyluis anguſtiiſque clauſæ ſint, tamen peſtilentẽ emittunt odorem, vt propius accedentes eò necentur. Hic factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorum ſpiraculum eſſe. Cic. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quam ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quędam pars eſt, vt Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus? Virgil. Æneid. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Amſancti valles, &c.

Amſtelrodamum, florentiſſima & primaria Hollandiæ ciuitas, mercimoniorum ſitu'que cauſa toto terrarum orbe celebris, forma oblonga & fere triangulari, Venetiarum inſtar, marinis circumluitur aquis: loci ratione inexpugnabilis, maximis nauigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, vel Oſtromarinis onuſtæ mercibus maximo numero intra ciuitatis mœnia recipi exonerarique poſſunt. Pollentes opibus ciues habet, adeo vt licet trecentarum quandoque nauium claſſis vno eodémq; tempore appellat, ingentis precij merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hîc inueniantur emptores, qui ſtatim vel numerata pecunia, vel aliarum mercium permutatione omnia exterarum nauium bona comparẽt, vt vel ſexto etiam die itineri ſe ruſſus cõmittere queant. In domeſticæ ſupellectilis nitore, cum vniuerſæ Hollandiæ, tum huic imprimis Ciuitati palma debetur. Omnia eius ædificia maximis alni innituntur lignis, vt plus ſumptuum in fundamenti collocationem quam ſuperioris ædificij conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret. vulgo *Amſterdam.*

Amthar, i. ſpecies ſiue forma, vel figuratus, vel pictus, ſiue mortem maledicens, nomen loci in tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Proce filius Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiúmque eius Lauſum necauit: filiam verò Italiam Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret. Liu. libr. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius pręcipitari iuſſit in Tyberim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxorique ſuæ Accæ Laurentiæ alendos tradidit. Seruius. Occiſus fuit à Remo & Romulo gladiatoribus & regnum avo Numitori reſtitutum. Diuerſimodè à diuerſis hæc fabula narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio libro 1. Decad. 1. Dionyſ. lib. 1.

lib.1.& Eutrop.etiam lib.1.

Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit, quæ ſpectantem ſpectabat quacunque aſpiceretur.Plin.l.b.35.

Amus,ciuit.Cariæ.ἄμος.Steph.

Amxyrus,quaſi abſque raſura:cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis celebratur à Campanis ab α & ξυρόω Vide Anxur.

Amycla,vna è filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Herm.in Plin.libro 36. cap.5

Amurates, Turcarum rex fuit,qui imperiũ Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latéque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas,Lacedæmonis filius,Cretẽſis.Steph.

Amyclæ,Laconiæ ciuitas, Tyndari regia in qua Caſtor & Pollux educati ſunt.Vnde Virgil.*Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis Cyllarus*, &c.Vide Seruium.

Amyclæ,in Italia inter Caietam & Tarracinam à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ, cuius cum ciues ſecũdum Pythagoream ſectã ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerent, ſerpentéſque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent,ab iiſdem ſunt interempti.Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falsò nuntiaretur, legibus cautum eſt, ne quis porro hanc famã ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amyclæ: Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.de Amyclis oppido,vnde etiam Tacitæ dictæ.Virgil.

- Et tacitis regnauit Amyclis.

Plin. 4. 5. 18. & 5. 5. 9. 4. & capit. 29. 8. 3. Straboni olim Limnæ appellata. In hoc loco nunc Vordonia eſt, vt tradit Mar.Niger.

Amyclæ, Peloponneſi ciuitas, Tyndari regia, Caſtoris & Pollucis patria, vna ex iis vrbibus quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, inſtitutis etiam communibus ſacris, pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant, Euſtath. nomen indidit, Amyclis Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnis puellæ: quorum mortem Diomedes interpres Nicandri nominat Amyclis. Ibi autem, (vt in tota ferè Laconia) ſumma veneratione Apollo colebatur.

Amyclæi coloniam miſerunt in Cretam. Onych.

Amyclæũ,ciuitas in Creta,& portus.Steph.

Amyclæus, Apollo dictus,vt Poly.li.5 narrat. propter Amyclas, qui locus eſt in agro Spartani,omni arborum ac frugum genere refertiſſimus, vbi eſt templum Apollinis dicatum, inter cætera eius regionis templa opere diuitiíſque præcipuum. Strabo lib. 8.& Thucyd.lib.5.

Amyclæũ,ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus,ſtatuarius,Pauſan.lib.5.

Amycli portus, Plinio Daphne, vel Laurus inſana δάφνη μαινομένη. Arriano, Boſphori Thracij ad littus Aſiaticum. Hodie Lamia & Scala marmorea dici ſcribit Pet. Gyllius in ſuo Boſphoro.Ego vero Amyci non Amycli,apud Plin.lego.vide Daphne.

Amyclas,nauta, à quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam vectus eſt.Lucian lib.5.

--Molli conſurgit Amyclas,
Quem dabat alga toro.

Amyclon,vrbs Macedoniæ ſeu Pæoniæ, non longe ab Actio fluuio,Troianis auxilium mittens.Homer.Iliad.2. Abydon, legendum puto. Vide Stephan.

Amycus,Neptuni & Melies nymphæ filius, Bebryciorum rex,qui eam conſuetudinem habuit,vt aduenas in Bebrycium nemus ad cædium certamen prouocaret, & inſidiis circunuentos ibidem interficeret.Cum itaque Argonautæ illuc veniſſent,Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis inſidiis, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit.Virgil.5.Æneid.

-qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente gerebat.

Amyci,portus in Ponto.Plin.lib.16.cap.44. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur, quam inſaniam vocãt: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiunt, donec abiiciatur. Apollonius poeta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum: quamobrem Lycus Daſcyli,qui eius loci rex erat,filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum ſuprà citatũ.

Amycus,Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid.12.Metamorph.

Primus Ophionydes Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes.3.Virgil.lib.9.

-inde ferarum
Vaſtatorem Amycum,&c.

Amydon, ciuitas Pæoniǫ, de qua auxilia miſſa fuerant Troianis,Iuuenal.Satyr.3.

-- Et hic Amydone relicta.

De Amydone colonia,Plin.6.28.70.Apud Stephan acuitur vltima Vide Amyclon.

Amylia,regio Italiæ.Vide Æmylia.

Amymni,populi Epiri,Steph.

Amymone,Danai regis filia,vna ex quinquaginta ſororibus quǫ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui impetu in eam facto,vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat.Itaque

prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi voluit, Strabo lib. 8. Eſt & Amymone, fons apud Plin.4.5.2.6.in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptus ab Amymone *imploratus*, tridentem in Satyrum emiſiſſe: illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentémque in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſſimus ſubſecutus eſt. hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonem appellauit, Plin.lib.4.cap.5. Strab.lib.8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amynæ, teſte Macrobio lib.3.Satur.loca, vbi poſtea Falernum. Vnde Amyneæ vites, Virgil. 2. Georg.

Sunt & Amyneæ vites firmiſſima vina.

Vide *Amyneo.*

Amynthæ, Theſprotica gens, Steph.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccam, & Philippum, Alexandri Magni patrem, ex poſteriore autem Archelaum, Archidæum, & Menelaum genuit: ſed Philippus amoris erga fratres oblitus eos trucidauit, atque ita patri in regno ſucceſſit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Eſt item paſtoris nomen apud Theocrit.& Virgil.

Amyntas, XIX. Aſſyriorum rex, regnauit ann. XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex, regnauit annis I.

Amyntas, XVI. Macedonum rex, regnauit an. VI.

Amyntas, XVIII. Macedonum rex, regnauit an. XIX.

Amyntæ, populi Theſprotiæ, Steph.

Amyntor, Homer.Iliad.2. Phœnicis pater Ouid.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poeticis.

Amynthor, Dolopum rector, Ouid.12.Metamorph.

Quem Dolopum rector bello ſuperatus Amyntor.

Amyrgium, campus Sacarum, Stephan.

Amyras, vide *Iolcus.*

Amyricus, campus circa Theſſaliam, Polyb. lib 5.

Amyris, ciuitatis Sybaris incola, de quo hæc narratur hiſtoria: Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt, euertendam Sybaritarum fortunam, vbi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quàm diis. Euenit deinde, vt ſeruus à domino vapulans, nequicquam ad deorum aras confugiſſet, poſt ad heri monumentum confugiens, liberaretur à plagis: quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis, in Peloponneſum demigrauit, reliquis interim Sybaritis hominem velut inſanum ridentibus. Inde prouerbiali figura dici cœptum, Amyris inſanit, vbi quis ſub inſaniæ prætextu, rebus ſuis conſulit, aut vbi quis ſolus periculum proſpiciens, in tempore ſibi cauet, creditus interim vulgo deſipere: deinde euentus docet illum vnum ſapuiſſe, Euſtathius Iliad.2.

Amyrum, Theſſaliæ oppidum, Steph.

Amyſchnæum, loci nomen, Steph.

Amyſtis, Indiæ fluuius, qui in Gangem influit, Arrian.

Amyſum, oppidum, Plin.6.9.11. Vide *Amiſon.*

Amytháon, Crethei filius, ex Tyro ſuſceptus homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorype coniuge Melampum genuit. De vtroque Homer. in Odyſſ.& Virg.Georg.3.

---Amythaoniusq; Melampus.

Amythaonia, Elidis pars eſt, ita dicta ab Amythaone Cretei filio, Steph.

Amythion, Thraciæ vrbs, Heſych.

Amyzon, Cariæ vrbs, Plin.5.29.18.

A N

Ana, vel Anas, Hiſpaniæ fluuius, Bæticam à Luſitania diuidens, oritur in agro Amitano vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias ſe reſorbet, & in totum ſe condit, ſæpiúſque naſci gaudet, demum in Atlanticum mare effunditur, vt teſtantur Strabo & Pomponius, & Plin.3.1.10. & 4.9. vulgo *Guadiana.*

Ana, i. reſpondens, vel cantans, ſiue affligens, vel pauper, pater Oolibana, vxoris Eſau, Gen. 36. Filius item Sebeon, filij Seir Horræi, Geneſ. 37.1. Paral.1.

Ana, i. Commotio, vel motus, nomen idoli, 4.Reg.18.19. Iſa.37.

Anab, id eſt vna, aut nodus, Nomen ciuitatis ſiue montis, Ioſue 15 & 15.

Anabeſineus, nomen iuuenis fortis. Odyſſ.8.

Anabis, Iaccetanorum vrbs in Hiſpan.Tarraconenſi, Ptol. pagus Ægypti, Euſeb.

Ananus, ſummus ſacerdos à Cyrenis conſtitutus. Ioſeph.lib.15.cap.5.

Anabis, fluuius Hiſpaniæ apud Ptolem.

Anacæa, pars tribus Hippotoontidis, Steph.

Anace, vrbs Achaiæ, Steph.

Anacalypteria, dies feſtus fuit poſt nuptias, cùm ſponſa reuelabatur, vt ab omnibus conſpiceretur. Munera etiam nouæ ſponſæ allata ἀνακαλυπτήρια ſignificabant, dicta ἀπὸ τοῦ ἀνακαλύπτειν

ἀνακαλυπτήρια, i. reuelando: quoniam eiuſmodi dona eo die quo ſponſa reuelabatur ab amicis, domeſticis & ipſi ſponſo conferebantur.

Anacharſis, ex Scytharum genere, ſapientiæ admirandæ: quod mirum viſum eſt, quum inter hos ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus, Anacharſis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt, Lingua, ventre, pudẽdis abſtinendum eſſe. Plinius tradidit Anacharſim inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quàm ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem, quo pacto quis abſtemius fieret: reſpondit, Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam faſtúmque contempſit. Cicer. lib. 5. Tuſcul. quæſt. Is demum Athenieſium leges apud ſuos introducere conabatur, vt patriæ cõſuleret, à fratre, eius loci rege, ſagitta confoſſus eſt. Author Laertius.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios. hi enim quatuor eſſe Lares opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius peruigilem curam agere. Alex. ab Alex. lib. 8.

Anacium, mons, in quo Dioſcurorum fanum. Phauor.

Anacole, Ægei maris inſula. Anton.

Anactorium, Epiri oppidum ad ſinum Ambracium, Strabo. *Vonizza*, Sophiano.

Anaſtis, Terræ filius: Paul. lib. 1.

Anacreon, poeta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſciuus. Amauit inter cæteros puerũ nomine Batyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem, & Megiſtheum, Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo
Anacreonta Teium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ, vt tradit Plin. lib 7. cap. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smerdiem dilexit. Ælianus. Huius poema totum amatorium eſt, vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactórea, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5. 29. 31.

Anactórea, ciuitas Moloſſorum in Epiro, & inſula, quæ poſtea Miletus dicta eſt. Plin.

Anactorium, vt ſcribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleuſine. Pollux Anactorium pro Adyto accipit.

Anactorium, Epiri oppidum, ad ſinum Ambracium, Straboni: Vonizza Sophiano dicitur.

Anadyomene, Plin. lib. 35. capit. 10. Venerem exeuntem è mari diuus Auguſtus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur verſibus Græcis, tali opere dum laudatur victo, ſed illuſtrato: cuius inferiorem partem qui reficeret, non potuit reperiri: verum ipſa iniuria ceſſit in gloriam artificis. Conſenuit hæc tabula carie: aliámque pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

Anadyomenes meminere non modò poetæ, ſed & philoſophi, Plutarch. & Artemidorus, libro 2.

Anæa, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, ſiue Anæiticus, vt Anaiticus lacus contra Samum: vnde Ancus Menelaus, Peripateticæ familiæ, hiſtoriarum quoque ſcriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetraſyllabos. Meminit & Ephorus Anæos, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij libr. 16. capit. 36. Calami probationes Gnidij & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia, oppidum maioris Armeniæ, quod ab Euphrate alluitur, Plin. lib. 5. c. 24.

Anætis, dea, quæ à Lydis colebatur. Strab. lib. 5. Anaitis dicta. Hãc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præſtantes eius miniſterio dediſſent filias, quæ in corporis pudicitia in vulgus datæ, velut inde anguſtiores factæ, mox tradũtur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata ſunt Sacrarum feſta: dies quoque illi ſacer, vocatur Sacra. In his ſacris turba virorum & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel vſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoria eſt, quòd Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad internecionem deleuiſſet in caſtris; quæ differta vino, ſimulata fuga, reliquiſſet ipſe. Deam hanc ſunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximiè coli, Herodoto credimus, & Pauſaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis inſigniter venerari prodit, præcipuè Zeletica regione. Plinius lib. 33 cap. 4. Strabo lib. 11. & 12. Hermol. in Plinium, & Cælius libro 10. capit. 29.

Anaéticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16. 37. 5.

Anager, fluuius. Vide *Anigrus*.

Anagnia, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam feriri iuſſit. Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia paſcit, &c.

Anagnini, populi Plin. 3. 5. 11.

Anairis, dea à Lydis colebatur, eiúſque miniſterio nobilitate præſtantes puellas dedicabãt, quæ inibi corporis pudicitiam in vulgus dabant.

Anaglyrus, pars tribus Erechtheidis. Steph.

Anahatah, i. ariditas, vel incenſio, vel ira ſiue hinnitus, aut raucedo, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſue 15.

Anabitæ, populi. Plin. 9. 28. 62.

Anamaſcia, Pannoniæ inferioris vrbs, Antonino: Almaz Simlero: qui addit pro eo in libro Notitiarum malè Adnamantia legi: ſed Anamatria habet Laxius in ſua Vienna. Vide Teutoburgium.

Anamaſis, qui & Amaſis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XLIV.

Anamæon, adoleſcens, Mæones à ſe dictos condidit, & regnauit annis CI.

Anamelech, i. reſponſio, aut canticum regis, ſiue afflictio vel paupertas regis vel conſiliarij, Deus Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Ananim, i. fons ſiue oculus aquarum, filius Meſraim. Gen. 10.

Ananêlus, ſummus Iudæorum ſacerdos ab Herode conſtitutus, ab eodémque mox ſacerdotio priuatus.

Anani, i. Nubes, ſiue augurium aut diuinatio, filius Elioenæi, filij Naariæ, 1. Para. 5.

Anánia, ſiue Ananias, i. Nubes Domini, aut diuinatio Domini, nomen vnius ducis regis Oziæ, 2. Paralip. 26. Nomẽ etiam ciuitatis, in qua filij Beniamin habitarũt poſt Babylonicã captiuitatem, 2. Eſdr. 11. Nomen item viri cuiuſdã, de quo Actorum 5. cuius cor dicitur ingreſſus ſatanas, de quo vide Cæl. Rhod. lib. 2. c. 13.

Anánus, Alexandriæ Epiſcopus poſt Marcum Euãgeliſtam, anno primo Neronis Imperatoris. Euſeb. lib. 2. cap. 24.

Anaphes, inſula ſponte in mari enata, vt ſcribit Plin. lib. 2. cap. 7. & lib. 1. 12. Ammianus quoque; Emerſerunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus & internecini Luna ex inſperato comparuiſſet. Steph. Ab hac inſula Apollo Anaphæus cognominatus eſt, in qua colebatur.

Anapauomênos, fons. Plin. 2. 103. In Didone, inquit, Iouis fons, qui ſit gelidus, & faces vniuerſas extinguat: ſi extinctæ admoueantur, accendit. Item meridie ſemper deficit, vnde Anapauomenon vocant: mox increſcens ad mediam noctis exuperat, ab eo rurſus ſenſus deficit.

Anapias, & Amphinomus fratres, de quibus Seneca lib. 3. de Benef. Vicere, inquit, Siculi iuuenes, cum Ætna, maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, vexerunt parentes ſuos: diſceſſiſſe creditum eſt ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quam tráſcurrerent iuuenes, digniſſimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto, capite 4. Anapum vocans. Cælius quoque libro ſexto, cap. 30. Cyanem Nympham amaſſe fertur, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proſerpinam raperet, ab ipſo contempta, in ſui nominis fontem, vel ſecundum alios, in ſtagnum mutata eſt, & Anapi iuncta in mare ſeſe exonerat. Ouidius libro quinto Metamorph.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapis.

Ἄναπος, inquit interpres Theocriti, ſic dict⁹ eſt ὡς ἀνάλιπόστος καὶ ὑλικῶν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

Anapis, Siciliæ fluuius leniter decurrens, decem ſtadiis procul à Syracuſis labitur. Plutarch.

Anariacæ, Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caſpium adortum incolentes.

Anarrhyſis dicebatur ab Athenienſibus ſecundus quatuor dierum qui vocabantur Apaturia: Dionyſio ſacra. Eo die victimæ immolabantur Ioui Tribuli & Palladi: ἀναῤῥύω ſurſum traho, ſignificat & ſacrifico, quia immolantes victimarum iugulandarum colla ſurſum conuerterent. Vide Apaturia.

Anartes, Cæſari ſunt populi Dacis vicini, VValachi, Seruij & Bulgari ſunt Blaſio Vigenereo.

Anartij, populi trans Rhenum & Danubiũ, cui ac Hercyniæ ſyluæ & Dacis finitimi erant. Cæſar lib. 5. comment.

Anas, Hiſpaniæ fluuius Straboni, Ana Ptolemæo: Rio Guadiana dicitur, Hiſpanis, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus Guad fluuium deſignat: quaſi dicerent fluuium Anę: Eſt etiam fluuius Siciliæ apud Liuium lib. 24. quẽ Anatim vocat. Vide Ana & Anatis.

Anaſa, oppidum Germaniæ, Plin. libro 6. capite 28.

Anaſſus, fluuius Carnorum, Venetæ ditionis: Plinio 3. 18. 3. Piaue interpretatur à Leandro: Brenta à Caſtaldo. Mar. Niger dicit eum hodie Lugnano, & à quibuſdam Stella vocari. Piaue à Fortunato Plauis appellatur.

Anaſtaſius, IIII. Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anaſtaſius, XLVIII. Imperat. regnauit annum I. menſes XI. dies XXIIII.

Anaſtaſia, ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anaſtaſio Imperatore, vbi Daria erat ædificata. Procop. libr. 1. de bello Perſico.

Anatalıôrum regio, Plin. 3. 4. 14.

Anathe, i. reſponſio, ſiue canticum, aut afflictio, ſiue paupertas, pater Sangar, iudicis Iſrael. Iud. 3.

Anatha, vrbs quam Arrianus Tyron vocat. Steph. Vide *Anatha*.

Anathoth, i. reſponſiones vel cantica, aut afflictiones vel paupertates, ciuitas quæ tribus miliaribus diſtat ab Hieruſalem. Iſa. 10. Ioſ. 22. Item filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Anatholius, Laodicenſis Epiſcopus, philoſophus.

Anathólius, Coſ. Romanus, Valentiniani Auguſti V. collega.

Anatho-

Anathólius,alias Conſul,Agapiti collega.

Anathóri,i reſponſiones,vel cantica domini,&c. filius Seſac.1.Paral.8.

Anatilio,oppidum.Plin.3.4.23.

Anatilorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis,Gal.*Prouins en Brie.*

Anatilorum regio,eſt in Gallia Narbonenſi. Ptol.*Prouence* à I.Pol'o appellatur.

Anatis,Mauritaniæ Tingitanę fluuius.Plin. So in.

Anatole,vna orarum,quarum varia nomina deſcribuntur ab Hygino c. 183. Nomen montis circa Gangem fluuium.

Anatis,fluuius.Plin.5 1.33.

Anatis,apud Perſas Diana dicta eſt.Eius tēplum Ecbatanis fuit,cuius ſacerdotes procul à virili contagio in perpetua virginitate degunt. Alex.ab Alex.lib.5.c.12.

Anaua,vrbs Phrygiæ.Steph.

Anauchidas, luctator Phiidis filius Eleus, qui victis lucta pueris,& poſtea viris, eſt coronatus.Pauſ.lib 6.

Anaudóma, oppidū Sienitarum. Pli.6.29.58.

Anaurus, lenis fluuius in Theſſalia, oriens in Pelio monte:ſic dictus quòd ex ſe neque auram neque nebulam mittat.Lucan.lib.6.

Quique nec humentes,nec rore madentem
Aera,nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio,vel potius torrente Apollonius poeta in Argon.lib 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari,quod ſit ſine aura.

Anáuſis, apud Flac.in Argonaut. procus eſt Medeæ,Alanorum & Heniochorum rex,poſtea à Styro riuali interfectus.

Anax,vir fuit Cœli & Terrę filius:à quo Miletus olim dicta fuit Anactoria.Cæl.lib.5.cap.1.

Anax,ἄναξ,i. rex,Appollo nuncupatus eſt.Ariſtop.Homer.frequenter. Notāt Grammatici, quod ἄναξ dicitur ab ἄκος, quod medelam curamq; ſignificat: & reges Anactes,quòd curam habeant. Primi autem hoc nomine Caſtor & Pollux dicti ſunt quòd nauigantium curam gererent. Sed & cæteri dij Anaces dicti, præter Iouem,qui ὕπατος.

Anaxágoras,Clazomenius philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modo generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nónne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incurioſus adeo, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nulláne tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt, digitum in cœlum intendens. Hic cùm poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſioneſque deſertas vidiſſet: Non eſſem,inquit, ego ſaluus,niſi iſtæ periiſſent. Qui pluris faciēs culturam ingenij,quam prædiorum, famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci periit. Strozzius pater. Hoc magnanimus ſenſit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero lib. Tuſculanarum quæſtionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alij tres. Primus, de Iſocratis diſciplina veniens ſtatuarius. Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius,Grammaticus Zenodoti diſcipulus. Author Diogenes Laertius.

Anaxagoras, prædixiſſe cæleſtium literarum ſciētia, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum fertur: ídque interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen fuiſſe factum: qui quidem lapis etiam nunc oſtenditur, & magnitudine vehis,id eſt,plauſtri,aduſto colori. Plin. lib.2.cap. 58. Lunæ quoque defectum primus monſtraſſe dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ, ita ait, Primus autem,qui lunaris luminis, atque vmbræ cauſam deprehenderit, ac literis mandare auſus fuerit, Anaxagoras fuit. Etenim quod is antea ignotus eſſet,ex eo probat,quod cùm Nicias malè geſtis rebus Siciliam deſerere decreuiſſet: & nocte forte luna defeciſſet, omnes milites propter rei ignorationem, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. Anaxagoras omnium hominum primus,librum ab ſe compoſitum & conſcriptum in lucem prodire, & proferri curauit. Laertius libro ſecundo. Deum eſſe cenſuit infinitam mentem quæ per ſe ipſam moueretur.Polyd.Verg.lib.1.c.1. de rer.inuent.

Anaxagoras,Athenienſis ſtatuarius.Pauſan. lib.3.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex,Pauſ. lib. 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 95.vicit vna,vt ſcribit Suidas.

Anaxantini,populi Italiæ.Plin.3.11.2.

Anaxarbani, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti,apud Plin.

Anaxarchus,philoſophus Abderita,ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum: quod Græci ὅλμον vocant, ibíque ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde,tunde Anaxarchi follem(aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam, in os eius ita patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum, & 2. Tuſcul. Meminit eius etiam

Ouid.in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxârete, puella Cypria,ex Salamine oppido,forma inſignis,& regia ſtirpe ſuperba:quã cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cùm Anaxarete, ſiccis immotiſque oculis intueretur,in ſaxum eſt conuerſa.Ouid.Metamorph.4.

Anáxarus,ciuitas Mediterranea Ciliciæ.Pli.

Anaxénor,citharœdus,quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M.Antonius,qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ait Strabo.

Anaxicrates, Athenienſium rex. Pauſ. lib.3.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pauſan.lib.3.

Anaxilas, poeta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia, ſoror Agamemnonis, Pauſan. libro 1.

Anaxilas, Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zanclæos viciſſet,tantam tyrannidem exercuit, vt ſupplices etiam factos trucidare, reliquos verò cum vxoribus & liberis vendere iuberet.Pauſ.lib.4.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vócatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe.

Anaximander,Mileſius philoſophus,Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ maríſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit,Laert.Præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. fuit & alius Anaximander hiſtoricus, & ipſe Mileſius, Ionicus ſcriptor. Laertius libro 2.

Anaxidamus, Euximi filius Spartanorum rex,Pauſ.lib.3.

Anaximāder, opinatus eſt natiuos eſſe deos longis interuallis orientes,occidentéſque. Cicero,& Polyd.Verg.lib.1.de rer.inuen.Itémque ex aqua terráque calefactis homines exortos eſſe putauit,ibidem Polyd.Vergil.cap.3.Denique Lacedæmoniis fertur prędixiſſe,vt vrbem, ac tecta cuſtodirent, quod inſtaret terræ motus:ac tum vrbs eorum tota corruit.Plin.lib.2. cap. 79.

Anaximenes,philoſophus, Eraſiſtrati filius, Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit,quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aërem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat: cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram, ex aëre conſtipato, primùm omnium actam, latam, magnam, idcirco abſque ratione ſuper aerem contineri: Solem, Lunam, cæteráſque ſtellas à terra ortum habere: Aerem infinitum aſſerebat, eúmque deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſtion. libro 4.

Anaximenes, aera deum eſſe ſtatuit: vnde Virg.lib.2.Georg.

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther,
Coniugis in gremium læta deſcendit,& omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fœtus.

Primus horologium ſolarium in quo vmbilici Solis, quem Gnomonem vocant, vmbra horas oſtendit,apud Lacedæmonios adinuenit.Plin. lib.2 c.78.

Anaximenes,ſophiſta, Alexādri Magni tempore vixit,de quo hæc Pauſanias lib.6. Alexāder ira percitus, cùm Lampſacenis, qui rebus Perſicis aduerſus Alexandrum fauiſſent,extrema eſſet minitatus, Lāpſaceni verò habita ratione vxorum & liberorum, ipſius denique patriæ ſupplicatum Anaximenem amandaſſent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipſi Philippo notus erat: Alexander autem cauſa illius aduentus audita, iuraſſet, vocatis in teſtimonium diis Græcorum ſe, quicquid ille petiiſſet, contrarium facturum:Hac in re (inquit Anaximenes)mihi gratificare, ô rex:vendas ſub haſta mulieres Lampſacenorum & liberos, totum oppidum ſolo æques, templa deorum incendas. Fuerũt & alij duo Lampſaceni eius nominis,orator vnus, alter hiſtoricus, qui oratoris nepos Alexandri geſta conſcripſit. Anaximenis extant epiſtolæ 2. ad Pythagoram.Natus eſt 63.Olympiade. Laert.lib.2.Alexander cùm nihil contra dolum comminiſci poſſet, veniam dedit Lampſacenis inuitus. Is inſtituiſſe dicitur ab eodem Pauſania, vt oratio extemporalis & declamatio fieret exercitationis cauſa.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ. Plin.3.72.1.

Anaxippus, poeta comicus, tempore Antidoni & Democriti.Poliorcetes.

Anaxitheta Danais, ex Ioue peperit Olenum,Steph.

Anaxius, fluuius per Feltrenſem agrum fluens.

Anaxo,Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt,non Lyſidicen,ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxilides,philoſophus,de quo Hieronym. contra

contra Iouinianum ſcribit, quòd in libro 2. philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id, ſapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi ſtatuam conſecrauit, Pauſ.lib.5.

Anaxiroa, Coroni filia, Epei vxor, Pauſanias lib.5.

Anazarbus, vrbs Ciliciæ, ad Pyramum fluuium, ab Anazarba conditore, Oppiani poëtæ & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi, patria: Stephano. Hæc nunc Cæſar-auguſta, inquit Plinius. Anazarba legit Stephanus. Suidas ſcribit olim Cyinda, poſtea Diocæſarea vocatam: huius *Διοκαισαρέως* meminit hoc tractatu Ptolemæus. Axai hodie nominatur, ſi Moletio credendum ſit.

Anazarbeni, populi, Plin.5.27.10.

Anazeriuôrum tetrarchia, Plin.5.23.1.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis, Hyginus in fabulis.

Ancæus, Neptuni filius: patria Samius (aliàs ex Samo) qui & ipſe inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò poſteaquàm vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu ſibi hauriri iuſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, Multa cadunt inter calicem, ſupremáque labra. His vero dictis quidam accurrit, nuncians quam maximum aprum (cuius meminit Homerus Iliad.1. & Ouid.8. Metamorph.) vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinauit, ab eóque dente ictus interijt. Vnde natum eſt prouerbium in eos, qui bus præter ſpem aliquid euenit: quod ſic e Græco in Latinum Cato vertit: Multum intereſt inter os & offam. Vide Eraſm. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius, & eius interpres.

Ancalites, populi in Anglia, Trinobantibus, Bibrogis, Caſſijs & Cenimagnis proximi. Cæſar libro 5. Comment. *Ankenlui*, Glareano.

Ancaria dea ab Aſculanis populis colebatur vt patria & tutelaris, ne hoſtium vaſtarentur in urſu, Alex. ab Alex.

Ancara, oppidum Italiæ, Steph.

Anchaces, dux aut imperator contra Æeten Colchorum regem, fratrem Perſæ, Valerius 6 Argon.

Dictus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere & extremas laqueis adducere turmas.

Ancharia, Octauiæ mater, Plu. in Ant.

Anchemolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia: cui cùm pater Caſperiam, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet, priuignus eandem ſtuprauit: quo cognito cum pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Euandri filio occiſus eſt: Virgil.lib.10.

——& Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Vide *Antemolus*.

Ancheſites, ventus ab Anchiſa portu Epiri ſpirans, cuius mentio eſt apud Halycarnaſ. Cic.7. ad Att. Flauit ab Epiro leniſſimus Ancheſites. Anteà legebatur Anchemites: ſed ſic reſtituit Turnebus.

Ancheſius, mons, ab Anchiſæ monumento dictus: iſque eſt iuxta Orchomenorum, Pauſan.lib.8.

Anchéſmus, mons Atticæ, in quo eſt Iouis Ancheſmij ſtatua, Pauſ. in Attic.

Anchiála, ciuitas Ciliciæ, de qua Strab lib. 14. Poſtea ab Anchiala paulo ſupra mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobulus ait. Anchiales meminit Plin.5. 27.5. Ex hac vrbe fuit Anchenodorus, qui non à Sardanapalo, ſed ab Anchiale Iapeti filio conditam vult, à quo nomen vicino flumini, Ouidius lib.1.Triſt.

--& ab his per Apollinis vrbem
Vt & per Anchiali mœnia fundat iter. Steph.

Anchialus, vrbs Thraciæ ſita in intimo ſinu, atque vbi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.

Anchialo hodie, Sophiano teſte. *Kenkis* Mercatori.

Anchiálum, oppidum apud Plinium 4.11. 27.

Anchiálos, Aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib.de Diuinat.

Anchialus, Mentis filius, vir bellicoſus. Odyſſ.1.

Anchialus, Phæa enſis, Odyſſ 8.

Anchimous, Sophiſta Elienſis, cui pro potu ſola aqua, pro cibis ficus eſſe conſueuerant.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis modo ſolitus veſci, nec tamen aliis imbecillior habebatur, Cæl.lib.6. cap.4.

Anchion, curſor nobilis Lacedæm.libro 2. Pauſ.

Anchiſa, oppidum Italiæ, Steph.

Anchiſes, Capis filius, ante bellum Troianum nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur: gregibus & armentis intentus fuit: quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit & cum ea concubuit, vnde natus eſt Æneas apud Simoënta Troiæ fluuium, Seruius. Por-

ro cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaſſet, ab eadem oculis eſt priuatus: propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cùm nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris impoſuit, ſecúmque Drepanum vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſſit, Virgilius Æneid. I.

Túne ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygij genuit Simoentis ad vndam?

Anchiſus, Arcadiæ mons, Pauſan. apud cuius radices Anchiſæ monumentum.

Anchitæ, Arabiæ felicis gens, Ptol.

Anchoë, locus circa Cephiſſi fluminis oſtia, & ibidem lacus eodem nomine, Strabo.

Anchora, Tectoſagum, quondam ad Galatiæ partem, Phrygiam maiorem verſus, caſtellum erat. Alterum quoque fuit eiuſdem nominis Lydiam verſus, circa Blayrum Phrygiæ oppidum, Strab. lib. 12.

Anchorarius mons, Plin. 13. 15. 16.

Anchûrus, Midæ filius, de quo ſic Plutarch. in Parallelis, c. 9. Circa Celænon Phrygię oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretioſiſſimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum aſcendit, ínque hiantem locum concitatus eſt. Poſtquam in vnum terra redijt, auream Iouis Idei aram eo in loco dedicauit, Calliſt. 2. Metam.

Ancile, ſcutum breue, authore Feſto, ita ex vtroque latere reciſum, vt nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempeſtate de cœlo decidiſſe, vnáq; editam vocem omnium potentiſſimam fore ciuitatem quamdiu in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, ne internoſci cæleſte poſſet. De hoc Ouid. 2. Faſt.

Ecce leui ſcutum verſatum leniter aura
Decidit: à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulo poſt:

Idq; ancile vocat, quod ab omni parte reciſum eſt,
Quemq; notes oculis, angulus omnis abeſt.

Anclacæ Sarmatiæ Aſiaticæ populi, Plin.

Ancon, Leucoſyrorum vrbs in Cappadocia, Ptol. Apollon. Ancon, portum vocat Arrian. in Periplo.

Ancon, onis, vel Ancona, næ, vrbs totius Piceni celeberrima, in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habens inſigni opere à Troiano Cæſare extructum. Nomen habet à ſitu qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſum ἀγκῶνα appellant, Plin. lib. 3. c. 13. ab iiſdem colonia Ancon, appoſita promontorio Cumero in ipſo flectentis ſe oræ cubito, Luc. lib. 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Ptolem. & Pompon. Gall. *Ancone.*

Ancobaritis, regio deſertæ Arabiæ oppoſita Epit. Strab. in Meſopotamia eſt, apud Ptolemæum.

Ancónis ſitus & gnomon, Plin. 2. 7. 44.

Aconis promontorium, Plin. 5. 3. 8.

Ancorarius, mons in Mauritania, circa Tingitanum Caſtellum, Ammian.

Ancónæ, vrbs Bithyniæ, Antigonia poſtea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide *Nicæa.*

Ancrina, Siciliæ oppidum, Ptolem.

Anculi & Anculæ, dij deæque ancillarum, Feſtus.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montem vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorúmque limites ad mare vſque promouit: vbi & Oſtiam condidit: fertur preterea primus carcerem inſtituiſſe, ſic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, i. à cubito dictus, quem incuruum habuiſſe dicitur, vt ait Seruius, Tit. Liuius lib. I.

Ancus, Numidiæ fluuius iuxta Icoſium fluens, Pom. Mela.

Ancyra, Plin. lib. 5. c. vltimo, duarum vrbium nomen, quarum altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc Synodus Ancyritana in iure Pontificio. Dicta Ancyra ab Anchoris nauium captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallogræcis miſerat, Stephanus, hodie *Angourt.*

Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib. 6. cap. 4. Mediacus nunc dicitur, teſte Volat. Plin. 5. 32. 19. 15.

Ancyræ, Siciliæ vrbs, Diodor. lib. 14.

Ancyreum, Aſiæ minoris promontorium, vbi Pontus finitur, incipítque Boſphorus. Dionyſ. hodie *Pſamion.*

Ancyrion, oppidum Italiæ, Steph.

Ancyron, vrbs Ægypti, Steph.

Anda, Africæ vrbs, Polyb.

Andabaſis, regionis nomen, vnde coccum optimum adfertur, Serapio.

Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clauſis oculis pugnantes, Cic. ad Treb. l. 7. Epiſt. fam. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus. Vide in Chiliadibus Eraſm.

Andabilis, Cappadociæ ciuitas apud Anton.

Andaca, Indiæ vrbs, quam Alexander deditione accepit, Arrian.

Andania, Arcadiæ vrbs, Strabo. Meſſeniæ oppidum, Pauſan.

Andania, mulieris nomen, apud Pauſaniam lib. 4.

Andania, ciuitas eſt in Peloponneſo, Strab. Stephanus Meſenen regionem, & ſimiliter vrbem in ea ſic nominari ſcribit.

Andanis,

Andanis, apud Strabonem, fluuius eſt Carmaniæ regionis, Mela & Plin.6.23.69.

Andaræ, populi Indiæ plurimis vicis & xxx. oppidis, quæ muris turribúſque muniuntur. Plin lib.6 c.19.

Anda ba, Dalmatiæ vrbs. Anton.

An lanũ, vrbs Cariæ. Vide Step.in Bargylla.

Andariſtus, Pelagonum in Macedonia locus. Ptolemæus. & Andariſtenſes populi apud Plinium.

Andares, lucus in Britannia inſula. Xiphilin. in Nerone.

Andatis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Andautonium, Pannoniæ ſuperioris oppidum. Ptol.

Andebouthus, filius legitimus Cuntonis Anglorum regis ægrè ferens Aroldum filiũ nothum eiuſdem Cuntonis patri ſucceſſiſſe, mortuum Aroldum refodi iuſſit, eiúſque corpus in mare proiici. Volater.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea ciuitas, Ptol. Andetrium Straboni.

Andegáuia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gallicè *Angiers*.

Andegaui, populi, qui & Andes. Tacit. lib.3. Erupêre primi Andegaui ac Turonij, quorum Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præſidium agitabat, coercuit. Plin.4.c.18.

Andelus ciuitas Hiſpaniæ, nõ procul à Põpeopoli, quę vulgo Pampilona appellatur, metropolis regni Nauarræ. Gall. *Pampelune*.

Anderica, Ciſſiæ regionis ſtathmus, 210. ſtadiis à Suſis, Herodot.

Anderida, littoris Saxonici vrbs in Britãnia, li. Notit. *Nevvendem* in Cantia eſt Camdeno.

Anderidum, Vaſconum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Andéra, ciuitas vbi mirus quidam lapis ferri pſeudargyri & aurichalci materia naſcitur. Steph. ex Strabone.

Andêra, ciuitas Phrygiæ. Plin.5.29.15. Eſt & altera eiuſdem nominis in Troad. Steph.

Andéræ, populi. Plin.6.30.14. Æthiopiæ ſub Ægypto.

Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus lib.8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſydera cantu
Eucta Andino, id eſt, Virgiliano.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus finitimi, ac Ducatui Bituricenſi, Oceanóque proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andethetennalis, vicus in Gallia Belgica Anton. *Echternach* Simlero. In agro Treuerenſi videtur.

Andiantes, Pannoniæ inferioris populi. Ptolemæus.

Andigiſta, mater Deorum apud Piſinos, vbi templum maximum habet magnæ venerationis. Strab. lib.12.

Andigina, mater deûm cognominata à loco, de quo Strab. lib.13. Sub Andira (inquit) templum eſt matri Deûm Andirinæ Sacrũ & ſubterraneum antrum Palæan vſque. Eſt autem Palæa, habitatio quędam ſic appellata, quæ ab Andiris diſtat ſtadiis centum & 30. Subterraneũ hunc meatum torrens quidam in os eius incidens aperuit, qui poſtera die à foſſore quodam ad ſacrificium eunte, apud Andiram fortuito repertus fuit. Strab.

Andizetij, populi Pannoniarum, vt refert Strab. li.7. ij ſunt quos Ptol Andiantes vocat.

Andócides, orator Athenienſis, filius Leogori. Hellanicus.

Andoînus, Longobardorum rex.

Andologenſes, populi Hiſpaniæ Tarraconenſis. Plin.3.32.

Andomatis, Indiæ fluuius qui in Gangem fluit, & oritur ex Madiadinis, Indica gente. Arria.

Andomatunũ Longonum vrbs. Ptol. in Gallia Belgica. Villanouanus *Langres eſſe putat*.

Andóriſe, oppidum, Plin.31.62.

Andoriſippo, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, Plin.

Andraca, Cappadociæ in Chamana regione vrbs. Ptol.

Andrapana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo.

Andraſimundi Taprobanæ inſulæ promontorium, Ptolem.

Andraſſum, vrbs in Aſia minori circa Galatiam. Cedren.

Andreæ, vel S. Andreæ inſula Propontidis.

Andrágoras, ſubita morte periit. Mart. lib.6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus manè mortuus Andragoras.

Andramyſtes, rex fuit Lydorum qui primus omnium mulieres fecit eunuchas, eiſque vice eunuchorum vſus eſt, Cæl. Rhod. lib.20.c.14.& Alex. ab Alex. lib.2.

Andrêas, nomen Apoſtoli, Matt.10. qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Ioannis Baptiſtæ. Ioan.1.

Andréas II. Ladislai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis xxxvi.

Andréas III. Vngariæ rex, regnauit annis XII. à Bela, qui ei ſucceſſit, victus, regnóque exutus eſt.

Andreas, Argiuus ſtatuarius. Pauſ. lib.6.

Andreas, Penei filius Thebanus. Pauſ. lib.6.

Andreis, Pauſaniæ, Græciæ regio, quæ poſtea Phlegyantis dicta fuit.

Andreiti, Indiæ populi ab Alexandr. magno victi.

Andri, populi circa Claſtidium in Gallia Ciſalpina. Polyb. lib.2.

Andria, vrbs Elidis: & alia Macedoniæ. Steph.

Andracia, oppidum in Media & item Lyciæ. Ptol. Rurium in Thracia, Straboni. Vide Plin. 5.17.40.

Andriculus, Ciliciæ mons. Strab. lib. 14. qui ait, Vlterius eſt mõs Andriculus, & aſpera quędã prænauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen. Plin. li. 5. c. 15. quem Strabo Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricius.

Androbius, pictor nobilis, de quo Plin. libro 25. cap. 11.

Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum apud Plinium.

Andregea, Perſidis regio. Cedren.

Andrimachidæ populi ſunt, qui virgines nupturas exhibent ſuo regi, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.

Androclea, vna eſt ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt. Nam cùm pugna eſſet Thebanis & Herculi cõtra Orchomenios, oraculum eſt allatũ, bello fore eos victores, ſi manũ ſibi inferret qui generis dignitate inter ciues eſſet nobiliſſim⁹, & Antipœno (hic enim maiorum genere maxime illuſtris erat) nõ placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Androcleæ placuit. Vbi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulachrũ ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſ. li. 9. Bœotic.

Andronicus, poſt annum ferè quadringẽteſimũ decimum quàm Roma condita fuit, fabulam primus dedit, anno ante Ennium. Cicer. lib. 1. Tuſcul. & Quintil. lib. 1.

Andrónicus, Philoſophus, Porphyrij diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterran.

Androclus, Codri filius, rex Ionum. Pauſ. libro 7.

Androclidas Lacon, cui cũ probro daretur, quod claudus eſſet, bellatoribus ſe nimiũ miſcuiſſet: ideóque ab omnibus tanquam inutili à prælio arceretur: ira commotus reſpõdit, In aciem alliciti oportere, qui de prælio non de fuga cogitet. Plutarch. in Apoph. & Cæl. Rhod. lib. 14. c. 5.

Androcopus, is qui Lebedam condidit, loco quodam occupato nomine Arta. Strab. lib. 14.

Andracydes, medicus ſapientia clarus, cuius extat epiſtola quædam ad Alexandrum Magnum ſcripta, apud Plin. his verbis, Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinẽ terræ: ſicut cicuta homini venenum eſt, ſic cicutæ vinum. Plin. lib. 35. c. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges condidit Chalcidonenſibus, populis Thraciæ. Ariſt.

Andróclus, filius Codri, Athenienſium regis, qui Ephelum condidit, & Ioniam regiam ibi conſtituit.

Androdus, Dacus ſeruus Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratũ aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſſimam vide apud Gel. lib. 5. c. 15.

Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtra ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes arma bello ſuperauit, eoſq; quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandas in Cretam mittere coegit. Virg. Æneid. lib. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi, &c.

Androgeus, vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt. Virg. Æneid. 2.

Primus ſe Danaũ magna comitante caterua,
Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.

Andrógynæ, vel Androgyni, populi in Africa, Plin. 7. 2. 28. vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.

Androlitia, oppidum, Plin. 5. 29. 41.

Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtyanactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam abduxit, & ex ea Moloſsũ ſuſcepit, poſtea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. Author Volater. Virg. lib. 3. Æneid.

Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia ſeruas?

A viri pugna nomen ſortita eſt: fuit enim quędam veluti virago.

Andrómachus, adulator Craſſi, à quo ipſe Parthis proditus eſt. Plutarch.

Andrómachus, fuit etiã ſophiſta è Neapoli Syriæ filius Zonę, qui Nicomedis grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ & Phœnicis præfectus ab Alexandro, viuus à Samaritis crematus eſt, Curtius lib. 4.

Andromattunum, Lingonum ciuitas in Gallia. Ptol.

Andrómeda, vel Andromede, Cephei Æthiopum regis & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam reuertente, occiſo priùs ceto, liberata eidem nupſit. Propert. lib. 2.

Andromede monſtris fuerat deuorata marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat.

Plin. lib. 5. cap. 31. Poſtremo Mineruę beneficio inter aſtra collocata dicitur, oritúrque in parte piſcium duodecima. De hac tragœdiam ſcripſit Euripides: eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Androna, Cyrrheſticæ regionis in Syria oppidum. Anton.

Andró-

Andromon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andrô, Pto. oppidū inferioris regionis Nili.

Andron Lataneus, teste Theophrasto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl. Rhod. l. b. 5. c. 4.

Andronicus, i. victoriosus, nomen viri. Rom. 16.

Andronicus Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grāmaticus, deſidioſior in profeſſione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andreas à Lacuna, Hiſpanus Secobiēſis philiatros, ſcripſit libros quamplurimos, quorum nomina & inſcriptiones leges apud Conrad. Geſn. in Biblioth.

Andronicus hiſtoricus, rex Alexādri ſcripſit. Volaterran.

Andronicus, Græcorū Imperator, regnauit annis I.

Andronorus, legiſlator fuit Chalcidenſium, eorum qui in Thracia ſunt. Alex. ab Alex. lib 6. cap. 10.

Androphagi, Scythię gētes in Europa. Herod.

Andropompus Thebanus, Bori filius, qui Xāthum non ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Paul. lib. 9.

Andros. Britanniæ inſula, Plin. lib. 4. c. 6. Eſt & alibi apud eundem Andrus. 4. 2. 60 Andri inſulæ mira aqua 2c6. 37.

Andros, inſula vicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quæ & Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Ephesum, Ouid. lib. 13. Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primò dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam ſcribit ab Andro Eurymachi filio, &c. Ibi fons eſt, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini ſapore fluit. Plin. lib. 2. c. 103.

Androſia, Galatiæ oppidum. Ptolem.

Andros, inſula, oppidum in mari Myrthoo, prima Cycladum.

Andros, (quæ & Antandros Phrygij littoris oppido cognominis) inſula vna eſt è Cycladibus, quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ ſunt. Pomp. Mela.

Androſthenes, prætor Theſſaliæ. Pompeio fauens, à Cæſare obſidetur & expugnatur. Cæſar. lib. 3. de bello ciuili.

Androſthenes, ſtatuarius Thebanus. Pauſan.

Anecus, Siciliæ fluuius, qui per 2000 paſſuū ſub terra mergens, Syracuſis miſcetur mari, appellatúrque Ano, poſt Anapoſcænes, ſuperior Anoſtiphoros.

Anelanum Antonino, hodie *monte Agnano*, Simlero: vrbs Italiæ inter Patauiū & Mutinam.

Anelontis, fluminis iuxta Colophonem meminit Pauſan. cuius prædicat frigiditatem.

Anem, nomen ciuitatis, 1 Paral. 6.

Anemo, fluuius in octaua Italię regione, Plinio. 3. 15. 3. hodie *Raſanario, Fatino & Santerno.*

Anemolia, Phocydis vrbs, quę poſtea Hyāpolis nominata eſt. Strab. Bœotiæ ciuitas. Ptol.

Anemoſa, vicus in Arcadia, Pauſan.

Anemothicos, circa Canā vrbs, Porphyrogē.

Anemotis, Palladis nomē eſt, inde tractum: cùm Mothonem Peloponēſi ciuitatē loca que vicina, venti paulo violentiores, manifeſque tempeſtiue perſlantes inſigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum eſt, eidemque ab incolis ſuſę preces: quibus fuſis mox ventorum ceſſauit impetus, nullúmque deinceps calamitatis genus incolis poſteà enatum: vnde cognomen Minerua à ſedatis ventis adepta eſt, Cæl. Rhod. lib. 20. c. 19.

Angæus, Lycurgi Regis Thraciæ filius, qui Sannum oppidum condidit.

Anemórea, vrbs Phocydis, quæ nūc Anemolia dicitur, in cōfinio Phocydis & Delphorum in alto colle. Situs eſt autem ſupra eam locus καταπνέμεν dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum. Plin. 5. 71. in Cilicia Anemurij. 5. 37. *Anemura*, Niger.

Anamula, inſula maris Mediterranei. Ptol.

Anemycas, apud Tarentinos aſinus erat, qui ventis ſacrificabatur. Etym.

Aneritæ, Marmaricæ Nomi gens, Ptol.

Aner, i. reſponſio aut canticum lucernæ, ſiue affligēs lucernā. Frater Mamre, Gen. 14. Nomē item ciuitatis in tribu Manaſſe, 1. Chronic. 6.

Anetuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

Anéria, oppidum. Plin. 5. 24. 4.

Aneticus, Aſiæ locus eſt arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam in Armenia. Armeniis autem lex erat, vt virgines in phano vetuſtiſſimo Anetidis deæ proſtituerētur: vbi ipſius ſtatura ex ſolido auro ſita erat, quam Antonius expilauit. quibus emeritis, cuiuſuis præcipui hominis coniugium ſortita fas erat, nemine abnuente aut tale coniugium detrectante. Alex. ab Alex. lib. 2. c. 24.

Angæ, Palæſtinæ locus. Cedren.

Angæ, montes à finibus Ciliciæ, Iudith. 2.

Angaris, mons Palæſtinæ. Plin. 5. 13. 3.

Angarus, Bithyniæ emporium prope Heleſnopolim. Socrat. lib. 8. c. 20 hiſt. Eccl.

Ange, Arabiæ fœlicis vicus. Ptol.

Angia, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Angele, pars è tribu Pandonide. Steph.

Angelia, Mercurij filia, vt apud Pindarū in quodam Olymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. Vide Cælium lib. 18 c. 6.

Angellæ, Belicæ vrbs, Anton. inter Cordubam & Hiſpalim.

Angelus, Neptuni filius ex cōcubitu Nymphæ cuiuſdam in Chio natus. Pauſan. lib. 7.

Ageron, ſtatuarius, qui Apollinis ſimula-

chrum apud Delos fecit. Pauſan. lib. 11.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angerôna, ſilentij dea, cui ſacrificabatur ad diem XII. Calẽdas Ianuarij, ore obligato obſignatóq; ſimulachrum habebat. Plin. libro tertio capite quinto, Angeroniam vocat Macrob. Saturnal. libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Ageroniã dici ait, quod angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adiicit eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quod qui ſuos dolores anxietatéſque diſſimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modeſtus ideò ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus.

Anges, mater Elephi, quem ſuſcepit ab Hercule.

Angites, Thraciæ fluuius, qui Strymonem ſubit. Herod.

Angitiæ, nemus in Marſorum regione. Virg. Æneid 7.

Te nemus Angitiæ, vitrea te Fucinus vnda.

Angitula, Anton. Italiæ flumen in Calabria regione.

Angium, vrbs opulenta circa Peloponneſum. Laonic.

Anguianus, Gallicæ claſſi præfectus in prælio nauali aduerſus Turcas. Paul. Iouius.

Anglia, Britannia, inſula in Oceano, vndiq; à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta cõtinenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quódam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladiſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gigantes, tunc inſulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos poſtmodum longo temporis tractu, Saxones illuſtres Alemaniæ populi oppreſſere, eorúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuiſit, ſuúmque inſulæ nomen reliquit. Quãquam plerique Angliam veluti noſtri orbis angulum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ, ambitus quadrageſies octies & ſeptuagintaquinque millibus paſſuum conſtat.

Anglia, primũ dicta eſt Albion, ſeu Albania, ab albis rupibus, quæ primum illuc nauigantibus apparent, vnde cretacei lapides ad nos aduehuntur, quorũ vſus eſt in abacis calculatoriis, ait Munſt. libr. 2. Coſ. Poſtea Britannia appellata eſt à Bruto, Syluij Poſthumi Latinorũ regis filio duce quorundã Troianorum, qui 40. annis poſt Troiam à Græcis exciſam, claſſe in hanc inſulam venere, atque Aborigines, tunc eam incolentes, ad vnum occidêre. At Beda in Anglia natus, ſcribit Angliam appellatam Britanniã à Britannis, Galliam olim incolentibus. Eſt autem Anglia Oceani Polygonia inſula, ab omni cõtinente per mare diſcreta: & hodie in duo regna diuiditur, nempe Anglicum & Scoticum, fluuio Suluaio. Veteres Britanniam ſterilem dixerunt, & ne ſcrupulũ quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipſa mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & bituminoſam, ad ignem aptiſſimam habet. Triticum ea terra producit, ſiliginem, piſa, auenam, & alias eiuſmodi fruges, quantum inſulæ ſufficit. Hæc Munſt. Hodie in duas partes diuiditur, Angliã videlicet veteribus Lhœgriam, & Cambriam, ſeu VValliam. Tota hęc Anglia, aut Lhœgria & Cambria proprio gaudet rege, cui multi eius regionis duces, comites, principéſque obediunt. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Cælum craſſum, in quo facilè nubes, imbres, ventíque coguntur, atque eò minùs frigoris æſtúſque propter aëris denſitatem. Lupos neque vlla animalia rapacia nutrit: vnde infiniti ferè ouium greges. Omni etiã pecudũ & aliorum genere abundat, præter aſinos, camelos, mulos & elephantos. Canum genus nullibi gentium maius ferociúſque. Solũ fœcundum & frugiferum. Tanta hic Roſmarini copia, vt hortos inde ſepiant. Vino caret, ſed cereuiſia optima vtuntur incolæ, quę in alias regiones tranſuehitur. Oceanus, qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copia abundat. Fert hæc regio aurum, argentum, cuprum, plumbum, ſtannum optimum & magna cum abundantia: ferrum denique, ſed exigua eius copia. Gens procera ſtatura, venuſta & candida facie eſt, cæſiis vt plurimum oculis, & vt ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ac moribus ab illis penè nihil diſcrepent, veſtimento non multum abſimili Gallico vtuntur: fœminę niueo candore inſigníq; forma, quàm longe decentiſſimo veſtitu honeſtãt: victus maxima pars in carne conſiſtit. Bello ſunt intrepidi, optimi ſagittarij, ac in militia moræ haud multum patientes: idcirco vbi ad arma ventum eſt, ſtatim de omnibus fortunis alterius partis dimicatur, quia omnia ſequuntur victorem: ſed neque ædes ædificant, quin olim conditas vetuſtatéque ruentes minus ſarciendas curant. Vrbes habent atque oppida egregia, frequentéſque pagos & villas magnificas. Primaria vrbs emporium & regia ſedes eſt Londinum, ad flumen Tameſim ſita. Polyd. Vergilius. Vide Britannia & Albion.

Angolus, Ptolemæo. Angula Plinio, Veſtinorum vrbs in Italia, vulgò *Angelus*.

Angriuarij, Ptol. Tacit. Germaniæ populi, potens Saxonum dynaſtia, ad Luppiæ fluminis caput: vulgò *Engern*, vel *Angeren*, vel *Angermund*.

Angrus, fluuius ex Illyricis verſus Boreã fluẽs Herod.

Herod.libr.4.Quin ex Illyricis in Aquilonem, tendens Angrus planitiem Triballiam interfluens Brongum intrat. Brontus iſte Iſtrum. Herodot.4.

Anguifer & Anguitenens, à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, Columel. Anguifer à Græcis dicitur: tempeſtatem ſignificat.Cic.de natura deorum. Atque hæc quidem à tergo,propter caput autem Anguitenens.

Anguigenæ, populi quidam non procul ab agro Priapenſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Proditum eſt enim mares ſerpentum morſibus remedio eſſe,ſi eos continuo attigerint,quemadmodum incantatores,ac primò liuore transferre, poſtea tumorem ac dolorem ſedare. Strab.lib.13.

Angulani,populi,Plin.3 2.5.

Anguitia, Æætę filia,ſoror Circes & Medeæ quæ Marſis remedia contra venena oſtendit, Sil.libr.8.

Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primum
Monſtrauiſſe ferunt,tactúque domare venena,
Et lunam excuſſiſſe polo ſtridoribus amnes
Frænantem, ac ſyluis montem nudaſſe vocatis.

Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos, non procul à Fucino lacu. Virg.7.Æneid.

Tenemus Anguitiæ,vitrea te Fucinus vnda,
Te liquidi fleuere lacus,&c.

Angurus, mons Scythiæ, iuxta Iſtrum fluuium.Apollon.lib.4.

Anguturi,gens circa Indum fluuium. Plin.

Angyrorum vrbs in Ægypto. Ptolem.

Ani,id eſt,reſponſio, ſiue canticum,ſiue afflictus, vel pauper,nomen Ianitoris, & cantoris.1.Par.13.

Ania, Romana mulier,quā cum propinquus moneret,vt alteri viro nuberet(eſſe enim ei & ætatem bonam.) Nequaquam hoc faciam,inquit: ſi enim vnum bonum inuenero, vt ante habui nolo timere ne perdam: ſi malum, quid neceſſe eſt poſt bonum,malum ſuſtinere?

Ania, Peloponneſi fluuius. Strabo.

Aniaca,regio circa Armeniam.Cedr.

Aniana,Meſopotamiæ vrbs.Ptolem.

Anianæ thermę,Cumanorum in Campania felici.

Anianus ſinus,Liu.

Anicæ,gens Indica.Ptol.

Anicium, Galliæ vrbs,quam Podium,vulgo *Le Puy*,vocant.

Anido,Liguriæ montes.Liu.

Anigræ,Peloponneſi locus.Pauſ.

Aniám, filius Samidæ filij Galaad, filij Machis, filij Manaſſe.2.Para 7. Lat.nauis populi, aut dolor,ſiue fortitudo populi.

Anichia,oppidum Plin.4.7.17.

Aniger.Vide infrà Anygèr.

Anigrus,fluuius Theſſaliæ,in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera ſua: quamobrem quum primò habuiſſet aquas dulces atque potabiles, habuit poſtea fœtidas atque turpes.Ouid.12.Metamorph.

Ante bibebatur:nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnere, clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anigriades, nymphæ, ab Anigro flumine nuncupatæ,Strab & Pauſ.

Anim,i. reſpondentes,ſiue cantantes,aut afflicti,ſiue pauperes,nomen ciuitatis,Ioſue 15.

Animotha, Arabiæ vrbs,lib.Notit.

Anima,vrbs Indiæ extra Gangem.Ptol.

Animatha, Indiæ intra Gangē oppidū.Ptol.

Anio, ſiue Anien, nobilis Italiæ fluuius, in montibus Thebanorum naſcens, Tiburtinum irrigās agrum, vbi in ſublimi in ſubiectam vallem magno impetu delabens efficit cataractā: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus ſecum in Tyberim defert,vulgò *Teuerone*.Nomen autem accepiſſe putatur ab Anio Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum,filiæ ſuæ raptorem,quū eum aſſequi non poſſet,in hunc fluuium inſiliit, & vt Anio vocaretur, effecit. Propert.libr.4.

Ramoſis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus,na,num.Idem,

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

Aniſis, qui & Aſychis, Ægyptiorum rex, à ſacerdotibus deſignatus,regnauit annis VI.

Aniſum, vrbs eſſe videtur Siciliæ apud Ouid.4.Faſtor.

Iámque Leontinos, Aniſenáque flumina curſu Præterit.

Vt flumina Aniſena,aut Aniſum flumen,quod Aniſo præterlabitur:niſi flumen Aniſenum dicat,pro Aniſo flumine.

Aniſus, Auſtriæ fluuius,hodie *Ens*. Rhenan.

Anitha, Arabiæ Petreæ vrbs.Ptolem.

Anitorgis,Celtiberorum vrbs.Liu.

Aniſtius Lacon, Alexandri Magni curſor à Sicyane Elin vſque mille ducenta ſtadia vno die percurrit.Solin.lib.4.

Anitius, Ædilis Curulis.Plin.lib.33.c.1.Appij Cæci ſcriba promulgauerat,vt Ædilis Curulis crearetur cum Q. Anitio Præneſtino, qui paucis antè annis hoſtis fuiſſet,præteritis C.Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilij Seueri collega.

Anitius, Paulinus Conſul, Ceionij Iuliani Camœnij collega.

Anitius Paulinus iunior,Conſul,Pub.Optatij collega.

Anitius Fauſtus II. Conſul, Galli collega. Horum tempeſtate ſe vt deum adorari Diocletianus iuſſit.Caſſiod.Euſeb.

Anius, locus Puteolis vicinus eſt, qui hodie *Lago Sudatorio* dicitur.Bocat.

Anius, Apollinis filius ex Rhea, & rex in

Delo, habuit Andrum filiu... Virgil.lib.3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbique ſacerdos, Vittis & ſacra redimitus tempora lauro Occurrit. De hoc vide Cæl.Rho.lib.7.cap.15.

Anna, i. gratioſa, ſiue miſericors, aut requieſcens, vel donans, altera vxor Elcanæ.1.Reg. Heb. Hanna. Nomen item Propheteſſæ cuiuſdam filiæ Phanuel, de qua Luc.2.

Anna, dea ab annis, quibus præſidebat, vocata, cui menſe Martio priuatim & publice ſacrificabatur, vt populo annare, & perannare liceret. Fuit Beli filia, ſoror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ poſtquàm mortuam ſororē vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorū rege occupatam, relicta ſede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: a quo iure veteris hoſpitij benignè ſuſcepto, duos circiter annos ibi manſit. Sed cum Pygmalionē fratrem iam cum armis aduentare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, dum Cameram vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lauinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis à Didone monita, vt infauſtā domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit, cúmque citato curſu ad Numiciū amnem perueniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quærentibus, apparent veſtigia pedum vſque ad Numicium amnem vnde Ouid.3.Faſtor.

—placidi ſum Nympha Numici,
Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntem. Stephanus.

Annacus, annis ccc. vixit Vide Step. in Icono.

Annana, Arabum vicus. Egeſip.lib.1.

Annarus, rex Babyloniæ, qui tāti luxus fuiſſe fertur, támque gulæ deditus, vt ſtola muliebri amictus, mero & vnguento madens, cētum & quinquaginta pſaltriis ſimul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret, Alex lib.5.

Annás, i. affligens, vel humilians, aut reſpōdens, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis, Ioan.18 Luc.3. Act.4.

Anneſel, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Anneus Seneca Cordubenſis, declamator, Stoicus philoſophus, & idem poeta. Neronis præceptor, à quo ſolutis venis interfectus eſt Tacitus.

Anneſſum, oppidum. Plin.6.28.75.

Anneſtus, Arabiæ fœlicis oppidum à Gallo deletum Plin.

Annibalis inſula. Plin.lib.3.cap.5.

Annibalis ſpeculæ, terrenæque turres, iugis montium impoſitæ in Hiſpania. Plinius.

Annibal, Carthaginenſium dux aut imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit, Gallos ad Rhodanum ſuperauit Eutr.3. Alpes peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit. Liu.lib.1. deca.3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit. Flaminium Conſulem fudit ad Traſymenum lacum 15000. Romanorum cæſis, à Fabio Maximo imminutus Liuiu 4. Eutr.3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Æmilium & Ter. Varronem Cōſules apud Cannas vicit, 40000. peditum, & 2700. equitum cæſis, tribú que & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis caſtris prope Romam poſitis, rem, eſtate coactus, in Campaniam venit: a Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius libr.3 Eutropius 3 Florus 1. Apud Cannas à Sēpronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna ad Euminem victus, Liuius 7. Florus 2.8. Iuſtinus 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret, cum quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus 20000 Pœnorum cæſa ſunt, ferè totidem capti: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiam ſuperatus eſt. Liuius 3. Iuſtinus 3. Plutarch. in Annibal Cæterū à Romanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Plutarch. Eutropius 4. Oroſ.4.20. quo loco ait lapidibus obrutū fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem male geſta. Liuius lib 9. ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cęterum Pruſam condidit. Plin.5.32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3. XI. turres ædificauit. Idem 2. CLXXIII. ſpeculas extruxit. 35 14.3.

Annibal Carthaginenſis, illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginenſis: Siculo bello interiit. Polybius.

Annibaluéatia. Vide Hipponium.

Annibi, montes & gentes in Serica regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando appetiit. Cæl Rhod.lib.17.cap 31. ab eo Plato captiuus redemptus eſt. Laert.l b.2.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.

Annichorum, ciuitatis aut regionis nomen. Stephanus.

Annium, Elidis in Peloponnéſo oppidum.

Annius Rufus, Iudææ præfectus, reg.an.11.

Annius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.

Annius,

Annius Libo, Conſul Romanus, Torquati Aſpernatis collega.

Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit menſibus VI. Idem Conſul cum Æmiliano fuit, atque à patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.

Annius Anulinus, Conſul, Numidij Tuſci collega.

Annius Scapula, maximę dignitatis & gratiæ prouincialis homo, propter coniurationem in Caſſium interfectus eſt. Hirtius, de bello Alexand.

Ano, Anopoſcænos, & Anotiſphorus, vide Anecus.

Anob, i. vua, aut nodus, filius Cos. 1. Chron. 4.

Anecgath, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

Anolus, Lydiæ vrbs. Steph.

Anonium, Bechunoiū in Italia ciuitas. Ptol.

Annon, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilij cauſa, quod in expeditionibus leonē haberet ſarcinas ferentē, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare. Plutarch & Cæl. Rhodig. lib 13. c. 19.

Annon, Carthaginēſis, præ nimio faſtu humanis terminis nō contentus, cupiebat maiora, vt quæ ſunt ſupra hominem de ſe prędicari. Nam cùm aues multas ex iis quæ modulationib. in cantu vtuntur, emiſſet, nutriuit eas in obſcuro loco, docuitque id vnum dicere, Annō Deus eſt. Cùm autem aues vnam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod aues edocuerat, aliis in locis etiam diuulgatum iri: quæ tamē opinio eū fefellit. nam aues ſemel ſolutæ, & ad propria conſuetáq; loca profectæ, priores & naturales cantus edebant cōtempto Annone & iis diſciplinis quas captiuæ didicerant. Ælian. de var. hiſt. lib. vlt. Simile extat exemplum de Pſaphone, cuius meminit Eraſmus in Adagiis.

Anonymi, populi in Africa Atlātes dicti, qui ſunt anonymi, hoc eſt ſine propriis nominibus, cùm in vniuerſum Atlantes tantùm vocitentur. Plin. cap. 8.

Anopæa, mons & via ſic dicta, prope Aſopum fluuium in Melienſi regione. Herodot.

D. Anſelmus, Cātuarienſis in Anglia fuit Epiſcopus. Munſt. lib. 2. Coſmog. Is à Guilielmo Rufo, Anglorum rege, crudeliter occiſus, quod eius tyrannidem carperet, anno Domini 1100.

Anſuarij, Germaniæ inferioris populi proximi Phryſis, pulſi à Caucis. Tacitus.

Anochus, luctator. Pauſ. lib. 7.

Anonus, fons, Pauſ. lib. 5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo, Aſij filio dicta. Steph.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide Araden.

Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plin. habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volātes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib. 7. Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles, &c. Vide Amſanctus.

De Anſancti ſpecu Pli. 2.95.19. hodie, *La vallee de Frecente*, ab incolis, Os inferni.

Anſer, poeta, quem Ouidius procacem vocat, lib. 2. Triſtium,

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnáque procacior
Anſer.

Aniácæ, populi. Plin. 6.8.6.

Anſibarij, Germaniæ populi. Tacit. *Entzbauren* Lazio, ab Encza fluuio circa VVittebergā.

Antacæ, Aſiaticæ Sarmatiæ populi. Plin.

Antacha, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Antácites, amnis in Aſiæ latere, ad Tyrambum oppidum: à quo piſces Antacei, ſalſamentum Athenæo cæteríſque nobile: nam & in hodiernum vſque diem à Mœotis lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemæum corruptè legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacei & ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæas, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinē bello captum iuſſit ad cœnam canere. Omnibus autē admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, iureiurādo affirmauit ſuauius ſe interdum equum hinnientem audiſſe, vſq; adeò aures habebat à Muſica abhorrentes, animúmque in præſepiis, imò verò audiendis aſinis, quàm equis appoſitiorem. Plut. in lib. de Alexandri fortuna & virtute.

Antæ, populi trans Iſtrum. Procop.

Antępolis, ciuitas in Ægypto: ciuis Antæpolita, vel Anteon dicitur. Steph. De Antæi oppido, & patria. Plin. 5.1.9.8.

Antęopolites præfectura. Plin 5.9.11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, māgno, ac procero corpore, quippe qui cubitis 64. adoleuerit in Libya apud Lyxum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus, Sertorium Romanorum ducem, apud Tygænam oppidum Libyæ effoſſo ſepulchro, Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius libro de Tempor. ſcribit, Antæum palæſtræ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorumcunque certaminum: & ob id oſtendit, ſe arbitrari fictum, quod fuerit filius Terræ, & quod viribus reſtauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulo primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Huius regiam in Mauritania eſſe non procul ab Heſperidum hortis, Plinius author eſt. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti, paulò aliter ſentire videtur, vbi totam hanc fabu-

lam deſcribit. Quam ego ſanè (inquit N. Comes, mythologiæ lib.7.cap.1.) nihil aliud ſignificare crediderim, quàm medicorum quoddam dogma, contraria ſcilicet contrariis eſſe curanda, vt nomen Antæi videtur ſignificare, quod tamen etiam poteſt ad multas politicas transferri actiones & iudicia, & ad vtilitatẽ vniuerſę humanæ vitæ. Cùm enim Hercules Sol exiſtat, terra frigida contacta recreat, quæ nimio calore fuerint exuſta, quamobrem reuocat in vitam ipſum Antæum. ſic námque docemur calidis ægritudinibus refrigerantia medicamenta eſſe adhibenda, at non violenta tamen, ne propter antiperiſtaſin inualeſcat morbus & fiat apoſtema. Neque in rebus ciuilibus eadem ratione extrema eſſe poſſe vtilia demonſtratur. Illud autem ſignificatur, quod Antæus vi Herculis oppreſſus, id eſt, ardore Solis propè extinctus attingens tantum terram reuiuiſceret: nam contrariis adiuuanda eſt & excitanda vis naturæ: at non contrariorum mole obruenda.

Antagoras, poeta Rhodius. Laert. lib.2.

Antagoras, vir cuius meminit Plut. & Pauſa. Poeta quidem fuit nõ ignobilis, cuius feſtiuiſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nõnihil impartiendum ratus, congrum intẽtius coquebat: admonitus ſuper ea re Antigonus, illíque aſſiſtens retro, leuiter retractum interrogauit, Putáſne, inquit, ô Antigora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Huic ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incumberet, ſolicitus, perſcrutatũ, ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. lib. 7. cap.8.

Antálcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ & Pauſ. lib.4.

Antander, Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacedæmoniorum, Pauſ. lib.4.

Antándros, Strab. lib.3. & Plin.4.12.61. Phrygiæ vrbs ad Meridiem poſita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. Plin.5.30.10. & 16. 33 6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos & Apollonia. Virg.3. Æneid.

-claſſémque ſub ipſa
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Dicta, vel quod de Andro inſula eam condiderunt coloni, quaſi ἀντὶ ἄνδρου, vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio, hanc accepere ciuitatem. Steph. & Seruius.

Antandrum, ſaxum magis quàm inſula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus ſinus panditur à dextra naui nauigantibus.

Antanij, Cariæ gens. Porphyrogen.

Antapriſtena, Myſiæ vrbs. Niceph.

Antaradus, Syriæ vrbs. Ptol. Plin. nunc Torcoſa. Conſtantiam nominatam à Conſtantio Imperat. ſcribit Cedrenus.

Antádus, inſula, Plin.6.20. Vide in Aradon.

Antarcticus, polus Auſtralis, Arctico oppoſitus, qui terræ obiectus à nobis cerni non poteſt: à noſtris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin.7.17.5. vide Scythæ.

Antebrogius, Rhenorum qui proximi Galliæ ex Belgis erant, legatus ad Cæſarem, Libr.2. Comment.

Antelia, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Antemantunum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo reſtiterunt. Steph. Plin.3.5.

Antemnæ, oppidum Italiæ dictum, quòd hanc amnis præterfluat, quaſi ante amnem. Virg. lib.7.

Ardea Cruſtumeriq; & turrigeræ Antemnæ,
Tegmina tuta cauant capitum.

Antenacum Ammiano, Antonacum habet liber Notit.

Anturnacum, Anton. Germaniæ oppidum ad Rhenum, *Andernach* vulgò.

Anténnus, fluuius Colchos. Plin.6.5.3. Fortè Anthemus.

Anténnæ, & Antennates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib.1.

Anténor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis ſibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici ſinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulo longius à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine ſuo Antenoream appellauit: quanuis poſtea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum & fontem, ſuperare Timaui.
Hic tamen ille vrbem Pataui, ſedéſque locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris hiſtoriæ authores, patriæ ſuæ proditorem aſſerunt, & Vlyſſem diſſimulato habitu intra mœnia agnitum domi ſuæ occultauiſſe. Conſtat eum Græcorum legatos benigne hoſpitio excepiſſe, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuiſſe. Obiit Patauij, vbi etiam hodie ſepulchrũ eius oſtenditur. Filios habuit, vt teſtatur Homer. Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & ſecundùm quoſdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor, Scytharum ad oſtia Danubij rex, à Gotthis in bello cum multis cæſus eſt. Huic ſucceſſit filius Marcomirus.

Ante-

Antenor, nomen ſtatuarij apud Pauſaniam libro primo.

Antenor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus ſui temporis præſtantior fuit, à qua populi Sicambri dicti ſunt.

Antequin, Antrigonū in Hiſpania vrbs, Ptol.

Antermus, nobilis ſtatuarius cum Miciade & Malá communi opere & induſtria Dianam fecit lapideam Laſijs, atque aliam Chiis, quæ pro optica ratione intuitus ſeuera ac propè irata apparet templum ingredientibus, at exeuntibus jam pacata & benigna. Horum & alia opera fuerunt è pario lapide, Plin.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cic. lib. 3. de nat. deor. & Pauſ. lib. 1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib. 15. c. 36. Plin. 4. 5. 15.

Antes, gens Scythiæ fortiſſima, habitans ad Ponticum mare, à Danubio, ad Danaſtrum vſque, Agathias.

Antenórta, dea Romanorum, quòd præterita noſſet.

Anthâna, Plin. 4. 5. 19. vna ex cētum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Alcomenem Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius ſeruari iuſſit. Eſt & Arcadiæ ciuitas, Steph. Vide ἀνθήλη apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen, Peloponneſi vrbs, Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (aliàs Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem, Hiſtriam incendiis & cædibus repleuit, Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comúmque cepit. demum cùm ſex annos regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum, Paul. Æmil. lib. 1. Blond.

Antharius, xvi. Sicambrorum rex, regnauit annis xxxv. Mogūtiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio, victus eſt, cui ſucceſſit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti ſunt.

Anthas, Antheæ ciuitatis conditor, Pauſ. libro 2.

Anthêa. Vide Anthia.

Antheas, Lydius poëta, qui primus poëſim ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, aliter ἀνθηδὼν dicta, Steph. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene ſuprà.

Anthedon, vrbs Bœotiæ, de qua ſic ſcribit Hom. Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Etymon habet ex flore fertiliq; agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. lib. 9. Steph.

Anthedon, alia eſt Gazæ vicina mare verſus.

Anthedon, portus Pelopōneſi eſt inter Spiræum promontorium & Bucephalum portum, Plin. lib. 4. cap. 5. Athenienſium portus apud Ptolemæum videtur.

Anthedon, Syriæ vrbs, Plinio. Poſtea dicta Agrippias, Ioſepho auctore, Geth Volaterranus vocat, Lariſſa Niger, idem alibi dicit præſidium nunc eſſe, quod Daron appellant.

Anthela, vicus circa mare: quem Aſopus amnis præterfluit, in Trichinia regione Peloponneſi, Herodot lib. 5.

Anthemon Troianus Simoëſij pater, Homerus lib. Iliad. 4.

Anthêmis, inſula maris Mediterranei, poſtea Imbraſus vocata, & Parthenia, à fluuio, Strabo lib. 10.

Anthemius Auguſtus, LI. Romanorum Imperator, regnauit annis v. Idem Romanus conſul ſolus.

Anthémius Conſul, Fl. Sciliconis collega. Horum ætate Rhadagaſius in Feſulanis montibus concluſus captus atque occiſus eſt, multis Gotthorum millibus cæſis & diuenditis, Pomp. in Theod. Diac. lib. 13. Oroſ. lib. 7. cap. 37. Æmil. lib. 1.

Anthémius, Conſul, Florentini collega.

Anthemoiſis, nomen paludis circa Myriandynos, Apollon. lib. 2.

Anthêmus, oppidum, Plin. 1. 16. 19. & 4. 10. 16. Vide Antemus.

Anthêmus, vrbs Syriæ, Strabo, & alia Macedoniæ, fluuius Colchidis, & Gadis inſula.

Anthemûſa, inſula, Plin. 8. 31. 39. & oppidum 5. 24. 15.

Anthemûſa, ciuitas Meſopotamiæ, apud Strab. lib. 16. Vide Samus.

Anthemuſia, Aſiæ tractus in Meſopotamia, Ptolemæo, Alduli Caſtaldo.

Anthemûſis, lacus Mariandulanorū, Steph.

Anthena, Cynuciæ terræ in Peloponneſo vrbs, Thucyd. lib. 5.

Anthéodon, oppidum, Plin. 5. 13. 3.

Antherinus, ſculptor inſignis fuit, è Chio inſula, cuius filij Bupalus, & Antherinus clariſſimi in ea ſcientia fuere, Plin. lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plutarch. lib. de Muſica.

Anthes, Neptuni filius. Vide Anthana: & Anthedon, apud Stephanum.

Antheſphoria, feſtiuitas fuiſſe traditur quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta, à legendis floribus. Nam cùm à Dite Proſerpina rapta eſt, floribus legendis erat intenta, vt ex Ouidij & Claudiani carminibus liquet.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt vnus ex Æneæ ducibus, de quo Virgilius,

Anthea Sergeſtumq; vocat.

Anthia, vrbs propinqua Pylo ſub ditione Memnonis, vt ſcribit Homer. lib. Iliad. 9.

Anthia, vrbs Peloponneſi prope Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam Mileſiorum & Phocenſium colonia. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas Anthium poſtea dicta. Steph. Vide Thurini & Trallis.

Anthia, Leontino teſte, filia fuit Amphianaſſæ, & vxor Prœti Argiuorum regis, Abantis filij, Bocat.lib.2.cap.31.

Anthia lex, dicebatur quã Antius Reſtio tulit, quæ licet optima eſſet, luxuriæ tamen obſtinatione nullo abrogante obliterata eſt. Propter quod Reſtionem ipſum tradunt, quandiu poſtea vixit, foris non cœnaſſe, ne legem à ſe latam contemnere videretur.

Anthinæ, inſulæ, Plin.31.46.

Anthias Euelius, filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem ſeruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & ſementem facere voluit: ſed curru elapſus diem extremum obijt, Pauſ.lib.7.

Anthion, puteus eſt in Bœotia, vbi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua à Celei filiabus deducta ad matrem eſt, Cæl. lib.24.c.17.

Anthiſteria, ſacra quæ apud Athenienſes in menſe qui Ἀνθεςηριών appellabatur (quod plurimos flores progigneret) agebatur, in quibus, vt à Latinis in Saturnalibus, ſerui Græciæ hilaribus conuiuiis à dominis ſuis excipiebãtur: quibus peractis, quum ad ſolitas operas reuocarentur, hoc pacto dicebant heri, Θύραζε, Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεςήρια i. Exito, Cares, non amplius Anthiſteria. Vide Adagium, foras Cares.

Anthium, oppidum Thraciæ, Plin. in Thraciæ deſcriptione, Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia, Steph: ἄνθειαν vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. ἄνθεια, ἄνθιον, & ἄντεια. Vide Antium, Plin.4.21.27.

Anthius, id eſt, Floridus Bacchus, Athenis cultus fuit. Patrenſes quoq; Anthei Dionyſij ſimulachrũ habuere, vt Pauſanias docet. Catul.

At parte ex alia florens volitabat Iacchus.

Anthis & Stagonion, meretriculæ quædam fuerunt, Aphyæ cognominatæ, quod minutulæ forent, albæque, ac oculis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl.lib.8.cap.19.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthonges paſtor, ſeditionem in Iudea mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varo in crucem ſubiuncti ſunt, Ioſeph.l.b.17. cap.12.15. De bello Iud.lib.2 c.1.& 2.

Anthores, vir, de quo Virg.lib.10. Æneid.

--at illa volans clypeo eſt excuſſa, proculque
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Euandro, atq; Itala conſederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Neſtoris.

Anthracæa, Nympha, Pauſ.lib.7.

Anthraceorũ montes in Theſſalia, Xenoph.

Anthropógraphus dict⁹ eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quàm homines pinxit, Plin.lib.35. cap.10.

Anthropomorphitæ, hæretici, ſimplicitate ruſtica Deum habere membra arbitrabantur. Hiſt.Eccl.

Anthropophagorum Inſulæ, vide Sindæ.

Anthropóphagi, populi Scythię, humana carne veſcẽtes. Siti ſunt ad Orientem ac Septentrionem, Maſſagetis finitimi, & circa hos triſtiſſima ſolitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plin.4.12.138.& 6.7.14.& Gellium.

Anthuſſa, vide Conſtantinopolis & Roma.

Anthybla, & Anthylla, vrbs in Ægypto, de qua Herodot.lib.2. Harum vrbium Anthylla, quæ eſt inſignis, datur peculiaris in calciamenta vxori ſemper eius qui in Ægypto regnat, Stephanus.

Anti, Hunnorum gens, circa Mæotidem paludem, quos Fl.Iuſtinianus deuicit: vnde Anticus cognominatus eſt, in Digeſt. Procopius.

Antia, vrbs Italiæ ſubdita Romanis, ab Antea Vlyſſis & Circes filio dicta, Steph.

Antias dea, Fortuna vocata eſt, ab Antio oppido, vbi templum famoſiſſimum, multorum etiam principum donis ornatum habuit. Vnde etiam ciuitas Fortunæ ipſius tutela dicta eſt. Horat.1.Carm.Ode 35.

O diua, gratum quæ regis Antium, &c.

Antiatinam vocat Suet. in Caligula Monuerunt & ſortes ſeu fortunæ Antiatinæ, inquit, vt à Caſſio caueret.

Antianæ, Pannoniæ oppidum, Anton.

Antiatæ, dicti ſunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Plurimum claſſe valebant, cuius rei indicio id eſſe poteſt, quod deleto à Romanis Antio, roſtra nauium in foro affixa nomen fecerunt loco, vnde ad populum concio haberi ſolet. Vide Liuium 1.decad.l.b 6.

Antibácchi, inſula in Arabico ſinu, Steph.& Plin. Antibacchiæ 6.29.3.7.

Antibarani, Aſiæ Scythicæ populi, Pomp.

Antibole, vnum oſtiorum Gangis fluminis, Ptol.

Anticanis, ſydus, quòd ante maiorem canem oriatur προκύων. Hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, ſpectat occaſum: vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Conſtat tribus in totum ſtellis. Cicero,

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaucaſus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Suet. Plutarch.

Anticeira, Strab.li.11. fluuius Aſiæ.

Antichthones, Martian⁹ ſeiũgit ab Antœcis & Antipodibus, qui inferna terrę nobis obuersa habi-

habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere, Plin.lib.6. cap.22. Populi ad Taprobanam inſulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ quod eſt contra, & χθὼν, id eſt, terra, quòd contraria parte aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita eſſe Macrobius 2. de ſomnio Scipionis, & Plinius lib.2. cap.65. oſtendere conantur. Fabuloſa eſſe aſſerunt Auguſtinus cap.9. lib.16. de Ciuitate Dei, & Lactant. cap.24. lib.3. Diuinarum inſtitutionum: & Lucretius lib.1.

Illi cùm videant ſolem, nos ſydera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cœli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus;
Sed vanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alij altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Æneid. qui ſub terra inferos volunt, ſecundum Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur. quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt ſicut nos illis. Hinc eſt quod terram eſſe inferos dicimus, quanquam illud ſit: quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epiſtolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis ſalutem. Sunt, vt etiam Strabo retulit lib.1. qui Orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodes eſſe contendant, ratione conſimili Antipodes eſſe, qui tùm extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quæſtionum. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, amnis Aſiæ, à quo piſces Anticæi, ſalſamentum nobile. Importantur Anticæi, & ex Boryſthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur.

Anticlêa, Dioclis filia, mater Vlyſſis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Siſypho latrone Æoli filio corrupta eſt. Alij dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & ad oraculum iam pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidium 13. Metamorph. vitio vertit Vlyſſi,

– & ſanguine cretus Siſyphio.

Anticoli, Lybyæ interioris populi, Ptol.

Anticondylei, populi Bœotiæ, Steph.

Anticrates Lacon Epaminondam Thebanorum ducem haſta traiecit, Plut. in Agide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppoſitus, teſte, Strab.lib.4.

Anticyra, inſula ad ſinum adiacens Meleacũ, & Oetam montem, cuius meminit in Theſſalia Strabo lib.9. in hac, authore Plinio, Elleborum tutiſſimè ſumebatur, ac copioſum & optimum creſcit. Ouid.lib.4. de Ponto,

Imbibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt, Anticyram mittebant, Plin.15.55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Caparaſſus ab Homero dicta. Eſt & alia Anticyra Malienſium, Steph. de Anticyra oppido, Plin.4.3.5.

Antidalei, populi Arabię fœlicis, Pli.6.28.49.

Antidonus, Philippi regis miles fortiſſimus, qui in obſidione Perinthi catapulta confoſſus, non prius eam euelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum intra mœnia compuliſſet.

Antidotus, pictor fuit nobilis, Euphranoris Iſthmij diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Nicia Athenienſi, cui fuit peculiare diligentiſſimè mulieres pingere, Plin.lib.35.c.11.

Antigenes, puer ruſtic⁹, apud Virg. in Daph.

At tu ſume pedem, quòd me cùm ſæpè rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigenides, Suidæ, Thebanus muſicus, Philoxeni diſcipulus, primus calciamentis Mileſiis laſciuioribus vſus eſt, Plin.cap.36.lib.16. Hic etiam, vt author eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Muſis, Gell lib.15.cap.17. Valerius lib.3.cap.7. De fiducia ſui.

Antigona Berennia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit, Plut.

Antigona Pſaphara, Paraxiæ regionis vrbs Ptolem.

Antigone, ſcortum quoddam, quod Philotam amatorem circumuenit, Plut.

Antigona, oppidum, Plin.4.6.2 & 5.30.15.

Antigone, oppidum, Plin.4.10.6.

Antigone filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea cum ad officium funebre ſuorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis veniſſet, ibíque adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremaſſet, ambæ Creontis iuſſu captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus vlciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib.2. *Quòd non Antigonæ tumulo Bœotius Hæmon Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus.* Tragœdiam Antigonem, ſcripſit Sophocles, grandi cothurno, ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigone, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem, auſa fuit ſe Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eam in ciconiam vertit. Ouid.lib.6. Metamorph.

Antigonenſes, populi. Plin. in Prolog.

Antigonia, Troas ipſa dicta eſt, poſtea Alexandria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, hodie *Croia*.

Antigonia, Plinio Macedoniæ oppidum eſt ab Antigono Gonati filio condita, quod noſtro tempore Cologna dicitur, niſi Pinetus fallat in ſuo Plinio Gallico.

Antigonia, inſula Boſphori Thracici, quæ Græcis hodie inſula principis à frequenti filiarum principum habitatione, virginitatem ſolitariam profitentium, ex Pet. Gillij Boſphoro. Alia eſt Antigonia Arcadiæ Mantinea dicta, quam vide ſuo loco. Alia Bithyniæ iuxta Daſcylium. vide Nicea Antigonia. alia Syriæ prope Antiochiam. eſt & caſtellum Cizicenę Stephano. Vide Troia.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta, Stephanus.

Antigonus, rex Macedonum, Alexandri Magni frater, Plut. in vita Pyrrhi. Primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit: duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Aſiæ regnauit annis XVIII.

Antigonus, XXXVI. Macedonum rex, regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doſon (ait Plutarchus in Paulo Æmilio) eo quòd multa promitteret, pauca verò præſtaret. De morte eius vide Motho.

Antigonus Gonatas, XXXIV. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit. Euſeb. Athenieſibus libertatem reſtituit. Gallos ſuperauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus XI. Iudæorũ rex, regnauit annis 3.

Antigonus, Ariſtotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnauítque annis V.

Antigonus, Lycię præfectus, Perſas Alexandri hoſtes oppugnauit & vicit. Curtius lib. 4.

Antigragus, mons Lyciæ, Grago oppoſitus, Strabo.

Antilia, apud Suetonium locus, ex quo Volaterranus Liguriæ vrbem facit, quam Alteiola vocat. Sed exemplarium admodum dubiam fidem hoc loco deploro, cùm alij Antlia, alij Latonia, alij aliter legant.

Antilibanus, excelſus mons ſacris literis celebratiſſimus ad Septentrionem Iudææ ex aduerſo Libani, de quo Plinius lib. 5. cap. 20. à quo omnis regio ſupra Libanum ad Orientalem plagam reſpiciens, Antilibanus appellatur, circa regionem Damaſci quæ cecidit in ſortem tribus Manaſſe. Abelin hodie vulgo dici perhibet Poſtellus: quibuſdam videtur non eſſe montem proprium à Libano, ſed iugum, aut cornu in occaſum Brumalem protenſum, iunctum huic circa Cæſaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iuſtè appellari poſſit.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices maior natu filius, patrem ſecutus ad bellum Troianum, in pugna à Memnone Auroræ filio eſt occiſus, vt tradit Homerus, vel ab Hectore, vt ait Ouidius in Epiſtola Penelopes:

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum:
Antilochus noſtri cauſa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Antilochus, rex Meſſeniorum, Pauſan. lib. 7.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus. Is quum poëma quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè illud intelligerent, diſceſſiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè, quàm popularis ſit illa facultas, illéque tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero & Plutarchus in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vſque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Ægyptium, patria Hieropolitanum, alterum poetam Melitum cognomento Pſecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auróque corruptus, impedimento fuit quo minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarent, trucidaréntque, Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes, Deiphites filius, Pauſ. lib. 2.

Antinoe, vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoe Adriani Amaſio, vt ſcribit Hieron. in Iouinian.

Antinoe, Cephei filia, Pauſ. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe Adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit, Pauſ.

Antinous, ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus eſt, Pauſanias lib. 8.

Antinous, procus Penelopes, ſuperbus ab Vlyſſe in conuiuio bibens ſagitta transfixus, Odyſſ. 22. Propert. lib. 4. eleg. 5.

Penelopen quoq; neglecto rumore mariti,
Nubere laſciuo cogeret Antinoo.

Antióchia, vrbs Syriæ, quæ priùs Metropolis, Epiphane, & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc eſt, Dei ciuitas eſt appellata, à Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita, Olympiade 119. quam Orontes fluuius interfluit, & ab Occidente lauat Parſar fluuius, Strab. in Seleucia Syriæ quatuor inſignia ſunt oppida: ob id & Tetrapolis dicta regio, Antiochia, Epidaphne cognominata: Item Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceáque. Vide Theopolis. Alia eſt Antiochia ad Perſicum littus.

Antióchia, Syriæ pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidum Mygdoniæ Aſiæ. Plin. lib. 6. c. 13. Hanc Stephanus Meſopotamiæ eſſe ſcribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Aſiben vel Niſibin.

Antióchia, inſula maris Mediterranei, Strongylæ inſulæ proxima, Plin. 5. 31. 20.

Antióchia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta. Step.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates trãſfertur: alia enim eſt Lydiæ, alia Piſidiæ, alia inter Cœleſyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium alia Pieriæ, quã Aradũ Syri vocant: alia ad paludẽ Callirhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanum. Alia in Margiana Parthiæorum, vltima denique Tarſus. Stephanus Cœleſyriæ Antiochiam, aliàs Gadara vocari ſcribit.

Antiochenſes, populi. Plin. 4. 18. 10.

Antióchida, maris partem Antiochus à ſe appellauit. Plin. 2. 67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati ſunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriaco, & Trogus.

Antiochus, rex Aſiæ, vrbis Magneſiæ (quæ Tiberij Cæſaris tẽpore vnà cũ duodecim aliis ciuitatibus terræ motu nocte corruit) caduceatores veteranos, alueorum ducẽdorum cauſa, ad ſe miſſos miratus, quod cano capillo & barba valde nigrà eſſent, à medicis ſuis, hac de cauſa accerſitis, huius rei cauſam inquirit. Cui medici, Non mirandũ, ô rex: aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Meandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, vt capitis pilus ante ſenium albeſcat. At caduceatores, Non ita, ô rex: ſed quia capitis crines ſint barba natu maiores: nã naſcendo capillos è vulua matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus. Ælianus lib. 1. var. hiſt. & Ariſtides Mileſius.

Antiochus Soter, Seleuci filius, eiúſque nominis primus, II. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XIX.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achios dictus, regnauit annis XX. & veneno tandem ab vxore Laodicæa extinctus eſt.

Antiochus, Magnus, Seleuci frater VI. Syrię & Aſiæ rex, regnauit annis XXXVI. Is in Cœleſyria omnes Ptolemæi ciuitates ſubegit. Liu. li. 3. Decad. 4. Philometorem prælio ſuperauit, ab Atilio Glabrione ad Thermopylas cæſus & è Græcia pulſus eſt. Liu. li. 6. Appian. de Syriaco bello Oroſ. lib. 5. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgo appellatus eſt, quod accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc eſt, illuſtris ſiue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnauit annis XII. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum. Hic eſt Antiochus Epiphanes, quem, cognomine paululum immutato, aliquando Epimanem, pro Epiphane, id eſt, furibundum, & mente captum appellat Polybius. Hunc namque ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe & breui profudiſſe: ſolitúmque eſſe ludibundum, interdum & ebrium grãdiuſculos nummorum ſacculos in viis publicis abiicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ij quos ſors fortunáve huic commodo iampridem deſtinauit. Nonnunquam etiam roſis coronatum, aureáque indutum chlamyde, vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obuios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis iſte cũ populo promiſcuè lauari conſueuerat, pretioſiſſimíſque vnguentis inungi: vnde cùm quidam aliquando illi è populo dixiſſet, Beatus es, ô rex, qui adeò bene oles. Aſt ego, inquit, hac tibi in re continuò ſatisfaciam, & per quã ſaturem reddam: quo dicto, bicongium vas pretioſiſſimi plenum vnguenti ſuper illius caput infundi iuſſit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia eſt exorta, vt pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum ſtatim locum contraxerit, vt impellentium ſeſe ſtudio hinc inde, & craſſi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent: & rex ipſe profuſiſſimo penè euectus cachinno, pronus corruit, & vt in turba ſolet, non bellè etiam acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebrauit, omnes, qui aderant, Græcos inuitaſſe, pretioſiſſimíſque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio ſuſcepiſſe: in quo ipſe inuicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe dicitur. Cùm mimis etiam & hiſtrionibus licenter adeò, & impudenter ſaltaſſe, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à ſe auertere cogeret. Is eſt Antiochus, qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni euectus apicem, ad has inſaniæ notas, regali licentia, ſine reſpectu, turpiter declinauit. Hæc Polybius.

Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commiſit, vicit & occidit: & demum à Demetrio vnà cum Lyſia interfectus eſt. Ioſeph. lib. 12. capit. 13. Iuſtin. libr. 34.

Antiochus Theos, XIIII. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, XV. Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra, ad nuptias, & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Do-

ram obſidentem fudit, fugauit, ac Apamæam cepit, ac interemit, anno regni ſui tertio. Ioſeph.lib.15.cap.11.

Antiochus Gryphus, XVII. Syriæ rex, regnauit annis XXIX. Hunc Ioſephus frequenter Philometorem vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit, aciéque victus interiit.

Antiochus Gryphus, XVIII. Syriæ rex, regnauit annis X. interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, XX. Syriæ rex, regnauit annis XIIII. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Comagenorum rex. Cæſar, lib.3. de bello ciuili.

Antiochus Conſul, Baſſi collega.

Antiochus, Liber pater dictus, Damaſcenorũ rex fratri Philippo ſucceſſit. Ioſeph.lib.13. c. 21. Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Aſcalentia, ex veteri Academia dicẽdi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plutar.in Lucullo.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, qui ſcripſit de Italia: citatur ſæpè teſtis à Strab. & Dio.

Antiochus ſophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, doctiſſimus, de quo Philoſtratus.

Antiochus, fuit ſophiſta ſecurus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in demonſtratiuis potens: in forenſibus ſophiſta, in ſophiſticis forenſi vtebatur oratione.

Antiochi vxor Stratonice, nomẽ dedit Stratonicæ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiochia dicebatur. Steph. Item Trallis Lydiæ vrbs Antiochia aliàs vocabatur.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis, & quauis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus. Steph.

Antiopa, Steph. in Hyſia, Nyctei filia, & vxor Lyci regis Thebarum & Ægyptiorum, Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrũ mutatus compreſſit, quod cũ Lycus comperiſſet, ea repudiata Dircem ſuperinduxit, à qua in carcerem cõiecta eſt: verùm cùm partus aduenisſet, ruptis vinculis aufugit in Cytheronem, ibíque Zethum & Amphionem peperit & expoſuit: ſed à paſtorib. reperti: ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris iniuriam vlciſcentes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide Amphion. Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
Parthenam referas laudibus Hermionem.

De hac copioſè Pauſ.lib.8.

Antiope, Amazonum regina, de qua hæc N. Comes, mythologiæ lib.7.cap.9. fama eſt. Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquãdo cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atq; in Athenienſium agrũ præcipue feciſſe impreſſionem Antiopénq; ipſarum reginam, vel (vt alij malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cùm illi Scythæ opem tuliſſent. Plutarchus in Theſeo.

Antiorus, Lycurgi filius, Plut. in Lycurgo.

Antipater, Philoſophus & Poeta Sidonius, ſeu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ ſectæ, Catonis Vticenſis præceptor. Plut. poſt Panætiũ de officiis ſcripſit. Hic quo die natus fuit, eodem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodémq; die, atq; eodẽ morbi genere conſumptus eſt. Hic nobili epigrãmate Sapho, decimam inter muſas coaptat. Ex tempore innumerabiles penè verſus faciebat. Ci. & Quintil.

Antipater, Iolai filius, è Paliura ciuitate Macedonię, miles Philippi, deinde inter Alexãdri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, Suidas, Plutarchus. Succeſſor Alexãdro in regno Macedonię, poſt bellũ Athenienſibus illatum: legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpõdit ſe in amicitia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur. Si eius præſidium in Munychiam, id eſt, Athenarum arcẽ recepiſſent: Si denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptáque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt.

Antipater & Alexander, Caſſandri filij, XXVI. Macedonum reges, regnarunt annis IIII.

Antipater, XXXII. Macedonum rex, regnauit dies XLV.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentiſſimus Iudææ procurator à Cæſare cõſtitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaſelũ Hieroſolymæ, Herodem Galilæę præfecit, veneno à Malicho necatus eſt. Ioſeph.bell.Iud.li. 1.c.21. Antiq.lib.14. cap.19. Volater. in hiſtoria Hieroſolymitana.

Antipater, Herodis filius à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici iuſſus eſt. Ioſeph.lib.17.c.9. de bell.Iud. Hegeſip.lib.1.c.vltimo.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, authore Plutarcho.

Antipater Hieropolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac Magiſter Epiſtolarum fuit. Philoſtratus.

Antipatria, Daretidis vrbs, Polybio, Macedoniæ, Liuio.

Antipatris, Palæſtinæ ciuitas, nunc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris ſui Antipatris nomine vocauerat, de hac Raphael Volaterranus lib.1. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus eſt captiuus. Act.23.

Antiphanes, Argiuus, nobilis & ingenioſus ſtatuarius. Plin.

Antiphanus, Scriba equitum Alexãdri. Curtius lib.7.

Antiphates, Læſtrygonũ Anthropophagorũ rex, vnus ex poſteris Lami, Formiarum conditoris.

toris. In cuius littore cùm aliquando eiectus eſſet Vlyſſes, tréſque à ſocijs emiſiſſet qui regionem explorarent, Antiphates vnum ex his apprehenſum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga ſalutem quæſierunt: quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naues Vlyſſis omni conatu oppugnauit, ſaxíſque & trabibus in eas coniectis omnes demerſerũt, vna tantùm excepta, qua Vlyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſocijs vehebatur, qui ſuccisis repente rudentibus, ſe ſuóſque eripuit, Ouid. 14. Metamorph.

Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in vrbem
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hæc latius apud Homerum, Odyſſ. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis, Virg. lib. 9.

Et primum Antiphatem: is enim ſe primus agebat,
Thebana de gente nothum Sarpedonis alti.

Hic Æneam in Italiam ſecutus à Turno Rutulorum rege occiſus eſt.

Antiphellus & Phellus, regiones Lyciæ, Stephan.

Antiphellos, oppidum, Plin. 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphili, portus maris rubri à latere Africano, apud Strabonem eſt lib. 16. Vella hodie dici putat Stuckius.

Antiphemus & Lacius fratres, Stephano in Γέλα & Pauſanias.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curuatum & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem, Plin.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduerſum ſit.

Antiphilus, pictor nobilis, in Ægypto natus, qui ab Cteſidemo didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu, Plin. lib. 35. cap. 10. Fuit Apellis æmulus, Lucianus.

Antiphon, Rhamnuſius orator, & dux Athenienſis, præcepta dicendi tradidit, primúſque omnium orationẽ ſcripſit, quo neminem melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſe ipſe defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cic. in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrem, cum Hectoris corpus ab Achille redimeret: fratrem habuit Antiphum, Homer. Iliad. 7.

Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari, Steph.

Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vnà cum Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato in bello Troiano interfecit.

Antiphus, alius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux triginta nauium cum alijs Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antiphus & Alitherſes, Vlyſſis amici, Odyſ. 17.

Antipodes, Cic. 4. Acad. quæſt. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis è contraria parte terræ qui aduerſis veſtigijs ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide Antichthones.

Antipœnus, Thebanus nobiliſſimus, cuius filiæ pro patriæ ſalute ſeipſas interfecerunt, Pauſ. Vide ſuprà Anticlea.

Antipolis, oppidum, Plin. 3. 4. 20. Ianiculum 3. 5. 136.

Antipolis, Galliæ Narbonenſis in extrema prouincia vrbs, Ptol. vulgo *Antibes Ragni*, Poldo.

Antipyrgus, Ptol. vrbs Marmaricę, Strab. Tetrapyrgia, vulgò *Luctio*.

Antirrhium, promontorium, cui alterum ῥίον dictum in Peloponn. obuertitur, Plin. 4. 2. 2. 93. 3.

Antirrhodus, Ægypti inſula circa Pharum, Strabo.

Antiſara, quæ & Tiſara Stephano, aliquibus Datinorum vrbs & portus.

Antiſciæ ſunt circuli, ſiue gradus circulorum, in quibus Sol conſtitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerſo. legendum videtur Antiſciæ, Cælius Rhod. 24. lib. cap. 17.

Antiſcij. Vide ſuprà in dictione Amphiſcij.

Antiſſa, oppidum in Leſbo inſula, Pomp. Steph. addit inſulam quoque vnam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ, Plin. 5. 31. 54. Eſt & inſula Leſbi adiuncta, Plin. 2. 89.

Antiſſiodorum, ciuitas Galliæ in Senonenſi prouincia, quondam Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur, vulgo *Auxerre*.

Antiſthenes, philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſétque Socratem, dixiſſe fertur ad diſcipulos: Abite, & magiſtrum quærite: ego enim iam reperi: ſtatímque venditis quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidie ibat ex Pyræo, quadraginta ſtadiis emenſis: acutus, magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit, Cic. lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem: Antiſthenes multos quidem populares eſſe deos aſſerebat, vnum tamen naturalem ſummæ totius artificem. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent. Fuit & Antiſthenes diſcipulus Heracliti. Alius Epheſius, tertius Rhodius, hiſtoricus, vt tradit Diogenes Laërtius. Fuit & Antiſthenes Sybarita.

Antiſtiana, Hiſpaniæ citerioris vrbs inter Barcinonem & Tarraconem, Anton.

Antiſtius, Romanus nobilis, qui vxorem, quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit, Alex. ab Alex. lib. 4.

Antiſtius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hiſpania, ita fidens viribus, vt aduerſarios Cæſarianos ſolus ad pugnam prouocarit. Hirtius de bello Hiſpan.

Antitheus, Athenienſium rex, Olymp.166. Pauſ.lib 7.

Antitáurus, mons Tauro oppoſitus, Strab. lib.11 Taurus itaq; in Septentrionem verſus, in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum vnus eſt Antitaurus, qui Sophænam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratem. In eo valles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum quod illi Comana vocant.

Antithei, quidam mali Dei, quos à Magis confingi ait Arnobius, hique ſpiritus eſſe dicuntur, qui in actionibus humanis ſæpe obrepant, ſéque Deos fingant, & inſcios mendaciis & ſimulationibus deludant.

Antiueſtæum, promontorium Britanniæ, quod etiam Belerium Ptol. Diod. Belerium, in Cornubia ſeu Cornvval a.

Antium, vetus vrbs Latij, Volſcorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quod ante alias vrbes in ipſo littore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum, Horat. 1. Carm.

O diua gratum, quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum roſtra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi ſolebat ad populum. Vide Liuium lib.1. ab vrbe condita. vide Antias & Antiatæ.

Antitæ, populi, Plin. 6.7.10.

Anxiteni, Indiæ populi, Plin.

Antobroges, populi Aquitaniæ Narbonenſi prouinciæ contermini, non procul à Caturcis populis. Plin. lib. 4. cap. 9.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges poſt hunc non fuerũt, ſed annui principes conſtituti.

Antona, fluuius in Anglia, hodie Veium vocari, auctor eſt Polydor. Lipſio nomen vrbis.

Antoninus Caracalla, Romanus Imperator, denominatus à genere veſtis quàm populo erogauit. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam ſuam duxit vxorẽ. Cæl. Rhod. lib. 16 cap. 10. & Euſeb.

Antoninus Imperator, Seueri filius.

Antoninus Imperator Romanus, cognomẽto Pius, regnauit annos 23. anno Domini 40. Hic primus ſtatuit vt Reſurrectio Dominico die celebraretur, quod poſtea Romanis pontificibus eſt confirmatum, Euſeb.

Antoninus Commodus, Antonino Pio ſucceſſit, cui cum aliquando pugnaret, ſitíq; grauiſſima cruciaretur: pluuia diuinitus miſſa eſt: cum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina perſequerentur, plurimóſque interficerent: anno Domini 178.

Antoniopolitæ, in Lydia, qui Mæandro alluuntur, Plin.

Antoninopolis, in Meſopotamia, à Conſtantio extructa, Ammian. lib. 18.

Antonius Gniphо, poëta Gallus, expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romæ docuit Rhetoricam & poëmata in domo Iulij Cæſaris adhuc pueri, cuius ſcholam Cicero & clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil vnquam de mercedibus pactus eſt, eóque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit ann. L. Tranquil.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris, Plin. lib 29. 1. & 33.

Marcus Antonius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eáque ſuo quoque loco, vbi plurimum proficere & valere poſſent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, ſic ab illo in maxime opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

Marcus Antonius oratoris filius, natu iunior gratia Cottæ conſulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremum inferens Cretenſibus bellum, ibi morbo interijt. Hunc Saluſtius ait perdendæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus. Pædianus.

Antonius, alter oratoris filius, multos in Achaia ſpoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accuſarunt cum ad Marcum Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigariũ. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antonius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicerone conſul, eíque maximè aduerſus, quòd Catilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Rep. publ. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremo poſt Cæſaris mortem in diſſenſione ciuili, in Bruti poteſtatem cùm in Græciam veniſſet, ab eodem trucidatus eſt.

M. Antonius Triumvir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, cauſa & fax totius belli ciuilis fuit, cum eſſet Tribunus clam ex vrbe ad Cæ-

ſarem in Galliam profugit. Mutinā Bruti prouinciam inuadentem, hortāte Cicerone Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatúſque ab Hircio & Panſa Coſſ. ac Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cæſarem inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis cauſa Romā rediit: Antonius in Græciam, Aſiámque profectus, honore quaquauerſus ingenti eſt exceptus. Cum illi Oriens, Auguſto Occidēs, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonū Iudęorū regem ſecuri percuſſit: quod antea regum nulli contigit. Fuluiam inito Triumuiratu repudiauit, vt Octauiam Auguſti ſororem duceret: vtramque poſtremo ob Cleopatrā Ægypti reginam cōtempſit: ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Sed repudiata Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Qui cum poſtremo ad Actium nauali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriámque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxurioſiſſimus, in negotio laborioſiſſimus, ob res male geſtas: vt nihil de ſolita voluptate remiſerit, Plutarchus in eius vita.

L. Antonius, Triumuiri frater apud Peruſiā ab Octauio obſeſſus, in deditionem cum CCC. aliis venit, quibus, vt ait Liuius, in Epiro, Octauius ipſe pepercit, vt verò Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ, perquàm fuit honeſti atque humani ingenij, doctrina quoque vtiliore ac delectabili, veterúmque elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. hiſt. lib. 3. c. 2.

Antoniopolitæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Antoniórum familia Romæ, nobiliſſima vetuſtiſſimáque, ab Antio Herculis filio oriunda Gel.

Antontes, Mardonij regis Thebarum filius, Pauſan. lib. 9.

Antor, Centauri cuiuſdam nomen. Valer. 1. Argonaut.

-ardenti peragit clarus Antora quercu.

Antorides pictor, Ariſtippi, filij Ariſtidis Thebani, diſcipulus. Plin. lib. 35. c. 10.

Antricum, oppidum Galliæ Narbonenſis, Normaniæ finitimum, vulgo *Chartres.*

Antron nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Meſſenia Peloponneſi regione, ab antris, è quibus molares lapides excidūtur, appellata, à Strabone Antrō dicta: item à Stephano, qui Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Ab hac Antronij aſini dicti. Pomp. Mela lib. 2.

Antronis aſinus, caſtellū in Phthiotica plaga, de quo ſic Strab. lib. 9. Ad Antronē verò munitum caſtellum eſt, in tranſitu in Eubœam, quod Antronis Aſinum vocant.

D. Antonius, vir Ægyptiaci ſanguinis, monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mire omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitauit, monachorúmque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græcia fecit, & Hilarius in Syria. Polid. Verg. lib. 7. cap. 2. de rer. inuent. Panis illi eſcæ fuit, & aqua potui ſemel in die, & ſub occaſum ſolis tenui cibo reficiebatur: cuius ſanctitas ita celebris erat, vt Helena, Conſtantini imperatoris mater, ſe & filium per literas illi commendarit. Obiit in Eremo, annos centum & quinque natus: qui fuit annus ſalutis humanæ trecenteſimus ſexageſimus primus. Eccl. hiſt. autores.

Antuates, populi circa Rhodanū, extra Belgas, Celtas & Aquitanos: finitimi Allobrogib. & Geneuæ, ac Galliæ Romanorum prouinciæ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædā monachorum inter Geneuam & Lugdunū, qui & Geneuenſis olim diœceſis, vulgo *Nantua.* Videntur tamen, ſecundùm Cæſaris deſcriptionem libro 3. comment. Antuates magis fuiſſe inter Allobroges & vicū Veragrorum, cui Diuus Mauritius, vulgò *Sainct Mauris*, Sedunēſis diœceſis nomen eſt. Hos quidem Vantuates appellant. Hodie vulgò *Le pays de Vaut.* Hæc regio varias præfecturas, pagos & oppida non pauca continet, circa lacum Lemanum & vltra ad Septentrionem.

Antvverpia, ſeu Anuerpia, & Antuerpia, olim Attuatum & Antuacutum, nobile in Brabantia oppidum in ripa Scaldis, & partim maritimum, variis Europæ nationibus frequentatum, mercimoniis miram in modum floret. Sumptuoſis tam publicis quàm priuatis inter ædificiis: auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſima: Ciuica, Hanſeatica, Anglica ac Portugalenſium domo: Monaſterio Præmonſtratenſium, monumento Iſabellæ Caroli ducis Burgundiorum coniugis nobili. Anno 1567. die 5. Nouembris Antuerpiæ mœnia à Cronenburgo vſque ad Cæſaream portam diuulſa, ſolóque æquata fuere: & Arx (vulgo *Citadelle*) vallo cincta, foſſa & aqua circundata, quinque propugnaculis ex viuo ſaxo munita conſtructa eſt: habens in circumferentia inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata maximis ſumptibus fuſa, Ferdinando Tolerano, Albæ duci olim in Flandria Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo poſt deturpata & comminuta eſt. Arx illa diruta & euerſa: denuo autem procurante Alexandro

Duce Parmenſi inſtaurata & adhuc erecta permanet: nobili illo Europæ emporio propter bellorum in Belgio per 30. annos graſſantium incommoda ad ſolitudinem ferè redacto. Gall. *Anuers.*

Antros, eſt inſula in Garumna fluuio de Pyrenæo monte defluente, quam pendere & attolli aquis increſcentibus ideo putant: quia cùm videatur editior aquis, obiacet: vbi ſe fluctus impleuit, illam operit, nec vt prius tãtum ambit. Pomponius Mela lib. 3.

Anubingara, Taprobanæ vrbs. Ptol.

Anubis, Ægyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil eſt cane ſagacius. Virg. Æneid 8.

Omnigenúmque deûm monſtra, & latrator Anubis.

Ouidius,

Per tua ſacra precor, per Anubidis ora verendi.

Diodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiridis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Ægyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 3. c. 12.

Anuchtha, Suſianæ vrbs. Ptol.

Anulinus Conſul Romanus, Sabini II. collega. Horũ tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, cámque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occidit. Herod. libro quarto. Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritaniæ. Plin. 58. l. 5. ad quem elephãtes naſcente Luna noua deſcẽdere ibíque ſe purificantes aqua circumſpergi ſcribit, Dion pergere elephantes ait πρὸς ὕδωρ ἀέναον, i. perennem aquam. Cæl. Rhod. 13. 18. conſiderandum relinquens, an Plin. ἀέναον ex authore aliquo Anulum verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anurogrammi, Taprobanæ populi, & Anurogrammum regia Ptol.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum in ora Senorum, quæ ante Gallipolis dicebatur, vt ſcribit Plinius lib. 6. c. 11. Plinius 3. 11. 14. Magnæ Græciæ vrbs hodie *Gallipoli.*

Anxantani, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferentanorum in Italia oppidum. hodie, *Lanzano* vel *Lanziano.*

Anxani populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius, fluuius ex Armenio mõte oriens per Caucaſum in Meſopotamiã defluit, & Pactolo flumini Caucaſo cadenti occurrit, vnúmque fact. in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorũ, Plinio, quã olim Trachinen, nunc Tarracinam dicunt. Martialis,

Siue ſalutiferis candidus Anxur aquis, Horat.

Millia tum pranſi tria repſimus atque ſubimus
Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.

Vide Tarracina. Plin. 3. 5. 54.

Anxurus, ſiue Anxyrus, nomen eſt quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maximè Anxure colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ ξυροῦ, id eſt, ſine nouacula, quia nunquam barbam raſiſſet. Seruius in illud Virg. Æneid. 7.

Circæúmq; iugum: queis Iuppiter Anxurus aruis
Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco.

Vide Anxirus.

Anydrus, inſula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauerũt. Quamobrem cùm primo dulces habuiſſet aquas, poſtea in fœtidas ſunt conuerſæ. Bocatius. Ouid. *Fundit Anygrus aquas,* &c. Fortaſſe idem qui ſupra Anager.

Anygridum. eſt ſpelunca Nympharum, ab Anigro fluuio haud longè diſſita in Samica regione. In hac ſi quis albo laborans, aut leuca Nymphas apprecetur, ſacrificiis etiam promiſſis, abſtergátq; pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cælius Rhod. lib. 6. c. 14.

Aym, Palæſtinæ locus, Ioſue 15.

Anyſis, Ægypti rex, Herodoto lib. 2. vrbs Ægypti. Steph.

Anychines, fluuius in Indicum mare defluens. Laon.

Anytios, Ægypti Nomus. Herodot.

Anytus, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit, Horat. li. 2. Sermonum. Satyra 4.

--qualia vincunt
Pythagoram, Anytiq; reum, doctumq; Platona.

Xenoph. poſtea ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt. Laert. lib. 2.

Anzaba, fluuius circa Tigridẽ. Ammian. li 18.

Anzeta, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

A O

Aod, i. laudans ſiue confitens, filius Ieræ, filij Iemini. Iud. 3. Hebr. Ehud. (lib. 9.

Aœde, Muſę nomen, vna ex filiab. Aluœi. Pau.

Aon, Neptuni filius, factione ſuorũ ex Apulia pulſus, nauigio Eubœã & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eóſque Aones, vt & montes vicinos, appellauit. Porrò Aon filium Dimantem reliquit, qui ei in regno ſucceſſit.

Aones, populi ex Aonia. Pauſ. lib. 9.

Aónia, pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam priùs Aoniam dictam ſcribit, hinc etiam dictæ.

Aonides Muſæ à fonte Aone, in eadem regione illis conſecrato. Iuuenalis,

--cupidus ſyluarum, aptuſq; bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, i. Bœotius, Seruio apud Virgilium,

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Aóricus, Gotthorum rex.

Aóris, Arantis filius, venator bellicoſus, Stephan. & Pauſ. lib. 2.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia, monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrum cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe: Nunc locus iſte faciliimus eſt captu.

Aórnos, vrb. in Epiro. Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias, qui poſtea paucarum literarum mutatione dictus eſt Auernus. Aórnos autem, quod auibus careat: ipſæque ſuperuolantes graui eius odore enecentur: ſiue quod ſulphureæ exhalationes aerem vſque adeo extenuent, vt aues ſuſtinere non poſſint Virgil. Æneid. 6.

Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmque tenebris,
Quam ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundens ſupera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.

Plinius in Procœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exhalatione auibus peſtifera nomen accepit.

Aornus, lacus eſt quidam iuxta Eridanum Italiæ amnem, cuius aqua ob graueolentiã, à nullo penitus animalium temerè deguſtaretur. In hunc quondam ictum fulmine cecidiſſe Phaetontem credula fabulata eſt antiquitas, quamobrem & dirum illum, tetrúmque odorem contraxiſſe lacum, & mortiferam inſuper vim habuiſſe; quia ex illo bibentes, citiſſimam conſequi mortem conſtanter eſt creditum. In illius autem margine excelſos ſtetiſſe populos fama eſt, vnde turgentibus ramis nitida ſudabant electra, ex quo locum etiam fabulæ datum ferunt, Phaetontis ſorores in arbores conuerſis, illius deſiderio, lachrymis molle ſuccinum iugiter diſtillare, quem lacum nonnulli Aornum appellauere. Sunt, qui Aornum lacum iuxta Cumas in Italia fuiſſe commemorent, ſic appellatum, quia nulla illum ſuperuolaret auis: figura rotundum, aqua in cæruleo colore ſubnigrante. Cæterùm, qui res ab Alexandro Magno geſtas ſcripſere, altiſſimam apud Indos petram Aornum appellari dixerunt: quoniam cùm frigore magno, tum altitudine ſua, nulla illam ſuperuolaret auis, ſiquidem quindecim in ſubiectum ſtadia erigi, & excreſcere illam perhibent. Coccius verò Dion, & Agatoſthenes, necnon alij plerique hiſtoriarum conditores; Aornum neque petram eſſe, neque lacum autumant, ſed terræ quoddam barathrum in Syria Adiabene, ſuper quod ob peſtilentem mortiferumque inde emanantem halitum, nulla euolare poteſt volucris, ſed eò perueniens loci, vt ad perpendiculum ſuperſtet, illico exanimis concidere dicitur. Leonic. libro 3. capit 69.

Aorrhus, locus in Theſprotide, vbi oracula reddebantur. Pauſan.

Aorſi, gens quæ Tanaim incolit in Aſia. Strab.

Aorus per ω ἄωρος ciuitas Cretæ, ab Aora Nympha, Eleuthera etiam dicta. Stephanus.

Aôrus, fluuius. Plin. 2. 33. 3.

Aôrſi, populi. Ptol. libr. 6o. capit. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plin. lib. 4. cap. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit 6. 16. 12. Strab. libr. 11. Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere.

Aorti apud Steph.

Aôti, populi ſunt in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Iſtro. Plin. libr. 4. cap. 11. Plin. lib. 4. cap. 6.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euſeb.

Aous, fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Æantem appellent. Plin.

A P

Apadna, Meſopotamiæ vrbs. lib Notit.

Apadnus, locus in Iſauria Procop. lib. 5.

Apæi, populi in Æthiopia ſub Ægypto. Ptol.

Apeſus, vrbs Troadis, quæ & Pæſus dicitur. Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas Steph.

Apaitæ, Aſiæ minoris populi. Strabo. quondam Cercitæ & Cercetici dicti.

Apamena, Syriæ regio. Ptolem.

Apámia, ad Auſtrum in Mediterranea ſita, à Seleuco cõdita, Cœles regionis vrbs eſt x. mill. paſſ. ab Aulocrene monte diſtans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodicæo propter concordiam ſoror dicebatur: cui hoc nomen Antiochus à matre ſua Apama Artabazi filio & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia, ciuitas Parthorum. Ptol. Eſt item ciuitas Ponti apud eundem. Eſt præterea inſula, teſte Plinio, à Tigride circumfuſa, quia Antiochus id nomen à ſuæ matris nomine impoſuit. Eſt & Apamea, Bithyniæ oppidũ, à Nicomede Pruſi regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrlea, à Mylo, Colophonio duce, dicebatur. Myrleam Colophoniorum habet Plinius & Apaniam etiamnum hodie vocari ſcribit Sophianus. Apamia, Magnæ Phrygiæ vrbs, proxima poſt Epheſum dignitate, ad Marſiæ fluminis (qui cum Meandro coit) oſtia ſita eſt Ciborus cognominata, auctores Strabo, Ptolemæus, & Plinius, qui eam Celenas, & initio eã dictam tradit cui ſuffragatur Liuius lib 38.

Apamia, Mediæ oppidum, Raphane cognominatum. Plin.

Apamiæ, Phœniciæ vrbs eſt Euſtathio, ad Orontem fluuium ſita. Hanc Pharnaſea & Pella-

idem dictam fuiſſe ait. Puto eandem ab Ammiano lib.3. Meſene cognominari. Stephanus eam quoque Cherroneſum vocari ait. Hamous hodie dici Ballonius tradit.

Apameſte, oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apamæſtini, quorum meminit Plin.lib.3.c.11.

Apana, Antiochi filia. Pauſ.

Apánda, Macedonum rex, Aſtyabari filius, regnauit annos xxx.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc eſt, à Septentrione. Plin.lib.2.c.4.7.

Aparni, Scythiæ populi, ex Nomadum gente Hyrcanis & eorum mari proximè adiacentes. Strab lib.11.

Aparthenij, populi ſunt circa Mæotim. Plin. lib.6.cap.4.

Apaſiácæ, gẽs Maſſagetarũ. Steph. & Strab.

Apaturia, Minerua cognominata ab Æthra, quæ per quietẽ monita à Minerua, vt Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulã traieciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prætereáque conſtituit, vt Trœzeniorum virgines zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Erat & feſtum Athenis Apaturia nomine, quaſi Homopatoria, quod patres liberorum curiæ aſcribendarum gratia conuenirent, de quo feſto copioſè Suidas: fuerunt & Apaturia Dionyſio, i. Baccho cõſecrata, hac de cauſa: Cùm bellum exortum eſſet inter Athenienſes & Bœotos, Xanthius Bœotus Thimœtem Athenienſem Imperatorem ad ſingulare certamẽ prouocauit. His dimicantibus, quidam à tergo Xanthij nigra pelle capræ indutus apparuit: tunc Thimœtes ſibi iniuriam fieri cõqueritur, cùm ad ſingulare certamẽ cum ſocio accederet: ac dum Xanthius reſpiciens conuerſus eſſet, ab aduerſario interficitur. Cùm verò Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in eius honorem ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Tunc igitur celebrabantur Apaturia, ſic dicta à decipiendo ſpatio dierum quatuor, quorum primus Dorpia dictus eſt, quod Sodales ad veſperam in vnum coacti epularentur: Secundus, Anarrhyſien à ſacrificando, Ioui enim Sodali & Palladi ſacra faciebant: tertius, Cureotis, i. puellaris, quod ſcilicet pueros & puellas ſodalitati adſcribebant: quartus Epibda ſeu Addititius. Suidas, Herodot. Xenophon lib.1. Hellenicωn, &c.

Apaturia, Venus dicta eſt, ab ἀπατάω, quod eſt decipio, nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tãdiu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit.

Apatùrum, Veneris templum in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apauorténe, regio eſt Scythiæ, in qua eſt Hircania prouincia.

Apeaurons, mons in Peloponneſo. Polyb.

Apelles Cous, pictor eximius, ingenio & gratia, quam in ſe maximè iactabat, præſtãtiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam cõtinerent. Floruit Alexandri Macedonis tẽporibus, à quo tantùm depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus eſt qui vellet abſoluere. Ouidius,

Si numquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil.lib.12. Plin.35.10.

Apelles, monachus in Ægypto ex fabro ferrario factus, qui cùm aliquando de nocte hoc exerceret opus, vmbra dæmoniaca, veluti mulier ſpecioſa, eum de caſtitate tentabat. At ille ferrum, quod elaborabat, ex fornace trahens, eam percuſſit in faciem: tunc ille dæmon ſtridens, & ingemiſcens, procul effugit. Soz.libr.8. c.1.hiſt.trip.

Apelles, i. expellens vel abigens. Vir commendatus à Paulo. Rom.16.10.

Apelles, ſectator Marcionis, de cuius hęreſi vide Euſeb.lib 5.

Apellei populi. Plin.6.17.5.

Apellicon, proprium viri nomẽ. Strab.lib.13. Hic magis librorum ſtudioſus quàm ſapiẽtiæ, volens corroſiones emendare, eos tranſcribendos dedit, ſcriptura nõ rectè ſuppleta: quapropter libros edidit erroribus plenos. Huius bibliothecam Sylla poſtea, quum Athenas cepiſſet, Romam aduexit. De hoc plura Strab.

Apenaſte, Ptolemæo Apuliæ Dauniæ vrbs. *Manfredonia* Ligorio.

Apẽninus mons, à penna quæ eſt ſummitas: vel, Apœninus cum œ diphtongo (vt ſcribit Seruius) quaſi Alpes Pœni, quem Annibal primus ſuperauit, in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipítque à Genua, & ſupra Carnos incumbit. Liuius libr.21. Pœninum dicit Steph. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticum reſpicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium ſumit, tandémque in duo brachia diſcinditur, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretũ vſque Siculum: alterúmve vel Apuliam vſque ad ſuperum mare porrigitur. Hinc Apennicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virg. 11. Æneid.

Apennini colæ bellator filius Anni.

Apennion, Stephanus vocat, in Saxonum Chronicis (vt Reinechius tradit in ſuo de familiis ſyntagmate) *Das Parder gebirge* appellatur. Latine ſonat, Parthorum montes. Vnde autem huius denominationis originem dicat, ſe neſcire addit: neque ego facile dixerim. Apud Ottonem Friſingenſem libro 2. de geſtis Frederici 1. vocatur etiam Bardonis mons. Item

tem Pardonis per p apud Conradum à Lichtenau. Itali varia illi attribuunt pro locorum varietate nomina. Monte Fiſcello vocant eius iugum, vnde Nar fluuius emanat.

Apennini ſyl. ..., Plin. 3.5 159. Deſcriptio montis Apennini 5.17.

Apennini montes. Plin. 3.12.

Apennina regio, Plin. 8.58.

Apera, Galatiæ oppidum. Anton.

Aper Conſul, Catulini collega.

Aper Conſul, Pollionis ſecundi collega.

Aperantia, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Aperetes, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Aperia, vrbs circa Mœſiam. Hiſt Miſcel.

Aperopia, inſula Argiæ regionis. Pauſan.

Aperræ, Lyciæ vrbs. Ptolem.

Apeſantus, Plinio Argiæ, Peloponneſiacæ regionis mons, Apiſas Stephano dictus. Item Selene i. lunaris. Plutarchus in libello de fluminibus, & montibus, cum per diphthongum ſcribit in ſecunda Apæſantus, & addit ad eundem aliquando Argium Micœnam Selenuntium & Ophelrium appellatum.

Apeſas, mons. Pauſ. lib. 2.

Apeſus, untis, mons Nemææ ſuperiacens, vbi Theſeus Ioui primum operatus creditur. Dictus ab Heroe, cui Apheſas nomen erat Papinius, *Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo*

Nomine Lernæi dicunt Apeſanta coloni,

Gentibus Argolicis olim pater.

Ab hoc Apeſantius Iupiter dictus eſt. Plin. lib. 4 Vide *ἀπέσας* apud Steph.

Apeſantius, Iupiter dictus eſt ab Apeſante monte, qui eſt ſupra Nemæam, vbi Perſeus ſacra Ioui facere ſolebat.

Apetua, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, non procul à Corduba. Strab.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphæa, Diana dicta eſt, cuius in Ægina templum fuit. Pauſa. Fuit & Aphaca Palæſtinæ locus inter Heliopolin & Byblum, vbi fanum Veneris Aphacitidis, Iudææ vrbs. 1. Mach. 11.

Aphrena, Iudææ vrbs. 1. Mach. 11.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis: vnde prouerbium, ad Aphannas: de obſcuris & relegatis: Steph. *ἀφάνναι*.

Aphæra, id eſt Vacca, ſiue frugifera, aut accreſcens, ſiue irritans. vrbs in tribu Beniamin. Ioſ 18.

Aphar, Arabiæ felicis Metropolis, circa ferrum ſinus Arabici. Arrianus in Periplo.

Aphareus, rex Meſſeniorum, filium habuit Piſum, à quo vrbs Piſa. Pauſ. lib. 5.

Apharetus, Marpiſſam Oenomani filiam viſam ex chorea rapuit. Plut. in Parallelis.

Apharantes & Apharanſiadæ, populi Libyæ. Vide *Pharæ.*

Aphas, Moloſſorum fluuius. Plin.

Aphaſius, mons in Media, Polyænus lib. 7.

Aphec, ſiue Apheca, i. pelagus, vel fortitudo, aut vigor, vrbs in tribu Manaſſe, Ioſ. 12. 13. Eſt & vrbs in tribu Iudæ, Ioſ. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatem caſtellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Paleſtinæ. Vrbs præterea in tribu Aſer. Ioſue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Efrom ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in forte Aſer: & vbi Philiſtini contra Iſrael poſuerunt caſtra, 1. Reg. 4 & 29. Eo loci Benadad rex Syriæ vincitur. 3. Reg. 20.

Aphedas, rex Athenienſium, vel, vt Stephan. Moloſſorum.

Aphedantes, populi in Moloſſis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Aphneus, Mars cognominatus eſt in Arcadię monte Creſio: inde vero denominationem ſortitus, vt Tegeatæ memorant, quod cùm Æropen Cephei filiam Mars compreſſiſſet, ipſa ex partu interiit: nihilominus tamen infans defunctæ matri inhærẽs, lac (Martis iuſſu) copioſè manans ex maternis mammis vtcunque exſugebat, quapropter Aphneus, i. diues cognominatus eſt. Pauſan. in Arcad.

Apher, natus eſt ex Aphrica. Lucanus,

Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide *Afer.*

Apheſas, Statius 4. Thebaid. Nomine Lernæi memorant Apheſanta Coloni, Ciliciæ mons, vnde Perſeus auolauit, quando ad Gorgonis caput auferendum in Africam proficiſceretur. Luc. Placidus.

Apheræ, vrbs Magneſiæ in Paganetico ſinu. Steph.

Aphetorij Caſtor & Pollux appellati ſunt, teſte Pauſan in Laconic. Aduerſus principium, inquit, ſunt Dioſcuri *ἀφετήριοι*, quaſi quod in carceribus templum haberent.

Apheterion, portus Gangeticus. Ptolem.

Aphetor, Apollo dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod lib. 8. cap. 16.

Apheſas, heros. Vide *Apheſus.*

Aphiclea ciuitas Pauſ. lib. 10.

Aphia i. flans, vel exufflans, ſiue loquens, aut illaqueans, filius viri Iemini. 1. Reg 9.

Aphidas, Centaurus, forte *ἀφείδας* vt ſupra.

Aphidas, XII. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. vel, vt alij, vnum tantum. Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarum rex fuit, à quo hac occaſione ad aliud genus regnum tranſlatum, ait Euſebius, Xantho Bœotio prouocante Thimœta ad pugnam. Thimœtes recuſauit. Tum Melanthus Pylẽſis, Andropompi filius, vir ſtrenuus, ſingulare certamen cum Xantho ſuſcepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphidantes, pars Moloſſiæ regionis. Steph.

Aphidantum, Arcadiæ municipium. Pauſan.

Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Attica, Seneca in Hippolyto, *paruas alius*
Calcet Aphidnas. Eſt & vrbs Lycaoniæ. Steph.

Aphyle, vicus. Plin.

Aphneum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Stephanus.

Aphnitis, lacus prope Cyzicum, Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Attynia prius. Steph.

Aphnius, filius Martis ex Ærope, qui matri dæmortuæ partui inhæſit, ac ex vberibus vi numinis paterni multum copioſúmque lac ſuxit. Qua ratione inter deos tranſlatus eſt, illíque ſacellum in agro Tegeatum extructum eſt. Cæl. Rhod. lib. 20. c. 25. Pauſ. lib. 9.

Aphormium, locus Theſpienſium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo tertij, tertia orbis pars eſt inter Aſiam & Europam ad Auſtrũ ſita, incipiens ab Ægypto, in Gaditano freto deſinit, in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Cargo vrbs. Mare quo cingitur hæretque à Septentrione Libycum, à Meridie Æthiopicum, ab Occidente Atlanticum. Pomponius Mela lib. 1. Plinius lib. 15. c. 4. Straboni libr. 2. eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. vide *Africa*. Hebræis dicitur Put, & interpretatur Caſus, vel ruina, aut faba, vel pinguis quæ in ſacris literis Chameſia vocatur, eius populum Phutos appellat Ioſephus. Hiphrichia incolis vocari ſcribit Ioan. Leo. Theuetus dicit Arabibus & Æthiopibus Alkebulam, & Indis Beſecath nominari, Moorenlandt noſtratibus ferè.

Aphrica propria Ptolemæo, Aphricæ pars ad mare mediterraneum inter Mauritaniam, & Cyrenem regione. Minorem vocat Mela. Zeugitana Plinio dicitur. Naphthuhim Hebræis, teſte Ar. Montano. Hodie Tunetanum regnum hoc eſt loco.

Aphricus, ventus inter Auſtrum & Zephyrum, ita dictus, quod ab Africa flare videatur. Virg. Æneid.
Vnà Eurúſque Notúſque ruunt, crebérque procellis
Aphricus.

Aphricum mare, quòd Aphricam alluit. à Metagono promontorio ad Orientem vſque ad Philenorum aras extenſus, Sardo, Siculo, & Ionio mare conterminum.

Aphrodiſius, olim Trœzen Peloponneſi. Stephanus.

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, vbi Perſis à Carmania diſpeſcitur: ſic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine *κώλιας* dicta.

Aphrodiſiades duodecim Stephan. numerat. Plin. 6. 29. 4. meminit Aphrodiſiadis inſulæ, & 4. 11. oppidi Aphrodiſiadis. vide *Megalopolis*.

Aphrodiſium, duorum oppidorum in Africa Propria nomen eſt apud Ptolemæum, quorum alterum Coloniam, alterum Fanum cognominat. Hoc Caſtaldus Mahometta interpretatur, Mercator verò Africa. Sic etiam Caluetus Stella, qui eius expugnationem à Carolo quinto imperfectam deſcripſit, illúdque à Mauris Mahadian appellari ait. Idem ex Fazello didici qui Mahdiam habet, Theuetus, Elmahdua.

Aphrodiſinum, Ptolemæo promontorium Hiſpaniæ Tarraconenſis ad mare Mediterraneum, ad radices montis Pyrenæi, Pyrenæa, Venus, Plinio dicitur, Veneris fanum Latinis, Cabo de Cruz, Cognato & Moletio. vide Iouis Indigetis lucus.

Aphrodiſium, Cariæ promontorium Pomponio, quod Aphrodiſias Plinio appellatur.

Aphrodiſius, Præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus, genere Ægyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata eſt, ab *ἀφρὸς* quod eſt ſpuma: nam de ſpuma maris natam ferunt.

Aphrodices, ciuitas iuxta Atribin & Æthiopiam & Thraciam. Steph.

Aphrodicia, regiuncula Laconiæ. Steph.

Aphſes, id eſt comminuens vel eripiens aut aperiens, aut deſtruens. Nomen viri 1. Chron. 24.

Aphthala, vel Aphtæa, Ægypti nomus. Stephan.

Aphthites pars Ægypti. Steph.

Aphthónius ſophiſta, ſcripſit *προγυμνάσματα*, id eſt, præexercitationes in Rhetoricam, & in artem Hermogenis.

Aphydna, ſeu Aphydne, vna ex vrbibus Athenienſium. vide *Tetracide*.

Aphydnus miles Æneæ à Turno cæſus. Æneid. 9.

Aphyte, oppidum Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne: ab Aphyro quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæ. Steph.

Apia regio, ab Api IIII. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Craſſo ſuperati. Dion lib. 39.

Apiennates, Vmbriæ populi. Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolij vectigal deuoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca, in libro de conſolatione ad Albinam, ſuo ſæculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiuiſſe, cum ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognouiſſet. Iuuenal. Satyr. 11.
—quid enim maiore cachinno

Excipi-

Excipitur populi, quàm pauper Apicius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tardè fluens quouſque illi commiſcentur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipſe ſecum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 1.

-id gurgite vaſto

Apidanus nunquamq; celer niſi miſtus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephan.

Apidóres, Arcades, ab Apidone fluuio: aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes, poplui. Plin. 3.14.15.

Apilas. Vide *Aſcorus*. Plinio libro quarto cap. 10.5.

Apiolarium, Luſitaniæ vrbs. Phleg. Trall.

Apina, Tricáque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerſa, tanta ignominia, in prouerbij ludibrium tranſierunt, vt quoties rem nullius pretij oſtendere volumus, Apinas & Tricas, nominemus. Martialis,

Sunt Apinæ Tricæque, & ſimul vilius iſtis.

Plin. 3.11.32. Vide *Trica*.

Apiola, ciuitas Italiæ capta à L. Tarquinio rege, ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plin. lib. 3. c. 15. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3.5.144.

Apion, grãmaticus, ætate Plinij clariſſimus. de quo ita lib. 30. c. 2. ſcripſit idem Plinius. Adoleſcens nobilis viſus, nomine Apion, artis grammaticę, prodidit Cynocephaleã herbam, quæ in Ægypto vocatur Oſirites, diuinam, & contra omnia veneficia; ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum, qui eruiſſet, mori: ſéque vmbras euocaſſe ad percontandum Homerum, qua patria, quibúſque parentibus eſſet genitus, non tamen auſus eſt profiteri quid ſibi reſpondiſſet. Hæc Plinius.

Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Oſiris appellatus, Iſidem vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarúmque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, paríque clementia Ægypti regnum adminiſtraſſet, multáque in ſubditos beneficia contuliſſet, vita tandem functus, pro deo eſt habitus, eúmque Ægyptij ſub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota inſignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus eſſet, eúmque certos vitæ annos excedere non licebat, quibus peractis, in ſacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iuſtitio veſte ſciſſa, & laceratis crinibus defunctum plangebant, inuento verò alio, mirificè lætabantur. reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat: ſed ſi manu oblatũ pabulum ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atque omnia proſpera decernebat: ſi verò abnueret, omnia ſiniſtra portendebat. Ideo cùm à Germanico Imperatore pabulum oblatum renuiſſet, funeſtum omen & in dubiam necem, quæ paulo poſt ſecuta eſt, prænuntiauit. Ouid. 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vlt. Plin. 8. c. 46.

Apis, vicus in Africa dictus, quia nobilis Ægypti regione eſſet. Plin. 5.6.3.

Apis, III. Argiuorum rex, regnauit annis LIII.

Apis, IIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXV.

Apiſcion, viri Troiani nomen.

Apitami, populi. Plin. 6.20.36.

Apitius Galba, ſcurra nobilis ſub Tyberio Cæſare. Iuuen. Satyr. 5.

Apobathra, Strabo lib. 13. apud Seſtum locus quidam Apobathra nominatur, ad quam ratis iuncta fuit.

Apobæoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apocopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apocopi, montes Indiæ intra Gangem, qui Pœnæ deorum appellantur. Ptol.

Apœninus, mons qui ab Alpibus proficiſcẽs, vniuerſam Italiam vſque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum mõtem nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quod radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponij interpres.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs certo tempore celebrati, poſt à Licinio Varo Prætore lege lata IIII. Non. Quintileis celebrati, boue aurato, capris duabus auratis. Liuius. Macrob. Seru. in 6. Æneid.

Apollinaris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Chriſti naturam eſſe docuit. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, ingenio præſtantiſſimus, doctrina clariſſimus, carminum & verſuum elegantia, & promptitudine mirus, ſuis libris, vt ait Baſilius, terrarũ repleuit orbẽ. Familiaris fuit Gregorio & Baſilio: defenſor coeſſentialitatis. Cùm enim Iulianus cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinaris verſibus expoſuit ad Homericum quendam modum atque ſtilum hiſtorias antiquas ſacrarum litterarum, & numero librorũ, & elementorũ notis iiſdem. Cõpoſuit & Iambos, & carmina. Sed ſententias quidem à veritate diuinæ Scripturæ ad humanas fabulas detorſiſſe illum conſtat. In primis de reſurrectione mortuorum ineptiebat, cùm reuerſuros ad legem, & circumciſionem, ſabbata, ritus, adorationem, cibos & ad templum traderet, tum de carne Chriſti ſplen-

didis nugis multos ſeduxit. Ex catalogo Epiſc.

Apollináris, Conſul, Priſci collega.

Apollinarium regio, Plin. 3 4. 33.

Apóllo Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiã dictus & Sol. Apollo autẽ vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολλεῖν, quod ἀπαλλάττει, id eſt, ęgrotationibus, homines liberet, natus in Delo eodem partu cũ Diana, quę & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde Cyclopes ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æſculapius fuit ad inferos detruſus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum eiuſdem regionis fluuium pauit. Fertur accepiſſe citharam à Mercurio: & poſtea Muſis præfuiſſe. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiẽs illius amorem, in laurum conuerſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem ſui nominis cõmutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri iuſſit. Vicit Martiam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ille muros, adiuuante Neptuno Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vſum primus intuliſſe, & propterea deitatem meruiſſe dicitur. Author eſt carminis & Muſices: quapropter poetæ præcipuum ſibi numen faciunt in Rhodo inſula. Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, vt inter ſeptem mũdi miracula ſit connumeratus. Triplex eſt eius poteſtas, vt ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius ſimulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & ſagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Multa habet nomina, à locis in quibus potiſſimũ colebatur, ſibi indita: Ægyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carmius, Carnias, Cerneus, Compitalis, Diradiotes, Dindymæus, Epicurius, Grynæus, Horius, Ismenius, Leochares, Muſarum dux, Muſarum præſes, Parcarum ductor, Parrhaſius, Patrius, Pytheus, Climentheus, Thermius, Verticalis, &c. de quibus vide Pauſ. Plura alia extant libro 1. epigrammat. Græcorum, acroſtichis ingenioſiſſ. comprehenſa.

Apollo, dicitur reperiſſe artem Rhetoricæ, vt author eſt Artemidorus, quam alij dicunt e cœlo ab Ioue, per Mercurium, procurante Prometheo demiſſam.

Apollo, Ægyptiaca lingua vocatur Horus, à quo hoc nomen acceperunt, vt ait Macrob. Ipſi lyræ, tibiarum, & fiſtularum aſſignatur inuentio. Nam eiuſdem ſimulachrum apud Delum dicitur in dextera arcum habuiſſe, in læua Gratias: quæ ſingulæ ſingula Muſices inſtrumenta geſtabant manibus: vna lyram, altera tibias: quę autem erat media, fiſtulam gerebat. Polyd. Vergilius lib. 1. capit. 5. de rerum inuentione.

Apollo, à Gallis olim cultus, quem morbos depellere credebant. Cæſar lib. 6. Commentar.

Apóllines quatuor Cicero cõſtituit. Primum antiquum cuſtodẽ Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat, quamuis Euſebius antiquiorem illum deſcribat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem confugit, & iuxta Amphryſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυρότοξος, ἑκηβόλος, ab eius ſcilicet artibus & inuentis.

Apollo Nomius, id eſt paſtor, dictus eſt, quo tempore Admeti regis pauit armẽta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuiſſe conſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apollo Capitolinus, Plin. 4. 13.

Apóllinis inſula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas minor, in Ægypto eſt Libyam verſus: maior in Ægypto, tercia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actij templum. Plin. 4. 1. 10.

Apóllinis Pheſtij portus, Plin. 4. 3. Oraculũ Delphicum, 4. 3. 3. Promontorium, 5. 2. 13. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 7. Oppidum, 6. 30. 12.

Apóllinis Clarij templum, 5. 29. 48 Eiuſdem ſpecus mirus, 2. 106.

Apóllinis & Herculis contentio de tripode. Pauſan.

Apollinis odium in tibicines. Pauſ.

Apollinis ſacrificia. Pauſan.

Apollinis ſimulachrum Amyclis, apud Corint. ad radices Cuculini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenſes, in Olymp. in Sicyone. Pauſ.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Pauſan.

Apollinis & Marſiæ certamen vbi. Plinius 6. 29. 5.

Apollinis Dindymæi aræ vbi, à quo. Plin. 6. 16. 21. eiuſdem oraculum, 5. 29. 30.

Apollo, Veteres Ethnici appellarunt varias Naturę vires, vel ſiderum, vel ſummi Dei in res humanas actiones variis deorum nominibus. Quid per Apollinem intelligerent, declarauit Cicero lib. 3. de Natura Deorũ. Illa autem, Balbe (inquit) quæ te à cœlo aſtríſque ducebãt, quã longè ſerpant non vides, Solem Deũ eſſe, lunámque, quorũ alterum Apollinem Græci, alteram Dianam nuncupant. Et Plato in Cratylo

tylo, vbi nominis rationem perquirit, quæ ad quatuor facultates illius extenditur, ad muſicam, diuinationem, medicinam, peritiámque mittendarum ſagittarum, Apollinem, nunc quia non plures ſint, nunc à ſoluendo, nunc à mittendo, nunc à rerum ſimplicitate dictum contendit, quæ Soli conueniunt omnia ac nulli præterea. Quid enim veritatem magis aperit quàm Sol, & omnem tenebrarum caliginem ex humanis rebus diſpeſcit? aut quid magis confert medicorum pharmacis? ſiquidem herbæ quæ in apricis locis naſcuntur, multo magis rei medicæ conferunt, quàm in vmbra aut in humidioribus locis, nutritæ. Hic eſt generationis rerum & corruptionis vnicus autor. Hic longiſſimè è cœlo in terras radios ſuos minimè debilitatos iaculatur, vnde dictus eſt à poetis ἑκάεργος è longinquo operans: & Loxios, quia obliquum habeat inceſſum ſub ecliptica: & Phœbus, à ſplendore luminis: & Delius, quia occulta manifeſtet; & ab huiuſmodi cauſis multa nomina obtinuit, quæ nulli certè niſi Soli conuenire poſſunt. Hic peſtis & ſalutis ſolus eſt opifex, quoniam in Symmetria caloris vniuerſa animantium vita ſalúſque continetur. Hic medius inter cæteros planetas tanquam Dominus cæterorum collocatur: quorum motus incredibilem efficere harmoniæ ſuauitatem crediderunt Pythagorici, qua de re Muſices autor putatus eſt. Huic Cytharæ inuentionem tribuerunt, quæ ſeptem chordis prius muniebatur, aut vt Virgil. libro 6. Æneidos,

Nec non Threicius longa cum veſte Sacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Qui chordarum numerus planetarum numero conueniebat: cùm plurium chordarum inſtrumenta muſica recentiora ſint, vel Pythagoræ temporibus vel Orphei. Hic Iouis & Latonæ filius fuiſſe creditur, & in Delo natus, quia poſt illam confuſam mundi, vt vocant, materiam, ex qua vniuerſa quę ſunt, creata creduntur, quæ Λητὼ (vnde Latonia) à latendo & ab inſcitia vocata fuit, ab omnium rerum opifice Deo lux prima omnium prodierit. Nati dicuntur Apollo & Diana in Delo, quia continuo exorta luce res cognoſci & videri poſſe cœperunt, cùm prius in confuſa & informi materia deliteſcerent. Qui Dionyſij filios putarunt eſſe, vim & actiones Solis Apollinem eſſe crediderunt, ac Dionyſium eſſe Solem ipſum: cuius filia ſit Luna, cùm à Sole patre lumen vímque ſuam vniuerſam accipiat. Eadem ratione qua calor mediocris confert omnibus animantibus, putatur Æſculapius, qui medendi artem callet, Apollinis eſſe filius. Huic Apollini, vt mitior eſſet peſtémque leuaret, vt à nonnullis traditum eſt, ludi Apollinares fuerunt inſtituti. cuius cùm duæ ſint poteſtates nimio calore & intemperie aëris perdendi, ad eam vim placandam, Pæan in hymnis cantabatur: Æſculapius à Ioue irato fulmine percuſſus interiit: quia cùm Solis benignitas & temperies animantibus ſit ſalubris, aliquando ab inflammato aëre peſtis oritur, & in morborum grauitatem tota illa Solis clementia vertitur: quare grauior ſit peſtilentia mediis temporibus, quàm per ſummos calores, aut per eximia frigora: Illa autem omnia Iouis, id eſt, Dei ſupremi & altiſſimi natu fiunt. Apollo dicitur mortem filij grauiter ferens, Cyclopas Iouis miniſtros fulminúmque artifices interemiſſe, quod nihil aliud ſignificat niſi Solis beneficio rabiem illam vaporum qui peſtem excitauerunt, fuiſſe extinctam. Nam ex ipſis vaporibus quodam modo affectis morbos procreari conſtat & ſalubritatem euerti, & è vaporibus fulmina Ioui confici, cùm illi ſint fulminum artifices. Cùm enim Æſculapius ſit Apollinis filius medicus peritiſſimus, ſiue ſit aëris optimè affecti temperies, hanc temperiem eximius calor deſtruit, per quem vapores conſumuntur, neque vſquam poſſunt conſiſtere. Cùm aliquid ſimile fortaſſe ſuperioribus temporibus contigiſſet, vt fabulati ſunt de Phaëthonte, ita ob hanc rem datus eſt locus fabulæ, quod ob fulmine occiſum filium Apollo Cyclopas fulminum fabros occiderit. E cœlo autem per id tempus deſcendiſſe fingitur, quia benignior & quaſi humanior quàm antea Solis natura ſentiebatur. Id cùm ita contigiſſet, cognouerunt mortales Solem eſſe omnium rerum moderatorem: quare cùm tepor illius conferat animantibus, pauiſſe armenta Admeti dicitur. N. Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 10.

Apollinis Ciuitas magna, in Ægypto. Ptol. Munſia nunc dici ex Io. Leone colligit Zieglerus.

Apollinis ciuitas parua, in Ægypto. Ptolemæus.

Apollinis arx ad Sillæ antrum: cuius meminit Virg. Æneid. 6. hodie *Arce Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodicio.

Apollinis Fanum, in Africa propria ſitum: Ptolem.

Apollinis fons apud Cyreneos in Africa. Euſtath.

Apollinis promõtorium, Ptolemæo & Liuio. in Africa propria eſt. *Razamizat* Mercatori. Eſt & Apollinis promontorium in Mauritania Cæſarienſi, eidem Ptolem. quod *Cabo de Tenes* à Caſtaldo vocatur.

Apollinis templum, Zerinthium vocant incolæ, Liuio teſte, libro 38. qui hoc in Thracia deſcribit, in Æniorum finibus. Apollinis templum in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælian.

Apollo in Thebaide monachus, annis quadraginta in interiore moratus eſt ſolitudine, paruulam in monte vicino ſpeluncam habens: ſed pro miraculorũ multitudine, breui effectus

inſignis, plurimorum præſul extitit monachorum. Sozom. lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

Apollos vir quidam Alexandrinus, magni nominis in primitiua Chriſtiana Eccleſia. Act. 18. & 1. Corinth. 3.

Apollocrates alter ex Dionyſij filiis qui vnà cum patre, in expeditionem dum exularet profectus eſt. Strab lib 6.

Apollodorus, pictor excellens. Plin.

Apollodorus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis, Panætij Rhodij philoſophi, & Ariſtarchi grammatici diſcipulus. Primus, genus metri Triambici inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclidarum, vt author eſt Diodorus Siculus.

Apollodôrus vſque adeò arte emicuit grãmatica, vt ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. lib. 7. cap. 37.

Apollodórus Tarſenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenſet.

Apollodórus item Athenienſis, poeta comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodórus Pergamenus rhetor, Caſſidij (alias Callidij) item Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris, ſcripſit de Rhetorica, vt author eſt Strabo.

Apollodorus, philoſophus Epicureus, vltra 40. volumina conſcripſit. Laert. lib. 10.

Apollodôrus, Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt Philadelphi & Siſyphus. Sextus Alexandrinus comicus, æmulus Menandri, de quo Martialis.

Apollodorus, pictor nobilis Athenienſis, qui primus ſpecies exprimere inſtituit, primúſque gloriam penicillo contulit: fecit ſacerdotem adorantem, & Aiacem fulminatum.

Apollodorus, Caſſandriæ tyrannus: Pauſan.

Apollonia, Cyrenaicorum nauale in Pentapoli regione, Ptolemæo auctore, eodem fortè Libyca Stephani, quam Cyrenem quoque vocant. Ptolemæus duas ex his facit. Hanc Apolloniam Caſtaldus Bonandrea dici hodie ſcribit.

Apollonia, Phrygiæ vrbs, quã Margion quoque vocat Stephanus.

Apollonia Mygdonia, Ptolemæo Mygdonię, in Macedonia vrbs, hodie Ceres, Nigro teſte.

Apollonia Taulantiorum in Macedonia oppidum, Ptolemæo ad Dionicum mare ſitum eſt. Siſſopolis Pineto appellatur. Niger dicit hoc loco Caſtellũ eſſe Piergo dictum. Sophianus ait antiquum nomen retinere. Arbitrij ius ſit apud lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum ea quam Stephanus Gylax & Gylacia dictam ſcribit. (etſi eã in Illyrico ponat) nam & coloniam Corinthiacam eſſe ait non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, vbi eadem à Ptolemæo & Plinio deſcribitur, fines namque regionum ab Auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apolloniæ Cretæ inſulæ vrbs antea Eleutera appellata Stephano.

Apollonia, Athi montis oppidum eſt Plinio, cuius incolas Macrobios cognominat, idem. Sed hoc epitheton videtur Mela vrbi Acroathon, in mõtis huius vertice ſitæ tribuere, cùm inquit, Eius incolas dimidio longiorem vitam quàm in aliis terris eſſe. Vide ſuprà ſuo loco.

Apollonia, Aſiæ oppidum maritimum: Aſos dictum in actis Apoſtolorum, D. Hieronymus, in locis Hebraicis. Apollonia Straboni vrbs eſt in ora Ponti, Mileſiorum colonia, maiori ſua parte condita in parua quadam inſula. Hanc Plinius Apolloniatarum inſulam vocat: fortè idem cùm Thynias Apolloniarum, quam vide ſuo loco.

Apollonia, Thraciæ vrbs, Plinio Anthium olim vocata. Mela Magnam cognominat. Hæc Siſſopoli à Nigro dicitur. Pineto vetus nomen manet.

Apollonias, vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos: aliàs Cypariſſus dicta. Steph. Vide in *Cypariſſo*. Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plinius 35.15.21. & 2.106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ. Plinius 5. 30.13. Cariæ populi, 5. 29. 20. Val. Max. libro primo Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes populi. Plin. 5. 30. 30.

Apollonienſes pars quædam addita Attalidi tribus. Steph.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici, cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem.

Apollónius Alexandrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiúmque erudiit: ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſteriis.

Apollonius Milo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cęſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus, Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in cauſa ſcriptórque præſtantiſſimus, & in annotandis, animaduertendiſque vitiis, & inſtituendo docendóque præſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cum mercede doceret,

doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat, nō poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebátque quemque ad quamcunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib. 1 de Orat.

Apollonius Nyſſeus, Panætij Stoici familiaris, Strabo.

Apollonius Herophilius Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis, author Athenæus, apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios Sophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem vnum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus interficiebatur, defixus & elinguis ſtetit, tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchrè, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. cap. 13. Idem hoc vnum à dijs poſcebat, vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alexan. ab Alexand. lib. 4.

Apollonius, nomen viri quem occidit Iudas Machabæus, 1. Machab. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatúſque eſt, Ioſeph. lib 13. cap. 6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt, Euſeb. lib. 5. c. 21.

Apollonius, Stoicus philoſophus.

Apollonius Conſul, Magni collega.

Apollonius luctator, Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum alijs permultis martyrio coronata eſt, Euſeb lib. 6. cap. 29. & ſequentibus.

Apollonius Eremita cùm per omne vitæ tempus nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem iam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus ex proprijs pecuniis comparabat: ſinguláſque monaſteriorum ianuas à matutino ad horam vſque nonam circundabat, viſitando languentes, iiſque miniſtrando, quo indigerent: qui moriturus, alteri tradidit, quod habebat, iubens vt alia vota ſeruaret, Sozom. lib. 7. cap. 1. hiſt Eccleſ.

Apollonohieritæ, populi, Plin. 5. 29. 27.

Apollopolitis præfectura, Plin. 5. 9. 11. 70.

Apollophanes, regis Antigoni adulator.

Apollion, i. perdens vel deſtruens, Apoc. 9.

Aponiana inſula. Hirtius de bello Afr.

Aponicus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ varijs morbis aptæ. Claudiani Elegiaco carmine laudatæ & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro, Lucan. lib. 6.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens Aponus terris vbi fumifer exit
Atq; Antenorei diſpergitur vnda Timaui, &c.

Nomen eſt, quia contra morbos eſt, quæ vel citra dolorem medetur.

Apoſtrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem ſic à Cadmo cognominata, vt ab omnibus ſpurcis artibus auocetur, & ab obſcœna libidine, & à concupiſcentijs auerteretur, Pauſan. lib. 1 & 9.

Apotamiæ, Marmaricæ nomi gens, Ptol.

Apocropæi, dij malorum depulſores, quibus immolabatur agnicula, Perſ. in Satyr. & Amm. Marcel. lib. 25.

Appa, Arabiæ fœlicis vrbs, Ptol.

Appedana, Perſiæ vrbs, Ptol.

Appenzella, Heluetiæ pagus, quaſi Abbatum cella. Habuerunt enim hic Benedictinæ ſocietatis Abbates arcem, Clauſ nominatam, tutiſſimum quouis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantùm pago, ſed vniuerſo territorio appellationem dedit, quod Marti atque Bellonæ conſecratos homines producit, eámque ob cauſam ad Helueticum fœdus anno M.D.XIII. admiſſi, decimumtertium in ordine locum obtinent. Vulgò *Appenzel*.

Appha, Parthiæ oppidum, Ptol.

Apphadana, Meſopotamiæ vrbs, Ptol.

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onan, 1. Paralip. 2. Lat. vultus vel facies, aut furores, ſiue nares, vel piſtores.

Apphana, Perſici ſinus inſula, Ptol.

Apphar, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptol.

Apphus, filius Matathiæ, filij Ioannis, 1. Mach. 2.

Appia, nomen fœminæ apud Paulū ad Philemonem. Lat. producens, vel pullulans.

Appia via eſt à Roma in Campaniam, & à mari vſque Brunduſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit, longitudine cccxxx. M. paſſuum, quibus nonnulli xx adijciunt propter ambages, etiam Latia, ſiue Latina, Auſonia, Claudia & Traiana dicebatur, vt annotauit Goltzius in ſua Magna Græcia, capite de Tiano. Appiam & Latinam diuerſas eſſe dicit Procopius, vt author eſt Cicer. in oratione pro Milone.

Appiani populi, Plin. 5. 29. 3.

Appianus Alexandrinus, xxiiii. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Adriani principis temporibus.

Appiades, deæ Venus & Pallas dictæ ſunt: ad Appias aquas illi templū erectum erat prope Cæſaris forum, Cic. 3. epiſt. ad Appium ſcribens: Idque me, inquit (quoniam tu ita vis)

ſpero non inuita Minerua facturum, quam quidem ego, ſi fortè de tuis ſumpſero, non ſolùm Pallada, ſed etiam Appiada nominabo, Cæl.Rhod.lib.12.c.1.

Appiaria, Myſiæ inferioris oppidum, Anton.

Appidanus, Theſſaliæ fluuius. Ouid. Prop.

Appion, Græcus ſcriptor πλειστόνικος appellatus, facili atque alacri facundia, vt teſtatur Gellius, res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appion, grammaticus celebris, Pliſtonici filius, cui nomen Mocrus, genere Ægyptius, ſub C. Cæſare tota circumlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius per contemptum Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quod eſſet malus & indoctus, totiúſque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Fuit temporibus Dionyſij Halicarnaſſei & Ioſephi.

Appiorum gentem Romæ eſſe cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Conſul Romanus, M. Attilij Metilij collega.

Appius Claudius Craſſus, Conſul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vſcanam à Perſeo victus, Liu.lib.2.Decad.5. Celtiberos vicit, caſtríſque exuit. Ibidem.

Appius Claudius decemvir, cum ſocijs magiſtratum vi obtinuit: exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuſcul.lib.4.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Cõſul, P. Seruilij collega, cuius ætate Sylla depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Appian. lib.1. commentarióſque ſcripſit, quos Lucullo dedicauit, Plut.

Appius Claud. Pulcher, conſul, L. Domitij Ænobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, M. Sempronij Tudetani collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, Q. Fuluij Flacci III. collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt: Pœni à Coſſ. victi cæſiq; ſunt. Liu. lib.5.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit, Polyb. lib.1.

Appius Claud. Lentulus conſul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus conſul, P. Silij Neruæ collega.

Appius Claud. Ruffus conſul, P. Sempronij Sophi collega.

Appius Claud. Sabinius, C. Quintij Capitolini collega.

Appius Claud. inuenit Romanis literam R, vt pro Valeſijs & Fuſijs Valerij dicerentur & Furij.

Appij forum, Hieronymus putat ab Appio quodam conſule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verùm Appij forũ oppidum fuit, longius à Roma quàm Aricia diſtās, quod Horat lib.1.Serm.Sat.5. oſtendit his verbis:

Egreſſum magna me excepit Aricia Roma
Hoſpitio modico, rhetor comes Heliodorus
Græcorum lingua doctiſſimus: inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cum duceretur Romam Act.28.

Appotc, oppidum, Plin.6.28.55.

Apros, colonia ἄπρος Thraciæ oppidum eſt Plinio & Iuſtino. Hoc Theodoſiopolis, dictum ſcribit Cedrenus. Apri tamen hodie Sophiano.

Apries, vel Aprius, Pſammis Ægypti regis filius regnauit annis XXV. Hic, vt teſtatur Herodotus lib.2. ab Ægyptiis, qui à ſe ad Amaſim defecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus.

Apronianus conſul, Pauli collega.

Apronianus alius conſul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia, Plin.4.11.36.

Apruſa, Flaminiæ fluuius Plinio; Pluſa L. Alberto.

Aprus, vrbs Thraciæ, Steph.

Apruſtani, Brutiorum mediterranei populi. Gabriel Barrius ex iis Caſtrouillano vrbem Calabriæ facit, alio in loco dicit forte Vernicarium oppidum in eo loco eſſe.

Aprutiũ, Italię regio inter Apuleiã & Picenũ. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinũ, Aquinum, & multæ aliæ. Vulgò *Abruzzo*.

Apſarus, locus in Euxino, Abſyrtus antea dictus. Stephanus.

Apſilæ, gens Scythica, Lazis vicina, Steph.

Apſintes, ſophiſta Gadaræus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium. Nicomediæ Baſilium, docuit Romæ Maximiani tempore, cuius beneficio adeptus eſt conſulatum.

Apſinus, rhetor nobilis Athenienſis, Cæl. Rhod.lib.6.c.17.

Apſórus, vrbs Ponti Cappadocici, & Fl. ad mare Euxinum Ptolemæo. Apſarus habet Arrianus, & dicit eam quoque Apſyrtum appellatam olim, quòd Medea ibi Abſyrtum occiderit. Strabo, & Plin. hoc in mari Hadriatico in eiuſdem nominis inſula factum ſcribunt: tanta eſt inter veteres rerum geſtarum inconſtantia. Hunc fluuium Ægialium appellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur Naxius ab Æliano, ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine, Ptol. lib.1. ſcribit.

Apſorus, ciuitas Illyriæ, Steph.

Apſus, fluuius in ea parte eſt Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib.5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus Circumeunt ripis, &c.

Apſynthus, ciuitas Thraciæ: & regio Abſynthis, dicitur. Fluuius item, & populi Abſynthij. Dion.

Apta Iulia, Vulgientium oppidum in Gallia Narbonenſi. Plin.

Apyre, oppidū, Pli.5.27.41. Apta Iulia. Pli.34.

Aptera, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatū, quod victæ ibi cantu à Muſis præ mœrore exutę pēnis in mare deſiluiſſent. Step. & Pauſ.

Apteria Cretæ Inſulę oppidum Ptolemæo. Apteron forte Plinij 4.12.33. Mar. Niger Paleocaſtro nominat.

Apteros Victoria, ἄπτερος Νίκη, i. ſine alis & implumis, ab Athenienſibus formatur, teſte Pauſ. in Atticis, cuius & ſtatuam adſcribit. Idē in Laconic. ait victoriam ideo ἄπτερον, i. implumem eos ſtatuiſſe, ne videlicet euolaret. (4.

Aptuchi fanū in Cyrenaica regione. Pto.l.4.c

Apua, oppidum eſt ad fontes Macri fluminis *Caſtello di ponte tremulo*, Leandro.

Apuâni, Ligures, teſte Liuio lib.10. Sempronius inquit, è Piſis in Apuanos Ligures vaſtando aperuit ſaltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico cōtermina, (vulgò *la Puglia*) inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit vſque ad Dauniam, dicta eſt. In ea ſunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanēſium principum Beneuentū, Luceria & mons Garganus. Vadian. Iuuenalis,

Vendit agros, ſed maiores Apulia vendit.

Diuiditur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia plana* eſt Leandro & Apuliam Peucetiam, quæ *terra di Barri* appellatur.

Apuliæ deſcriptio, Plin.3.11.25. Apuliæ ventus cōtrarius, 17.24.62. Apuliæ inſulæ 3.2.6.9.

Apuli, Pli.3.5. Apulorum genera tria, 3.11.29.

Appulæ, oppidum, 3.12.13.

Apulum, Daciæ vrbs. Ptol. hodie *Alba Iulia*.

Apula lana, qualis. Plin.8.47.14.

Apuſcidanus lacus. Plin.31.1.70.

Apyræ, Lyciæ vrbs Plinio. Finica, nunc ibi Caſtellum, Nigro teſte.

Apyri, quos Tapyros vocat Geographus, vt Euſtathius tradit in Dionyſij Periegeſi, populi ſunt Hyrcanis vicini.

A Q

Aquæ Auguſtæ, Ptolemæus. vrbs Aquitaniæ in Gallia, vulgò *Baienne*.

Aquę Bilbitanorū Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconēſis vrbis agro ſitæ ſint, fortè ſic dictę. In Arragonia ſūt, & los Banos de Alhama vocātur, Varrerio teſte, cui ſunt etiā hodie alię, ſic dictę in Bætica, quo verò nomine eæ Antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandum relinquo.

Aquæ Caiæ. Harum meminit Strab. lib.5. vt refert Antonius Viterbienſis. Item Tibullus in eo carmine, Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis. Etſi Baiarum in exemplaribus impreſſis legatur, vt idē Antonius dicit, ſed rectè necne alij videāt. Bagni di Bollicano Leāder vocat, eáſque prope Viterbium deſcribit.

Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ Ptolemæo, Vicus aquarius aliis dictus, vulgò *Vich, Vique*.

Aquæ calidæ ὕδατα θερμὰ Ptolemæo, Cilinorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Orenſe, Beuterus vertit.

Aquę Flauię, Portugallię oppidū quod hodie Chaues nominatur. Vetuſta inſcriptio, q. ā Aldus in Orthog. edidit, meminit huius nominis.

Aqua Marcia, vrbs Romæ, quondam Aufeia dicebatur, & fons eius Pitonia. Pli.lib.31.c.3.

Aquæ Quinctiæ, ſiue Quinctinę Seurorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Aquecaldes, Moletio dicitur.

Aquæ ductus, Heb Amma collis in tribu Bēiamin, iuxta Giath, & Gabaon, vbi Aſael frater Ioab confoſſus fuit ab Abner. 3. Reg. 2.

Aquæ mortuæ, oppidū Galliæ Narbonēſis, opera C. Marij, c. paſſus Rhodani oſtiis deductæ. Pli. Manet hodiéque nomen. Vulgo *Aigues mortes*. Hæ etiam Foſſæ Marianæ dicuntur.

Aquæ Sextiæ Salyū, Galliæ Narbonēſis vrbs, Sextilia habet Plutarch. in vita C. Marij Colonia Iulia Aquæ, vocatur in antiqua inſcriptione, vt patet in Theſauro Goltzij. Colonia Iulia Auguſta Aquæ Sextiæ etiam in vetuſta inſcriptione, quam habet Scaliger in ſuo Auſonio: Nunc ampliſſima, nobiliſſima, opulētiſſima Aqueſis ciuitas, vel potius Senatus populúſque Aquenſis Auguſtiſſimus, Gallicè *Aix, le Parlement de la Prouence* Ioanni Poldo. eam autem Sextius Dux redactis in poteſtatem Salyis ædificauit: vbi extant Aquæ calidæ Straboni.

Aquæ Solis Antonino oppidū Thermæ, vel Aquę calidę ὕδατα θερμὰ Ptolemæo, Bedæ, & Gyldę Badonicus, vel Bedonicus mons eſt, vt Lelandus docet, qui hoc Britannicè Caerbadō appellat, oppidum eſt Belgarum, Albionis inſulę. Lhuydus ſcribit Anglicè *Bathe* vocari.

Aquæ Statellorum Straboni, Statyellorum Plinio 3.5.51. Statellates vocat Liuius. Statielleſes ſunt lib. 1 epiſtol. Ciceronis. Lombardiæ Ciſpadanæ oppidū eſt quod Acqui hodie dicitur, vt Leander vult. Hermolaus autem putat Alexādriam, quæ Della paglia cognominatur, eſſe hoc loco, cum inquit: Hinc ſe noſter Merula Statyelenſem nominat. ibi natus, vbi nunc Alexandria Palearum cognomine eſt ſita. Robertus Cœnalis in Gallia, ſcribit nunc Alexandriam olim vicum fuiſſe, Roberto nomine, & ab Ænobarbo Imp. in vrbem extructam, atque ab eo Cæſarea appellatam: poſtea verò ab Alexandro Pontifice Alexandriam nuncupatam.

Aquæ Voconis, Ant. Hiſpaniæ Tarraconēſis

oppidum Balneole Epiſcopo Gerundenſi.

Aquæ, apud Geographos plura alia eiuſmodi extant nomina, vt Aquæ Baliſcæ in Pannonia, Aquæ Palbitanorum in agro Tarraconenſi, Aquæ Celinæ, Aquæ Conuenarum, Leæ, Neapolitanæ, Hypſitanæ, Liſitanæ, Perticiacenſes, Querquennæ, Regiæ, Siccæ, Sueſſanæ, Viuæ, quæ partim thermæ, partim vrbes & oppida olim fuerunt.

Aquarius, rij, vndecimum ſignum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarij. Fabulantur poëtæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cælum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.

Aquarij, fuerunt Hæretici quidam, qui ſolam aquam offerebant in calice ſacramenti, Cælius Rhod. lib. 18. cap. 40.

Aqua via vel aqua viua, Pannoniæ vrbs, Ant.

Aquenſium ciuitas, ſeu Aquæ Bigerronum, hodie *Dax* in Vaſconia.

Aquenſes, Italiæ populi, cognomine Taurini, Plin. 3.5.27.

Aquenſium Ciuitas in Nouempopulana eſt, teſte libello Prouinciarum. Huius incolas Vicani Aquenſes dici docet Scaliger ex lapide antiquo, ibidem extante, idem Scaliger eandem Aquas Bigerronum dicit vocari.

Aquicaldenſes populi, Plin. 3.3.27.

Aquila, vir Iudæus ex Ponto, Act. 18.

Aquila, vrbs Brutiorum: ex ruinis Fucornij antiquiſſimi oppidi, à Longobardis ædificata, Volaterr.

Aquila, Scythiæ fluu. Herodot.

Aquila maior & minor, Mauritaniæ, Tingitanæ loca duo, Anton.

Aquila, Tuſciæ mediterraneæ vrbs, Ptol. *Aquapendente*, Leandro.

Aquila etiã Tuſciæ mediterranea vrbs apud Ptolemæum, Leander Aquapẽdente vocat. Aquẽſes forte Plinij, quos Taurinos cognominat.

Aquila, aſtrum, cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem nõ longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in capite ſtellam vnam, in vtraque penna vnam, in cauda vnam. Fabulantur poëtæ hanc eam eſſe quæ Ganymedem rapuit, eiúſque officij gratia à Ioue inter aſtra fuiſſe collocatam. Hyginus in Aſtron. poët.

Aquilaria, locus in Africa, Cæſar in Comm. 2. de bello ciuili.

Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natiſonem fluuium, Romanorum colonia, xii. m. diſtans à mari iuxta quam & Timauum amnem nonnulli locarunt. Martialis,

Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.

Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit, & Ruffinus Grecè Latinéque eruditus, qui Ioſephum conuertit in Latinum: cuius originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſij fano, Longobardis characteribus caroſiſſimis.

Aquileia, à Romanis cõdita in Italia incumbentibus Barbaris oppoſita, emporium Illyricanarum gentium. verba ſunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico. Aquileia, inquit, colonia Latina eodẽ anno in agro Gallorũ deducta. Hæc vrbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannoniis, ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter, quod teſte Tranquillo, Auguſtus ſæpe frequentauit. Hæc Liuius. nunc *Algar* vulgò vocatur.

Aquileienſium fides probata eſt, Maximinorum patris & filij bello, vt ſcribit Capitolinus. Hi enim tanta fide cõtra Maximinum pro ſenatu fuerũt, vt funes de mulierum capillis nectèrent, quibus ſagittas excuterent penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, caſtellum vulgò apud Stephanum, Aquileiæ oppidi, & eius fluuij meminit Plin. 3.18.4.

Aquilegia, fori Iulij vrbs celebris, quã Pomp. Mela Ditẽ cognominat. hodie Patriarchatus, olim domicilium Imperatorum fuit, adeo vt altera Roma diceretur. xii. m. paſſuum in ambitu habuit, & in ea aliquãdo cenſa ſunt cxx. m. ciuium: felicitas vrbis præcipuè à negotiorum frequentia procedebat, quoniam ex cunctis propemodum orbis partibus, ob ſummam loci opportunitatem & aditum, tã mari quàm terra commodiſſimum, merces eò conuehebantur. Deſiit autem id ſummum mercaturę ſtudium vnà cum ipſius ciuitatis fortuna, caput dein efferentibus Venetis, qui negotiandi rationem omnem ad ſe traxerunt: adeò vt ex florentiſſima frequentiſſimáque nunc propemodum ad ſolitudinem perducta ſit. I. Candidus Sabellicus.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita. Cùm in magna ſiccitate, aqua eſſet auocanda, tunc Ioui immolabatur, & hæc ſacrificia Aquilicia dicta ſunt. Sacerdotes Aquilices. Tertullian. in Apologet. & aduer. Martionem.

Aquillia, ſiue vno l Aquilia: gens fuit Romæ patricia, ab Aquilio, id eſt nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Prodierunt tamen ex ea nonnulli conſules.

Aquilius, cognomen Iuriſconſulti à colore nigro.

Aquilo, ventus dictus à vehemẽtiſſimo volatu inſtar aquilæ: Gręcis *βορέας*, ſiccus & frigidus. Ouid. lib. 6. Metam.

Apta mihi vis eſt, qua triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodóſaque robora verto,
Induróq; niues, & terras grandine pulſo, &c

Flat ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo fermè

diebus

diebus exortum Caniculæ antecedunt & perſtant diebus quadraginta, quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi præcurſores.

Aquiloni, populi, Plin.3.11.34.

Aquilinus, Conſul, Iu. Ruſtici collega.

Aquilinus, alius Conſul, Æmyliani collega.

Aquilinus, alius Conſul, Iunij Maximi coll.

Aquinates, ſaltus, Plin.3.15.6.7.

Aquincum, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptol.

Aquinius malus quidam poeta fuit, de quo ſic Cicero 5. Tuſcul. Adhuc neminem cognoui poëtam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui ſibi non optimus videretur.

Aquinum, Latinorum oppidum, Plin.3.5.110. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. Vulgo *Aquino*, Thomæ doctoris ſcholaſtici patria.

Aquiſgranum, Gall. *Aix*, vrbs Imperialis in Menapiorum finibus inter Rhenum, & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione ac coronatione. D. Caroli Magni ſepultura, ſeptennaliq; peregrinorum viſitatione celebris. Nomen ſortita à Romano principe Grano, Neronis (vt quidam aiunt) fratre qui aquas calidas inueniens in hoc tractu iuxta habitauit, atque arcem ſtruxit, cuius adhuc extat monumentum, turris Grani dictâ: quam quidem arcem ſunt qui credant Vetterram eſſe, cuius meminit Ptolemæus Coſmograph. lib.2. cap.9. Ab aquis calidis & Grano repertore ſic denominata. vrbis formam accepit à Carolo Magno qui ſedem regni & Galliæ Trãſalpinæ caput eam conſtituit. Adeo natura ipſa hunc locum varijs multiſque dotibus locupletauit, vt ad felicitatem mũdanam nihil deeſſe videatur. Fontes aquarum calidarum vberrimi & ſaluberrimi. Sunt quidam eorum intra mœnia, quidam extra non procul in vico ſuburbano. Intra vrbẽ duæ ſunt præcipuę thermę, quarum alteræ dicuntur Regię, alteræ Cornelianæ, quę quidem, vt loci intercapedine diſtant, ita & aquarum qualitatibus & facultatibus, cùm inter ſe, tum à ſuburbanis nonnihil diſcrepant.

Aquitania, regio, & tertia Gallię pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hęc à Circio Oceanũ habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab Occaſu Hiſpaniam à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. In ea Toloſa & Burdegala ciuitates: vnde Aquitani populi, Plin. lib.4. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur. amnibus maximè diſtincta, à Scaldi ad Sequanam Belgica: ab ea Garumnam Celtica, eadémque Lugdunẽſis: inde ad Pyrenęi montis excurſum Aquitania, Aremotica antè dicta ἀκυϊτανία ſcribitur, & in Santones ἀκυιτανία apud Stephanum, Gallicè, *Gaſcongne & Guienne*.

Aquitania, vbi, Plin.4.17.3.

Aquitanię populi, Pli.4.19. per totũ. Pto.2.7.

Aquites, nomen ſacerdotis apud Phaſidem Valer. Flac. lib.7.

--magnúſque ſacerdos
Phaſidis actoris Aquites errabat in agris.

Aquula, oppidum Hetruriæ: vnde Aquulẽſes & Aquenſenſes Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, id eſt, ſuſcitatio, ſiue vigilia, aut euacuatio, vel denudatio, ſeu ciuitas, aut ęmulus. Moabitarum Metropolis ad Arnon ſita, Deuter.2. Iſa.15. Num.21.

Ara, vrbs Aſſyriorum, 1. Paral.5. Hieronymus in quæſt. Hebr. ipſam Rages eſſe ſcribit Medorum ciuitatem, de qua Tobiæ 1. Lat. Mons, aut prægnans, ſiue demonſtratio.

Ara, filius Iether, 1. Paral.7. Lat. Maledicens aut videns.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adiacens.

Ara, ſignum cœleſte, Antarcticum circulum contingens inter Hoſtiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit ſub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in ſumma, reliquæ in intima eius parte ſitæ. Inter aſtra autem ideo putatur tranſlata, quod in eo fœdus arctiſſimum percuſſerint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigãtibus, cœli poſſeſſionem armis tutari cogebantur. Hyginus de Signis cæleſt. & in Aſtronom. poët.

Ara, apud Geographos reperitur Araam. Decij Flauia, Herculis, Iouis montani, Iouis Panomphæi, Lapidæa, Tutila, Vbiorum. Item Aræ Ianiæ, Alexandri, Cononis, Flauiæ, Herculeæ, Lugdunenſes, Murtiæ, Philenorum Semiramidis, Sextianæ. Sũt autem hæc nomina oppidorum, promontoriorum, inſularum, &c.

Ara Lugdunenſis, ad confluentes Rhodani & Araris erat, hodie vulgo *Ainay*. Strabo docet eã in templo D. Cęſaris, Auguſti decreto fuiſſe.

Arábas, i. Ira vel calor confidentiæ ſiue protectionis, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 4. Reg.22. Heb. Harebas: qui 2. Paral.34. dicitur Haſia.

Arab, i. Inſidians, vel multiplicans, aut feneſtra, ſiue locuſta, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Araba, nomen viri, 1. Machab.15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Ægyptum adducebantur, Iuuen. Sat.3.

——inter quod auſus habere
Neſcio quis titulos Ægyptius atq; Arabarches.

Arabathane, nomen ciuitatis, 1. Mach.5.

Arabia, Gentium nulli poſtferenda, amplitudine longiſſima, à monte Amano è regione Ciliciæ Comagenẽſque deſcendit ad littus Ægyptiacum, inquit Plinius lib.6. cap.28. Idem Arabes ad Nilum fluuium pertingere à Syreno ad Meroen ex Iuba auctore ſcribit, & vltra Ti-

grim ad Characem vſque verſus Ortum exten-
dit. eſt tandem regio Aſiæ maioris inter Iudæā
& Ægyptum ab Arabo Apollinis & Babyloniæ
fluuio. Solinus Arabiam interpretatur Sacram.
Hi eorum populi ab ipſo Plin. enumerātur: A-
ræi, Aſcitæ, Autei, Azatei, Catabani, Eldamarij,
Eſbonitę, Cnebadęi, Nardani, Maſei, Orei, Rhe
taui, & Scenitæ: Strabo his addit Chauleteos,
Ægræos & Chatramotitas. Eſt autem triplex
Arabia Plin. lib. 2. ἀρωματοφόρος διάδοχος, λιβανω-
τοφόρος dicta: altera Petræa, tertia deſerta.

Arabia, i. veſpera aut veſpertina vel fideiuſ
ſio ſiue ſuauitas, aut coruus, ſiue coruina, ſeu
deſertum, vel ſalix, aut commiſta. Arabes, Heb.
Hirbilim veſpertini, aut fideiuſſores, ſiue ſua-
ues aut campeſtres, vel corui, aut ſalices, vel
miſtiones, 2. Chron. Arabes, Heb. Scheba i. con-
uerſio, ſeu captiuitas aut canities, vel ſeſſio. De
his Lucas Act. 2. 11. & Pſal. 71. 15.

Arabiæ deſcriptio, Plin. 5. 11. per totum, & 6.
24. & 6. 28. 1. & inde Ptolem. lib. 5. c. 17.

Arabia, vbi non ſterilis, Plin. 5. 11. 23. Eius de-
ſerta, Plin. 6. 30. 33. Ptol. lib. 5. c. 19. Situs Plin. 6.
28. 4 & 6. 34. 3. Menſura, 6. 28. 58. & 6. 29. 1. & inde
Arabia Merorum quæ, Plin. 5. 24. 8. 13.

Arabia Petræa, ſic dicta à Petra vetuſtiſſimo
oppido: Ptolem. Strab. ac Plin. alio nomine
Nabathea dicitur.

Arabia deſerta Ptolemæo, Straboni autem
Scenetis, vbi & Scene vrbs, Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν,
quòd gens vaga & ſine ædificiis in tentorijs
habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœ-
licis cincta eſt. Arabiarum Eſtonitarum ſterilis
dicitur, præterquàm vbi Syriam attingit à Pe-
luſio vſque ad Arſinoen Rubri maris oppidum
à Septentrione Meſopotamiam habet, ab Oc-
cidente, Petræam.

Arabia fœlix, Meridiem verſus, inter duos ſi-
nus Arabicum & Perſicum veluti peninſula ex-
currit; quæ Straboni bis, vt India, ſcritur ob
fœcunditatem: fluminibus ſcatet. Plin. lib. 6. c.
28. Stephanus Arabiam duplicem ſcribit, alte-
ram aromatum feracem, alteram Ægypto & Sy-
riæ viciniorem. Meminit & Arabij tibicinis in
prouerbio. Quidam Arabiam, Panchaiam &
Sabæorum gentem eandem eſſe exiſtimant, in
qua thus naſcitur. Virg. 6. Æneid.

-ſolis eſt thurea virga Sabæis. Idem,

Totaq; thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Item in Cul. *Panchaia thura.* In ea mons Sina
qui & Oreb, in quo Moſes legem accepit. In
ea Phœnix auis naſcitur, & Sardonix gemma.

Arabes, populi vnguentis & aromaticis fru-
ticibus abundantes, mitrati degunt, & intonſo
crine: barbam abradunt, præterquàm in ſupe-
riori labro: ſagittas veneno inficiunt, matri-
monium non habent, &c.

Arabes, qui fœlicem incolunt Arabiam, ea
olim vtebantur conſuetudine, vt vna omni-
bus conſanguineis vxor eſſet. Ex his enim
(teſte Strab. lib. 16.) qui primus ad eam ingre-
diebatur, poſito pro foribus baculo (nam ba-
culum ex more quiſque gerebat) cum ea coi-
bat, ipſa tamen cum natu grandiore noctes a-
gebat. Quapropter omnes omnium erant fra-
tres. Adulter apud eos capitis damnabatur,
qui ex eo deprehendebatur, quòd alius gene-
ris eſſet. Vnde hoc relatu dignum aliquando
accidit. Erat enim cuiuſdam regis filia, mira
quidem pulchritudine, cui quindecim erant
fratres, qui eius omnes æquè amore flagra-
bant: propterea alius poſt alium iunctim ad
eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu
iam defeſſa, rem huiuſcemodi comminiſcitur.
Fecit enim ſurculos non vtique fratrum ſur-
culis abſimiles: ex quo ſtatim ab ea quiſpiam
exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante ia-
nuam ponebat, quo fratres, qui ſubinde inui-
cem ſequebantur, ſurculum pro foribus fixum
cernentes, eorúmque aliquem intus eſſe pu-
tantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm a-
liquando omnes in foro eſſent, vnus ad fores
acceſſit: & cum baculum vidiſſet, ſuſpicatus
adulterum intus eſſe (ſciebat enim ſe omnes
fratres in foro reliquiſſe) currens ad patrem,
ſororem de ſtupro accuſauit: ſed cognita re,
eam falsò criminari conuictus eſt. Hæc Strabo.
Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum
tertium natos circuncidere ſolent, quòd eo
ætatis tempore Iſmaël gentis illius auctor,
fuerit circunciſus, Geneſ. 10. & Comeſt. in illum
locum.

Arabicus ſinus, *mare rubrum* Europæis, *Mar
di Meca* ab accolis vocatur. Barrio *Bahar Cor-
ſon*, id eſt, mare clauſum dicitur. Hebræi *mare
Suph* nominant.

Arabis, ſiue Arbis, fluuius apud Plinium lib.
2. Sarbis ſcribitur, qui ab Arianis montibus
per Drangas & Gedroſios in Oceanum de-
fluit.

Arabis, fluuius Indiæ, cuius incolæ Arabitæ,
Stephan. Æthiopiæ vicus, Ptol.

Arabriga, Luſitaniæ vrbs mediterranea, ho-
die *Arabida*.

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius ex Baby-
lone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicæ artis
dicit etiam repertorem: fortaſſe quòd Babylo-
ne natus, ibi medicinæ ſtuduerit: poſtea autem
ad Arabes detulerit, Arabes populi ſuprà dicti.
Item Arabs, vel Arabus, eſt lapis, teſte Plin. lib.
36. c. 22. eburnei candoris qui in puluerem re-
dactus aptiſſimus eſt dentifricijs.

Arabyza, ciuitas Caucanidis, quæ nunc Pe-
ſenus, Steph. malim Peſſinus. Vide *Arabis*.

Aracæus, i. neruus, aut Syriacè fugitiuus, fi-
lius Chanaan, Geneſ. 10. qui Arcas oppidum
condidit contra Tripolim in radicibus Libani
ſitum.

Arach, i. Longitudo, vel medicina, aut ſani-
tas, ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ. 10.
Hanc

Hanc & Edeſſam vocari teſtatur Hieronymus.

Arachites,i.Lógus vel procerus,ſiue ſanans, aut medicans,2.Reg.15.

Arachne,puella Lydia, Idmonis filia, lanificij peritiſſima,ægre ferens opus ſuum à Pallade,qua cum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit , quam Pallas in araneam mutauit.Ouid.lib.6.Metam.

Non tulit infelix.laqueoq; animoſa ligauit
Guttura,pendentem Pallas miſerata leuauit.

à Græcis ἀράχνης,à Latinis Aranea dicitur.Virgil.lib.4.Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes.

& vt notat Seruius,Araneus,etiam ab antiquis dicebatur. Conſtat, inquit Plinius,Arachnen linum & retia inueniſſe, cuius filius Cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt ſcribit Liuius,dicta eſt ciuitas Theſſaliæ.

Arachnæum,mons in Argo.Steph.

Arachóſia,ciuitas non procul à Maſſagetis,à Semiramide condita, quæ etiam Cophen vocabatur Stephan.de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachoſia,vna è Satrapiis vltra Indũ fluuiũ, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strab.lib.11.Scribitur & Aracoſia.

Arachoſia, regio maioris Aſiæ , in qua Alexandria & Arachotos ciuitates ſunt.

Arachoſia,Aſiæ regio,Ptolemæo. Arachotis etiam dicitur.Cahul Caſtaldo,Poholich Theueto , Cheſimur Mercatori nuncupatur. Vide Drangiana,& Iarah.

Arachoti , Indiæ ciuitas,ab Arachoto fluuio ſic dicta , qui ex Caucaſo profluit. Sunt & populi prope Maſſagetas.Steph.

Arachotus, Arachoſiæ lacus eſt apud Ptolemæum,Marcellinus Arachotoſcre nominat. Item vrbis eiuſdem regionis nomen eſt apud Ptolemæum : Plinius Arachoſiorum oppidum vocat & quibuſdam Cophen dictam ſubiũgit. Hæc vrbs Arachoſia à Steph. dicitur: additque eã à Semiramide cõditã & nominari Cophen.

Aracthus,vnus è quatuor nobiliſſimis fluuiis Epiri non procul à Nicopoli,in ſinum Ambraciũ influens.Strabo.

Aracynthus, vrbs Bœotiæ, & mons Achaiæ. Virg.in Bucol.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Eſt & mons Ætoliæ,Mineruæ ſacer,vt teſtis eſt Plinius,vel Martianus, Acarnaniæ. Stephano mons Bœotiæ, à quo Minerua , Aracynthis dicta fuit.

Arad,i.onager,aut Syriacè Draco.ciuitas Amorrhæorum ad ſortem Iuda pertinẽs,ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina , in qua habitauerunt filij Obab ſoceri Moſi in medio Iſraelis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vſque ad ſuam ætatem oſtendi villam ab oppido Malatis,quarto lapide ab Hebron xx.Num. 21. Iudic.1.

Aráden , vrbs Cretæ , quæ & ἀνώπολις vocatur,quod ſuperiore loco ſit.Steph.

Arádij,Phœnicum populi ab Arado ciuitate, qui cum cætera Phœnicia , Syriacis regibus vt amicis obtemperabant.Strab.lib.16.

Aradius , i. maledictionis abundantia , aut deſcendens,vel imperans,filius Chanáan. Geneſ.10.

Araduca,vrbs Luſitaniæ, quam hodie Arzuã ab Hiſpanis vocari volũt.De hac Ptol.li.2. c.5.

Arádus,ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sidone.Tripolis enim maritimum oppidum dictum eſt à tribus oppidis,ſcilicet Tyro,Sidone,atque Arado. Authores ſunt Plin.& Strab. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur , amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco , vt Pto.tab.Aſiæ 4.indicat.

Arádus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia,Stephan. Et alibi Aradum,Phœniciæ inſulam eſſe ſcribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ , Germaniæ vrbs ad Danubium Ptolemæo.vulgò *Nordlingen.*

Ara lapidea,olim,inquit Lazius, Pannoniæ vrbs , quæ hodie Mechlaru in Auſtria dicitur. Retinet adhuc nomen fluuius præterfluens Erlaph. Arlapa habet liber Notitiarum. Vide Arlape.

Aræ Seſtianæ , Plinio Auguſti Turris, Pomponio lucus Auguſti. Ptolemæo ſunt ſynonyma eius vrbis in Hiſpania, (vt Villanouanus & Tarapa,volunt)quę hodie Lugo dicitur.

Aræ Solis, vt in exemplaribus Latinis legitur. Aræ Seſtij etiam in Græcis Ptolemæi codicibus , σηςίου βωμοὶ promontorium eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis , poſt Nerium promontorium.Moletius Cabo de Mongia vertit. Has aras Seſtianas tres ſcribit Plinius Auguſto dicatas.

Ara Tutila,oppidum Corſicæ Inſulæ, Calonica dicit Pinetus vulgo dici.

Aradu cta,Luſitanorum vrbs Ptolemæo, Lamaranto Moletio.

Aræni Littus Thraciæ,antea Dracontis, dictum fuit.Plutarch.in quæſtionibus Græcis.

Aræ, tres Inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes , quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas.Steph.

Aręthyrea,regiũcula Achaię poſtea Aſophis dicta , vrbem habens eiuſdem nominis , quam Homerus in catalogo ab amœnitate commendat ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. De hac Plin.lib.4.c.5.& Strab.lib 8.

Aræus,Iupiter dictus eſt, quòd ei cuncti effundant preces , aut quem cuncti precentur, Cæl.Rhod.lib.15 c.18.

Aragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strabo libro 11. Sed præcipue Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum

alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeuntem, Boream verſus, vno aut ſolo Hircanium verſus.

Aragus, fluuius à Diuo Eulogio citatur. hodie Arga vocatur; vt Ambroſius Moralis addit, qui dicit eum non longè à Baione vrbe oriri, & in Ergam flumen intrare, quod idem Eulogius Cantabrum vocat.

Aralius, qui & Analius, VII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL Caſſiodoro, Euſebio. Claruit ingenio & ſtudio militari, & primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, i. Celſitudo aut ſublimitas, ſeu decipiens aut maledictio eorum, filius Sem, Geneſ. 10. à quo Armenij ſiue Syri Græcis, Geneſ. 22. Num. 23. 1. Paral. 1. Vide *Syria*. Filius item Gomer, filij Heber, 1. Paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Eſrō, filij Phares, Ruth 4. Matt. 1. & Luc 3. interpretatur excelſus, vel ſublimis, aut proiiciens.

Aráma, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ: ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & lingua Perſica Aramæos.

Aran, i. area, ſiue exultans, aut maledictio eorum, filius Thore, patris Abraham. Gen. 11. 1. Paral. 23.

Aran, filius Diſon, filij Seir, & filius Ierameel primogeniti Eſron, Gen. 39. 1. Par. 2.

Arandis, Luſitaniæ vrbs Ptolem. *Torre* vedra, Moletio dicitur.

Aranium, oppidum in Æthiopico ſinu. Plin. lib. 6 c. 29.

Aranthas Bebrycius, octonis cubitis longus fuiſſe traditur.

Aranthia, vrbs, Phlius poſtea dicta, Step. qui etiam in Aræthyrea de eadem ſcribit.

Araphar, i. medicina, ſiue relaxatio, aut gigantiſſa: vel montis os, aut mons hic. Nomen quo, undam gigantum, qui ſic dicebātur, quod animos videntium ſe diſſoluerent. 2. Regul. 31. 16.

Araphêa, inſula Cariæ. Steph.

Araphen, pars tribus Ægidis. Steph.

Arapotes Plinio, Maria & Maræotis μαρείας ϗ μαρεώτης Straboni Stephanus μαρεία & μαρεώτης habet. Lacus Ægypti eſt, qui Alexandriæ incumbit à plaga meridiana. Buheira Zieglero dicitur. Lago de Antacon, ab oppido eius nominis ei adiacēte videtur appellari, in quadam Ægyptiacæ Topographiæ tabula manuſcripta, quæ apud me eſt, ego ex eadem tabula ſuſpicor hoc oppidum Antacon, Strabonis Schedia eſſe. Pro Arapotes, Rhacotes legendum, & nō lacum, ſed locum ſuadet Pintianus, in ſuis caſtigationibus Plinianis lib. 5. cap. 10. Vide Alexandria.

Arar, fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Voceſo, per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanum, monte exiens, per Burgundiā, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato. Araris item dicitur, ſed per apocopen, Arar, vt teſtatur Priſcian. in 7. hodie Sagona, vulgò, *La Saone*. Claudianus,

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit.

Lucanus lib. 7.

-Rhodanumq́ morantem
Præcipitauit Arar.

Alius eſt ab eo qui per Heluetios lapſus, hodie Arola, vulgò, *Ar* dicitur.

Arar, vulgo, *La Saone*, & Moſa, duo Galliæ flumina, quæ ab eodem ſcaturientia monte ad oppoſitas mundi partes fluunt, qua de re, vide plura in dictione Moſa.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia, 4. Regum 19. Iſa. 37. mons eſt iuxta Boccatium maioris Armeniæ. Lat. maledictio tremoris, ſiue Lux currentis.

Araraucceles, populi in Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. c. 5.

Ararena, Nomadum regio eſt, ex magna parte deſerta, cuius Sabus rex fuit, Strabo libro 10.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus alius Gotthorum rex, menſe v. poſt electionem interfectus.

Ararus, Scytharū fluuius, in Heniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, ſex mil. paſſuum interuallo, quoad campos Armeniæ ſecat. Labitur placidus & ſilens, neque in vtrā partem currat, manifeſtum: cum in aſperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus preſſus: & quanto anguſtior, tanto magis pernix. Frangit ſe ſubinde ad oppoſita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, ſonānſque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in ſubiecta caſurus eſt, non declinet ſtatim vndam, ſed vltra quàm canalem habet, euehat, plus iugeri ſpatio ſublimis, & aquis pēdentibus ſe ſine alueo ferens. deinde vbi incuruus, arcuatóque amne deſcendit, ſic tranquillus, iterúmque compoſitus, & vix fluens in littus elabitur. Herod. lib. 4.

Araſpas, Medus, cui Panthea Cyri vxor aſſeruanda data eſt. Cæl. Rhod. lib. 23. c. 33.

Arath, regio Armeniæ campeſtris, per quam Araxes fluit, incredibilis vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vſque illuc extenditur.

Arath, mons Armeniæ, totius orbis interni altiſſimus: vbi arca Noe poſt diluuium ſubſtitit. Hait. c. 9. de Tart.

Aratia, inſula contra Perſidem cum monte prealto, Neptuno ſacra. Plin. 6. c. 25.

Arator, poeta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus. Apoſtolorum acta hexametro verſu compoſuit. Volater.

Aratores, populi Scythiæ, in ea parte Æmi montis,

montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Aratrij, Indiæ intra Gangem gentes, circa Barygazam. Arr. Periplus.

Aratthus, fluuius Epirotarũ qui præter Tolgum vrbem labitur. Oritur autem ex monte Stympheo, ab illius montis radice. Strab. lib. 7.

Aratus, Græcus poeta antiquiſſimus, Menecratis diſcipulus, optimè de Aſtrologiæ iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adoleſcens. Scripſit hymnos in Pana, item de Aſtronomia, quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna ſemper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps qui patriam ſuam à tyrannide liberauit, de quo Tullius lib. 4. Officiorum, & Liuius lib. 69. & 70.

Arâtus Sicyonius, Achęorum dux, Corinthũ tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorũ ſocietatem compulit. Polyb lib. 2. Plutarch. in Arato.

Arauiſci, Pannoniæ populi, Plin. lib. 3. c. 25.

Arauracides, Pentapolis regionis in Africa populi. Ptol.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonẽſis Agathã præterfluẽs, Rauraris Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Maſſiliã Petroſus vocatur, quod lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij. Gall. *Eraud.*

Arauſij, Galliæ prope prouinciam oppidum, vulgò *Aurange.*

Arauſio, & Arauſienſis ciuitas dicta, vulgò, *Aurange*, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſouienſium principum, olim Cabilonenſium imperio inſignis: in qua Theatri ingentis ruinas, & ſtupẽdi operis murum quadrato affabrè lapide videre eſt. Fuit olim Arauſio Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Bæterrę, Forum Iulij Octauanorum. Narbo Marcius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabâtur coloniæ à legionum, quæ ibi erant, præſidio videlicet ordine numeróque. De his plura Vadianus. Pomp. Melæ interpres ſcripſit.

Arauzona, Illyrici oppidum, Ptol. *Oſtroniza.* Nigro.

Aráxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Araxa, Noe Patriarchæ filia, & Britonis mater, qui originem & nomen dedit Britonibus. Gildas lib. de orig Briton. inſular.

Araxe, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Araxes, Armeniæ fluuius ex mõte Abon, ſiue Abam, aut Agan, ex quo Euphrates naſcitur, contrario tamen ei curſu, verſus Orientem tendens, vſque ad Atropatiam: deinde ad Boream cõuerſus Azatam præterlabens, in mare deſinit Hyrcanum. Strabo. Herodotus tamen ſecus ait. Porrò Araxes in Theſſalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν, vocatur, quod opera Iaſonis, & labore Penei Theſſalici, mõtium continuationem diſrupit. Stephan. & item Strabo. Lucan. lib. 7.

--Armeniumq; bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noe poſt diluuium reſediſſe ferunt. Super hanc Alexander magnus & Auguſtus Cæſar pontes ſtruxerunt.

Araxeni, populi. Steph. in Syropoli.

Araxum, promontorium eſt Peloponneſi. Plin.

Araxus, vrbs iuxta Pontum ab Araxo duce. Steph.

Araxus, Pelaponneſi eſt promõtorium, apud Ptolemæum. Bordonius Chiarenza, Niger Torneſe indigitat.

Arba, inſula & ciuitas Illyrici, Plin. lib. 4. c. 21.

Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbaces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebron & Mamre, Geneſ. 23. ſic dicta, quia ibi tres Patriarchæ ſepulti fuere, & quartus Adam.

Arabéla, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Perſica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arabella, terminus Iudææ, ortum ſolis aſpiciẽs. Hieron. in locis Hebraicis. Eſt vſque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæſtinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab oppido Legionis millibus nouem. Strab. lib. 16.

Arbelitis, regio proxima Syriæ, vbi Darium Alexander debellauit. Plin. lib. 6. c. 13.

Arbelus, hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nembrod. Cyrill. lib 3. contra Iulian. Apoſt.

Arbianes, V. Medorũ rex, regnauit ann. XXII.

Arbies, populi Indię: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Steph. hos populos vocat Arbios, vel Arbitas.

Arbij, populi Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedroſis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Plin. lib. 6. c. 23.

Arbis, ſiue Arabes, fluuius qui Pli. li. 2. Sarbis, ab Arianis montibus per Dragas & Gedroſios, in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.

Arbis, Straboni & Plinio; Artabium Marcellino, & Arabius Ptolemæo, Gedroſiæ in Aſia fluuius Indorum ab Occidente (vt Plinius & Nearchus apud Arrianum perhibent) terminus. Berbero hodie vocatur Nigro.

Arbitrio, Coſ. Romanus, Lolliani collega.

Arbius, mõs Cretæ, & montis incola ſimiliter. Ab hoc monte Iupiter Arbius cognominatus eſt, quod ibi ſit educatus. Steph.

Arbocula, vrbs quam Annibal aduerſus Romanos proficiſcens cepit. Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbona, montis nomen, de quo Plin. lib. 4. c. 2. Ptol. Abnobam vocat.

Arboream, ſcribit Leander Alb olim vocatã, Sardiniæ vrbem, quam hodie Oriſtagni vocant.

Arbor fœlix, Antonino Heluetiæ oppidũ ad Brigantiũ lacum ſitum. Arbon Rhenano teſte.

Arboricheę, Galliæ Belgicę inſulę, Procopio. Iacobus Meierus accipit pro iis quas Moſa Scaldíſque oſtia faciunt, vulgóq; hodie Zeelãders vocamus. Becanus l.3. Francicorum docet Brabantos precipuos Arborichorum eſſe, quibus adiũgit Eburones. Sed Abroditi hoc loco apud Procopium legendum cõtendit Petr. Diuæus, quorum mentio eſt apud Annonium, Eginarthum, & eius ſæculi ſcriptores. Sigebertus etiam hos à Carolo M. perdomitos ſcribit.

Arboroſa, Ammiano lib.16. vrbs Galliæ. *Arbois* eſt in comitatu Burgundiæ. Hoc me docuit Viſt. Giſelinus.

Arbor, piſcis eſt in Oceano Gaditano, tam vaſtis diſpenſus ramis, vt fretum nunquam ingreſſus credatur, Plin. lib.9 c.4.

Arbucale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægre obtinuit. Steph.

Arbuſcula, meretrix, floruit cum Origene & Cythoryde meretricibus.

Arbuſcula, muliercula mima, quę cùm à populo exploderetur, ab equite autẽ quodã laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio Horat lib.1. Sermon. Sat. vltima.

Nam ſatis eſt equitem mihi plaudere, vt audax
Contemptis aliis, exploſa Arbuſcula dixit.

Arbyti, montes, Gedroſiæ Ptolemæi, à Marcellino Barbitani vocantur.

Arca, Syriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiuſdem.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Caliſtonis Lycaonis Arcadiæ regis filio ſic appellata. Hæc, vt Euſtathius docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro, qui vitę cultioris apud eos fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborúmque frondibus tranſtulit ad glandem, maximéque fagineam. Eadem *Lycaonia*, Gygantis & *Parrhaſia* dicta eſt Stephano, poſtremóque ab Arcade, cùm Pelaſgos in deditionem redegiſſet, *Arcadia* nominata. In montes LXXVI. attollitur. Habet aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aſpheſton, hoc eſt, inextinguibilem. Fuit autem tota hæc regio paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideóque Pana, paſtorum deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virg. Eclog.4.

Pan deus Arcadiæ mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat ſe iudice victum.

Arcadia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo inſula: ſed videtur Arceſina legendũ. Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcadia, oppidum Cretę, quo expugnato, ceſſarunt fontes, amneſque, qui in eo ſitu multi erant. Plin lib.3.c.1.

Arcadiopolis, Thraciæ vrbs. Cedren.

Arcadius Probus, vna cum Paſchaſio & Euthico propter fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt. Huic manus primum, demum pedes, eóque modo cætera membra ſeriatim amputata ſunt.

Arcadius, qui & Honorius XLV. Romanorum Imperator, cum patre Theodoſio regnauit annis III.

Arcadius Rufinus Conſul. Rom. Sabini collega.

Arcadius, Noe nepos, Arcadiam tenuit, & nominauit. Beroſ. lib.4.

Arcanum, Ciceronis villa, Blondo cui oppidum Caſſinati propinquum, quod Arce nunc dicitur. Cic. eius meminit in Epiſtolis ad Atticum lib.7.

Arcas, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Arcas, Iouis & Caliſtonis filius, à quo Arcadia & Arcades, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solẽ & Lunã fuiſſe poetæ fabulãtur, & ex arboribus eſſe natos. Hunc Arcadem Lycaon, cùm Iouem hoſpitio recepiſſet, infantem membratim lacerauit, & Ioui comedendũ appoſuit: quod animaduertẽs Iupiter, Lycaonem incenſa prius eius domo, cõmutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultũ vnà cum matre à Iunone, ob adulterium in vrſam mutata, aſtris intulit: & ſic Caliſto facta eſt Vrſa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferẽs, à Thetide precib. impetrauit, ne Caliſto & filius poſtquam ſydera facti eſſent, in Oceano ceu ceterę ſolent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicant: communior tamen eſt prior ſentẽtia. Varias opiniones vide apud Perottũ.

Arcadis filius, γηγενής, cuius Lycaon, cuius Pelaſgus, cuius Theſprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Steph.

Arcati, regia Sora, Indiæ intra Gangem regia, Ptolemæo, *Biſnagar*, Caſtaldo.

Arce, ciuitas Phœnicię, Steph. Vrbs etiam in Libano monte. Ioſeph.

Arcena, Imp. Alexandri patria. Lamprid.

Arcennum, Tuſciæ vrbs. Bracciano vocatur à Leandro.

Arceta, vrbs Alpibus vicina, quam Annibal vaſtauit. Plutarch. in Annib.

Arceſilas, & Arceſilaus, philoſophus, Polemonis diſcipulus: in diſputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finib. libr.3. Ex Pitane Æolica ciuitate ortus, relicto geniali ſolo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam, ſe ad Crantorem contulit, quem

quem Platonicam philoſophiam omnino commutaſſe, nouámque quandam conſtituiſſe ferunt. Cauillator vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, ne alios ſcire quicquam patiebatur, omnes turbaret ſophiſmatibus. Obiit immodice potus De eo dicit Perſius,

---non ego curo
Eſſe quod Arceſilas, ærumnosíque Solones.

Vide Arceſilaus. Is conſtitutam philoſophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cic. libr. 4. Acad. quæſt. Arceſilas nobilis præſertim Dianę ſimulachro, in quo extat Simonidis epigramma. Fuerunt & tres alij Arceſilai. Primus, poeta priſcæ comœdiæ, alter, elegiacus: tertius, ſtatuarius, in quem & Simonides ſcripſit epigramma. Laert. lib. 4.

Arceſilaus, ſculptoris nomen apud Plinium, qui leænam marmoream fecit, item aligeros ludentes cum ea Cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent ſoccos, omnes ex vno lapide. Plin.

Arceſilas, pictor Tiſicratis filius. Plin. lib. 35. capit. 11.

Arceſilaus, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Troianos cum 50 nauibus aduenerunt, vt oſtendit Homer. Iliad.

Arcéſine ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus Ptol. Steph.

Arceſines, Indiæ fluuius, in Indum decurrẽs. ſerpentes fert longitudine cubitorum 70. teſte Philoſtrato lib. 2. de vita Apoll.

Arceſius, Iouis filius, pater Laertis. Vlyſſes apud Ouidium, contra Aiacem,

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,
Iuppiter huic, &c. ſcilicet Arceſio, cõdidit Arceſiceratа vrbem. Steph. in Epiphania. Homer. Odyſſ. 11.

Arceûs, VI. Medorum rex, regnauit annis XL.

Arceûthe, vrbis nomen. Vide Dorbe.

Archádius, grammaticus, ſcripſit nonnulla commemorata à Suida.

Archæa, Æolidis in Aſia vrbs. Pauſan.

Archabis, fluuius in Euxinum erumpens, deſcribitur ab Arriano. Archadis Ptolemæi videtur, Cappadociæ.

Archæatidis, Peloponneſi regio. Polyb.

Archagatus, Peloponnenſis, Liſaniæ filius medicus primus à Romanis receptus. Plinius 29. 1.

Archama, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs. Ptolem.

Archander, Danai ſocer. Herodot. lib. 2.

Archandrúpolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.

Archæanax, Mitylenęi cuiuſdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum vrbium deuaſtatarum Sigenum cõnſtruxiſſe dicitur, quod poſteà Athenienſes miſſo Phrynone Olympionice occuparunt, quum Lesbij de vniuerſa ferè Troade diſceptarent. Strabo libr. 13.

Archédicus, poeta comicus, ſcripſit contra Damocharem Demoſthenis propinquum. Fabula ipſius Theſaurus & Diomartanan. Author Athenæus.

Archelais, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæſare deducta. Plin. Solin. Iudææ vrbs Ptol. viri nomen in Palæſtina, Ioſeph. antiq 17. lib.

Archelaûs, philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor ſucceſſórque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic. 5. Tuſc. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Phyſicus appellatus, quod in eo defecerit Philoſophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honeſto, & de æquo philoſophatus eſt.

Archelaus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimũ fuiſſe. Alius fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam deſcripſit. Alius de rerum naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laertius.

Archelâu, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imperatore, author Hieronym.

Archelaus, XII. Macedonum rex, regnauit annis XXIII. fuitque interfectus ab adoleſcente Cratera nomine, quem habebat in deliciis, quod ei promiſſam filiam alteri poſthabuerit. Volater.

Archelâus, XIII. Macedonum rex, regnauit annis IX.

Archelâus, VII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis LX.

Archelâus, XIII. Iudæorum rex, regnauit annis IX. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus Viennæ Gallorum mortuus eſt. Ioſeph. lib. 17. c. 18 Ægeſip. lib. 5. c. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdicæ filius, ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus. Cic. lib. 5. Tuſcul. quæſt.

Archelaus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocẽtes occidit, rex Iudæę. Matth. 2.

Archelai, in Cappadocia regnauerunt. ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tuliſſet, alterum Romæ retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg. Æn. 10.

----& Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Legendum videtur Anchemolus, vt libro 5. Æneid.

Archémorus, qui & Opheltes, Lycurgi Thracũ

vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quod futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitium. Hic Hipſiphilen nutricem habuit, quæ cùm ſitientibus Achiuis, qui ad Thebaidem expeditionem proficiſcebantur, Langiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt, & annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author eſt Archias poeta lib. 1. epig. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegonum nominat.

Archemorus, fluuius qui antea Langia dicebatur, Statio auctore. Largia habet Tibius, male. Vide Nemea.

Archeptólemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.

Archeſilaus, vnus è quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archeſilaus philoſophus, Theophraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Cantoré contulit, poëticę quoque operam dedit. Laert.

Archeſilaus Stoicus, ex Pitane Æolidis. Solin. cap. 12.

Archeſtratus, poeta Sardanapali ſectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor, aut non plures quinque eſſent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæl. Rhod. libr. 28. cap. 8.

Archéſtratus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Archias, Architelis filius ſiue puer fuit, qui quum in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet, condylo ab Hercule eſt interfectus. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poeta Antiochenus Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus damnatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandem ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota à Græco quodam Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poeticæ dixit. Pauſan.

Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volaterranus.

Archias Hyblæus, præco celeberrimus, vicit ties Olympiades & Pythica, vbi Idon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archias Mitylenæus, muſicus, & de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide Architas, ſolent enim hæc omnia confundi.

Archias, Corinthius. Vide Syracuſæ.

Archiataroth, nomen loci, Ioſ. 16. fines terræ, Ioſ.

Archibius, Alexãdrinus, grammaticus, docuit Romæ ſub Traiano principe, ſcripſit commentarios in Epigrammata Callimach. Suid.

Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniis deliberãtibus mulieres in Cretam mittere cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, ſi viuendum fœminis putent Sparta euerſa. Plu. in Lyc. de eius morte, idem in Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è naui proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremo quòd Antigonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum ordinata non quærere.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuóſque vicit, trophæum erexit. Xenophon libro ſeptimo, pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidas, Athenienſium dux nomine, ſed reipſa tyrãnus, à ſuis eſt interfectus. Plu. in Ageſil.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8. 15.

Archidium, Cretæ vrbs. Pauſan.

Archigallus, ſacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur antiſtes. Plin. libr. 25. de picturis Parraſij. Iul. Firmicus lib. 3. c. 6. Tertul. in Apolog.

Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus. Iuuenalis,

—nunc corpore ſano aduocat Archigenem.

Pro Gręculis vel ſimilibus poni conſueuit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes, Siculus Ariciam vrbem cõdidit.

Archigetes, Apollinis epitheton.

Archile, Pentapolis regionis in Africa oppidum. Ptolem.

Archilêtum, ab Argo dictum quòd is eò venerit, ibíque ſepultus ſit. Virg. lib. 8. Æn.

---& lethum docet hoſpitis Argi.

Quamuis aliqui ab argilla deductũ potius velint, quod id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletum, locus in vrbe prope Palatiũ, vbi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas.

Vide Argiletum.

Archilochus Græcus, poeta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiã pactam nomine Neobolon alteri collocauerat: cúmque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in cum ſcriptorum compulit. Horat.

Archilochum proprio rabies armauit Iambo.

Ouidius, *Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.*

Quintilianus, Archilocus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes

gantes ſanè, vibrantéſque ſententię plurimum ſanguinis atque neruorum: adeò vt videatur quibuſdam, quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe non ingenij vitium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuſcul. Huius libros ob inuerecundiam & obſcęnitatem Lacedęmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, authorémq; eorum in exilium miſerunt. Poſtremò à quodam, cui nomen Corace, in bello interfectus fuit. Huius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clariſſimum eius ingenium. Plinius libro 7. capite 29.

Archilochus, poeta Lacedæmonius, floruit Romæ, regnante Tullio Hoſtilio.

Archilochus, Neſtoris filius & Euridices. Homer. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſecutus, à Memnone interfectus eſt.

Archimedes Syracuſanus, Geometra, ſępe numero inuitus ad balnea ductus, dum perungēdus in cratere conſtitueretur, per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarc. in vita Marcelli. Cicero in Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia quæſtor, ſepulchrū eius inter vepres inueniſſe gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio ſphæram vitream fecit, in qua mera conuerſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claudian.

Percurrit proprium mentitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cynthia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarū interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracuſæ caperētur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt.

Archimedes, grammaticus Trallianus, edidit commētarios in Homerū & Mechanica. Suid.

Archippa, oppidum fuit in lacu Fucino cōditum à Marſya duce Lydorū, à quo ipſi Marſi nominati. Pli. Virgilius ab hoc oppido Archippum regem dicit. Æneid. 7.

Archinata, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Archion, locus iuxta Byzantium qui Agios Phocas nunc Pet. Gyllius.

Archippe, Marſorum oppidū, à Marſya Lydorum duce conditum, quod lacu Fucino hauſtum ſcribit Plin. lib. 3. c. 12.

Archippus philoſophus, Thebis ſcholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Hieronym.

Archippus, nomen viri. Coloſſ. 4. 17. Epiſt. ad Philemon. 2.

Archippus, III. Atheniēſium iudex, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit VI. Homerus, ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus, comicus Athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, vt Macrob. teſtatur, quæ olim magna veneratione viguit, mox à Phœnicibus culta, vnà cū Adonide, quem quotannis etiam lugeri ſacra teſtis eſt hiſtoria. Quod verò in Libano culta fuerit, docet Muſæus in poemate Herus & Leandri, & Lucianus lib. de dea Syria.

Archōtes, nouem erant principes, nēpe Rex, Archon, Polemarchus & Theſmotetæ ſex, quibus ius omne quod primum Regum, deinde Archōtum fuerit, ita eſt diuiſum, vt in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſiū Reſpublica. Eorum omnium ſimul auctoritas erat populi concioni, iudiciis, ſacris, reíque bellicæ præeſſe. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille ſorte vt id fieret, inſtituit, ita tamen vt poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem verò, à rege & ſociis ſeparatū, lites intendebantur de mala tractatione, ebrietate, rerum diuiſarum electione, tutela pupillorum, hæreditatibus, &c. quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Pollux, Lyſias, Demoſthenes.

Archontici, hæretici ab Archonte hæreſiarcha ſunt appellati, vniuerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas, Mytilenæus muſicus: cui cùm probro daretur, quod non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poeta epigram. Author Diogenes, lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſiue (vt alij malūt) Mneſarchi filius, Philoſophus Pythagoricus, patria Tarētinus, eiúſq; ciuitatis facile princeps, Platonem, cuius in Geometria diſcipulus fuerat, per literas monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quod Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubū primus inuenit. Columbā lignēā tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatū imitaretur. Primus platagē, hoc eſt, crepitaculū puerorum inuenit, quo pueros nūquam quieſcentes detineret, & à perículoſioribus ludis auocaret. Hinc factus eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Archytæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horat. lib. 1. Car. Ode 28.

Archytas, mūdum ingenitum, & incorruptibilē, hominúmque genus ſine vllo ortus principio ab æterno fuiſſe eſt opinatus. Cen.

Arci, oppidum Hiſpanię Tarraconēſis, quod hodie Harſa dicitur ex antiqua inſcriptione eiuſdem loci, hoc me docuit Cluſius.

Arcilacis, oppidum in Hiſpania. Ptol.

Arcilacis, nomen duorum in Hiſpania oppidorum, Ptolemæo. Alterum in Bætica, quod Moletius Alcalahorta vocat. Alterum Baſſetanorum, in Tarraconenſi regione. Archiſana idem appellant.

Arcina, oppidum in Dacia. Ptol.

Arciſius, pater Laertis. Odyſ. 16.

Arcitenens Apollo cognominatus eſt. Ouid. 1.Metamorph.

Hunc Deus Arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante niſi in damis capreiſq; fugacibus vſus, &c.

Arcitoeſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Stephanus.

Arcobriga, Ptolemæo ſunt duæ huius nominis vrbes, primam in Luſitania ſtatuit. *Alcaſor* Moletio. alteram in Tarraconenſi Celtiberorum regione, hodie *Arcos*.

Arconæſus, inſula Cariæ, Steph. aliàs Aſpis dicta. Vide Cyzicus.

Arctánes, gens Epirotica. Steph.

Arctas, mons Propontidis, apud Strabonem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, i. in vrſas migraſſe tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.

Arctoneſus, oppidum eſt Mileſiorum, ad Propontidem ſitum, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib.5.c.vlt.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cicer. in Phænomenis Arati.

Arctóphylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes, Latinè vrſæ cuſtodē appellare poſſumus, quod veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, à tergo eam ſubſequatur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quod in modum bubulci plauſtrum ſequatur, ruſtici enim Septentrione plauſtra vocant. Fabulantur autem poetæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latiùs ſuprà explicatum eſt. Vide Arcas.

Arctos, Græcè vrſus, vel vrſa, pro duobus ſignis cæleſtibus accipitur, quæ vrſæ Latinis appellantur Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Cynozuram appellant, i. Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſeruant. Ouid.3. Faſtorum,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Calyſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe, ſtudio venationis inductam, relicto patre factámque vnam ex comitibus Dianæ, quod à Ioue compreſſa, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutata ſit, quæ Græcis Arctos appellatur, in qua ſpecie non multò pòſt filium pepererit Arcadem, qui Arcadiæ Peloponneſi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martialis lib.10.

Fœlices quibus vrna dedit ſpectare coruſcum,
Solibus Arctois, ſyderibusq; ducem.

Arcturus, ſtella in ſigno Boote, poſt caudam maioris vrſæ, cuius ortus & occaſus futuras tēpeſtates portēdit. Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimum. Dictus Arcturus παρὰ τὴν τ̃ ἄρκτου οὐρὰν, ab vrſinæ caudæ ſimilitudine. Virg.1.Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, tenui ſat erit ſuſpendere ſulco.

Arculus, deus penes quem fuit arcarum cuſtodia.

Arcyes, populi circa Colchidem, ad Pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Ardabigara, Aſſyriæ oppidum & gens. Procopius.

Ardabúrius, Conſul Romanus Hierij collega.

Ardálites, vel Ardatoliotides Muſæ, coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.

Ardalus, Vulcani filius, quem tibiam adinueniſſe, & ab eo Muſas dictas Ardalidas ſcribit Pauſ. fuit autem apud Trœzenos vetus Ardali ara, ſuper qua Muſis & Somno res diuina peragebatur, quod ſomnus videatur eſſe Muſicis amicus. Rhod. lib.27 c.16.

Ardania, Ægypti regio ſupra Parætonium. Strab.

Ardanis, vel Ardanaxes, Marmariæ promontorium. Ptol. Strab.

Ardaxanus, fluuius Illyridis circiter Lyſſum vrbem. Polyb.5.& 8.

Ardea, Perſiæ vrbs. Ptol. Ammian.

Ardea, Vlyſſis & Circes filius. Step. in ἀντεία.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quaſi ardua, id eſt, magna & nobilis, licet Hyginus ab augurio auis Ardam dictam velit. Hęc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII. mil. ab vrbe: Turni & Rutulorum regio, à Danae Perſei matre, vel (vt alij malunt) à Dauno Pilumni filio condita, & à feruore regionis ſic dicta. Martial.

Ardea ſolſtitio, Paſtanaq; rura petantur,
Quiq; Cleonæo ſidere feruet ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne conſumptam, & in auem ſui nominis commutatam fabulatur Ouid.14. Metamorph.

Ardeátes, Ardeæ incolæ.

Ardettus, nomen loci Athenis, ſic dicti ab Ardetto heroe, vbi ſacramento ſe obſtringebat populus. Etym.

Ardiæi, Illyriæ populi. Strab. lib.7. Poſteritas autē Ardiæos vocauere Varalios. verum reiecere illos Romani in interiora terræ, longius à mari, quum latrociniis cuncta vaſtarent, agris incumbere colendis coegêre.

Ardices Corinthius pictor fuit. Plin. libr.33. cap.3.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardiſcus, teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodot. lib.4.

Ardiſtama, Galatiæ oppidum. Ptol.

Ardius, vt Xylander legit apud Strabonem, Græ-

Græca ἄρδιον habent, Mons eſt qui Dalmatiam mediam ſecat. Hic, vt Beat. Rhenanus (in Pacati Panegyrico Theod. Aug. dicto) ſcripſit, ſub Iuliarum Alpium nomine à Sext. Rufo deſcribitur.

Ardon.i. imperans ſeu deſcendens, filius Caleb, ex Azuba vxore, 1. Paral. 2.

Ardonea, ciuitas Apuliæ. Liu.

Ardotium, Illyrici oppidum. Ptol. hodie *Magmi be*.

Arduba, Dalmatiæ oppidum à Tiberio expugnatum Dion. lib. 56.

Ardúca, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Arduénna, Galliæ maxima ſylua. Cæſ. libr. 6 à ripis Rheni, finibúſque Treuerorum ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patens. Idem lib. 5. Sylua Arduēna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum a flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. Gal. *La foreſt d'Ardenne*, ou *les Ardennes*.

Ardyenſes, circa Rhodanum gens. Poly. li. 3

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiā in regno ſucceſſit. Herodot. lib. 1.

Are, regia Arabiæ fœlicis, & inſula in ſinu Arabico. Ptolem.

Area, Mineruæ epitheton, id eſt, fortis & ſtrenua, cui apud Platæenſes ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatum eſt templum, Mineruæque Areæ conſecratum, Palæph. lib. 2.

Area, nomen viri. 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 6. via, vel annona.

Area, ſiue Aria, inſula in Ponto verſus Colchos Marti ſacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arij dicuntur. Steph.

Areacydæ, Numidica gens. Polyb.

Arebrigium, Antonino oppidum ſupra Auguſtam Salaſſorum, quidam Eriburicum vocāt: vt veteri Celtica lingua *Eerenburg* dictum putant, hodie fortè *Tuile*, vt Simler. in comment. de Alpibus.

Areburgium, vicus inter Treuiros & Coloniam Agrippinam, hodie *Arensberg*. Simler.

Areca, Syriæ vrbs in Comagena, Ptolem.

Arec, filius Olla. 1. Paral. 7. idem quod Area.

Arecómici, populi in Galliâ Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur Straboni libro 4. quorum portus, & nauigium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3 capit. 46. Legitur apud Strabonem Aracomiſci. Gall. *Auignon*, aliis *Nimes*.

Ared, filius Beniamin. Geneſ 46.

Aredate, Ptolemæo eſt Auſtriæ oppidum, quod nunc *Lintz* vocant.

Arefa, Phœniciæ vrbs. lib. Notit.

Aregia, Hiſpaniæ vrbs. Iſidor.

Aregon, Pictoris nomen, de quo Strab. lib 8. in Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur, hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia. Alterius eſt Dianæ in cunis deportatio. opera laude plurima celebrata.

Arei, populi in Africa. Liu.

Areia, Thebarum fons, & locus. Steph.

Arelatum vrbs Ptolemæo. Arelate Sextanorum, Plinio Colonia dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eo deducti ſint: Galliæ Narbonenſis nobilis vrbs, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. Multarum ciuitatum decus vocat Marcellinus. Gallulā Romam nominat Auſonius. Conſtantinam appellari ſanxit Fl. Conſtantinus Imperator, vt docet in Auſonio ſuo Scaliger, qui antiquam inſcriptionem etiam profert, in qua Arelate Mamiliaria vocatur. Antiqua inſcriptio eſt in Goltzij Theſauro, quæ habet, Col. Iulia Pia Arelate. Aram Latam olim dictam à duabus columnis (quæ etiam hodie extant in Muſarum ſacro) quibus ara impoſita erat, ſcribit ex Geruaſio Guaguinus. hodie *Arles*, vrbs prouinciæ, prouinciarum lumen non vltimum in eo loco ſita, vbi à mari recipitur Rhodanus fluuius: quam Henricus IIII. Rex optimus, Chriſtianiſſimus, potentiſſimus, rerum geſtarum magnitudine ter maximus, monte ab Oriente, in quo piſtrina ventilata amplificandam, vallis imis & antemurali ſiue abato vallandam, muriſque circumcingendam curauit, vnde eam ciuitatis partem antiquiſſimi ciues, & viri Arelatani Henriopyrgum nominatam voluerunt: habet & ſuburbia trans Rhodanum nomine *Trinquetailles*, bis centeſimo lare celebria. Vrbs ſanè ædificiorum, Amphitheatri, ſiue Arenarum, Dianæ delubri, Rolandææ Turris, nunc armamentarij, Piramidum, Elyſij campi, nunc diui Honorati Flaminiæ, montis maioris Abbatiæ opulentiſſimæ, ſed inprimis antiquiſſimæ regum Baſilicæ antiquitate longè nobiliſſima: à qua vrbe totum Arelatenſe regnum nomē habuit, in cuius ſolo plurimum creſcit frumentum, vnde incolæ non parum diteſcunt: eò enim adnauigant Genuenſes ex Italia, atque Hiſpania ab occaſu, & auehunt frumentum: atque ob id ſemper eſt ibi carum. Hæc etque vrbs ipſa ad collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente verò habet paludem magnam, & ad Auſtrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus inſulam, quam *Camargues* vocant, quæ quatuor fere milliaribus Germanicis patet in longum & latum, ferens frumentum & vinum, atque paſcua copioſa. De eius regno pauca admodum inueniuntur. Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boſo vocatus fuit, hiſtoria huiuſmodi: Denuntiauit rex Boſo Epiſcopo Arelatenſi in vigilia Natalis Chriſti, ne matutinum officium in Eccleſia celebraret, niſi ipſo præſente. Epiſcopus au-

tem cùm aliquandiu cum clericis aduentum regis exſpectaſſet vltra horam conſuetam, nec ille veniret, ſacra eſt perſecutus. Et ſuperueniens rex, expoſtulare cœpit cum Epiſcopo, cur non exſpectaſſet: commotúſque dedit in medio populi & clericorum, alapam Epiſcopo: quam iniuriam populus ægrè ferens, in tumultum eſt verſus: Deinde verò factum eſt, cùm Epiſcopus adiiſſet imperatorem, eſſétque conqueſtus, quali contumelia rex ipſum coram populo affeciſſet: Cæſar iratus, per barbam ſuam iurauit, ſe hanc viturum contumeliam, mortéque puniturum. vnde collecto, ſine vlla cunctatione, magno exercitu, ingreſſus eſt Galliam, obſedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauítque ipſum regem decollari. Archiepiſcopus verò vnà cum reliquis Epiſcopis, Abbatibus, & principibus, mitigans Imperatoris furorem, ſua obtinuit interceſſione, vt hoc iudicium ſanguinis ſuſpenderetur. Tunc ait rex, Non eſt æquum, vt rectum Imperatoris iudicium executioni non mandetur: cùm non conueniat vel vllum verbum ex principis ore egredi fruſtrà. Cúmque de hac ſententia multa vtrinque fierent verba, tandem decretum eſt, vt rex tonſus, ac regio titulo ſpoliatus, truderetur in Cœnobium, quo facto, Imperator, nempe Otto primus, Arelatenſe regnum Romano incorporauit imperio. Hæc Munſt. lib. 1. Colm.

Arelate, ciuitas in Norico, Ptole. vulgo *Lintz* ditionis eſt principum Auſtriæ.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Arellius celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Auguſtum, niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem, ſemper alicuius fœminæ amore flagrans, & ob id deas pingens, ſed dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Aremici, & Artomici, ſeu Arecomici Galliæ populi ad fines Volgarum ſunt Cæſari. Armaignac Marliano eſt *Le Pays d'Armignac*.

Aremorica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania Plin. lib. 4. cap 17. Cæſar. 7. belli Gal. vniuerſis ciuitatis quæ Oceanum attingunt, quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero Curioſolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Oſiſſimi, Lemouices, Venelli, Senani Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. præſidium Albanorum inter montes, vbi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. 20.

Arénas, ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſenię in Peloponneſo. Homerus ἀρήνην ἐρατεινὸν amœnam, vocat, quod flumine Minio abluatur, vt notat Euſtathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germaniæ vrbs, in Geldriæ Ducatu. hodie *Arnhem* dicta, vt Diuæus & Rhenanus tradunt.

Arenæ Triphyliæ oppidum. Steph.

Arenates, Hiſpaniæ populi. Moral.

Arendæ, Lyciæ vrbs. Ptol.

Arene, Straboni Meſſeniorum oppidum in Peloponneſo prope Minyium fluuium. Meminit eius Pli. & Pauſanias, qui addit hoc Oebaliam nũcupatam poſtea. Scholiaſtes Apollonij Rhodij dicit ex Piſandro, Hiernam quoque dictam; teſtis eſt Valentius Rotmatus, Samicum, Heroum temporibus, aut aliquanto ante Arenem vocatum fuiſſe Pauſaniæ perſuaſum eſt. Eſt hoc tractu etiam Erena vrbs Straboni quã etiam falsò quidam Arenam appellauere.

Arenium, Italiæ locus inter Hiſtionium & forum Cornelij, Anton.

Arenoſum littus, Corſicæ inſulæ vrbs maritima. Ptol. ἀμμῶδες. Laiere interpretatus eſt Pinetus.

Areopagites, Iudices Athenienſes ſeueriſſimi, de cauſis capitalibus pronuntiabant tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quo non dicentes, ſed quę dicerentur obſeruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cum Mars, qui Græcè dicitur ἄρης, homicidij crimine reus fieret, iudicantibus duodecim diis in eo pago ſex ſententiis abſolutus ſit. Alexander ab Alexandro libro 3. cap. 5. & libr. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæl Rhod. lib. 7. cap. 16. Budæus in Pandectis. Eraſm. in Chiliadib. Plutarch. in Solone.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus, vbi primùm iudiciũ capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius capite 56. lib. 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux libr 8. ſcribit de magiſtratibus Athenienſium, & eorum locus ἄρειος πάγος. Vide Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gẽtile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Arihel, Palæſtinæ vrbs eſt D. Hieronymo: Rabathmoma, etiam vocari ſcribit Stephanus: Sed hic eam in Arabia ponit: Ruabmathmona, habet Ptolemæus in Arabia Petræa.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, inſula eſt in Ponto iuxta Colchos. Steph.

Areoſneſos, vide Aria.

Are, eris, regio Eubœæ, Stephanus, hinc Areſius gentile.

Areſcon, vir quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Argis, cui nomen Areſculę fuiſſet, nupſiſſe, etiam, mox barbam produxiſſe & ad virilitatem proueniſſe, vxorémque duxiſſe. Plin. lib. 7. c. 4.

Areſtanus, quidã ruſticus cuius capra Æſculapium

lapium à matre expoſitum lactauit, cane cuſtode, Pauſ. lib. 2.

Areſtor, pater Pelaſgi. Vide Parrhaſia.

Aréta, Ariſtippi philoſophi filia, alijs mater, quæ ei ſucceſſit in ſchola: ſummum bonum in ea voluptate, quæ maxime ſenſum moueret, poſuit. Laërt. lib. 2.

Areta, Dionis vxor, in mare viua demerſa, Plut. in Dione.

Aretan, Calabriæ fluuius eſt, vt ex etymo ſcribit Gab. Barrius in ſua Calabria, qui eum nouo nomine Lipida vocat.

Aretæus, Dionis filius, Plut. in Dion.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabię Petrææ & Damaſcenæ ciuitatis dominus, 2. Machab. 5. 2. Corinth. 31.

Arete, vnica nata Rexinoris, quam Alcinous Phæacum rex duxit vxorē & ex ea Nauſicaam filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethas, inferioris Syriæ rex, poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa, Straboni Ἀρσηνή. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc tranſcurrentis fluuij alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces tranſnatant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur, Pli. Artiſſam vocat. Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphæ & Dianæ comes: quam cum Alpheus fugientem perſequeretur, eam rapuit: à Diana in fontem ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cum ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſulam; deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat.

Arethuſa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi poteſt, & piſces nitroſos alit, Plin. lib. 2. cap. 103.

Arethuſius, fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Cholcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœo & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis, ab irrigando.

Arethúſa, locus Syriæ munitus iuxta Emeſam ſexdecim millibus paſſuum, à qua Arethuſij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethuſa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ, author Volat. De Arethuſa vide Bocatiū c. 18. l. 7. Et plura in Steph. In Samo huius nominis fō eſt.

Arethuſa, Amphaxitidis regionis, in Macedonia, oppidum ad ſinum Strymonicum. Tadino hodie, niſi fallat Pinetus.

Arethuſa, Ithacæ inſulæ fons eſt, qui etiam Cypara dicitur Stephano.

Arethuſa eſt Virgilio, & alijs iuxta Syracuſas fons quem Alaiū, Ptolemęi eſſe vult Erythręus. Vagedruſa male legitur pro Arethuſa apud Silium: omnibus quos hactenus vidi excuſis codicibus, verſus eſt lib. 14. qui ſic ſonat, Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis aluei, Hypatē, &c. quo deceptus Volaterranus lib. Geographię 6. Vagedruſam inter Siciliæ fluuios enumerat.

Aretia, Iani vxor à Sicano Dea facta, linguáque Ianigena Horchia appellata.

Aretini, Italiæ populi Plinio, qui ter eos eodem capite nominat, cognomináque addit Veteres, Fidentes, & Iulienſes.

Aretinum, Plin. Arrhetium, Ptolem. Tuſciæ vrbs, Colonia Rom.

Aretium, ciuitas Tuſciæ, mille ac cc. à Roma diſtans ſtadiis. Strabo lib. 5. Itali nunc vulgò vocant *Arezzo*.

Arétus, filius Neſtoris & Euridices, Bocat. lib. 10.

Areua, fluuius citerioris Hiſpaniȩ, à quo nomen ceperunt Areuaci populi, de quo hęc Plinius lib. 3 c. 3. Areuacis nomen dedit fluuius Arena. Ereſma nunc appellari credit Nauagierus in ſuo itinerario Italica lingua ſcripto.

Areuacæ, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis populi ſūt, Strabo, & Plinius Areuaci legūt. per duplex cc habet App. Alexandrinus ἀρουάκκους hoc tempore. eorum vrbem Marguena dici ex eius antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus qui antiquum nomen retinere videtur. Arauacca enim vulgo etiam vocatur. 3000. paſſuum à Madrito ciuitat. Septentrionem verſus. Nauagierus Areualo vrbem habet, quam credit antiquum Areuacorum nomen retinere.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthium defunctus, Plutarc.

Aréuna, viri nomen, 2. Reg. 24. qui 1 Paralip. 21. dicitur Ornam. Lararca, canticum, lux noſtra, exultatio.

Areus, Bithyniæ fluuius Plin.

Argadina, Margianæ oppidum, Ptol.

Argæa, inſula parua iuxta Canopum Ægyptiā, ab Argea, Macedonis filia dicta, Stephanus. Vide Argei.

Argæi Indiæ populi. Iuſtin lib. 3.

Argæus, Pelopis filius, & Alectonis pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus in morbi peregrè perijt, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iuſiurandum quod dederat ſe illum reducturum, ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſeruatum.

Argæus Cappadociæ mons, quē ab vna parte cingit arduus, & perpetuis pruinis rigēs, cui Mazaca Cappadocum metropolis ſubiacet.

Argáis, inſula iuxta Lyciam, Steph.

Argáis, parua inſula iuxta Canobum, Steph.

Argálus, rex Laconum.

Arganta, ciuitas Indiæ, Steph.

Arganthe, vrbs Indiæ, Steph.

Arganthonis, Myſiæ mons, Strabo.

Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hiſpania, quem Plin. ait vixiſſe cxx. annos: Silius autem ccc. qui eius meminit lib.3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes
Rex proauus fuit humani ditiſſimus æui,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argantomagum, Aquitaniæ Galliæ oppidum, Anton.

Argaradauca, Mediæ vrbs, Ptol.

Argaricus ſinus Indiæ, intra Gangem, Ptol. Mercatori *Golfo di Bengala.*

Argas, Demoſthenes eſt cognominatus, de morum feritate ac natura immiti: aliàs qui prçter annorum rationem ſapit, Argas item dicitur. Cæl. Rhod. lib.18. cap.6. & Plut.

Argath, Armeniæ vrbs, Cedren.

Argathon, vel Argathóna, mons in Myſia, prope Chium, vbi raptus Helas ab Argathon Rheſi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen fuit, Steph.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib.4. de lingua Latina. Reliqua vrbis loca olim deſerta, quum Argeorum ſacraria in ſeptem & viginti partes vrbis loca ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia ſubſederunt.

Argeatæ, Arcadiæ vicus, Pauſan.

Argelis, Germaniæ vrbs, Ptol. Torgavv Saxoniæ P. Appiano.

Argennuſſa, vel Argennuiſſa, inſula ad continentem Troadis prope Argamicum promontorium iuxta, quod Alcibiades extinctus eſt, Steph. Argenuſa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentarius mons, ſiue promontorium Tuſciæ ſiue Etruriæ *Monte Argentaro* vernacule dicitur.

Argenteola, Aſturiæ vrbs in Hiſpania, Ptol.

Argenteus, Galliæ Narbonenſis fluuius, Gal. *Argensine.*

Argenteus, mons in Hiſpania, vnde Bætis effluit. Incolis *Sierra, Segura,* & Cluſio *Sierra d'Al ara.*

Argentini, Calabriæ populi, Plin.

Argentomagum in Normandiæ Ducatu oppidum, Gall. *Argentan.*

Argenteus, amnis in colonia Octauianorum, quæ Pacenſis appellatur & Claſtica, in prouincia Narbonenſi, Plin. lib.3. cap.4.

Argentina, ſeu Argentoratum, cuius ob antiquitatem Ptolemæus lib.2. Eutrop. Marcell. & alij meminere, ciuitas eſt vetuſtiſſima ſimul & magnificentiſſima, Argentuaria dicta, Alſatię metropolis prope Rhenū ſita: primò ſub Treuirenſium domino fuit, quam poſtea Cæſar quum vniuerſam prouinciam Heluetiorum & Heduorum perdomuiſſet, traiecto Rheno fluuio ſubiecit. Huic cum Conſulem & Quæſtorem dedit, qui in ea vrbe Cameram Romanorum pro tributis ſoluendis erexerunt (vnde nomen Argentinæ ortum eſt) & vſque ad imperij inclinationem ibidem perſtiterunt. Tandem Attila è Sicambrorum finibus egreſſus, primum Illyricos inuaſiſſe dicitur, deinde omni penè Germania peruagata, Argentinam tandem expugnauit, & diruto eius muro propter viarum multitudinem, quas in muro fecerat, *Strasbourg* vocari iuſſit. Vtrumque nomen hodie retinet inter imperij liberas ciuitates prima, Chron. Argentin. Munſter. in Coſmograph.

Argentinus Deus colebatur ab antiquis, ſicut & Æſculanus, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in vſu eſſe cœpit, poſt argentea, Auguſtin.

Argennum, promontorium Æolidis, Ptolemæo in Aſia minori. *Cabo ſtellaro* Sophianus, *Cabo bianco* Niger & Bordonius indigitant.

Argennum, Leſbos inſulæ promontorium Ptolemæo: hoc Niger ſcribit Sigrium à Strabone appellari.

Argennum, Ptolemæo Siciliæ promontorium eſt, ad fretum Mamertinum. Leander *Lingua del faro* interpretatur. Fazellus *Cabo de S. Aleſſo* vocat. Idem ſcribit *Lingua del faro* quoque brachium S. Reimbi appellari. At quo nomine antiquitus vocatum hoc fuerit, ipſe non addit. Vide Hera.

Argennum, promontorium Ioniæ, Siciliæ, Leſbi inſulæ, & inſula in ora Ioniæ, Strab. Ptolem. Plin.

Argemoneſcum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum, Ptol. *Arnano.*

Argenta, Theſſaliæ vrbs, Liu.

Argentanum, oppidum Brutiorum, eſt apud Liuium, Marco hodie, teſte Barrio.

Argentarius, mons ſiue promontorium Tuſciæ, cuius meminit Rutilius in ſuo Itinerario. *Monte Argentaro* vernaculè dicitur. Videtur à Plinio & Ptolemæo ſub nomine Telamon, deſcribi.

Argenteola, Aſturiæ vrbs in Hiſpania, Ptol. Medules Moletius vocat.

Argenteus, amnis vocatur à Plinio & Cic. lib.10. Epiſt. Gallię Narbonenſis fluuius, quem Pinetus *Argentine* interpretatur. Villanouanus habet *Argenton,* habet Ptolemæus per i, in penultima.

Ar-

Argenteus, mons in Hiſpania non procul à Caſtalone,& vnde Bętis effluit,vt tradit Strab. ἀργυροῦς, Sierra Segura incolæ appellant,vt Florianus teſtatur. *Sierra d'Alcalera* eſt Cluſio, Tugienſis ſaltus erit Plinij, ex eo enim ipſe Bætim oriri ſcribit.

Argétoratum,Ptolemęo, Marcellino & Sexto Aurelio:Argentina alus. Germaniæ vibs eſt per ſe ſatis nota:hodie *Strasburg*, Strasburgū etiam nominat Regino, qui ante annos quingétos & amplius ſcripſit. Exteri omnes etiamnum Argentina vocant.Rob.Conſtantinus hāc eandem eſſe putat cum ea quam Aurel.Victor, & Diaconus ex Marcellino,Argétariam appellant, triginta que Alemannorum millia à Gratiano Imperatore ibidem cæſa tradit.Sed Rhenanus legit cum Ptolemæo Argentuaria, de quo vide ſuo loco.

Argenuſa, inſula Lesbo adiacés,iuxta Argemor promontorium, in qua Alcibiades extinctus eſt.Plin.lib.5.c.31.Arginuſam vocat.

Argentuaria & Columbaria, oppidū in Gallia,vulgò *Colmar en Elſats.*

Argentuaria, Galliæ Belgicæ vrbs eſt Ptolemæo: hodie vicus eſt Ello flumini imminens. Horburg nomine, vt Rhenano placet.Irenicus putat Colmar ciuitatem eſſe.

Argéſtes,ventus,qui & Caurus,occidentalis frigidus.Plin.lib.2.Ab occaſu æquinoctiali,Fauonius, ab occaſu ſolſtitiali, Corus:Zephyron & Argeſten vocant.

Argeſtrâtus, I I I. Lacedæmoniorum rex,regnauit annis XXXV.

Argêus, V. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII. Macedonum rex,regnauit annum vnum.

Argêus,mons omnium altiſſimus, qui ſemper in ſummo niues habet.Strab.lib.12.

Argéus,idem quod Argius.Horat.lib.4. Car. *Tybur Argeo poſitum colono.* Argei quoque, teſte Varrone,dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia,Adraſti Argiuorum regis filia, & vxor Polynices,cui Theſandrum peperit,tātā in virū pietate, vt cadauer eius inter maximos cæſorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris iuſta ei perſoluere,ab vna adiuta Antigone Polynicis ſorore,quæ & ipſa noctu deceptis cuſtodibus,Thebis egreſſa erat, vt idem fratribus ſuis præſtaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta eſt: cuius rei vltionem,enecato Creonte,Theſeus fecit. Reliqua apud Statium libro 2. Thebaidos. Vide Antigone, & Adraſtus. Hæc in fontem ſui nominis conuerſa dicitur.

Argia,Peloponneſi regio,Ptolemæo. Saccania Caſtaldo,putatur Romania hodie dici.

Argiæ,oppidum eſt Laconiæ.

Argiæ, inſulæ numero viginti Cariæ adiacentes,Plin.lib.5.c.31.

Argidana,Daciæ oppidum.Ptol.

Argila,vrbs Cariæ.Steph.

Argila,magnæ Mauritaniæ oppidum,à Portugalliæ rege expugnatū ann.M.CCCC.LXXII. vulgò *Arzila.*

Argilus,Herod.lib.Hiſt.7.vrbs Æmithiæ,nō procul ab oſtiis Strimonis fluuij, verſus occidentem,Steph.ciuitas eſt Traciæ,&c.

Argilêtus,locus Romæ iuxta Palatiū,dictus ab Argo Argiuorum duce, qui ab Euandro hoſpitio exceptus,cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet,ab Arcadibus,inſcio Euandro, eſt occiſus: cui poſtea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg.8.Æneid.

--& lethum docet hoſpitis Argi.

Alij Argiletum dictum putant, quaſi Argilletum,ab argilla, hoc eſt creta, cuius in eo loco magna erat copia.Vtramque opinionem refert Varro lib.4.de lingua Latina.

Argilium, Bithyniæ oppidum mediterraneum.Ptol.

Argillus, Ægypti mons circa Nilum fluuium. Plut.

Argilus,Thraciæ vrbs.Thucyd.lib.4.

Argina, Locrorum Ozolorum oppidum. Plinius.

Arginúſę,Straboni libro 13.tres paruæ inſulæ, cōtinenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam.Ante Aſiam prope Lesbum in monte Aſiæ, Elepho nomine apud Archinuſam, vbi Alcibiades morté obijt, apud quas ceruæ omnes ſciſſam aurem habent. Ariſtot. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiope,nymphæ nomen.

Argiphóntes, cognomen Mercurij, ab Argo cētoculo Iûs cuſtode,quem Iouis iuſſu interfecit.Mythologici interpretantur Argum, ſphæram eſſe ſtellatam, quod illi inſit ſpecies quædam cœleſtium oculorum. Io autē terram eſſe volunt, quā Ægyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt.Hanc Argus,hoc eſt cœlum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſeruare Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earúmque conſpectum mortalibus eripit.Vide Macrobium Satur.lib.1.c.19.

Argippei, populi ſunt inter Sauromatas, vt oſtendit Herodot.lib.hiſt.2. ab ipſa natiuitate calui, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono,ex arboribus victitantes.Hi quum arma nulla habeāt, à nemine tamen afficiuntur iniuria,quod ſacri putentur.Iidem finitimorum controuerſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab iniuria tuentur.

Argippæi, Herodoto Scythiæ populi, quos Zenobius Orgenpeos appellat, vt ſcribit Pintianus in Melam.

Argiri, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Argirippa. Vide Argyrippes.

Argis, ſecundus Lacedæmoniorum rex regnauit annum vnum.

Argiſſa, Theſſaliæ ciuitas prope Penum, condita à filijs Lariſſæ, quæ deinde Arguta vocitata. Volaterran.

Argita, Hiberniæ fluuius, Ptolem.

Argiua Iuno ab Argis denominata, quo loco Iunonis ſacra celebrabantur, in quibus Hecatombe, i. ex centum bobus ſacrificium fiebat. Virg. Æneid. 3.

Iunoni Argiuæ iuſſos adolemus honores.

Argis etiam Pallas A'κρία dicta eſt quod ἐπὶ τῆς ἄκρας, i. in quadam montis ſummitate inſtituta eſſet. Idé Iunoni. Dianæ & Veneri cognomen etiam inditum eſt, quòd pari modo in eadem ſummitate, ἐπ' ἄκρῳ ſint poſitæ.

Argizala, Galatiæ vrbs, Ptol.

Argius, Lycinnij filius, primus fuit, cuius cadauer concrematum fuit, Cæl. lib. 17. cap. 21.

Argo, nauis in qua Iaſon cum LIIII. heroibus Theſſalis nauigauit Colchos: fuítque, teſte Diodoro, iuxta Pelion ædificata: magnitudine atq; apparatu longè maiore, quàm quæ ad eum diem fieri conſueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vſus, Virg. Eclo. 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo Delectos heroas. Dicta eſt ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius reſarciendæ curam ſuſceperat. Val. Flaccus,

--ad thatum Tritonia deuolat Argum,

Meliri hunc puppim iubet, & demittere ferro Robora. Seu ab ἀργὸς, quod eſt velox. Diodor. Alij ab Argiuis, hoc eſt, Græcis. Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Et eas anguſtias, per quas penetrauit ea quæ nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis. Conſtructa autem fuit arboribus Dodonæ ſylue quibus olim reddebãtur oracula. Vnde poëtæ fingunt ipſam fuiſſe locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem eſſe ferunt.

Argob, i. gleba, vel glarea, aut maledictio putei, vel dorſi, ſiue lux altitudinis. Nomen regionis Baſanitidis, Deuter. 3. 13.

Argobaſtes, quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo ſtrangulaſſet, vt eadem in imperio ſuccederet, Theodoſio morte vlciſcente ſuperatus ſua ſe manu percuſſit, Paul. Diac.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptol.

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum, Ptol.

Argolicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, ſeu Argia, regio in Peloponneſo ad ortum mare habens, ad Occidentem agrum Laconicum.

Argonautæ, heroes qui cum Iaſone in Argo naui Colchos profecti ſunt, ad diripiendũ vellus aureum. Sunt qui dicant fuiſſe duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor, Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat. Orph. lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iaſon, Typhis, Caſtor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theſeus, Orpheus, Nauplius, Mopſis, Zetes & Calais.

Argopeláſgos. Homerus vocat Theſſalos.

Argon, regio Baſanitidis, Deuter. 3. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe cecidit, vocata terra Rephaim.

Argos, ſignum cœleſte, dictum ab Argonautis. Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos Hippium vocatum eſt, ab equorum præſtantia, qua tunc temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, ditesq; Mycenas.

Argos, regio, vnde Argi & Argiui populi, ſicut Achæi & Achiui, qui Argolici à Perſis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponneſus, præſertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & ſycophantas ἀγρεία φορά. Argos verò Peloponneſiacum, Sophocles Doricum vocat. Euſtathius. Idem & Hippoborum dicitur ac Hippium, & Iaſium, & Dipſium à ſiti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranum lib 9.

Argos, Pelopõneſi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τ φρέατος, quas tribus vocamus Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt ſcribit Auguſt. libro 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti ſunt, & Argolicus ſinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Theſſaliæ oppidum, quod Pelaſgicon dicunt à Pelaſgis. Lucan.

-. vbi nobile quondam Nunc ſuper Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochium cognominatum, quod Alcmæon eiúſque liberi condidere. Strabo libro 7.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primum à nomine relictę patriæ Argos Hippium appellatum, quod deinde Argyrippam, & poſtremò Arpos vocitarunt. Theſſaliam quoque Argos Pelaſgicum appellat Plin. libr. 4. c. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellauere. Strabo libr. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argos, Peloponneſi oppidum in Argia regione, Ptolemæo. Duo ſunt Plinio hoc tractu huius nominis oppida, alterum Hippium, alterum Dipſium cognominant. Polydipſum ab Homero dicitur Strabone teſte, πολυδίψιον,

Pho-

Phoronicum videtur primo appellatum, ex Pauſania & Stephano, apud quem etiam Ἴασον & Ἄπιον dicitur. Euſtathius quoque tradit à Sophocle Doricum, Hippobotum & Iaſum cognominari. Item Ægialiam & Apiam vocatam. Sophianus auctor eſt, hodie adhuc Argo nominari. Vnde quoque Arbi, Corcyra, Lariſſa, & Peloponneſus.

Argynnus, puer formoſus (Agamemnoni chariſſimus) ſubmerſus. Propert. lib. 7.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas
Qua notat Argynni pœna minantis aquas.

Argyra, nympha fuit, cuius amore obliqueatus ac extabeſcens adoleſcentis nomine Helenus in fluuium ſibi cognomen à Venere transformatus eſt.

Argos, regio quædam pars Græciæ, necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelaſgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, à quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argous, portus eſt in Ætholia, ab Argo naui dictus, vt perhibent. Illò enim Iaſonem adnauigaſſe ferunt, vt Circes domicilia quæreret, quam Medea viſere concupiſcebat, Strabo lib. 5. *Portoferraro* putat Ionius, in Ilua inſula.

Argei, Varroni ſcriptæ effigies, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argei, Argeorum, loca ſacra Romæ. Varro, Reliqua vrbis loca olim diſcreta, vt Argeorum ſacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romã venerũt. Vide Argetis.

Arguda, Paropaniſi vrbs, Ptol.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alij Arogilo illud adſcribant.

Argura, ciuitas Theſſaliæ, priùs Argiſſa dicta. Eſt & locus Eubœæ. vide Stephanum, qui loci illius incolas Argiuos & Leontinos vocari ſcribit.

Argus, Arctoris filius πανόπτης à Græcis cognominatus, quod totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur à Iunone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, à Ioue in iuuencæ formam commutatæ: quam poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis. Iuno autem oculos eius aut ſuæ, hoc eſt, pauonis caudæ inſeruit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inq; ſuis vicibus capiebant bina quietem,
Cætera ſeruabant atque in ſtatione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, ſphæram ſtelliferam, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgentem, Mercurium autem Solem eſſe volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cum diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobium primo Saturn. cap. 19. vnde & ἀργειφόντης Mercurius cognominatus eſt, quod Argum peremerit.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati ſunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum Deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII. Argiuorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyſſis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus. Vide Amphion.

Argus, nomen viri cuiuſdam, qui quum de Euandri, apud quem hoſpitio ſuſceptus erat, cogitaret interitu vt ipſe regnaret, Euandro hæc non ſentiente ſocij non intellexerunt, & Argum necarunt: cui Euander & ſepulchrum fecit, & locum ſacrauit: non quòd talia ille mereretur, ſed hoſpitalitatis cauſa. Inde & Argiletum ab Argo illic ſepulto, Virg. Æn. 8.

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti,
Teſtaturq; locum & lethum docet hoſpitis Argi.

Argyna, oppidum Locrorum, cuius incolæ cognominantur Ozolæ. Plinius libro quarto, capite tertio.

Argynnis, Venus cognominata, ab Argynno puero ab Agamemnone rege amato, qui cùm frequentius nataret in Cephiſo flumine perijt, quo in loco ſepeliuit eum Agamemnon, ibidémque Veneris Argynnidos, i. turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Propert.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Qua notat Argynni pœna natantis aquas.

Argypana, Dauniæ vrbs, Polyb.

Argyra, vrbs & fons Achaiæ, & regio Indiæ extra Gangem, Ptol.

Argyria, vrbs circa Troadem, Strabo.

Argyria ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ, Steph.

Argyra, Nympha, cuius amore, quum Seleninus torqueretur, obijt eius nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluuium mutatus eſt, cuius aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, fuit opinio: nam amantes in ipſo flumine abluti, deſiderij obliuionem concipere putabantur. At verò Argyram ipſam & fonti & vrbi Argyræ nomen dediſſe tradit Pauſan.

Argyræ, extra Indi oſtium inſula adeo fœcũda metallorum, vt plerique eam (cum altera proxima nomine Chryſa) aurea ſola prodiderint & argentea habere, Solin. c. 65. Plinio. lib. 6. Mela lib. 3. aut ex re nomen aut ex vocabulo ficta fabula eſt.

Argyrini, populi Epirotici, Steph.

Argyrippa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primum à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide Argos Virg. 11. Æneid.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis

Victor Gargani condebat Iapygis aruis.
Steph.

Argyrôndas, vel Argyrondes, Ætoliæ fluuius, Ariſtarcho & Heſiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerens dictus eſt Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philiſtrum. Steph.

Argyrus, mons. Vide Tarteſſus.

Argirutum, Illyrici vrbs. Ptol.

Aria, Aſiæ regio Ptolem. hodie *Corazan*. item lacus, vrbs, & fluuius eiuſdem regionis. Ptol.

Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus. Plinius.

Aria, Ptolemæo, Aſiæ regionis fluuius. Putimalon fortè hodie.

Aria, Pôti Euxini inſula, alio nomine Chalceritis, Plinio teſte. Farnaſia interpretatur à Pineto. Areos neſos, id eſt, Martis inſula, eam appellat Stephanus. Aretias Apollonio eſt ſecundo Argonauticorum, & Arrhétias, Arriano in ſuo Periplo.

Aria, Ariæ regionis lacus, apud Ptolemæum, quæ ex Aſiæ Abylſedeæ tabulis Burgiam vocari videtur. Aria huius regionis etiam vrbs & fluuius eſt, qui Arius, Arriano in vita Alexandri. Vide Iarach, Media, Nouatia, Thracia, & Taurus.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria, Romana matrona, de qua Mart. lib. I.

Caſta ſuo gladium cum traderet Aria Pœto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci non dolet (inquit)
Sed quod tu facies: hoc mihi, Pœte, dolet.

Ariabignes, Darij filius ex filia Gobrye qui vnà cum Præxaſpe & Megabaza præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariaca, Margianæ vrbs. Ptol.

Ariacæ, Scythiæ populi, iuxta Iaxartem fluuium, Ptolem. *Decan. I. Caſtaldo.*

Ariaces Sabinorum. Gens Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Arriacos, oppidum Myſiæ vel Troadis. Plinius.

Ariádne, ſiue Ariádna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia, Theſeum, cuius amore detinebatur, per filium à labyrintho extricauit, cúmque redeuntem in patriam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt: quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugês, Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona Gnoſſia ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, in Elegia 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Poſtremo à Diana dicitur ſagitta percuſſa atque occiſa, quòd virginitatem non ſeruaſſet.

Arialbinum, Anton. oppidum Sequanorum, vulgo *Mulhauſen*. Simler.

Arialdunum, Hiſpaniæ vrbs. Plin.

Ariamnes, nobiliſſima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes, Xerxis frater.

Ariamnes Arabum princeps, ad fallendum aptiſſimus. Plut.

Arianeda, Cariæ vrbs. Mela.

Ariania, gens vicina Caduſiis. Steph.

Ariantas, rex Scytharum qui à ſingulis ſubiectis ſibi quotannis offerri ſagittam volebat, Rho. lib. 23. capit. 10.

Arianthe, ciuitas Oenotrorum. Steph. Vide Arinthe.

Ariânus poeta, cuius carminibus Tyberium principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilij: Alexandriada, poema videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ regis libri XXII.

Arianus, è Nicomedia hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus: ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiúſque diſſertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripſit quoque hiſtoriam Alexandri Magni. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob litteras honoribus conſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Ariapythes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariarathes, Thracū rex. Liuius lib. 2. Dec. 5.

Ariárathes, Cappadociæ rex à Perdicca obſeſſus, quum iam deſperaret effugium, ne quid fructus aut trophæorum accederet inimicis, vrbem incendit, ſibíque & ſuis omnibus mortem conſciuit.

Ariaria, gens Caducij finitima. Steph.

Ariatathea, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariath, rege Antiochi genere. Steph.

Ariaſpe, Drangianæ vrbs. Ptol.

Ariaſſis, Phrygiæ in Pamphilia oppidum. Ptolem.

Ariáthes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primum petierunt populi Romani ſocietatē: cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus. Volat.

Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Aricada, Drongianæ vrbs Ptol.

Arichondas, fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus. Virg. Æn. 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus inſignis, quem mater Aricia miſit
Eductum Aegeria lucis.

Aricia, oppidum Latij poſt Albanum montē

in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus,

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianę, quod de Taurica regione trāſtulerat, prius quàm Argos peteret, cõſecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib 3. Faſt.

Vallis Aricinæ ſylua percinctus opaca,
Eſt locus, antiqua relligione ſacer.
Hic latet Hippolytus furiis diſtractus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Ariciæ, arua ardentia, ſi in ea deciderit carbo. Plin. lib. 2. c 107.

Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Ægeria nympha, cum qua loqui ſolitum ferũt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æſculapij opera reuocatũ abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Ægerię Nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha ſibi dari conſilia, Plutarch.

Aricinus lacus, iuxta Aricinam vrbem, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque inſulæ cum proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomiſci Volſcæ, populi Galliæ. Strab. lib. 4. Vlteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximum incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pōponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Ariconium, Angliæ oppidum. Anton. *Kenceſter*, vulgo.

Aridai, filius Aman, filij Amadatha, Eſth 9. Lat. leo abundās, aut maledictionis abũdantia.

Aridâtha, i. Leonis lex, ſiue ritus maledictionis, filius Aman, filij Amadatha. Eſth. 9.

Arideus, Philippi nothus, Alexandri frater, nihil tale cogitans rex & fratris ſucceſſor creatur. Curtius lib. 10.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. li. 7. Saturnal. c. 3. Quum regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philoſophos ad conuiuium cõgregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle dixiſſet, cur ex nigra & alba faba, pulmentum vnius coloris edatur? Aridices philoſophus indigne ferens, Tu nobis, inquit, abſolue cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur.

Arie, nomen loci, 4. Reg. 15. Lat. leo, ſiue lux Dei.

Ariel, c. 29. Iſaiæ accipitur pro ciuitate Ieruſalē, in qua altare holocauſti. In 43. vero Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt etiam nomen viri, 1. Paral. 11. Lat. altare, ſiue leo, aut lux Dei.

Ariel, nomen viri. Num. 26. & 1. Paral. 11.

Arieldela, Ægypti vrbs, lib. Notit.

Arielita, populi. Num. 26.

Ariêna, Haliaris filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediēs IIII. Idus Martias æquinoctium vernum efficit. Fabulātur poetæ hũc illum ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum traiecit. Alij eum eſſe malunt, qui Libero patri in Lybiæ deſertis ſiti laborantibus fontem oſtendit. Hyginus de Signis cœleſtibus.

Arietis frons, Tauricæ Cherſoneſi promontorium, Ptol.

Arigæum, vrbs Indiæ, quam Alexander incenſam & deſertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arij, populi vltra Indiam. Arabiæ populi. Plin.

Arij, Aſiæ Scythicæ populi. Herodot. lib. 4. Germaniæ populi. Tacit.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecuſis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis eſt. Steph. Vide Inarime.

Arimanis, vnus ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibuſdā habere imperium ſuper mundum hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. lib. 7. c. 14.

Arimanius, Plutonis cognomē apud Perſas.

Arimantis, Pentapolis regionis in Africa vrbs. Ptol.

Arimara, Syriæ ad Euphratem vrbs. Ptol.

Arimaſpes, Zoroaſtri amiciſſimus, Rhod. lib. 23. cap. 4.

Arimaſpus, fluuius eſt Scythiæ in Aſia ad Septentrionem, aureis arenis abundans. Lucan. lib. 3.

Arimaſpi, eiuſdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculũ in fronte, qui perpetuo bella gerunt cum gryphibus, aurum & ſmaragdos colligentibus. Lucan. lib 3.

--auroq; ligatas.
Subſtringens Arimaſpe comas

Dionyſius Arimaneas, vel Arimannos vocat. Æſchylus vero μονῶπα στρατὸν, id eſt, vnoculum exercitum, quod ſagittarij quum ſint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adſueti, altero melius cernat, vnde etiam nomē auſpicati ſunt: Herodot. Nam Ari Scythicè vna ſignificat, & Maſpos oculum, prope hos Riphæi ſunt montes.

Arimalthæ, populi iuxta pontum Euxinum Orph. in Argon.

Arimathæa, ciuitas. Matt 27.

Arimazes Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander poſſet volare interrogans,

tandem perterritus deſcendit in regis caſtra cum propinquis & nobiliſſimis gentis ſuæ, quos omnes verberibus affectos ſub ipſis radicibus montis Alexander crucibus iuſſit affigi. Curtius,lib.7.

Arimbas, Moloſſorum rex.

Arimbas, Epiri rex.

Arimi, montes & populi Myſię & Lydię, Suidas, Strabo.

Ariminum vrbs vetus in Flaminia iuxta Rubiconem fluuium, Galliam à Flaminia ſeparans. Lucan.lib.1.

Vicinumq; minax inuadit Ariminum & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Ruffus lib.14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabo Vmbrorum dicit coloniam, ſicut & Rauennam. Hæc prius à Cæſare occupata initium ciuilis belli dedit, Stephanus. Fuit autem ædificata Sempronio & Appio Claudio conſulibus. Eam Octauius ampliauit,& à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, victiſque Liburnis arcum triumphalem in ea extruxit. Hodie *Rimini*.

Ariminum, vide Æmilius fluuius, Plinius. *Mareda*, vel *Merechia* Leandro.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Aſiæ Septentrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphæi deſinunt, Ammiano. In nemoribus victitant baccis, iuſti ac moribus placidis, quorum vterque ſexus detonſos capillos habet,&c. Cæl. Rhod.lib.20.

Arimus, rex Myſiæ, ſeu Mæoniæ. Varro Xanthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptol. *Tezela* hodie.

Arindela, pars quædam, aut vicus Palæſtinę. Steph.

Arinianum, Coloniam, ad ripam Arni fluminis, condidiſſe Ianum ſcribit Cato. Leand. Albertus putat noſtra ætate eſſe Arignano.

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Meſopotamia, Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto ſcripſerat.

Arinthéus, conſul, Maximi collega.

Arioáldus, Longobardorum rex, poſt mortem Theudelindæ, eiecto Adoáldo, regno præfectus eſt, Blond.lib 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Pharſalico bello fauit, populi Ro. amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſeruatus, lib.9. ad Atticum.

Ariobarzanes, Darij Perſarum regis præfectus militiæ, quum per mediam aciem Macedonum cum multo ſuorum atq; hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim vrbem regiam occupare feſtinans à cuſtodibus vrbis excluſus, cum omnibus fugæ comitibus 40. equitibus videlicet & 4000. peditibus renouato prælio cecidit. Curt.lib.5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas. Oroſius.

Arioc, rex Ellaſar, Gen.14. Lat. proccrus, vel ebrietas tua, aut leo tuus.

Ariola, Galliæ Belgicæ vrbs, Anton.

Ariomandes, Athenienſium aduerſus barbaros dux, Plutarch.

Ariomardus, teſte Herodoto, Darij filius.

Ariomedes, Xerxis nauarchus, Plut. in Demoſth.

Arion, Methymneus, citharœdus, & poëta Lyricus, ex Leſbo inſula: emicuit Olympiade XXVIII. Scripſit cantica circiter verſuum duo millia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe, Author Suidas. Huius Arionis hiſtoriam Ouidius in Faſtis, & Gellius lib.16. ac Ælianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auſpicijs in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit: cúmque iterum Leſbon inſulam peteret, viderétque ſibi inſidias à ſocijs parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priuſquàm moreretur, cōcinere permitterent, quod cum impetraſſet ſumpta cithara, modulans de naui in mare ſe coniecit: ſed à Delphine illecto eius cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt antequam nautæ illuc applicuiſſent: & ibi relicto delphine Corinthum petijt, omnémque rem geſtam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Virg. Eclog.5.

Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Sed hęc fabuloſa creduntur. Lege Herod. Plut. in conuiuio, 7. Sap. Gell. Plin. & Volat.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,

Triſtis ad Archemori funera victor equus. Vide Cygnus.

Ariopagus. Vide Areopagus.

Ariouindus, cōſul, cuius collega fuit Aſper.

Ariouinius, conſul, Meſſalæ collega.

Ariouiſtus, Germanorum rex numeroſas habuit copias, vel hoc vno argumento, quod à Cæſare victus, octoginta ſuorum militum millia amiſerit, Plutarch. Cæſar Comment.lib.1.

Ariphron, IX. Athenienſium rex, regnauit annis XX.

Aripertus, Clotarij filius, rex Francorum.

Arippara, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Aris, Meſſeniæ fluuius, Pauſan.

Ariſabion, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Ariſai, i. ſponſus, filius Aman, filij Amadatha, Eſther 9.

Ariſba, ſiue Ariſbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille euerſū. Virg.9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta, atq; aſpera ſignis,

Pocula

Pocula deuicta genitor quæ cepit Arisba.

Lucanus lib. 3.

& nimium glebis exilis Arisbe.

Arisbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Homer. Iliad. 2.

Arisbe, Steph. ciuitas eſt Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Lesbo, cui Arisbe Macaris filia nomen dedit.

Arisbus, fluuius Thraciæ. Stephan. Troadis, Strab.

Ariſeria, Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs. Ptol.

Ariſpæ, Indica gens, circa Indium fluuium. Arrian.

Ariſtænetus, conſul, tempore Honorij Imperatoris.

Ariſtagoras Mileſius, philoſophus. Laërt. libro 1.

Ariſtarchus, nomen illuſtris viri Theſſalonicenſis. Act. 19.

Ariſteas, vir fuit præſtātiſſimæ virtutis & eloquentiæ, qui legatus eſt à Ptolemæo Lago rege ad Eleazarum Iudæorum Pōtificem pro conquirendis 72. viris, qui Iudaicam legem Græco ſermone donarent. Apud Philocratem fratrem de ipſis 72. interpretibus legis Hebraicæ librum, qui hodie extat, ſcripſit. Conradus Geſn. in Biblioth. & Ioſeph. lib. 12. cap. 2. Antiq. Iud.

Ariſtæum, oppidum Thraciæ, in montis Hęmi radicibus ſitum. Plin. 4. c. 11.

Ariſtæus, quidam, cuius anima euolare ex ore viſa eſt cerui effigie. Plin. lib. 7. c. 52.

Ariſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius, hic deinde in Arcadia regnauit. Hunc primum apum & mellis vſum, lactiſque coagulum demonſtrauiſſe, vſúmque olei & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus libro 24. Fabulam ſic commenti ſunt poëtæ: Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quę illum ad oraculū Prothei perduxit, à quo infortunij cauſam edoctus, Eurydicem ſacrificiis placare iuſſus eſt, quod cùm faceret, tauróſque quatuor, totidem iuuencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virg. 4. Georg.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe, &c.

Ariſtæus, deus mellis, Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtæus quod apes melle necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe fauos.

Ariſtæum, in vertice montis Hæmi. Plin.

Ariſtagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herod. lib. 5.

Ariſtagoras, Mileti tyrannus, Dario rebellauit, ſuaſu Hiſtiæi. Herod. lib. 5.

Ariſtander, vates apud Plutar. in Alexād. vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis ariolis Ariſtandro, & Cleomanti Spartano aperit. Curtius, lib. 4. & 7.

Ariſtandrus, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarcha, Epheſina quædā matrona, quæ Dianæ iuſſu vnà cum Phocenſibus nauigatiodem ſubiit, atque in Maſſilia, templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata. Strab. lib. 4.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olymp. CLVI. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scripſit Commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans: ob morbum hydropiſεως, ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suid. Ælianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores. Ouidius de Ponto,

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtarchus Tegeates, poeta Tragicus, Æſculapio pro recepta ſanitate fabulam vouit. Emicuit tēpore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus. Horat.

Ariſtárchus, Epheſi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.

Ariſtárchus, Macedo Theſſalonicenſis. Act. 19. 27. Coloſſ. 4.

Ariſtarchus, tragicus Florentinus.

Ariſtarete Nearchi filia & pictrix ſui temporis inter nobiles, Plin. lib. 35. c. 11.

Ariſtéas, Proconneſius genere, carmina quæ dicuntur Ariſmaſpea, compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat Suid. Plutarc. in Romu. & item Herodotus.

Ariſtemedes, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Ariſteras, inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſton, Sogdianæ gens. Ptol.

Ariſteus, Marmaricæ locus. Anton.

Ariſtêus ſophiſta, tēporibus Antonini Imperatoris.

Ariſtias, Satyricus poeta apud Pauſan.

Ariſtibus, fluuius Pæoniæ. Polyæn. lib. 4.

Ariſtides Athenienſis, nobilitate & iuſtitia inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt. Cum Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cū Cæſare. Huius iuſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio decem annorum damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarum rege, pro ſalute patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cum multas præfecturas geſſiſſet, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ vel-

pilionibus,& vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Ariſtides, rhetor & ſophiſta, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Ariſtides, philoſophus, à ciuitate Adrianorũ Myſiæ Smyrnæ docebat:& aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non proceſſit obuiam: eóque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Philoſtratus.

Ariſtides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſſit omnes, quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura alia præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam. ex Plinio.

Ariſtides, Athenienſis, philoſophus Chriſtianus eloquẽtiſſimus, ſub priſtino habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Ariſtides, orator Athenienſis inter x ſecundus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Ariſtippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæſtu philoſophatus eſt. Cũ Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene Canis regius appellatus eſt, quòd Dionyſio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter, regibus vti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus vti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingeniũ ad omnia pro tempore, loco & perſona ſimulanda omninò promptum, quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter cappelsẽdum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſi quid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonum poſuit in leui motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamidem & pannum ferre datum eſſe. Horatius,

Omnis Ariſtippum decuit ſtatus & color & res.

Ariſtippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in nauigio ob tempeſtatẽ expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret? reſpõdit, Non eandem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro anima nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarum quæſtionum 4. & lib. 1. & de Natura Deorum.

Ariſtippus hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. lib. 2.

Ariſto Argius, palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum Plato cognominatus, quum prius Ariſtocles ex aui nomine vocatus eſſet. Laert. lib. 3.

Ariſto, Platonis pater. Laert.

Ariſto, philoſophus Peripateticus. Hũc fama eſt, quum caluus eſſet, æſtũ Solis excepiſſe capite, atque ita mortem obiiſſe. Fuit & alius Ariſto Ilietes, Peripateticus, alius item muſicus Athenienſis, quartus tragicus poeta: quintus Alæenſis, qui artes oratorias ſcripſit, ſextus Alexandrinus, Peripateticus. Laert. lib. 7.

Ariſto, poeta Athenienſis, qui fame eſt extinctus, quod ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet inſectatus.

Ariſto, philoſophus Scepticus, quaſi quęſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo, conſiderandoq; e verſatus eſt, patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optimè valere, & grauiſſimè ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quod naturam omnino relinqueret.

Ariſto Epheſius, genus fœmineum peroſus, cum aſina concubuit, ex eóque concubitu genita eſt puella, cui à crinibus aſininis nomen inditum eſt. Plutarch. in Paral.

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem oppidum Ptolem.

Ariſtobula, Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ templum erexit, quod in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. libro 10. capite 5.

Ariſtobolus, Magiſter Ptolemæi, 2. Mach. 1. Roma. 16.

Ariſtóbolus, v. Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Ariſtóbolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Ariſtobolus, ix. Iudæorum dux, regnauit annis vi.

Ariſtobolus, Herodis Chalcidis tetrarchæ filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Ariſtobulus Iudæus, ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex LXXII. interpretibus qui ſacros libros in Græcum ſermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdocte interpretatus eſt: commentarios in legem Hebræorum edidit. Author Euſebius.

Ariſto-

Ariſtobulus, hiſtoricus Iudæus, res geſtas Alexandri magni conſcripſit, comeſque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtocles, philoſophus, prius dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Ariſtocles, philoſohus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librum vnum, vter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rhetorica. Suidas.

Ariſtocles Lampſacenus, Megarenſis ſophiſta ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de rhetorica epiſtolas & declamationes ad Imperatorem. Suid.

Ariſtoclia, formoſiſſima puella, quæ rem diuinam factura, nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, ante etiam à Calliſthene amara. Hec verò nuptiarum die, amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus conſciuit, alter aufugit, nec vnquam amplius viſus eſt. Plutarch. in amat. narrationibus.

Ariſtocles Pergamenſis ſophiſta floruit ſub Adriano: ſcripſit de arte rhetorica, Epiſtolas & declamationes: ſectæ fuit Peripateticæ, horridus aſpectu, voluptatibus tamen & lyræ poſtea indulſit.

Ariſtoclides, Orchomeni tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primum patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginem ipſam quæ ad aras cõfugerat: multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte vlta eſt.

Ariſtocrates, ciuis Rhodius, qui quòd plurimum dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, ciuium omniũ conſenſu belli dux delectus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne degener planè apparuerit, & omninò alius quàm prima fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, rex Spartanorum, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtodemus, Aruicinorum victor, Dionyſ. lib. 7.

Ariſtodemus, Cumarũ tyrannus, cognomento mollis & malacus, cuius furores deſcribit Plutar. lib. 1. de reb. geſtis illuſtr. mulierum.

Ariſtodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenem vidiſſe ſenem.

Ariſtodemus Magni Pompeij filios erudit: manè rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtogenes, Gnidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famã adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogition, orator Athenienſis impudens ex quo canis vocatus eſt ab Atheniẽſibus, ſcripſit apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Ariſtogiton, & Harmonius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ diſcipulus, ſeueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtomache, vxor Dionyſij Syracuſani, Plutarc. in vita Dionis.

Ariſtomache alia fuit vxor Dionis.

Ariſtomachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtómenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ comœdiæ, Olymp. LXXXVII. cognominatus θυρώπονος. Suidas.

Ariſtomedes Meſſenius, Athenienſium dux iuſtiſſimus, vt ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris, ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu cõcito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cúmque eas comites eius vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coërcitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cum Ariſtomenem viderent cædis reum fieri, tandiu ad patriam non ſunt reuerſæ, quamdiu iudicum aduolutę genibus, defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clàm aufugerit, quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis, cuius execto corpore, inuentum eſt cor piloſum.

Ariſtomenes, qui ad Helleſpontioram recuperandam à Dario erat miſſus, à claſſe Macedonum ex Græcia accita, captis aut demerſis nauibus, ſuperatur. Curt. lib. 4.

Ariſton, Ætolorum dux.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit Plin.

Ariſton, iuriſconſultus apud Gel. lib. 11. c. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum nauale in Peloponneſo Paul.

Ariſtonicus, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue conſtructione, apud Homerum.

Ariſtonicus, Eunuchus. Ptol. qui animum ſupra Eunuchum gerebat, dux fuit belli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes. Suidas.

Ariſtonicus, Attali regis filius, Aſiam inuaſit. Flor. libro 59. Eutrop. Oroſ. 5. capit. 8. Iuſtin. libr. 36.

Ariſtonicus, Methymnæ tyrannus, cum pyraticis nauibus ad Pharnabazum Darij ducem, ab Alexandro iam captum, veniret, ignarus rerum imprudenter ſe in manus Macedonũ cum ſuis coniecit. Curtius, lib. 4.

Ariſtonus, citharœdus Atheniẽſis, qui Pythia

ſexies vicit. Plut.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, eiúſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. lib. 34. c. 14.

Ariſtónymus, poëta comicus ſub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem, quod ad Eumenem tranſfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multo poſt obiit. Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtonus, præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſus & prudens. Curtius lib. 4. 9. & 10.

Ariſtonis, vrbs in Ægypto. Anton.

Ariſtopátra, mater Crateri, qui ſub Alexãdro militauit. Strab.

Ariſtophanes, poeta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrime inſectatur. Filios habuit Aratora, Philippum, Philetærum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Horat. libro I. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atque Cratinus, Ariſtophanéſque poetæ.

Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionyſio roganti aliquem eius ſermonis eruditum, hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtóphanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius idem dux exercitus diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſij, Suidas. Quintil. lib. I.

Ariſtophili, Paropaniſi populi. Ptolem.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darij Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, pictor. Plin. lib. 35. c. 11.

Ariſtophon, Athenarum ciuis, qui ſæpe gloriabatur quod nonagies quinquies accuſatus ſæpe euaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argicentoculi, qui Ariſtorides vocatur. Ouidius I. lib. Metamorph.

Donec Ariſtoridæ ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtoteles Stagyrites, philoſophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummam eruditionem ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri factus. Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum, an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem? XVII. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X. annis. Alexandro diſcipulo vſque adeò charus, vt Stagyram eius patriam ab ſe dirutam reſtituerit. Exceſſit anno LXVIII. eodem quo Demoſthenes anno mortuus eſt, hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, perſequente Antipatro, Plutarch. in Sylla. libros ſupra trecentos reliquit. Alexandro in Aſiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnaſio XIII. annis docuit. Poſtea accuſatus, quod de diis non recte ſentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibique reliquum vitæ tranſegit.

Ariſtoteles omnium primus Bibliothecam inſtituiſſe dicitur, vt ait Strabo libro 3. ita ſcribés. E Scepſi ciuitate Philoſophi fuere Socratici, Eraſtus, Coriſcus, & Neleus Coriſci filius, qui Ariſtotelem ac Theophraſtum audiuit, & ſucceſſor fuit Theophraſti Bibliothecæ, in qua Ariſtotelica mera. Nam Ariſtoteles & Bibliothecam & ſcholam Theophraſto reliquit, & primus omnium (quos ſcimus) libros congregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit, Theophraſtus verò eam Neleo commiſit, Neleus Scepſim detulit, ac poſteris tradidit. hæc ille. Septem alij fuere Ariſtoteles. Primus qui Athenis Rempub. adminiſtrauit: Secundus, qui Iliadem Homeri deſcripſit: tertius, Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit: quatenus cognomine Mythus, Æſchinis Socratici neceſſarius: quintus Cyrenaicus, qui de poetica ſcripſit: ſextus, pædotriba, cuius meminit Ariſtoxenus, in vita Platonis: ſeptimus, Grammaticus, ignobilis qui de pleonaſmo artem ſcripſit. Laert. lib. 5.

Ariſtoteles Syllogiſmorum, hoc eſt, collectionum rationem inuenit: nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantùm vtebantur.

Ariſtótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit, & Helemati induſtria vi menſe oppreſſus eſt. Iuſtin. lib. 26.

Ariſtóxenes, ſiue Ariſtóxenus, muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilij, III. Romanorum regis.

Ariſtoxenus, Tarentinus, Mantineæ tamen agens, Philoſophus & medicus nobiliſſimus, audiuit Lamprum philoſophum Erythræum: deinde Xenophilum Pythagoræum: poſtremo Ariſtotelem: cui moriens conuiuium dixit, quod Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. Scripſit in omni genere doctrinæ, ſed in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam eſſe. Cicero in Tuſculanis.

Ariſtoxenus Cyrenæus: ita delicatus in hortorum cura, vt veſper. lactucas melſo, & vino, & melle irrigaret vt lux melius ſuccreſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtotus, Sicyoniorum tyrannus. Plin. lib. 5. cap. 10.

Ariſtotus, poeta deformis, ore ſemper hiãte, quem taxit Ariſtophanes in Pluto Aliis magis taxatus videtur, quod ore paululum diducto,

cto,loqueretur, vt vox magna ex parte prodiret per nares ſtridula,qualis eſt porcorũ, quod vitium in quorundam pronunciatione cantúque videmus.

Arithedana,Iudææ ciuitas maritima.Egeſip. lib.1.

Arithei Palæſtinę gens.Ioſeph.5.Antiq.

Aritia,Virg.l 7.Æneid. ciuitas iuxta Albam eſt Seruio,x.M.paſſ.ab vrbe.

Aritium,Luſitaniæ vrbs.Ptol.

Aritium prætorium , oppidum inter Vliſipponem & Emeritam.Anton.

Ariuates,Pannoniæ populi.Plin.

Arithbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hereditate Pariſiorum: vt Gantranus Aurelianenſium , Chilpericus Sueſſionum,Sigibertus Metenſium regno ſucceſſit.Paul.Æmilius lib.1.

Arithbertus Lõgobardorum rex,Alpes Gottias vſque ad Galliarum Alpes , Ioanni Papæ D.Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ Eccleſiæ.Blond.lib.10.

Arius, VI.Aſſyriorum rex, regnauit ann. xxx. collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum. Euſeb. Caſſiod. Bactrianos & omnes Caſpios ſubiecit.

Arius, fluuius Aſiam irrigans inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij huius nomine Aria ſiue Ariana eſt denominata.Plin.li.6.c.23.Hinc & populi ipſi Arij dicti.Lucan.lib.3.

--hinc fortis Arius,
Longáq; Sarmatici ſoluens ieiunia belli
Maſſagetes,&c. Eſt etiam fluuius propinquus Bactris,Alexandriam(quam ibi conſtruxit Alexander)præterfluens.Vide *Arij*.

Aruſius,ager aſper & importuoſus Chiûs inſulæ,vinum optimum,à Plinio & Virgil. Aruiſium per metatheſin dictum ferens.Strab.

Arizanti,Mediæ gens.Herodot.

Arla,Parthorum caſtrum, Straboni. Arlape, legitur apud Antoninum, ex quo Simlerus facit Erla, apud Pechlarn. In Noricis. Vide Ara lapidea.

Armageddon,nomen loci,Apoc.16.

Amagara, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolemæo.

Armalchar,Euphrates fluuius. Sic ab Aſſyriis appellatus , & ſignificat regium flumen. Plin. lib.6.c.26.

Armata Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua ſic imprimis Lactantius : Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonij,& illi furtim deceptis obſeſſoribus egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent,à Spartanis mulieribus fuſi fugatíque ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis , Lacedæmonij inſequebantur. His armatæ mulieres obuiam longiùs exierũt, quæ cùm maritos ſuos cernerẽt ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe , corpora ſua nudauerunt. At illi vxoribus cognitis , ex aſpectu in libidinẽ concitati, vt erant armati, permixti ſunt vtrique: propter cuius facti memoriam ædem & ſimulachrum Veneri armatæ poſuerũt. Veneris armatæ Pauſ.& Quintil.meminere.Et in armatam Venerem Auſonius ſequenti tetraſticho,

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas:
Nunc certemus,ait,iudice vel Paride.
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ,quo te vici,tempore,nuda fui.

Armatus, conſul, collega Baſilij , tempore Leonis Romanorum Imperatoris.

Armatrites,Euſebio Armametres,IX.Aſſyriorũ rex,regnauit annis XXXVIII.ad voluptates & delicias conuerſus, ea, quæ ad libidinem ſpectant,poſteaquam inueniſſet, multum ampliauit.Beroſus.Caſſiod.

Armauiara,Armenię maioris oppidum.Ptolemæo.

Armaxa,Cappadociæ vrbs.Anton.

Armedon, Cretica inſula ante Sammonium, promontorium.Plin.

Armena,Paphlagoniæ vicus,Ptol.vel vrbs,vt Plinio videtur.

Armenes,Cappadociæ rex.

Arméne,vicus Paphlagoniæ.Steph.

Arménia , regio Aſiæ inter Taurum & Caucaſum montes,à Cappadocia ad Caſpiũ mare vſque protenſa : ab Armenio Theſſalo Iaſonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin lib.9.)poſt Mediam ad Occidentem occurrit.Ea(vt ait Ptolem.à Septentrione Colchidem habet, Iberiam & Albaniam:ab occaſu magnũ Euphratis curſum , qui Cappadociam,minorem Armeniam & Syriam Comagenem relinquit à dextris,ab Oriente partẽ Hyrcani maris ac Mediam , qua montes Caſpij aſſurgunt , à meridie Meſopotamiam atque Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt:Pariedrus,in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij:Antitaurus,qui ab Euphrate ſciſſus,& Mediam percurrens, poſtremò Albus appellatur: Cordica, ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates,qui Meſopotamiam atq; Aſſyriam ab Armeniis diſterminãt: Caſpij, qui vergũt ad Medos , & Caucaſi qui ſeptẽtrionalia Iberiam verſus Albaniámque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui mõte ortus Caucaſo à ſiniſtris,Iberiam Albaniámque dimittẽs, Armeniam à dextris,in Hircanum defertur pelagus:Araxes,Phaſis, & Lycus,Tigris,Euphratéſque. In Armenia pretioſum inter reliqua aromata naſcitur amomum. Armeniam Hebræi Ararat vocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Aſiæ 4.Plin.lib.1.& Strabo.2.Plura de Armenia apud Steph. in maiorem & minorem diſtinguitur, quarum partes ab Ortelio, diligenter ex Euſtachio collectæ, enumerantur.

Armenius, mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Armenochalybes, Cappodociæ populi, circa Armeniam maiorem. Plin.

Armamentarium Romanorum olim fuit apud Batauos, in oſtio Rheni, hodie obſtructo ad Cattorum vicum, pagum ſic hodie dictum, huius Armamentarij veſtigia & ruinæ, quæ extant, accolæ Thuys te Bretten vulgo vocant. Antiqua inſcriptio ibidem inuenta huius loci meminit, quam quia ab aliquibus vulgatam admodum mendosè videam, eam hic aſcribere, in gratiam antiquariorum operæ pretium duxi. Imper. Cæſ. L. Septimius. Seuerus Auguſt. & M. Aurelius Antoninus Cæſ. Con. XV. vol. Armamentarium vetuſtate collapſum reſtituerunt, ſub Val. Prudente Leg. Aug. Pr. Pr. curante Cæcilij Batone Pr.

Armiæ, Libyæ interioris populi. Ptol.

Armiana, Parthiæ oppidum. Ptol.

Armeus, qui & Danaus Ægypti rex, regnauit annis 5.

Armiluſtrium, feſtum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant, & ſacrificantes canebāt tubis, item locus in quo eiuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu luſtri dictum putat, quod ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armiſtæ, Dalmatica gens. Plin.

Armitus Siracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus, filias ſtupro contaminauit. Plut.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux, tempore Æmilij Lepidi Conſulis. Corn. Tacitus.

Armifera, Armigera, Armiſona, Armipotens, Pallas à Poetis vocatur. Ouid. libro 14. Metamorph. *Nec tamen Armiferæ ſeruatum cura Mineruæ.* Idem, lib. 3. Faſtorum, *Armiger Armigeræ correptus amore Mineruæ.* Virg. 3. Æneid. *tum nomina ſancta precamur Palladis Armiſonæ.* Et lib. 2. *Penelei dextra Diuæ Armipotentis ad aram*
Procumbit.

Armoni, filius Saul ex Reſpa. 1. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de mōtibus Arabiæ deſcendens in ſtagnum Aſphaltitem erumpit: diuidit Moabitidem & Ammonitidem. Ioſeph. libro 1.

Armóricæ, vel Aremoricæ, ciuitates Galliæ apud Cæſarem.

Armozum, Ptolemæo Padicora, vel Badeichora, Arriano, Harmazonta, Marcellino. Carmaniæ promontorium eſt ad fretum ſinus Perſici è regione Arabiæ fœlicis. Cabo Iaſquette hodie videtur.

Armuſia, regio in ora Carmaniæ, in qua vineæ & arua coluntur ad Andauim fluuium XXV. M. ſpatio. Plin. lib. 6. c. 23.

Armuzia, & Armozei, Plin. Armuſa, Ptolem. Harmozia. Arrian. Videtur hodie occupare Ormus regnum, & in eo eiuſdem nominis celeberrimum emporium, ad fretum ſinus Perſici. Ortelius.

Arna, ciuitas Lyciæ, Xanthus poſtea dicta. Steph. Arnæus. Vide *Irus.*

Arna, Vilumborum. Ptolemæo in Italia vrbs, Plinio Arnates ſunt, vide Xanthus.

Arnam, filius Raphaſæ, filij Ieſaię, filij Phaltiæ. 1. Par. 3. Lat. exultans, arca eorum lux, maledictio.

Arnátes, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta ſinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bæoticæ, & alia Theſſalię à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autē Arnem, Æoli filiam fuiſſe) tertia Meſopotamiæ, quarta Eraſiniorum iuxta Thraciam. Stephan. Vide *Chæronea.*

Arnée, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arnefridus, Lupi filius, propter quē Sclaui, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affecti & fugati ſunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blond.

Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex debellauit & Italia expulit.

Arnine, fluuij nomen inter Pyrgos & portum Herculis. Anton.

Arniſſa, Græciæ vrbs, Taulantiorum regionis in Macedonia. Ptol.

Arnoba, Plinio, Abnoba, Ptolemæo, Arbona Cornelio Tacito, mons eſt ex aduerſo Taurini, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide *Abnoba.*

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Chriſtiana conſcripſit, qui hodie extant.

Arnólphus, Romanorum imperator VIII. imperauit annis XII. Hic quū ad rapinas & templorum ſpoliationes animum conuertiſſet, iuſta numinis ira paulo poſt morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.

Arnólphus, Bauariæ dux, poſt Luithaldum.

Arnolphus, Carlomani ex concubina filius. cui Carnutum Comitatū Ludouicus conceſſit.

Arnon, i. exultans ſiue arca eorum, aut Lux filij, vel Lux, aut maledictio permanēs vel æterna, fluuius Moabitarum, Ioſepho li. 4. Antiqui. Iudaic. c. 4. de montibus Arabię fluit, ac per totam ſolitudinem labens, in Aſphaltitem lacum erumpit, ſeiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum, Num. 21. Deut. 2. Ioſue 12. & 13. Iudicum 11. Iere 46.

Arnon, ciuitas Moabitarum & deinceps Sehon regis Amorrhæorum. Num. 21 Ioſue 2.

Arnon, in ſacris literis, fons [illegible] flumen eſt, inter Amorrhæos, & Moabitas diſtinguens, Adramelech hoc dicitur, ſi quæ [illegible] ſit Theueto.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus arte magica & dæmonum præſtigiis præ[illegible]ſſimus.

Aruus, fluuius Tuſciæ rapaciſſimus, ex Appēnino

nino oritur,& Florentiã alluens,in Tyrrhenum mare effluit. Author Plin. hic Arnis, Arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiæ fluuius, Mæotidem ab Armoriade diuidens, in Aſphaltitis lacum labitur. alius item eſt apud Vaſcones.

Arocelum, Hiſpaniæ Tarracon. oppidũ. Varrerius. Arocha, Locorum in Italia fluuius. Plin.

Arod, i. imperans ſiue deſcendens, filius Gad, filij Iacob. Num. 26.

Arod, filius Beriæ 1. Paral. 8. Lat. Onager.

Aródi, filius Gad, filij Iacob Geneſ. 46.

Aroarnit, fluuius apud Pauſan.

Aróe, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta aliàs Patræ. Stephano.

Aróer, i. Myrica, ſiue ſuſcitatio vigiliæ, aut denudatio pellis, aut denudatio æmuli, vrbs Moabitarum, ſita eſt ſuper ripam torrentis Arnon extructa à filiis Gad. Deut. 2. Ioſ. 12. & 13. Ier. 46. contra Rabbath. Ioſ. 13. ceſſit tribu Gad, Iud. 11. fit eius mentio, 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Num. 21. 32. 33. 4. Reg. 10.

Aroer, regio circa Damaſcum, (vt alij volũt) Arnonis, cuius meminit Iſaias ca. 17.

Aróerni, gens bellicoſa Gallorum. Steph. Auerni quibuſdam dicti.

Arógilus, primus quadrigam in Græcia iunxit, regnante Argis Phorbante, Euſeb. Vide Ærulus.

Arola, Heluetię fluuius, Regino, vulgò *Die Ar.*

Arolus, Belſatię regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Aromata, Africæ promontorium, & emporium Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, Ptolem. *Capo de Guardaſo* Mercatori, & *Guardafuni*, Barroſo.

Aróma, vrbs Æthiopum, Steph. Cariæ pagus. Str.

Aróma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.

Aroſapes, Ariæ regionis fluuius. Plin.

Aroteres, Æthiopes circa Adulicum ſinum Plin. gens item Scythiæ, eidem.

Arotiæ, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob vnum inopiæ nomen ſeruiant. Cæl. lib. 15. ca. 18.

Arotus & Marotus, duo Angeli, vt fabulatus eſt impoſtor Mahumetus, à Deo miſſi, vt homines docerent, ne occiderent, nec falsò iudicarent, nec vinum biberent: quos quædam mulier forma præſtantiſſima in cœnam inuitauit, eóſque, vt vinum biberent, ſolicitauit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt: quibus illa tandem quidem aſſenſit, ea tamen lege, & conditione, vt verba, quibus in cęlum facilis eſſet aſcenſus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent: quæ cùm voti facta fuiſſet compos, pollicitis minimè ſtetit: ſtatímque in cœlum rapta, vbi cùm rem omnẽ, vt fuerat geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam Luciferum vulgo, ſeu Auroram vocitant, mutata fuit: & angelus vterque grauiſſimas Deo dedit pœnas. vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus Angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini vſum prohibuit, hæc author Alcorani.

Arpandes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus. Herodot. lib. 3.

Arpani, in ſecunda Italiæ regione populi. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Appian.

Arphad, inſula in Phœnicia, nõ longè à Damaſco. Plin. libr. 5. capit. 31. Pompon. Mela libro primo. Ezech. 27. Iſaiæ 10. 4. Reg. 19 & Ierem. 49. Lat. Lux redemptionis, aut ſternens aliquid ad reclinandum.

Arpháxad, filius Sen, Geneſ. 10. Luc. 3. à quo Chaldæi Lat. Sanans vel laxans.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primo Argi, poſt Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam prius Argyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripam. Virg. libr. 11.

Ille in vrbe Argyripam patriæ cognomine gentis,
&c. Vide Argyrippa.

Arpiages, fuit aliquis qui filium comedit. Ouid. in Ibin: *Vt puer Arpiagæ referas exempla Thyeſtæ,*
Inque tui cæſus viſcera patris eas.

Arpij Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina, Aſopi filia, Steph. Vide Olympia.

Arpina, Aſopi filia, quæ ex Marte Nenomaũ peperit. Steph.

Arpinum, hodie *Abruzzo*. Volſcorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullij, & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone.

Hic nouus Arpinas ignobilis: & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præſidium attonitis. Et paulo poſt de Mario,
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Arpinates, aliter Plinio, Arpino nomen habet apud Leandrum.

Arponium, Italiæ oppidum in magna Græcia, Diodor.

Arra, Arabiæ felicis oppidum. Plin. & vicus, Ptol. & Chalcitidis locus. Anton. & ciuitas Illyriæ. Steph.

Arrabo, qui & Narrabo, Pannoniæ, vel, vt hodie, Hungariæ fluuius. Sic Lazius & Vuernherus, qui eum Rab vocant. Narrabo, apud Ptolemæum legitur.

Arræi, Thraciæ populi Iſtrum verſus. Plin.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plin.

Arrhabon, Iberiæ fluuius. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Arrhapa, Aſſyriæ oppidum. Ptol.

Arrapachitis,Aſſyriæ regio.Ptol.

Arras,oppidum.Vide *Alexia.*

Arrentia,ciuitas Italiæ.Steph.

Arretium, ciuitas Tuſciæ. Steph. Vide *Aretium.*

Arrechi,gens Mæotorum.Steph.

Arriſtia,ciuitas Italiæ.Steph.

Arrechi,gens Neotorum.Steph.

Arria,matrona Romana,vel Patauina generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Pæti, quæ, damnato viro, prior ſe gladio confodit, eundémque deinde eximens, viro tradidit,ſuo eum exemplo exhortans,vt fortiter moreretur. Vide *Aria.*

Arrianus,Poëta.Vide *Arianus.*

Arrianus,Nicomedius,hiſtoricus, Xenophō minor cognominatus.Vide Arianus.

Arribantium,Dardaniæ vrbs in Myſia ſuperiori,Ptolemæus.A Lazio,in ſua Græcia tabula Vueziterno vocatur.

Arrius,Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium.Horatius quoque lib.2.Carminum,

Atque epulum (ait)arbitrio Arrij.

Arrius, philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto venienti Alexandriam,poſt victoriam Actiacam, ſe obtulit,tantoque in honore fuit apud eum, vt Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis,ab ſe conſeruatos eſſe:ob Alexandri primùm memoriam : deinde ob vrbis pulchritudinem : poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarchus in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ auctor, vt ſcribit Ruffinus libr.10. Contra hunc multa Auguſtinus, & alij ſcripſerunt.Hic dum ſuam hæreſim,qua Filium ab æterna Patris ſubſtantia conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriúſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio,ſuæ tandem impietatis pœnas luit.Etenim dum Conſtantinopoli receſſum peteret, ventris exonerandi cauſa, fluentibus foras inteſtinis, miſeram euomuit animam, eius poſtea iudicium experturus de quo perperam ſenſerat.Volat.

Arronacum, inter Coloniam & Traiectum vrbes Epiſcopales locus eſt, vltra Nouerſium Rheno adiacens.Tacitus.

Arruci, Bæticæ oppidum in conuentu Hiſpalenſi.Plin.lib.3.cap.1.

Arryba,& gentile Arrybus.Steph.

Arſa, nomen præfecti ciuitatis Therſæ. 3. Reg.15.Lat.voluntas,curſus,maledictionis exitus.

Arſa,ciuitas Hiſpaniæ.Steph.

Arſaces, Parthorum rex,cuius memoriæ, hunc honorem Parthi tribuerunt propter quęſitum conſtitutúmque ab eo regnum, vt omneis deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Ægypti ſuos Ptolemæos. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ. Lucan.libr.1.

Plus illa vobis acie,quàm creditis actum eſt,
Arſacidæ. Arſaca Straboni.

Arſaces,Armeniorum rex.

Arſaces, Armenius ciuis,proditionis conuictus à Iuſtiniano Imperatore, hoc ſupplicij genus tulit, vt camelo inſidens, ac per vrbem circunductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl.Rhod.lib.7.

Arſacia, priùs Europus,vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari.Vide *Raga.*

Arſaciana,ſiue Nouis,Pannoniæ Sauiæ vrbs lib.Notit.

Arſæ, Arabiæ fœlicis gens.Ptol.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſagalitæ,populi ad Indum fluuium, Caucaſo monti conterminí,Plin.lib.6.c.20.

Arſalis,rex Canæ.

Arſametes, Aſiæ fluuius circa Parthiam aut Armeniam.Tacit.Annal.15.

Arſanus, vel Ariſes, IX. Perſarum rex,regnauit annis IIII.

Arſamote,oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum,de quo Plin.lib.6.c.9.

Arſames,Ciciliæ præfectus, igne & ferro regionē vaſtauit,vt hoſti Alexandro ſolitudinem faceret.Curtius lib.3.

Arſamias,vrbs Germaniæ,Ptol.

Arſamias, fluuius, cum Tigri fluuio circiter quatuor paſſuum millia fluit, mox diuiſus in Euphratem mergitur.

Arſames,Artaxerxis filius, qui fratris Ochi inſidiis periit.Plutarch.

Arſania, Armeniæ fluuius in Euphratem defluens, quem Tigri miſceri volunt : & demum cùm leuius fluat,ſeparari, & in Euphratem mergi.

Arſaratha,vrbs Armeniæ Maioris.

Arſatiadum,Pannoniæ vrbs. Anton. hodie *Arga.*

Arſen,Arcadiæ fluuius.

Arſena,palus Armeniæ maioris,nitroſa & vnius generis piſces habens, per quam Tigris fluit.Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia, Ptol.lib.4.c.2.Plin.lib.5.c.11.

Arſenotheleas deos antiqui eſſe dixerunt vtrinque ſexus participatione, quaſi maſculo fœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſtotele nominantur, ſemetipſa ineuntia.Cæl.Rhod.lib.19.

Arſenium, Germaniæ oppidum apud Ptol. lib.2.cap.12.

Arſenius,fuit Rom.patricius, qui quum vocem hanc ab incerto authore audiuiſſet, Fuge, tace & quieſce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arſenus,

Arſenus, lacus in Armenia, quem etiã Theotin vocant, nitroſus plurimum, vnde veſtes dilacerat ac rumpit, & propterea eius aqua non bibitur. Strab. lib. 11.

Arſeſa, Armeniæ maioris regio, Ptol.

Arſeſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſia, Italiæ fluuius, Campaniam præterfluens, cuius latitudinem ab vno latere diſterminat, Varo fluuio alterum occupante, Plin. lib. 3. cap. 6.

Arſia, ſylua in agro Romano, ab Arſio heroë ſic dicta, Vrſos à Plutarcho dicta. Liu. Halicarnaſſ. lib. 5.

Arſianæ, Suſianæ vrbs, Ammian.

Arſicina, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. hodie *Bruna*.

Arſicodani, Arabiæ fœlicis populi, Plin.

Arſicóras, Sardorum rex tempore Annibalis.

Arſicua, Germaniæ vrbs eſt Ptolemęo. Biyn, Sileſiæ eſt Villanouano.

Arſietæ, gens Sarmatiæ Europææ, Ptol.

Arſinarium, promontorium Libyæ interioris, Ptol. hodie *Cabo verde*.

Arſine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander interfici iuſſit. Iuſtin. lib. 14.

Arſinoe, filia Ptolemæi Lagi, filij eius qui Ægyptum poſt Alexandrum tenuit, ex Lyſimacho rege Macedoniæ ſuſcepit Lyſimachum & Philippum, quo mortuo regnum ſperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, ſe ex regia traiecit: vnáque bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controuerſia de principatu orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur, Arſinoë per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

--nec non ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoë, &c.

Arſinoe, tres in Cypro maritimæ ciuitates huius nominis: vna inter vtramque Paphum, hodie *Aſsime*: alia inter Pædalium & Salaminem, hodie *Famagoſta*: tertia, circa Callinuſam, hodie *Leſ. re* Luſignano, Strab. Ptol. Item, vrbs Ægypti, Ptol. hodie *Sues*. Alia item in Ætolia, in Syria, Cœleſyria, Cilicia, & alibi, ita vt quatuordecim vrbes huius nominis extare ex veterum conſtet monumentis.

Arſinoe, olim Epheſus, in Cyrenaica regione, Stephano à Ptolemæo Philadelpho Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinoë, Ptolemęo, quod & Teucheira Marcellino, Pentapoleos in Africa oppidum, Taucheira per a, in prima legitur apud Stephanum, qui alio in loco illud Tageira appellat. Toacara Mercatori, Trochara Oliuerio.

Arſinoe, Ægypti ciuitas ad Nylum eſt, quæ olim quoque Crocodilorum ciuitas dicebatur, Strabone teſte.

Arſinoe, Ptolemæo Ægypti vrbs, ad ſinum Arabicum. Hanc ſcribit Becanus à Moyſe Bagulſtephon vocari, licet alij Beelſephon malè efferant. *Sues* hodie haberi ſcribit Stuckius, & à Sarracenis Barraarn dici.

Arſinoe, vrbs Troglodítica, prius Olbia dicta. Steph.

Arſinoe, apud Strabonem Ætoliæ oppidum eſt, antea Conopa dictum. Vide Epheſus, Marium & Patara.

Arſinus, martyr, ſub Decio apud Alexãdriam martyrio coronatus.

Arſiſaca, Mediæ vrbs. Ptol.

Arſiſſam, lacus in Armenia maiore, cui lapides & grauiſſima quæque innatant pondera. Plin. lib. 6. cap. 27.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſónium, vrbs Germaniæ, Ptol.

Arſopæ, gens circa pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Arſyſſa, Ptolemæo in Latinis codicibus ſe Areeſa, vt Græcè ſcriptum habet, Armeniæ maioris palus. Giocho ex recentiorum tabulis hodie videtur.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chij, Steph.

Artabanus, filius Hyſtaſpis, & frater Darij Perſarum regis. Xerxi filio Darij ſuaſit, vt à bello Græcorum abſtineret, quem poſtea obtruncauit, Herodot.

Artábanus, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberij Cæſaris, Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnúmque Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVIII. regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artábanus, ſpe adipiſcendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam ſumens, Iuſt. lib. 5.

Artabaſdes, Tigranis filius, & Armeniæ rex, cuius meminit Strab. lib. 11.

Artabitæ, Æthiopes, quadrupedum ferarum modo vagi, Plin.

Artabazus, Armeniæ rex, filius Mithridatis quamuis barbarus, planè tamen doctiſſimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Is quandiu manſit in amicitia populi Romani, tandiu fortunatus fuit: poſtquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam victus ab eo, Alexandriam ductus, & contumelioſè per vrbem circumlatus, ac primum cuſtodiæ traditus, deinceps interemptus eſt, Strab. lib. 10.

Artabazus, Darij ſingularis amicus. Curtius lib. 5. cum nouem filiis ſe comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darij. Curtius lib. 6.

Artabazus alius, ex ducibus Xerxis, qui re infœliciter aduerſus Græcos geſta, cum paucis ſuorum effugit. Herod. lib. 9. Alij Artabazen vocant.

Artabicia, inſula Propontidis, Stephano, Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. vnde raptus Ganymedes. Volaterr.

Artabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Artabritæ dicuntur: ita dicti ab Artabro vicino promontorio, Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plinius.

Artaca, in Cyzicenorum inſula mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: prope eſt promontorium, quod Nigri appellatur. Strabo lib. 12. & 13.

Arcana, Bactrianæ regionis oppidum. Curtius lib. 6.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plin. portum, Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicenæ, item inſula parua vnico ſtadio à continente diſtans, Strabo.

Artace, caſtellum Bithyniæ, Ptol.

Artacena, regio Syriæ, Strabo lib. 16. in qua Darium Alexander ſuperauit.

Artacæas, dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. hic totius exercitus vno rege exempto proceriſſimus: quippe qui ad ſtatuam quinque cubitorum quatuor tantum digitorum deerat latitudo.

Artacæon, inſula in Propontide, cum oppido eiuſdem nominis, Plin. lib. 5. cap. 33.

Artaci, populi Thraciæ, Steph.

Artacia, fons apud Leſtrygonas, Odyſſ. 10. alij alibi collocant, videlicet circa Lami vrbem, vel circa Caietam & circa Propontidem.

Artacina, Cretæ vrbs, Ptolem.

Artacoana, Ariæ regionis regia, Arrian. libro tertio.

Artæa, regio Perſica, cuius incolæ Artæi, vel Arteatæ. Steph.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium. Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artagerſes, dux Caduſiorum, quem Cyrus interfecit. Plutarch.

Artagigarta, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Artagira, Libyæ interioris vrbs, Ptol.

Artamus, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptol.

Artanes Sophenus, rex Armeniæ, Auſtrales partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem: à Tigrane deletus eſt. Strabo lib. 11. Eſt & Artanes, fluuius in Iſtrum defluens, Herodot. lib. 4.

Artaniſſa, Iberiæ Aſiaticæ oppidum. Ptol.

Artaphérnes, vnus ex ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus, Herodot. li. 7.

Artatus, Illyriæ amnis. Liu. lib. 44. hodie *Fiumo della Iſtria.*

Artaſuades, Armeniorum rex, qui Craſſum iuuit bello contra Parthos. Plut. in Craſſo.

Artáunum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò *Vuirtzburg.*

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 11.

Artáxad Nagid, dux Iudæorum annis x.

Artáxata, vrbs Armeniæ maioris. Strab. lib. 11. Artaxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem, Stephan. eſt tantùm pluralis numeri. Iuuenalis,

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Artaxerxes, generale nomen eſt, vt Lyrano, & Metaſtheni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum imperatorum, 2. Eſd. 4. 19. Latinis ſignificat. Hebræa hæc vox Artakſchaſthe, lumē, ſiue maledictio, ſilentium vel feſtinationem ponens, aut feruor lætitiæ.

Artaxérxes, XII. Perſarum rex, qui & Ochus, regnauit annis XXVI. Euſeb.

Artaxerxes, filius Xerxis regis Perſarum, Lōgimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filijs à rege ſunt occiſi. Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, Beneficium dare longe magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cùm pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artayctes, Perſa fuit Seſti præfectus ſub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo ſuffixus eſt. Herod. lib. 6.

Arteatæ, gentes Perſicæ, Herod. lib. 1. hiſtor. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundem ἀρτηάται, pro ἀρτηάται perperam ſcribitur.

Artémas, nomen viri, Tit. 3.

Artémbares, vir clarus apud Medos, Herod.

Artemidiſácca. Vide Zela.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris: libellum de coniuratione obtulit Cæſari extremo die ingredienti in ſenatum, vt ſtatim legeret: quod ille minimè fecit. Plutarch.

Artemidôrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis & de Chiromantia.

Artemidica, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Artemis, Dianę ſiue *Lunæ* cognomen, à luminis eius natura: ſiue ab eo quod aërem ſecet, quaſi ἀερότεμις ſiue (vt Strabo lib. 14. tradit) ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, quod integros reddat partus, & parientibus præſit.

Artemiſia, regina Halicarnaſſi, Mauſoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: inſigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commiſtos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores acceſſiuit: huícq; ſplendidum erexit ſepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 10. Suid. Vitruuius libro ſecundo.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, cuius Demoſthenes meminit in Oratione pro Cteſiphonte. Suidas.

Artemiſium, vel Artemiſius, Dianæ ſimulachrum. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suid.

Artemiſium, lacus prope Ariciam, Dianę ſacer, quaſi Dianum dictum: Latini Nemorenſe dixerunt. vnde & Nemorenſis rex, & ſacerdos illius regionis.

Artemiſium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubœę ciuitas.

Artemiſius, mons Arcadię. Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.

Artemita, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strab. libro decimo quinto.

Artemita, Stephano inſula eſt, contra Acheloi fluminis oſtium. Artemia Straboni dicitur. Forte Artemiſia Plinij eſt.

Artemita, inſula Tuſciæ, iuxta Taliam inſulam.

Artemîta, ciuitas Parthyæorum ad Cherroneſum circa oſtia Acheloi, ſic vocari ſcribit Strabo. Eſt etiam inſula prope Oxeas inſulas. Steph.

Artemîte, inſula Ortygiæ proxima, quam alij Celaduſam vocant.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemiſium.

Artémius, pręfectus carceris Romę, vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus, quem Plin. lib. 28. c. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinaſſe ſcribit aduerſus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 35. c. 11.

Artemon, Syrus quidam ex infima plebe Antiocho regi adeò ſimilis, vt Laodiceæ necato Antiocho regni ſucceſſionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plin. lib. 7. c. 12.

Artemon, faber, qui è paupere diues, voluptariam vitam agere cœpit, vt eſt apud Athenæum. Hic circumlatitius eſt cognominatus.

Artémona, Plauto, mulier quædam ab ἀρτίζω perficio, quod perficeret quæ vellet, quod eſſet egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cond. & exactis reg. CCCIIII. Liu. lib. 4.

Arthabatitæ, ſunt populi qui inſtar ferarum vagantur. Plin. lib. 6. c. 31. Solin.

Arthanades, Armenię rex, qui ab Antonino victus, in triumphum ductus eſt. Plutarchus in Anton.

Arthâuſtus, Romanorum pſeudimperator, ad tyrannidem adſpirãs, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperium eſt aſſumptus tempore Conſtantini Copronymi, anno 744.

Arthéſium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vaſtata, anno M.CCCXXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Artiaca, Gallię vrbs. Anton.

Articaudna, Ariæ vrbs, Ptol.

Articuleius Pætus, conſul, tempore Traiani imperatoris.

Artîgis, Hiſpaniæ ciuitas. Pto. Alhama dicta.

Artigicla, inſula in Æthiopia, in qua primũ viſum eſt animal ſplingion. Plinius libro ſexto cap. 29.

Art. Izármin, IIII. Medorum rex, regnauit annis L. Metaſt.

Artimirides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, VII. Medorum rex, regnauit annis XXII. Metaſt.

Artobriga, Vindeliciæ vrbs in Germania. Ptol. hodie *Veltemburg*. Aliis *Alsburg*, & *Regenſpurg*.

Artiſſa. Vide Aretiſſa.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herod. lib. hiſt. 7.

Artomyci, vel Aremici, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos circa Rhodanum, finitimi Volcis, nõ longè à Gaballis, Aruernis, Heluiis, Rhutenis, Maſſilienſibus & Cadurcis. Hos cõiectura eſt fuiſſe Artemicorum populos, quorum ciuitas poſtea Epiſcopalis facta eſt in finibus Gallię Prouincię Romanorum, quos Auracenſes dicimus, vbi Principatus eſt Francorum regi non ſubditus. vulgo *Arange*. Alij dicunt eſſe populos, quos Armeniacenſes nunc appellamus, vulgò, *La Conté d'Armaignac*. De his Cæſar lib. 7. Comment.

Artos, rex Meſapiorum.

Artotyritæ hæretici, quibus oblatio ...

hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ ouium fuiſſe celebratas. Epiphan.

Artimneſius, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Steph.

Artynia, ſtagnũ minoris Aſiæ, olim Pomiſio mõti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus oritur, Aſiam & Bithyniam diſterminans. Steph. Plin. lib. 5. c. 32.

Artynia, palus eſt circa Cyzicum, Alphinitis poſtea dicta.

Aruales, duodecim fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſéq; inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur, Virg. 1. Georgic.

Teréq; nouas circum fœlix erat hoſtia fruges.

Aruæ, Hircaniæ oppidum, vbi clementer recepit Alexander M. Darij Perſarum regis mortui præcipuos duces. Curt. lib. 6.

Arualtis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Aruari, Indiæ intra Gangem populi. Ptolemæus.

Aruas, oppidum Aſiæ, circa mare Caſpium. Curt. lib. 5.

Aruáſdes, Armeniorum rex.

Arubóth, nomen ciuitatis, 3. Reg. 4. Lat. Cataractæ, ſiue feneſtræ, aut inſidiæ, vel locuſtæ.

Arucci, Hiſpalenſis conuentus vrbs. Plinius.

Aruci, Ptolem. Hiſpaniæ Bęticæ vrbs, inſcriptionis antiquæ huius loci Arucci legunt, vt à Cluſio habetur, qui dicit hodie Moron vocari.

Arucia, oppidum Illyrici. Ptolem.

Aruerna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornandus.

Aruerni, Stephano populi Galliæ ad Ligerim ſiti, qui quod ſe à Troianis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucan. lib. 2.

Aruernique auſi Latio ſe fingere fratres.

Hi cùm aduerſus Cæſarem arma cepiſſent duce Vercingentorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati. Gall. *Auuergne.*

Aruiſium, promontorium in Chio inſula, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virgil. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Budæus ea eſſe exiſtimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruiiſa dicuntur: quæ tamen non tam à Chio, quàm è Creta inſula aduehi conſtat. Volater.

Aruiragus, rex Britanniæ. Iuuenal. Sat. 4.

aut de temone Britanno Excidet Aruiragus.

Arula, vulgò *Le Loir*, fluuius, qui ciuitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun*, alluit: cuius eo anno, quo Childebertus, Frãcorum rex, ab vxore veneno peremptus eſt, aqua ſponte feruens, & ebulliens, ingentem piſcium copiam in ripam eiecit. Amm. monac. lib. 3. c. 85.

Arum, i. excelſus, ſiue ſublimis, aut ſeparans, proiiciens, pater Aharehel. 1. Paral. 4.

Arum, vicus Samariæ, Ioſeph. belli Iud. libro 2. cap. 3.

Arúnca, vrbs Italiæ, ab Auſonibus condita. Feſtus.

Arúnci, Samnitum populi in Italia. Liu. 18.

Arúnci, populi in Latio. Virg. Æn. 7.

Aruncos ita ferre ſenes, &c.

Arundo, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. Ptol. *Ronda* hodie.

Arungus fuit deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus. Author Gel.

Aruns, vates Tuſcus, diuinandi ſcientia inſignis. Lucan. lib. 1.

Acciri vates, quorum qui maximus æuo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virg. lib. 11. Æneid.

Aruns, Tarquinij Superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Iunium Brutum interemit, ab illo viciſſim haſta traiectus eſt. Liu. lib. 2. ab vrbe condita.

Arúntius Paterculus, Æmilio Cenſorino tyranno Ægeſtæ equum æneum, vt ſontes includeret, à ſe conflatum donauit, cui ipſe primùm à tyranno iniectus eſt. Plutarch. in Paral. minoribus.

Arúntius Stella, natus ex familia conſulari, floruit eo tempore quo Flauij Cæſares Romæ imperarunt. Violentillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Anthiden Græcè vocat. Scripſit Elegias & opus de Ariſteride, & poema de interitu Colũbæ. Prætor Romæ creatus eſt Duumuir.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, vlciſcenti numine in ebrietatem lapſus filiam Medulianam corrupit. Quod ægrè ferens puella, patrem ipſum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem lib. 5.

Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.

Arus, fluuius. Vide Drys.

Arunum, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptol.

Aruzis, Mediæ vrbs. Ptol.

Arxama, Meſopotamiæ vrbs.

Arxama, Armeniæ regio. Procop.

Arxata, vrbs Armenię prope Araxen fluuiũ, & iuxta fines Atropatiæ. Strab. lib. 11.

Arxippus, III. Athenienſium princeps, imperauit annos XIX.

Aryãdes, Ægypti prætor, à Cambyſe cõſtitutus,

tus, aliquanto poſt tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. lib.4.

Arycanda, ciuitas Lyciæ, Steph.

Arymagdus, Ciliciæ fluuius, Ptol. Seguino dicitur Nigro.

Arymphæi, ſunt populi, Plin.

Arype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes, Steph.

A S

Aſa, i. medicus, aut ſanans, filius Abiam regis, 3. Reg.15.1. Par.3. filius item Helcana, 1. Paral.9.

Aſa, VI. rex Iudæorum, annis XLI. iuſtus fuit. idola confregit, annis X. pacem habuit.

Aſabel, filius Benjamin, Gen.46. qui 1. Paral. 7. Iadiel dicitur.

Aſaborum, Arabiæ felicis promontorium, apud Ptol. Mochandan Ioannes Barrius vocat.

Aſachæ, populi in montibus Æthiopiæ, abſunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib.8. apud quos maximè naſcuntur dracones.

Aſacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem ſitam ad radices montis Oetæ. Liu. lib.5. belli Macedonici.

Aſæ, vicus Peloponneſi, non procul à Genea ciuitate. Stephano, vicus eſt Corinthi populus, & alius Thraciæ.

Aſæa, mons, Suidas.

Aſæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule, Homerus lib.11. Iliad.

Aſael, i. fecit Deus, filius Seruiæ, 2. Reg.2. Frater item Ioab, 2. Reg 23. 1. Paral.22. Paral.31.

Aſaia, i. feci Dominus, ſiue factura Domini, ſeruus Ioſię regis, 4. Reg.22. Nomen item principis, 1. Paral.4.6.9.15.

Aſalaminius, Bacchus cognominatus eſt ab Ariſtophane, q.d. imbellem à naue illa Athenienſium Salaminia, qua in difficilibus rebus vtebantur.

Aſaſelphôni, filia Etom, 1. Paral.4. Lat. vmbra, vel ſubmerſio, aut ſonitus vel tinnitus vultus.

Aſaia, i. prope Dominum, ſiue ablatio vel ſeparatio Domini, pater Saphã ſcribę 4. Reg.22.

Aſama, Ptol. Mauritaniæ Tingitanę fluuius. Omirabi Caſtaldo.

Aſampatæ, populi circa Mæotim, Plin. lib.6. cap.9.

Aſan, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſ.15.19. 2. Reg. 30. 1. Paral.4. & 6. Lat. fumus, aut fumigans.

Aſana, pater Oduia, 1. Paral.9. Lat. Rubus.

Aſanca, Germaniæ vrbs apud Ptolemæum, ex qua Villanouanus Cleppern facit, Poloniæ ciuitatem.

Aſander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tauricam Cherſoneſum à continente ſeparauit, ducto per eius Iſthmum muro, à ſinu Carcinitico vſque ad Mæotim paludem.

Aſania, aut Aſana, fluuius Mauritaniæ circa montem Atlanticum. Solin. Ptol.

Aſaris, fluuius Heracleam Oetam alluens.

Aſaph, filius Parachiæ, filij Samua, 1. Paral.6. Pater item Zechri, 1. Paral.9. Lat. colligens aut finiens.

Aſar-mahat, dux Iudæorum, imperauit annis IX.

Aſarhaddon, i. ligans acumen, vel lætitiam. filius Sennacherib, qui poſt eum regnauit, 4. Reg.19. Iſai.37.

Aſoramel, nomen loci, 1. Machab.14.

Aſarela, nomen viri, 1. Paral.25. Lat. beatitudo Dei, aut intuens fortem vel quercum, ſiue greſſus Dei.

Aſarôtum, pauimentum picturæ arte elaboratum, à Græcis primum inuentum, ab α priuatiua particula, & σαίρω, verro: quòd id non euerreretur, ſed manibus purgamenta colligerentur. Papin. lib. Syluarum,

——*varias vbi picta per artes*
Gaudet humus, ſuperatque nouis Aſarota figuris.

Plin. lib.36. cap.25.

Aſaſotas, fluuius Æthiopiæ iuxta Meroem. Heliodorus Æthiopicæ hiſtoriæ lib.10.

Aſaſſus, fluuius Theſſaliæ, iuxta Heracleam in radicibus Oetæ montis effluens. Plin. Apylam vocat.

Arbáim, i. Damulæ, vel pulchritudines, ſiue militiæ, nomen viri, 2. Eſd.7.

Aſbamea, fons in Cappadocia, à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quod perpetuo ferueat: cuius aqua frigefacta periuros detegit ſi eam ebiberint, ait Philoſtratus.

Aſbamæus, Iupiter cognominatus eſt. Ammian. lib.3. Apud Asbamæi Iouis templum in Cappadocia, ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus ſeſe reſorbens, nunquam extra margines intumeſcit.

Asbel, i. ignis vetuſtatis, aut ignis defluens vel decidens, filius Benjamin, Gen.46.21. qui 1. Paral.7.11. Iadiel dicitur.

Asbetæ, populi. Num.26.

Asbetæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.

Asbitæ, vel Asbiſtæ, vel Asbeſtæ, populi Libyæ apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum inter medias arenas conditum eſt.

Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος Græcis fuligo eſt, Ouid.3. Metam.

Et niueis Leuco, & villis Asbolus atris.

Asbórus, vrbs Theſſaliæ. Step.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias, & Plato in libris de Republica.

Asbyſta, Stephano, ciuitas eſt Libyæ.

Aſca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.

Aſcalaphus, & Ialmenus fratres, Martis filij

ex Aſtioche quos dicit Homerus dominos fuiſſe Orchomeni & Minionis ciuitatum, eó quæ cum reliquis Troiam veniſſe. Iliad. 9.

Aſcalaphus, Acherontis & Orphenes Auernalis Nymphæ filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi, Aſcalaphus eam prodidit, quod decerptum ab arbore malum comediſſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi iudicio negatum eſſe reditum, conuertit eum in bubonem auem funeſtam, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Ouid. 5. Metam.

Aſcalingium, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildesheym*.

Aſcalon, i. appenſio, vel ſtatera, ſiue ignis infamiæ, ciuitas Palæſtinæ, ſiue (vt Ioſephus habet lib. 5. cap. 3.) ſuperioris Idumeæ, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit, Iudic. 14. A conditore Aſcalo Hymenæi filio vocata. Steph. Diſtat ſecundùm Egeſippum lib. 3. cap. 4. ſeptingentis viginti ſtadiis ab Hieroſolyma. Volaterran. lib 11. Georg. Item 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philiſtinorum Aſcalonitæ appellantur. Ioſue 13. 3.

Aſcalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam miſſus, vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Aſcalonia dicitur. Steph. Xanthus in hiſtoria Lydorum.

Aſcania, inſula maris mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius.

Aſcania, ciuitas Troiæ, quam condidit Aſcanius Æneæ filius.

Aſcania, Ptolem. Bithyniæ lacus. Is Caſtaldo Iſnich, Nigro Londar vocatur. At Pet. Gyllius eum Lago de Nicæa appellat, is oculatus teſtis eſt, dicítque eum fertilem eſſe piſcium, quos Græci Lilingia vocant, & quos crudos, ſole ſiccatos edere ſolent Conſtantinopolitani. Sunomenſis lacus videtur ab Am. Marcellino nominari lib. 26.

Aſcanius, Æneæ filius, ex Creuſa Priami filia, Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creuſæne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio, deinde Iſus ab Iſo Troianorum rege: poſtea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virg. 1. Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, vnde illi futuri imperij omen ſumpſerunt: Cum patre poſt multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiſo & patre mortuo, cùm apud Lauinium xxx. annis regnaſſet, Albam Longam condidit: reſtituta tamen prius in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperij gubernacula tenuiſſet, iam moriente, cum videret filium Iulum Syluium regno non ſatis aptum, Syluium poſthumum fratrem, ſed ex diuerſa matre, pietate & iuſtitia præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcanius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Pruſium: vel Phrygiæ lacus, aut fluuius Myſiæ, ab eodem ortum ducens. Virgilius 3. Georgicorum,

Illas ducit amor trans Gargara, tránſque ſonantem
Aſcanium.

Aſcanius, fluuius in Bithynia ſecundùm Ptol. qui hodie forte Aſca ex tabulis dicitur. Eſt & portus in Æolide Aſiæ.

Aſcantici, Sarmatiæ Aſiaticæ populi, Plinius.

Aſcaphus, Ægei maris inſula. Anton.

Aſcantatas, mons apud Sacas. Ptol.

Aſcanticus, mons Aſiæ.

Aſcarus, Thebanorum ſtatuarius, Pauſ.

Aſcatades, ſiue Aſtades, XVII. Lacedæmoniorum rex, regnauit an. XLI. qui funditus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcaulis, vrbs Germaniæ, Ptol. in tract. Septentrionalis.

Aſcene, ſiue Aſcenas, i. ignis quaſi diſtillans, vel quaſi aſpergens, filius Gomer, Gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuyſcones.

Aſcenez, populi, quos Græci Rhegynos vocant. Idem 51. Euſebio autem gentes ſunt Gotthicæ.

Aſchalitæ, populi, qui Rhegynes à Græcis nominantur. Ioſeph. Antiq. lib. ca. 7. Gotthicæ gentes. Euſeb. Germani, Poſtello.

Aſchelon, Achaiæ vrbs, Steph.

Aſchilacæ, Troadis populi, Plin.

Aſcia, loca Indiæ, in quibus vmbræ nõ ſunt, Septentrióque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Plin. lib. 2. cap. 73.

Aſciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emmerich*, non longè à Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Miſniæ & Cliuenſi Ducatui proxima, vt ait Tacitus, Aſtypyrgion olim ab Vlyſſe quorundam opinione nuncupata *Duysburg*.

Aſciburgius, mons Germaniæ, Ptol.

Aſcitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos, vt Plinius inquit, vtres binos ſternentes ponto, pyraticam exercent ſagittis venenatis. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſcitæ

Aſcitæ, populi circa Indum fluuium. Steph. Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tẽpore quo Pygmaliõ regnabat in Oriente, eo etiam tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades, philoſophus cęcus, qui Ciceroni libro 6. Tuſc quæſt. interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit, Vt puero non eſſet comitatior.

Aſclepiades poeta, à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeij familiaris cum in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem conſtare cibi, potúſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe condita noua ſecta, ſpretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maxime ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: & victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Plin. libr. 7. 37. De eo quoque multa refert Apuleius libro quarto.

Aſclepiades Antiochenus martyr. Æſclepiades item Myrleanus, ludimagiſter in Luſitania Hiſpaniæ regione: librum edidit de generibus eius regionis. Author eſt Strabo libro tertio.

Aſclepiades Anazarbeus, grammaticus ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodôrus, pictor ętate Apellis, Olymp. cxii. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles: huic Mnaſon tyrannus pro xii. diis dedit in ſingulos minas tricenas, Plin.

Aſclepiodorus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ac inquiſitionem cognitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodôtus, conſul, collega Afranij Annibaliani.

Aſclepion, conſul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus l ix.

Aſclepius, filius Machaonis, Auguſti & Æſculapij nepos.

Aſcletariõ, Mathematicus temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat ſe diſcerptum iri à canibus, Quapropter à Domitiano iuſſus eſt interfici & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur. Sed repentina tempeſtate disiecto funere, ſemiuſtum canes diſcerpſêre. Sueton. in Domitiano.

Aſcomarci, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plinius.

Aſconius Pædianus, hiſtoricus circa Neronis tempora, anno vitæ lxxiii. captus luminibus: poſtea tamẽ ſummo cum honore & hominum gratia, vixit annos xii. Euſebius. Hic in Ciceronis Orationes commentarios edidit.

Aſclus, ciuitas Italię. Steph. Fortè Aſculum, de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Nini vxor iiii. imperauit annis xlii. Hæc autem anteceſſit militia & triumphis, diuitiis, victoriis & imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Beroald. Iuſtin. libro primo. Oroſius.

Aſcolia, feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virgil. in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poetarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria, Sil. libro 2.

Aſcram rus miſeram penes hic Helicona colebat
Hyberno dirum, triſte æſtu, optabile nunquam.

Ouid. lib 4 de Ponto,

Intumuit vati nec tamen Aſcra ſuo.

Stephanus Bœotię vrbem ait eſſe, inde Aſcreus Heſiodus dictus.

Aſcrázapes, vel Ocrazapes, xxxviii. Aſſyriorum rex, regnauit annis xli.

Aſcruuium, vrbs Illyrici, Ptolemæo: hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum Apuliæ, memorandum clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. conſulibus. Plutarch. in vita Pyrrhi. à Stephano ἄσκλος vocatur.

Aſculum. Ptol. Picenorum in Italia mediterraneum oppidum. Aſcalo, Leandro, Stephano eſt Aſclus.

Aſcura, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Aſcurus, Colchidis fluuius. Arria. in Periplo.

Aſcus gygas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Stephanus in Damaſco.

Aſdara, Cappadociæ oppidum. Anton.

Aſdatæ, populi ſunt Caucaſi montis incolæ apud quos topazius naſcitur. Plin.

Aſdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit vii. annos, fauẽte factione Barchina: demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehenſus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridenti præbens, occiſus eſt. Liuius lib. 21. Vide Haſdrubal.

Aſdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux claſſis Carthaginenſium tempeſtate reiectus, ad inſulas Baleares, ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. Liuius.

Aſdrubal, dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus, cuius vxor, facta deditione cum paucis ante diebus à viro impetrare non

potuiſſet, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas ſeſe cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Aſdrubal, Giſconis filius, Plutarchus in vita Scipionis.

Aſdynis, inſula iuxta paludem Myridis. Stephan.

Aſea, vel Aſeates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Aſebaim, i. Damulæ, ſiue pulchritudines aut militiæ, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Aſedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ioſ. 10. 12. 13. Lat. effuſiones, ſiue decliuia, aut campeſtria, aut deprędationes.

Aſel, filius Elſa, filij Rapha. 1. Paralipom. 8. 9. Lat. prope, aut iuxta, vel ablatio, ſiue ſeparatio.

Aſelli, duæ ſtellæ appellãtur in Signo Cancri exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula quam præſepe appellant. Plin. libr. 18. cap. 35.

Aſellius Sempronius, hiſtoricus, & tribunus militum, ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam, eius belli quod literis mandauit, citatur ſæpe teſtis à Gellio.

Aſellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem, ciuitas in tribu Simeõ, Ioſ. 19. Appellatur & Azoni, 1. Paral. 4. Lat. Oſaboſſe, aut fortitudo, vel clauſura, ſcilicet oculorum vel lignum eorum.

Aſembobiti, populi, quaſi poſt Sebobotim inſulam de qua Plin.

Aſemôna, vrbs tribus Iudæ, Ioſ. 15. idem quod Aſem ſignificat.

Aſêna, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. periculum, vel tribus.

Aſena, vrbs in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. mutatio, vel duplicitas, aut dormitatio, ſiue nunc ignis.

Aſenaphar, nomen viri, 1. Eſd. 4. Lat. periculum, ſiue infortunium tauri, aut periculi incrementum.

Aſeneth, filia Putipharis, vxor Ioſeph. Gen. 41. 46. Lat. periculum, ſiue infortunium.

Aſer, filius Caath, filij Leui, 1. Paralippom. ſiue filius Core, filij Iſaac, filij Caath. Exod. 6. Lat. vinctus ſiue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Leæ vxoris ſuæ, Gen. 30. Nomen item loci, Ioſ. 17. 3. Reg 4. Lat. Beatitudo, ſiue fœlicitas.

Aſeróth, nomen idoli. Iudic. 37. Lat. Nemora, ſiue luci, aut beatitudines, vel inſidiæ, ſiue greſſus.

Aſerus, Siciliæ vrbs, Ptolem. Monreal Nigro. Forte Aſſorum & Aſſorium Stephano.

Aſchur, filius Eſrõ, filij Phares, ex Abia vxore. 1. Paral. 2. Pater itẽ Thecuæ, 1. Paral. 4. Lat. denigratus, ſiue ignis libertatis, vel albedinis, aut foraminis.

Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Aſia Nympha Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Aſio Lydo, Manei filio, Virgil. 1. Æneid.

-Libya deſerta peragro,
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor, ſuperioris pars in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum vſque Euxinum pertingit. hodie *Natolia* à Turcis appellatur, à Græco vocabulo ἀνατολὴ quod Orientem ſignificat. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphilia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria, Virg. 3. Æneid.

Poſtquam rex Aſiæ Priamique euertere gentem
Immeritam, viſum ſuperis.

Aſia, à veteribus multifariam diuiſa eſt. Hodie verò eam in quinque partes, ſecundũ præcipua eius imperia non ineptè diuidi poſſe doctis videtur. Cuius prima pars, quę Europę cõtigua eſt, & Magno Duci Moſcouiæ paret, mari glaciali, Obij fluuio, Kytaja lacu, & linea inde ducta ad Caſpium mare, Iſthmóque qui inter hoc mare & pontum Euxinum eſt, terminatur. Secunda, quæ magno Chamo Tartarorum Imperatori obedit, cuius fines à Meridie ſunt mare Caſpium, Iaxartes fluuius, Imaus mons: ab Ortu & Septentrione Oceanus, ab Occidente iam dictum Ducis Moſcouiæ regnum. Tertiam partem Ottomani ſeu Turcæ occupant, continétque quicquid terrarum eſt intra pontum Euxinum, mare Ægeum (nunc Archipelagus dictum) Mediterraneúmque, Ægyptum, ſinum Arabicũ, Perſicúmque, Tigri fluuio, mari Caſpio, & Iſthmo, qui inter hoc & pontum Euxinum videtur. Sub quarta regnum Perſiæ, quod hodie à Sophis gubernatur, comprehẽſum eſt, & habet Turcas (quibuscum ferè continuum bellum gerit) ab Occidente: magni Chami regnum à Septentrione: & in Orientem fermè & Indum fluuium extenditur: à Meridie verò mari, quod hodie Indicum, olim rubrum appellatum eſt, alluitur. Quinta pars cæteras regiones obtinet, quas nunc Indias, vti & olim nuncupant: quæ non ab vno ſolo, vt aliæ, ſed pluribus Regulis (nã quęlibet illius regio proprium ferè habet principem, quorum nonnulli etiam magno Chamo vectigales ſunt) moderatur. Loca maritima, quę ſunt à ſinu Arabico ad promontorium vſque, vulgò *Cabo de Lampo* dictum, quod eſt ad 30. gradum latitudinis borealis, ferè omnia Luſitaniæ rex poſſidet, aut

ſibi

ſibi tributaria fecit. Hanc Aſiam Strabo ſex, ab vndecimo incipiens, libris perſequitur. Ptolemæus eam tribus libris, quinto videlicet, ſexto & ſeptimo, deſcribit, item duodecim tabulis, tribuitque illi quadraginta prouincias.

Aſia, regio circa Sardes. Vide Brionia.

Aſia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Eſt & inſula Æthiopiæ. Steph.

Aſia, paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam Virg. lib. 7. Æneid.

-- & longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longè
Pulſa palus.

Aſia, Minerua cognominata eſt, cuius templum Pauſa. ait fuiſſe in ruderibus, conſtructū verò à Caſtore & Polluce ex Colcho reuerſis. Nam & apud Colchos eodem nomine templum fuerat.

Aſiâna, ciuitas Elidis. Steph.

Aſianus, Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strab. lib. 14. In libris Iuriſconſultorum vſurpatur hæc vox, vt & Syriarcharū. Sic autem dicti ſunt Sacerdotes certi, quorum munus erat ludos Theatrales in deorum honoré edere, quos propterea Ruffinus apud Euſebium Munerarios interpretatur, vt obſeruat Cuiacius, Iuriſconſ. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam Act. 19. 30.

Aſiaticus, II. conſul, Q. Aquilini collega.

Aſibe, ciuitas Meſopotamiæ, ab incolis dicta alio nomine Antiochia. Steph.

Aſida, eſt oppidum Mediterraneum in Bætica, cuius meminit Plin. lib. 2. c. 1.

Aſiel, i. fecit Deus, ſiue factura Dei, filius Sariæ, filij Ioſabiæ. 1. Paral. 4.

Aſilas, auguris nomē, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum, Virg. Æneid. 10.

Tertius ille hominum diuumq; interpres Aſilas.

Aſilas, dux Troianus, Æneid. 2.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus, & fortis Aſilas.

Aſima, nomen idoli virorum Emath. 3 Regū 17. Lat. dictum, vel poſitio, aut ignis maris.

Aſina, cognomen Corneliorum, quod à Cn. Cornelio Scipione ad poſteros eſt propagatū. Hic enim quum ſponſores ab eo poſcerentur, aſinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quaſi pro ſponſoribus præſens pignus: eámque ob cauſam Aſina poſtea dictus eſt, Macrob. lib. 1. Saturnal.

Aſinaria, feſtus dies erat Syracuſis, ab Aſinario fluuio dictus, apud quē Athenienſiū imperatores Nicias & Demoſthenes capti. Plutarc.

Aſindum, Hiſpaniæ in Turdetanis vrbs, Ptolemæo. Medina Sidonia Cluſio. Sed hæc Sidonia eſt Aſyla, Ptol. ſi Moletio creditur.

Aſine, vel Aſina, vrbs eſt Peloponneſi, iuxta Meſſeniam: vnde ſinus Aſinæus, Strabo lib. 8. & Pomp. lib. 2. vulgò *Anchora.*

Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant, in mari Adriatico. Pompo. lib. 2. & eius interpres Vadianus.

Aſine, oppidum Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc. lib. 8.

Quas Aſine cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Aſine, Meſſeniæ oppidum Ptol. in Peloponneſo. Anchora Nigro dicitur: ſed Phaneromini Fauolio, & Sophiano. Hi Aſinæi, Parnaſſi olim accolæ, Dryopes appellabantur, quod nomen, in Pelopõneſum reuerſi, diu retinuere, vt Pauſanias ſcribit. Pro Aſine, legit Plethon hoc loco (nam is quoque in deſcribenda Peloponneſo Ptol. ſequitur) Miſyne legit.

Aſine, Straboni Argiæ vicus, propinquus Naupliæ. Marius Niger Vulcanos appellat. Meſine, legit Plethon.

Aſinæ, vrbs eſt Laconicæ, ab Aſine filia Lacedæmoniis: & altera vrbs Maſſenes, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ. Steph.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus, docuit Romæ tempore Põpeij Magni, ſucceſſitq; ſcholæ Timagenis: ſcripſit bellum Cæſaris & Põpeij: primus omnium Romæ aduocatis hominib. ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio, ſūma diligentia, adeò vt quibuſdam etiam nimia videantur, & conſilij & animi ſatis: à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, vt videri poſſit ſeculo prior.

Aſinius Pollio, omniū primus Romæ bibliothecam feciſſe dicitur, teſte Plinio lib. 35. ſic inquiens: Nō eſt prętereundum & nouitium inuentum: ſiquidem nō ſolùm ex auro, argentóve, aut certè ex ære in bibliothecis dicantur illi, quorū immortales animæ in iiſdem locis ibi loquuntur; quinimo etiam, quæ non ſunt, finguntur, pariúntque deſideria, non traditi vultus, ſicut in Homero euenit: quo ſane (vt equidem arbitror) nullum eſt maius fœlicitatis ſpecimen, quàm ſemper omnes ſcire cupere, qualis fuerit aliquis.

Aſinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de Comparatione patris Pollionis & Ciceronis in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cælius. Plin. lib. 11. Epiſt. Cõtra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem. Tranquillus in Claudio.

Aſinius Capito, grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, in primáque ad Pacuuium Labeonem ſcripta erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationéſque addit. Author Gelius.

Aſiongaber, vel Heſiongueber, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, egreſſi de Hebrona. Numer. trigeſimotertio. Lat. lignum

viri, vel robuſti aut conſilium viri, vel robuſti. Nomen item portus regni Edom ad mare rubrum, Deuteronom. 2. & 2. Reg. 9. 2. Paralipom. 8.

Aſir, filius Iechoniæ, filij Ioacim, filij Ioſiæ. 1. Paral. 3. Filius item Core, 1. Paral. 6. Lat. vinctus, ſiue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Aſis, Vmbriæ mons.

Aſiſia, Ptol. Aſſeſiates vocat Plinius, Illyridis vrbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidémque multa antiquitatis monumenta extare, & locum Benbir dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam Bergane vocari.

Aſiſium, oppidum, cui mons imminet: & Aſiſinates, eius oppidi incolæ, Plin. & Ptol.

Aſius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus, & Hectoris auunculus, hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit Hom. in Iliade.

Aſius Iupiter, cuius vetuſtiſſim. phanum in Creta fuit, teſte Steph. ſic dictus ab Aſo Cretę oppido, quo in loco colebatur.

Aſius, Manæi Lydi filius, Aſiæ nomen dedit.

Aſius, Ptol Semnonum fluuius in Italia. Æſeum hodie.

Aſius, campus prope Cayſtrum fluuium. Homer ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Stephanus.

Aſmodæus, nomen dæmonij. Tobiæ 3.

Aſmura, Ptol. Hyrcaniæ vrbs eſt, quam Marcellinus Azmornam vocat.

Aſom. ſextus filius Iſay, 1. Paral. 2. filius item Ierameel primogeniti Eſrom. 1. Paral. 2. Lat. feſtinatio eorum, ſiue ieiunans.

Aſom, ciuitas in tribu Simeon. 1. Paralip. 4. quæ & Aſem, Ioſ. 19. Lat. os, vel fortitudo, vel clauſura oculorum, vel lignum eorum.

Aſnáa, nomen viri, 2. Eſdr. 2. Latin. rubus, aut Syriacè inimicus.

Aſónia, vrbs à Romanis capta: poſt conditam vrbem anno CCCCXLI.

Aſopei, populi gentis Epiroticæ, qui Acarnaniam inhabitant Strab. lib. 7.

Aſópia, regio Aſopo fluuio finitima.

Aſopiades, Æacus, Aſopi nepos, pater Æginæ matris Æaci, Ouid. lib 7. Metam.

Huic Aſopiades petis irrita, dixit, &c.

Aſopis, regiuncula Peloponneſi, in tractu Achaiæ, circa Phliuntem, ab Aſopo fluuio, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plin. libr. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Aſopiam appellat.

Aſopodorus Phliaſius poeta, qui primus poſt Antheam Lindium ex compoſitis nominibus poeſim excogitaſſe dicitur.

Aſopus, fluuius Aſiæ, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Aſópus, fluuius Bœoticæ, Thebas, Platæas, & Tanagram præterfluens. Hunc poetæ Æginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuerſus, Æacum ſuſcepit. Quod cùm reſciuiſſet Aſopus, vndas ſuas in aſtra euomens Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronymicũ fœmin. quo poetæ vtuntur, pro Ægina Aſopi filia. Ouidius 6. Metamorph.

Aureus vt Danaen Aſopida luſerit ignis.

Aſopus, fluuius Peloponneſi in Chronio monte naſcens, Mediam præterfluit non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influẽs.

Aſópus, fluuius in Paro inſula. Strab. lib. 8.

Aſópus, Achaiæ fluuius; per Bœotiam in Epidaurum fluit.

Aſopus, Ptol. Laconiæ oppidum Mediterraneum, Rampano à Nigro interpretatur.

Aſopus, Liuio Macedoniæ fluuius, Heracleam alluens. Sunt qui eundem eſſe putant cum Apilas Plinij. Quatuor fluuios huius nominis Aſopi, in Græcia numerat Strab. lib. 8.

Aſopus, Ptol. Corinthiacæ regionis fluuius, quem Theuetus Arbon vocat.

Aſor, vrbs aut regio Arabiæ. Ierem. 49. & Iud. 4. Vide Haſor.

Aſorhaldan, rex Aſſur, 1. Eſdr. 4. Lat. ligans acumen vel lætitiam.

Aſoth, i. faciens vel factura, vel tineæ veſtimentorum, filius Iephat, filij Heber. 1. Paralipom. 7.

Aſórus, fluuius, Liuio lib. 6. Dec. 4. alluit Heracleam, ſitam in radicibus montis Oetæ. Hũc eſſe conijci poteſt, de quo Plinius lib o 4. capite 10. Hic à Bocatio Aſſaſus, ab alijs Aſurus vocatur.

Aſpagones, populi Indiæ, regionem Vitis & lauri & buxi, pomorúmque omnium in Græcia naſcentium fertilem incolentes, Plin. libr. 6. c. 21. Solin.

Aſpaláthia, vrbs Taphiorum. Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ, Steph.

Aſpar, Garamas quidam: de quo Pontanus,

Hinc Aſpar Garamas quo non præſtantior alter
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aſpaſia, Maleſia, ſophiſtriæ & rhetorices magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cum eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutar. in Pericle, & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦσι.

Aſpaſius ſophiſta, Rauennas Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſanię & Hippodromi, ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos Suid. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius, quoniam de byblo, i. de papyro librum condidit: conſcripſit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianũ principem, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aſpaſius,

Aſpaſius, Tyrus de Continente variam hiſtoriam ſcripſit, Suidas.

Aſpáchines: Perſa cum Mario in Magnum Smerdim coniurauit. Herodot. lib. 1. hiſtor. 3.

Aſpania, Hiſpaniæ oppidum. Hirtius de bello Hiſp.

Aſpella, Cypri inſulæ nomen. Plinius libr. 5. cap. 31.

Aſpendus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificiũ. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eo quod author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primum obuium ſacrificare voluiſſet, ocurrit illi ſus. Pompon. libr. 1. Steph. ab Aſpendo conditam ſcribit.

Aſpendius citharœdus, prouerbio dici ſolet in eos, qui rei nullius quàm priuati ſui cõpendij rationem habent. Tractum ab artifice quodã Aſpendio, qui tam leuiter ſiniſtra manu citharę ſuæ chordas mouebat, vt ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perueniret. Cicer. in 3. Verrina.

Aſper conſul, Aricuindi collega.

Aſperum mare, qui & Sinus barbaricus. Ptol. Troglodyticus Sinus Plinio eſt. Eum maris tractum obtinet qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Aſphoces, populi in Cypro. Steph.

Aſphalius Neptunus dictus, quòd illi facerent ſacra, qui terræ motuum ceſſationem vellent.

Aſphaltus, vel Aſphaltites, lacus Iudææ in Pentapoli: in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihilque præter bitumen gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt. Solinus & Iuſtin. lib. 36. Huius lacus aqua Aſphaltum appellatur, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitis Medeæ inuolucrum ab Iaſone demandatum intinctum fuerat.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuæ 1. Macha. 9.

Aſphanes, i. pharetra aſperſionis vel diſtillationis, ſiue magus aſperſus præpoſitus eunuchorum regis Nabuchodonoſor. Daniel. 1.

Aſpis, Numidiæ promontorium, à clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, inſula maris Mediterranei. Plinius lib. 5. capit. 31.

Aſpis, inſula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis Clypea. Silius,

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Strabo, Coſura inſula eſt ante Aſpidem ſita, Carthaginenſem vrbem quã Clypeam vocant.

Aſpis, promontorium Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aſpis, Africæ mons, Straboni prope Taphitim promontorium. Meis dici putat Auguſtinus Curio.

Aſpis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Perſei Patre cõdita: & inſula inter Lebedũ & Teum, aliàs Arconeſus dicta: alia Pſyris vicina: alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam.

Aſpiſij, Scythiæ intra Imaum mõtes: Populi quoque ibidem. Ptolem.

Aſpithra, Synarum vrbs. Ptolem.

Aſpledon, Phocenſium vrbs. Pauſan. Hanc Euſtathius vocatã Apricam dicit, quod hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro 2. Iliados, & Stephanus.

Aſpledon, Achaiæ vrbs, quæ à nonnullis Spledon dicta fuit, deinde etiam Eudelus: quo nomine etiam eius ager nominatus fuit. Strabo. Vide Hyettos.

Aſpona, ciuitas Galatiæ. Anton.

Aſporatius conſul, Herculani collega.

Aſporênus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quod aſper & ſterilis ſit: vnde templum, quod ibi eſt matris deorum, Aſporenum dictum, dea quoque ipſa Aſporena dicta. Strab. libr. 13.

Aſpirandus, Longobardorum rex, regnauit III. menſibus.

Aſpiri, duo conſules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aſpurgitani, populi circa Mæotidem paludem. Steph.

Aſriel, filius Ialeleel. 1. Paral. 4 Lat. Beatitudo Dei, vel intuitus fortis, aut greſſus Dei.

Aſriel, (idem ſignificans quod Aſrael) filius Galaad, filij Maſcir, filij Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. Eſriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. Num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Steph.

Aſſabinus, Iupiter cognominatus eſt & multa ceremonia olim cultus apud Arabes. Plinius lib. 12. cap. 19.

Aſſacana, Indiæ regio, in qua eſt Mãgoſa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Aſſaceni vocantur huius populi.

Aſſara, Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Selſis Caſtaldo.

Aſſaracæ, Libyæ interioris gens. Ptolèm.

Aſſaracus, Trois regis Troiani filius frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater Æneæ. Virg.

Et genus Aſſaraci.

Aſſaradon, vltimus Aſſyriorum rex, Sennacheribi filius.

Aſſedim, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. Venationes, aut inſidiæ, vel latera, aut Syriacè, deſtructiones.

Aſſedones. Vide Eſſedones.

Aſſem, nomẽ viri, 1. Paral. 11. Lat. nomẽ, vel no-

minatus, ſiue poſitio vel poſitus.

Aſſera, vrbs Chalcidenſium. Steph.

Aſſeriates, Plinio Alpini populi. *Val de Sara*, fortè, inquit Simlerus.

Aſſeſiates, populi Illyriæ in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo cōuentu ius habent Italicum, immunéſq; dicuntur. Plin. lib. 3. c. 21.

Aſſeroma, Hiſpaniæ oppidum, intra Bracaram & Aſturicam. Anton.

Aſſeſus, vrbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominum inter Iudæos. Mach. 7. 2. Macch. 14.

Aſſidona, Hiſpaniæ Bæticæ regio, quā hodie *Xeres de la Frontera* vocant.

Aſſinarus, Siciliæ fluuius. Thucyd.

Aſſiſia, apud Mileſios Pallas dicta eſt, vel Aſſeſia ab Aſſeſo Mileſiorum oppido in quo templum habuit. Palæph. lib. 2.

Aſſo, Baſtetanorum oppidum. Ptol. in Hiſpania Tarraconenſi. Oſſea Moletio, in ſua Geographia. Ptol.

Aſſon, Lyciæ ciuitas maritima in edito ſita promontorio, ad quam parum tutum eſt accedere. Vnde locus Nicoſtrati citharœdi, Aſſon eas, vt citius ad exitij terminos peruenias. Altera eſt in Æolide. Tertia in Myſia. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, Cleantis philoſophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plin. 5. 30. Hanc Paulus adnauigauit, Act. 20. & 27.

Aſſóriū, vel Aſſorum, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aſſórum, mons Sami, à quo fluit Amphilyſus. Steph.

Aſſorus, Mygdoniæ regionis in Macedonia vrbs.

Aſſos, ciuitas Cretæ, vbi vetuſtiſſimum Iouis templum. Steph.

Aſſos, vel Aſſus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici, aliàs Nicoſtrati dictum, Qui celeri paſſu Aſſum it, mortis periculum adit. Plin. lib. 36. cap. 17. In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Ex Hac fuit Cleantes, Philoſophus Stoicus, qui Zenoni ſucceſſit.

Aſſos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, prope Cayſtrum. Steph.

Aſſuerus, pater Darij regis Medorum. Dan. 9. 1. Eſd. 4. Hic à Metaſthene Perſa Artaxerxes Aſſuerus vocatur. Ioſepho fuit Cyrus, Xerxis filius, qui poſt Darium patruum Perſis imperauit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit XL. annis. Heb. Aſchachuerosch, i. Princeps & caput.

Aſſum, Troadis promontorium. Ptolem. *Santi quaranti*, Sophiano.

Aſſur, id eſt inſidians, ſiue beatus aut aſpiciens vel gradiens, filius Sem. Gen. 10. de terra Sennaar egreſſus. Gen. 10. Iſa. 7.

Aſſur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Salomon, quo nomine dictus eſt filius Sem.

Aſſuri, nomen loci. 2. Reg. 2. Lat. Beatitudo, aut intuitus vel greſſus.

Aſſurim, filius Dedan, filij Iecſan, Gen. 25. Lat. Inſidiantes, ſiue beati, aut aſpicientes, vel gradientes.

Aſſyria, regio maioris Aſiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occaſu Meſopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Suſiana. Tibullus,

Eique Arabes diues & Aſſyria.

Plin. lib. 5. c. 12. Aſſyriam docet Syræ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt Adiabene, Strabo autem libr. 6. longè latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata eſt Iuſtin. lib. 1. & Herod. lib. 7. quanquam multo latiores Syriæ fines fuerūt, quàm Aſſyriæ. Dicta eſt autem Aſſyria (vt refert Auguſtinus lib. 15. De ciuita.) ab Aſſur filio Sem. In Aſſyria autem fuerunt XVIII. regna.

Aſſyrij, populi poſt Euphratem loca tenent, amne tamē à Babyloniis diuiſi. Herodotus eoſdem populos cum Syris eſſe dicit, ſed à Græcis Syros, à Barbaris Aſſyrios vocari. Hi ſolebant in viis ægrotos proponere, & exquirere à prætereuntibus, ſcirentne aliquod morbi remedium: coma vtebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, & clypeos geſtabant & pugiones: clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deum quem ſuum habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Aſſyrij dicti ſunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Aſſyrius eſt vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Aſſyrij & Babylonij vxores ex publica emebant auctione, quod etiam hodie apud Arabes & Sarracenos ſeruatur. Pol. Verg. lib. 1. c. 4. de rer. inuent.

Aſta, ciuitas Æſtuaria, inter ſacrum promōtorium & Herculeas columnas. Eſt & Aſta in Liguria, non longè à Nouaria diſtans. Claud.

...nec plus pollentia rebus

Contulit Auſonis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Plin. lib. 55. c. 12. Drangianæ item vrbs. Ptolem. & Indiæ locus. Arrian. in Periplo.

Aſta, colonia Bæticæ Hiſpaniæ, non procul à Gadibus. Pom. lib. 3.

Aſta, Ptol. Turdetanorum in Hiſpania vrbs, Regia cognominatur à Plinio, Xerea Moletio dicitur, *Xeres de la Frontera* Nauagiero.

Aſta, colonia, Ptol. Liguriæ vrbs in Italia. Aſti Leandro.

Aſtabeni, Hyrcaniæ populi. Ptol.

Aſtabóras, Ægypti fluuius. Ptol.

Aſtabóras, Æthiopiæ fluuius iuxta Meroen. Helio. lib. 10. Æthiopicæ hiſtor.

Aſtacana, Bactrianæ vrbs, Ptol.

Aſtacāprū, Indiæ promontoriū. Arr. in Perip.

Aſtaca

Aſtacapra, Indię intra Gangem vrbs. Ptol.

Aſtacenum, æſtuarium in Hiſpania Bætica. Ptol.

Aſtacenus ſinus, Propontidis pars, hodie *Golfo de Nicomedia.*

Aſtaces, fluuius in Pontum defluens, Plin. lib. 2. cap. 103.

Aſtaces, fluuius campos irrigans, in quibus oues paſtæ, nigro lacte æquè gentes alunt. Pli. lib. 2. c. 103.

Aſtacilicis, Mauritanię Cæſarięſis vrbs. Ptol.

Aſtacœni, populi Indiæ, mediam regionem inter Gophen atque Indum habitantes. Strab. lib. 15.

Aſtacures, Africę Propriæ gens. Ptol.

Aſtacuri, Libyæ interioris populi. Ptol.

Aſtæ, Thraciæ gens. Steph.

Aſtageni, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Aſtanda, Ariæ oppidum. Ptol.

Aſtacus, Aſię vrbs, ſinum à ſe cognominat Aſtacenſem, ab Aſtaco Neptuni & Olbiæ Nymphę filio. Arianus in Bithynicis. Strab. Megarẽſium coloniam eſſe ait. Eſt & ciuitas in Acarnania, Plin. li. 5. & altera Bithyniæ, item regio Byzantiorum, & Cephaloniæ colonia. Steph.

Aſtages, fluuius in mare Põticum defluens.

Aſtaochia, vxor Tlepolemi, quam ex Ephira Peloponneſi vrbe rapuerat.

Aſtapa, Liuio Hiſpaniæ vrbs, quam Nauigierus putat hodie Steppa dici. Vide Siſa Pone.

Aſtapæi, Libyæ populi. Steph.

Aſtapas, fluuius Aſię, quem Aſtoſabam à nõnullis nominari ait Steph. lib. 10. in deſcriptione Ægypti. Plin. tamen lib. 5. c. 9. Nilus, inquit, Aſtapus cognominatus eſt, quod illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem, qui & Aſtabores læuo alueo dictus, hoc eſt, ramus aquæ venientis è tenebris. dextro verò Aſculapes, quod latentis ſignificationem adiicit: nec ante Nilus, quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.

Aſtapus, fluuius, Meroen inſulam Æthiopię alluens. Niger ſcribit eum accolis Albàui dici, Abanhi Barrius. Vide Nilus.

Aſtaracon, ſeu Aſtarte, Cicer. de nat. Deorum, mater Veneris, quam poſtea Adoni nupſiſſe dicit.

Aſtarimus, frater Aſtarti, Tyri rex, regnauit annis 9.

Aſtaroth, antiqua ciuitas Og regis Baſan, in qua primum habitauerũt Gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſe. Sũt autem duo caſtella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Aſtaroth, i. greges, ſiue diuitiæ, aut faciẽs explorationem, ſeu tinea legis, vrbs in campeſtribus Moab. Deut. 1. Ioſ. 9. & 13. Gigantum terra, quos Cador-Lahomer interfecit, Geneſ. 14. quo loco dicitur Aſtaroth Carnaim in ſupercilio Sodomorum ſita, poſtremo Leuitis conceſſa. 1. Paral. 7. Fuit & Deus Philiſtæorum à Iudæis ſublatus. 1. Reg. & à Salomone redintegratus. 3. Reg. 11. Aſtaroth eſt pluralis nu. erant idola formam ouium præ ſe ferentia 1

Aſtárte, Syriorum numen non aliud, quàm Veneris, fortaſſe aut Iunonis: ſacræ literæ Aſtartem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitatis nomen, & inſula in Æthiopia. Step. & Paleph. lib. 2. Vide Philadelphia.

Aſtártus, Tyri rex, regnauit annis XXXIII.

Aſtaſana, Ariæ oppidum. Ptol.

Aſte, populi Thraciæ. Steph.

Aſtelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſtenas, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Strab.

Aſter, nomen vrbis.

Aſter, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammatum Græcorum.

Aſteria, vel Aſterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgẽtius, poſt vitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam verſa, oppreſſa fuit: eique ex eo cõcubitu Herculem peperit. Quæ tãdem Iouis aduerſa, eiúſq; fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quę Græcè vocatur ὄρτυξ, nomẽnque dedit inſulę, in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa, & ab eiſdẽ huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit, & primo Neptuno ac Doridi conſecrata eſt: poſtea Delos dicta, in qua in inſula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Aſteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſteria, parua inſula inter Cephaloniam & Ithacam, Hom. ἀστρεὺς dicta. priſcũ nomen Deli.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydiſſus vrbs Cariæ. Steph.

Aſteria, inſula in Archipelago mari, quæ alio nomine Delos nũcupatur, in qua primum poſt diluuium ſol apparuit, & ab eo primũ eſt illuſtrata, vnde antiquitas eam Apollini conſecrauit, quod illic natus eſſe videretur: ibique fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vſu habitus: quare Pyrpilos eſt cognominata, Oroſ. lib. 1. c. 7.

Aſteria, ſiue Aſteris, Straboni & Auſonio in Perioche, 4. Odyſſeę. Inſula inter Ithacam & Cephaleniam. Didaſcalio Sophiano.

Aſterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

--celer Aſterion, quem matre carentem
Cleræus gemino, fouit pater amne Cometes.

Aſterion, Achaiæ fluuius in Nemea inſula, vel ſylua placidè effluens, fructuũ iuxta ripam abundantiſſimus. Strab. lib. 4. Theb.

--cum dixit & æquus
Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.

Aſterion,ciuitas Theſſaliæ.Homer. Οἵτ' ἔχον ἀστέριον τιτανοί τε λευκὰ κάρηνα. dicta,quod in alto ſita monte,velut aſtrum fulgeat. Euſtat. Perſia nunc vocatur. Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

Aſterion,mons Peloponneſi ad ſinum Argolicum. Plin.lib.4.c.5.

Aſterion,herba naſcens in agro Argiuo ad ripam fluuij eiuſdem nominis,cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſteris,inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo,Homer.Odyſſ.4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι αὔλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. id eſt,
Saxea nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris,haud ingens,portus dans puppibus aptos,
Quos ſubeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria vocatur eidem Straboni lib.2. Eſt & Aſteria ciuitas Hiſpaniæ,Ptol. Fuit item Titoni filia, & Latonæ ſoror.

Aſterium, ciuitas Theſſaliæ, quæ nunc Perſia dicitur.

Aſterius,loci nomen in inſula Tenedo. Plutarchus.

Aſterius, Cretenſium rex, regnauit annis XXII.

Aſterius,conſul,collega Protogenis.

Aſteropæus, filius Pelagonij, cum Pæonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occiſum Patroclum occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Aſteropeius, Spartanus nobilis,qui Lycurgum in formanda rep.iuuit.

Aſteruſia,mons Aſiæ vel Cretę,ad meridiem mare ſpectans,cuius coloni ciuitatem eiuſdem nominis ad Caucaſum ædificauerunt. Stephanus. vrbs item Arabiæ fœlicis. Diodorus libro 5.

Aſthæa,Gedroſiæ inſula.Ptol.

Aſthagura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Aſtiæ,regio Thraciæ,Plin.4.lib.c.11.

Aſtiæ,promōtorium Europęum,ad Boſphorum Thracium,Cecrium vulgo.Pet.Gyllius.

Aſtiagis, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Aſtorgius,filius Galeoti Foroiulieſium principis,qui cum longam obſidionem Cæſaris ab Alexandro pontifice patre miſſi ſuſtinuiſſet,ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus eſt.Iouius.

Aſtorum,regio Thraciæ.Steph.

Aſticla.Vide Aſtypalea.

Aſtica,regio Thraciæ.Plin.

Aſtigi, vrbs Bæticæ Hiſpaniæ,à qua Aſtigitanus ager.Plin.

Aſtiochia, mater Tlepolemi, filij Herculis quā rapuit ex Ephyre ciuitate Laconię.Boccat.

Aſto,Proſopitis Nomi Ægypti ciuitas& metropolis,vbi Saturnus colebatur.Epiph.

Aſtoa,vicus Arabiæ fœlicis.Ptol.

Aſtomi,Indiæ populi.Plin.cap.2.lib.7.ad extremos fines Indiæ ab Oriente circa Gangem, ſine ore,corpore toto hirti, veſtiti frondium lanugine, halitu tātùm viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus, potúſque nullus: tantùm radicum florúmque varijs odoribus,& ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant,longiore itinere viuunt,ne deſit olfactus: grauiore paulo odore haud difficulter exanimantur.Hæc Plin.

Aſtonia,Germaniæ vrbs.Ptol.

Aſtrahę, vna Cycladum, Caſos poſtea dicta.

Aſtręa, Aſtræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia : quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cœlum aſſumpta eſt,& in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea Virgo eſt nominata.

Aſtræa,iuſtitia.Ouid.1.Metamorph.

Vltima cœleſtum terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia Iuſtitia dicta eſt,vt ſcribit Aratus,

-nam cùm adhuc terras habitaret,
Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.

Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cœlum.Vnde ait idem Aratus,

Et cœli ſortita locum,qua proximus illi
Tardus in Occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtræa,ciuitas Illyriæ.Steph.

Aſtræus,fluuius Macedoniæ.Ælian.

Aſtrampſicus,author antiquiſſimus,ſcripſit de cura aſinorum,& ὀνειροκριτικά,id eſt,de coniectatione ſomniorum.Suidas.

Aſtrapæus,dictus Iupiter à coruſcatione.

Aſtraſſus, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol.

Aſtrata,Arabici ſinus inſulæ, apud Ptol.Caiaſſa ex tabulis apparet.

Aſtratæa, Minerua apud Laconas dicta eſt, quòd Amazones vlterius progreſſæ non fuiſſent, Atheniſque finem belli gerendi feciſſent: nam ἀστρατεία Græcis pax eſt, quando ſcilicet ceſſatur à bello.

Aſtræum,oppidum Macedonię:& Aſtræi populi ſunt eius vrbis incolæ.Ptol.

Aſtræus,vnus ex Titanib. qui cōtra deos arma ſumpſit. Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtręam virginem, necnon & omnes ventos, quos cum fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent, omnes armauit,& inſuper emiſit.

Aſtræus,vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perſeo vim inferre conati,ab eodem ſunt inter-

interfecti. Ouidius quinto Metamorphoſeos,

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtreus.

Aſtricata, Arabici ſinus inſula. Ptol.

Aſtrobi, Indica gens. Arrian.

Aſtrologus, Hercules dictus eſt, quòd eo die ſe flammis iniecit, quo futura erat Solis obſcuratio. Feſtus.

Aſtromela, vrbs Narbonenſis prouinciæ maritima Auaticorum. Plin. lib. 2. ca. 4.

Aſtron, Troadis fluuius, ex Ida monte oriens. Plin.

Aſtrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Aſterope.

Aſtúia, Germaniæ vrbs, Ptolem. vulgò *Bodenhuſen.*

Aſtur, qui ab Aſturia eſt. Martial. de Aſturconibus,

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis,
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equis.

Aſtur, Hetruſci cuiuſdam nomen proprium, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

Aſtura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plin. lib. 3. Antium colonia flumen Aſtura & inſula, & lib. 33. Tenuit & noſtra memoria nauem Caij principis ab Aſtura Antium nauigantis. Feſtus. Stura flumen in agro Laurentio eſt, quod quidam Aſturam vocant. Ad hoc flumen Cicero occiſus fuit.

Aſtura, Hiſpaniæ fluuius.

Aſtura, qui & Stura Latij fluuius, de quo Feſtus inquit: Stura flumen in agro Laurentio eſt, quod quidam Aſturam vocant. Stora hodie dici ſcribit Leander, qui ſubiungit eum à Plinio Nymphæus appellari, ſed pace Leandri dixerim, Stura, & Nymphæus duo, diuerſáque eſſe flumina apud Plinium. Storas Straboni nuncupatur, Aſtura etiam Aſturum flumen eſt Oroſio lib. 6. c. 21.

Aſtures, Hiſpaniæ populi, Callœcis proximi aurifodinis, & equis quondam volutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio eſt. Plin. li. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus Aſturiæ nomen habet.

Aſtúria, regio & ciuitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam, ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcones vocantur: hodie Pyrenæos montes vulgus *Aſturias* vocat.

Aſturica Auguſta, Aſturum in Hiſpania vrbs. Ptolem. olim Roma. vulgo *Aſtorga.*

Aſturicani, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolemæus.

Aſturum lucus, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. hodie *Ouiedo.*

Aſtuſapes, Nili fluminis Ægypti nomen Plin. lib. 5. cap. 9.

Aſty, vel Aſtu Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ vrbes vocabantur, Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph. pagus Ægypti, iuxta Canobum. Diodor. Steph.

Aſtyages, proprium regis Troianorum & Aſſyriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus, Troianus, à Neoptolemo interemptus, vt ſcribit Homer. lib. 6. Iliad.

Aſtyanáſſa, Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſſima, prima de variis concubitus modis librum conſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantine. Suidas.

Aſtyánax, quaſi vrbis princeps. ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator ſiue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatũ bellũ inter Troianos & Græcos, quem Vlyſſes naues è Sigeo ſoluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hũc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Æneid.

Paruúmque manu Aſtyanacta trahebat.

Aſtycratia, filia Æoli. Hom. Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas, Athenienſis, edidit tragœdias 42. vicit 5. Primus ex auditoribus Socratis ad poeticam ſe conuertit.

Aſtydamas, ſuperioris filius, & ipſe tragicus, cuius tragœdias nonnullas commemorat Suidas.

Aſtydamas, hiſtrio fuit Morſimi filius. Huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quòd in agendo Parthenæum ſeſe grauiter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur: vnde factum prouerbium, Aſtydamas ſeipſum laudat.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus Myleſius, ab Ariobarzane, Perſarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuiis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur. Leon. Tho. lib. 3. c. 90.

Aſtygis, Turdetanorum in Hiſpania Bætica vrbs. Ptolem.

Aſtylus, vnus ex Centauris, futura prænoſcens, fratres monuit ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent: exortóque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid.

Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge ad Herculeos, inquit, ſeruaberis arcus.

Aſtylus, vel Aſtylius, Crotoniata, curſor, tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo & dolicho. Quòd autẽ in vltimo ſe Hieronis magiſtrum ac Syracuſanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, ſtatuam eius fregerunt, eiúſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in legibus, qui eum non tam curſu, quàm

perpetua virginitate clarum prædicat.

Aſtymedûſa, Oedipi vxor, quã, repudiata matre prius matrimonio ſibi coniuncta, ſed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis inſenſum parentum faceret, apud patrem eos accuſauit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent: quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, alio nomine Chryſeis, Chryſæ ſacerdotis Apollinis filia, quam Achilles, Lerneſſo expugnato, ſecum abſtulit, occiſo eius viro Myrnete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. vide Chryſeis.

Aſtynomi, Athenis decem erant viri, quibus cura pſaltriarum & tibicinum (alij addunt, & viarum) incumbebat, de quibus Plato lib. 6. de legibus.

Aſtynous, princeps Troianus à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Aſtyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Aſtyochia, vel Aſtyocha, Actoris filia, quam in cænaculo paternæ domus Mars oppreſſit, Homerus lib. 2. Iliad. vide Aſtiocha, ex qua genuit Aſcalaphum & Iſmenum fratres.

Aſtypalæa, vna è Cycladibus, Plin. & Strab. lib. 10. Vadianus putat Aſticlam apud Pomponium corruptè legi pro Aſtypalæa. Stephan. numerat & alias quatuor Aſtypalæas, quarum vna ſit in Coo: tertia, ciuitas inter Rhodum & Cretuam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte,

Cunctáque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Aſtypalea, inſula maris Ægæi apud Strabonem. Stephano item Pyrrha, Pylæa, & Theon trapeza, id eſt, deorum menſa dicitur. Sophianus eam Stampaliam vocat.

Aſtypale, les, ciuitas in Aſtypalæa inſula, in qua Apollo colebatur, qui propterea Aſtypalæi cognomen adeptus eſt.

Aſtypalienſes, populi, de quibus Strabo libr. 3. Aſtypalienſes itaque qui Rhetiũ tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod nunc Poliſina nominatur, in loco non valde idoneo, quapropter citò euerſum eſt.

Aſtyphilus, Poſſidoniates, vates fuit qui Iunioni Athenienſi, cui erat familiaris, mortem prædixit ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cymone.

Aſtyr, Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Aſtyres populi Gallæcis proximi dicti ſunt.

Aſtyra, regio Italiæ Steph.

Aſtyra, vel Aſtyrũ, ciuitas Myſiæ iuxta Troadem: Eſt & vicus prope Adramittum: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Aſtyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias Steph.

Aſtyris, regio Italiæ. Steph.

Aſtyron, vrbs in receſſu Illyrici maris ab Argonautis condita, & à Colchis Polas dicta. Strabo ex Callimacho.

Aſuada, Palæſtinæ oppidum. lib. Notit.

Aſuciandæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſula, oppidum in agro Brixiano.

Aſulani, populi apud Plinium, lib. 3. ca. 5. qui Ætolani.

Aſura, oppidum proximè Philiſcum ad Euphratem, à quo ad Seleuciam decem dierum eſt nauigatio. Plin. lib. 5. c. 26.

Aſſus. Vide Aſſos.

Aſurus. Vide Aſoros.

Aſychis, rex Ægypti. Herod. lib. 2.

Aſylas, vates quidam, Virg. 10. Æneid.

Aſylum, templum à Romulo, Rheæ Iliæ veſtalis virginis filio ædificatum.

Aſynaritus, viri nomen. Rom. 16.

Aſyphus, Marmaricæ mons. Ptol.

A T

Ata, ſiue Ate, Ates Latinè dici poteſt noxa, detrimentum, nocumentum. Hanc exiſtimauit Homerus eſſe dæmonẽ humano generi noxiũ.

Atabuli, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipua ſpirans, Horatius, lib. 1. Satyra 5.

Incipit ex illo monteis Apulia notos

Oſtentare, mihi quos terret Atabulus.

Ideo Attabulus Apulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quaſi ἀπὸ τοῦ ἄτην βάλλειν quòd nocumẽtum peſtilentiámque inferat. Ventum hunc, Horatianum appellat Gellius lib. 2. c. 22.

Atabyria, inſula quæ poſtea Rhodus. Plin. lib. 5. c. 31. vide Rhodus.

Ataburis, mons altiſſimus in Rhodo inſula. Strabo lib. 14.

Atabyrum: mons Rhodi & Siciliæ, item Perſiæ ciuitas à Telechine quodam Atabyrio, vnde Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyræ boues, quæ ibi educatæ ingruente aliquo malo mugire ſolebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atacini, populi Narbonẽſes, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, i. Rhamus, ſiue ſpinetum, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filij Iſrael ſuper morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus millibus à Iordane, qui locus dictus eſt poſtea Planctus Ægypti, Geneſ. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eo quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atea, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Ariſtæi filius ex Autonoe Cadmi & Hermonis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalantis filia Cenei, vel Schœni, regis in Scyro inſula, poetis cantatiſſima, cuius fabulam Ouidius refert lib. 10. Meta. vide Abantia. Alio nomine à Propertio, quemadmodum & Hippodamia Iſchomache dicta, quam idem Iaſij Argiuorum regis filiam facit, cùm inquit,

Mena-

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contudit Iaſidos.

Hæc itaque cùm pedū agilitate præſtaret, curſu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur, nuberet, victos autem occideret. Multis igitur ſuperatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, cum ea in certamen venit, acceptis tamen priùs à Venere tribus aureis malis, in Heſperidum horto natis, quæ currēs ſenſim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene eſt ſuperata: itaque pacta conditione nupſit. Porrò cùm in templo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata, eos in leones commutauit, ſuóque currui ſub iugauit: Ouid. lib. 10. Metam.

---dubium Megareius heros
Gaudeat, an virgo magis hic Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulę Atalantem Calydoniam virginem ſemper in venatibus, ſemper in ſyluis, non tumentes vteros fœminarum, faſtidiáque cōtemptus, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem. Hæc virginitatis conſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, & vnà cum cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Ætoliam à Meleagro Oenei regis filio, ad aprum Calidonium perimendum vocata, prima aprum ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidem Meleagro, à quo ob formæ elegantiam maximè diligebatur, nupſit, & ex eo Parthenopœum ſuſcepit.

Atalantia, vrbs ab Athenienſibus condita, iuxta Locros, & inſulam Pyreum. Steph.

Atalanta, fons in portu Cyphantarum, dictus, quod ibi venatrix fœmina æſtu languida conſederit, & petra venabulo eius percuſſa laticem præbuerit. Pauſan.

Atalante, eſt exigua inſula Eubœę adiacens, è regione Opuntiorum, Thucyd. lib. 2.

Ataphyni, gens Arabiæ Steph.

Atarantæ, Libyæ populi. Arr.

Atabitis, ciuitas in Propontide inſula. Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Aſſyrios. Strab. li. 16. ab aliis Atargatis dicitur, vide infrà

Atara, 1. Corona, altera vxor Ieremael primogenit. Eſron, filij Phares, filij Iudæ 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Lesbum. Steph.

Atarnes, Darij Perſarum regis frater, à quo locus quidam Myſiæ contra Lesbon Atarnes dictus eſt Herod. lib. 7.

Atarnes, Herodoto Scythiæ fluuius eſt. Morauiam nunc appellari putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ouid. in Ibin. *Aut vt Atarnites inſutus pelle iuuenci*
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam Acharnides legunt: ſed Turnebus ſic emendat, & de Hermia Atarnæ tyranno intelligit. Ariſtotelis neceſſario & percharo.

Atarnus, fluuius Italiæ, in ora Ferentanorum, per agrum Adrianum, in mare Adriaticum illabens. Plin. lib. 3. c. 12. 13.

Ataroth, ciuitas in tribu Gad. Num. 32. Lat. Coronę, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis, aut conſilij inebriationis vel ſaturitatis.

Ataroth adar, ciuitas in tribu Ephraim, Ioſue 16 Lat. Coronæ, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis pallij ſiue potentiæ aut magnitudinis.

Ataphérni, populi Arabiæ maioris. Steph.

Atas puer, Vipſano conſule, à meridie ad veſperum 100. millia paſſuum cucurrit, magna omnium admiratione. Martial. libr. 4.

Siue leuem curſu vincere quæuis Atan.

Ataulphus, Gotthorum rex anno Chriſti 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, eámque Gotthiam nuncupare: niſi Placidia Honorij ſoror & vxor ipſius barbari ferocientem animum & iam paratum ſceleri, verbis emolliuiſſet. Paul. Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenæo monte infunditur in mare Mediterraneum. Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

vulgò *Audé.* Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicans, mentéſque ſeducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt, quæ tantò ſunt tardiores, quantò noxa eſt grauior. Eraſmus in prouerbio, Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit. ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Ateas, Nomadum rex, qui aduerſus Philippū Amyntæ filium bellum geſſit. Strab lib. 7.

Ategna, Hiſpaniæ ciuitas, Dion.

Ateia, Palmyrenæ oppidum.

Atella, Campaniæ oppidum à quo ludi Attelani. fuit enim in illo amphitheatrum egregium Steph.

Atelos, inſula vnguento nobilis, à Callimacho Agathula nominata. V de Agathuſa.

Atelphos. Colchidis amnis. Plin.

Atena pars tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis bell gerans, non ante ſucceſſurum dixit, quàm ipſi ſuas ad coitum vxores expoſuiſſent, cæterùm, ancillarum conſilio ſeruas mittentes barbaros laſſos, incredibili ſopore captos accipiūt, erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt. Retana ſiquidem (hæc enim author extitit conſilij) per caprificum muros aſcendens, conſulibus ſignum dederat. Ex eo autem facto feſtus dies inſtitutus, ancillarum appellatur. Plut. in Parall.

Ateſtanus, rex Angliæ fuit, qui Edimum adoleſcentem in nauigio ſine remige fluctibus perdendum expoſuit.

Aténe, pars tribus Antiochidis vel Æolidis. Steph.

Ater, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat. ſiniſter vel clauſus.

Ater, mons in regione Cyrenaica Plin.lib.3. cap.5.

Atergátis, quam & Atergatam & Derceto Strab.lib.16 appellat, dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plin. prodigioſam vocat, quòd ſimulachrum eius ſuperiore parte mulierem, reliqua piſcem refert. Hanc ferunt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam, tantum animo dolorem concepit, vt ſeſe in lacum præcipitem dederit: cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non poſſet, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, vt deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quaſi ἀπεργατίδος, quod Syris ſine piſcibus ſonat. Macrob.1.Saturn. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, Adad, & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad, Solem, per Atergatim, terram intelligentes. Cæl.lib.13 cap.5.

Aterium, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aternus, fluuius Italiæ inter Ferentanos, nunc vulgò *Peſcara* fluuius. Oliuarius in Melam. Plinius.

Aternus, Plinio Pelignorum fluuius in Italia. Peſcara dicitur Leandro, & Blondo, qui ſcribit ad eius oſtium eiuſdem recentis & antiqui nominis oppidum.

Ateſis. Vide Atheſis.

Atéſte, ciuitas regionis Venetę, vt tradit Plinius, hodie caſtellum, vulgò *Eſte.*

Atetona, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Strab.

Athabirius, mons in inſula Rhodo, vbi Æneæ ſtabant boues, quę quotiens aduerſi quidpiam inſulæ futurum impendebat, crebris (vt ferunt) mugitibus rem antè portendebant. Leonic. Tho.lib.3.cap.14.

Athach, nomen ciuitatis, 1.Reg.30. Lat. hora tua, ſiue tempus tuum.

Athac, nomen Eunuchi, Eſth.4. Lat. percutiens, vel humilians, vel ſubiiciens.

Athaias, nomen viri, 2.Eſd.11. Lat. hora vel tempus domini.

Athalai, nomen viri, 1.Eſd.10. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Athalaricus, imperator cum Amalaſuntha matre imperauit annis VIII.

Athália, mater Ochoſiæ, filij Ioram regis Iudæ, filia Amri regis Iſraël, 4.Reg.8. Lat. hora vel tempus domini.

Athamania, regio Illyriæ, vel Theſſaliæ. Stephanus.

Athamanes, populi Ætoliæ. Plinius lib.4. cap.2.

Athamas, Phthiotidis mons. Plin.

Athamas, Æoli filius, Thebarum rex, Nephelem vxorem duxit, ex qua Hellen & Phryxum genuit: ſed Nepheles inſania Liberi patris concitata, cùm in ſyluas abiijſſet, Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiam ſuperinduxit nouercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete (quem quidã ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti conſecratum, poſtremò inter ſydera relatum) fuga ſibi conſulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantem immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad ſe ire videret, hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filijs altero ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerto altera prole fugiens, ſe ex rupe quæ Leucothea dicitur, in mare præcipitem dedit. Ouid.lib.4. Metam.

Déque ſinu matris ridentem & parua Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis térque per auras
More rotat fundæ, rigidóque infantia ſaxo
Diſcutit ora ferox, &c.

Idem lib 6. Faſt. Statius,

Totus adhuc Athamas inſanos flecteret arcus.

Hinc Athamantis, Helle eiuſdem filia: & Athamantiades, Athamantis filius. Vide INO. Stephan. ſcribit Athamantem filiam aram habuiſſe, & Teon vrbem Ioniæ condidiſſe, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id eſt, Phryxus Melicertes, vel Learchus Athamantis filius.

Athamas, Theſſaliæ mons. Plin. Inde Athamantes populi. Lucan.lib.3.

-- & vagus altis
Diſperſus ſyluis Athamas, &c.

Athamas, fluuius ſuo tractu, certo tamen tempore, ligna incendit. Ouid.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cùm Luna receſſit in orbes.

Athana, oppidum Arabiæ fœlicis. Plin.6. cap.28.

Athanagia, citerioris Hiſpaniæ in Ilergetibus vrbs. Liu.

Athanagildus, Gotthorum rex, regnauit annis 14.

Athanai, filius Zara, filij Adia, 1.Par.6. Lat. fortis, ſiue aſininus, aut donans.

Athanaricus, 1. Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI.

Athanaricus, Gotthorum rex.

Athanáſius, præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule, olim diaconus, in concilio Niceno Arianorum hoſtis perpetuus, deinde maximas perpeſſus inſidias, ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. Volaterr.

Athanatus, fuit vir prodigioſæ proceritatis, quem Plinius quinquagenario thorace indutum, cothurníſque quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi ſe vidiſſe refert.

Athanati, apud Perſas dicebãtur, teſte Theophraſt. decem millia virorum delectorum ex Perſis

Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece, aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erantque inter omnes præcipuo cultu decori & iidem omnium præſtantiſſimi. Q. Curtius lib. 3. Vide plura apud Rhod. lib. 25. c. 1. Eadem die omnes in prælio occubuerunt.

Athamas, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrum defluens.

Athar, ciuitas in tribu Simeon. Ioſue 19. Lat. oratio aut deprecatio.

Athara, dea eſt, quę Barbaris Atergatis nominatur. Rhod. lib. 23.

Atharrabis, vrbs Ægypti. Steph.

Atharſatha, filius Achelai, 2. Eſdrę 10. de quo & 1. Eſd. 2. 8.

Athena, Cataldi (qui poſtea fuit Epiſcopus) mater fuit: quæ in partu mortua, ab ipſo Cataldo primum nato ad vitam ſolo amplexu reuocata eſt.

Athena, Minerva, quaſi Athrena ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, quod videre ſignificat. Palladem enim intelligunt prudentiam. Mythici tamen ſic dictam tradunt, quod de Iouis capite proſiliens, integræ puellæ ætatis, nec vbera ſugere fuerit neceſſe, quod θηλάζειν dicunt Græci, vt ſcribit Euſtathius: vt dicta ſit ἀθήνη, Athena, quaſi Athela, ἀθήλη quòd lactata non ſit. Cæl. lib. 14. cap. 18.

Athene, ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in ea littorali regione quæ olim Acte, deinde Attica vocata, quaſi Actica. Hāc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta, poſtea à Mopſo Mopſopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, poſtremo autē Athenæ à Minerua quam Græci ἀθηνᾶν appellant. Ferunt enim Neptunum cum Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conveniſſe, vt vibi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet: cúmque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum Mineruæ conceſſiſſe, quæ vrbem recens conditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide Hyginum, Fab. Poet. c. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg. in Ætna,

Nunc hic Cecropiæ variis ſpectantur Athenæ
Carminibus, gaudéntque ſui victrice Minerua.

Tres quibuſdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienſes, & Athenopolitæ dicti. De tribubus Athenienſium vide Steph. in Berenicide. De nouis Athenis Adriani, vide Olympicum.

Athenæ, oppidum Eubœæ inſulæ apud Strabonem ab Athenienſibus conditum: & Diade dictum. Sunt alio locorum (vt hoc præter inſtitutū addam) plures Athenæ, vt in fœlici Arab. Plin. Eſt & inſula Ionij maris propè Epidamnum, Æliano lib. 14. animalium. Sunt præterea aliæ Stephano.

Athenæa, ſacra Mineruæ, quæ Erichthonius intulit Athenis, eáque vt quotannis ſollennia permanerent inſtituit. Pauſan.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi profeſſores ſua ſtudia profitebantur. Iulius Cap. Poſtea vero adoleuit, in Athenæo controuerſiis declamauit, audientibus etiam imperatoribus ſuis. Lamprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poetarum cauſa frequenter proceſſit. Eſt etiam Athenæum, Campaniæ promontorium, non procul à Pompeiis in extrema ſui parte ſacellum Mineruæ habens ab Vlyſſe conditum. Strabo libro 5.

Athenæum, promontorium magnæ Græciæ, Dion. Halicarnaſſæo. hoc hodie in Calabria Roſſia dicitur, teſte Gab. Barrio.

Athenæum, ſiue Mineruæ promontorium, in Campania, quod alij Prenuſſam vocant, inquit Strabo. Idem Plinius Sirenum promontorium appellat. Campanellam Iouius indigitat.

Athenæus, Coſmographus Græcus.

Athenæus, Peripateticus philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti tempore princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contracta amicitia cum Murena, qui contra Auguſtum conſpirauerat, cum illo aufugit: captúſque ac dimiſſus, cùm inſons reperiretur, reuertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Author Strabo.

Athenæus Naucratita, grammaticus, M. Antonini principis tempore, librum Dipnoſophiſtarum compoſuit, varium opus & eruditum, vt Plin. alter Græcus ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. Autor Suid.

Athenæum promontorium, ponti Cappadocici. Ptolem.

Athenion, Athenienſis Imperator, cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib. 11. cap. 21.

Athenion, pictor eximius, qui niſi iuuenis mortem obiiſſet, omnes ſui ordinis ſuperaſſet, Plin. lib. 13 cap. 11.

Athenodorus, Bactrianorum rex inuitatus ad epulas à Bicone æmulo, per Bexum quendam Macerianum in conuiuio eſt occiſus. Curt. libro 9.

Athenodorus, Athenienſis philoſophus Stoicus, hoc Auguſto docementem dedit, Cum Cęſar ita te ceperit, nihil priùs neque dixeris, neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria retenueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt, mente alio traducta, parui temporis interiectu langueſcat.

compoſuit opus varium, quod *Διάφορα* inſcripſit. Suid.

Athenodôrus, ſculptor marmorarius eximius. Plin. lib. 36. Item alius Philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Athenopolis, oppidum Maſſilienſium. Plin. lib. 3. c. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Tres*. Vide Maſſilia.

Atheſinus, fluuius è lacu qui in Apennino eſt ſupra Carnos, & labitur in Iſtrum.

Atheſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ex Tridētinis Alpibus Tridentum alluit. Plin Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brunduſio in Adriaticum mare influit. Virg. 9. Æneid.

Siue Padi rapidis (aliàs ripis) *Atheſin ſeu propter amœnum.*

A Germanis *Etſch* hodie vocatur, ab Italis *l'Adice.*

Atheſis Plinio Rhętię fluuius eſt. Niger vult Strabonis Atagim eſſe. Is tamen Ateſini fluminis nomen etiam habet, quem in Iſtrum exire ſcribit. Atagim vero in mare Hadriaticum effluere dicit. Atheſim Germani hodie *Etſch* vocant, teſte Fabricio, Itali *l'Adice*, vt ſcribit Leander. Accolas Atheſinos appellat. Fabricius vulgo *Etſchlender.*

Athilla, rex Pānoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferēs, vt elata potentia in ipſo corporis motu appareret: hic è Gallia reuerſus Budam, fratrem (qui regnum occupauerat) de medio ſuſtulit. Paul. Iouius.

Athimus, Sarracenorum rex.

Athis, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptolem.

Athirſata, i. cōtemplans annum vel tempus, filius Achelai. 2. Eſdr. 10. 1. de quo & 1. Eſdr. 2. 61. Sic dicebatur & Nehemias, Nehem. 7. & 8.

Athlêtes, 1. Corinthiorum rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Ægypti & alia Arabiæ. Stephanus.

Athlula, Arabiæ vrbs. Dion. Caſſ. à Xiphilino Epibula vocatur.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. lacerti, vel ſtellio.

Athmónum, pars Cecropidis tribus Stephanus.

Athocâti, populi Schytici in Aſia, Herodoto.

Athona, Arabum vrbs, Ioſeph. Antiquit. lib. 14. cap. 2.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur & velis feciſſe peruium: vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius,

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla.

Situs eſt inter Macedoniam & Thraciam, altitudinis mirandæ, vt vſque ad inſulam Lemnon vmbram porrigere dicatur. Nonnunquā mons Thraciæ dicitur, vt Homero in Hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Æmoniæ, Plin. & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgilius, Æneidos 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem monte ſita, Italis *Monte Santo*, ſiue incolarum vernacula lingua *Agion oros* hodie, vt tradit Io. Tzetza & Bellonius, qui eum in ſuis obſeruationibus admodum accuratè deſcribit.

Athos, vrbis nomen in hoc monte. Steph. & locus in Ægypto. Euſeb. 9.

Athous, Iupiter appellatus & cultus in ſummitate & vertice montis Atho. Pauſan.

Athoſis, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex. lib. 1. c. 24. Plutarch. Atoſſa.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio.

-- Athracia rubet & arte labor.

Athrax, fluuius Ætholiæ, à quo Athraces populi. Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide Atracius & Atrax.

Athres, Scythiæ Europeæ fluuius. Herodot. hodie *Labus.*

Athribis, Ægypti metropolis. Ptol. item vrbs Arabiæ. Steph.

Athritæ, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Athribitis, præfectura. Steph.

Athrulla, oppidi Arabiæ nomen. Strabo libro 18.

Athrys, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita: Nyſſa poſtea dicta, Steph. iuxta Mæandrum fluuium.

Athymbrus, vir vnà cū fratribus Athymbrado & Hydrelo Lacedæmone profectus vt fratres, vrbem quoque de ſuo nomine condidit.

Athyras, Thraciæ fluuius. Ptol. hodie *Aqua dolce.*

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam & fluuius Scythiæ. Stephanus

Athyſia, ſacrificia dicebantur, quæ *ἄνευ θυσίων*, id eſt, ſine victimis offerebantur diis. Cæl. Rhod. lib. 12 ca. 1. Acanaptiſia Luciano dicuntur, i. Sine fumo ſacrificia, & perinde exigua: qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Romanorum vrbs in Campania, à Samnitibus expugnata. Diodorus libro vigeſimo.

Atiliana, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Atilia, gens fuit plebeia, ſed nobilis tamen & antiqua, ex qua nonnulli egregij viri prodierunt.

Atimetus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonœç cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tor ellius teſtatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ, iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Grecè ἄτας dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneã.

Atina & Atinates, vrbs & populi Siciliæ. Cic. pro Plancio, Lucanorũ item populi. Pelignorum. & Apulorum. Plin.

Atinas, vir apud Virg. Æn. 11. *Fugit acer Atinas.*

Atintania, pars Macedoniæ, ab Atintano Macedonis filio. Steph.

Atiſcóti, populi Britannici.

Atiſo, Inſubrum fluuius, Verbanum lacum influens. *Toſa* hodie vocari Leander & Caſtilionæus aſſerunt. Huius Plutarchus meminit in vita Caij Marij. Xylander & Cruſerius pro eo Atheſim interpretantur, quàm bene ipſi viderint. Athiſis habet Liuiana Epitome: Florus etiam Atheſim legit. Sed ipſius Caſtilionæi (ex quo Leandrum ſuam de hoc flumine ſententiam tranſtuliſſe ſuſpicor) ſententiam hic in gratiam ſtudioſorum, quibus fortaſſe eius libellus, quem de Inſubrum antiquis ſedibus edidit, copia non erit, libenter huc adiiciã. Liu. vbi de hoc flumine Toſa vocato, loquitur, hæc infit: Amnis hic haud dubiè olim Atiſo dictus eſt: cuius ripas Catulum Caij Marij collegam valle & foſſa muniuiſſe legimus: vt Cimbros & Teutonas à tranſitu Alpium prohiberet, quos ab earum ſaltu arcere non poterat. Recentiores male Græcum Plutarchi codicem ſunt interpretati, dum pro ἀτισῶνα Atheſim fluuium qui Veronam præterfluit, poſuere: Titi Liuij errores ſequuti, qui celebritatem Gallicam pertæſus, & Venetæ gloriæ ſtudioſiſſimus, Atheſim pro Atiſone ſcripſit, quod illud Veronenſis, hoc Nouarienſis flumen eſſet agri. Cõſtat ſiquidem inter authores omnes (illum vnum ſemper excipio) flumen illud apud quod ſuperatis Alpibus, Cimbri conſedere, duorum tantum dierum itinere ab eo loco in quo ſuperati ſunt Cimbri à Vercellis diſtare. C. enim Marius caſtrametatus fuerat citra Seſſitem, nõ procul à Vercellarum vrbe, in agro tamen Nouarienſi, quem locum accolæ Camarianum vocant, peritiores caſtra Mariana. Porro Caudius ager, nunc Caudia dicitur, Lacmellini tractus oppidum, non longè à Pado. Huic noſtræ opinioni calculum adiicit Euſebius Chronographus diligentiſſimus, qui Cimbros atteſtatur à Romanis profligatos nõ procul ab vrbe Vercellarum & Pado. Verùm caſtra Mariana licet agri ſint Nouarienſis, proximè tamen ſunt Vercellas, quàm Nouariam. Idcirco falsò hæc in Vercellenſi agro geſta produntur ab auctoribus, qui hæc interſtitia prorſus ignorabant. huiuſmodique victoriæ nomine ſemper ſummus à locis proximioribus. Porro Atheſim ſex dierum ſpatio, cuiuſcunque etiam exercitui expeditiſſimo, diſtare ab illis Alpibus per quas Cimbri tranſiuere, nemo eſt qui ambigat. hæc de hoc fluuio Bonauentura Caſtilionæus. huic quoque ſuffragatur Gaudentius Merula in ſua Gallia Ciſalpina.

Atlanta, vel Atalanta, ciuitas apud Locros terræ motu inſula facta eſt ante Platonis natiuitatem. Euſebij chronicon.

Atlanticæ, inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter ſe diuiſæ mari, decem millibus ſtadiorum à Libya diſtantes. Imbres illic rari mediocréſque, venti plurimum ſuaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem vaſta & inania incedentes ſpatia, fatigantur, priuſquàm ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argeſtæ & Zephyri, refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elyſios, & beatorũ domicilia ab Homero reliquíſque poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperides vocare videtur. Nam & duas etiam numerat in mari Atlantico: eáſque vltra Gorgonas, præternauigatione Atlantis, dierum 40. diſtare ait: Erunt fortaſſe *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergens. Abylam montem alluit, & ab Ampeluſia promontorio terminatur.

Atlantides, Africæ populi, tum pietate & religione inſignes habiti, tum erga aduenas & peregrinos hoſpitalitate commendati fuere. Hi ab ſe Deorum genus manaſſe aſſerebant, idque credi volebant. Primum verò Deum Vranum, i. Cœlum, apud ſe regnaſſe prædicabant, & plures duxiſſe vxores, ex quibus 45. liberos ſuſtulit, præcipuéque ex Titea 17. qui à matre Titanes vocati ſunt. Diod. lib. 4. Euſeb. libr. 2. de præparat. Euang.

Atlantes, Herodoto, Melæ & Plinio, ſunt Æthiopiæ populi, inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Hi hodie forte regnũ *Borno* dictum habitant, cuius incolas nullum proprium nomen habere tradit Ioannes Leo, omnéſque à quodam accidente appellari: vt quem procera ſtatura conſpiciunt, procerum: quem pinguedine onuſtum, pinguem: ſic cæcum, caluum, ſurdum, &c. nominant. Vide Naſamones.

Atlãtides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nomi-

natæ, à fratre Hya, ſororibus plurimùm dilecto: reliquę Pleiades à matre. Vergiliæ autem, quia Vere exoriuntur, Alexander ait Hyadas dictas, quod fuerint Hyſes filiæ ex Bœotia. Alij ſeptẽ tantùm numerant, quarum vna quòd Syſipho nupſit non videtur. Cicero ait Hyadas à pluẽdo dictas. Noſtri Suculas à ſuibus, quoniã ſues luto gaudentes, indicãt pluuias. Virg. Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphę filius, Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullũ hoſpitio ſuſcipiebat, quod Perſeus Iouis filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cælum portare confingitur: déque ſphæra primùm inter homines diſputauit, locum pręben te fabulis ſphęræ inuentione. Virg. Æn. 4.

----vbi cælifer Atlas

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum.

Atlas hominis ſimulachrum, ſuſtinens columnas ædium, aut ipſum ædificium, ad ſimilitudinem Atlantis cælum humero torquẽtis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerumque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinent, qui interdum compares ſunt, interdum auerſi, interdum ſeſe inuicem ſpectant. Mart.

Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlantis mythologiam prolixe explicat N. Comes, lib. 4. cap. 7.

Atlantis inſula, cuius meminit Mercator, & alij nonnulli volunt hodie Americam eſſe. Hęc quarta pars orbis numeratur, & Hiſpani Indiam vocant, ſed falsò, & impropriè, cùm vera India, quæ Aſiæ regio eſt, à inſigniore fluuio Indo nominetur. Si verò hanc partem ab eius flumine primario nomen indere libuiſſet, Amazoniam potius, vel Orelianam indigitaſſent. Ne hanc tamen cum India confunderent, eam Occidentalem, aut Hiſpanicam cognominarunt, cùm altera orientalis, & Luſitania vulgò vocatur, ab orbis plagis, & regibus, nempe quibus ſubſunt, aſcitis nomenclaturis. Atlanticas inſulas duas anguſto admodum freto diſiunctas, quas & fortunatas ſiue beatas vocat, deſcribit Plutarchus in vita Sertorij decẽ millibus ſtadiorum ab Africa remotas. Has Plinius Heſperides vocare videtur; nam duas etiam numerat in mari Atlantico, eáſque, ex Statij Seboſi ſcriptis, vltra Gorgonas, præternauigatione Atlantis dierum quadraginta diſtare ait. Erunt fortaſſe Spagnola & Cuba.

Atlas, rex Italiæ, pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt.

Atlas, hodie *Anchiſa*, ab aliis *Montes Claros*, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt, teſte Herodoto: Vnus ad colũnas Herculis, alter verò in interiore Libya remotior: cuius ſummitas nunquam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate nec hyeme diuelluntur, quem incolæ cęli columnam eſſe aſſerunt. Et vt poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiam Virg. formam viri tribuit. Æn. 4.

Atlantis cinctum aſſiduè cui nubibus atris

Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:

Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento

Præcipitat ſenis & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius verſus Septentrionem ab Ægio monte in Iſtrum fluens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

Atlas, Africæ mons notiſſimus. Incolæ eum Aditim vocant, auctor Marcianus Capella. Durim habet Solinus, ex Plinio. Columnam cæli ab indigenis dici ſcribit Herodotus. Atlas mõs, aut ſaltem eius pars, circa Mauritaniam Cæſarienſem, ab Æthico Aſtrixis vocatur, ab Oroſio fortè Aſteixis. A Dioſcoride Tmolus, vbi dicit Euphorbium prouenire in Maurufiorum Tmolo monte. Plinius idem in Atlante naſci ait.

Atlas, hyperboreorum locus, vbi Heſperidum mala. Apollod. lib. 2.

Armaniſphe, Arabiæ felicis vicus. Ptolemæus.

Atmas, Scytha qui vſque adeò otium deteſtatur, vt diceret ſe, ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus, nihiladmodum ab equiſonibus differre. Cæl. Rhod. lib. 11. c. 1.

Atoma, animalia dicebantur ſacris non incongrua, quaſi integra inſectáque. Cęlius Rhodi. lib. 12.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis VIII. Hebr. Othniel. 1.

Atoſſa, filia Cyri. Herodot. lib. 4.

Atoſſa, Perſis olim imperauit, epiſtolarum conſcriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atraces, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius, Atracia, ipſa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epiſt.

An fera Centauris indicere bella coegit,

Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Atræ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Stephanus, Herodian. Arabiæ ciuitas apud Zonaram.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis. Plin. & Stephanus. Sabeorum pagus. Solin.

Atrani, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem & Plinium.

Atrapum, locus prope Thermopylas, per quem Xerxes Lacedæmonios eſt aggreſſus. Appianus.

Atratinus, accuſator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui male à quibuſdam Atracinus ſcribitur. Volater.

Atrax.

Atrax, qui cum Doſithoen violatam à Ioue perdidiſſet, deo vlciſcente ictus eſt fulmine. De vtroque meminit Ouid. in Ibin,

Aut Iouis infeſto telo feriare triſulco,
Vt ſatus Hippomene, Doſithoeſq; pater.

Atrax vel Atracia, ciuitas Theſſaliæ partis Pelaſgiotidis, ab Atrace Panei & Buræ filio condita. Steph.

Atracius, poſſeſſiuum, deductum ab Atracia regione Ætoliæ, ſiue ab Atrace Theſſaliæ oppido: vnde Atraciam artem Statius appellauit Magiam, quæ apud Theſſalos plurimum viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Theb.

-qualis per Nubila Phœbus
Atracia rubet arte color.

Attrebates, populi in Gallia, à quibus veſtes Attrebaticæ, quanquam Atrebaticas pronunciat Suidas de coloris atri ratione. ſunt autem Attrebates textrino percelebres: vnde bitros (veſtis ea Gallica eſt) ab Attrebatibus quandoque petitos prodit hiſtoria. Cælius Rhod. libro 16.

Atrebatij, Ptolemæo ſunt Albionis inſulæ populi, qui Barcockſiremenne ſunt Lelando, Birckſiremenne Lhuydo.

Attrebates, inter Belgas populi, finitimi Ambianis, Neruis ſeu Tornacenſibus: & Morinis, partem Picardiæ continent. vulgò *Le pays d'entour d'Arras.* Item *la Comté d'Artois,* Lat. Arteſiæ Comitatus.

Atrebatum, vulgò *Arras*, Arteſię metropolis, quam I. Meierus Annalium Flandricarum lib. 25. Scutum, vallum ac murum totius Occidentalis Flandriæ nominat. Bipartito peculiari murorum ambitu diuiſa eſt. Pars altera Epiſcopo, altera Principi adſcribitur. Illa pulchra aſpectu, ſed minor, magnifico Cathedrali templo D. Virgini ſacro celebris eſt. In qua permultis libris manuſcriptis inſtructa Theologica bibliotheca videtur. Hæc autem multo amplior, pulcherrimarum ædium nitore, platearum latitudine, & foro imprimis ſpacioſo, commendabilem ſe reddidit: quinetiam Abbatia D. Vedaſti, quæ opum magnificentia reliquas monachorum ſocietates ſuperat. Ædes ciuium pręter alias commoditates vinarias cellas longè maximas & ampliſſimas habent, quæ obſidionis & neceſſitatis tempore, incolis ſunt latibulo. Tom. 3. Theatri vrbium. L. Guichardinus eam deſcribit in Chorographia inferioris Germaniæ.

Atrebatus, Albionis inſulæ populi. Pto. *Barkeshire* Camdeno.

Atrêne, ciuitas. Steph.

Atreni, circa Armeniam populi. Herodian. lib. 3.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarũ, Thyeſtem fratrem concubitu vxoris ſuæ Æropes vſum exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cuius facinoris horrore, Sol retroceſſiſſe fertur, reuocato ad Auroram curſu: quod vt Thyeſtes vlciſceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægiſthum ſuſcepit, qui Atrei filium Agamemnonem interfecit.

Atrêus, Argis, Athenienſium rex.

Atrêus, & Thyeſtes, Mycenarum reges, regnarunt annis LX.

Atri, populi, apud quos ne minimum quidem furari liceat. Euſeb. lib. 6 præp. Eu.

Atria, Ptol. vrbs iuxta Venetias, poſtea Adria dicta, à cuius ſubmerſione mare Adriaticum appellatum. Steph. aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

Atrianorum paludes, quæ Septem maria appellantur. Plin. lib. 3. c. 16. Locus eſt circa Padi oſtia. Rauennæ paludes Strabon. lib. 5.

Atrianus, Italiæ fluuius. Ptol. *Tartore* hodie. Mercatori.

Atricani, Italiæ populi, Halicarnaſſ. lib. 5.

Atrides, Atrei filij, Agamemnõ & Menelaus. Virg. 1. Æneid. *Atridas Priamumq;*, &c.

Atiius, Tuſcorum rex, regnauit annis XXVII.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes: quarum altera maior Media appellatur, cuius metropolis eſt Ecbatana: altera minor, quæ & Atropatia dicitur. Strab. lib 11.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quaſi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis. Vide Parca.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptol.

Atta, apud Homerũ dea eſt, quæ Iouis proles, cui inſitum homines detrimentis obuoluere eſt, noxam dixeris Latinè.

Atta, poëta comicus apud Horat. his verſ.

Recte necne crocum floréſque perambulet
Attæ fabula.

Attaba, Aureæ Cherſoneſi fluuius. Ptol.

Attabas & Numenius, latrones famoſiſſimi, prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacana, Armenię maioris oppidum. Ptolem.

Attaci, Scytharum gens, apricis ab omni noxio afflatu ſecluſa collibus, eadem, qua Hyperborei, degunt temperie. Plinius libro 7. capite 17.

Attacotti, Marcel. Scotorũ populi. H. Lhuyd. Buchananus putat eos inter Hadriani & Seueri vallum habitaſſe.

Attacum, oppidũ Celtiberorum in Hiſpania, Ptol. *Alegon* Moletio. Sed *Aleca* Cluſio.

Attæa, ſtagnum in Botieo vrbe Phrygiæ, ſalem producens. Steph.

Attali Latrones, Arabum gens circa Tigridis oſtia. Plin.

Attália, ciuitas conuentus Pergami. Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strab. Steph. vrbs Lydię. Aliqui verò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Macedo, infeſtiſſimus Alexandri hoſtis. Curtius lib. 6.

Attalus, Pergami rex, pecunia ditiſſimus & ſplendida abundantique ſupellectile. Plin. lib. 8. Propertius,

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à populo Romano donatus eſt eo regno: cum liberos non haberet, populum Romanum hæredem fecit: eiúſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata: vnde Attalicæ veſtes ſplendidæ, & opes ac traditiones Attalicę. Fuit & Attalus quidam philoſophus.

Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis nobilius eſt, vir optimæ conſcientiæ, & in fide Chriſti per omnia exercitia ſemper martyr. Cúmque circumactus eſſet in amphitheatro, titulo ſe præeunte, in quo ſcriptum erat, Attalus Chriſtianus, fremere in eum vulgi inſanientis furor cœpit vehementiùs. Cùm verò Attalus prunis ſubteriectis in ſella ferrea torreretur, cúmque odor aduſtæ carnis ad nares, & ora inſpectantis populi perferretur, voce magna exclamat ad plebem: Ecce, hoc eſt homines comedere (inſimulabant enim pagani Chriſtianos humana carne veſci) quod vos facitis. Quid à nobis velut occultum inquiritis facinus, quod vos aperta luce committitis? non enim neque comedimus homines, neque aliud quidquam mali agimus. Et cùm interrogaretur, quod nomen haberet Deus, reſpondit, Qui plures ſunt dij, nominibus diſcernuntur: qui vnus eſt, non indiget nomine. Euſeb. lib. 5. cap. 3. hiſt. Eccleſ.

Attalida, vrbs Lydiæ, condita ab Attye, poſt mortem eius à filio Lydo. Steph.

Attaſij, Maſſagetarum & Sacarũ gens. Strab. Sogdianæ populi. Plin.

Attea, Aſię pagus ad ſinum Adramyttenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ oppidum in Piceno, libro de limitibus.

Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito Atteius Iuriſconſultus eius patronus inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait, quem iuuiſſe ſcripta Saluſtij in componendo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Saluſtium, eóque mortuo, Pollionem. Author Tranquillus.

Attelebuſſa, Lycij maris inſula. Ptol. Plin. à Ptolemæo Atelebuſa dicitur.

Attella, vel Atella, oppidum Oſcorum in Campania, vbi grande Amphitheatrum: vnde Attellanæ comœdiæ, ioculares & ſcurriles. Mantuanus,

Eſt locus Attellæ retinens cognomina priſca.

Hinc Attellani, apud Campanos inhoneſtiſſimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

Attenæ, Arabiæ fœlicis regio, circa Gerram oppidum. Plin.

Attes, Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus: qui quum adoleuiſſet, in Lydiam demigrauit, & Matris deûm orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore eſſet, Iupiter inuidit, ſuémque immiſit, qui Lydorum labores & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum Atten interemit, &c. Pauſanias in Achaicis.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm priùs Actica ab Actione diceretur: ſiue ab Actæo rege; vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτη, quod littus ſignificat: quod ea regio magna ex parte littoralis ſit. Atthis etiã inſula dicta eſt, vbi Telamon habitabat. Apollon. i. quæ Salamine, Attica inſula videtur.

Atthis, etiam poëtis Luſcinia dicitur, in quo ſit alluſio ad fabulam, qua Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata. Martial.

Sic vbi multiſona feruet ſacer Atthide lucus.

Attica, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Attica, Cranæi II. Athenienſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam ſita, in qua fuit vrbs Athenienſis. Strab. inundauit Melochij XI. Aſſyriorum regis tempore.

Attica, quæ & Atthis, regio, vt Euſtathius ait. Idem hanc olim Acte, Actica, Poſidonia, Athenæ, Ionia, & Mopſopia, dictam ſcribit. Hellas quoque Solino, & Cecropia Apollodoro Græciæ notiſſima regio, in qua Athenæ, omni æuo celebres, vnde adhuc Ducatus Athenienſium vulgò dicitur, ſi verum ſcribit Pinetus.

Atticum, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Platonicus philoſophus Romæ floruit, tempore Conſtantini Commodi imperatoris. Eutrop.

Atticus, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus tempore Arcadij Conſtantinopolitani imperatoris.

Atticus, conſul, collega Prætextati.

Atticus, conſul, collega Cæſaris tempore Theodoſij imperatoris.

Atticus Vectinus, conſul, collega Silij Neruæ, tempore Claudij Neronis imperatoris.

Attidiates, populi in ſexta regione Italiæ, Plin. lib. 3. c. 14.

Attilla, vide Attyla.

Attilianus conſul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, conſul Romanus, primo bello Punico, cum Carthaginenſes ſæpe vicisſet, tandẽ per inſidias captus, Romã miſſus eſt

à Car-

Carthaginenſibus, pro permutandis captiuis, quam ipſemet permutationem diſſuaſit: & Carthaginem rediēs, crudeliſſime eſt necatus. Cic.lib.3.Officiorum.

Attiri, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptolemæus.

Attium, inſulæ Corſicæ promontorium, Ptolemæus.

Attuarij, Germaniæ populi. Velleius. Francorum gens. Amm. Marcellinus.

Attubi, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin.lib.3.ca.1. *Eſpeto*, hodie.

Aturenſium, ciuitatis meminit libellus prouinciarum, in Nouempopulana Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed deprauatione Vaſconia Airenſium ciuitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturrus, Auſonio, Aturius Ptolemæo, Atyr, Vib. Sequeſt. Tarbellanorum in Gallia Aquitanica fluuius in Oceanum erumpens. *Dour* forte hodie, vt coniicit Vict. Giſelinus. Ador, vel l'Ador, vocat Ioſephus Scaliger. Landu interpretatur Nauagierus. Heroldus Aturnus legit, & non paruo errore ſcribit Galliæ Belgicæ fluuium eſſe, in regione Eyſalia, & vulgò Geln dici.

Attyla, vir fortis, & prudens, imperandique cupidiſſimus: cui ingenium erat acre, & circūſpectum: corpus validum & breue: item ingens animi magnitudo: indefatigabilis tolerantia laborum: exacta rei bellicæ diſciplina: aſtus, & conſilij altitudo ſumma: præterea maxima dolorū & inſidiarum artificia, deperdita audacia animus crudelis & elatus, perfidia plus quàm Punica, egregia forma, toruus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi immuniti, rara barba, ſimus naſus, cani ferè crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Erat etiam in inceſſu ſuperbus, circumferebat oculos huc & illuc, vt elati viri poteſtas motu quoque corporis appareret. Illud quàm maximè vertebatur, ne potius rex imperio, quàm imperium regi deeſſe videretur. Erat Attylæ hæc inſcriptio, qua in diplomatis vtebatur: Attyla Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, diuina benignitate Hunnorum, Medorum, Gotthorū ac Danorum rex, metus orbis, Deique flagellū. Poſtquàm autem regiam dignitatem ſortitus, eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis, ac direptis regionibus, cum exercitu ditato ex Italia in regnum ſuum quo ſe recepiſſet, triumphauit in bello Italico & Illyrico. Exhibuit munus gladiatorium, varia edidit ſpectacula. Sicambriæ populo ter dedit epulum, miſſilia ſæpe ſparſit, multáque populis cōuenientibus prodegit. Et quamuis de inuadenda Aſia atque Africa cogitaret, ſumma tamen libidine diffluens, inter cōuiuia & ingentem concubinarum numerum mentem remiſit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cuius amore ſuccēſus erat, primariæ vxoris loco habere conſtituit: vnde Baccho & Venere corpus ita ea nocte confecit, vt inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluuio è naribus continuo ſuffocatus, interiit. Exterrefacta mulier, conuocatis cubicularijs, promulgat inopinatum regis fatum: fatum (inquam) viro non indignum vt qui alienum ſanguinem tantopere anhelauit, proprio eum interire decuit. Hæc Munſt.lib.4. Coſm.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ, Gallicè *Aire*.

Aturia, pars Aſſyriæ, in qua Ninus ciuitas, Strab.lib.16.

Aturius, Galliæ fluuius, teſte Ptolemæo.

Atyras, ſiue Pydaras, Aſticæ regionis, quę eſt in Thracia, fluuius haud procul à Propontide Plin.lib.4.c.11.

Atyrus, in Aquitania nobilis fluuius è Pyreneis montibus labens, hodie penè nomen antiquum retinens, Gal. *l'Ador*. Scalig.

Atys, fluuius. Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim, &c.

Euſtathius à celeritate, quaſi ſagittam, dictum eſſe ait.

Atys, Siciliæ fluuius. Plin.lib.3.cap.8. vulgò *Carabin*.

Atys, cui Iſmene Œdipi filia fuit deſponſata, ſed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacríſque ſuis præfectus, ea lege vt perpetuò caſtitatem ſeruaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sangaritidem Nympham compreſſiſſet, ab irata dea in furorem actus, teſtes ſibi execuit: cúmque etiam manus ſibi afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ouid.10. Metamorph.

---Cybelius Atys

Exuit, hac hominem, truncóque induruit illo, &c.

Atys, Crœſi Lydiæ regis filius, qui cum antea ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſeruitutem attulit, cum Cyri militem videret: ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráque voce patris ſui interitum deprecatus eſt. Herod.lib.1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lidum, à quo Lidia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati ſunt, de quibus in ſequentibus.

Atys Indiacus, ex Lymniace Gangis filia genitus in Andromedæ nuptiis occiſus eſt à Perſeo. Ouid.lib.5. Metam.

---erat intus Atys, quem flumine Gange

Edita Lymniace vitreis peperiſſe ſub vndis.

Atys Syluius, Albæ Syluij filius, quem Euſebius Ægyptium Syluium vocat. Hic cùm viginti nouem annis regnaſſet, Capy filio relicto diem clauſit.

Atys, pueri Troiani nomen apud Virgilium Æneidos 5.

A V

Aua, i. iniquitas, nomen idôli. 4.Reg. 18. 19. Iſa.37.

Auadiæ, Bactrianæ gens. Ptol.

Aualites ſinus, in dextra parte rubri maris, Steph. vide Abalites.

Aualonia, vrbs Albionis inſulæ, *Inis Aualon* vulgo.

Auantici, populi Heluetiorum ab oppido Auantico in alpibus ſito dicti, de quibus Plin. libro 3.

Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi Italię, à Francis victi.

Auaris, Iſraëlitarum in Ægypto ciuitas, apud Manethonem (vt Ioſephus auctor eſt) VViſſemburgius dubitat num eadem ſit, quæ in ſacris Bibliis Rameſſes, vel, vt alij, literarum metatheſi Raemſes dicitur, quæ quoque Goſen vocatur. Vide Bubaſtis.

Auaricum, oppidum Celtarum maximum munitiſſimumque in finibus Biturigum, agri fertiliſſima regione, ferè ex omnibus partibus flumine & palude perpetua circundatum, trans Ligerim fluuium habens vnum & peranguſtum aditum, proximum Nouíoduno oppido Biturigum, ac Genabo oppido Carnutum, & Velauduno oppido Senonum, in Francorum regno ſitum, vulgò *Chaſteauneuf*, alij *Bourges en Berri*, alij *Viauron* appellant. Cæſar libr. 6. commentar.

Auarum, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium. Ptolem. *Cabo de Viana*, Moletio.

Auathomothes, Mauritaniæ populi, Am. Marcel.

Auatici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin. & Auaticorum ſtagna in eadem Gallia, Melæ.

Auaxa, Ponti vrbs. lib. Notit.

Auaſi, vrbs Ægypti, quæ & Oaſis vocatur. Steph.

Auatha, vel Auara, oppidum Arabum. Stephanus.

Aubriotus, Pariſiorum præfectus, arcem eam quam vulgo *la Baſtille* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præſidium foret: muróſque verſus D. Antonium reſtaurauit. Itémque caſtellum illud, quod appellatur *le petit pont*, aduerſus Scholaſticorum Vniuerſitatis incurſiones, inſtruxit, qui odio ei erant infeſtiſſimo: quorum tamen opera miſerrimè periit. Annal. Franc.

Aubureum, Africæ propriæ locus. Anton.

Auchatæ, vel Auchetæ, Scythiæ gens, apud quos Hypanis oritur. Solin. Plin. Herodot.

Auchiſæ Cyrenes regionis gentes. Diodorus lib. 3.

Auchitæ, Ptol. Auſchyſæ, Herodoto, & Auſchytæ. Steph.

Auctetæ, populi ad os Boſphori, Plin. li. 4. c. 12.

Auctolia, Vlyſſis mater fuit, quæ cùm falſo nuncio audiuiſſet filium apud Troiam occubuiſſe, laqueo vitam finiuit.

Auctolicus, Mercurij & Lychionis filius, euaſit latro clariſſimus, patrem imitatus.

Auctónus, filius Apollinis & Cyrenes, Penei filiæ.

Aúcula, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo: alij Aquula.

Audanij, Iapygiæ, quam & Meſſapiam Græci vocant, populi. Strab. lib. 6.

Audomatum, oppidum, vulgo *Langres*.

Audata, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Audea, Caſſiotidis regionis in Syria vrbs, Ptol.

Audena, Italiæ amnis. Liu. lib. 4.

Audia, Arabiæ petreæ vrbs. Ptol.

Audus, flumen, circa quod Audienſe in Mauritania Caſtellum. Amm.

Audon, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Audus, Africę propriæ mons, & fluuius Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Auella, vrbs Campaniæ, abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ. Virg. Æn. 7.

Et qui maliferæ deſpectant mœnia Auellæ.

Vide Abella & Abellinates.

Auendonis, Liburniæ vrbs. Anton. quem Lazius *Auelſperg* nominat.

Auénio, vrbs Galliæ Narbonenſis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Maſſilię, iuxta Rhodanum, *Auignon*. Hæc ciuitas miras habet vetuſtates: in ea etenim ſeptem ſunt palatia, ſeptem ſunt parochiæ, ſeptem hoſpitia, ſeptem ſacrarum virginum monaſteria, ſeptem Collegia, ſeptem monachorum conuentus, & ſeptem portæ. Hanc vrbem Petrarcha, & poſt eum Bocatius ſub nomine Babylonis deſcribit.

Auenticum, Heluetiorum oppidum apud Cæſarem & Tacitum. VViefelsburg Germanicè Rhenano. *Auenche*, Gallicè, Marliano. Marcellinus ſcribit ſuis temporibus deſertam fuiſſe ciuitatem.

Auentinum, Heluetiorum caput fuiſſe, teſtis eſt Tacitus, Amm. Marcellinus autem ſcribit ſuis quidem temporibus deſertam fuiſſe ciuitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. Hodie latè patentes ruinæ viſuntur, & retinet patria lingua priſcum nomen. Vantuatum, *Auenches, au pays de Vaut*.

Auentina, Diana cognominata, quod in Auentino monte Romæ in primis coleretur, quæ & Auentinenſis etiam à Valerio Max. appellata eſt. Plu. & Sext. Pomp. ædem Dianæ dicatam in Auentino, Seru. Tullio regnante, volunt. Halicar-

licarnaſſ. autem videtur Ancum Martium huius templi auctorem facere.

Auentinus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneſte oppidum ſitum eſt.

Auentinus, vnus ex ſepté vrbis Romæ montibus, cuius radicem Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex ſententia Næuij refert Varro) quarum ob ſitus opportunitatem, amníſque vicinitatem maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romę montibus paludibus diſcretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo perſoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Proculi, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiſo ſucceſſit: regnauit annis xxviij. in Auentino ſepultus, cui nomen indidit.

Auentinus, filius Herculis ex Chea, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. Æn.7.

Victoresq́ oſtendit equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Auerni, populi Aquitanię ſuper Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduerſus Cæſarem cum Vercigentorige prælium commiſerunt, quàm priùs aduerſus Maximum Æmilianum & Domitium Ænobarbum etiam ducentis hominum millibus confluxiſſent. Strabo lib.4. Vide Aluerni & Aruerni. Steph.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quē Plutoni dicatum, & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens, ſiue quod aues ſuperuolantes graui eius odore enecarentur, ſiue quod ſulphureę exhalationes aërem vſque adeo extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virg. lib.6. Æneid.

Quem ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, &c.
Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernum.

Hoc Auguſtus intelligens, diſſectis ſyluis amœna reddidit loca. Capitur plerunque pro ipſo inferorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib.6.

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id abs re
Impoſitum eſt, quia ſunt auibus contraria cunctis.

Strabo libr.6. Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quem Auernus eſt. Vide Aornos. *Lago di Tripergola* vocatur ab Erythręo & C. Fabricio. Styga quondam appellatum ex hoc loco Silij lib.12. apparet.

Ille olim populis dictum Styga nomine verſo,
Stagna inter celebrem nunc mitia monſtrat Auernam.

Auerroys, natione Arabs, in Africa educatus, naturali ſcientia vir præſtantiſſimus, omniúmque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſecta Mahumetanus, apud Cordubam Hiſpaniæ vrbem vetuſtiſſimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget dictum) totam fermè medicinam complectentem edidit. Auicennæ medici æmulus, & inimiciſſimus fuit. hęc Symphor. Campeg. In commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè eſt imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur. nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.

Auerruncus, deus apud Romanos qui mala auerruncare, hoc eſt depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλεξικάκους, ἀποτροπαίους, καὶ ἀποπομπαίους appellabant. Pacuuius apud Varronem lib.6. de ling. Lat. Deus qui meis rebus præeſt, Auerruncus.

Aufeia aqua, olim dicta fuit quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarũ toto orbe (Plinio teſte) clariſſima, frigoris ſalubritatiſque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fucinum lacum: mox ſpecu merſa, in Tyburtina ſe aperit: nouem paſſuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius vnus è regibus: poſtea Quin. Martius rex in prætura: à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Aufeia diceretur. Plin. lib.31. ca.1.

Aufidéna, Ptol. vrbs Italiæ, Ceracenorum qui ſub Ferentanis ſunt, hodie adhuc extat.

Aufidentes populi, quorum Plinius inter Samnites meminit lib.3. cap.12.

Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. Sat.9.

Notior Aufidius mœchus celebrare ſolebat.

Martial.

Procuratorem vultu qui proferat ipſo,
Acrior hoc cuius non erit Aufidius.

Aufidius, cognomento Lurco, qui primus Pauones ſaginare eſt aggreſſus, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium ſeſtertiorum percipiens. Plin. lib.10. cap.20.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit.

Aufidus, vel Auphidus, Apuliæ fluuius, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium vrbem præterlabens, in Adriaticum mare ſeſe exonerat. Plinius. A quibuſdam Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorum clade, Strabo verò lacum eſſe in Apulia dicit, Horatius libro tertio Carminum,

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus, &c. *L'Ofanto* à Leandro appellatur. *Canna* in Carmine Fatidico apud Liuium, lib. 25.

Aufinates, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 22.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum cepit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Blond. lib. 3. Decad.

Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quã Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatam, & à Theutrante exceptam fuiſſe, quam ille in vxorem duxit, Thelephúmque pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehenſa, Nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequàm ad mare perueniret, vrgente tempore partus, Telephũ peperit, quem inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Coritho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quod à paſtoribus inuentus eſſet pendens ab vberibus ceruę. Auge verò à mercatoribus, qui illam à Nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata eſt, vbi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augara, Arabiæ vrbs. Ptolem.

Augarus, Oſchœnorum rex.

Augaſij, populi Maſſagetarum.

Auge, Tegeatis poetria μιλοποιός. Steph.

Augéa, vrbs Locrenſium, cuius meminit Homerus. Eſt & altera eiuſdem nominis in Laconia. Stephanus.

Augeas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit trium milliũ boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum, cui cùm Augeas id purgandum locauiſſet, Hercules Alpheum fluuium eò immiſit, eiúſque aquis triginta annorum fimum, quem egerere longũ fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm ſecundùm Herculem pronuntiaſſet, pulſus à patre in Dulichium inſulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & Augeam interemit, reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſſit. Ex cõment. in Homerum.

Augeas, Athenienſis comicus. Athenæus.

Augiæ, vel geæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide Augea.

Augia maior, Germaniæ inſula, à Conſtantia non procul diſtans, tres habet parochiales Eccleſias: fert vinum, frumentum, atque poma. Sunt, qui ſcribunt, & experientia id quoque docetur, D. Pirminium omnes venenatos vermes, putà ſerpentes, aſpides, lacertos, bufones, & huiuſmodi, ex hac inſula ita fugaſſe, vt in hodiernum vſque diem in ea non inueniantur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Euangeliſtæ ſacrum corpus ibi monaſterio quieſcere: vnde monachi eius Euangelium in Eccleſiaſticis officiis pronuntiãtes, non vtuntur hac præfatione communi, Sequentia ſancti Euangelij ſecũdum Marcum, ſed Sequentia S. Euangelij ſecundùm illum: quod Venetis, qui ſe habere oſſa huius Euangeliſtæ gloriantur: dicitur olim ſtomachum mouiſſe: quippe qui aliquam pecuniæ ſummam monachis illis dare voluerunt, vt ſoli reliquias viri ſancti poſſiderent, at monachi iſtud recuſarũt. Munſt. lib. 3. Coſm.

Aúgila, vrbs Libyæ. Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipſa Phorbãtis filius ex Hirmine Nelei, aut Nictæi, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares emicuiſſe. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augila, Africæ populi, qui nullos deos putauerunt præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Pomp. Mela.

Augur, conſul, Annij Veri collega.

Augures, & eorum collegium, ſummo in honore habitos legimus, non modo apud Romanos, ſed & apud Græcos & barbaros pleroſque. Nam Chaldæos primùm, & Piſidas ac Ciliues, dein Hetruſcos ac Græcos, mox Latinos & Romanos augurandi diſciplina excelluiſſe legitur. Et Augures quidem tres priùs Romæ fuere, propter tres ipſius tribus, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes: mox vno addito, quatuor extiterunt. Sed cum poſtea plebs admiſſa eſſet in partem bonorum vrbis, quinque plebeij Augures creati ſunt, & patricij quatuor, idque M. Valer. & Q. Apuleio Coſſ. Romani igitur nihil niſi augurato inchoabant. Locum verò Augurij ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato, lituum, id eſt incuruum baculum, dextra manu geſtans, quo in cælo regiones diuidebat, & quę Auguria veniebant, prædicebat. Si læuo fuiſſent, qua parte eſt Septentrio, fœlicia pronuntiabat: illa enim pars propter altitudinem proſpera putabatur. A dextra parte Meridies parum fauſta & infœlix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liu. lib. 1. Halicarnaſſ. lib. 2. Plutarch. in Parall. & Problemat. Valer. Maxim. Cicero de Diuinatione. Varro, & alij. Augurũ autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutauit G. Peucerus, Commentario de variis diuinationum generibus.

Augurinus, conſul, Sergiani collega.

Auguſta Aſciorum, Galliæ Aquitaniæ oppidum, *Aix en Guienne*. Auchis Villanouano.

Augu-

Auguſta Rauracorum, pagus prope Baſileam. vulgo *Augeſt*. Itali *Oſta* vocant.

Auguſta Romanduorum oppidum, vulgo *Luxembourb*. Volaterranus *Conſtance* vocat.

Auguſta Sueſſionum, oppidum, *Soiſſons*.

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberum in Hiſpania citeriore, diſtat à Numantia ad octoginta ſtadia.

Augúſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgo *Trier*.

Auguſta Vindelicorum, celeberrima & peruetuſta ſuperioris Germaniæ vrbs, poſt funeſtam Varianam cladem, ſubactis Vandalicis, ab Octauiano Auguſto expugnata, reſtaurata, aucta, & tribus Romanorum millibus ad habitãdum tradita eſt. Strabo libr. 4. Hinc Auguſti eſt nomen ſortita. Hungari cum eam inuadunt, quibus ab Othone primo graui prælio fuſis Romano imperio ſubſtituitur. Sumptuoſiſſimis ædificiis, plateis, amplis ac nitidis, mœniis aggeribúſque munitiſſimis, celeberrimis negotiorum commerciis, politiæ idea, incolis opulentiſſ. & diligenti pauperum cura nobilitatur. vulgò *Ausbourg*.

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius. Vide Tucci.

Auguſta Emerita, ciuitas Luſitaniæ, ab emeritis Auguſti militibus, huiúſque conditoribus nomen ſortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæſar Auguſtus, Cantabris & Aſturibus deuictis in Italiam rediret, reliquit milites, qui ſupra ætatem forent, atque conceſſit ipſis, vt in Luſitania Auguſtam emeritam conderent. *Medina del rio ſecco*, Taraphæ.

Auguſta Taurinorum, Italiæ Tranſpadanæ ciuitas, vulgo *Turin*, cuius populos Plin. libr. 3. c. 7. Taurinos vocat: Eratoſthenes Teriſcos: alij Tauriſcos nominant, qui & Troi Stephano dicuntur. Taurasia Appiano.

Auguſta Tricaſtinorum, Plinio, Galliæ Narbonenſis vrbs, *Aimarguis* I. Poldo.

Auguſta Vagiennorum, Liguriæ oppidum. Ptol.

Auguſta Valeria, ciuitas regni Valentiæ in Hiſpania. Ptol.

Auguſta, Veromanduorum, Galliæ Belgicæ ciuitas, vulgò *S. Quentin*, quoniam D. Quintinus, martyrio pro Chriſti nomine ibi eſt coronatus.

Auguſta Veſſonum, Galliæ Belgicæ oppidum. Ptol. *Soiſſons* quibuſdam.

Auguſtæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Auguſtæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diuæ autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Liuia Auguſti, Agrippina Agrippę, Lepidæ Galbę, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 4.

Auguſtanica. Vide Peluſium.

D. Auguſtin. Eccleſię Catholicę fulgor, Hipponenſis fuit Epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor. Ea (inquit) tempeſtate Hippone obſeſſa eſt ciuitas, quam omni laude dignus beatus Auguſtinus, librorum multorum confector, pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod vbertim per omnes Eccleſiæ campos deducebat, ipſo metu ſiccatum eſt flumen, atque dulcedo ſuauitatis dulcius propinata, in amaritudinem abſinthij verſa eſt, vt Dauidicum prçconium conueniret: Dum conſiſteret peccator aduerſum me, obmutui, humiliatus ſum, & ſilui à bonis. Vſque ad illud tempus ducentos iam triginta ac duos confecerat libros, exceptis innumerabilibus Epiſtolis, vel expoſitione totius Pſalterij, & Euangeliorum, atque tractatibus popularibus, quas Græci homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile. Hæc S. Victor libr. 1. de perſecut. Vandal.

Auguſtobona, Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anton.

Auguſtobriga Pelendonum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

Auguſtobriga Vettonum, Hiſpaniæ Luſitanicæ vrbs. Ptolem. varia nomina ſortita eſt, aliis enim *Medina cæli*, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroſo* dicitur.

Auguſtodúnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæſar & Pomponius: vulgo *Auſtum*.

Auguſtomana, Tricaſſiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Ptol.

Auguſtomagus, Galliæ Belgicæ vrbs, quam Simlerus vocat maximum oppidum Syluanectarum.

Auguſto-nemetum, oppidum: vulgò *Neuers*. Cæſar in Com. *Nemoſſus*. Straboni.

Auguſtoritum, Pictonum vrbs. Ptolemæus *Poictiers*.

Augúſtulus, imperator, ab vrbe cõdita 1228.

Auguſtus, vel ab augurio, vel ab augẽdo dictus, Romanorum Imperator ſecundus, patre Octauio ſenatore genitus, Cæſaris nepos, imperauit annos LVI. Quadrageſimo ſecũdo anno imperij ſui, poſtea quàm firmiſſimam veriſſimámque pacem compoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Bethleem natus eſt: cuius aduentui pax iſta famulata eſt. Eutropius lib. 7. cap. 2. Et Lucas Euangeliſta cap. 2. refert ab hoc edictum exiiſſe, vt cenſeretur orbis vniuerſus.

Auguſtus Cæſar eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc modum natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus originis mundanę nonageſimus nonus, ſupra centeſimum ac quinquies milleſimum. Polyd. Verg. lib. 4. ca. 1. ex Oroſio.

Auguſtus menſis, qui antea Sextilis nominatus eſt, id habuit nominis ab Octauio Cæſare Auguſto, quòd hoc menſe Conſulatum inierit, triumphos in vrbem intulerit, ſimulque ciuili-

bus bellis impoſitus fuerit. Munſter. libro 2. Coſm.

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Auia Ptolemæo, aut Furconium, vt placet Volaterrano antiqua inſcriptione. Nũc Aquila Veſtinorum in Italia vrbs.

Auia, fluuius circa Phæneum campum. Strabo libro nono.

Auicebron, Maurorum princeps.

Auicenna, patriâ Cordubẽſis è ſtirpe regia, præter medicinam ſcripſit & Metaphyſicam, poſteris valde probatam. Volaterr.

Auicenna Aboali, Hiſpanienſis medicus, natione vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit, eminentiſſimi ingenij vir, omnium certè clariſſimus. Floruit anno Chriſti 1149. Ab Auerroy medico venenatum fuiſſe tradunt: ſed antequam ipſe periret, Auerroym interfeciſſe. Conrad. in Biblioth.

Auidienus, vir apud Horatium, qui fuit diues, ſed ſordidus ac parcus, Horat. Serm. Satyr. 2. *Auidienus.*

Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Auidius Caſſius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus eſt, quod cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt: trabem enim longitudine centum pedum infimas partes illigatos homines flamma & fumo ſuffocabat.

Auidus, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Auienus, conſul, tempore Valentiniani imperatoris.

Auiênus Iunior, conſul, Probi collega.

Auij, Scythiæ populi, omnium Barbarorum iuſtiſſimi, ab Alexandro in amicitiam recipiuntur. Curt. lib 7.

Auim, i. iniqui, nomen ciuitatis tribus Beniamin. Ioſue 18.

Auinenſe, oppidum liberum in Africa. Plin. lib. 5. cap 4.

Auiola, cõſul, tempore Gordiani Imperatoris. Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam illi ſubueniri non poterat, præualente flamma viuus crematus eſt. Valer. de mirac.

Auith, i. iniqua, ſiue peruerſa, aut temporalis, ciuitas in qua regnauit Adad, quartus rex in Edom. Gen. 36.

Auitta, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Auium, ciuitas inter Tyrum & Sidonem. Strab. lib. 16.

Aula, arx ad Hæmi radices. Cedren. eſt & Arcadiæ locus, Ælian.

Auladis, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Auluuius Euãder ſculptor, qui imagini Dianæ Timothei manu fictæ, in templo Apollinis, caput repoſuit. Plin. lib. 36. c. 5.

Auleta, pater Cleopatræ, ignauiſſimus in regno adminiſtrando, de quo Cic.

Aulæ, nauale Cilicũ inter Tarſum & Anchialem. Steph.

Aulerici, populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, vulgo *Roane*. Item Aulerci ſunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Rhedonibus, Seſuuiis, Curioſolitis, Oſiſmis, Aruiliis, Venetis, ac Cenomanis, in prouincia Turonenſi & Francorum regno ſiti, quos nonnulli Aurelianenſes eſſe opinantur: ſed illi prouinciæ ſunt Senonenſis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, Lexobiis ac Bellocaſſiis.

Auletes, Ægypti rex fuit & Cleopatræ, qui præter alia flagitia etiam choraulum exercuit, & adeo in ea gloriabatur, vt non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ ipſemet cum aliis concertaturus prodibat. Hic eſt, quem Alexandrini exegerunt. Strabo libro 17.

Auli, Macedoniæ populi ad Ionium mare. Ptol.

Auleſtes, rex Tyrrhenus, à Meſſapo in bello Turni & Æneæ confoſſus. Virg. lib. 12.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petroſæ, à caſtrametatione nomen ſortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotia. Ouid. 12. Metamorph.

-- Bœotaq; tellus,

Aulide piſcoſa, puppes tenuiſſet ituras.

Seruius ait, inſulam eſſe & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portum Græci ſub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt. Virg. 4. Æneid.

Non ego cum Danais Troianam excindere gentem

Aulide iuraui. Lucanus,

Euripuſq; trahit curſum mutantibus vndis,

Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.

Aulocrêne, regiuncula minoris Aſiæ, in conuentu Apameno, per quã ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline. Plin. 16. c. 14. & lib. 5. c. 29.

Auloli, v. Gaulates.

Aulon, mons Calabriæ, contra Tarentinam regionem, ferax vini. Martialis,

Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.

In eo eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & vrbs Ciliciæ.

Aulon, vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Plin. Velonia & Caulon a, Sophian.

Aulon, Steph. vrbs eſt Laconica, vna ex centũ: & alia Arcadiç, & alia ciuitas vel locus Cretæ: item Arabiæ locus: & alia à Crotoniatis condita,

condita, Caulonia etiam dicta, Vide Caulum & Caulon.

Aulon, authore Hieronymo, vallis grandis atque campeſtris, in immenſam longitudinem ſe extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus; qui incipientes à Libano, & vltra víque ad deſertum Pharam perueniunt. Sunt que in ipſo Aulone vrbes nobiles, Scytopolis, Tyberias, ſtagnúmque prope eam: ſed & Iericho, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon, ſignificat aliquando mare anguſtum: Item, teſte Theophr. campus eſt ampliſſimus pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Aulos, Peloponneſi vrbs ad Alpheum amnem. Plin.

Aulucum, nomen loci in Mauritania Tingitana. lib. Notit.

Aulonius, Æſculapius dictus eſt, teſte Pauſ. in fin. Meſſeniac. ad Aulonem, inquit, delubrum eſt, cum ſigno Æſculapij Aulonij.

Auo, v. Auus.

Auola. Vide Hibla.

Au. Aternius Fontinalis conſul, collega Sp. Tarpeij Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au. Attilius Calatinus, conſul, collega C. Sulpitij Paterculi, anno ab vrbe cond. 495.

A. Cornelius, magiſter equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe cond. 430. Liu. lib. 7.

A. Corne. Coſſus, conſul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.

A. Corne. Coſſus, conſul, Valerij Coruini collega, anno ab vrbe cond. 413.

A. Corn. Coſſus, dictator, anno ab vrb. con. 381.

A. Corn. Coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liu. lib. 4. Oroſ. lib. 2. c. 13.

A. Corn. Coruinus, conſul, collega Vinitij Quartini, anno ab vrbe con. 797.

A. Corn. Scipio, Aruina, conſ. collega Popilij Lenatis, anno ab vrbe cond. 406.

A. Gabinius, conſul, collega L. Piſonis Cæſoniani, anno ab vrbe cond. 696.

A. Hirtius, conſul, collega C. Vrbij Panſæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua, conſul, collega Q. Cæcilij Cretici, anno ab vrbe cond. 759.

A. Manlius Atticus, Coſ. Collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.

A. Manlius Atticus, conſul, collega C. Sempronij Blæſi, anno ab vrbe cond. 719.

A. Manlius Torquatus, conſul, collega Q. Caſſij Longini anno ab vrbe condita 590.

A. Manlius Capitolinus, tribunus militum anno ab vrbe 351. & 367.

A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe cond. 303.

A. Poſthumius Albinus, coſ. collega C. Luctatij Catuli Cæreonij anno ab vrbe cond. 511.

A. Poſthumius Albus, conſul, collega Sp. Furij Medulini Fuſci, anno ab vrbe condita 290.

A. Poſthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Poſthumius Regillenſis, conſul, S. Virginij Tricoſti collega, ſe conſulatu abdicauit: inde dictator factus eſt, anno ab vrbe cond. 258. Liu.

A. Poſthumius Regillenſis, tribunus militum anno ab vrbe cond. 556.

A. Poſthumius Tubertus, dictator anno ab vrbe cond. 325.

A. Sempronius Artatinus, conſul, collega M. Minutij Augurini anno ab vrbe cond. 257.

A. Virginius Cælimontanus, conſul, collega T. Vetuſij Gemini, anno ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilus. conſul, collega Sp. Seruilij Priſci, anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius IX. Romanorum Imperator, Imperauit mēſibus VIII. diebus X. Is nobiles viros omnibus blanditiis ad ſocietatem imperij allectos, vario genere fraudis occidit: & in his vnum veneno manu ſua porrecto in aquæ frigidæ potione, quam is febre affectus popoſcerat. Portitorem quendam nulla penitus vi iuſſit interfici, velle ſe dicē, oculos paſcere. Duos item iuuenes à patre ſupplicium conantes auertere. Venit & in ſuſpicionem matri venenum porrexiſſe, quòd audiuiſſet à Cata muliere Vatriona diutiſſimè ſe imperaturum ſi ſuperſtes parenti exſtitiſſet.

A. Vitellius, conſul, collega L. Viſpani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.

A. Voluſius Saturninus, conſul, tempore Domitiani Imperatoris XII. anno ab vrbe condita 839.

Aulziagri, iuxta Cherſonem populi Hunnici. Agathias.

Aunedonacum, vrbs circa Santones in Gallia. Anton.

Auo, vel Auus, Ptolemæo, fluuius Hiſpaniæ citerioris. Celerinorum populorum ſupra Bracaras, & Gronios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auradis, Mediæ vrbs. Ptolem.

Aurana, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptolem.

Auran, i. foramen, ſiue libertas aut albedo locus in vicinia Damaſci. Ezech. 47.

Auranitis, Babyloniæ regionis tractus. Ptolemæus.

Auraſius, Mauritaniæ mons. Procop. hodie *Auraz*.

Aurauanus, Albionis inſulæ fluuius. Ptol.

Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Iſtrum fluens, Herod. lib. 4.

Aurea, frequens Veneris epitheton apud poetas.

Aurea Cherſoneſus, Indiæ peninſula. Ptol. *Malaca*, quibuſdam hodie, aliis *Iapan* inſula videtur. Vide Muſicicana terra.

Aureatum, Germaniæ oppidum. hodie *Aiſchſtadt.*

Aurelia, cognomine Cariſia, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. *Carcæa* Taraphę, *Cazorla*, Moletio: videtur Cariſſa Ptolemæi, quam *Carixa* vocat Moralis: ſed locus deſertus eſt hodie.

Aurelianum Auſtriæ oppidum. Laz. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium ſitum.

Aurelia, porta vrbis Romæ à Procopio Pancratiana vocatur, vt tradit Marlianus. Nũc portam S. Petri vocari legitur apud Procop.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἡέλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à populo Romano datus ſit lacus, in quo ſacra faceret Soli. Feſt. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelia, Galliæ Celticæ nobiliſſima ciuitas: anno Chriſti 276. ſtructa, ac denominata ab Aurelio Imperatore, ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomanorũ vrbem vetuſtam fuiſſe volunt, non minus opibus, quàm munitione, populóque præſtantem. Munſt. lib. 2. Coſm. Hanc Cæſar Carnutenſium emporium vocauit, ipſámque incendio vaſtauit, vt ipſe libro 7. ſcripſit. & Genapum olim vocatam fuiſſe quidam ab ipſo Cæſare volunt. Gall. *Orleans.*

Aurelianum, Auſtriæ oppidum Lazio. hodie *Lintz* dictum. ad Danubium ſitum eſt.

Aurelius Prudentius Clemens, Hiſpanus, primam ætatem poſuit in agendis cauſis, demum ad præfecturam Theodoſij patrocinio conſcendit. Scripſit egregia opuſcula eleganti carmine, quæ extant.

Aurígda, Ptol. vrbs Cyrenes.

Aurelius, pictor nobilis apud Romanos temporibus Auguſti Cæſaris. Plinius, libro trigeſimo quinto.

Aurelianus, Romanus Imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas, vt tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, vt qui ſororis ſuæ filium interfecerit. Sext. Aur.

Aurelius Imperator quemadmodum Chriſtianorum precibus ſuo ipſius exercitui, ſiti periclitanti optatam à Deo obtinuerit pluuiam, hoſtéſque diuinitus fugarit, vide Marcus Aurelius.

Aurelius Carus, Romanus Imperator fuit: is quum biennio imperaſſet, in caſtris ſupra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Author Flauius Vopiſcus.

Aurelius Olympicus, Nemeſianus poeta Afer genere, patria Carthaginenſis, floruit ſub Numeriano & Diocletiano Cæſaribus. Scripſit Kynegetica, Nautica & Alieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui oratione eruditiſſimè ſcripſit. Quibus rebus tãtam impendit operam, vt conſueuerit in cõuiuiis, vel legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Aureolus Pons, apud quem, vt Trebellius ſcribit, Aureolus tyrannus à Claudio Imp. fuit interfectus. Bap. Egnatius ait eum in agro Mediolanenſi extare, vulgóque Pontirolo vocari.

Aureus mons, Ptolemæo Corſicæ inſulæ. *Monte Gradacſo* Leandro dicitur.

Aureus mons Hungariæ, qui *Mathecgk* dicitur, Lazio auctore. Huius Aurei montis meminit lib. Noticiarum in Mœſia prima. Item Aurel. Victor.

Auricomus, Apollo à poetis cognominatus eſt, propter ſolis radios, vt ait Phurnutus.

Auricornu, promontorium. Plinius libro 9. cap 17.

Auria, Callaicorum in Hiſpania oppidum ad Minium fluuium. hodie *Orens.*

Aurigia, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. hodie *Arjona.*

Aurigda, vrbs Cyrenes. vulgò Zadra. Ptolemæus.

Aurinx, Hiſpaniæ vrbs Liuio libr. 24. Moron in Andaluſia, Beutero auctore.

Aurisij, populi Pontici. Agathias lib. 3.

Auritina, Africæ vrbs, Pentapolis regionis. Ptol.

Auróra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona ſuſcepit: Tithonum autem ita adamauit, vt ſenem iam factum herbarum virtute & ope medica iuuentuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam:
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.

Aurôra, matutinus ſplendor quem cernimus ante ſolem eleuatum: quam ideò poetę Tithoni dicunt filiam, non quia ex Tithono natam credant, ſed ex Sole, quem ſæpiſſime ex nomine aui Tithonum vocant. Terræ autem ideò dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Arunca, Latij ciuitas, ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio condita: à qua Arunci, vetuſtiſſimi Latij populi. Virg. 7 Æneid.

— & quos de collibus altis
Arunci miſere patres. Vide Auſonia.

Arúncs, filius Crani: anno XXIIII. Arij, apud Ianigenas Razennos regnauit. Beroſus.

Auruſpi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

Auſa, ciuitas Hiſpaniæ. Ptolemæus. *Vicq* hodie.

Auſancali, Liburniæ oppidum. Ptol.

Auſara, vrbes duæ huius nominis in Arabia fœlici. Ptol.

Auſchiſæ, populi Libyæ, Herod. lib. 4. Steph. αὐχῖται.

Auſci, populi Aquitaniæ. Plin. vulgò, *Le pays d'Aux.*

Auſci

Auſei,populi Libyæ.Steph.

Auſelij olim dicebantur, qui nunc Aurelij. Feſtus.

Auſer,vel Auſeris,fluuius Italiæ,prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Piſas nunc labitur,fuit. Strabo, pro Auſeri, Æſarem ponit hodie *Oſari*. Leand.*Serchio*.

Auſes, populi Aphricæ, caproneas è fronte demiſiſſe gaudent: virgines quotannis in honorem Mineruę certamen edunt. Arma ſunt,lapides & fuſtes. Si qua ex ictu decefferit, falſa cenſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſime deprælíata eſt, à cæteris armis decorata ſubuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiſcuus illis cum muliere congreſſus.

Auſetani, populi Tarraconenſium proximi. Cæſar de bello ciuili lib.1.

Auſigda,vrbs Libyæ, Hecatæus inſulam eſſe ſcribit.Steph.

Auſinza,Perſidis vrbs.Ptolemæus.

Auſitis,Mauritaniæ Cæſarieñſis oppidũ.Ptol.

Auſitis, regio in qua natus eſt Iob. Hebræis Hus.

Auſoba,Hiberniæ fluuius.Ptolem.

Auſon, vel Auſonius, Vlyſſis & Calypsûs filius, à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt, & eiuſdem populi Auſones, Auſonij, Auſonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem conditam 290. claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſónia, pars Italiæ in qua ſunt Beneuentũ, (Ouidius linguam Auſoniam dicit pro Latina,5.Triſt.Eleg.6.Virgilius Terram.4.Æneid. Tibrim 5. Æneid.) Tarracina, ab eodem Auſone dicta. Feſto nunc pro tota Italia ſumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquiſſimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi,qui ea tenuerunt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Auruncam vrbem condidit. Feſtus. Inde Arunci à Virgil. libro 7. Æneid. vocantur. Hi primum extrema Italiæ littora coluiſſe dicuntur quæ à Lacinio promontorio vſque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare Auſonium eſt appellatum. Plin.lib.3.cap.10. Poetæ tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italiæ:Italóſque omnes Auſonios appellant.Virg. 4.Æneid.

Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra
Inuidia eſt?

Idem 12.Æneid.

Sermonem Auſonij patrium,moreſq́ tenebunt.

Auſónium mare, aliàs Siculum, pars Ionij Brutiam alluens, à Tarento incipit:ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio,qui illic regnauit.Vide Hadriaticum.

Auſónius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quædam ad Nonnum.Suidas.

Auſonius Gallus, Burdigalenſis poeta, cuius extant epigrammata.

Auſtagena,Parthiæ tractus vbi Naphtha profluit.Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maioris regio. Ptolemæus.

Auſter,ventus meridionalis calidus,& humidus,exitialis & morboſus,ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione νότος appellatur: quoniam νότις Latinè humor dicitur.Virg.1.Georg.

--vnde ſerenas
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

& 4.Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtrale & Auſtrium νότιος.

Auſtrália, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Claſſaria,dum Germanicus Cęſar ibi res claſſibus gereret.Plin.lib. 37.cap.3.

Auſtraſia olim regnum, de qua ſic Munſt. lib. ſecundo Coſm. Anno Chriſti 1541. inquit, cùm filij regum Franciæ multiplicarentur, diſtracta eſt Francia in multa regna, durauítque hæc diuiſio vſque ad annum Chriſti 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam Vnum appellabatur Auſtraſia,alterum Neuſtria: tertium,regnum Sueſſionis. Sedebat & Aureliæ rex proprius, durabant tamen Auſtraſia & Neuſtria longiori tempore, quàm reliqua regna. Extendebatur autem Auſtraſia vſque ad Rhenum: & habuit rex ille regiam ſuam Metis, aliquando Aquiſgrani, vel,vt alij volunt,Coloniæ. Includebat enim Auſtraſia Lotharingiam,Brabantiam ac totam terram, quam circunſcribunt Moſa & Rhenus à Colonia vſque ad Alſatiam. vocabatur autem hoc regnum Auſtraſia, ab Auſtraſo præſide, quem Iuſtinianus Imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Auſtraſum regem in ea terra fuiſſe prius,quàm Belgica à Francis ſubiugaretur. Sũt rurſum tertij qui Auſtraſiam ab Auſtro denominatam putant,quod ſcilicet auſtralior ſit reliqua Gallia, ſicut Auſtria orientalior reliquis Germaniæ regionibus. Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupatur.

Auſtria,ſub Pannonię ſuperioris nomine his verbis deſcribitur à Georgio Rithaymero in ſuo de ſitu orbis terrarum compendio: Pannonia ſuperior ad Solis ortum Leythę fluuio iungitur: Ptolemæus huic Rabonem ab Ortu terminum ſtatuit. Onaſo fluuio & Norico ad Occaſum. Sunt qui Cætio monte ab eo cardine finiunt, Teio fluuio & Morauia a Septentrione: nam eò vſque hodie protenditur. Ab ea parte, qua decurrit Sol,habet montana Styriæ. Gleba vbere & fertili gaudet, omníq; genere frugum, & minimo colitur impendio. Crocum generoſum gignit, cum quo nullum aliud bonitate

certare poteſt. Vinum naturæ amicum. Vrbes & antiquæ & nobiles multæ, quarum maximè inſignis Vienna extat, frequentibus Turcarum oppugnationibus, literarum ſtudio, frugũ mercaturæque copia nobilis. Flumina Auſtriæ ſunt Danubius, olim regionis limes, nunc medius eam ſecans: Onaſius, Traunus, Erlaphus, Traiſius, Ypſius, Melicus, Marchia, Teius, qui Morauiam ab Auſtria diſiungit. Cãpus vario piſcium genere clarus, Leytha, & Suegadus in quo ſciriſſimi ſaporis cancri. De origine vocabuli huius regionis hæc refert Lazius in comment. rerum Viennenſium: Auſtriæ nomen recenti ſeculo natum eſt, ante annos circiter quadringentos, ab Auſtri (vt credo) venti flatu, qui in iſta regione frequẽs eſt, vel ob ſimilitudinem Germanicæ appellationis *Oſtenreich*, quod nomen Orientali regnorum ſuorum limiti Francorum reges indiderant, ceu & Occidentali *VVeſtenreich*. Habuit hæc regio olim Marchiones, poſtea Duces, deinde Archiduces, quibus hodie paret. Lazius, Munſter. in Coſmogr. Cuſpinian. Bonfin. lib. 4 Decad 4. rerum Hungaricarum.

Auſtri cornu, promontorium in Æthiopia. Strabo lib. 16.

Auſugáni, populi inter Feltriam & Tridentum, ab Auſugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgò appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Aurãnder, filiam habuit Tagitam. Steph. in Tauchira.

Auſum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptol.

Autaris, Arabiæ fœlicis locus. Plin.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph. & Illyrica Strab. Arr. Diodoro.

Autentum, Byzacenæ regionis oppidum in Africa propria. Anton.

Autei, Arabiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 29.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphitrite in halcyones aues mutatę ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Anthe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Deimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Authetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolem.

Authites, Ægypti nomus, Steph.

Autini, vel Auteri, Ptol. Hiberniæ inſulæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Autobubus, pictoris nomen, Plinius libro 35. cap. 11.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autochthones, populi qui non aliò referunt originem ſuam, verùm ex ipſo ſolo nati videri volunt. Latini Indigenas vocant.

Autolaia, Libyæ interioris oppidum. Ptolemæus.

Autólia, vel Auticilia, Sinonis primi vel Autolici filia, quæ cùm Laerti Itacæ regi nupſiſſet, à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa, ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Aulius, fuit conditor Sinopis, & comes Iaſonis apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe, author eſt Pauſan. & Plin. lib. 34. cap. 9.

Autólores, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes, Silius lib. 3.

Necnon Autololes leuibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólicus, filius Mercurij & Clioneś Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiam Vlyſſis. hic ſolebat non modò ſe, ſed etiam ea quęcunque furto abigebat, varie transformare. Homerus & Plato de rep. Ouid.

Naſcitur Autoly us furtum ingenioſus ad omne.

Alter fuit Parnaſſi incola, qui furto vicinorum bona ſurripiebat. Strabo lib. 9. Condidit Sinopem, fuítque Iaſonis comes.

Autolemus, vir quidã, de quo ſic Mart. in epig.

Dixerat Antolemo flammas conſultus Aruſpex
Die cauendas poſtero:
Credidit & rerum dubius de mane ſub amnis
Delituit Ethruſci vadis.
Sed neq; ſic fatum effugit: nam dum innatat Arne,
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe auctor eſt Pauſanias. Plin. lib. 34. cap. 8.

Autómalax, præſidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes, quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arſinoide, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene, Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Automate, inſula vna inter Cycladas: Hiera etiam dicta. Plin. lib. 2. cap. 37.

Automedon, vel Antomedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. lib. 2.

Vnà ingens Periphas, & equorum agitator Achillis,
Armiger Automedon, &c.

Autómoli, gens Æthiopica. Steph.

Autónoe, Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Ariſtæi coniux, ex qua peperit Ætænem, Heſiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamorph.

Autoſthenes, Athenienſium Archon circa 17. Olymp.

Autricum, vrbs Carnutum, Ptolemæo. *Chartres* vulgò.

Autrigones, populi Hiſpaniæ. Mela, lib. 3.

Autumedon, vir. Cic. pro Sext. Roſc. Ameri. Non adeſt iſte Tullius Roſcius, non ſuis manibus in curru collocat Autumedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi nefariæque victoriæ nuntium.

Auus,

Auus,fluuius Theſprotiæ,ad quem Parauæi, populi habitant.Steph.

Auxeſia, & Lamia, puellæ Cretenſes, quæ cùm in ſeditione obrutæ fuiſſent lapidibus, apud Trœzenam ciuitatem, in earum gratiã & memoriam feſtum ſolenne inſtitutum fuit, quod Lithobolęa vocitabatur.Herod.lib.5.

Auximum,Piceni vrbs in Italia,à qua Auximates populi dicti.Strab.vulgò *Oſimum* dicitur: belli ciuilis tẽpore in poteſtatẽ Cæſaris venit.

Auxume,regia ciuitas Æthiopiæ,Ptolemæo. Axomite, vocatur ab Arriano in ſuo Periplo maris rubri. Ἀξωμίτης habet Stephanus, Chaxumo fortè hodie nomen habet.

Auxumum,Straboni: Oximum Liuio,Picenorum vrbs in Italia eſt. Procopius ſcribit Romanis Metropolis dici: hodie Oſmo vocari Leander auctor eſt.

Auzacia, Ptolemæo Scythiæ extra Imaum montem vrbs eſt:Saccio incolis dici ſcribit Marius Niger.

A X

Axa,filia Caleb. Ioſue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral.3. Achaſa ſcribitur. Lat.compoſita vel adornata, aut laſciuiens, ſiue confractio, vel diruptio velaminis.

Axalita,Bæticæ oppidum,quod Lora hodie Cluſio ex Lori antiquitatibus.

Axanthos, inſula infra Hyberniam & Britanniam in Oceano ſeptentrionali.Plin.lib.4. cap.16.

Axaph, ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 19. quæ c.11. ſcribitur Achſaph.

Axatiara,oppidum in conuentu Hiſpalenſi. Plin.lib.3.c.3.

Alexodunum,Britanniæ inſulę oppidum.libro Notit.*Hexham* Camdeno.

Axénus pontus, quem hodie Pontum Euxinum dicimus, ſic & à truci accolarum barbarie appellatus. ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam, vt Strabo libr.7.tradit, ſolebant Scythæ, maris huius accolæ, hoſpites immolare, eorúmque carnibus veſci, caluiſque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axia,vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni.Eſt & alia Italiæ.Steph.

Axiacæ,ſunt populi Sarmatiæ Europææ,inter Tyram & Boryſthenem amnes, & Peucinis &Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis naſcente,qui Carpatho mõti adhæret. Hos autem populos iuſtiſſimos fuiſſe tradit Pomp. libr.2.vt qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent.Meminit horum & Plinius lib.1.cap.12. Ptol.lib.3.c.3.

Axiace, Mercatori Europæ oppidum ad Pontum Euxinum, quod nunc Oczakou quibuſdam vocatur.

Axiaces,fluuius,qui & Hypanis.Vide Hypanis.Hic Carpatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati ſunt,Mela lib.2.Ptol. lib.3.cap.5.Plin.4.c.12.

Axica,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Axima,vrbs Perſidis.Ptol.

Aximia,Arcadiæ mons.

Axinium,Celtiberorum vrbs.Appian.

Axiochus,philoſophus,cui Plato librum de morte ſcripſit,& dicauit.

Axion,frater Alpheſibœæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur:vel,vt Ouid.à filiis Callirhoes.

Axiopolis, Myſiæ inferioris vrbs, Ptol.cui Danubius ab hac ad Pontum vſque Iſter nominatur. Hanc vrbem hodie Colonamich dici ſcribit Oliuarius in Melam:etſi malè Aria pro Axiopoli legat ex tabulis Ptolemæi minus caſtigatis.

Axiothea Phliaſia, nobilis mulier, quæ vnà cum Laſthemia,Platone præceptore vſa,ornatúque interim virili auditorium eius ingreſſa eſt.Plutarchus & Laertius.

Axiopolis,Myſiæ inferioris vrbs.Ptol.

Axiotæ, Troadis gens.Heſych.

Axium,Ptolemæo cap.10.lib.3.ciuitas Myſię inferioris,vel Mediæ inferioris.

Axius,fluuius Paphlagonum per Mygdoniã fluens.Plin.lib.4.ca.10.Herodot.lib.6.Labitur in ſinum Thermaicum. efficit pecudem nigrã quæ ex eo potauit,diuerſa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert.Vide Axus.

Axon, Ionum fluuius in minore Aſia. Plin. lib.5.c.57.fluuius item in Caria.

Axona,fluuius in extremis Remorum. hinc Axones,eius accolæ.Lucan.lib.1.

Et Biturix,longiſque leues Axones in armis.

Vulgò,*L: Diſné*,aliis *Ayſné*.

Axos,vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumis,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus,Macedonum fluuius.Vide Axius. Stephano,Axus ciuitas eſt Cretæ.

Axylis,Marmaricæ villa in Africa.Ptol. *Forſeli* hodie,Mercat.

Axylus,Phrix,è ciuitate Ariſbe, inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites. Homerus lib.Iliados 6.

A Z

Aza, Armeniæ minoris oppidum. Plin.& Ponti Cappadocici. Ptol. & montis nomen in Palæſtina.Ioſeph 12.Antiq.

Aza,i.fortitudo,aut capra,nomẽ viri.1.Eſd.2.

Aza,vrbs Palæſtinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio.Steph.

Azabel,rex Syriæ.

Azabetis tenia,Sarmatię Aſiaticę vrbs.Ptol.

Azagarium, Sarmatiæ Europææ oppidum. Ptol.

Azmora, Armeniæ minoris circa Cataoniam caſtellum. Strabo.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri ſacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quę Azano dicebatur. Statius lib.3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Æthiopiæ regio, ſinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum. Plin. lib.6.

Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetuſtate præſtantes, atque Parraſij. Strabo lib.8.

Azani, Phrygiæ vrbs, Steph. & Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Azania, Æthiopiæ regio. Ptol. *Xoa* fortè hodie. Plinius Azanium mare hinc nominat.

Azania, vrbs Maſſilienſium. Steph.

Azania, ſiue Azanium, vrbs Aſię minoris. Herodoto Æzanum: ita dicta à monte editiſſimo, cui Azan nomen eſt, ſiue, vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, vt dictum eſt. huius regionis incolæ Azanes dicti ſunt. Arcades enim, eodem Stephano teſte, olim in tres præcipuos erant diuiſi populos, Parrhaſios, Azanas, & hiſce recentiores Trapezuntios. In hac regione fons fuit, cuius aquam guſtantibus tantum deinceps aquarum oboriebatur faſtidium, vt ne odorem quidem earum ferre poſſent. Placet nonnullis Azanij fontis aquas vini, non aquæ faſtidium generare: quorum iudicio quo minus ſubſcriberem, fecit Eudoxi ipſius authoritas ex ſexto lib. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio eſt, cuius aquas qui guſtauerit, abſtemius redditur.

Azanias, nomẽ viri 2. Eſd.11. Lat. auris Domini, ſiue auſcultatio Domini, vel arma Domini.

Azániũ, Phrygiæ vrbs, ab Hermogene initio vocatam *Hexazenon*, ex Stephano ſcribit Hermolaus: quò loco ἐξευνῶν apud Stephanum reperitur.

Azanium, fons, ait Eudoxus, cuius aquã guſtantibus tantum vini tædium ſuperuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius aſſerunt talem fontem ſiue lacum fuiſſe in agro Clitorio. item Azanium eſt Æthiopiæ promontorium. Plin.

Azanoth-thabor, ciuitas, terminus tribus Nephthali. Ioſue 18. Lat. aures contritionis vel contractionis.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Araxen fluuium, & templum Dianæ dicatum in Perſia. Strabo. Item vrbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol.

Azaréel, nomen viri, 1. Paral.12.25. adiutorium vel atrium Dei.

Azária, qui & Vzia, XIII. Iudæorum rex, regnãuit annis LII. auxilium vel atrium Domini.

Azária, filius Amaſiæ regis Iuda. 4. Reg.15. qui 2. Paral.26. Ozias dicitur. Eſt & nomen ſacerdotis 2. Paral.26. Filius Ioanan. 2. Paral.28. Filius item Ethan, filij Zaræ, filij Iuda. 1. Par.2. Vide & 1. Paral.6.

Azarithia, fons in Phrygia, quæ Epitetus dicitur, paululum ſupra mare, qui paruos crocodilos nutrit. Strab. libr.12. Stephanus Zaretam vocat.

Azaricam, ſiue Azricam, id eſt auxilium reſurgentis, vel vindicantis, vel fortitudo vacua, nomen viri. 2. Eſd.11.

Azatha, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Azau, filius Nachor ex Melcha. Gen.22. Lat. videns aut prophetans.

Azaneni populi, à quibus deletis, Azanemici cognomen retulit Alexander Seuerus Imperator.

Azaz, pater Bala, 1. Para.5. Lat. fortis.

Azazena, regio à Romanis deuaſtata.

Azazias, nomen viri. 2. Paral.31. Lat. fortitudo Domini.

Azbai, nomen viri. 1. Paralipom.11. Lat. Hyſſopus mea.

Azboc, nomen viri. 2. Eſd.3. Lat. Hircus, vel fortitudo vacuitatis, aut fortis diſſipatio.

Azéca, ciuitas Amorrhæorum, quæ forte ceſſit tribui Iuda. Ioſ.15. Nehem.11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam ſita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ioſu.10. Philiſthiim illic caſtra contra Iſrael habuerunt. 1. Reg.17. Hanc reparauit Roboam rex Iuda. 2. Paral.11. & rex Babylonis eandem debellauit. Iere.34. Lat. fortitudo, ſiue ſepta.

Azêi, & Azeotæ, populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippoteontidis in Attica, Steph.

Azetene, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

Azer, nomen viri. 2. Eſd.3. Lat. atrium, vel adiutorium, fons exercitus, vel fortitudo fœlicitatis.

Azgad, viri nomen. 1. Eſd.2.8.

Azia, i. fortitudo, ſiue hircus Domini, nomen viri. 2. Eſd.11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Libyæ. Steph.

Azieis, Marmaricæ vicus. Ptol.

Azij, vel Aziotæ, Troica gens. Steph.

Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptol.

Aziris, Armeniæ minoris oppidum Ptol e-mæo. Nigro *Arzicham.*

Aziza, nomen viri. 1. Eſd.10. Lat. fortitudo, aut fortis.

Azmaneth, nomen viri. 2. Reg.13. qui 1. Paral. 11. dicitur Azmot, 1. Eſd.2. Lat. fortis mors, ſiue hircus, aut fortitudo mortis.

Azmoth, filius Ioada, filij Achaz. 1. Para. 8. 12. 17. Filius item Iore. 1. Paral. 9. Nomen præterea cuiuſdam alterius, 1. Paral. 11. qui 1. Reg. 23. dicitur Azmaueth.

Azochis, vrbs circa Meſopotamiam. Plin.

Azon. Vide Aza.

Azonax, vir à quo in magicis inſtructus eſt Zoroaſtes, Plin lib. 3. ca. 17.

Azór, filius Eliacim, filij Abiud. Lat. adiutor, vel accinctus. Matth. 1.

Azorus, vrbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotij, populi in terra Chanaan, contra Aquilonem. Ioſue 13. Lat. ignis dilecti, vel patrui.

Azotus, Hebr. Aſdod, i. deprædatio, ſiue ignis dilecti, aut ignis patrui, inſignis Palæſtinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Ioſue duce. Ioſ. 11. Sorte ceſſit tribui Iudæ. Ioſue 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata, 1. Reg. 6. Quam, vt ait Steph. condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris ſuæ Azes. V. later. libr. 11. Cuius in Scripturis multa eſt mentio. Ierem. 25. Amos 1. & 2. Sophon. 2. Zach. 9. Iſa. 20. 2. Par. 26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum. Act. 8. Eſt & Azotus vrbs Achaiæ. Pompon. Strabo. Steph.

Aziel, nomen viri. 1. Paral. 12.

Azuba, mater Ioſaphat, filia Salai. 3. Reg. 22. vxor item Caleb filij Eſron, filij Iuda. 1. Paral. 2. 2. Paral. 20.

Azur, pater Ananiæ prophetæ. Ierem. 28. Pater item Iezoniæ. Ezech. 11.

Azuritanum, oppidum in Africa. Plin. libr. 5. capit. 4.

Azylia Epiri, oppidum. Ptol.

Azzi, nomen viri. 2. Eſd. 11.

B A

BAAL, Aſſyriis, Iouis nomen. Punicis, dominum ſignificat, inquit Auguſtinus, vnde Baalſamen, quaſi dominum cœli dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum, Græci Martem putant, Numer. 12. quod deſtruxit Gedeon, Iudic. 6. Eſt & nomen loci, 1. Paral. 4. Filius item Ioel. 1. Paral. 5. Filius Abigabaon. 1. Paralipom. 8. Poſtremò filius Iabel. 1 Paral. 9. Vox Hebræa ſignificat idolum aut dominans, vel ſubiiciens aut poſſidens, cum quo ſequentes voces cognationem & ferè eandem ſignificationem habent.

Baal, mons circa Libanum in finibus Apollophylorum.

Baala, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quę & Cariathiarim & Cariat-baal dicitur.

Baalath, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19. Ciuitas à Salomone condita. 3. Reg. 9.

Baalberith, Iudic. 9. Idolum vel dominus fœderis.

Baal-gad, nomen montis ſub monte Hermon, Ioſue 11. & 13. Lat. Dominus exercitus.

Baal-haſor, locus infra Ephraim vrbem Beniamin. 2. Reg. 12. Lat. Dominantis atrium aut fœnum.

Baal-hermon mons circa Libanum in Palæſtinæ finibus. Iudic. 3. Lat. poſſeſſor deſtructionis.

Baália, nomen viri. 1. Paral. 2. Domini ſiue idoli deus.

Baal-iada, filius Dauid. 1. Paral. 14. poſſeſſor ſcientiæ.

Baalim, idólum, 1. Reg. 7. 2. Paral. 28. Ierem. 2. Rex item filiorum Ammon. Ierem. 40. Domini. Gallicè, *Patrons*.

Baal-meon, ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte obtigit filiis Ruben Num. 32. Ioſ. 13. Hæc eadem dicitur Beelmeon. Dominus habitaculi ſiue idolum peccati.

Baal-pharaſin, locus in terra Chanaan. 2. Reg. 5. 1. Paral. 14. Lat. poſſidens diuiſiones.

Baal-thamar, vicus iuxta Gabaa, in tribu Beniamin. Iudic. 20. Dominus palmæ.

Baána, filius Remmon Berothitæ, 2. Reg. 4. Pater item Eled. 2. Reg. 23. Filius item Ahilud. 3. Reg. 14. Lat. in reſponſione, vel in afflictione, vel in Cantico.

Baaras, locus & nomen plantæ mirabilis, cuius virtutes vide apud Ioſephum libr. 7. cap. 25. de bello Iudaic.

Baarſares, Babyloniæ regionis fluuius Ptolemæo.

Baáſa, III. rex Iſrael, regnauit annis XXIIII. impius, omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Ioſeph. libro 8 cap. nono.

Baáſa, filius Ahia. 4. Reg. 9. Lat. in factura ſiue in tinea, aut in compreſſione, vel ſcrutationem tollens.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia campeſtris appellata. Plinius libro 5. capit 1.

Babactes, & Bactes, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, quod eſt vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babanenſes, populi Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthagin enſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat Plinius libro 3. cap. 3.

Babas, vir maximæ virtutis, cuius ſolius rex Herodes Aſcalonita conſiliis vtebatur, quod rerum publicarum non parum gnarus eſſet, ac proinde eum tyrannus ſuſpectum habens, crudeliter ipſi oculos erui iuſſit. Ioſeph.

Babæ, vrbs Libyæ. Steph. Vide Iulia campeſtris.

Babel, ciuitas. Gen. 11. Lat. confuſio, ſeu com-

m ſtio.Steph. Seleucia dicta.Vide Babylon.

Babiba,Libyæ inferioris oppidum.Ptolem.

Babila,Armeniæ maioris vrbs.Ptol.

Babilius,homo Romanus,quem Plinius lib. 19.in prooemio ſcribit,à freto Siciliæ, ſexta die, adminiculo herbę cuiuſdam,Alexandriam perueniſſe:quod & quibuſdam aliis accidiſſe idem commemorat.

Baborana,Paropaniſi vrbs.Ptol.

Babrantium,vel Babras, Stephano, oppiduli nomen eſt Æolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.

Babulis,βαβυλὶς, appellatur vrbs non procul à Delta Nili inſula, eam partem ſpectans, in qua ſita eſt Memphis ampliſſima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas,cùm ad martyrium duceretur,hæc de Pſalmis accinuiſſe dicitur: Conuertere, anima mea, ad quietem tuam: Dominus enim reſpexit te. Sunt,qui ſcribunt tres adoleſcentes fratres, educatos à ſene, raptos & ipſos poſt varia tormenta ad cædem, detrectantes deorum ſacrificia, Babylam ante ſe iugulari curaſſe, ne quis metu ſupplicij reſiſteret poſtea: atque ita illis interemptis, cùm dixiſſet: Ecce me, & liberos, quos Deus mihi tribuerat, porrexiſſe ceruicem, mandaſſéque aſtantibus, vt catenas, quibus vinctus erat, vnà cum ſuo corpore ſepelirent, ne ornamentis ſuis mortuo carendum eſſet. hæc ex catalog. Epiſcop. de quo ita ſcripſit Theodor.lib.3.cap.10.hiſtor.Eccleſ.Erāt autem tunc (de Daphnæo Apollinis templo loquens) illic poſitæ clariſſimi victoris martyris Babylæ reliquiæ, & qui cum illo vnà decertarant:adoleſcentium quorundam:apparebátque fallacis vatis conſueto mendacio obſiſtere gratiam martyris.Idem & Iulianus Apoſtata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potētiam) ipſe quidem inde corpus mortuum tranſtullit nullum: reliquias autem victoriæ corporum martyrum tradidit deportandas Chriſti cultoribus,qui cupidè in lucum venere,& arcam plauſtro impoſuere,præeuntibus tubis, & choreis, & cantibus Dauidicam melodiam inſonantibus, & ſingulis membris accinentibus: Erubeſcant omnes, qui adorant ſculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur tranſlationem martyris. Item ibidem cap.12.Dæmon quidem ille fallax vates martyris gloriam auxit, ſuáque nudauit mendacia: fulmen autem cœlitus demiſſum, totum templum incendio conſumpſit, & in minutiſſimos pulueres redegit ipſius Pithij ſimulacrum,&c.

Babylas,præſul Antiochenus, vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus.Euſeb.

Babyle,ciuitas.Steph.

Babylon,vulgo *Bagadith*, olim Ptolemæo, & aliis,Aſſyriæ,ſiue Babyloniæ,ſiue Chaldææ totius primaria vrbs,à qua magna Meſopotamiæ Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin. libro 6.cap.26. Hanc Strabo libro 16.à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante, & à linguarum confuſione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere, atque interfuſo bitumine compactum, adeò latum,vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes, facilè pertranſire poſſent: foſſa extrinſecus latè patens, vice amnis circumfluebat: à fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte,ad eam recuperandam cucurrit,nec priùs decorem capillorum redegit in ordinem, quàm vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam. Lucanus libr.1.

Cumq; ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis
Auſoniis &c.

Hæc in ſacris literis, omnibúſque hiſtoricis nota & celebris. Theueto Boughedot,Iacobo Caſtaldo Baldach,Barrio Bagadad.Pogdatim,& alibi Pagdaciam appellat Chalcōdilas, & Bagda, Curopalates. Pro vario gentium idiomate, ſic variè ſcribi, & pronunciari autumo. Sunt qui Suſam veterum ſic nominari hodie volunt, vt Sabellicus, & in ſuo compendio hiſtorico Ioannes Bodinus,ſed magno errore:cùm Suſa Suſianæ metropolis ſit,ad Eulæum fluuiū ſita, & Babylon omnium auctorum teſtimonio,in Aſſyria ad Euphratem ponatur. Vbi hæc Baldach quoque hodie videtur. Otto Friſingenſis lib.7.ſcribit partem antiquæ Babyloniæ, quæ adhuc habitatur, Baldach dici,ſeq; ex populis tranſmarinis intellexiſſe.Sed ſi nobis quoq; in re longinqua & obſcura diuinare liceat, auſim huic Babyloni accidiſſe,quod Auguſtæ Rauracorum,& aliis euenit, affirmare: vt quemadmodum pro hac Auguſta (quæ in ignobilem hodie pagum, vulgo Augſt, euanuerit) locum celebrem, illiq; propinquū, Baſileam accipimus:ſic pro illa Babylone quæ penitus interiiſſe conſtat) Baldach illi proximam, & Calyphe Babyloniæ ſede nobilem,nobis obtrudi ſinimus. Hāc noſtram coniecturā ex tabulis Aſiæ,quas Iacobus Caſtaldus Venetiis edidit; ſed quæ, verè Abylfedeæ Iſmaëlis ſunt,ſumpſimus. In his namque tabulis iuxta Baldach oppidum, videntur quædam antiquæ vrbis fragmenta, quibus aſcriptum eſt, Babylonia. Beniamin certè in ſuo itinerario diuerſas vrbes facit ex Babylone & Bagdad. Hanc enim ille ad Tigrim, illam verò funditùs deſtructam perhibet.Hanc Babylonem Ann. Viterbienſis Tetrapolim facit, ex Geneſeos cap. 10. dicitque eam conſtare ex Babel, Eregh, Achad,& Kalne:de quo alij iudicent.

Babylon,Ægypti caſtellum,Straboni,natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus condi-

conditum. Vna hic è tribus erat legionib. quæ Ægyptum cuſtodiebant. Ptol. quoque Babyloniam vocat.

Babylonia, Ptolemęo, & aliis, maioris Aſiæ regio. Videtur Sinear à Moyſe vocari, Gen. c. 10. Meſopotamię partem ſpectans, ab ortu Suſianam, à Meridie ſinus Perſici partem, & ab Occaſu Arabiam deſertam: ita dicta à Babylone vrbe ſplendidiſſima, quæ olim Aſſyriorum regia fuit, & Chaldęæ totius caput.

Babylonicus populus fuit omnium in orbe terrarum primus, de quo Beroſus lib. 3. ita ſcriptũ reliquit: Nimbrotus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus eſt rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in campum Sennaar, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximã turrim, anno ſalutis ab aquis diluuij 101. regnauitque annis 56. ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in ſignum atque monumẽtum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet.

Babylonij & Aſſyrij vxores ex publica authoritate emebant, quod hodie apud Arabes & Saracenos ſeruatur. Polyd. Verg. lib. 4. c. 4. de rerũ inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptum, diem vocabãt: diem igitur ab exorto ſole auſpicabantur. Plin. libr. 11. Itẽ Babylonij hac in re ſapienter factitare viſi ſunt, quòd (teſte Herodot. lib. 1. & Strab. 16.) medicis nõ vtebantur: ſed languentes in forum efferebãt, vt viri qui eos adirent, conſulerẽt, hortarenturq; ad ea, quæ ipſi faciendo ſimilem effugiſſent morbum, aut alium effugiſſe nouiſſent: nec fas erat quempiam ægrotum ſilentio præterire. Idem factitabant Luſitani, & Ægyptij, vt ait Strab. lib. 3.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatię regionis in Aſia, prope Artaxatam vrbem. Strabo lib. 11.

Babys, frater Marſiæ, qui nõ veritus eſt ipsũ Apollinem ad canendi certamen vocare. A quo cum eſſet victus, ab eodem ſupinus de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde quum Apollo pararet Babyra quoque perdere, interceſſit Pallas, admonens hunc vſque adeò infœliciter & indocte tibiis canere, vt omnino negligẽdus videretur. χάκ εν, inquiens, βάβυς αὐλεῖ. i. Deterius Babys tibiis canit: quod & abiit in prouerbium de iis, quorum exercitatio ſemper vergit in peius.

Babyſenga, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Babytáce, vrbs Perſica. Steph. Huius incolæ ſoli mortalium aurum ſpernunt. Rhod.

Babaſcami, Arabiæ populi, quorum oppidũ Riphearma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Plin. lib. 6. c. 28.

Bacales, populi Libyæ iuxta mare, Herodot. libro hiſtor. quarto.

Bacalitis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ intra Gangem vrbs littoralis. Ptol.

Bacaſcami, Zamarenorum oppidum in Arabia fœlici. Plin.

Bacaſis, Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptol.

Bacatæ, Marmaricę nominis gens. Ptol.

Bachácar, viri nomen, 1. Paralip. 9. Lat. vacua, vel inanis viſitatio, aut vapulatio, aut vacca.

Baccæi, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mæotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi feſta celebrabantur (Διονύσιον) Plaut. in Aulula.

Bacchanalia, quæ & Dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiſcebantur per dolum. Vnde eſt illud, *Qui Curios ſimulant & Bacchanalia viuunt.* Hæc à multis Græciæ vrbibus triennio quoque celebrantur.

Bacchemon, Lactantio, Perſei & Andromedę filius.

Bacchi mons, in Thracia eſt, circa Philippos. Appian.

Bacchi & Antibacchi, inſulæ duæ in Arabico ſinu. Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniæ vrbs. Ptol.

Bacchis, vrbs Ægypti, iuxta Mœridis ſtagnum. Ptol.

Bacchium, inſula maris Ægei. Liu.

Bacchimones, populi Orientales Bocatio, qui poſtea ab Achemenide Bacchemonis filio Achemenides appellati ſunt: hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.

Bacchiadę Corinthij, à Bacchia Dionyſij filia oriundi: qui cum Athæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, eius necem tã impotenter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorum tempore, ſtãs ante aram, Diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filij ſui necem vlciſcerentur, carminéque peracto, protinus ſe præcipitem dedit. Corinthij itaque, vt ſe religione ſoluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui conſcenſa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ouid 3. Metam.

Et quæ Bacchiadæ bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthum annis fermè ducentis tenuerunt tyranni locupletiſſimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipſum ademto metu fructuoſum poſſedẽre.

Bacchides, Meſopotamię præfectus, tempore Demetrij Soteri x Syriæ regis, anno trecenteſimo octuageſimo quinto.

Bacchides, dux, Sinopem vrbẽ Lucullo prodidit. Strab. lib. 12.

Bacchilides, Lyricus poeta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobiliſſimi, qui parçs ætate & pares audacia fuerunt. Hinc

natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. *Vt non compoſiti melius cum Bitho Bacchius*. nam cum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilio, fluuius de Vicentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. Primum Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quod duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semele ex Ioue iam grauidam, cum amatore deo (qui ſe illi daturum, quicquid petiiſſet, per Stygiã paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſe, vt talis ſecũ, qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam, puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus eſt. vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primùm matertera eius Iuno clàm nutriuit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus à Myda Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuunt poetæ, quem tygres & lynces ducunt, ſequitúrque bacchantium turba. deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quod primus vini vſum inueniſſet, vnde ſæpiſſime pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus, eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimę, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populi ab Indorum victoria redeũti inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu ſpumarent muſta ἀπὸ τῦ βάζειν, id eſt, à clamando: ſolebant enim bacchantes clamare. Hic orbem terrarum peragrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodor. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βαχχεύοντες, hoc eſt, inſanientes, & immodeſtè ſe gerentes, in Indiam ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τῦ βακχᾶν, hoc eſt, à vociferando & vlulando, adiecta litera κ, quo vaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta ſunt in Ægina. Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Buræ, in Bryſea, in Bulide, Copæ, Coronæ, apud Lyncthanenſes, apud Eleos, apud Epidauros, Hærmenſes circa Ilium montem, Laryinnæ, apud Megarenſes, Megalop. Mynſios, Orchomenios, Pellinenſes, Phliaſios, Sicyonios, Tanagræos, Tegeates. Pauſanias.

Bacchus, Semeles filius fuiſſe fingitur, quia vinum filius eſt vitis: nam eius mater Semele nuncupata eſt, ἀπὸ τῦ σείειν τὰ μέλη, à concutiendis membris ſcilicet, vel quòd arbor ipſa maximè cæterarum membra, ramos ſcilicet, mollia & ventis facilè agitanda præbeat: vel quod vitis per vinum hominum membra inflectat & regat. Iouis item filius dicebatur: quia innatus eſt vino calor quidam, & ab ipſa natura inſitus: neque poteſt niſi in locis calidis, aut in moderato calore ſaltem, vitis naſci. Iouis femori aſſutus fuiſſe dicitur, quia caloris maximè cupida ſit vitis, neque ſine illo viuere poteſt, aut eſſe fructuoſa: quare per acriores hyemes vites cõplures moriuntur. Illum educaſſe Nymphæ dicuntur è matris cineribus excipientes, quoniam omnium arborum vitis eſt humidiſſima, cuius fructus ſi aquam modicè ſortiatur, multo fit ſalubrior, & creſcit eodem tempore. Dicitur etiam delatus in Ægyptum ob loci calorem, terræque feracitatem, cuius loci ſimilitudinem vitis requirit. Bacchus, id eſt, vinum, pro bibentium ingenio alios facit audaciores, alios loquaces ac timidos, tãquam fœminas: ideo mas & fœmina creditus eſt. Hunc Muſarum Comitem cenſuerunt: quia vini calor excitet ingenium: nam & diſertos & audaces, & fortes faciunt vini mercatoris pocula, teſte Horatio,

Fœcundi calices quem non fecere diſertum? &c.

Idem & nudus & ſemper iuuenis habitus eſt, quod arcana effutiant facilè vino madidi. Reliqua de Baccho prolixè admodum deſcripta lege apud N. Comitem, mytholog. libro quinto, cap. 13.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, & Baſſarides, & Thyades: noctu Baccho ſacrificabant alternis annis in Parnaſſo monte Bœotiæ. Dictæ ſunt Bacchæ ab inſanis clamoribus: currebant enim cum tædis & funalibus accenſis per noctem, quibus vtebantur in illis ſacrificiis, atque crinibus paſſis ita clamabant currentes, Eu, hoe, quæ voces ſunt bona ac fœlicia precantium. His poſtea vocibus in vnam compoſitis Euæus Bacchus vocari cœpit.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Vtque tuo motæ proles Semeleia Thyrſo,
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio, ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterran.

Bacchia, inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 5. cap. 31.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totúſque luxuriæ deditus. Vide prouerb. Bacelo ſimilis.

Bacchiadæ, Βακχιάδαι dicti fuerunt qui à Corintho

rintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti ſunt. Hi à Bacchia Dionyſij filia originem duxerunt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens, Bacchiadæ, inquit, anni ferme cc. vrbem dominatione tenuerunt, & tyranni locupletiſſimi, & numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere. Ouid. 5. Metamorph.

Et quæ Bacchiadæ bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Bacenor nomen viri, 2. Machab. 12.

Bacenis, ſylua ingens trãs Rhenum, Sueuos Cheruſcis pro natiuo muro diuidit. Nunc Nigra ſylua dicitur, non longè à Friburgo & Badenſi agro, inter Atheſin, Rhenum, Necarum, Moyanum & Danubium, Germaniæ flumina, Hercyniámque Syluam, & Haſſiæ regionis Germanicæ montes. Cæſar libro ſexto Comment.

Bachilides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum regis.

Bachylus, Eccleſiæ Corinthi moderator. Euſeb. lib. 5. c. 22.

Bacis, vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicero, lib. de Diuin.

Bacis, luctatoris nomen apud Pauſan.

Bacis, v. Corinthiorum rex, regnauit annis xxxv. A quo reges Bacidæ cognominati.

Bactes, βάκτης, Bacchi nomẽ, quemadmodum & Babactes ἀπὸ τοῦ βάζω, inclamo, vociferor: ſolent enim Baccho, hoc eſt, vino madidi, & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Aſſyriam, à flumine Bactro cognominata. Virg. libr. 2. Georgicorum.

Laudibus Italiæ certent non Bactra, neque Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſtes magicę artis inuentor.

Bactria, item, ſiue Bactrum, Plin. lib. 6. cap. 16. oppidum eſt eiuſdem regionis, Bactrianorum regum regia & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio: cùm antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrianorum moribus memorię proditum eſt ab Oneſicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo ætatéve confectos obiiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, ſplendido cultu & vnguentis vti: à ſeruis & ancillis multò magis quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonij autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam ſeruis quàm aduenis promiſcue ſeſe commiſcere, nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.

Bactrianum, regnũ olim mille vrbibus fuiſſe inclytum ferunt. Huius primus inſtitutor fuit Ceter, filius Aram, Ioſephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Aſiaticę, à quo Bactra regio & vrbs nomen ſumpſit, Herodot. lib. 7. Lucan. 3.

Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bactrus, Plinio eſt Bactrianæ regionis fluuius. Bochara nunc nominari Mar. Niger aſſerit.

Bacturingeron eſt fluuius propinquus portui Patenno.

Bacuntius, Pannoniæ fluuius eſt, in Sauum influens. Plin. lib. 3. cap. 35. Bozuntha Lazio vocatur.

Bacuti & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina. Steph.

Badacer, nomen ducis exercitus, Iehu. 4. Regum 9.

Badacum, ciuitas Noricorum, ſiue Bauarorum, hodie *Salzburg*, à flumine quod Salezam vocant. Volaterran.

Badad, pater Adad, regis quarti in Edom. Geneſ. 36. Lat. Solitarius, ſiue in mamilla, vel in dilectione.

Badaias, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Solus dominus, vel vectis domini.

Badan, nomen viri, 1. Reg. 12. filius Vlam filij Sares, 1. Paral. 7. Lat. vectis, vel ſolus, aut in iudicio.

Badanatha, oppidum eſt Thamudæorũ, qui ſunt populi in Arabia locis mediterraneis degentes. Plin. lib. 6 c. 28.

Bagatha, nomen eunuchi. Heſt. 1. 2. Latin. in torculari, vel cibum tribuens.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Memnon, Simonides poeta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo libro decimoquinto.

Badena, vrbs in Heluetia, alia in Marchia: à Thermis apud Germanos nomen ſuũ habens.

Badêos, vrbs fœlicis Arabiæ, iuxta rubrum mare, Steph.

Badiza, vrbs Britanniæ. Steph.

Baduhenne, locus in Friſiis Tacito, vbi nongentos Romanorum confectos ſcribit. Seuen Vvolden forte, id eſt, ſeptem ſyluæ.

Bady, fluuij nomen. Pauſan.

Bæa, mõs Cephaleniæ, à Bæo Vlyſſis gubernatore. Steph.

Bæaca, ciuitas Chaoniæ. Steph.

Bæbe, oppidum Cariæ. Steph.

Bæbro, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ inter Bętinium fluuium & Oceani oram in mediterraneo ſitum. Plinius libro tertio, capitulo primo.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas. Steph.

Bæla, v. Belo.

Benis, fluuius eſt Luſitaniæ, omniũ eius re

gionis fluuiorum longe maximus, cuius fons eſt apud Lantabras: alio nomine vocatur Minius. Strab. lib. 3.

Bæſampſa, ciuitas in Arabico ſinu circa rubrum mare, quæ domus eſt Solis. Steph.

Bæſi. Vide CYTOPOLIS.

Bæterræ, Galliæ Narbonenſis vrbs, olim Septimanorum (à legionis ſcilicet Romanæ numero) colonia. Hocque eſſe verum nomen, vel ex elogio marmori, quod illic viſitur, inſculpto apparet: hiſce verbis: M. Iunio Philippo, nobiliſſ. Cæſari, principi iuuentutis Septimanorum Bæterr. vel ex Græco nomine in antiquiſſimis manuſcriptis Ptolemæi tabulis lecto, βαιτέρραι. Quare illa Bætiræ, Bicteræ, Bleterræ, &c. tãquã corrupta quorundam iudicio ſunt reiicienda. vulgò *Beſiers*. De qua Pompo. Mela, Steph. Plin. lib. 3. c. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Bætarreni, populi in Cæleſyria, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus & oriundi dicuntur. Plin. lib. 5. c. 23.

Bætharrha, vrbs Celtica, Steph.

Bæthátrhus, magnus vicus in Palęſtina. Stephan.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ, ſic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana. Strab. lib. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano quod Græci coccum vocant: quod in ea copioſum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hiſpania, quod Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis aut Betys, fluuius Hiſpaniæ vlterioris, à quo Bætica, Hiſpaniæ regio dicta, quę ab accolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis παρὰ τὸ βάθος, quod eſt profundum, α in ε. In eo lana pulchro colore tingi oſtendit Martialis, cum ait,

Bethys oliuifera, crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingit aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima, aitque ab incolis etiam vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconenſi demiſſus mediam Hiſpaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum Occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadociæ. Steph.

Bætius, fluuius Arabiæ Fœlicis, Ptol.

Bętogabra, Ptolemæo Iudææ Mediterranea vrbs eſt. Becanus dicit eandem eſſe cum Caſtra Chabriæ, Strabonis, quam tamen hic ad mare Mediterraneum deſcribit. In eodem loco Aſion vel Heſion Gaber (cuius in Bibliis frequens mentio fit) eſſe contendit: ſed malè à Neotericis ad ſinum Arabicum ſiue Mare Rubrum collocari. Idem Ioſephum reprehendit, quod hanc poſtea Bereniceh appellatam ſcribit. De his ſatis fusè in ſuis Hiſpanicis.

Bætulon, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonenſis lætiſſimus eſt.

Betulij nomen oppidi in eodem tractu. Pli. lib. 3. c. 3. Ptol lib. 2. c. 3.

Bæturia, tractus Hiſpaniæ, qui incolis Eſtrema dura dicitur, Varrerius. Bethuria legitur apud A. Hirtium, & Bethuria apud Liuium, ſine diphthongo apud vtrumque.

Bæus, gubernator Vlyſſis. Vide BALA.

Baga, Africæ propriæ vrbs, quam Iuſtinus Imperator reſtaurauit, & incolæ eam Theodoriadé vocãt, vt ſcribit Procop. li 6. de ædificiis Iuſtiniani. Videtur Bagaſis apud eundem lib. 4. belli VVandalici, vt monuit Suualembergius.

Bagadônia, pars Macedoniæ Auſtralis. Stephan.

Bagánum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Baſtiganus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra ſtadiorum ſeptemdecim ſuam inſculpſit effigiem, quam viri centum donis venerarentur. Rhod. libro vigeſimonono, capite vigeſimoquarto.

Bagóas, lingua Perſica, ſpado dicitur, Ouid.

Quem penes eſt dominæ ſeruandi cura Bagoæ.

Suidas ſcribit nomen proprium fuiſſe Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cùm Perſa quidam nobiliſſimus Alexandrum, eiúſque amicos muneribus cumularet, ſoli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus cauſam, reſpondit ſe amicos regis, non ſcorta colere. Cælius capite trigeſimo, libro octauo.

Bagóas, veneno Artaxerxem ſuſtulit, omnéſque regios filios, Arſene dempto, interemit, Diodor. in Alexandrum.

Bagoe, Nympha, quæ Thuſcis arté fulguritarum ſcripſit, quam quidam Sibyllam putant Erythræam, cui nomen eſſet Herophila. Alij poſt Herophilam vixiſſe contendunt, quam Alexandri temporibus mulierum primam oracula ceciniſſe arbitrantur. Alexander ab Alexand. lib. 2. cap. 16.

Bagrada, Carmaniæ deſertæ fluuius, Ptol. hodie Bintmi N. Nicolao, ſiue vt alij, Budmir, Niger dicit incolis Biſerti vocari, Biquelmic Arabicè vocari addit Theuetus.

Bágrada, vel Bagradas, fluuius Africæ Propriæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu balliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus occiſus eſt. Authores Plin. libro octauo, capite decimoquarto, Gellius libro ſexto, capite tertio, Strabo libro vltimo, Lucanus libro quarto,

Primaq́; caſtra locat cano procul æquore, qua ſe
Bagrada lentus agit.

Baguſtim, Pannoniæ fluuius in Sauum influens. Plin. lib. 3. c. 25.

Bahal, numero ſingulari, inquit Hieronym. Bahalim,

Bahalim pluraliter, Tyrorum deus. Vide BAAL.

Bahalis, i.in lætitia, ſiue in arrogantia, Rex filiorum Ammon.Ierem.40.14.

Bahurim, nomen ciuitatis in tribu Beniamin 2.Regum 3. Lat. Electi, ſiue iuuenes, aut in foraminibus, ſiue in libertatibus.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, ſecus mare ſita, à Baio Vlyſſis ſocio illic ſepulto. In huius agro aquæ calidæ ſunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præſtabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebat. Fuit hæc vrbs temperie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima, Martial.ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius in Epiſtolis,

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Silius,

Primores adſunt Capuæ, docet ille tepentes
Vnde ferant nomen Baiæ, comitémque dediſſe
Dulichiæ, puppis ſtagno ſua nomina monſtrat:
Baia Leandro.

Hinc ſinus Baianus, qui hinc Miſeno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baiazeth, Turcarum rex, per Tamerlanem in bello captus: mulo inſidens, per exercitum in ignominiam ducebatur: potiſſimum ob ſuperbiam, qua turgidè intumeſcebat. Poſtea catenis aureis vinctus, & in cauea concluſus à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens ſcabelli vtebatur loco, ac ſubter menſam, cùm ederet, inſtar canis, ad eius pedes, ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè ac turpiſſimè victitabat.

Bairon, hiſtoricus, ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro geſtarum.Suidas.

Baius, Vlyſſis ſocius, in Campania ſepultus, à quo Baiæ in Campania dictæ, authore Seruio.

Bal, lingua Punica, Deus dicitur, Seruius Æneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala.i.inueterata, ſiue turbata, aut defluens, nomen ciuitatis in tribu Simeon.Ioſue 19.1.Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob. Gen. 29.Vxor item Nephthali. 1. [illegible].7.

Bala, i.deglutiens, ſiue deſtruens, nomen vrbis, quæ Segor, item Saliſſa, ſiue Vitula conterminans in ſacris literis dicitur, Geneſ. [illegible]4. Eſt & filius Azaz filij Semna, filij Ioel 1.Paral.5.

Balaam, i. vetuſtas populi, vel abſq; populo, ſiue deuoratio, aut deſtructio eorum: filius BEOR ariolus. Num.22. Ioſue 12. Eſt & nomen ciuitatis. 1.Paral 6.

Balaan, i.inueteratus, ſiue turbatus, filius Eſer filij Seir Horrhæi, Geneſ. 36.

Balámir, Hunnorum rex, anno 336.

Balaneæ, Syriç caræ oppidum.Stepha.Phœniciæ ciuitas, quæ nunc Leucas vocatur. Baginas Poſtell.Valania, Niger appellat.

Balanea, oppidum in confinio Syriç & Phœnices, Plin.lib.5.cap.20.

Balari, populi montanorum, qui ſpeluncas inhabitabant, Strabo lib.5.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſania: quod nomen Sardiniæ montana incolentidus adhæſit, cùm illuc receſſiſſent à Carthaginienſibus deficientes. Cæl.lib.19.cap.vigeſimo ſecundo.

Balbinus, conſul, tempore Iulij Cæſaris.

Balbinus, conſul, tempore Antonini imperatoris III.

Balac, i. inuoluens: aut deſtruens, vel cum lambente, aut cum percutiente, filius Sephor. Num.22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. Æmil.

Baladam, i.abſque imperio, vel abſque iudicio, aut vetuſtas imperantis, vel iudicij, nomen viri.4.Reg.20.Iſa.39.

Balan, i.inueteratus, ſiue turbatus, filius Iadihel filij Beniamin.1.Paral.7.

Balanam, i.doli gratia, vel donum, aut poſſeſſor gratiæ, vel doni, filius Achobor, ſeptimus rex Edom.Gene.36.1.Paralipom.27.Hebr.Baalhanan.

Balantipyrgon, Ptolemæo, Indiæ intra Gangem vrbs.Capilamba vocatur Mercatori.

Balanus, vrbs in Epiro.

Balari, populi in Sardinia inſula apud Plinium, Baromela Pineto.

Balatrones, inquit Feſtus & Blateas, antiqui appellabant bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamentorum ſoleis raditur. Deinde balatrones dicti ſunt homines nihili & nullius pretij.Porphyrio in illud Horatij, Satyr.1. *Mendici, mimæ, Balatrones*, &c. à balatu & vaniloquentia dictos putat.

Babia, Auſoniæ vrbs, vt habet Gab. Barrius, ex cap.6. lib 14. Plinij, etſi nonnulli Babia legant, vt Hermolaus, hodie Altimonte dici ſcribit idem Barrius.

Balbula, vrbs Lyciæ. Stephan. Vide BVBO apud eundem.

Balbus, cognomen fuit Atiliorum, à balbutie primùm vni ex illis impoſitum, & poſtea à poſteris retentum.

Balbus Cornelius. Vide Cornelius.

Balbus. mons Aphricæ, inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati: eſt enim fontibus abundans, & paſcuis agróque Carthaginenſi vicinus.

Balcea, vrbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluuius eſt Colchorum.

Baldad, i. vetuſta dilectio, vel mamilla, ſiue inueteratus motus aut abſque motu ſiue abſque dilectione vel mamilla. Hebr. Bildad, nomen viri. Iob 8.

Baldequinus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indigentia, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduînus de Burgo, Francus, III. Hieroſolymorum rex, anno M CXIX.

Balduinus III. Falconis filius, Hieroſolymorum V rex.

Balduinus Flandrenſis, Græcorum imperator, anno M.CCII.

Balduinus, Flandriæ Comes, ex vulnere diem clauſit extremum. Gagui. lib. 6. Polyb. lib. II.

Balduinus II. admodum puer patri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolùm coadiutorem dedere. Blond. li. 7. decad. 2. Egnat. Volaterran. lib. 23. Æmil. lib. 7.

Balduinus, Tarſis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baleâres, vulgò *Maiorque & Minorque*, duæ inſulæ ante Hiſpaniam, 30000 paſſuum internallo à ſe inuicem diſtantes: quarum maior, quæ Orientem ſpectat, 10000. paſſuum longitudinem habet, circuitum autem paſſuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm paſſuum longitudinem extenditur, circuitus autem in paſſuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidam volunt) à Baleo quodam Herculis comite ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc eſt, à iaculando, propterea quod fundæ & iaculationi Baleares periciſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus lib. 3. cap. 8. eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis, à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius funda deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt γυμνησίαι, eo quod nudi incolæ aliquandiu vitam egiſſe dicantur, nec veſtibus vtentes, nec calceis. In hiſce inſulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teſte Plinio lib. 8. cap. 55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio parent, Maiorica & Minorica appellantur. Baleares etiam dicuntur incolæ harum inſularum, vnde fit poſſeſſiuum Balearis, & Baleare. Virg. lib. 1. Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balerides habet Strabo, Baliarides Stephanus: Gymneſias à Græcis appellatas ſcribit Plin. Balearis in ſingulari vſus eſt Suetonius. Chœrades ab Appollonio vocari annotauit Gerbelius, & idem tradit ex Timæo Iſacius Tzetza. Antoninus vocat Maiorem Columbam & Minorem Nuram.

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioſeph.

Baléſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio, Pl. lib. 3. c. 11. v. Aletium.

Baletus, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor, & fundator. Vell. lib. 1.

Balus, qui iuxta Euſebium Xerxes, ſiue Balaneus VIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Baliárdus, Philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deſerto cum ſociis nonnullis omne æuum abſtinendo exegit. Volaterranus lib. 22. Plat. Æmil.

Balgius, Germaniæ fluuius eſt è montibus Sarmatum ſcaturiens.

Balias, ſiue Balius (nam & in Græcis quibuſdam codicib. βαλίας legitur, in aliis βάλιος) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Commemorat autem Homerus lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Balium & Xanthum immortales fingit ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prægnatos: tertium autem mortalem, nomine Pegaſum.

L. Baliênus, auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellam, conſulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis ſtatum petentem occidit, iuſſu Syllæ tunc Dictatoris: accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balimenſes, in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur. Plin. lib. 3 cap. 5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenem, dicta quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balla, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis Balliones dicuntur.

Baliſta, mons eſt Galliæ Ciſalpinæ ſitus apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Ptolemæo Meſopotamiæ vrbs. Bathne Antonini videtur quibuſdam, inquit Simlerus.

Ballonati, ſiue Bellonoti, Burgundiones. Heſi, Baſternæque in Scythia Europæa, vt in Aſiatica, ſunt plerique eodem nomine. Val. 6. Argonautic.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas Ballonati.

Baloth. i. ſubiectæ, ſiue poſſeſſæ, aut in aſcenſione, nomen ciuitatis in tribu Iudæ, Ioſ. 15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauila. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida. Buſera dicitur Nigro.

Baal ſaliſa, idolum tertium, aut idolum Ducis vel principis, ſiue poſſeſſor trium, aut poſſeſ-

ſio ducatus vel principatus , nomen loci. 4. Reg.4.

Balſaſar,i.ſcrutator theſauri,filius Nabuchodonozor.Dan.5.7.8.ſecundùm Ioſephum,filius fuit Euilmerodach.

Baltaſſar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur,Dan. 1. 5. Lat. abſcondité theſaurisans,ſiue in malleatore theſauriſans,vel occultè portans anguſtiam.

Baltáſſar,VIII. Babyloniæ rex, regnauit annis V.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc ciuitas à Perſis capta fuit:tot ac tantis delitiis affluebat, vt inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus, volutaretur, & comeſſaretur,Herod.lib.1.

Baltia, inſula in mari Germanico. vide Baſilia.

Balticum mare Xenophonti, Morimaſura Philemoni & Amalchium Hecatæo apud Plin. dicitur:Gerardo Mercatori eſt ſinus maris Germanici,quem hodie Germani Ooſtſe, Ruteni VVarezkouie morie vocant Sueuicum mare (ab accolis fortè Sueuis) & Pigrum à Tacito videtur nominari ab effectu vt creditur, quod non vt cætera maria moueatur,Codanus ſinus Melæ eſt. Sigiſmundus Herbeſteinius ſcribit idem mare ab auctoribus Venedicum , & Baltæum appellari. Accolæ Germani illud Beltz indigitant.

Balyra, fluuius in Peloponneſo, ita dictus à Lyra , quam Thamyris Philemonis filius & Nymphæ Argiopes abiecit in Parnaſum montem:ex cuius ictu fluuius ortus. Rhod. libr.18. cap.7.

Bamaál,i.in circũciſione, aut in miſtione, filius Ioſaphat, filij Heber,filij Bariæ, 1.Paral.7.

Bamba, Hiſpaniæ rex, regnauit annis IX. menſe vno.

Bambalio, cognomen eſt apud Cicer.3.Phil. ignobilis cuiuſdam hominis ab hæſitantia linguæ & ſtupore cordis. Vide Cæl.Rhod. libro 13.cap.2.

Bamberga,vrbs Epiſcopalis Franconiæ.

Bamborum,flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum.Plin.lib.5.cap.1.

Bambyca,Meſopotamiæ vrbs,quam Edeſam & Sacram vocant , in ea Artagatam Syriam deam colunt.Strab.lib.16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus à Sapore Perſarũ rege capta, cæde facta.Amm. lib.2.

Bambycatij, populi iuxta Tigrim habitantes, qui omnem auri aut argenti materiam ita execrantur, vt omnia metalli genera coementes,illa in profundas terrarum & abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ commercio eneruetur animi indoles ingeniique, Alex.ab Alex. lib.4.c.15.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœles , alio nomine Hieropolis dicta.Plin.5.cap.1.

Bamoth,i. altaria, vel excelſa, aut in morte, nomen vallis.Num.21.

Bamoth-báal, nomen ciuitatis tribus Dan. Ioſ.13.Lat.altaria,vel excelſa idoli, aut in monte idoli.

Bana,Syriæ fluuius,aliàs Abana dictus.

Baana,id eſt,in motu, filius Moſa filij Zamri.1.Paral.8.9.

Bania,i.filius Domini,aut intelligentia Domini,ſiue ædificatio Domini,nomẽ viri, 2.Reg. 23.Nomen principis cuiuſdam, 1.Paral.4.15. 2. Paral.31. Pater item Phlethiæ, Ezech. 11. filius Ioiadæ.2.Reg.8.

Banáſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata.Plin.lib.5.c.1.

Banaurides, inſulæ Tuſciæ, à Banauſo filio Aiacis.Steph.

Banauſi, ſeruorum genus manuum opera vtentium.Cæl.Rhod.lib.25.c.18.

Bancona, Georgio Fabricio Germaniæ oppidum eſt, quod Oppenheim vocari vulgò dicit:in ſuis itinerariis.

Banda,fluuius in Syria.

Bandobena, oppidũ in India, quod Cophes & Choaſpes flumina præterfluunt. Strab. li.5.

Bane,nomen ciuitatis in tribu Dan, Ioſ.19. Lat. filij, aut ædificantes, ſiue intelligentes. Quamuis putem legendum Bani-barac , vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Bánea, i. filius aut intelligentia aut ædificatio Domini,ſiue Banea,nomen viri,1.Eſd.10.

Bani, filius meus, aut ædificatio vel intelligentia mea.nomen viri,1.Eſd.10.2.Eſd.9.

Banni,nomen viri,2.Reg.23.filius Somer filij Moholi,1.Paral.6.Lat.idem quod Bani.

Baninu,nomen viri.2.Eſdr.10. Lat. filij aut ædificatores noſtri,ſiue intelligentes nos.

Baniſę, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ.Stephan.

Banna,apud Italiotas, rex dicitur aut maximus magiſtratus,apud Bœotios mulier. Rhod. lib.15.c.17.

Banna , fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens.vide Baſilia.

Bannomana,inſula ante Scythiam. Plin.lib. 4.c.13.

Bantia,vrbs Italiæ.Steph.

Bantij,populi Thraciæ.Steph.

Bantini, populi mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ.Plin.lib.3.c.11.

Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanę prouinciæ.Plin.lib.5.c.2.

Baptæ, Athenis erant ſacerdotes Cotyttûs, impudicitiæ deæ , cui nocturna ſacra peragebant ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ ἀπὸ τοῦ βάπτειν quod qui ſacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur.Iuuenal.Sat.2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotyito.

In hos Eupolis comœdiam cõſcripſit, quam ab illorũ nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quam ob cauſam ab illis in mare præcipitatus & ſubmerſus eſt. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum, Miſcellaneorum c.10.

Baptiſta, prima Galeatij Piſaurienſis principis filia, & Guidonis Vrbinatium Comitis vxor fuit. hæc cum doctiſſimis viris plerumque magna ſui laude diſputauit: libros quoque de humana fragilitate ſcripſit ac de vera religione.

Baptus, apud Dareſios eſt fluuius.

Bara, i. incẽdium, ſiue expurgatio aut paſtus: ſiue iumentum, vel inſipientia, vel inuigilia, nomen alterius vxoris Saharáim. 1. Paralipom. 8.

Bara, i. in malo, ſiue in ſocio, aut in clamore, vel in paſtu, ſiue in conſtructione. rex Sodomę. Geneſ. 14.

Baraa, nomen viri, 1. Paral. 8. vide Bara.

Barabanes, vel Vararanes, Perſarum rex, regnauit ann. xx. Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum. Tripar. hiſt. lib. 11. c. 13.

Barábbas, nomẽ inſignis cuiuſdam latronis, Matth. 27.

Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex bar, quod eſt filius, & abba, pater, Sedul.

Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barabbam.

Barac, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſ. 19. Vide Bane. filius Abinoem Iudic. 4.

Baráce, inſula Gedroſiæ: Steph. Bazaim Gerar. Mercatori eſt.

Baracha, i. benedictio, aut genu flexio, nomen viri. Paral. 12.

Barachel, i. benedicens Deum aut genu flectens Deo. nomen viri. Iob. 32.

Barachias, idẽ quod Barachel, pater Zachariæ prophetæ. Zach. 1. Filius Moſollamoth. 2. Par. 28 Filius Zorobabel filij Phadaiæ 1. Para. 3.

Barâcum, Cyrenes oppidum, Plin. lib 5. cap. quinto.

Baracûra, Indiæ emporium extra Gangem. Ptol. hodie Bangala, ciuitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum. Bacala Caſtaldo.

Barad, i. grando, ſiue in deſcenſu, aut in imperio. nomen loci in deſerto Sur. Gen. 16.

Baragaſa, Æthiopiæ oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. ſic ſcribit: Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragaſa.

Baráia, i. creatura Domini, ſiue impinguatio, aut electio Domini, ſiue in viſione. filius Semei. 1. Paral. 8.

Barac, i. fulgur, dux exercitus Iſrael, Iabin Cananæorum regem vicit, qui Iſraelem xx. annos oppreſſerat. Iudic. 4. Ioſeph. libro quinto, capite ſexto.

Baram, inſulam non longè à Brunduſio eſſe ſcribit Feſtus. Fortè hodie S. Andreæ, ni tabulæ fallant.

Baramalacũ, Nabatheorum in Africa oppidum. Plin. lib. 6. c. 28.

Baraomatæ, populi qui Indũ aduerſum accolunt, Gumbrotis proximi, quorum duodecim ſunt nationes, ſinguliſque binæ vrbes. Plin. li. 6 cap. 21.

Baraſa, i. in egeſtate, aut filij plaſmatio, ſiue in curſu, vel in beneplacito. nomen ciuitatis Galaad. 1. Machab. 5.

Barathia, Africę proprię vrbs eſt Ptolemæo, quam Caſtaldus Bata, Mercator Blata nominat.

Barâthra, locus prope Caſium. Steph.

Bárathrum, Diomedi locus eſt Athenis in quẽ damnati præcipitabantur. Alij nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellãtur terræ cauitates, quæ fluuios hauriunt aliis in locis rurſum emerſuros. Transfertur quoq; ad alia. Martial. barathrum fœmineum pro locis muliebribus dixit. Idem ſtomachi imum hiatum barathrum appellauit: *Extremo ructus ſi venit à barathro.* Horatius de Lucrone & voraci quodam agens lib. 1. epiſt. 15.

Pernicies (inquit) *& tempeſtas, barathrumq; macelli,*

Quicquid quaſi erat ventri donabat auarò.

Barbaliſſus, caſtellum in Oriente, muris cinctum. Steph.

Barbara, virgo Nicomediẽſis, Dioſcori nobilis viri filia, à quo in turrim eſt cõiecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnib. probris nudatum, conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præſidem ducta iugulatáque in eadem vrbe ſub Maximiliano: demum Venetiis (quò tranſlata eſt) condita. Volaterranus libro 4.

Barbara, Sigiſmundi imperatoris vxor fuit, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia nõ guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc quam viuimus.

Barbari, Aſiæ vrbs circa Indi fluminis oſtia, Ptolemęo. Bermet Caſtaldo: ſed Meu, Reſendio, qui eam inſulam non vrbem vocat, cùm Ptolemęo vrbs ſit in inſula ſita.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. Dicti ſunt ab initio qui difficulter aſperè atq; duriter loquebantur, quaſi durilòqui & craſſilingues, dicti Barbari à βάρβαρ abſona voce, in quam peregrini homines Athenas aduentantes identidem incidebant. Omnes igitur craſsè loquentes Barbari dicuntur: quales olim habiti ſunt omnes populi præter Græcos. Barbari etiam dicuntur illiterati, malis moribus, feri, crudeles. Barbaricus etiam apud Feſtum eſt clamor

mor exercitus, quòd eo vociferandi genere barbari vterentur.

Barbaria, Africæ, quam in 4. partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu ſolis habet Marmaricæ (quæ hodie Barcha dicitur) deſerta ad montis vſque Atlantis partem Mejes appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine Aſpis deſcribitur. Hunc montem Atlantem (ſecundùm eius ab Oriente in Occidentem ad mare vſque, quod ab eo Atlanticum nominatur, longitudinem) à meridionali plaga habet, ab Occaſu ipſum mare Atlanticum. Septentrionale verò latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna diuiditur: Marochum nempe, Feſſam, Teleſinam, & Tunetem, ab hominibus ſubfuſci coloris inhabitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt. Ab his montibus vſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſa, & quibuſdam etiam colliculis. Maximâ hic fontium copia riuulíſque amœniſſimis irrigatur. Dactylorum, malorúmque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fertilis, frugum autem vbertate felix, ficuum & oliuarum copioſa. Mons Atlas frigidiſſimus eſt & ſterilis, omníque ex parte numeroſis atque niuibus obſitus, omnia ferè totius Africæ flumina procreat. Frigus nunquam in Barbaria adeò intenditur, vt quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonáque Veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus & tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam Barbariæ, & totius Africæ, morúmque Gentis deſcriptionem habes apud I. Leonem Africanum, & Th. Fazellum cap. 1. libro ſexto, vltimæ Decadis rerum Sicularum.

Barbaria, inſula Gangetis Indiæ fluuij, vt ait Ptolemæus: eſt & regio iuxta Arabicum ſinum, vnde & mare barbaricum. Steph.

Barbárium, Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium. Strabo lib. 3 Alij ſcribunt barbaricum.

Barbarius Philippus, de quo Vlpianus in lib. 3. ff. de offic. Prætor. vnus è ſodalibus & competitoribus Antonij triumviri fuit.

Barbarus, non gentis, ſed vocis nomen eſt, Steph. item nomen fluuij Indici Oceani.

Barbaſtenes, mons eſt Laconum, non amplius X. M. paſſuum à Lacedæmone diſtans.

Barbatia, oppidum in Arabia, Plinius libr. 6. cap. 28.

Barbátus, conſul, collega Reguli, anno ab vrbe condita 909.

Barbatula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbeſula, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Gaditano: & fluuius qui vrbi nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbyſes, aliis barbyſſus fluuiolus circa Byzantium, à Byzantinis Chartaricon, à ruſticis qui accolunt eius fontes, Pectinacorion à vico illius vicino appellatus. P. Gyll. in ſuo Boſphoro. Barbyſſus legitur apud Suidam.

Barcanij, populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barcæ, promontorium Africæ, Plinius lib. 5. cap. 1.

Barce, aridæ Libyæ metropolis, ſic dicta à regina eorum Barce à qua Barcei populi. Cæterum, hæc vrbs in ſolitudine ſita eſt, eóſque populos corrupto ſermone Aphri Baracianos vocant. Hi ſunt qui locorum qualitatibus diuerſis nominibus appellantur, & à Mauritania per Africam & Ægyptum, Paleſtinámque & Phœniciam & Cœleſyriam & Oſroenem, Meſopotamiam atque Perſidem tendunt ad Italiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Claudianus,

Diſſidet occiduis, quod diſſuadet arida Barce.

Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virg. lib. Æn. 4.

Tum breuiter Barcem nutricem effata Sichæi.

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta. Tortellius grammaticus.

Barcæi, populi Carthagini propinqui. Seruius.

Barcênis, Germaniæ ſylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis diuidens: nunc Sylua nigra, haud procul à Badenſi agro. Volater.

Barcha, cognomen nobiliſſimæ apud Carthaginenſes familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Amilcar: inde Barchina factio.

Barche, Ptolemæo & Plinio Marmaricæ in Pentapoli regione promontorium, quod eodem auctore Surrentium appellatur. Vide Ptolemais.

Barchinei, populi apud Colchos & Iberos, qui ſolent agnatos morbo extinctos, velut ignauos igni tradere: in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, obiicere vulturibus.

Barcha, cognomen Amilcaris, patris Annibalis, primam ſecundùm filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetum, qui multas inflixerat reipublicæ clades, diutiùs quàm par erat, ſuſtinuit: Liuius.

Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Chriſtianos, niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicia traxit. Euſeb. lib. 4. cap. 8.

Barchúſa, parua ciuitas Phœniciæ. Stephanus.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima. Plin. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris anno ante Chriſtum 234. fundata ab Amilcare, cui Barcha cognomen, quem Carthaginenſes cum iuſto exercitu in Hiſpaniam miſerant. Hodie caput & metropolis eſt regni Catalauniæ. Gall. *Barcelonne.*

Barctus, fluuius eſt circa fines Scythiæ, à quo & reges populi duxerunt nomen.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum lingua doctiſſimus, & vehemens Dialecticus, aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Græcè ad Antonium, ſub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura, vt ait Euſebius libro quarto.

Barderáte, vrbs Galliæ Comatæ ad Apenninum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeſanes, hiſtoricus Babylonius, in quo dogmata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos peruenit, adorare illos ſolitus eſt. Hic doctrina cœleſtium, omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit. Euſebius libro ſexto Præparat. Euang.

Bardi, vates in Gallia, aut magi aut philoſophi fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucian. lib. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis æuum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damaſcum, Stephanus.

Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus anno à diluuio 1947.

Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari, Plinius libro quarto, cap. 22. Nunc Caſtiliam veterem inhabitant, vt Cluſius vult: aliis Guipuſcoa.

Bardum, Luitprando Ticinenſis vicus eſt in Alpibus inter Eporediam & Auguſtam Salaſſiorum. Im Bart hodie vocari ſcribit Simlerus.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit, Beroſus.

Bardus iunior, Celtarum rex, anno à diluuio 514.

Bardyetæ, Hiſpaniæ populi ad flumen Iberum, quos Strabo ſuo tempore Bardyalos dictos tradit.

Baréa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Bared, id eſt, grando, ſiue in deſcenſu, vel in imperio, filius Suthalæ, filij Ephraim, 1. Paralip. 7.

barêne, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Stephanus.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Stephanus. Gaud. Merula putat eſſe oppidum in Gallia Ciſalpina ad radices collium ſitum, quod Latini Valeſium, item Vaſiſium nominant. Vareſcio vulgo dicitur, vt prodit L. Albertus.

Bargaſa, vrbs Cariæ, à Bargalo filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis filius perſecutus eſt. Steph. Vide Cyarda.

Bargeni, populi Africæ ex Troglodytis, Plin. lib. 6. cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens, Plin. li. 4. c. 11. Bargus, item quẽ nõnulli Martum nominant, vt ait Strabo, fluuius Illyrici. Marius Niger putat Drinum Ptolemæi eſſe: alij tamen potius Drauum putarint. Vide Drinum.

Barguſij, populi Occidentales: iuxta Iberum fluuium. Stephanus.

Bargyla, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib. 5. cap 20. quę Bargylia ſiue Bargylos ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bargylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Baria, i. fera, vel vectis, ſiue fugitiuus, aut in odore, filius Semeiæ, filij Secheniæ, 1. Paral. 3.

Bária, i. in ſocietate, ſiue in malitia, aut in vlulatione, ſiue in paſtu, filius Aſer, filij Iacob, 1. Paral. 6. 8. 13. qui Beria, Geneſ. 48. dicitur.

Bariades, Indorum rex, qui bellum aduerſus Dionyſium geſſit.

Báriesu, cognomen pſeudoprophetæ. Act. 13.

Baris, ciuitas Phrygię. Ptolemęus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificátque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vſurpántque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poetæ elephantos, Baros vocant. Præterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur. Baris etiam lingua Ægyptia ſignificat cymbam quæ vectat cadauera Ægyptia ad ſepulchra. Propertius,

Baridos & contis roſtra Biburna ſequi.

Alio nomine dicitur Epibatra.

Baris, locus Piſidiæ in Pamphilia, autore Plinio, lib. 5. cap. 31. Item caſtellum templo Hieroſolymitano adiacens, quod poſtea Antonia cognominatum eſt. Ioſephus de bello Iudaico lib. 1. Vide Gordiæus & Veretum.

Baris, Stephan. eſt ciuitas, ſignificat etiam domum.

Barium, Apuliæ oppidum, vulgò *Barri*. Feſtus ſcribit vocari Barium à conditoribus, qui expulſi ex inſula Bara vrbem hanc condiderunt. Iapyx quoque dicitur. Hic reges Neapolitani coronari ſolebant. Hiſtorici tradunt à Gulielmo 1. Imp. funditus deletam. Beniamin videtur eam Miquoles deuar appellare.

Barnabas, nomen viri, Act. 4. Lat. filius conſolationis.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, ante Enipeus dictus, Homerus in Odyſſ. Strabo lib. 8. Vide Enipeus.

Barnuus, barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib. 7.

Baro, mulier quædam fuit philoſophiæ dedita, vt ſcribit Suidas: quem P. Manutius allegat. Ex eo Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, non

Philoſophos, quòd eo nomine viderentur indigni, ſed Barones vocabant, vt quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. Cicero, vlt. epiſt. 9. fam. Ille Baro, &c.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Transpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17. Barriano caſtellum vocat Leander.

Barriũ, Apuliæ oppidũ, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Dædali filio Iapyge.

Barſabas, nomen viri. 1. Act. 1. Lat. filius conuerſionis, aut quietis, aut iuramenti.

Barthabaces, Cybeles ſacerdos, de qua Plutarch. in Mario: Per ea tempora adueniens Barthabaces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam in templo Ade locutam, victoriam prædixiſſe.

Barthgádoth, filius triſtitiæ, vt timor Martis.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, ſcribi autem debere Barſemæus: quod Syriacè iuterpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdam à natiuitate, quem IESVS ſanauit, Marc. 10.

Bartholomæus, nomen Apoſtoli. Mat. 10. Luc. 6. Lat. filius ſuſpendentis aquas.

Bartholus de Saxoferrato, natus eſt anno 1309. puer præceptorem habuit Petrum de Aſſiſio; virum doctum, & eximiè pium, à quo in literis & grammaticis eruditus fuit. Ad Iuris ciuilis diſciplinam ſe contulit, anno ætatis 14. in ciuitate Peruſina, quam tanta diligentia & induſtria didicit, ſub præceptoribus Cymo Piſtorienſi, Iacobo Butrigario, & Reynerio Foroiulienſi, vt poſtea 20. anno ætatis Bononię de iure publicè reſponderit: & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſij vxore ducta, & vitæ portu conſtituto, ætatem ius profitendo tranſegit. Huic etenim nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & Mathemata didicit, & plurium diſciplinarum, quàm iuris ciuilis peritiam habuit. Scripſit doctiſſima in totum prope ius ciuile commentaria. Mortuus eſt autem Peruſij anno ætatis ſuæ 46. anno Domini 1355. Hæc Ioan. Fichard. in Iurec. Vitis.

Baruc, i. benedictus, vel genuflexus, filius Neriæ. Ierem. 31. 10.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.

Barulum, oppidum Apuliæ eſt, quod aliquando à Gallis obſeſſum tanta fame laborauit, vt milites detractas ſcutis pelles aqua emollitas abſumerent, herbiſque (quaſcunque reperirent) veſcerentur.

Baruſſæ, quinque inſulæ, in Indico pelago. Ptolem. Mercatori ſunt Mindanao, Cailon, & Subut, cum reliquis duabus Circium verſus.

Barútum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barútus, vel Barutum, vide BERYTOS.

Barygaſa, inſigne emporiũ Gedroſiæ. Steph. Eſt etiam vrbs Indiæ intra Gangem Ptolem. & Arrian. Bacam Caſtaldus nominat: Ramuſius Goa, vel Calicut ex ea mallet facere.

Baryne, Romana fuit meretrix, de qua Horat. Carm. 2. od. 12.

Vlla ſi iuris tibi peierati pœna Baryne nocuiſſet vnquam, Dente ſi nigro fieres vel vno Turpior vngui, Crederem.

Barzayth, i. filius aut púritas, ſiue frumentum anguli, filius Melchiel, filij Barce, filij Aſer, filij Iacob 1. Paral. 7.

Barzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino ſuperatus.

Baſa, id eſt, in factura III. Iudæorum rex, regnauit annis XXIV. impius omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Ioſeph. lib. 8. cap. 8.

Baſabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19. lib. 4. Pictonibus iuncti.

Baſai, i. in factura Domini, filius Melchię, filij Athanai. 1. Paral. 6.

Baſan, i. in dente, ſiue in ebore: aut in mutatione, vel in ſomno ſeu in dormitatione: aut confuſio, vel ignominia, regio Og regis, quæ paſcuis aut nemoribus abundans, cecidit in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe. Eſa. 2. Num. 21. quæ & *Hauothiair*, Deuteronom. 3. dicitur, & Terra Raphaim.

Baſaniſæ, aliàs Baniſæ, populi Thracię. Steph.

Baſanus, Sicãbrorũ rex, regnauit annis XXXVI.

Baſcath, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 5. appellatur & Beſecath. Lat. Maſſa, ſiue inflatio, aut in anguſtia, vel in effuſione.

Baſcana, nomen loci. 1. Mach. 13.

Baſemath, i. aromata, vel confuſio mortis aut in deſolatione, ſiue in poſitione, aut in nominibus, altera vxor Eſau. Geneſ. 26. Filia item Salomonis 3. Reg. 4.

Baſéra, vrbs Phœniciæ, Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germanię nobilis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato. vtramque Rheni complectitur ripam, maiore Baſilea in littore Gallico, minore verò in Germanico ſita. Maior vallem occupat à Meridie verſus Septentrionem inter duos colles ad Rhenum deſinentes extenſam, fluuiolóque Byrſeca irrigatam: minor verò fundum habet planum. Liberrimo Baſilea recreatur aëre, ſolum habet fæcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium. Pio II. inſtitutore celebri gaudet Academia in Heluetici fœderis ſocietatem recepta eſt anno M. D. I. Vulgò *Baſel*. Gal. *Baſle.*

Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapiges & Vrgi, è quibus pars maxima Nomadibus, i. paſtoribus conſtat: pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Vtramque Iſtri ripam incolunt. Strab. lib. 7.

Baſileus, fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſula Ponti (vel in Oceano Septentrionali) Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſę magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Baſilium nominat. Plin cap. 13. lib. 4. Baltia Timæo dicitur. Plinius Bannomannam vocat. Scandia & Scandinauia, Plinio etiam & Solino dicitur. Procopius ſub nomine Thule ſed falso deſcribit. Iornandes Scanziam etiam perperam voca: huius incolæ Suiones apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ tria ampliſſima regna habet, nempe Noruegiam, Suediam & Gothiam, aliáſque regiones comprehendit. Ex Scandia vel Scandinauia, Sconen, quæ huius eſt pars, facit Zieglerus. Idem pro Bannomanna, Pannonia apud Plinium legere mauult, & Finlandiam huius peninſulæ partem pro ea accipit. Suiones Taciti, VVillichius Suueden interpretatur. Hanc Baſiliam peninſulam Mar. Niger Vergion appellatam ſcribit.

Baſilicus, ſinus maris Ioniæ adiacentis eſt, Plin. lib. 5, cap. 20.

Baſilidæ, Pop. lib. 2. populi Scythiæ Europææ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilides, hæreticus Alexandrinus, tercentos ſexaginta quinque cœlos eſſe credidit, quo dierum numero annus includitur: huius ſectatores dicti ſunt Baſilidiani. Iren. Epiph.

Baſilides, carnifex Potamienæ virginis, & martyris, quo pacto martyrium ob Chriſti fidem paſſus ipſius Potamienæ precibus, pro eo apud Dominum fuſis. vide in verbo, POTAMIENA.

Baſilis, ciuitas Arcadiæ, Steph. & Pauſ.

Baſiliſcus à ſorore Auguſta, quia Imperator abeat, in regali ſolio poſitus M. filium Cæſarem fecit. Rediens è Syria Zeno, ius ſuum repetens, Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Pompon. Procop. li. 3. de bel. Vandal.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cęſareæ Cappadocum præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille: Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incepto deſiſtes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta Valens miſit ad Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis, ipſe ſaltem ſeruaretur. Ex hiſtoria Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum de virginitate librum & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtãtino, in parte Macedoniæ cum Euſtathio & Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, præſes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio principe floruit, haud abſimilis primo & abſtinentia & vitæ inſtitutis; ſcripſit contra Archelaum quendam presbyterum Colonienſem Suid.

Baſilius, Aſiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Strab. lib. 16.

Baſilius, Amaſiæ Ponti epiſcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Baſilius & Conſtantinus fratres, XV. Conſtant. Imperat. Imperauerunt annis LIII. Syriam Imperatores populati ſunt: Cretam pulſis Saracenis receperunt Blond. lib. 3. decad. 3.

Baſilius Macedo, X. Conſtantinopoli Imperator imperauit annis XVII.

Baſilius, conſul, Viuiani collega, ann. ab vrbe 1233.

Baſilius Iunior, cõſul ſolus, anno ab vrbe 1235.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris, Appian. & pyratæ nomen. Lucanus,

Baſilium videre ducem noua furta per æquor.

Baſiliopotamus, id eſt, rex fluuiorum, quondam Eurotas vocatus, fluuius Laconicam regionem perfluens, inter Gythium & Bertos erumpit. Strab lib. 8.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris, Appiano. Alter fuit pirata infamis. Lucanus.

Bagnni, populi Arabiæ Steph.

Baſiſtani, & Baſtuli, populi, à quibus Hiſpaniæ pars, quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum appellant. Strab. lib. 3.

Baſorópeda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strab lib. 11.

Baſſæ, locus in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicurij Apollinis templum, nato inde cognomine, quod in peſtilenti morbo tuliſſet opem. Cæl. li. 19. c. 1.

Baſſarêus, Bacchi cognomen, à ſpecie veſtiũ, quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quę & Baſſarides nuncupatæ erant, Bocatius. Alij verò Baſſareum, βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Hor. C. 1. 18. *Non ego te candide Baſſareu Inuitum quatiam*, &c. Ea autem veſtis vſque ad pedes fluebat. Stat. *Si decet aurata Bacchum veſtigia palla Vertere.* Et à Baſſareo, Lydiæ loco cognominata eſt, vbi conficiebatur.

Baſſaris, Baſſarei, hoc eſt, Bacchi ſacrificula. Pet. Sat. 1. *Et ſectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.*

Baſſiana, Pãnoniæ oppidũ. Ptol. hodie *Boſſega.*

Baſſianus Syracuſanus, Romam ſtudiorum cauſâ miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit. Inde Laudenſis præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Calend. Februar. emicuit Ambroſij temporibus, quem ægrotantem adiit, mortique interfuit. Volater.

Baſſianus Antonius, II. Imperator, anno ab vrbe 957.

Baſſianus Antonius, IIII. Imperator, anno ab vrbe 960.

Baſſus, poeta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem ſenectute immaturum fata præuenere.

uenere, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Baſſus, qui nomen Aufidio fuit, hiſtoricus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit.

Cæſius Baſſus, lyricus, in prædiis ſuis ardente Veſuuo, & late vagantibus ignibus, cum villa ſua flagrauit, quem Quintil. ſe vidiſſe ait.

Baſſus, & Sextius Niger, Romani de medicina Græcè ſcripſerunt, Volat.

Baſſus, martyr, ſub Decio clauis ferreis confixus. Volater.

Baſſus, cõſul Gétiani collega, an. ab vrbe 963.

Baſſus, conſul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 1011.

Baſſus, conſul collega Quintil. anno ab vrbe 1041.

Baſſus, conſul collega Ablabij, anno ab vrbe 1085.

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Baſſus, conſul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Baſta, oppidum in Italia, non procul à promontorio, quod Acram Iapygiam vocant. Plin. lib. 3. cap. 11.

Baſtanabus, portus Arabiæ, Steph.

Baſtanæi, Arabiæ deſertæ gens, Ptol.

Baſtarnę, Baſternę, populi Europę in Sarmatia, intra terram ſunt Tyrrhegetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationéſque diuiſi. Nam Atmoni quidam dicuntur atque Sidones: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitãt, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanain & Boryſthenem campeſtria paſcuntur. Strab. 7. Steph. Horum alij Atmoni, alij Peucini, Sidones, & Roxolani, vt vertit Xylander, vocantur: Strabo lib. 7. Peucini, quos quidam Baſtarnos vocant, inquit Tacitus in ſua Germania.

Baſterbini, populi Salertinorum mediterranei in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 11.

Baſtetani, populi ſunt in Ægypto, quib. permutatio in more eſt numerorum loco, Ægyptiorúmque ritu ægrotos producunt, vt à prætereuntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſtia, caſtrum in Italia munitiſſimum, prope Padum, inſigni ibi accepta clade ex inopinato irruente Alphonſo. Cæl. Antiquit. libr. 5. cap. 1.

Baſtinæ, gentis nomen, quæ ſpe prædæ, Hiſtrum tranſire volens (frigore enim glaciata erat) ſubmerſa eſt: pauci euaſerunt. Eutrop. lib. 4.

Baſtitani, Ptol. ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Baſtitaniam regionem nominat Plin. Vaſtetanos per V habet Liuius lib. 37. Hodie ſunt qui Baça incolunt.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpanię populi prope Turdulos; quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Illurgis, Obulcho, quod & Hiſpanis Vbida. Item mons Calpe circuitu quidem nõ magnus, cæterum adeò erectus, vt procul aſpiciẽtibus, columnæ effigiem referat. Strabo lib. 3. Ptol. libr. 2. cap. 5. Plin. lib. 3. c. 1. & 3. De his populis ſic Horatius, Carm. 2. Od. 2.

Latius regnes, auidum domando
Spiritum, quàm ſi Libyam remotis
Gadibus iungas, & vterque Pœnus
Seruiat vni.

Quamquam Turnebus videatur alium ſenſum complecti.

Baſulij, populi Libyæ.

Bata, Aſiæ vicus & portus, vbi Sinope vrbs, Auſtrum verſus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strab. lib. 11. Ptol. lib. 5. cap. 9.

Batala antiquiſſimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, laſciua & vinolenta carmine complexus eſt, fecítque adagio locum, Batali ſimilis. Cęlius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in ſcena vſum fuiſſe, artémq; tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum viros Batalos vocant. tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batána, locus iuxta Euphratem. Stephanus. Vide Agratana apud eundem.

Batancæſara, Indiæ intra Gangem vrbs. Pto. Baicadul Caſtaldo eſt.

Batane, vel Batanea, vicus Syriæ. Steph.

Batauí, Germaniæ populi. Plin. Rhenum accolentes. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batauiq; truces, quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ.

Hos auricomos Syluius appellat. Populi inter Belgas. Nam Moſa flumen parte quadam ex Rheno recepta longè ferè ab Oceano LXXX. M. paſſuum, quæ appellantur Vualis, Inſulam efficit Batauorum, in Oceanúmq; influit. Hi hodie (vt pleriſque placet) Hollandi nominãtur, diœceſis Traiectẽſis, propinqui Phryſiæ & ducatui Geldrię, ac mari Oceano finitimi. A Cattis populis tranſrhenanis, Cheruſcis, Legiis Pannoniæ populis vltra Hercyniã ſyluam conterminis, & Hermunduris orti dicuntur, & ſeditione domeſtica pulſi extrema Galliæ oræ vacua cultoribus, ſimúlq; inſulam intra vada ſitam occupauere, quam Oceanus à frõte, Rhenus amnis à tergo & per latera, circũfluit. Cæſar, lib 4. commẽt. Corn. Tacit. de ſitu Germaniæ. Omnium harum gẽtium virtute præcipui Bataui, non multũ à ripa inſulam Rheni colũt. Cattorũ quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperij fieret, manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne. Nã nec cõterũtur, nec publicanus atterit. Exẽpti onerib. & collationibus, & tantum in vſum prœliorum ſepoſiti, velut te-

la atque arma bello reſeruantur. Hæc ille. vulgo *Le pays de Hollande.*

Batauia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium oppidum, ἀβαθὺς quod altum ſignificat.

Batauodurum, Ptolem. Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes Epiſcopales vltra Nouesium, in finibus ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium lib. 21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectino hodie Vacum appellatur.

Bate, pars tribus Ægeidis: Steph.

Batêa, filia Teucri Scamandri fluuij filij, vxor Dardani, Diodorus libr. 5. Vide Stephanum in DARDANO.

Batem, populi ad Caucaſi montis iuga, non procul à Bactris. Plinius libr. 6. cap. 16.

Batérra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathea Ponti, vocat Plin. Ponti Euxini locum immenſæ altitudinis. Batana videtur eum quoque appellare Ælianus lib. 3. cap. 13. de animalibus, vt vertit Gyllius.

Batheus, Siciliæ fluuius apud Ptolemæum, Iati Fazello eſt.

Bathillus, adoleſcens Samius, ab Anacreonte poeta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14. *Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo Anacreonta Teium.* Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis,

--Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Theodontius enumerat, quē Phorci, & marini monſtri, filium fuiſſe dicit. Item Bathillus poeta tragicus inſignis, in comœdiis non æquè fœlix.

Bathuel, id eſt, filiatio Dei, aut menſura Dei, vel deſertum Dei, filius Nachor ex Melcha. Geneſ. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Paral. 4.

Bathycles, vir quidam diues, ſed ſordidus, ſibíque viuens. vnde natum prouerbium, Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm ſint, ſibi tamen viuunt.

Bathycolpus, fluuius Europæus eſt ad Thracium Boſphorum, à Turcis Biutere, quod magnum nemus & Biudere, quod magnum fluuiū ſignificat, nominatur, Gyllio teſte.

Batiæ, ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo libro 7.

Batia, Ili tumultus in Troade. Strab. li. 3 Batida etiam dictus à Batea quadā, vel ἀπὸ τῆς πατῆς id eſt pabulo equorum: vel à batis, id eſt rubis. Steph.

Batieia, Stephano locus Troadis. In Iliaco campo eum deſcribit Strabo, additque Myrinnæ Tumulum à diis immortalibus vocari.

Batina, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horatius 3. Carminum, Ode 4.

Saltúſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Bate, ciuitas Orrhoenæ. Steph.

Bato, Sinopenſis, de rebus Perſicis ſcripſit. Strab.

Baton, Amphiarai auriga. Polyb.

Batrachus, ſculptor, Plin. libr. 36. cap. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battiades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in Ibin,

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo, téque tuóſque modo.

Battis, puella, quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebrauit. Ouid. lib. primo Triſt. *Nec tantum Coo Battis armata ſuo.*

Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuū fuiſſe. Strabo lib. 17. Significat autem regem lingua Libyca. hic linguę vſque adeò impeditæ fuit, vt verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, paſtoris cuiuſdam Pylij nomē, quem Mercurius in Indicem commutauit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidam equarum cuſtodi, à quo vno viſus fuerat, mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret: quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abſens, vt hominis experiretur fidem, ſumpta alia figura, paulò poſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicenſque, ſi indicaret, vaccam ſe illi cum tauro daturum. Battus itaque ſpe corruptus, ſub quo monte paſcerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouidius 2. Metamorph.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erunt, & errant ſub montib. illis.
Riſit Atlantiades, & me mihi perfide prodis?
Me mihi prodis? ait: periuráque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Hæc fabula docet fraude ſermonis ac periurio abſtinendum. Eſt item pictura inepti poetæ & oratoris.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſępius repetebat, & ineptam iterum atque iterum occinebat cantilenam, inde Battologia, verborum redundantia, eiuſdémque rei vitioſa repetitio.

Batulum, caſtellum Campaniæ, cuius incolę Turno in auxilium venerunt aduerſus Æneā. Virgil. lib. 7. Æneid.

Batum, flumen Italiæ, in agro Brutio prope Blandem vrbem. Plin. lib 3. cap. 5.

Bauai, i. in luctu, vel in miſeria, nomen viri. 2. Eſd. 3.

Bauaria, ab Auaribus, Hunnorū reliquiis, qui Noricis expulſis in ea terra conſedere, adiecta

B litera appellatur. Bojoaria etiam à Boiis Galliæ Ciſalpinæ populis hoc loco aliquando moralis dicitur. Noricorum olim fuit,& Danubio inſigni fluuio ex Sueuia profluente irrigatur. Nulla Germaniæ prouincia pluribus cultioribúſque illuſtratur vrbibus. Priuſquam in prouinciam redigeretur, à proprio rege ad Arnulphi vſque imperatoris tempora adminiſtrata eſt, vt quidam ſcribunt: deinde duces habere cœpit: hodiéque retinet. Regio ipſa, præterquam vbi auſtralior eſt,non ſeritur. Nemoroſa multum eſt & montoſa. Sues glandibus ſylueſtribúſque pomis, tanta copia nutrit, vt veluti Hungaria boues, ita hæc ſues cæteris Europæ nationibus largè ſuppeditat.Gens ipſa veſtitu vt plurimum flauo colore amicitur: ocreis libentiùs quàm caligis calciatur. Non eſt hodie deſerta, vt Strabonis tempore fuit, ſed cultiſſima: magnas & ſuperbas ciuitates habẽs & oppida nobiliſſima. Magna copia frumenti circa Ratisbonam & Landshutam. In ſuperiorem & inferiorem diuiditur. Superior ſubdita eſt Alpibus Auſtróque, ideò magna ex parte ſterilis. Inferior eſt fertilior, crebriùs frequentiúſque habitatur, & propter Danubium, Iſaram & Lauarum amnes,eſt vitium ferax. Munſter.Auentin.

Bauba, cùm Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem,quam ipſa tota colliquata lachrymis ob filiorum mortem bibere nolens,reſpuit.Bauba iſtud moleſtè ferẽs, & non tantæ authoritatis deam eſſe putans, pudendum reuelauit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo dea delectata,in gremium accepit poculum.Clem.Alex.Orat.ad gent.

Baucis,anus paupercula, Philemonis ſenis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hoſce inuentos eſſe, qui deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreuiſſet,Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalui eſſe vellent, ſeſe vt ſequerentur: qui ſine mora deorum veſtigia ſunt ſubſecuti. Cúmque iam ad vicini montis culmen perueniſſent fortè reſpicientes ſubiectam oculis regionem, palude hauſtam vident, ſola ſua caſa excepta, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata.Iuſſi deinde pro hoſpitij munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm vt noui templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momento extremum vitæ finem clauderent.Quod cùm illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit: vbi quod reliquum erat vitæ,in deorum miniſterio peregerunt: cúmque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi, vt latiùs exequitur Ouidius, libro 8. Metam.

Sed pia Baucis anus,parilique ætate Philemon,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus,illa
Conſenuêre caſa, &c.

Fabula docet hoſpitalitatem Deo eſſe pergratam,& longæua vita compenſari.

Baudolinus, vates quidam vitæ ſanctitate conſpicuus: ſpiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luithprando.

Bàuius, & Mæuius,poetæ duo ineptiſſimi & maleuoli, Auguſti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quàm quòd clariſſimis ſuæ ætatis poëtis oblatrare non dubitarint:qua de cauſa optimi cuiuſque odium incurrerunt. Virg. 3.Ecl.

Qui Bauium non odit,amet tua carmina Mæui.

Baule(vel Bauli) villa inter promontorium Miſenum Baiarúmque lacum, flexo mari alluitur,dicta quaſi Boauli Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam ſepſit:qui locus primò Baulia dictus,& mox dici cœpit Bauli.

Bauli,oppidum Campaniæ,nõ procul à Maſſico monte.Plin.lib.6.

Bauma, oppidum Æthiopici ſinus ex Africæ latere.Plin.lib.6.cap.29.

Bauràmites,i.Eligens aquas,aut eligens quis, vir,1.Paral.11. qui 2.Reg.23. dicitur Beromi.in Aſia fluuius.Quiam eum interpretatur Mercator.At Græci codices Bautes habent.

Bautica, fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ in Padum influens.

Bauto, conſul,collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.

Bazacata, Indici maris inſula, Ptol.Baſſe Caſtaldo.

Bazanis,Armeniæ vrbs quæ prius Leontopolis dicta fuit,vt Euſtathius ait.Hanc poſtea Iuſtinianopolim à Iuſtiniano Imp. dictam annotauit Gulielmus Stuckius.

Bázata, id eſt, contemptus,vel deprædatio, aut in oliua. Nomen eunuchi cuiuſpiam, Eſther 1.

Baziôthia,id eſt,contemptus, vel deſpectiones eius,ſiue prædæ eius, aut in oliua Domini. nomen ciuitatis in tribu Iuda.Ioſue 15.

B E

Beatrix,virgo Romana,cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt, corpora, pietate prædita:quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio multatæ.

Bebái,i.pupilla,ſiue concauus, aut vacuus, nomen viri.1.Eſd.2.

Bebiani, Ligures ſunt ita dicti in ſecunda regione Italiæ.Plin.lib.3.cap.12.

Bebius, mons eſt Campaniæ, ignem inſtar Ætnæ exhalans.

Bebius, delator inſignis, cognomento Maſſa, temporibus Veſpaſiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

--quem Maſſa timet, quem munere palpat Carus.

Bébius Pamphilus, conſul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Petilij effoſſi ſunt. Valer. Max. lib. 1. c. 1.

Bebriacum, vicus eſt inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperauit. Iuuenal. Satyr. 2.

Bebriaci in campo ſpolij affectare Palati.

Tacitus Annal. libr. 18. Hunc vicum Itali hodie *Labemem* vocant.

Bebriacenſes, aues à Bebriaco vico dictæ ſunt, quòd eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commiſſa, eſt, primùm in Italia apparuerunt. Plin. libro 20. cap. 49.

Bébryces, Steph. vel Bebrycij populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Aſiæ incoluerunt, quæ poſtea Bithynia, & aliquãdo Mygdonia dicta eſt, vt eſt videre apud Strabonem libr. 7. & 12. Hos Arrianus originem à Bebryce traxiſſe vna filiarum Danai ſcribit, quæ vnà cum Hypermeſtra præter iuſſa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit, incoláſq; ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vſque ad Epheſum & Magneſiam Ioniæ oppidum, vt ſcribit enarrator Apollonij, Charontem adducens authorem, qui dicit Lãpſacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces conſtituit iuxta Põtium in Aſia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Aſiæ regio, quæ poſtea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithynio rege appellata eſt.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filia, nomen traxiſſe idem author eſt.

Becare, portus vtiliſſimus in Aſia, quo piper monoxylis lintribus imprimis inuehitur, Plin. lib. 6. cap. 23.

Bacbuc, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. Laguncula, ſiue vacuitas.

Becher, filius Ephraim, Numer. 26. Lat. primitiæ, aut in ariete.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniſſet cum Attila, vinúmque guſtaſſet, omnium bibaciſſima facta eſt. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica regio.

Bechis. Vide METILIS.

Bechor, filius Beniamin. Gen. 46. idem quod Becher, ſignificat.

Béchorath, filius Aphia 1. Reg. 9. idem, numerali ... ſignificat.

Beda, Britannus, ob vitæ moleſtiam Venerabilis dictus, clarus ſub Ioanne ſexto Pontifice, cùm Sarraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: Græcè Latinéque eruditus ſcripſit in Vetus & Nouum teſtamentum. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter Homilias quaſdam non ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Huius corpus Genuæ conditum eſt. Volater.

Bedirum, Ptolem. interioris Libyæ vrbs. Debris Plinij eſt, Hermolao.

Beduini, Arabes, ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, inerméſque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non poſſe, fatóque omnia referente, hircinis amicti pellibus, ſolem orientem adorant. Volater.

Béel-meon, ſiue Baal-meon, nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1. Paral. 5 Lat. idoli habitaculum.

Béel-phegor, nomen idoli Moabitarum. Oſeæ 9. Num. 25. Deut. 4. nomine Beel, ſiue Baal, quòd in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 23. Lat. apertura, ſiue hiatus.

Béel-ſephon, nomẽ loci, ſiue vrbs in Ægypto. Exod. 14. Num. 33. Ioſephus lib. 2. cap. 13. Lat. idolum Aquilonis vel ſecreti. v. Arſinoe.

Béel-tem, nomen viri. 1. Eſd. 4. Lat. idolum ſiue poſſeſſor ſaporis aut rationis, vel eloquij.

Beel-zebub, nomen idoli Accaronitarum. 4. Reg. 1. Luc. 11. Aliàs Beelphegor appellabatur à gentibus Priapus. Lat. idôlum muſcæ.

Beéra, filius Ioel, 1. Paral. 5. *Lat.* puteus, vel declaratio.

Béergios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Béeri, Lat. explanans, vel puteus, vel in luce, ſiue in Leone, pater Iudith vxoris Eſau, Geneſ. 16. Pater item Oſeę Prophetæ, Oſeæ 1.

Béer-ramath vrbs tribus Simeon, Ioſ. 19. Lat. puteus vel declaratio celſitudinis, aut in luce excelſa.

Begialis, Ptol. in Myrtoo pelago inſulæ vrbs, Pintiano videtur eadem eſſe Ægilia Plinij. At deceptus eſt hic Pintianus Myrtoi maris vocabulo. aliud enim Myrtoum pelagus Ptolemæo, aliud Plinio cæteríſque eſt.

Begis, vrbs Trallianorum. Steph.

Begoái, nomen loci. 2. Eſd. 7. Lat. in corpore ſiue in gente.

Begnás, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Begui, nomen viri 1. Eſd. 8.

Bel, nomen idôli Babyloniorum, Iſa. 49. Lat. vetuſtus, aut nihil, ſiue defluens.

Bel, ſeu BELES, Apollo dictus eſt ab Aquileienſibus Italiæ, Herodian. lib. 8.

Bela, filius Béiamin Geneſ. 46. 1. Paral. 7. 8. Nu. 26. Nomen item vrbis, quæ aliàs Segor, Gen. 14. Dicitur & Soar, & Soliſſa, teſte Hieronymo. Filius item Beor, rex Edom, Geneſ. 36. Lat. deglutiens, ſiue deſtruens.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à mul-

tis

tis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractúſque membra poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Volater. lib. 8.

Bela, II. Vngariæ rex, Almi filius: quem Colomanus excæcauerat, & ipſe cæcus ſeruatus à Pannoniis in regnum, quod Stephanus ſine prole deceſſiſſet, duxit vxorem Helenam regis Seruiæ filiam, ex qua IIII. habuit filios, Geiſam, Ladiſlaum, Stephanum & Almum, qui in eos, quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Rhutenorum manu regnum affectantem prælio vicit. Volaterran. Riti.

Bela, III. Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, IIII. Vngarię rex, Andreæ patris ſucceſſor, regnauit annis XXXV.

Bela, V. Vngariæ rex, regnauit annis III.

Belbina, Strab. li. 9. inſula à regione Anaphyſtiorum, apud quos Panos templum eſt, & aliud Veneris Colyadis. Item vrbs Laconiæ, Steph.

Belbina, Laconicæ oppidum in Peloponneſo, vt teſtatur Plutarchus in parallelis, apud Pauſaniam Belemina, apud Ptolemæum Blemmina & apud Suidam Belybina vocatur.

Belea Velia. Vide ELEA.

Beleaſtartus, Hyrami filius, Tyri rex, regnauit annis VII.

Beledónij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra ciuitas Italię, nõ procul à Roma. Step.

Beleus fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri. 1. Paral. 24. 2. Eſd. 2. Lat. refrigerium vel ſolatium aut vetuſtas vultus.

Belgę, populi Gallię Comatæ: Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuio ſiti, in quindecim olim populos diuiſi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania. Horum plerique orti à Germanis, Rhenũ antiquitus trãſductis, Gallos inde expulerunt. Hi moribus, legibus, & ornatus nunc ſunt valde culti, humani, & ſatis effœminati. In his ſunt metropoles Treuirenſis, Colonienſis, Moguntina, Rhemenſis cum earum ſuffraganeis intra Oceanum mare ac Rhenum, Matronam & Sequanam conſtitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Geldriæ ac Phryſiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum: Virtutum Comitatus ac Campaniæ, maxima portio, Silua Arduenna vniuerſa, cum ſingulis ſibi adiacentibus, & ea incluſis populis ac locis: & plerique Principes, tum laici tum Eccleſiaſtici, Duces, Comites, ciuitatéſq;, quarum multæ liberæ, ſuóque iurę agentes, aliæ Francorum regi obtemperant. Quod ſupereſt, Imperatorias partes ſequitur. In his ſunt tres Cæſaris Electores: ſunt & regni Francorum, quos Pares vocant, fermè omnes. Imperator & Rex in Belgis coronatur, conſecratur & inungitur: alter Aquiſgrani, alter Rhemis. Belgarum multis in locis Cæſar & Corn. Tacitus meminerunt.

Belgica, locus apud Antonium inter Agrippinam, & Treuiros. Bullingen à Simlero nuncupatur.

Belgá, nomen viri. Nehem. 10. idem ſignificat quod Belga.

Belgium, Belgarum oppidum, Cęſar 3. de bell. Gallico. Gall. *Beauuais*. Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glar. in Annot. in 6. Comm. Cæſ.

Belgia, Galliæ regio à bellis, quibus fatigata eſt, dicta, inter Rhenum, & Sequanam ac Ligerim olim extenſa, nunc Flandriam & Picardiam ſolùm comprehẽdit, ab hac eſſedę Belgicę Virgilio dictæ, quòd illic primùm inuentæ fuerint.

Bellinus, Patauinus, vir ſanctiſſimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notiſſimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites, populi Pannoniæ. Pli. lib. 3. c. 25.

Belial, quaſi apoſtata, & abſque iugo.

Belides, dæ, patronymicum maſc. quo ſignificatur filius, ſeu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote. Virg. 2. Æneid.

Fundo aliquid ſi forte tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

Belgius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per ſyncopen dicta fuit, pro Beligica, & populi Belgici pro Beligici appellati ſunt. Beroſ. li. 5. & Ann. in comment. ibid.

Belion, flumen, ex Celtiberis & Vaccæis labens Callaicæ regioni irrigandæ percommodum. Strab. lib. 3.

Belippo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Pli. lib. 3. c. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininum, quo ſignificatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ ſunt quinquaginta filiæ Danai, Beli filij, quas cũ Ægiſthus Danai frater totidẽ filiis ſuis peteret vxores, Danaus deſpondere recuſauit. Didicerat enim ex oraculo, ſe à genero interfectum iri. Sed poſtea coactus à fratre, promiſit ſe eius petitioni ſatiſfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornauit, vt clàm ſe cultris armarent, & viros iam vino luxuriáque ſopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæque ſuum, excepta ſola Hypermeſtra, quæ Lyceo viro ſuo pepercit, qui poſtea occiſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Hæ & Danaides appellantur à patre Da-

nao. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poëtis, Danai filiæ apud inferos eo ſupplicij genere perpetuò damnatæ eſſe, vt doliũ quoddam pertuſum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ouid. 4. Metamorp.

Moliriq́; ſuis letum patruelibus auſæ,
Aſſiduè repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Belides, quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare ac ſaturare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat,

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atque explere bonis rebus ſatiareq́; nunquam,
Quod faciunt nobis annorum tempora, circum
Cùm redeunt, fœtuſq́; ferunt, varioſq́; lepores:
Nec tamen replemur vitai fructibus vnquam.
Hoc vt opinor, id eſt, æuo florente puellas
Quod memorant latices pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt omnẽ mortaliũ vitam in hac fabula cõtineri, cùm omnia quæ agimus fruſtra à nobis fiant in terris, cùm nulla humana roboris veſtigia diutiùs manere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alij beneficia, quę in ingratos homines conferuntur, per hæc vana eſſe indicabant. His vrnis & huic dolio Plato in Gorgia aſſimilat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eiſdem perſimiles ſunt homines futiles, qui, vt Parmeno Terentianus, ſunt pleni rimarum, hàcque & illac perfluunt. Ebrios quoque, in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta luſit,

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te,
Ebrie, quæ meias qui ſine fine bibis.
Quinetiam hoc in te quadrat turba ebria, quòd ſint
Corpora quæ fuerunt, dolia facta tibi.

Poteſt etiam fabula exponi de fiſco principis auari, quem omnes omnium ciuium fortunæ explere nequeunt.

Beliſarius, Iuſtiniani principis dux, Græcus, Perſas in Oriente vicit: Vandalos in Aphrica, ducto in triumphũ Giliſmere: Gotthos in Italia capto Vitige rege ſuperauit. Aphricam repetens Vandalos, bella renouantes, Reipublicæ ſubdit, interfecto corũ rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor Romam reuerſus, crucem auream, vbi res eius geſtæ, cęlatæ fuerant, Petri Baſilicæ obtulit. Hic ob res feliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Iuſtinianum, à quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare cùm principis ingratitudinem aliter vlciſci non poſſet, exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prætereuntibus ſtipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Beliſario viator, quem inuidia non culpa cæcauit. Crinitus & Volater.

Belitáni, iidem qui Luſitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virg. lib. 7. Vide ABELLA.

Bellerophontes, tæ: ſeu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephyræ filius, cuius forma capta Sthenobœa, Prœti Argiuorũ regis vxor, de ſtupro eum interpellauit: cúmque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cum iniuriam eam maximè vlcisci cuperet, hoſpitij tamen iure motus, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum cum codicillis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam non vellet polluere, aduerſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit, ſperans futurum vt iuuenis, laudis cupidiſſimus, à gente ferociſſima facilè interficeretur. Verùm cùm & Solymos facilè viciſſet Bellerophontes, & aliis pleriſque periculis obiectus ſemper victor rediiſſet, poſtremò ad interimendam Chimæram miſſus eſt: quem etiam laborem nactus Neptuni beneficio Pegaſum equum, ſumma cum laude ſuperauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit, vt libro VI. Iliados refert Homerus. Quod cùm audiſſet Stenobœa, ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes autem fœlici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cœlum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, deciditque in eum campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt. Pegaſus autẽ à Ioue inter ſydera eſt relatus. Hic primum Hipponomus dictus eſt; Bellerophontes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hom. libro ſexto Iliad. Hanc fabulam alij ad hiſtoriam, alij ad phyſicam, alij ad ethicam explicationem traduxerunt. Quæ ad hiſtoriam ſpectant, ea per ſe patent, niſi quòd Pegaſus nauis fuerit ita dicta, ἀπὸ τοῦ πηγνύσθαι, à compingendo ſcilicet. Fuerunt qui Bellerophõtem, nihil aliud eſſe putauerint, quàm humorem motu ſolis eleuatum: quoniam aëre vi ſolis agitato pars grauior ſublata paulò pòſt rurſus deorſum demittitur, atque cogitur, quæ cum feratur deorſum & coaguletur, Pegaſus dictus fuit. Cùm verò pars ſubtilior ad regionem ignis feratur, ſic illa pars craſſior dicta fuit à Ioue deorſum detruſa fuiſſe. Atq; cùm Pegaſo ex aqua, ob motum cœli diurnum, ſublato, Aurora oriatur, dies dictus eſt, vt ſenſui magis patet, at non Bellerophon, à Pegaſo equo

portari,

portari. Alij generationem elementorũ, cùm alia ſurſum, alia deorſum ferantur, vt leuia ſunt, aut grauia, per hæc ſignificari maluerũt. Alij vitæ humanæ rationem prope omnem ſub hac fabula cõtineri tradiderunt: nam neq; aduerſis rebus nimis triſtari, neq; proſperis & fœlicibus nimis gloriari, aut extolli conuenit, quoniam horum omnium denique moderatorem Deum eſſe experimur. Is enim pro ſua ſingulari clementia & calamitatibus iniquè circumuentos adiuuat: quod accidit, dum calamitoſus eſſet, Bellerophonti: & nimis elatos animos deprimit, quare præceps idem poſtea dicitur de cælo detruſus. Alij malunt Chimeram fuiſſe Lyciorum ducem rei bellicæ peritiſſimum, ſed immani crudelitate, qui cum piraticam exerceret, veheretúrq; in naui, cuius prora leonem, puppis draconem haberet, in medio capra eſſet depicta, quem inſecutus Bellerophon cum citiſſima ac expeditiſſima naui longa, Pegaſo vocata interemit: quare datus eſt locus fabulæ, vt ait Plutarc. in claris mulieribus. At Lucianus in aſtrologia ſenſit animum Bellerophõtis ad ſublimiũ rerum ſpeculationem elatum, equum fuiſſe creditum alatum, atque ita rem fabulis inuolutã. Alij ad aſtronomicas rationes hæc ipſa quę de Phyſicis dicta ſunt, transtulerunt, eáque fieri inquiunt pro viribus aſtrorum, quas cum prior Bellerophon deprehendiſſet, dictus eſt in cœlũ aſcendiſſe. Alij dixerunt Bellerophontẽ à Pegaſo alato vectum Chimeram interemiſſe, quia is celetem prior inuenit & frænum, vt ait Pindari interpres: ſicuti Bigarum inuentor fuit. Caſtor, quadrigas Erichthoni⁹ Atheniẽſis inuenit. Dictus eſt is equus alatus, vt voluerunt quidã, nauigium cùm ille prior omnium inuenerit nauigare claſſe, atque ordinem claſſis inſtruendę, cũ vela & remi alæ ſint nauigiorum. Hic igitur nauali prælio Solymis populis bellicoſis ſuperatis, quos Leonibus ſimiles dixerunt Poëtæ. Amazonibus arma intulit, quos per loca difficilia & montoſa peragrantes capras vocarunt. Inſidias porrò quas Iobates è lectiſſimis iuuenibus illi parauerat redeunti, caudam ſerpentis vocarunt.

Bellerophontes omnium primus equo vehi docuiſſe fertur. Plin. lib. 7. vnde Horatius,

Et exemplum graue præbet ales
Pegaſus terrenum equitem grauatus
Bellerophontem.

Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hipponomus. Cæl. Rhod. lib. 13. c. 9.

Belletani, populi Edetaniæ regionis citerioris Hiſpaniæ ad Iberum fluuium. Plin. lib. 5. c. 3.

Bellienus, Romanus quidam, cuius domus in funere C. Cęſaris deflagrauit. Cicer. 2. Philip.

Bellinus, Patauij Epiſcopus fuit, qui quum pulſus eſſet Patauio graſſantibus nobiliũ pleriſque quòd ſeuerius ſanctiúſque quàm ab illis probari poſſet, epiſcopum ageret, in quoddam paluſtre ſolũ, quindecim millibus paſſuũ Rhodigio diſtans, diuertit. Cæl. Antiquit. lib. 17. c. 18.

Bello, vrbs Hiſpaniæ citerioris ad Beſiponem portum. Plin. vulgò vocatur *Tariffa*.

Bellocaſſi, populi inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorũ ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagenſi, Ducatu Normaniæ, & regno Francorum ſita. Gall. *Bayeux*.

Bellus, fluuius Phœniciæ ex Candebra palude, & radicibus montis Carmeli procedens, & paruo contentus curſu apud Ptolemaidem Claudij Cæſaris coloniam, arenas habet vitro accommodas.

Bellogradum, oppidum, quod eſt Taurinum, nunc Albam dicunt, ad cõfluentes Sauum Danubiúmque ſitum. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtríſque exutus eſt. Platina. Gall. *Belgarde*, vulgò *Griechiſch Vueiſſemburg*.

Bellóna, bella dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virg. lib. 9. Æneid.

Quam propè ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Huic proprio ſanguine Sacerdotes ſacrificabãt. Ante Bellonæ templum columna erat, quæ Bellica dicebatur, ſuper quam haſtam iaciebat Fæcialis bellum indicens, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro lib. 3. c. 12. Ab antiquis dicta eſt Duellona à Duello, quod illi ipſi bellum appellabant.

Bellonarij, ſacerdotes Bellonæ qui lacertos humeróſque ſuos concidebant. Sanguine ſuo bello ſacrificantes. Acron.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit, eorum oppidum Bellouacum dicitur: Gal. *Beauuais*.

Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data, Rober. lib. 9. Æmil. lib. 7. Polyd. lib. 19.

Belma, nomen loci. Iudith 7.

Belochus, x. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxxv. qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia cùm imperium voluit exercere, maximum pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Beroſ.

Belochus iunior xx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv. ab Hebræis, vt Sacræ teſtantur literæ Cuſan Reſchataim dictus, à Ioſepho Chuſartus, huius filia Actoſa regnauit cum patre annis vii.

Belon, vrbis & fluuij nomen in Hiſpania Bętica, apud Strabonem lib. 3.

Belopates xxi. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx.

Belphina, inſula Æginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat. in lingua aut in detractione, ſiue vetuſtas dentis, aut vetus ebur.

Belũnum, Celtiberorum vrbs, Belluno Leãdro, & Nigro. Via Belloio Antonino, vt putat Simlerus.

Belûnum, Venetiarum oppidum eſt, in Italia vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterranus.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. 2. belli Iudaici, ſtadiis ait duobus à Ptolemaide Belum diſtare, iuxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circumdatis iugis conuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quæ attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuiníſque eum honoribus ſunt proſequuti.

Belus Iupiter, Saturni, hoc eſt, Nimbroti filius, ſecundus rex Babyloniæ, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ à patre deſignata, oppidi magis, quàm vrbis erexit. Beroſ. lib. 4. Deorum idololatrarum primus, aſtronomiæ inuentor. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem Beli oculum vocitarunt: quémque D. Cyrillus Arbellum nominat, ex hominibus primum, qui pro Deo habitus fuit. Iſte námque Belus primùm Chaldæos inſtituit ſacerdotes, ait Diod. Sicul. lib. 3. Antiq. fuit enim pater Nini, quem eius vxor Semiramis cùm Zoroaſtem Bactrianorum regem viciſſet, gloria & ſuperbia nimis effera & elata in Deorum numerum referri voluit, vt ait D. Hieronymus libro 2. in Oſ. Hanc autem Sidonij & Phœnices Baal vocarunt, vel Beelſemen, id eſt, cœli dominum, vt ſcribit Euſebius libro 1. cap. 7. Præp. Euang. Priapúmque nominarunt, deum nemorum & hortorum, quem Moabitæ Beel-phegor nuncuparunt. Quare Ninus eius Beli filius in patris memoriam ſtatuam erigi iuſſit, quam tandem aliquando Babylonij diuinis coluerunt honoribus, & ſacrificiis honorarunt: in eóque idôlo dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidorus libro 8. & Theophil. in Oſ.

Belus, cognomento Priſcus, Epaphi, vel (vt alij malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iſis poſt Apidis mortem nupſit regnante Athenis Cecrope. Huius filij fuerunt Danaus & Ægyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ ſunt, vt paulò ante oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex & pater Didûs, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios, Phœnicum littus piratica infeſtantes, magna cum illorum clade ſubegit, vt eſt apud Virgil. lib. 1. Æneid.

--Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, Phœniciæ fluuius, quam & Pagidam vocari ſcribit Plin. E palude Cendeuia profluit & vitri fertiles arenas producit. meminit huius Tacitus.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Belus, Iupiter dictus eſt à Belo Ægyptio, qui primus ei templum erexit. in eo templo puluinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Palæph.

Bemárchius, Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini Principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & Orationes. Suidas.

Bémbia, vel Bébie Stephano, vicus Nemeę, vnde Nemæus leo à Poetis Bembinatis bellua dicebatur.

Bembinádia, vel Bembina. Plinio libr. 4. cap. 6. regionis Nemeæ cognomen. Hermolaus. Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bémbina, vnde Nemæus leo à poetis Bembinites dictus eſt.

Ben, vir. 1. Paral. 15. Latin. filius, vel ædificans aut intelligens.

Ben-Sirach, ſententiarũ moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, qui à Iudæis Ieremiæ prophetæ creditur fuiſſe nepos. Conra. Geſn. in Biblioth.

Bena. Vide BENNA.

Benacus, Plin. Bænacus Ptolemæo. Italiæ lacus in Lombardia Tranſpadana. Lago di garda Italicè, *Gard ſee* Germanicè hodie nominatur, vt referunt Leander & Scudus. Leander quoque Benacum vrbem, (vnde Lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cuius hodie veſtigia cernuntur in pago Tuſculano, vulgò dicto. Benacenſium meminit quædam antiqua inſcriptio in orthographia Aldi.

Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3. Reg 4. Latin. filius patris ſpontanei, aut filius patris vouentis, vel principis.

Ben-adad, 1. rex Syriæ. 3. Reg. 15. Ierem. 49. Filius Tabreno, 3. Reg. 15. 2. Paral. 16. Lat. filius ſonitus aut clamoris, vel dilecti, vel patrui, vel mamillæ.

Benácus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens piſces, quos indigenæ Carpiones vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci eſt in agro Veronenſi, inter arctas montium fauces adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent. Virgil. libro Georg. 2.

Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino?

Ital. *Lago di garda.*

Bencay, oppidum ab Alphonſo Caſtellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, i. filius compunctionis aut tranſfixio-

fixionis, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces.2.Reg.4.

Bendia, ſiue Bendea, Diana apud Thraces dicta eſt Paleph.lib.2.

Bendida, ſacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem ſumpſere, Strabo Cæl.Rhodig. lib.18.cap.23.

Bendis, lingua Thracum Diana appellatur, vnde & Bendidæ eius feriæ Athenis vocabantur. Nam eius ſacra è Thracia aſcita Athenienſes receperant, illiſque feriis diſſeruit in Pireo de optimo reipublicæ ſtatu Socrates, vt à Platone refertur.

Bene, vrbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, vbi ordinem monachorum inſtituit in Italia, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ glo iæ gratia Caſſinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit, ad quem Totilas, rex Gotthorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus veniſſe, ſeruo præmiſſo cultu regio, ab eóque patefactus fuiſſe. Deceſſit Caſſini, vbi & ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore, imperante Iuſtino ſeniore. Fuit & alter eiuſdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo Viuebat monachus in Latio, x l. ab vrbe lapide.

D. Benedictus Caſſini ſibi ſedem ſtatuit, ſparſóſque & ſoliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam tribus munitā votis, quæ priùs non fuerant, quàm D. Baſilius cum certa viuendi formula conſtitiſſet in Oriente, inſtituit parum vulgatæ obſeruationis. Hæc familia procedente tempore creuit in immenſum, abiítque in plures familias, videlicet, Cluniacenſes, Montcliuetenſes, Grandimontenſes, qui Humiliatorum cognomine fuerunt, Cœleſtinos, Sanctæ Iuſtinæ, & Eremitanos, Polydor. Vergil. lib.7.cap.2. de rerum inuentione.

Beneuentum, oppidum eſt Hirpinorum. Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni o minis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1.Serm.Sat.5.

Tendimus hinc rectà Beneuentum, vbi ſedulus hoſpes, &c.

Plin.lib.3.cap.11.

Benjamin, Eremita ſenior, valde clarus habebatur, dono Dei potiùs, vt ſine medicamine, tactu manus, aut olei, oratione facta, ſanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidiſſe, ac tantum eius corpus intumuiſſe, vt non poſſet per cellæ ſuæ, in qua habitabat, ianuas efferri, niſi ianuæ, cum tabulis antepoſitis, ſublatæ fuiſſent. Is ergo ægrotationis ſuæ tempore, penè octo menſibus ante mortem, in ſella latiſſima ſedens, curabat ſolenniter ægrotantes, non grauiter ferens, quòd ſuæ ægritudini non prodeſſet: ſed etiam ſe videntes conſolabatur, ac deprecabatur, vt rogantes Deum pro anima ipſius, ac de corpore non curarent, quia etiam cum ſanum, inquit, eſſet, nihil profuit mihi. Sozomen. lib. 8. cap.1. hiſt.trip.

Benignia, nunc Pugnia, Germaniæ oppidum inter Moguntiam vrbem, & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornel. Tacitus.

Benignus, primus Diuionenſis Epiſcopus, Diuione martyrium paſſus, & ſepultus. Gregor. Turon.l b.1.cap.51.de mirac.

Benis. Vide Nebis.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennicus ſinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus eſt ex Senatoriis ordinibus Epheſi, cuius ſenatores Bennij.

Beniaca, i. filij tribulationis vel laboris, aut ædificatores tribulationis vel laboris, aut intelligentes laborem vel tribulationem, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Moſeroth. Num.33.

Beniennon, i. filius diuitiarum ſuarum, aut filius decipientis, vel contriſtantis eos. nomen vallis in tribu Beniamin, quæ aliàs Tophet dicitur. 2.Paral.28.33.

Ben gáber, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad. 3.Reg.4. Lat. filius viri vel robuſti.

Ben hail, filius fortitudinis vel exercitus, vel filius diuitiarum, aut antemuralis ſiue doloris. nomen viri, 1.Paral.17.

Ben-heſed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth, 3. Reg. 4. Lat. filius miſericordiæ, vel opprobrij.

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim. 3. Reg. 4. Lat. filius libertatis vel foraminis aut albedinis.

Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipſa matre Ben-oni vocatus. Gen. 15. Eſt & nomen tribus. 3 Reg.4. filius dexteræ.

Beniamin, vi. Hieruſalē Epiſcopus, anno cx.

Ben-launi, Vindelicię populi ſunt Ptolemęo. Hodie in hoc tractu eſt VVailheim oppidum.

Ben-merodach, vii. Babyloniorum rex, regnauit annis xxi.

Bennauenta, Britannicæ inſulæ vrbs eſt Antonino: quam Lelandus æſtimat Northeauondune vocari.

Benni, nomen viri. 2 Eſdr.2. Lat. filius meus, aut intelligentia mea, ſiue ædificatio mea.

Benno, nomen viri. 1.Par.24 Lat filius eius, aut ædificatio, vel intelligentia eius.

Bennoi, nomen viri. 1.Eſd.8. Lat. ædificatio, aut filiatio, ſiue in habitaculo meo, aut in pulchritudine.

Bénnui, nomen viri, 1.Eſd.10. idem ſignificat quod Bennoi.

Benoth, nomen idôli Babyloniorum. 4. Regum 17. capite. Lat. filiæ, ſeu intelligentiæ, vel ædificationes.

Ben-zobeth, filius Ieſi, 1. Paral. 4. Lat. filius ſeparationis, aut filius iſtius formidinis vel contritionis.

Berbis, lacus eſt Theſſaliæ.

Beon, ciuitas Amorrhęorum vltra Iordanem, Num. 12. Lat. in afflictione, vel in reſponſione, aut in cantico, vel ſcrutatio earum, aut Syriacè deprecatio.

Bepyrus vrbs, ponitur à Gerardo Mercatore ad Orientalem fluminis Gangis partem, hodiéque Bonpruo dici addit.

Beor, pater Bela regis Edom. Gen. 36. Pater item Balaam arioli. Num. 12. Lat. incendium, vel expurgatio, aut inſipiens, vel iumentum, vel paſtus.

Bera, nomen loci. Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. puteus, ſiue explanatio, vel declaratio, aut in luce eius.

Berabe, Indiæ extra Gangem oppidum. Ptolémæus.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptolem.

Berambe, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Berbeſula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Berbicæ, populi ſunt qui certam ætatis metam transgreſſos perimunt, virόſque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. lib. 4. variæ hiſt.

Berbunis, nomen fontis apud Herodot. libro primo.

Berbis, Pannoniæ inferiois oppidum. Ptol.

Bercere Sius, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercocates, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 19.

Bercos, i. filius conciſionis, vel ſeparationis nomen viri. 1. Eſd. 2.

Berea, nomen vrbis, 1. Machab. 9.

Bere, Arabiæ deſertæ vrbs, & Indiæ extra Gangem, Ptolem.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Strabo libro decimo.

Berecynthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9.

Ipſa deûm fertur genitrix Berecynthia. &c.

quo in loco Seruius de aſpiratione diſceptat.

Berecynthus, mons Phrygiæ, & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priſcorum ritu colebatur: Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Harſiæ Nauarræ regis, Polyd. libro decimo quarto.

Berengárius, Foroiulienſis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. 2. Decad. 2. Luithpr. lib. 1. cap. 6.

Berengárius à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem conceſſit.

Berenice, vide BERONICE.

Berenîce, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo: tertia, in Troglodyta: quarta, quæ priùs dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: ſexta, quæ priùs Heſperis. Dicta eſt autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Eſt & alia circa Syriam, quam Pellam vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaidis. Stephanus.

Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicem vrbem. Lucanus libro nono,

-nam quidquid puluere ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

Berentheates, Arcadiæ amnis, qui in Alphæum effunditur. In eiuſdem ripa eſt Berenthe oppidum. Pauſan.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berate filio Macedone, Stephanus. Vide MIEZA apud Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus, circa Nili plagam Orientalem. Ptol.

Beretra, Præguttiorum in Italia vrbs. *Celino* Niger appellat. Ptol.

Berexi, gens intra Indiam & Æthiopiam. Stephanus.

Bergamon, Italię oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithpran. ca. 7. Blondus libr. 2. Bergomum Ptolemæo.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus eſt Antiphanes Comicus: vnde prouerbium *βεργαΐζειν*, pro, Nihil veri dicere. Steph.

Bergepolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Bergintrũ & Bergnitrũ Anton. hodie eſt Cænobium D. Bernardo ſacrum idque in ſummo vertice Graiarum Alpium, vt prodit Simlerus.

Bergion & Albion, fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere paranti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti. Pompon. Mela lib. 2. Vide ALBION.

Bergiſtani, Hiſpaniæ populi Liuio.

Bergium, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Bergomum, oppidum Italiæ Tranſpadanæ quæ regio eſt XI. vulgo *Bergamo*, cuius incolæ Bergomates, Plin. lib. 1. cap. 13.

Bergula, Thraciæ vrbs Ptolemæo, *Βεργούλιον* Cedreno, qui illud quoque Arcadiopolis nominatam tradit. Bergas hodie Mercatori.

Berguſia, Ilergetum vrbs Ptolem. in Hiſpania Tarraconenſi, in Pyrenæis eſt, & Petrus hodie dicitur, auctoribus Varrerio & Beuthero, Barguſios populos habent Liuius & Stephanus.

Beri, i. filius meus, ſiue purus, vel electus, aut frumentum meum, filius Supha filij Helem. 1. Para. 7.

Berja, filius Aſſer filij Iacob, Ge. 46. qui 1. Para 7. Baria

7.Baria dicitur.Filius item Ephraim,1.Paralip. 7.Lat.in malo,ſiue in clamore,aut in vlulatione,vel in paſtu.

Beriades,Indorum rex,bellum aduerſus Dionyſium geſſit.Steph.

Berguſia, Ilergetum vrbs in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolem. hodie *Perus*. Eſt & vrbs in Gallia Narbonenſi.Anton.

Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabiæ præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit,peregrina quędam adducens. Quare præſules non pauci conuenere diſceptationis gratia.Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit,vt redire eum ad ſanitatem compulerit.Euſeb.libro 6.

Berinſona vel Belincionis caſtrum,vt Leāder ex Diacono ſcribit. Bonauentura Caſtilioneus Billinzona & Bilitionis caſtrū vocat, oppidulum Lombardię Tranſpadanæ,quod hodie Belinzona appellant. Niger putat Axima,Ptolemæi in Centronibus eſſe.

Beripara,Thraciæ oppidum.Procop.

Beris, mons eſt in Armenia, in cuius vertice quidam falsò arbitrati ſunt veteres multos tempore diluuij ſaluatos, ibíque Noë arcam applicuiſſe.Bocat.

Beris,Cappadocię fluuius,Arrian.in Periplo.

Berith,i. pactum, ſiue fœdus, nomen idoli Sichimorum.Iudic.9.

Berithrus,Troica vrbs apud Steph.

Bernius,mons eſt Theſſaliæ,Plin.lib.4. cap. 8.& Phrygiæ,Strabo. & Pelaſgiotarum, Ptolemæo.

Bernice,nomen mulieris,Iudic 9.

Berna,ciuitas Heluetiorum celeberrima,vbi Iacobitæ quatuor D. Virginem Mariam cum originali peccato fuiſſe conceptam contra Frāciſcanos contendebant:qua de re,Munſt.li.tertio Coſmoſgrap.his ſcripſit verbis:Orta eſt,inquit,anno Chriſti 1509. magna contentio inter duos mendicantium ordines, Minorum ſcilicet, & Prædicatorum, propter conceptionem glorioſæ Virginis matris Chriſti. Minores prædicabant eam fuiſſe præuentam Spiritus Sancti gratia, vt etiam nunquam, vel vno quidem momento originali labi ſubiacuerit: contra verò docebant Prædicatores, eam conceptam more reliquorum filiorum Adam, atque hoc priuilegium, concipi ſine peccato, ſoli Chriſto reſeruatum:tametſi hæc ſacroſancta virgo fuerit futura Chriſti mater,in vtero ſanctificata,& ab omni originali macula purgata, haud ſecus, quàm D. Ioannes Baptiſta, & alij quidam, vt Ieremias Propheta,ſingulari priuilegio ſanctificati antequam nati ſint. Hanc enim opinionem contendebant Prædicatores probare ſcripturis & rationibus. Poſtea cœperunt eandem opinionem fictis quibuſdam miraculis, & rationibus à ſe excogitatis coram vulgo probare. Sed falſi ſunt miſeri homines, mentitáque iniquitas ſibi: nam ſimplex quidam frater laicus, quem dementare, & ſuis præſtigiis ludificare cogitauerunt, tandem omnia reuelauit. Vnde Bernę in Heluetia capti fuerunt quatuor fratres Dominicani, ac per torturam examinati, ac miſerabiliter combuſti propter doloſas illas, ac diabolicas machinationes, quas pro ſtabilienda ſua falsa & impia opinione excogitauerant. nam eundem hominem ſimplicem ſuperſtitioſis ſuis incantationibus omnino dementauerant, ac plurima in Euchariſtiæ ſacramento, atque ſculptis imaginibus tentauerant.Tandem verò ad inſtantiam Bernēſium Haymo Lauſanenſis Epiſcopus inquiſitionem contra eos fecit, eóque negotium egit, vt depoſiti ab omni clericali traderentur poteſtati ſeculari, & vltima die Maij incinerati ſint, in prato trans Arulam, quem Ararim vocant fluuium. Quidam alij huius rei conſcij euaſerunt manus Bernenſium. Hæc vrbs ad fœdus Heluetico admiſſa anno 1353. à Berchtholdo duce Zeringenſi conſtructa & ab Vrſo in venatione capto denominata eſt. Ciuitatis ſitus eſt peninſula quam facit Arola amnis nauigabilis vulgò *Bern*.Gall.*Berne*.

Bernaba,vrbs Hiſpaniæ.Ptol.

Bernabos,&Galeatius,Vicecomites Mediolanenſes,anno 1354.

Bernama, Hedetanorum in Hiſpania oppidum.Ptol.

Bernardus,Burgundus,circa XXII.ſuæ ætatis annum ſub Abbate Stephano,qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi paulo ante inſtituto,vnà cum XXX.ſociis monachicam vitam egit: deinde verò Clarauallenſi cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Conſiderationem diuinæ cōtemplationis ad Eugenium Pontificem: vnde Pontificij muneris ratio dicatur: Varias inſuper epiſtolas: Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos, Volater. Nullos habuit præceptores, præter quercus & fagos.

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus anno 814.

Bernaua, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis non procul à Cæſarea Auguſta, Celtiberis & Beſſetanis ad Orientem proximum. vulgò *Benauar*.

Beroa, oppidum in Theſſalia. Cic. in Piſonem, Qui cùm concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre non poſſes,in oppidum demum Beroam perfugiſti.

Berodach,rex Babyloniorum,4. Reg.20. qui Iſa.39. dicitur Merodach. Latin. creans contritionem, vel electio interitus,vel vaporis tui, ſiue frumentum, vel puritas nubis vel vaporis tui.

Béroe, anus fuit Epidauria & nutrix Semeles,cui ſe Iuno aſſimilauit, cùm pellici perſua-

dere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret vt talis tantúſque ſecum rem haberet, qualis quantúſque ſolet cum vxore. Ouid. 3. Met.

Ipſaq́ erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Vide BACCHVS.

Béroe, Dorycli Iſmarij coniunx, Virgil. lib. 5. Æneid.

Fit Beroe Iſmarij coniunx longæua Dorycli.

Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone cõditore dicta, mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ, & Babyloniæ condita: aliàs Beroe. Stephan.

Berœenſes, populi in Cœleſyria. Ptol. lib. 5. cap. 23.

Beromi, nomen ciuitatis, 2. Reg. 23. quæ 1. Paral. 11. dicitur Bauramites. Lat. filius caloris, vel indignationis, aut puritas, ſiue frumentum indignationis, vel fugiens aquam.

Beronice, vel Berenice, ces, regina Ægypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis ſoror, de qua Iuuenal.

-- Adamas notiſſimus, & Berenices
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronice, ſiue Berenice, Ptolemæi & Philadelphi & Arſiones filia, quam cum Ptolemæus filius ſororem ſuam in vxorem duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt, ſi victor Ptolemæus rediiſſet, ſe crinem detonſurã atque eo voto damnatũ crinem in Veneris tẽplum conſecraſſe, qui cum poſtridie non apparuiſſet, ægrè id ferente rege, Conõ Mathematicus gratiam regis captãs dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdã vacuas figura ſeptẽ ſtellas oſtẽdit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas: de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinam fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemęi Lagi, & Ægypti reginæ: à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus, eius filius, inſignem vrbem, quam in ſinu Arabico condidit, Berenicem appellauit. Plin. lib. 6 c. 29.

Beronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitę filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo. Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiúſque filiam Berenicen.

Berenice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Ioſeph.

Beronice, quam Græci Pherenicen appellãt, filia, mater, & ſoror Olympionicarum, Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem ludis interfuiſſe, vbi Liſithodum filium coronatum vidit: cognitámque, ac quęſtione habita, quod ad ludos mulierib. interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Ælianus. Valerius, Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptol Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata. Silius.

Beróſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt. Plin. libro 7. cap. 37.

Beroſus, fuit patria Babylonicus, ac dignitate Chaldęus, vt Ioſephus in Appionem grammaticum, & in primo Antiquit. Iudaic. ſignificat: hiſtoriograph. trecentis annis ante Ieſu Chriſti natiuitatem ſcripſit. Munſt. lib. 3. Coſm. Fuit igitur ſacerdos, quia eundem gradum in ſua repub. tenebant Chaldæi, quem ſacerdotes in Ægypto, vt aſſerit lib. 3. Diod. Sicul. Quare fuit notarius & ſcriba publicus, quia penes ſacerdotes ſolos erat publica fides annalium, tẽporum geſta & regum, vt auctor eſt Metaſthenes in lib. de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicã defloruit hiſtoriam, ac tanquam publicæ fidei notarius, tranſumpſit omnia tempora, & antiquitates, in quib. diluuij, quod anteceſſit Ninum, meminit: nominãs etiam Noam, & filios eius, vt in eiſdem libris aſſerit Ioſephus. Ac propterea tanquam fideliſſimo & publico antiquitatum tranſumptori fides publica datur, & ipſum ſolum ſecuti ſunt Perſæ in Aſſyriorũ Monarchiæ temporibus, vt idem Metaſthenes auctor eſt. Floruit autẽ Beroſus ante Monarchiam Alexandri magni: quia Metaſthenes ſacerdos Perſa in principio Monarchiæ ipſius Alexandri florens, ipſum ſecutus eſt in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus. Calluit item linguam Græcã, ac docuit Athenis diſciplinas Chaldæas: Aſtronomiam præcipuè, in qua cæteros anteibant Chaldæi, adeò vt (teſte Plinio) Athenienſes illi ſtatuam inaurata lingua in publico gymnaſio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Aſtrologiæ præ omnibus emicuit ſcientia, ait Plin. libro 7. cap. 37.

Beroſus, collis eſt Taurorum tres habẽs fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos. Pli. lib. 2. cap. 103.

Béroth, i. Putei, ſiue explanationes, vel declarationes, aut in luminibus: vna manſionum filiorum Iſrael in deſerto, Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum. Ioſ. 9. non longè ab Hay, ſpatio trium dierum, in tribu Beniamin. Ioſ. 17. 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23. & 1. Eſd. 2.

Beroth, nomen vrbis, 2. Reg. 8.

Berotha, terminus terrę Iſraeliticę. Ezechiel 46. idem

46. idem ſignificat quod Beroth.

Berrheſa, oppidum Æthiopiæ. Plin. li. 6. c. 29.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. Act. 17.

Berrhœa, Syriæ vrbs Ptolemæo. Zonaras. Gyllius & Choniates Aleppo vel Chalepium vocant, adduntque totius Turcicæ ditionis emporium eſſe.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea, Hebr. Bathſeba, i. filia iuramenti, vel ſaturitatis, aut filia ſeptima, Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeo titillauit, vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem. 2. Sam. 11. & 12.

Ber-ſabee, Heb. Beer-ſcheba, i. puteus fónſve iuramenti, ſiue puteus ſaturitatis, aut puteus ſeptem, nempe aquarum, finis atque terminus terræ Iſraëlis ab Auſtro. Ioſephus libr. 8. capite decimotertio, Iudaic. Antiquit. 1. Reg. 3. & 2. Reg. 24. 3. Reg. 19. 4. Reg. 23. Hæc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit. Ioſue 19. 1. Paral. 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, Geneſ. 26. nomen habens. Beer enim fontem ſignificat: Saba, iuſiurandum, vel ſeptem, quod ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Geneſ. 21. 26. Illic iudicabant Ioël & Abia filij Samuelis ſiniſtrè, 1. Reg. 8. Hanc nunc barbari Gaibelinam nominant, authore Volater. libr. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac. Geneſ. 28. Hanc Ptol. Barſanam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Eſt in finibus Iudææ & Ægypti, Amos 5. Nehem. 11.

Berſabora, vrbs populoſa, ampla, munitiſſimáque eſt, Zoſimo, Pyriſaboram vocat eã Ammianus: circa Naarmalcham amnem ſita eſt.

Berſane, vidua à Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Berſilia, Sarmatiæ Europææ regio. Hiſt. Miſcel. lib. 19.

Berſima, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Berſinum, vel Belſinum, Galliæ vrbs, XII. M. paſſ. à Lugduno. Anton.

Berta, Berſalliæ regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Bertha, Balduini Comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertinum, vrbs Marchiæ Brandeburgenſis. Munſt.

Bertiſcus, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertiſium, Thraciæ oppidum. Procop.

Bertulphus, Marciorum rex, ab Egberto Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berubium, promontorium Albioni, inſulæ. Ptol. hodie *Dunis Bei*, vt tradit Buchanan.

Berunus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ poſtea Verona.

Berytis, Troica vrbs, Steph.

Berytus vrbs eſt Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti ſubiecta, Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, vulgò *Barutum* vocant, Remnius Palæmon ex Dionyſio,

Antiquámque Tyron, Beryti & mœnia grata.

Hinc vna Berytia dicta omnium optima. Baruti, Oliuario nomen habet. Berytus colonia quæ Felix Iulia appellatur, inquit Pl. lib. 5. c. 20.

Berytus, ciuitas Arabiæ Dioſpoli prius dicta, Stephan.

Berzellai, i. ferreus, vel filius deſpectus, nomen viri, 2. reg. 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem 2. Reg. 9. Pater item Hadrielis generi Saül ſic vocabatur, 2. Reg. 21.

Beſa, fons Theſſaliæ inter Oſſam & Olympum, iuxta Cycæſium oppidum. Strabo lib. 8. & nomen tribus in agro Attico. Idem lib. 9.

Beſadæ, Ptolemæo ſunt Indiæ extra Gangem populi, qui apud eundem Pladæ dicuntur: ſunt enim breues, inquit, craſſi, lati, atque preſſa facie, colore candido.

Beſai, nomen viri, 2. Eſd. 7. i. conculcatio, ſiue contemptio, vel deſpectus.

Beſaro, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, quæ inter ſtipendiarias numeratur. Plin. lib. 3. cap. 1.

Besbycus, parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſcia, vrbs Auſonum Stephano. Ambroſius Leo putat eam in Samnio fuiſſe, ſed ea deleta, ciuium reliquias tranſmigraſſe in locum propinquum, & oppidum condidiſſe, quod hodie Veſciano vocatur. eſt autem hoc oppidum in confinibus Hirpinorum, & Campanorum prope Nolam v. Beſidiæ.

Beſecath, nomen ciuitatis tribus Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem & Baſcach dicitur. Lat. Maſſa, ſiue inflatio, & in anguſtia, vel in effuſione.

Beſee: nomẽ viri, 1. Eſd. 4. idem ſignificat quod Beſai.

Beſeleel, filiꝰ Vri filij Hur filij Caleb ex Ephratha vxore. Exod. 31. 1. Par. 2. Lat. in vmbra Dei.

Beſelam, i. in pace vel in retributione, ſiue decoctio eorum. Nomen viri. 1. Eſdr. 4. 7.

Beſidiæ, Brutiorum oppidum, Liuio, libro 30. Barrius putat idem à Stephano Beſcia dici, & hodie Beſidiano.

Beſlut, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. in vmbris, vel in aſſatione, vel Syriacè in oratione.

Beſodia, nomen viri, 1. Eſdr. 3. Lat. in ſecreto Domini, ſiue in conſilio Domini.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſtinorum, 1. Reg. 30. Lat. Euangelizatio, ſiue incarnatio, aut in boue, vel in muro.

Beſſa, ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo. Strab.

Beſſa, vrbs Locrorum, ſic dicta ab humida loci natura. Herod. Beſa ſcripſit. Steph.

Beſſera, ciuitas Aſſyriæ, Ptol. lib. 6. cap. 3.

Beſſario, Cardinalis doctiſſimus, qui ſub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctiſſimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minùs ipſe in literis verſabatur, Platonem imprimis obſeruabat, in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſiue Beſas, idolũ quod oracula quondam dabat, de quo Ammianus li.19. Oppidum, inquit, eſt Abidum in Thebaidis parte ſitum extrema. hîc Beſſæ Dei localiter appellati oraculum quondam futura pandebat, priſcis circumiacentium regionum cæremoniis ſolitum coli, &c.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, Strymonem, Plinius libr.4.capit.11. Magna ex parte Hęmium montem incolentes, rapto & latrociniis victitantes. Ouid.lib.6.Triſtium,

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſque Getáſque.

Beſſipo, Hiſpaniæ Bæticæ portus. Et oppidũ non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur Geographiæ ſuæ lib.2.

Beſſus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit, Diodor.

Beſſyga, Steph. emporium in India: vnde Beſſygitæ, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis, Beſſygas.

L. Beſtia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Saluſtio. Præturam petens repulſam tulit, & paulò pòſt ambitus damnatus eſt. Cic. Philip.11.

Beta, vrbs in ſinu Æthiopico, Arabiæ latere, Plin.lib.6.cap.29.

Betaſi, populi Galliæ Belgicæ, Plinius libr.4. capit.17.

Betaſij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris ac Manſatis, ac Traiectenſes ſuperiores fuiſſe coniectura eſt. Ad vtramque Moſæ fluminis ripam cis Rhenum ſitos, in diœceſi Leodienſi. Horum meminit Tacitus.

Betarmones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyſſ.8.

Betaſij, Tacito & Plinio, Galliæ Belgicæ populi. Beato Rhenano videntur Brabantæ populi vulgò Peelanders dicti: de Betaſiis hæc dicit P. Diuæus: Vicus eſt haud procul Halis Brabantiæ oppido Beets nomine: qui an Betaſiorũ nomen referat, vt aſſeuerare nolim; ita indubitatum habeo Betaſios illic habitaſſe.

Bete, ciuitatis nomen. 2. Reg.8. Lat. fiducia vel confidentia, aut in lnitione.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aſer, Ioſeph. 19. Lat. venter, ſiue Terebinthus.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanem, Ioã. 11. Lat. domus tranſitus, aut iræ, vel Syriacè, frumenti.

Beth-akerem nomen viri. Ierem. 6. 2. Eſd. Lat. Domus vineæ, ſiue domus cognitionis eorum.

Beth-acárma, vicus inter Hieroſolymam & Thæcuam in monte ſitus, nomen compoſitum ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anáth, nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ.19. Iudi.1. Lat. domus cantici vel reſponſionis, aut domus afflictionis.

Beth-ania, villa in latere montis Olíueti, Matth.21. Luc.19. Vbi Saluator noſter Lazarum ſuſcitauit, Iohan.1. diſtans ab Hieroſolymis ſtadiis quaſi quindecim, Iohan.11. Lat. domus obedientiæ vel afflictionis, aut domus cantici, ſiue domus gratiæ domini.

Bethania, caſtellum Palæſtinæ, Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum. Eſt & altera Bethania trans Iordanem, ibi Iohannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Lat. habitatores domus cantici vel ſponſionis vel afflictionis.

Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Ioſ.18. Lat. domus planitiei ſiue domus ſuauitatis, aut domus fideiuſſionis, vel domus veſpertina, aut domus ſalicis.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Betharan. Num.32. antea ciuitas Amorrhęorum. Lat. domus celſitudinis aut domus prægnantium, vel montium eorum.

Beth-aranta, Iulia, ab Herode tetrarcha Galilęæ ſic nominata.

Beth-auen, vrbs Chananeæ terræ tribus Ephraim, in tribu Beniamin collocata. Oſeæ 4.1. Regum 13. Lat. domus vanitatis vel doloris, aut domus fortitudinis vel iniquitatis.

Beth-azmoth, nomen ciuitatis, 2. Eſd.7. Lat. domus fortitudinis mortis.

Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnata. Iudic.7. Lat. domus filij eius, ſiue domus electa, aut domus puritatis vel frumenti eius.

Beth-berai, nomen ciuitatis. 1. Paral.4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-berai, i. domus creatoris mei aut domus ſanitatis, vel pinguedinis, vel electionis meæ, Ciuitas. 1. Paralip.4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-beſſe, nomen vrbis in deſerto, 1. Machab.9. Lat. domus confuſionis, vel domus erubeſcentiæ.

Beth-char, vrbs iuxta quam filij Iſrael percuſſerunt Philiſtæos. 1. Reg.7.

Beth-dagon, i. domus frumenti, vel domus pacis. nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 13. 1. Machab.10. Item ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 16.

Beth-el. i. domus Dei, nomen vrbis in tribu Beniamin, ſic primum cognominata à Iacob. Geneſ.12.

Geneſ.12. 1.Paral.7. Iudic.4. Eadem & Luza dicta, Geneſ.28. Iudic.1. Eſt & nomen montis.1. Reg.13.

Beth-emec, i.domus vallis, vel profunditatis, nomen ciuitatis in tribu Aſer. Ioſue 19.

Bether, i.diuiſio, ſiue in turture, aut in exploratione vel in contemplatione, nomen montis. Cantic.2.

Beth-eſda, i.domus effuſionis, id eſt, locus ad quem aquæ fluuiales confluebant, nomen piſcinæ.Ioan.5.

Beth-gader, i.domus muri, vel materiæ, nomen loci.1.Paral.2.

Beth-gamul, i.domus retributionis, ſiue domus ablationis, aut domus Cameli, nomen ciuitatis in terra Moab.Ierem.48.

Beth-agla, i.domus feſtiuitatis, vel reuolutionis eius, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ.15.& in tribu Beniamin. Ioſue 18.

Beth-haan, i.domus gratiæ ſiue miſericordiæ vel doni, nomen ciuitatis, 3.Reg.4.

Beth-hara, Galilææ oppidum non longè à mari Tiberiadis. Iulias poſtea ab Herode vocatum ſcribit D. Hieronymus. Ιουλίας Ptolemæo eſt.

Betharga, Mediæ oppidum. Ptolem.

Beth-el, nomen vrbs in tribu Beniamin, quæ quoque Luza dicebatur, teſte lib.Gen.capit.28. & 35. Beniamin eam Sargoreg vocat. vide Hieroſolyma.

Bethia.i.domus vel filia, vel menſura domini, filia Pharaonis, vxor Mered, 1.Paral.4.

Beth-ieſimoth, i.domus deſolationum, aut domus repoſitionum vel nominationum, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ fortè ceſſit filiis Ruben.Ioſue 13.Ezech.25.

Beth-lebaoth, i.domus læuarum, aut domus cordis litteræ, vel ſigni, ſiue domus venientibus: nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſue 19.

Beth-lehem, i.domus panis, ſiue domus belli, Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Ioſue 19. Ex hac erat Abeſſan, iudex populi Iſraelitici. Iudicum 12. Alia eſt in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necãrũt Gabaonitæ, Iudicũ 19. vbi Rex Dauid habitabat, 1.Regum 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO. Micheæ 5.Matth.2. olim dicta Ephrata, Gen.35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, 2.Paralipom.11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic. Eſdr.2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2.Ioan.7.

Beth-leptephon, Toparchia quædam in Iudæa, Ioſeph.belli Iudaici.

Beth maacha, i.domus compreſſa, vel contrita, aut domus fixa, ciuitas eſt Chananææ regionis, ad quam vſque perſequutus eſt Ioab perduellem Seba.2.Regum.20.

Beth-maon, i.domus habitaculi, vel domus ex peccato, nomen ciuitatis in terra Moab Ierem.48.

Beth-marchaboth, i.domus quadrigarum, ſiue domus amaritudinis extinctæ, nomen ciuitatis in tribu Simeonis.Ioſ.16.1.Paral.4.

Beth-nimrah, i.domus pardi, ſiue domus rebellionis, vel amaritudinis, aut domus commutationis, nomen ciuitatis quam ædificauerunt filij Gad, Numer.32. quæ aliàs fuerat Amorrhæorum.

Beth olene. vna ex decem Iudæę toparchiis. Plin.lib 5 cap.14.

Beth-oron, id eſt, diuiſio, ſiue in exploratione ipſius, vel filia cantici, ciuitas eſt terrę Chanaan, quæ, ducta ſorte, tribu Ephraim obtigit, quemadmodum legitur Ioſ.16.1.Paral.7. Hęc Leuitis conceſſa eſt, Ioſ.21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1.Paral.7. Ipſam Salomon reparauit, 3.Reg. 9.2. Paral.8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-oron paſſim in Scripturis mentio. Ioſ.16. 18.aliàs non ratiò.

Beth-phage, i.domus oris vallium, vel domus buccæ vallis, ſiue domus ficuum præcocium, villula in monte Olìueti, ad quam venit IESVS Saluator noſter. Luc.19.

Beth-phaleth, ſiue Beth-phelet.i.domus liberationis, ſiue expulſionis, aut vomitus, nomen ciuitatis in tribu Iuda.Ioſ.15.2.Eſdr.11.

Beth-pheſes, i.domus diuiſionis, vel cõfractionis, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar.Ioſ.19.

Beth-phogor, domus hiatus, ſiue aperturæ, ciuitatis nomen in tribu Ruben.Ioſ.13.

Beth-rapha, domus ſanitatis, vel medicinæ, aut domus laxationis, filius Eſthon.1.Paral.4.

Beth ſabee, filia Eliam, vxor Vriæ.2. Reg.11. 2.quæ & mater Salomonis.3.Reg.12.Pſal.50.vide Ber-ſabee.

Beth-ſaïda, i. domus frugum vel cibariorum, aut domus venatorum, vel inſidiantium, ciuitas Galilęæ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli, Ioannis 11 Matth.11.

Beth ſaïda: piſcina in Ieruſalem, quæ vocabatur Probatica: & à nobis dici poteſt domus pecudum, ſiue pecualis, quia hoſtias in ea quondam ſacerdotes lauabant.

Beth-ſames, ſiue Beth-ſemes, id eſt, domus ſolis, vel ſeruitij aut miniſterij ante Abel dicta Hieronymo in quæſtionibus, Heb.2. Paral.28. Ioſephus libr.6.c.1. Vrbs ad tribum Iuda, Ioſue 15. pertinens: quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet eſt aſſignata, Ioſue 21.1 Reg.6.1.Par. 6.4 Reg 14. Eſt alia in tribu Nephthali.Ioſ.19. è qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephthali. Iudic.1. Numeratur præterea & alia Beth-ſames in ſorte filiorum Iſſachar.Ioſ.19.

Beth-ſan, i.domus dẽtis vel eboris, aut domus mutationis vel dormitionis, vel Beth-ſean, id eſt, domus tumultus aut opulentiæ, vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar & Aſer Ioſue 17.18. Iudic.

1.cuius ſitum habes 3. Reg.4. & 1. Paralip. 8. quæ Stephano & Ioſepho lib.5.c 34.Antiq.Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis ſuſpenderunt Philiſtini,1.Reg.13. Hieronymus in quæſtionibus Heb.duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit 3.Reg.21.

Beth-ſera, i.domus deuiationis, aut domus extenſionis ſiue domus ſpinæ,locus Palæſtinæ. Iudic.7.

Beth-ſames. Vide BETH-SAMES.

Beth-ſimoth, i.domus deſolationum, ſiue domus repoſitionum, vel nominationum. ea dem ciuitas quę & Beth-ſeſimoth dicitur.Ioſue 12. Numer.33.

Beth-ſor.Vide BOTK-SVR.

Beth-ſua, i filia ſaluationis, vel exclamationis,mater Salomonis.1.Paral.3.quæ 3.Reg.1.dicitur Beth-ſabee ſiue corruptè Berſabee.

Beth-ſur,i.domus rupis vel fortitudinis, ſiue domus plaſmationis, aut obſidionis vel vinculi,nomen ciuitatis in montanis locis ſitæ in tribu Iuda. Ioſ.15. conſtructæ à Roboam.2. Paralip.11.

Beth-ſura,eadem ciuitas quæ & Beth-ſur.1. Machab.4.

Beth-taphua, i.domus pomi, vel inflationis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.

Bethul, i.virgo, ciuitatis nomen in tribu Simeonis,Ioſ 19.

Bethulia,i. virgo domini, aut domus parturiens dominum,nomen vrbis,Iudic.6.

Beth-lehem,in tribu Iuda vrbs,quæ quoque Ephrata dicta fuit,teſtis Euſebius in præp.Euãgelica,Stephan βέθλεμα ſcribit.eſt etiam in tribu Zabulon.D.Hieron.

Beth-zachara,i. Domus memoriæ vel recordationis:nomen ciuitatis.1.Machab.6.

Betica,ſiue Bethyca.Vide BAETICA.

Beticum regnum,quod Granatæ dicitur,à Saracenorum manibus,Ferdinandi & Elizabethæ bellica virtute ereptum.

Bethlema.Vide BETHLEHEM.

Beton m.i.ventres, vel terebinthi, ciuitas in tribu Gad.Ioſ.13.

Betulo, Hiſpaniç oppidum,& Betulo fluuius, cui irrigatione ager Barcinonenſis lætiſſimus eſt.Pompon lib.2.in deſcriptione Hiſpaniæ,oppidum hodie dicitur *Beſon*.

Betunica,Hiſpaniæ vrbs circa Aſturicum.Anton.

Beturia,regio eſt Hiſpaniæ. Plin.lib.3.cap.1.

Betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit.Beroſ.

Betuſa, Meſopotamiæ iuxta Tigrim oppidum.Ptolem.

Beuæ,vrbs Macedoniæ,Steph.

Beuus,fluuius.Steph.iuxta Beuam.

Bezabde,vrbs Aſſyriæ,quam veteres quoque appellauere Phœnicham, teſte Ammiano.

Bezec,i.fulgur,ſiue in compedibus. Chananeæ vrbs regia,Iudic.1.

Bezeni,Galatiæ gens.Ptol.

B I

Biabana,Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Biandina,Laconicæ oppidum,Ptol.*Prignico.* Mar Nigr.

Bianor,cognomento Ochus, Tyberis (aliàs Tuſci fluminis)& Mantus Fatidicæ filius, Mãtuam condidit.Virg.Eclog 9.

——namque ſepulchrum
In ipſo apparere Bianoris,hic vbi denſas,&c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt.Homerus Iliad.11.

Biaceus,Panos cognomen.Suidas.

Byas, Amythaonis filius,Argiuorum rex,Pauſan.libro 2.

Bias, fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accipit à Biane,Amythaonis filio.Pauſan. libr.2.

Bias, philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, & ciuium ſuorũ princeps, quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tãdem capta patria,cùm vniuerſi fugerent,rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſéque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret,reſpondit,Omnia bona mea mecum porto.Fortuita enim inter bona ſua non numerabat.Sid.Apoll.

Prienæe Bia quòd plus tibi turba malorum.

Biáſari,Indiæ populi,Strab.

Biátia,Hiſpaniæ vrbs,Ptolem.

Bibacta, inſula circa Indi fluminis oſtia, Arrian.

Bibaculus,Cremonenſis,Euſebio cum Catullo inter Poetas Iamborum Latinorum ponitur, Quintilianus.Eſt & alter,cuius meminit Cæſar in Commentariis.

Bibacum,Germaniæ vrbs Ptolemæo,Bibrach eſt Villanouano.

Bibaga,inſula Indiæ, oſtreis & conchyliis referta.Plin.lib.3.cap.21.

Bibali,populi Hiſpaniæ Tarraconenſis,& in ea forum Bibalorum.Vibali Plinio.

Bibaſis, Indiæ fluuius, in Indum ſe exonerans.Ptol.

Bibaſtus,vrbs Thraciæ.Steph.

Biberius,Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr ſub Iuliano,quæ vnà cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Licinianum,Volat.lib.3.

Bibiſcum Antonino,Viuis Simlero,oppidum eſt inter Auguſtam Prætoriam & Auguſtam Rauracorum.

Bibium,Antonino Liburniæ vrbs:quæ hodie Billigracz Simlero.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum, quod alij à Biblia vite dictum volût: Delius autem Naxum interpretatur: quoniam Biblus Naxi fluuius ſit. Steph.

Biblis, filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cùm fratrem Caunum miſerè deperiret, eiuſque concubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,

Biblida quid referam? vetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter vlta nefas?

ſed libro 9. Metamorphoſ. poſtquàm omnem Cariam Lyciámque, & Lelegas fratrem inſequuta peragraſſet, labore & dolore victam conſediſſe, multas effudiſſe lachrymas: quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutatam:

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Biblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ, nigráque ſub ilice manat.

Biblis, inſula, item fons Mileſiæ. Pauſan.

Biblia, vxor Duilli, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat, non vitium.

Biblina, Thraciæ regio vino generoſo inſignis, quod Biblinum ab ea appellatur, tametſi alij à Biblia vite appellatum malint.

Bibliolachas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conſcripſerit.

Bibonum, ciuitas Romanis ſocia. Ad Nicrum fluuium eſt, verſus Decimatos agros, ab eodem commemoratos, Bebelingen & Behenhuſen multum abludere videntur. Bihenſes in antiqua inſcriptione vocantur. hæc Rhenanus.

Biblus, Naxi fluuius. Vide Biblina.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum, ac copioſiſſimum: in quo totius Galliæ concilium Cæſar indixit: ius dixit, & ſæpè hyemauit: in Francorum regno ſitum. & in radicibus montis non longè ab Hedua ciuitate poſitum: vulgò *Beaune.*

Bibracum, vrbs Sueuiæ, vulgò *Biberach.*

Bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longe ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus, & in eo pons, in Francorum regno ſitus: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priſcum oppidi nomen Latine retinet: vulgo *Bray en la Comté de Rhetel*, aliis *Breſne.*

Bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Caſſiis, Aucalitecus ac Saguntinis.

Bibuli, cognomen familiæ.

Bibulus, collega Cæſaris in conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat, Plutarchus.

Bibulus, fluuius eſt Hiſpaniæ, cuius aquæ valent plurimùm ad præparandum ferrum.

Biburgum, Daniæ vrbs, vulgo *Biberg.*

Bicis, palus non procul à Mæotidibus paludibus. Nunc vulgò dicitur *La mer noire.*

Bicomius, Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Erfordia, *Erffort.*

Bida, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptol.

Bidaium, Auſtriæ oppidum, Antonino, Dietmainung, hodie dictum, vt ſcribit Lazius. nonnulli Birckhauſen volunt, vt ſcribit Simlerus. qui illud Badacum Ptolemæi putat.

Bidaſpis, amnis in Indum fluuium ſe exonerans. Ptol.

Bideris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Bidini, populi Citariis & Caciniris vicini. Pli. lib. 3. cap. 8.

Bidios, caſtellum in agro Taurominitano. Stephanus.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

Bidine, vrbs Scythiæ, Suidas, & Bulgarorum, Zonar.

Bidos, aliud caſtellum in Sicilia. Steph.

Biduceſij, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptol.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus. Plin. libro 4.

Biennus, vrbs Cretæ. vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Biephi, Daciæ populi. Ptol.

Bieſſi, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

Bigargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib. 3. c. 3. Tarracone (inquit) diſceptant populi XIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorũ, Detuſani, Bigargitani.

Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæſarẽ, proximi Tarbellis, Volcatibus, Taruſatiis & Sontiatibus, Hiſpaniæ citeriori in Francorum regno ſiti. Comiti de Fluxo ſubditi, vbi Comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens: nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora, & Epiſcopatus Bæterrenſis prouinciæ Narbonẽſis. Huic præfectus vir fortis, Enequus nomine regnum Nauarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis, regnum per manus reliquit.

Bigerra, Hiſpaniæ ciuitas in Valentię regno, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſſimo nobilitata: vnde ſudaria Setaba à Catullo commemorata, hodie *Bejar*, aliis *Villena*,

Bigris, Drangianæ vrbs. Ptol.

Bij, Pannoniæ ſuperioris populi. Ptol.

Bilæna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Bilæus, Galatiæ fluuius. Steph.

Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poeta originem traxit, vt ipſe teſtatur lib. 1. ſcribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilem.

Bilbina, vrbs Perſica. Steph.

Bilbilis eſt in æreo Tiberij Imp.nummo. Sed hâc Bilbilim non eſſe Calataiud docet Gaſpar Varrerius in ſuo itinerario Luſitanica lingua excuſo (ſcribit enim Calataiud in campeſtri loco ſitum:Bilbilim verò in monte, vt multis verſibus apud Martialem & alios clarum eſt.) ſed montem quendam Baubala dictum, abeſſe medio milliari Hiſpanico à Calataiud, in orbem ferè cinctum à Salo flumine, in quo monte etiamnum hodie multæ antiquitatum ruinæ & multa numiſmata omnis generis metalli quotidie reperiuntur : atque hæc Bilbilis veſtigia eſſe, ex nominis alluſione, & ipſa Martialis deſcriptione liquet.ſic enim ille,

Municipes auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat rapidis,quos Salo cingit aquis.

Bilia, Hieronis vxor,quæ ſuo ſæculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron cùm ex inimico primùm audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid ait? vxor,cur non commonuiſti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar,Rhod.lib.8.ca.17.

Bilis, Aſiæ fluuius,non longè ab Heraclea. Plin.lib.6.cap.1.

Bimater,agnomen Bacchi,quòd duas matres habuerit, Semelem & Iouem matris fungentem officio.

Bimatra,Meſopotamiæ vrbs,Ptol.

Binon,promontorium eſt vltra Cyrenem Bocat.

Bingiam,nunc Pingiam,Germaniæ oppidum Belgis aſcribendum, inter Moguntiam & Confluentiam vrbes,cis Rhenum, eius ripis finitimum memorat Tacitus.

Binagra,Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol.

Bingium, Germaniæ oppidum ad Rhenum. Tacit.vulgo *Bingen.*

Binna,Aſſyriæ vrbs.Ptol.

Binſita, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Bintha,Libyæ interioris vrbs.Ptolem.

Bioca, Sardiniæ vrbs. Ptolem. Biora, Anton.

Bion, Boriſthenites Philoſophus, & ſophiſta callidus, Philoſophiam vario orationis flore veſtiuit Laërtius. Fertur hic dixiſſe ad eum qui fundos ſuos ingluuie vorauerat : Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu.Fuit Cratetis auditor : ad Cynicam priùs ſectam tranſiit, ſumpto pallio & pera. deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij Biones nouem, Laertio.

Binoniũ, Luydo ex Ptolemæo Angliæ vrbs, quam vulgò Binceſtre appellant. Vinnonium legitur apud Ptolemæum, Brigantum vrbs.

Bion,vel Boeo, Doridis vrbs,Ptolem Steph. habet:& ab Homero Boebin dicitur.

[illegible],Italiæ vrbs,Phlego.Trall.

Biziometæ, Scythiæ Europææ populi. Iornand.

Birgos, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Richomero ſuperatus atque extinctus,Diaconus libro 16.Blond.libro 2.decad.1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plin.cap.19 lib.4.

Biracelum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo.hodie *Vicarello*,vt exiſtimat Leander.

Birdama,Indiæ intra Gangem oppidum.Ptolemæus.

Birginium, nominatur ab Epiſcopo Gerundenſi:Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, quæ vulgò Berga dicitur.

Birgus,Hiberniæ fluuius.Ptol.

Birias,Italiæ vrbs,quam Narſes à Gotthis recepit.Cedren.

Birtha,Meſopotamiæ vrbs.Ptol.

Birthama, Aſſyriæ vrbs.Ptol.

Biſa,vrbs Thraciæ.Steph.

Biſaltæ,populi Scythici,qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virgil. lib.3.Georgic.

Biſaltæ quo more ſolent,acérque Gelonus
Cùm fugit in Rhodopen,aut in deſerta Getarum.

Plinius,Libera gẽs Biſaltæ,à fluuio Biſalte,ſiue à Biſalte Solis & Terræ filio,vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum ſinum. Plinius libro 4.capite 10.

Biſaltes,fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio.Vide Biſaltæ.

Biſaltis,vel Biſalpis,nomen eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit.Ouid.6.Metam.

Biſante, vel Biſatæ, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam,à Samnis deducta,Græcanica.Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.

Biſargis,ciuitas Hiſpaniæ.Ptolem.

Biſextus,ſiue Biſſextus,dies intercalaris, qui quarto quoque anno interſeritur,vt anni ratio cum curſu ſolis conueniat. Inuenta autem eſt hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim (vt refert Plutarchus) cùm animaduertiſſet, Solem curſum ſuum conijcere diebus 365. & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem vnum curauit adijciendum. Dictus eſt autem biſſextus, quòd bis, hoc eſt, duobus diebus continuis numerarent. Sexto Calendas Martias:duos videlicet dies pro vno computantes. Vnde qui natus eſt biſſexto Calendas, nihil refert (teſte Celſo de verborum ſignificatione, l. Quum biſextus) vtrum priore an poſteriore die natus ſit : quum illud biduum pro vno tantùm die habeatur. Erat autem huic intercalationi conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarij diem inter

Termi-

Terminalia iam peracta & Regifugium. Februarius verò duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quòd pauciſſimos haberet dies, tum etiam quod inter menſes vltimum haberet locum. Nam cùm antea decem tantùm eſſent menſes, quorum primus erat Martius, duo poſtea in fine ſunt adiuncti, Ianuarius & Februarius.

Biſontium, vulgò *Beſançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter ex quo ſal igne denſatum conficiunt, candore pręſtans, vnde maximum eſt illis vectigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſt. libr. 2. Coſm. Chryſopolis à poeta Ligurino vocatur: *Has tibi*, inquit, *metropolis, & primi nominis vrbem, Chryſopolim placidam*, &c.

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ vrbem condidit, vnde omnes Thraciæ Biſtonios dixere poetæ, ipſámque Thraciam Biſtoniam, aut terram Biſtonis.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. ca. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracem ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouid.

Feſſáque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoque Solimo, Biſtones dicuntur. Idem,

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. capit. 2. Steph. Vide Abdera.

Biſtritia, Latinis dicitur Hungariæ vrbs, quæ Germanis Noesn, Hungaris Beſtercze, nominatur, auctore Sambuco.

Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri 7. Biſurgis & Lupias amnes in vnum ad Amaſiam deferuntur: ſtadia DC. à Rheno ſemotus. vide Viſurgis.

Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.

Biterini, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi, & in agro Beterrenſi, inter duos amnes, Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bederrieux*.

Bethalbe. Vide Hellenopoli.

Bithia, Pharaonis filia, quę Moſen adoptauit.

Bithia, gentes in Thracia eſſe commemorant. quarum author Bithius fuit, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithias, Ptolem. Meſopotamiæ vrbs eſt. Bir incolis, & nonnullis Perazuch vocatur, Mar. Nig. teſte, Bathæ Antonini videtur Simlero. Vide Bathynias.

Bithon, vir qui tanta corporis fortitudine excelluit, vt taurum humeris geſtaret: qua admiratione ſtatua apud Argos dignus eſt habitus. Cæl lib. 1 3. cap. 1 9.

Bithra, oppidum eſt Zoſimo, quod Marcellinus Maiozamalcha appellat. Bithra, Ptolemæi eadem videtur iuxta Euphratem in Arabia deſerta.

Bithus, & Bacchus, nobile par gladiatorũ fuit, quorum meminit Suet. pares arte, pares audacia. Proinde, quoties duo æqualiter improbi contendunt inter ſeſe, ita vt neuter alteri velit concedere, feſtiuè dicimus Bacchum cum Bitho commiſſum.

Bithyæ, fœminæ vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Ineſt autem his vis naturalis, vt viſu effaſcinent, interimántque quos diutius intuentur, iratis præſertim oculis. Plin. lib. 7. cap. 2.

Bithya, populi Thraciæ, quorum author fuit Bithys, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius 24.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithynio rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, autore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac, Libyſſa, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus,

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitéſque Bithyni.

Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bebrycia dicta eſt Martiano Capellę. Eius incolas Halyzonas vocat Suidas & Herodotus, qui dicit eos primùm Strymonios Thynos priuſquam ex Europa in Aſiam tranſmigraſſent, dictos. ex Plin. lib. 1. cap. 31. docetur. Thraceſium etiam pars vergens ad pontum vocata fuit, teſte Euſtathio. Metapontus videtur à Iuſtino libr. 16. nominari: vbi ſcribit Heracleam à Phocenſibus in Metaponto conditam. Bithynia ſimul cum Ponto hodie Burſia, vt Giraua refert. & Becſangial, vt Caſtal. tradit, vocatur.

Bithynia, item vrbs eſt Myſiæ, apud Suidam, hanc olim vocatam *Adriani* idem tradit. Eadem fortè eſt cum Claudiopoli. de qua ſuo loco.

Bithynici fuerunt, Xenocrates philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filij eius mathematici, Cleophanes oratore ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniam Strabo priùs Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thracium, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque appellari ait Dionyſius poeta: hinc etiam Herodotus dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſę, & à Boſphoro vſque Rhebam flumen

regionem tenuiſſe.Steph.

Bithynium,vel Bithynum, ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi, Stephan.

Bithynopolis,vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano: fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci, Thraciæ populi.

Bithys,nomen viri,de quo Steph. in Bithyæ, & Bithyniæ,& Bithynopolis.

Bithyas,nomen viri, Seruio præfectus claſſis Punicæ,Virg Æneid.1.

Bitias, & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in ſyluis nutriuit. Hi cum Ænea in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos faceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati.Virg.lib.9.

Pandarus & Bitias ideo Alcanore nati,&c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virg.lib.1.Æneid.

Bitoana,Lydiæ vrbs.Ptol.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ ſacerdotis & frater Cleopis, de quibus ſic ſcribit Cicero 3. Tuſculan.Primùm Argiæ ſacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur, nota eſt fabula. Cùm enim illam ad ſolemne & ſtatutum ſacrificium curru vehi iuſſus eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta, tum iuuenes illi, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt: ita ſacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate quod maximum à deo dari poſſit. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos eſſe mortuos.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptolemæus.

Bituitum, oppidum à Fabro captum, anno ab vrbe 633.

Bituitus, Aruernorum rex, ſpecie colloquij comiter hoſpitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus eſt,& Romam deportatus.

Biturgia,vrbs Tuſcorum,Ptolem hodie Mallianum,quibuſdam *Borgo S. Sepulchro.*

Bituriges, Aquitaniæ populi. Plin.li.4.ca.19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum,Cæſar in commentariis.Dicuntur etiam Cubi,Plinio:item Loſci, Straboni.Lucanus lib.1.

Et Biturix longiq; leues Axones in armis.

Vulgò *ce x de Bery.*

Biturigum, vrbs, quam Arpinus Comes Philippo vendidit, Æmil.libro 4. Gall. *Bourges en Bery.*

Bituris, Vaſconum vrbs in Hiſpania Ptolemæus.

Bitula, Laconicæ mediterranea vrbs. Ptolemæus.

Biula,Cariæ vrbs.Strabo.

Biumbres,populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem, quandoque enim incidentes habēt vmbras,cùm à meridie ſol ad gnomonem accedit rectum ad ſubiacens planum, quandoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit.Strabo lib.2.

Bizala,inſula ante Taprobanam,Ptolem.

Bizem,vel Bizia,ciuitas Thraciæ.Plin.lib.4.

Bizia,arx regum Thraciæ,à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus: non quod illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit)ſed quod ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon,vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta.Plin. libr.4.cap.11. Hæc vrbs in medio Calatidis,& Apollonio ſpatio ſita eſt.Bizonia Strab.dicta.

Bizóna,vrbs Pontica,Steph.

B L

Blabe,Boſphori Thracici inſula.Dionyſ.

Blaeander,Phrygiæ maioris vrbs.Ptolem.

Blaberûra.Vide INDICA.

Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Auguſtin.

Blaéna,Ponti regio ſatis ferax,per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates cognomento Eupator, Nicomedis Bithynis copias funditus deleuit,haud quidem pręſens,ſed per imperatores. Vnde ille cum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt,& inde in Italiam nauigauit,Strab.lib.12.

Blæſus,nomen viri.Strab.2.Sylu.

Blagura, mons eſt Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles ſcaturiunt fluuij,Berna, Corus & Syurus,omnem ferè irrigantes inſulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthemio portu. Plin.3.cap.5.

Blanda, Ptolemæo & Pomponio Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, quæ Blanes, Floriano & Nauagiero.

Blande, vrbs eſt Hiſpaniæ citerioris in agro Barcinonenſi ad Larnum flumen. Plin.libro 3. ca.2 fluuius item.

Blandenona, locus non longè à Placentia; Cic.ad Q.fratrem.

Blandus,fons eſt iuxta Scenam,multis aquis abundans,nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blanduſia, Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poetæ,& fons.

Blanij,Hiberniæ populi.Ptol.

Blannonij,ſiue Brannonij,populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l'entour de Sainct Iean de Maurienne.*

Blaſcon, vel Blaſcorum, inſula Galliæ in oſtio

oſtio Rhodani,priùs Metina dicta, Plin. libr. 3. c.5.Strabo li.4 hodie *Languillade*.

Blaſtaphœnices,Luſitaniæ populi.Appian.

Blaſtus,nomen viri.Act.12.

Blaudus,vrbs Phrygiæ.Steph.

Blauus Romanus fuit,qui cùm audiuiſſet filium à triumuiris interfectũ ab iiſdem impetrauit vt interficeretur,& filio comes mitteretur.

Blycum,oppidum eſt Phrygiæ.Strab.lib.12.

Blemmyæ,vel Blemiæ,vel Blenæ,vel Bleptę, monſtroſi, vel potiùs fabuloſi populi apud Æthiopes.Plin.lib.5.cap.8.& Pompon.lib.1.in fin. deſcriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme, vno ex illis ducibus qui cum Dionyſio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudius,

——errat per Meroen,

Blemyáſque feros atrámque Syenen.

Hi capite carent,oculóſque habent & os pectori affixos.

Blemina,Arcadiæ oppidum Pauſan.

Blera,Tuſcorum Mediterranea vrbs.Ptol.

Blerani, Italiæ populi Cortonenſibus & Capenatibus vicini.Plin.lib.3.cap.5.

Bleſinon, Caſtellũ eſt Corſicæ inſulæ.Strab. libr.5.

Bleſtium,Angliæ oppidum.Anton.

Bletiſa,Hiſpaniæ vrbs prope Salmaticam.Vaſæus.hodie *Ledeſma*.

Bletoneſij,populi barbari,de quib.Plutarch. in quæſt.Romanis.

Bliatides.Vide Gymnaſiæ.

Bliarus.Vide Membliarus.

Bliteræ,oppidum prouincię Narbonẽſis.Plin. lib.3.ca.5. In Mediterraneo,inquit,colonia Arelate Sextanorum,Blitерę Septimanorum,Arauſio Secundanorum Mela lib.2.c.5.vulgo *Beſiers*. Bætiræ Ptolemæo eſt,Biltera Straboni.

Bliulæi,Arabiæ fœlicis populi.Ptol.

Bloetini & Iſangrini,vocãtur à quodam poeta,qui res geſtas Philippi Aug.regis Francorum deſcripſit,quidam Flandrię populi,Furnenſium Bergenſiúmque clientes: hoc annotauit Iacobus Meyerius.

Blucium, caſtellum eſt Toliſtobogiorum,qui Bithynis ſunt finitimi, in quo Deiotarus theſauros habebat.Strab.lib.12.

B O

Boaceas,Italiæ locus inter Piſas & Genuam. Anton.

Boactus,Liguriæ fluuius.Ptol.

Boæ,vel Beoę Laconię oppidum. Ptol Pauſ.

Boagrius,Locrenſium amnis, Thronion vrbem præterfluit.Strab.lib.9.Homerus.

Boane,lacus ad Nicomediam eſt, Euagr.2.ca. 24.& Calliſto,15.c.20.

Boanerges, beatus Hieronymus docet debere ſcribi Banereen,quod interpretatur, filij tonitrui.Sic à Chriſto cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi.Marc 3.

Boarium,forum Romæ. Plin.libr.28.cap.2.& lib.34.cap.2.

Boarmia, Pallas dicta eſt à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione. Rhodi lib.14.c.18.

Boas,Dalmatiæ inſula Ammian.

Boaulia,vrbs Scythiæ,Steph.

Bobium, oppidum ad Apennini iuga ſitum, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum:quo in loco nuper reperti ſunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen. LXX. epigrammata. & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia,vrbs Italiæ.Steph.

Bocalia,fluuius in Salamine inſula,qui priùs Bocarus eſt appellatus.Strabo lib.9.

Bocalium, Arcadiæ oppidum,Megalopoli vicinum & Parrhaſiæ.Plin.lib.4.cap.6.

Bocani,inſulæ Taprobanæ populi.Ptol.

Bocanum Hemerum, vrbs Mauritaniæ Tingitanæ, Ptolemæo. Hæc hodie totius Africæ vrbs ampliſſima iudicatur.

Io.Bocatius Florentinus, genealogiam deorum ſcripſit,de fluminibus & montibus:pręterea fabulas & plura alia vernaculo ſermone.Volaterran.

Bocchus,Mauritaniæ,& Getuliæ rex, amicus populi Romani ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit.Saluſtius in Iugurthino.Huic ſucceſſit Iuba.

Bocchyris, in Ægypto tam iuſtè ſynceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit iuſtiſſimè iudicantium.

Bocci,id eſt vacuus,aut diſſipatio, ſiue in vomitu,filius Iogli,princeps tribus filiorum Dan. Numer. 34. filius Abiſue filij Phinees, 1. Paral.6.

Bocciau.i euacuatio,vel diſſipatio Domini, nomen viri,1.Para 25.

Boccori, qui & Concordienſes, populi Luſitaniæ.Plin.lib.4.ca 22.

Bocenſes, Sardiniæ populi.Plin.li 3.c.7.

Bochiana, oppidum Troglodytarum.Plin.li. 6.cap 29.

Bochoris,qui & Chencres, Ægyptiorum rex, regnauit annis XVI.

Bocchyris,Ægypti rex,regnauit annis XLIIII. hic Ægyptiis leges conſtituit. Diodor. libr. 2. huius ætate agnus locutus eſt. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iuſtitiæ fuit, vt vulgo ſi quid magnopere iuſtum & integrum ſignificare vellent, Bocchyrim appellarent. vide prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochri,i.primogenitus,vel primitiæ, ſiue in ariete,pater Sebæ.2.Reg 20.

Bochru,filius Aſel filij Elaſa.1.Paral.8.9.

Bodecia,vrbs inter Piſam & Genuam,Ant.

Bodeni, Sarmatiæ Europææ populi. Ptolem. *Podalia*, nunc regis Poloniæ ditio, V Villich.

Boderia, Ptolemæo, æſtuarium maris Britannici. Tacit. Bodetria dictum.

Bodincó-magum, oppidum iuxta Padum, quod & Induſtria dicitur. Plin. lib. 3. c. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id eſt fundo carens. Plin. lib. 3. c. 16.

Bodobriga, Germaniæ oppidum ad Rhenum. hodie *Boppercn*, vt Pircheimerus cenſet.

Bodonæus. Vide DODONE in Stephano.

Bodôna, vrbs Perrhœbiæ, vel potiùs Theſſaliæ. Steph.

Bodótria. Vide BODERIA. eſt autem Scotiæ, Albionis inſulæ partis fluuius, Fortheia dictus Lhuydo. Leuinum vocat H. Boethius.

Boduni, Britanniæ inſulæ populi, à Claudio Cæſare in fidem accepti. Dion. lib. 60.

Boedromion, menſis Iunius apud Athenienſes dicebatur.

Boedromion dictus eſt Apollo, quòd ſingulis annis menſe Iunio, quem Athenienſes Boedromionem vocant, Apollini ſacra fierent in memoriam reportatæ à Theſeo de Amazonibus victoriæ: aut ſanè Apollo dictus eſt Boedromion à ſacris Boedromiis, quæ quotannis menſe Iunio illi fiebant. Plut. in Theſeo.

Bœa, oppidum Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plinius libr. 4. cap. 5. in deſcriptione Achaiæ, vrbs eſt Cretæ. Stephanus.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Theſſaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strabo libr. 9.

Bœbeis, idis, ſiue Bœbias, lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem. Lucan. lib. 7.

Ire per Oſſæam rapidus Bœbeida ſanguis.

Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crineis.

Vide XYNIAS. Eiuſdem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ.

Boedromius, Apollo ab Athenienſibus cultus fuit. Nam cùm bellum inter Athenienſes comparatum eſſet, Ion Eleuſinus eis opem tulit ob cognationem. Inde victores functi Athenienſes, de voce currentis exercitus ad vrbem, Apollinem Boedromium dixerunt, & menſem Βοηδρομιῶνα.

Bœliæ Vide BOLAE.

Boemia, vel Bohemia, Myſiæ Europææ regio vltra Danubium ſita: à Boemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit, vel à Boemo principe. Germaniæ portio eſt, Aquilonis flatibus tota fermè expoſita, cuius ad Orientem vergens latus Moraui obtinent & Sleſitarum natio. Septentrionem iidem Sleſij & Saxones, qui & Miſnienſes & Thuringi appellantur. Ad Occidentem Voitlandia terra eſt Bauariorúmque regio. Meridionalem plagam tum Boioarij, tum Auſtrales habent qui ipſas Danubij vtraſque accolunt, nec alia Bohemiæ quàm Theutonum terra coniungitur. Sylua vniuerſam claudit, quam veteres Hercyniam vocauere, cuius & Græci ſcriptores & Latini meminerunt, Bohemiæ latitudo longitudini par trium fortè dierum eſt. Flumina quæ terram irrigant vniuerſam exonerantur in Albim, qui mediam fermè prouinciam perlabitur. Amnes alios inſignes habet. Oppida, Pragam, regni caput, Egram & alias non paucas. Gelida prorſus regio, piſce atque armentis abundans, cum volucre feriſque frumenti ferax. Cereuiſia pro vino vtitur. Ager toto regno optimus. Vinum quod naſcitur acerbum. Sermo genti & Dalmatis vnus. Mos vetus in hanc vſque diem ſeruatur, in templis ſermone Theutonico, in cœmeteriis Bohemico plebs docetur. Toto regno plebs bibula & ventri dedita eſt. Nobilitas, gloriæ appetens, belli perita, &c. Plura habes de Bohemiæ regno apud Æneam Syluium, Munſterum, Sabellic. Rythaimer, Crantz, & Cromerum, qui libro primo hiſtoriæ Polonicæ de Bohemiæ incolis, vnde venerint & antiquis eorum ſedibus diſſerit.

Boen, id eſt pollex, ſiue in eis, lapis in tribu Iuda à filio Ruben ſic appellatus: Ioſue 15.

Bœthus, Carthaginenſis ſtatuarius. Pauſ.

Bœon, oppidum Mediterraneum Tauricæ Cherſoneſi apud Ptolemæum Czurgati Nigro.

Bœotus, Menalippæ filius. Paul.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Eubœæ inſulæ obiecta: ab Attica autem Cithærone monte diſcreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamorph. cùm ait,

Bos tibi, Phœbus ait, ſolis occurret in aruis,
Nullum paſſa iugum, curuíque immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiáque illa vocato.

Alij alias afferũt nominis huius rationes, quas vide apud Stephanum. Olim etiam Aonia dicta eſt, & Ogygia, & Hyantis, & Meſſapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti ſunt, regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenij nomine malè audierunt. Hinc eſt illud Horatij lib. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aere natum.

Cæterum Aonia, Ogycia, Meſſapia, & Cadmeia vocata fuit, vt prodit Stephanus ex Thucydide. Hiantis Straboni, & Arne Diodoro etiam vocata.

Bœotij,populi,qui anno LX.poſt captã Troiam ex Arua electi à Theſſalis incoluerunt terram, quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur. Thucyd.lib.1.

Boerebiſtas, vir natione Geta, cùm gentis eius præfecturæ inſiſteret, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victus ſobrietate, nunc edictorum obedientia, vt intra paucos annos, latum adeptus ſit imperium, plurimóſque finitimorum Getarum ditioni ſubdiderit, traiectóque audacter Iſtro Thraciam diripiens vſque in Macedoniam & Illyricum,magnum terrorem incuſſerit. Magnæ obedientiæ argumentum eſt, quòd eius ſuaſione inducti vites excidere,& ſine iis vitam agere cenſenſerunt.Strab.lib.7.

Boëtius,Zenone imperãte,ob affectatę libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio dãnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur.Euſeb.

Bœotus,filius Itoni,vel Neptuni.Steph.

Boetus, Hiſpaniæ fluuius, ex iiſdem naſcens locis,ex quibus Anas & Tagus.Strabo.

Bœthus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonij victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſij etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogádium,vrbs Germaniæ,Ptol.

Bogdomantis, Aſiæ minoris regio. Ptolemæus.

Boges,Perſa,ab Athenienſibus obſeſſus,cùm nihil haberet commeatus in caſtris,liberos cum vxore primùm,demum ſeipſum interfecit. Herodot.lib.7.

Bogud,oppidum in Africa,& regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa.Plinius.

Bogus,rex Mauruſiorum, Antonij partes ſequebatur in Actiana pugna.Strabo lib.8.

Bohemia,regio. Vide BOEMIA.

Behemundus, ab omnibus Antiochiæ princeps deſignatus,anno 1099.

Bohilla, oppidum in Italia,ſic dictum, quòd eò bos inteſtina vulnere trahens aduenerit. Nonius.

Boij, Galliæ populi apud Cæſarem, hodie *Bourbonnois* eorum regio dici creditur. Habet & idem Cæſar Boia.

Boianum, Samnium vrbs, Ptolem.hodie Bouianum.

Boiatum vel Boatium, Nouempopulanæ ciuitas,vt habet Libellus prouinciarum, Scaliger pro Baiona intelligit.

Boij,populi Tranſrhenani, Franconiæ,Alpibus, Italiæ, Sueuis Auſtralibus, ac Danubio flumini proximi, qui in agrum Noricum tranſiuêre,Noricámque oppugnarunt, expulſis (vt coniectura eſt) Noricis, Boiorum pars,Æduis Cæſarem deprecantibus, deuictis Heluetiis, quorum in ſocietate domo exceſſerat in finibus Æduorum à Cæſare ſunt collocati,vbiGergobiam ciuitatem exiguam & infirmam, non longè ab Auarico oppido in finibus Biturigum ſito,eis per Æduos attributum habitarunt:Boij primùm poſt Boiarij, & nunc Bauari dicti. A finibus Herb.polenſium, per Noricum agrum in Auguſtenſes protenduntur,cum quibus & aliis Tranſrhenanis vſque ad Briſſinam vrbem, & terras, quas hodie Archidux Auſtriæ poſſidet,in fines Tridentinos ſæpe:tunc,& continuè vſque nunc Heluetij Rhenum tranſeuntes bella geſſere.De his Cæſar lib.1.& 7.

Bóij, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Plinius libro 4.capit.18.qui putantur agri Borbonenſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes transgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudam Pompeiam condiderunt,teſte eodem. libr.3 capit.17. Iidem poſtea à Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone lib.7.vbi Hercyniæ ſyluæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt:quæ regio, ab eis primùm Boiohemia, & poſtea demptis aliquot literis, Boemia appellata eſt, vulgò *Bourbonnois & Bauiere.ou Boeme en Allemagne.*

Boiemum Tacito, Boiohemum Paterculo, qui id regionis nomen eſſe dicit, quam incolebat Maroboduus.Bęmi vocantur à Ptolem.Coldulos eos appellat Strab.lib.7.vbi dicit: In Germania Hercynia ſylua eſt, quidam in ipſa ſylua habitant, vt Colduli, in quibus eſt Bouiaſmum, Marobodui regia. hodie hæc regio Bohemia dicitur. Incolæ ſe ipſos Czechos nuncupant.

Boiodurum, Vindeliciæ vrbs,ad Danubium. Ptolem.

Boion, oppidum Cyrenes. Plinius libro 5. capit.5.

Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin.4. cap.7.Doris(inquit) in Sperchios,Erineon,Boion, Pindus, Cyamum: ab Homero videtur Bœde dictum Steph. βοιαὶ etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boiorum deſerta, Plinio & Straboni memorata. VVieneruualdt hodie,auctore Lazio, Plinius dicit hæc Noricis iungi. Strabo à Vindelicis ad Pannonios ait ea pertingere.

Boizlaus,Boemorum rex,ab Othone in ciuitate Noua obſeſſus. Blond. libro ſecundo, decad.2.

Bola,vrbs Italiæ,Steph.vnde Boladi Coriolanis & Fidenatibus vicini,Plin.libr.3.cap.5.Virg. 6.Æneid.

Pometios caſtrúmque iuui Bolámque Corámque.

Bolaca, Triphyliæ vrbs in Peloponneſo,Polyb.

Bolbæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbœotes, quæ Heraclea dicta eſt.

Bolbitinum, Nili fluminis oſtium. Plin. lib. 5. cap. 19.

Bolbitina, vrbs Ægypti.

Bolbulæ, oppidum & inſula maris Mediterranei. Plin. lib. 5. c. 31.

Bole, oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. ca. 5. βολάϊοι autem apud Steph. vrbs eſt Latinorum.

Bolentium, vrbs Pannoniæ ſuperioris. Ptolemæo.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum. Pauſan.

Bolina, oppidum eſt iuxta Patras. Pauſan.

Bolina virgo, quam adamauit Apollo: ſed cùm eum fugeret, in gratiam Apollinis facta eſt immortalis. Pauſan. lib 7.

Bolinæus fluuius dictus à Bolinia vrbe, cui erat vicinus. Pauſan. lib. 7.

Boline, vrbs Achaiæ. Steph.

Bolingæ populi Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, vrbs Æoliæ in edito loco ſita, prope Chium. Steph.

Bologeſias, vrbs iuxta Euphratem, à Bologeſſo rege condita. Steph.

Bologeſiphora, vrbs Perſica, Steph.

Bolutus, vrbs in Illyria, & alia Theſprotiæ. Stephanus.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit Flor. lib. 6. 7.

Bomarei, Aſiæ populi à Caſpiis Orientem verſus. Plin. lib. 6.

Bombina, Nemeæ vicus. Vide Bembia, & Bembinadia.

Bombus, Ciliciæ regionis fluuius. Plin. libr. 5. cap. 27.

Bomi, colles Italiæ, quorum incolæ Bomienſes. Steph.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipſe dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Trog. Pompei. libro 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin. lib. 5. c. 22.

Bomonicæ, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret. Palæph. lib. 2.

Bon, Tuſcorum rex, regnauit annis XXVII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, ſiue Fatuã, ſiue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Rom. noctu in operto ſacrificabant, & Bonam deam appellabant. Tibull. lib. 1.

Sacra Bona maribus non adeunda Deæ.

Alexander ab Alexandro libro 6. cap. 8. Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcircò ei porca rem diuinam fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt.

Bona, fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonandria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis, Tuſcorum rex regnauit annis 28.

Bonauentura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus eſt. Habitum, quo nunc vtuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit: cum priùs aliorum Cardinalium modo incederent: ſacros aliquot libros ſcripſit, à Xiſto III. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiuſdem ordinis. Volaterran. libro 21.

Bonauentura, alter eiuſdem ordinis Patauinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ, ſub Ioanne 22. doctrinæ ſanctitatem adiecit, à Carranenſi principe ſagitta peremptus, dum Eccleſię libertatem contra tyrannos tueretur. Volat. 21.

Bôchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Catarracten. Steph.

Bonæ fortunæ, Maris Eoi inſulæ, Ptol. *Burneo*, Mercatori.

Boni, i. filius meus, aut ædificans, ſiue intelligens, filius Somer. 1. Paral. 6.

Boni portus, p. n. Latinæ dictiones ſunt. Ciuitas, opinor, Cretenſium, cui nomen καλὴ ἀκτὴ, id eſt, pulchrum littus: cuius meminit Lucas in Actis cap. 27.

Bonianum, oppidum eſt in Samnio. Cic. pro Cluentio.

Bonius, præſul Auernenſis, vir ſanctitate clarus. Volater.

Bonifacius, XL. Romanorum epiſcopus, regnauit annis VI. menſibus IX.

Bonifacius IIII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis II. diebus XXVI.

Bonifacius, LXIIII. Romanorum pontifex, regnauit menſibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis VI. menſibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti ſanctorum vocauit. Diacon libro octauo Biond. libro 9. Eius tempore Papatus initium ſumpſit.

Bonifacius, LXVIII. Romanorum pontifex, regnauit annis V. Hic conſtituit, vt qui in ſacras ædes fugerent, ne inde abſtraherentur.

Bonifacius, CII. Romanorum pontifex, regnauit annis XV. menſibus IX.

Bonifa-

Bonifacius, cx. Romanorum epiſcopus, regnauit diebus xxxvii.

Bonifacius, cxxxv. Romanorum pontifex, regnauit menſibus vii. hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, cxciii. Romanorum pontifex, regnauit annis viii. menſibus nouem, diebus xvii. Cæleſtinum cepit, in cuſtodia tenuit. Plat. in Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod & Alexio poſtea commune fuit.

Bonifacius Britannus, præſul Maguntinus, apud Phryſios & ipſe martyr, quod iuſſu Stephani ſecundi Pontificis Pipinum Caroli patrem regem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius, præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, confeſſor.

Bonifacius, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifacius, martyr Boſnenſis, Othonis iii. conſanguineus, Euſeb.

Bonifacius, Africæ comes, ſub Honorio Ælij Ducis æmulus, Auguſtino amiciſſimus.

Bonifacius, Corſicæ Comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onuſtus rediit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt reuerſi. Æmil. libr. 3.

Bonifacius, Montisferrati Dux, cum Balduino Sabaudiæ Comite & Venetis Iadauam recepit. Alexium Iſaci filium vnà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Conſtantinopolim cepit: communi conſenſu in Imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit Comitem, Romanæ qui ſe ſubiecit eccleſiæ. Blondus libro ſexto, Platina.

Bonifacius Donnacitus, Comes Piſanus. Petrum Corbatium captum pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte, Æl. lib. 8.

Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas ſitum, & Colonienſi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum: vulgo *Bonne*. Corn. Tacit. Veronam aliquando dictam & Voconiam ſcribit Georg. Bruno in ſuo ciuitatum volumine.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus Bonnenſes dicuntur, Thucyd. lib. 5.

Bonni, id eſt, ædificans me, ſiue adoptans, aut intelligens me, pater Omirai, 1. Par. 9. 2. Eſd. 9.

Bonitium, vocant Latini Tuſciæ oppidum, quod vulgò Poggibondi dicitur, vt tradit Leander.

Bononia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus,

---- qua magna potér ſoue
Imperator Æmilio [illegible]

Bononienſes, eiuſdem ciuitatis incolæ.

Bononia, Hetruriæ princeps colonia, Felſina vocitata, in octaua Italiæ regione. Plin. libr 5. cap. 15.

Bononia, oppidum munitiſſimum & portus maritimus ad Septentrionem, quem Geſſoriacum Morinorum, à quo ad Doueriam portum Angliæ, eſt breuiſſimus traiectus, vt putant Meyerius & Cænalis. Eſt autem Bononia inferior, quam vocant, & ſuperior. Bononia inferior, vicus non ſeptus mœnibus ante Anglorum in Galliam aduentum. Mare Anglicum vicum alluit, & inde facillimus eſt traiectus in Angliam. Centum ferè paſſus abeſt à ſuperiore Bononia, quæ cingitur mœnibus validiſſimis. Ibi foſſæ præaltæ muros ambientes. Totus ille locus fabuloſus, ex eo genere, quòd Sabulum bulliens ſeu feruens maritimi homines vocant. Vnde Bulloniæ & poſtea Bononiæ nomen à bulliente ſabulo, Gallico nomine inditum putant, tametſi vetus eſſe nomen ex Ammiano Marcellino videamus. Hæc Ferronius. Gall. *Boulongne ſur la mer.*

Bonoſus, Imperator fuit, Roman. filius literarij pædagogi, authore Vopiſco. hic tantum bibebat quantum hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat: Non vt viuat natus eſt, ſed vt bibat. Si quando legati barbari ad eum veniſſent, ipſis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, ſic vt eius veſica nunquam grauaretur: poſtea cùm à Probo ſuperatus laqueo vitam finiuiſſet, emanauit iocus, Amphoram pendere non hominem.

Bontas & Tabas, Daciæ duos acceſſus tantùm habet Iornandes, aliàs montium iugis circumcirca cingitur. Rottenthurn & Broſs fortè hodie: his enim ſolùm duobus anguſtiis Tranſiluaniam adiri poſſe recentiores tradunt.

Bonus, preſbyter Romanus, ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis: Romæ ſub Valerio principe paſſi, ſepulti ſunt in via Latina. Volater.

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cuius templum Pauſ. in Arcad. commemorat ad ſiniſtram viæ quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus euentus ab antiquis cultus eſt. Pli. lib. 35. ſcribit Euphranori ſimulachrum boni euentus, dextra pateram, ſiniſtra ſpicam, ac papauer tenens. Boni euentus meminit Varro libr. 1. de re ruſt. inter Conſentes diuos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι, Athenis dicti ſunt qui boues ad dies feſtos coemerent. Demoſthen. Mediam.

Booſcæte, Helleſponti vrbs, Germanicopolis poſtea dicta. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Booſura, bouis cauda, vrbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quę antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Boores, tis, vel Bootes, te, vel Botus, ti, à boue deductum nomen. Latinè bubulcus, cœleſte

ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim eſt iuxta Vrſam minorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. de nat. deor.

Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit Arcton.

Ouidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet.

Iuuenalis,

Frigida circum agunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas in dextra manu quæ non occidunt. Gel. lib. 2. c. 11. Aratus,

Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes.

Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.

Booz, i. in fortitudine, vel in hirco, filius Salmon, filij Naaſſon, conſanguineus Elimelech Beth-lehemitæ, Ruth. 2. 4. 1. Paral. 2. Nomen itẽ ſecundæ columnæ in porticu Salomonis. 3. Re. 7. 2. Paral. 3.

Borámma, Phœniciæ vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strab. lib. 16.

Borbeto-magus, Germaniæ vrbs in Vangionibus. Ptolem. quibuſdam hodie *VVorms*.

Borbiſta, rex Gotthorum, in Teutones irrumpit, quem vicerũt tres reges coadunatis copiis.

Borbônium, Galliæ patria. Ducatus dignitatem aſſumpſit, Philippi Valeſij Francorum regis tempore.

Borcani, populi Hipponorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin. lib. 3. c. 11.

Borceos, vicus qui etiam Anuath appellatur & eſt in confinibus Samariæ regionis. Iudææ limes à Septentrione. Ioſeph belli Iud. lib. 1.

Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumenię & Parthenopoli vicinum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Borea, oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum eſt, vt ſcribit Cic. 16. ad Atticum.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, vnde & frigidus, dictus ἀπὸ τῆς βοῆς, καὶ ῥέω, quoniam vt violenti flatus eſt, ita etiam ſonori, Virg. 1. Geor.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius, Orithyæ raptor. Spirat inter Septentrionem & exortum ſolſtitialem, nubes diſſipat, & aquas gelu conſtringit. Poëtæ Boream Aſtræi filium faciunt, eúmque Hiacynthum puerum amaſſe, qui etiam ab Apolline diligebatur, vide infrà. Amauit præterea Orithyam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in coniugem poſtulauit: verùm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua poſtea Zeten, & Calaim ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardanis equas adamaſſe, & ex illis XII. velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Hinc Boręus & Boroeetis, idis, Ouid. lib. 1. Metamorph.

----Scythiam, Septémque triones
Inuaſit Boreas, &c.

Boreas, mons eſt Epyri Dyrrachio proximus.

Boreoſtoma, Danubij fluminis vnũ ex oſtiis. Ex eodem enim alueo & ſuper Iſtropolin lacus gignitur LXIII. M. paſſuum ambitu, Halmirin vocant. Secundum oſtium, Naracoſtoma appellatur. Tertium Caloſtoma, iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum Pſeudoſtoma, & inſula Conopon Diaboſis. Poſtea Boreoſtoma, & Spircoſtoma. Singula ora & oſtia tanta ſunt, vt prodatur in XL. M. paſſ. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hauſtum. Plinius de Danubij oſtiis, lib. 4. c. 12.

Boreum, Hiberniæ inſulæ promontorium. Ptolem. mons item in Arcadia. Pauſan. Tenedi inſulæ portus, Arrian. Cyrenaicæ regionis promontorium. Ptol.

Borgi, Ariæ populi. Ptol.

Bonitium, vocant Latini Tuſciæ oppidum quod vulgò Poggibondi dicitur, vt tradit Leander.

Borgion, filius Neptuni, qui Herculem inuaſit, Bocatius.

Borgodi, Aſiæ populi in inſula Aſgilia. Plin. li. 7. ca. 28. in deſcriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volat. Rici.

Borion, Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit, Plin. lib. 5. ca. 4. Promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borium appellatur. Huius etiam meminit Stra. lib. 17. Vltra Berenicem eſt paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod eſt Syrtis hoſtium.

Bormannico, oppidum Narbonenſis prouinciæ, Plin. lib. 3. cap. 4.

Bormiſcus, regio Macedoniæ, vbi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Bormius, mons eſt in Macedonia, à quo & lacus Bormicus dictus eſt. Rhod. lib. 14. cab. 10.

Boron, Trogloditarum oppidum. Plin. libr. 6. cap. 29.

Borſippa, vrbs Babyloniæ, Meſopotamiæ coniuncta inter Euphratis conuerſiones, olim Dianæ & Apollini ſacra, in qua maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eíum conditur. Strabo libro 16. Martial.

Texta Semiramia quæ variantur acu.

Steph. βόρσιππα fœminini generis, aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſſia. Vide PRVSSIA.

Boriſthenes, fluuius Scythiæ ſecũdùm Iſtrum omnium maximus, ad 600. ſtadia nauigabilis. in cuius oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia. Herodot. Plinius Strab. Solin. Pompon. & Martian. Nec procul fluuius lacus, oppidum ſub vno cuncta nomine.

Boryſthenidæ populi ad Boriſthenem amnem, Pomponius Propertius,

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Boryſthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis, item inſula & portus in mari Euxino, ad

oſtium Boryſthenis.

Boryſthenes, Stephan. vrbs & fluuius Ponti iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ Occidentem verſus, Mileſiorum coloni, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ de quibus infrà.

Boryſſa, vrbs Ponti.

Boſa, Sardiniæ inſulæ oppidum. Ptolem. hodie *Buoſa*.

Boſara, vrbs Arabiæ fœlicis. Ptol.

Boſenſes, populi ſunt ciuium Romanorum, in Sardinia inſula. Plin. lib. 3. c. 7.

Boſes, nomen ſcopuli, 1. Reg. 14.

Boſgœdarzia, locus in confinibus maioris Armeniæ. Strabo.

Boſiaria, vrbs Ægypti. Steph.

Boſor, i. munitio, vel vindemia, ſiue oblatio, vel prohibitio, aut in anguſtia, vel in tribulatione filius Supha filij Helem, 1. Para. 7. Nomen ciuitatis Moabitarum trans Iordanem Orientem verſus, ad ſolicitudinem nonnihil vergẽtis, 1. Machab. 5. Deuter. 4. Ioſ. 20. 1. Paral. 6. De tribu Ruben Leuitis data.

Boſpara, Thraciæ vrbs. Procop.

Boſphorarium portus Byzantij, Steph.

Boſphorus, vel Boſporus, à bouis meabili trãſitu dictus, propter anguſtias freti, quaſi bouis tranſitus. Plin. Soli. Duo ſunt autem Boſphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur, eſtque oſtium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformati. Valer. Flac. lib 4 Argon.

Iámque dies auræque vocant, rurſúſque capeſſunt
Aequora, quà rigidos eructat Boſphorus amnes.

Alter eſt Boſphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.

Boſphorus & Tanais ſuperant Scythiæque paludes.

Hic etiam Cimmerius Boſphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidiſſimam incolentibus. Vide PROPONTIS. Cęterùm inter Boſphorum Thracium & Cimmerium Martiano & Polybio interiacent millia quingenta. Porrò Boſphorus Thracius Pomponio, ſtadiis quinque Europam ab Aſia diſterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Boſphori Cimmerij latitudo eſt M. D. paſſuum. Plin. lib. 2. c. 15. Lucanus,

Sic ſtat iners Scythicas aſtringens Boſphorus vndas.

Boſphorus: vrbs Franconię in Germania, vulgo *Ochſenfurt*.

Boſphorus, vrbs Ponti, eſt iuxta ſinum Cimmerium, & fretum eiuſdem nominis, quo Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Eſt & alia Indiæ Boſphorus. Steph.

Boſra, Idumææ ciuitas. Geneſ. 36. Iſa. 34. idem ſignificat quod Boſor.

Boſſina, Orientalis regio à Turca vaſtata, anno 1384. Egna.

Boſtiza v. Ægyra.

Boſtra, Phœnicię vrbs ad mare ſita, Byblo vicina, vt tradit Strab. li. 16. vrbs Arabiæ. Steph.

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.

Bottięi, Thracię populi, Plin. li. 4. c. 11. Steph. Nicęam, Bottiæorum coloniam eſſe ſcribit.

Botiéum, vrbs Phrygiæ, cum ſtagno Attea dicto quod ſalem producit. Steph.

Botrôdius, vicus non longè à Segobria, quõdam oppidum à Tib. Graccho dirutum. Polyb.

Botrus, Syriæ vrbs. Ptol. Boteron, Volaterr.

Botrys, oppidum Syriæ Phœniciæ. Plin. lib. 5. c. 20. Steph.

Bottięi, Vide Botæi.

Boucania, vrbs inter Borbe Tomagum & Moguntiam. Anton.

Bouianum, Samnitum colonia vetus. Plinius lib. 3. ca. 12.

Bouillæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Ariciam ducebat. Aſcanius. Suburbanæ dictæ Ouidio,

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus eſt Clodius Aricia rediens. Dictum quaſi bouis hillæ, quod eò vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. ca. 5. Moriane Marlianus putat eſſe, ſed videtur falli, eoſdémque cum Brannouiis iudicat, cuius etiam ſententiæ videtur Cæſar. Sed hos Vigenereus hodie rectè *Briançon* occupare putat.

Bouis aula, Eubœæ inſulæ locus, Strabo.

Bouta, Libyæ interioris oppidum. Ptol.

Bouzimcle, Ciliciæ fluuius eſt haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam tranſlatis, prognati. Æmil. lib. 3.

Brabantiæ ducatus, Moſa, Scalbi, Sabi & Teuera fluminibus ferè circumſcribitur, adeò vt nuſquam hos fluuius trãſiliat: ſed neque etiam vbique attingit, cùm cis Moſam Laodicenſis prouincia magnam huius tractus partem occupet. Habet Hollandiam & Geldriam à Septentrione, Leodienſem diœceſem ab Oriente, Namurci Comitatum, necnon Hannoniam ad meridiem reſpicit. Flandria illi ab Occidente eſt, Scaldíque fluuio ab ea ex parte dirimitur. Regio nobilis & amœna. Continet marchionatum ſacri imperij (cuius metropolis eſt Antuerpia) Marchionatum à Bergis, Ducatum Archotanum, Comitatum Hoochſtratanum & Megem, &c. Sunt in ea nemora & ſaltus, quæ multiiugis ferarum generibus abundant. Maximi nominis vrbes habet Antuerpiam, Bruxellas, Louanium, Mechliniam, Buſcum ducis, & alia, quarum deſcriptio extat apud Lud. Gucciardinum. Gall. *La Duché de Brabant*.

Brabaſthenes, mons Liuio libr. 4. belli Maced.

donici decem millibus paſſuum à Lacedæmonia diſtans.

Bracárum, conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſaraugustanam, Cluníenſem, Auſtrum, Lucenſem, Bracarum. Plinius libr.9.capit.3. Vide BRACHARA & BRAECARA.

Bráchara, apud Ptolemæũ vulgò hodie Bracha, cuius præſul Metropoliticus, ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur. Volat. Bræcara Ptolemæo, vide infrà.

Braccata Gallia, vulgò *La Prouence*.

Bráchia, mare Arabicum, quòd plurima in eo βραχῆ, id eſt, breuia ſint.

Brachinonenſis ager, à Sarracenis vaſtatus Blond.lib.2.deca.2.

Brachius Peruſinus, omnem Pontificis ditionem occupauit. Volater.lib.2.22. Apud Aquiliam à Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmanes, vel Bracmánæ, Indorum gymnoſophyſtæ, Hieronymo libr.2. contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omni prorſus carnis genere & vini abſtinentes. Brachmas vocat Steph. De quibus plura Strabo libro 15. Plin.libr.1.capit.17. hodie apud Indos *Bramines* vocantur, quorum frequens mentio apud recentiores Scriptores.

Brachôdes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionyſius vocat Æthiopas, quod ſint breuis æui, nec vltra annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini ſunt, Steph.

Brachmanæ. Vide BRACHMANES.

Bractia, inſula eſt vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Brattia inferiùs.

Brádas, Italiæ fluuius, circa Apuliam. Anton.

Bradeas, præcipuæ nobilitatis vir, Rhegillæ vxoris Herodis ſophiſtæ frater, argumentum generis geſtabat in calceis. Id autem erat epiſphyrion Menoides eburneum, quod ſignificat fibulam cornicantem, qualis fermè figura in Luna eſt, cùm paulum craſſeſcit. Ab hoc fertur prouerbium, Nobilitatem in aſtragalis geſtare. quod in eos rectè dicitur, qui generis pręſtantia tumentes, nulla ipſi virtute nituntur. Huius prouerbij rationem vide apud Cæl. Rhodig.lib. 20.cap.27.

Bráduа, conſul, collega Aproniani, anno ab vrbe 937.

Bráduа, conſul, collega Aproniani, anno ab vrbe 944.

Brácara, Auguſta Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugalliæ. Vide BRACHARA & BRACHARVM.

Bræſi, populi Macedoniæ. Steph.

Bragáda, fluuius Africæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu baliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus eſt occiſus. Silius, lib.5.

Turbibus arenteis lento pede ſulcàt arenas
Bragada, &c.

Bradæ, inſulæ quædam deſertæ, Plinius lib.4. cap.28.

Bragodurum, Rhætiæ oppidum in Germania, Ptolemæus. *Bibrach* Lazio. *Roczenburg* Rhenano.

Bramagum, vel Bromagum. Anton. Sequanorum oppidum, *Romont* vulgo.

Bramma, Sinarum regionis vrbs. Ptolemæus.

Brana, Turdulorum oppidum in Hiſpania & conuentus Cordubenſis. Plinius libro tertio cap.1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum, & promontorium Ioniæ; qui locus Plin.li.5.ca.29. potiùs Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis, Strabo lib.14.

Branchidarum oraculum, locus Cariæ apud Plin. Βραγχίδαι Straboni. Niger ſcribit Petrun vocari.

Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cùm Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod Branchadon nominatur.

Branchides, Apollo dictus eſt à Brancho adoleſcente Theſſalo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem conceſſerat: vel à Branchidis populis apud quos reſponſa dabat. Strabo libr.14.

Branchilides, Bœotorum princeps. Pauſ.

Brancotij, populi Aſiæ. Plinius libr.6.capit. vigeſimo.

Branchus, quidam Theſſalus, fuit ab Apolline maximè dilectus, cui poſt mortem in ſuo templo ſacra fieri idem iuſſit, vnde Apollo Bráchiades vocatus eſt. Statius libr.3. Thebaid.& Strab.lib.14.

Brandeburg, ab Othone III. imperatore XIII. obſeſſum, anno 992.

Brangonia, quæ & Vigornia, Angliæ oppidum, vulgo *VVerceſtre*.

Brannogennium, Ordouicorum vrbs, in Albione inſula, Ptolem. *VVerceſtre*, Camdeno.

Brannouices, populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis, ac Heduis, quorum clientes erant, *les Briançonnois*.

Branodunũ, littoris Saxonici in Britãnia, oppidum

pidum,Lib. Notit.*Plancefter*,Camdeno.

Braſidas,dux Lacedæmonum circa Amphipolim, ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus,claudendum ſe præſtitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiam, & quà rariſſimi obſtarent, erumperet.Frontinus.

Braſiæ,vrbs Laconiæ. Stephan. Praſia Ptolemæo.

Brattia, Mœſiæ prouincia, cum Pandoniis iuncta.Plinius libr.4.capite vltimo.Vide BRACHIA.

Bratuſpancium, oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Sueſſionibus, in Francorum regno ſitum. Cæſar libro ſecundo. *Gramviller* pagus hodie, vt Bouillus exiſtimat. Aliis *Clermont en Beauuaiſis* : aliis *Beaumont ſur Oiſe.*

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Strab.libr.9.Plinius libro 4. cap.7.Steph.in Σεκύρος δῆμος,id eſt,pars tribus cuiuſdam Atticæ eſt,à Braurona heroe,à quo etiam Braurona Diana dicta eſt.

Braum,vrbs Hiſpaniæ,vulgò *Burgos*,olim *Maſburgii*.aliis *Auca*.Ptolem.

Brauron,Atticæ oppidum.Vide BRAVION.

Brauronia,Diana dicta eſt,vel à Braurone populo,vel à Braurone heroe,qui populo nomen dedit.Erat autem in arce Athenienſium,Dianæ Brauroniæ fanum, & eius ſimulacrum à Praxitele factum.Palæph.lib.2.

Brauum,Murbogorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs.*Burgos*,Taraphæ.

Bræ,Thraciæ vrbs.Procop.

Brea,ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt,Steph.

Bregętium,Pannoniæ ſuperioris vrbs.Ptolemæus.

Bregi,& Breges,Phryges populi,Strabo libro duodecimo.

Bregmenténi,Aſiæ populi in Troade.Plinius libr.5.cap.36.

Brema, à Ptolemæo Fabiranum, vrbs VVeſtphaliæ, Epiſcopalis ac elegans, quæ ab Hamburgenſibus huc tranſlata eſt, vbi olim archiepiſcopatus fuit omnium Aquilonarium prouinciarum, Phryſiæ Orientalis vicina ad Viſurgum fluuium poſita, ex quo admirandæ altitudinis rota, aquam ad incolarum neceſſitates in hanc vrbem per canales ſubterraneos artificioſè transfundit : ligneum habet pontem, ſub quo molæ frumento frangendo & tormentario pulueri tundendo deſtinatæ, complures ex ordine hærent. Ann.1564. Bremenſis Reipublicæ ſtatus inteſtino diſſidio grauiter læſus, priſtinæ integritati nondum abſolutè reſtitutus eſt.

Bremienum, Otadenorum vrbs in finibus Scotiæ & Angliæ,Ptolem.Hodie Baruuick Villanouano cenſore, Bamboroun mallet ex ea facere Talbotus,non tamen affirmare audet, Anton. Bramenium legit, Camdenus *Brampton.*

Bremitonacum, Angliæ oppidum. Anton. *Rhibcefter*,Camdeno.

Brenda, à poëtis breuitatis cauſa appellatur Brunduſium.Feſtus.

Brennus, Gallorum Senonum dux,qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ poſtea litterarum aliquot immutatione dicta eſt Verona.Hic cum trecentis armatorum millibus in Italiam irrumpens,Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit;deinde ad vrbem pergens,eandem cepit, totámque exuſſit, præter Capitolium,quò nobilior iuuentus confugerat Sed cùm & illud aggrederetur,Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obſidionem ſolueret. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vagina educens, & hunc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam recuſarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis,qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt:qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuò perſequens, ex Italia expulit.Poſtremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ cauſa ingreſſus, ira numinis ſe interfecit,Proper.lib.3.

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons Laurigero conceſſus vertice duras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma niues.

Brentha, vrbs Arcadiæ,& fluuius Brenthiates.Stephanus.

Brenthes,fluuius apud Pauſ.

Brenthus,Herculis filius,à quo Brunduſium dictum,Steph.

Brépium,promontorium Achaiæ.Plin.lib.4.

Breſſus,Armeniæ maioris vrbs.Ptol.

Bretêna,vrbs Italiæ ſub Venetis, Ptol.Brinthum hodie vocata.

Bretolęum,Ptol.Britium nunc dictum,Luſitaniæ oppidum.

Brettania,Iſacio in Lycophronem inſula Oceani eſt inter Britanniam Occidentalem, & Thulen.Iſlandia hodie.

Brettánis, inſula, Brettotia Stephano,qui ſcribit à Græcis Elaphuſſam vocatam. Hæc eſt Hermolao Plinij & Strabonis Brattia, quæ nomine etiam hodie gaudet.

Bréttia,regio Italiæ,quam Antiochus totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Brettius.Vide Brettotia.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphuſſam vocant, alij Brettanidem. Quamquam & Oceani inſulæ Britannicæ, Græcis Brettanides dicun-

tur.Steph.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio.Steph.Vide BRETTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit.Plin.lib.4 c.35.

Breuis, Hiſpaniæ locus inter Bracarum & Auguſtam.Anton.

Brenni, Plin.libro ſecundo cap.20. inter Alpinas gentes numerantur, Vindeliciæ populi. Ptolem.

Briada, Piſidiæ vrbs Strabo.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim Galaica, Herodotus in Polymnia.

Briareus, gigas Ætheris, vel Titanis, vel Cæli & Terræ filius, quem poetæ finxerunt centum habuiſſe brachia & quinquaginta ventres. Hũc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliique ex diis nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cœlum aſcendiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos illius aduentu territos à cœptis deſtitiſſe. & cum Ioue in gratiam rediiſſe. Hæc Homerus, 1. Iliados, vbi etiam hoc addit: A ſuperis quidem Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Ægeonem *βριάρεων* (inquit) *καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα*. Alij Briareum inter eos numerant gigantes, qui aduerſus Iouem conſpirarunt: vnde à Virgil.libr.6. Æneid.cum aliis monſtris in veſtibulo inferorum collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus ſtabulant Scyllæque biformes,

Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Dictus Briareus à corporis robore, *βριαρὸν* enim Græci fortem dicunt, & robuſtum. Ventorum naturam ſub eiuſmodi fabularum inuolucris poetæ deſcripſerunt.

Brias, Briadis, vrbs Piſidiæ regionis Aſiæ. Vide Strabonem.

Briaxes, ſtatuarius.Pauſan.

Bricium, Hiſpaniæ vrbs.Anton.

Bricinnia, vrbs Siciliæ.Stephanus. Vide BVCINNA.

Bridoborum, Lugdunenſis Galliæ vrbs. Anton.*Briare* Simlero.

Brie, i. in malitia, vel in ſocietate, aut in clamore ſiue in vlulatione, vel in paſtu, filius Aſer filij Iacob.Num.26.

Brigæcium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolem.

Brigantes, Hiberniæ populi.Ptol.Vide *βρίγες* in Steph. Hi ſunt Eboracenſes Lelando. ſunt etiam Albionis inſulæ populi.

Brigantinus, lacus Rhætiæ inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas generat. Plinius 9. capit.17.

Brigantium, Ptolem.in Rhætia, Straboni in Vindelicis oppidum circa lacum Acronium. Antoninus eius etiam meminit. Bregent eſt Scudo, & Simlero Brecantia.

Brigantium, Hiſpaniæ ciuitas, hodie *Compoſtella*, oppidum S.Iacobi. Ptol. Flauium Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, vrbs Cenomanorum Ptolemæo, vulgo *Briançon.*

Brige, Angliæ vrbs.Anton. *Brougthon*, Camdeno.

Briges, populi Thraciæ: Phryges etiam aliàs Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodian. Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib.13.cap.101. Hi fortè ſunt, Simlero auctore, qui Brigantione ſupra Caturiges habitarunt in Alpibus Cottiis.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romam venit à Suecia, Vrbano V.Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata eſt, cuius cura atque opera in patriam relata eſt. Volater.

Brileſſus, Ægialeus dictus, Atticæ mons eſt. Plin.lib.4.cap.7.

Brilétum, mons Atticæ regionis prope Tharnen.Plin.libro vndecimo cap.37. In hoc monte ſunt lepores bina habentes iecinora: cerui renes quatuor: pennati autem & ſquammoſi nulli.

Brimo, vnum ex Hecates, ſiue Proſerpinæ nominibus, *ἀπὸ τοῦ βριμᾶν*, hoc eſt, à terēdo impoſitum, eo quod nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonij interpretibus annotauit Cæl.Rhodig.lib.11.cap.16.

Brineas, Italiæ vrbs à Gotthis recepta per Narſetem.Cedrenus.

Brinci, Thraciæ populi.Suidas.

Bryſa, promontorium Leſbi, vbi Dionyſius Briſeus colitur.Stephan.

Briſabritæ, Aſiæ populi.Plin.li.6.c.20.

Briſacus, mons inter Argētinam & Baſileam.

Briſéis, Lyrneſſia puella, à patre Briſe ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur, hæc, capta Lyrneſſo vrbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidij cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma ſumeret, donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in epiſtolis Heroidum.

Briſes & Chryſes fratres erant, patre Ardy progeniti. Horum alter filiam Aſtynomen ab Homero dictam, à Chryſe patre Chryſeida ſuſcepit: alter Hippodamiam: quam Homerus quoque à patre Bryſe Briſeida appellat. Euſtathius. Rhodig.libro 24 capite 6. Cornutus autem in Perſij Satyr.1. Briſæum appellatum eſſe ſcribit vel à mellis vſu, quòd ipſe primus mel inueniſſe dicatur, & ex fauis expreſſiſſe:

ſe: vel ab vna, quòd eam inuenerit & expreſſerit, quum briſare ſit exprimere: vel à nympha quæ eum nutriuiſſe dicitur. Briſæus etiam poetarum epitheton eſt, quòd ij in Liberi patris tutela eſſe credantur. Perſius Satyr. 1.

Eſt nunc Briſæi quem vinoſus Liber Acci.

Briſgoia, regio, quæ ab Eremo Heluetiorum verſus Orientem, Rheno ad Septentrionem & Occaſum: Rauracis & Baſilea ad Meridiem cingitur. Vrbibus & pagis admodum frequens & fruméto diues eſt. Plebs ferè ex vindemia victum parat. Ius huius regionis inter Archiduces Auſtriæ, & Marchiones Badenſes partitum eſt. Munſter.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali, omnium quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poetis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm priùs Albion diceretur, ab albis montibus qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scotij incolunt, Caledoniæ ſyluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quę cultior eſt, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hæc ab ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico, à Septentrione Caledonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò anguſto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni libro 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus, ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio, Heleno, & Orta. Sita è regione Galliæ circuitu XXII. millibus ſtadiis Straboni: duobus millibus paſſuum Cæſari, longitudine verò DCCC. latitudine CCC. millibus. Plinius lib. 4. cap. 16. vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ inſulæ in Oceano ſitæ, quarum incolæ Britãni. Alia eſt Britannis inſula de qua in Brettotia. Step.

Britannicus Oceanus Ptolemæo, qui inter Angliam & Galliam eſt. Nautis Germanis *Canale* dicitur: *Manche* Gallis: *Sleiſe* Anglis.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt.

Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Idem,

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Vide Britones, & Armoricæ.

Virgilius Ecloga 1.

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos,
Et nunquam patrios longo poſt tempore fines
Pauperis & tuguri congeſtum ceſpite culmen.

Britannicus, filius Claudij Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit. lib. 13 Iuuenal 6.

Oſtendítque tuum generoſe Britannice ventrem.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volaterranus.

Britum, Luſitaniæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 21.

Britomártes, nomen eius quam Diana fertur vnicè dilexiſſe, cuius patria fuit Gortina Cretæ vrbs.

Britomartis, Nympha Cretenſis valde formoſa, Iouis & Charmes filia, Diodoro Britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dictynna eſt appellata, quod cauſam præbuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem eſſe putarint. Hæc, vt quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cùm eiuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitauit. Virg. in Cyri. Bocatius.

Britolagæ, Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Britones, populi minoris Britanniæ, quæ eſt Galliæ Celticæ regio ad mare Oceanum ſita, Northmannis ac Pictauis contermina. Hi olim dicuntur Britanniam incoluiſſe, indéque ab Anglis Saxoniæ populis expulſi, in aduerſo littore ſedes fixiſſe. Iuuen.

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Briuates, Galliæ Lugdunenſis portus, Ptolemæo.

Briua Iſaræ, Anton. *Pontoiſe* Simlero, Galliæ Lugdunenſis oppidum X V. M. paſſuum à Lutetia.

Brixaba, mons Tanai fluminis vicinus, qui poſtea Arietis Frons dictus fuit, author Plutarchus de fluminibus.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater. Breſcello Leandro.

Brixentes, populi Alpini, Lepontiis finitimi. Plin. lib. 3. cap 20.

Brixia, vrbs Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liu. Polybius. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27. Breſcia hodie Leandro: ſub Venetorum dominio eſt, populoſa & ampla ciuitas, & ditiſſimis incolis habitata. Vrbs Venerę ſponſa vulgo cognominatur.

Brixia, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita. Mantuan.

Brixia magnorum genitrix antiqua virorum.
&c.

Brixillum, oppidum apud Mutinam. Plin. lib. 3. cap. 13.

Brizaca, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Brizana, Arrian. vel Briſoana. Ptol. Perſidis fluuius. fortè *Sirt* hodie.

Brizanos, Germaniæ Septentrionales populos habet Hermolaus.

Brizica, Thraciæ vrbs. Anton.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quę ex ſomniis ſumuntur, dea habita eſt, cuique ſcaphas omni genere bonorum plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo quod βρίζειν priſci Græci pro dormire dicebant. Vide Cęlium Rhod. lib. 27. c. 10.

Brochus, Phœniciæ oppidum. Polyb libr. 5.

Brocomagus, vt Rhenanus ex Marcellino habet. aliis Brotomagus per t legitur, Ptolemæo.

Breucomagus, eſt Germaniæ vicus, duob. milliaribus infra Argentoratum ſitus, & Brucomat vocatus, vt Rhenanus putat.

Brodentia, Germaniæ vrbs. Ptol.

Bronteum, machina erat ſub ſcena, æneum habens vas in quod decidentes calculi, & in eo circumacti, tonitru ſonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Feſtus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. à fremendo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt, à tonitru: eo quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid 4. Metam.

Thura dabāt, Bacchumq; vocant, Bromiumq; Lyæum.

Bromus, Centaurorum vnus, à Cenæo interfectus, Ouid. 12. Metam.

Brongus, fluuius. Vide Angrus.

Bronteus, Iupiter dictus à βροντῇ, quod eſt tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Ioui cudunt fulmina, παρὰ τὴν βροντὴν, hoc eſt à tonitru dicta. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4 Faſtorum Acmonidē appellat. Hos Heſiod. in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alij ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontesq; Steropesq; & nudus membra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans, quo Athemius à Leone ab Italia miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodo Diac.

Broteas, & Ammon cæſtibus claruerunt. Ouid. lib. 5 Metam.

Hinc gemini fratres, Broteáſq; & cæſtibus Ammon
Inuicti, &c.

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit. Ouid. in Ibin,

Quódq; ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Brouerſauia, inſula Zelandiæ, quæ à Scaldi fluuio Scaldia cognominatur, oppidum nitidè & eleganter conſtructum, quod rei maritimæ peritos & exercitatos naucleros ſuppeditat, piſcatoréſque ſtrenuos, quorum induſtria ingentem piſcium copiam variis mundi partibus communicat. Theat. vrbium.

Brounoacis, Angliæ vrbs. Anton. *Brougham* Camdeno.

Brucca, putat Cl. Aretius olim dictam vrbem Siciliæ, hodie Longobaldam vocatam.

Bructeri, populi à L. Stertinio victi, in Germania inferiori Tēchtheris & Phryſiis proximi, ex quibus fuit virgo Velleda fatidica quæ Germanis, religione animos eorum occupante, aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brugæ, vulgò *Brugk*, Teutonicæ Flādriæ vrbs omnium pulcherrima nitidiſſimáque: publicarum ſiquidem & priuatarum ædium in hac vrbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam vrbium formam, hoc eſt, orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidem præcipuis portis reſpondentes. A pōtium multitudine Brugas appellatam exiſtimant. Precelſis turribus, diuorúmque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Canalem habet ad tria milliaria ex mari deductum, aliorum riuulorum influxu adauctum, qui ſe brachiis nauigabilibus, permultas ciuitatis plateas transfundit. Hic locus in ſumma paſcendis oculis & reficiendis animis dicatus eſt. Barlandus, Eraſmus.

Brullitæ, populi, Epheſo tribuūtur. Pli. l. 5. c. 29.

Bruma, dicitur dies ſolſtitij hiemalis, qui eſt ad 18. Calen. Ianuarij, quo die fit in Capricorno hiemale ſolſtitium. Dicta Bruma, quaſi βραχυμήμερα, i. breuis dies.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia bis in anno celebrabātur: ſemel XII. Cal. Martij, atque iterum XVIII. Cal. Septembr. Brumalia autem à Bruma, quo nomine Romani Bacchum appellabant. Cęl. Rhod. lib. 18. cap. 25.

Brumbeſtini, populi in ſecunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.

Brumus, Bacchus, qui Brumalibus feſtis nomen dedit.

Brundiſium Plinio, Brendeſium Ptolemæo, Brēteſium Græcis per t, ait Stephanus. Numiſmata habēt Bryndiſium cum ypſilon in prima. Quidam poetæ breuitatis cauſa Brendam (aut vt alia lectio eſt) Brundam dixerunt, inquit Feſtus. Brundiſi hodie vulgò nuncupatur, vrbs Calabriæ.

Brunduſum, portus quem Atheſis amnis ex Tridentis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3 c. 16.

Brundunum, vrbs Bauariæ, vulgò *Brunauu.*

Brundúſium, vrbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita, via Appia eouſque perducta & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tutiſſimus olim fuit in Græciā tranſitus. Græci Brēteſium appellant, à Brento quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis ſimilitudine, quod Meſſapij ſua lingua βρέντιον appellabant. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 2.

Brunduſij tutas Magnus conſcendit in arces.

Brunſuicum, Ptolemæo Tubiſurgium, Saxoniæ metropolis, cuius ferè centrum obtinet, ciuitas eſt permagna & populoſa, duo millia paſſuum ambitu ſuo complectitur, à duobus fratribus Brunone ac Theodoro Lutolphi ducis Saxoniæ filiis condita anno 861. Hàc Onacra amnis perlabitur. Tota vrbs in plano ſedet, mœnibus ac foſſa duplici profundiſſ. & aliquot in locis triplici, ac qualibet aquis ſtagnante munita. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum ductum per circuitum, variis arborum conſitum generibus. Quinque hìc fora, quinque prætoria & totidem magiſtratus, hodie principibus ſuis titulum tribuit. Munſt.

Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale cõdita ſub Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide Pruſa.

Bruſis, pars Macedonię à Briſo Imachij filio. Steph.

Brutiani, à Brutiis dicti, officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant, hi primùm ſe Annibali tradiderunt, perſeuerarúntque quouſque ex Italia diſcederet.

Bruthus, Aſcanij filius, qui à ſe Bruthones denominauit. Boſiat.

Brutidius, vir quidam, qui tempore Iuuenalis poetæ, tractus eſt ad iudicium tanquam fautor & amicus Seiani, apud imperatorem accuſati. Iuuenal.

Brutij, populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos peninſulam incolẽtes, cuius Iſthmus à Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruitutis iugo, tũc Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua fugitiuos ſonat: à Romanis autẽ Brutij appellati ſunt: quaſi Bruti, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua ignominia ideò notati ſunt, quod ſecũdi Punici belli tempore ad Annibalem deſciuiſſent: ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt, ad ſeruilia tantum opera, & viliora munia ſoliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temeſa, Terina, Coſentia, & Rhegium, in extremo Scyllæi promontorio ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brutina, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo. Vide Brutobria.

Brutôrum familia, Romæ imprimis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtultitia quam Tarquinij metu ſimulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt conſul: rebúſque multis præclare geſtis, tandem eo in prælio quod ad Regillum lacũ commiſſum eſt, occubuit: eúmque matronę, vt fortiſſimum muliebris vindicem annum integrum luxerunt. De hoc Virgilius 6. Æneid.

Vis & Tarquinios reges animamq́ue ſuperbam
Vltoris Bruti faceſq́ue videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris percuſſoribus, qui in campis Philippicis ab Octauio & Antonio victus, necem ſibi conſciuit. Plutarch. in Bruto.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obſeſſus, eáque obſidione Hircij & Panſæ opera liberatus, tandem à militibus ſuis deſertus eſt & ab hoſtibus occiſus. Plura apud Liuium, Plutarchum & Plinium.

Brutium promontoriũ, à Ptolemæo Scyllæũ vocatum, in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea matris ſæuitia abſciſſa.

Brutius Præſens, conſul, collega T. Antonij Pij Auguſt. II. anno ab vrbe 890.

Brutobria, vrbs inter Tyritanos & Bętim fluuium. Steph. Eadem nimirum eſt quę aliàs Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nominis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liuius lib. 6.

Bruxella, primariarum totius Brabãtiæ ciuitatum ſecunda, ex bello Senonenſium contra Menapios originem habet. Et quia fontium perennium ſcaturigine, montium vetuſtate, aëriſque clementia, amœnam ſpectabilémque ſe reddit, hinc principi aulam ſedémque ſuppeditat. Magnificis proinde nobilium, illuſtriúmque virorum ædificiis atque Palatiis ſummè frequens, agros & ſaltus habet vicinos, omni auiũ ferarúmque genere abundantes. Forma eſt rotunda. Palatio regio, Cancellaria & Curia Brabantica, Templis celeberrimis, & nouo Canali Bruxellenſium & vicinorum omnium commodo intra vndecim annos inchoato & abſoluto, ſuperba.

Bryanium, vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryax, vel Brias, ſculptor marmorarius, Mauſoleum vnà cum aliis fecit.

Bryazon, amnis Aſiæ in Bithynia. Plin. libr. 5. cap. 32.

Brygei, Thracię populi, Stephano, qui poſtea Phryges dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vrbs Macedonię Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ, vide Bryx.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. c. 30.

Brygis, ciuitas, quam Mardonius in ſuam redegit poteſtatem. Herod lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllion, oppidum in Myſia non longe ab Aſcanio flumine. Plin. lib 6. c. 32.

Bryllium, vrbs in Proponcide. Ephorus Cæũ, κώμην, eſſe ſcribit, & regio Byllis. Steph.

Brotum, littus Cyrenaicæ regionis. Ptol.

Bryſcium, Parthinorum vrbs.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11. Vide Brycæ.

Bryſani, Indiæ populi. Steph.

Bryſeæ, Laconiæ oppidum. Pauſan.

Bryſani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Bryſéa, ciuitas Laconiæ. Porphyrius apud Homerum, lib. Iliad. 2.

Bryſéa, vrbs Æoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryſeum dici putant ab antiquo verbo βρύω quod eſt ſcaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vuis muſta exprimere primus docuit. Alij Byrſeum potiùs quàm Bryſeum volunt cognominatum, à Byrſa pelle quam in bello induebat. Diodor. lib. 5.

Bryſiæ, vrbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, vrbs Oenotrorum. Steph. Calabriæ epiſcopalis ſedes, hodie *Briatico.*

Bryx & Brygæ gens Macedoniæ, Illyriis finitima. Steph.

B V

Buas, Libyæ populi apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Bubacene, Aſiæ regio, à Polyperco in ditionem ſub Alexandro M. redacta. Curtius.

Bubaganus, Conſtantinopolitani imperatoris dux ab Henrico II. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Aſiæ, hic Hipponactē quendam poetam deformem pro riſu pinxit: quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, vt ſe laqueo ſuſpenderit. Acron.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iuſtin. lib. 7.

Bubáſte, ciuitas Ægypti, vbi conuētus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubaſtides præfectura. Ægyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocāt. In ea vrbe religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab ea Bubaſtis appellatur. Ouid. lib. 9.

Cum qua latrator Anubis, ſanctáq; Bubaſtis.

In hac Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile Herodotus. Hæc Straboni & Ptol. vocata eſt Heroum ciuitas, quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Bubaſtis Herodoto eſt, teſte Stephano, hodie Azoth videtur ex Ioāne Leone. Vicus Iudæorum & Pibeſeth Hebræis dici ſcribit Zieglerus VViſſenburgius dubitat an Vicus Iudæorum & Bubaſtus idem & vnum ſit. Liber notitiarum meminit Ægypti vrbs quam Caſtra Iudæorum vocat: Bubaſtin olim Auarim vocatam, adducit teſtem Manethonem Becanus.

Bubaſus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubaſides lib. 4. Metam.

Bubaſides videre nurus, &c.

Bubaſtiacum flumen Ægypti inferioris. Ptol.

Bubaſtis, Cariæ vrbs. Steph. quam Mumaſtim etiam appellat.

Bubeij, Africæ inferioris populi, à Cornelio Balbo ſuperati. Plin.

Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plin. 3. cap. 5.

Bubeſus, ſinus eſt Cariæ, Pomponio Melæ, li. 1. in deſcriptione Cariæ.

Bubentani, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3 cap. 5.

Bubiaſinum, oppidum in Hercinia Sylua, Marobudi cuiuſdam, qui Sueuis imperauit, regia, Strab. lib. 7.

Bubínda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Naſcitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, Plin. li. 5. c. 27. Lydorum vrbs eſt in mediterraneis ſita, quorum vrbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Oenandros. Strab. verò lib. 13. Lyciæ, non Lydiæ vrbem eſſe ait, in qua creta naſcitur. Huic Stephanus Balbatam coniungit, quas ait à Bubone & Balbuco latronibus eſſe conditas.

Bubona, dea boum ab antiquis culta. Rhodi. lib. 1. cap. 34.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur, lib. 5. cap. 5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. c. 12.

Bucellani Gallogræci dicuntur, eorúmq; regio Bucellaria. Suidas, vide Galatia.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionyſ. quo nomine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, ſiue Bucephálea, ſiue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexandro cōdita, ſic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Eſt & Atticæ portus Bucephalas, in ſinu Saronico, nō procul ab Iſthmo Peloponneſi. Plin. lib. 4. c. 5.

Bucephalos, Melæ eſt Peloponneſi promontorium à parte Orientali. Bucephalum Portus Ptolemæo dicitur: cúmque ad ſinum Saronicum ponit. Eodem loco deſcribitur à Plinio & Pauſania. Bellonius tradit hodie Caualla nominari. Sed hanc ſuam Cauallam in confinibus Thraciæ & Macedoniæ ponit. Caualla oppidum prius Chalaſtra dictum fuit, etſi Chalaſtra ad Thermæum Sinum Stephano deſcribatur.

Bucephalus, Alexādri magni equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu toruo, vel ab inſigni

inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Strab. lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Eſt & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plin. libro 5. cap 4.

Bucha, oppidum Miſniæ. vulgò *Buech.*

Buchetium, vrbs parua non longè à Cichyro, ad ſinum Ambracium ſita: proxima verò mari. Strabo.

Buchiæ, Ioniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Pto. hodie *Butera.*

Bucinna, parua inſula maris Siculi. Plin. lib. 3. cap. 8.

Búcinna, Steph. ciuitas eſt Siciliæ, qui & Bricinniam alibi Siciliæ vrbem facit.

Bucinobantes, Germaniæ gens contra Moguntiacum. *VVeisbadem* oppidum contra Moguntiacum putat Heroldus.

Buclopus, deus muſcarum. Rhod. lib. 22. cap. 3.

Bucólion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade, lib. 6.

Bucolium, locus iuxta Conſtantinopolim. Item in Peloponneſo, Arcadia & Ægypto. Dionyſ. Thucyd.

Bucolo, vrbs Pharſaliæ aut Thraciæ. Varinus.

Bucra, Siciliæ promontorium. Ptolem. hodie *El capo Longobardo.*

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus vrbis mœnia, inter Occaſum & Septentrionem ſita, haud longe à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici ſcaturiente: quorum alter frigidiſſimus, odore ſulphureo: alter ita calidus, vt digitum immerſum tenere nequeas. Calidus autem, piſces fere palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: quidum coquuntur, ſapor nullus extat. Vadianus. Buda, vulgo hodie *Offen.* Curta Ptolem. dicitur.

Budæa, Indiæ, intra Gangem vrbs. Ptol.

Budéa, ciuitas Magneſiæ a Budeo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Theſſalos habita.

Budêa, ciuitas Phrygiæ, Budei, Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin. lib 4. cap. 12.

Budda, Gymnoſophiſtarũ apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natum fuiſſe credi voluerunt. Rhod. lib. 4. c. 1.

Budini, Scythiæ Europææ populi, non procul à Boriſthene amne, Gelonis, Thaſſagetis & Baſilidis finitimi, Plin 4. c. 12.

Budinum, Sarmatiæ Europææ mons. Ptol.

Budóræ, inſulę duæ prope Cretam inſulam. Plin. lib. 4. c. 11.

Budórgis, vrbs Germaniæ Ptolemęo, hodie Vratiſlauia, vulgo *Breſzlau.*

Budôris, vrbs Germaniæ, Ptol. vulgò *Heidelberg*, ſub ditione Comitis Palatini Rhenanus.

Budôrum, promontorium in Salamino: vel vt Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello βούδορον per ω apud Steph. ſcribitur.

Budorus, Eubœę inſulæ fluuius. Ptol. Strab. Eidem mons Salaminæ Atticæ.

Budua, Hiſpaniæ vrbs, inter Olyſiponem & Emeritam. Anton.

Bugárida, dicebatur factis, tempore Diocletiani Iouij, XXXVII. Romanorum Imperatoris, compreſſa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

Bugei, populi à Parthenis oriũdi, qui quũ ab his expulſi, ad Cretam appuliſſent, & vnà cum Minoe in Siciliam nauigauiſſent, poſt eius obitum quidam ex his pedeſtri itinere ſinum Adriaticum vſque in Macedoniam peragrantes, Bugei ſunt appellati. Strab. lib. 6.

Búgenes, Bacchus dictus, ſub quo nomine ab Argiuis colebatur. Hinc & Gręcorum plerique Tauriformem Bacchum & Tauricipitem effingebant, & appellabant, natúmque ex Perſephone, vt Euſebius tradit. Quinimo etiam Taurus dictus eſt, & illi cornua attributa. Diod. lib. 5.

Buges, amnis Scythiæ Europæę, fluxũ Męotidis ſecans, Pomp. Mela. Supra Bugen verò amnis eſt Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia, vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, nomen menſis octaui, noſtro Octobri reſpondentis. 3. Reg. 6. Lat. germen, ſiue vetuſtas aut defluens.

Bulanes, Sarmatiæ Europææ populi Ptol.

Bularchus, pictor fuit præſtantiſſimus, cuius picturam Magnetum exitij, mediocris ſpatij, Candoles rex pari rependit auro. Plin. lib. 7 capite 38.

Buleutérion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo, ita confectum, vt eximantur trabes ſine fulturis, ac reponantur. Plin. lib. 33. capite 15.

Búlgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubiũ, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volaterranus.

Bulgaria, pars Daciæ à recentioribus appellatur Europæ regio ſupra Thraciam inter Danubium & Pontum Euxinum ſita, Daciæ & Mœſiæ contermina. Hinc Bulgari dicti qui eam incolunt. Vide Dacia.

Bulia, Phocydis vrbs. Ptol.

Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, ſed Bulinem ciuitatem eſſe dicit. Stephanus.

Buli, mons eſt Syriæ non longè à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βούλις à Bulone conditore ſic dicta, à qua Bulij & Bullenſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3. Bullaria Ptol.

Bullæum, vrbs Inſulæ Britannicę. Ptol.

Bullaminia, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Bullenſes, oppidum & populi Locrorum. Pli. lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plin. libr. 4. cap. 10.

Bullio, Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ Duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo magna vi auri venditus. Æmilius libro 4.

Bulliônes, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. Apollonia quondam Corinthiorũ colonia, VII. M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accolunt barbari, Amantes & Bulliones.

Bullis, oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidenſem coloniam vocat, lib. 4. cap. 10. & populos ipſos Bulliones, lib. 3. c. 23.

Bulſinus lacus, Procopio & Agatio: Volſiniēſis Plinio, Vulſinienſis Columellæ. hodie *Lago di Bolſena* vocari videtur.

Bulua, Ptolemæo Butua, Plin. Liburniæ vrbs, nunc Bodona.

Buluba, Libyæ Cyrenaicæ oppidum.

Bumathani, Taprobanæ populi. Ptol.

Buna, filius Ierameel primogeniti Efron filij Phares. 1 Paral. 2. Lat. ædificans, ſiue intelligens aut adoptans.

Bunártis, vrbs Libyæ. Steph.

Bunas, Athenienſis vir qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rē in longum diſtulit, nec vnquam de lite voluit pronunciare. vide Prouerb. Bunas iudex eſt.

Bunea, Iuno dicta eſt, à Bunone filio Mercurij. Pauſanias.

Bunêma, vrbs Epiri ab Vlyſſe condita. Stephanus.

Bunítium, vrbs Germaniæ, Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus, vrbs Illyriç. Steph. Vide Bynæ.

Bunobora, Mauritaniç Caſarienſis oppidum. Ptol.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pella poſtea dicta, Stephano.

Buphágus, in Arcadia fluuius eſt, ab heroë Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honeſta parum affectantem in mōte Pholoe peremit Diana. Rhodig. libro 22. cap. ſecundo.

Buphagus, & Buthinas, Hercules cognominatus eſt, quod multi cibi eſſet, & boues integros ederet. Pamphagus item, Polyphagus, & Addephagus hac de cauſa dictus eſt. Vide Lyndius Hercules.

Bupla, noti ſunt tumuli apud Ilium, quòd ex Myſia bouem inſequutus Iſus, ibi demum vrbem condiderit. Cæl. Rhod. lib. 26. c. 2.

Buphonus, Iouis ſacerdos. Pauſ.

Bura, Iouis filia, apud Pauſ.

Buraicus, fluuius vicinus Buræ oppid.

Buraicus, Hercules dictus ab Achaiæ vrbe Bura, vbi & ſpecus & fluuius eodem nomine extitêre, quo in loco tabella & talis ſeu taxillis vaticinia dabātur. Nam qui Deum cōſulebant, primùm ante ſimulachrum Dei preces effundebant: deinde quatuor talos qui multo in numero erant apud Deum, ſuper menſam iaciebant, in ſingulis autem talis figuræ notatæ inerant, in tabella verò figurarum interpretationes inueniebantur, & ſic habebatur vaticinium. Gyrald. de diis.

Búpalus & Antermus, Antermi Chij filij, clariſſimi ſculptores fuêre, Plin. 36. cap. 5. Hi, quia Hipponacti poetæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia locorum propoſuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtinxit in tantum, vt quidam exiſtiment ad laqueum eos compuliſſe. Horat. in Epod. Ode 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo,

Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit. Cic. Epiſt. lib. 7.

Buphia, vicus Sicyoniæ, Steph.

Bupraſium, ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditore. Hom. à Plinio lib. 5. cap. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiæ propriè dicta, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nūc vnà cum Helice vicina vrbe, maris impetu hauſta. Ouid. lib. 15. Metam.

Burbida, Hiſpaniæ vrbs inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Bura, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Si quæras Helicen & Buran, Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Burcana, vide Barchana, & Borgys.

Burcárdus, Sueuorum dux anno 913.

Burchána, aliàs Burcana, Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſſima. Plin. libr. 4. c. 13. inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchánis, inſula in Celtica. Steph.

Burcinacium, Antonino Cliuiæ vrbs, Kraneburg nomine, vt Simlero placet.

Burdégala, vel Burdigala, Suid. Strab. autem Burdigaliam ciuitatem Galliæ eſſe dicit, in qua Aquitanorum nobiliſſimū emporium. Ad portam S. Germani cernuntur amphitheatri reliquiæ. Portus multarum nauium capax, negotiationi idoneum, opibúſque florentem Burdegalam efficit. In hac natus eſt Auſonius poeta. vulgò *Bordeaux.*

Burdinus, antipapa, à Celeſt. II. pontifice captus, anno 1123.

Buréa, vrbs Italiæ à Bureo condita. Steph.

Buréa, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam inſulæ Coo, ſic dictus, quòd bouis naribus ſimilem habeat meatum vnde ſcaturit. Theocr. Idyl. 7.

Burgundia, regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti, Plin. libro 4. capite decimo quarto.

Buris. Vide Bura.

Burgũdia duplex, altera inferior, quæ & Regia vocatur: hæc ducatus nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera ſuperior, quę Imperatoria vocatur (Marliano teſte) & Comitatus nomine cenſetur, hanc olim habuerunt Sequani, cuius Metropolis eſt Biſontium.

Burniſtæ, Plinius libro 4. cap. 21. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Burnum, caſtellum in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani præliis, Plin. libro 3. cap. 22.

Burſaonenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus vicini. Plin. lib. 3 cap. 3.

Burtina, vrbs Hiſpaniæ, Ptol. vulgò *Barbaſtro.*

Buſcumducis, à Syluis atque nemoribus quæ hoc loci quondam Brabantiæ Duci fuerunt, appellationem obtinet, vna ex quatuor præcipuis Brabantiæ ciuitatibus: ludo litterario, magna ciuium & præſtantium ædificiorum frequentia, pugnacíque populo, ciuili tamen ac blando nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent. vulgo *Boſleduc.*

Buſæ, Herod. lib. 1. populi ſunt Medorum quos ſubegit Dioces. Stephan.

Buſacteri, maiores & minores, Germaniæ populi, quos quidam Bructeros eſſe putant. hodie *Brockresberg* ſub Goſlaria.

Burungum, Antonino Burick, oppidulum ad Rhenum Simlero.

Buſiris, Neptuni filius, ex Libye filia Epaphi, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hoſpites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eaſdem illi inſidias pararet, vnà cum Amphidamante filio, & præcone Chalbe, & miniſtris aræ, interfectus eſt. Virg. 3. Georg.

-- quis aut Euryſtea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Deus lini appellatur. Ouid. lib. Heroid.

Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Statius lib. 12. Thebaid.

Non trucibus monſtris Buſirim infandumq́ dediſti.

Buſiris, vrbs in Ægypto, ad Nilum fluuium, à Buſiride condita: in qua fuit templum magnum Iſidis. hinc Buſiritica præfectura, apud Strabonem. lib. 17.

Buſinadis, Iſaurica ciuitas. Steph.

Butade. pars tribus Ægeidis. Steph.

Butania, Dalmatiæ oppidum. Cedren.

Butes, nomen ſacerdotis, à quo Eterbutadæ ſacerdotes, nobiles & illuſtres Athenis. Rhodiginus lib. 14. c. 13.

Butea, nomen eſt familiæ Romanæ, ita dicta à Butcone, id eſt, accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim, vnde hæc familia Butea dicta eſt, quòd proſpero auſpicio à Buteone deſumpto in ducis naui ſediſſet, vt ſcribit Plinius.

Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca lib. 2. Controuerſ.

Butes, ſiue Buthes, filius Amici Bebryciorum regis, qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: à qua cùm ob formæ morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vſus, Erycem filium ex ea ſuſcepit: & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus eſt locus fabulę, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Contrà Virgilius libro quinto Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occiſum tradit, inquiens,

Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

Butes, Troianus à Camilla occiſus. Virg. 11. Æneid.

Protinus Orſilochum & Buten, duo maxima Teucrûm
Corpora, &c.

Butes, Scytharum fluuius, qui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon, vrbs Illyridis. Steph.

Buthos, oppidum Ægypti. Ptol. & Plin. lib. 5. cap. 10 Vide Butus.

Buthrotorum Sinus Epiri regionis. Ptol. *Golfo de Brutonto.* Moletio, vrbs Epiri. Strabo. hodie *Butrinto.* Locrorum in magna Græcia amnis. Liu. hodie *Nouito.*

Buchrotum, Straboni vrbs in Epiro, Butrinto nunc vocari tradit N. Sophianus.

Buthyreus, inſignis ſtatuarius fuit, Myronis diſcipulus, qui fecit dignum præceptore puerum ſufflantem languidos ignes, & Argonautas. Plinius libro trigeſimo quarto, capite octauo.

Buricus, lacus à Buto Ægypti vrbe ſic dictus. Strab lib 17.

Buthus, athleta nobilis, qui bouē integrum,

vno die deuorare ſolebat: vnde natum prouerbium,ob edaces,Bathus obambulat.

Butis, Syriæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Stephanus.

Butta,inſula maris mediterranei prope Cretam inſulam.Plin.lib.4.c.18.

Butra,inſula iuxta Carpathon.Plin.lib.4.capite 12.

Butrium,vrbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro.

Butrôtum, ſiue Buthrótum, ſiue Buthrótos, Romanorum colonia. Plin.lib.4. cap.1. in finibus Epiri,ad ſinum Ambracium, Ouid. 13. Metamorph.

--Epiros,ab his,regnatáque vati,
Buthrotos Phrygio.

Virg.3.Æneid.

--portúq; ſubimus
Chaonio,& celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Butrótum, ciuitas & inſula circa Corcyram. Steph.

Bûtua, oppidum Liburniæ. Plin. libro quarto,cap.22.

Butuntinenſes, populi Calabriæ in Italia. Plin.lib.3.c.11.

Butus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph.Eſt & Ægypti ciuitas.vide ſupra Buthos Herodianus vicum eſſe ſcribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto, Stephan.

Buuinda,Hiberniæ inſulæ fluuius,Ptol.Slayne vocatur Villanouano.

Buxentum, oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium.Plin.lib.3.c.5.

Buxéntum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant in ſinu Poſſidoniæ, à buxo arbore, quæ copioſa illic prouenit.Ptol. Liu.

Buza.i.contemptus, ſiue deprædatus. nomen loci in terra Cedar, Ierem.25. Filius item Nachor ex Melcha, Gen 22. Pater Ieddo.1.Paral.5.

Buza, Indica gens.Plin lib.6.c.20.

Buzaras,mons Mauritaniæ Cæſarienſis.Ptolemæus.

Buzes,Marmaricæ nomi gens.Ptol.

Buzeri, gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plinius libro ſexto,capite 4. Vide Byzari,Byzares.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ. Ezech.1. Lat. contemptus,ſiue deprædatus.

Buzyges, Heros quidam Athenis fuit,qui omnium primus, iunctis bobus araſſe terram creditur,ſacerdotióque præfuit.Cæl.antiq. lib. 28. cap.23.

Buzygêus,mons Theſſaliæ.Plin.lib.4.c.8.

Buzygia,Athenis fuit familia ſacerdotio prædita,à Buzyge quodam heroë,qui omnium primus iunctis bobus terram araſſe creditur.

B Y

Bybáſſus,vrbs Cariæ, à Bybaſſo paſtore, qui Æſculapium in Cariam maris tempeſtate delatum ſeruauit.Steph.

Bybæ, vrbs ſita iuxta Peucetios Thraciæ populos Steph.

Bybe,gens Thracica.Steph.

Byblesia, Cariæ regio ab Iſthmo Cnidiorum initium ſumens.Herod.lib.1.

Byblij gens Scythica.Steph.

Byblij, apud Cyprios dicebantur ſepulchrorum cuſtodes.

Byblia, Venus nuncupata, de qua Lucianus in Dialogo, qui & de Dea Syria ſic ait: Vidi in vrbe Bybli templum ingens deæ Veneris, cognomine Bybliæ, in quo ritus & ceremonias in Adonium peragunt, vbi & fabulæ reliquum exequitur.

Byblis, parua maris mediterranei inſula cum oppido,alio nomine Melos dicta,quam Ariſtoteles Zephyriam,Callimachus Mirmallida,Heraclides Siphnum & Acytom vocant. Plinius libro 4. cap. 12. Stephanus in Melo βύβλον ſcribit, ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis,puellæ nomen eſt.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul à mari. Strabo libro 16.Hodie Gaeta. De hac plura vide apud Stephanum.

Byce, palus apud Ptolemæum eſt pars paludis Mæotidis, Byges dicitur Plinio.Sapra Strabonis fortè eſt.

Bycus,fluuius Sarmatiæ in Europa.Ptol. hodie Buges vocatur.

Byble,vrbs.Vide Blea.

Bylliones,populi ſunt Illyrici ſuper Epidamnum,ſiue Dyrrachium & Apolloniam,ſedes habentes.Strab.lib.7.

Byllis, vrbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus,qui cum Neoptolemo erant, condita. Stephanus.

Bymazus,vrbs Pæonum.Steph.

Byrchanis Straboni,Burchanis Stephano,inſula eſt, quæ à Strabone in mari Germanico (Celtico,à Stephano)deſcribitur, quam à Druſo ſubactam addit: Burchanam Plinius vocat, ſicútque à Romanis Fabaria appellari.Vide Saxonum inſula.

Byrſa,Strabo libro 17. arx in media vrbe Carthaginenſium, in cuius vertice Æſculapij templum,quod Aſdrubalis vxor,capta vrbe,concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Lyciam Dido,cùm ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circundare:quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, vt occupatis XXII. ſtadiis, & theſauris ſuis amicis oſtenſis,ciuitatem conſtruxerit, quam poſtea vocauit.

cauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrſam nuncupauit. Virg.lib.1.Æneid.

Mercatiq́; ſolum facti de nomine Byrſam
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Steph.

Byrus, ſiue Byrrhus, Latro fuit, cuius meminit Horatius Serm.Sat.4.

Vt ſis tu ſimilis Cœli, Byriq́; latronum.

Byſalas, regio iuxta Syrtes. Vide Byzantes. Stephanus.

Byſſacca regio, idem quod Byzantium: vnde & Byſſacæna veſtis, i. Byzantia.

Byſnei, gens Bebrycum. Steph.

Byius vel Byſſus, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio, Plinius libro quarto, cap 4.

Byzantes, populi Africæ. Vide Byzantium. De Byzāte & Strębo eius fratre, vide Step. in Byzæcopolis.

Byzontium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephan. Byſſacitas & Byſſacenos.

Byzantium, Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce conditum. Iuſtinus libro 4. Euſtathio, à Byze Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dictum. Plin.lib.4.cap.11. Hodie à Conſtantino Magno Conſtantinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij ſui Antonini, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu multis in locis concuſſa. Ouidius libro primo Triſt.

Quáq; tenet Ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Vide Cæl.Rhod.lib.19.cap.6.

Byzantium Toparum, Arriano Indiæ intra Gāgem vrbs, Ptolemæo ſimpliciter Byzanteum dicitur. Vide Conſtantinopolis.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberiúſque loquuntur.

Byzea, Scythiæ ciuitas, Steph. cuius populi loquuntur intrepidè.

Byzeres, populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur: aliis Byzari & Budini olim Calybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flaccus. 5. Arg.

Byzeréſque vagi, Phylinéque à nomine dicta
Littora.

Plinius lib.6.cap.4. Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Byzericus appellatur: cuius meminit & Stephanus.

Byzia, Arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inuiſa. Plin.lib.4.c.11.

C A

C, Litera triſtis à veteribus appellabatur, quod nota cōdemnationis eſſet, quam Prætor in iudiciis publicis dare iudicibus ſolebat in tabella cerata ſcriptam, vt ſi reus damnandus videretur, eam in vrnam conijcerent.

Caas, mons eſt Syriæ in tribu Ephraim, inſignis tumulo Ieſu filij Naue: nam diu apud Vicātanam ſepulchrum eius ab incolis forenſibus oſtenſum eſt. Bocat.

Caath, filius Leui, filij Iacob. Gen.46.1. Par. 6. Lat. congregatio, ſiue ruga, aut obtuſio.

Cabádes, rex Perſarum electus, Peroza extincto cum omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.

Cabálaca, Albaniæ in Aſia oppidum. Plin. libro 6.cap.10.

Cabala, locus in Sicilia, vbi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans victoria potitus eſt. Diod.lib.15. eiuſdem nominis vrbs in Cilicia. Appian. Eſt etiam Thraciæ oppidum. Cedren. & Zonar.

Cabalaca, Albaniæ oppidum. Plin.

Cabália, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt vrbes Oenoanda (quam Strabo Oenoandrō vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur. Herodot.lib.3. Vide Cabalis.

Cabalis, vrbs prope Cibyram iuxta dorſum Meandri. Steph.

Cabali populi Aſiatici. Vide Cabalia.

Caballinum, Æduorum in Gallia Lugdunēſi oppidum. Ptol. Cæſar Cabilonum vocat. Caſtrum Caballionenſium lib. prouinc. *Chalons ſur Saone* Gall. Antoninus hîc legionem XIIII. collocat.

Caballinus, fons lympidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte, Muſis conſecratus, Græcis Hippocrene, i. fons equi, dictus, quem Pegaſus, in eo loco ſaxum feriens, aperuit: vnde & Pegaſeus vocatur. Strabo. Vide infra in dictione Helicon. Vide etiam Pirene.

Cabarnis. Vide Paros.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptol.

Cabaſites, demus Ægypti, & in ea Cabaſa oppidum. Ptolemæo.

Cabaſſus, vel Cabeſſus, Homero vrbs in Cappadocia. Othrynei patria Hecatæus, hanc vrbem ſtatim vltra Hęmum Thraciæ montem ſitam ait. Hellanico Lyciæ vrbs eſt. Sed verius Apion, vicum eſſe Cappadociæ inter Taurum & Mazaca, id eſt, Cappadociam, Stephano. Alia eſt Cybaſſus.

Cabaltanum, Chatramotitarum vrbs in Arabia fœlici. Strabo.

Cabedena, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabeles, Mæoniæ populi. Herodot.

Cabellio, Narbonenſis prouinciæ oppidum,

cui vicina ſunt Carcaſſo & Carpętoracte, Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur, vulgò *Cauaillon.*

Cabêra, Prothei filia, ex Vulcano caberos tres genuit, totidemq́ue Caberidas, quibus omnibus templa ſunt. Strab. lib. 10.

Caberaſſa, Mediæ vrbs. Ptolem.

Caberi, Aſiæ populi. Cedren.

Cabêron, Aſiæ fluuius, Plin. lib. 6. cap. 23. in deſcriptione Carmaniæ.

Cabes, Antropophagûm gens Aſiatica. Cedren.

Cabeſſus, Cappadociæ vrbs. Steph. Thraciæ oppidum. Heſych. Liciæ item oppidũ, Hellanic.

Cabeſſus. Vide CABASSVS.

Cabillonum, vel cabullinum, & nunc Catalaunũ, oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuij: vbi rei frumentariæ commerciíque & commeatus cauſa ſæpe Romani negotiabātur, Matiſconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunenſi, Ducatu Burgundiæ & Frācorum regno ſitum, vulgò *Chalons ſur la Saone.*

Cabira, ciuitas Rhodi inſulæ, ex his quę conuētum apud Rhodios efficiebant, cuius ſuffragiis omnia gerebantur. Alex. ab Alex. lib. 4. c. 18.

Cabiria ciuitas inferioris Aſiæ (quanquā cabirij populi ſunt in India) vbi Cabirij habitant.

Cabirij, Bæotiæ populi, Steph.

Cabolytę, Paropamyſi gens. Ptol.

Cabolus Parmenſis, à Lōgobardiæ epiſcopis Papa electus, ex vtraq; parte conſcriptis copiis in campis Neronianis congreſſis, facta cæde magna, victus fuga elapſus eſt. Blond. Plat.

Cabrus, Deus Phaſelitarum, quæ vrbs Pampylio fuit. Suidas etiam inſulam facit. Phaſelitę huic deo ſacrificabant de piſciculis ſale conditis: vnde prouerbium emanauit, Sacrificiũ Phaſelitarum, vt Suidas & Zenobius ſcribunt: quāquam Suidas nomen dei calabrum pro cabro legat, & Eraſ. caprum.

Cabſeel, i. congregatio Dei, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Reg. 23. 1. Paral. 11.

Cabubathra, Arabiæ fœlicis mons, Ptol.

Cabul, i. compeditus, vel quaſi germinās, aut quaſi defluens, vel quaſi veteraſcens, regio Galilææ, quæ Ioſepho lib. 8. c. 5. Antiq. Iudaic. lingua Phœnicum à diſplicendo, aliis à terra tenaci, ob copiam argillę qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hiram, regi Tyri dedit, 3. Reg. 9. Eſt quoque ciuitas tribus Aſer, Ioſ. 19.

Cabullinum, vrbs Gallię Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur, *Chalons ſur Marne.*

Cabura, fons Meſopotamię, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabuloſam rationem reddunt, quod Iuno eo aliquando fuerit perfuſa. Plin. lib. 31. c. 3.

Cabylle, vrbs & regiúcula Thraciæ non procul à regione Aſtrorum. Steph.

Caca, ſoror caci, quam quidam volũt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe ſacris venerari. Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Faſt.

Cacannus, Hunnorum rex in Thuringia incurſionem fecit, prędam reſtituit, & à Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blond.

Caccábe, olim appellata fuit vrbs totius Africæ celeberrima, quæ notiore nomine carthago dicitur, Stephanus. vide Carthago.

Cacaria, inſula in Ponto. Pomp. li. 2. colliſſariam vocat.

Cacadiri, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. c. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. cap. 18.

Cacus, paſtor, Auentini incola, qui inter cætera furta, quibus agrum Latinum quotidie infeſtabat, Herculis quoque boues, quos ille occiſo Geryone ex Hiſpania abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum ſuum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cum gregem perluſtraſſet oculis, & partem abeſſe numero ſenſiſſet, pergit ad proximam ſpeluncam, ſi forte eò veſtigia ferrent: quæ vbi omnia foras verſa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cum præter ſpeluncam actæ boues quædam ad deſiderium, vt fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad ſpeluncam accedentem cùm Cacus aditum prohibere conaretur, claua ictus occubuit, vt latius exequitur Liuius libro 1. ab vrbe. Virgilius libro 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem. cuius fabulæ originem Mythologici ad paſtoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendióque crudeliſſimè vaſtabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus eſt, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilij lib. 8. Æneid.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat,
Solis inacceſſam radiis, ſemperq́; recenti
Cæde tepebat humus: foribuſq́; affixa ſuperbis
Ora virûm triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna ſe mole ferebat.

Cacus, v. Boarium.

Sunt qui affirmant hũc Cacum Euandri fuiſſe ſeruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vaſtauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuiſſe,

Mænalio iacuit fuſus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem effluens, Arrian.

Cacyparis, Siciliæ fluuius. Thucid.

Cacyron, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptolem. hodie *Caſſaro.*

Cadara, Inſula ingens rubri maris, cuius obiectu vaſtus efficitur ſinus XII. dierum & noctium remigio nauigatus Ptolemæo regi, quādo nullius auræ recipit afflatum. Plin. libr. 9. c. 3.

Cadduſij, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Strab. lib. 11. Vide CADVSII.

Cademoth, i. antiquitates, vel priores, ſiue Orientales, aut incendium, vel incuruatio mortis, nomen ſolitudinis. Deut. 2. ſiue nomen oppidi in poſſeſſione tribus Ruben, quod Ioſue 13. Cedimoth dicitur.

Cadêna, regia, in vrbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.

Cades, i. Sanctitas, nomen ſolitudinis. Geneſ. 30. quæ Num. 13. deſertum Phara dicitur, & 33. deſertū Sin. Appellatur & Fons Miſphat. Quod autem legitur in fine primi capitis Deuteron. Sediſtis ergo in Cadeſ-barne, &c. legendum tantum in Cadeſ.

Cadeſ-barne, i. ſanctitas filij inſtabilis, aut frumenti, vel puritatis commotæ, ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, ſiue tribui Iuda, verſus auſtrum, hoc eſt, meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. Deut. 1.

Cadetes, populi inter Celtas ex ciuitatibus Oceanum attingentibus, quę Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Venetis, Andegauenſibus, cenomanis, in regno Francorum ſiti, *Le pays à l'entour de Chaſteau-bryant en Bretaigne.*

Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quamuis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strab. libr. 12.

Cadiſcus, mons Cretæ. Plin. lib. 4 c. 12.

Cadiſtus, Cretenſium mons eſt adeò in vertice cadens, vt nauigantibus potius vertex, quā mons videatur.

Cadine, vide Priene.

Cadinéa, arx fuit Thebana, & pro Thebis ipſis antiqui vſurpare ſoliti ſunt. Strabo. lib. 9. & Plutarch. in vita Pelopidæ. Steph. Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam ſcribit.

Cadmei, Cadmij, & Cadmeones, Thebani ſunt. Steph.

Cadmeia, ſiue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. li. 1. vid. Carthago.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre miſſus ad perquirendam ſororem ſuam Europam, quam Iupiter, in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam tranſtulerat: cum illam non inueniſſet, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaſſo monte conſedit, ibíque Thebas condidit, regionémque à Ioue Bœoticam nominauit, cùm prius Aonia vocaretur: cúmque quoſdam ex ſociis à ſerpente necatos vidiſſet, eum occidit, eíque dentes euulſit, ac ſeuit, ex quibus nati ſunt homines armati, qui omnes ſe ſtatim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui ſe Cadmo aſſociarunt. Poſtremò ab Amphione & Zetho regno pulſus, ad Illyrios tranſiuit, ibiq; deorum commiſeratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in ſerpentem eſt commutatus. Filias habuit Semelem, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & ſex literas è Phœnicia in Græciam detuliſſe, α β γ δ ι η ι λ μ ν ο π ρ σ τ υ, quod Acti quidam, vt notauimus in litera A, ſuo loco, vel Lino præceptori Herculis, quidam tribuunt. His Palamedem Troiano bello quatuor adieciſſe ξ θ φ χ. Itémque hiſtoriam inueniſſe, & proſaicam orationem inſtituiſſe. Suid. Fertur inueniſſe auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Mileſius, paulò poſt Orpheum primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suid. De hoc plura vide apud Plin. lib. 5. c. 29. Iſte auxit literas Græcas ab eodem vel eiuſdem nominis Cadmo, Agenoris filio, aut à Palamede inuentas, his duabus η & ω, primúſque ſoluta oratione eſt vſus, arte obſeruata apud Homerum.

Cadmus, nomen carnificis apud Horat. Sermonum primo,

Tunc Syri Damæ, aut Dionyſij filius audes
Deijcere à ſaxo ciues? aut tradere Cadmo?

Cadmus, montis nomen in Aſia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. lib. 12. Plin. libr. 5. c. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus, Coorum tyrannus, anno ab vrbe 226.

Cadmus, fluuius Ceſtrinus. Vide CAMMANIA.

Cadomum, Galliæ vrbs, quam hodie *Caen* vocant in Normandia.

Cadrema, vrbs Lyciæ, Olbiorū colonia, Step.

Cadruſi, oppidum ab Alexandro conditum ad Caucaſum montem. Plinius libro ſexto, capite 23.

Cadubrata, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptol.

Caduceum, Mercurij virga fuiſſe fertur, qua ille ad diſſidia & diſcordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus eſt) à cadendo dicta, quod contentiones & bella cadere faceret. Nā quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur, aſſignatum eſt Caduceum, quod diſſidentium animi oratione præcipuè ſedentur. Caduceum Ægyptij in ſpeciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media ſui voluminis, nodo, quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primíſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inueniſſe, & Mercurio donauiſſe, lyra viciſſim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc aſſerunt ra-

rionem: Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, duos ſerpentes pugnantes inueniſſe, virgáque interpoſita dicto citius prælium diremiſſe. Ad cuius rei memoriam poſteri Caduceum duorum draconum ſimilitudine figurarunt: illúdque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & ſomnum, quibus volebat, immittere credebatur. Quod & ipſum non obſcurè tradit Virg.4.Æneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit:
Dat ſomnos, adimit que, & lumina morte reſignat.
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila.

Cadueni, Sardiniæ iuriſdictionis in Caria populi. Plin.lib.5.c.29.

Cadúmim, antiqui, vel priores, ſiue Orientales, aut antiquum, ſiue orientale mare, aut incendium, vel humiliatio aquarum. nomen torrentis. Iudic.5.

Cadurci, Narbonenſis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas epiſcopalis in prouincia Bituricenſi. Plin.lib.4.c.19. Mantuan.

Aluerni, Meldique ſimul, forteſque Cadurci.
Le pays de Querci où eſt Cahors.

Caduſij, populi circa Caſpium mare & Pontum. Stephan. Strab.lib.11. Vide Cadduſij ſuprà & Gele.

Cadytis, Herodoto lib.2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, ſiue Cæos, nomen inſulæ maris Ægæi, à Cæo Titani filio ſic dicta, Plin.lib.4. Hãc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cæa inſula Cęus dictus eſt, & veſtis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuiſſima, raſis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primum inuenta, quam prima texuiſſe dicitur Pamphila. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt. Virgil.libr.1. Georg.

-- & cultor nemorum, cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Cæadas, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum conuciebant, Cæl. Rhod.lib.17.c.8.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, vt poſt Ariſtotelem docet. Plin.lib.2. c.47. vnde natum prouerbium, Mala ad ſe trahens vt Cæcias nubes.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinij Priſci vxor, maximi animi mulier, & lanificij peritiſſima, quæ priùs Tanaquil dicebatur, vt ſcribit Volater. Plin.lib.8.c.49. Liu.1.

Cæcilia, gens fuit, de cuius origine variæ & diuerſæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus Pompeius lib.3.

Cæcilius Metellus, conſul Romanus, collegam habuit C. Seruilium ann. ab vrb. cond. 470.

Cæcilius Metellus, Balearius cognominatus, conſul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrbe cond. 631.

Cæcilius Metellus Caluus, conſul Rom. cum collega L. Aurelio Cotta, anno ab vrbe condita 635.

Cæcilius Metellus, Dalmaticus cognominatus conſ. Rom. cum collega. Q. Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond. 637.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus, conſ. Rom. cum collega M. Iunio Syluano, an. ab vrb. cond. 656.

Cæcilius Metellus, princeps ſenatus, Cn. Pomp. Magno, & M. Licinio Craſſo coſſ. anno ab vrb. cond. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio pręnomine. Q. collega, Sextili menſe, addito Cn. Pomp. Magno, cùm plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet, anno ab vrb. cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas nouos prælegere cœpiſſe. Domitius Marſus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrob. Cæcilius Gallus in diſciplina iuris, atque legibus populi Romani noſcendis tractandíſque ſcientia, vſu authoritatéque illuſtris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipſe meminit, dicítque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quę ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo & Martio Cyrino Coſſ. ad VI. Cal. Febr. teſtamento ſuo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorum 4116. iuga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia: in numerato pondo 600. millia. Plin.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas Dictionarium ex ordine literarum. Comparationem Demoſthenis & Ciceronis, & alia multa. Suid.

Cæcilius Argiuus, verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum malum Latinitatis authorem vocat, Volcatius tamen comicorum palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus & Ennij contubernalis. Deceſſit anno vno poſt Ennium, ſepultus in Ianiculo. Euſeb.

Cęcilius, poeta Comicus, dictus Feſto à Cæculo Præneſtinæ vrbis conditore, Horatius, lib. de arte poetica,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide Metelli.

C Cæcilia, vxor Tarquinij Priſci, mulier morum integritate laudatiſſima. Volat.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit. Eſt & oppidum Italiæ,

Italiæ, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia, Plin. lib. 3. cap. 10.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quòd licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobiliſſimum fuit, in ſinu Amiclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpa prorſus interiit, cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plin. lib. 14. cap. 6. Martial. lib. 13.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur ahenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cuius mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium eius delata eſt, ex qua illa ſe grauidam factam credi voluit, expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem quòd minores haberet oculorũ orbes, Cæculũ appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens & latrociniis, tandem Præneſtinam ciuitatem condidit: cúmque vicinos populos ad ludorum ſpectacula conuocaſſet, monere eos cœpit, vt relictis ſedibus ſuis, nouam vrbem ſecum incolerent, neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere nõ poſſet, Vulcanũ dicitur inuocaſſe, vt ſi reuera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ vniuerſum illum cætum vndique circumſepſit, tantámque omnibus religionem incuſſit, vt nõ ægrè in Cæculi ſententiam tranſirent. Alij tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inuentũ eſſe, nulla ſui parte à flammis violatum: indéque factum eſſe, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg. lib. Æneid. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit vrbis,
Vulcano genitum, pecora inter agreſtia regem,
Inuentumq́; focis omnis quæ credidit ætas,
Cæculus, &c.

Cæculus Stator, iunior, apud Aborigines regnauit.

Cædicius, prænomine Q. cõſul Rom. cum L. Manlio, Vulſone Longo ann ab vrb. cond. 498.

Cædicius, prænomine Q. cõſ. Rom. cum collega M. Valerio Coruino iuniore: ab vrb. cõd. 465.

Cædicius, vir ditiſſimus fuit, cuius meminit Virg. lib. 8. Æneid.

Cæionius Commodus, Vetus prænomine L. Coſ. cum collega C. Cornelio Priſco, anno ab vrb cond. 830.

Cæleſtini, Vmbriæ populi, in ſexta regione Italiæ, Plin. lib. 3. c. 14.

Cæleſtis, Africæ Deus, cuius meminit Vlpianus titulo 12. eius libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Vlpiani. Hunc Lactantius lib. 1. cap. 15. Vranum vocat.

Cæliculum, locus, cuius meminit Cice[illegible] Aruſp. reſp.

Cæliu, Apollinaris prænomine Q. [illegible] lega Fuſio Priſco, anno vrbis cond 911.

Cæleus Triptolemon, Eleuſinæ regnauit. Euſebius.

Cælium, Calabriæ oppidum, non procul à Brunduſio. Plin. lib. 3. cap 11.

Cælius orator, acri turbulentóque ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſſit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum lõgiore vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore. Cælius, quamdiu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum cauſa ſteterit cõſtantiùs. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in perniciem reipu. quodque aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet, eíque venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone elegantiſſima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Plotius, prætor Romanus.

Cælius Pontius, prętor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus ſupra caput inſediſſet, & aruſpices reſpondiſſent, dimiſſa aue, hoſtium victoriã fore, moriturum tamen qui oppreſſerit, ipſam auem exanimauit: ex quo accidit vt ipſe cum XL. aliis Cæliis interficeretur. Valerius.

Cælius, Tarracinę ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens in lectulo peremptus eſſet, alij ad quos ſuſpicio eius peruenire poſſet, fratres cauſam dixere: poſtquàm verò conſtitit, eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Valer. lib. 8.

Cælius, quidam hiſtoricus. Plin. libro tertio, cap. 10.

Cælius Probinus, conſul collega Marcellini, anno ab vrb. cond. 1093.

Cælius, Saturni pater, à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius Tubero, vita functus, & in rogum miſſus, reuixit, Plin. lib. 7. c. 52.

Cælius Tuſcorum rex, regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenſes & Antennates, Cruſtumeróſque iuuit. Ennius, Diony. li. 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romę, vnus ex ſeptem: à Cælio Vibeno nobiliſſimo duce Tuſco dictus, qui Romulo aduerſus Tatium regem auxilio venit: à quo & Celimõtia, aut Cælimõtana porta nomen accepit. Hunc montem Tul. Hoſtilius vrbi addidit, ibique ipſe habitauit, quo frequẽtius habitaretur, vt inquit Liu. lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos, Thracię portus. Plin lib. 4. c. 11.

Celtę colonię, à Tubal filio Iaphet conditę.

Celus, cognomen Indigenę qui ex Terra ſorore in matrimonium data, Saturnum ba-

rillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formoſiſſimum ſupremum corpus Cœlum dicunt fuiſſe appellatum.

Cema, eſt mons Alpium dirimentium Togatam Galliam à Comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cænæ, parua quædam inſula in mari Siculo in Africam verſa, cui vicina eſt Gaulos & Melite Plin.lib.3.c.8. Item Ptol. ſinus Laconici oppidum, non procul à Tenaro promontorio. Hinc Cænites portus apud Plin.lib.4. & Cænæus Iupiter dictus eſt. Ouid.

Victor ab Oechalia Cæneo ſacra parabat

Vota Ioui.

Cæneum. Vide Dodona. Steph.

Cænargiæ, regio quædam. Vide Thyrea.

Cæne vrbs circa ſinum Laconiæ, Thenaron vocata, hinc cænites portus. Plin.lib.4.

Cæneus, diſſyllabum. Vide Cænis.

Cænéum, promontorium Eubœæ.

Cænica, Thraciæ regio. Plin.lib.4.c.11.

Cænini, Thraciæ regio. Plin. libro quarto capite 11. Stephanus.

Cænina, Latij oppidum clarum, Plin.lib.3. c. 5. Vide Cenite.

Cænis, Theſſalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compreſſa ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum transformaretur, nulliſque vnquam vulneribus poſſet sauciari. Mutato itaque ſexu, etiam nomen mutauit, & ex Cænide factus eſt Cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduerſus Centauros, cùm nullo teli genere poſſet violari, congeſta in eum magna arborum mole, viuus obrutus eſt, & in Cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouid. libr.12. Metamorph.

—ô ſalue

Maxime vir quondam, ſed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auē transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet lib.9. Æneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus

Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide Cæneus.

Cænis, Italiæ promōtorium, quod aduerſum habet & oppidum Pelorum in Sicilia, XII. ſtadiorum interuallo, Plin.lib.3.c.6.

Cænis, inſula prope Pelorum Siciliæ promōtorium, occaſum verſus. Eſt & Cæniſium Italiæ ciuitas. Steph.

Cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Steph. Vide Cænina.

Cænites, Achaiæ portus, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin. libro 4. capite 4.

Cænotropæ, Ami & Doripes filiæ, Oeno, Spermo, & Elais, quaſi in nouas formas omnia vertentes, eo quod id illis impertierat Dionyſius, vt quicquid tangerent, in triticum ſtatim verteretur & vinum ac oleum, Cæl.lib. antiquit. lect.7.c.15.

Cæpori, citerioris Hiſpaniæ populi. Plin. 4. cap.20.

Cære, vrbs inſignis in Hetruria, quę olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelaſgis è Theſſalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt, aduerſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiens, vrbis eius nomen percontatus fuiſſet: eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea vrbem, mutato priori nomine vocauere. Verùm tam ſplendidę, támque glorioſæ ciuitatis, Strabo lib. quinto aſſerit vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatę ſunt, in quas cenſores referri iubebāt, quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vnà cum ſacris, æternóque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtituta in ſtatum meliorem vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, ſuffragiis autem ius eis non conceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dictum volumus ſignificare, Cærite cera eum dignum eſſe dicamus. Horat. libro primo Epiſt.

Quid deceat, quid non obliti Cærite cera

Digni, &c.

Cæretanus, amnis ad Cæren vrbē. Plin.l.3.c.5.

Cæreſi, Germaniæ populi apud Cæſarē. nunc Ripenſes appellantur, inquit Hubertus Leodius, vbi arx Cerey nuncupata ad Moſam, Namur eſt Vigenereo.

Cæretanus, Tuſciæ fluuius. Plin. qui hodie Eri vocatur, vt Leander ſcribit.

Cærete, ciuitas Tuſciæ.

Cæretum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cærobrix, Luſitaniæ vrbs. Ptol. alio nomine dicta Cezimbria.

Cerperis, Angliæ vrbs. Lhuydo hodie Portcheſtre vocata.

Cerſeuerus vel Caradoc, antiquitus dictum Angliæ oppidum, quod vulgo Sarysburi vocāt, ſcribit Humf. Lhuyd. apud priſcos auctores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæſana, Galliæ Togatæ oppidum Ptolemęo & Plinio. Ceſnadigo nunc vocari ſcribit Fabricius, Leander vero Ceſena ſine diphthongo ſcribit & in Flaminia prouincia eſſe ait, & addit

dit Curuam Cæſenam ab Antonio & Flauia Curua Papia, in vita S. Mauri Epiſcopi nominari.

Cæſar, Iuliæ familiæ cognomen, inde tractũ, quod qui primus ex gente Iulia id cognominis eſt ſortitus, cæſo matris ventre natus tradatur, vel quod oculis cæſiis, hoc eſt, glaucis, fuerit: vel à cæſarie, cum qua natus proditur. Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio Africanus. Plin. libro 7. Spartianus verò & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Africa elephantum interfecit, Cæſar in lingua Punica appellatum.

C. Cæſar Octauianus Auguſtus, II. Romanorum imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. lib. 4. c. 4. Eutro. lib. 7. conſul, collega Qu. Pædij. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. conſul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios ſubegit. Flor. lib. 31. III. conſul, collega M. Valerij Meſſalæ, anno ab vrb. 723. IIII. conſul, collega M. Licinij Craſſi, ann. ab vrb. 724. V. conſul, collega Sexti Apuleij, anno ab vrbe 725. VI. conſul, collega Vipſanij Agrippæ, ann ab vrb. 726. VII. conſul, collega eiuſdem Vipſanij, anno ab vrb. 727. VIII. conſul, collega T. Statilij Tauri, anno ab vrb. 728. Iſtis temporibus Hiſpaniam ſubegit. Flor. lib. 135. IX. conſul, collega M. Iunij Syllani, ann. ab vrbe 729. X. conſul, collega C. Norbani Flacci ann. ab vrb. 730. XI. cõſul, collega Cn. Calphurnij Piſonis, anno ab vrbe 731. XII. conſul, collega L. Syllę, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ ſapientes inſignes erant, Virgilius, Flaccus, Saluſtius, Hortenſius, Athenodorus, Tarſeus, & Sitio Alexandrinus, Eutro. lib. 7. XIII. conſul, collega M. Plautij Syluani, anno ab vrbe 752.

Cæſar Auguſtus eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc mundum ex Virgine natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus, in quem ille ſacratiſſimus incidit partus, alter à quadrageſimo Auguſti principis: mundanæ vero originis nonageſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum. Polyd. Verg. ex Oroſio. Is in deorum numerum ab Ouidio vel inter aſtra relatus, qui ſic de eo ſcripſit lib. 15. Metam.

Tarda ſit illa dies & noſtro ſerior æuo,
Quâ caput Auguſtum quem temperat orbe relicto,
Accedat cœlo, faueatq; precantibus abſens.

Cæſarauguſtini, populi in Cilicia, qui antea Anazarbeni dicebantur. Plin. lib. 5. c. 27.

C. Cęſar Caligula. IIII. Romanorum imperator, imperauit annis IIII. menſibus X. ann. ab vrbe 790. II. conſul, L. Cęſiani collega, initio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiaque hominũ erga ſe incendit. Dein, mõſtrum ſe exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oro. lib. 7. cap. 5. Ioſeph. li. 19. c. 1. ann. ab vrb. 790. VII. conſul ſolus, expeditionem fecit in Germanos. egregij egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium, in deditionem accepit, Eutrop. l. b. 7. ann. ab vrbe 792. IIII. conſul, C. Voluſij Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cęſar, conſul, collega P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664 Samnites vicit. Flor. libro 73.

C. Iulius Cæſar, cõſul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius lib. 6. Oroſ. lib. 6. c. 7. Sueton. II. conſul, collega P. Seruilij Iſaurici, anno ab vrbe 706. III. conſul, collega M. Æmilij Lepidi anno ab vrbe 708. IIII. conſul ſolus, anno ab vrbe 709. V. conſul, collega M. Antonij, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibúſque & monte Gebenna, fluminibúſque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouincię formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatíſque pecunias & obſides imperauit. Deinde cum obtinere non potuiſſet, vt ſui abſentis in conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante, Galliam Ciſalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit, Pompeiúmque Italia expulit. Poſthæc in Hiſpaniam tranſgreſſus, validiſſimas Pompeij copias, quæ ſub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, ſuperauit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prẹlio ſuperauit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Africa deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeij. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Ponto, de Africa, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium & maximè poſt hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem eius antè denuntiantibus, quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georg corum, ibi,

Ille etiam extincto miſeratus Cæſare Romam,
Cùm caput obſcura nitidum ferrugine texit.

Plutarch. in Cæſar. & Brut. Flor. libro 116. Appian. libro 20 Oroſius libro 6. cap. 17. Eutrop. lib. 6.

Cæſarem dictatorem ſcribere & legere ſimul dictare & audire ſolitum accepimus; Epiſtolas verò tantarum rerum quaternas pariter libra-

ris dictare, aut ſi nihil aliud ageret, ſeptenas. Plin lib.7.cap.25. Quo pacto annum ad curſum ſolis ordinarit, vide in dictione, Caius Iulius Cæſar.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis, dum calciaretur, repente interiit.

Cæſar patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C.Cæſar, poeta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C.Cæſar, L F. & ſuperioribus & æqualibus omnibus præſtitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdiis leuitas eius ſine neruis perſpici poteſt.

L.Cæſar, Caij oratoris frater & cōſul, & Prętor fuit, ambo Syllam ſequuti, iuſſu Marij interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, vt ait Pædianus.

L.Cæſar alter, Marci Antonij Triumuiri auunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab vtraque parte quandoque oratur de pace. Poſtremo inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauij amicus proſcriberetur. Plut.

Cęſar Vopiſcus, qui (vt ait Varro) cùm cauſam ageret apud Cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſemen eſſe Italiæ.

Cęſarauguſta, Tarraconēſis Hiſpaniæ ciuitas, Cęſarea Auguſta. Ptol. & Strab.l.3. Colonia immunis, amne Ibero affuſa, vbi oppidum antea vocabatur Salduba. Regionis Sedetanię, in Hiſpania. Plin.li.3.c.3. Carragoça hodie, vel potius Sarragoſſe. ante etiam Numantia dicta, Pomp. verum vt ad Saldubam redeamus, alia eſt in Bætica Prouincia Plinio & Ptolemæo.

Cæſarea, inſula maris Britannici apud Ant. *Gerzey* Camdeno eſt.

Cæſarea & Auguſta, Ciliciæ vrbes ſunt apud Ptol.

Cæſarea, quæ & Smyralea, Bithyniæ vrbs. Ptolemæus.

Cæſarea, Mauritaniæ vrbs Plinio. Cabo Figalo Pineto.

Cęſarea, inter Rauennam, & claſſem oppidū, aut potius ſuburbium, vt apud Iornandem videtur. Blondus & Rubeus tradūt Monaſterium S.Mariæ in Portico, hodie ibi extare. Idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Armenię Maioris vrbs, Plin. Pannonię oppidum, Antonino.

Cæſarea Panias, Ptolemęo Phœnicię vrbs. Hęc & Cęſarea Philippi, quondam Leſer, deinde Dan, aliquando etiam Lachis vocata fuit, vt VViſſenburgius docet. Neroniam quoque dictam teſtatur Ioſephus. Ab Euangeliſtis Magedan & Damanutha nominari ſcribit Poſtellus. Hodie à Barbaris Belina dici, auctores ſunt Nauclerus, Volaterranus, & Poſtellus. Balbec vocat Bellonius. Sed Poſtellus tradit Balbec, olim Heliopolim fuiſſe.

Cæſarea, vrbs Palęſtinæ & Mauritaniæ, ciuitas non procul à monte Carmelo in litore maris magni, vel cis ad mare mediterraneum, olim Pyrgos, vel Turris Stratonis dicta, Ptolemęo teſte. D.Hieronymus Accaron, etiam vocat, ſed falſo (tanti viri pace dixerim) vt ſcribit Poſtellus in ſua Syria. Plin. Apolloniam, & coloniam. Primam Flauiam appellatam ſcribit. Azor noſtra ętāte nominari Pinetus putat. Siſeria ſuo tempore & olim Gad Palæſtinorum nominatam tradit Beniamin. Balbec, & Beline Theueto eſt. Ptolem. habet hoc tractu Apolloniam ab hac diuerſam. Verumenimuerò poſtea ab Herode in honorem Cæſaris nobilis ædificata, Cęſarea appellata eſt: in qua idem in honorem Cæſaris magnificam domum marmore conſtruxit, vbi nepos eius ab Angelo percuſſus, eo quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus è vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio à Petro baptizatus eſt. Altera Philippi à Philippo Herodis filio, in honorem Cæſaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Iol ſcilicet & Dan, oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioſeph. Moga primùm, poſtea Cappadocia, antè Iol vocitata: quam cum Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine à Cęſare Cęſaream vocauit. Strab.lib.17. Vide Iol.

Cæſarea, Cappadociæ vrbs, ſic à Tyberio nominata antè Maſaca, (Mazaca & aliàs Maza dicta) Steph. Euſeb. Itémque Apamia, Strabo libro 16.

Cæſarienſes Ioniæ populi, Epheſum conuenientes. Plin.lib.5.c.29.

Cæſarienſis Mauritania. Vide Mauritania.

Cæſarium, Ægypti emporium, & ſeceſſus quidam. Strab.l.b 17.

Cæſarius conſul, Collega Attici, tempore Honorij XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæſarobricenſes, Luſitaniæ Hiſpani populi, Plin.lib.4.cap.22.

Cæſarodunum, Turupiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Ptol.

Cæſaromagus, oppidum apud Cæſarem vulgò *Beauuais*, Angliæ item vrbs. Ant. Talbotus credit in Eſſexia regione hodie Chemford, aut Churnforde vulgò dici.

Cæſena, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cęſa, id eſt, diuiſa ſit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone ſit diuiſus. Hinc Cæſenates dicti, & Cæſennatia vina, quæ inter generoſa numerantur *Ceſena* Leandro.

Cæſo Duillius Helua, conſul, collega L. Papirij Craſſi, anno ab vrbe 420.

Cæſius Baſſus, poeta Lyricus fuit, qui in ſuis prædiis ardente Veſeuo, latéque vagantibus flam-

flammis, cum villa ſua conflagrauit.

Cæſo Fabius Ambuſtus, tribunus militum anno ab vrbe 31.

Cæſo Fabius Vibulanus conſul, collega L. Æmilij Mamerci: anno ab vrbe 270. II. conſul. collega Spu. Furij Medulini, ann. ab vrbe 273. IIII. conſul, collega T. Verginij Rutili anno ab vrbe 275. Fabij ſumptibus pro rebus aduerſus Veientem hoſtem arma ſumpſere.

Cæſortium, vel Cæſarotium, Galliæ Lugdunenſis vrbs intra Rotomagum & Petromantalam. Gall. *Giſors*.

Cæſtius, nobilis puer Romanus, cuius cauitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua eſt probitas, quanta eſt præſtantia formæ,
Cæſte puer puero caſtior Hyppolito,
Te ſecum Diana velit, doceátque natare:
Te Cybele ſecum vellet habere Phryga.

Cæſtius, homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenij, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam cùm M. Tullius Ciceronis filius Aſiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vrbanitatem, cœnabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriam dempſerat & ebrietas, ſi quid ex ea ſupererat, ſubducebat: ſubinde interrogabat, quî ille vocaretur, qui in imo recumberet: & cum pluries ſubiectum nomen Cæſtij excidiſſet, nouiſſimè Seruius, vt aliqua nota, memoriam eius faceret certiorem interroganti domino, quis ille eſſet qui in imo recumberet, ait, Hic eſt Cæſtius qui patrem tuum negabat litteras ſciſſe. Afferri protinus flagra iuſſit, & Ciceroni, vt oportuit, de corio Cæſtij ſatis fecit. Hinc adagium, De corio ſatisfacere, cùm quis ob illatam iniuriam flagris conciditur. Cæl. antiq. lect. libr. 14. cap. 7.

Cætheus, V. C. & ſolus, anno ab vrbe condita 1257.

Cætobrix, vrbs eſt Luſitaniæ, alio nomine dicta Cænubria. Ptol. lib. 2. c. 5.

Cætulum, vrbs præſtantiſſima regionis Oretaniæ, quem in citeriore Hiſpania, aliqua ex parte, intra columnas Herculis, & ad meridiem, maximè vergentem collocat Strabo, libro ſecundo. Ptolem. Caſtalon.

Cæys, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cùm ob fratris cauſam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus eſt: cùm verò illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt. Sed in Ægeo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibíque amiſſa naui ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri ſalute vota ſolueret, noctu per ſomnium monita eſt maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus, vnde maritus ſoluerat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadauer in mari longius aſpexit: quod cùm mariti eſſe cognouiſſet, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem conuerſa, ad os mariti aduolauit, qui oſcula vxoris ſentiens, in auem eius nominis commutatus eſt. Ouid. lib. 11.

At iuuenes quærente moras Cæyce reducunt.

Vide Halcyon.

Cafa, ſecundum Mahumetum, mons eſt, qui cælum, ne concidat, ſuſtinet. Alcor.

Cafanes, Mauritaniæ populi. Amm.

Cagaco, fons in Laconica. Pauſan.

Caïcus, Myſiæ flumen, Pergamum præterfluens per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum ſinum defluxit. Plin. lib. 5. cap. 30. Liuius li. 6. Virg lib. 4. Georg.

Saxoſúmque ſonant Hypanis Myſúſq; Caicus. eſt & Aſiæ fluuius.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Æneæ, alij Aſcanij, alij Creuſæ nutricem faciunt. Hanc Æneas ab inferis reuerſus fato ceſſiſſe inueniens, non longè à Baiano ſinu ſepeliuit: ibíque & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu, Caietam dixit. Virg. lib. 7. Æneid.

Tu quoque littoribus noſtris Æneia nutrix,
Æternam moriens famam Caieta dediſti.

Strabo autem lib. 5. Caietā à ſinus curuitate appellatam exiſtimat, Laconū idiomate, qui curua omnia καιάτας ſolēt nominare. Æneam autē huius vrbis fundamenta poſuiſſe, & ſinum ipſū in medio poſitum Caietam nominaſſe dicit. Alij propter combuſtas naues Caietam fuiſſe appellatam, ἀπὸ τοῦ καίειν, vrere. Virgil. lib. 10. Æneid.

Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes?

Caieta, vrbs & portus Campaniæ in Italia, ſic à Caieta nutrice Æneæ dictus. Solinus.

Cain, i. poſſeſſio, vel poſſeſſus, Adæ filius, omnium primus terram coluit, primúſque terræ terminos poſuit: primámque ciuitatem condidit, muríſque cinxit, quā de nomine filij ſenioris Enoch, appellauit Enochiam. Is anxiè cumulandis pecuniis incubuit. Peſſimum itaque vitę ſcelus fecit, qui ex auro denarium ſignauit. Ioſeph. in antiq. Iud. Rapinis, & violentia opes congregauit, filios ſuos incitauit ad latrocinia: ſtáſque prædas in vrbes, quas ipſe munierat muris, timens eos, quos lædebat, importabat. Idem Ioſeph. Quonam pacto interfectus fuerit Cain, vide in dictione Lamech.

Cainan, i. poſſeſſor, vel emptor, aut lamentator, vel nidus, filius Enos, Gen. 5. Luc. 3.

Cainas, Aſiæ in Scythia fluuius Gangem influit. Plin. lib. 6. cap. 19.

Cainum, Meſopotamiæ vrbs. lib. Notit.

Caiphas, i. Inueſtigator, vel ſagax, ſeu vomens ore, aut vomitus oris. Princeps quidam ſacerdotum inter Iudæos, qui fuit tempore Chriſti, Matth. 26. Ioan. 10.

Caiphas, caſtellum in Syria quondam Por-

phytium, vulgò Scaphatium, quod Zitone alluitur amne. Hîc Helias propheta omnes Idoli Baal ſacrificos neci dedit. 3. Reg. cap. 18.

Cairus & Alcairus noſtris, Latinis Babylon, Ægypti eſt maxima ciuitas, opportuno loco ſita, vbi nimirum Nilus primùm ſecatur, & A formam facit, vt vrbs, tanquam in Nili clauſtro poſita, aditum præbeat, prohibeátque ad ſuperiora loca nauigantibus. Lutetiam Pariſiorum (vt quidam aiunt) magnitudine quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quędam, tria, alia duodecim domorum millia habent. vrbem 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Zelimus Turca expugnauit anno 1517. & Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem, captum, & per totam vrbem vectum, ad Portam laqueo ſtrãgulari iuſſit. Cairum deſcripſerunt I. Leo Africanus, P. Bellonius & alij. vide Babylon, & Memphis. Gall. *Le grand Caire.*

Càius, cognomen à parentum gaudio ſumptum. Martialis,

Non maius, quàm ter Caius eſſe ſuus.

vel Caíus, quaſi Gai' à Gręco γαῖος, id eſt, terrenus, à γαῖα, quæ terra eſt. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius, aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl. lib. 24. c. 5.

Caius, nomen viri Macedonienſis. Act. 19. Hoſpes Pauli. Rom. 16.

C. Acceronínius Proculus, conſul, collega C. Pontij Nigrini, tempore Claudij Tiberij Neronis Cæſaris, Romanorum imperatoris, an. ab vrbe 789.

C. Acilius, Iul. Cæſaris miles, naualis ad Maſſiliam prælio, iniecta in puppim hoſtium dextra, & abſciſſa, memorabile illud apud Græcos Cynegiri exemplum imitatus, tranſiliit in nauem vmbone obuios agens. Sueton.

C. Ælius Pætus, conſul, collega Valerij Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Æmilius Mamercus, tribunus militum, an. ab vrbe 362. II. tribunus militum, an. ab vrbe 365.

C. Æmilius Paulus, conſul, collega M. Liuij Denteris, anno ab vrbe 452.

C. Antius Vetus, conſul, collega D. Lælij Balbi, anno ab vrbe 748.

C. Antiſtius Vetus, conſul, collega C. Aſinij Pollionis, anno ab vrbe 775.

C. Antiſtius Vetus, conſul, & collega M. Suillij Seruiliani, anno ab vrbe 802.

C. Antonius, conſul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 691.

L. Aquilius Florus conſul, collega L. Cornelij Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Aſinius Gallus, conſul, collega C. Martij Cenſorini, anno ab vrbe 746.

C. Aſinius Pollio, conſul, collega C. Antiſtij Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Aſinius Pollio, conſul, collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attilius Baldus, conſul collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 308. II. conſul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attilius Regulus, conſul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 529.

C. Attilius Regulus Seranus, conſul, collega L. Manlij Volſonis, anno ab vrbe 503.

C. Attilius Seranus, conſul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 648.

C. Attilius Seranus, conſul, collega C. Hoſtilij Mancini, anno ab vrbe 184.

C. Aufidius Victorinus, conſul, collega L. Septimij Seueri Auguſti, anno ab vrbe 952.

C. Aurelius Cotta, conſul, collega P. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 501.

C. Aurelius Cotta, conſul, collega Seruilii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 514.

C. Bebius Pãphilus, Inſubriũ agrũ ingreſſus, cũ toto ferme exercitu circũuentus eſt. Liu. li. 2.

C. Bellicius Torquatus, conſul, collega M. Attilii Glabrionis, anno ab vrbe 876.

C. Cæcilius Metellus, conſul, collega C. Furii Placidi anno ab vrbe 502.

C. Cæcilius Metellus, conſul, collega T. Didii Vinii anno ab vrbe 656.

C. Cæcilius Metellus Caparius, conſul, collega C. Papirii Carbonis, anno ab vrbe 641.

C. Cæcilius Caldus, conſul, collega L. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 660.

C. Cæcilius Ruffus, conſul, collega L. Pomponii Flacci, anno ab vrbe 769.

Calpurnius Piſo, conſul, collega Aug. Poſthumii Albini, anno ab vrbe 574.

C. Caluiſius Sabinus, conſul: collega L. Portii Cenſorini, anno ab vrbe 915. II. conſul, collega L. Paſſieni Ruffi, anno ab vrbe 750.

C. Caluius Sabinus, conſul, collega Cn. Getulici, anno ab vrbe 778.

C. Caninius Gallus, conſul, collega M. Vipſanii Agrippæ, anno ab vrbe 717.

C. Caſſius Varus, conſul, collega M. Licilii Luculli, anno ab vrbe 681.

C. Caſſius, Sirii prætor, anno ſalutis 49.

C. Caſſius Longinus, iuriſconſultus, conſul, collega M. Vinitii Quartini, anno ab vrbe 782.

C. Caſſius Longinus, conſul, collega P. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 583.

C. Caſſius Longinus, conſul, collega Sex. Domitii Caluini, anno ab vrbe 630.

C. Caſſius Longinus, conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 658.

C. Cicéreius, præf. Corſos vicit, pax inde data anno 581. Liu. li. 2. deca. 5.

C. Ciuilius, Albanorũ imperator, an. ab vrb. 82.

C. Claudius Caninius, conſul, collega M. Æmilii Lepidi anno ab vrbe 468.

C. Claudius Cento, conſul, collega M. Sempronii Tuditani, anno ab vrbe 513.

C. Claudius Cinna, conſul, collega C. Fabricii Luſcini, anno ab vrbe 480.

C. Claudius

C.Claudius Marcellus,cõſul,collega L.Æmilij Pauli, anno ab vrbe 704.II. conſul,collega C.Claudij anno ab vrbe 705.

C.Claudius Marcellus,conſul, collega L.Aruntij anno ab vrbe 732.

C.Claudius Nero, conſul, collega M. Liuij Salinatoris,anno ab vrbe 547.

Claudius Pulcher, conſul, collega T. Sempronij Gracchi,anno ab vrbe 577.

C.Claudius Sabinus, conſul, collega P. Valerij Publicolæ,anno ab vrbe 294.

C.Cornelius Coſſus,tribunus militum, anno ab vrbe 355.

C.Cornelius Dolabella,conſul, collega M. Fuluij Nobilioris,anno ab vrbe 595.

C.Cornelius Scipio,conſul, collega A.Attilij Calatini,anno ab vrbe 499.

C Fabius Ambuſtus,tribunus militum,ann. ab vrbe 350.II.tribunus militum, anno ab vrbe 352.III.tribunus militum,anno ab vrbe 355.

C.Fabius Ambuſtus,conſul,collega C.Plautij Proculi,anno ab vrbe 398.

C.Fabius,interrex,anno ab vrbe 401.

C.Fabius Vibulanus Ambuſtus, conſul,collega C.Furij Petilij,anno ab vrbe 344.

C.Fabricius Luſcinus,conſul,collega Q.Æmilij Papi,an.ab vrbe 471.II.conſul,collega eiuſdem Æmilij,anno ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius. Florus libro decimo tertio,III.conſul,collega Claudij Cinnæ,anno ab vrbe 480.

C.Fãnius Domitius cõſul,collega Cn.Domitij Ænobarbi. Allobroges vicit,an.ab vrbe 532.

C.Fannius Strabo,conſul,collega M.Valerij Meſſalæ,anno ab vrbe 593.

C.Fuluius Fimbria,conſul,collega C.M.Nepotis,anno ab vrbe 650.

C.Fonteius Capito, conſul,collega Germanici Cæſaris,anno ab vrbe 764.

C Fuluius Flaccus,conſul,collega P.Scipionis Africani, anno ab vrbe 620.

C. Fundanius, conſul, collega C. Sulpitij Galli,anno ab vrbe 520.

C.Furius,tribunus militum,an.ab vrb.330.

C.Furius Petilius,conſul,collega M.Papyrij Craſſi,anno ab vrbe 314.

C.Furius Placidus, conſul, collega C. Fabij Vibulani Ambuſti,anno ab vrbe 344.

C.Furius Placidus, conſul, collega C.Cæcilij Metelli,anno ab vrbe 502.

C.Fuſius Geminus,conſul,collega C. Rubellij Gemini,anno ab vrbe 781.

C.Gallus,conſul,collega T. Saturnini,anno ab vrbe 950.

C.Genútius Aduentinus,conſul,collega Æmilij Mamerci,anno ab vrbe 393.

C.Genútius Clepſina,collega Q.Fabij Gurgitis,anno ab vrbe 477.

C.Genutius Clepſina,conſul,collega,Cn.Cornelij Laſinæ,anno ab vrbe 483.

C.Genútius Panſa II.tribunus militum, an. ab vrbe 360.

C.Hoſtilius Mancinus conſul,collega C.Attilij Serani,anno ab vrbe 584.

C.Hoſtilius Mancinus,conſul,collega M.Æmilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617.Hic à Numantiis victus, caſtris exutus, ignominioſam cum Numantiis pacem fecit.Florus lib.55. & lib.2.c.18.Eutrop lib 4.

C.Horatius Puluillus,conſul,collega T.Menenij Latini,anno ab vrbe 277.

C. Horatius Puluillus, conſul, collega Qu. Nautij Augurini,anno ab vrbe 297.

Caius Iulius Cæſar, primus omnium annũ ad ſolis curſum accommodauit, vt trecẽtorum ſexaginta quinque dierum eſſet:& intercalario menſe ſublato,vnus dies quarto quoque anno intercalaretur, quem Biſextum vocant.Cauſa autem huius nominis eſt, quòd duobus continuis diebus, bis dicimus Sexto Calendas Martias,duos videlicet dies pro vno computantes. Hic Cæſar plura geſſit prælia,quàm quiſquam recenſere poſſit,cuius geſtorum catalogum vide apud Plutarch.in eius vita.

C.Iulius Tullus, conſul, collega P.Pinarij Ruffi,anno ab vrbe 265.

Iulius Tullus, conſul, collega M. Greganij Macerini,anno ab vrbe 308.II.conſul,& collega L.Virginij Tricoſti,ab vrbe 310.

C.Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 351.

C.Iulius,decemuir,anno ab vrbe 303.

C.Iunio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil,anno ab vrbe 443.

C.Iunius Brutus,cõſul,collega L.Poſthumij Metelli,anno ab vrbe 462.II.conſul,collega P. Cornelij Ruffini,anno ab vrbe 476.

L.Iunius Brutus Bubulcus,cõſul,collega Q. Æmilij Barbulæ,anno ab vrbe 439.II. conſul, collega P. Papyrij curſoris, anno ab vrbe 442. III.conſul,collega Q.Æmilij Barbulæ, ann.ab vrbe 444.dictator,anno ab vrbe 452.

C.Iunius Syllanus,conſul,collega T.Furnij, anno ab vrbe 737.

C.Iunius Syluanus,conſul,collega P. Corn. Dolabellæ,anno ab vrbe 762.

C.Lælius conſul,collega Q.Seruilij Cæpionis,anno ab vrbe 624.

C.Lælius Aphricanus,cõſul,collega L.Cornelij Scipionis Aſiatici,anno ab vrbe 564.

C.Licinius Craſſus,conſul,collega L.Æmilij Pauli,anno ab vrbe 586.

C.Licinius Geta,conſul,collega Q.Maximi Biburni,anno ab vrbe 638.

C. Licinius Stolo Caluius, magiſter equitũ an.ab vrbe 387.tribunus militum anno ab vrbe 388.conſul, collega C. Sulpitij Petici anno ab vrbe 392. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt. Eutrop.lib.2.II. conſul collega e-

iuſdem Sulpitij, anno ab vrbe 195.

C. Licinius Varus, conſul, collega P. Cornelij Lentuli Caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C. Liuius Druſus, conſul, collega P. Scipionis Africani Æmiliani anno ab vrbe 607.

C. Liuius Salinator, conſul, collega M. Valerij Meſſalæ, anno ab vrbe 566.

C. Luctatius Catulus Cæreonius, cõſul, collega A. Poſthumij Albini, anno ab vrbe 511.

C. Luctatius Scæuola, conſul, collega L. Veturij Leuinæ, anno ab vrbe 534.

C. Manlius Capitolinus, magiſter equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetæ ædificata anno ab vrbe 411.

C. Manlius Maximus, conſul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cũ Q. Seruilio Cæpione à Cymbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.

C. Mãlius V. conſul, collega Lucij Furij Medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Veientibus in annos XL. datæ ſunt.

C. Marius Nepos, conſul, collega L. Caſſij Longini, anno ab vrbe 647. Bocchum Maurorũ regem & Iugurtham fudit. Flor. lib. 66. Eutrop. Oroſ. Plutarch. in Marium.

C. Marius Marij filius, cõſul, collega Cn. Papyrij Carbonis, ann. ab vrbe 972. Aduerſus Marium Sylla multis prælijs pugnauit, vicit & occidit. Plutar. in Sylla, & Pompo. Appian. lib. 1. Eutrop lib. 5. Oroſ. li. 5. c. 20. Florus lib. 86.

C. Marius Cenſorinus, conſul, collega C. Aſinij Galli, anno ab vrbe 746.

C. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutrop. libr. 1. Liuius 2. Dionyſ. lib. 7. Appian. li. 2. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit. Romam obſedit, Veturiæ matris & Volumniæ vxoris cum imperio tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C. Martius Figulus, cõſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 592. II. conſul, collega L. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum proſperè primùm, hinc fœliciter aduerſus Dalmatas pugnauit. Flor. in Liui. lib. 47.

C. Marius Rutilius, cõſul, collega Cn. Manlij Capitolini, ann. ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II. conſul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 404. conſul, III. collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 412. Eo tempore pluit lapides, nox interdiu intẽdi viſa eſt, feriarum conſtituendarum gratia. Liuius libro 7. Oroſ. lib. 3. c. 4. Eutropius lib. 2. IIII. cõſul, collega Q. Seruilij Halæ, ann. ab vrbe 414. quo tempore ciues recõciliati ſunt. Lex militaris, ne cuius ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur, lata: alia quoq; plebiſcita dicta fuere. Liuius lib. 7.

C. Martius Rutilius, conſul, collega Q. Fabij Rutiliani, ann. ab vrbe 445.

C. Menenius, dictator, anno ab vrbe 441.

C. Menius Nepos, cõſul, collega L. Furij Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum conſules ceperunt, omne Latium ſubegerunt, triumpharunt, ſtatuæ equeſtres conceſſæ. Liuius, Eutropius lib. 2.

Caio Mecœnati, triennio ſupremo, nullo horæ momento intermiſſus contigit ſomnus. Pli. lib. 7. c. 51.

C. Mutius ciuitatem ab hoſte liberauit, ann. ab vrbe 247.

C. Mutius Scæuola, conſul, collega L. Calphurnij Piſonis, anno ab vrbe 621.

C. Nautius Rutilius, cõſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.

C. Nautius Rutilius, cõſul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. II. cõſul, collega L. Minutij Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos ſuperauit, Eutrop. lib. 1. Liuius lib. 3.

C. Nautius Rutilius, conſul, collega M. Papirij Mugillani, anno ab vrbe 345.

C. Norbanus Balbus, conſul, collega L. Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 671. Hic à Sylla Italiam ingreſſo victus eſt. Flor. lib. 85. Eutrop. lib. 5.

C. Norbanus Flaccus, conſul, collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 716.

C. Norbanus Flaccus, conſul, collega C. Cæſaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C. Norbanus Flaccus, conſul, collega Druſi Cæſaris, anno ab vrbe 767.

C. Papyrius Balbus, cõſul, collega P. Manilij, anno ab vrbe 634.

C. Papyrius Carbo, cõſul, collega C. Cæcilij Metelli Caprarij, ann. ab vrbe 641. A. Cymbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fuſus eſt. Flor. lib. 63.

C. Papyrius Craſſus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C. Papyrius Maſſus, cõſul, collega M. Pomp. Mathonis, anno ab vrbe 523.

C. Petilius Balbus, conſul, collega M. Fabij Ambuſti, anno ab vrbe 396. II. cõſul, collega M. Valerij Coruini, anno ab vrbe 410. III. conſul, collega L. Papyrij Mugillani, ann. ab vrbe 429. Conſulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C. Piſo Vopiſcus, conſul, collega Seruilij Aſtæ, anno ab vrbe 866.

C. Plautius Decianus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.

C. Plautius Proculus, cõſul, collega C. Fabij Ambuſti, anno ab vrbe 398. Magiſter equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruſcos, Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cæcidit, ac triumphum egit.

C. Plau-

C.Plautius, Venox, conſul, collega T.Manlij Torquati, anno ab vrbe 409. II. conſul, collega L.Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 415.

C.Pompeius, Gallus, conſul, collega Q. Verannij anno ab vrbe 801.

C.Pontius Nigrinus, conſul, collega C.Acceroninij, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioſeph. lib. 18. cap. 15.

C.Pontius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Flo. Eutrop. l. 2. anno ab vrbe 461.

C.Popęus Sabinus, conſul, collega Q.Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 761.

C.Popilius Lænas conſul, collega P.Ælij Ligonis, anno ab vrbe 582. II. conſul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 596.

C.Quintius Claudius, conſul, collega L.Genutij Clepſinæ, anno ab vrbe 482.

C. Quintius Flaminius, conſul, collega P. Furij Philonis, anno ab vrbe 531. II. conſul, collega Cn.Seruilij Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Traſimenum lacum occiditur.

C.Quintius Flaminius, conſul, collega M.Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 567.

C. Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore CLXX. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ damnatæ fuerunt.

C.Rubellius Geminus, conſul, collega C.Fuluij Gemini, anno ab vrbe 781.

C.Scribonius Curio, conſul, collega Cn. Octauij, anno ab vrbe 678.

C.Sempronius Blęſus, conſul, collega C.Seruilij Cæpionis, ann. ab vrbe 500. ciuitates quaſdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt: victores Siciliam repetentes circa Palinurum naufragium paſſi ſunt. II. conſul, collega Au.Manlij Attici, anno ab vrbe 509.

C.Sempronius Tuditanus, conſul, collega M. Aquilij, anno ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem geſſit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. lib. 59.

C.Sentius Saturninus, conſul, collega Sp.Lucretij Cinnæ, anno ab vrbe 375.

C. Seruilius Hala Structus, conſul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magiſter equitum, anno ab vrbe 148. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C.Seruilius Portius, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C.Seruilius Priſcus, conſul, collega L.Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 276.

C.Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

C.Seruilius Tucca, conſul, collega L. Cælij Metelli, anno ab vrbe 461

C.Sextilius, tribunus militum, anno ab vrbe 337.

C.Silius, conſul, collega L. Munatij Planci, anno ab vrbe 765.

C.Suetonius Paulinus, conſul, collega L.Teleſſini, anno ab vrbe 818.

C.Sulpitius Galba, conſul, collega D.Hatterij Agrippæ, anno ab vrbe 774.

C.Sulpitius Galba, conſul, collega P.Popilij Lenatis, anno ab vrbe 622.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega C.Fundanij Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit, Florus lib. 46.

C.Sulpitius Longus, conſul, collega P. Ælii Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt, Oroſ. lib. 3. cap. 9. Eutrop. lib. 1.

C.Sulpitius Longus, collega M.Pætilii Libonis, anno ab vrbe 441.

C.Sulpitius Paterculus conſul, collega A.Atilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal ſenior à Romanis victus, & à ſuo exercitu in cruce ſublatus eſt.

C.Sulpitius Peticus, conſul, collega C.Licinii Stolonis Caluii anno ab vrbe 392. II. cõſul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. cõſul, collega M. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricii, contentione de conſulatu, vicerunt patres. IIII. conſul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. V. conſul, collega T. Quintii Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C.Terentius Varro, conſul, collega L.Æmilii Pauli, anno ab vrbe 538.

C.Valerius Flacus, conſul, collega M.Herennii, anno ab vrbe 661.

C.Valerius Potitus, conſul, collega M.Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam ceperunt, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius recuperauit. Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, ann. ab vrbe 340. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C.Valerius Cotta, conſul, collega P.Seruilii Gemini, anno ab vrbe 505.

C.Veturius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

C.Vibius Panſa, conſul, collega A. Hirtii anno ab vrbe 711.

C.Viſpanius Apronianus, conſul, collega L. Fonteii Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agrippinam inceſtu contaminauit, eámque interfici iuſſit: hinc leuitate in alios crimen abſtergere conatus, Sueto. in Nero. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.

Calaba.lores, Africæ oppidum. Procop.

Calaber, Iouis filius, frater Tænari & Cæreſti, Steph.

Calabria, vulgò *Terre de labeur*, & olim magna Græcia, Pythagora philoſophorum primo in-

ſignis inſula, quam veteres Meſapiam à duce Meſapo, Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Eſtque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu diſiungitur. Ouidius libro 3. de Arte,

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τοῦ καλὸς & βρύω, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea ſunt Brunduſium, Hydrus mons, & Salentini campi. Steph. Hæc Strab. lib 6. Meſſapia, & Iapygia, & Calubria, Salentina dicitur parua inſula iuxta Cretam: diſtátque à Calauro Neptuni filio ſtadijs circiter xxx. Steph. Vide Salentini, & infrà Calauria. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli vſui futuros, factum eſt, vt dona Calabri hoſpitis in prouerbium ceſſerint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quàm vſui. In Calabria natus eſt Ennius poëta, Rudiis ignobili oppido: vbi & hortos amœniſſimos poſſedit.

Calabrites, Achaiæ vrbs in Peloponneſo. Laonicus lib. 9.

Calabrus, Calabriæ fluuius. Pauſan.

Calabrya, in Aſia minori locus, ſic dictus à bonæ aquæ ſcaturiginibus. Zonar. Curopalates.

Calachana, Armeniæ minoris regio. Strab.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis vrbs maritima, Ptolem. *Acque dolci* Leandro. *Calora,* Nigro. *S. Marco*, Fazello.

Calacina, regio in Aſſyria. Strab. li. 16. in deſcriptione Aſſyriæ. Calacina, Ptol.

Calacticus ſinus, circa Hiſpaniam Bæticam. Sex. Auienus.

Caladanum, Callaicorum Bracariorum vrbs inter Aſturicam & Bracarum. Ptol. Anton.

Calæ, larum, ciuitas in India.

Calæ, inſula ante Tabrobanam. Ptol.

Calægia, Germaniæ oppidum, Ptolem. quod Petr. Appianus *VVittemberg* interpretatur. In Saxonia ſitum eſt, ad Albimfluuium.

Calæi, inſulæ ſunt in oſtio ſinus Perſici. Arrian. in Periplo.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Steph.

Calagna, Colonia eſt apud Onuphrium ex Frontino.

Calagorina, Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol. Calagoris Straboni eſt. Calaborra eam appellat Varrerius.

Calagorgis, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anton. nonnulli putant Bigerriones eſſe Cæſaris.

Calaguris fibularia, in Hiſpania Vaſconum vrbs eſt. Plin.

Calaguritani, Hiſpaniæ populi, quorum alij Sibulicenſes cognominantur, alij Naſaaci. Pli. lib. 3. cap. 3.

Calagurium, ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc Calaguritani qui eam habitant.

Cálais, Boreæ ex Orythia coniuge filius alatus, qui vnà cũ Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Qua in expeditione cùm à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas vſque inſulas fugaſſent, ab Iride admoniti ſunt, ne Iouis canes vlterius perſequerentur. Inde itaque retrorſum reuerſi, duas illas inſulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuerſione ſua Strophadas appellarunt, cùm antea Plotæ dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι id eſt, præcurſores appellantur. De his Ouid. lib. 6. Metam.

Barbáque dum rutulis aberat ſubnexa capillis,
Implumes Calaiſque puer Zethé que fuerunt.

Calama, Africæ vrbs inter Conſtantinam & Hippon. Oroſ. huius ſæpe meminit D. Auguſt.

Calama, Carmaniæ vicus littori vicinus. Arria.

Calama, vrbs Meſſenæ in Pelopõneſo. Steph. ex Polybio.

Calaméthe, vrbs Libyæ, vel Phœnicũ. Steph.

Calaminæ inſulæ ſitæ ſunt in Torrhebia palude ſeu lacu, quem Nymphæum vocant, appellantúrque Nympharum inſulæ, quæ quia tibiarum cantuin ambitum mouentur, Calaminæ à calamis dictæ ſunt: atque item Saltares, quoniã in ſymphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius ſcribit: tametſi à Calaminis diſtinguere videtur Cælius lib. 9 c. 3.

Calaminæ, inſulæ in Libya, quæ non ventis ſolùm, ſed etiam contis quò libeat pulſæ multorum ciuium Mithridatico bello fuere ſalus. Plin. lib. 2. ca 95.

Calamis, Calamidis, cælator egregius, Plin. li. 34. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.

Calamiſus, Locrorum oppidum. Plin. libr. 4. cap. 3.

Calamoboas, Antipater cognominatus eſt: nã cùm nec vellet nec poſſet congredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, ſemet ad ſcribendum vertit: multóſque libros edidit maledicos, in quibus paſſim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, ſed calamo vociferabatur. Eraſm.

Calamona, Ægypti & Arabiæ oppidum. lib. Notit.

Calamos, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Plin. li. 5. c. 20. vrbs item Phœniciæ. Polyb.

Calano, ciuitas Babyloniæ. Strab.

Calanus, Philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, facta pyra, & aurea lectica ſuperimpoſita, in ea cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus.

pertus. Fertur, cùm Alexander magnus rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſe, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis poſt diebus Alexāder mortuus eſt. Arrianus. Inde quemque ſapiētem Calanon vocāt. Suid. De huius diſputatione & interitu plura vide apud Strabonem lib. 15.

Calani, Indiæ populi, ex quibus oriundos Iudæos tradit Clearchus, apud Euſeb. Præparat. Euan. libr. 9.

Calaos, Aſiæ fluuius, circa Colophonem. Pauſan.

Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ſibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.

Calaris, Sardiniæ primaria ciuitas, in quatuor partes diuiditur. Media, quę fortiſſimo ſepta eſt muro, propriè Calaris, ea quę Oriētem ſpectat, nouum oppidum: ea quę Meridiem & Mediterraneum mare reſpicit, *la Gliapola*, ſeu *la marina*: & quarta, quę ad Occaſum vergit, Stampax nominatur. Suntque hæ tres partes ſuburbia quędam & appendices vrbis Calaritanæ, quæ vulgò *Cagler* dicitur.

Caralis, Hirtio; vel Carallis, vt Ptolemæus habet; Sardiniæ inſulæ littorale oppidum eſt. Calari, vel Caglire hodie. Florus eam vrbem vrbium vocat.

Calaritani, Sardiniæ populi ad meridiem ſiti, à Calari oppido, cuius ſuperiùs mentio facta. Plin. lib. 2. cap. 108.

Calaritanum, Sardiniæ promontorium Africam ſpectans. Plin. lib. 3. c. 7.

Calarna, vrbs Macedoniæ. Steph.

Calarus, inſula, aliàs Alopecia, vel Alopeconneſus, aliàs Calerus ciuitas eſt dicta. Steph.

Calaſaris, pars Ægypti, vnde incolæ Calaſirij, & Calaſiriæ Steph.

Calaſarna, Lucanorum vrbs, nunc *Capana* in Calabria.

Calathe, quam alij Calathuſam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas ſitæ. V. de Calathus. Steph.

Calathe, Ptolemæo eſt Africæ maioris inſula iuxta Numidiam, Gaulos, & Galata Plinij eſſe ſcribit Villanouanus, duas tamen inſulas Plinium his deſignare puto. Vide Gaulos.

Calathion, Laconicæ mons. Pauſan.

Calathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo & Straboni, à calatho ibi inuento. Inde fuit Hiſter poeta, qui de tragœdia inſignem librum condidit.

Calataræ, Bactrianæ populi Ptol.

Calathana, Macedoniæ vicus. Liu.

Calathus, filius Iouis & Antiopes, Homerus.

Calathūſa, inſula eſt inter Cherſoneſum & Samothracem deſerta. Plin. libr. 4. cap. 11. Vide Calathe.

Calathūſa, alia inſula in Ponto. Steph. Arabię deſertæ oppidum. Ptol.

Calātibus, vrbs Libyæ. Steph.

Calatia, Campanię fœlicis oppidum eſt, cuius Cæſar & Silius lib. 8 meminit.

Calatiæ, Italiæ ciuitas prope Caſſinū & Bouillas. Plin. lib. 3. c. 5. Steph. *Gaiazzo* Leandro.

Calatiæ, populi Indiæ. Steph.

Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Steph.

Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. c. 11. quæ antea Acerueтis vocabatur.

Calatum, Albionis inſulæ inter Brigantes oppidum. Ptol.

Calauij, Campana gens, Liu.

Calaurea, ſiue Calaria, inſula in ſinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demoſthenis nobilior. In hac etenim inſula templum erat Neptuni, quò Demoſthenes, audito Archiæ ſatellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri poteſtatem perueniret, hauſto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac inſula Diana ſummis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat Ouid. lib. 7. Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arua.

Plin. lib. 4. c. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoriam. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem feciſſe, & data Delo Calauriam habitaſſe. Vide Calabria.

Calauria, inſula eſt iuxta Cretam à Calauro Neptuni filio denominata. Eſt etiam vrbs Locrorum, in qua Latona maximè colebatur. Vide Ouid. lib. 7. Metam.

Calaurita, vrbs in Peloponneſo. Laonic. li. 9.

Calazophylaces, ſacerdotes erant apud Græcos, qui grandines, cùm inſtarent, ſpecularētur: hi enim agni vel pulli ſacrificio auertere credebantur: ſed ſi agnus vel pullus defuiſſet, digitum graphio ſtylove feriebant: atque inde fuſo ſanguine litabant. Hos Cleon inſtituit, vt videre li. et in Gyraldo lib. de Diis gentium.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. li. 1. Doridis regiunculæ in Aſia minori fluuius, Ptol.

Calbius, fons Lyciæ, quem & Calenum dicunt. Steph.

Calcaria, locus inter Maſſiliā & foſſam Marianam. Item Angliæ oppidum. Anton.

Calce, Campaniæ ciuitas. Strab. lib. 5.

Calcedon, condita anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à poetis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus eſt: & quoniam diuinandi arte plurimùm præſtabat, eius conſilio multa geſta ſunt. Nam cùm in Aulide Græcorum claſſis aduerſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, duodecim paſſeris pullos vnà cum

matre deuorâ at, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortáque deinde ad Troiã peſtilentia, viam monſtrauit, qua Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò vt eius præſidio plerumque defenderetur, præcipuè verò cùm ſuaderet Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolùm in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem incenſus ferebatur. Diruta autem Troia reuerſus cum Amphilocho Amphiarai filio terreſtri itinere Colophonem (quæ vrbs eſt Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarij extra vrbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritia ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quod propoſita ſibi à Mopſo caprifico (vt refert Heſiodus) aut (vt Pherecides mauult) ſiue grauida, coniicere non potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quótve hæc vtero ſuculas gereret: quot tamen Mopſus ſine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgilium 2. Æneid.

Hinc Ithacus magno vatem Calchanta tumultu
Protrahit in medios, &c.

Calciaci, populi ſunt Tacito, vt quidam exiſtimant, qui *Caltiar* Cliuiæ vrbem ex eo faciunt. Tolbiacum alius rectius legit, non Calciaci, apud Tacitum.

Calcioli, Ptolem. Carſeoli, Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, ſoror Abſyrthi & coniux Phryxi, ex quo Cytorum peperit Æetæ regis Colchorum filia. Ouid. in epiſtola Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Calciopéque ſoror.

Calcoſthenes, Plaſtes laudatiſſimus. Plin. lib. 35. cap. 12.

Caldonium, promontorium Indiæ propinquum flumini ſalſo.

Caldius, militari loco dictus eſt Claud. Cæſar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.

Calduba, Turdetanorum in Bætica vrbs.

Caleb, id eſt quaſi cor, aut canis, vel caniſtrũ, filius Iephone. Num. 13. Ioſ. 14. 1. Reg. 25. qui 1. Par. 2 dicitur Calubay, filius Eſron filij Phares filij Iuda.

Cale, vrbs Luſitaniæ, hodie *Buerto*: vrbs item Flaminia & in Gallia, inſulæ etiam maris Ægei. Anton.

Caledonia, Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scoti. m vocant, vaſtiſſimam olim habens ſyluam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro,

Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo. Inde etiam Britanni peculiari epitheto, Caledonij dicuntur à poetis. idem,

Quintus Caledonios Ouidi viſure Britannos.

Caledoniæ Syluæ, cuius Ptolemæus aliíque meminerunt: vix reliquiæ hodie ſuperſunt. Nominis duntaxat veſtigia apud Sterlingium oppidum extant.

Cale Acte, καλὴ ἀκτή, Cretæ vrbs, & magnus vicus. Steph. Eubææ inſulæ oppidum. Ptol. Item Siculorum ad mare Tyrrhenum oppidum. Herodot.

Caleartius, lacus Africæ. Oroſ.

Caledonij, Britanniæ populi, qui montes incolunt aſperos, aquis indigi, & campeſtria deſerta ac paluſtria, ſine ciuitatibus & domibus: agrorum cultu fructibus tantùm & pabulo victitantes. Plura de his vide apud Dionem & Cæl. antiq. lect. lib. 18. cap. 21.

Caledonius Oceanus vocatur à Valerio Flacco (à Caledonia fortè ſilua, quæ huic vicina eſt) qui hodie Scoticus dicitur. Duecaledonius, à Ptolemæo appellatur.

Cale, Cales, ſiue Cales, lium, ſiue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Caſilino, in cuius agro mite & generoſum naſcebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm.

Sed preſſum Calibus ducere Liberum
Si geſtis.

Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Saluſtius captam à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Æneid.

Calecutiani, hodie horrenda adhuc forma diabolum & Satanam colunt & adorant: quippe cui ſingulis diebus gallum gallinaceum offerunt & ſacrificant, quemadmodum olim Ægyptij Anubi & Mercurio factitare ſolebant. Epulas autem regis, priùs quàm ex iis quidquam deguſtet, Bramini (ſic enim eorum ſacrificuli vocantur) ad idôlum Satanæ perferunt, eique offerunt, ac deinceps rex quantum licet excipit, & comedit. Ludouic. Barthem. libr. 2. cap. 12. de Ind.

Calecutę Indicarum ciuitatum præcipua, in continenti ſita, Oliſpone maior, pelago alluitur, vaſta eſt admodum, abſque mœnibus intus pluribus in locis vacat, domus non ſunt contiguæ, inuicem diſtantes plurimùm, lapidibus & calce extructæ, interiores partes ſculptæ, pro imbrice palmis vtuntur, illiſque tegunt ſuas ædes. Fores prægrandes habent, miróque artificio fabrefactas, quas muro cingunt inſtar pomerij. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna & fontes compluſculi, vbi ſæpiùs & quater ferè interdiu lauantur. Rex idolorum latriæ mirè eſt addictus. huic incredibilis ſeruitus exhibetur à ſubditis. Cùm egreditur, carpento ſeu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus compluſculi. Patricij verò & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos & clypeos teretes gerentes, ſagittarij etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex ſic incedens

cedens.tegitur: ad quem propiùs quis non accedit, quàm ad tres aut quatuor paſſus. cùm verò aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundus in ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas eſt. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac ciuitate mercatores, quorũ commercia ſunt aromata omnis generis vndequaque importata: panni ex ſerico omnium generum, & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabrefacta & ſtãnea vaſa plurima: deniq; nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamuſtus in nauigationibus, & Lud. Patricius Romanus. De eadem proximè Munſterus Coſmographiæ libro 2. cuius verba apponemus: Calecuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluũtur pelago: mœnibus haud ambitur: verùm ædium circuitu ſex mille continetur, nõ adhærentibus, vt apud nos, ædificiis, ſed lõgiori ſpatio diſcretis inter ſe ædibus. Qua verò in longitudinem extenditur, millenis patet paſſibus. Domus ſunt ſpectabiles, quippe quæ ſupra equitis altitudinem ab humo non tolluntur. Frondium plerunque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei cauſam afferunt, quòd humo egeſta ad quinos palmos, aqua mox ſcaturire dicitur, ob id nequeunt altiùs fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis ſufficiant. Rex autem Calecutianorum latriæ dæmonum eſt addictus. Habet enim dæmonis imaginem in ſacello ſuo ſedẽtem, diademate redimito eius capite, quod quaterna fulciunt cornua, ore vaſtiſſimo hians, quod dentes præ ſe fert quaternos: naſo eſt deformi, toruis, trucibúſque oculis: vultu minaci: aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes verò gallo haud abſimiles. quod quidem monſtrum ingens & horrendum, qui conſpicantur, pauent continuò. Res eſt ſanè viſu indigniſſima, eadémque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita fabrè factus, vt vndecumque flammeſcere videatur, abſumentibus animas miſerandum in modum flãmis: ac Dæmon dextra animam admouet ori, ſiniſtra autem ex inferiore loco aliam corripit. Singulis itémque diebus mane eorum ſacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idôlum roſacea & huiuſmodi odorifero latice emaculant, ſuffiúntque variis odoramentis procumbentéſque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribulóque accepto adolent largiſſimè thura, tinniente crebrius interea argenteo tintinnabulo: nec priùs rex ſumit cibum, quàm quaterni ſacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porrò, rex pranſurus, humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſtantes ſacerdotes ipſum circumſtant, nuſquam priùs, quàm ad quaternos paſſus accedentes, regis verba ſumma cum reuerentia obſeruantes. vbi verò edere deſierit, ſacerdotes regias reliquias offerunt corniculis auibus depaſcendas, quas aues nefas eſt lædere: & ob eam cauſam tuto volitant quocunque libuerit. Ducturus rex vxorem, prius thorum inire nõ conſueuit, quàm à digniore ſacerdote noua nũpta defloraca fuerit: iſtiúſque ſtupri à rege pretium quingentorum cõſtituitur aureorum. Primùm inſuper locum, poſt regem, tenent ſacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Naëri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patritij. Horũ etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum lanceámque, cùm prodeunt, ferre. Qui deinceps tertię claſſis habentur, hi eius loci ſunt apud eos, cuius apud nos ij qui cerdonicam exercẽt artem, qui quarto, piſcatu victum quæritant: qui quinto ad eos ſpectat piper, vinum, iuglandéſq; colligere. Poſtremi verò ſerunt, & colligũt oryzam, contempti à ſacerdotibus, & Patritiis. Adoraturi ante emerſum ſolem, ſtagno lotionis gratia immergunt: ſicque loti nihil priùs contrectant, quàm domi ſuæ preces ad idôla fuderint. Profecturo ad bellum regi in expeditione ſunt cẽtena peditum millia. nam equitum ibi nullus eſt vſus, præter elephantorum. Qui regem ſequuntur, vitta ſerica, eadémq; coccina caput vinciunt. Prælium inituri enſe obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus vtuntur. Hæc Munſter.

Calégia, Germaniæ vrbs Ptolem. vulgò *Vuittemberg*.

Calem, vrbs inter Olyſiponem & Bracarum, Anton. hodie *Gaia*.

Calem, vrbs Italiæ prope Anconam, Anton. *Caglie*. Simlero.

Calêna, Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia. vulgò *Oxenfort*.

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrob. lib. 1. Priſcis, inquit, temporibus, antequam faſti à Cn. Flauio ſcriba inuitis patribus in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc prouincia delegabatur, vt nouæ Lunæ primum obſeruaret aſpectum, viſúmque regi & ſacrificulo nunciaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata, id eſt, conuocata in Capitolium plebe, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, pronuntiabat, & quintanas quidem quinquies dicto verbo Calo, ſeptimanas repetito ſepties prædicebat: & hunc diem qui ex his diebus qui calarentur primus eſſet, placuit Calendas vocari. Hæc Macrob. Eam autem ob cauſam populo quotnam dies Calendarum eſſent, prædici neceſſe erat, vt ſciret, quinam Nonarum dies eſſet futurus, quò confluere in Vrbem populus ſolebat, vt addiſcerent qui eo

menſe in diuinis humaniſque rebus facto opus eſſet. Calendaris Iuno dicta eſt, quod Calendarum dies ei ſacer eſſet. Macrob.lib.1.cap.14. Idus, inquit, Ioui,dedicatæ Calendæ Iunoni, vnde Laurentes Calendarum Iunonem appellauere.

Caleni agri in Campania ad Maſſicos, dicente Plinio lib.3.Hinc fœlix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt vitiferi colles & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto,atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen.Hinc Setini & Cecubi obtenduntur agri.His iūguntur Falerni,Caleni:deinde conſurgunt Maſſici,&c.

Calentym,Hiſpaniæ vlterioris oppidum,vbi lateres fiunt qui proiecti in aquam natant. Plinius.

Calénum,vrbs Campaniæ 14.paſſuum millibus à Capua diſtans.In cuius agro vinum optimum & dulce naſcitur. In ea aqua eſt quæ vini modo temulentos facit.Plin.lib.2.cap.103. ide Calenum.Horat.

...prelo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς, quod eſt bonum, & οἶνος, vinum. Iuuenalis,

Occurrit matrona potens,quæ more Caleno.

Calenum,oppidum prope Calatias & Bouillas,Plin.lib.3.c.5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam verſus,ad colles in ſiniſtra parte poſitus, à bonitate vini denominatum,bonus καλὸς καὶ πίνω,bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania,à quo Cales populi iuxta Falernos &Maſſicos.Virg.lib.7.Æneid.

Æquora quinque Cales linquunt.

Item Bithyniæ emporium, ad portum Euxinum.Arrian.& fluuius,Euſtath.

Caleſia,vrbs Italiæ.Steph.

Caleſtra,vrbs littoralis Theſſaliæ,iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit. Herodot.lib.7.

Caléte, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſoneſum,Plin.lib.4.c.12.

Calétum,vlterioris Hiſpaniæ ciuitas:vbi antiquitus miri admodum fiebant lateres qui ſiccati non mergebantur in aquam. Erant enim è terra pumicoſa, cùm ſubigi poteſt, vtiliſſima. Plin.35.c.14.

Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit: de quo hunc in modum ſcripſit Plinius lib.28.ca.2.Cùm in Tarpeio,inquit, fodientes(videlicet Romani) delubro fundamenta caput humanum inueniſſent, miſſis ob id à ſenatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Calenus præclarum id fortunatúmque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentauit, ſcipione prius determinata templi imagine,in ſolo ante ſe.Hoc ergo dicitis,Romani,hic templum Iouis optimi Maximi futurum eſt? Hîc caput inuenimus: conſtantiſſima omnium affirmatione tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni à filio præmoniti vati legati Romani reſpondiſſent, Non planè hîc, ſed Romæ inuentum caput dicimus. Iterum id accidiſſe tradunt,cùm in faſtigium eiuſdem delubri præparatæ quadrigæ fictiles in fornace creuiſſent: & iterum ſimili modo retentum eſt augurium. Hæc Plin.

Caleres, Galliæ Belgicæ populi. Strabo ad mare contra Britanniam,ad Sequanæ oſtia pertingere facit. eorum regionem eſſe putat Diuæus, quæ hodie *Le pays de Caulx* vulgò dicitur in Normandiæ ducatu. Caletum autem vrbs à Ptolemæo circa Picardiæ fines. Caleti & Caletes à Geographis confunduntur, quos ſi quis diſtinguere volet, fortè conciliari poterit tanta locorum & populorum diſcrepantia. Normandiæ enim & Picardiæ fines & populi admodum differunt, Geſoriacum nauale vocatur. hodie *Calais*.Plin lib.19.ca.1.Cadurci,Caleti,Ruteni, Bituriges, vltimíque hominum exiſtimati Morini,imò verò Galliæ vniuerſæ vela texunt. Apud hos eſt Icius portus,ex quo breuiſſimus eſt in Britanniam traiectus, cuius frequens eſt mentio in Comm.Cæſ.

Caleti,populi,linea vela texunt. Plinius lib. 19.cap.1.

Caletianus ager,non longè à Volaterranis in Italia.Plinius.

Caletum,ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio redditum ann.Domini 1558. quarto Idus Ianuarij. Portus Icius apud Cæſarem Comm.belli Gall. vulgò *Calais*.

Caleua,Albionis inſulæ vrbs,in Attrebatiis. Ptolem.hodie *VVallingford*.

Calguia,Arabiæ Petreæ vrbs.Ptol.

Cali,Palæſtinæ locus,Ioſ.19.

Calianaſſa,& Calianarea, Nymphæ,quarum altera à bene regendo, altera à viris honeſtandis dicta.

Calicadnus,Ciliciæ flumen.Plinius libro 5. cap.27.

Calicandrum eſt Aſiæ minoris promontoriū, terminus nauigationis poſitus Antiocho Magno ab eis ſuperato.

Calicœni,Macedoniæ populi.Polybius lib.5.

Calidromus,eſt Achaiæ promontorium,longè à ſinu Maliaco.

Calicula,vrbs Hiſpaniæ Bæticæ.Ptolem Calucula Plinio dicta,Oſca M. Nigro. Eſt etiam eiuſdem nominis oppidum in Turdetanis apud Ptol.

Caligij,populi in Arabia.Pli. Vide Calingæ.

Caligula,Caius impera. dictus à caligis quas margaritis refertas primus portauit. Auſon. vel potiùs à caliga militari: qua frequenter in exercitu vtebantur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimū fore crede-

debat

debat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calinda, Lyciæ vrbs, Ptolem. Calymna Straboni, Plinio Calidna.

Calindœa, Mygdonidis in Macedonia vrbs, Indiæ intra Gangem Ptolem.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminas quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. libr 6. & 7. cap. 17. & 19.

Calingij, Arabiæ fælicis, & Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indię promontorium. Pli. li. 6. c. 20.

Caliniparia, Indiæ oppidum Plin. libr. 6. c. 17.

Caliordi, Tauricæ Cherſoneſi populi. Plin.

Calinus, ſtatuarius: Quintilianus.

Calinius Syrius hiſtoricus fuit, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Caliodi, populi in Taurica regione Scythiæ: de quibus Plin. lib. 4. cap. 12.

Calipos, Luſitaniæ fluuius. Ptolem.

Calippia, maris Ægei inſula. Anton.

Caliſia, Germaniæ oppidum. Ptolem.

Caliſſæ, Indiæ populi extra Gangem. Plin.

Callipolis, ſeu Gallipolis, Europæ vrbs eſt ad Helleſpontum, vrbibus Aſiæ oppoſita. Plin. lib. 4. cap. 11.

Caliſto, ûs, vna ex Nymphis celeberrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa Arcadem filium in ſyluis peperit: à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cœlo collocata, maiorem efficit Vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.

Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

Caliſtus, poeta qui heroico carmine ſcripſit Hiſtoriam Iuliani principis.

Caliſthenes, Philoſophus fuit, qui cùm aliquando cum Alexandro liberiùs eſſet locutus, eiuſdem mandato morti adiudicatus eſt: his autem verbis Alexandrum moriens eſt affatus, Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non ſua debes eripere. Si homo, id quod es, te ſemper eſſe cogita.

Caliræ, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Caliur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Calita, i. refugium, ſiue contractio, aut vox declinans, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Callaici, Luſitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quaſi Gallaici, quos vt bellicoſos maximè commendat Strabo lib. 3. Sil. lib. 16. *Exultat ante omnes præpidoq; per aera curſu Callaicus Lampon fugit.* Hodie Galiciæ regnum.

Callantiani, populi, habitantes in ſiniſtris partibus Ponti. Diodor. lib. 19.

Callantis, Siciliæ vrbs. Suidas.

Callas, Eubœæ inſulæ fluuius. Strab. Mauritaniæ item Cæſarienſis locus. Anton.

Callatebum, Aſiæ propriæ vrbs in Caria regione Herodot.

Callatia, vel Callantra, Mœſiæ inferioris oppidum. Ptolem.

Callateria, oppidum eſt Campaniæ, Brunduſium ducens, non procul à Calydio & Beneuento. Strab lib. 5. Geograph.

Callatiæ, Indica gens quæ veſcitur parentibus. Herodot.

Calle vicus, Senonum in Picenis oppidum. Anton. *Caglio*, Leandro.

Calleni, Campaniæ Mediterranei populi. Polyb. lib 3.

Callet, Hiſpaniæ oppidum ſtipendiarium, non liberum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Calliæ, vrbs vna ex tribus Ætolicæ. Item parua regio prope Talantum. Steph.

Calliarus, vrbs Locrorum, à Calliaro Odædoci & Laomones filio. Strabo lib. 9. dicta, quod bene aretur & colatur. Steph.

Callias, Athenienſ. Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Scœnion, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias Laccoplutꝰ cognominatus, dux Atheniēſium nobilis, contra Artaxerxē miſſus. Suid.

Callias, Methymnęus, grammaticus, quē Strabo dicit Alpheū Sapphóque poetas enarraſſe.

Callias, Arcadiæ oppidum. Pauſan. & fontis nomen apud Suidam.

Callica, Bithyniæ mediterranea vrbs. Ptol.

Callicaris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Callichorus, Paphlagoniæ fluuius. Ammian. & Plin. Item puteus in Attica. Pauſan.

Callicles, Statuarius nobilis, cuius meminit Plin. libr. 34. capit. 8. Alterius Calliclis meminit Quint. lib. 1. cap. 16.

Callicolona, Homero locus Troadis circa Simoenta fluuium, quem Strabo dicit diſtare Ilio 40. ſtadiis.

Callicrates artifex ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent. Plin.

Callicratides, Methymnam vi cepit: ad Arginuſas Peloponnenſes victi, fuſi, fugatíque ſunt, cecidit Callicratides, Xeno. lib. 1.

Callidromus, mons iuxta Thermopylas. Pli.

Calliſæ, vrbs in Samio. Liu.

Calliga, Indiæ intra Gangem oppidum. Pto.

Calligeris, Indiæ contra Gangem vrbs. Caſtaldus eam *Cananor* appellat.

Callimachus, Poeta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Grecos princeps. Scripſit opus inſigne de origine & cauſis ſacrorum, quæ αἴτια inſcripſit, argumento non diſſimile ab eo, quod in Faſtis Ouid. tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib. 10.

Si non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Aitia Callimachi.

Callimachus,hiſtoricus Ægyptius,filius Batti & Meſatimæ, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum,omne poëmatis genus attigit. Conſcripſit in aduerſarium poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliáque complura. Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos. Lampadem Palladi dicauit,in qua oleum nullo pacto abſumebatur.

Callimachus, alter ſculptor, κακιζότεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpellatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitiorémque diſciplinâ reduxit. τήκειν enim liquefacere, conflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforauit, minutatimque tractauit. Pauſ.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo quàm plurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet,ſtetit rectus. Plut. in Paral.

Callimedes, Athenienſium Imperator. Diodorus Siculus.

Callinicum, Perſarum oppidum in Euphratis ripa. Procop. & Oſrhœnæ regionis. lib. Notit. Meſopotamiæ item. Marcel.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: ſcripſit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam. Suidas.

Callinicus, ſacrum genus Herculi dicatum. Cœl. lib. 5 c 4.

Callinous, fuit primus orator & inuentor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Callinuſa, promontorium Cypri. Ptol.

Calliope, vna Muſarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomen habens, καλὸν enim bonum eſt, ὤψ, vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea, Virg. 4. Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Ouid. 5. Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ cùm capitale eſſe fœminis ſciret Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico fefellit habitu. Sed cùm id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quòd patrem & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata verò in reliquum lex eſt, vti in certamen nulli prodirent gymnaſtæ. Pauſanias. Cœli. lib. 14. cap. 5.

Callipia, fons eſt Epheſiorum. Plinius libr. 1. cap. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europææ populi ad Hypanim fluuium. Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callipides, Græcus fuit tragœdorum hiſtrio, qui in ea re ſibi placebat plurimum: vnde cùm Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutauit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens: arbitratus fore, vt à rege comiter exciperetur. at is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, Non admodum, inquit, noſſe me videris, ô Rex, nec qui ſim, inaudiuiſſe. Reſpondens Ageſilaus, An non, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, conſul, collega Ardarubij, anno ab vrbe 1200.

Callipos philoſophus, qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dinomachus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, à Caligula ædificata, à quo nomen ſumpſit, hoc eſt, Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum eſt Lampſaci trans Cherſoneſum in littore ſitum. Item Tripolis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ. Steph. Vide Strongile.

Callipolis, inſula maris Ægei, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxus appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

Callipolis, vrbs Apuliæ, ſita in extremo promontorio longè in mare procurrenti, ſed arctiſſimo Iſthmo, adeo vt in aliqua parte vix curribus peruius ſit. Munita eſt & rupibus ſepta: à continenti vnicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt municiſſimum, A. Galateus.

Callippus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis, quòd tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callippus, oppidi nomen ad pontum Euxinum in Europa. Iornand.

Callipygos, Venus dicta eſt à pulchris clunibus, nam cum duæ quædam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantia contendiſſent, tandémque placuiſſet rem adoleſcentis cuiuſdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inſpecta, natu maiori palmam indixiſſet, eámque coniugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callypigæ templum conſtruerent, Palæph. lib. 2.

Callirrhoe, fons in agro Attico nouem habens fiſtulas: vnde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abiiciunt, Statius 12. Theb.

Et quos Callirrhoë nouies errantibus vndis
Implicat.

Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoe prædicatur.

Callirrhoe, fons in Palæſtina calidus, ac morbis ſa-

bis ſanandis ſaluberrimus, in quo Herodes morbo horribili ac prorſus deſperato, & cœlitus immiſſo laborans, perperam ſe ipſum lauit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumaniter perpetrata. itémque prope hunc fontem ſita eſt huius nominis ciuitas, quæ quondam Lece vocabatur. Ioſeph. 17. lib. c. 8. Antiq. Iud.

Callirrhoe, filia Lyci, hominis ſanguinarij, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, qué Troia redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plut. lib. 3.

Callirrhoe, Phoci Bœotij filia, quæ corporis forma & pudicitiæ gloria inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicauit. Hanc triginta numero ex vniuerſa Bœotia, genere & opibus primarij iuuenes ſummo quiſque ſtudio in vxorem expetiſſe dicuntur. Cæterum pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota pro craſtinando conſultò fruſtrare videbatur: quamobrem proci, conſpiratione cõflata, Phocum interfecerunt. Hac re palàm facta, Callirrhoe clàm aufugiens, tandiu delituiſſe fertur, quoad celebre per vniuerſam Bœotiã aduenisſet feſtum, quod παμβοιωτίαν illi vocãt. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta, obſeruato tépore, ſupplex in Palladis conſediſſe dicitur ara, palámque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandámque ſui parentis cædem indicauit: nomináque ſingulorum maximo recenſuit eiulatu. Bœotij autem, quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius dignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, vt ab illis meritas exigerent pœnas, diligentiùs inquirere cœperunt. Hac illi re percepta, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarũ, Coroniæq; interſtitio erat, celeri fuga peruenisſe dicuntur. Expoſtulantibus auté illos poſtea Bœotiis, & vt ſibi dederétur, ſummo contédentibus ſtudio, cùm oppidani obaudirent, eóſque reddere nollent, comparato ex ſingulis ciuitatibus delectorum exercitu, illorũ fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidúmque vi captum funditus euerterunt. Procos quidem illos, in poteſtatem redactos, maxima extructa pyra, ſimul omnes in ignem cõiectos, combuſſerunt. Ferunt quinetiam nocte, quæ illum, in quo hæc geſta ſunt, præceſſit diem, crebras ex vicino Heliconis iugo auditas has fuiſſe voces cuiuſdam, Adſum, Adſum, fortiter inclamantis: procóſque illos tali oſtento perterritos, voces eas interfecti à ſe Phoci eſſe ſibi benè cognitas conſtanter affirmaſſe. Leonic. Tom. lib. 2. c. 9. ex Plutarcho.

Callirrhoe, palus Meſopotamiæ ad Antiochiam vrbem. Steph.

Calliſta, inſula maris Ægæi, vna Sporadum, alio nomine Thera appellata. Plin. lib. 4. c. 12.

Calliſthe. Vide Thera.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexãdro Magno familiaris ex condiſciplinatu, accitúſq; ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius Aſiatica. Ariſtot. Huic nocuit immodica libertas, grauitáſq; inuiſa regi. nunquã enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palàm dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniurationis cõſcium eſſe criminatus, eum truncatis membris abſciſſiſq; auribus ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in cauea clauſum circumferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriam Philoſophorum, ſecundus à Xenophonte, ſcripſit. Senec. Trogus lib. 4. Plutarch. in Alexandro.

Calliſto, vide Caliſto.

Calliſtratia, Galatiæ oppidum. Ptol. hodie Caſtellas.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis.

Calliſtratus, nomen ſtatuarij cuiuſdam. Pli. lib. 24. cap. 8.

Calliſtus II. Pontifex 193. regnauit annis v. menſibus x. anno 1119.

Calliſthus III. Pontifex 211. regnauit annis III. menſibus III. anno 1455.

Calliſtus xv. Romanorum epiſcopus, regnauit annis v. anno 219.

Calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volaterr.

Calliteræ Macedoniæ oppidum in Biſaltia regione. Ptol.

Callixenus, ſtatuarius nobilis fuit, qui Olympiade centeſima quinquageſima quinta, quo tempore illorum arx reuixit, cùm antea aliquando ceſſaſſet, floruit. Plin. 34. c. 8.

Callo Ioannes, Conſtantinopolitanus impe-rator, imperauit annis xxv.

Callocerus, in Cypro res nouas molitus eſt, & oppreſſus.

Callona, Leſbi inſulæ vrbs opulentiſſima. Laonic. lib. 10.

Calyrias, Tyrantis filius, in agris primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

Calœnum, vide Calenthum & Caleni.

Calon, ſtatuarius, Quint. cap. 10. lib. 12. & Pli. lib. 34. cap. 8.

Calonis, Ant. vbi legio IX. Ducatus Geldriæ vrbs primaria. hodie *Gelre*, Siml.

Calos limis, id eſt bonus portus Scythiæ Europææ. Portus eſt in Euxino ſuper Tauricos, Pompon. lib. 2.

Calones, Militũ ſerui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quas Græci κᾶλα vocant. Feſtus

At Seruio Calones dicuntur, qui millitibus ligna portant & impedimenta Σκευοφόροι. Horat. *Hunc peruinxerunt Calones atque Caballi.* Liu.3.belli Punici, impedimenta ſubſequi iuſſit Calones, lixaſque & inualidos milites vallum ferre. Quidam tamen Calones à calando deriuant, quod ad miniſterium aduocarentur: alij à Calendis, quod Calendarum die cibaria pro toto menſe caperent.

Calor, Italiæ fluuius prope Beneuentum, teſte Liuio & Vibio Sequeſtri, hodie vſque Pugna dicitur, inquit P. Diaconus. Alor lego apud Appianum in Annibalicis. Item libro ſecundo Ciuilium.

Calpas, portus à Plinio nominatur in Bithynia. Eius etiam meminit Xenophon, Calpen portum nominans, ſicut inter Byzantium & Heracleam, medio itinere. Ptolemæus & Strabo hoc tractu Calpam fluuium habent. Portus Zagari interpretatur à Pineto in ſuo Plinio Gallico: fluuius Mengtelienſibus Carrathaſſan vocari ſcribit Theuet. vide Bithynia.

Caloſtomum, Plin. commemoratur inter Danubij fluuij oſtia. Vide Borcoſtoma.

Calpe, mons in extremis Hiſpaniæ finibus ad fretum Gaditanum Gibraltar, Cluſio & Aretio Gebel Tarif (i. mons Tarif) Arabis, vt Beuterus tradit, ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abilam, extremum Mauritaniæ montem, forma & magnitudine non diſſimilem: qui duo montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent. Sub hoc nomine ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poetis appellatur. Auſonius,

Condiderat iam Solis equos Tarteßia Calpe.

Calpe, Europæ mons. Plin. Vide Abila.

Calpe, Hiſpaniæ oppidum, ad fretum Gaditanum antiquitus Heraclea dictum, vt author eſt Timoſthenes apud Strabonem.

Calpétus Syluius IX. Latinorum rex.

Calphi, nomen viri. 1. Mach. 11.

Calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexus ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeóque ſe moleſtam iudicibus præbuit, vt occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnia, quónam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerit, vide dictionem Marius.

Calphurnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolani, anno ab vrbe 863.

Calphurnius Beſtia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduerſus Iugurtham malè geſſit. huic à M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas dormientes interemiſſet, Plin. lib. 27. cap. 2.

Calphurnius Craſſus, patricio genere ortus, in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, vt municiſſimum caſtellum nomine Garætium diriperet, miſſus eſt: vbi in hoſtium poteſtatem redactus, Saturnio immolandum deſtinatur. Byſaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris à ſe proditi victorem fecit: Calphurnio autem retrò abeunte, puella ſibi ferro iugulum tranſuerberauit. Plut. in Paral.

Calpurniana, Turdulorum in Bætica vrbs. Ptolem.

Caltioriſſa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Calucones, Rhętiæ populi. Ptol.

Caluba, i. Caninus, aut caniſtrum meum, ſiue totus ipſe in me, filius Eſron filij Phares 1. Para. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calcula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ ex ſtipendiariis. Plin. lib. 3. cap. 1. vulgo *Cabra.*

Caluiſiana, Siciliæ vrbs. Anton.

Caluinus Tullus, conſul, collega Palmæ, an. ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomenſis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræ motu erutæ ſunt.

Calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam, Ptol.

Calupena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

Calus, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

Caluſium, Tyrrheniæ oppidum. Diod. libro 14.

Caluus, antiquus quidam poeta, cuius meminit Horat. 1. ſerm. 10. Satyr.

Nil præter Caluum & doctus cantare Catullum.

is erat & æqualis Catulli & amicus: nam ad eum 14. epigrammate,

Ni te plus oculis meis amarem,
Iucundißime Calue.

Calybe, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 17. Eam Philippus Amynthæ filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandam conſtituit.

Calycádnus, Caliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonum promontorium. Strab. li. 14. Item fluuius Iſauriæ. Steph. & fons in Calabria. Pauſan.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brunduſium ducens. Strab. lib. 5.

Calydna, inſula, quā quidam vnam eſſe cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum conſtituit, alij prope Ceam.

Calydna, Cariæ oppidum. Plin. libro 5. capite 17.

Calydna, inſula vna è Sporadibus. Plin. 4. ca 12. Steph.

Calydna, inſula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cęli. Dicitur etiam Calydnus. Stephan. Vide Calymna & Tenedus.

Calydon, Ætolorum ciuitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neßi

Eue-

Euenis Calydona ſecat.

Calydonia, Græciæ regio, quæ olim Æolis dicebatur. Thucyd. lib. 3.

Calydonia, ſylua à Calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipſi poetæ Calydonium aprum vocant.

Calydonia, ſylua in Britannia, à qua ſæui leones emittebantur. Luc. lib. 16.

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Neſſo.

Stephano Ætoliæ oppidum eſt, à Calydone Endymionis aut Ætoli filio. Mart.

Nuda Calydonio ſic viſcera præbuit vrſo.

Idem,

Quinte Calydonios Ouidi viſure Britannos.

Silius lib. 3.

Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouidius,

Plangunt ſe matres Calydonidas.

Calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in Epiſtolis.

Calymna, Steph. inſula quam Scepſius in plurali Calymnas vocat, alij Calymniam, vnde Calymniates. Vide Calynda.

Calynda, Cariæ vrbs. Stepha. circa quem tractum Calyndici montes, Herodoto.

Calypſo, Nympha Oceani & Thetyos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius,

Ah quoties illum doluit properare Calypſo!

De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt alijs placet, in mari Africo. Plin. lib 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi VII. annis detentus eſt: licet Ouid. lib. 4. de Ponto ſex tantùm dicat:

An graue ſex annis pulchram vouiſſe Calypſo,
Æquoreamq; fuit? &c.

Calypſonis inſulam iuxta Puteolos deſcribit Philoſtratus lib. 8. de vita Apollonij.

Calypſus, inſula maris Ionij, ante ora Lacinij promontorij. Ab Homero creditur Ogygia appellata, vt Plinius tradit. Calypſon inſulam habent Bethicus & Oroſius contra Syrtim maiorem.

Calytis, vrbs Syriæ. Steph.

Camacæ, aliàs Camæ, populi inter Scythicas gentes, Plin. lib. 6. cap. 17.

Camane, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Chaul* nonnullis.

Camaui, Germaniæ populi. Ptolem.

Camantium, vna ex ſeptem vrbibus Aſiæ minoris, quas Cyrus familiari ſuo Pytarcho largitus eſt. Athenæus.

Camalodunum, Britanniæ vrbs. Plinius libro ſecundo, cap. 75.

Camara, Indiæ intra Gangem emporium ſupra promontorium Cory. Arrian. in Periplo.

Camâra, vrbs Cretæ inſulæ. Ptol. Lato priùs dicta. Steph.

Camaracum, vide Cameracum.

Camarata, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Anton.

Camari, inſula Arabiæ fœlicis. Plin. Camateni, inſulæ. Steph.

Camaria, vrbs Italica ab Albanis condita. Vide Camerinum.

Camarica, Ptolemæo, Cantabrorum vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarina, Italiæ ciuitas, Strab. lib. 6.

Camarina, ſiue Camerina, palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis: cuius aquæ cùm fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne ipſis Camarinam exſiccari: quibus ab Appolline reſpõſum eſt, Camarinam non eſſe mouendam. Neglecto tamen oraculo ſiccauerũt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod eſt, Sibi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Æneid.

--Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul, campiq; Geloi.

Camarinum, vrbs Vmbrorum, Ptol. hodie Camerinum. vide Camerinum & Camaria.

Camatullici, Galliæ Narbonenſis populi Plinio.

Cambádes, vnum ex cognominibus Tauri montis.

Cambála, Cambalorum Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, vbi auri metalla effodiuntur. Strab. lib. 11.

Cambalidus, Perſidis mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cambate, Galliæ Belgicæ locus, circa Burgundiæ comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica, Appian.

Camberichum, vnum oſtiorum Gangis fluminis. Ptol.

Cambetis, ab Antonio poſt Auguſtam Rauracorum proximo loco ponitur. Germanis *Caemps* nominatur, B. Rhenano teſte.

Cambetum, Lubenorum ciuitas in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol.

Cambiſtholi, Indiæ populi, circa Indum fluuium, vbi Hidroates fluuius cum Gange aquas ſuas confundit. Arrian. in Indicis.

Cambodônum, Vindeliciæ vrbs, Ptolem. hodie Monachum: vulgo *Munchen*.

Cambiſena, Armeniæ regio. Strabo libro decimo ſecundo.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, vt nocte quadam vxorem quoque abſumpſerit: cúmque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet iugulauit. Xantus apud Cęl. author eſt.

Camboleċti, populi Galliæ Narbonenſis, Plin.

lib 3.cap.4.& lib.4.cap.6.

Cambori cum, Angliæ vrbem habet Antoninus, quam Cambridge eſſe putat Talbotus.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambre, cuius Iuuenalis meminit, vicū Cāpaniæ eſſe in Italia ad montis Gauri radicem, eúmque hodie Campana vulgò dici docet Ioānes Scoppa in ſuis collectaneis. Iuuen. Sat. 7.

Occidit miſeros Cambre repetita magiſtros.

Etſi nonnulli Crambe legunt hoc loco: ſed Pōticus Virunius putat Britanniç inſulæ regionē eſſe, quæ vulgò Zambre adhuc nominatur. Vide Britannicæ.

Cambria, ſiue VVallia, Britanniæ tertia pars eſt, quæ à Lhœgria (ſeu Anglia) Sabrina & Dea fluminib. ſeparatur: omni alia parte ex Oceano Verginio, ſiue hybernico cingitur. Nomen habet à Cambro tertio Bruti filio. Hanc incolæ Cymbri, Angli verò VValliam, ſiue VValles vocāt. Hæc ſola pars Britannicæ inſulæ ſuis antiquiſſimis incolis gaudet, vt qui veri & gneſij Britanni ſunt, auitáque Britannica lingua vtūtur, & Anglici ſermonis (ex Saxonica aliíſque linguis conflati) prorſus ignari. Hanc Cābriam hodie in tres regiones diuidūt: in Venedotiam nempe, Pouiſiam & Debenharthiam, ſub Venedotia etiam Mona inſula, à veteribus celebrata, & pro antiqua Druidum ſede cognita comprehenditur. Incolæ, Anglos victu & veſtitu imitantur, & cùm ſint laboris impatientes, atque nimium de nobilitatis genere gloriantes, Regis & nobilium famulitio potiùs, quàm manuariis artibus ſeipſos dedunt. Nuper tamen vrbes habitare, litteris, præcipuè Iuri ciuili operam dare, artes liberales & mechanicas diſcere, mercaturam exercere, terram optimè colere, reliquáque munia publica obire non ſecus ac Angli ſolent. Cambria ab Anglis vi occupata, Anglyſei dici cœpit, id eſt, Anglorum inſula. Cedit hæc, ex veteri inſtituto, filio primogenito regis Angliæ, ei ſcilicet qui regi in imperio ſucceſſurus eſt: dicitúrque à primo natiuitatis die, princeps VValliæ.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

Cambûſis, Æthiopiæ vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cābunij, montes in Macedonia ſunt Liuio, quos ab incolis Voluſtana appellari ſcribit. Vide Canaluuij.

Cambus, fluuius, cuius Eginarthus meminit, Lazio Auſtriæ fluuius eſt, in Danubium ſe exonerans, Camb dictus vulgò.

Cambyſes, Perſarū & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Ægyptum adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis cæterorúmq; deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitū miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leuiſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodot. lib. 2. Trogus Pompeius. Seneca lib. 7. Lucan. lib. 7.

Cambyſes, fluuius in Caucaſis montibus, ortus ſupra Armeniam maiorem, Septentrionem verſus, per Iberos & Albanos defluens. Plin. lib. 6. cap. 13.

Cambyſes, nomen fluuij in Hyrcania, qui nō procul à mari cum Cyro flumine iunctus, in Hyrcanium ſinum effluit. Mela libro tertio, capite quinto.

Cambyſes & Xerxes, regiones Perſicæ, Stephanus.

Cambyſſeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Cambiſu, oppidum fuit inter Nelos & Marchadas, deductis eò ægris exercitus regis Perſarum Cambyſis. Plin. lib. 5. c. 29.

Camechia, Albaniæ oppidum, Ptol.

Camela, Manichæorum metropolis. Cedren.

Camelani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis vicini. Plin. libr. 3. cap. 14.

Camelidæ inſulę duæ in ora Ioniæ regionis, Plin. lib. 5. cap. 31.

Camelitæ, populi in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diuerſoria habent partim ciſternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo libro Geograph. 16.

Camelobosci, Carmaniæ populi. Ptol.

Camelócomi, populi Arabiæ. Steph.

Caimenta, Cypri promontorium ſpectans ſolem occiduum.

Cameracum, vrbs Belgicæ Galliæ, ad Picardiæ fines, vulgò *Cambray*.

Camerinus, conſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerina, nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs pręclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armanda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide Camerte.

Camerinum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quæ & Camerina & Cameria. Vide Cameria & Camaria.

Camerinus, poëta, cuius meminit Ouid. libr. 4. de Ponto, eleg. 16.

Camérium, Italiæ oppidum, iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. cap. 5.

Camerôpis, ciuitas Indiæ. Strab.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis montibus: à quo Camertes, eiuſdem incolæ.

Camertes, Volſcentis filius, partium Turni fautor in Æneam, ditiſſimus fuit. Virgil. lib. 10.

Camertes, Italiæ populi, in regione ſexta Amerinis vicini. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 14.

Carmeſene, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

Cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, cōſors

Iani qui cum illo bonam Italiæ partem Tyberi vicinam poſſedit, potentia ita participata, vt regio Cameſene, oppidum Ianiculum vocaretur. Perottus.

Cameſus, Thraciæ vrbs. Phauor. Lexicon.

Camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dędali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycē vocat, Steph. Fluuius item, Agrigentinos diuidēs.

Camigara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Camiletæ, populi iuxta Scenas vrbem, vltra Euphratem, Strabo.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Camillæ filia, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tātopere profecit, vt ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tādem cùm Turno aduerſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta: vt latiùs deſcribit Virg. 11. Æneidos,

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metabus cùm excederet vrbe
Infantem fugiens media inter prælia belli
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocauit
Nomine Caſmillæ mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercurius Hetruſca lingua, Camillus dicitur, quaſi deorum miniſter. Plutarchus in Num. refert Græcos ſcriptores, Mercurium ab obſequio Camillum appellaſſe, ſicut puer qui in Iouis templo miniſtrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt, cum crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet, & prædam inique diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones vrbem diripuiſſent, ipſúmque Capitolium arctiſſima premerent obſidione, abſens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriámque in libertatem vindicauit. Poſt hæc populum Romanum Veios migrare volentem, elegantiſſima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudéſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus valetudinem excuſauit; aliúmque ſibi ſubrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Auienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virgil. 6. Æneid.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Camina, inſula maris Ægei. Plin.

Caminos, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia ſuſceperat. Homerus in Catalogo nauium. Ab hac inſula Camiræus dictus eſt Iupiter, quod in ea templum haberet extructum in vertice mōtis Achabyri, vnde tota Creta conſpici poterat. Palæph. libro 1. Strab. Stephan. Vide HIERAPYTNA.

Camiſena, Parthiæ regio. Strabo li. 11. Eidem lib. 12. eſt Armeniæ minoris regio, & in ea vrbs Camiſa.

Camma, nobilis quædam fœmina è Galatia oriunda, viri ſui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more eſſet, vt qui ineunt ſponſalia, vir ſcilicet & vxor, de eodem poculo bibant, diſſimulato dolore, ſponſalia cum eo inire finxit, venenatúmque poculum illi propinauit: quo hauſto Sinorix & ipſa leto, quod virum vlta eſſet, mortem obiuere. Alexand. ab Alexand. libro 2. capit. 5. ex Plutarcho.

Cammania, pars Theſprotiæ (quæ Ceſtrinea poſtea dicta, ex qua Cadmus fluuius Ceſtrinus) condita à Ceſtrino Heleni Priamide filio. Steph.

Camœnæ, eædem quæ Muſæ, Iouis & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe, quæ poſtea abiecto r vel ſ, Camœnæ ſunt appellatæ. Virg. 3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ:

Legitur & Camœna ſing. num. Perſius Sat. 5.

Tibi nunc hortante Camœna,
Excutienda damus præcordia.

Camolodunum, vide Camulodunum. Eſt Antonino Angliæ vrbs, eadem eſt cum Camudolano, quam Ptolemæus in Trinobantibus ponit. Dion eam Camulodunum & Cunobellini regiam vocat: Camulodunum, Colonia apud Tacitum eſt. Sed Camalodunum per a in ſecunda legit Lipſius, fretus antiqua inſcriptione, in qua hæc eadem quoque Victricenſis colonia appellatur. hanc hodie Colcheſtre nuncupari ex Humfredo aliíſque perſuadeor. Calmulodunum aliud habet Ptolem. apud Brigantes, hoc Plinius Camalodunum dicit, addítque à Mona Britanniæ inſula abeſſe circiter ducentis millibus.

Camon, nomen loci. Iudicum 10.

Campánia, regio Italiæ fertiliſſima, in qua ſummum eſt Liberi patris (vt venuſtè à Plinio dictum eſt) & Cereris certamen: ſic dicta, quòd campeſtris ſit. hodie *Terra di Lauoro.* Iuuenalis,

Prouida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliáſque complures. Hinc Campanus, Virg. 10. Æneid.

Et Capys, hinc nomen Campanæ, dicitur vrbi.

Horatius 1. Serm.

Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campæ, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia oppidum. Ptolem.

Campaſpe, Alexandri magni ex concubinis præcipuè dilecta, quam cum nudam pingi ob admirationem formæ ab Apelle iuſſiſſet, eúmque tum pari captum amore ſenſiſſet, illi eam dono dedit. Magnus animo maior imperio ſui, nec minor hoc facto, quã victoria aliqua. Quippe ſe vicit, nec torum tantùm ſuum, ſed etiam affectum donauit artifici. Plin. lib. 36. c. 10.

Campidona, vrbs Germaniæ in Algoia, vulgo *Kempten.*

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib 4. cap. 9.

Campus lapideus, Galliæ Narbonenſis campus eſt, centenûm ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus qui ſinguli manum impleãt, pleniſſimus, ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur vbertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſaliſque vis magna. Iſte Campus Saxoſus Plin. dicitur. Strabo ipſum inter Maſſiliam, & Rhodani conſtituit oſtium. Campum Lapidarium habent Solinus & Marcian. ſed eum in Liguria ponunt. Littus Lapideum à Mela dicitur. Liguriæ fines olim Maſſiliam vſque extenſos fuiſſe, ex Trogo Pomp. liquet, vbi ſcribit Maſſiliam inter Ligures & Gallos conditam. Maſſilienſes etiam in Liguria Sempron. locat, húncque Campum Lamonem à Lamone Herculis filio vocari: hodie *La Cran* & Melamb rium vocari ſcribit Marius Niger: ſed ventum pro campo accipiunt. Vniuerſa circumiacens ora, ventis expoſita eſt. Validiſſimè autem Melambarij venti procellis infeſtatur: quo ſaxa ipſa volui trahuntur, hominéſque ex curribus excuti, & vi ventorum armis veſtibúſque nudari. Huius rei originem ad huiuſmodi referunt fabulam: Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitę diſcrimen veniſſet, Iouem patrem oraſſe, vt ſibi tela miniſtraret, ſtatimque imbrem lapideum ea in loca decidiſſe, quo gigantes fuerunt interempti, Strabo. lib. 4.

Campi Diomedis, in Apulia ſiti: eſt & regio quæ Diomedi ceſſit in Apuliæ diuiſione.

Campi, Italiæ oppidum, prope Rauennam, vbi quotannis forum conficitur. Strabo lib. 5.

Campi Macri, Lõbardiæ Ciſpadanæ locus, vbi ſolemnis conuentus habebatur. *Valle de Montiron e* Leandro.

Campi Tiberiani, inter Romam & Tibur. Bron.

Campona, Pannoniæ inferioris vrbs, Anton.

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib. 4. ca. 19.

Campſa, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Campſani, Africæ propriæ populi, Ptolem.

Campſeonyſis, flumen in Themiſcyræna regione, prope Herniochos populos, Plin. libr. 6. cap. 4.

Campſiani, Germaniæ populi, indigentia laborantes, Strabo lib. 7.

Campus piorum, locus celebris in Sicilia iuxta Catanam, quod ibi duo iuuenes ſublatos parentes euexerunt inter Aetnæ flammas, intacti ab igne. Solin.

Camuriſarbum, Ponti Cappadocici vrbs. Pt.

Camus, Syriæ Cœles ciuitas. Polyb.

Cana, thuriferæ regionis portus in Arabia felice. Plin. lib. 6. ca. 23. vicus item Arabiæ, Ioſeph. belli Iud. lib. 1. capit. 4. item locus in Cœleſyria. Ioſeph. lib. 15. Antiq. cap. 6.

Camuel, i. ſurrexit Deus, vel ſuſcitauit, aut confirmauit eum Deus: filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum. Gen. 22. 1. Par. 27. Filius item Sephtan. Num. 34.

Camulodunum, Angliæ oppidum, ſeu colonia, apud Tacitum. Hanc hodie *Colceſtre* appellari ſcribit Humfredus.

Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum conſurgens, Adramyttenum ſinum efficit, cuius par eſt Eleiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 14. Lat. zelus vel æmulatio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio, vel nidus, aut arundo. Eſt etiam Cana minor in tribu Zabulon, vbi Ieſus Chriſtus primum ſignum edidit, aquam in vinum commutans, Ioannis 1. & 4.

Cananæus, ſic vocabatur Simon, qui fuit vnus ex duodecim Apoſtolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Canaan, ſed ex Cana vico Galilææ, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.

Canaan, nomen filij Cam, filij Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananææ.

Canaan, Palæſtinæ gens, quam Suidas Chethæos vocat. vide Palæſtina.

Canaca, Turdetanorũ in Hiſpania vrbs. Pto.

Canace, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre cõcumbens, ex eo cõcepit, peperitq́; filiũ, quem cùm per nutricẽ exponi curaret, infœlix ſe ſuo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorũ amorẽ incẽſus, infantẽ canib. lacerandũ proiici iuſſit, miſitq́; per ſatellitem filię gladium, vt eo pro meritis vteretur: verum quid illa fecerit, nõ ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollini Delphici ſacerdos. Ouid. in Epiſtolis.

Canache, Ouid. 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis: quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς hoc eſt, à clamore & ſtrepitu impoſitũ videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum ſitum in agro Canæo.

Canæ

Canæ, oppidum Eubœæ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ,vrbs Tigridis fluuij, vnde Cinæus Iupiter nominatus non ſolùm à Cinæ, ſed etiam à Canæ,Steph.

Canæ,oppidum Æolidis regionis.Plin.libr.5. capit.10.

Canagora,Indię intra Gangem vrbs.Ptolem. *Ganaga* Caſtaldo,*Cangigu* Mercatori.

Canaius,amnis Æolidis.Plin.5.c.30.

Canan,dicta eſt Arabia à Cam,qui in ea conſedit,à qua Cananæi.Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quia princeps eius,& conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Cananæa,Syriæ regio,à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur,inhabitans,à ſe Canaam nuncupauit.

Cananitis,itidis,regio.

Canar, promontorium in Mauritania Tingitana.Anton.

Canária,inſula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: ſic dicta à magnorum canum multitudine ingenti: Plin. libr.6. capit.31. Hodie omnes illæ inſulæ quas veteres Fortunatas dixerunt,vno nomine Canariæ dicuntur,quarum nobiliſſima eſt Palma, (vel Madera)præſtantiſſimo ſaccharo, quod Maderanum vocatur, inſignis.

Canarij,populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quod victus canis his promiſcuus ſit,Plin.lib.5.ca.1.

Canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Plin.lib.5.c.27.

Canaſida, Carmaniæ vrbs littoris. Arrian. in Indicis.

Canaluuij,montes in Macedonia ſunt. Ptol. Cambunij à Liuio dicuntur, addítque eoſdem ab incolis Voluſtana appellari. Candauiæ mõtes ſunt apud Plinium & Strab.habet & Cæſar Candauiam regionem.

Canaſtræum.Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu,Plin.lib.4.c.10.

Canaſtrum, promontorium proximum Pallenæ vel Thraciæ.Steph.

Canath,id eſt,emptio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio,nomen vrbis in tribu Manaſſe,quæ & Nobe dicitur. Num.32.

Cánatha, oppidum in Decapolitana regione quæ Syriæ iungitur.Plin.lib.5.cap.18.Mediæ vrbs. Ptolem.& alia vrbs ad Boſtram Arabiæ ſita,Steph.

Canathra,inſula ante Taprobanam.Ptol.

Canathus,fons iuxta Naupliam,in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur:quod mulieres Argiuæ credentes,id factitabant.Pauſ.in Corinth.

Canárius,mons eſt excelſus citerioris Hiſpaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) eſt lacus profunditatis imperſcrutabilis, colore niger,in cuius fundum ſi quis lapidem aut durum aliquid iecerit,confeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtoriæ, eiúſque in abdito ſpecu palatium eſſe dæmonibus. Bocat.

Canauna,regio Arabiæ felicis. Plin.

Cancer poetæ tragici nomen.

Cancer,cri,vnum eſt ex duodecim Zodiaci ſignis, à quadam cancri piſcis ſimilitudine ita dictum, eo quòd Sol menſe Iunio ſignum hoc perambulans,paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum,qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immiſſus fuit: qui cùm pedem eius momordiſſet, ab Hercule occiſus & à Iunone inter ſydera collocatus eſt.Virgilius Ecloga 1.

Æthiopum verſemus oues ſub ſidere Cancri.

Canclei,Arabiæ populi.Plinius libro 5. capite 10.

Candace, Heb.& Syr.poſſeſſio munda vel puriſſima, nomen commune omnibus reginis Æthiopum.Act.8.

Candace,Æthiopum regina tempore Auguſti,maximi animi mulier, tantíque in ſuos meriti,vt omnes deinceps Æthiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ.Plinius libro 6.capite 29.

Candace, alio nomine Iudith, Caxumæ metropolis totius Æthiopiæ nata, primùm crucifixi, Dei veri filij,idem in Æthiopia diſſeminauit, primúmque ibi ædificauit eccleſiam, quæ etiam hodie ſtat, nomine Sanctæ Mariæ Syon.

Candacia, promontorium in Coo inſula. Strabo libr.14.

Candali,Indiæ intra Gangem populi.Ptolemæus.

Candania,mons eſt Epiri à Dyrrachio diſtans 88.mil.paſſuum.

Candanum, Iazygum Metanaſtarum vrbs. Ptolem.

Candára,vrbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gangris diſtans,& Tharba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum eſt.Steph.

Candaria,promontorium eſt in Coo inſula Strabo lib.14.

Candáſa,Caſtellum Cariæ,Steph.

Candauia,mons Epiri,Illyriam à Macedonia diuidens. Lucan.lib.6.

Diuia qua vaſtos aperit Candauia ſaltus,&c.

Candauia,mons in Macedonia. Plinius lib 4. cap.23.

Candáuia,mons Illyrici,Macedoniam,Illyricúmque diſterminans.Strabo lib.7.

Candáules, IIII. Lydorum rex anno ab vrbe trigeſimonono,occiſus à Gyge iuſſu reginæ, eò quòd nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet,& ſic vxore & regno potitus eſt,anno ab vrbe 69.Herodotus libr.1.Iuſt.libr.1.

Candax, cis, nomen reginæ Æthiopum. Iuuenalis, *Candacis Æthiopum dicant arcana.*

Candebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua naſcitur Belus amnis. Plin. libro 36. cap. 26.

Candei, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod ſerpentibus veſci ſint ſoliti. Plinius lib. 6. cap. 29. & Pompo. Mela lib. 3.

Candia, olim Creta, inſula maris mediterranei, maior eſt Cypro, minor autem Sicilia & Sardinia: quibus ſolis in toto mari mediterraneo cedit, interim nobilitate & fertilitate par omnibus. Olim centum vrbibus claram fuiſſe priſci ſcriptores tradunt: earum circiter quadraginta Plinij ætas nouit: hodie verò, Bellonio authore, tres tantùm alicuius nominis habet, quę ſunt, Candia Venetorum colonia, vnde Inſulæ nomen, Canea, & Rhetimo. Ambitus inſulæ quingentorum viginti millium paſſuum eſt. Vbique montoſa, óbque id incolæ admodum venationibus addicti. Nullus inibi nauigabilis fluuius. Sed neque noxium animal gignit. Maluaticum vinum, quod inde per omnes ferè orbis partes auehitur, hanc inſulam nobilem reddit. Cupreſſorum arborum ad naues fabricandas hîc maxima copia, hodie Venetis paret. Ioui olim conſecrata eſt, quod eum hîc natum, alitúmque credidit antiquitas. Strabo. Dom. Niger, Vadianus, Zieglerus, Bordonius & Bellonius eam deſcripſerunt.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium. Plin. libr. 5. cap. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grandes ſinus efficiunt. Pompo. Mela lib. 1. Vadianus.

Candidus, conſul, collega Vvidij Quadrati, anno ab vrbe 837.

Candiope, Oenopionis filia & Orionis, ſoror Theodotioni, quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum ſuſcepit, quod cùm Oenopion reſciuiſſet, indignatus filium exulatum abire iuſſit: qui oraculo eductus, verſus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Candiperna, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptolem.

Candollica, vrbs Germaniæ in Noricis, hodie *S. Veit* Simlero, cui eadem eſt cum Candalicæ Antonini, & Canabiaca. lib. Notit.

Candorum, Germaniæ oppidum. Ptolem.

Candrogari, Æthiopię ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Candybo, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Oenium nemus. Plinius libro 5. capite 74. Steph. à Candido Deucalionis filio dictum ſcribit.

Candya, Mediæ regionis vrbs. Ptolem.

Cane, mons & ciuitas, & ſtagnum.

Cane, promontorium Æolidis, olim Ægeates. Steph.

Canea, Cretæ inſulæ oppidum, à Genuenſibus captum, ſpoliatum atque dirutum. Blond.

Canelate, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptol. *Scala di Canello*, Leandro.

Caneſtrinum, locus in Palæſtina. Tyrius lib. 4. ca. 7.

Canganorum, promontorium Albionis inſulæ, verſus occidentem. Ptolem. *Lheyn* Camdeno. *Gogerth* hodie Humfr. Lhuydo.

Canethum, Eubœæ inſulæ locus, poſtea intra muros Chalcidis receptus. Strab. Mons item in Bœotia. Apollon.

Canebium, vrbs Carię, Cyon pòſt appellata. Steph.

Canentelum, Ptol. eſt Galliæ Aquitanicæ fluuius. Carantonus Auſonij videtur, fortè hodie Charente.

Canens, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tyberis, vbi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit, Ouid. 14. Metamor.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem ritè Canentem
Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia, vnguentaria fuit Neapolitana, in quam, tanquam in veneficam, ſæpè inuehitur Horatius. Vide CRATIDIA.

Canindana, Iſauriæ vicus, Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum, obiit. Cic. ſeptem enim horarum conſul fuit, in quem iactatum eſt illud ſcomma: Cic. Mira fuit Caninij conſulis vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non vidit.

C. Caninius alter, eques Ro. cùm in Siciliam otiandi cauſa veniſſet, hortóſque à Pithio argentario dolo emiſſet inſtructos, piſcibus & piſcatoribus de induſtria poſitis: poſtera die quum ad eoſdem ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi piſces neque piſcatores reperit. Cic. libr. 3. Offic.

Canis, ſydus eſt cœleſte, oriés XVIII. Cal. Auguſti occidens autem, ſed non totum, poſt dies quadraginta: quod dierum ſpatium, Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio cœli centro cum Sole coniunctum æſtum conduplicat. Vnde & nomen inuenit quòd nimio calore mordere quodammodo videatur, vnde Æſtiferum canem appellat Virgilius 2. Georg. Poetæ fabulantur, canem hûc Europæ cuſtodem fuiſſe, à Ioue illi appoſitum, fideliſque miniſterij gratia in cœlum tranſlatũ. Alij Orionis canem fuiſſe volunt, vnà cum hero inter ſydera collocatum. Hyginus de ſignis cœleſtibus.

Canicula, ſtella eſt lucida in ore canis, quæ quod Canem diem vnum, noctémque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies dicti ſunt, quibus hæc ſtella in medio cœli centro ſita, & cum Sole coniuncta, æſtum duplicat. Fabulantur poetæ canem hunc fuiſſe Erigones quę cùm & Icariam à paſtoribus occiſum, & filiam herilem laqueo vitam finiuiſſe videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vnà cùm Erigone in cęlum tranſtulit.

Caniſtius, curſor Lacedęmonius fuit, qui vno die M.CC. ſtadia cucurrit. Plin.

Caninefates, populi Batauis finitimi, & eandem inſulam incolentes, qui origine & virtute linguę partes Batauis numero ſuperantur. Cornelius Tacitus, *Le pays de Gorckum en Hollande.*

Canini Campi, Rhetorũ ſunt apud Marcell. *Graupundtner*, Germanicè, *Griſoni* Italicè vocantur, teſte Schudo, voces tres idem ſignificantes. Vide RHAETI.

Canipſa, Arabiæ felicis vrbs, Ptolem.

Canis, Arabiæ felicis fluuius. Ptol.

Cánius, vel canis, poeta fuit temporibus Martialis, eíque familiaris, natura ita hilaris, vt ſemper rideret. Martialis libro I. Epigramm. ad Maximum.

Canna, Æolidis oppidum, Mela. Liconiæ in Cappadocia ciuitas, Ptolem. vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam, Antoninus. Cæne Promontorium vocat Ptolem. Canæ Plin. & Strabo qui hoc tractu ſic quoque promontorium ſiue mōtem appellat, qui & Æga vocatur, à quo mare Ægeum nomen habet. vide Strabonem lib. 13.

Cannaba, Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs, Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oroſ. libro 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufidio fluuio, circa quem Annibal Paulum Æmilium & Terentium Varronem conſules ingenti clade ſuperauit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in ſignum victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Luc. lib. 7.

---Non illum Pœnus humator
Conſulis, & Libyca ſuccenſa lampade Cannæ
Compellunt hominem ritus vt ſeruet in hoſtes.

Cannenſes, Italiæ populi, Corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cannemiſates, populi ſunt inſulani, Batauis finitimi. Plin. lib. 4. c. 5.

Canogiza, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Canonium, Angliæ oppidum. Anton. *Canonden* in Eſſexia Camdeno.

Canôbus, nauium Menelai gubernator, qui tempore Menelaus ipſe in Ægyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus, & Canobita, Quintiliano lib. 1. Non verò Canopus & Canopita. Tacit. lib. 2. Hiſtor. Vide Canopus.

Canonor, vrbs Indiæ pulcherrimarum rerum præſtantia celeberrima. Ibi Luſitaniæ rex munitiſſimam habet arcem. Vrbis rex idola colit cum ſubditis, qui Solem, Lunam, vaccáſq; adorant. Portum vrbs habet vbi conuehuntur equi Perſæ: ſed immania ſunt horum vectigalia. Ager eſt aromatum, maximè verò gingiberis feraciſſimus. Oſorius, hiſt. Indic.

Canópicum, Zeugitanę regionis quę propriè Africa & minor Africa dicitur, oppidum eſt Pli. libr. 6. cap. 4.

Canópicum, Nili fluminis oſtium. Strabo lib. vlt. Pli. lib. 5. c. 10. Ammianus libr. 22. Pomponius lib. 1. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Ægypti, diſtans ab Alexandria cxx. ſtad. ex qua ortum ferunt Claudianum poetam: dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi ſepulto. Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in eiúſque memoriam vrbem condidit, relictis ab iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15.

---Sed luxuria quantum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Item Virg. 4. Georg.

Nam quia Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Canopus item, Deus fuit Ægyptiorũ, de quo his verbis ſcripſit Ruf. lib. 11. ca. 26. Hiſt. eccleſ. Iam verò (inquit) Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſet? Vbi prætextu ſacerdotalium literarum (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) magicæ artis erat penè publica ſchola: quem locum, velut fontem quendam, atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, vt multò ibi maior celebritas, quàm apud Alexandriam haberetur. Sed de huius quoque monſtri errore, cuiuſmodi originem tradunt, abſurdum non erit, paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos ignem, deum ſuum, circunferentes, cum omnium prouinciarum diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe deus ab omnibus crederetur. Reliquarum prouinciarum dij, æris, aut auri, argentíque, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubio corrumperetur. Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audiſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitauit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, vndique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac

purior redditur. Horum ille vnam cera foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aqua repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptauit. Adſunt poſt hæc Chaldæi: itur in conflictum: circa hydriam ignis accenditur: cera, qua foramina fuerant obturata, reſoluitur: ſudante hydria ignis extinguitur Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Vnde ipſum Canopi ſimulachrum pedibus perexiguis, attracto collo, & quaſi ſugillato ventre tumido, in modum hydriæ cum dorſo æqualiter tereti formatur. Ex hac perſuaſione velut deus victor omnium celebratur. Nunc verò aduentante ſacerdote Dei Theophilo, nullus profuit ſudor, nec ceris fraus obtecta ſubuenit: vaſtata ſunt omnia, atque ad ſolum deducta. Hæc Rufinus.

Canôpus, ſideris nomen. Plin. lib. 6. cap. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ. Canôpo proximum eſt extremum Nili oſtium Aphricam dirimens ab Ægypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo ſuprà.

Canopus, item parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum vocant, obuia, Menelai gubernator. canobus ibi fortè moriens nomen inſulę, illa oſtio dedit. Pomponius Mela. Proinde cùm à Canobo dicta ſit, ideo b littera ſcriptum aliquando vocabulum, teſte Quintiliano lib. 1. ca. 9 Cànopi porrò his verbis meminit Tacitus libr. 2. hiſtoriarum, Condidere (inquit) id Spartani, ob ſepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempeſtate Menelaus Græciam petens, diuerſum ad mare terramque Libyam delatus eſt.

Canopium, oppidum ciuium Romanorum, in Africa propria, Plin.

Canopitanum, oppidum liberum Zeugitanę regionis, ſiue Africæ minoris, Plinius libr. 5. c. 4. Vide CANOPICVM.

Canouaci, Scotiæ olim populi, qui hodie Lenoſiam, Argadiam & Lornam habitant, Humf. Lhuydus, vereor ne pro Canouaci, Carnonacæ legendum ſit. horum enim Ptolem. hoc tractu meminit.

Cantaitæ, Arabiæ populi. Arrian. in Periplo.

Canta, vrbs Hiſpaniæ in Cantabris. Iſid.

Cantabra, fluuius in Indum erumpens, cum tribus aliis quos ſecum trahit fluuius, Plin. li. 6. cap. 20.

Cantabri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullámque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes: quorum regio cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital. 2.

Cantaber ante omneis hyemiſque, aeſtúſque famiſque
Inuictus.

Et mox:

Nec vitam ſine Marte pati: quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum viuere paci.

Steph. Strabo lib. 3. Plin. lib. 25. ca. 8. ab Auguſto vict. Horat. 2. Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.

Hodie Gaſcones, item Vaſcones appellantur. Aliis *Guipuſcoa*, aliis *Biſcaia*.

Cãtabriæ, lacus, in quo fulmen decidit, repertique fuêre duodecim ſecures. Suet. in Galba.

Cantánus, vrbs Cretæ, Steph.

Cantarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cántharolethros, locus paruus in Thracia, in quo ſcarabei omnes intereunt, ὄλεθρος enim pernicies, Cantharus autem, ſcarabeus. Plutarch.

Cantharium, promontorium in Samo inſula, ſtadiis octoginta à Dracono eiuſdem inſulæ promontorio diſtans, qui traiectus minimus eſt intermediorum, Strabo lib. 14.

Cántharus, ſignum in cœlo tribus ſtellis cõſtans in Aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

Cantharus, nomen impoſtoris & malefici apud Athenienſes, de quo extat prouerb. Cantharo aſtutior.

Canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius, mons eſt in Sabinis. Varro.

Canthi, ſinus ad oſtia Indi fluminis Ptolem.

Canthus, Abanthis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Lybia periiſſe. Flaccus autem in Aea.

Cántia, regio Britanniæ inſulæ, vbi ciuitas eſt Cantuaria.

Cantiáni, populi, qui aduerſus Angliæ regem ſeditionem mouerunt.

Cantiœbis, vrbs Germaniæ, Ptol. hodie Amberga. vulgò *Amberg*.

Cantium, Britanniæ inſulæ promontorium Orientale, Straboni & Ἀκάντιον, Ptolemæo. Hodie Kent vocatur totus illius promontorij tractus, ipſum autem promontorium puto hodie Northforland appellari. Maritima eius pars verſus Orientem Littus Saxonicum poſtea dicta fuit in lib. Notitiarum.

Cantium, eſt regio in Anglia ad mare in angulo imi minoríſque lateris ex tribus eius inſulæ lateribus contra Galliam, quò ferè omnes Galliæ naues appellunt, & ad orientem ſolem ſpectat. Ex omnibus autem Anglicis longę ſunt humaniſſimi qui Cantium incolunt, quæ regio eſt maritima omnis, neque multum à Gallica differunt conſuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerant, quibus Cæſar quicquid in annos ſingulos vectigalis populo Romano Anglia penderet, conſtituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici

rici Regis, vectigalis Romano Pontifici facta eſt. Quæſtórque à Romano Pontifice in Angliam mittitur, qui cenſum annuum exigat, non diſſentiente rege. In Cantio ciuitas eſt metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Epiſcopos Angliæ ſibi ſuffraganeos: eius Archiepiſcopus legatus natus eſt: ſimiliter & Eboracenſis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles ſolùm habebat) duo tantùm ſubſunt ſuffraganei, quòd omnes epiſcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiſcopum, illi ſubiicerentur.

Canturiani, populi in Mauritania. Ammia. Marcell.

Canizacium vrbs in Perſamenia. Cedren.

Canuccis, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Canuchia, fluuius eſt nauigabilis, in Gangem influens. Plin. lib. 6. c. 18.

C. Canuleius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus eſſent communia, & alter conſul, de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canuſium, Apulorum Dauniorum oppidum Ptolemæo, ad Aufidum fluuium, Plinio & Pōponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander: cui quo minùs aſſentiar, faciunt Liuius, Strabo, Plinius, qui vtriuſque meminêre. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico viginti quinque ſtadiis. Canuſium etiam rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo Canuſina dicitur: ex qua qui veſtes geſtabant, Canuſinati dicebantur, Martial. lib. 9.

Vt Canuſinatus noſtro Syrus aſſerere ſudet.

Plinius lib. 3. c. 11. Strabo lib. 6.

Canûtus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canûtus, II. Anglorum rex XVII. regnauit annis II.

Canûtus Dacus XVI. anno ſalutis 1017. imperium totius inſulæ acquiſiuit, regnauit annis XX. Polydor. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Canuſium, Stephan maxima vrbium Italicarum. Gentile, Canuſius, Canuſites, vel Canuſinus.

Canytis, vrbs Syriæ. Stephan.

Capæ, vrbs Helleſponti. Stephan.

Capæus, fluuius in ſuperficie frigidus, infrà calidus. Antigonus in Mirabilib.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum ſcalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, Capaneum, cùm deorum contemptor eſſet, à Ioue fulmine eſſe percuſſum. Vegetius li. 4. de re militari: Qui ſcalis (inquit) in obſidione vrbium vtuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouid. lib. 4. Triſtium,

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Luſitaniæ vrbs.

Caparcelis, Armeniæ minoris oppidum in præfectura Lauinianenſi. Ptol.

Caparatæa, Samariæ vicus, Iuſtino & Euſebio, vnde Menandrum quendam Simonis Magi diſcipulum oriundum tradunt.

Caparnaum, fons iuxta Gennaſar lacum, quē nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Ioſeph. belli Iud. lib. 3. ca. 12.

Caparorſa, Iudææ vrbs Ptol.

Cápaſa, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Capaſtite, Aſiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. ca. 9

Cape, Ptolemæo Africæ Propriæ vrbs ad Syrtim minorem ſita. Caps vocat Caſtaldus, Thacape habent hoc loco Latina Ptolem. exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum oppidum. Strabo libro 7. *Cappaſtein & Captenberg* Lazio.

Capellatium, Alemaniæ regionis nomen. Amm. Marcel. hodie *Pfaltz* vel *Pfaltzgraffſchaft* vulgo. Lat. Palatinatus. B. Rhenan. Munſtero tractus quà itur Francfurto Heidelbergam. vulgo *Bergſtraß*.

Capêna, oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Cluſinis vicini, Plin. lib. 3. cap. 5.

Capéna, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta eſt, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquæ ductu. Iuuen.

Subſtituit ad veteres arcus, madidámque Capenam.

Dicta etiam eſt Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi ſolent: hodie portam S. Sebaſtiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Cariæ vrbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. Capus vocatur, qui etiam eſt Aſiæ minori fl.

Caper, nomen proprium Grammatici.

Caper, vel Caprus, Aſſyriæ fluuius. Ptolem.

Caperſana, locus circa Zeugma Syriæ. Amm. Marcell.

Capertini agri, circa Maſſiliam. Iuſtin.

Caperturi, Comagenæ in Syria vrbs. Anton.

Capeti, arx circa Azan Curopalates.

Capetrum, caſtellum circa radices montium circa Theodoſiopolin Cedren.

Capeus, felicis Arabiæ ſinus, Plin.

Capetus, Albæ rex, Capios filius, & Tiberini pa-

ter.Ouid.lib.14.Metamorph.

Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat.lib.3.Vide THEODOSIA.

Cáphara, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ioſue 18. Videtur eadē quæ & Caphira dicitur.

Caphareûs, mons altiſſimus Eubœæ Helleſpontum verſus, impetuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœæ rex, mortem filij Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus eſt. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, vt locus ſi tem portus haberet, quo cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Virgil. libr.11.

Sydus & Euboicæ cautes vltorq; Caphareus.

Vnde & Caphareum mare dictum eſt.

Caphareûm, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontoria tria. Plin. libro 1. cap.12.

Capharnaum, (Capernaum) iuxta ſtagnum Genezareth etiam hodie oppidulū in Galilæa gentium ſitum in finibus Zabulon & Nepthali, Matth.4.Luc.4.in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, Matth.8. In hac CHRISTVS verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata eſt. Matth. 9.& 11.Egeſippo 3.ca.26.eſt fons in regione Genezaris, Capernaum nomine.

Capharſalama, vrbs quæ Antipatrida, 1.Machab.8.

Caphartobas, Idumææ vicus. Ioſeph. belli Iu. libr.5.cap.4.Caphas, Libyæ interioris mons. Ptolem.

Caphareus, Euboicæ inſulæ promontorium. Ptolem.

Caphereûs.Vide CAPHAREVS.

Capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum & Samothracen ſunt, numeratur, Plin.lib.4.ca.12.

Caphetetha, muri Hieroſolymitani pars. 1. Machab.12.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum, Ioſ.9.Eadem videtur eſſe quæ & Caphara dicitur.

Caphrena, oppidum.Plin.lib.6.cap.26. Dicta eſt in Zeugmate Apamia, ex qua Orientem petentes excipit oppidum Caphrena munitū, &c.

Caphthorim, i.ſphæra, ſiue poma, aut vola, vel palma, turturum vel exploratorum, populi qui Cappadoces dicuntur.Geneſ.10.

Caphyia, vrbs Arcadiæ, à Capy, patre Anchiſæ, vel à Cepheo, Steph.

Capidaua, Myſiæ inferioris vrbs, ad Danubium, Anton.

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. 3.cap.20.

Capina, Arabiæ felicis inſula in Indico mari. Plinius.

Capionis turris, in Hiſpania eſt ad Bœtim fluuium ſita, in petra quam circumcirca pelagus alluit. Ea, ſicut Pharus, mirum in modum ad nauigantium ſalutem ædificata eſt. Nam cùm eiectus ab amne limus vadum reddat profundum, & latentibus ſub aqua ſaxis locus ipſe promineat, conſpicuo aliquo opus habebat ſigno, Strabo lib.3.

Capis, Colonia Italica, Frontin.

Capiſa, Paropaniſi oppidum.Ptolem.

Capiſſenæ, Aſiæ populi, Capiſſam vrbem habent, quam diruit Cyrus, Plin.lib.6.c.33.

Capitalia, mons Indicorum altiſſimus. Plin. lib.6.cap.20.

Capitina, Siciliæ vrbs.Cic.in Verrem.

Capito, VIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 165.

Capito, Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum vertit ſermonem. Scripſit res Lyciæ & Pamphilæ Volater.lib.14.

Capitolias, cauæ Syriæ vrbs. Ptolem.

Capitolinus, cognomen M.Manlij, qui ob tyrannidem affectatam de ſaxo Tarpeio deiectus eſt. Item, alterius, qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitolinus, conſul, collega Aureliani Auguſti, anno ab vrbe 1026.

Capitólium, prægrandis arx Romæ, in mõte Saturnio ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis à Tarquinio Superbo extructa. Plin.lib.3.cap.5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent: antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia Virgine veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. libro 6.

Ille triumphata Capitolia ad alta Corintho: &c.

Capitolinus, Iouis cognomē, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum: deinde à Tarqu. Superbo. Cęterùm non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonans, nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Auguſtus, quòd liberatus fuiſſet periculo, cùm in expeditione Cantabrica, per nocturnum iter lecticam eius fulgur perſtrinxiſſet, ſeruúmque aurigam exanimaſſet, Sueton. in Auguſto.

Capiton, latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacaſſet, pertæſus vitæ, in ſolitudinem ſe cõtulit, vbi annis 50. durauit in quodam ſpecu.

Capitulum, Italiæ vrbs propter Bouillas & calatias.

Capituria, Thraciæ oppidum. Procop.

Capnobatæ, populi qui Myſi dicuntur. Strab. lib.7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle verò & lacte & caſeo veſci. Quúmque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam deicolæ & Dapnodicæ, id eſt, fumi conſcenſores, nominantur.

Capor-

Caportes, Marmaricæ locus. Anton.

Capotana, Aſiæ vrbs. Ptolem.

Capote, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinus Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit Plin.5.c.24.

Cappadocia, Aſiæ regio, quam Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit, & Plinius libr.6.ca.1. 2.& 3. Hodie Almaſia eſt Iacobo Caſtaldo, quæ & aliis Leucoſyria dicitur. Strabo tradit Cappadociam in duas Satrapias à Perſis diuiſam, in eam quam propriè Cappadociam, & Cappadociam ad Taurum: item Magnam cognominarunt, & alteram, quam Pontum & Cappadociã Ponticam dixère. Hæc Pontica eodem auctore ſub Archelao rege, in quinque præfecturas diſtincta fuit, in Lauinaſenam nempe, Sarguſenã, Saraucenam, Cammanenam, & Morimenam. In totidem quoque Strabo diuidit eam quam Magnam dixit, ſcilicet in Melitenam, Cataoniam, Ciliciam, Tyanitim, & Iſauritim. Cappadociæ regionis iungit Plinius lib.6.cap.3 Gazazenam & Colopenam, liber Notitiarum habet Honoriadem Cappadociæ regiunculam: huius mentio etiam fit in nouellis Iuſtiniani. Appianus de bellis Syriacis nominat quoque Cappadociam Seleucidem à Seleuco rege ſic cognominatam.

Cappadocia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtraſque Armenias, Comagenémque tangens, dextro multis Aſiæ populis circumfuſa ad Tauri iuga & ſolis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam eſſe ſcribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, antè Leucoſyria vocata.

Cappadócia, Stephano regio Ciciliæ, Sinope vſque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniã diſterminat. Herodotus à Cappadóco quodam conditam ſcribit. Diuidebatur olim non in primam & ſecundam, vt nunc (inquit Stephanus) ſed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur Steph.

Cappadox, amnis in Cappadocia. Plin.

Cappagum, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus. Plin.lib.3.c.1.

Cappareæ, locus Syriæ in Cyrrheſtica regione. Anton.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduerſus Gordianum duxit, eum vicit, cecidit Gordiani filius. Herod.libr.7.

Capra, ſignum cæleſte. Hæc vt poetis placet, Amaltheæ capra fuit: cuius lacte educatus eſt Iupiter, quare poſtea rerum potitus, inter aſtra eam collocauit. Cæl. lib.11.ca.2. Decimo Calen. Ianuar. ſi Capra occidit mane, tempeſtatem ſignificat.

Capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ facetè Capra dicta eſt, quod Thaſij cuiuſdam Cauponam facientis [illegible] deglutiſſet, tanquam germina hœdis in paſtum obiici ſolita, quæ thallo; Græci vocant. Cæl.lib.8.

Capraria, inſula in mari Tuſco ſeu Liguſtico capris abundans, quam Græci Ægilon dicunt: Solinus c.9. & Plin.lib.3.c.6.

Capraria, Plinio vna ex fortunatis inſulis, quam Niger putat Caſperiam καςπεϱίαν. Ptolemæi eſſe, & eandem Forte ventura interpretatur, vide Pullariæ.

Caprarienſes, populi & montes Mauritaniæ. Am. Marcell.

Capras, locus in Tuſcia, vbi Totilas interemptus eſt. Procop. libro 3. hodie *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ oppidum Anton. hodie *Tartaſia* G. Barrio.

Capraſia, Padi fluminis oſtium. Plinius libro 3.cap.16.

Caprea, inſula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plin.lib.3.ca.6. Suet.in Tiberio.

Capreæ, inſula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo millia paſſuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRILNE.

Capreæ palus, ad quam Romulus euanuit, Plutarch. & Cicero.

Capretæ, Aſiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco rege. Plin.libr.5, cap.30.

Capria, lacus in deſcriptione Pamphyliæ, Strab.lib.14.

Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam, Diodor. in fragmentis.

Capricornus, decimum eſt Zodiaci ſignum, quod ſol ingrediens, ſolſtitium facit hybernum. Hunc Pana fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutauit: cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cœlum dicitur tranſtuliſſe. Hyginus in tractatu de Signis cæleſt. Stellam habet in naſo vnam, in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem, in ventre ſex, in cauda duas. Cicero 2. De nat. Deor. *Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans,*

Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe.

Caprificialis dies, Vulcano ſacer fuit, quo Attici æſtiui mellis vindemias auſpicabantur. Plinius lib.11.c.15.

Caprilia, appellatur ager qui vulgò a Capræ paludes dici ſolet Feſto auctore. Meminit eius. Liuius lib 1. & Ouid. Faſt.2. iuxta vrbem erat.

Caprima, Cariæ regionis oppidum. Diodo. libr.19.

Caprius, vi[illegible]ius meminit Hor.1, Serm.4. Sat.

Capronia, virgo Veſtalis, quæ in ſtupro cõpera

ta ſuſpendio affecta eſt: oportebat enim eas in virginitate perſiſtere, quæ miniſterio Veſtæ addicebantur.

Capros, Aſiæ fluuius, latera vrbis Laodiceæ alluens. Plin. lib. 5. cap. 29.

Caprotinam Iunonẽ, & Nonas Iulias caprotinas veteres dixerunt, quod Romæ nonis caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt vrbem captam quum ſedatus eſſet Gallicus tumultus, exhauſta rep. finitimi opportunitatem inuadendi Romani Imperij nacti, præferunt ſibi Poſtliminium Liuium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad ſenatum miſſo poſtulauit, vt, ſi vellent reliquias ſuæ vrbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cùm patrum hac de re eſſet anceps deliberatio, ancilla nomine Phyloris aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrumfamilias, virginúmque habitu aſſumpto, nomine dominarum ad hoſtes tranſiit, proſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Liuio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino prouocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex caprifico dato ſigno hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Roman. accepti ab ancillis beneficij omnes iuſſit manumitti, dotémque iis ex publico aſſignauit, diemque ipſum Nonas Caprotinas appellauit: ac ſacra annua Iunoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus prope montem Atho. Pomponius lib. 2.

Caprus, portus in Cherſoneſo Ati montis, & eiuſdem nominis inſula. Strab. epitome.

Capſa, Libyæ interioris vrbs, & alia Africæ Propriæ Ptolemæo & Straboni, qui ſcribit deletam in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit. ab Hercule Phœnice conditam, atque à Mari [illegible] lib. 5. c. 1.

Capſa, vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pallantem, [illegible] Steph.

Capſitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin lib. 5. cap. 4.

Capſum, oppidum à Marſete per deditionem captum anno ſalutis 561. Agath. lib. 2.

Capthorim, vide Cappadocia.

Capton, Lycius hiſtoricus qui hiſtoriam Iſauricam ſcripſit.

Capua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima quã Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone Coſs. conditam tradidit: Liuius à Capi Samnitium duce dictam exiſtimat. Alij à Falcone, ſub cuius augurio condita eſt: cui priſca Tuſcorum lingua Capys dicebatur, Virg à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, ſic ſcribens libro decimo, *Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis.* Cuius ſententiæ ſubſcribit & Suetonius in Cæſare dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam ad Capyn conditorem referens: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quę Cęſari necem denuntiabat. Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc eſt, quod ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat Virg. 2. Georg. *Talem diues arat Capua.* Plin. libr. 3. capit. 5. Capua (inquit) ab vndecimo campo dicta quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait in oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in oratione poſt reditum in ſenatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea Oratione. Sidon.

---non ſic Bacchaus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Hanc Oſeam priùs vocatam tradit Sempronius. Iulia Capua fælix colonia dicitur apud Frontinum, Onuphrio teſte. Quæ hodie Capua eſt, diſtat à veteri duobus millibus p. vt ſcribunt Leander & Carrafa. In veteribus autem ruinis hodie tantùm extare templum D. Mariæ Gratiarum iidem narrant.

Capudbada, locus maritimus in Byzantio Africæ, Procop.

Caput Cillanum, Mauritaniæ Cæſarienſis locus, Anton.

Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ in confinio Liguriæ. Anton.

Caput Padi, Ptol. hodie *Cederta* dici ait Leander.

Caput Tyrſi, Sardiniæ locus Anton. fortè fons Tyrſi fluminis.

Capys, filius Aſſaraci, & pater Anchiſæ. Ouid.

---Tros eſt generatus ab illo,
Aſſaracum erat hic, Aſſaracuſq; Capyn.

Capys, qui cum Ænea in Italiam venit. Capuam condidit. Virg. lib. 10.

Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis.

Huius meminerunt Dictys Cretenſis, & Dares Phrygius.

Capys Syluius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Capytium, Siciliæ vrbs. Ptol.

Carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

Carabia, Mygdonidis in Macedonia oppidum Ptol.

Carabes, Hiſpaniæ vrbs. Appian.

Caracaces, Germaniæ populi Vangionibus Tribocíſque finitimi. Tacit.

Caracca, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum in Carpetanis. Ptolem. Oppidano. Plutarch. in

Sertorio Characinatos appellat.

Çaraceni, Italiæ populi. Ptol.

Caracotinum, Galliæ Lugdunenſis locus. Anton.

Caræi, Arabiæ felicis populi. Plin.

Caraga, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

Carallis, & Carallia, Iſauriæ vrbs. Steph. Caralitis palus in Iſauria. Liu. item vrbs Libyę. Step.

Caracalla, agnomen Antonini Cæſaris ab indumenti genere ad talos vſque demiſſo & Caracalla dicta: quod ille populo Romano dedit. Sext. Aurel.

Caralitanum, ſiue Calaritanum, promontorium Sardiniæ.

Caralitani, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia, vel Carallis, Iſauriæ ciuitas, Steph.

Carambi, promõtorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ frontis habens formam, quo longo ſpatio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninſulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere *Cepo piſello*.

Carámbis, Paphlagoniæ promontorium, in mediis ipſius regionis littoribus, Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. ca. 2. Valer. Flac. lib. 4,

Quid tibi rubifera ſurgentem nube Carambim?

Carambuci, Scythiæ fluuius ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. ca. 13.

Carambice Stephano, gens Hyperboreorum à Carambico fluuio. Vide CARAMBICAS.

Caràna, Ponti oppidum, à quo Caranenſis regio. Strabo lib. 12. Steph. vrbs Galatiæ à Romanis condita.

Caranitis, præfectura Armeniæ maioris. Plin. lib. 5. c. 24.

Caranna, vrbs Galatiæ. Stephan.

Carannicum, Hiſpaniæ oppidum inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Caranus, qui Cramus, primus Macedonum rex, regnauit an. XXVIII. Cum Græcorum multitudine caprarum ſequens gregem, Ediſſam quã Ægeam vocauit, expulſo Mida, cepit, regnique Macedonum fundamenta iecit. Iuſt. libr. 7. Huius hiſtoriam quandam recenſet Cæl. libro 22. cap. 10.

Cáranus, Arabiorum portus in Phœnicia prope Palentum vrbem. Strabo lib. 16.

Carape, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

Cararos, Africæ Propriæ oppidum. Ptol.

Caras, vir qui Caribus imperauit, illiſque primus ex auribus auſpicium dedit, Alex. ab Alexan. lib. 5. cap. 13.

Caraſa, Aquitaniæ ciuitas in Pyrenæis. Anton.

Caraſeni, populi Tauricæ regionis. Plin. li. 4. cap. 12.

Caraſtalci, populi circa Mæotim. Plin. libr. 6. cap. 71.

Caraſyram, Thraciæ oppid[illegible] p.

Caratacus, Syluarum [illegible] Oſtorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

Caratæ, Sacarum gens apud Ptolemæum. In Norico quoque populi, vt vult Lazius.

Carania, Hiſpaniæ vrbs circa Cęſarauguſtam. Anton.

Caráxus, frater Sapphûs, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

Carba, Vide CARBAS.

Carbarca, Paropaniſi vrbs, Ptolem.

Carbam, Armeniæ oppidum, Cedren.

Carbana, vrbs Lyciæ. Steph.

Carbania, Pomponio libr. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes, Steph. nominatur, nec explicatur.

Carbanis, loci nomen apud Steph. & Cedrenum.

Carbantorigum, Selgonarum in Albione inſula oppidum Ptolem. *Glenlar* Camdeno.

Carbas, vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant, Narbonicè *Garbin*.

Carbi, Arabiæ fœlicis populi. Diodor. lib. 3.

Carbia, Sardiniæ vrbs. Anton.

Carbileſi, Thraciæ populi. Plin. 4. cap. 11.

Carbilius, primus Romanor. vxorem repudiauit ob ſterilitatem: præſtito iuramento antè, ſe vxorem liberorum cauſa quærere. Author Gel.

Sp. Carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plut. in Problematis.

Carbyna, Iapygum vrbs. Athen. lib. 12 c. 7.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Cicero in Bruto ſcribit.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius, orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicer. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectũ fuiſſe, quem bellis ciuilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, autor eſt Valerius.

Cn. Carbo, huius frater, ſumma fuit auctoritate in republica, partes Marianas ſecutus. In tertio conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius.

Carbonaria, vnum ex oſtiis Padi fluuij commemoratur à Plin. lib. 3. cap. 15.

Carbonarius ſaltus, vel carbonaria ſylua apud Trithemium Greg. Turon. & Sigebertum, à veteribus Hercynia ſylua dicitur. Gall. *La foreſt noire*.

Carbónes, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

Carbruſa, inſula deſerta iuxta Thracię cherſoneſum. Plin.

Carbulo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ prope Cordubam. Plin. lib. 3. c. 3.

Carca, Baſtitanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Carcaa, vrbs in tribu Iuda. Io.15. Lat ... mē-
tum ſiue frigiditatem diſſoluens.

Carcantia, Italiæ oppidum circa Inſubriam. Anton.

Carcarum, locus circa Mediam, Curopalat.

Carcaſium, Narbonenſis Galliæ vrbs. Plinius lib.3.c.4 hodie *Carcaſſonam* vocant, apud *Cæſ.* dicitur *Carcaſſo*, ſiue *Carcaſſio*. Gal. *Carcaſſonne.*

Carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima, Plin. lib.4.ca.11.

Carcathrocerta, Sophenes regia, Strab. Maioris Armeniæ eſt ad Tigrim, Plinio.

Carca, Aſſyriæ vrbs, haud procul à Niniue. Maſius.

Carchabeſa vrbs ad Euphratem. Ioſeph.

Carchedon, Græcè Carthago dicitur: vnde à Plauto dictum eſt, Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latine Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat, propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama eſt, conditam fuiſſe à Didone. Euſtathius in Dionyſio. Stepha. metropolis eſt Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs *καινὴ πόλις*, id eſt, noua ciuitas & Cadmea & Oenuſſa & Cacabe, quod incolarum lingua equi caput ſignificat. Alia eſt Hiſpaniæ, quæ Noua ciuitas ſimiliter dicebatur, alia item Armeniæ.

Carcheſia inſula, vna cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Carcæi, Mediæ gens. Polyb. lib.5.

Carcicium, vrbs circa Armeniam. Curopalat. Corcinion habet Cedren.

Carcina, ciuitas eſt mediterranea, à qua ſinus Carcinites.

Carcinites, ſinus Scythiæ Europææ. Plin. li.4. c.12. & Pomponius lib.2. In eodem ſinu vrbs eſt nomine Carcine. Eſt & Carcinites (aliàs Carcitus) fluuius oppidum præterfluens, Ptolemæo Stephano vrbs eſt Scythica.

Carcinum, magnæ Græciæ promontorium Italiæ longiſſimum. Plin. eſt etiam vrbs circa Pelticam. Pomp.

Carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicoſus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules deuicit.

Carcinus Agrigentinus, poeta tragicus, floruit paulò antè Philippum Macedonem: docuit fabulas 98. de hoc extat prouer. Carcini poemata de his qui obſcurè & inſtar ænigmatum ſcribunt.

Carcinus, ſignum cæleſte, quod Latini Cancrum appellant, Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. Vide CANCER.

Carcome, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Carcuuium, vrbs Hiſpaniæ inter Emeritam & Cæſarauguſtam. Anton.

Cardabianca, Valeriæ Ripenſis in finibus Pānoniæ oppidum. lib. Notit.

Cardaces, Aſiæ minoris populi. Polybius & Arrian.

Cardalena, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

Cardamine, inſula ſinus Arabici. Plin.

Cardámyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo. & ſub dominio Agamemnonis, Ho. li.9. Iliad. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit. Videtur & alia eſſe prope Chium. Stephan.

Cardamyléſſus, vicus quidam, Steph.

Cardaua, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

Cardea, ſiue Cardinea, dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat, quaſi Cardina. Vide Carna.

Cardeſus, vrbs Scythiæ. Stephan.

Cardia, vrbs in Thracia Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solin. Cardia, quòd in cordis facie ſita ſit, Plin. lib.4.ca.11. cuius ſæpe meminit Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Steph.

Cardiceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

Cardidum, promontorium Africæ Sardiniæ aduerſum.

Cardenui, ſunt montes Armeniæ maioris, in quibus arcam Noæ reſediſſe, ceſſante diluuio, à nonnullis traditum eſt.

Cardinea dea. Vide Carna & Cardea.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci *πόλους* vocant: vnde etiam ſtella Boreali polo proxima, quæ eſt in cauda minoris vrſæ, Polaris ſtella vocatur, non quòd ſit polus ipſe, ſed quòd ſua circumuolutione circulum minimum efficiat, cuius polus eſt centrum. Linea autem illa recta, quam Aſtronomi ab vno cardine ad alterum imaginantur, propriè Axis appellatur. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas cœli regiones intelligunt, Ortum, Occaſum, Septentrionem & Meridiem.

Cardúchi, populi Mediæ bellicoſi, & regi non obedientes. Steph. Strabo. lib.16.

Carditenſes, Syriæ in Cyrreſtica regione populi. Plin.

Cardynus, mons circa Niſibim, ad Tigrim fluuium. Xiphilin.

Cardytus, Syrorum magna vrbs, Steph.

Care, Hiſpaniæ oppidum, inter Liminum & Cæſarauguſtam. Anton.

Carea, Tartarorum vrbs circa Boſphorum Cimmerium. Laonic.

Carecardama, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Caree, i. caluus ſiue glacies, pater Iohanan. 4. Reg. 25.

Cerehim, i. calui, ſiue glacies, n.p. nomen loci. 1. Paral. 11.

Carei, vrbs Indiæ intra Gangem.

Carene, Myſiæ oppidum. Steph.

Caroni, Albionis inſulæ populi, Ptol. & circa Perſidem. Procop. atque inter Euphratem & Cyrum fluuios. Steph.

Carenſes, Hiſpaniæ populi, Complutenſibus proximi Plin. lib. 3. c. 3.

Carentani, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Carentani, Germaniæ populi, Boiariis vicini, Luitprando, Sigiberto, & aliis eius ſeculi ſcriptoribus.

Careon, Hiſpaniæ ciuitas. Appian.

Careotæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Carepula, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Pto. Hanc Neoterici Geographi variis nominibus appellant, ſcilicet Battallo à noſtris, Gira flumar à Pœnis dicitur, Iouio teſte. Caſtaldus Muſtagani vocat.

Cares, filium habuit Cryaſſum, qui Cari vrbi nomen dedit. Steph.

Cares, ſtatuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.

Cares, plurali numero, populi à Caria Aſiæ circa Tanaim proximi Clazomeniis & Mœonibus. Plin. lib. 6. ca. 7.

Cares, ſub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magna ex parte Leleges & Pelaſgi erant: ſed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vlciſcerentur, eos rurſus, quanuis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt.

Careſa, inſula Ægæi maris ex aduerſo Atticæ. Plin.

Careſus, ſiue Caréſius, fluuius Troadis. Hom. 12. Iliad. celebratus, cuius Plin. ait nulla ſua ætate exſtitiſſe veſtigia, lib. 5. c. 30.

Careſſus, Ciæ inſulæ vrbs. Ptol.

Caretha, inſula in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt Plin. lib. 5. cap. 3c.

Cargani, populi Tranſrhenani, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouiſto Germanorum rege tranſportati, quos non abs re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cum Harudibus ab ipſo rege ſimiliter tranſlatis.

Caria, regio minoris Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Aſiam Plin. libro 5. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Piſidas attingit ab occaſu toto Ægæi maris excurſo, à meridie Ægyptio pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo Cariā à Borea Mæandræi flumine clauſit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lydiis & aliis gentibus, magnámque Tauri montis partem in Caria concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Huius metropolis eſt Halicarnaſſus, in qua regnauit rex Mauſolus, cui ibidem Artemiſia coniunx Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inueniſſe. Paphroditus totam Cariam Chryſaoridem vocat. alij vrbem quandam Cariæ tantùm ſic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam ſcribit. Eſt & Caricus gentile, & Carius, quo nomine Iupiter apud Mylaſenſes colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam Caria magna quędam arx, à Care filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt à Cario, gentile, vt & Cariatis & Κάειρα, Cos, inſula etiam, Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ vrbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat antè dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plinius libro 2. cap. 5.

Carianda, inſula cū oppido, Icarij maris, circa Cariam. Plin. Vrbs item Cariæ apud Suidam.

Cartapa, Parthiæ promontorium. Ptolem.

Cariata, vrbs fuit in Bactriana, quam Alexander ſubuertit, vbi Calliſthenes comprehenſus eſt, & in vincula coniectus. Strabo lib. 11.

Cariath, i. ciuitas, vel vocatio, ſiue lectio, aut occurſus, nomen ciuitatis in tribu Beniamin Ioſ. 18.

Cariath-aim, idem quod Cariatæ n. p. vrbs Moabitarum in tribu Ruben. Ioſ. 13. Nu. 32. Ier. 48. Ezech. 25. vbi olim Emin gigantes habitarūt, Gen. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis conceſſa cenſetur, 1. Par. 6. Hieronymus in Ecloga ſcribit eam eſſe iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatha.

Cariath arbe, i. ciuitas quatuor, ciuitas in tribu Iuda, ſic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Iſaac & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt, ſepulchris, vt quidam interpretantur, Ioſ. 15. quæ & Hebron dicitur, Ioſue 20.

Cariath-iarim, i. ciuitas ciuitatum, aut ciuitas vigilantium, nomen viri 2. Eſd. 2.

Cariath-baal. i. ciuitas idoli, vel imperantis aut poſſidentis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur, Ioſ. 15. & 18. Iere. 19 Dicitur & Baala.

Cariath-iarim, i. ciuitas ſyluarum, ciuitas Heuæorum in tribu Iuda. Ioſue 15. 18. Vno tantùm miliario ab Æmilia quà pergimus Dioſpolim, diſtat.

Cariath-ſepher, i. ciuitas literarum, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur, Io. 15. & Cariath-ſenna, Ioſue 15.

Carica, domicilia dicuntur quæ in edito ſita ſunt, & naturali tuta munimento, Cæl. libr. 17. cap. 23.

Caricunticus, Libyca vrbs, ad ſiniſtram columnarum Herculis. Steph.

Caricum, (inquit Stephanus) locus ſolitarius in Memphide, vbi Cares affinitate cum Mem-

phite contracta, Caromemphitę dicti ſunt.

Caricus murus, vrbs Libyæ ad ſiniſtram columnarum Herculis, Gentile, Caricotichites.

Caridemum, promontorium in Hiſpania: nunc dicitur *Capo de Carbonero*. Oliuarius in Melam lib.2.ca.6. Idem tamen Oliuarius dicit ibidem, Caridemum promontotium vocari *Caput de Gata*.

Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Carietes, Hiſpaniæ populi in conuentu Clunienſi. Plin.

Cariga, Drangianæ vrbs. Marcell.

Carige, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carigini, Samariæ mons eſt altiſſimus, ciuitati Sicyoniorum ſupereminens.

Carilla, oppidum Picenum, quod Annibal deleuit, cùm nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib.8.

----Et exhauſtæ mox Pœno morte Carillæ.

Carima, Galatiæ oppidum. Ptol.

Carina, mons Cretæ inſulæ, nouem millia paſſuum ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur. Plin.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia, facta in modum Carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Alij addunt vicum fuiſſe Romæ, vbi domus fuit Pompeij. Virg. lib.8.

----paſſimque armenta videbant,
Romanóq; foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putant ab eo, quòd hinc oriretur caput ſacræ viæ. caput enim à Græcis κάρα appellatur.

Carine, nomen loci. Steph.

Carine, Mediæ vrbs circa Caycum fluuium in Aſia minori. Herodot. & circa Galatiam. Plin.

Carines, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili, mortuos naturæ in funeribus affectabātur. Vide Cæl. Rhod. libr.18. cap.3.

Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. Ierem.48. idem ſignificat quod Cariathaim.

Carini, Germaniæ populi. Plin. libro quarto cap.14.

Carini, Illyrici populi. Appian.

Carinſij, Sardiniæ populi. Ptol.

Carinthia, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Syluius cap.27.

Carinthia, ſeu Carinthiæ ducatus habet ab Ortu & Septentrione Stiriam: ab occaſu & meridie Alpes & forum Iulij contingit. Huius pars eſt Carniola. Multę in hac regione valles colléſque tritici feraces. multi lacus & amnes. quorum præcipuus eſt Drauus. Huius tractus vrbes ſunt, Santo vitus Villacum, Clagenfurtum, & aliæ quædam obſcuriores. Olim hunc tractum Iapides inhabitaſſe putantur. Regionis imperium tenent duces Auſtriaci. Munſter. Sabellicus.

Carinus, imperator quidam Romanus.

Cariobarzanes, mons eſt inter Maſſagetas Partóſque.

Carioſuelites, Galliæ Lugdunenſis populi ſunt apud Plin. lib.2. c.18.

Caripeta, Arabiæ felicis oppidum, Plin.

Caris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.

Caris, Galliæ fluuius, in Ligerim ſe exonerans vulgo *le Cher.*

Cariſa, cognomine Aurelia, ciuitas Hiſpaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu Pli. lib.3. cap.1.

Cariſiacum, Galliæ Belgicæ oppidulum Ant. vulgò *Creſſi.*

Cariſſa, Paphlagoniæ oppidum, Plin.

Cariſſimum, caſtellum quoddam in Italia. Plin. lib.2. c.57. iuxta quod T. Annius Milo occiſus eſt.

Cariſti, Hiſpaniæ Tarraconenſis gens. Ptolemæus.

Cariſtrum, Liguriæ oppidum, Liu.

Carith, id eſt, conciſio, vel confoſſio, aut exterminatio, torrens qui in Iordanem influit. 3. Reg.17.

Caritini, Germaniæ populi. Ptolem.

Carium, locus in Cypro, vbi Apollinis Sylua. Iſac. in Lycophr.

Carios, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuiſſe, & ab eis Muſicam didiciſſe, eámque apud Lydos propagaſſe. Quapropter diuinos honores apud ſuos meruit templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe Carius à nomine eius apellatus eſt. Stephan. Vide Thorrebus.

Carlomannus, à Zacharia Papa ſacris initiatus monaſticam ſuſcepit vitam, anno ſalutis 746.

Carlománnus, Alemaniam deuaſtauit, Saxones ſubegit, Theodoricum Saxonem pacis obſidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlománnus, Ludouici Balbi Francorum regis ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

Carmacæ, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. lib.6. cap.4.

Carmalus, Aſiæ minoris in Sargauſona regione amnis, qui in Ciliciam mare effluit. Strabo.

Carmana, inſula Stephan. vrbs item primaria Carmaniæ Ptol.

Carmania, regio minoris Aſiæ, cuius metropolis eſt Carmania, & populi Carmanij. Hanc Ptolemæus duplicem facit. quarum alteram Deſertam cognominat. hæc Dalcinde & Giraua dicitur: Narſinga à Iouio, Cherman à Nigro. Illa verò Giraua Turqueſtana vocatur. & Herachan à Ioanne Barrio Rhagma Hebræis eſt.

Carmania, regio minoris Aſiæ, inter Perſidem & Indiam

& Indiam ſita, quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram deſertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd ſolis piſcibus veſcantur, quorum etiam coriis veſtiuntur. Pomp. lib. 3. Carmani ſine veſte & fruge, ſine pecore ac ſedibus, piſcium cute ſe velant, carne veſcuntur, præter capita toto corpore hirſuti. Lucan. lib. 3.

Carmaduſq; duces quorum deflexus in Auſtrum.

Carmánia, Stephano & Straboni regio Indiæ.

Carmanis, Perſiæ emporium apud Euſtath.

Carmara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Carme, filia Iouis, quę cùm curſu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit: quam cùm Caprinus amaret nimis, inſequeretúrque illa fugiens in retia capiẽdis demiſſa piſcibus, ſe præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. c. 26.

Carmelis, Hiſpaniæ vrbs, vbi Seruilius Galba hyemauit. Appian.

Carmêlum, vel Carmêlus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Plin. lib. 5. c. 15.

Carmélus, mons Tyriorum, Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, verſus ortum extenſus tantùm, vt cãpum magnum, quem Eſdrelon vocant, ab vno latere claudat. Ideóque à Ioſepho tribui Iſſachar aſcriptus, finiſque Zabulonitarum ad mare Galilææ, ſicut Aſſeritarum ad mare magnum traditur. Ferax eſt admodum vini. Ioſ. 19. In hoc Elias viuens frequenter verſabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio ſparſim in prophetis, 1. Reg. 15. Iſaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nah. 1. Cantic. 7. Ioſeph. lib. 3. capite 2. de bello Iudaico. Lat. cognitio circumciſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo ſegetum, aut Coccinus.

Carmêlus, alius in Iudæa, qua itur Ægyptum ad meridionalem plagam, de quo Iſaiæ 29. & Ioſ. 15. in quo ciuitas eiuſdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis poſterioribus legitur Charmel.

Carmenta, & Carmentis, vates Arcadica, Euandri mater, à carminibus, quibus dabat reſponſa, cùm propriè Nicoſtrata vocaretur. Hinc Carmentalis porta. Virgilius,

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Poſtea vero Scelerata dicta eſt, quod per eam ſex & trecenti Fabij cum clientum quinque millibus egreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouidius,

Carmentis portæ eſt dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quiſquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exiſſe trecentos:
Porta vacat culpa, ſed tamen omen habet.

De hac Strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in deſcriptione Romæ.

Carmentalia erant feſta, quæ annis ſingulis in honorem Carmentæ à matribusfamiliàs XVIII. Cal. Feb. fiebant: in quibus aliquod ſcorteum, aut ſua morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ouidius libro 1. Faſtor. & Alex. lib. 16. cap. 8.

Carmides, vir Græcus, qui tanta valuit memoria, vt quæ quis exegiſſet volumina in bibliothecis, legentis more repræſentaret. Plin.

Carmina, inſula Indiæ: inſulares, Carmini & Carminæi. Steph.

Carmina, Carmaniæ inſula. Ptol.

Carminius, hiſtoricus, qui libros aliquot de Italia ſcripſit, in quorum ſecundo ait Tuſcos æneo vomere in condendis vrbibus vſos. Cælius lib. 19 ca. 11.

Carmon, locus in Meſſenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneſo. Eſt & Hiſpaniæ Bæticæ vrbs Straboni Charmonia apud Ptol. legitur. Carmo habent numiſmata. Carmonia fortè hodie.

Carmyleſus, locus in Anticrago, monte Lycię, in conualle iacens. Strabo lib. 14.

Carna, ſiue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora & corda & cætera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte fabaria & larido ſacrificabatur. Inde Ouidius libr. 6 Faſtorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmouebat. Cœlius lib. 9.

Carna, Arabiæ felicis vrbs. Ptol. Strabo.

Carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem Triopam Perrhæborum regem interfecit. Cæl. lib. 11. ca. 17.

Carnaim, i. cornua populi ciuitatis Aſtaroth, Geneſ. 14. Eſt & nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Carnana, vrbs Minæorum & populi iuxta mare rubrum. Steph.

Cárnapæ, populi ſunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. ca. 7.

Carnaſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Carnaſius, ſaltus Peloponneſi vicus in Meſſenia. Pauſan.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum. Plin. lib 5. c. 20. Eſt item vrbs Stephano à Carno Phœnicis filio dicta: Gentile Carnites. Eſt & alia Æolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro κάρνος, ciuitas eſt (eadem Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus ſequitur, deinde Gabala.

Carnéades, Cyrenæus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maxime ſtudioſus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, ſcripturum aduerſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in

ſtomacho humoribus, ad domicilium vſque animi redundaret, & conſtantiam vigoréſque mentis labefactaret, tanta cura, tantóque apparatu, vt ingenio præſtans ad confutanda ea quę ſcripſiſſet Zeno aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ ante vſum fuiſſe, Cicer. de Orat. ſcribit. Gellius verò libro 16. & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in ſenatu, ab hoc viro cauendum eſſe qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facile, quæcunque vellet, impetrare poſſet.

Carneades, alius philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

Carneates, pars montis Cœloſſæ, in Pelopóneſo Argiæ regionis. Strabo.

Carneus, Citharœdus fuit qui Terpandrum viciſſe legitur.

Carneus, Apollo dictus eſt à Carne vate, quē quidam Ales nomine interfecit.

Carnea, ſiue Carnia, feſta Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carni, populi ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes. Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur, lacum habens in amnem Iſaram confluentem, qui rapto ſecum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum ſinum. Plinio ponuntur in decima regione Italiæ, Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitabant Carinthiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæus quoque ſupra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Auſtriæ. Vadianus.

Cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carnicum Iulium, Ptolem. Norici oppidum hodie *Villach* dictum, inter Alpes ſitum, in Carinthia regione, Leandro *Goritia*, & Simlero *Zugio* dicitur.

Carniola, ciuitas ab Huldentrinco Carinthiorum principe, Othocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Siluius, cap. 27.

Carniolenſes, populi Foroiulienſibus contigui, qui circa Sauum habitant. Annal. Franc.

Carnion, nomen præſidij, 2. Mach. 12. item Laconię oppidum. Polyb. Arcadię item fluuius. Pauſ.

Carnithia, vide Carinthia.

Carnius menſis, apud Athenienſes Maius dicebatur.

Carnodunum, oppidum eſt Vindeliciæ ad Danubium. Ptolem. lib. 2. cap. 13.

Carnom, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

Carnones, Albionis inſulæ gens. Ptol.

Carnus, inſula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CARNE.

Carnus, nomen vatis, à quo Apollo Carneus dictus eſt. Pauſan.

Carnútes populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibúſque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentariis, vulgò *Chartres*.

Carnúti, Germaniæ populi inter Danubium, & Hercynium ſaltum. Plinius libro quarto capite 12.

Carnútum, oppidum quod Germaniæ finis eſt. Plin. lib. vltimo. Abeſt centum millibus paſſuum à Carnunto, littore Pannoniæ, quò à Germania ſuccinum importatur.

Carodunum, Ptolem. Germaniæ vrbs, hodie Cracouia, Poloniæ regio.

Carolo Bergomum, vrbs Bauariæ, vulgò *Karlſperg*.

Caroloſtadium, Franconiæ oppidum, vulgò *Karlſtatt*.

Carœa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptolem.

Carolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, poſtea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis prœliis fregit. Britāniam, Aquitaniámque ſubegit. Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtauit: multa in Hiſpania prælia commiſit. Saxones in Galliam trāſtulit, quinque concilia coegit, ſcholam Pariſienſem inſtituit, multáſque in Italia, ſanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit: ventis & menſibus nomina impoſuit: ædes ſacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, poſt multas cū fratribus de regni iure controuerſias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognomento Groſſus, VII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex: anno ſalutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno ſalutis 900.

Carolus, Flandriæ Comes, in templo à ſuis occiſus, anno ſalutis 1124.

Carolus Valeſius, Siculorum rex, à Pontifice deſignatus, anno ſalutis 1283. Æmil. li. 7.

Carolus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm Comes Marchiæ, poſt Franciæ rex, anno ſalutis 1322.

Carolus, Roberti filius, Florentinorum Dux anno ſalutis 1328.

Carolus IIII. Cæſar, cognomine Lucelburgenſis, Bohemorum rex, anno ſalutis 1347.

Carolus Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator pulſo armis Cantacuzeno, qui regnum affectabat, in patriam rediit, opera Frāciſci Gatelluſij Genuēſis, cui ob eam rem Leſbum inſulam

lam dono dedit.Blond.anno ſalutis 1354.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui poſt mortem Andegaui Ducis,regnum Neapolitanum acquiſiuit,ann.ſalutis 1379.Rit.Æmil.

Carolus v.cognomine Sapiens, Francorum rex,Ioannis regis filius,Caroli vi.pater,temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſua prudentia emendauit:pacis artibus etiam bellicas res fœliciter adminiſtrare doctus,ita vt quæ pater ſuus armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperauerit.

Carolus vi,v.filius,vii.pater,Franciæ rex,per initia imperij ſatis fœlix,nobili etiam de Flandris victoria inſignis,in morbum incidit: cuius occaſione à ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

Carolus vii. Caroli vi.filius,rex Franciæ,homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno excluſus,vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos poſtea tanta fœlicitate perſequutus eſt, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

Carólus,Dux Burgundiæ potentiſſimus,Philippi filius, primum Carolenſis Comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis,bellum,& pacem exercuit: tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

Carolus viii. Gallorum rex an.ſalutis 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

Carolus v.Hiſpaniæ rex,Romanorum imperator,anno ſalutis 1519.

Caromemphitæ. Vide Caricam.

Caróniũ,Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.Ptol.

Carópolis,vrbs Cariæ.Steph.

Carops,xiiii. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo.Euſeb.

Caroſcepæ,id eſt, horti,parua regio Cariæ. Stephan.

Carothus, Cyrenaicæ regionis vrbs, Anton. *Carcora*,Mercatori.

Carpanetum,locus in Attica regione, vt exponunt interpretes in Senecam in Hippolyto.

Carpaſium,oppidum Cypri inſulæ.Plin.lib. 5.cap.31.

Carpaſia,Stephano, vrbs Cypri,quã Pygmalion condidit.Eſt & inſulaCiliciæ,Carpaſia iuxta Acragantim Sarpedoniam, quam Xenagoras Carpathum vocat,& DemetriusSalaminius Carbaſiam,quod ad ventum καρβᾶν dictum,ſita videatur.

Carpathus,inſula in mari mediterraneo contra Ægyptum,media inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus:à qua vicinum mare ad Ægyptum vergens, Carpathium dicitur. Homerus, Κάρπαθόν τε νήσους πολύζυγον. Plin.libr.4.cap.12. Steph.non procul a Coo ſitam ſcribit.

Cárpathes,mons Sarmatiæ in Europa. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina ſortitus eſt.

Carpathus,inſula Aſiæ,hodie *Scarpanto.*

Carpe,Carcenia,Hiſpaniȩ Bæticȩ locus, Anton.

Carpella, Carmaniæ promontorium.

Carpentoracte,Galliæ Narbonenſis ciuitas. Plin.lib.3.cap.4.vulgò *Carpentras.*

Carpéſij,gens Iberica intra Iberum fluuium. Steph.

Carpetani, Hiſpaniæ populi iuxta Vaccæos ad Tagum fluuium.Plin.lib.3.cap.3.

Carpi,populi Zeugmatæ regionis, quæ propriè Africa dicitur.Plin.lib.5.

Carpia,vrbis nomen.Steph.

Carpiæ, dicebantur ciuitates in prærupiis fluminum à Roma ad Barbarorum impetum conditæ.Cæl.lib.4.

Carpiani,Sarmatiæ Europææ gens.Ptole.

Carpineites,ſinus eſt non procul à promontorio quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modicæ,tendens in Aquilonem, ſtadia circiter mille. Efficit etiam peninſulam, ſiue Cherroneſum,quam Tauricam, ſiue Scyticam dicunt,cuius Iſthmus ccc. & lx.ſtad. dicitur. Strab.lib.7.

Carpis, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptol. *Carpen*,Lazio.

Carpitani.Vide Carpetani.

Carpis,fluuius Scytharum. Herod.libr.5. in oſtio Bætis fluuij, quod Pauſanias tradit antiquitus Tarteſſum vocatum fuiſſe: huius meminit etiam Strabo lib.3. Sic dictus & alter Alpis: nominatus ad ventum Aquilonem: in Iſtrum exeunt.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum.Hiſt.Eccleſ.

Carpophorus, adoleſcens magna apud Domitianum Cęſarem gratia.Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

Carpóri,populi in Romanum ſolum tranſlati,anno ab vrbe 1044.

Carpudæmum, Thraciæ mediterranea vrbs. Ptol.

Carpus Epiſcopus, apud Bergamum martyrio coronatur ſub AurelioCommodo,anno Domini 170.

Carpus,nomen viri.2.Timoth.4.

Cariæ, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare,à qua Carrei dicti ſunt populi. Plin. Carræis latiſſimos & fertiliſſimos agros ab oppido Arabiæ, quodCarra dicitur.

Carræ,ciuitas Meſopotamiæ trans Edeſſam, Craſſi & Romani exercitus cruore nobilis,Lucanus.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.
Plin. lib. 5. ca. 24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem, apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cùm leuandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domoſque ex maſſis ſatis faciunt, aqua ferruminantes, Plinius libr. 31. cap. 70.

Carra, Syriæ fluuius, Steph.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiæ vrbs ſub Venetia. Ptol.

Carraca, Thuſciæ vrbs mediterranea, Pli. hodie *Carrera* Leandro.

Carrei, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Carrhæ, Arabiæ vrbs, ad mare rubrum. Plin. Steph. Eſt etiam Meſopotamiæ vrbs. Ptolem. & aliis, ad Chaboram fluuium, Craſſi nobilitata clade. Heren nunc nominari ſcribit Niger. Hanc Æthicus & Liber Notitiarum Charta vocant, vt obſeruauit Simlerus, Abrahami habitatio. Vnde errare conſtat Alexandrum, qui hanc cum Gera Ptolemæi, quę eſt in Arabia fœlici ad ſinum Perſicum confundit, additque hodie Berou vocari. Scio etiam Carras eſſe in Arabia fœlici apud Pomponium & Stephan. ſed eæ ad ſinum Arabicum ſunt.

Carrinenſis, ager Hiſpanię, in quo duo ſcaturiunt fontes, alter omnia reſpuens, alter abſorbens. Plin. lib. 2. cap. 104.

Carrodunum, Ptolem Germaniæ oppidum, quod Petr. App. ann. *Krakovv*, Poloniæ regiam interpretatur. Graccopolim appellat Bonfinius.

Carrodunum alterum in Vindelicis ponit Ptolem. Hoc *Krainburg*, iuxta VVaſſerburgum, ad Oenum fluuium eſt, Pyrchaymero auctore. Tertium, Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum, ſuper Tyram flumen in Sarmatia Europæa collocat.

carruca, Hiſpaniæ oppidum. Hirtius.

carſa, maris Ægei inſula. Anton.

carſe, Perſameniæ vrbs. Cedren.

carſeæ, Aſiæ minoris gens. Polyb.

carſeolani, populi in quarta regione Italiæ Plin. lib. 3. cap 12.

Carſeoli, oppidum in via Valeria non longè à Pelignis, Strab. lib 5. Plin. lib. 3. ca. 12. Ouid. 4. Faſtorum,

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis,
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Carſicis, portus Narbonenſis Galliæ, Anton.

Carſidana, Daciæ vrbs, Ptol. quæ *Kuryma*, hodie, teſte Lazio.

Carſitani, Italiæ populi iuxta agrum Præneſtinum. Macrob.

Carſuli Vmbriæ in Italia populi. Strab. *Carſulæ*, Leandro.

Carſum, Myſiæ inferioris oppidum, Ptol.

Carta, Hircaniæ vrbs, Strab. & portus circa Thraciam. Zonar.

Carta, vnus ex Darij principibus.

Cartadulorum, regio in ſubſolanis Indorum montibus, in qua Satyri reperiuntur pernicioſiſſimum animal, tum quadrupedes, tum rectè currentes humana effigie propter velocitatem, niſi ſenes aut ægri non capiuntur. Pli. li. 7. c. 2.

Cartalias, Hiſpaniæ vrbs circa Zacynthum. Strabo.

Cartalo, viri proprium. S. I. lib. 15.

--- cædi obuius acri
Cartalo Vaſidio Libycæ regnator arenæ.

Cartandus, mons eſt inter Perſas, Medóſque poſitus.

Cartare, Hiſpanica inſula. Sex. Auien.

Cartaſyna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Cartæia, oppidũ Hiſpaniæ: Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, vt littus Carteſium, in quo freti anguſtiæ ſunt. Alio nomine Tarteſſus ſiue Tartaſeus dicitur.

Cartenaga, Indiæ intra Gangẽ oppidũ. Ptol.

Cartennæ, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pomp. Mela.

Cartenna, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. c. 2.

Cartenus, Mauritaniæ Cęſariẽſis flumẽ. Ptol.

Carteria, ante Smirnam inſula. Ptol.

Carterum murus, locus in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

Cartha, id eſt, ciuitas, ſiue vocatio, aut lectio, vel occurſus, ciuitas Leuitarum, in Zabulonia tribu, Ioſ. 21.

Carthæa, vrbs in Cea inſula. Plin. lib. 4. c. 12. Hinc Carthæius, Ouid. lib. 12. Metam.

Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Item Carthæus: Idem 10. Metam.

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arua
Ingens ceruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberrima, Romaníque imperij aliquando æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno. Euſebius. Eò autem potentiæ vrbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excreuit, vt non modo Libyæ vniuerſæ, verùm etiam inſularum & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati nauali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantùm quibuſdam abſtinere iuſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagunto, victorem exercitum in Italiam tranſportauit, eamque totos octodecim annos ferro flammáque crudeliſſimè vaſtauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, vt ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimáſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verum cùm ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertióque bellum inſtaurarent,

ſtaurarent, Senatus Catonis authoritatem ſequutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmilianum in Africam miſit, qui victis Pœnis vrbem obſidione cinxit, captámque ſolo æquauit. Virg. Æneid. 1.

Vrbs antiqua fuit (Tyrij tenuere coloni)
Carthago: Italiam contra, Tyberináque longè
Oſtia, diues opum, ſtudiiſq; aſperrima belli.

Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania vero ab Herculis columnis aduſque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauit. Variante tādem fortuna, adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Maſiniſſæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt, concederentur. Adrianus autem imperator eam reſtitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Commodus, Alexandriam Commodianam togatam: à Charta oppido haud procul à Tyro quibuſdam dicta. Cic. verò libr. 2. de Nat. Deo. à Carthagine Herculis filia, cùm Byrſa priùs diceretur. Hadrianum imp. eam Hadrianopolim nominaſſe Spartianus litteris mandauit. priùs Carthad vocatam dicit Solinus, poſtea Iunoniam. Tarſis in ſacris Bibliis dicitur. Megara etiam in ea erat locus mœnibus circūſeptus. Appian. incolas huius vrbis Pœnos, & regionem Punicam vocant auctores. hanc Tarſin Carthaginem, à Didone extructam non fuiſſe ſcribit Budæus li. 4. de Aſſe, probatque id ex Ioſepho, qui tradit eam à Tyriis conditam centum & quinquaginta annis poſt Salomonem. Stepha. quoque Carthaginem in Armenia habet.

Carthago noua, vrbs quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pomponius lib. 2. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade, ſe dedente. Liu. li. 6. Deca. 3. Conteſtanorum maritima vrbs Ptolemæo & aliis. Hanc auctores vt Plin. & Appianus Spartariam cognominant: idem Appianus putat prius Saguntum appellatum; ſed poſtea ab Annibale exciſam, & Carthaginenſium coloniam factam, Carthaginem Spartagenam nūcupatam. Sed hanc Carthaginem & Saguntum duo & diuerſa oppida eſſe, lippis & tonſoribus, vt dicitur, notum eſt. at hoc condonandum eſt homini græco & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti qui ſcribat Iberum fluuium in ſeptentrionalem Oceanum euolui, cùm in Mediterraneum exeat. hanc Carthaginem quoque Cænopolim vt Libycam, appellari ſcribit Steph. idem Polybius libr. 2. hodie Carthagena nominatur.

Carthago vetus, Ptol. Elarcaonum vrbs eſt in Hiſpania Tarraconenſi. Pœnorum cognominat Plin. Huius quoque meminit Cicero de lege Agraria. *Villa Franca* hodie, vel vt alij volunt, *Cantauilla*. Carthaginem quoque Stephanus in Armenia habet.

Carthara, Meſopotamiæ ad Tigrim vrbs. Ptol.

Cartheia, parua inſula, circa Delon, clara ingeniis vtriſque: ſiquidē ex ea Simonides Poeta qui ſcripſit multa præclarè, & Bacchylides: deinde Eraſiſtratus, medendi arte clarus, atq; Ariſto Bionis æmulus, ex Peripatetica diſciplina, duxere originem Alex. Genial. dier. lib. 6 c. 5.

Carij, populi Perſiæ, Strabo libro Geogra. 11.

Cartris, Cimbrorum peninſula. Plin. li. 4. c. 13. Promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè, peninſulam efficit, quæ Cartris appellatur.

Caruancas, & Caruſadium, Norici mons. Ptolem. *Prenner* Pyramio.

Caruanis, vrbs Ponti Polemoniaci in Cappadocia. Ptolem.

Caruantána, vrbs ab Æquis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruentus, vrbs Latinorum. Steph.

Caruilius, Spur. victis Samnitibus ſacra lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis, Iouem, qui eſt in Capitolio, fecit, amplitudine tanta, vt conſpiciatur à Latiario Ioue. Plin. lib. 34. c. 7.

Caruilius alter eques Romanus, tricliniis quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur non vt operiret, aut vt Deliaca ſpecie faceret, ſed Punica.

Carula, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inter Hiſpalim & Ilipam. Anton.

Caruonis, oppidum ad Moſam in Geldriæ ducatu, Anton. *Graeue*, Simlero.

Carura, regia Cerobothri, Indiæ intra Gangem, Ptolem. pagus item circa Meandrum fluuium. Limes Phrygię & Cariæ, Strabo.

Carus, XXXVI. Romanorum imperator, imperauit annis II. cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo iuuene, bellum Perſicum quod Probus parabat, aggreſſus Meſopotamia capta, Cteſiphontem vſque peruenit, & in tempeſtate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

Carias, ciuitas Peloponneſi: quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt. Vitruuius lib. 1.

Caruilius Maximus, prænomine Spu. conſul Rom. cum collega L. Papyrio curſore, ann. vrbis cond. 482.

Carus Marlius Aurelianus, prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.

Caruſſi, populi Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ, ad latus meridiem ſpectans, inhabitantes. Sipontin.

Carya, regio Arcadiæ. Xenoph. Pauſan. Caria item Tegeatarum. Pauſ & vrbs Laconiæ. Luc..

Carya, Steph. parua regio Laconicæ. Incolæ Caryates. fœm. Caryatis, & Carœcus & Carœatis mel: iſſa, id eſt, Laconica apis. Carœa enim illic loci nomen eſt. Vide CARYUM.

Caryanda, lacus & inſula eodē nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan.

vrbs & ſtagnum non procul à Myndo,& Ceo.

caryaia, Achaiæ vrbs. Plin.

caryones, Sarmatiæ Európææ gens. Ptolem.

carysa, ſtatio malè fida nauibus in Galatia. Arrian. in Periplo.

carysis, Crycorum inſula, circa Lyciam. Ste.

caryſte, es, & Cariſtos, ſti, inſula vna ex Cycladibus ſita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Caryſtiæ appellabantur. Seneca, *Ferax varij lapidis Caryſtos*. Hinc Caryſtæus. Ouid lib. 3. Faſtorum,

Quæque Caryſtæis frangitur vnda vadis.

caryſte, viri nomen.

caryſtos, ſiue Caryſte. Ptol. libr. 5. Eubœæ inſulę ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 10.) Caryſtiarum columnarum λατόμιον, id eſt, lapidum incíſio eſt: ibi Apollinis marmorini templum. Caryſtij marmoris meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 36. c. 6. Item Lucanus lib. 5. de inſula Eubœa loquens,

Qua maris anguſtas fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtij rem diuinam faciũt, ſicut Ægeoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait ſitam ſub Ocha ciuitate Eubœa, à Caryſto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt ad pelagus Myrtoum, ſub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone loci domino, à quo & mare Ægęum.

caryſtus, locus τῆς Αἴγυος, iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtiæ ex Latomiis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

caryum, Laconiæ oppidum, à quo Diana Caryatis, quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde ſunt Caryatides columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ.

caſæ Ciliciæ aſperæ, in Pamphilia vrbs. Ptolemæus.

caſę Calbenti, Mauritanię Cęſarienſis locus. Anton.

caſæ Nigræ, Africæ ciuitas. D. Auguſtin.

caſæ, villa Au...iorum in Africa propria. Anton. Caſaia, pater Ethan. 1. Par. 15. lat. durities, aut grauitas aut ſcandalum eius.

caſaloth, nomen ciuitatis, Ioſ. 19. lat. temeritates, ſiue fiduciæ, aut ilia.

caſandra, inſula cõtra Perſidem. Pli. li. 6. c. 25.

caſelus, ſinus ad Corſicam inſulam, Ptolem. *Golfo di S. Florentio*, aliis *Capo di porto*.

caſama, Palmyrenæ vrbs. Ptol.

caſaman, Armeniæ oppidum Cedren.

caſamarri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi, Plin.

caſſandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio. Steph.

caſbon, nomen ciuitatis. 1. Machab. 5.

Caſcandras, Plin. libr. 6. cap. 25. inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

Caſcantenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 3.

caſed, id eſt, quaſi dæmon, vel quaſi deprędator, aut quaſi mamilla, ſiue quaſi ager, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. à quo Caſdim, id eſt, Chaldæi.

caſera, Rhodope regionis in Thracia vrbs, Procop.

caſellius Vindex, optimus habitus conſultus iuris, de cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poetica,

--neſcit quantùm Caſellius Aulus,
Sed tamen in pretio eſt.

caſerotæ, Ariæ gens. Ptolem.

caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

caſilini, populi qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt: vel quod in eorum regione plurima nux minuta naſcitur. Feſtus.

caſilinum, Italiæ oppidum in campania. Pli. lib. 3. c. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat, intercidit ibi & Taurania: ſunt & morientis Caſilini reliquiæ.

caſina, Plauti fabula, dicta à Caſina ancilla quam Stalino ſenex, eiúſque filius, certatim deperibant.

caſina, campaniæ oppidum in Italia. Plinius lib. 3. cap. 5.

caſinum, Campanię vrbs in Italia. Plin. libro 5. cap. 5.

caſinus, mons Campaniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Bocat.

caſſiope. vrbs chaoniæ regionis in Epiro. caſopo, Steph. *Santi quaranta*, Nigro.

caſiris, Indorum populi Anthropophagi. Pli.

caſiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

caſis, id eſt, conciſio aut finis, nomen vallis, Ioſ. 18.

caſiũ, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes.

caſius, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano inſtauratus, vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc monte templũ inſigne habebat Iupiter, qui inde Caſſius cognominabatur. Lucanus li. 8.

--manéſque tuos placare licebit,
Et Caſio præferre Ioui.

Noſtri Sinai montem eſſe aſſerũt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas nobilem. Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius, mons in Syria Antiochena ſupra Seleuciam cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. c. 22. cuius altitudo in directum eſt quatuor millium

paſſuum:

paſſuum: Cius (inquit) excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras ſolem aſpicit, breui circumacta corporis, diem noctémque pariter oſtendens. Ptolem. præterea lib. 5 cap. 18. Caſium quendam montem collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte. Suid.

Caſius, Iupiter dictus à monte Caſio. Paleph. libro 1.

Caſletum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmil. libr. 8.

Caſleu, x. menſis Hebræis, noſtro Decembri quandoque reſpondens. Zach. 7. Lat. ſpes, aut temeritas eius, vel thronus ſiue canx illius, aut ilia eius.

Caſmare, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Caſmene, vrbs Siciliæ, Steph. hodie *Comiſo*.

Caſmenates, Liguriæ populi. Plinius libro 3. cap. 5.

Caſmilius, cognomen Mercurij, vide Camillus.

Caſninium, oppidum vnum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neque tamen magiſtratus ſuos habebant: in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.

Caſope. Vide Cassope.

Caſos, inſula iuxta mare Carpathium ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta: colonis eo deductis. Ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multę Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen Caſiaca, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.

Caſos, Perſidis inſula & ciuitas. Stephan.

Caſpapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτὴ, id eſt, littus. Steph.

Caſpaſium, flumen apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Caſperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptolemæus.

Caſperia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiſcuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. Æneidos,

Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Caſperia, oppidum in Sabinis, idem fortaſſe cum eo, quod Silius Caſperulam vocat. Virgil. 7. Æneid.

Qui tetricæ horrentes rupes, montémque Seuerum,
Caſperiámque colunt.

Caſperula, oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caſpiis portis quæ in oriente ſunt, vbi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit libro 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens,
Caſperula.

Caſpin, nomen ciuitatis, 2. Machab. 11.

Caſphor, nomen ciuitatis. 2. Mach. 5.

Caſpiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caſpiis egreſſas, ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam, prodidere: ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caſpias portas (vt inquit Plinius) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptolem. Plinius & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium. Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Iuga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, vlterioréſque populos pertinent. Portę autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin.

Caſpiana, Armeniæ maioris regio. Strabo.

Caſpij, populi Scythici generis. Hircanis finitimi, eiuſque maris accolæ, quod ab ipſis Caſpium appellatur. Horum regio à Strabone Caſpiana appellatur. Virg. 5. Æneid. περιφραστικῶς Caſpia regna nominat:

Huius in aduentu iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strab. libr. vndecimo. Sunt etiam Aſiæ populi, quorum regio Strama vocatur.

Caſpij montes, iuxta mare Caſpium, Armeniam & Hyrcaniam verſus & Septentrionem, vbi etiam ſunt Caſpiæ portæ.

Caſpin, Syriæ vrbs, 2. Machab. 12.

Caſpirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velociſſimi curſu. Stephanus.

Caſpiũ mare, inter Caſpios & Hircanos mõtes eſt, à quibus nomen accepit, & immenſum occupat ſpatium: de quo tamen inter ſcriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium, hodie variis nominibus celebre, mare Hyrcanum Latini, Rutheni *Chualenſka More*, Mauri *Bohar Corſun* (vocabulo cum ſinu Arabico, communi) quod mare clauſum ſignificat, indigetant. Ab aliis aliter appellatur: *vt mare de Bacchu, Ghilan, Giorgiam, Terbeſtan, Coraſum* à regionibus nempe & locis vicinis, denominatum. Lacus totius orbis maximus eſt, & ſalſus, piſcibus abundat. Ad occidentem & Septentrionem, Turcas, Moſcos, & Lithuanos reſpicit, ad meridiem Medos habet. Orientem verſus Perſiæ regno clauditur.

Caſpius, dictus eſt Taurus mons à dextra. Sipontinus.

Caſſandane, filia Pharnaſpis. & mater Cambyſæ generi Aſtiagis. Herod. hiſt. lib. 1.

Caſſander, XXV. Macedonum rex, regnauit annis XIX. Pictuam obſedit, Olympiadem interfici iuſſit. Iuſt. lib. 14.

Caſſandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, iuſſa quamcũque vellet, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulauit: quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias detexiſſet, cúmque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virg. poſtremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, quallium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eque ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo viciatur. Hæc poſtea in prædæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytemneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit vnà cum Caſſandra: vxoris Aegiſthique inſidiis in conuiuio obtruncatus. Vir. 2. Æneid.

Ecce, trahebatur paßis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Mineruæ.

Idem,

Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.

Caſſandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra, oppidum: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDAEA. Aliis Caſſandrea, vt Plin. Ptol. ſimplicis ſcribit, vrbs maritima Macedoniæ eſt. Pauſanias & Steph. ſcribunt olim Potidæam dictam.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Stephan. Arabiæ felicis. Ptolem.

Caſſanorus, vrbs Ægyptia. Steph.

Caſſera, Macedoniæ oppidum. Plin. libro 4. cap. 10.

Caſſi, Britanniæ inſulæ populi apud Cæſarem, quos *Gaſſerer* Glareanus, *Cauhovv* Camdenus appellat.

Caſſia via, à Caſſio ſtrata. Feſtus.

Caſſianus, Antiochiæ rex ab Armeniis interfectus, anno ſalutis 899 Blond. lib. 4 Decad. 2.

Caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus XI. ex gentibus anno ſalutis 142.

Caſſianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quò venerat peregrinatione gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul: cúmque apud forum Cornelij doceret iuſſu Iuliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſſianus Alexandrinus ſub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: inde peregrinando Auguſtodunum venit. Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus monachus, Honorij tempore, à Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam venit, vbi duo condidit cœnobia, ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volat.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni, Galliæ ciuitatis, vulgò *Autun*, Epiſcopus fuit: ad cuius tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula, Greg. Turon. cap. 75. de glor. martyr.

Caſſidia, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Caſſij montes Scythiæ, extra Imaum. Ptolemæus.

Caſſiliacum, Rhętiæ primæ oppidum: li. Not. *Romakeſſel*, Rhenano.

Caſſij, populi Angliæ mari proximi & Cænimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus & Bibrocis.

Caſſilium, vulgò *Caſſel*. Vide Stereontium.

Caſſinicius, fluuius Thraciæ, cuius aqua equos potos efficit.

Caſſinum, oppidum dictum, quòd ſit vetus, & Caſſinum forum vetus appellant Caſſini. Vide Hoſtiones.

Caſſiodorus, Rauennas præceptor, Theodorici Gotthorum regis, primùm Senator, deinde monachus factus. Extant eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volat. lib. 13.

Caſſiope, ſiue Caſſiopea, Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quod gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromedam ſaxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedens vertente ſeſe cælo, reſupinato capite ferri, pedibus ipſius in ipſa Arctici circuli circumductione poſitis. Aeſtiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna, in vtroque humero ſingulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circunſcribitur vna: in vtriſque angulis ſingulæ, cæteris clariùs lucentes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit) Steph. quã Græci non

non rectè κασσιόπειαν vocant) Æoli filia vxor Cephei, Iopæ Phœnicię ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit Mantuanus,

Solis equos ſupra fulgentem Caſsiopæam.

Caſſiope, oppidũ Epiri, à quo Caſſiopæi. Plin. lib.4. Ptolem. Straboni promontorium eſt, quod & Phalacrum vocat.

Caſſiope, oppidum in Corcyra inſula. Plin. li.4.c.12. Ptolem. Caſſiopolis dicitur.

Caſſios, flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. lib.6.c.13.

Caſſiterides, inſulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plinius lib.4.c.16. aliàs lib.5.c.32. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Gręcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione Cattiterides. Heſperides quoque appellantur à Dionyſio Alexandrino qui eas contra omnes Geographos ad ſacrum promontorium deſcribit, alij omnes namque & circa Nerium promontorium ponunt, & ſtanni fertiles eſſe dicunt.

Caſſitira, inſula in Oceano, Indię vicina. Ste.

Caſſius, vnus ex C. Iulij Cæſaris percuſſoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem ſibi conſciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempubl. ſingulari: hoc tamen minus fœlix, quod ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plutarch. in Bruto.

Caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia conſumptus eſt. Nam bellum aduerſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam patricij. Cæterùm, inops adoleſcens hic Caſſius Brutus, dicta mercede, portas aperire cùm deprehēſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit. cuius pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame iuuenem, inſepultum eiecit. Plut. in Para.

Caſſius Dion. Conſul, collega Iun. Tiberiani, anno ab vrbe 1043.

Caſſius, Apronianus conſul, collega Pætini, anno ab vrbe 875. Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis, reliquorúmque libris conſcripſit. Caſſiodorus.

Caſſius, cos. à Tigurinis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cęſus: milites qui ex ea clade ſupererant, obſidibus datis & dimidia omnium rerum parte, incolumes dimitterentur, cum hoſtibus pacti, tempore quo Iugurtha pulſus eſt à Mario. Liu.li.25.

Caſſius Poſthumus Labienus in Gallis regnauit ann.7 ſub Gallieno maiore imperatore.

L. Caſſius, Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco conſulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, vt quē populus Romanus damnaſſet, cuíve imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Pædianus.

L. Caſſius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili tranſiit ad Cæſarem.

Caſſius Lõginus, Iuriſcõſultus, quòd C. Caſſij percuſſoris Cæſaris nomen & ſtēmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij ac eques Romanus. Tranquillus.

Caſſius Seuerus, orator, de quo Quintil. ſic ſcribit, Caſſius Seuerus, qui ſi cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas, & vis ſumma. ſed plus ſtomacho quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſſij ſcripta ex ſenatuſconſulto ab alia ſunt. Tranquillus.

M. Auidius Caſſius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo, itaque relicto bello imperator cum exercitu eum petit & ſuperat.

Caſſius, præſul Narnienſis, tēpore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrēs animũ eius placauit, ne ciuitati noceret. Greg.3. Dialogorum.

Sp. Caſſius Becillinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio cõcupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúſque Romanus, non contētus capitali eum ſupplicio afficere, interempto, domum ſuperiecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Vale lib.6.c.3.

Caſſius, poeta Parmēſis fuit, cuius ingenium in ſcribendo carmine mirè cõcitatum & promptum prædicat. Horat.1. Serm. Saty.10.

--- At ſi quis pedibus quid claudere ſenis
Hoc tantùm contentus amet, ſcripſiſſe ducentos
Ante cibum versus, totidem cœnatus, Hetruſci
Quale fuit Caſsi rapido feruentius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librisq́ꝫ
Ambuſtum propriis.

Hic eſt qui in partibus Caſſij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas ſe cõtulit. Quintus Varus ab Auguſto miſſis, vt eum interficeret, ſtudentem reperit & perempto eo ſcriniũ cum libris tulit, vnde multi crediderũt Thyeſtem Caſſij Parmenſis fuiſſe: ſcripſerat enim multas tragœdias. Acron. in illud Horat.1. epiſt 41.

Scribere quid Caſsi Parmenſis opuſcula vincas?

Caſſius, Hemina chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritum datum eſt, taberna in compito Acilio empta. Plin. cap.7. lib.25. & c.3. lib.30.

Caſſius, Hiſpaniæ mons. Sex. Auienus.

Caſſopa, vrbs in Moloſſis, vnde regio Caſſopia. Gentilia, Caſſopus, Caſſopius, Herodian. Steph.

Caſſotis fons apud Delphos, à Nympha Parnaſia ſic dictus.

Caſtabula, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Peraſia dicebatur. Stephan. Strabo lib.12.

Eſt etiam Caſtabala in Phœnicia.

Caſtabalenſes, propter bella cohortes canum habuere. Plin. in Caſtabalis Dianæ Paraſiæ templum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ, ſuper prunas nudis incedebant pedibus. Pius 2. pontif. Max. Aſiæ, c. 46.

Caſtalia, Acheloi filia.

Caſtalia, vrbs Ciliciæ. Steph. alia circa Phocydem. Herodot.

Caſtalius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi Muſis ſacer, à virgine Caſtalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata, & in fontem verſa eſt, cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hanc fontem dicit Acron fuiſſe in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauiſſe, Virg. lib. 3. Georgicorum,

--iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

Cáſtalo, maxima ciuitas Britanniæ: Gentile, Caſtalonites. Steph.

Caſtanea, vrbs circa Peneum fluuium, Strab. & Magneſiæ. Plin.

Caſtania, vrbs iuxta Tarentum. Steph.

Caſtaon, locus in Hiſpania, in quo plumbum effodi ſolet, haud procul à noua Carthagine, cui argenti pars parua admixta eſt, non adeò vt eius vtilis ſit expurgatio. Strabo lib. 3. Eſt etiam Hiſpaniæ vrbs Straboni, non procul à fontibus Bœtis fluminis, *Villa Nueua d'Alcaraz*, Car. Cluſio.

Caſtax, vrbs Iberiæ: Gẽtile, Caſtacęus. Steph.

Caſtanea, Eudoxus Perthęa ſcribit. Gentile, Caſtanæus. Steph.

Caſtania, vrbs prope Tarentum: Gentile, Caſtanites. Hi hodie Catalanes videntur, Floriano.

Caſtellani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolem.

Caſtellum, Menapiorum in Gallia Belgica oppidum, Ptol. hodie Kaſſelium oppidũ in Occidentaliori Flandriæ ſeu Morinorum tractu. Anton. Leodius & Pet. Diuæus, oppidum etiam eſt ad Moſam, vbi illud quoque Ammianus deſcribit lib. 17. in regione quæ vulgo Cuyck dicitur. Caſtellum Morinorum ex itinerario Antonini citat Diuæus. Caſtellum Aquarum, vocant Rhenanus & Aithamerus Baden. vrbem Badenſis Marchionatus primariam, idque colligit ex Taciti Annalium lib. 17. vbi ſcribit à Cęcina Caſtellum (quod Heluerij ſuis militibus & ſtipendiis tuebantur,) in modum municipij ſtructum eſſe, additque locum eſſe amœnum & ſalubrium aquarum frequentem.

Caſtellum, locus inter Fauentiam & Florentiam. Anton. & in Mauritania Cæſarienſi.

Caſthenes, Thraciæ ſinus iuxta Byzantium. Plin. lib. 4.

Caſtianira, mulier genere Thraſſa ex Æſimo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

Caſtimenſis, Venus cognominata eſt, ſub quo nomine à Theſſalis culta, apud eoſdem phanum habuit, & aliud in Syda Pamphyliæ, & in Aſpendo Argiuorum, & Agis in feſto quod Hiſteria dicitur, in quibus præter inſtituta moréſque aliorum, ſues mactare licet, cùm in cæteris nullo modo fas ſit. Alexand. Genial. libro 7. cap. 12.

Caſtinus, conſul, collega Victoris, anno ab vrba 1177. Diaco. libro 14. Pomp. Blond. libr. 2. decad. 1.

Caſtinium, mons in Aſpendo Pamphyliæ. Gentile, Caſtinius, Caſtinetes. Stephan.

Caſtoli, Campus apud Dorienſes. Nam Lydi, Dorienſes vocant Caſtolos.

Caſtólogi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

Caſtolus, vrbs in Lydia, Steph. hinc Caſtoli campus apud Xenoph.

Caſtor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda ſub cygni forma compreſſa filij, qui & Tyndaridæ paſſim à poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dij maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hæc in Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem, inſidias ſibi ſtruentem, interfecit. Deinde domum reuerſi, Helenam ſororem à Theſeo raptam, receperunt, Aphidna vrbe, Theſeo abſente, expugnata. Tandem cùm Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris deſiderio à Ioue petiiſſe, vt immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: qua re impetrata, alterni mori traduntur & reuiuiſcere. Virg. 6. Æneidos,

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itq; reditque viam toties.

Cui fabulæ occaſionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & econuerſo. A Grçcis Διόσκουροι, hoc eſt, Iouis filij appellati ſunt, & inter deos Apotropæos, hoc eſt, malorum depulſores annumerati.

Caſtor, medicus antiquiſſimus, docuit, piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. libr. 20. cap. 17.

Caſtor, hiſtoricus, qui de Argiuorum regno ſcripſit: vixitque anno mundi 3360.

Caſtor, curſor velociſſimus. Pauſ.

Caſtorum lucus ad duodecim. lapidem à Cremona diſtans, vt Tacitus habet lib. Annal. 18. Caſtoris Lucus vocatur Oroſio libr. 6. cap. 8. ſed in hoc variæ lectioni, an potiùs ſynonymiæ tribuendum ſit, affirmare non auſim.

Caſtra, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptole. Norici vrbs, Anto. Macedonię eid. inter Lychnidum & Heracliam.

Caſtra alata, Caſtra Alexandri, locus vel regio Ægypti

Ægypti circa Peluſium.Q.Curtius,li.4. Caſtra Annibalis, magnæ Græciæ portus.Plin. *Le Gaſtelle*, Leandro.

caſtra Cæcilia, Hiſpaniæ vrbs.Plinius hodie *Caceres* vel *S.Maria deGuadalepe*.caſtraCelica,Hiſpaniæ locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

caſtra,Cornelia,ſeu Corneliana,ſeu Cornelij,Africæ propriæ vrbs.Pomp.Plin.

caſtra conſtantia, vulgo *Conſtance*, ciuitas Galliæ celticæ in Neuſtriæ ſeu Normaniæ prouincia, ſic vocata,quod ibi Caij Iulij Cæſaris milites conſtanter, ob Armoricorum incurſiones,caſtrametabantur.Am.Marcel.lib.15.

caſtra cyri,regio circa Lyciam,Curtius li.3.

caſtra Dei vide Manaim.

caſtraExploratorum.Anton.*Burgeupen Lands*, camdeno.locus in Anglia.

caſtra Flauiana, vide Ala Flauiana.

caſtra Gemina,Hiſpalenſis conuentus oppidum.Plinio, caſtra Germanorum,Mauritaniæ cæſarienſis oppidum,hodie *Brexar* & *Berſac*.

caſtra Iudæorum.vide Bubaſtus.

caſtra Iulia,Hiſpaniæ oppidum.Plin.*Trugillo* hodie.

caſtra Iulia,Plinio Hiſpaniæ vrbs.

caſtra Lælia,Africæ minoris vrbs, Mela. caſtra Lapidariorum,vrbs Ægypti. lib. Notit. caſtra Larda,Thraciæ vrbs. Anton.Caſtra Legionum Germaniæ circa Rheni oſtium.Plin.

caſtramonienſes, Italiæ populi. Plin.libro 3. cap.4.

caſtra noua in Mauritania Cęſarienſi.Anton.

caſtra Poſtamiana, Hirtij, ſunt in Hiſpania Bætica,& nunc *Caſtro del-rio* dicuntur, vt vult Amb.Moralis.

caſtra Rhegina,in Rhetia lib.Notit.

caſtra Vlpia,vrbs Anton.quam Simlerus *Cleue* exiſtimat, Cliuenſis ducatus primariam.

caſtra Vinaria,Hiſpaniæ vrbs.Ptol.

caſtratius,cùm tempore Syllanę diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo conſul Marianarum partiũ peteret obſides Placentinos,nec Placentia ad Syllam deficeret,negantique Caſtratio dixiſſet multos ſe habere gladios: At ego annos,reſpondit.Valer.

T. caſtratius,Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius lib.13.c.20.habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate,grauitatéque, & à D.Hadriano ob mores atque literas ſpectatus.

caſtriani, populi ab Aureliano Imperatore, magna parte interempti.Vopiſc.

caſtrocomium,Iberiæ locus.Cedren.

caſtrozarba,Thraciæ oppidum.Procop.

Caſtrum altum,arx munita Hiſpanię citerioris,locus cæde magni Amilcaris inſignis, vt docet Liuius libro 24. Sunt qui opinantur hodie Caſtel Seras appellari, vt Florianus del campo refert.

Caſtrum,Inui Virgilio, Tuſciæ maritimum oppidum eſt.Erythręus vocat Cornetto,& dicit à Ptolem.Caſtrum nouum appellari,idem aſſerit Blondus, qui addit quoque ſic à Plinio & Mela vocari. Sed ante omnes Seruius ſcripſit hoc caſtrum Inui,caſtrum nouum dici.

Caſtrum nouum,Italię oppidum,non procul ab oſtiis Tyberis.Pomponius lib.2. Plin.lib.3.c.5.& Tuſciæ oppidum.

Caſtrum Coruolinum, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliæ ad flumen Sequanam ſitum, quatuordecim Italicis milliaribus ab vrbe Pariſienſi diſſitum.

Caſtrutius, Lucentium & Piſanorum dux, Blondus.Plati.

Caſtulonenſes,populi Hiſpaniæ Bæticæ, Pli. lib.3.cap.3.Ex colonia(inquit)Salarienſe oppidum Latij veteris Caſtulonenſes qui Cæſari vænales appellantur.

Caſtulo, Oretanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolemæo, Caſtalo,Steph.& Polyb. lib.10.vocant. Florianus dicit hodie Caſſona la veia appellari.Caſtulonenſes nominat Plinius, quos Cæſari vænales vocari ait.

Caſentani, Italiæ populi in ſexta regione. Plin.lib.3.c.14.

Caſſula, præcipuarum Haſſiæ ciuitatum altera,dicta quaſi Caſtellum: olim enim tantùm illic arcem extitiſſe perhibent. A Ptolem. Stereontium dicta,Fulda, Ana, & Treſula fluminibus irrigua, Agrum fœcundum atque compaſcuum habet,& arua pecoribus nutriendis idonea,vulgo *Caſſel*,Irenicus.

Caſuentinum,fluuius in ſinu Tarentino. Pli. lib.3.c.21.quem LeanderVaſento dici ait,in Calabra ſuperiori eſt. Baſentium vocat Diaconus. Barentinus amnis apud Iornandem eſt:ſub cuius alueo Alaricus Gothorum rex ſepultus ſcribitur.

Caſula,Africæ propriæ vrbs.Ptol.

Caſurgis, Ptole.dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

Caſyris,Suſianæ mons.Plin.

Caſyſtes,portus Ioniæ.Strabo.

Catabanes,populi Arabiæ deſertæ.Plin.libr. 5.c.11.Hos Strab.lib.6.Catabanenſes vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa, & vallis repentè conuexa.Plinius Pomponio,Carabath mons, vallis deuexa in Ægyptum, finit Africam, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν Catabathmon autem, non Catabatinon legendum eſſe, Hermolaus eleganter docet in Plinianis annotationibus. namque eſt in Ægyptum id latus deuexum. Quare verò Herodotus æditiſſimam Africę maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib.4. ſcribit.

Catabatmus, Steph. locus eſt in Lycia,inter Ammoneum & Paratonium.

Catabolum,Ciliciæ vrbs,Anton.

Catacęti,Aſiæ populi circa Męotim.Plinius

libro 6.cap.7.

Catacecauméne, regio Epheſiæ, in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert Catacecaumenite. Latinè ſonat combuſta, quòd ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui cõijciunt. Hæc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Eſt etiam inſula in mari rubro. Stephan. Inſula item in Arabico ſinu. Ptolemæus.

Cataceti, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Catada, Africæ Propriæ fluuius. Ptolemęo.

Catadræ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum.

Catadupa, nomen loci. Cicer. in Som. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſu in vobis, ſicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, pręcipitat ex altiſſimis montibus.

Cadadupi, Plinius libro quinto capite 9. locus Æthiopum & gens Arabiæ, idem libro 6. capi. 29.

Catæa, Perſidis inſula, Arrian.

Catæonium, Marmaricę promontorium. Ptolemæus.

Catamena, Syriæ vrbs, Comagenæ regionis. Ptolem.

Catalaunici, & Catalaunij, vide Cathelauri.

Catalaunum, Gallicè *Chaalons*. Duæ huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Matronam ſita, quæ Gallice profertur *Chaalons*, per duplex (aa) altera in Burgundia, & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex (a) Gallicè *Caalons ſur la Saone*. Amm. Marcell. lib. 15.

Catana, Siciliæ oppidum, ad radicem Ætnæ montis ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores in primis celebrati. Catanæ ſimulachrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius libr. 13.

Tum Catana ardente nimium vicina Typhæo.

Diodorus ſcribit, hanc ab Hierone cùm eius incolas eiecisſet, Ætnam appellatam fuiſſe. hodie tamen adhuc Catania dici tradit Farellus.

Catangius, ſinus in littore Aſiatico Boſphori Thracici, Golfo caſtacio nunc, Pet. Gyllius.

Catánica, inſula vel vrbs, è regione Lesbi. Stephanus.

Catánni, populi ad mare Caſpium. Steph.

Catônia, extrema pars Tauri, quam Strab. Cappadociam vocat: incolæ Cataones, Stephanus.

Cataphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priſcilla & Maximilla. Hi aduentum Spiritus ſancti non in Apoſtolis, ſed in ſe traditum aſſerebant, anno Domini 174.

Catara, & Cataritæ vel Catanitæ, Arabiæ felicis populi. Ptolem.

Cataracta, Samnitum vrbs à Romanis expugnata. Diodor.

Cataractonum, Anglię oppidum. Anton. vulgò *Cateri k*.

Catari, Pannoniæ populi. Plin. libro 5. c. 23.

Catarnia, Aſiæ regio. Plin lib. 5. c. 2. & 3.

Catarractæ duæ Nili, in Ægypti initio verſus meridiem, vbi Nilus inter duos montes coarctatus, immenſo fragore ruit. Ptole. Strabo. Plin.

Catarrháctes, Anienis fluminis Tiburi, vbi ſe ab excelſo loco in conuallem profundam deijcit Strabo lib. 1. hodie *Caſcada de Tiuoli*

Catarrháctes, Danubij, à Strabone & Suida deſcriptus infra Lintzium Auſtriæ vrbem eſt.

Catarrháctes, fluuius quidam, Strabo. Poſt Olbiam Pamphiliæ Catarrhactes eſt fluuius magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pompo. lib. 1.

Catarractus, Cretæ inſulæ amnis, Ptolem. Pamphiliæ fluuius, qui Aſpendum præterfluit. Mela. Item minoris Aſiæ fluuius, Herodot.

Catarrytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum propter aquarum irrigua. Plin. lib. 5.

Catathræ, inſulæ duæ maris rubri. Ptol.

Cátatus, ciuitas Vngariæ, à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa. Blond. lib. 10.

Cataſcopia, Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν id eſt, contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam ſtadij partem, in qua Hippolytus ſe exercebat, & vnde Phædra Hippolytum ſpectare conſueuerat.

Catelani, populi à Genuenſibus ſuperati. Blon. lib. 10.

Catenates, Vindelicorum populi, quorum meminit Plin. libr. 3. cap. 20. in deſcriptione Alpium & Alpiorum populorum.

Cateth, id eſt, tædiũ, ſiue contentio, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſue 19.

Cath, filius Triſmegiſti. Euſeb.

Cathæa, regio in India, in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeo vt Oneſecritus author ſit, in ea regem pulcherrimum eligi. Vide plura de Cathęorum moribus apud Strabonem lib. 15. Steph. Cathæna.

Cathalúſius, Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

Cathari, Indiæ populi, apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis dij ſancti deflagrarent: natum, id eſt, veneficij crimine, quo ſublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. cap 31.

Cathari, dij in agro Pallantino templum habentes in vertice montis. Pauſan. lib. 8.

D. Catharina, virgo ſanctiſſima, & martyr glorioſiſſima, cuius ſacrum corpus Dei angeli ſepelierunt in monte Sina. Hiſt. Eccleſ.

Catharina, Caroli vi. Francorum regis filia Henrici, Anglorum regis vxor.

Cathari, populi sũt Galliæ Straboni, in vlteriore

riore ripa Rhodum,vt inquit,habitantes Salyis finitimi.

Cathari, Καθαροὶ θεοὶ, i.puri Dij,colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio,ad quorum nomen iuſiurandum Arcades habere ſolebant.Horum deorum nomina ſe neſcire fatetur. Pauſanias in Arcad.

Cathari,Indię gens,quarum vxores cum maritis mortuis comburuntur.Diodor.lib.17.

Catharum,Libyæ interioris promontorium. Ptolem.

Cathei, montes Sarmatiæ Aſiaticæ, ex quibus Lagous amnis profluit.Plin.

Cathelauni, Galliæ populi apud Marcellinum,lib.15.quorum vrbs Cathelaunum à Neotericis, & Catalaunum in libello prouinciarum nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne* nominant. Et Cathelauni campi,vbi Attila cæſus eſt,à pluribus ſumuntur pro ea regione,quã Gallicum vulgus *Campagne* nominat. vbi adhuc *Chatillon* ciuitas. Sed hi campi Catalaunici in tam exiguo terrarum ſpatio vix includi poſſe vidétur.Et quidam Catalauniam,quaſi Gothalaniam,quaſi Gotthorum & Alanorum cultam regionem vocari putant. alij ſcribunt eſſe circa Toloſam, totámque vel maximam regionem hos campos deſignare veriſimile eſt ex Iornande, qui eos centum leucas in longitudine & quinquaginta in latitudine patere ait. Idem eos quoque Mauricios Campos nuncupat. Apud Catalaunios Tetricum ab Aureliano Imp. ſuperatum tradit Eutropius.

Cathieremitæ, gens vicina Gabaonitis, Ioſeph.antiq.lib.5.cap.1.

Cathilci, Germaniæ populi : à Germanico Cæſare deuicti.Strabo.

Cathippi, Aſiæ vrbs, nomen circa Mediam aut Parthiam.Oroſ.

Cathon, inſula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.

Cati,pluralis numeri,populi Germaniæ, Sicambris,vt inquit Strabo,finitimi.

Caticardamna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.*Chiromandel*,Petr.Appiano.

P.Catienus, Philotimus patronum adeò dilexit,vt hæres omnibus bonis inſtitutus, in rogum eius ſe iecerit.Plin.lib.7.cap.36.

Catifons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiuſdam Cati.Feſtus.

Catili, Alpium incolæ inter Polam & Sergeſtum.Plin.

Catilina,ciuis Romanus, cõiuratione contra patriam inita, notiſſimus, cuius impij conatus Ciceronis prudẽtia oppreſſi ſunt,Lucanus li.7.

---cuius

Pacificus ſæuus tremeris Catilina ſecures.

Virg.8.Æneid.

-- & te Catilina Minaci

Pendentem ſcopulo Furiarúmque ora trementem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctiſſimus, diſcipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid.in Alexand.

Catilius, Seuerus,conſul, collega T.Aurelij Fuluij Antonij,anno ab vrbe 872.

Catilli populi circa Anienem fluuium. Silius lib.4.*Anienicolæq; Catilli.*

Catillus,filius Amphiarai,qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus, Tybur condidit, & à nomine fratris nomen impoſuit.Virgil.7.Æneid.

Catillúſque acérque Coras Argiua iuuentus,

Siluius libr.8.

Et Tybur Catille tuum.

Catillus, mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam à Catillo fratre Tyburti conditoris,Tyburi dictus.

Catina,vrbs Siciliæ.Vide CATANA.

Catina, Arcadiæ oppidum. Plinius libro 4. cap.6.

Catyci, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur,quos credunt à gruibus fugatos.Plin libr.4. c.11. Stephano κάτιουζα & ῥακώλη eorum regio vocatur,incolæ Tulyili.

Catius,Deus Ethnicorum,qui catos,i.acutos homines faceret,meminit Auguſtinus in 4. Sũt qui libentius Cautinin legant, quod ſcilicet cautos homines faceret.

Cato primus,Porciæ gentis,tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt:optimus orator,optimus imperator,optimus ſenator fuit:ac præterea quadragies cauſam dixit, non quiſquam ſæpius poſtulatus fuit,& ſemper abſolutus. Plin. lib.7.cap.27.

Cato Porcius, cui poſtea à Cenſuræ dignitate Cenſorij cognomen inditum eſt,ex Tuſculano municipio ortum traxit,indéque perſuaſione atque amicitia Valerij Flacci adductus primus ex ea familia ſe Romam contulit : vbi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulſa eſt adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit : deinde Prætor Sardiniam ſubegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus,cùm iam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, vbi rebus fœliciter geſtis, vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant,vno die ſolo æquari iuſſit. Hunc ob morum grauitatem, ſingularémque iuſtitiam Virgilius 6. Æneidos inferorum iudicem facit:

Seir tó que pios & dantem his iura Catonem,

Gellius lib.1.ca.14.

Cato iſte Cenſorius dicere erat ſolitus trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam egiſſe : primùm eo perrexiſſe nauigio, quò pede proficiſci potuiſſet : ſecundò, ignauum præteriiſſe diem : tertiò,ſecretum vxori reuelaſſe. Plutarch.

Catones duo fuerunt ſuperioris filij,quorum

alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Gel.libr.2. cap.14.

M. Cato Vticenſis M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens nonniſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtrà petiit, quòd virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſsè voluerit ſupplicare. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico liberorum cauſſa conceſſit, eandémque poſt Hortenſij mortem recepit: quod Cæſar auaritiæ cauſa ab eo factum calumniatus eſt. Dimiſit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Poſt Pharſalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Poſtremo victo à Cæſare Scipione, Vticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inſcribitur. De hoc Lucanus lib 1.

Victrix cauſa Deis placuit, ſed victa Catoni.

Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ, cuius famam hi verſus indicant,

Cato Grammaticus Latina Siren,

Qui ſolus legit & facit poetas. Tranquillus.

catobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Cordubam & Emeritam. Anton.

catoluca, Galliæ Narbonenſis oppidum. Anton.

catoni, Plin.lib.6.ca.7. populi Scythiæ circa Mæotim degentes.

Catopterium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis vrbem, ſiue Parnaſſi præcipitiũ. Strabo.

catraleucos, Celticorum in Luſitania vrbs. Ptolem.

catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

catrea, Cretæ vrbs. Pauſan.

catria. Vide ÆGVSSA.

catabánia, regio fœlicis Arabiæ. Stephanus.

catti, populi Germaniæ (hodie Haſſia) à Druſo Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

catti Meliboci, Germaniæ tractus qui Catzenelebogen dicitur Beato Rhenano, in Haſſia eſt.

cattigara, Sinarum ſtatio. Ptolem. *Canton*, Caſtaldo.

cattiterides, Ptolem.lib.3.cap.6. decem ſunt inſulæ in occidentali Oceano, Caſſiterides cæteri vocant à plumbi ſtannique copia, quod κασσίτερος dicitur. Herodotus lib.3. Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas, hoc eſt, ſtannarias, vnde ad nos venit ſtannum. Vide CASSITERIDES.

cattuza. Vide CATIZI.

cattuaci, populi inter Belgas, Neruiis, Calletibus, Veromanduis ac Condruſis proximi, quos fortè Duaci oppidi incolas diœceſis Atrebatenſis opinari licet, Cæl.lib.2.

catti, populi Germaniæ trans Rhenum flumen, Ligiis Hungariæ populis, Cheruſcis, Hercyniæque ſyluæ proximi, ac Hermunduris, cum quibus pro flumine finitimo ſale fœcundo pugnabant, & in æternum diſcordabant. Tacitus.

Catularia, porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea, vbi ad placandum Caniculæ ſidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flaueſcentes ad maturitatem perducerentur.

catulinus, conſul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, ccc. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus impeditas, duce Amilcare apud Ægeades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque inſulis inter Italiam, Aphricámque cederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liuius.

Catulus orator, conſul cum C. Mario, quarto eius conſulatu, Cimbros fudit: ab eodem poſteà, vrbe occupata per diſſenſionem, mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo incluſus, candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt. Valerius. cuius manes vltus eſt poſteà Sylla, interfecto Mario iuniore, Lucanus,

--quid ſanguine manes

Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

catulus, ſororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus. Pædianus.

catulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

catullus, poeta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Saluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marij & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & docti cognomen promeruit, alioqui laſciuus in primis & ſupra modum mordax, vtpotè qui ne Cæſari quidem, tam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Lesbyæ: celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipſithillam & Clodiam,

diam, quam ficto nomine Lesbiam vocat. Ouidius 2. Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Caturaconium, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptol. Vulgò *Cardelia*.

caturractionum, Albionis inſulæ vrbs, Ptol. *Caerlil* Villanouano.

caturica, locus circa Alpes Cottias inter Brigantionem, & montem Seleucum. Anton.

caturiga, Galliæ Belgicæ vrbs, inter Burocotorum & Naſium. Anton.

catuſiacum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

caturiges, Italiæ Transpadanæ populi, in regione vndecima. Plinius libro tertio, capite decimo ſexto, finitimi Centronibus ac Garocelis, quà iter erat ab Alpibus Graiis ad oppidum Geneuam, lacum Lemanum, & Rhodanum fluuium, quos veriſimile eſt fuiſſe prouinciam Tarantaſiæ, extra Belgas, Celtas & Aquitanos. Cæſar lib. 1.

caturiges, Plin. Cæſari & Straboni, Alpium incolæ. Nomen vetus, aliqua inflexione retinent, inquit Simlerus. *Chorges* enim oppidum eorum Galli vocant, vt docet Vigenereus, prope Embrun eſt.

catyeuchlani, Albionis inſulæ populi. Ptol. hodie vt Lelandus & Lhuydus referunt, ſunt Buchingamienſes & Herfordienſes.

cauates, Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt, Pompon. libro 2. Cauates autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Iſaram amnes ſitos ait.

cauana, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Cauaræ, Galliæ Narbonenſis populi, Mela. Cauares, Plinio. Cauari, Ptolemæo. Cuari, Straboni.

cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

cauca, vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca, vulgò *Quonca*.

caucadæ gentes, ſunt ad Lagoum amnem, quo in illum influit Opharus circa Mæotim à Plin. lib. 6. cap. 7. collocati.

caucana, Siciliæ portus, prope Syracuſas. Ptolem.

caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia, cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virg. 4. Æneid.

--ſed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſúſque diligenter perſpiciantur: quo fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturnibus abũdat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, Ptolemæo, Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo, Caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo. A Caucaſio fit Caucaſius, ſia, ſium. Virg. 6. Ecloga,

--Caucaſiaſq; refert volucres.

Graucaſum, id eſt, niue candidum, à Scythis vocari, auctor eſt Plin. Caucaſiæ rupes, Ptolemæo. Caſpium ab accolis dici ſcribit apud Strabonem Eratoſthenes. Inferiores Caucaſi partes Colica, & inde Colice regio & Coli populi dici refert Stephan. ea pars Caucaſi, qua poetæ Prometheum à Ioue alligatum fabulantur. Strobilus ab Arriano in Ponti Euxini Periplo dicitur. Eadem Marpeſia Cautes à Iornande, à Marpeſia Amazonum regina, quam ibidem certum tempus demoratam eſſe ſcribit. Caucaſum eundem eſſe cum Coraxico & Heniochis montibus, quos Plin. in Tauro deſcribendo nominat, ex eo videtur, quòd Cyrum fluuium, quem Ptolem. ex Caucaſo ducit, ex Heniochis montibus, quos aut ab aliis vocari Coatxicum, manare ſcribit. Garamas à Vibio dicitur. Nam Phaſim fluuium ex eo deſcendere facit. Videtur Caucaſus ex Haithono Cocas, aut ex Aſiæ tabulis Cochias recenti vocabulo nominari. Theuetus eum Arad & Adazar vocat, Niger eum Albfor nomen habere ait. Caucaſum priùs Niphas dictum, & poſtea Boreæ thorus, tradit auctor de fluminibus, rationéſque fabuloſas reddit.

caucaſiæ, portæ vel pylæ, vrbs in cuius rupe Cumania caſtellũ eſt, & quæ magno errore Caſpiæ à multis dictæ fuêre, vt Plin. tradit. nunc ibi vrbs eſt quæ *Derbent* (quod anguſtias ſignificat) vocatur ab exteris Amir capi, Temir capi, & Thamir capi, ſunt qui legunt, Mirali eſt apud Haithonum, corruptè. Ingens naturæ opus montibus interruptis repente, vbi fores obditæ, ferratis trabibus, ſuper medias amne Dyrio dori fluente, citráque in rupe caſtello (quod vocant Camania) communito ad arcendas tranſitu gentes innumeras. Ferrea porta (cuius & Egeſippus meminit libro quinto, capit. quinquageſimo) ab incolis appellari videtur anguſtus hic locus: non quòd ex ferreo conſtet, ſed quòd locus adeo munitus, vt quemuis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat. Oppidum enim ibi ſitũ eſt, nomine *Derbent* intra fauces Caſpij, vel (vt alij vocant) Caucaſi montis & Hyrcani maris: vbi trãſitus duntaxat patet 300 paſſuum. Hinc munitiſſima totius Orientis vrbs cenſetur. Ex variorum relationibus. Ortelius.

caucaſij montes, qui propriè ſic dicuntur, ſunt Ptolemæo circa Oxi flumina & Indi fontes.

caucaſus, pars Tauri montis inter Pontum Euxinum & mare Caſpium. Graucaſum, id eſt

niue candidum, à Scythis vocari, auctor eſt Plinius. *Cocas* Haithoni, & Geographis neotericis *Cochias* dictus. Caucaſius eſt etiam locus circa Chium inſulam. Herodot.

Caucenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Cluníenſi. Plin. lib. 3. c. 3.

Caucabeni. Arabiæ deſertæ gens Ptol.

Cauchæ, campi quos Tigris fluuius, Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plinius libro ſexto, cap. 27.

Cauci, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & caſas nauigiis ſimiles, à quibus, cum recedit mare, fugientes cum aquis piſces circa tuguria venantur. Ptolemæus.

Caucon, fluuius. Vide DYME & CAVCONEA.

Cauconea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta, Steph.

Caucones, populi Bithyniæ, circa Parthenij fluminis oſtia: item populi Meſſeniæ, Ptolem. Strabo.

Caudis, vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcę Caudinæ, & Fauces Caudinę, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumo conſule, in anguſtias adductæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucanus libro ſecundo,

Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas.

Caudo, inſula vicina Cretæ, vbi maximi onagri naſcuntur. Suidas.

Caue, magnus vicus in Bithynia. Xenoph. lib. 4. hiſtor. Græc.

Cauiculum, Bæticæ vrbs, circa Menobam. Anton.

Cauij, Illyrici populi. Liu.

Caulici, Germaniæ populi ad Oceanum. Strabo.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ionium ſinum, à monte ſic dicti. Steph.

Caulinum vinum ad quartū lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

Caulon, ſiue Caulum qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plinius libro 3. capitulo decimo. Virgil. tertio Æneid.

Caulonisq; arces, & naufragum Scylacæum.

Quanquam ibi poeta non tam de oppido quàm de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo libro ſexto, Pomponius libro ſecundo, & Stephanus de vrbibus, Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius,

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caum, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alueus Indi fluminis, circa eius oſtia. Arrian. in Indicis.

Caumas, vnus è centauris, Ixionis filius. Bocat. libr. 9.

Caunus, Cariæ oppidum ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. lib. 14. & adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit:

Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. id eſt, Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillans. Caunij verò cùm hominem inceſſiſſent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? vrbanius multò acriuſque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone libr. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero libr. 2. de Diuinatio. Cum M. Craſſus exercitum Brunduſij imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas venders, Cauneas clamitabat, ac ſi dixiſſet, (præſagiens futuram cladem, in qua Craſſus occubuit) caue, ne eas. Stephan. Caunum in Caria nominatam ſcribit è Cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium, Caunius amor. Eſt etiam Caunus Doridis Aſiæ minoris regionis oppidum Ptolemæo, Magri dicitur Oliuario. *la Roſa* Sophiano.

Caunus, Cretæ vrbs: Gentile. Caunius & Cauneus. Item Hiſpaniæ mons in Celtiberis. *Moncayo* hodie, aliquando quoque Cæci mons dictus. Liu. Item Æolica vrbs. Athen.

Caunus, filius Mileti & Cyanes: qui cùm à Biblide ſorore perditè amaretur, ſpōte patriam reliquit, & in Carię littore è regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius libro nono Metamorphoſeωn.

Cauphiaca, Perſidis vrbs. Ptole.

Caurarani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Caurafiæ, gens Bætica. Plin.

Caurium, Luſitaniæ oppidum, Ptolemæo alio nomine Caura, vulgò *Corra*.

Caurita, Coria C. Cluſio, Hiſpaniæ vrbs circa Placentiam ciuitatem, neſcio quis Cauritæ ex veteribus meminerit.

Cauros, inſula cum oppido, quæ priùs Andros, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & corus dicitur, & Euronothus, Virgil. tertio Georg.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Caus, untis, vrbs Telphuſiæ terræ in Arabia, vbi Cauſius Æſculapius colebatur, Steph. item Arcadiæ vicus, eidem.

Cauſennis, vrbs Angliæ, Anton. Ea eſt in comitatu Lincolnenſi, vulgo *Cyſnen*.

Cauſia, fuit regnum ab Alexandro inſigne, Plut. in Paral.

Cauſiani, populi, qui naſcentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stob. in encomio mortis.

Cauſini, Mauritaniæ Tingitanę populi. Pto.

Cauti, populi ſunt in Scotia, qui hodie Morauiam & Ruſſiam inhabitant.

Caycus, Cæleni filius. Pauſ.

Cayrethus, Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Myſiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur.

Cayſter, fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes ſecum deferens, Aſiam paludem prӕterlabitur, Epheſumque alluit: cygnis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τ͂ καίεσθαι, hoc eſt, amburi: quoniam propinquus eſt Catacecaumenæ: quæ pars eſt Epheſiæ prӕtorrida & deuſta, fertilis nulla præter vitem arbore, ſed vino pręſtantiſſimo. Vitruuius & Plin. Catacecaumenitem ex hac origine denominant. Hinc Cayſtranus campus. Stephanus. Strabo. Virgil.

-- atque Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Gentile, Cayſtrinus & Cayſtrius, Stephano: vt Ales Cayſtrius, id eſt, Cygnus. Ouid. de Triſt. lib. 5. Eleg. 1.

Cayſtri campi, qui continui ſunt, & camporum omnium optimi, ſubiacent Sardi vrbi. Stra lib. 13.

Cayſtros, Ionię amnis celebratiſſimus iuxta vrbem Epheſum. Author Comp. Mela li. 1.

Cayſtrus, fœm gen. vrbs Ciliciæ mediterranea.

Cayſtrus, Aſiæ minoris flumen, Ptole. Chias ex tabulis ego nominarem. Caſtaldus illud Chaici vocat.

Cazeca, vicus in litore Tauricæ Cherſoneſi Arrian. in Periplo.

Cazymirus, Brandemburgenſis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros.

C E

Cea, ſiue Ceos (vtrumque enim ſcribitur, Plin. lib. 4. cap. 1) inſula eſt iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio ſic dicta. Ouid.

Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.

A qua Cææ veſtes, quæ in hac inſula ex bombyce tenuiſſima texebantur in vſum fœminarum. Propertius,

Et tenues Cæa veſte mouere ſinus.

Quo in loco parum recte Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Heraſiſtratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clariſſimorum poëtarum alumna. Ciam Ptolem. nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. vide infrà COS & CHIOS. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ. Cæus, adiectiuum. Horat. 2. carm. 1. Ode,

Sed ne relictis Muſa procax iocis
Cææ retractes munera næniæ. Virg. 1. Georg.
-- cui pinguia Cææ,
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax ex his qui Troianis auxilia miſerunt. Homer. lib 2.

Cebares, equiſo fuit, cuius aſtu Darius regnũ Perſarum adeptus eſt: nam cum magi inter ſe pacto conueniſſent, vt is cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manum vuluæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam prębuit: quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

Cebes, Thebanus Philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus. Diog Laertius lib. 2.

Cebrénia, regiuncula eſt Troadis, cum oppido eiuſdem nominis, non procul à Scepſi. Plin. lib. 5. ca. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene, vt ex ſententia Herodiani refert Stephanus, vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami notho: quanquam Straboni magis placet. Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepiſſe. Hinc Cebrenis, huius Cebren dis, fœm. patronymicum. Ouid. vndecimo Metamorph.

Aſpicis Heſperien patria Cebrenida ripa:

Statius in Syl.

--- viduæ Cebrenidos arida luctu
Flumina.

Cebrenus & Cebrenius, Gentile. Auſonius,

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, ſis tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces iiſdem nominibus appellantur, &c.

Cebrica, Cherroneſus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: forte Cimbrica legendum.

Cebriones, Priami nothus, à Patroclo ſaxo ictus, interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Αγακλῆος Πριάμοιο. id eſt, *Cebrionem proprio haud Priamo de coniuge natum.*

Cecia, hodie Zeiſſelmaur, Auſtriæ vrbs, Lazio auctore.

Cecilia, Syriæ vrbs ad Euphratẽ fluuiũ. Ptol.

Cecilia Mellinum, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Cecilia, locus Hiſpaniæ inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Cecarphus. Vide CERCAPHUS.

Cecina. fluuius ad Volaterras authore Pomponio lib 2. & Plin. lib 3. cap. 5.

A. Cecinna, Volater. equeſtris ordinis, qua-

drigatioru n magiſter, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, vt Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. extant & inter eos Epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicítque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primo receſſiſſet.

Cecinna alius, Octauij Cæſaris ſcriba legitur in Epiſtolis ad Atticum.

Cecinna alius, vir conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

Cecinna, dux Vitellianus cũ exercitu è Gallia profectus ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus fœliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrena, vrbs Troadis, Phauorin.

Cecropia, Atticæ vrbs. Strabo.

Cecropidæ, pars tribus Leontidis. Steph.

Cecropis, regio Thraciæ, & Theſſalonicę gẽs, Steph.

Cecrops, primus Athenienſium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas inſtaurauit. Euſebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iuſtinus libr. 2. Euſeb. in præfatione Chronicorum. Iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primùm in arce oliua orta eſt, & Athenienſium vrbs ex Mineruæ appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, ſimulachra reperit (ſcilicet in Græcia) aram ſtatuit, victimas immolauit, nequaquam iſtiuſmodi rebus vſquam antea viſis, apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id eſt, duabus naturis, ſiue ob longitudinem corporis, ſiue idcirco quòd cùm eſſet Ægyptius, vtramque linguam ſciebat Græcam & Ægyptiam. Quem, Græcas literas Cecropem eundem Ægyptum, vel Prometheum, aut Orphæum, ſiue Danæum, Phœnicem Achillis cuſtodem, repeſiſſe memorant.

Cecrops II. Athenienſium rex VII. regnauit annis XI.

Cecropia, oppidum à Cecrope conditum, nũc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 58.

Cecropius, a, um, poſſeſſiuum. Virgil. libro 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habendi.

apud Stephanum Cecropia regio & Cecropia tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.

Cecropis, regio Thraciæ, & vicus Theſſalonicæ. Steph.

Cecropis, idis, patronymicum fœmininum.

Cecrópidæ Athenienſes dicti. Ouid. 7. Meta.

Phocus in interius ſpatium, pulchróque receſſus

Cecropidas duxit.

Cecryphalea, promontorium, ſeu inſula Peloponneſi, vbi Athenienſes ab Æginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

Cecyliſterium, oppidum Galliæ Narbonenſis. Sex. Auien.

Cecyrina, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Pauſ.

Cedar, i. nigredo, aut triſtitia, filius Iſmaelis. Gen. 25.

Cedar, Arabiæ regio Hieronymo, in Agarenorum, id eſt Saracenorum ſolitudine, à Gedar filio ſecundo Iſmaelis. 1. Par. 1. Gen. 25. ita cognominata.

Cedar, quibuſdam ciuitas, quæ Ioſepho Gamala vocatur.

Cedem, i. Oriens, filius Iſmaelis, frater Cedar. Ierem. 49.

Cedes, vrbs in tribu Iuda: Ioſ. decimoquinto lat. Sanctitas.

Cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, Ioſ. decimo, deputata fugitiuis, qui neſcij homicidium perpetrauerant, Ioſ. vigeſimo Leuitis quoque attributa, Ioſ. decimo primo 1. Paralipom. 6.

Cediás, vicus prope Sinueſſam. Plin. item Africæ oppidum, D. Auguſt.

Cedimoth, i. antiquiores, vel priores aut orientales, ſiue incendium vel incuruatio mortis, oppidum in poſſeſſione tribu Ruben. Ioſ. 13. quod ſolitudo Cademeth in Deuter. ſecundo dicitur.

Ceditiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, ſed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.

Cedma, filius Iſmaelis. Gen. 25. Lat. antiquus vel prior, aut orientalis.

Cedmiel, i. antiquitatis aut orientis Deus, nomen viri. 2. Eſd. 3.

Cedmonei populi, Gen. 1. Lat. Antiquiores, vel priores, aut orientales.

Cedranitæ, Arabiæ felicis gens, Steph.

Cedroſij, populi ſunt feri, inhoſpitales, qui vngues tota enutriant vita, ferarum exuuiis amicti. cete in cibos adhibent, quorum ſpinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice ſubeuntibus, Cæl. libro 18. capit. trigeſimo primo.

Cedras, oppidum Carię, à quo Cedritiatę & Cedrei.

Cedreatis. Diana ab Orchomeniis ideò ſic vocata fuit, quòd eius ſimulacrum in ingenti eſſet cedro erectum. Pauſ.

Cedreæ, vrbs Carię. Hinc Cedreus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedrei, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Cedris, Sardiniæ fluuius. Ptolem.

Cedron, i. torrẽs obſcuritatis vallis & fluuius inter Hieroſolymam & montem oliuarum. 4. 23. Reg. 15. Ioan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, inſula eſt in Germaniæ littoribus,

cedri genere ſyluoſa inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedróſli, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerũt filij Iſrael, profecti de Rheſſa. Num. 33. Lat. cætus, ſiue congregatio, vel Eccleſia.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Reg. 22. 1. Paral. 4. 2. Eſdr. 3. Lat. diſſoluens eam, ſiue diuidens aut ſcindens eam, vel fixio eius.

Ceionius Baſſus, cos. collega Valerij Aureliani Auguſt. Sueuos & Sarmatas vicit.

Ceiónius Iulianus Camœnius, cos. collega Amici Paulini.

Cefala, Africæ inſula, anno 1500. primùm eſt inuenta, cuius longitudo trium eſt milliarium, latitudo vero vnius. Pagos habuit duos, in quibus domus non paucæ, & arx. Regi ciuitatis Quiloa quondam parebat: cæterùm ab eo deficiens, peculiarem regem poſtea habuit. Anno 1505. arcem, quam Luſitani tenebant, vehementi obſidione incolæ oppugnarunt, adeò quidem vt pertenuis euadendi ſpes Luſitanis appareret: qui noctu præter Afrorum opinioné erumpentes, Regem, multóſque proceres in cœnaculo ſuo opprimunt, eiúſque caput haſtæ infixum per arcis feneſtram exponunt, eáque ratione ingens euadunt periculum, & tandem alium, regis Portugalliæ nomine, præfectum conſtituunt, Theatr. vrbium orbis.

Celadiónius Alexandrinus Epiſcop. anno ſalutis 157.

Celadon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Æthiopum, Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ouid. 5. Metamorph.

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtreus.

Celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadoneus. Steph.

Cela, erat nomen ciuitatis, quæ anteà Cila vocabatur, in qua repertus fuit Abacuc. At Berathſatia locus eſt circiter decem ſtadiis ab ea ciuitate diſtans, in quo Michææ ſepulchrum erat quod monumentum Fidele πιςὸν vocant indigenæ, & lingua patria Nephoamemana. Hæc Socrates in ſua Eccleſiaſtica hiſtoria.

Celadus, Arcadiæ fluuius, Pauſ.

Celaduſe Adriatici maris inſula apud Pomponium, Laguſa nonnullis interpretatur, inquit Hermolaus.

Celadûſa, inſula parua maris Adriatici proxima Ortygiæ, quam alij Artemicem vocant, Pomponius Mela, libro primo, & libro quarto, cap. 26.

Celæ, inſula ante Troadem. Plin.

Celæmona, Hyanci filia. Pauſ.

Celæna, locus Campaniæ Iunoni ſacer. Virg. libro 7.

Quique rufas Batuliq; tenent, atque arma Celænæ.

Aliàs Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam poſteà dictam ſcribit: Gentile Celenæus, a, um.

Celenderis, Ptolemæo & Tacito, Ciliciæ oppidum. Celenderitis eius regio appellatur apud Plin. Vrbs vocatur nouo nomine Palopoli, vt Niger perhibet, ſed vt Mercatori placet, Chonero.

Celænæ, inquit Liuius lib. 1. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus,

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victúmque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe commutatum. Cui fabulæ occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celæni lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Faſtorum,

Inter, ait, viridem Cybelen, altáſque Celænas
Amnis it inſana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus, Atlãtis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,

Et te formoſa Celæno

Maiam & Electram, Taygetámque Ioui concubuiſſe ferunt.

V. de infrà de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarum Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Ællûs, quarumformam, & vbi habitent, deſcribit Virgil. libro 3. Æneidos,

- Strophades ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæq; colunt aliæ &c.

Ab obſcuritate nomen habet. Nam κέλαινος Græcis niger eſt. Vide infrà de Harpya.

Celænus, mons Galatiæ. Ptolem. Vide Taurus.

Celæthi, Theſprotica gens. Steph.

Celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celetho quodam. Steph.

Celai, i. leuis, aut torrefactus, ſiue vox mea: nomen viri, Nehem 12.

Celáia, i. vox domini, aut torrefactio, aut alleuatio Domini, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Celama, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptol.

Celebothras, rex Muſitis, quod primum eſt Indiæ emporium. Plinius libro ſexto, capite 23.

Celeas, Peloponneſi vrbs in Sicyonia. Pauſan.

Celegeri, Mœſiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in deſcriptione Mœſiæ.

Celeia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. capite vigeſimoquarto in Noricorum deſcriptione. Vulgò *Cilia*.

Celelates, Cerdiceates, Liguriæ populi. Liu.

celemantia, Germaniæ oppidum, Ptol.

celena, locus campaniæ, Iunoni ſacer.

celendræ, ſiue celendris, aut celenderis, Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiuſdem nominis, ad Selinuntis fluuij oſtium, Luc. lib. 8.

--Sequitur pars magna Senatus
Ad profugum collecta ducem, parvíſque Celendris,
Quo portu mittitq; rates recipitq; Selinus.

Eſt item portus Peloponneſi. Pauſan.

celer, conſul, collega Venantij iunioris, anno ab vrbe 1262.

celerini, populi citerioris Hiſpaniæ ſupra Braccaras & Gronios, Pli. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit, vt indicat Ptol.

celeſtinus XLI. Romanorum Epiſcopus, regnauit annis IX. anno ſalutis 426.

celeſtinus II. 166. pontifex, menſibus V. diebus XIV. anno ſalutis 1143.

Celeſtinus III. Romanorū Epiſcopus 179. annis VI. menſibus VIII. anno ſalutis 1191.

celeſtinus IV. pontifex 180. diebus 18. anno ſalutis 1241.

celeſtinus V. pontifex 193. menſibus VII. pontificatu hic ſe abdicauit anno ſalutis 1294.

celeſtinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum contra CHRISTI gratiam effudit, anno ſalutis 414. D. Auguſt.

celethi, populi Theſprotiæ, vicini Theſſaliæ. Steph.

celettum, Macedoniæ vrbs. Liuius.

celeus, rex erat Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & ruſticana ſupellex, abiit in prouerb. Celei ſupellex, de qua Virgilius primo Georgicorum,

Virgea præterea Celei viliſq; ſupellex.

Et Ouidius 4. Faſtorum.

celezenæ, Armeniorum regio prope Melitenem, Suidas. etiam Cezene vocatur.

celia, Norici oppidum. Plin. Ptol. vrbs item Apuliæ Peucetiæ, Ptolem. & Campaniæ. Diodor.

celida, Pentapoleos regionis in Africa oppidum, Ptol.

Celita, i. refugium, vel contractio, aut vocis declinatio. nomen viri, 2. Eſdr. 8.

Celium, vt legit apud Anton. Varrerius, vrbs Hiſpaniæ, quam aliquibus fretus coniecturis, putat Ceice eſſe prope Tomar vrbem.

Celius. Tuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

celius, mons eſt à Celio, nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus. Bocat.

Celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus reiectus eſt: ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, de quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodotus.

celinus, nutritius fuit Iouis, quem & paruulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cæterùm quum aliquando mortalem eſſe Iouem dixiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quum expulſo Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidem commutauit illum. Ouid. quarto Metamorph.

cellæ, locus Macedoniæ inter Heracleam & Ediſſam. Anton.

cellæ Pincentinę, Africæ propriæ locus, Anton.

cellas, vicus Tripolitanæ regionis in Africa, Antonio.

cellonæenſes, Scythica gens. Phauorin.

celnius, Albionis inſulæ fluuius. Ptol. *Killian* nunc Camdeno.

celonæ, Aſiæ oppidum in Meſopotamia, Diodor. lib. 7.

celſa, Ilergetum in Hiſpania vrbs. Ptol. alia item ad Iberum fluuium ſita, Strabon.

celſenſes, populi citerioris Hiſpaniæ. Plin. lib. 3. cap. 3.

celſitani, Sardiniæ populi. Ptol.

celſus, plagiarius, carmine Horatij notiſſimus:

Quid mihi Celſus agit monitus, multúmq; monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à conſiliis, anno ſalutis 225.

Cornelius Celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

celtæ, populi Galliæ comatæ inter Garumnam & Sequanam fluuios, ita dicti à Celto Poliphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4 cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. A Celtis etiam Celtiberi Hiſpaniæ populi originem traxiſſe creduntur, qui quum veniſſent ad Iberum Hiſpaniæ fluuium, ibíque conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluuij nomine, iuxta quem conſederant, Celtiberi dicti ſunt, & regio eorum celtiberia, vulgò *Aragon* Lucan. lib. 3.

-profugiq; à gente vetuſta
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberi.

celte, Galliæ celticæ rex, Oſiridis Ægypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione ſyluarum, qui diuidunt

uidunt Celtas & Celtiberas. Beroſus lib. 5.

Celtiaca, oppidum Hiſpaniæ conuentus Hiſpalenſis, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 1.

Celtibêri, Hiſpanię populi ad Iberum fluuium. Strabo libro 3. Plin. libr. 3. cap. 3. & libr. 4. cap. 17.

Celtiberia, ea eſt Hiſpanię regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 12.

Celtica, quæ & Gallia olim à Romanis dicebatur, Veſontinam, Senonenſem, Bituricenſem, Lugdunenſem ciuitates metropolitanas, earúmque ſuffraganeas omnes inter Garumnam, Matronam, Sequanam & Rhodanum flumina ſitas complectitur. In hac ſunt Ducatus Bituricenſis, Burgundiæ, Burbonij, Aruernæ, Aurelianenſis, Valeſij, à quo recentiores Francorum reges, à Philippo ſcilicet Valeſio cognominantur & Normaniæ, quoad citra Sequanam ſe extendit, Comitatus etiam Burgundiæ, Niuernenſis, Altiſſiodorenſis, montis Belicardi, Ferretenſis, Carolotenſis, Matiſconenſis, Bleſenſis & multi alij. Celtarum clariſſimi ſunt Ædui. Horum vrbs olim ampliſſima Auguſtodunum, vt refert Pomp. Mela. cui Gallica lingua alludit *Autum* appellando. Celticæ terminos, quoad Rom. imperium in Gallia viguit, Rhodanus fluuius præfiniebat, vt nonnulli ſcripſerunt. De Celtis plura apud Cæſarem libr. 1. comment.

Celtici, Hiſpanię populi à Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hiſpaniæ promontorium, quod Finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponij interpres. Eſt etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ. Plinius.

Celtoſcythæ, gens Septentrionalis. Strabo lib. 10.

Celtorij, Galliæ populi, prope Senones ſunt. Plutarch. in Camillo.

Celtum, vrbs Hiſpanię, inter Hiſpalim & Auguſtam Emeritam. Anton.

Cema, Narbonenſis prouinciæ fluuius in Alpium monte Cemeno profuſus. Plin. libr. 3. capite 5.

Cemandri, populi in parte Illyrici, ad caſtrum Martena. Iornand.

Cembani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Cemeneicum, ciuitas in Alpibus littoreis, Ptolem.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos noſtri Gebennas longè ab Alpibus ſummotos, vbi à Cemeno Alpium monte, Varus amnis in Narbonẽſem verſus delabitur. vulgò *les Ceuenes.* Villanouano *Montegnes d'Auuergne.*

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitũ. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quaſi à Cemeno monte videri poſſet, appellatum.

Cemeneus. Vide Cemenos.

Cempſi, populi ſub pede Pyreaej montis degentes. Dionyſ.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenei, Palæſtinæ gens. Geneſ. 15. Item 1. Reg. 15. inter Amalecitas habitare videntur.

Cenæum, Eubœæ inſulæ promontorium. Strab. Ptol. Plin. Cæuæum.

Cenchreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum, quem Strabo ob id Iſthmum appellat. Steph. κέγχρεαι. Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchris, Hieronymus. Corintho vicinus, imò portus ipſius Corinthi. Plinius libr. 4. Lecheæ hinc, Cenchreę illinc, anguſtiarum termini.

Cenchreæ. Steph. vrbs Troiadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe ſtadia ad LXX. remotus. Strab. lib. 8. Rom. 16.

Cenchrius, Ionię amnis, ad Epheſum Cayſtro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperiſſet, ipſámque oliuam, ſub qua partu liberata quieuiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacit. libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primum (inquit) omnium Epheſij adiere memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos eſſe apud ſe, cenchreum amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam aderat, adniſam, edidiſſe numina, deorúmque monitu ſacratum nemus, cenchreenſes à D. Paulo Chriſtianiſſimo initiati, ibiq; caput, vt ipſe vouerat, totondit. Act. cap. 18.

Cenchreus, Pirenę filius. Pauſ.

Cenchres, Ægypti rex, victus Hebræorum magia periit in mari rubro. Beroſ. lib. 5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach. 15.

Cendeuia, palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur naſci Belus amnis V. M. paſſuum ſpatio in mare perfluens, iuxta Ptolemaidem Coloniam. Plinius libro 36. cap. 26.

Ceneda, Venetæ regionis oppidum inter Liquentiam & Anaſſum flumina. Agath. lib. 2.

Ceneia, dicta eſt Atalanta, Cenei filia. Vide Ceneus & Cenæus.

Cenereth. i. cithara, vel quaſi Lucerna, vrbs in tribu Nephthali, Ioſ. 19. Eſt ad orientem Iudææ mare, Numer. 34. Deut. 3. Ioſ. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Geneſarethicus, ſeu Galilææ dicitur, XL. ſtadiis in latitudine diffunditur, centúmque in longitudine extenditur. Ioſeph. lib. 3. belli Iudaici, cap. 18. Per hunc mediũ Iordani, Iudææ amnis profluit. Porrò Ptol. cui ex hoc duos faciat, non video.

Cenerium, Peloponneſium oppidum, Eli-

-dis regionis.Strabo.

Ceneroth, idem ſignificat quod cenereth, vrbs iuxta lacum Genezareth, Ioſ. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberij Cæſaris Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Ioſephus libro 18. cap. 4. Antiquitat. Bec-adad Syriæ rex hanc capit. 3. Reg 15.

ceneſiritis, lacus iuxta Tyberiadem, Step.

ceneſpolis, vrbis nomen in Hiſpania. Polyb.

ceneſtam, corſicæ inſulæ vrbs. Ptol.

ceneum promontorium Eubœæ, à quo Iupiter cenæus appellatus eſt, quod ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oethaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ouid.

Victor ab Oethalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui, &c.

ceneus, Theſſaleus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt ceneus, Neſtor apud Ouid. lib. 12.

--veſtro fuit vnicus æuo
Contemptor ferri, nulloq; forabilis ictu
Cygnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit,

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouid. eodem loco.

cenez, i. nidus iſte, aut lamentatio hæc, ſiue poſſeſſio aut emptio hæc, filius Eliphas, filij Eſau ex Ada vxore, Geneſ. 36. ciuitas principum Idumæorum, Geneſ. 36.

cenezei, populi. Geneſ. 15.

cenei, regio Philiſtinorum. 1. Reg. 27. 30.

cenicenſes, Galliæ Narbonenſis populi. Pli.

cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus Bribrocis ac caſiis, cæſar lib. 5. Cæſari ſunt Albionis inſulæ. Glareanus eos Kunman appellat.

cenina, vrbs vicina Romę, à cenite conditore. Feſtus Pompon. lib. 3. ceninenſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

cenionis fluuij oſtia habet Ptolem. in latere meridionali Albionis inſulæ.

cenites, viri proprium, qui ceninam vrbem condidit. Feſtus.

cennaba, mons in Mauritania Cæſarienſi. Ptolem.

cenni, Germaniæ populi cum quibus caracalla bellum geſſit. Xiphilin.

cenomani, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgò notiſſimi *Manſeaux*. Plinius lib. 4. capite 18. Fuerunt & cenomani, Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius lib o 3. capite 19. Cenomania à Cydno Lyguris filio, appellati ſunt. Ann. comment. lib. 5. Beroſi. Vide Scnomani.

cenon, Italiæ oppidum, Antiatum Imperij à Virginio captum. Liu.

Cenſum, Eubœæ promontorium in Septentrione directum.

Centa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs Mediterranea. Ptol. hodie *Bexibuhalul.*

Centauretus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo, equo eius potitus, cum ouans conſcendit. Quo ille indignè ferens, præceps in abrupta deſiliit, vnáque cum feſſore eſt exanimatus, vt ex Plutarch. ſententia refert Plin. lib. 8. cap. 27.

Centauri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion mõtem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poetæ, Ixionem à Ioue duorum immortalium menſæ adhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, eámque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubieciſſe in vxoris imagine transformatam, eámque Ixionem pro Iunone compreſſiſſe, & ex ea Centauros generaſſe: qui inde Nubigenæ dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine νεφέλη, Centaurorum ſedes: νεφέλη enim Latinè nubem ſonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt: Iidem & Hippocentauri dicti ſunt, quòd equis inſidentes, boues œſtris agitatas, ſtimulis ad tecta reuocarent. eſt enim κεντεῖν ſtimulare & pungere. Centaurorum, qui à poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mėneros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur, Lucan.

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Virg. 2. Georg. *--ille furentes*
Centauros letho domuit. Eos ab Hercule victos interfectóſque oſtendit Diodorus.

Centaurus, fluuius, qui priùs Eucnus dicebatur, poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis Centaurus vocitatus eſt.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æneid. inde impoſitum, quod Centauri habuerit inſigne: *Centauro* (inquit) *inuehitur magna.*

Centéna. Vide Merula.

Centinum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptole. hodie Sentinum.

Centobrica, Celtiberorum vrbs in Hiſpania, Val. Max. lib. 5. cap. 1.

Centon, Thraciæ caſtellum in Myſia inferiori. Procop.

Centodemum, Thraciæ locus in eadem Myſia, Proc.

Centaures,

Centaures, Scythiæ populi. Val. Flacc. lib. 6.

Cētrites, fluuius qui Armeniam à Carduchis diuidit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrónes, populi inter Alpes Graias, quæ hodie dicuntur, & montem Cinerum, & vrbem Geneuam, lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuium, videntur nunc eſſe Tarenteſij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, vulgò *Le pays de Tarentaiſe.* Sed hos nonnulli Centrones apud Cæſarem debere vocari autumant. Apud Plinium legitur Acycauynes. S. Truoden oppidum Brabantiæ diœceſis Leodienſis eſſe putat H. Leodius.

Centrones, Belgarum populi, qui ſub imperio Neruiorum, tunc Tornacenſium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumoſiis & Gondonis, fortè ſunt nunc Cortracenſes in Flandria Tornacenſis diœceſis, *Centon au pays du Liege.*

Centum cellæ, Tuſciæ vrbs, Anton. *Ciuita Vecchia* hodie.

Centum colles, Hungariæ oppidum, vulgò *Zashalon.*

Centumperáuea, inſula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centurinum, vrbs in Corſica inſula, Ptolem. *Centuri* Pineto.

Centuriones, vrbs Hiſpaniæ verſus Narbonenſem Galliam. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum, hodie *Centorui,* Fazello.

Centuripini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. & Centuripinum eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

Cenus, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceon, vna ex Cycladibus inſulis, Helenæ propinquiſſima. Strab. lib. 10.

Cephalas, altum & ſyluoſum promontorium maioris Syrtis initium. Strab. lib. vltim.

Cephalędion, Straboni, Cephaledis. Plin. oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio, Plin. lib. 3. cap. 8. & Strab. lib. 6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi, Pli. lib. 6. cap. 5.

Cephalene, Cephalenia, inſula Ionij maris à Cephale Amphytrionis ſocio: vel à Cephalo Deionei filio dicta. Pompon. lib. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe Molænam libro 4. cap. 12. De hac Strabo libr. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare, & Taphium. Alij Taſios & Cephalenios eoſdem dixere Teleboas, & aduerſus illos Amphytrionem exercitum ductaſſe, aſſumpto ſocio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphytrionem potitum, eam Cephalo tradidiſſe, ab eóque nomen habuiſſe inſulam. Hinc populi Cephalenes, qui Vlyſſem ad bellum Troianum ſequuti ſunt, vt eſt videre apud Homerum in catalogo nauium:

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 16.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio quatuor Cephalenæ vrbes eſſe ſcribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna ſit Cranium.

Cephalenia, inſula dicta à Cephalo Elonis filio, quę prius Telebeas appellabatur. Pauſan. lib. 1.

Cephalem, Citharœdus nobilis apud Pauſ.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8. vrbs hodie *Cefalu* à Leandro appellatur.

Cephalonneſus, Carſinitis ſinus inſulæ. Plin. vrbs item, Ptol. & Ammian.

Cephalotomi, populi ad Pontum Euxinum circa caucaſum.

Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſium regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenē vxoris amantiſſimum nulla ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidem conſtantiam eius poſſet labefactare, ad vxorem eū remiſit, in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cuius erga ſe fidem cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius ſolicitauit, cúmque illa pretij magnitudine iam ſuccumberet, Cephalus recepta priſtina forma perfidiā ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſyluam ſeſe locáque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculum ei ineuitabile & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoë dono acceperat. His itaque muneribus inſtructus Cephalus, ſyluis ſeſe aſſidue oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris (vt eſt res plena ſuſpicionis amor) ne Nymphæ cuiuſpiam amore teneretur, clam eum in ſyluas eſt ſubſecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultauit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboréque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quadam recumbens, auram, vt ſe reficeret, ex more inuocaret, Procris ſuſpicata iam pellicem affuturam, quò rem omnem meliùs cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commouit. Qua re animaduerſa Cephalus feram ratus, iaculum ſuum emiſit, vxorémque chariſſimam ineuitabili ictu interfecit. Ouid. li. 7. Metam. ſed paulò aliter Hyginus Fab. poet. c. 189. Neque tamen deſunt, qui à Ioue in lapidem conuerſum tradant.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus prœmia & epilogos induxit. Suid. Huius cephali Æſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſariis meminerunt. Hic gloriabatur, quod cùm plura decreta quàm quis ſui temporis

oratorſcripſiſſet , nunquam fuiſſet accuſatus quòd contra leges decreuiſſet.*Cæl*.lib.9.c.14.

céphalus,quidam Amphitryonis ſocius. Vide cephalene.

cephas , ſic dictus fuit Simon Petrus , frater Andreę,Petrus à petra,Syrum eſt.Ioan.15.1. *Co*rinth.15.

cephénes,Aſię maioris populi , qui poſtea à Perſeo Iouis & Danaes filio Perſæ ſunt appellati Herod.lib 7.Ouid.5.Metam.

Dumq́; ea Cephena medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

cephesis.Vide Telphuſſa.

cepheus,Æthiopum rex,Andromedę pater, quam Perſeus periculo liberatam , vxorem duxit Ouid.5.Metamorph.

Auxiliumq́; domus,ſeruatoremq́; fatentur
Caßiope,Cepheuſq́; pater.

Hic poſtea generi meritis cum vxore & filia in cœlum tranſlatus eſt , & à tergo minoris Vrſæ conſtitutus, circulóque Arctico ita incluſus , vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc *C*epheus, a, um. Ouid. 4. Metamorph.

Æthiopum populos Cepheaq́; conſpicit arua.

cephira,i.leuncula,aut propitiatio,ſiue lenitio aut villa,vel oppidũ, ſiue glacies, aut Syriacè,negatio: nomen viri. 1.Eſdr.7. Eſt & nomen vrbis.2.Eſd 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.Item nomen vrbis.Ioſ.18.

cephis,ſtatuarius nobilis.Plin.lib.24.c.8.

cephiſia , Attica regio.nam *C*ecrops,Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII. vrbes digeſſit. Sed Theſeus poſtea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta *C*ephiſia à *C*ephiſo amne.

cephiſia,Atticæ regionis fons. Plinius lib.6. cap.7.

cephiſiodôrus,ſtatuarius,Praxitelis filius.

cephiſiocôrus,inſignis pictor.Plin.libro 35. cap.9.

cephiſis,lacus iuxta Atlanticum mare,quem Mauri electrum vocant , quod ſole calefactum, electrum è limo dare videatur.Plinius libro 37. cap.2.

cephiſiodorus,Athenienſis Tragicus,antiquæ tragœdiæ ſcriptor.Suid.

cephiſodotus, ſtatuarius.Plin.lib.34.

cephiſocorus , Athenienſium dux , qui rei malè geſtæ damnatus , in obſidione Alopeconneſi , quinque talentis mulctatus eſt. Suidas.

*C*ephiſſus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens , & præter Larymnam in Atticum agrum influens , tandem per crura murorum in Piręum perductus, in Phalericum ſinum ſę exonerat,Strabo libro nono. Lucan. libro 3.

Bœoti coiere duces quos impiger ambit
Fatidica Cephiſſus aqua,&c.

Vbi *C*ephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum , fluuio huic vicinum , à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt , qua genus humanum poſſet reparari. Plinius libro quarto,cap.3.Cephiſidæ vndæ,& Cephiſia ora. Ouid.

cepi,i.horti,loci maritimi nomen,vbi Męander fluuius in mare illabitur.Cedren.

cepiana,Celticorum in Luſitana vrbs.Ptolemæus.

cepio,Romanus ciuis,qui cum Druſo inimicitias exercuit,vnde origo ſocialis belli & exitia rerum.Valer.Max.

cepio Seruilius, conſul Romanus, Hiſpaniā duce Viriato rebellantem pacauit : Proconſul, capta Tholoſa in terra Galliæ,e templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet , miſero cruciabilíque exitu perierunt. Nam poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes, miſſus, apud Rhodanum victus profligatúſque eſt. Iuſſu populi Romani eius bona publicata, eíque imperium primò poſt Tarquinium abrogatum,ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptúſque ad ſcalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periiſſe dicunt,is antea de *C*ilicibus triumpharat. Valer. Max.

cepæ, oppidum Boſphori *C*immerici.Plin.li. 6.cap.6.

cepus , vrbs ad pontum Euxinum in corocondama peninſula.Strab.Diodor.

ceraca , Macedoniæ vrbs , circa Lychnidem paludem.Polyb.lib.5.

ceracates,Germaniæ Tranſrhenani populi, Vangionibus ac Tribocis proximi.Tacitus.

cerambycas,fluuius,& inſulam *C*erambychę. Vide Helixœna.

ceramicus , Cariæ ſinus non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima vrbe.Pomp.lib.1. & Plin.li. 5.c.29.

ceramici,inquit Suidas , Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate,alter extra ciuitatem : in quo qui in bello cecidiſſent,publico ſumptu ſepeliebantur , funebríque oratione ornabantur. Superior fuit locus,& certa conſtitutáque ſedes meretricibus.Fuit præterea *C*eramicus , Atticæ regionis locus præaltus Suid. Eraſ. in Prouerb. Lampadē tibi curſu trado) Latinè tegularius, aut figularius dicitur.

ceramentes,populi qui de conuentu Carũ, quem Chryſaoreum vocant , participant , licet carici generis non ſint. Strab.lib.14.

ceramis , municipium tribus Acamantiæ. Suid.

ceramorum forum , Aſiæ minoris vrbs in finibus Myſiæ.Xenoph.

ceramus, Aſiæ minoris oppidum in Męonia, & in Arconneſo inſula , iuxta Cariam. Plin.

Doridis, item oppidum littorale. Ptol.

Ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. ad Atticum, libro 4.

Ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi fata reiiciens, vt idem ſit fermè cum Alexicaco. Cæl. lib. 6. ca. 7.

Cerange, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Ceraſon Chryſeon, promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui poſtea Conſtantinopolis nomen fuit impoſitum.

Ceraſtæ, inſulæ in latere Arabiæ prope Syenen, quę in fine eſt Æthiopiæ. Plin. lib. 5. c. 9.

Ceraſtis, dicta eſt Cyprus, quoniam homines Ceraſtas, cornibus inſignes, olim eam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alij quòd procurrētibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Plin. lib. 5. c. 30. c. 1.

Ceraſus, ſuntis, & Ceraſunta, ſeu Ceraſuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellum: Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem: ſiquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubiugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius: Raræ vrbes, Ceraſunta & Trapezus maximè illuſtres. Alij dicunt Themiſcyræ regionis in Cappadocia vrbem eſſe. Meminit Plin. lib. 16. & Ammianus.

Cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. in Paral. Item fluuij nomen ex Oceano.

Ceratæ, Straboni eſt vrbs Italię in Latio, quā Leander putat nunc Cereto vocari.

Ceratus, fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbem pręterlabens, quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strab. lib. 10 Hinc Ceratæus, a, um. Virg. in Cyri,

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Polyb. lib. 2.

Ceraunia, vt Gerardus Mercator habet, Cypri inſulæ oppidum, quod hodie Cerimes vocari ait, ſed Græcus Ptolemæi codex habet Ceronia, v. Corcyra.

Ceraunia, ſiue Ceraunij montes in finibus Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: ita dicti à fluminibus, quibus ſæpè impetuntur. Ouid. 11. de Ponto, Eleg. 6.

Cùm poteram recto transire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram.

Lucan. lib. 5.

-oræq; malignos
Ambraciæ portus ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. lib. 1. Carmin. Ode 5.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plin. in Procemio lib. 4. *Tertius Europæ ſinus Acroceraunijs incipit montibus.*

Ceraunij mōtes in Aſia, in Caſpium pelagus obuerſi. Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuerſum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6.

Ceraunus, cognomen cuiuſdam Ptolemæi, quo nomine etiam ſignificatur fulmen. Cæl. libro 24. cap. 6.

Ceraunius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Ceraufius, Arcadiæ mons. Pauſan.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. lib. 3. c. 11. *Ceruaria* Nigro.

Cerbani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Cerberium, locus in Apulia. Procop.

Cerberiō, oppidum in vltimo oſtio Boſphori, quod poſtea Cimmerium eſt appellatum, li. 6. cap. 6.

Cerberus, à poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos, quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virg. 6. Æneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, aduerſo recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberum, quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, carniuorum. Terræ enim proprium eſt, cadauera cōſumere, & ad primam ſuam originem reuocare, hoc eſt, in humum conuertere. Alij ſerpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promontorio, cuius veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, Ditis canem dixerunt: quem quum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula, Canem tricipitem interemiſſe, quamquam hoc alij ad virtutem eius & animi magnitudinem malint referre, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. Cerberus etiam dictus eſt canis Alexandri cum Epirotæ leonibus congrediens.

Cerbica, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Cercaphus, Colophonis mons, vbi vipera reperitur, Nicander Iſac. in Lycophr.

Cercaphus, filius Poleacæ. Steph. in Camiro: à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercaſorum, oppidū in Ægypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Herod. lib. 2.

Cerceis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium ſignificat.

Cercena, Atlantidum vrbs in Æthiopia, verſus Oceanum Occidentalem. Diodor. lib. 1.

aut 3. auctor eſt: hanc ab Amazonibus expugnatam & euerſam, ac poſtea eius loco aliam nomine Myrina, ab eorum regina ſic dicta, conditam addit.

cercetæ, populi minoris Armeniæ, Pli. Pomp. vocantur cerceti lib. 1. cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

cercéti, montes Theſſaliæ. Plini. lib. quarto, cap. 8.

cercetius, is eſt mons Liuio, quem Xenoph. in libello de venatione cittum vocat, vt tradit Reineccius, cerceros multitudinis numero deſcribit Plinius in Theſſalia.

cercetus, regio adiacens Caucaſo, prope Euxinum. Incolæ cercetij. Dionyſ.

certiæ, inſulæ circa Ioniam. Plin.

cercij, Italiæ populi. Diodor. lib. 14.

cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Hic cùm morti eſſet proximus, ad ſuos cõuerſus: iucũdè ſe à vita migrare pronuntiauit, quòd animo concepiſſet, mox paulò ex ſapientibus quidem cum Pythagora ſe congreſſurũ, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poetis cum Homero. Stephan. & Cæl. lib 21. c. 44.

cercidas, poeta iambicus. Cæl. lib. 4.

cercina, inſula maris mediterranei, cum vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Pompon. & Pli. lib. 5. c. 7.

cercinitis, perparua inſula, cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponere iungitur. Pli. lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

cercinum, Macedoniæ oppidum. Liu.

Cercion, rex Theſſaliæ qui filiam habuit Alopem, à qua ciuitatem cognominauit.

cercitam, Pauſ. grammaticus ait, vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui cercitæ appellabantur in terra Indica.

cercopes, populi Pithecuſæ inſulę, qui cum nullo flagitij genere abſtinerent, à Ioue in ſimias mutati ſunt. Ouid. 14. Metam.

Quippe deûm genitor fraudem & periuria quondam
Cercopum exoſus gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit, vt iidem
Diſſimiles homini poſſent ſimileſq; videri.

cercopes, item fratres duo fuerunt, Paſſalus & Achemon.

cercopia, magnæ Phrygiæ oppidum. Ptolemæus.

cercus Bithyniæ collis. Cedren.

cercuſium, oppidum à Diocletiano ampliatum mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pompon. Lætus.

cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata Hippoochum peperit. Quod cum nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in ſyluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicij genere quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouid. 7. Metamorp.

cercyra, inſula maris Ionij, quæ à Latinis litera vna immutata Corcyra dicitur. Vulgò *Corphou.*

cercyrei populi, qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueuerant geſtare flagra ingentia anſis eburneis exornata.

cerdanitæ, populi fœlicis Arabiæ. Steph.

cerdous, dictus eſt Apollo, & Mercurius, à κέρδος, id eſt, lucrum: hic quidem, quia negotiis præſit ac lucro, qua ratione illi marſupium aſſignatur: ille verò, quia oraculis æditis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Cælius lib. 16. capite 19.

cerdon, III. Alexãdrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, anno ſalutis 99.

cerdo, ſiue Cerdon, hæreticus, qui duos deos poſuit, alterum bonum, alterum ſæuum, Chriſtũ verum hominem, & verè paſſum negauit Euſeb. lib. 4. c. 12. Tertull. & Auguſt. de hæreticis.

cerdónia, Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab lib. 6.

cerdias, ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. ann. ab vrbe 345.

cerdylium, Argiliorum locus, non procul diſtans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5.

cere, oppidum Tuſciæ non longè à Tarquiniis. Vide Cærete.

Cerealia, orum, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quę Plin. li. 24. Theſmophoria vocat, à Cerere Theſmophora, hoc eſt, legum latrice. Plutarch. quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutę crederentur, ſi quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum ait, quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

cerealis, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hiſpaniæ vrbs. Plin. lib. 3. c. 1.

cerealis, conſul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

cerealis, conſul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Caſſi. Spart. Oro. Eutrop.

ceres Saturni & Opis filia, frugum inuentrix & cultus terræ, vnde Virg. 1 Georg.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit cùm iam glandes, atque arbuta ſacra
Deficerent

Deficerent ſylua & victum Dodona negaret.

Ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione cùm ad Eleuſium regem perueniſſet, filium eius Triptolemum alendum ſuſcepit:cúmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino cum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſeruandam putauit, clàm ſe abſcondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem ſubitò expaueſcens,clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres,nimiam hominis curioſitatem mortem puniit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit: eúdemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit,vt orbem peragrans, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ Nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe,Iouem adit, fratriſque iniurias cum eo expoſtulat: tandémque filiæ reditum ea cõditione impetrat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cùm Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquótque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrimè ferẽs Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter,vt ſororis dolorem mitigaret,Proſerpinę permiſit,vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud ſuperos eſſe poſſet. Poetę aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole. Virg.1.Georg.

--vos ô clariſſima mundi

Lumina,labentem cælo quæ ducitis annum,

Liber,& Alma Ceres.

Alij Cereris appellatione terram intelligi volũt: vnde & à Græcis δημήτηρ dicitur, quaſi γῆ μήτηρ. Eſt enim terra, frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Theſmophoros dicta eſt, hoc eſt,legum latrix, quia antequam illa agriculturæ vſum docuiſſet, homines nulla lege viuebant: poſtea verò Cereris beneficio monſtrato vſu frugum, cœptum eſt de agrorum finibus (qui anteà nulli erant) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo,quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum ſcribit) tanquam Geres, à gerendis frugibus, caſus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, ſicut Liber pro vino. Terentius,

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Cereſſus, Theſpienſium caſtellum in Bœotia. Pauſ.

Ceretani,populi Hiſpanię,Plin. & Strabo, apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ ceretana dicebantur.Martialis,

Ceretana nepos ponat,Setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletanum & Nurſiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit:Nam illa videntur prodigaliter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide CAERETVM.

Ceretæ,Cretæ inſulæ populi.Polyb.

Cerete, oppidum in Italia, quo ab Romanis ſolo æquato, inopes inde Ceretem per Italiam disiecti,vt ſibi vitæ neceſſaria corraderent, multarum rerum ſcientiam commenti, ac pleraque conſarcinantes, quibus apud inſcitam plebem ſibi fidem facerent, omnibus qui eadem graſſarentur via, celebre ad poſteros dedere nomen, iique ſunt quos Ceretanos nuncupamus, vulgò *Charlatans.*

Cerethi,i.conciſio,ſiue transfoſſio,vel exterminatio, populi qui & Phyliſthiim, vt Lyra ait in libro Differentiarũ, ſiue nomẽ legionum aut bellatorum Dauid 1. Reg. 30. 2. Reg.8.15. 20.1. Paral.18.

Cerethi, milites, ſiue curſores, aut arietes Hebr.Cari.4.Reg.11.19.

Cerêtum.Vide CAERETVM.

Ceriada, vicus Atticæ regionis in Hippothoontide tribu.Steph.

Cerenthius, oppidum in Eubœa inſula.Plin. lib.4.cap.12.

Cerfennia, locus inter Tiburnum & Corfinium.Anton.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italia. Strabo.

Cerinthus, Græciæ vrbs maritima. Homer. Iliad.2. Item Eubœæ inſulæ oppidum. Ptolem.

Cerinthus hæreticus, cuius meminit Dionyſius, cùm de Ioannis reuelatione diſſereret:Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium,mores ſuos faſſus,quòd gulæ luxuriæque deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb.lib.3.

Ceriſſus, caſtellum in agro Theſpienſium. Pauſa.lib.9.

Cerites,populi, quos quum viciſſent Romani,ſtatuerunt vt nunquam leges conderent, vel haberent. Acron in illud Horatij primo Epiſt. 6.*Cerite cera digni*: prouerbialis ſententia, id eſt, ſine lege & ſuffragio,inquit Bud.

Cermalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus.Feſtus.

Cermatæ, gens, quæ Agarenis hoſtis eſt, Cedren.

Cérmorum,oppidum Macedoniæ. Plin.libr. 4.c.10.

cerna,vel cerne,inſula Æthiopici maris.Pli. lib.6.cap.31. Ptolemæi Menuthias eſt, quæ hodie ab Hiſpanis inſula S. Laurentij dicitur, ab incolis *Malagaſcar*.

Cerne, Atlantici maris inſula, contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli Maderam, alij inſulam cognomine Graciosam eſſe putant.eſt etiam Cerne Lycophroni inſula Oceani verſus Auroram : quam eius commentator Iſacius Tzetza olim Amphimetrium dictam ſubdit.

cernetani,qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Caſinum & Bouillas.Plin.lib. 3.c.5.

Cernétum,oppidum Italiæ.Plin.

cerone, eſt fons in Heſtiæotide, cuius aqua bibentes oues facit nigras.Plin.

cerophæi,Africæ propriæ gens.Ptol.

ceros,nomen viri, 1.Eſd.Lat. vncinus aut incuruatio.

ceroſſus,iuxta Ionium pelagus,locus aut inſula videtur inter Meliten,& Macedoniam. Apollonius 4.

cerréſtis.Vide CYRRVS.

cerretáni,Hiſpaniæ populi,Plin.lib.3.

cerſopleptes , Thracum rex, anno ab vrbe 410.

cerſunum,Corſicę inſulæ mediterranea vrbs apud Ptol. *Nebbio* Pinetus appellat.

certa,vrbs ſupra Armenios.Heſych.

certetæ,gens circa Pontum Euxinum.Strab.

certima , Celtiberorum vrbs in Hiſpania. Liu.

certiſſa,Pannoniæ inferioris oppidum. Ptolem.

certonium,oppidum Aſiæ minoris.Xenoph.

ceruária,locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis.Pomp. li.2. Oretanorum item vrbs in Hiſpania.Ptol.

ceruleanus lacus,Mantianus aliter dictus in Armenia eſt. Is poſt Mæotim maximus, vt ferunt,aquæ ſalſæ, progreditur vſque in Atropatiam,& ſalis fontes habet.Strab.lib.11.

cerycius,Bœotiæ,& Epheſi mons. Pauſ. Heſych.

ceryx,Mercurij filius Pandroſiæ Cecropis filiæ.

ceryces, apud Græcos dicebantur caduceatores,à Ceryce Mercurij filio, quos nefas fuerat violare,quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſea Vlyſſes exploratoribus comitem adiecit Cęrica.Achilles verò Cericas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam ſacrificiorum quoque miniſterio adeſſent. Cæl. lib.21.c.16.

cerynia,vrbs Achaię in Pelponneſo,& mons in Arcadia , ex quo Cerynites amnis profluit, qui vrbem hanc præterlabitur.Pauſ.

Ceſata,vel Ceſada, Hiſpaniæ vrbs, inter Emeritam & Cæſarauguſtam.Ptol.Anton.

ceſcus,Ciliciæ vrbs. Plin.

Ceſeleth-habor,Palæſtinæ locus.Ioſ.19.

ceſena, oppidum in octaua regione Italiæ, Plin.lib.2.c.15.Vide CAESENNA.

ceſenius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſſis , Armeniam turpiter reliquit.Oroſ.lib 7.c.7.

ceſennius Priſcus, Syriæ prætor, anno ſalutis 47.

ceſil,id eſt,Arcturus,nomen ſtellæ, ſiue ſtultitia,aut Ilia,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

ceſion, ciuitas Leuitarum in tribu Iſſachar. Ioſue 19.Lat. durities, ſtipula, cucumerarium.

ceſonius Pætus,conſul,collega Petronij,anno ab vrbe 813.

ceſpêria, ſiue Caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra Æneam, Maro autor eſt lib.7.

ceſpius,mons eſt in regione Exquilia.

ceſſero, Narbonenſis Galliæ oppidũ ad Carpentoracte.Plin.lib.3.c.4. Arautra dicitur etiam Antonino, ab Arauriæ flumine adlabente. hodie *Caſtres*.

ceſtica,gens Mediæ,in cõfinio Perſidis.Plin.

ceſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſalutis 64.

ceſtius,põs vrbis Romæ, quam hodie S.Bartholomæo nominant.Marlianus.

ceſtria,Epiri oppidum, Plin.lib.4.c.1. & Ceſtrini,Ceſtriæ incolæ.

ceſtrina terra , & Ceſtrinus Heleni filius. Pauſan.lib.1.

ceſtrus,fluuius Pamphiliæ regionis.Strab.

cetæum, Taprobanæ promontorium. Ptolem.

cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

cethegus,conſul,Cicerone teſte,cum P. Tuditano, bello Punico ſecundo : de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto,M.Cornelius Cethegus:cuius eloquentiæ eſt author, & idoneus quidem mea ſententia,Q.Ennius,præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt,amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (vt opinor) annali,

Additur orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus.

Cetaria,Siciliæ vrbs.Ptol.

Cethêgus,qui in Catilinæ coniuratione primas tulit:cuius etiam ſæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi,ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit.Iuuen.

Clodius accuſat mæchos Catilina Cethegum.

Cethim,

Cethim, id eſt, conterentes, ſiue cōtritio maris, aut diadema, ſiue aurum, vel tinctura, aut coaceruatio maris: filius Iauan. Geneſ. 10. Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter Dan. 11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum inſulani, Macedones. Iſa. 23. Cyprus quæ & Citim dicitur.

cethlis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15. paries eſt aut caterua Leænæ, vel quaſi euulſus.

cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuiſſe Agar, priùs concubinam: quæ, mortua Sara, in vxorem, id eſt, de non copulata in copulatam tranſiit, ne nouis nuptiis ipſe iam ſenex, argueretur laſciuiſſe. Ioſeph. in Ant. Iud. cuius quidem Cethuræ filij ex nomine Saræ. vxoris liberæ, Saraceni appellari voluere. Quippe qui has obtinuerunt regiones, Traconitidem, Phœniciam, & Arabiam vſque ad maris rubri littora. Comeſt. in cap. 25. Gen. Lat. aromatizans, vel fumigans, ſiue ligata.

ceticus magnus fuit, cuius augurio Bocrehiſta rex Getarum Romanos vicit.

cetij, populi inter Cilices & Pelaſgos Strab. lib. 13. Homerus in Odyſſea, ſic dictos putat à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plin. lib. 5. c. 20.

cetinis, promontorium in littore Apolloniæ regionis, locus munitiſſimè validus, quo aliquando Lyſimachus, opum ſuarum theſauro pœnario vſus eſt. Strab. lib. 7.

cetis, Ciliciæ regio. Ptol.

cetium, Norici oppidum. Anton.

cetius, mons inter Noricum & Pannoniam. hodie *Kalemberg* vulgò dicitur.

cetobrica. Anton.

cetobrix, Ptol. Luſitaniæ vrbs, *Setuual* Varrerio.

cetriboni, Indiæ populi. Plin.

cetuniæ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

ceuci, Hiſpaniç populi, conuentus Lucenſis. Plin.

ceus, inſula eſt, in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui rectè viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem ſexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cælius Rhodiginus libro 28. cap. 16.

ceus, ſiue Cæus, vt quibuſdam placet, Titanis & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab iniuria victo periit. Virg. 4. Æneid.

Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladoq́ʒ ſororem
Progenuit.

ceus, vrbs. Vide Bryllium.

ceyla, Palæſtinæ locus. Ioſ. 15.

Ceyx. Vide Cayx.

C H

Chaa, inquit Strab. lib. 8. Peloponeſi vrbs, Lepræo vicina, vbi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ cauſa bellū inter Arcades & Pylios conflatum plerique aiunt.

chaaia, vicus Ægypti. Strab. lib. 16.

chabaca, Sidenæ Cappadociæ regionis vrbs, Strabo.

chabareni, populi circa Chalyben habitātes, qui peregrinarum, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Steph. ex Eudoxo.

chaberis, Indiæ intra Gangem vrbs & fluuius. Ptol.

chabinus, Arabiæ fœlicis mons. Diodor.

chablaſij, Arabiæ populi Nabathæis proximi. Dionyſ.

chaboras, Aſſyriæ mons eſt apud Ptol. qui fortè hodie Capuſco vocatur.

chabri, nomen ciuitatis. Iudith 8.

chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strab. lib. 17.

chabrias, Atheniēſis philoſophus & imperator inclytus. Hic dicere ſolebat, Terribiliorem eſſe exercitum ceruorum duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur. Cæl. Rhod. lib. 9. c. 11.

chabrius, Macedoniæ fluuius. Ptol.

chabul, nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hiram regi Tyri in terra Galilææ. 3. Reg. 9. Lat. in compeditus, vel quaſi germinans, aut quaſi defluens, vel quaſi veteraſcens.

chabuata, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

chadaca, Albaniç oppidum. Ptol.

chadæi, Arabiç fœlicis populi. Plin.

chadæi, Scandiæ inſulæ populi occidentaliores. Ptol. Noruegiam vel Finmarchiam quidam putant.

chadiſia, vrbs Leucoſyrorum. Themiſcyræ (inquit Hecatæus) cāpus eſt à Chadiſia ad Thermodoontem vſque. Menippus in Periplo duorum Pontorum, Chadiſium vicum & fluuium nominat, ſtad is centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes item ab Iri fluuio centum. ciues, Chadiſij, Steph.

chadramotitç, populi iuxta Indicum, Perionis fluuij accolæ. Steph.

cheanitç, populi ad Caucaſi montis radices, Septentrionem verſus, poſt Trogloditas. Strabo lib. 11.

chæmç, Germaniç populi. Ptol.

chænides, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

chærecla, Pentapolis in Africa regionis vrbs, Ptol. Ammian.

chæreas, nomen viri. 2. Mach. 19.

Chæremon, poeta Comicus, & alter qui Hieroglyphica ſcripſit. Suid.

chærephon, Athenieñſis philoſophus: Socratis auditor: huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, Nihil à Chærephonte differs: in macilentos & pallentes, apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in litteras incumberet. Suidas.

chæris, Citharœdus ineptus. Ariſtophan. in comœdia quæ inſcribitur Acharnes. Suid.

chæron, poeta Comicus.

chærónea, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis, Plin. lib. 4. c. 7. Stephano vrbs eſt in cōfinio Phocidis, à Chęrone conditore dicta Apollinis & Therûs filio. Halianicus ſcribit, Athenienſes poſt Orchomenios, Chæroneam quoq; Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim enim Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæroneus, & fœmininum Chæronis, poſſeſſiuum Chæronicus. Steph.

chætæ, Paraxiæ regionis in Macedonia vrbs, Ptolemæo. Scytharum gens quoque apud eundem.

chairus, Arabum Babylonem ſignificat. Cæl. lib. 8.

chalak, mons ſine arboribus. Ioſue 11. 17. & 12. 7. Hebr. Halak.

chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII. M. paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi ſub monte Parnaſſo, clariſſimi in terris oraculi Apollinis. Plin. l. b. 4. c. 3.

chalæon, vrbs Locrorum. Gentile, Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.

chalal, id eſt, conſummatio, vel totalitas, aut quaſi nox, vel Syriacè, corona. nomen viri. 1. Eſd. 10.

chalambrij, qui à loco Libyæ ſic appellātur. Heſychius.

chalame, ciuitas Perſidis, qui nunc appellatur Æthiſiphon.

chalanne, i. omnes nos, ſiue omnia hæc, aut conſummatio noſtra, vel ſicut manens, aut quaſi murmurans, ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, ſiue Cteſiphon dicitur. Amos 6.

chalapetis, Suſianæ regio. Ptol.

chalaſtra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum ſinum, Strab. lib. 7. à Chalaſtra, proximo portu dicta: hinc Chalaſtricus, ca, cum, adiectiuum: vt Chalaſtricum nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. Hecatæo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis, Chalaſtræus. Lycophron.

chalcæa, Cariæ vrbs. Strab.

Chalce, vrbs Libyæ, aliàs Phœnicum, aliàs Lariſſææ. Thucydides li. 6. Soluit in Chalcen, inde in Ammon. Theophraſtus [e]am Chalcion nominat, Theopōpus Chalcas pluraliter. Gentile, Chalcæus vel Chalcites. Steph.

chalcæ, inſula cum oppido, circa Rhodum. Plin. lib. 5. c. 31.

chalcea feſta, alio nomine Athenæa dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantùm aut operariis & fabris preſertim celebrabantur. Cęl. lib. 29. cap. 9.

chalcea, Libyæ vrbs Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non ciuitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria eſt. Gentile, Chalcæates. Steph.

chalcedónia, ſiue Chalcédon, vrbs in Aſia, iuxta Boſphorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenſes condidere, cæci appellati, qui non potiùs oppoſitum littus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana eccleſia præcipuum impertitur honorem, nominata à chalcido vicino fluuio.

chalcenteros, cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile ſtudium. Cęl. lib. 19. capite 9.

Chalcedon, vrbs Thraciæ non procul à Byzantio. Palæp. lib. 2. Europam, inquit, ab Aſia ſtadiis quinque diſterminat Thracius Boſphorus, ipſis in faucibus oppidum: in ore templum eſt oppidi nomen chalcedon: author Argias Megarenſium princeps, templi numen Iupiter, conditore Iaſone. de hac Strabo libro 12.

chalcédon. Vide IDALIVM. Liberam vrbem Plinius vocat: cui etiam antea Proceraſtis, dein Compuſa, poſtà cæcorum vrbs (quod locum eligere neſciſſent) dicta fuit. Hodie adhuc Chalcidonia vocari ſcribit Sophianus. Calticiu Turcis dici mihi Carolus Rimius author eſt, qui Conſtantinopoli oratorem agit nomine Maximi. Romanorum Imp. Mar. Niger tradit interius reædificatam, & à Iunioribus cacedina nūcupari. Scutari ex ea facit hodie Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodie exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis, idem addit, ídque ex Steph.

chalcedon, fluuiolus eſt, qui in Propontidem effluit, vnde vrbs nomen ſumpſit, eúmque hodie proprio nomine carere, adeò vt accolæ Potamion duntaxat nominent. Theuetus ſcribit eum adhuc hodie chalcedoni nominari.

chalceritis, inſula in ponto, alio nomine Aria appellata, Marti ſacra, Plin. lib. 6. cap. 11.

chalcêtis, idis, inſula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.

chalcetôriō, vrbs Cretæ: ſiue Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

chalceia, inſula quam inter Cycladas Pli. enumerat lib. 4. c. 12.

chalcidene, fertiliſſima regio. Plin. lib. 5.

chalcidia, vrbs, author Feſtus.

chalci-

Chalcidica, regio Macedoniæ, Ptol. *Iamboli* Caſtaldo. Eſt & Syriæ regio, in qua Chalcis vrbs, eidem Ptolem. Thraciæ quoque Steph. in qua Tinda oppidum & Milcorus Chalcidenſium in Thracia meminit quoque Thucid. libro 2.

Chalcidica, Minerua dicta eſt ab vrbe Chalcidia.

Chalcidicus, a, um, nomen gentile, etiam nomen Philoſophi.

Chalcidicus, Siciliæ mons. Steph.

Chalcio, inſula maris Ægei, quam inter Sporadis Plinius numerat libro quarto, capite decimotertio.

Chalciœcus Minerua dicta eſt, vel quia domũ haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Cæl. lib. 19. c. 8. fuit & Minerua Chalcidica in vrbe Roma, in noua regione, ſi vera P. Victor tradit. Meminit, ni fallor, & Dion. in hiſtor. lib. 51.

Chalciope, Æetæ regis Colchorum filia, ſoror Medeæ, & vxor Phryxi. Flaccus lib. 9. Argonaut. Ouid. in Epiſt. Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem deſpectia rediret,
Non Ipſæa parens, Chalciopéq; ſoror.

Chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus Athenienſium colonia, ita dicta (ſi Stephano credim⁹) à Chalcide filia Aſopi, aut certè quod ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ, Lucanus lib. 5.

Chalcidos Euboica vana ſpe capta parabas.

Olim etiam Stymphalus vocabatur, & Hypochalcis, quod ſub Chalcide monte ſita ſit, ut & Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis: vt ipſa vrbs. Poſſeſſiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcipes in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.

Chalcis, cognomen Heroinæ cuiuſdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt, vnde natum prouer. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.

Chalcis, vrbs Corinthi, & Thraciæ.

Chalcis, vrbs Ætoliæ, à qua fluit Achelous.

Chalcis, vrbs Syriæ, à Monico Arabe condita: vnde Chalcidenus.

Chalcis, vrbs Scythię: vnde Chalcita, & regio Chalcitis, item vrbs Arabiæ fœlicis. Plin.

Chalcis, in Meſapia, Italiæ vrbs.

Chalcis, inſula cum vrbe eiuſdem nominis iuxta Lesbum: vnde Chalcides. Olim iuncta continenti, item Bœotiæ oppidum.

Chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCHALCIS.

Chalcis, inſula iuxta Euripum, quę alio nomine Caryſto (aliàs Caryſtos) appellatur, vnde Chalcidius, a, um. Virgil lib. 6. Æneid.

Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicáq; leuis tandem ſuper aſtitit arce.

Chalcitę, ciues Chalcidis vrbis Scythię, quorum regio quoque Chalcitis nominatur. Stephanus etiam in Chalcedone Menippum ſcribit Chalcidis inſulæ meminiſſe. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

Chalcitis, inſula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) ſtadiis centum & decem diſtat Hyris promontorium, cui adiacet inſula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalcitem vrbem ſtadia ſunt quadraginta. Gentile, Chalcites. Stephan.

Chalcitis, Meſopotamię regiuncula. Ptolem. & Indiæ intra Gangem regio. item Chalcitidis regionis promontorium.

Chalcitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuij in Aſia. Plin. lib 7. cap. vlt.

Chalcodónius, mons ſupra Pheras eſt.

Chalcol, i. nutriens, ſiue conſummatus omnia, aut ſuſtinens omnia. Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudę. 1. Par. 2.

Chaldæa, modò *Aracaldar*, Aſiæ maioris regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna, Chaldæos Arphaxat inſtituit, & à ſe Arphaxat eos nominauit, vt inquit Ioſeph. Chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſyderum ſcientiam putantur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cuique euenturum, & ex quo quiſque fato natus eſſet. Chaldæorum aſtronomicorum multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borſipeni, & alij complures, qui perfecti ſunt. Hi Genethliaci quoq; appellantur, & Mathematici. Azamia hac tempeſtate vocari ſcribit Bellonius. Stephano Chalybdica regio dicitur, & eius incolæ Cephenes. Chaldæi ſunt Straboni quoque in Aſia minori populi ſupra Trapezuntem quos antiquitus Chalybes, & ab Homero Alizonas appellatos teſtatur.

Chaldæum. quaſi demones, aut quaſi deprædatores, vel quaſi mammillæ, aut quaſi agri.

Chaldæi (inquit Stephanus) Cephenes priùs dicti ſunt, à Cepheo patre Andromedę. Hellanices ſcribit hanc gentẽ mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiiſſe: ... inde religionẽ nõ amplius Cephaniam dictam, nec incolas Cephaones, ſed Chaldæos, regionem verò Chaldaicam, à Chaldæo rege, qui (Dicæarcho teſte) quartusdecimus à Nino fuit, & Babylone iuxta Euphratẽ cõ... omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud ſe habere, vt Delphi apud Græcos, chaldæi Babyloniorum antiquiſſimi fuerunt, qui eum locum in ſua republica obtinuerunt, quem ſacerdotes in Ægypto (... Dei deputati) per omnem vitæ curſum philoſophantur, habi-

tique Aſtrologię peritiſſimi. Non enim, quemadmodum Græci omnium rerum doctrinam ſuſcipiunt, ſed pueri à patribus Philoſophiam diſcunt, cura rerum aliarum poſthabita, vnde quàm doctiſſimi euadunt. Diodor. Sicul. libro tertio.

Chaldæi, item populi ſunt prope Colchiden. Steph.

Chaldaici lacus, in quo Tigris fluuius ſe fundit, inquit Plin.

Chaldia, regio Armeniæ. Steph. item Cedreno auth. tractus circa Syriam aut Iberiam. eidem etiam eſt Calabriæ locus.

Chaldone, Arabiæ fœlicis promontorium. Plinius.

Chale, ciuitas, quam ædificauit Aſſur. Ge. 10. Lat. opportunitas, vel quaſi viriditas, vel quaſi humiditas, aut quaſi tabula.

Chaleios, Achaiæ regionis vrbs ad Sinum Corinthiacum. Ptol.

Chaleſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quã Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit.

Chali, ciuitas quæ terminus Aſer eſt. Ioſue 19. Latinè infirmitas, ſiue deprecatio, aut expectatio, vel principium, aut gemma, vel monile.

Chali, Germaniæ gens. Ptol.

Chalia, vrbs Bœotiæ, vicina Syriæ. Gentile, Chalius. Steph.

Chalinitis Minerua dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, i. à fræno, quòd Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit, cúmque infrænauerit. Palæph. libro 2.

Chaliſia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chaliſij. Steph.

Chaleos Ptolem. Achaiæ regionis vrbs ad Sinum Corinthiacum. Aſpro Spiti hodie eſt Sophiano.

Chalus, fluuius Syriæ, in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetóque ingenio. Hos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Cæl. Rhod. libro 18. capite 34.

Chaluſus, Germaniæ fluuius. Ptol. *Drauenna* nonnullis. circa Lubecam vrbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. Pirchaimerus Eyder interpretatur. hic Ditmerſiam ab Holſatia ſeparat.

Chalybes, Plin. populi Põto vicini ad Thermodoontem fluuium, Homero Alizones appellati. Strab. lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni ſuis temporibus Chaldęi dicti ſunt. Ante autem Halizonas dictos, vel Homero teſte in Catalogo, multis coniectura eſt. Quod quidem fieri potuiſſe, Barbarorum nominum inconſtãtia, idem Strabo docet: maximè etenim variantur. Diuites hi ſunt, victúmque ex argenti venis & ferri metallis, quærunt. Flaccus lib. Argonau. 4.

Non ita ſit metuenda tibi ſæuiſſima quanquam
Gens Chalybum, duris patiens cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa.

Hecatæus, etiam Chalybos vocat. Dicitur etiam Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virg. libr. 1. Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi:
At Chalybes nudi ferrum, &c.

Olim Alybes dicti videntur Straboni.

Chalybonitis, Syriæ regio. Ptol.

Chalybs, fluuius in Hiſpania, in quo ferrum optime temperatur, iuxta quem & Chalybas populos collocat Iuſtinus, libr. vltimo. de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij ante citatum.

Chalybs, fluuius ex radicibus Thauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare euoluitur.

Cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptius, Chameſeunus, ob morũ corruptionem cognominatus. Beroſ. lib. 5. Comeros Italos nitebatur corrumpere.

Cham, i. calidus, vel calor, vel niger, filius Noe, Gen. 5. Ab hoc ſæpe in ſacris litteris Ægyptus terra Cham dicitur, vt Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

Cham, ſiue Chem, quod magicæ & veneficæ ſemper ſtuderet, Zoroaſt. nomen eſt adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Potiſſimúmque verò idem ob vitia, quibus quàm plurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cùm Noa pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens, tacitéque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, ſimul & illum ſterilem & effœtum perinde atque caſtratum effecit, quamobrem deinceps Noa mulierem vllam fœcundare non potuit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet, aſſerens, ac reipſa exequens, congrediendum eſſe, vt ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, & quouis alio genere, à Iano piiſſimo, & caſtimonia atque pudicitia præſtantiſſimo eiectus, ſortitus eſt cognomentum Chem Eſenua, id eſt, Chem infamis, impudicus, incubus, & propagator: quem Ægyptij Saturnum appellarunt, deúmque inter cæteros deos adoleſcentiorem fecerunt, illíque ciuitatem poſuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vſque ætatem eiuſdem ciues Chemmitæ dicti ſunt. Beroſ. libro 3.

Chamaam, id eſt, ſicut illi, aut ſimiles, vel quaſi turbatio, vrbs iuxta Bethlehem, Ierem. 41. Proprium item nomen viri. libro 2. Reg. 19.

Cha-

Chamani, Germaniæ inferioris populi, pridē Phryſiæ pars, Oceanum mare, Rhenum fluuiū & lacus attingens, paludibus ac ſaltibus vberrima incolentes, quam mox Tubantes populi, pòſt Vſipij Germanica itidem gens inhabitarunt. Corn. Tacit.

chamæpus, ſponſa nuncupatur, quæ nō curru, ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib. 28.

chamani, Tacito & Marcellino ſunt Germaniæ populi, quos Ptolem. camanes vocat, vt cenſet Villanouanus. Sunt qui eos camino Pomeraniæ oppido nomen reliquiſſe ſuſpicentur, inquit Althamerus.

chamos, i. quaſi palpans, aut quaſi recedens, vel quaſi auferens, nomen idoli Moabitarum. Num. 21. 3. Reg. 11. 4. Reg. 23. Ierem. 48.

chanaan, i. mercator, vel negotiator, ſiue contritus, vel confractus, aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, filius cham. Gen. 10.

chanaana, i. mercatrix, vel negotiatrix, ſiue contrita, vel confracta, aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, pater Sedeciæ Prophetæ 3. Reg. 23. filius Balaam, filij Iahiel, filij Beniamin, 1. Paral. 7.

chananæa, idem ſignificat quod chanaana terra ſancta, cuius limites ſunt: Ad orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad occidentem Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem deſertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

chananæi, n. p. idem quod chanaan ſignificat, populi, qui omnes gentes Palęſtinæ cōplectuntur, quæ inter Iordanem ſunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petręam. Gen. 15.

chanani, nomen viri. 2. Eſd. 9. Lat. præparatio, vel baſis mea.

chandanace, vrbs Perſica: Gentile, chandanacenus. Steph.

chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

chanes, fluuius eſt inter Albaniam & Armeniam, à Cyro flumine exceptus, mox quum eſt factus nauigabilis, in mare Caſpium erumpens, Strab. lib. 11.

chania, comagenæ vrbs in Syria, & Epiri regio. Ptol.

chantus, vrbs in Aſia, condita anno ab vrbe 99.

chaones, populi Epiri, à quibus chaonia regio dicta. Plin. lib. 4. chaoniam autem Helenus Priami filius, à chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilij locum, libr. Æneid. 3.

Protinus aerias Phæacum, &c.

Et rurſus in eodem libro, Epirus in vniuerſum appellata. Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi chaones, è quibus chaonia.

Chaonia, comagenæ vrbs in Syria. Ptol.

chaonia, pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro toto Epiro. Virg.

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit.

Steph. chaonia eſt in media Epiro, hinc chaonius, chaonites, chaonicus, chaoneus: & fœmininum chaonis.

chaonitis, Aſſyriæ regiuncula, Strabo.

chaos, rudis inordinatæque materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum atque elementorum. Poſteà verò Deum diremiſſe illam congeriem omnem, ſingulíſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinémque deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouid. primo Metamorphoſeos.

Virgil. 4. Georg.

Atque Chao denſos diuûm narrabat amores.

Dictum autem putatur chaos, à verbo Græco χέω, quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confuſionem.

charabe, Galilææ ſuperioris vicus. Ioſephus.

characa, Næſaidis regionis locus in Phrygia. Strab.

characena, Suſianę regio. Ptol.

characina, ciliciæ regiuncula. Ptol.

characu, nomen loci. 2. Mach. 12.

characeni, Tauricæ regionis populi, ab oppido charace ſic dicti, quod inter huius regionis vrbes commemorat Ptolemæus. Plin. lib. 4. cap. 12.

characmoba, vel Mobucharax, vrbs Palæſtinæ. Inde characmobenus, & Mebucharacenus. Stephanus.

characometes, fluuius Aſiæ. Athen.

charadnæ, carmaniæ gens. Ptol.

charadra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, charadeus. Steph.

charadrus, Ciliciæ fluuius, à quo & lacus & ſtatio propinqua nomen ſumpſerunt: cuius aqua maſculos generandi habet facultatem. Papinius lib. 4. Thebaidos,

Quæque pauet longa ſpumantem valle Charadron
Neris.

charan, i. quaſi cantans, aut quaſi clamans, ſiue agnus: vel cognitio eorum, filius Diſan filij Seir Horræi. Gen. 36.

charan, ira, ſiue iraſcens, vel Syriacè libertas. Latinis carræ. Iob. 11. Iudith. 5. Act. 7. Meſopotamiæ ciuitas, in quam Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt. Gen. 11. Act. 7. à charra Syriæ fluuio nomen inuenit. Steph. Ibi & Romanus cæſus eſt exercitus, & Craſſus dux interfectus. Lucan.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandra, ſinus maris Arabici, ad Arſinoen vrbem. Plin.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & oppidum. Ptol.

Charandes, Tyrius, apud Athenienſes legiſlator, qui legem tulit, ne quis armatus veniret in concionem.

Charax, Armeniæ minoris oppidum & Parthię quoque, Ptol. Item, Cretæ promontorium, Caropalar. & Suſianæ vrbs ad ſinum Arabicum, inter Tigrin & Eulæum. Ptolemæus. Primum Alexandria ab Alexandro eius conditore: dein Antiochia ab eius reſtauratore: & tandem Paſines, Spaſine legit Pinthianus ex Steph. dicta fuit, autore Plinio. Paſine habet hoc loco Arriani Periplus. Topaſini legitur apud Xiphilinum, forſaſſe malè iuncto articulo Græco. Carmon vocat Pinetus in ſuo Plinio Gallico. Hermolaus in ſuis Plinianis caſtigationibus citat Indicam quandam incerti auctoris hiſtoriam, in qua legitur Diridotim quandoque dictam: ſed hoc ita non eſſe ex Arriano compertum eſt, qui Diodorim pagum Babyloniorum ad oſtium Euphratis fluminis deſcribit, vbi Teredon Ptolemæi eſt, eiuſdem ſoni & paucis literis mutatis oppidum.

Charax, locus Alexādrię iuxta celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt. Gentile, Characenus. Nicetas.

Charax, Carię vrbs, quę nunc Trallis. Steph.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Stephan.

Charax, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo, Giracunda Nigro eſt, Cacagioni autem Mercatori.

Charaxes, ſiue charaxus, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus. frater Sapphûs poetæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas omnes dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam, piraticam exercuit. Ouid. in Epiſt. Sapphûs,

Gaudet, & è noſtro creſcit mærore Charaxus
Frater, & ante oculos itq; rediq; meos.

Et paulo antè,

Arſit iners frater victus meretricis amore:
Mixtaq; cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quaſq; male amiſit, nunc male quærit opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

Charcamus, i. agnus quaſi ablatus aut agnus quaſi palpans, vel ciuitas ablata. ciuitas iuxta Flumium Euphratem. Iſa. 10.

Charchas, i. agni cooperimentum, aut agni thronus, vel calix, vel quaſi tortuoſum non planum, nomen eunuchi. Eſth. 1.

Charento, pagus ponte & Matrona flumine celebris, à ciuitate Pariſienſi, Francorum metropoli, duobus ferè milliaribus diſtans, iuxta quem eſt Echo, quæ duodecies eandem hominum vocem, eámque articulatam repetit. Gall. *Charenton.*

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & chares Lydius ſtatuarius Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit, Plinius libro trigeſimoquarto, cap. 7. Fuit & chares, teſte Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello cyrum vulnerauit, ſucciſa vena poplitis, tandémque inſania correptus eſt, nimia illati cyro vulneris arrogantia.

charetes, Peloponneſi fluuius, circa Argiam. Plutarch. in Arato.

chariati, oppidum charreorum in Arabia fœlici. Plin. chariatha Ptolemæo.

charidemi promontorium. Ptolem. Hiſpaniæ eſt ad mare mediterraneum, *Cabo de Gates*, cluſio & *Cambo de Agatas*, Floriano ab Achate lapide precioſo, qui in hoc promontorio effoditur.

charidemi quoque portus huic promontorio ſequitur apud Florianum: qui eum hodie Porto carbonero appellari ait.

charidemus, dux cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſthenes cōtra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

charien, fluuius Themiſcyrenæ, in Surium, vrbi cuidam cognominem fluuium influens. Plin lib. 6. c. 4.

charilaus, Lacedemonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venuſtiorq; ac ſumptus minimi. Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: Quia, inquit, paucis dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius lib. 18. cap. 4. ex Plutarcho.

charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

charinda, Medie fluuius. Ptol.

chariphō. vnū oſtiorum Indi fluminis. Ptol.

charis, Vulcani Lemnij vxor.

chariſia, vrbs Arcadiæ, à Charybo Lycaoniæ filio. Stephan.

chariſius, Atticus orator, Cicero in Bruto.

chariſtia, Bactrianæ vrbs. Ptol.

chariſtia, feſta erant apud Roman. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Faſt. Hæc autem fiebant xi. Cal. Mart. Vide Valer. Maxim. lib. 1.

chariſtus, Colchidis fluuius. Ptol. *Tamaſa* M. Nigro dicitur, Straboni charus.

charites, ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Li-

& Libero: Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur) Thalia, Euphroſine. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Alij ideo dicunt tres gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, qua ſi à nobis profecta: duæ verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria ſeneſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexæ: quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione, quod horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

Charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

Charmandæ, vrbs trans Euphratem, iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

Charmaræ, gens Indica. Plin.

Charmæi, oppidum Minoeiorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoe originem trahere exiſtimantur. Plin. lib. 6. cap. 28.

Charmel, i. cognitio circumciſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo illa ſegetum: vel Coccinus. Ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem.

Chebonis, ab Orientali plaga. Iſa. 29.

Charmidas, vir quidam extitit in Græcia, qui tantæ fuit memoriæ, vt quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentarit. Plin. lib. 7. cap. 24.

Charmides, pugil nobilis apud Pauſ.

Charmi, i. vinea, ſiue cognitio aquarum, vel agnus aquarum, aut quaſi celſitudo. filius Ruben. Geneſ. 46. 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Geneſ. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi filij Zareæ, filij Iuda, pater Achar ſiue Achan, Ioſue 7. item nomen ciuitatis, Iudith octauo cap.

Charmides, Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniam non modò muſicæ ſtudioſam, ſed & gloriam ambitioſius captantem ſcripſit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plut. in Anton.

Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginenſibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

Charmis, Maſſilienſis medicus, qui conſueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidiſſima lauare ægrotos Plin.

Charmonia, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo, *Carmo* Straboni dicta.

Charmothas, portus in Arabia, centum ferè ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, & omnis ſcaphæ periculoſo. Strab. lib. 16.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui, teſte Athenæo, in ſingula quæ apponerentur, verſiculos ac parœmias promebat, vti eſt illud de piſcibus, ἥκω λιπὼν αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος, id eſt, venio Ægeum linquens ſalſam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

Charon, Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Æthiopica libris duobus, *Cretenſia*, Græcanica, & alia.

Charon, *C*arthaginenſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannorum quotquot in Aſia atque Europa fuere, clarorum virorum vitas libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucraticus hiſtoricus. ſcripſit ſacerdotes Ægypti & reges, qui fuere ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem tranſuehere, Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſeruat
Terribili ſqualore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba,
Iam ſenior, ſed cruda deo viridiſque ſenectus.

Charondas, Thurius (à *C*atana ciuitate, vnde originem habuit, *C*ataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cúmque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val. libro 6. capite 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

*C*haronea, orum, regio eſt Aſiæ ad Mæandrum fluuium, vicina Hierapoli, Characi, Magneſiæ, & Mynuti, terram habet cauernoſam, putridam & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 12.

*C*haronea porta, appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

*C*haronium, eſt antrum inter Tralleis & Niſam, vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo libr. 14.

*C*harops, Æſchyli filius princeps Athenienſium XIIII. Alcmæone Archonte perpetuo

mortuo placuit Athenienſibus, vt Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent: primúſque hic Charops creatus eſt. Anno primo principatus Charopis incidente in annum primum Olympiadis ſeptimæ, Roma à Romulo condita eſt. Sigonius.

Charops, ſiue Charobes, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Hom. 13. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminio, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminij.

Charſena, i. agnus, anniculus, ſiue agnus dormiens, nomen viri. Eſth. 1.

Chaſluim, fili⁹ Meſraim. Gen. 19. Heb. Chaſluhim, populi nomen, qui & Philiſthiim ſiue corruptè Palæſthini, latinè, tegumentum tabularum, vel ſedes tabularum, aut ſepes vel temeritas vitæ.

Charixena, poetria quædam, cuius meminit Ariſtophanes Comicus.

Caſpia, nomen regionis, quæ à Caſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant. Nicol. Lyra, in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerunt, 1. Eſd. 8. lat. argentaria, ſiue cupiditas, aut Syriacè, verecundia.

Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab ſe conditam vrbem Carthaginem appellaſſe.

Chartaia, vrbs Hircaniæ verſus Orientem, Laonic.

Chartani, Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

Charteia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. libr. 12.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatíſque temporum vicibus obuia quæque abſurbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Æneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus: rurſúſque ſub auras
Erigit alternos, & ſydera verberat vnda.

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Ioue cùm Herculis boues furripuiſſet fulminatam, & in voraginem hanc conuerſam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agatur in vortices, an omnis tempeſtas ad mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides lib. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Meſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à continenti diſtat. Cicer. in Antonium: Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plinius libr. 3. capit. 8. hodie *Galeſaro.*

Chaſelon, i. fiducia, vel temeritas eius, ſiue ilia eius, aut manſionis thronus, vel calix, ſiue tegumentum manſionis. pater Elidad principis tribus Beniamin. Num. 34.

Chaſira, Armeniæ Minoris oppidum. Ptol.

Chaſphon, 1. Mach. 5. Palæſtinæ oppidum. Ioſepho quoque, 12. Antiq.

Chaſuari, Germaniæ populi. Duringos æſtimat Althamerus.

Chaſzanemica, Ponti vrbs. lib. Notit.

Chat, Mercurij Triſmegiſti filius, floruit anno ante conditam vrbem 737. Euſeb.

Chateni, Arabiꝫ fœlicis populi, ad ſinum Capeum. Plin.

Chatracharta, Bactrianæ, & Aſſyriæ vrbs. Ptolemæus.

Chathenia. Vide Chartenia.

Chatræi, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Chatramotites, regio iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Ciues Chatramotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

Chatriſacha, Ariæ vrbs. Ptolem.

Chattenia: nam in Labe apud Steph. per duplex t, ſcribitur: ſuo autem loco aliquoties per ſimplex t, quamuis ordo litterarum duplex poſtularet: (ſed hic ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum. Ciues Chatreni.

Charti. Vide Cati.

Chattuatij, Germaniꝫ populi. Strabo.

Chaubi, Germaniæ populi ad Oceanum ſpectantes. Strab. lib. 7.

Chauci, Plin. & Tacito, Cauchi, vel Cauci, Ptol. & Straboni Germaniæ populi. In Maiores & Minores diuidũtur. Minores ſunt Friſij, Groeningenſes. Maiores, Luneburgenſes, Bremenſes, ad Henburgum vſque. Hos Chaycos poeticè appellauit Claudianus ad Stiliconem eo verſu,

Vt iam trans fluuium non indignante Chayce:

Chauni, populi Theſprotiæ, Steph.

Chaum, Argiæ mons. Pauſan. & caſtellum in Taurica Cherſoneſo. Strabo.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris vrbs. Ptol. *Cabo denor*, Caſtaldo. Promontorium eſt ad mare Atlanticum.

Chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Stephan.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolemæus.

Chaurina, Ariæ vrbs. Ptolem.

Chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ. Steph.

Chebbon, i. extinguens vel extinctus, aut quaſi intelligens, vel quaſi ædificans, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15.

Chebaon, Ægypti rex, regnauit annis XIII.

Chelæ, locus inter Apolloniam inſulam & Sargarium.

Sargarium fluuium. Arrian. Eſt & locus circa Byzantium. Dionyſ. item duo Africæ promontoria, circa Carthaginem.

Cheleab, ſecundus filius Dauid de Abigail vxore Nabal Carmeli. 2. Reg.3. Lat. thorus, vel omnis pater, ſiue conſummatio, vel prohibitio patris.

Cheliau, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. omnis vel totus ipſe, aut conſummatio eius, ſiue prohibens eum.

Chelidoniæ, inſulę contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit, & Strabo lib. 14.

Chelidonia, vocatur Fauonius ventus, à die 6. ante Februarias Idus vſque ad 7. Calend. Martias, eo quòd his diebus hirundines primùm conſpici incipiant.

Chelidônij, populi Illyriæ. Steph.

Chelidónium, Tauri montis promontorium, Plin. libr. 5. capit. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

Chelion, i. conſummatus, ſiue perfectus, aut totus columbinus, filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Chelippus, mons in Chio inſula. Ger. Cæſar in Aratum.

Chellon, nomen terræ. Iudith 2.

Chelmad. i. quaſi docens, aut totus menſuràs, ſiue omne indumentum, vel conſummatio, vel ceſſatio menſuræ, vel indumenti. nomen vrbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith 7.

Chelonates, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

Chelone, promontorium Coi, Pauſan.

Chelonides, palus Libyæ interioris. Ptolem.

Chelonites, inſula in rubro mari. Gentile, ſimiliter. Steph. promontorium Elidi. Ptolem.

Chelonophagi, Plin. lib. 6. ca. 25. in Carmaniæ angulo ſunt teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Grecè, teſtudinem ſignificat. Hæc (inquit) idem Plin. libr. 9. adeo in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo li. 16. adeo magnas alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

Chelub, i. caniſtrum, vel caninus. nomen viri 1. Paral. 27.

Chelydoreus, mons in Bœotia. Pauſ.

Chembis. Vide Chemnis.

Chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit. Cæterùm Hecatęus in deſcriptione Ægypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Buris, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis Inſularibus, Chemmites Chemmius, Steph. Pomp. Mela libr. 2. De hac Herodot. lib. 2. ſcribit, quam Echimmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chemmiſia, vrbs Miſniæ.

Chen, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicus, cuius fuit Myſon, aliàs Cheneus.

Chencres, Ægypti rex, regnauit annis XVI.

Chenoboſcia, vrbs Ægypti, è regione Dioſpolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamen nullæ illic apparent. Circa crocodilos autem occupantur Chenoboſciatæ, Steph.

Chenne, i. baſis aut rectitudo, ſiue præparatio, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chennis, lege Chemnis.

Cheops, Ægypti rex. Herodot. libr. 2. Vide Cheoſpes.

Cheopes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephrem, Cleopis frater, Ægypti & ipſe rex poſt fratrem. Herod. libr. 1.

Chepta, Aſiæ fluuius, inter Orthoſpanam Drangianę regionis vrbem & Peucolaitem, Pl.

Cheræus, Ægypti locus circa Canobum Procop.

Chereos, caſtelli nomen, in Aſia minori circa Iſauriam, Suidas.

Cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cuius opus Epheſinæ Dianæ templũ Strab. fuiſſe ait, pollicitúmque Alexandro ſeſe montem Atho in eius formam fabricaturum, vt tãquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille, lib. Georg. 14.

Cherias, Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

Cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis eſt radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus ſitim facere, ſtomachum corroborare, & vuluis aliquid conferre.

Cherilus, malus poëta temporibus Alexandri magni. Horat. 2. Epiſt. 1.

Chærophon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeò extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs à Chęrophonte.

Chærophon, Athenienſis philoſophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbium: In Palladis veſtigiis nihil Chærophontis gubernabis.

Cherintus, hæreticus quidam, Chriſti regnum terrenum futurum poſt reſurrectionem, & homines in carne iterum concupiſcentiis & vitiis ſubiectam conuerſationem habitaturos dicebat, Euſeb. lib. 3. ca. 28.

Cherintus, puer admodũ inſignis facie & cãdore, qui ſeipſum proſtituit. Hor. 1. ſat. 2.

Chermula,Palæſtinæ vrbs.lib.Notit.

Cherogypſis, Thraciæ fluuius circa Cherroneſum.Niceph.Gregoras.

Cherreidæ portus circa Teium,Ioniæ vrbem, Septentrioni obuerſus.Strabo.lib.14.

Cherres, Ægypti rex,regnauit annis xv.anno à fluuio 804.

Cherroneſus, Libyæ vrbs, & Lyciæ, atque Cnidi, Step.item apud Rhegium, è regione Siciliæ. Plutarch. in Craſſo.in Sardinia oppidum. Ptolem. & in Æthiopia ſub Ægypto atque ad ſinum Arabicum. Ptolem.Sunt præterea eiuſdem nominis vrbes in Æthiopia, Hiſpania, & Bithynia,Ptol.Strabo.Plin.Diodor.

Cherroneſus, ſeu Cherſoneſus, ἀπὸ τῆς χέρσου καὶ νήσου,terra eſt in inſulæ modum mari cincta, vno tantùm, eóque anguſto ſpatio continenti adiuncta: Latini Peninſulam vocant.Quinque autem inſigniores commemoranturCherroneſi. quarum celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu,ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt:hodie Dania dicta eſt.Quarta,inter Pontum Euxinum,& Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis Taurica appellata. Quinta,quam Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem,Ortum verſus iuxta ſinum, quem Magnum appellat Ptolemæus.

Cherronêſus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea,Steph.

Cherronêſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum:ciuis Cherroneſius.

Cherroneſus,vrbs Thraciæ,in Iſthmo Cherroneſi:inde Cherroneſius.

Cherroneſus,vrbs Tauricæ,Aſpera cognominata.Herod.lib.4. Gentile,Cherroneſites. Alia Cherroneſus Cretæ,cum oppidulo eiuſdem eſt nominis.

Cherroneſus,vrbs Libyæ,Cherrura dicta:inde cherrurius.

Cherroneſus,promontorium in Lycia.

Cherroneſus,vrbs iuxta Chorranitem vrbem, Steph.

Cherrura,vrbs Libyæ.Steph.Vide CHERRONESVS.

Cherſeus,Phœniciæ fluuius.Ptol.

Cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit.Homer.lib.Iliad.11.

Cherſiphon, Architectus quidam fuit eximius qui Dianæ Epheſinæ templum mirè extruxit, poſtea aliud fecit maius illo. Strabo libr.4.

Cherſius,nomen proprium viri.

Cherſis, Africæ vicus.Ptol.

Cherſo, Ponti maritima vrbs, ad Mæotidem paludem.Procop.Cedren.

Cherſoneſus,Siciliæ promontoriũ.Ptol.Item Eubœæ, Perſidis, Peloponneſi,Ægypti, quæ promontoria variis cognominibus à Geographis recentioribus deſignantur.

Cherſoneſus,inſula maris Africi. Ptol. Idem author tres alias Cherſoneſos, in Marmarica videlicet, in ſinu Arabico & Perſico conſtituit. Videtur ab Halicarnaſſeo & Stephano Pallene dici. Deſcribit enim ſub hoc nomine Thraciæ Peninſulam è regione Helleſponti ſitam, addítque eam à Cauſæis barbaris habitatam.

Cherſoneſus, Cretæ inſulæ exortiui lateris promontorium Ptolemæo. *Punta de Setia*, Pineto eſt, χερρονήσας Stephano dicitur.

Chenobatus, Pannoniæ ſuperioris ciuitas Ptolem. Alij Cherrobalus *Charlburgin*, Auſtria cenſetur à Lazio,additque eandem ante annos ducentos *Cherſalenburg* vocatam. eandem idem Cherolata nominat,Gerolatę eo tractu Anton. & lib.Notitiarum meminêre.

Cherub, nomen viri.1.Eſd.2.In 2. Reg.22.debet legi Cherub,non Cherubim.lat.quaſi puer, vel quaſi multiplicans, aut quaſi pugnans, vel cognitionis,aut ſcientiæ multitudo.

Cherubim generis neutri, & pluralis numeri,pro illo Angelorum choro.Cherub verò, ſeu Cherubim per m, tam maſculini quàm neutri generis eſt.

Cheruſci,populi Germanię,circa Albin.Plin. lib.4.cap.14.

Cheruſci, Germaniæ populi Tranſrhenani, quos Bacenis ſylua Germaniæ ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit.Tacit.

Cheſeleth-thabor,ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ.19 Lat.temeritates,ſeu fiduciæ,aut ilia electionis ſeu puritatis.

Cheſion,oppidum Ioniæ: vnde Cheſicus ortus in maſcul.gener. vſurpans: non ciuitatem, ſed locum eſſe dicit Steph.

Cheſium,Ioniæ oppidum.Steph.

Cheſius,fluuius in Samo inſula.Plin.

Cheſſius,Sarmatiæ Europææ fluuius.Ptolemæus.

Cheſſon,i.fiducia,aut temeritas eius,ſiue ilia eius,aut thronus manſionis vel calix, ſeu tegumentum manſionis,nomen villæ in Ieroſolymæ finibus,Ioſue 15.

Chetima, pro Italia & regionibus attingentibus habetur à M.Beroaldo,vide Cyprus.

Chettæa,Marmaricæ in Africa vicus. Ptolemæus.

Chiaca, Armeniæ vrbs.Anton.& Pont.in lib. Not.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis populi iuxta Pontum.

Chidon,i.iaculum vel infortunium,ſiue quaſi iudicans,nomen loci,1.Paral.13.

Chidôrus,ſiue Chilorus,fluuius Macedoniæ, qui:

qui per Mygdoniam fl. ens, in Axium Migdoniæ fluuium int. at. Hero lot. libr. 7.

Childarus, mons eſt Hyberniæ.

Chij, populi ſunt, qui cùm mero calentes Spartam veniſſent, acceſſiſſéntque ad curiam Ephororum, in curulibus magiſtratuum ſellis veneris onera per ſummam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

Childebertus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516. hic in Amarichum Gotthorũ regem ſororis ſuæ Clotildis maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quod Clotildem ipſam virgis & verberibus ob cultum orthodoxę fidei quotidie inceſſeret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire iuſſos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebertus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno ſalutis 700. præclarum nihil geſſit, nec quicquam de eo ſcriptum legimus. Robertus Gaguinus lib. 1. Æmil. lib. 1.

Childebertus, Francorum rex, regnauit annis IX. anno ſalutis 741.

Childericus, Sueſſionum rex, an. ſalutis 567.

Childericus, Francorum rex, Merouei ſucceſſor, propter nobilium matronarum ſtuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Æmil. lib. 1.

Childericus Clodouei regis Francorum, trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Æmil. Qui poſt à Francorum rex electus, crudelis in ſuos, nobilem in quodam palo alligatum, fuſtibus cædi iuſſit. Indignè hoc facinus ferentes Franci, coniurationem aduerſus regem inierunt: qua facta, cum rex a venatione rediiſſet, à ſuis cum vxore prægnante eſt interfectus, anno regni ſui XII. Paulus Æmil. libr. 1.

Chiliaſtæ, hæretici quidam, quos Milenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina, Vna dies apud Dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies Cæl. lib. 1.

Chiliocomus, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammian.

Chilmanenſe, oppidum in Africa propria. Plin.

Chilum, Palæſtinæ locus. Ioſue 15.

Chilo, philoſophus Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græcię. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, cùm, victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plin. libr. 7. cap. 12.

Chilo, Catonis ſeruus grammaticus.

Chilpericus, nonus Francorum rex, naturæ mõſtrum, tres duxerat vxores, quarum primam repudiauit, ac velatam in cœnobio cõcluſit: alteram noctu ſtrangulauit, a tho. per Fredegundam concitatus, quam poſtea duxit vxorem omnibus ſubditis ob facinora horrenda, obſcœnáſque libidines, quod ſingulorum choros fœdaret, ac turpiter conſpurcaret, exoſus: quem denique Fredegunda, eius vxor impudica, ex venatione redeuntem ſub veſperum occidi curauit. Cuius corpus in templo S. Germani de pratis, Pariſienſi ſuburbio iacet. Cuiúſque vita hoc triſticho continetur:

Campanos vaſtauit agros, crudelis & atrox:
Vxorem primam iugulat, Fredegunda ſecunda
Quem iugulat: mors hæc crudeli digna marito.

anno ſalutis 723. Annales Franciæ.

Chilpericus, in Francorum regem electus, priùs Daniel ſacerdos vocatus, regnauit an. III. anno ſalutis 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autem, ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulę, Chimæram monſtrum eſſe, quòd flammas euomat, caput & pectus leonis haben, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Horatius triformem cognominat. Ouidius 6. Metamorph.

Quóque Chimæra iugo mediis in partibus hircum;
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius mõtem hũc habitabilẽ reddidit, Chimærã fingitur occidiſſe. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 6. Æneid.

---flammíſque armata Chimæra.

Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra aut fœno, Gnidius Cteſias tradit. Plinius lib. 2. capite 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Cheldriæ. Heſiodus tamen ex Hydria natam affirmat.

Chimæra, vrbs Siciliæ. Xenoph. libr. 1. rerum Græcanicarum Gentile, Chimæræus. Steph.

Chimarus, Argiæ regionis torrens. Paul.

Chimerij populi Aſiæ Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimerij quicunque occupatas frigoribus incolunt terras.

Chimerium, Phthiotidis mons in Theſſalia, Plin. lib. 4. ca. 7. Steph. promontorium eſt Theſprotiæ Gentile, Chimericus.

Chimo, Ægypti vicus, ad mare mediterraneum.

Chinaphal, Mauritaniæ Cæſarienſis flumen, hodie *Celef*.

Chinna, Dalmatiæ vrbs. Ptolem.

Chiomara, cùm à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidã Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncauit, quod propriis veſtibus inuoluens, vnà cũ ſuis domum remeauit, vtque in viri conſpectum peruenit, laxato

ſinu,caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit. Plut lib. de clar. mulier.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à cando χιὼν enim Græcè niuem ſignificat. In hanc extat illud feſtiuum Martial. lib. 5.

Digna tuo cur ſis indignáque nomine dicam:

Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pronio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab vtroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cùmque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet Mercurius moræ impatiens caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientémque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyra plurimum valuit. Poſtea, quod diis placuiſſet ſuperbia elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Ouid. 11. Metam. Item Iuuenalis,

Et dubitas alia Chionem deducere ſella?

Chionitæ, gens Perſis vicina, Amm. Marcel.

Chios, inſula maris Ægæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtice Hác Ephorus priſco nomine Æthaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alij & Macrim & Pityuſam, Plin. lib. 5. c. 31. montem habet Pellenæum, & marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promontorium Aruiſium, à quo Aruſia vina Lucan. lib. 8.

Quas Aſiæ cautes & quas Chios aſperat vndas.

Vnde adiectiuum Chius. Tibul. lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferre Falernos

Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrageminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula, ſecunda Cariæ vrbs, ſub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherſoneſo Rhodiorum iuxta Triopium. Stephanus.

Chios vrbs, poſtea Bernice dicta, Steph hæc inſula protulit memorabiles viros, Ionem tragicum, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam.

Chios, Stephano, clariſſima inſula eſt Ionum prope Erythias cum vrbe eiuſdem nominis, à Chio, Oceani filia, vel à niue in ea abundante.

Chios, Ægæi pelagi inſula & vrbs, inter Samum & Lesbum. Hæc Æthalia ab Ephoro, priſco nomine & Chia à Metrodoro, & Cleobulo nominatur. Item Macris & Pityuſa, Plin. teſte. Æthaliæ quoq; apud Suidam & Stephanū, apud Liuium libr. 37. ſunt Macris, Chios & Æthalia, tres inſulæ diuerſæ, hoc eodem nihilominus tractu. hæc ſola Chios maſticen profert, vocatúrque hodie Scio, vt Sophianus, vel Chio, vt Bordonius refert, eadem eſt pronunciatio. Turcæ Saches appellant. Beniamin eam Hicha nominat, vt ex maſticis hiſtoria, quam deſcribit, colligere licet.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plinius libro 34.

Chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. cap. 3.

Chiron. Centaurus, Saturni & Philyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Philyram, Oceani filiā, eius concubitu viſus eſt: ſed interueniente Ope coniuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Philyra autem cõcepit, peperítque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm exereuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam Centauria herba nomen accepit, & Chironium vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumentéſque dolore modico: ſic dictum, quòd Chironis operam deſideret. Poſtea à genero Peleo & Thetide filia acceiſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, graui vexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo ab eiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Bocatius. Plin. libr. 7. cap. 56. & Virg. de xii. cœleſtibus ſignis,

Armatúſque arcu Chiron, & corniger hircus.

Chiſiotoſagi, populi Scythiæ in montibus Emodis, quorum promontorium Imaus dicitur, degentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Chitis, Arabiæ inſula, in qua Troglodytæ prædones, cùm diutius fame & tempeſtate preſſi, herbas, radicéſque effoderant, eruerunt topazion gemmam, vt ex Archilai ſententia refert Plin. lib. 37. c. 8.

Chitone, vel Chitonia, apud Epicharmum Diana eſt. Scribit enim in Sphinge: καὶ τὸ τᾶς χιτωνίας ηὐλησάτω τις μοι μέλος. Steph.

Chituæ, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptolemæus.

Chitus, Thraciæ pagus. Cedren.

Chius,

Chius. Vide Chios.

Chlamydia, inſula inter Cycladas, Plin lib. 4. cap. 12. Stephanus Delum, olim. χλαμυδίαν dictam ſcribit.

Chloe, familia Corinthiorum. 1. Cor. 1.

Chloe, Cereris cognomen apud Pauſaniam.

Chlœlia virgo. Vide Clælia.

Chloris, florum dea, eadem cum ea quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt florum omnium haberet poteſtatem. Ouid 4. Faſtorum,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, aliósque compluꝛes filios peperit. Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & ſororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ. Plin lib. 5. cap. 27.

Chua, Phœnicè dicebatur: Gẽtile, Chuanus.

Chnumis, Ægypti vrbs. Ptolem.

Choana, Mediæ ciuitas, item Parthiæ & Bactrianæ. Ptol.

Choani, Arabiæ gens. Ptol.

Choar, XVI. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

Choarina, regio, ex omnibus quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeauit, ſubigens eos qui parere recuſabant, vt cum Alexandro iungerentur. Strabo lib. 15.

Choaraxes, limes inter Colchidem & Armeniam. Strabo.

Choaſpa, Arachoſiæ vrbs. Ptol.

Choaſpes, alius à Choaſpi, Indię fluuius. Curtius & Strabo.

Choaſcus, Aſiæ fluuius. Pauſan. fortè legendum Choaſpes.

Choaſpis, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4.

Nec quà vel Nilus vel regia lympha Choaſpis
Profluit.

Choatræ. Vide Coatræ.

Choatras, Plinio mons Aſiæ. Cabuſco hodie Caſtaldo, v. Taurus.

Chobar, i. fortitudo, aut quaſi filius, ſiue quaſi puritas, vel quaſi frumentum. flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. apud quos Ezechiel viſionẽ vidit. Ezech 1. Quo, quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificantur.

Chobat, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

Chobata, Albaniæ vrbs. Ptol.

Chobus, Colchidis regionis fluuius. Arrian in Periplo.

Coche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arrianus lib. 10. Gentile, Cochenus, Cochæus. Steph.

Chodda, Carmaniæ vrbs. Ptol.

Chodor-lahomor, i. quaſi generatio ſeruitutis, aut quaſi habitatio ſeruitutis, ſiue phærula, vel rotunditas manipuli, rex Ælamitarum. Gen. 14.

Choe, Aſiæ populi prope Bechyros. Steph.

Choes, feſtum apud Athenienſes, quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lernæi Dionyſij honorem. Cæl. lib. 39.

Chœrades, vrbs Moſynæcorũ: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœreas, Herodoto in Eubœa locus. vide Chœreate, tribus Sicyoniæ apud eundem.

Chœrades & Pharon, inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, ſcribit Hermolaus in Plinium. Chœrades inſulæ ſunt Italicæ, Thucydidi libr. 7. in mari Ionio iuxta Iapygium promontorium. Chœrades apud Heſychium, Fauorinum & cætera Lexica, ſunt inſulæ, ſiue Petræ Ponti Euxini iuxta Helleſpontum, eædem cum Cyaneis. Chœrades nominari ab Apollonio, Baleares, annotauit Gerbelius: ſic vocari quoque legitur apud Dyctem Cretẽſem libr. 6. Sunt & Chœrades ſcopuli ante Eubœam inſulam iuxta Capharæum montem, apud quos Caſſandra virgine violata Aiacem naufragium feciſſe narrant fabulæ. Hos apud Homerum, Lycophronem & Philoſtratum in imaginibus, Gyras Petras appellari clarum eſt. Chærades etiam ad Herculeas columnas è Cocciano ſtatuuntur, vt refert Lycophron. Apparet non longè hinc, etiamnum in ſinu, nempe Gaditano, extare quoſdam ſcopulos, qui nomen retinent: ab accolis enim *Los Puercos* hodie nominantur. Chœrades Stephano Moſynæcorum vrbs eſt.

Chœrilus, poeta Samius, ſeruili conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus, Horatius author eſt, etiam Alexandri magni geſta ſcripſiſſe Chœriſum, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philippeis fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit libro 2. Epiſt.

Gratus Alexandro magno quondam fuit ille
Chœrillus, incultis qui verſibus & male natis,
Retulit acceptos, regale nomiſma, Philippos.

Sunt qui tradant Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem in alijs ſingulos colaphos: opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum ine-

dia periit apud Alexandrum captiuus. Ouid.

Incluſúſque necem cauea patiaris, vt ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ. Suid.

choerilus, Athenienſis fuit tragœdiographus qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

cholargus, vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu: tribulis Cholargeus. Steph.

Cholbeſina, Sogdianæ oppidum. Ptol.

Chol-hoza, pater Sellun. 2. Eſd. 3. & 11. Lat. omnis propheta, ſiue omnis videns, aut omne pectus.

Cholidæ, vicus in Leontide tribu: tribulis Cholides, apud Laertium chollicus. Steph.

Cholimma, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Cholle, Palmyrenæ oppidum. Ptol.

Cholmādara, Syriæ ad Euphratem vrbs. Pto.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Cholobetenus. Steph.

choloc, Ponti Galatici oppidum in Cappadocia. Ptolem.

choloniticos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholonitichites. Steph.

Cholua, Armeniæ maioris vrbes duæ. Ptole. Idem Choluata habet in eadem regione.

cholum murus, Cariæ vrbs. Steph.

choma, Lyciæ vrbs. Ptol.

Chomari, populi circa Margianam vel Bactrianam. Plin. Ptol.

chompſo, inſula Nili, inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. libro 2. Gentile, Chompſotes. Stephan.

chon, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus, qui cum Oſiride Italiam liberauit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem vrbem, cuius meminerunt Strabo & Steph.

chone, vrbs Oenotrorum. Strab. lib. 7. regionem appellat Chonem: incolę, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule, in Italiam aduentante, quem Ægyptij Chonem vocant. Cæl. lib. 24. cap. 6.

Chonia, ciuitas Lycophroni, Chonis Straboni dicitur. Calabriæ vrbem facit Barrius, quam hodie Belicaſtro nominant. v. Italia.

Chonema, frater Semei. 2. Paral. 31. Lat. præparatio, aut firmitas, vel rectitudo Domini.

chonodomarius, Alemanorum rex, anno à Chriſto nato 18. Amm. Marcell. lib. 16.

chonnabarara, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

chophe, Fluuij nomen & oppidi in Archoſia regione, quod Semiramis condidiſſe fertur. Pli. lib. 6. cap. 23.

Choragi, apud Athenienſes dicebantur qui in Dionyſiis & Panathenæis Chorum duxerūt; quoniam verò varij erant Chori, ſic Choragi etiam diuerſi exstiterunt, quorum alij Pyrrichiſtis, alij Choro virili, alij Choro puerili, alij Choro cyclio Choragi fuerunt. Hos autem Choros ita duxerunt, vt victum eis ſuppeditarent, & quidem delicatiorem muſicis artificibus ſuppeditabant. Neque victum ſolùm præbebant, ſed coronas etiam aureas, veſteſque Chori ipſius, ornamenta atque inſignia compararunt: ínque ea re tantum ſtudij, tantúmque induſtrię ponebant, vt magiſtros & tibicines præſtantiores coram Archonte ſortirentur: ludúmque habuerunt, in quo per magiſtrum, quem χοροδιδάσκαλον appellabant Chorum ipſum erudiēdum & exercendum curarint. Huic autem rei propterea tanto ſtudio ſeruierunt, quia inter ipſos de laude victoriáque illuſtre certamen intercedebat, ita vt Dionyſius, qui in hymnis canendis alterum ſuperaſſet, is tripodem præmium ferret, eúmque cum magna cærimonia dedicaret. Quia verò pueris Choragi fuerunt, ij ludorum literariorum quo pueri ingenui ventitarent, curam habuerunt, ſi modo annos nati amplius quadraginta eſſent. Demoſth. & Æſch. in orationibus.

choramnæi, ſylueſtres populi Perſidis, tanta velocitate, vt ceruos comprehendant, Stephan.

Choraſmiæ, vrbs Parthorum verſus oriētem incolæ, Choraſmij. Herod. libr. 3. Steph. Aliàs Choraſmine ſcribitur, quod probo.

choraſmuſini, populi ex Meſſagetarum & Scytharum gente, ad quos Spitamenes, vnus ex Perſis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis ſeceſſit, Strabo libr. vndecimo.

chorax, xvi. Sicyoniorum rex, annis xxx. regnauit.

chordiraza, Meſopotamiæ vrbs Straboni.

choreus, fuit ſacerdos Cybeles diuinandi peritus. Virg. lib. 11.

Aureus ex humeris ſonat arcus & aurea vati
Caſſida.

chorienſis petra, Indiæ, in Paratacarū regione, Arriano. Hanc Curtius Dorinim vocat.

chorineus, peritus iaculator apud Virgilium libr 9.

Emathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

choroanæ, Parthiæ regiuncula. Ptol.

chorodna, Perſidis vrbs. Ptolem.

chorœbus Atheniēſis, qui figulinam primus inuenit. Plin. libr. 7. cap. 6. hic primus currendi certamine victor. Cæl.

Chorœbus, adoleſcens, apud Virgilium 2. Æneidos. De quo Seruius, Hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dum ait,

----dolus an virtus, quis in hoſte requirat?
Cùm ſit turpis dolo quæſita victoria?

Vide Corœbus.

Choromandæ, populi qui ſunt ſine voce, horrendi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

Chorræi, qui & Horræi, Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulſi à filiis Edom ex monte Seir. Gen. 14. Lat. furores aut libertates, ſiue foramina.

chorſa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

chorſeus, Palæſtinæ fluuius. Ptol.

chorſie, oppidum Bœotorum. Pauſ. libro 9. Poſt Cyrtones ſuperato monte, oppidum eſt Chorſia. Gentile, Chorſieus. Steph.

chortacana, Aſiæ vrbs ab Alexandro expugnata. Diodor. lib. 17.

chortaſo, vrbs Ægypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit χορτάζειν enim, eſt ſatiare.

chorzena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

chorziani, Aſiæ populi circa Perſidem. Procop.

chosroes, Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus ad ſummum Græcæ philoſophiæ peruenit, Græcorum libris vſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atque adeo dicitur Ariſtotelem ipſum exactiùs tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit, atque excoluit. Suid.

chozala, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

chrabaſſa, Africæ propriæ vrbs, Ptol.

chranae, inſula adiacens Sunio Atticæ promontorio.

chremes, Libyæ fluuius maximus, in Oceanum influens Ariſtot. in meteoris.

chrendi, Hircaniæ gens. Ptol.

chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non priùs tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. Philoſtratus.

chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

chretina, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

chriſtina virgo, regnante Iuliano ſagittis confoſſa eſt.

chriſtodôrus, è Copto Ægypti vrbe, poeta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica. Suidas.

chriſtodôrus, Thebanus ſcriptor haud ignobilis, qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suidas.

Chriſtoforus, CXVIII. Pontifex Romanorum, regnauit mẽſibus VII. Pontificatu priuatus, monaſticam vixit vitam, anno ſalutis 904.

chrobatæ, vel Chorobatæ, populi circa Dalmatiam, Cedren. Curopalat.

chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylij & Meſſenij aduerſum Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

chrómios, Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat, humanis carnibus veſci conſuetos. Statius,

It Chromis, Hippodamúſque alter ſatus Hercule magno.

Et paulò infrà,

Mox Chromis Hippodamum metæ intericris ad orbem
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

Chrómius, quidam Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis euaſit. Herod. libr. 1.

chronea, inſula. Steph.

chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

chronus, Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptol. in Lithuania eum hodie ponunt Pircheimerus & Cromerus: eúmque Germanis Memel, & Slauis Niemen vocari dicunt. in ſinum Veneticum affluit. Stellæ verò & Rithaymero fluuius eſt Pruſſiæ Pergel dictus, in eundem ſinum ſe exonerans. Fidlerus (qui flumina Germaniæ elegiaco carmine deſcripſit) cum cromero ſentit.

chrótopus, VIII. Argiuorum rex: regnauit annis XXI.

chrunno, Bulgarorum rex, anno ſalutis 810.

chryſa, æ, ſiue Chryſe, es: oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strabo li. 13. Ouid. 13. Metam.

---Chryſénque, & Cillan, Apollinis vrbes.

Stephanus item Chryſen quandam collocat circa Lemnum, & ipſam Apollini ſacram. Vide chryſe.

chryſa, fluuius agri Syracuſani.

chryſantas, dux exercitus Cyri, qui hoſtem interfecturus, iam elatum gladium in cædem reuocauit. Cæl. li. 11. c. 18. ex Xenophonte.

chryſanthus, Alexãdrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſque obrutus fuit. hic in coniugio manſit virgo vnà cum Daria vxore. Volater.

chryſaor, pater Mylaſi, filius Glauci, &c. Steph. in Mylaſa.

chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex callirrhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fabul. Poet. ca. 152. Heſiodus in Theogonia chryſaorem ſine patre natum vult, quemadmodum, & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine, cui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

chryſaoras, fluit per medium Maſſauræ vrbis Libyæ. Steph.

chryſaoreus, Iupiter cognominatus, vt Strabo notat in 4. lib. ſuæ Geographiæ.

Chryſaoris, vrbs Cariæ, Adrias poſtea dicta. Gentile, Chryſaoreus. Epaphroditus vero totam Cariam Chryſaoridem vocat. Steph.

Chryſothoas fluuius Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit: & apud illos habetur Deus, religioneque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cice. 6. Verr.

Chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. ca. 21. Extra oſtium Indi (inquit) Chryſe & Argyræ fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ Cherſoneſus extra Gangem. cæterum Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Eſt enim Chryſa, locus Lesbyæ, & Panephæſtia Lemni promontorium verſus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonem, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaſſide: vrbs in Helleſponto inter Ophryinium & Abydum: ciuis, Chryſeus. Steph.

Chryſei, Indiæ gens. Ptolem.

Chryſæ, Sinus. Plin. maris Eoi. qui Ptolemæo Magnus ſinus eſt, vt inſignis Gerardus Mercator oſtendit in ſua vniuerſali tabula, qui eundem hodie Mare Cin dici ait, Giraua Mar del Zur indigitat. Idem Mercator vocat Chryſe huius ſinus inſulam, quam nunc Luſitani Iapan appellant, eadem eſt, ni fallor, quæ à Paulo Veneto Zipangri, & nonnullis Ciampagu nominatur. Hæc fortè etiam Dionyſij Alexandrini Chryſe, id eſt, Inſula aurea. Steph. quoque habet Oceani inſulam Chryſem, quam *ὠκεανῖνης* nuncupat.

Chryſeis, filia Chryſæ, Apollinis Sminthei ſacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra ſortem decreta eſt. Homerus libr. primo Iliad. Chryſeis autem dicta eſt à Chryſe patre, cùm vero nomine Aſtynome diceretur. Vide Chryſes.

Chryſes, æ, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine eius Chryſeis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eetionis, abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus, ad Græcorum caſtra acceſſit, filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis peſtilentiam immiſit, vt Agamemnon patri puellam reſtituere fuerit coactus, cuius loco Achilli Briſeidem eripuit. Homerus 1. Iliad.

Chryſippa, vrbs Ciliciæ, à Chryſippo conditore. Gentile, Chryſippanus, vel Chryſippeus. Stephanus.

Chryſippe, Iri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephan.

Chryſippus, Philoſophus Aſianus, Stoicorum princeps Zenonis diſcipulus, acutus ſanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialectica clariſſima fuit, ita vt non illepidè dicerent quidam, Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quàm Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferũt Carneadem philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem, vel Tarſenſem Philoſophum diſcipulum Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem. Laertius.

Chryſippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens liberos ſuos Atreum & Thyeſtem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerũt, donec pater e viuis excederet.

Chryſippus, Eraſiſtrati fuit præceptor medicus, Hipp. Æſculapij & Prodici medicorum placita inſigni garrulitate mutaſſe dicitur.

Chryſites, Liuio locus eſt in Macedonia, qui hodie *Siderocapſa* dicitur, vt refert Bellonius. Dicitur à Sambuco Vngariæ fluuius.

Chryſius, Daciæ fluuius. Iornand. Germanis *Kraiß*.

Chryſoana, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Chryſobullum, locus circa Tharſum. Cedren.

Chryſocera, promontorium Thraciæ ad Boſphorum ſitum. Plin. lib. 4. c. 11.

Chryſóceras, Latinè Auricornu, oppidum apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ, Strabo.

Chryſoceras, promontorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. c. 11.

Chryſógonus, nomen viri proprium. Iuuenalis. *Sunt quæ Chryſogonum cantare vetant.*

Chryſógonus, Syllæ libertus, ſectator Roſcij Amerini. Cicer. in Oratione pro Roſcio Amerino.

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui, quando nec conſulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſondium, Daretidis regionis, in Macedonia oppidum. Polyb.

Chryſópolis, Bithyniæ vrbs. Plin. lib. 5. c. vlt.

Chryſópolis Stephano vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſphorum nauiganti ad dextram: dicta, quod Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryſo Chryſeidis & Agamemnonis filio.

Chryſópolis, Ciliciæ vrbs. Gentile, Chryſopolites. Steph.

Chryſopolis, Ptolemæo, Xenoph. Suidæ, & Steph. Bos Polybio: Damalis Arriano. promontorium

orium eſt Aſiæ poſitum è regione promontorij Byzantium continentis, vt illud ex Georgio Cedreno deſcribit P. Gyllius, cui Scutari hac tempeſtate appellantur. Polybio tamen lib 4. Bos & Dam. lis duo diuerſa ſunt loca.

Chryſórthoæ, populi dicti, quod apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes ſint. Vnde fabulis occaſio, de vellere apud Colchos aureo.

Chryſórrhoas, Aſiæ fluuius, ad Oceanum Eoum, iuxta Samariæ promontorium Orolio. Colchidis item fluuius, apud Plinium.

Chryſorrhoas, fluuius Lydiæ, alias Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plinius libr.5 cap.18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis: cum anteà Pactolus diceretur Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hoſpitio excepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verum cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta ſtultitia ſua, à Libero petiſſe, vt donum ſuum quantumuis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberum, vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cum morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterùm Pactoli aquas aureum inde colorem contraxiſſe, aureáſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: vnde factum, vt pro Pactolo Chryſorrhoas diceretur. Hyginus, Fab. Poetic. cap.191. Bellonius eum Adegele nuncupat. Stephanus fluuium quendam Damaſcum vrbem fluentem Bardinum vocat, quem D. Hieronymus Farfar appellat. Sed an hic idem ſit cum Chryſorrhoa, an alius, dubium eſt, poſſunt enim plura flumina eandem vrbem alluere aut præterire. Pharfaris Damaſcum præterfluentis meminit etiam Beniamin. idem habet Amma fluuium, qui in ipſam vrbem influit.

Chryſóſtomus, ſcriptor Eccleſiaſticus præſtantiſſimus, Ioannes Antiochenus Epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui Chryſoſtomi nomen ob eloquij venuſtatem & ſermonis præſtantiam accepit. Theodoret.

Chryſóthemis, filia Agamēnonis & Clitemneſtræ, ſoror autem Oreſtis, Electræ, Laodiceę & Iphianaſſę, Hom.9 Iliad.

Chryſum, vnum oſtiorum Indi fluminis. Ptolemæus.

Chryſus, Hiſpaniæ Bæticæ fluuius. Sex. Auienus.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. lib 4.

Chthonia, inſula eadem quæ Creta. Steph.

Chthono phyle, quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Chthonia, Ceres dicta eſt, id eſt, terreſtris, ſeu terrena, quamquam Pauſanias author eſt eam cognomen hoc ſortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quod poſt ambuſtum patremà dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei conſecrarit, Chthoniámque à ſuo nomine appellauit.

Chthonium, feſtum erat, quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues viſendæ magnitudinis & ferociæ, deæ ſacerdotem infirmam & vetulam vltro ſe offerentes immolationi. Palæph. lib.2.

Chub. id eſt, extinguens, nomen gentis. Ezech.30.

Chubda, Aſiæ vrbs. Calliſt. lib 18. ca.30.

Chubduca, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Chullabi, Africæ propriæ vrbs. D. Auguſt.

Chun, id eſt, præparatio, ſiue placenta, aut Syriace, feneſtra, nomen vrbis, 1. Paralip.18.

Chuni, Sarmatiæ Europææ populi Ptol.

Chuonrádus, Germaniæ rex, regnauit ann. VIII. anno ſalutis 912.

Chuonrádus, Romanorum imperator XVI. anno ſalutis 1025.

Chuonrádus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1073.

Chuonrádus, Romanorum imperator XXI. imperauit annis XV. anno ſalutis 1138.

Chuonradus, Marchio Montisferrati, Tyrum defendendam ſuſcepit. Blond. lib.6. Æmil. lib.5. anno ſalutis 1186.

Chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera diem clauſit extremum, anno ſalutis 1251.

Churitæ, Libyæ inferioris gens. Ptol.

Chus, i. Æthiops, aut niger, filius Cham, Geneſ.10. à quo Æthiopes prognati.

Chuſai i. ſenſus, aut feſtinans, vel ſilens, amicus Dauid.2. Reg.15.16.17. & 1. Paralip.27.

Chuſan raſathaim, i. Æthiops, vel nigredo iniquitatum, rex Meſopotamiæ, Iudic.3.

Chuſaris, Libyæ interioris fluuius. Ptolemæus.

Chuſi, i. Æthiops aut niger, pater Selemiæ, patris Nathaniæ, patris Iudæ, filius Iemini 2. Reg.18. Ierem.36.

Chuta, regio Perſica, vnde rex Salmanaſar gentes traduxit ad Palæſtinam inhabitandam. 4 Reg.17. Sic dicta à Chuta fluuio Perſico, vnde Chutæi populi, teſte Ioſepho, li.9. Antiquit. ad finem: quos item eodem nomine appellat, Samariam incolentes, libr.11. & ſupra montem Garizim collectos, cap 2. lib.1. de bello Iudaic. Quippe qui ex hac Salmanaſſaris colonia eſſent oriundi.

Chuzis, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Chyda. Siciliæ fluuius. Ptol.

Chyda, Lyciæ maritimum oppidum, apud Ptolemæum, vt Sophiano placet ex Latinis fortaſſe mendoſis exemplaribus, nam Græca Lydiæ hoc loco habent. Giua hodie eidem Sophiano.

Chydorus, fluuius eſt in Bœotia, qui à tot

...bus Perſarum, quot Xerxes, Græciam inuaſit, epotus, non ſuffecit, vt tradit Alexan. Genial. lib. 6. cap. 25.

Chylemath, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptolem.

Chyretiæ, Macedoniæ vrbs, Ptolem.

Chyon, regiuncula Epiri, in qua habitauêre quidam ex Clazomenis profecti. Gentile Chyrites.

Cititos, Cyzici portus. Apollon. ſcholiaſtes.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Alexandri, filij Acamantis.

Chytri feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant, Dionyſio & Mercurio operantes, vt Theoph. ſcribit.

Chytrium, Ioniæ locus, vbi quondam ſitæ fuerunt Clazomenæ. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ, ciuis, Chytropolites.

Chytus, Cyzici portus.

C I

Cia, vulgò *Zea*, inſula eſt ſub Eubœa, non procul ab Attica, quæ à Plin. & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates, Iulidem, Carthæam & Careſſum. Plin.

Ciambrus, Daciæ fluuius. Ptol. vt Mercator habet, qui eum Morauа interpretatur Hungariæ fluuium, Danubium influens. Aliquando ſine r, κίαμβος legitur, & aliquando ſine m, eundem Ciabrum putat Peucerus Cius ab Herodoto dici.

Ciacis, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena regione. Ptole.

Ciæna, Galatiæ vrbs. Ptol.

Ciagiſi, Daciæ gens. Ptol.

Cianica, Armeniæ oppidum Ptol.

Ciaſa, Babyloniæ oppidum. Ptol.

Cibaini, montes Thraciæ ſunt, in quibus Caſter fluuius oritur.

Cibalis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Cibaritis, Aſiæ regio circa Mæandrum. Strab.

Cybelus, mons Phrygiæ, in quo Cybeles deorum mater colebatur.

Cibinium, Daciæ vrbs mediterranea, quæ Hermanſtadt vulgò dicitur.

Cibotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantare, qui terræ motu abſorptus eſt vna cum oppido.

Cibarci, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 4.

Cibilitani, ſtipendiarij Bæticæ populi. Plin. lib. 4. cap. penul.

Cibitius, Tuſcorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Aſiæ eadem quæ Apamia. Plin. lib. 5. cap 29.

Cibtaim, i. congregationes, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. Ioſ. 21

Cibua. Vide Steph. in CABALIS.

Cibyra, Aſiæ minoris ciuitas. Ptol. Strabo.

Cibyras, vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idémque Philoſophus egregius, cuius libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ omnium qui vnquam Latinè ſcripti ſunt, tum doctrina, tum ſermonis elegantia primi, equitis Romani filius: per omnium honorum gradus, cùm ad conſulatum etiam perueniſſet, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem Agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coercuit, poſt à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinum ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quod nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, vnà cum patriæ libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſime defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. Mirum quidem de M. Tull. Cicerone Plu. in eius vita ſcripſit. ſic enim ait: In lucem editum, eum commemorant nullo puerperij dolore, nullíſque vteri materni anguſtiis, tertio Calend. Ian. qua die nunc primores vrbis pro ſalute ſui principis hoſtiarum litatione publica vota ſuſcipiunt, &c.

Ciceronis caſtra, Cæſar in comment. *Veliſuk* hodie, Pagus nunc, à Gandauo plus minus tribus milliaribus diſtans, vbi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gorop.

Ciceronis fontes calidi. Plinius lib. 31. vulgò, *Calvio Ciceroniano*.

Ciceronis villa, in littore lacus Auerni. Plin. hodie *Ciceroniano*.

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſaris legatus in Gallia fuit: poſt Proconſulatum Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit: eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eóque miſerabiliorem, quòd cum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt priùs, quàm filius feriretur: eo viciſſim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis orator filius, Bicongius dictus, ob temulétiam, nihil patre dignum geſſit, niſi quod interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè fauit, anteà cum patre proſcriptus, poſt tamen ab Octauio reſtitutus: & prætor factus. Plutarch.

Cicheſius, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cichyrus, Theſprotiorum in Epiro oppidum. Strabo.

Cicianthi, Scythiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Ciciliana, Hiſpaniæ vrbs inter Emeritam & Cordubam, Anton.

Cicimeni, populi circa Mæotim. Plin. 6. cap. 7.

Cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlyſſes poſt dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Iſmarum diripuit,

diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum, axea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico, apud eos Orpheus, obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg.4.Georg.

---Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparſere per agros.

Ciconium, Aſiaticorum promontorium iuxta Boſphorum, Petro Gellio, qui hodie *Cornio* hoc appellari ait.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cicuta, nomen proprium fœneratoris cuiuſdam maximè auari. Horat. ſecundo ſermo. Satyr. tertia.

---adde Cicutæ
Nodoſi tabulas centum mille adde catenas.

Cicinethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico*, vt refert Sophianus.

Cidænis. vide Flæa.

Cieriũ, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilbianus campus, continuus Cayſtriano, magnus eſt & bene habitatus. Strabo libr.13.

Cilbiceni, Hiſpaniæ populi, circa oſtia Bæti fluminis. Auienus.

Cilbus, Hiſpaniæ Bæticæ fluuius. Idem.

Cileni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Pli. Cilini, Ptol.

Cilicene, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cilicia, modò Caramania, regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphiliæ proxima, Cilicio mari, & ſinu Iſſico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes Pompeius deuicit, victóſque in deditionem accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis naualibus aduerſus Cæſarem. Lucanus lib.3.

Itaque Cilix iuſta, non iam pirata, carina.

A Cilicia Ciliciæ portæ. Plin. libr.5.c.27. Pomp. li.1. ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexãdro Perſarum, fugientiſque Darij ſpectatorem, ac teſtem. Synonyma Ciliciæ, Ioſepho & Stephano, Tarſus: Chalah tamen Hebræis nominari, auctor eſt Arias Montanus. Hodie vocatur Turcomania, & Finichia, à vico quodam magno, vt refert Marius Niger. Incolas priùs Achæos appellatos, ſcribit ex Herodoto Steph. Item Stephanus tradit eos etiam Trachiotas vocari. Mare quod inter Ciliciam & Cyprum eſt, Ptolemæo anguſtiæ Ciliciæ ſunt, Oroſio Cilicinus ſinus. Vide Cappadocia & Pamphilia. Strabo autem libr.14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem, & Tracheam, id eſt Aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò olim potentem fuiſſe, vt ad Peluſium vſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia ſub imperio conſtitutis: tandem ſubactam ab Aſſyriis, in breuiorem formam redactam eſſe. hodie vocatur *Turcomantina*, & *Finichia*.

Ciliciæ Pylæ, Xiphilin. in Seuero.

Cilicium, inſula à promontorio Iaſonio xx. ſtadiis diſtans, ad mare Euxinum in Ponto Polemoniaco. Arrian. in Periplo.

Ciliciæ anguſtiæ, Ptolem. pro mari quod inter Cyprum & Ciliciam eſt.

Cilimbeſij, Corſicæ inſulæ populi. Ptol.

Cilyſſa, Phrygiæ aut vicinæ regionis vrbs. Xenoph.

Cilium, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Cilix, filius Phœnicis, à quo dicta eſt Cilicia.

Cilix, gentile eſt, ſignificans eum qui è Cilicia eſt.

Cilla, Africæ propriæ vrbs, Appian. & Æolidis oppidum, Herodot. Item Troadis vrbs Apollini ſacra. Plin.

Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Æthiones, Apollinis Cillæi templo inſigne. Stra. lib.13. Ouid.3. Metam.

---Chriſenque, & Cillan Apollinis vrbes.

Cillaba, Africæ vrbs, circa Syrtim maiorem. Plin.

Cillæ, Thraciæ vrbs. Anton.

Cillenius, mons eſt Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurij.

Cilleum, locus in Leſbo, item mons inter Antandrum & Gargaram.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomaum proficiſcens amiſiſſet in itinere, iuſta ei ſplendidè perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem quo mortuus eſt loco vrbem condidit, quam Ciliam de nomine eius appellauit. Strab. libro decimo-tertio.

Cilma, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Cilmana, circa Gaditanum ſinum vrbs. Anton.

Cilurnum, Britanniæ inſulæ vrbs libro Notit. *Collerton* in Northumbria, Camdeno.

Cimæus, Aſiæ mons circa Troadem. Ptolemæus.

Cimara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Cimbina, Mediæ vrbs. Ptol.

Cimas, inſula inter Iſtri oſtia, quæ, vt Pomponius ſcribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem appellant.

Cimbri, ſunt Dani, & Holſati; horum regio à Septentrione ad mare aquilonare ſpectãs includebat Dacos & Zelandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Maxim. Cimbri & Celtiberi in acie

gaudio exultare conſueuiſſe:tanquam glorioſè & feliciter vita exceſſuri;lamentari verò in morbo, quaſi turpiter perituri. Inde Cimbricus,ca, cum,hodie Dani appellantur, & qui ipſum peninſulæ Iſthmum inhabitant, Holſatij. vulgo *Iuytlant,Holſtein,Slesvvyck.*

Cimbri, & Cimmerij iidem ſunt Strab.& Becano in Chronica, qui ipſos iam Cerberios vocatos addit.

Cimbrica Cherſoneſus,Ptolemæo:Cartris eſt Plinio. Extrema Germaniæ pars verſus ſeptentrionem. videtur hodie comprehendere Iuytlant,Holſtein,& Slesvvyck.

Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſitum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strab. Penes hos ingens quodam ſuperſtitio increbuit,loci natura erroribus ſuffragante,ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi diis manibus priùs,quo auſpicatior deſcenſus foret,ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia,quam Odyſſ.libr.2.comminiſcitur, deſumpta eſt,& Virgil.lib.6.

Cimmerij,Boſphorani,quos Herodotus libr. 4.interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm àScythis pulſos magis occidua tandem petiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus,cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum,& Cimmerij mõtes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plin libro 6. cap.6.Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur,pro denſiſſima caligine. apud Cimmerios OuidiusSomni ſedem collocat,ſic ſcribens 11.Metamorph.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus ignaui domus & penetralia Somni.

Cimmerij, Francorum progenitores. Diod. libr.6.ca.9.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis priùs vocata,Plin.lib.5.ca.30. Rurſus in littore, inquit,Antandros,Edonis priùs vocata,deinde Cimmeris & Aſſos,eadem Apollonia.

Cimmerium, oppidum Aſiæ ad Boſphorum Cimmerium ſiueMæoticum quod antea cerberium vocatum fuiſſe ſcribit Plinius.Cimbricum appellat Strabo.

Cimolis,vrbs Paphlagoniæ,Pompo.libr.1.& Plin.libr. 6.capit.2.Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptol.

Cimolis, Cretici maris inſula apud Ptolemæum:quam Plinius Cimolum vocat, & Echinuſſam dictam innuit. Niger tradit *Polino* à nautis dici.*Sicandro* nominat Caſtald.

Cimolus, inſula in mari Cretico, è regione Zephiri promontorij: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus abluendis veſtium maculis imprimis vtile.Ouid.7.metamorph.

Hinc humilem Meconym,cretoſáque rura Cimoli.

Cimon,Athenienſis,patre Miltiade,matreEgeſiphile, liberalitate munificentiaque domi magis, quàm militię clarus:quapropter Luculo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet,ea ciuibus ſuis diſtribuit.Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgò poma, frugéſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutar.Is primus inſtituit ſcholas Athenis vt Pythagoras in Italia.

Cimon,pictor.Plin.

Cimborum, promontorium ſub Septentrione, & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cimiata, caſtellum eſt munitiſſimum in Ciniſtena regione, Olgaſy monti ſubiectum, quo Mithridates,qui eius conditor dicitur, receptaculo vſus, Ponti imperium adeptus eſt, & qui ab eo profecti ſunt vſque ad Eupatorem ſucceſſionem ſeruauêre. Strabo libro decimo ſecundo.

Cimmius, lacus Italiæ apud Volſinios, vt Strabo ſcribit.

Cimmus,mons Virgilio illo verſu:*Cimmi cum monte lacus.*prope Viterbum eſt,& Monte Viterbo nominant,vt Leander perhibet.

Cin, id eſt, poſſeſſio, vel emptio, ſiue nidus aut lamentatio, nomen viri, à quo Cinæi. Numer.24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue decimoquinto.idem ſignif.quod Cin.

Cinædo,Colpitarum mons, in Arabia fœlice deſcribitur à Ptolemæo.

Cinædopolis, inſula Doridis regionis,in ſinu Ceramico.Plin.lib.5.c.21.

Cinæi,nomen populi,Gen.15.idem n.p.

Cinæus Iupiter.Vidę canæ.

Cinambri,Illyria gens.Appian.

Cinaria, rex Cypri, Ciliciæ filius, Belei filij, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens,Adonin ſuſcepit, Cinyras ſcribit Strab.lib.16. eúmque regnaſſe in Phœnicia. Vide Cynaras.

Cincenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Cincius,prætor,Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus,ſcribit de re militari.Idem in ſuaſione legis Fanniæ,obiecit ſeculo ſuo, quod porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus

equus grauidus armatus fuit. Macrob. libro 5. cap.13.

Cincomagus, ad Alpes vicus, Plin.

Cindapſus, filium habuit Maſonardum, qui Carræ ciuitati nomen dedit, Stephanus.

Cindaſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 64c. Ritius lib.1.

Cindia, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol.

Cindra, gens Thraciæ. Vide Condræ.

Cineas, vir Theſſalus Pyrrhi regis amiciſſimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Romam miſſus, vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco, re infecta ad Pyrrhum reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & ſenatus, dixit, ſenatum deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam, vt vereretur ne regi cum Hydra quadam Lernea res eſſet. Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, vt poſtridie quàm Romam aduentaſſet, ſine vlla nomenclatoris ope ſenatui equeſtríque ordini ſua nomina ediderit. Plinius libr.7. cap.24.

Cinedocolpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrane dicitur, Steph.

Cineſias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio, πυρρίχην ἔμαθε κινησίου, id eſt, Pyrrhichiam didicit Cineſiæ: vel quod in choris multo motu vteretur, contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine: Suidas.

Cinga, fluuius Hiſpaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit, Lucanus lib.4.

---campóſque coercet
Cinga rapax, vetitus fluctus & littora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum, ciuitas eſt inter Picentes, quæ mulos Cingulanos mittit. hinc Cingulani populi. Plinius libro 3 cap.13.

Ciniſthena, Galatiæ regio. Strabo.

Cinium, Balearidis maioris oppidum. Plin.

Cina, Italiæ vrbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ oppidum. Anton. Iaccetanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. Eſt & Perſidis oppidum, apud eundem.

Cinna, ciuitas Ciſtellanorum in Hiſpania. Pl.

Cinna, ciuitas Theſſaliæ à Cinno gigante, Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Remp. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò ſe conſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga 9.

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cinna, tribunus plebis, qui cùm leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cnæo Octauio collega, magiſtratu exutus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accerſito C. Mario, aliíſque exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et cùm victor mortuum ſpoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extructo ſe inſuper cremauit. Tandem Cinna & Marius in vrbem recepti, cædibus omnia compleuere, inter quos Cn. Octauium conſ. Marc. Antonium oratorem & L. Cæſarem iugularunt, eorúmque capita pro roſtris poſuerunt. Ex Liuio & Plutarcho.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe creditur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cinnamomifera, regio in Æthiopia ſub Ægypto. Ptolem. Strabo.

Cinniana, Hiſpaniæ vrbs ad radices Pyrenæi montis verſus mare mediterraneum. Anton. Eſt & Luſitaniæ vrbs, ciuium ſuorum fortitudine celebris. Val. Max. lib.6. cap.4.

Cinnarus, fuit quidam Senuliſius, qui arte lenonia ad ſummas opes peruenit. Is quoad viuebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum: cæterùm moriens populo diripiendas expoſuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

Cinothus, Doridis vrbs, ad Bubeſſum ſinum. Ptolem.

Cinthius, mons eſt inſignis Deli, inſulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo, vt vmbra ſua Ægei maris ambitum tegat.

Cinſternæ, Africæ propriæ vrbs, Ptolem.

Cinxia, quòd nuptiis præeſſet, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinuphus, Africæ propriæ fluuius. Ptolemæus.

Cinyra, vir quidam ditiſſimus, cuius opes abierunt in prouerb. Cinyræ opes.

Cinyps nyphis, fluuius in extremis Africæ prope Garamantas, apud quem magni ſunt hirci, Claudianus,

Quod vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphius, a, um, adiect. Virgil lib.3. Geor.

Cinyphij tondens hirci, &c.

Cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes populi. Vide Cyniphis.

Cinyras. Vide Cynara.

Cinyria, Cypri aliquando oppidum. Nunc

pagus *Gendinar*, vt Luſignanus refert.

Cinyrus, mons in Piceno. Vib. Seq.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta fluuium eiuſdem nominis. Palæmon ex Dio. *Qua Cius egregius decurrens murmurat.* vnde Plin. lib. 5. capit. 32. Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Mileſiis quõdam conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſteà vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouid. 5. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſúmque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur, Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio multauit, vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

Cyrannus, vir fuit Lycius, & Sarpedonis comes, quem, teſte Homero in Ilyade, Vlyſſes in bello Troiano interfecit.

Cirana, Lesbi inſulæ vrbs. Mela.

Circæum, promontorium Latinorum in Italia. Ptol. Hodie *monte Circello*, Leandro.

Circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Æte Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudeliùs imperaret, ab incolis pulſa, in Italiam profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, vbi cùm Glaucum marinum deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus in monſtrum marinum commutauit. Vlyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatam hoſpitio ſuſcepit, ſocióſque eius, quos in porcos commutauerat, ei reſtituit, cui & Thelegonum filium peperit: vnde Virgilius in Damone, *Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyßis.* Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem ſuam, nomine Carmentam, ſibi præferret, in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit Circæus, cæa, cæum. Virg. 4 Æneid.

Proxima Circææ radunt littora terræ,
Diues inacceſſos vbi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.

Vide Homerum lib. 10. Odyſſ.

Circenſes ludi, certaminis curulis genus erat in honorem Conſi, conſiliorum Dei inſtitutum: ita dictum, quòd in circo perageretur. Liu. Circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolennia. Gel. lib. 3. cap. 10.

Circes domus, oppidum Campaniæ, Pomp. Strabo Circeum vocat, Cicero Circeos. Plin. tradit Circeos inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circumdatam, mox continenti adnexam.

Circeij, Ciceroni Circienſes dicti libro 3. de Natura Deorum.

Circeſſum, vrbs imminens Euphrati, vbi Gordiani Imp. tumulus eſt. Eutrop. Oſrhœnæ regionis oppidum, lib. Notit.

Circidius, Corcicæ inſulæ fluuius. Ptol. *Pianello* & *Bauaro* hodie, Leander.

Circius, ventus Galliæ Narbonenſis peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onuſta percellat paluſtria & ædium tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in vrbem circumagatur. Lucan lib. 1.

Solus ſua littora turbat
Circius, & tuta prohibet ſtatione Menæci.

& Plin. lib. 4. cap. 47. Vulgò *Cers.*

Circius, Tauri montis pars. Plin.

Circumcelliones, hæretici, errones & deploratæ audaciæ, qui vt ſibi famam pararent, ſibi ipſis manus violentas attulerunt. Ecc. hiſt.

Circius, inſula in Myſia quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbem habuit, & portus duos clauſos, & naualia.

Circneum, promontorium in Aſia minori, haud longè à monte Mina.

Cirna, Africæ propriæ mons. Ptolem.

Circi, populi qui Corſicam incolunt, viuúntque annis centenis quadragenis.

Ciriada, vicus Atticæ. Vide Ceriada.

Cir-hareſeth, i. murus lateris, vrbs Moab, pręclaris cincta muris. Iſai. 51.

Cyris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auem Cirim, id eſt, Alaudam. Vide Cylla.

Cirphis, vrbs Phocidis. Strabo.

Cirpi, manſio in Pannonia. Antonius. Cirpis, Valeriæ Ripenſis vrbs, lib. Notitiarum.

Cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnaſſi montis, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaidas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cirrha.

Martialis ad Silium poetam,

Quid tibi cum Cirrha? quid cum Permeßidos vnda?
Romanum melius, diutiúſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

Cirrhania, Indiæ extra Gangem regio. Ptolem.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes. vnde adhuc Cirrhæus campus nominatur. Æſchines in oratione contra Creſiphontem.

Cirta, Numidiæ vrbs, Saluſt. Strab. libr. vltim. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam Micipſæ potiſſimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantum fecit, vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret,

teret, *Conſtantina*, hodie.

Cirtiſcus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis, filius Abiel, pater Saul regis. 1. Reg. 9. Paral. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ, 2. Paral. 29. Lat. durus, aut ſtipula, vel cucumerarium.

Ciſalpina Gallia, quæ & Citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius baſim Alpes efficiunt. Cicero pro lege Manil. Inde cùm ſe in Italiam recepiſſet duabus Hiſpaniis & Gallia Ciſalpina præſidiis ac nauibus confirmata, &c.

Ciſamus, vrbs Cretæ, Ptolem. hodie Ephitiſa.

Ciſapennina Italia à Catone in Augu. dicitur, quæ reſpectu Romanorum cis Apenninum montem eſt, ſicut Tranſapennina, quæ trans Apenninum eſt.

Ciſeruſſa, Inſula non longè à Gnido diſtans, cuius meminit Plinius libro primo, capite trigeſimoprimo in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Ciſia, mater Memnonis, à qua Suſorum ciues Ciſij dicti. Steph.

Ciſianthi, populi Scythis Cimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici. Plinius libro 13. cap. ſexto.

Ciſij, vide Ciſia.

Ciſipades, Africæ propriæ populi. Plin.

Ciſon, torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit. Iudic. 4. 3. Reg. 18. Pſal. 82. Lat. durus, aut ſtipula, vel cucumerarium.

Ciſoti, populi. Plin. lib. 6. cap. 30.

Ciſpij, Æthiopiæ populi. Plin.

Ciſpius, mons Romæ, Exquilina in regione, de nomine Ciſpi hominis dictus. Feſt. Varro li. 1. De ling. Latin. Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Ciſſa, fluuius Ponti Cappadocis. Ptol. vulgò *Quiſa*. item inſula iuxta Iſtrorum agrum. Plinius.

Ciſſa, inſula in regione Mœſia. Plin. lib. 3. ca. vlt. & vrbs in Thraciæ Cherſoneſo.

Ciſſanus Cous, fuit gregibus pecuariis ſupra modum diues, de quo extat prouerb. Ciſſanus Cous.

Ciſſe, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

Ciſſene, Thraciæ mons. Suid.

Ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virg. 7. Æneid.

----nec face tantùm
Ciſſeis prægnans igneis enixa iugales.

Ciſſi, populi circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptolem. alij Ciſſij. vide Suſæ.

Ciſſus, mons Macedoniæ, & vrbs Thraciæ. Lycophr. Heſych.

Ciſſuſa, fons in quo obſtetrices Bacchum infantem lauerunt. Plut. in Lyſandro.

Ciſtena, vrbs Æolidis, inter Flairicum & Ideũ ſinum. Pompon. lib. 1. Plinius libro 5. cap. 30. Ciſthene ſcribitur. Inſula item & oppidum Lyciæ. Strabo.

Ciſtoboci, Daciæ populi. Ptol.

Citamum, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Citanos, inſula olim Cycladum clariſſima.

Citarij, populi Siciliæ. Plin. libr. tertio, capite octauo.

Citariſta, vel Citariſtés, promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Plin. lib. 2. c. 4. Pomp. lib. 2.

Citariæ, Macedoniæ mons. Ptolem.

Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Aſopus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorum iudicio ſecus ſe habet. Eſt enim Cithæron mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuum millibus diſſitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouidius 3. Metamorphoſeωs,

Vadit, vbi feſtus facienda ad ſacra Cithæron
Cantibus, & clara Bacchantûm voce ſonabat.

Cithariſta, ſiue Cithariſtes, promontorium Galliæ Narbonenſis, teſtibus Ptolemæo libr. 2. ca. 20. & Antonino, qui in ſuo Itinerario ab hoc promontorio Maſſiliam vſque nauigio triginta millia paſſuum facit.

Citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin. lib. 5. ca. 31. vnde Citieus Zeno.

Citôrus, mons qui abundat buxis: inde pecten Citoriacus, quaſi buxeus dicitur, à Citorio monte. Ouid. lib. 4. Metamorph.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis. Vide Cytorus.

Citron, i. aromatizans vel fumigans aut colligatio, vel vinculum, ſiue attediatiſcanticum, aut Syriacè, nodus, ciuitas in tribu Zabulon, Iud. 1.

Cituorum, inſula in Danubio. Ptolem.

Ciuaron, oppidum proximum Iſareæ flumini, Vocontiis populis, montíque Cineſio & Allobrogibus in Sabaudia, teſte Planco inter epiſt. familiares Tullij, in illa quæ incipit, Nunquam mehercule. Quibuſdam *Chambery en Sauoye.*

Ciuica Pompeianus, conſul, collega L. Celonij Commodi anno ab vrbe 888.

Ciuilius, ſiue Cliuius, Volſcorum imperator à Ceganio victus, anno ab vrbe 312.

Ciuilius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Ciûs, vide Brylium.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope, monte profluens. Eſt & vrbis nomen, quã, vt teſtatur Strab. lib. 12. Demetrius cepit, deditque Pruſiæ Zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam Pruſiæ vicinam. Is à ruinis eas excitans, Cium à ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cizara, caſtellum erat munitiſſimum, lacui nomine Stiphana, in Phazemonetica regione, adiacens; quod nũc deſertum eſt, vt Strabo docet lib.12.

Cizicus, vide Cyzicus.

Cizia, Thraciæ vrbs, Sozom.lib.6.c.13.

C L

Cladeus, Ælidis fluuius, Pauſan.

Clæon, fons in Phrygia. Pli. lib.31.c.2. dictus eſt à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridẽdo.

Clagefurtium, carinchiæ ſeu potiùs carnithiæ, regionis Sclauonicæ vrbs, cuius ciues (vt quidam dixêre) furibus ſunt inexorabiles. Leuis enim ſuſpicio grauiſſimè nocet huic, qui rem furto parare putatur. nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicij de mortuo iudicant: quem ſi inſontem fuiſſe cognouerint, ſplendidè ſepeliunt: ſi verò ſontem & reum, pendere ſinunt.

Clamouenta, Angliæ oppidum. Anton.

clampitiæ, locus Italiæ, in Brutiis. Plin.li.3 cap.5.

clanes, fluuius à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & in Iſtri alueum intrat. Huius meminit Strab.lib.4. Lazio *Glan.*

Clanius, qui & Clanis, fluuius campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbẽ, à κλεωιον quod eſt viola, qua illius ripæ abundare dicuntur: vel vt Macrobius exiſtimat, à Clanio gigante, Ab eo piſcis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. lib.2 Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

clanius, vel clanis Etruriæ fluuius. Plinius. hodie *Chiana.*

clanos, maris Ægei inſula. Mela.

clanum, vrbs inter Agedicum & Auguſtobonam. Anton.

clariæ, populi Thraciæ. Plin.lib.4.

clarius. Plin.lib.2. Vide Claros.

clarius, cypri fluuius. Plutarch. in Silone.

clarius, ẽt mons colophoniæ, in quo colitur Apollo, & ab eo clarius appellatur.

claros, ſiue Clarium, Ioniæ ciuitas Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hanc Mãto Tireſiæ filia condidit fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & ſuam, manantibus vbertim lachrymis fontem fecit: vnde Claros ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò autnor eſt, inde vrbi huic nomen factum, quod Apollini ſorte obtigit. Nam ſortem κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus eſt, qui illic & fanum habuit, in quo reſponſa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouid. de arte.

Clarus, inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

...mihi Delphica tellus

Et Claros & Tenedos, Pataræáque regia ſeruit.

Claſſence oppidum à Smaragdo captum, anno ab vrbe 153.

Claſſis oppidi meminit, prope Rauennam, Æl. Spartian. in Didij Iuliani vita. hodie eius nihil extare præter monaſterium D. Apollinari dicatum, Hieron. Rubeus, & Leander auctores ſunt.

Claſſitæ, Aſſyriæ populi circa Lycum fluuium. Ptolem.

Claſſius, Galliæ Narbonenſis amnis. Sext. Auienus.

Claſtidium, oppidum eſt Italiæ, ſupra Placẽtiam ad Cothitæ confinium, cuius meminit Str.lib.5. hodie *Chiaſtegio*, Leandro.

Claterna, Ptolemæo, Plinio & Straboni, Italiæ vrbs in Gallia Togata. Quaderna nominat Leander. Glacerima & Glacerina habet hoc loco Antoninus, vt placet Simlero.

Claterna, Pomponio oppidum eſt in Dauniis. Hoc fortè Cliternum Ptolemæi eſt.

Clatérna, oppidum in Piceni littore. Pomponius lib.2.

Clátos, vrbs Cretæ mediterranea. Plin.

Clauda, inſula ſpectans Cretam inter meridiem & occidentem. Act.27.

Claudi, Numidiæ locus. Anton.

Claudia, Noricorum oppidum. Plin. libro 4. cap.14. Ptolem. Claudinium vocat.

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cùm in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuã, fertur cingulo duxiſſe nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerunt. Valer. Plutarch.

Claudiæ aquæ, fontes duo ſunt in vrbe, quorum alter Cæruleus, alter Curtius & Albudinus dicitur. Sueton. in Claudio.

Claudia, gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis & Druſi vſurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi verò à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris, nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſij & Honorij temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florentinum faciunt, ſed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & adſurgit fœliciter, variiſque figuris ac ſentẽtiis mirificè delectat. huius meminit Suidas.

Claudianus Cæſar, qui interfecto Caligula ſucceſſit in imperio: vir inauditæ crudelitatis, vt ſcribit Suet. in Claudio.

Claudiana tonitrua dicebãtur, quæ Claudius Pulcher inſtituit, vt ludis factis poſt ſcenam coniectu lapidum ita fieret in circumactam pelum, vt veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

Clau-

Claudias, Lauiniānenſis præfecturæ vrbs in Aſia minori. Ptol.

Claudiomerium, Artabrorum vrbs in Hiſpania, Ptol.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. libro 5. cap. 24.

Claudiopolis, Sambuco eſt Daciæ vrbs, hodie incolis Coloſuuar, & Germanis Clauſuburg dicta.

Claudiuium, vide Claudia.

Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Steph.

Claudius, mons Pannoniæ. Plin.

Ap. Claudius Regillianus, decemuir, legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate: poſtremò ob Virginiæ iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius Cęcus, extrema ſenectute in curiam delectus, ſenatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta eſt, quā Brūdiſium vſque lapidibus ſtrauit. Liu. libr. 9 & aquam Appiam in vrbem duxit, Pyrrhúmque in vrbem non eſſe recipiendum ſua ſententia obtinuit.

Claudius Nero, & Claudius Pulcher, fratres, Cæci filij, Tranquillus, & Liuius libro decimonono.

Claudius, Sulpitius Longus, conſul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 431.

Claudius Pontius, Samnitum imperator, Romanos apud Claudium ſub iugum miſit. Liu. li. 8. Decad. 1.

Claudius Fabius, dictator, anno ab vrbe cond. 439.

Claudius Petilius, dictator, anno ab vrbe cond. 442.

Claudius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Cæcilius.

Claudius Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minùs rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & r, literam introduxit, quum priùs Fuſij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claudius, qui antè Clauſus dictus. Vide Clauſus.

Claudius Nero, conſul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Liu.

App. Claudius orator. Cic. in Bruto.

Claudius Nero, Tiberij principis pater, Quęſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæſar, III. Romanorum Imperator, Octauij Cæſaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

Claudius, Roman. Imperator, Britanniam inſulam in deditionem accepit, & Orchades inſulas Romano adiecit imperio. Poſtmodum ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt, vt Nero filius imperio potiri poſſet.

Claudius Domitius Nero, Romanorum Imperatorum nequiſſimus. Vide Nero.

Claudius, Romanorum Imperator, qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Sed cùm duobus ferè annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus, conſul, collega Seueri anno ab vrbe 915.

Claudius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Claudus, Ptolemæo Cretici maris inſula. Gozo, Ger. Mercatori eſt. cui etiam Gaudos Melæ eſt. hoc in tractu Plinio quoque Gaudos inſula eſt, cuius ſitus cum Ptolemæi (etſi Villanouanus in ſuo Ptolemæo, & Q. Heluus in ſua Melita, eandem faciant) nonnihil differre videtur. Plinius enim Gaudos contra Hierapytnam. Ptolemæus Claudum contra Criumetopon deſcribit. Καύδη etiam Suidæ, inſula eſt vicina Cretæ, vbi maximi Onagri naſcuntur.

Clauena, Heluetiæ oppidum ad Larium lacum, Anton. *Cleuen*, incolis: *Chiauenna* Italis dicitur.

Clauetinatij, Vindeliciæ ſunt populi apud Strabonem, eoſdem eſſe cum Catenatibus Plinij ſcribit Simlerus, eſſeque eos qui vtrinque ad Ænum habitant ſupra eum lacum, vbi Danubium ingreditur.

Clauſentum, Angliæ oppidum. Anton Nunc *Southanton*, Camdeno.

Clauſus, rex Sabinorum, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum quinque millibus clientum ſe Romam contulit, vrbiſque partem habitandam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virg. Æneid.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar,
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus, & gens.

Clazómenæ, vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagorę. Hæc priùs Gryna nominabatur, vicina Colophoni: vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium, quoniam ibi eſſet eius oraculum.

Clazomenia inſula, quę Marathuſa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mæonia ſitos eſſe cōſtat; hinc adiectiuum, Clazomenius, nia, nium, vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in precio fuerunt. Vide Marathuſa.

Cleandria, Troadis locus, vnde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleander, nomen eſt vatis Arcadici apud Herodotum.

Cleanis, fluuius eſt, quem poſteà Erim vocauere: labitúrque ſuperne de Apenninis collibus, & agro Veſtiua. Strabo lib. 5.

Cleanthes, philoſophus Stoicus, Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis citienſis ſucceſſor. Hic Phanij Aſij filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet, Zenoni adhærens generosè philoſophatus eſt, & in iiſdem permanſit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam cùm nō haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquā hauriebat, per diem verò in ſermonibus exercitabatur, vnde Phreantes appellatus eſt, quaſi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus perſcribere ſolitum, cùm pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

Cleanthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtor.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus, vt operam daret Platoni, in ſomniis admonitus, à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expauescerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, conſul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Cleartus, Marmaricæ palus, Ptol.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis adſcribitur.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, præſul, Pantherij diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Euſebius, lib. 6.

Clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri, D. Dionyſium Areopagitam miſit Pariſios. Niceph. lib. 2. cap. 20.

Clemens II. Pontifex 150. anno ſalutis 1048.

Clemens III. Pontifex 175. anno ſalutis 1118.

Clemens IV. Pontifex 184. anno ſalutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno ſalutis 1306.

Clemens VI Pontifex 198. anno ſalutis 1342.

Clemens VII. Pontifex 220. anno ſalutis 1523.

Clemens, conſul, collega Tertulli, anno ab vrbe 947.

Clementinus, conſul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, conſul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſcul quæſtionibus: Primùm, inquit, Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Cùm enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi Dea iuſſiſſet ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filiis, precata à Dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos mortuos. Hæc Cic.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è ſeptem Græciæ ſapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum philoſophandi gratia, petiſſe fertur, extat eius ad Solonem epiſtola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quędam perſcripſit: quorum vnum adhuc extare fertur:

Eſt vnus genitor natibona pignora bis ſix,
Triginta cuius natæ, ſed diſpare forma.
Hæ niueæ aſpectu miraq́ue coloribus illæ,
Atque immortales omnes moriuntur ad vnam.

Diogenes Laertius & Suidas.

Cleocritus, apud comicos taxatur, vt mulieroſus & cinœdus & obſcurus, Cibeles filius. Nā in myſteriis Rheæ molles tantùm interſunt. Suidas. Vide Eraſ. in adagiis.

Cleódamas, Thaſius, philoſophus, Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleódamas, Achenus (Ache autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Stephanus.

Cleodora, Nymphæ nomen, matris Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Cæl. libro 16. cap. 19. quæ duos habuit patres. Pauſ. libro 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques inſignis. Pauſanias.

Cleomachus, Magneſius pugil, qui cinœdi cuiuſdam & ancillæ amore captus, quæ à cinœdo alebatur, cinœdorum & orationes, & mores eſt imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius, Lacedęmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminunda hoſte ſentire, temerè cum eo pugnauit, ſéque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui, cùm ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de animarum immortalitate. Cic. in Tuſcul.

Cleomedes, Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Iccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmij fraudatus, prę dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, cùm ibi multa te-

merè ac violẽter feciſſet, poſtremò ludum puerorũ ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, cùm quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe, & clauſus intus iniectum operculum tanta vi tenuiſſe, vt ne à multis quidem ſimul aduitentibus, vllo modo euelli poſſet. Conciſo igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum eſſe compertum ferunt. Quare miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam, vltimus heroum Cleomedes Aſtypalæus. Suidas & Plutarchus.

Cleomedes, Græcus author qui ſcripſit de circulis cæleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

cleomenes, Lacedæmoniorum dux ab Antigone rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit, benignéque primùm exceptus mox Nicagoræ cuiuſdam calũnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Pòſt mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucíque adfixus eſt. Plutarchus.

cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ adminiſter. Cicero 7. Verr.

cleon, dux Athenienſium, in reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia, quæ inſcribitur Equites.

cleon, Meſſeniorum dux. Pauſ. lib. 4.

cleon, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

cleon, Thetidis ſacerdos. Pauſan.

cleon poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit.

cleon, Halicarnaſſeus, orator. Lyſandro Lacedæmonio orationem cõpoſuit. Suidas. Plut.

cleone, vrbs Athi montis. Thucyd. lib. 4. Stra. Plin. Herodot. Inter Athon & Pallenem Pomp. Melæ. Eſt etiam Achaiæ in Peloponneſo oppidum. Plin. Locus item iuxta Nemæam, vbi verſabatur leo, quem Hercules ſuſtulit. Suidas. Et Arcadiæ. Plinius.

cleonæ, oppidũ mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit: ab Argis quidem ſtadiis 120 à Corintho vero 80. diſtans. Ouid. 6. Metam.

Humiléſque Cleonæ.

Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa ſylua coniungit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco dictus eſt Cleonæus. Luc. lib. 5.

Ille Cleonæi proiecis terga leonis.

cleónidas, vir Thebanus.

cleónymus, i. deſertor ordinis & qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vnde prouerbiũ *Cleonymo timidior.* Hunc inſectatur vt timidum & fugacem Ariſtophanes in Nubibus.

cleonymus, vnus ex imperatoribus externis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strab. lib. 6.

Cleopatra, Ægypti regina. Ptolemæi Auletæ filia, ſoror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudiciſſima, à Iul. Cæſare primùm adamata, cui filium Cæſarionem peperit, deinde ab Antonio iuſtæ vxoris loco habita. Quod cùm ægrè ferret Auguſtus, cuius ſororem Antonius vxorem duxerat, bellóque inter eos exorto, Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpõtaneam compulit: eius exemplum imitata Cleopatra, ne viua in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibriũ in triumpho circunduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Statius lib. 3. Syluarum,

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Cleopatris, oppidum eſt in Ægypto, antiquè Nili foſſæ proximum, iuxta quod Gallus Cæſaris legatus pergens in Arabiam ad octoginta biremes ædificauit, & triremes & phaſelos. Strabo libr. 16.

cleopâtrus, præfecti nomẽ apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

cleophanes, orator ex Myrlea Strab. lib. 12.

cleophantus, Themiſtoclis filius, quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, vt equis rectus inſiſteret, rectúſque ex equo iacularetur. Plato in Menone, & Cæl. libro quarto, cap. 15.

cleophantus medicus. Plin. lib. 24. c. 16.

cleophantus, pictor Corinthius. Plin. libro 35. c. 3. hic apud Plinium vini rationem illuſtrauit, primúſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt.

cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emaunta, Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24. Ioan. 19.

cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suid.

cleophylarius, epiſcopus cum Stephano ab Adriano Roman. Pontifice ad Carolum miſſus Germanorum Francorúmque epiſcoporum ſynodum congregauit. In qua hæreſim Felicis & Synodum de imaginibus deponendis, quam Græci ſeptimam dicebant, damnauerunt. Blõd. lib. 1. decad. 2.

cleopompus Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas ſuis è ſedib. eiecit. Thucyd. Plutarchus in Peri.

cleoſtratus, Ephebus ille fuit cui ſors obrigit, vt draconi apud Theſpienſes ſæuienti immolaretur: cuius vicem dolens Meneſtratus thorace æneo indutus, in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit; ſicque & Cleoſtratum & ciuitatem liberauit.

Cleops, Ægypti rex, qui templa omnia obſerauit, ne populus diis ſacrificaret. Herod.

cleoſtratus, antiquiſſimus philoſophus, primus ſcripſit de ſignis cœleſtibus, atque in primis ſigna Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. c. 8.

cleoxenus, & Democritus hiſtoriam de rebus Perſicis ſcribere agreſſi, quam inchoatam ſe in

hiſtoriis fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus.Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculentiſſimus, Imolam ædificauit,à ſuis interfectus eſt. Blon.Pompon.

clepidiana,Sarmatiæ Europeę vrbs.Ptolem.

clepſydra, nomen fontis in arce Meſſeniorum,in Arſionem alterum fontem influens.

Clepſydra,fons etiam Athenis in arce,ita dictus quod æſtate inſipientibusEteſiis,abundet, iis denique deſinentibus, exareſcat. Vide Cæl. Rhodig.lib.18.ca.39.

Cleri,Atticæ populi Diodor.lib.13.

Cleſides, pictor nobilis,qui reginæ Stratonices iniuriam, à qua nullo honore fuerat exceptus,depinxit, voluptatemque eius cum piſcatore quem amare credebatur.

Cleta, Choniæ regionis Italiæ locus, Lycophron, *Petramala* hodie Gab.Barrio.

clethabeni,Arabiæ felicis populi.Dionyſ.

cletharro,Arabiæ Petreæ oppidum.Ptol.

clethus, vxorem habuit Pailenem Sithonis filium,quæ Thraciæ vrbi nomen dedit.Steph.

Cleuum, Angliæ vrbs, Anton. *Glouceſter*, Camdeno.

Clezus,locus,mons & fluuius Lydiæ,Nicandro.

Clibanus,mons eſt in extremis Italiæ finibus non procul à Lacinio promontorio.Plin.libr.3. cap.10.

Clibanus, oppidum Iſauricæ quod eſt Aſiæ, regio inter Pamphiliam & Ciliciam ſita. Plin. lib.5.cap.27.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cuius opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & Protogoniam quæ citatur ab Athenæo.

Clides, quatuor inſulæ ſunt ante Aſiam ex aduerſo Syriæ,non procul abEleuſa inſula,ſitę, quarum meminit Plinius lib.5 cap.21.Ptol.

Clidichus, Æſimedæ filius,XVI. Athenieſium princeps,annis 10. Sigon.

Climactus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis & pronunciatis (ſic κατηγορικὰ ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque eiuſmodi.

Climax, Straboni libro 4. mons Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum à littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur, adeo vt iter facientibus peruius ſit, pelago autem affluente,vndis contegatur. Tranſitus per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus: quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

climax,Galatiæ vicus maritimus, & Arabiæ fælicis mons. Ptol. Item mons circa Byblum in Phœnicia,Strabo libro 16.Et mons qui Ægypto inferiori à meridie eſt. Oroſ.apud Ptolemæum: eſt etiam Libyæ nomi vicus.

Climbertum, Galliæ vrbs inter Aginum & Lugdunum.Anton.

Clinias muſicus, & philoſophus ſectæ Pithagoreæ,ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara,motus animi leniebat. Ælianus de varia hiſt.

Clio,vna Muſarum ex nouem, apud Heſiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέος, id eſt à gloria, quod poetis gloria ex carmine naſcatur. Alij ἀπὸ τοῦ κλέειν, hoc eſt,à celebrando dictam putant, propterea quod hiſtoriæ inuentrix eſſe putetur, cuius proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorúmque geſta ad poſteritatem tranſmittere.Virg.de Nouem Muſis,

Clio geſta canens tranſactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris,aliis dicta Clupea & Clypea.Ptolem.

clyſthenes, ciuis Athenienſis, cum Iſagora de principatu contendere cœpit anno primo 66. Olympiadis. Cliſthenes populo in decem tribus diuiſo,& conſtituta repub. Iſagoram vrbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ,& Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primúſque eo exilij genere (vt quidam volunt) mulctatus, Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene & reliquis ſociis vrbe eiectis. Poſt autem Cleomene ex arce,quam cum Iſagora occuparat, ab Athenienſibus deiecto, Cliſthenes reſtituitur.Plutarch.

clitárchus hiſtoricus,qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus,& eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur,vt ſcribit Quintil.Huius meminit & Pli. lib 4.cap.5.

clytæ,Bithyniæ vrbs mediterranea, Ptolem. Clitcum natio, Tacit.Annal.lib 12.Et locus circa Athon montem.Liu.

cliterium,Arcadiæ vrbs.Phauorin.

clitéria,Italiæ oppidum ad montem Garganum. Pomp.lib.2. Ptolem. Gliternum, vulgò *Celano*.

Clitermini, Italiæ populi in ora Æquiculanorum,Plin.lib.3.ca 12.in deſcriptione regionis quartæ Italiæ.

Clitis, fluuius Galliæ, Sidonio. Clenus à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictauis,& vulgò,*Le Clain* dicitur.

Clitus.Vide CLETVS.

Clitomachus, Carthaginenſis philoſophus Athenis conceſſit ad capiendum ingenij cultum, quadraginta natus annos, audiuitq; Carneadem: breui quoque tempore adeo profecit, vt quadraginta volumina ſcripſerit,ſucceſſeritque Carneadis ſcholæ.Suidas.

Clitomachus athleta, Pancratiaſtes nobilis, Suidas.pudicitia tanta fuiſſe dicitur,vt canes ſi fortè coeũtes vidiſſet,ſtatim vultum auerteret: in conuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret,ſtatim ſurgens abiret Ælianus de varia hiſtoria.

Cliton,Arcadiæ fluuius.Heſych.

Clitor,oris,oppidum Mediterraneũ Arcadię,

à quo

à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidium inducens. Ouid. 5. Metam.

Clitorio quicunque ſitim de fonte leuauit,

Vina fugit gaudétque meris abſtemius vndis.

clitúmnus, agri Faliſci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. ca. 103. Virgil. 2 Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus

Victima.

Silius lib. 11.

Et lauat ingentem profundens flumine ſacro

Clitumnus taurum.

Clitus, Mantij filius, ab Europa raptus, nunquam poſtea apparuit.

Clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidémque chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tum quòd ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberiùs in Perſicos mores inuectum, rex iam temulentus ſpiculo traiecit. cuius facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abſtinuerit, decreuerítque omnino inedia ſibi necem conciſcere, ac amicum optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſa amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepeliuit. Plut. in vita Alex.

Cliuia, vrbs & Metropolis Germaniæ inferioris, eius regionis quæ ab ea nomen accepit. vulgo *Cleue* dici putant.

cliuius. Vide Ciuilius.

cloacina, Dea quæ Cloacis præerat: eam in Cloaca repertam conſecrarat. Tatius.

Cloanthus, vir Troianus, Æneæ comes.

Clodia, Romana copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis oppidum, in Hadriatici maris littore, quod *Chiog-gia* Blondo & Leandro dicitur.

clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

clodiana, Macedoniæ oppidum, circa Dyrrachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

clodianus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. & Mela. *Fluuian* hodie Varretio.

clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione Pl. n. lib. 3. cap. 15.

clodiorum familia à Clodio Æneæ ſocio dicta. Feſtus. verius tamen eſt Clodios, qui & Claudij dicuntur à Sabinis ortum traxiſſe, nominíſque originem cepiſſe ab Appio illo claudo, qui primus ex ea familia cum quinque clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſte veſtitus. Cicero ad Atticum lib 1. poſtea à Milone interfectus.

clodius Pulcher, orator Romæ, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pedianus.

clodij cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcribit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, malè oculatus familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

clodius Quirinalis, Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian.

clodius, Francorum rex, anno ſalutis 431.

clodius Albinus, conſul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 957.

clodomir, Clodouei filius, Aurelianéſis princeps, anno 516.

clodomirus, Baſami filius, Sicambrorum rex.

clodomyrus, Clodouei primi filius, Sigiſmũdum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

clodoueus, Francorum rex, anno ſalutis 487. Hic Alaricum Liſigotthorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Aruernorũ præfectum vicit, cæcidítque. Æmil. Voto facto Alemános ſubegit, parta victoria, ann. xxv. regni à Rhemigio Rhemenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt Blond. Æmil. lib. 1.

clodoueus, alter Francorum rex, anno ſalutis 654.

clodouêus, Theodorici filius, Frãcorum rex, anno ſalutis 967.

clœlia gens, Patricia, à Clœlia Æneæ comite ſic dicta, Author Feſtus & Dionyſius libr. 2. fuit cum magiſtratibus annis plus minus LXIII.

clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, in omnium ſ... per Tiberim tranauit. Quamobrem Romani nouã in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſumma Sacra via poſuerunt Liuius libro 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

clógio, vel Clodio, Franci filius, Francorum rex, anno ſalutis 751.

clónas, Elegicus poeta fuit, & epicus, qui tibicinas & concentus conſtituiſſe memoratur primus, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium peruestigaſſe narratur. Cæl. antiq. lect. lib. 9 cap. 3.

clónia, Libyæ interioris lacus. Ptol.

clonius, vnus è quinq; ducibus Bœotorum, qui cum 50. nauibus ad Troiam nauigauerunt. Hom. lib. Iliad. 2.

cloſter, fuſos in lanificio reperit. Vide in dictione Arachne.

Clota; æſtuarium Britannici maris apud Ptol. Glota tacito ſcribitur.

Clotarius, Clodouei filius, primò Sueſſionũ princeps, poſteà ſolus Francorum rex, anno ſalutis 564.

Clotarius II Gallorum rex, anno ſalutis 597.

Clotarius III. Clodouei filius, Gallorum rex, anno ſalutis 669.

Clotarius IIII. Francorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Heſiod in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dicta Clotho ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere ſeu nere ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere.

Cluaca, Mediæ vrbs. Ptol.

Cluana, vrbs in ora Piceni. Plin.

Cluentius, ciuis Rom. ex municipio Latino, accuſatus, opibus matris Saſſiæ, quod Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Cluacina, Venus dicta eſt, à cluendo, id eſt, pugnando, cuius ſimulachrum poſitum fuit in eo loco, vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta eſt.

Clunia, oppidum Hiſpaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib 3. cap. 3. Cluſio *Corunna*. aliis *Cruna*.

Clunienſis, Hiſpaniæ conuentus: ſunt enim ſeptem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæſar-Auguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis, Braccarum.

clunium, Corſicæ vrbs. Ptolem.

clupea, ſiue Clypea, ciuitas Africæ propriè dictæ, in promontorio Mercurij ſita, ita dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.

Et Clupeæ tenuit ſtationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aſpidem vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affirmat Silius Italicus lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus vero duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promõtorio, quarum vnam Clypeam, alteram Aſpidem vocat.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Valerius Torquatus, imperator Romanus vidiſſet, vxorem à Tuſco petiit: eámque minimè conſequutus, eius oppidum diruit. Cluſia verò ſeſe è turri deiiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plutarchus in Parall.

cluſini fontes, Horatio ad Cluſium vrbem. *Bagni de S. Caſſiano* ſunt, And. Baccio.

cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cluſinus, dictus eſt Ianus, quia pace templi eius portæ claudi ſolebant. Virg. 5. Æneid. & Ouid. 1. Faſt.

Cluſiolum, oppidum Vmbriæ quod interiit Plin. lib. 3. cap. 14.

Cluſium, oppidum eſt Mediterraneũ in Tuſcia, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin. lib. 39. cap. 13. *Chiuſi* Leandro.

cluſius, fluuius Galliæ Ciſalpinæ. Polyb. libr. 2.

cluuia, locus in Samnio. Liu.

clylipenus, maris Germanici ſinus. Plin. qui venedicus à Ptolemæo cognominatur. Hodie *Pantzervvick* Ortelio.

Clymene, Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Heſiodo in Theogonia. Vir. 4. Georg.

Inter quas Clymene curam & narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

clymene, quæ Apollini Phaëtontem peperit: eiúſque ſorores Heliadas. Ouidius lib. 1. & 2. Metamorph.

clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorúmque eius internũtia, quæ etiam Troiam illam eſt ſecuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epiſtola Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenem Æthrámque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites conſiliúmque duæ.

clymenes, inferni cognomen à poetis vſurpatum ἀπὸ τοῦ κλύειν i. ſonando, quod ſonus ex inferis edatur. Palæph. lib. I.

clypea, Vide Clupea.

clyſma, præſidium in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol.

clyſtrus, Ciliciæ oppidum. Ptolem.

clytæ, Macedoniæ populi. Plin.

clytemneſtra, filia Tyndarei & Ledę, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Ægyſthi amore capta, turpiſſimis cũ eo voluptatibus ſeſe implicuit, virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit: idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clàm miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, vnà cum adultero eam intеremit. Hom. lib. 11 Odyſſ. Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Electra.

Clytia, æ: ſiue Clytie, es, vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo grauiſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur: tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Homer. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid 10.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas

Dum

Dum ſequeris Clytium, infœlix noua gaudia Cydon.

C N

Cnacadiũ,mons in Laconica regione.Pauſ.

Cnacaloum,mons Arcadiæ.Pauſ.

Cnagia, Diana dicta eſt à Cnagio Spartano, qui in bello à Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus, & à Cretenſibus venditus, cum deæ ſimulachro in patriam aufugit.

cnacalyſia Diana dicta eſt à Cnacolo mõte, iuxta quẽ ſacra ei faciebant Caphyatæ.Palęph.

Cneceus,Laconicæ fluuius,Lycoph.

Cnemides,in Thracia ſecundum Daphnuntem, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa Cæneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidentem ſpectans,ſinúmque Maliacum,&c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolem. & Strabonem lib.9.Plin.lib.4.ca.7.

Cnemis, Bœotiæ mons, à quo Locri Epicnemidij, Strabo.vrbs item Plin.

Cneus,cognomen apud Romanos:quod quidam à næuo deducunt,præpoſita C,litera.Quũ autem id proferebãt antiqui,inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cn.Aufidius Oreſtes,collega P.Cornelij Lẽtuli,anno ab vrbe 683.

Cn.Bæbius Pamphilus,conſul,cum L.Æmilio Paulo,anno ab vrbe 572.

Cn.Calphúrnius Piſo,conſul,cum M.Popilio Lænate,anno ab vrbe 615.

Cn.Calphúrnius Piſo,conſul, cum C.Cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl.Tiberio Nerone,anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, conſul,cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide Cinna & Cornelius.

Cn.Cornelius Aſina,conſul,cum C.Genutio Clepſina,anno ab vrbe 483.

Cn.Cornelius Blæſus,conſul, cum M.Attilio Regulo Serrano,anno ab vrbe 496.

Cn.cornelius Cethegus,conſul,cum Cl. Minutio Rufo,anno ab vrbe 557. Vide Cethegus.

Cn.cornelius coſſus,Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

Cn.cornelius coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino,anno ab vrbe 347.

Cn cornelius Dolabella,cõſul, cum M.Tullio Decola,anno ab vrbe 673.

Cn.cornelius Gallus,poeta Virg.amiciſſim⁹, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur: de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat,vt ab eo Ægypto præficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

Cn.cornelius, Lentulus Clodianus, conſul, cum P.Licinio Craſſo,anno ab vrbe 657.

Cn.cornelius Lentulus,conſul,cum P.Ælio Pæto,anno ab vrbe 553.

Cn.Cornelius Lentulus,conſul,cum P.Cornelio Lentulo anno ab vrbe 736.

Cn. cornelius Scipio Aſina conſul, cum C. Duillio,anno ab vrbe 493.

Cn.cornelius Scipio caluus, conſul, cum M. claudio Marcello,anno ab vrbe 532.

Cn. cornelius Scipio Hiſpalus, conſul, cum Q.Petilio Spurino,anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum L. Quintio Flaminio,anno ab vrbe 562.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum C. Fannio, anno ab vrbe 632. & cum C. Caſſio Longino,anno ab vrbe 658.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum C. Soſſio,anno ab vrbe 722.

Cn.Domitius Ænobarbus, conſul, cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano,anno ab vrbe 784.

Cn. Domitius Caluinus conſul,cum L. Cornelio Scipione,anno ab vrbe 423.

Cn.Domitius caluinus,conſul,cum M.Valerio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cum C.Aſinio Pollione,anno 714.

Cn.Domitius,caluus, conſul,cum P. Cornelio Dolabella Maximo,anno ab vrbe 470.

Cn.Fabius Vibulanus,conſul,cum L. Quinto Capitolino,anno ab vrbe 335.

Cn.Genútius Panſa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

Cn. FuluiusCentimalus,conſul, cum P. Sulpitio Galba,anno ab vrbe 543.

Cn.Fuluius centimalus, conſul,cum L.Cornelio Scipione,anno ab vrbe 455.

Cn.Fuluius centimalus,conſul,cum L.Poſthumio Albino,anno ab vrbe 525.

Cn.Iulius Mento, conſul, cum Quintio Cincinnato Pæno,anno ab vrbe 315.

Cn.Lentulus Augur,conſul,cum M. Licinio Craſſo,anno ab vrbe 740.

Cn.Lentulus Getulicus, conſul,cum C.caluiſio Sabino,anno ab vrbe 778.

Cn.Lentulus Marcellinus,cõſul,cum L.Mario Philippo,anno ab vrbe 698.

Cn.Manlius Capitolinus imperioſus,conſul, cum M.Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C.Matio Rutilio,anno ab vrbe 399.

Cn Manlius Cincinnatus,conſul,cum M.Fabio Vibulano,anno ab vrbe 274.

Cn. Manlius Volſo, conſul, cum M.Fuluio Nobiliore,anno ab vrbe 565.

Cn.Octauius,conſul,cum Tito Manlio Torquato,anno ab vrbe 589.

Cn.Octauius,conſul, cum Tito Annio Ruſfo,anno ab vrbe 626.

Cn. Octauius,conſul,cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio curione,anno ab vrbe 678.

Cn.Papyrius carbo,conſul, cum L.Cornelio Cinna,anno ab vrb. 669.II.conſul cum eodem,

anno ab vrbe 770.III. conſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.

Cn. Pompéius Magnus. Vide Pompeius.

Cn. Pompéius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665. Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit. Vide Pompeius.

Cn. Pompéius Strabo, conſul, cum C. Sempronio Alæſo, anno ab vrbe 560.

C. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Seruilio Gemino, anno ab vrbe 551.

C. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Pompeio Nepote, anno ab vrbe 613.

Cn. Seruilius Fidenas Tribunus milit. anno ab vrbe 370.

Cn. Seruilius Geminus, conſul, cũ C. Ruintio Flaminio, anno ab vrbe 537.

Cn. Seruilius Geminus, conſul, cum C. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.

Cn. Vetúſius Geminius, conſul, cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.

Cnidus, inſula oppoſita Aſiæ. 1. Mach. 15. Act. 27. inſula Rhod. & Heſych. fluminis nomen. Ariſtid.

Cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulę Cariæ adhærens, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hor. 1. car. Ode 30.

O Venus regina Cnidi Paphíque.

hodie *Caboerio*, quibuſdam. Moletius *Chio* appellat.

Cniſæa, nauale Megarorum iuxta Peloponneſum. Steph.

Cnopúpolis, vrbs Ionum, à Cnompo quodam, Erythra aliàs dicta. Steph.

Cnoſus. Vide Gnoſus.

C O

co, Ægypti vrbs. Ptolem.

coa, oppidum in Arabia fælici. Ptol.

coaſpis. Vide Choaſpis.

coamani, Aſiæ populi, Pomp. Mela.

coanco, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

cobandi, Germaniæ gens. Ptol.

cobotis, ſinus Arabici inſula. Plin.

coatræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Choatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 7. Pop. Scythici: Alij populi Indiæ, Luc. lib. 3.

Æthera tangentes ſyluas liquere Coatræ, &c.

cobares, natione Medus, magicę artis profeſſione celebris habitus eſt, quo tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos. Author Curtius lib. 6.

cobe, Æthiopiæ emporium, in Analite ſinu. Ptolem.

cobilus vicus, in Libyæ nomo Ptolem.

cobus, Colchidis fluuius, è Caucaſo monte erumpens, & aureis arenis abundans: vnde velleris aurei fabula à poetis tantoperè celebrata originem duxit: ad quod conquirendum Iaſon in Colchidem multis erroribus, & vitæ periculis, vnà cum ſuis ipſius ſociis nauigauit. Apoll. Rhod.

Cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites. Steph.

Cobrys, Thraciæ vrbs. Steph.

Cobucla, Mauritanię Tingitanę locus. Steph.

Cobum, fluuius Colchidis è Caucaſo fluens per Suanos. Plin.

Cocaba, Beſanitidis regionis vicus circa Palæſtinam. Epiphan.

Cocala, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Cocala, locus Carmaniæ regionis in littore maris. Arrian.

cocalia, Ponti Cappadocici vrbs. Ptol.

cócalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metamorph. Steph. Cócalum Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.

Coccéius, Nerua, imp. Rom. Vide Nerua.

Coccinum, Angliæ vrbs, Anton. *Coccley* Camdeno.

Cocconagæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Cocconagara, vrbs Sinarum. *Cianganor*. Mercatori. Item vrbs Indiæ extra Gangem Ptol.

Coccygius, mons Peloponneſi, ad Inachum fluuium antea Dyceius dictus. Plut. de fluminibus.

Coccyx, à Pauſan. dicitur: vnde Coccygius Iupiter.

Coccynum, promontorium circa Siciliam. Appian.

Coche, Arabiæ deſertæ oppidum Ptolem.

Cochlearia, Sardiniæ locus. Anton.

Cochlúſa, inſula iuxta Liciam, à Cochleis quę ibi inueniuntur. Steph.

Cochrynna, Thraciæ fluuius ad Chalcidiam. Hunc, ab ouibus potum, nigros facere fœtus ſcribit Antigon. in mirabilibus.

Cocillum, Myſiæ Aſiaticæ oppidum. Plin.

Cocles, vir Romanus qui Porſenna rege, per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licèt vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur: Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max. libro tertio capit. 2. Liu. libro 2. Virgil. quoque Æneid. 8.

Illum indignanti ſimilem, ſimilémque minanti
Aſpiceres: pontem auderet quòd vellere Cocles.

Vide Horatium.

Cocoſates, populi in Aquitania proximi Siburzati-

burzatibus, Vocatibus, Taruſatibus, Hontiatibus, Garumnis, ac Hiſpaniæ citeriori & Garumnæ fluuio, in Francorum regno ſiti.

Cocoſſij, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol.

Coctiæ, ſiue Cotiæ, dictæ ſunt Alpes à Coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido, & Tacito Coctianæ appellãtur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Montenoue, & Moncenys* vocamus.

cocundæ, Indiæ populi. Plin.

coctoria: Vide Gotthoria.

cocynthum, Italiæ promõtorium, quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polyb. lib. 2.

Cocytus, fluuius Epiri, ad cythyrũ vrbẽ. Pauſ.

Cocytus, Inferorũ fluuius, à Styge profluens, nomen habens ἀπὸ τοῦ κωκύειν, quod eſt gemere ac lamentari Virg. 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiámque paludem.

Claud. de raptu Proſerpinæ libr. 2.

--Preſſo lacrymarum fonte reſedit

Cocytus, tacitis Acheron obtumuit vndis.

Hinc Cocytia, dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluuio nominata, authore Porphyrio in illud Horatij in Epod.

Inultus vt tu riſeris Cotytia.

Cocytia ſacra erant, quæ fiebant Proſerpinæ, quam Pluto rapuit. Paleph.

Codane, Gedroſia inſula. Ptol.

Codanónia, inſula vna ex Hemodibus in Germania in eodem ſinu, Mela libro 1. *Seelandt* hodie.

Códanus, ſuper Albim fluuium ingens ſinus, magnis paruiſque inſulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.

Coddura, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem. *Candauari*, Caſtaldo.

Códeta, appellatur ager trãs Tyberim, quod in eo vingulta naſcantur ad caudarũ equinarum ſimilitudinem. Feſtus.

Codrana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Codropolis, Illyriæ oppidum. Appian.

Codrus, rex Athenienſium, qui pro patriæ ſalute, certiſſimæ ſe morti obiectauit. Reſponſum enim acceperant Peloponnenſes, Ita demum ſe imperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eóſque in ſuam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virg. 5. Ecloga,

--ſi quos aut Phyllidis ignes,

Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium, *Codro nobilior*, de eo dictum, cuius maxima eſt generis nobilitas. Ab eo poſteri Codridæ dicti ſunt.

Codrus, poeta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, *Codro pauperior.* Iuuenal. Satyr. 3.

Tota domus Codri rheda componitur vna.

Codutæ, populi in India extra Gangem, Ptolemæus.

Coduzalbala, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Cœcila, Turdulorum vrbs in Bætica. Ptol.

Cœcinum, oppidum in ſinu Syllaceo. Mela libro 2.

Cœculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines, anno ante conditam vrbem 870.

Cœdamuſij, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptolem.

Cœla, eſt Atticæ regiũcula, Miltiadæ & Thucydidis ſepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.

Cœla, eſt ſinus Euboicus. Liuius. Atticæ etiam locus circa Athenas, vbi Thucydides ſepultus eſt.

cœla Eubœæ, locus in Eubœa. Ptol.

cœlaletæ, Thraciæ populi. Tacit.

cœlorini, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolem.

Cœle, Syriæ pars, Mela lib. 1. Hinc etiam Cœleſyria dicta eſt. Strabo lib. 16. Nomen ſortita eſt à cõcauitate. Nam & κοῖλος locus cauus dicitur. Pomp. Mela libro 1. Syria latè tenet littora: terráſque etiam latius introrſus aliis aliiſque nuncupatas nominibus: nam & Cœle dicitur, & Meſopotamia, & Damaſcene, Adiabene, & Babylonia, &c. Vrbes 14. ei adſcribit Suidas. vide Syria.

Cœleſyria, Aſiæ regio Ptol. & aliis. Hanc putat Poſtellus hodie Boca & Bocalbalbec appellari, à Balbec vrbe quæ olim fuit Heliopolis.

Cœlimontana, porta vrbis Romæ. Iunioribus Aſinaria vocatur. Hodie S. Ioannis nonnullis dicitur. Marlianus in ſua Roma.

cœlius, mõs vnus è ſeptẽ vrbis Romæ, quem Tiberius Imp (vt ſcribit in eius vita Suetonius) Auguſtum appellari iuſſit. Tacitus addit eum prius Querquetulanum vocatum. Eũdem Tuſcum vicum poſteà dictum ex eodem intelligit Varro 4. de ling lat. Maſtarna olim appellatũ à Tuſcis ex quadam vetuſta inſcriptione apparet.

Cœles, Vibenna, Hetruſcæ gentis dux, qui ſuppetias tulit Tarquinio Superbo.

cœlis, gens Attica. Heſych.

cœloeſi, locus in Chio inſula. Herod. 4.

cœlos, Thraciæ portus, Atheniẽſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Apud hunc quoque portum, Miltiadis, & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Cœloſſa, mons non procul à Phliunte oppido Phliaſiorum, ex cuius parte quadam, quam Carneatem vocari Strabo ſcribit, Aſopus fluuius oritur. Vide eundem libr. 8.

Cœlius, mons Romæ vicinus, denominatus à

Cœle Vibenna Hetruſcorum duce.

Cœlemba, Ptolemæo: Gedroſi vrbs, hodie Cambaia, regni caput.

Cœnenum, Germaniæ vrbs, in climate Septentrionali. Ptol. vulgò *Luxemburg*.

Cœneum, promontorium Eubœæ. Mela li. 2. in deſcriptione inſularum maris mediterranei: Eubœa ad meridiem promontorium Hereſton: & Caphraneum, ad Septentrionem Cœneum extrudit, & nuſquam lata.

Cœnóſus portus. Strab. lib. 7.

Cœnus II. Macedonum rex, regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1385.

Cœus. Vide Cea.

Cœquoſa, Aquitaniæ vrbs, XVI. M. paſſ. ab aquis Terbellanis.

Cœranus, fluuij nomen, Stephan.

Cœrânus, naufragus à delphino ſeruatus vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem li belli, Vtrum terreſtria an aquatilia plus ſapiát

Cœſtoboci, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Cœti, Aſiæ populi, ad pontum Euxinum, circa Tibarenos. Xenoph.

cœus, Meſſeniæ fluuius præterfluit Electram vrbem. Pauſan.

Cæus gigas, Titani (aliàs Cœli) & Terrę filius Virg. lib Georg. 1.

Cœumq́ʒ, Iapetumq́ʒ creat ſæuúmque Typhœa.

Hinc Cœa, inſula in Ægæo.

Cógamus, Lydiæ fluuius, Plin. libr. 5. ca. 29.

Cogedus, Hiſpaniæ fluuius, circa Bilbilim, Mart.

Cognabanda, Indiæ intra Gangem vrbs. Pto.

Cognabara item.

Cogni, Germaniæ populi. Ptolem.

Cointha, nobilis mulier ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, an. ſalutis 251.

Colaca, Æthiopiæ promontorium ad ſinum Arabicum Mela.

Colá a, nomen viri. 2. Eſdr. 2. Lat. vxor aut al leuatio Domini.

Colaicum, Taprobanæ inſulæ promontoriũ, Plin. lib. 6. ca 22.

colála, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

colana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

colancorum. Germaniæ vrbs Ptolem. *Fridvualde*, Villanouano.

colania, Albionis inſulæ vrbs, in Dauniis. Ptol *Goldingham*, Camdeno.

colapiáni, Pannoniæ populi Plin. libr. 4. c. 25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib 3. c. 39.

colarbáſus. Vide Colorbaſus.

colarni. Luſitaniæ populi. Plin.

coláſſis, Lyſippi diſcipulus, qui Coloſſum Rhodi fecit, ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

coláxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus lib. 6. Argon.

Colbi, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptolemæus.

Colchi, Careorum emporium in India intra Gangem. Ptol.

Colchis, idis, regio Aſiæ iuxta Pontum, regnum Ætæ regis, & Medeæ patria, Corace monte, qui eſt Tauri pars) à Septentrione, ab Ortu Iberia, à Meridie Phaſide, ab Occidente Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe Medeæque artibus adiutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima: quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quæ de Medeę veneficiis comminiſcuntur poetæ. Hor. 2. carminum,

Ille & venena Colchica,

Et quicquid vſquam concipitur nefas,

Tractauit.

Colchinium, oppidum Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod poſtea Olchinium dictum eſt, Plin. lib. 3. cap. 22.

Colchus, gentile fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Medea, Aetæ Colchorum regis filia, Mart. lib. 4.

Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Colduli, Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra Syluam Hercyniam habitant, alij extra. Strabo. libr. 7.

Colenda, Hiſpaniæ vrbs, circa conuenas in Celtiberis. Appian.

Colenis, Diana denominata eſt, à Coleno qui ante Cecropen regnauit.

colentium, Illyrici inſula, à qua Colentini populi qui in Salonam coloniam iura petunt, Plin. lib. 3. c. 21. 22.

coletiani, Pannoniæ gens. Ptolem.

coli, populi iuxta Caucaſum, inferiores autem Caucaſi partes, Colici montes vocantur: regio, colica, Steph.

coli Phryges, populi quidam Bœotię. Steph.

colia, pater Achab. Ier. 29.

colia, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Eſt autem locus ibi ſimilis cruri humano. Gentile, Colieus, & Colias, fœm. gen. & colius, a, um. Steph. & Cæl. lib. 4. cap. 12.

Colias, Atticæ promontorium, circa Phaletum. Steph.

colicaria, locus inter Bononiam & Veronam. Anton.

Cólidos, inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Colippo, Luſitaniæ oppidum. Plin.

collatia, oppidũ in prima Italiæ regione: ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratũ, collata eum in vſum à Po. Ro. pecunia: vnde & nomen putatur accepiſſe, vt refert Seruius enarrans illud Virg. 6. Æneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collati-

nus, Lucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cum Iunio Bruto factus cõſul, paulo poſt non aliam ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exilio tranſigere. Liu. lib. 2. ab vrbe cond.

Collatina, porta Romæ, à Collatia oppido dicta. Feſtus.

Collatina dea, quæ collibus præſidebat.

Collatinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide Collatia.

Collatinus, vnus ex ſeptem Romæ collibus.

Collega, conſul cum Priſcino, anno ab vrbe 845.

Collina porta, Romæ in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Ericinæ templo, Ouid. 4. Faſtorum,

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc docet: à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebant Sabini. Corn. Tacit. Annal. libr. 15.

Collodis, inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin. lib. 5. c. 7.

Colmaria, vrbs Alſatiæ: vulgò *Colmar*.

Coloa Ptolem. Æthiopiæ vrbs. ibidem palus.

Colobon ſinus, Æthiopiæ promontorium ſub Ægypto. Ptol.

Colobona, Hiſpalenſis conuentus in Bætica vrbs. Plin.

Colobroſſus, Ciliciæ aſperæ in Pamphilia oppidum. Ptol.

Coloca, Africæ promontorium ad Arabicum ſinum. Mela.

Colocraſitis: inſula in Azanio mari. Plin.

Colocaſiæ, Mineruæ templum fuit in Sicyone. Cæl. lib. 9. c. 12.

Colocaurum, Germaniæ vrbs, Ptol.

Coloe, Æthiopiæ palus, Ptol. Barcena Mercatori.

Coloe, lacus Lydiæ, prope Sardin. Strab. li. 13.

Coloe, huius nominis tres vrbes in Æthiopia Ptol. & Arrian. enumerant.

Colonæ, vrbs in Phocide, in Erythea, in Theſſalia, in Meſſenia, teſte Strabone & Ptolemæo.

Colomanus, rex Vngariæ, fratrem ac nepotem occæcauit, vt regiæ dignitatis redderet impotẽtes: itémq; nepoti, cum adhuc infans eſſet, teſtes exeri mandauit, ne qua hinc proueniret propago: ſed diuina non defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus eſt, adhibitóque cataplaſmate eius temporibus, eductum eſt cerebrum, certum lethi ſignum. Munſt. libro 4. Coſm.

Colonæ, Troadis locus eſt non procul à Lampſaco, Mileſiorum colonia, ſunt & aliæ Colonæ ad exteriorem partem Helleſponti, ſtadiis CXL. ab Ilio diſtantes. Strabo lib. 13.

Colone, ſcopulus Aſiæ ad Boſphori Thracici littus, è regione Cyanearum, teſte Apollonio Argonautico. hunc corruptè vulgò, vt tradit Gyllius, Cromnion vocant. Colone Maſſeniæ in Peloponneſo vrbs, Ptol. Griſo vel Griſi, Nigro & Sophiano.

Colonia, oppidum, in quo Romani magiſtratus ex vrbe ciues traduxêre, vel quod ſine traductione coloniarum iure donatum erat. Coloniarum autem huiuſmodi ratio erat: Quum in vrbe Roma multos ex veteribus nouiſq; incolis paupertate premi intellectum erat, adeo vt cẽſui ſoluendo non ſufficerent, Triumviri à Senatu creabantur, qui locis primùm conſideratis, in quibus Reip. expediret propugnaculum conſtitui, noua edicta proponebant danda eſſe nomina ab illis qui nouam coloniam deduci vellent: ſicque vrbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere grauati, ad nouas quibus indigerent diuitias gratis datas cum familia accedebant. Accipiebant enim duo, quatuor, ſex aut ſeptem agri iugera, & quandoque plura. Duo item genera coloniarum fuere, Romanæ & Latinæ. Omnes conſtabant à ciuibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ iura ciuitatis Romanæ poſſiderent. Itaque ciues Romani ſupererant, & ferendi ſuffragij habebant poteſtatem, cuius generis erant coloniæ multę in Gallia Togata. Cic. 1. Epiſt. ad Att. Videtur in ſuffragiis multum poſſe Gallia. Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ ius Latij haberent, quod infra ius Romanæ ciuitatis erat. Plura de coloniis apud Hyginum, li. de limitib.

Colonia, vocatur vrbs quædam Angliæ apud Antonium, quæ etſi ex diſtantia videatur eſſe Sudburye, nomen tamen Colne illis magis conuenire ſcribit Talbotus.

Colonia, Agrippinenſis, Vbiorum ciuitas præſtantiſſima, cis Rhenum fluuium ſita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quę vt ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum, vbi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tac. libr. 4. c. 11. Annal. Vulgo *Colongne ſur le Rhin.*

Colonis, inſula eſt in ſinu Argolico, cõtra Hermicum agrum. Plin. li. 4. c. 11. & Cæl. lib. 21. ca. 22.

Colonos, ager ſiue locus editus, nõ procul ab Athenis, in quem OEdipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de OEdipi calamitatibus conſcriptam, OEdipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum & Theſei Pyrithoi, Adraſti, OEdipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominúmque odio, μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſanias in Atticis. Pollux verò li. 7. author eſt duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterũ ἱππειον appellatum, in quam confugit OEdipus: alterum in foro iuxta Euryſacium ἀγοραῖον cognominatum. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 21. Cicero de finibus.

Colopena, Cappadociæ pars eſt, Plin. li. 6. c. 3.

eſt etiam vrbs Æolidis in Aſia minori, Ptol. Altoboſco, Alexandr. Zerdo.

Colophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis.

Colophonij, nauales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantum excelluerunt, vt victoriam ſibi certam pollicerentur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus. Hinc factus eſt locus prouerbio, *Colophonem addere*, cùm ſumma operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatus à Virg. in Ciri.

Quæ Colophoniaco Scillæ dicuntur Homero.

Colophone, in Apollinis Clarij ſpecu lacuna eſt, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Plin. lib. 2. ca. 103.

Colopiani, Pannoniæ populi. Plin lib. 25. c. 4.

Colops magnus, Ptol. Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Colorbaſus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere affirmabat. Euſeb. Tertul.

Colorina, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptolem.

coloſſe, ſiue coloſſis, Strabo lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, vrbibus Aſiæ, terræ motu cecidit.

Coloſſenſes, eiuſdem incolæ.

Colótes, vir Teius, pictor. Quint lib. 2.

Colotes, Epicleri diſcipulus primarius, cuius dogmata Plut. libro edito ſolidè refutat.

colotes, ſculptor fuit eximius, cuius opus Æſculapij ſimulachrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirãdum, in quodam Bœotiæ vico aſſeruari tradit Strab. libr 8.

colôus, lacus Lydiæ, quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans, qui & Gygæus à Poetis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloenæ, vbi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Strabo lib. 13.

Colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. c. 29.

Colpédi, Thracum vel Arabum populi: regio colpidea. Steph.

Colpites. Vide Phœnice.

colta, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

colta, Carmaniæ locus ad rubrum mare. Arrian.

Colthena, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Colubæ, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur, lib. 6. c. 19.

Colubraria, maris Mediterranei inſula, ſerpentibus ſcatens. Pomp. Mela libr. 2. Plin. libr. 3. cap. 5. Græci Ophiuſam dixere. vulgò *Dragonera*.

Columbaria, inſula in mari Tuſco.

columella, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros De re ruſtica, temporibus Claudij principis.

columna regia, ciuitas in Brutio. Mela libr. 2. Hunc locum Græci στυλίδα vocant, id eſt, Columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Columnæ, paruæ inſulæ rubri maris. Plinius lib. 6. ca. 31.

Columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterũ in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Colura, Iberiæ ciuitas. Steph.

Coluri, duo ſunt circuli in ſphæra, ſed mutuò ad angulos rectos ſphærales ſecantes ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, vt alter per principia Arietis & Libyæ feratur: alter per principia Cancri & Capricorni: ita dicti ab imperfecta ſui conuerſione: à κόλη videlicet, quod eſt mutilum, mancum, imperfectum, & οὐρὰ cauda: quòd imperfectis omnibus qui ſub æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa appareant. Boeth. de Arith. lib. 2. Macro.

colytus, viri nomen, de quo vide in Diomia.

comagena, pars Syriæ ſupra Ciliciam in Ortum ſita, trans Amanum montem, excurrens vſque in Meſopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti ſunt, haruſpicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel diuitis orbi
Teſtamentum ingens calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagenus aruſpex.

Colicantij, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promontorium. Ptolem.

Comana, orum, ciuitas eſt in conuallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur ſacri ſerui Bellonæ, quorum Strabo ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonę feſtis ſeſe mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pontica eidem deę conſecrata, fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ ſumpto, in quo etiam ritu ſimili, Bellonæ ſacra fiebant. Strabo libro 12.

Comana, ciuitas in Armenia minori, ad Sarum fluuium Ciliciæ. Procop.

Comana, Taprobanæ inſulæ oppidum. Ptol. Alia item in Phrygia, & in Piſidia eidem.

Comania, Aſiæ regio, circa Hyrcaniam. Xenoph.

Comani, populi, à Ladiſlao Vngariæ rege apud lacum Hood victi anno ſalutis 1276.

Comari, Aſiæ populi ſuper Scytharum deſerta, ad Caſpium ſinum. Mela lib. 1.

Comarus, portus eſt ad ſinum Ambracium iuxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum ſexaginta efficiens. Strab. lib 17.

Comata, paſtoris nomen apud Theocritum.

Comata Gallia, vide Gallia.

Comata omnis Gallia vno nomine eſt dicta, inquit Plin. Regnum Franciæ vulgò *Royaume de France*, hodie vno quoque nomine indigitatur.

Comazon, conſul, cum Antonino Auguſto, anno ab vrbe 972.

Combana, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

Combe, Aſopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam dicitur inueniſſe, vnde & Chalcis eſt cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomé factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Metam.

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Combrea, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Combretonium, Angliæ vrbs, Anton. Brettéham in Suffolcia Camdeno.

Combuſta, vrbs Galliæ Narbonenſis circa Pyrenæos montes. Anton.

Comedæ, Sacarum gens. Ptolem.

Comenij, Illyridis populi. Ptolem.

Comenſes, à Como oppido Galliæ dicti. In agro Comenſi, iuxta Larium lacum, fons eſt largus, qui horis ſingulis ſemper intumeſcit, ac reſidet. Plinius lib. 2. ca 103.

Comerus Gallus, duxit Colonias in Italiam: nomen regionis à ſuo nomine impoſuit, legem ac iuſtitiam docuit. Beroſ. lib. 3.

Comerus, Scytha: more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere: hinc Leij, appellati ſunt, vocabulo Sago, quo Veias Plauſtrum appellant, anno ante conditam vrbem 1560.

Cometes, pater Aſterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 1.

Comfloenta, Arecanarum vrbs in Hiſpania. Ptolem.

Comi, Bactrianæ populi. Ptol.

Comidaua, Daciæ oppidum. Ptol.

Comini, populi ex Æquicolis qui interiere. Plin.

Cominium, Samnium vrbs. Liu.

Cominſena, Parthiæ regio, apud Ptolemæum.

Cominſena, Armeniæ maioris prouincia.

Commenij montes, vulgò *les montagnes d'Auuergne.*

Comias, Archon ſiue princeps annuus Athenienſium 3. anno Olympiadis 53. quo Piſiſtratus tyrannidem occupauit.

Comitia, orum, plurali numero conuentus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda: à comeundo appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à coeundo. Leguntur autem comitia conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia: quibus ſcilicet conſules, Prætores quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria fuerunt comitiorum genera, curiata, centuriata, tributa: nam quæ calata comitia legimus, ea ſunt vel curiata vel centuriata: ex eo quod primis temporibus calandi verbum pro vocandi vſitatum erat. curiata comitia erant, cùm curiatim, κατὰ φυλὰς, populus Romanus ſuffragia ferebat, centuriata, cùm per centurias, ſiue centuriatim. Tributa cùm tributim, ſiue per tribus. Dionyſ. libro 7. hiſtor. ſcribit in comitiis curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum, in centuriatis penes diuites. Inde comitium, id eſt locus comitiorum. De comitiis plura vide apud Manutium lib. de legibus Romanis.

Commani, populi circa Margianam. Plin.

Commenaſe, Indiæ fluuius in Indum effluens. Arrian.

Commodus, conſul, cum Priſco, anno ab vrbe 831. Oroſ. lib. 7. c. 9.

Commodus, conſul cum Cereali, anno ab vrbe 858.

Commodus, M. Antonini filius fuit, patri diſſimillimus, cuius etiam in imperio ſucceſſit. Vitam eius vide apud Herodianum libr. 1. De hoc ſic ſcribit Auſonius,

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ,
Threicio princeps bella mouens gladio.
Elÿſo tandem perſoluens gutture pœnas,
Criminibus faſſus, matris adulterium.

Commone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Plin. libr. 15.

Commoni, Galliæ Narbonenſis populi. Ptol.

Comoe, cognomine Chalcis, filia Aſopi. Steph. Vide Chalcis.

Comon, ciuitas Galliæ Ciſalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat Colonia trans Padam, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum C. Cęſar eam auxerunt. Hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 1.

Comoſicus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 709.

Comopolis, Aſſyriæ oppidum. Ptolem.

Compaſum, Ægypti vrbs. Anton.

Compendium, vulgò *Compiegne*, vrbs Galliæ Belgicæ, in Picardiæ prouincia, aliàs Carolopolis, quaſi Caroli ciuitas, quòd ipſam Carolus, cognomine Caluus, Francorum rex, repararit, auxerit, præſidiíque munierit. Annales Franciæ.

Compitalia, feſta quæ in compitis peragebantur, & compitalitius dies, in quo compita celebrabantur. Perottus. A. Gellius libro 10. cap. 24.

Complutenſes, Hiſpaniæ populi à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. ca. 3.

Complutica, Callaicorum oppidum in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol. *Compludo* etiamnum hodie vocari ſcribit Moral.

Complutum, Carpetanorum vrbs & nobilis Academia in Hiſpania Tarraconenſi. vulgò *Arcala de Henares.*

Compoſtella, vrbs Hiſpaniæ.

Compſa, Hirpinorum vrbs, vel Lucanorum. Vel. Pate. ..& Ptolem.

Compſatus, fluuius eſt Thraciæ, non procul ab Abderis in Biſtonidem lacum influens. Herodot. l. 7.

Compſani, Hirpinorum populi in Italia. Pli. lib. 3. cap. 11.

Compuſa, Bithyniæ oppidum, ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Calcedone. Plin lib. 5. ca. vlt.

Conybuſa, Bithyniæ oppidum ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. ca. vlt.

Comum, Ptole. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Latium lacum. Hæc primùm mediocris erat. Colonia trans Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pompon. inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſare multis partibus aucta, miſſis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Como, NouumComum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. Meminit huius oppidi Plin. in noua regione Italiæ, lib. 3. cap. 17.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabãtur iuuẽnes, qui coronati noctu cum facibus, muſicíſque inſtrumentis ad amicarum fores ſaltandi canendíque gratia concurrebant, procacitérq; laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtrat. περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolentorum hymnus, apud Ariſtophanem in Ranis.

Conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptolemæus.

Conapſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.

Conarus, Scotorum rex 10. & omnium primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in carcerem truſus miſerrimè vita cum morte commutauit. Hiſt. Scotiæ.

Concana, Hiſpaniæ vrbs in Aſturia. Ptolem.

Concangium, Britannię inſulæ oppidum. lib. Notit. *Barony of Kendal*, Camdeno.

Concordia colonia, fori Iulij quondam vrbs, cuius hodie nihil extat, pręter pauciſſima tuguria. Sabellic.

Concordia, Germaniæ vrbs, inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kochersberg.* Renano & Simiero.

Concordia Venetiæ oppidum non procul ab Altino & flumine Liquentia. Plinius lib. tertio cap. 18.

Concordia, Italiæ vrbs Carnorum. Plin. libr. 3. capit. 1. & item Melæ & Ptol. nomen adhuc durat.

Concordia, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. & Concordienſes, Bæticæ populi, Plin libr. 4. cap. 22. & lib. 3. cap. 1.

Concordia, dea apud Rom. cui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani, ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio libro 9. ab vrb. cond. Cicero pro domo ſua: Si ſedem ipſam ac templum pub. conſilij religione Concordiæ deuinxiſſet. Cella Concordiæ Cic. 2. Phil. Quum in hac cella Concordiæ (ô dij immortales) in qua me conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt, &c.

Concubienſes, populi Vmbriæ in Italia. Pli. lib. 3. c. 14.

Condabora, Celtiberorum in Hiſpania oppidum.

Candalus, Mauſoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Ariſt. in Polit. quòd cùm Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam oblatus, qua auri plurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere, ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coëmerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis auidè accipientibus, mirum dictu quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

Condate, Angliæ vrbs, Ant. *Congleton* vulgò.

Condate, Belgicæ ciuitas. Anton.

Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptolem. *Rhenes en Bretaigne.*

Condigramma, Carmaniæ oppidum. Plinius lib. 6. cap. 23.

Condiuíncum. Vide Namnitæ, vulgò *Nantes, ville capitale de Bretaigne.* Ptolem. libro ſecundo, capit. 8. tab. 3. Europ. & Cæſ. libro tertio bell. Gall.

Condochates, Indiæ flumen in Gangem erumpens. Arrian.

Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Videmaro vaſtauit, Ammia. libro decimoquarto.

Condruſi, Belgarum populi inter Eburones (qui nunc Leodienſes ſunt) Segnos & Treuiros Moſæ fluuio & ſyluæ Arduennæ finitimi: gente, nomine & numero Germani, apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton. Pio conditum, & Benefacta apppellatum. Cæſar in Comm.

Condyba, Lyciæ vrbs. Ptolem.

Cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis. Lucan. lib. 3.

---Et barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

Condylea, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Congenus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit tepentibus aquis ſalubrē, Martia. l. lib.1. *Tepidi natabis lene Congedi vada,*

Mollesq; Nympharum lacus.

Confluentia, vrbs ſita in eo loco, vbi Moſella Rheno miſcetur vulgo *Cobolentz.*

Congala, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Congauata, vrbs inſulæ Britanniæ. Lib. Notit.

Congiſtus, Galatiæ vrbs. Ptol.

Coniaci, Hiſpaniæ populi circa Cantabros.

Coniades, ſcriptor Græcus, cuius opus de vini apparatu citat. Plin. lib.14 c.9.

Conica Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

Conij, Hiſpaniæ populi ad Herculis columnas. Polyb. Cunei, Appiano.

Conimbrica, Luſitaniæ oppidū Pli. lib 4.c.22.

Conisalus, deus apud Athenienſes qui ſimili ſe ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Author Strabo lib.13.

Coniſci, Hiſpaniæ populi in Cātabria. Strab.

Coniſium, Teutraniæ oppidum non procul à Caico fluuio. Plin. lib.5 c.30.

Conſtorſis, vrbs Hiſpaniæ citerioris in tractu Celtico, Strab. lib.3.

Conium, Myſiæ Aſiaticæ oppidum. Plin.

Conna, Phrygiæ maioris vrbs, Ptol.

Cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit menſibus XI.

Conō, inſignis mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de Aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgil. 3. Eclog.

In medio duo ſigna, Conon: & quis fuit alter

Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propertius,

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops

Oron, & à proauo ducta Conone domus.

Conon, Atheniēſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus infelis præfecit: poſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abijt in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cuius auxilio patriam cum ſeruitute in attulerat, cōſtituit in libertatem. Plutarch in Lyſandro.

Cononienſes, populi prouinciæ Narbonenſis Plin. lib 3. cap.4.

Cononis aræ in Æthiopia ad ſinum Arabicum. Steph.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus fuit, duorū pedum & palmi altitudine quem Iulia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. lib.7. c.16.

Cónope, vrbs non ē, vt ſidus. Stephano Acarnaniæ vrbs eſt Gētile, Conopæus, Conopites, & Cono *pæus*.

Conopēū, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiūt lupos (nimirum piſces) ab ijs piſcatoribus acceptos capturam eis cuſtodire: ſi quam vero iniuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces popularī. Gentile, Conopius, Conop*æus*. Antigonus in mirabilibus.

Conopon, Diabathis inſula eſt iuxta quartum Iſtri oſtium, quod Pleudoſtoma appellatur. Pli. lib 4 cap.12.

Conouium, Angliæ vrbs. Anton.

Conradus, imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Manfredi (qui imperio ſuccedit) per vrina corruptus datō periit.

Conradinus imperator, Cōradi filius fuit cuius tam infauſta vita fuit, vt vix enim comitis Caſertan. deperierit, qua vt potiretur, virum honoris ſpecie ablegauit.

Conſaborum, oppidum inter Lintium & Toletum. Anton.

Conſaburenſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin lib 3 cap.3 *Conſuegra* Morali.

Conſedie, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton. Cuſſia cum, Simlero.

Conſentes, dij dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt conſentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentiū quaſi inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares ſex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc diſticho eſt complexus,

Iuno, Veſta, Minerua, Ceres, Diana Venus, Mars,

Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Conſenius, Ianus dictus à conſerendo ſeu propagando genus humanum Palæph. li.2.

Conſentia, ſacra quæ ex multorum conſenſu inſtituta ſunt. Feſtus.

Conſentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiſcardo capta anno ſalutis 1068. *Coſenza* hodie.

Conſentia, Brutiorum ciuitas, Plin. libr.3.c.5. vnde Conſentini.

Conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela lib.2.

Conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ, Plin. lib.4.

Conſtans, Conſtantini & Conſtantij frater, collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt. Caſſi. Pomp. Oroſ. Eutrop. tripart. hiſt lib.4. cap.37.

Conſtans Cæſar ex monacho à patre factus à Geruntio Viennæ occiſus fuit Pomp in Theod. Oroſ. lib. 7.c.40. Sabel. lib. 3. Blond lib.1.decad. 1.anno ab vrbe 1164.

Conſtans, Græcorum imperator, pater Conſtantini Pogonati, in balneo interfectus.

Conſtans, imperator, Conſtantini Magni filius cū fratribus Conſtantino & Conſtantio imperium tenuit, itaque mortuo, Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus prœliis victor ad necem compulit. Cum Perſis infeliciter pugnauit, quos cum iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantia, ciuitas ad Rhenum. Vide Gannodurum.

Cōſtantia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & a

lia Britanniæ, à Conſtante nominata: Gentile, Conſtantiates. Alia item inter Heluetios ad Rhenum.

conſtántia, monialis Northmanni regis filia, quam pontifex Henrico VI. Friderici filio, Romanorum imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit, Blond. lib. 6. anno ſalutis 1191.

Conſtantia caſtra, Amm. Marcell. *Coſtance en Normandie*, quibuſdam.

Conſtantina, Numidię metropolis. Vide Cirta, nomen hoc etiamnum retinet. Eſt quoque Conſtantina, Numidiæ vrbs, Euſebio.

conſtantina. Vide Nicephorium.

Conſtantinopolis, vrbs à Conſtantino ædificata, vel, vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ, à commodo loco, vt nemo, vltro citróque traiectiones Aſiæ, Europæque facere poſſit, inuita Conſtantinopoli, cum ſit velut pons ac porta vtriuſque orbis. Hanc Græci hodie *Stim bili*, Turcæ, *Stambel*, id eſt, amplam & regiam ciuitatem appellant. Tribus ex partibus alluitur mari. Ab Aquilone ſinu Cornu nuncupato, quem in Europam inſinuat Boſphorus: ab Oriente cingitur Boſphori extremis faucibus: à Meridie, Propontide: ab Occidente, terra Thracia. Forma eius ab omnibus ſe è triangula dicitur: quanquam tamen ob laterum curuaturas, quarum duo extrema cornua arcum efficiunt, verius tricornis habetur. Peninſulam occupat, ſeptem colles complectentem. Huius deſcriptionem integram & interiorem ornatum, vide apud P. Gillium, qui rerum Conſtantinopolitanarum libro 4. cōſcripſit. Vide etiam Byzantium. Gentile, Conſtantinopolites. Stephanus. Lygos antea dicta ſcribit Plinius. Antoniam à Seuero & eius filio Antonino impp. & Anthuſam à Magno Conſtantino vocatam tradit Euſtathius. Agios & Æthuſa quoque aliquando nominatam dicit Volaterranus. Noua & Secunda Roma, hiſtoricis etiam ſæpius vocatur. Græcis nunc Stimobili nuncupatur Mario Nigro Apoley.

conſtantinus Magnus, Conſtantij Cæſaris & Helenes filius, primus ex Rom. imperatoribus Chriſti cultum ſectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quem poſtea non vlla magis de cauſa ſępius victum interfici iuſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quod Romani imperij ſedem Byzantium tranſtulit, quam vrbem à ſuo nomine Conſtantinopolim appellauit. Euſeb.

conſtantinus, II. Conſtantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperij bellum inferret, iuxta Aquileam eſt interfectus. Caſſiod. Eutrop. Oroſ.

conſtantinus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus eſt. Blond.

Conſtantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adſpirarent, naribus mutilauit.

Conſtantinus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate inſignis.

conſtantinus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

conſtantinus VII. imperator Conſtant. imperauit annis XXXIX. Luith lib. 3 cap. 7.

Conſtantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Baſilio.

conſtantinus, Scotorum rex, anno ſalutis 914.

conſtantinus XXXVI. Pontifex Rom. anno ſalutis 706.

conſtantinus Monomachus, Conſtantinop. imperator, anno ſalutis 1044.

conſtantius, imperator Rom. pater Conſtantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatiſſimus in Gallia & Hiſpanis imperauit, Galerio Maximino obtinente.

conſtantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias tranſit. Diac. lib. 13. Oroſ. lib. 7. c. 4. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.

Conſuanetes, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur li. 3 c. 20. Conſuantæ. Ptol.

conſuarani populi in prouincia Narbonenſi. Plin. lib. 3. cap 4.

Conſul, Tutor annuus erat Rom. Reipublicę, publici conſilij princeps. Summum erat apud Romanos dignitatis faſtigium, poſt exactos reges à Iunio Bruto primum introductum ducenteſimo quadrageſimo quarto ab vrbe condita anno. Dicti autem ſunt conſules à conſulendo, ſiue quod Reip. conſulerent, ſiue quod à ciuibus conſulebantur. De eorum officio plura apud Feneſtellam lib. de Roman. Magiſtratibus.

conſus, conſiliorum deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto circo habebat, vt oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc Conſualia feſta, quæ fiebant in honorem Conſi. Liuius lib. 1. Ludos ex induſtria parat Neptuno equeſtri ſolemne, Conſualia vocant. vide Plutarch. in Romulo.

conſygne, es, Nycomedis Bithyniæ regis vxor ob laſciuiorem cum viro iocum a cane lacerata Plin. lib. 8. c 40.

contadeſdus, Thraciæ fluuius, qui Thearo auctus influit in Agrianem: Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit. Herod. lib. 7.

conteſtania, Hiſpanię citerioris regio, in qua ſita eſt Carthago noua. Forte quæ hodie vulgo *Cocentayna*. Plin. lib. 7. c. 3.

Continuſa, inſula Hiſpaniæ adiacens freto Gaditano, alijs nominibus Gadita & Tarteſſus dicta. Plin. lib 4. c. 22.

contoſolia, Hiſpaniæ vrbs, X. M. paſſ. ab Emerit. Anton.

contribu-

Contributa Iulia, Bec. riæ oppidum in tractu Celtico inter Berum & Anam fluuios. Plin.lib. 3.cap 1.

cõuenæ, vulgò *Comminges*, Aquitaniæ populi, ad Pyreneum montem vergentes. Plin. lib.4. cap. 9.

coo, nomen inſulæ. 1 Mach. 15. dicitur & Græcè κῶς & κέως quondam, vnde & Plin. admonet dictam fuiſſe Ceam & κέων.

coon, Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occiſus. Homer. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero lib Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris, qui cùm Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, me tiam Agamemnonis manum ſubter cubitem lancea transfixit, atque ab eo interfectus eſt.

coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mari Ægeo, ſeu vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectúque iucundiſſima eo nauigatibus Ambitus eius quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis & optimo vino abundans. Solent in hac inſula fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ Coa vocabantur. Fuit item in ea Æſculapij templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius inſignibus librũ ſcripſerit Theodorus, author Vitru. lib.7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, vt teſtatur Gellius.

coos, vrbs in inſula Coo, eiuſdem inſulæ caput, antiquitus Aſtypalæa vocata, dicta à Coo, Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinque millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti ſunt. Sinius medicus Philetas poeta ac orator: Nicias Coorum tyrannus, Ariſton Peripateticus, & Theomneſtus, vir in Reipublicæ adminiſtratione, imprimis clarus, qui contrarias Niciæ in Repub. partes fouit.

copa. Vide Mapeta.

copæ, locus in Græcia apud Orchomenon Bœotiæ, iuxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Stephan. à Copeo Apatei filio dictum ſcribit, Apataleum au em Oncheſti, huius Neptuni filium eſſe. Plin. lib.4. c.7.

copias, Bœotiæ lacus fluuius in Græcia, quẽ Pauſanias Cephiſſidem appellat. Strabo item vrbis nomen, in eodem tractu Suidas.

copar, Arabiæ fœlicis vicus. Ptol.

cophanta, Carmaniæ portus. Ptol.

cophantus, mons ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin. lib.2. c.106.

cophen, ciuitas eadem quæ Arachoſia: inde Cophonius, Gentile.

cophes, Aſiæ fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib. 3.

copiæ. Vide Thurini.

copen, ciuitas populoſiſſima iuxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta, & ſolo æquata, anno ab vrbe 1043.

coponius, rector Iudææ, datus ab Auguſto, regnauit annis 21.

coppenhagen, vrbs metropolis regni Daniç. Latinis Haffnia.

copras, monachus, diuinum habuit donum, ſanitatem conferendi, depulſis morbis, & dæmones expellendi. Sozom lib.6. c.. hiſt. trip.

coptus, oppidum Thebaidis, Plin. lib.37. cap. 5. commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum vicinas habens cautes, e quibus eruuntur ſmaragdi. Iuuenal. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referimus mœnia Copti.

Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum oppidum. Cedren.

cora filia Adonei & Perſephones. Vide plura de dictione Cora apud Cæl lib.7 c.15.

cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

coraca, Arabiæ Petreç oppidum Ptol.

coraceſium, primum Ciliciæ caſtellum, in petra prærupta poſitum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo vſus eſt, quo tempore Syriam à regibus deficiſcere fecit, aduerſus quos bellum gerebat, interdum ſecundo euentu, interdum aduerſo. Strab. lib.14.

coracéſius pars Tauri montis.

coracij, regio in Æthiopia ſub Ægypto, vbi maxima Indicarum arundinum multitudo. Strabo.

coracinſij, Sardiniæ populi. Ptol.

coracium, mõs iuxta Colophonem in Ionia. Strab. Item locus iuxta Byzantium. Dionyſ.

coracodes, portus Corſicæ inſulæ. Ptolemæus.

coracos petra, id eſt, Corui ſaxum, locus in Ithaca. Steph.

coraconnéſus, inſula Libyca. Steph.

coralius. Vide Sangaris.

coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sengarius dicitur. Plin. lib 6 c.1.

coralli, populi Ponti, immanitate inſignes. Ouid. lib 4. de Ponto,

Hic mea qui reticent flauis niſi ſcripta Corallis.

carambis, promontorium Paphlagoniæ in Ponto haud longe ab amne Parthenio.

corãndali, Indiæ extra Gangem populi. Ptolem.

corani, Italiæ populi, à Dardano Troiano orti. Plin.

coranitæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

coras. Vide ſuprà Catillus.

Coraſeni, populi Aſiatici. Herod. libr. 2.

Coraſiæ, maris Ægei inſula. Plin.

Coraſius, mons imminens Antiochiæ. Xiphilin in Traiano.

Coraſphi, gentes Scythiæ intra Imæum. Ptol.

corax, antiquiſſimus rhetor Siculus, primus rem dicendi & præcepta conſcripſit. Cicer. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiámque ea lege inſtituendum ſuſcepit, vt mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolueret, quum in iudicio cauſa perorata, victoriam reportaſſet. Quum itaque non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam reciperet, ídque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolueret: Corax hominem in ius vocat, cauſámque omnem in hoc dilemma confert: Diſce, inquit, ſtultiſſime adoleſcens, vtroque modo futurum quod poſtulo, ſiue viceris, ſiue cōdemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur: cùm ita inter nos conuenerit, vt cum primam ex iudicio victoriā reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolueretur. Sin ego vicero, nihilominus iudicij laqueis teneberis, vtpote ſententiis iudicum condemnatus. Ad hæc Tiſias: Imò, inquit, tu potiùs diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum perſoluerem: quum cauſa perorata victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore iudicum calculis abſoluto? Quibus auditis, iudices adoleſcentis ingenium admirati, feruntur acclamaſſe, κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠὸν, id eſt mali corui malum ouum, alludentes nimirum ad Coracis nomen quod Latinis coruum ſignificat.

corax, montis nomen in Sarmatia Europę: & vrbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptol.

corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens. Ptol.

corax ſiue Coras, qui cum fratre Catyllo Tybur in Italiam conſtituit, teſte Seruio apud Virgilium in illo Æneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catillúſque acérque Coras, Argiua iuuentus.

corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus eſt reiectus: verū cū ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reieciſſet, veniámque à Deo imploraſſet, ſl xit numen: acceptóque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit, tanta erat eo tempore vatū & poetarum maieſtas [illegible].

corax, oppidum in Volſcis.

Coraxi, Colchidis regionis populi, Plin. lib. 6. c. 5. & Pomponius lib. 1.

coraxicus mons, Tauri montis pars. Plin. lib. 5. cap. 27. Pompon. Mela multitudinis numero ſcripſit.

coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

corbána, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſúſque ingenti prælio, in quo periere una C. M. Barbarorum, Blond. lib. 4. decad. 2. anno ſalutis 1099.

corbaſa, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

corbeuntus, Tectoſagum, vrbs in Galatia regione.

corbiana, Elymæorum prouincia. Strabo.

corbilium, emporium Galliæ ſuper Ligerim, Strabo.

corbio, in Sueſſetanis oppidum Hiſpaniæ. Liu.

corbenæ, Mediæ populi. Polyb.

corbio, ciuitas.

corbulo, Syriæ proconſul ſub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauítque: Artaxata capta, exuſta, & ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. lib. 13.

corce, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

corcoba, Taprobanæ vrbs. Ptol.

corcoras, fluuius Naupōto vicinus, & in Sauum ſe immiſcens. Strabo.

corcyra, inſula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyſſis naufragio & Alcinoi hortis nobilitata, ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha, Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, cū nprius Scheria & Phæacia diceretur. Nūc eſt ſub ditione Venetorum, nomine *Corfou*, ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa. Plin. lib. 4. & Luc. lib. 2.

Hinc latè patet omne fretum, ſeu vela ferantur
In portus Corcyra tuos ſeu læua petatur
Illyris.

Eſt & alia eiuſdem nominis inſula cognominata Melæna, id eſt, nigra, 20. paſſuum millibus ab iſta diſtans. Plin. lib. 3. cap. vltimo.

corcyra Melena, i. nigra, Hadriatici maris inſula, Plin.

corcyris, vrbs Ægypti. Steph.

corcyropolis, Corcyræ inſulæ oppidum, Niger.

corda, Albionis vrbs Selgouarum. Ptol.

cordes, fluuius, qui Daram Perſarum vrbem interfluit.

cordilio, Philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium Principum ac Regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam qui hominem [illegible] e ſententia [illegible] Volaterr. lib. 14.

Corduba, [illegible] Hiſpaniæ vrbs clariſſima, v-

undique

triuſque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,

Duoſq; Senecas, vnicumq; Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Cicero Cordubenſes poetas irridet in Oratione pro Archia. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur, Plin. Cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur. hodie *Cordoua.* Plinius tradit Coloniam patriciam cognominatam, quod etiam Amb. Moralis, ex eius antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti imperatoris æreus nummus videtur cum literis, Colonia Patricia.

cordueni, gens circa Hircanum mare, Plinio quondam Carchudi, inſulæ dicti. Diod. libr. 14. habet Carduchos montes inter Mediam & Armeniam.

Cordubæ, portus Themiſcyrenæ regionis. Plin. lib. 6. cap. 4.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

cordus cremutius, declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

cordus, populus Hiſpaniæ Tarraconenſis. Sex. Auien.

Cordus hiſtoricus, qui imperatorum vitas conſcripſit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obſcuriores eſſent, minima etiam perſequeretur. Capitolinus.

Cordylus, vrbs Pamphylię. Steph.

Cordyluſa, inſula circa Rhodum, Plin.

Core, Cereris filia, à κόρος, i. ſaturitas, dicta. Ceres enim producit materiam, qua nutrimur & ſatiamur.

Core, filius Iſaar filij Caath. Exod. 6. ob ſeditionem contra Moſen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Filius item Hebron ſic vocatur primo Paralip. ſecundo. Sic & filius Eſau ex Oolibana vxore. Geneſ. 36. Latin. Caluus, vel Canitium, ſiue glacies, vel gelu.

Core, filius Iemma, Paral. 9. & 26. & 2. Paral. 31. Lat. vocans, vel legens, aut perdux.

Coreb, mons regionis Madian, eſt iuxta ſinum Arabiæ imminens. Bocat.

Corellius Panſa, conſul cum Aciolo Auiola, anno ab vrbe 874.

Coreſa Helladis, id eſt, Græciæ inſula. Plin. li. 4. cap. 12.

Coreſia Minerua ab Arcadibus nominata. Cic. lib. 3 de Natura Deorum.

coretas, paſtor fuit, qui omnium princeps ex afflatu eſt vaticinatus. Cæl. lib. 8. c. 16.

Coretus, Mæotis lacus ſinus, in quem alueo naturali per Nomadas & Hylæos influit Hypanis. Plin. lib. 4. c. 12.

Coreura, Indię intra Gangem vrbs. Ptol.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pontinia o campi di Santo Pellino.* Strab. lib. 5.

Corfinienſes, Pelignorum populi. Plin. lib. 3. cap. 12.

Coriaólla. Vide Corioli.

Coria, Albionis oppidum in Dauniis. Ptol.

Coribantus & Curetes Gnoſſum condiderunt, qui modulatas in armis ſaltationes reperere. Euſeb.

Coricæ, inſulę duæ ante Peloponneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coricondame, prope Sinopen eſt: Gentile, Coricondamitis. vnde & Palus Coricondamitis. Steph.

Corilla. Vide Corioli.

Corinęum, Mimantis montis promontorium in India. Ptol.

Corindiur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Corinea, Maioris Armenię regio. Ptol.

corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

corinium, Britanniæ vrbs, alio nomine claudiana caſtra. Ptol. hodie. cloceſtria.

Corinna, poetria doctiſſima, ab Ouidio Naſone plurimum adamata, eiúſque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corinna Thebana, ſiue Tanagræa, Archelodori filia & Myrtidis diſcipula, quæ Pindari ætate floruit: ipſúmque Pindarum canticis vicit: ſcripſit libros quinquaginta, & epigrammata. Suidas & Pauſanias.

Corinna Theſpia, veterum & ipſa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

Corinnus, Ilienſis verſificator ante Homerũ, qui primus, vt quidam volunt, ſcripſit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripſit autẽ literis Græcis inuentis tunc primùm à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuiſſe omnem operis materiam. Suidas.

Corinthus, Iouis filius, Pauſ. lib. 2.

Corinthus, mons eſt præruptus in Corintho vrbe iiſdem mœnibus concluſus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons Muſis ſacer.

Corinthus, & Corinthienſis, adiectiua, quę id habẽt inter ſe diſcriminis, vt Corinthij ſint, qui Corinthum inhabitánt, aut qui ex Corintho nati ſunt: Corinthienſes, qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur.

corinthia vaſa dicuntur ex ære Corinthio fuſa, quę olim tanto in pretio habita ſunt, vt ſępe argenti, interdum auri æſtimationem excederent, æris autem Corinthij non naturalis erat, ſed artificio quęſita nobilitas, auro argentóque permiſto, quę commiſtio caſu cõtingit, confuſis nimirum ex corinthij incendio metallis. Cicer. libr. 2. Tuſcul. Scis igitur ſi quid de Corinthiis tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſupellectilem ſaluam.

corinthiacus ſinus alio nomine Criſſæus, & mare Alcyonum Straboni. Golfo de Patras.

dicitur Sophiano: Ripa doſtria à nautis nominari ſcribit Niger.

corinthiarius à Suetonio poſitus eſt pro amatore nimio Corinthiorum vaſorum, cæl.lib. 21.cap.25.

Corinthus, vrbs Achaiæ, ferè medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita (Iſthmos autem Græci vocant anguſtias quibus à peninſula ad continentem eſt aditus) ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus, quorum Lechæum Ionio, Schœnus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4. Faſtorum,

Adria úmque patens la.è, bimarémque Corinthum.

Horat lib. 1. carm. Ode 7.

Laudabunt alij claram Rhodon aut Mitylenem,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonis: ſiue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euerſam inſtaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clariſſima fuit, atq; ob ſitus opportunitatem in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi cõcederet. tantúmq; in faſtũ euaſit, vt Corinthij Pop. Rom. legatos iniurioſiùs appellare, & ſi (Straboni credimus) etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Qua re cõmoti Patres, cùm etiam antea creſcentem in dies vrbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obſedit, tandémque captam incendit, ſolóque æquauit, adeo vt vix vllum tantæ vrbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis inuenta eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarunt. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis, & Acrocorinthus. hodie adhuc Corintho vt Sophianus, vel Corantho vt Moletius tradunt. appellatur. Colonia Iulia Corinthus ex numero eſt apud Onuphrium.

coriolânus, vir illuſtris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniuria, ſe ad hoſtes contulit, conatúmque iracundiæ ſuæ morte ſedauit, Coriolani vitam pluribus perſequitur Plutarch.

Corioli, vel Coriolla, oppidum in Latio: & Coriolani populi, Coriolorum incolæ. Plin. libr. 3. cap. 4. Steph.

corios, circa Carmaniam fluuius. Mela.

corioualium, oppidum inter Iuliacum & Traiectum inferius. Anton. *Vual kemburch*, Simlero.

Coris, mons eſt Theſſaliæ ſerpentes producens, qui Dipſides dicuntur.

coriſſia, oppidum & nauale Coi inſulæ. Stephanus.

coriſſus, vrbs Epheſiæ. Hinc Coriſſius, Coriſſites Strabo.

coritaus, Albionis inſulæ populi. Ptol. Lincolnienſes, Lhuido.

coritus, mons in Vmbria. Dion. Halicarnaſſ. *monte Coruo*, Leandro.

corium, locus in Creta ἀπὸ κόρης τινός, id eſt, à puella quadam dictus: Ciuis, Coreſius, & Coreſium ſtagnum, & Mineruæ Coreſiæ templum, à κόρη deducunt, à κόριον verò κορεύς.

coritus, mons Hetruriæ, à Corito rege Electræ viro: & Dardani patre, vnà cũ oppido in eo exiſtente denominatus.

cormalos, fluuius Troadis, in conuentu Adramytteno, Plin. lib. 5. c. 30.

cormanum, Iazigum Metanaſtarum vrbs. Ptol.

cormaſa, vrbs Pamphyliæ. Liu. Ptol.

corna, Cappadociæ in Lycaonia vrbs. Ptolemæus.

cornabui, Albionis inſulæ populi. Ptol.

cornacum, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. *Zaza*, Simlero, *Karoſca* Lazio, *Batha* Nigro.

cornauij, Albionis inſulæ populi. Ptol. *Cornoval* Anglicè, Lhuido.

corne, collis, ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit fagineum, antiqua religione Dianæ conſecratum, Plinius lib. 16. ca. vltimo.

corneates, populi Pannoniæ. Plinius libro 3. cap. 25.

cornelia, matrona nobiliſſima, eadémque eloquentiſſima, Sempronij Gracchi vxor, & Tyberij & Caij & Gracchorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur, quòd matronæ Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti, non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo Venuſinam, quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.

cornelia, P. Seſtij vxor. Cicer. 5. Epiſt. Famil.

cornelianus, conſul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

cornelius xx. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 151.

cornelius IV. Antiochenæ Eccleſię epiſcopus, anno ſalutis 124.

cornelius Aſina, cùm fundum emiſſet, ſponſórque pretij ab eo expeteretur, poſtero die aſinam

ſinam ſacculis pecunia plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore. vnde cognomentum accepit. Macrobius.

cornelius Balbus, genere Gaditanus, C. Cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem, cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba, conſules.

cornelius Coſſus Tribu. milit. in exercitu Volumnium Lartem Veientem regem occidit, ſecundáque opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine vermium qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit vocari.

cornelius Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum, quē Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquerat, ſuppleuit. Tranquillus.

cornelius Gallus, poeta elegiographus, Foroiulienſis, primùm ſummus Octauij amicus, ſed poſtea ſuſpicione coniurationis, cùm in eius odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſciuit, anno ætatis XLIIII. Ouidius libro tertio Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride conſcripſit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, adeò vt quartus Georgic. à medio vſque ad finem eius laudes teneret, quas poſtea iubente Auguſto in Ariſtei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta, propter quod dolorem Galli nūc videtur conſolari. Virg. in Bucolic. Ecloga decima, Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit,

Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Lentulus Cethegus, conſul, collega M. Bæbij Pamphili, anno ab vrbe 573.

Cornelius Merula, conſul, contra Boios in Galliam miſſus duodecim millia hoſtium cæcidit. Liuius de bello Macedonico, lib. 5.

Cornelius Merula, ſuperioris nepos, flamen Dialis, partium Syllanarū, ingreſſo vrbem Mario, in Iouis æde, venis ſuccifis, ſe necando mortis contumelioſæ damnationem effugit, ſacerdotiſque ſui ſanguine foci vt vetuſtiſſimi maduere. Valerius de Morte.

Cornelius Nepos Ciceronis tempore, vir diſertus, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornelius Secularis, LI. conſul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

Cornelius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe verſatum in declamationibus, qua in re ingenium ſuum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita cōmendatur, vt verſificator quàm poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vendicaſſet, vt idem Quintilianus author eſt. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum,

Oráque magnanimum ſpirantia penè virorum,
In roſtris iacuere ſuis, ſed enim abſtulit omnes,
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis anno ab vrbe 767. vſque ad Flauij Veſpaſiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Balborum, Cinnarum, &c. quos vide ſuo loco.

Cornelius Centurio Romanus, à D. Petro Apoſt. ſacroſancto lauacro Cæſareæ tinctus fuit, Act. Apoſt. capite 10. & ibi primus Epiſcopus, omniúmque gentium, qui crediderunt, meritò extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origenes ſuper Num.

cornenſij, Sardiniæ populi. Ptol.

cornetus, campus in agro Faliſco, via campana. Vitruu. lib. 8. cap. 3.

corni, Italiæ in Latio populi. Halicarnaſſ.

corniapſa, Galatiæ vrbs. Anton.

cornicli, montes Italiæ, prope Tibur. Halicarnaſſ.

cornicularius, vt Sigonius exiſtimat, fuit miniſter tribuni militaris, qui vigilias tribuni loco circumibat, atque eius imperia Corniculo edebat. Valer. Max. cap. de Pudicitia: M. Lætorio tribuno militum Cominius tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri cauſa appellaſſet. Frontin. libro tertio: Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitauit. Sueton. de viris illuſtribus, M. Scaurus primo in Hiſpania Corniculo meruit, &c.

corniculum, Latij oppidum. Halicarnaſ. Liu. Plin. Corniculus. Steph.

cornificius, iiſdem temporibus in poetica floruit, quibus in ſcribendo hiſtoria Saluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus: ſororem

habuit Cornificiam, vt ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſtolæ, lib. 12. epiſt.

cornificia, ſoror Cornificij, Romana poetria, epigrammata varia ſcripſit. Cæl. libr. 14. capite primo.

cornifius ager, Samnij regionis, lib. Coloniar. ei Samnites vicini.

cornua duo Italiæ, Pli. l. 3. c. 5. & Mela 2. c. 4. eius promontoria ſunt, teſte Saluſt. Brutium & Salentinum.

corniger, Bacchus dictus eſt, quia ſimulachra Liberi patris cornua adijciebantur, quòd vini inuentor fuerit. Homines enim nimio vini potu truces redduntur, & tunc, vt ait Satyricus, ſumit cornua pauper. Bicornigerum vocat Horat.

corninium. Vide Corinium.

corniſcarum diuarum locus trans Tyberim erat Cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela Cornices eſſe putabantur.

cornus, Sardiniæ inſulæ in Mediterraneis vrbs Ptol. quæ Carnoſa etiam apud Antonium vocantur, vt annotat Simlerus. *Corneto* hodie Ortelio.

cornu Byzantium, Straboni oppidum iuxta Byzantium. Galata antiquis quoque dictum tradit Sophianus. Sed hoc negat Gyllius in ſuo Boſphoro. At Sycas & Sycodas appellatum ait. Sycas ſuo tempore Iuſtinianas nũcupatas ſcribit Euſtathius & Stephan. Pharos aliquando nominatum ex his Marcellini verbis videtur: Promontorium Ceras prælucentem nauibus vehens conſtructam celſius turrim; quapropter Pharos appellatur lib. 22. Pera vocari hodie tradit Sophian. Sic etiam vocat Tzetza & Nicepho. Galata à Turcis hodie nominari percipitur ex his qui has partes luſtrarunt.

cornûtus, Leptites genere (eſt enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone: interfectus demum ab eo vnà cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in Philoſophia quàm Rhetorica feruntur. Natura magis quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis, humanitate alioqui tanta, vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe minùs quàm doctrina alliceret. Suid.

cornutus, Prætor vrbanus Romæ, Ciceronis temporibus, de quo ſic ſcribit Epiſt. libro 10. Placuit nobis, inquit, vt ſtatim ad Cornutum Præt. vrbis literas deferremus: qui quòd Coss. aberant, conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epiſt. 9. Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto verò pſeudocatone.

corocomane. Vide Coromane.

corocondama, vrbs in peninſula eiuſdẽ nominis inter Mæotidem paludem & Pontum Euxinum ad os Boſphori, Pli. Corocóda Mæotis lacus eſt ibidem quoque Straboni.

corocódames, vicus eſt ad Boſphorum cimmerium, oppoſitum habens vicum Panticapéſis agri, nomine Acram, qui ſeptuaginta ſtadiis freto diſiungitur. Strab. lib. 11.

corodamum, Arabiæ fœlicis promontorium. Ptol.

corœbus, filius Mygdonis, qui incẽſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium fruſtrà ei ſuadente ſponſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimóque exitio, quòd toti vrbi imminebat, ſeſe eriperet. Cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

--iuueniſq; Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

corœbus, curſor optimus, Elidéſis, qui à Neoptolemo interfectus eſt in Caſſandræ nuptiis. Pauſanias.

corolamus, Boiorum regulus Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558

corolia, Arabiæ fœlicis oppidum in rubro litore. Plin.

coromane, vrbs ad ſinum Perſicum. Gentile, Coromanius. Steph.

coromanis, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

corona, ſignum cæleſte ſupra humerũ Arctophylacis, ex nouem conſtitutũ ſtellis in orbem diſpoſitis, cũ Scorpione exoriẽs, occidẽs autem exoriente cancro. Fabulantur poetæ hanc Ariadnes, Minois Cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero nubens, à Venere dono accepit, cùm dij omnes in eius nuptiis dona cõferrent. Vnde & Cnoſſia Corona paſſim à poetis appellatur. Virg. lib. 1. Georg.

Antè tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cnoſſiáque ardentis decedat ſtella Coronæ.

Vide Ariadna.

corona, hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ: quæ olim Sarmizegetuſa.

corone, vrbs in Peloponneſo Meſſeniorum, Plin. lib. 4. c. 55. oppidũ Achaiæ, à quo Coroneus ſinus. Strab. lib 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem ferè, quæ à Coronea fiunt.

corone, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædam, à quo Coronitæ: item vrbs Bithyniæ, Steph.

coronea, vrbs Bœotiæ, à Corono Therſãdri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per

per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi. Terti, Phthiotidis Eſt etiã caſtellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

coroneus, ſinus Achaiæ, ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus, inquit, Aſinę ab oppido Aſine, Coroneus à Corone.

coronis, nidos, alio nomine Arſinoe, Nympha, Phlegyę. vel, vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata, & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Ischidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſui copiam faceret, à coruo deprehenſa eſt, ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam confodit: puerúmque (qui poſtea Æſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Metam.

Pulchrior in tota, quàm Lariſſæa Coronis
Non fuit Aemonia, &c.

Vide latiùs in dictione Æſculapius.

coronis, Dea eſt, quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen ſimulachrum, peculiare templum habet nullum: ſed quum ſacrificij accedit tẽpus, id in Palladis transferunt ſacraria, honoréque proſequuntur.

coronta, vrbs Acarnaniæ, Thucyd. lib. 2.

coronus, filius Lapithæ. Vide Philaida.

coronus, Aſiæ mons. Ptol. *Baſarafi* à Caſtaldo nominatur.

coronus, Theſauri filius. Pauſ.

coronum, oppidum à Venetis ſubactum. Blondus lib. 6.

coropaſſus, Lycaoniæ pagus in Aſia minori. Strabo.

corope, vrbs Theſſaliæ, vbi coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Orope enim Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſſima. Steph.

corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilææ oppidum, nunc deſertum, in ſecundo lapide à Capharnao. Luc. 10. Matth. 11.

corpicenſij, Sardiniæ inſulæ populi, Ptol.

corpilli, populi, Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11.

corrha, Armeniæ maioris oppidum. Ptol. & vrbs Perſidis. Eidem.

corrhagium, Macedoniæ vrbs. Liu.

corſæ, locus Ciliciæ, vnde Corſæus hircus apud Cratinum. Heſych.

corſeæ, inſula Ionię è regione Sami, apud Herodianum corſia ſcribitur. Gentile, Corſeates. Steph.

corſi, Sardiniæ populi, ex Corſica oriundi. Pauſ. Corſij. Ptol.

corſia, Bœotiæ oppidum, Pauſan.

corſica, inquit Plin. lib. 3. c. 6.) inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior, à Septentrione in Meridiem proiecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis 60. inter Italiam & Sardiniam ſita. Huius inſulæ longitudinem afferunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyrno Herculis filio dicta eſt κυρνὸς, vt placet Fabio pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corſica verò muliere, cuius Taurus ex continenti in eam inſulam tranauerat, nomẽ quod habebat, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſſima eſt vino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, anguſtum mare interfluit, Ptol. cap. 2. lib. 3. cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè coli, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeò, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitatéque feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eos irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptol. 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit corſicæ incolas ideò longæuos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimùm abundant, vtantur aſſiduè. Quod alicui mirum videri poteſt, cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit, vt eſt teſtis Ouid. Eleg. 1.

Mella ſub infami Corſica mittit apis.

Præterea Seruius Grammaticus corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgilij Georgic. lib. 4.

--hinc cœli tempore certo,
Dulcia mella premes.

corſis, inſula eadem quæ corſica: Gentile, corſi, Steph.

corſote, vrbs magna (in Armenia) à Maſca flumine circundata. Xenoph.

corſtopitum, Britanniæ vrbs. Anton. *Morpit*, Camdeno *Cordbrige* eſt Talboto, ſuper Tinam fluuium.

corſura, inſula in medio ſinus Carthaginenſis Strabo.

corthaca, vel corgatha, Indię intra Gangem vrbs. Ptol. ad ſinum magnum, vt Mercator habet, qui eam *Tarualio* vocat.

corteriacenſes, vel Cortriacenſes, Flandriæ populi & vrbs corteriacum. li. Notit. Gal. *Ceux de Courtray.*

corticata, Hiſpanię inſula circa Artabrum promontorium. Plin. eſt item Turdetanorum in Bætica vrbs. Ptol.

cortyna, ſiue cortina, inſignis vrbs cretæ, quam præterlabitur Lenęus amnis. Iuxta eam naſcuntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virg. lib. 11.

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Stephanus & Strabo, Pomp. Mela lib. 2. & Plin.

libro 4.cap.12.Silius libro duodecimo,

Eois quamuis certis Cortyna ſagittis.

Et Cortyniam veſtem pro venatoria. Claudianus quoque libro ſecundo de raptu Proſerpinæ poſuit:

-vnde Diana

Criſpatur gemino veſtis Cortynia cinctu.

corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſaliæ centum ſtadiis.Steph.ex Strabone.

cortona,ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonienſes. Hæc antè Corton dicebatur. Liu. lib 9. Itaque à Peruſa & Cortone & Aretio,quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant,&c.

cortonenſes,Hiſpaniæ Tarraconenſis populi.Plin.

cortuoſa,Tuſcorum vrbs. Liu.

cortyta,parua regio Laconica.Steph.

corula, Indiæ intra Gangem vrbs.Ptol. *Coloran*,Caſtaldo.

coruncal , Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

coruncanus,primus de plebe Pontifex Max. factus,teſte Liu.Cic. in Orat. pro domo ſua ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimũ Pontificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet,in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

coruncanus, alter,aduerſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt.Polyb.

coruorum,inſula Arcadiæ, qua Ladon in Alpheum erumpit.Pauſan.

coruorum antrum,montis nomen in Cilicia, Nicetas.

corus , Arabiæ fluuius magnus, in mare rubrum effluens.Herodot.

corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Plin.lib.2.c.47.Lucan.lib.2.Idem & Caurus quãdoque appellatur,propter cognationem o literæ cum au diphthongo.

corus,menſuræ genus 45. modios continens, modius verò 10.capit ſextarios.

coruſia,Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs.Ptol.

cory,maris Eoi inſula in ſinu Argarico. Ptol. *Nicouar*,Mercatori.

corybãtes,Cybeles ſacerdotes,qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitáque inter ſaltandum iactantes , alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus ἐνθέρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur:poſtea autem in Cretam nauigaſſe,montémque quendam incoluiſſe,quem à nomine relictę ſedis,etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt,tympana iugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret.Sunt qui Curetas,& Corybantas, & Cobaros , & Idæos Dactylos eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus Corybantum ſcribit Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe , ac ſimul cũ Dardano ſacra matris Deûm in Phrygiam detuliſſe,eóſque qui in ſacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt corybas:quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ,lib 2.

Non te primogenitum Cybeleius ære canoro

Luſtrauit Corybas,&c.

Hinc Corybantius, tia, tium , vt æra Corybantia,pro Magnæ matris cymbalis. Virgilius lib. 3. Æneid.

corybiſſa,ciuitas in agro Sceplio,ad fluuium Ceurientem.Strab.lib 10.

corybus,Cretæ inſulæ promontorium.Strab. lib.8.

corycæon,Ioniæ promontorium. Plin. lib.5. cap.29.

coricæi, montis Aſiatici , ſeu (vt quidam dicunt)promõtorij in Creta prætematigatio latronibus plena,qui diſperſi per portus , ad mercatores furtim accedebant , & ſubauſcultabant quid rerum ferrent, & quò nauigarent. Poſtea diſcedentes,adoriebantur eos,ac diripiebant.Ex quo factum eſt,vt omnes,curioſè ſecreta auſcultantes , Corycæi dicerentur , & in prouerbio, Hunc Corycæus auſcultauit, cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

corycia,nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum.Cæl.lib.16.

corycio,promontorium Cretæ,& portus Æthiopiæ.Steph.

corycides, Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouid lib.1.Metamorph.

corycus,luctator fuit nobilis, qui cùm neminem reperiret priorem aut parem,cuiúſque viribus ſuccumberet,prouerbio fecit locum, Luctari cum Coryco , de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

corycium, antrum in Phocyde regione, iuxta Parnaſſum montem.

corycus, mons Ciliciæ altiſſimus,cum oppido eiuſdem nominis , optimi ferax croci , quod ab eo Corycium appellatur. Martialis libro vndecimo,

Vltima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium Muſis ſacrum : vnde etiam illæ paſſim à poetis Corycides Nymphæ appellantur. Ouid. 1.Metam.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

corycus, Cretæ inſulæ promontorium. Ptolem.*Cambruſsia*,Nigro.Eſt & Cretæ mons Plinio. Item portus Æthiopiæ , Stephano. Et Lyciæ littus inter Phaſelin & Olympum vrbes, Strabo.

corycus, mõs excelſus & rubens prope Teon Ioniæ,& portus & parua inſula eiuſdem nominis,vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Cory-

Corydalla,vrbs Rhodiorum.Steph. Pagus etiam circa Athenas.Athen.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippochoötide,Steph.Eſt item Lyciæ oppidum.Ptol.

corydela.Vide Chelydoniæ.

corydon, paſtor Theocrito & Virgilio memoratus.

coryla,vel Coryleum, Paphlagoniæ inſignis pagus Xenoph.Steph.

corylon, vrbs Accanorum in Italia. Stephanus.

corylon,Gothorum rex,anno ab vrbe 778.

corymbifer,Bacchus dictus eſt à Corymbo,id eſt,hedera,qua Bacchus delectabatur, eáque eius ſacerdotes in Orgiis coronabantur.Ouid 6. Faſtorum,

hedera gratiſſima Baccho eſt.
Hoc quoque cur ita ſit dicere nulla mora eſt,
Nyſiades Nymphas puerum quærente nouerca,
Hanc fraudem cuius oppoſuiſſe ferunt.

Palæph lib.3.

coryna,Ioniæ vrbs in peninſula.Mela.

coryne, Elidis Peloponneſi regionis vrbs. Ptol.Niger *Antibodum* nominat.

coryneta,latro famoſiſſimus,Vulcani filius, cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm priùs Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutarch.

coryphæus, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphæa.Steph.

Coryphantis, pagus in littore Adramitteno. Strab.

coryphas,Troadis oppidum. Plinius libro 5. cap. 29.

coryphaſium, parua regio Laconica, prope Pylum.Plin. Eſt item Meſſeniæ promontorium. Ptol.*Cabo Zunchi* à Nigro appellatur.

coryphe,mons Gangi finitimus, Plut. mons item Syriæ inter Antiochiam & Berrhæam. Theodoret.

corythenſes, Tegeatarum curia in Arcadia. Pauſan.

corythus, oppidum Tuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatum.Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero ſcribunt cum h, in principio.Virgilius & Silius libro 4.

cos, inſula eſt in mari Ægeo, vna Cycladum quam Hercules olim diripuiſſe fertur, & regem Euripilum Neptuni filium vnà cum liberis & vxore Clytica occidiſſe, eò quòd ipſum tempeſtate eò appulſum & impeditum, ab vrbe & hoſpitio prohiberent, poſtquam à vaſtatione Troiæ & Laomedontis rediiſſet. Celebratur ob vini ſuauitatem,quod in ea naſcitur. Vocabatur etiam olim Caria, vel Caris, & Meropos à Merope gigante, hodie *Stancou* nominari ſcribit Bellonius. Alij *Lango* appellabant.

cos,vrbs Coi inſulæ, teſte Ptol. hanc Strabo priùs Aſtypaleam nuncupatam literarum monumentis prodidit.v.Ceos & Arne.

cos, vrbs Ægypti: item foſſa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cous, & enutriti in ea Coes. Coos enim foſſas & ſpeluncas omnes appellabant. Stephan.

cos,vide Coos.

cos,id eſt, Spina,aut æſtas ſiue tædium, vel vigilia,aut finis,pater Anob & Soboba, 1.Paralip.4.

coſam,pater Addi,patris Melchi.Luc.2.

coſamba,Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.*Satignan* Caſtaldo.

coſas, fluuius eſt in Latio, iuxta vrbes Ferentium & Fruſinum præterlabens. Strabo libro 5.

Coſcinus, oppidum Apamiæ in conuentu Alebandico.Plin.lib.3 c.29.

coſcynthus, fluuij nomen in Italia. Lycoph.

coſentia, ciuitas Italiæ,Brutiorum metropolis Strab.lib.6.

Coſenus,Mauritaniæ fluuius.Plinius libro 5. cap.1.

coſiana, caſtellum Palęſtinæ, in maritima parte Syriæ.Gentile Κωσιανός.Steph.

caſmanates,Liguriæ populi. Plinius libro 3. cap.5.

coſmeta, ornator ſeruus in familia, qui dominæ dominíve exornandi cura incumbit. Iuuen.Satyr.6.

Ponunt Coſmetæ tunicas tardè veniſſe.

coſmos,Iudææ oppidum.Ptol.

coſmus,nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Petronius,Affert nobis (inquit)alabaſtrum Coſmiani.

coſoagus,fluuius nauigabilis in Gangem influens.Plin.lib.6.c.18.

coſroës,Perſarum rex anno ſalutis 534.Agat. lib. 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem crucis dominicæ ſecum aſportauit. Pius 2.Pontif.Aſ.3.part. cap.31.

coſſa, vrbs Tuſciæ,in ſublimi colle, poſt Populoniam.Strab.

coſſa,Vmbriæ oppidum.Plin.lib.3. c.5. Orbitellum hodie,vulgò *Orbitello.*

Coſſa,vrbs Oenotriorum Steph. *Conſano* eſt hodie,Calabriæ regionis,vt docet Barrius.

coſſea,Thraciæ oppidulum Steph.

coſſea, pars Perſidis: incolæ Coſſæi: eſt & Thraciæ oppidulum.Steph.

Coſſetania, Hiſpaniæ regio, apud Plinium.

Coſſimi,vide Hoſtiones.

Coſſinitus, Thraciæ fluuius. Ælian.

coſſium, Vaſariorũ in Aquitania oppidum, Ptol. & Auſon *Bazus*. Vineto eſt, inter Burdigalam & Aquas Auguſtas.

coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influẽs, Arrian.

coſſus, Bithyniæ mons. Steph.

coſſus Cornelius Lentulus, conſul, cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 753.

coſſus cornelius Lentulus, conſul, cum M. Aſinio Agrippa, anno ab vrbe 777.

coſſus cornelius Lentulus, conſul, cum Cl. Nerone cæſare, anno ab vrbe 812.

coſſutiorum familia, apud Romanos, ex qua Coſſutia vxor Cæſaris, Suetonius. Sic Coſſuuij, & Coſſuuiani.

coſta, Roderici frater, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1452.

coſtaballene, Liguriæ locus. Anton.

coſtoboci, Sarmatiæ Europęæ populi. Capitolinus.

coſyri, Indiæ populi. Plin.

coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Coſyræi dicuntur, Ouid. 3. Faſt.

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò *Goza*, aliis *Pantalarea*.

coſyrus, inſula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis. Stephanus. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Treſontane* dictæ.

coſyte, Vmbriæ vrbs. Steph.

cotace, Ariæ oppidum.

cotæa, Armeniæ minoris regio. Ptol.

Cotæna, Mutianæ regionis in Armenia minore vrbs. Ptol.

cotamba, Perſiæ oppidum. Ptol.

cotenſij, Daciæ populi. Ptol.

cothon, inſula non procul à Cytheris: Gentile, cothonius. Steph. item inſula ante Carthaginem in eius portu. Strabo.

cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem, ſed militum vſui accommodatiſſimum, vt quod nullo negotio geſtari poſſet, & in pera militari circũferri, Suidas & Athenæus libro 12.

cotiæ Alpes. Vide Cottiæ Alpes.

cotilia, inſula in Cutuli lacu. Feſtus.

cotiſo, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.

cotine, locus circa Bætim, ex quo æs aurúmque naſcitur. Strabo.

Cotomana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Cotonis, inſula circa Echinadas. Plin.

Cotrades, Iſauriæ vrbs. Steph.

Cotiguri, Hunnica gens. Agathias.

Cotta orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis De oratore, legem tulit, vt liceret Tribun. pleb. alios accipere magiſtratus, quòd lege Syllæ iis erat ademptũ. Huius paſſim Cicero meminit in libris de Oratore: & in Bruto: vbi eum propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.

cotta, legatus Cæſaris in Gallia, inſidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

cottæobriga, Verronum in Luſitania vrbs. Ptol.

cottes, Africæ promontorium ad fretum Herculeum. Ptol. Ampeluſia. Mela. *Cabo Spartelle* Mercatori & Caſtaldo.

cottia, locus Gallię Ciſalpinæ inter Ticinum & Taurinos. Anton.

cottiæ Alpes, quarum meminêre Dion Caſſius, Eutropius, Ammianus, Aur. Victor & Sueton. qui eas Coctias, & Tacitus Coctianas appellat, à Coctio earum rege. Cottiæ ſunt Ptolemæo. Iouius & Lupanus eas *Mont Genebre*, Leander *Mont Cenis* interpretantur. In ſummitate harum Cottiarum ponit Ammianus duos vertices, vnum cognomine Martis, alterum Matronæ, cuius vocabulum caſus fœminæ nobilis dedit. Sunt qui has Gothicas, non ſine librariorum errore vocant, vt ſcribit Simlerus, qui ex hoc Coctiano regno Pedemontium facit. Cottias Volaterranus eaſdem putat cum Pœninis & Graiis, de quibus vide ſuo loco. Pro Cotiis apud Ptolem. nonnulli Scutios malè legunt.

cottiaria, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Cochin* Caſtaldo, *Calecut* nonnullis.

cottiaris, Sinarum fluuius. Ptol.

cottis, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

cottium, Straboni, Galliæ Narbonenſis locus, circa Alpes fortè Cottias, vbi & Cottij regionem habet.

cottobara, Gedroſiæ oppidum, & Indiæ intra Gangem. Ptol.

cotton, vrbs Aſiæ Propriæ. Liu.

cottona, portus Æthiopiæ ad ſinum Arabicum. Solin.

cottona, Indiæ regio, vnde piper monoxylis lintribus Becaren conuehitur. Plin.

cottus, centimanus, gigas, de quo Palæph. libro de Fabulis.

cottura, vrbs circa Ticinum. Strab.

cotuantij, Rhætorum gens. Strab.

cotus, Bœotiæ vrbs. Steph.

cotyęum, Ptolemæo & Plinio, Galatię in Aſia minori oppidum. *Cute* Bellonio.

cotyæum, Phrygiæ Epicteti vrbs. Strab.

Cotylæum, Eubœæ mons. Steph.

Cotylius, Arcadiæ mons, Phigaliæ vrbi imminens. Pauſan.

Cotylæus, Æſculapius apud Eurotam Laconiæ fluuium cultus fuit, cuius tẽplum ab Hercule poſitum eſt, cùm ex vulnere in Cotyle, i. manus concauitate ſanatus eſſet. Pauſan.

Cotylum, eſt collis in Ida mõte 120. millibus paſſuum à Scepſi diſtans, in quo Scamandri & Granici & Æſepi flum num origo: vnde & nomen Cotylo inditum ἀπὸ τ κοτύλης, quod conceptaculum & receptaculum ſignificat.

cotyora, vulgo nunc Cytora, vrbs Græca, Sinopenſium colonia. Suidas Cytorum, Steph. & Ptol. Cotyorum. Plinio *Caſtelle* nunc vocari ait Niger. Eſt in Paphlagonia.

cotyrga, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol.

cotys, Thracum rex, vt eſt ſcriptũ apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura eſſet iracundior, & aſper eorum, qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cęlaturis quibuſdam & ſculpturis polite eleganterque elaborata, ſibi ab hoſpite allata: cùm hoſpes ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperiùs animaduerteret. Plutarch. in Apoph.

cotys, Thraciæ rex, qui tempore Tyberij Rheſcuporis patrui fraude circumuentus eſt & occiſus, Tacit. lib. 2.

cotys, Boſphoranorum rex, anno ſalutis trigeſimo.

cotytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabãtur eius ſacerdotes,) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotyttia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiam ſacerdotes eius laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Polit. Miſcel. cap. 10.

cotzianum, Phrygiæ ciuitas. Iornand.

cougium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, in Vaccæis Ptol.

coumadeni, Corſicæ populi. Ptol.

cozala, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

cozbi, Latin. mendax, aut ceſſans, ſiue quaſi fluens, aut quaſi fluxus. Madianitis, filia Suri, quæ cum Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari ſacerdotis occiſa eſt. Num. 25.

cozaſtra, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs. Ptol.

C R

Crabaſia, vrbs Iberorum. Steph.

cracea, Maga fuit apud Saxones, quæ appoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatiſque idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

cracus, deus apud Ægyptios, cui ſalſamentis ſacra fieri ſolitum erat. Cæl. lib. 12.

cradæ, vrbs Cariæ. Steph.

Cranidæ, vrbs à Thraſiis habitata quę poſtea Philippi dicta eſt.

cragus mons Lyciæ, Tauri pars, Pomp. libr. 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum: ſic dictus à Crago Tremiletis (aliàs Tredeneti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamorph. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymira, Xanthíque reliquerat vndas.

Horat 1. carmin.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hic ferunt eſſe deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri: Gentile, Cragius. Steph.

crambûſa, inſula circa Seleuciam Iſauriæ, Stephanus ex Strabone, lib. 14. item vrbs Lycię. Strabo.

crambútis, vrbs Ægypti. Steph.

crana, Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta Beroſ.

crane, Arcadiæ vrbs, vbi abietes plurimùm naſcuntur. Theoph.

cranae, inſula Laconica, quæ nunc Helena ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Crano rege. Steph.

cranaos, Cariæ oppidum. Plin.

cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.

cranda, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

crane, teſte Ouid. 6. Faſt. Nympha fuit luſtrandis ſyluis dedita.

Inde ſata eſt Nympha Cranen dixere priores,
Nequicquam multis ſæpe petita procis.
Rura ſequi iaculiſque feras agitare ſolebat,
Nodoſaſq; caua tendere valle plagas.

cranea, parua regio Ambraciorum: hinc Craneates. Stephan.

craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.

craneus, primus Macedonum rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus lib. 13.

crania, Tarſus Ciliciæ olim vocabatur, à Cranio quodam. Steph.

cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

cranion, eſt ciuitas Cephaleniæ quam Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.

crannonius Cranxidas, eques inſignis, Pauſanias.

crannus, vrbs aliàs Ephyre dicta. Steph.

cranon, vrbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athaniniæ à Cranone Theſſalo: in hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt, & cùm pullos excluſerint, paribus relictis diſcedere. Abeſt Cranon ſtadiis centum à Cortone. Strabo. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

crantor, Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis.

& Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiam Platonicam repleuerunt. Hic ſcripſit librum de conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. Periit aquæ intercutis morbo. Taxat it Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi planè hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.

cantor, Peleia m ger à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. libro duodecimo Metamorph.

crapatus vide Carpatus.

craterium, Siciliæ regio Steph.

craſpedites, Phrygiæ ſinus. Plin. libro quinto, cap. vltim.

craſſitius, Surentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludū grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumviri filium. Tranquil.

P. Craſſus Oratoris frater, iuris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.

craſſus, prænomine Marcus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus, negauit quē piam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum miſſus ſeruile aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinium, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duode im millibus hoſtium vnà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem victoria eſt potitus: vrbémque ouans ingreſſus eſt, lauro, nouo exemplo coronatus, cum cæteri ante eum Imperatores ex ſeruili bello non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria fortè obueniſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surena regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes vt ſaltem mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquam ſedare potuiſſet. Lucanus lib. 1

-- poſtquàm crudeli funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

craſſus, Craſſi diuitis auus, nunquam riſiſſe fertur: ob id Agelaſtus eſt vocatus. Plin. libro 7. cap. 19.

Craſſus, M. Craſſi diuitis filius, Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Craſſus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſauit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus. Defendit poſtea Liciniam virginem, cū annos 27 natus eſſet. In Bruto Ciceronis, eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Craſſi mors à Cicerone, in exordio tertij libri de Orat.

craſſus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit. Valer. Max.

craſſus, v. Argiuorum rex, regnauit annis LIIII.

craſtinus, dux Romanorum aduerſus Vandalos miſſus, anno Domini 424.

craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentile, Craſtinus, Steph. Craſtis Herodoto.

cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

crater, à vaſis ſimilitudine, in monte Ætna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouid.

Et pronos in r s medio Cratere recepit.

crater, ſinus. Strabo lib. 5.

craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plutarch. in Ariſtide. De hoc Perſius,

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleuiſſe author eſt. Plin. lib 36. c. 5.

Craterus, pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plinius libro 35. capite vndecimo.

Craterus, medicus inſignis. Cic lib. 12. ad Atticum. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius, morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figurata, & ab eo deuorata ſanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horat. 2. Serm. Satyra 3.

Crates, Thebanus philoſophus Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, idémque Diogenes ſunt authores, in pecuniam, omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit, hac lege, vt ſi filij philoſoph. eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet, vt vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonij. & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proieciſſe, vti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malæ cupiditates: ergo vos mergam, ne ipſe mergar à vobis: neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ tēporibus, ad quē Thebas obſidētem miſſus legatus ſua authoritate, eū ab obſidione patriæ remouit. Plutarch.

Crates,

Crates, Athenienſis poeta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas.

crates grãmaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æqualis Ariſtophanis grammatici, et gnominabatur, Criticus ſiue Homericus: ſcripſit in Iliada & Odyſſ. libro 9. Comment. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) ſtudium grammaticæ primum Romam intulit: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennij mortem plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſſeruit, noſtris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.

crathis, nomen paſtoris, qui capræ amore deprehenſus, infantem ſuſtulit, qui cruribus matrem, facie vero patrem referebat, deorum numero aſcitus, ac mox Hylæum numen Napaúmque nominatus. Cæl. libro 25. capite 32.

cratenas, Tapſi inuentor apud Plinium & Cælium lib. 18.

crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia propriè dicta, prope Ægas, in ſinum influens Corinthiacum. Strabo libro 8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comiſque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorph.

crathus, fluuius & mons.

cratinas, Africę fluuius, è loco Sicyone in Oceanum fluens, iuxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

cratinus, poeta comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis ſatyricam fabulam induxit Horatius lib. 1. Serm. Satyra 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophanéq; poeta.

Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipue ebrietati: ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino,
Nulla placere diu, nec viuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

cratinus, inſignis luctator. Pauſan.

cratinus, ſtatuarius omniúmque formoſiſſimus, cui poſtquàm alios in lucta ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium demandatum eſt. Pauſ.

Cratinus ſtatuarius. Pauſ.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in procemio librorum de Officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem conueniens vltro ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpémque hortatus, cum quædam de prouidentia diſſeruiſſet, reíque Romanæ tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plutarch. in Pompeio.

cratis, vide Cratinas.

cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

craugalidæ, vel Graugalidæ, Phocydis regio prope Cyrrhum. Suidas.

craugiæ, Peloponneſi inſulæ duæ, Spireo promontorio obiacentes. Plin.

crauſius, viri proprium, qui Britanniam annis VIII. obtinuit. Pompon. Læt. Eutrop. Oroſ. Inſidiis Allecti ſocij ſui occiſus eſt, ann. ab vrb. 1046.

crebénia, vide Cebremia.

Creſennæ, Scandiæ populi. Iornand. Scritifinni Procopio, hodie Scrićfinner Ortelio.

cretius, Argiæ mons. Scholiaſtes Callimachi.

crema, vrbs Ponti: Gentile Cremeſius, Step.

cremera, fluuius Tuſcię trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumuenti, ad fluminis eius ripas ad vnũ omnes ſunt trucidati: vnde & dies ille inter atros annumeratus eſt & porta, qua egreſſi ſunt, Scelerata eſt cognominata. Liuius lib. 2. ab vrbe. Ouid. lib. 2. Faſtorum,

Vt celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Crémmyon, ſiue Crommyon, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem, quæ agros circumiectos longè latéque deuaſtabat, occidit. Ouid. lib. 7.

Quodq; ſuem ſecurus arat Cremmyona colonus,
Munus, opúsq; tuum eſt. Strabo libro octauo locum hunc Cromyonem vocat: vnde & ſuem à Theſeo occiſam Cromyoniam cognominat.

cremnia, vrbs Cretæ, Gortyn poſtea dicta. Steph.

cremna, Lyciæ vrbs videtur apud Strabonem, libr. 12. Piſidiæ Colonia in Pamphylia eſt. Ptol.

cremni, vel Cremnos, emporium paludis Mæotidis, circa Tanaim fluuium. Herodo. Ptol.

cremniſcus, oppidum circa Iſtrum, in Sarmatia. Plin.

cremôna, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantua, quæ etiam hodie nomen retinet: cuius ciues cum contra Auguſtum cum Antonio ſenſiſſent Cæſar victor, veteranis ſuis eorum agros aſſignauit, qui cùm non ſuffeciſſent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent Hinc Virg. Ecloga 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

cremium, vide Cremnyon.

cremonis iugum, Alpium pars, qua nonnulli putant tranſgreſſum Annibalem. Circa Lebuos Gallos tractus eſt. Liu.

crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus poſtea Philippos nominauit: Gentile, Crenitæ. Stephan.

crenides, Bithynię locus, ad Põtũ Euxinũ. Arr. in Periplo, & locus circa Heracleam Põti. Steph.

Crenis, Nympha, Ouid. in Metamorph.

Creon, onis, mons eſt Lesbi inſulæ. Plin. lib. 5. cap. 31.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Iaſon poſt Medeam repudiatam filiam ſuam natu minorem, nomine Creuſam vxorem deſpondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam na[...]ſponſæ dono miſit: quæ ſuo nocte[...] & luminibus accenſis concepto igne, non modo illam, verùm etiam ſponſum & ſocerum cum tota regia concremauit. Hyginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Mœnotij filius, & mater Iocaſtæ, qui Laio ab Oedipo filio occiſo regni adminiſtrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanis agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quàm ſi quis ænigma ab illo propoſitum diſſolueret: Creon propoſito per vniuerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet, Iocaſtam Oedipi matrem, viduam, illi in vxorem daturum pollicitus eſt, regnóque Thebanorum vltro illi ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci, cùm propoſitum ænigma diſſoluere non poſſent, a Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec a[...] famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocaſtæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulo antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæſus, vtrunque ſibi erueri[t] oculum, Antigonéſque filiæ ductu Athenas ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui, quod maior natu eſſet priores vices Polynices conceſſerat) exacto iam anno fratrem non reciperet, grauiſſimum ea [...] caſione inter Argiuos & Thebanos bellum eſt exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura [...] exempla Antigonam & Argiam interficiendas curaſſet, quod illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cú[m]que occiſorum Thebanorum, propter quos funeris officio prohiberet Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archontum annus Athenienſium.

Creontiades, Herculis filius ex Megara Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem verſus à Iunone, quod Lycum interfeciſſet, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Strabo.

Creophilus, Samius, quem aliqui ſo tradunt ſuſcepiſſe pro hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur, propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, quidam non hunc, ſed Ariſteum Proconneſium. Strabo libro 15. Apuleius in Floridis.

Crephagenetus, Deus Thebæorum in Ægypto, qui immortalis colebatur. Solum enim, teſte Plutarcho, nullum Deum mortalem venerabantur.

Crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pelliculàrum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obuias quaſque fœminas flagris ex pellibus cótectis ferire. Feſtus.

Cresa, Doridis regionis in Aſia minori vrbs, Ptolem. Creſſa Plinio, *Porto Malfetan*, Sophiano.

Creſpa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Creta dicta. Plin.

Cres, primus Cretenſium rex.

Creſcens, patricius Romanus, qui cùm Romę principatum ſibi vendicaret, ab Othone tertio eſt interfectus. Euſeb.

Creſcentius, Philoſophus Cynicus, Iuſtino martiri infenſus. Tatianus contra gentes.

Creſcentius Numentanus, conſulem titulo ſe Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

Creſcis, Nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

C[...]ſium vrbs Cypri. Steph.

Creſius, collis in Arcadia. Pauſan.

Cresphontes, Meſſeniorum rex, qui populari ſeditione eſt interfectus. Paul.

Creſſa, Cariæ portus contra Rhodum inſulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Steph. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones poſt Troiam condidit. Occupauit eam Zelas Nicomedis filius: Gentile Creſſenus. Steph.

Creſſea Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Themæo ſinui conterminа.

Creſton, oppidum. Herod lib. 1. quod Stepha. vrbs eſt Thraciæ. Lycophron.

Ὀρχαμὸν γῆσαι τὸν τε κρηστώνης θεόν. Ciues Creſtonæos vocant [...] Creſtonas. Poſſeſſiuum, Creſtonicus Steph.

Creſton, nomen regis Bithyniæ, Iuſtinianus lib. 38.

Creſtones, populi ſunt qui ſinguli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quæ-

quęnam illum chariùs adamaret viuentem. Id vbi compertum eſt, quę beneuolentię, & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta,tę,& Crete,tes,vulgò *Candie*, inſula in medio Ponto, centum vrbium fama clara: vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt ſcribit Strabo) ad Septentrionem Ægeo alluitur, ſimul & Cretico Pelago, ad Auſtrum Aphro: aliis Libyco: ad Occidentem Ægilam & Cytheram ſpectat, ad Orientem Carphatum. Habet in longitudine 279. millia paſſuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 589. millia paſſuum complectitur. Inſignes in ea vrbes ſunt, Gortyn, Cydonia, Gnoſſus Minois regia, & Strabonis Coſmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertiliſſima eſt: de qua Virgilius 3. Æneid.

Creta Iouis magni medio iacet inſula Ponto,
Mons Idæus vbi & gentis cunabula noſtra:
Centum vrbes habitāt magnas, vberrima regna.

Dicta eſt Cureta ab habitantibus Curetibus, & per ſyncopen Creta. Alii dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alii à Crete Nympha Heſperidis filia. Arrianus non à Creta, ſed ab homine, cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo, qui Iouem abſcondit in monte Lycæo. Vnde Creſſa, tantùm fœminini generis, id eſt, Cretenſis. Similiter Creſſeus, & Creſſius, plura apud Stephanum, qui hanc inſulam aliis Æriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit. Cretenſes in ſubterraneis ædibus degunt, natura inuidi, fœdifragi, & ventres pigri, teſte Epimenide Cretenſi.

Creta, lucus eſt. Pauſ.

Creta, oppidum Scythiæ, Valerius Flaccus libro 1.

..quotiès paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontúmque Cretámque.

Cretea, regio Arcadiæ circa Lycæum montem: in qua incolę Iouem educatum ferunt, non autem in Creta inſula. Pauſan.

Cretæus, poeta quidam apud Propertium.

creteæ, inſulæ quædam appellantur in Meſia contra Liburnos populos. Plin. libr. 4 capite vltimo.

Cretenia: locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cùm ex oraculo patrem ſe occiſurum accepiſſet, dum fugit ne hoc perpetret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas eſſe ratus patrem occidit. Supra Creteniam Atabirij montes ſunt. Strab.

Cretheus, filius Æoli Iouis filii, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æſonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. libr. Odyſſeæ 11. Inde Cretheius denominatiuum, vt Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur,

Hellei Crethei neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orſilocho ad bellum Troianum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium ſuis viribus freti, cum Ænea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Hom. lib. 5. Iliad.

Cretineorum regio eſt circa Epheſũ. Parth. & in Erot. c. 5.

Cretopolis, Pamphyliæ vrbs Polyb. Diodor. lib. 18.

Creticus, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis, Sat. 2.

Acer & indomitus, libertatíſque magiſter
Cretice pelluces.

Creuga, pugil inſignis. Pauſ.

Cretinus Magneſius, bello Mithridatico aduerſus ipſum Mithridatem delegit imperatorem Hermiam, quocum tamen priuatas gerebat inimicitias, profeſſus interim ſe iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum ſuboriretur. Quòd ſi patria mallet Cretinum imperatorem quàm Hermiam, orauit vt interim exularet Hermias. Aduerſarii modeſtia permotus Hermias, ſponte exulauit.

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iaſon repudiata Medea, vxorem accepit: quamobrem Medea indignata carminibus ſuis ignem extinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit: filios verò præmonuit, vt ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur vidēdi cupida, nihilque mali ſuſpicans ſcriniolum aperuit & continuò euolauit ignis. Creuſámque, & totam Creontis regiam exuſſit. Ouid. lib. 1. de Arte.

Cui non defleta eſt Ephyræa nata Creuſa?

Creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ coniunx, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ab AEnea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiúmque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Maro libro 2. AEneidos: ſed nonnulli eam ab ipſo AEnea, ex pactione cum Gręcis facta occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt: idque eo conſilio, ne nouas ſedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro vxor obeſſet: quibus refragatur fabula de Heleno & Caſſandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creuſa, Bœotiæ oppidum, Ptolem. Theſpienſium nauale, vt Strabo ait, Liuadia Nigro vocari legitur.

Creuſis, oppidum partim Bœotiæ & Locren-

ſium, partim AEtolorum. Vadianus apud Pomponium lib.2. Steph. Bœotiæ vrbem eſſe ait, è regione Megaridis ſitam.

Crexa. Vide Creoſa.

Crimiſa, vrbs Italiæ prope Crotonem & Thurium, à Crimiſa Nympha: Gentile, Crimiſę Strabo lib.7. Steph.

Crimiſa, Straboni Lucanorum vrbs eſt: Meminit eius Steph. & Lycophron, apud quem duplici ſſ κρίμισσα ſcribitur: in Calabria eſt, & hodie Ciro ſiue Circha, dicitur *Crab* Barrio authore. Hanc eandem tradit ab Antonino Paternum vocari: Crimiſa huius etiam loci fluuius dictus eſt apud Stephanum. Nunc Flumica eodem Barrio teſte.

Crimiſa fluuii nomen. Steph.

Crimiſſa. Vide Criniſus.

Crinas, Maſſilienſis medicus, qui ad ſiderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horáſque obſeruabat. Plinius ſcribit hunc centum ſeſtertia reliquiſſe muris patriæ non minori ſumma extruendis.

Crinis ſacerdos Apollinis, qui cùm ſacra Dei neglexiſset, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſset, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, conſueta ſacra Deo peregit. Quo facto Deus illicò mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo dictus eſt: nam Cretenſes, mures Sminthas vocant.

Criniſus, Siciliæ fluuius, Segeſtæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam: Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, vt eam vaſtaret. Qua de re conſultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Troianæ belluæ obiicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, naui eam impoſitam ventis fluctibúſque commiſit, tolerabiliùs nimirum ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quàm coràm à teterrima bellua crudeliſſimè dilaniaretur. Verùm ita diis viſum eſt, vt illa ſalua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Criniſus, in canis, ſeu (vt alii malunt) in vrſi effigiem conuerſus, eam compreſſit, ſuſcepítque ex eo concubitu Aceſtem Siciliæ regem. Virgil. quinto Æneid. de Aceſte,

Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit.

Crioa, vicus in tribu Antiochide Steph.

Crios, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus eſt AEgineta quidam luctator decantatiſſimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit ſol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat, quòd κρίνειν nuncupant. Et quod in eo ſigno inter hyemem poſitus ac æſtatem ipſe rurſus iudicetur. Celſ. libro vigeſimo octauo, capite ſecundo.

Crios, Athleta AEginenſis apud Græcos celeberrimus.

Criſa, nomen oppidi, quod Criſus Phoci filius condidit. Hinc Criſæus ſinus: Strab. lib.9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (aliàs Criſſa.) Steph.

Criſa, vrbs Phocidis, vnde campus Criſęus: & alia AEolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Criſæus.

Criſæ, vrbs Troadis.

Criſpina, Pannoniæ vrbs. Anton.

Criſpinus, conſul, collega Iuuentii Celſi, anno ab vrbe 865.

Criſpinus, conſul cum AEliano, anno ab vrbe 939.

Criſpinus, conſul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

Criſpicia, Daciæ Ripenſis vrbs. lib Notit.

Criſpus Saluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantia dicendi, Attica breuitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpum Saluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris bene cæſum ducit: & cùm dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib.18.

Criſpus Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.

Criſpus, Vibius, orator, ore compoſitus & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior Quintil.

Criſſa, oppidum maritimum Phocidis, à Criſſo Phoci filio conditum. Hinc Criſseus ſinus. Strabo lib.9.

Criſtonei, populi vicini Scythis Stobęo, quos ait vxores cum maritis mortuis comburere.

Critalis, Cappadociæ oppidum Herodot.

Critenſi, Aſiæ populi, à Memnonibus & Dauellis dierum viginti interuallo diſcreti. Plin. lib.6.c.36.

Crithis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Athelis, quam moriens in Męonis fratris tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiaſset, grauidámque feciſset: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòſt Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus eſt, qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen cepit.

Crithote, vrbs Helleſponti, octaginta ſtadiis

diis,à Candia diſtans:Gentile,Crithoſius. Eſt & promontorium Acarnaniæ Steph.

Critias,Philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

Critias,vnus è triginta tyrannis. Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cicero li.de Oratore 2.

Crito Athenienſis,Socratis familiaris, quem & opibus iuuit & cum quo vſque ad extremum vitæ eſt philoſophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autem vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripsítque res Perſicas, Siculas,Macedonicas.

Crito,Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Suidas.

Critobulus medicus,de quo Plin.libro ſeptimo, capitulo trigeſimo ſeptimo. Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolâus,Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib.2. de Oratore. De huius libro ſcribit idem Cicero in Tuſculanis quæſtionibus. Quo loco inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantùm propendêre illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat.

Critolaus, Achæorum dux,qui Corinthum conſiliis ſuis euertit. Cicero libro tertio de Natura deorum. Is ſororem interfecit, quòd ſibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in Parallelis. Poſtremò à Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπον,id eſt,arietis frons,Cretæ inſulæ promontorium,ad occidentem, verſus cyrenas, Rurſus ex Dionyſio, Pompon. Mela lib.2.Plin. lib.4.c.12.

Crius,municipium Atticæ. Suid.item fluuius Achaiæ,Pauſan.

Crixia,Italiæ vrbs in Liguria. Anton.

Croatia. Vide Liburnia.

Crobialon, oppidum non longè à Seſamo in Paphlagonia, quod abluit Parthenius amnis Dianæ virgini admodum gratus. Apollonius li. 2. Valer.lib.5. Argonauticôn.

Crobialus,oppidulum iuxta Pontum. Apollonius lib.3. Steph. Vide Crobilus.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus,qui duo ſcorta domi alebat,quorum lenociniis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat: nec his contentus, eoſdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

Crobylus,poeta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Iſtrum quorum terra Crobyzica, Steph. Myſiæ inferioris gens. Ptol. Item,Thracum populi Herodot.

Crocala, inſula arenoſa, circa Indi fluminis oſtia Plin.

Crocea,vrbs Laconiæ,vna ex centum, ciues Croceatæ.Steph.

Crociatonon, Venetorum in Gallia Lugdunenſi vrbs,Ptol.

Crocilius,nomen paſtoris:Theocritus.

Crocius, Theſſaliæ campus, prope Thebas Phthiotidis,per quem Ambryſus fluit.

Crococalana, Angliç vrbs, Anton. *Ancaſter,* Camdeno.

Crocodilo,oppidum, Ariſtone poſtea dictum: ſimiliter & flumen Stephano κροκοδείλων πόλις, id eſt,Crocodylorum vrbs,ſita eſt in Mæotide palude Ægypti:ſic dicta,quòd equus cuiuſdam canes proprios fugientes perſequens, in paludem delapſus à Crocodilo in vlteriorem ripam delatus ſit: quo in loco vrbe condita, Crocodili conſecrati & pro diis habiti ſunt, eorúmque cæde omnibus interdictum Steph.

Crocodilon,Phœniciç oppidum,non procul à Carmelo promontorio. Plin.lib.5.cap.19.

Crocodilus,mons eſt Ciliciæ regionis. Pli.lib. 5.cap.27.

Croconus, fluuius eſt Brutiorum, in quem ſi quid coniiciatur,lapideo dureſcit cortice.

Crocotus, campus iuxta Theſſaliam ad Amphryſum fluuium.Steph.

Crocum,venatorem ac ſagittarium fuiſſe dicunt,precibúſque Muſarum in aſtra relatum,Sagittarii nomen accepiſſe Sidonius.

Crocus,puer formoſiſſimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia verſus eſt in florem ſui nominis. Ouid.4. Metamorph.

Et Crocum in paruos verſum cum Smilace flores.

Crocyleum,locus in Ithaca,aliàs Δῆλος dictus. Steph.

Crocylio,inſula Ithacæ. Heracleon Ithacam quadripartitam facit: vt prima pars ad Meridiem,& maritima ſit,altera Nelam,tertia κροκύλειον,quarta αἰγείρ.Steph.

Crocylus,vir Athenienſis.Plutarc.

Crœſus rex Lydorum,Alyattæ filius,omnium quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. vnde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus, Crœſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium fœliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus, periculum ſit, ne inſtabilis huius mundi fœlicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe, Crœſi, calamitas poſtea declarauit. Victus enim à Cyro,pyræque impoſitus,tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit, eiúſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus

quiſnam eſſet deorum, hominúmve, quem ille in extremo periculo ſolum inuocaret, rémque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberauit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Ouid. 4. de Ponto.

Di..inis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Herodot. lib. 1. Plutarch. in Solone.

Crois, Arabum vrbs. Steph.

Cromitis, regio in Peloponneſo ſupra Alpheum.

Cromma, Paphlagoniæ oppidum, Strab. lib. 12. Valerius Flaccus lib. 5.

Mox etiam Crommam, atque iugo pallente Cytoron.

Stephanus. Crommam (inquit) alii Amaſtrim, alii Amaſtridis regiunculam faciunt: Gentile, Cromites, Crommęus. Eſt & Peloponneſi vrbs quæ in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, à Crommo Lycaonis filio.

Crommyoneſus, inſula ante Smyrnam. Plin.

Crommyon, Cypri inſulæ promontorium. Strabo. Libyæ vrbs, Steph. Locus in Attica, Xenoph. iuxta Aſcalonem oppidum Steph.

Cromna, Peloponneſi vrbs. Steph. Theſſaliæ oppidum. Heſych.

Cromum, Arcadiæ oppidum Pauſan.

Cromyuſa, inſula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronea, promontorium Caſpio mari vicinum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ celebrabantur Romę 14. Calendas Ianuarias. ita dicta ἀπὸ τοῦ κρόνου hoc eſt, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poetę authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athena,

Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, mons Peloponneſi, Ptolem. Vrbs in Elide, Diodor. lib. 15. Siciliæ oppidum ab Amilcare captum, Polyæn.

Cronium, nonnullis mare concretum appellatur: teſte Plin lib. 4. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico poſuit, ſi interpreti eius credimus, quod Italiam alluat, & olim Saturnum volunt tenuiſſe.

Cronius vnus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros, vrbs Ægypti: ciuis Croites, & præfectura Croitis. Crois Arabum ciuitas. Steph.

Croſſa, vrbs iuxta Pontum: Gentile Croſſeus. Steph.

Croſſæa, Grçciæ regio. Herodot.

Crotalus fluuius Italiæ, in Magna Græcia cognomento (ſic) nauigabilis. Plin. lib. 3. cap. 10.

Crothchildes, Childerici Burgundiorum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis: qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatę fuerunt. Iure itaque dici viſum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimas etiam Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoræorum numerus. Strab. lib. 6 Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias. Steph. Crotonem vrbem eſſe ſcribit aliam Tuſcię metropolim, & montem qui Axium flumen effundit: κρότων etiam eſt animalculum canibus infeſtum, Latini Ricinum vocant.

Croton, Vmbriç eſt vrbs. Halicarn. lib. 1. quæ poſtea Cortonia vocata fuit, vt vertit Gelenius. Sed Cothornia habet codex grçcus à Roberto Stephano excuſu.. Cortona eſt Liuio.

Croton, tonis, nomen viri. Ouid. libro 15. Metamorph.

Inuenit Æſerei fatalia fluminis ora,

Nec procul hinc tumulum ſub quo ſacrata Crotonis

Oſſa tegebat humus, iuſſaque ibi mœnia terra

Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbem.

Crotopus, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul. Ouid. in Ibin.

Quique Crotopiadem diripuere Linum.

Crotus ſiue Croton, Euphemes Muſarum nutricis filius.

Crumerum Aſaum, Pannoniæ inferioris Antonino, Comorn inſula, vt Simlerus opinatur.

Crunos, fons eſt in Attica, vt etiam Latinæ.

Crunos, Thraciæ portus, Pomponius libro ſecundo Dionyſiopolis, inquit Plinius libro 4. capite vndecimo antè Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide Dionyſiopolis.

Cruſa, inſula Aſiæ adiacens, in ſinu Ceramico, Plin. lib. 5. c. 31. in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Cruſis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio, vnde Cruſis adiectiuum fœmin. gener. Stephan.

Cruſtumerium oppidum in Latio, Albanorum colonia, Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. libro 7. Æneidûm,

Cruſtumeros appellans

Ardea

Ardea, Cruſtumerique, & turrigera Antemna.

Cruſtuminum oppidum Thuſciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Cruſtumeni dicti, & Cruſtumina tribus, & cruſtumina pyra, & cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

Cruſtumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucan lib. 2.

In læuum cecidere latus velóxque Metaurus,
Cruſtumiúmque rapax & inuictus ſapis Iſauro.

Plin. lib. 3. cap. 15.

Cyra, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ inſulæ Creyorum, nempe Caryſis & Alina. Steph.

Cryaſſus, vrbs Cariæ, à Cryſſo Caretis filio. Stephano.

Crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.

Crynis, Bithyniæ fluuius Plin.

Cryon, Aſiæ minoris fluuius, in Hermum defluens. Plin.

Crypta Neapolitana, via manu facta eſt, ſub monte Pauſilippi, qua itur Cuma Neapolim. Mille paſſus in longitudinem protenditur, duodecim pedes lata, & totidem alta eſt, vti eam deſcribit Leander. *Grotta di Napoli* vulgò vocant.

Cryptus, Arabiæ fœlicis portus. Ptol.

Cryptus, Æginæ inſulæ portus. Pauſan.

Cryſſa, Troadis fluuius. Plin.

C T

Cteatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in catalogo nauium.

Ctemene, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem. Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.

Ctenos, Tauricæ Cherſoneſi portus. Strabo.

Cteſibus, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus: quod illi ex Philoſophia ſupereſſet, reſpondit ἀσυμβόλως δειπνεῖν, id eſt, ſine ſymbolo cœnare: nam cùm iocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Cæl. lib 27. c. 24.

Cteſias, Cteſiochi filius, medicus Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Memorem vocauit, & hiſtoriam Perſicam libris triginta conſcripſit. Suidas.

Cteſibochus, pictor nobilis, qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, dearúmque clamorem depinxit.

Cteſiphon Athenienſis, decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclara illa, atque omnium optima Oratione quæ, περὶ στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

Cteſiphon, Architectus, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod poſtea ab Heroſtrato incenſum fuit, & hac tantùm de cauſa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſiphon, locus Parthorum, Strabo li. 16. Prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine & re Cteſiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnem recipiat, ac venalia neceſſariáque artificia illis ſuppeditet. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe. Plin. lib. 6. ſcribit ca. 26. Gentile, Cteſiphontius.

Cteſippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quò impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tùm minimè liberali ingenio eſſet nuſquam adduci potuit, vt curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, vt erat futilis delirúſque, grauiſſimum, peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiũculis obtundere: atque illum monens, docénſque, importuniùs perurgere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria, Chabria: cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramento ſuſtineo. Plut. in vita Phoc.

Cteſius, Iupiter dictus eſt apud Athenienſes, in cuius dedicatione Ambroſia ferebantur, id eſt, omnis generis fruges cum oleo & larice. Cæl. lib. 28. c. 25.

Cthonia, inſula eadem quæ Creta. Steph.

Cthonophile, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Ctymene. Vide Ctemene.

Ctylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptolemæus.

Ctypanſa, caſtellum. Strab. lib. 8.

C V

Cuarius, fluuius, prope Coronæam, quem Alcæus Coralium vocat.

Cuba, dea apud antiquos quæ præerat cubantibus.

Cuba, inſula noui orbis Occidentalis.

Cuba, Indiæ intra Gangem. Ptol.

Cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur: vulgò *Ceux de Berry.* Plinius libro 4. cap. 19.

cubulterini, Italiæ populi. Plin.

cubus. Vide Cybus.

cucadina, Sarmatiæ Aſiaticæ oppidum. Ptol.

cucasbiri, Thraciȩ vrbs. Procop.

cucci, Pannoniæ inferioris vrbs, Anton.

cuculum, Strabo Morſorum in Italia vrbs. hodie ibi Scutula Caſtellum ponit Leander.

cucuium, Latinorum oppidum, in via Valeria, cuius meminit Strabo lib. 5.

cuculus Iupiter dictus eſt, quòd Iunonis deſiderio in hanc auem fuerit transformatus.

culcua, Colonia Numidiæ nouæ in Africa. Ptolem.

cuma vrb in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbiũ maxima, & ferè metropolis ceterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata eſt Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythrȩam appellarunt, quæ profecta in Italiam: multa de Romanis vaticinata eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poëta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Æolica Cuma, in Bœotiam migraſse dicit. Plut. de eo in Sympoſiis, multa, & Suid. Steph.

cumanus Apollo dictus eſt, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor diebus fleuiſse memorant, cùm aduerſus Achæos, regémque Ariſtonicum à Romanis pugnaretur.

cuma Æolica, ante Lesbum ſita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hȩc & Lesbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phyconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliæ. Item inſula prope Siciliam. Steph. huius incolæ Cumȩi dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt: olim enim vulgatum erat in tota Aſia prouerbium, Cumæos ſerò ſapere. Vide Eraſm.

cumæ, arum, ciuitas Campaniæ ad mare iuxta Puteolos, à Cumȩis Aſiæ populis, & Chalcidenſibus communiter condita. Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Huc vbi delatus Cumæam acceſſeris vrbem.

Eubœa, inquit, inſula eſt, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à ſocio Vlyſſis Baio illic ſepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi viſa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam cumas appellauerunt, ſiue ἀπὸ τῆς κύματος, hoc eſt, à prægnante, ſiue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hȩc ille. Strabo verò li. 5. Cumas appellatas mauult à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus eſt Hippocles, qui Megaſtheni Chalcidenſi in hac vrbe condenda ſeſe prȩbuit adiutorem: traditque ita conueniſse inter duos hoſce duces, vt ius quidem coloniȩ penes Chalcidenſes, nominis autem imponendi poteſtas penes Cumȩos eſſet.

Cumanus, Iudȩæ procurator, anno ſalutis 51.

Cumæ, ſic ferè Latinis, ſed Cyma Liuio, vt & Ptolem. Æolidis maritima vrbs eſt, quæ Fora noua Nigro, ſed Caſtri Sciphiano dicitur. Cume Straboni etiam Lariſſa vocatur, Amazonium quoque & Phriconitis. Stephano teſte, appellatur: eadem dicitur Ægyptia à Xenophonte.

cumelus poeta, floruit anno ab vrbe 410.

cumerum, Piceni promontorium eſt, Plinio: *Monte d'Ancona* hodie, Leandro teſte, aliquibus etiam *Monte Santo* dici ſcribit Non. Marcellus in ſua AEgiolia propter frequentes Eremitarum habitationes.

cumi, AEthiopiæ ſub AEgypto oppidum in Nili ripa. Plin.

cumillum Magnum, Italiæ vrbs, inter Parmam & Dertonam, Anton. hodie *Sigomel* iuxta Verſam fluuium, Simlero. Camillomagum coniunctim legit Sigonius.

cumȩus ager, Luſitaniȩ promontorium. Strabo libr. 3. caput hodie Sancti Vincentii nominant. Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit, vt facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur.

cunei, Hiſpaniæ populi, quorum vrbs ampla Cuniſtorgis dicitur. Appian.

cuneus, ſiue Sphen, Straboni regio eſt. Plini promontorium vocat: Mela agrum. Locus Hiſpaniæ Luſitaniæ eſt inter ſacrum promontorium & Anam fluuium. *El Faro* hodie dici, Cluſio videtur, cui in Algarbiæ regno eſt.

cuni, Gedroſiȩ oppidum. Ptol.

cunici, vrbs Balearidis maioris. Plin.

cuniculariȩ inſulȩ paruæ, Corſicæ inſulæ vicinæ, inter Corſicam & Sardiniam. Plin. lib. 3. cap. 6.

cunina dea, quam priſci coluerunt, quæ cunis infantium præſidere putabatur. Cælius Rhod. lib. 2.

cunion Charion, id eſt, Lȩtus portus. Sardiniæ inſulæ promontorium eſt Ptol. Cabo Ferrato Mar Nigro eſt.

cunipertus, Longobardorum rex, patri Grimoaldo in regno ſucceſſit, anno ab vrbe 1433.

cunuſitani, Sardiniæ populi. Prol.

cuphe, Lybiæ interioris vrbs. Plin.

Cupido, amoris deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terra: Simonides & Cicero ex Marte & Venere. Arceſilaus ex nocte & Aethere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cœlo: Seneca ex Venere & Vulcano.

no. Quidam ex ſola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æneid.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ouid.

Alma faue, dixi geminorum mater Amorum.

honeſtus, videlicet & turpis: illúmque ex Venere & Ioue patre natum volunt, hunc autem Erebi & Noctis filium eſſe: quod & ipſum refert Cicero lib. de Natura deorum. Fingitur à poetis armatus flammis, & duobus diuerſiſſimę naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandíque. Ouid. lib. 1. Metamorph. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Piceni ciuitas non procul ab Aſculo, Plin. lib. 3. c. 13.

Cupræ vel Cypræ, duæ ſunt vrbes apud Ptol. vtræque in Piceno ſiue in littore Apulo: alteram Maritimam, alteram Montanam cognominat. Maritimam putat Leander hodie occupare Gritto caſtellum. Montanam verò, Templum D. Virgini dicatum, quod Coreto dicitur. Hæc fortè erit Cupię, id eſt, Iunonis fanum, quod Strabo lib. 5. hoc loco deſcribit. Pintianus ex Cupra maritima duas facit apud Ptole. Cupram nempe, & maritimam. Huius maritimæ mentionem putat fieri apud Pompo. lib. 2. vbi cęteri legunt Senogallia maritima &c. quo iure, iudicent alii.

Cuqueni, vel Cocueni, Aquitaniæ Galliæ populi. Ptolem. Biernenſes vocantur à Villanouano.

Curaporina, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Curcum, Liburniæ oppidum. Ptol.

Curcura inſula in mari Adriatico, non longè à Melitine: aliàs dicitur Meiena.

Curena, Mediæ vrbs. Ptol.

Curenſes, populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati lib. 3. c. 12.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conuenerúntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, vt à duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romáque nomen retineret: ſed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro primo. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatióque ſeni Curibúſque ſeueris.

Fuit quondam vrbs illuſtris teſte Strabone caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Plinius Curenſes, κύρης Stephano eſt, hodie Turre dici ſcribit Leander.

Curetes, populi Cretę inſulę, qui & Corybantes & Dactyli Idæi appellati ſunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ montem, quem primùm inſedere, Idam appellarunt. Dicti κουρῆτες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc eſt, à tonſura. Anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Aut Curetas dictos ἀπὸ τῆς κουροτροφῆσαι, eò quòd Iouem aluiſſe dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque traieciſſe, tandémque conſediſſe trans Acheloum fluuium, ibíque cùm intonsa ſeruarent capita, Acarnanas vocari cœpiſſe. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metamorphoſ.

--Largóque ſatos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata, Cureus, Curiſſa, Curitis.

Curetes, id eſt, Sacerdotes Cybeles in Creta, Græcè κουρῆτες, Cabiros, Telchinas, Corybantes & Idæos Dactylos, ſunt qui eoſdem fuiſſe credant, inquit Strabo lib. 10. Idem eodem in loco tradit eorum quoſdam qui trans Acheloum habitabant, Acarnanas dictos fuiſſe.

Curia, Rhętię locus inter Mediolanum & Brigantiam, *Chur* hodie, Schudo.

Curia, vel Coria, Otedanorum vrbs, Albionis inſulæ. *Coredbrige*, Camdeno.

Curiandra, Bactrianæ oppidum. Ptol.

Curianum, Galliæ Aquitanicę promontorium. Ptolem.

Curias, Cypri promontorium, Ptol. oppidum, Plin.

Curica, vrbs inter Bætim fluuium & Emeritam. Anton.

Curicta, inſula Illyricæ obiacens Plinio & Ptolem. *Vega* fortè hodie dicitur, inquit Hermolaus Cerytica eſt Straboni.

Curictæ, populi Illyrici, conuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plin. dicit libro 3. c. 21.

Curifugia, nomen villæ Nicolai Perotti inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam: vbi eſt ſaluberrima cœli temperies.

Curionia ſacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.

Q. Curio pater, orator egregius ſed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæſarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingularis: ſexcenties enim H S debebat, vt Valerius de luxuria ſcribit. Is vt ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epiſt. ad Q. Tyronem, & 2. Epiſt. ad Curionem.

Curiones, Germanię populi. Ptol.

Curioſolitæ, populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, qui Armoricæ appellantur, proximi Andegauenſibus. Hos Coriſopitenſes eſſe pleriſque plā-

cet: quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Turonenſi Britanniæ-ducatu, regnóque Francorum ſita, *Cornouaille.*

Curitis, oppidum à terra eſt abſorptum. Plin. lib. 2 c. 19.

Curium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyrę filio, Gentile, Curicus, Curias fœm. & ipſa regio. Eſt etiam vrbs AEtoliæ. Steph.

Cúrius, Roman. ciuis exactiſſimæ fragilitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm in ſcamno ſedens, rapas in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitaréntque, vt eo vti vellet: reſpondit, *M.* Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri: & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Liuius. Idem etiam, Pyrrhum Epirotarum regem acie victum, Italia expulit, populóque viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibíque nihilo plus ſeruauit, dicens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Cæcilius. Reuerſus in concione ait: Tantum agrorum cepi, vt ſolitudo fuerit futura, niſi tantum hominum cepiſſem: tantum hominum porrò cepi, vt fame eſſent perituri, niſi tantum agri cepiſſent. Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Cúrius, Alexandriæ presbyter ſub Diocletiano, tantę doctrinę fama, vt Origenes iunior appellaretur. Hieron.

Curópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curta, Pannoniæ inferioris vrbs, hodie, *Ofen,* ad Danubium.

Curti, Aſiæ populi. Cedren.

Curtius prænomine *Marcus,* adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſúmque eſſet, non coituram labem, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum deieciſſet. Curtius acceptam à patria vitam, eidem impedire non dubitauit: conſcenſóque equo, ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur ſeruaſſe. Ariſtides apud Plutarch. in Parallel. Liu. libro ſexto.

Q. Curtius, nobilis hiſtoricus de rebus geſtis Alexandri *Magni* ſcripſit hiſtoriam.

Curtius, fons inſigni aquę ductu memorabilis, vt qui à quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tantę altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè diſtribueretur. Plin. lib. 36. cap. 15.

Cuſa, *Mauritanię* Tingitanæ fluuius. Ptol. *Omirabi* vel *Vmarabea* hodie.

Cuſco metropolis, & præcipua ciuitas in ea noui orbis parte, quæ meridiem magis reſpicit quam Hiſpani terram firmam appellant, & quæ Braſiliam Peruuiámque comprehendit. Hæc ciuitas, cum pulcherrimis Galliæ & Hiſpaniæ vrbibus, amplitudine, inuicta arcis munitione, & hominum potiſſimum nobilium frequentia, ædificiorum ſerie & diſpoſitione, ſitúſque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis: panno, plumbi, ſtannique fodinis abundant. Argenti apud eos vis magna argenti non item. Vide noui orbis deſcriptores.

Cuſculis, vrbs in Thracia. Procop.

Cuſi, i. durus. ſiue ſtupida, aut circumerarium filius Abdi filii Maloch. 1. Par. 6.

Cuſi, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cuſus, fluuius cuius meminit Tacit. lib. 2. Hunc Lazius Kheres vocat, Hungariæ fluuium aut Tranſſyluaniæ potius, vt Rhenanus ſcribit qui etiam dubitat num ſit melius Cruſus ſcribendum, apud Tacit.

Cuſuetani, Italiæ populi. Plin.

Cuteleros, inſula eſt circa Syrtim maiorem. Mela.

Cutha, regio Perſidis, à flumine Cutha, ſicuti Ioſephus lib. 9. c. 15. Anti. Iud. ſcriptum reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idem 11. c. 2 Antiq. in hunc modum ſcribit: Salmanaſar etenim tranſmigrans Iſraelitas, in eorum regione conſtituit Cuthęorum gentem, quæ prius in interiore parte Perſidis & Medię morabatur. 4. Reg. 17. Lat. combuſtio ſiue contuſio.

Cutilanæ, aquæ in Vadimonis lacu, in quibus eſt opaca ſylua, quæ nunquam diu ac nocte, eodem loco viſitur. Plinius libro ſecundo, capite 95.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt, in quo ſyluoſa inſula annatat, quę nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. lib. 2. cap. 95. & lib. 3. cap. 32.

Cutilium, Liuio lib. 6 Vmbrię eſt oppidum. Hodie *Contigliano* dici ſcribit Leander, (ſi bene Clutilium habet, Cutyiia Halicarnaſſeo eſt ad Cutilium lacum.

C Y

Cyalus, vrbs Lydiæ à Ioue condita: Gentile, Cyalius. Steph.

Cyamon, Cretę inſulę promontorium. Ptolem.

Cyamoſorus, Sicilię fluuius circa Centoripam vrbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ęgrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactauítque, ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandam peſtem, quapropter facinus laborabant. Plutar. in Parallel. Vide Cyanippus.

Cyane, Nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ

pinę aduerſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi Anapo miſtus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare. Ouid. 2. de Ponto.

Quáque ſuis Cyamen miſcet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciæ Plin. lib. 5. cap. vigeſimo ſeptimo.

Cyaneæ inſulæ, ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro modico ſpatio inter ſe diſtantes. Vnde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus libro 4. Argon. à quo modò Cyaneę, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyanee, Męandri Phrygii fluminis filia fuiſſe fertur quę è Mileto compreſſa Caunum & Byblida genuit. Ouid lib 9. Metam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfuſus eſt ebrietate, vt filię Cyanæ in tenebris, quamuis reluctanti, vitium intulerit. Filia verò, cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, ſi ab authore flagitii pœnas ſumerent: admirantibus omnibus, quodnam eſſet tantum ſcelus, quod etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari, conſcia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eóque primum mactato, ſibi quoque manus intulit. Plutarc. in Parallelis.

Cyanippus, vir natione Theſſalus, cùm frequentiſſimè venatum ire conſueuiſſet, noua eius ſponſa ob magnam viri in ſyluis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata, euntem Cyanippum pedetentim ſubſequuta eſt. Cúmque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum prę ſtolatur euentum. Ac ramis fortè commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, vt brutum animal, dilaniarunt. Id verò inſperatum adeo facinus cùm Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſciuit. Plut. in Paral.

Cyanus, fluuius eſt Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phaſim influit. Plinius libro 6. capit. 4.

Cyaraxes, alii Cyaxares, Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſię populos in prouincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites quum priùs omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis praelium fecit: quod cùm fieret, dies nox effecta & ... Halys flumen Aſiæ ... ſubiectus ...

Cyarda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege earum Bargaſi filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Arſionem in Ætolia, Cęlius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatem deſcribit Virg. in Moreto.

Cybaſſus, vrb. Carię, vt carbaſſus Steph.

Cybele, Cœli & Terræ filia & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Veſta, Magna mater, Dindymene & Berecinthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius ſacra primò creduntur inſtituta, quanquam Feſtus τοῦ κυβιστᾶν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, dictam mallt quod Græcis ſignificat, in caput ſaltare: quo genere ſaltationis Galli, deę huius ſacerdotes peculiariter in ſacris vtebantur.

Cybelea, vrbs Ioniæ, Herodianus Phœniciæ ciuitatem eſſe ſcribit. Eſt & cybella Phrygię: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur Stephano.

Cybélus, mons Phrygię.

Cybernęſia, feſta ſunt, Theſeo ex Creta redeunte inſtituta, Nauſithoi gubernatores honori, & proretæ Phęacis. Rhodig. libr. 18. cap. 17.

Cybioni, maioris Phrygiæ ſunt colles ex quibus Cayſter fluuius profluit, Plin. lib. 5. capite vigeſimonono.

Cybiotates, rex Ægypti. Cæl. lib. 16.

Cyziratici tauri, à Cybiris dicti. Sueton. in Gordiano.

Cybira, oppidum Lycaoniæ non procul à Meandro fluuio cuius incolæ Cybirates Cic. 6. in Verrem, Hoſce opinor Cibyrę quam in ſuſpicionem veniſſent ciuibus, fanum expilaſſe Apollinis.

Cybiſtra, Armenię minoris vrbs. Ptol.

Cybotus, mons altiſſimus, à terra deuoratus, vnà cum oppido Curite. Plin. lib. 2. cap. 91.

Cybraſa, Carię vrbs. Steph.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: inde Cybites, vel Cybete. Steph.

Cyceſium, Peloponneſi vrbs, circa Piſam Strabo.

Cychrêus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem ὄφι hoc eſt, ſerpens cognominatus. Hunc Eurilochus, cùm inſulam Salamina vaſtaret, expulit: ſuſcepit autem eum Ceres in Eleuſine, ſuúmque fecit ſacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquandiu Cychrea appellata eſt. Stephan.

Cycri, Thracię populi, apud quos aquas eſſe lethales & necantes ex Theopompo refert Pli. lib. 31 cap 2.

Cyclades, inſulę maris Ægei circa Delum in orbem ſitę: vnde & nomen acceperunt. Stra. lib. 10. Alii dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem ſitę ſint, ſed quòd longo ordine ... necеſſe ſit propter promon-

toria. Vnde & Virgil.3. Æneid.

-- Sparſáque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres. *In ſole del Archipelago* à Caſtaldo vocantur.

Cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſphori Thracici, *Golfo de Saltania* Gillius.

Cycli, quaſi circuli, loca erant Athenis, vbi mancipia væniebant, tractum nomen à circulari circunſiſtentia vendendorum. Cyclus enim rotundum ſignificat.

Cyclobôrus, fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori vxor.

Cyclôpes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, miniſtri autem Vulcani, Ioui ſua fulmina fabricantes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eúmque orbicularem media in fronte ſitum. Ex his tres potiſſimùm à poëtis celebrantur. Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Faſtorum Acmonidem vocat. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontéſque, Steropéſque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclopis donum, pro munere inutili, & Cyclopea vita, pro impia & iniuſta in prouerbium abierunt.

Cyclops Vide POLYPHEMVS.

Cyclopum ſcopuli tres ſunt prope Siciliam, auctore Plin. Clau. Aretius & Thomas Fazellus eos Faragioni appellant. videntur etiam Planctæ ab Apollonio dici.

Cycnitis, regio in qua Cycnus imperauit. Steph.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuerſus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, vt eius vlciſcendæ cauſa aduerſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequàm ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus, Fab. poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabili: ex quo Achilles Troiani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum iaculis appetiſſet, tandem re intellecta, humi eum proſtrauit, genibúſque collo innixus, animam eripuit: cúmque cadauer ſpoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnúmque in auem ſui nominis vidit commutatum. Ouid. duodecimo Metamorph.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in auem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. lib. 2. Metamorph.

Cicones Aſiæ populi in India Aquilonari. Plin.

Cyda, vir Cretenſis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cùm eſſet vir perditiſſimus. Cic. Philipp. 5.

Cydanum, oppidum Crenicæ, è regione Sabratæ. Plin. lib. .cap. 5.

Cydantide, vicus in Ægeide vel Ptolemaide tribu. Steph.

Cydarę, Carmanię fluuius, ad Septentrionem Indicámque, Plin. lib. 7. cap. 22.

Cydathenæum, vicus in Pandionyde tribu, patria Demochari comici. Steph.

Cyddeſes, Bithyniæ populi. Ptol.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit: quam tabulam CLXIIII. talentis Hortenſius orator mercatus eſt, eíque ædem in Tuſculano ſuo fecit, emicuit Olympiade CXIIII. Plin.

Cydippe, puella generis nobilitate & formæ præſtantia inſignis, cuius amore captus Acontius adoleſcens, cùm repulſam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par eſſet, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, verſibus hiſce inſcriptum,

Iuro tibi ſancta per myſtica ſacra Diana,
Me tibi venturam comitem, ſponſámque futurã.

Hoc itaque pomum cùm puella incauta ſuſtuliſſet, verſúſque in eo deſcriptos legiſſet, fidem ſuam amanti imprudens obſtrinxit. Quo factum eſt, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem inciderit morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immiſſum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianę numen grauiùs irritarent, puellam Acontio deſpondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.

Cydnus, Cilicię fluuius, non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt Iuſtin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam tacitis qui leniter vndis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem à candore, Syrorum lingua nomen ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprimè ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis, de cuius rei experientia Caſſii Parmenſis poetę ad M. Antonium epiſtola extitit, vt lib 13 adnotauit Plin. & Cęl. lib. 27.

Cydon, fluuius Peloponneſi. Strabo.

Cydon, Plinio, vrbs inſignis Cretę inſulę, cuius incolę Cydones dicuntur, & poma Cydonia. Virg. Æneid. 12.

Parthus, ſiue Cydon telum immedicabile torſit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Ænei.

Dum ſequeris Clitium infelix noua gaudia Cydõ.

Cydonia, inſula ante Lesbon. Plinius lib. 2 ca. 103. Cretę inſulę vrbs. Ptol.

Cydonia, Siciliæ vrbs. Steph. & Libię. Eidem.

Cydones, vrbs, Cydonię incolę.

Cydrę, vrbs, Byriatum (in Theſſalia, vt videtur) aliàs

aliàs Cydiæ. Strab. lib. 7. Steph.

Cydarra, ciuitas iuxta montes Phrygię. Steph. ex Herodoti lib. 7.

Cydrene, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alii ſcribunt. Steph.

Cygnus Vide Cignus.

Cylabare erat gymnaſium apud Argon. ex Stheneli filio ſic nuncupatum, vbi viſebatur Palladis ſimulacrum. Cæl. lib. 9 cap. 22.

Cylbiani montes, maioris Phrygię colles ſunt ex quibus cayſter fluuius profluit. Plin. lib. 5. cap. 28.

Cylandus, vrbs Cariæ. Steph.

Cylleno, filia, Atlantis mater Nictei. Bocat. libro decimo.

Cylices, populi inter Illyrios, apud quos cadmi, Harmoniæque monumentum conſpicitur. Athen.

Cyliſtarnus, fluuius apud Lycophrontem *Racanello* hodie nominari & in Cophano agro Calabriæ fluere, ſcribit G. Barrius.

Cyllabarus, Stheneli filius, cum quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuiſſe tradit.

Cyllarus, vnus ex centauris, qui amantem habuit Hylonomen centauram, ambo forma præſtantes eadem hora perierunt. Ouid. lib 12. Metamorph.

Cyllarus equus Pollucis. Virg. lib 3. Georg.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus.

Quem tamen locum explicans Seruius, cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetámque fratrem pro fratre poſuiſſe.

Cyllene, Elidis regionis in Peloponneſo vrbs & nauale. Ptol Thucyd Steph.

Cyllenę, mõs Arcadię, in quo Maia à Ioue cõpreſſa Mercurium peperit. Virg. lib. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Cyllenus, peculiare Mercurij cognomen, inde impoſitum, quod omnem rem ſermone, ſine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent, κυλλοὶ vocantur: ſiue quòd in cyllenia vir, aut certè cyllene Nympha fuerit educatus: ſiue quòd in cyllene Arcadię monte fuerit genitus, quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur lib. 8. Æneid. cuius verba citaui-mus paulò antè in dictione Cyllene. Lucanus lib. 1.

Motúque celer Cyllenius hæret.

Cylon, fuit Olympionices Atheniẽſis, affectatæ tyrannidis compertus: ſed ab Athenienſibus in arce obſeſſus, tandem ad Mineruę aram ſupplex confugit, vbi à Megacle Alcmeonide & collegis Archontibus interfectus eſt. Plin. Plut.

Cyme, vrbs Æolidis. Pomp. lib. 1. cymen nominauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum. cyme. Vide Cumæ.

Cymes, cumæa Sibylla. Silius lib. 13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore,
Poſtquam ſacrificium, &c.

Cymeum antrum, Sylius lib. 13.

Cymæo populi vox noſtra ſonabat antro.

Cymenes, Theſſaliæ oppidum. Liu.

Cyminus, Hetruriæ lacus ad ſex millia paſſuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti ſuppoſitus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius: aliquando Herculem ad hos populos veniſſe, & quum à ſingulis prouocaretur ad virium oſtentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe, quem cùm nemo illorum poſſet euellere, Herculem tandem erupiſſe, vt cyminum effecit lacum. Virgil. Æneid. 7.

Et Soractis habent arces, Flaminiáque arua.
Et Cymini cum monte lacum, lucóſque Capenos.

Cymodoce, ſiue cimodocẽe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta cymodoceam enumerat inter eas, quę ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt. Virg. lib. 10. Æneid.

Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea.

Cymodoce, Nympha, Oceani & Tethyos filia, lib. 4. Georg.

Cymottius, mons eſt, in cuius aſpice ſacellum erat Dianæ.

Cymothoe fons eſt Achaiæ, authore Plin.

Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Heſiodo in Theogon. ita dicta, quòd per fluctus diſcurrat. Virg. 1. Æneid.

Cymothoe ſimul & Triton adnexus acuto
Detrudunt naues ſcopulo.

Cynæthiom, Dionyſio libro Antiquit. ciuitas eſt in Arcadia ab Æneæ ſocio vita ibi functo, ſepultóque. Hinc cynęthenſes populi, quos tamen alii à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Steph. Strabo. Plut.

Cynætha, vrbs Thraciæ ſub Neriſo monte. Steph.

Cynęthus poeta illuſtris Chius patria, qui Siracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Æl. lib. 7.

Cynægirus, Athenienſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, qua amputata, ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam cum amiſiſſet nauem immodicus arripuit, morſúque retinuit furenti ſimilis, Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæſare.

Cynamolgi, Æthiopiæ populi monſtroſi. Solin. Plin. Strabo.

Cynapes fluuius, in Euxinum mare ſe exonerans. Ouid. de Ponto.

Cynara, Ægei maris inſula. Plin.

Cynaras, Aſſyriorum rex.

Cyndippe, ſi rectè ſcribitur apud Stephanum in comico, ex Poleade cerçaphum peperit,

Cyndon, fluuius in Helleſponto, & in Cherſoneſo Heſych.

Cyne, vrbs Libyæ: Gentile, Cynei, vel Cynij. Stephan.

Cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: vt qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium ſenatorum nomina edidicit, quorum conceſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutarc. in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſc. quæſt. I.

Cynegius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1141.

Cyneſij. Vide Cinticum.

Cynetæ, populi omnium ferè Europæ vltimi, verſus Occaſum. Herodot. Stephan. horum meminit in voce γλῆτες.

Cynethon, Lacedæmonius poëta, Telegoniam ſcripſit.

Cynethium, ciuitas in Arcadia ab Æneæ ſocio ibi vita functo ſepultóque. Hinc cynethenſes populi, quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Dionyſius lib I. Antiquitatum.

Cynethoſa, maris Ægæi inſula. Plin.

Cynetia, vrbs Argolica Steph.

Cynia, lacus eſt ad Oemadas pertinens: Melita lacu alio, longitudine & latitudine duplo maior qui mare ingreditur. Strabo lib. 10.

Cynici philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis qui primus nouum hoc philoſophiæ genus introduxit: ita dicti, ſiue à cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur, ſiue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur: aut (vt alij volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de cratere & Hipparchia tradit Laertius.

Cynips, ſiue cyniphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africę: inter duas Syrtes in colle Gratiarũ naſcẽs, teſte Herodot. & per Macas in mare Libycũ ſe exonerans. Iuxta hunc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde Cyniphij à poetis peculiari epitheto nuncupantur. Vir. lib. 3. Geor.

Nec minus interea barbas incanáque menta
Cyniphij tondent hirci.

Cynna, oppidulum prope Heracleam: ab vna Amazonum, vel à cynno fratre cæci: Gentile, Cynnæus. Steph.

Cynocephalæ montes Theſſaliæ. Steph. vrbs Locridis. Mela. Thebanorum caſtellum, Xenoph.

Cynocephali. Plin. lib. 7. cap. 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latratum pro voce edunt: vnguibúſque armata, venam, & aucupio veſcuntur, Gellius lib. 9. cap. 4.

Cynocephalus, deus apud Ægyptios, alio nomine Ambis dictus. Plutarch.

Cynonneſus: id eſt, canum inſula, Lybica eſt: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, canum ciuitas in Ægypto, cynonpolis. Steph. Gentile, Cynopolites, in qua Anubis colitur, & honor. & ſacer quidam cybus eſt canibus conſtitutus. Ab hac cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarii dicuntur. Perottus.

Cinos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros. Stephanus Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatem eſſe ſcribit: Gentile, Cynii, vt à Cyne, cynos fluuius, Plin. lib. 6. cap. 10.

Cynos, Theſſaliæ ciuitas Deucalionis ſedes, vbi Pyrrha eius vxor ſepulta fuit. Strabo libro nono.

Cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parua regio Thebarum Pindari patria Steph.

Cynoſarges, gymnaſium in Attica & vicus, ſic dictus à cane albo, qui ſacrificante Diomo (à quo tribu Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora: in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo. Vide Eraſ. in prouerb. Ad cynoſarces.

Cynoſſema, maris, locus Troadis, ad Helleſpontum Hecubæ ſepulchro nobilitatus. Latinè canis tumulum interpretari poſſumus. Fabulantur enim poetæ Hecubam cum in Græciam adduceretur captiua, poſt exitium patrię, ac ſuorum, ibi doloris impatientia in canem eſſe conuerſam, & deinde ſepultam. Ouid. libro 13. Metam.

Cynoſura, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & Vrſam minorem appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam vnam ex Iouis nutricibus, poſtea ab Ioue rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtr. poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur teſte eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior, à Græcis nautis. Ouid. de Triſtibus.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis Helicon Graia carina notet.

Cynoſura, Stephano promontorium Arcadiæ Cynoſuro Mercurij filio: Gentile, Cynoſureis, & Cynoſuris, fœm. gen. promontorium item Achaiæ Ptol. & Marathonis verſus Eubœam Heſych. & Arcadiæ oppidum Lactant.

Cynoſurci, tribus vna Megarenſium. Alexan. lib. Genia. cap. 17.

Cinthia Diana dicta, à Cyntho monte in Delo inſula, in quo nata cum Phœbo eſt: vnde & Apollo Cinthius, & à quo ipſa inſula Delos

Cynthia,

Cynthia, qui mons tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulę ambitum tegat. Vide CYNTHVS.

Cynthia, nomen formoſiſſimæ cuiuſdam fœminæ, cuius formam commendat Propertius.

Cynthia, locus Romę, vbi Cynthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam ſuam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit, quæ priùs Hoſtilia vocabatur.

Cynthus, mons in Delo inſula, tantæ altitudinis, vt totam inſulam dicatur inumbrare Virgil. lib. 2. Æneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperiſſe: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia paſſim à poetis appellantur. Idem lib. 3. Georgicorum,

--Et Troiæ Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ, Cynetes, & Cyneſii Steph.

Cydura, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Perſei: inde Cynurius, Cynuræus, & Cyris, fœm. gen. Steph.

Cynuræi, Arcadiæ populi. Pauſan.

Cynurus, Locrorum Epicnemediorum oppidum, ſiue vt quibuſdam placet, nauale, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 7. & Liu. lib. 8. decad. 3.

Cynus, Locridis emporium, & Opuntiorum nauale. Strabo. Ptolem. Plin.

Cynus, Arabiæ felicis fluuius, ad ſinum Perſicum, in latere Septentrionali.

Cyonesius, Nili fluuij eſt inſula non procul à maiori Delta, è regione oppidi quod Cynopolis dicitur Ptol. lib. 4. cap. 5.

Cyon, vrbs Cariæ, Canebium antè dicta. Gentile. Cytes. Steph.

Cypæra, Theſſaliæ vrbs. Ptolem.

Cypetha vrbs Libyæ Steph.

Cypariſſa, vrbs Achaiæ, & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plinius ſcribit lib. 4. Ad meridiem autem Cypariſſius ſinus, cum vrbe Cypariſſa.

Cypariſſæa, vrbs Triphiliæ, quæ vocabatur Eranna: inde Minerua Cypariſſea Stephan. Qui Cypariſſum quoque Phocidis vrbem, aliàs Eranum dictam commemorat.

Cypariſſi, Meſſeniæ regionis maritima vrbs, Ptol. vocatur. Stephan. hodie Arcadia dicitur apud Sophianum.

Cypariſſeis, vrbs Meſſeniæ: Gentile, Cypariſſentius, Homerus

Cypariſſium, Meſſeniæ, Peloponneſi regionis promontorium. Ptolem.

Cypariſſus, Telephi filius, puer formoſiſſimus, ex Cea inſula, ab Apolline in delitiis habitus: qui cùm ceruum manſuetum, ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientia contabuit, deíque amatoris miſeratione in cupreſſum arborem eſt commutatus. Ouid. lib. 10. Metamorph. Seruius tamen author eſt, Cypariſſum puerum a Syluano potius, quàm ab Apolline fuiſſe adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare lib. 1. Geor.

Et teneram ab radice feres Syluane cupreſſum.

Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius lib. 2. Stephanus Phocidis ciuitatem eſſe ſcribit, quæ poſtea Apollonia dicta ſit: & aliam in Parnaſſo iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata ſit, & à quibuſdam Apollonias, à Cypariſſo Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cyparyſſus, untis.

Cypaſis, vrbs circa Helleſpontum. Steph.

Cype, caſtellum Siciliæ, Gentile, Cypeus. Stephan.

Cyphanta, portus eſt in ſinu Argolico Achaiæ. Plinius. lib. 4. cap. 5. Item Laconicę in Peloponneſo vrbs. Ptol.

Cyphara, caſtellum imminens Dolopiæ in Theſſalia. Liu.

Cyphus vrbs Perrhębię, à Cypho Perrhæbi filio. Homer. Alia eſt Theſſalię. Ciues, Cyphæi. Eſt & fluuius Cyphus. Steph.

Cypra, Vide CYPRAE.

Cypriæ, tres ſteriles inſulæ ſunt Plinio, iuxta Cyprum.

Cyprianus, Carthaginenſis epiſcopus, martyrio affectus anno ſalutis 250.

Cyprium, Sabini bonum appellant, vnde Cyprius vicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi conſederunt: ſic enim à bono omine vocitandum cenſuere.

Cyprogenia. dicuntur quæ ſunt in Cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

Cyprus, inſula maris Mediterranei notiſſima in ſinu Iſſico inter Ciliciam, & Syriam fertilitatis tam eximiæ vt Macaria olim, hoc eſt Beata dicta ſit, Plinio tamen olim eſt, Acamantis, Ceraſtis, Aſpelia, Amathuſa. Macaria, Cryptus, & Colinia. Item Sphecia, vt Euſtathius docet ex Lycophrone Feſtus Pompeius ſcribit eam ab antiquis Æroſam, quòd in ea plurimum æris naſcatur, appellatam. Eadem Citicam etiam vocatam, ex Cyrillo notauit Hermolaus. Paphum à Ciuitate eiuſdem nominis nuncupatam tradit Honorius. Hebręis Chitim dici Zieglerus ſcribit: Chetima eſt apud Ioſephum lib. antiq. 1. cap. 7. hodie Cypri nomen adhuc retinet. Luxuriæ autem tantoperè dedita, vt ob id Veneri ſacra credita ſit. Hor. lib. 1. Carm.

Sic te Diua potens Cypri &c.

In ea Venus potiſſimùm colebatur: vnde & Cypria, Cypris, & Cyprigene dicta eſt: (cui Cyprię puellę ſuam ipſarum pudicitiam dicabant. Omnes Cypri aquæ ſunt optimæ & ſaluberrimę.) Quondam nomen erat regnorum

ſedes. Vrbes illius præclaræ, cythera, à qua Venus cytherea, Paphos, Palepaphos, & Salamis. Hæc inter maiores noſtri maris inſulas locum ſibi vendicat, cuius ſeptentrionales partes Ciliciæ oppoſitæ ſunt, ibíque continenti proxima eſt, orientales Iſſico ſinui, occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, auſtrales Ægyptum. Ambitus inſulæ eſt trium millium quadringentorum ac viginti ſtadiorum, ſeu 47. M. paſſuum in circuitu. 200. m. in longitudine, Bordonio teſte. Veneti eam iure hereditario diu poſſederunt, & per prætorem adminiſtrarunt. Sed ante aliquot annos in Turcarum poteſtatem redacta eſt, Venetis tota inſula expulſis. Huius metropolis, Nicoſia. Eſt & Famaguſta, vrbs nobiliſſima, & totius inſulæ emporium, portu & vectigalibus diues. A cypro deriuatur Cyprius a, um, Cypreus, & Cyprites, quanquam & Libyca cyprus eſt, cuius ſimiliter Gentile, cyprites. Steph. Idem hanc inſulam in carpathio mari ſitam ſcribit, à Cypro filia, cinyræ indito nomine, vel illic naſcente Cypro flore. Aſtynomus Cyprum nominatam vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id eſt, quòd occultaretur ſæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiam ceraſtios, & ceraſtias à multis promontoriis: & Amathuſia, & Meionis, & Sphecea, & Acamanthis, Steph. Tres paruę inſulę huic propinquæ Cypriæ nominantur. De Cypro, Strab. lib. 14.

Cypſella, oppidum Thraciæ. Plin. lib. 4. c. 11. Strab. lib. 7. Cypſelum nominat. Stephan. vrbs Thraciæ prope Hebrum fluuium. Item caſtellum in Arcadia à Mantinenſibus muris cinctum: Gentile, Cypſelinus, aut Cypſalenus.

Cypſella, Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs quondam. Sex. Anienus.

Cypſelus tyrannus apud corinthum, à ciſtula nomen accepit, quam Græci Cypſelon vocant, in qua delituit occultatus à matre, cùm ad mortem quæreretur. Cicer. in Tuſcul. quęſtionum lib. 5. & lib. De fato.

Cyptaſia, Galatiæ vrbs. Ptol. vulgò *Caroſa*.

Cyra, ſinus Perſici inſula. Steph. mons item Cyrenes in Africa. Trogus.

Cyræ, fons in Cyrenaica, Steph.

Cyraunis, inſula iuxta Gyzantes (ſic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba, vrbs Cretæ. Vide Hierapetra.

Cyrbæ, vrbs Pamphiliæ: Gentile, Cyrbæus. Stephan.

Cyrbaſa vrbs Cariæ. Steph.

Cyrbiana, Elymæorum prouincia eſt, quibus finitimi ſunt Sacapeni & Silaceni, parui ſanè principatus. Strabo lib. 16.

Cyre, pro Cerere, Cnidiis. Cæl.

Cyre inſula in mari Perſico: Inſularis, Cyræus Steph.

Cyrechata. Vide Cyropolis.

Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ monte eam rapuit. & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab ea poſtea dicta fuit Cyrenaica: vbi Ariſteum ex ea ſuſcepit. Virg. 4. Georg.

cyrene, ſiue Cyrenæ, arũ, inſigne Libyæ opipdum inter Syrtim maiorem & Marcotidem ſitum, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Tereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit, conditum & à Cyrene Penei amnis filia, quam Apollo amore eius raptus, in eam Libyę partem tranſtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.

Proximus in muros, & mœnia Cyrenarum. &c.

Ab hac Cyrene tota Libya Cyrenea dicta eſt. Eſt & Cyrenæ, nomen vrbis in Cypro inſula, quam Cyrus condidit, ex qua natum putant Simonem patrem Alex. cuius mentio fit in hiſtoria Euangelica.

cyrænus, qui natus eſt ex Cyrene: Cyrenenſis ſimiliter.

cyrenaica, regio Africæ eſt. Eam Strabo lib. vlt. à Thercis Græcis conditam ſcribit, qui ex Laconia profecti Theram inſulam priùs incoluerint: hinc in continente Cyrenen ędificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strab. indicat.

cyrenaici, philoſophi, ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutémque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quod efficiens eſſet voluptatis. Docet Diogenes Laertius lib. 2. in Ariſtippi vita.

cyres, eris, vrbs: Gentile, Cyreſius. Stephan.

cyrenius, totius Cyrię pręſes ab Auguſto Cæſare conſtitutus, per quem cenſum vniuerſámque deſcriptionem Cęſar fieri iuſſit Luc. cap. 2.

cyrillus, pręſul Dalmatiæ.

cyrillus, Alexandrinus præſul, edidit variarum hypotheſeon tractatus, commentaria in varios veteris & noui Teſtamenti libros. Homilias plurimas, quibus vtuntur Græci, prætera aduerſus Neſtorium Epiſtolas, quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Helipolis hęc ciuitas inſignis ad Libanum montem ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola contriuit. Cuius rei illic memores ſub Iuliano principe, viuo ventrem excuerunt, iecúrque inde exemptum deguſtauerunt. Suidas.

Cyrillus Hieroſolymitanus præſul, ſæpe pulſus ab Eccleſia, & receptus ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit. Sarraceni cum martyrio affecerunt: extant eius Catecheſes. Hieron.

Cyrinus, Romanus, cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab vrbe lapide. Volater.

Cyrini

Cyrini caſtra, Cappadociæ locus. Straboni.

Cyris, metropolis Sabinorum: Gentile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Steph. Vide CVRES & CVRIS.

Cyrizoborca, oppidum Indiæ. Plinius lib. 6. cap. 19.

Germaniæ, Thraciæ gentes Herodot.

Cyrnaba, Scythiæ fluuius, non procul à Chryſe ſinu. Plin. lib. 6. cap. 17.

Cyrnii, populi Corſicæ inſulæ, qui longiſſimo æuo vtuntur, propter mellis vſum, quod apud eos copioſum naſcitur.

Cyrnus, Herculis filius, à quo Corſica dicta eſt.

Cyrnus inſula in mari Liguſtico. Vide CORSICA. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cum antea Terapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa, næum. Virg. Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæus fugiant examina taxos.

Cyrnus etiam Corſis dicitur à Stephano. Therapne ab Ouidio, vt refert Villanouan. Maris Mediterranei inſula eſt Genuenſibus hodie patens. Cyrnum inſulam Iapygiæ verſus Boream habet etiam Stephan. Vide Cyrthus.

Cyropolis, ciuitas in Aſia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Perſidis. Ciues Cyropolitæ, & Cyrecathenſ. Steph.

Cyphis, rupes quædam Parnaſſi montis.

Cyrrha. Vide CIRRHA.

Cyrrhea, vrbs in Helicone iuxta Nyſam.

Cyrreſtica regio, à Cyrro dicta vbi Cyrreſtis dea colebatur quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. Vide CYRRVS.

Cyrra, oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrchæi campi ad Phocidem attinent.

Cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agreſtes, Arrian. in Periplo.

Cyrrhus, Mediæ fluuius. Ptolem. in Hircanum mare ſe exonerans. Ser vocatur Theueto.

Cyrrhus, Ptol. eſt Albaniæ regionis Aſiaticæ fluuius Corus olim vocatur Strab. teſte, Cirech Pineto eſt. Cori Caſtaldo Cur Nigro & Elcur Ramuſio. videtur eum Matth. Michouienſis Tirck appellare. Theuetus ſcribit eum ab incolis Ludi vocari. Plutarch. in vita Pompeii & Dion. eum Cyrnum, κύρνος appellat.

Cyrrhus Cyriſticæ regioni in Syria vrbs apud Ptolem. Cyrro Antonini eſſe ſcribit Simlerus, ſed ille Cabros apud Ptolem. legit, ex Latinis exemplaribus malè.

Cyrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro: cuius Cyrreſtes, licet Demenio Cerreſtis ſcribatur: & regio Cyrreſtica. Sunt etiam Cyrreſtæ Macedoniæ populi, non procul à Pella Alexandri patria, quorum meminit Plinius libro 4. cap. 10.

Cyrrhus, nomen duorum fluuiorum quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines intermuit, & per Albaniam labitur Oritur in monte Caucaſo: Alius eſt in Medis.

Cyrſilius, Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cicero lib. 3. de Officiis Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatueréntque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcenderent, libertatémque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longiùs à pelago.

Cyrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus. Steph.

Cyrteſii, Africæ propriè populi Ptol.

Cyrtones, vrbs Bœotiæ, Pauſa. Eſt etiam vrbs Italiæ. Gentile, Cyrtonimus. Steph.

Cyrtus, vrbs Ægypti, in mediterraneis: patria Dionyſii medici. Steph.

Cyrus, Cambyſis filius, Ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medorúmque rex, qui primus (vt Iuſtinus lib. 1. ſcripſit) deuicto Aſtyage vltimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubacta Aſia, totum Orientem in poteſtatem redegit. Dei ſeruus apud Eſaiam Prophetam vocatus. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eóſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta milia Perſarum cum ipſo rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis ſuperfuerit. Caput Cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satia te ſanguine, quem ſitiſti. Lucanus lib. 3.

Non cum Memniis deducens agmina regnis
Cyrus & effuſis numerato milite telis,
Deſcendit Xerxes.

Cyrus minor Artaxerxis frater: apud quem cùm falsò delatus eſſet ægréque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eundem ſuſcepit in quo cùm iam Græcorum opera penè victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenoph.

Cyrus, Pannopolita, fuit poeta, ob cuius ingenium nobile beneficio Theodoſii imperatoris ad epiſcopatum euectus eſt. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, Perſiæ fluuius Straboni, qui antea (eodem teſte) Agradatus dictus eſt, in ſinum Perſicum erumpens.

Cyrus fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriens, longéque per Hircanos & Iberos fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hircanum influit. Vide CYRVS.

Cyrus, Syriæ ciuitas à Iudæis extructa, in memoriam Cyri, qui eos ex captiuitate dimi-

ferat, Procop. Chalcidenſium item vrbs in Eubœa, Polyæn 3. Eſt & Mediæ fluuius. Ptolem.

Cyſa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cyſenis filia Diomedis Thraciæ regis, viuos homines diſſecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyſten Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

cyta, tæ, vrbs Colchidis Medeæ patria Steph. herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum Cytæus, a, um. Vnde virgo Cytæa appellatur Medea à Valerio Flacco libro 6. Item Cytæis, idis Propert. lib. 2.

Non hîc herba valet, non hîc nocturna Citais.

cytæum, Cretæ inſulæ vrbs. Ptolem. & Taurici Cherſoneſi, eidem.

cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

cyteorum. Ptol. Cotyorum. Plin. Cappadociæ oppidum. hodie *Ceeino*.

cyterium, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Cyteriores, vel Cyterinus, Steph.

cythêra, orum, inſula contra Cretam (vt ſcribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio diſtans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Æneid.

Et Paphos, Idaliúmque mihi ſunt alta Cythera.

eſt etiam Cythera Peloponneſi inſula, Ptol. in ſinu Laconico. Eadem olim Porphyri vt Plin. placet: & Porphyruſa vt Euſtathius vult, dicta fuit, Schotheram quoque vocatam dicit Bordonius in ſuo inſulari opere. Cerigo hodie ab eodem nominatur, cui fauent Sophian. & Fauolius.

cytherea, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris inſula impoſitum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Vir. 1. Æneid. *Parce metu Cytherea, manent immota tuorum Fata tibi.*

cytheriades, Muſæ dicuntur à ſaltu cui Cytheron nomen eſt. Vide cytheron: ſic enim ſcribendum.

Cytherius Philoxenus poeta. Celſus libro 3. cap. 25.

Cythêron mons Bœotiæ, non longè à Thebis Apollini & Muſis ſacer, à quo Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabant. Virg.

Nocturnúſque vocat clamore Cytheron.

cytheron, homo ſordidus, auarus, omniúmque maximè parcus, qui patrem pauperrimum cum neci dediſſet, ſeipſum de monte præcipitauit, fratrem Helicon, quòd patrem aleret, ſecum trahens: vnde montes hi, Cytheron & Helicon ſunt nomina ſortiti. Heſiodi interpr.

cytheris, ridis, nobiliſſima meretrix, liberta Volumnij cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus, poeta ſupra modum adamauit, eámque Lycoridem vocat: quo tamen ſpreto Antonium in Gallum ſecuta eſt. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum conſolans, commutato nomine, Lycorydem vocat. Seruius.

cytherus, Elidis fluuius, Heracleam alluens. Pauſan.

Cytherus, Atticæ vrbs, Strabo.

cytherus vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis, Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, inſula vna ex cycladibus, à cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dropis. Hinc cythnius, nia, nium, poſſeſſiuum Stephan. Iuxta Diapodem vnam cycladum ſitam ſcribit, & ipſam quoque ſic nominatam fuiſſe Pomponius lib. 2. & Ouid. 7. Metamorph.

Florentémque Syron, Cychnon planámque Seriphon

Cytinium, vna eſt ex tribus Noricis ciuitatibus: Gentile, cytiniates. Steph.

cytinos, cretæ vrbs Mediterranea. Plin.

cytis, inſula Arabiæ, vbi Topaſius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

cyrni, Pannonica gens. Ptolem.

Cytonium vrbs inter Myſiam & Lydiam. Stephan.

Cytorum, vrbs Paphlagoniæ ad pontum Euxinum. Ptolem. Caſtelle nunc locus vocatur, inquit Niger. Plinio mons eſt. Catullus Buxiferum cognominat.

cytórus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur, vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virgil lib. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea ſunt cytoriaca dicuntur: Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

Cytri, feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant. Suid.

Cyzicenus, Athenienſis philoſophus in mathematica & in cæteris ſcientiis excellentiſſimus.

Cyzicenus, gentile, eſt à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

Cyzicus, ſiue Cyzicum inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas & magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas dicta à Cyzico acie cæſa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius lib. tertio Argonaut. & Hermo. ſuper cap. 32. lib. 5. Plin.

DAæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum, Seruius in illud Virgilii Æneid.8.

Indomitiq; Daæ, & ponte indignatus Araxes.

Aliàs Dalæ dicũtur, St.

Dabanegoris, regio Arabię. Plin lib.6.c.28.

Dabæi. Vide Nuræ. Niſi legendum eſt Nabęi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Leuitis. Ioſ.19.& 21. Lat. verbum, ſiue res, aut apes, vel ſubiectio, aut Syriacè, ductrix.

Dabir, rex Eglon, Ioſue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis Ioſ.11.& 21. quæ & Cariath-ſepher dicitur, Ioſ.15. Iudic.1. & Cariath-ſenna. Ioſue 5. in quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Par.6. Eſt & altera in tribu Gad, Ioſ.13. Lat. Oratorium, ſiue verbum, &c. aut Syriacè, ductor.

Dabir, vrbs in tribu Iuda: Ioſue cap.15. & 21. priùs Cariathſepher dicta.

Diacharêni, dicti populi Arabiæ, à Nabaro Nabaræi. Steph.

Dachinabades, Indię regio, quę poſt Indi fluminis oſtia maximè in Auſtrum vergit. Arrian. in Periplo maris rubri. Indoſtã hodie videtur.

Daci, populi erant Tranſrhenani, Danubio fluuio & Anartibus, ſyluæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Noruegiæ proxima ceſſiſſe. Lucan. lib.2.

Dacia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septentrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occaſum autem Tibiſco fluuio, ab Iazigibus Metanaſtis: ad Meridiem verò & Ortũ vſque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Daui appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum nomina ſeruilia plurimùm abundabãt. Hinc factum eſt, vt in Comœdiis ſerui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt. Dacia hodie diuiſa eſt in Tranſyluaniam, Zypſerlandiam, Ratciam, Seruiam, Septem caſtra, & Bulgariam. Hinc gentile, Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomẽ trophæi loco vſurparunt Romanorum aliquot imperatores: victoria aliqua de Dacis reportata. Iuu. Sat.5.

--tum lance beata
Dacicus & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idei, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuiſſe ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo luſus genere excogitato, clypeolis æneis inter ſe concurſantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis compoſitione (qui inde Dactylus dictus eſt) Saturnum fefelliſſe, patríque crudelitati qui filios ſuos deuorare ſolebat puerũ eripuiſſe. Hi Phryges origine fuiſſe putantur, relictâque patria in Cretam veniſſe, montémque, in quo primo im conſederant, à Phrygii montis nomine Idam appellaſſe. Dactyli autem modulos crepitu ac tinnitu æris deprehenſos in verſificum ordinem tranſtuleſſe, vt ait Solin. In Creta quoque ferrum primum adinuenerunt Herodot lib.7. vide Corybantes.

Dactylis, ſculptoris inſignis nomen, cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi refert Plin. lib.36.c.3.

Dadai, ſunt montes Indię, olim Cliopedis regiæ propinqui.

Dadan, i. mamilla vel dilectio, aut patruus, vel iudicans, filius Regma, Gen.10. filius Iecſan Gen.25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas. vide Themiſſas.

Dadaſtana, Bithyniæ vrbs. Ptol.

Dades, Cypri promontorium Ptol.

Dadicæ, populi Scytharum, ex parte Aſiæ. Herodot. lib.4. Stephano populi Perſicæ, ex ſeptimo lib. Herodoti.

Dadocerta, Caſtellũ magnum Armenię. Ste.

Daduchus, maximus erat ſacerdos apud Athenienſes Herculis, Stephanophorus Palladis. Eteobutades à Bure propagati: ex qua familia tempore ſacerdotio præfuere. Vide Alexan. ab Alex. lib. Genial.2.c.8.

Dędalus, faber Athenienſis, Micionis filius, artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, vt qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum & lithocollam dicatur inueniſſe, primúſque omnium vela & antennas naui impoſuiſſe: vnde fortè fabula alarum Dædali. nam & Virg. Æn 3. *velorum* (inquit) *pandimus alas.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur adeò ſcitè vt ſpectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum conſtruxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in qua & ipſe vna cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus, eò quòd vaccam ligneam feciſſet, cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cùm terra maríque effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus cõficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis, ſibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus eſt, vbi Apollini templum erexit: Icarus verò cùm patris conſilium ſpernit, iuſtóque altiùs euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium eſt appellatum. Ouid lib.8. Metam. Lucian. in libro de Aſtrologia ſcribit Dędalum fuiſſe mathematicum, & filium Icarum docuiſſe aſtrologiam, ſed cum iuuenili ardore & perſcaſu doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte

Lyciæ, ſeu à Dędalo ibi ſepulto, cùm eum coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludem, in quam Dædalus commeabat, egreſſus momordiſſet. Plinius lib.5.c.27. Dædala etiam Rhodi ciuitas eſt, ſiue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptolem. Steph.

Dędalia, vrbs Italiæ à Dędalo condita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.

Dędalidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogorgon, Latinè dicitur Deus terrę (nã dæmon, deus, vt ait Lactantius, gorgon, terra) ſeu potiùs ſapientia terræ, cùm ſæpe dæmon ſciens, vel ſapiens exponatur. Vide Gorgon.

Dęmonum inſula, in Arabico ſinu apud Ptolemęum.

Dęta, Thyeſtis ſoror, cum qua congreſſus Thyeſtes Enorchum dęmonem ſuſtulit. Cęl.li.7.cap.13.

Dęmon, deus ſiue ſapiens. Aug.lib.9.de ciuit. Dei dęmones dicuntur, quoniam Gręcum vocabulum eſt, ob ſcientiam nominati: noſtrę religionis homines appellant ſpiritus in cęlo à Deo creatos, qui de cœlo deiecti partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati ſunt. Hinc Eudęmon & Cacodæmon, pro bono & malo dęmone. dęmon etiam animus humanus in corpore ſitus vocatur. Cęl.lib.2.

Dęmonium, idem quod dęmon.

Dęthalethę, gens Thraciæ. Steph.

Dętor, vir Troianus apud Homerum.

Dagalàiphus, Conſul cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Dagalaſſus, Armenię minoris vrbs. Anton.

Daganzachar (quod & ferreum) Miſianorum pręſidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum anno ab vrbe 1312.

Dagaſira, locus in Carmania, ad mare. Arria.

Dagobertus, Francorum rex, anno ſal.639.

Dagobertus, II. Francorum rex, ſub tutela Plectrudis. Pipini vxoris: & Theodoaldi præfecti Palatii, regnauit annis III. anno ſal.715.

Dagon, i. frumentum, vel piſcis, nomen idoli Philiſtinorum, Iudic.16.1. Mach.10.

Dagona, Armenię minoris oppidum. Ptolemæus.

Dagræ, Tyanitidis regionis in Cappadocia oppidum. Ptolem.

Dahippus, ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin.lib.34.c 8.

Dai, Perſarum populi, omnes paſtores. Herodot.lib.2.

Dalanda, Armenię minoris vrbs iuxta Euphratem. Ptol.

Dalaſarba, Thraciæ oppidum. Procop.

Dalàſis, Cilicię regio, Ptol.

Dalcariza vrbs Ponti. lib. Notit.

Daldis Libyę vrbs, Suidas.

Dale, oppidum in Tethrama regione, quam Myſi antiquitus tenuere. Plin.lib.5.c.30.

Dalion, fluuius prope Polyon, de quo Strabo lib.8. Duo quoque prope fluunt amnes, Palcion & Acheron Alpheum intrantes.

Daicles Meſſenius, vixit regnante Athenis Carope. Solinus cap.2.

Dalaia, i. pauper nomini, ſiue exhauſtio aut ramus Domini, vel macilentus, filius Eliocnai filii Naarię, 1.Paralipo.3. Filius Semeiæ, Ierem.36.

Dalila, i. paupertas, vel ſitula eius, aut ramus eius. ſiue exhauriens aut macilenta, nomen mulieris, quam amauit Sanſon, cuiuſque opera periit. Iudic.16.

Dalıſanda. Vide Laliſanda.

Dalluntum, Dalmatiæ oppidum. Anton.

Dalmana, in extima Dalmatiæ vrbs. Caſſiod.

Dalmanutha, id eſt, ſitula præparata, vel exhauſtio numerata, ſiue macies, vel ramus præparatus vel numeratus, nomen regionis Marc 1.

Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburnię verſus Occaſum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubiecti In ea Iadera ciuitas inſignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Ragusij dictum.

Dalmatium, vrbs Dalmatię inter Illyriam & Italiam.

Dalomena, Aſſyriæ regio. Strabo.

Dalyterni, Galliæ Narbonẽſis populi ad Rhodanum fluuium. Sex. Anienus.

Dama, Arabię fœlicis vicus Ptol.

Dama, fuit Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quę ingenium & doctrinam in ponendis paternis ſententiarum inuolucris exercuit. Cęl.lib.4.c.1.

Damęi, populi iuxta Ichthyophagos, Stephanus.

Damęthus, Carię rex. Vide Sirna.

Damania, Hedetanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Damaris, mulier quę ad prædicationem Pauli Chriſto credidit. Act.17.

Damaſcenę, Syrię pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clariſſima ciuitatum Pomp Mela lib.1.

Damaſcius Sigæus, hiſtoricus Herodoti tempore ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti ſunt, & de poetis & Sophiſtis, aliaque complura. Suidas.

Damaſcius, Stoicus philoſophus, Simplicii & Elamitę familiaris, qui ſub Iuſtiniano principe viguit. Scripſit Comment. in Platonem & alia quædam quę enumerantur à Suida.

Damaſcus, Syriæ vrbs antiquiſſima, palmularum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde Damaſcena vocantur. Lucan. lib.3.

Et fœlix (ſic fama) Ninos ventoſa Damaſcus.

Hanc veram Iouis vrbem, totiúſque Orientis oculum vocat Iulianus in Epiſtolis. Sic autem dicta

dicta eſt ab Aſco quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illuc cum Lycurgo in fluuium iniecit: vel quòd Damaſcus Mercurii & Helimedę Nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem ſui nominis condiderit: vel quòd Dionyſium ibi perſecutus ſit, & excoriauerit Dionyſium quendam, qui vineta ſecuri exciderat. Vel potiùs à voce Hebręa Dameſek quæ Latinis eſt, Similitudo incendii, aut oſculi, vel poculi, ſiue Sacci, aut ſimilis femori, vel tacitum oſculum aut poculum. Damaſci Adam, eiectis de Paradiſo, degit ibidem, Cain fratrem occidit: & Zacharias D. Ioannes B. pater, ſepultus. Barthem. libro primo, capite octauo, & Belonius lib.2.cap 92. Vocatur autem Damaſcenorum vrbs, tum regio. Steph.

Damaſcus, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ.15. Hebr. Dameſek.

Damaſias, Athenis annuum magiſtratum geſſit. Dionyſius lib.3.

Damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos ciues (qui partibus Syllanis fauerāt) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinę tribuni plebis truncum in ſublimi elatum per ora vulgi deferri iuſſit tandem à victore Sylla obtruncatus.

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temporibus Eutropii & Oroſij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos ſcripſit.

Damaſithymus, vnus è ducibus Xerxis Perſarum regis. Herod. lib.7.

Damaſus xxxv. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 368.

Damaſus II. Bauarus, pontifex 151. anno ſalutis 1048.

Damatris. Vide Damia.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plinius libro 34. c.8.

Damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damianus Epheſius, ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſequutus eſt, eloquentiæ quoque genus ſecundùm naturam imitatus. Philoſtratus in Sophiſtis.

D. Dammianus, frater D. Coſmi medici, & ipſe medicus.

Damium, ſacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. Ioſ.21.

Daminæ, Serica gens, & Damna apud eoſdem vrbs. Ptolem.

Damnanitani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Damnia, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

Damnij, Albionis inſulæ populi, verſus Boream. Ptolem.

Damocles, vnus ex aſſentatoribus Dionyſij Siciliæ tyranni. Cicero.

Damocrita, matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clariſſimi vxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias in Republ. partes fauebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæq; iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi vltor naſceretur: concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam ſacrorum cauſa conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignémque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in Para.

Damœtas, nomen paſtoris, de quo Virgilius in Bucol.

Dic mihi Damœta &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicer.) inter ſe fuerunt, vt cùm eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinauiſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, fas factus ſit alter ſiſtendi eius, vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum non eſſet ipſi: qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. lib.3. Offic. Valerius de Amic.

Damon, Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. lib.9. cap.3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetrię, poemata multa conſcripſit partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtratus in vita Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quē nutriuit Iulianus conſul ſub M. Antonio principe ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum, & quædam alia. Suidas.

Damophilus, Plaſtes & pictor, Plin li.35.c.12.

Damoſtratus, philoſophus, ſcripſit de piſcib. libros 20. Suid.

Damoxenus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Dampetia, Brutiorum vrbs, Liu. *Toranon*. G. Barrio.

Dampolis, Thraciæ caſtellum. Cedren.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Damyrias, Sicilię fluuius. Plut. in Timoleōte.

Dan, i. iudicans, ſiue iudicium, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala, ancilla Rachel, vxoris ſuæ, Gen.30.

Dan, ciuitas ſita in valle Bethrobol procul à Ptolemaide M. P. XIIII contra Boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Maſoleth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomē impoſitum: ante hæc Leſem appellata, Ioſue 19. & Lais, Iudic

8. ſiue Laiſa, Iſaiæ 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſrael ab Aquilone. 2. Reg. 3. Reg. Ezec. 2?. in qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandum erexit. 3. Reg. 12. Amos 8. Hieron in Hebr. traditionibus Paneas vocatũ putat, quæ aliàs Cæſaræa Philippi. Dan, præterea, eſt vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictũ eſt, quod nunc Paneas nuncupatur: alter verò fons eſt qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confederatis, Iordanis nomen accepit Comeſt. in cap 14. Geneſ.

Dana, Taprobanæ oppidum, Lunæ ſacrum, Ptol. frequens item vrbs in Cappadocia. Xenoph.

Danaba, Palmyrenæ vrbs. Ptol. Phœniciæ adſcribit lib Notit. vt alias plures.

Danabe Perſarum oppidum. Zoſim.

Danae, filia Acriſii regis Argiuorum, qui cũ oraculo monitus eſſet, fore vt à nepote occideretur, filiam minutiſſimæ incluſit turri, cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum ſe conuertit, & per tegulas in puellę gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vnà cum recèns nato nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici: futurum ratus, vt ventis vndiſque obruerentur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Daunię littus delata, à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio reperiſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectę Seriphi inſulę regi educandum tradidit: qui poſteà adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum conuertit. Vide ACRISIVS, & PERSEVS. Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum, *Incluſam Danaen turris ahenea, Robuſtæq; fores, & Vigilum canum Triſtes excubiæ munierant ſatis Nocturnis ab adulteris: Si non Acriſium virginis abditæ Cuſtodem pauidum Iupiter, & Venus Riſiſſent. fore enim tutum iter & patens Conuerſo in precium Deo. Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat Saxa potentius Ictu fulmineo.* Lepidum extat etiam epigramma Pauli Silentiarij,

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείης
  Ζεὺς διὰ δὺς Δανάας χαλκελάτης θαλάμοις,
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε χάλκεα νικᾷ
  Δώματα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ παιδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει,
  Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν, ὅδε φρένα μήτις ἐραστὴς
  Λισσέσθω Παφίαν ἀργύρεον παρέχων.

Id eſt,

Aureus in cæcas penetrauit denique rimas,
  Et Danaes duros Iuppiter in thalamos.
Fabula ſic inquit, me iudice: ferrea clauſtra
  Aurum perrumpit, duráque vincla domat.
Aurum omnes veſtes infregit & arguit artem
  Clauis, & inflexit torua ſupercilia.
Sic Danae deuicta fuit, non vllus amator
  Aurum cui fuerit, ſupplicet hic Veneri.

Danala, vnum ex tribus caſtellis Troginorum Strab. lib. 12.

Danaus, Ægypti frater Argiuorum rex, qui Stenelo rege expulſo Argos tenuit, ibíque quinquaginta annos regnauit. Ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quę ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ ſunt. Hę vna nocte viros ſuos, Ægypti filios interfecerunt, pręter vnam Hypemneſtram, quę Lynceum maritum ſeruauit. Ob quam impietatem tali ſupplicio apud inferos plectuntur, vt aſſiduè dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur. Vnde natum prouerb. Dolium Danaidum, in auaros quibus nihil eſt ſatis, aut in prodigos.

Danaus, vt Cecrops Ægyptius, vel Promethus vt ſuis locis notatum, literas Græcas reperiſſe dicitur.

Dandace, Tauricę Cherſoneſi vrbs. Ptolem.

Dandacena, Cappadocię oppidum. Anton.

Dandagula, Indię oppidum, inter Gangis & Indi oſtia Plin.

Dandagula oppidum. Plin. lib. 6. c. 20.

Dandarii, populi circa Caucaſum. Steph.

Dandaxina, Armenię minoris vrbs. Anton.

Danduti, Germaniæ populi Ptolem.

Dandon quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. lib. 7. c. 48.

Daneon, portus ad ſinum Arabicum, ex quo nauigabilem alueum perducere ad Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit. Seſoſtris rex cogitauit. Plin.

Dangalę, populi circa Arachoſiam Plin.

Dani populi Germanię, Daci dicti, Cimbri aut Holſacii. Vide DACIA.

Dania, Septentrionalis Oceani peninſula eſt, maritimę Saxonię lateri adhærens: quam olim Cimbri habitarũt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrumpere conãtes. Hanc Saxo grãmaticus ſic deſcripſit. Dania mediis pelagi fluctibus interciſa, paucas ſolidi continuique tractus partes habet, quas tanta vndarum interruptio pro varia freti reflexione obliquitate diſcriminat. Ex his IVTIA granditatis inchoamentique ratione Danici regni principium tenet, quæ ſicut propoſitione prior, ita ſitu porrectior, Theutoniæ finibus admouetur. A cuius complexu fluminis Eydori intermeatione diſcreta, cũ aliquanto altitudinis excremento, Septentrionẽ verſus in Norici freti littus excurrit. in hac ſinus, qui Lymicus appellatur, ita piſcibus frequens extitit, vt non minus alimentorum indigenis, quàm ager omnis exſoluere videatur. Huic etiã FRESIA minor adiacet, quę à Iutiæ prominentia ſubſidentium camporum

acgre-

ac gremii deuexioris inclinata receſſu maximos frugum prouentus beneficio Oceani inundantis aſſequitur. Cuius reflexionis vis, plus vtilitatis an periculi incolis afferat, ambiguum extat. Siquidem tempeſtatis magnitudine perruptis æſtuariis, quibus apud eos maritimi fluctus intercipi ſolent, tanta aruis vndarum moles incedere conſueuit, vt interdum non ſolùm agrorum culta, verùm etiam homines cum penatibus obruat. Poſt Iutiam, inſula ad Orientem verſus Fionia reperitur, quam à continenti anguſti admodum æquoris interiectus abrumpit. Hæc ſicut ab Occaſu Iutiam, ita ab Ortu Sialandiam proſpectat, conſpicua neceſſariarum rerum vbertate laudandam: quæ amœnitate cunctas regionis prouincias antecedens, medium Daniæ locum obtinere putatur, ab extimæ remotionis limite pari ſpaciorum intercapedine diſparata. Ab huius Ortiuo latere, occaſiuum Scaniæ media pelagi diſcindit interruptio, optimam prædæ magnitudinem quotannis piſcantium retibus adigere ſoliti, &c. Cæterùm Mallandia ac Blekingia ab integritate Scaniæ, ceu rami duplices ex vnius arboris ſtipite promeantes, Gothiæ, Noruegiæque longæ declinationis ſpaciis diuerſiſque receſſuum interſtitiis adnectuntur.

Danica ſylua, Albionis inſulæ nemus, Andresuualt Angliçè, Coad Andres Britannicè vulgò dici ſcribit Humf. Lhuyd. Quis auctorum veterum huius nemoris meminerit penitus ignorare nos fatemur.

Daniel, nomen Prophetæ, quem præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocauit Baltaſſar, Danielis 1. Filius autem ſecundus Dauid ex Abigail Carmelitide, 1. Para. 3. Lat. Iudicium Dei.

Daniel, ſacerdos in regem Francorum eſt electus, mutatóque nomine Childericus vocatus, regnauit annis iii. anno à condi a vrbe 1469.

Damna, i. iudicium, vel iudicans, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Dantes, poëta Florentinus, regum & principum amicitia clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 21. Cel. lib. 15.

Danthelerica, Thraciæ præfectura apud Ptol. Huius populos vocat Plin. Denſelatas, vt ſcribit Villanouanus.

Dantiſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus vulgò *Dantzick*.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus, aut Danubienſis. Steph. Vide Lanubium, ſic enim legendum videtur: quod erat Latii oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubii nomine immenſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili in pontum vaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. lib. 4. cap. 12. Hodie tamen compertum eſt, Danubium plano in loco naſci, in agri Furſtembergenſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danum, Angliæ oppidum, lib. Notit. & Anton. *Dancaſter* Camdeno.

Daona, Indiæ extra Gangem vrbs, & Daones populi. Steph.

Daonium, Thraciæ oppidum maritimum. Nicetas.

Daorizi, Liburniæ populi, in conuentu Naronæ coloniæ. Plin. lib. 3. c. 22.

Dapha, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptolem.

Daphiſſa, Phthiotidis mons. Plin.

Daphitas, grammaticus quidam fuit, qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphca, vel Hebr. daphca, i. pulſatio, ſiue impulſio, nomen loci, in quem venerunt filii Iſrael à deſerto Sin, Num. 33.

Daphne, Penei, ſiue, vt alii habent, Ladonis fluuii filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem eſt commutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Daphne, laurum ſignificat: ac fingitur filia Penei fluminis, eò quòd ripæ eius abundant laurorum: amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum vſum: eſtque ſpectatiſſima (vt ſcribit Plinius) apud Delphos, vbi Apollo colebatur. Ipſius verò Daphnes in arborem ſemper virentem mutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſeruantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes, Vide Epidaphne.

Daphnidis, inſula apud Troglodytas. Plin. lib. 6. cap. 29.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurii filius Bucolici carminis inuentor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violaſſet, vtroque lumine orbaretur. Cuius ſponſionis immemor Daphnis, cùm nouis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt.

Daphnis & Idæus, filii Paridis ex Oenone Nympha Idæa, ſeu Pegaſea.

Daphnis Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea regio fuit. Alia etiam prope Peluſium, à copia laurorum illic naſcentium: & ſuburbanum in ora Ponti ad ſiniſtram, quod Sergium vocant: & in ipſis Ponti faucibus ad dextram nauigantibus portus. Steph.

Daphnis ad oſtium Nili Peluſiacum, tradit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus. fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnuſi populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum. Eſt & Ægypti vicus. Steph.

Dapſa, genus erat ſacrificii, quod fiebat hyeme ſæuiente.

Dapſolibyes, populi. Steph.

Dara, filius Zaræ, filii Iudæ. 1. Par. 2.

Dara, ciuitas ab Arſace condita. Iuſt. lib. quadrageſimo primo.

Dara, Carmaniæ fluuius. Ptol.

Daraba, ciuitas eſt Indiæ, non procul à Sabæis Strab. lib. 16.

Daradus, fluuius Libyæ, Ptol hodie *Darat*.

Daræ, munitiſſimum caſtellum Anaſtaſii ciuitatis, cuius ciues Dareni: aliàs Darrhæ.

Darandus. Vide Tarantus.

Daraniſſæ, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Darapſa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. generationis, vel habitationis poſſeſſio, vel emptio: aut Syriacè Draco.

Dardæ, Indici populi, qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ, Steph. Europę regio, quæ hodie Boſſina, Illyriæ pars. Seruia & Raſcia Cuſpiniano & Sophiano.

Dardania, oppidum Troadis Plin.

Dardanum, promontorium Indiæ. Strabo.

Dardanus, Apuliæ vrbs. Lycophron.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iaſium fratrem interemiſſet, inde fugiens in Samothraciam primùm, deinde in Aſiam venit, locáque tenuit Helleſponto proxima, vrbémque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam poſtea Tros Erichthonii filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg lib 3. Æneid.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, i. magicæ. Colum.

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarii, qui omnia præemunt, vt deinde cariùs vendant, dicti à Dardano quodam contaminatiſſimo & profligatiſſimo mago, à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modò probatum eſt. Hic libros de magia ſcripſit, quos in ſepulchris fertur conſtituiſſe: eos Democritus editis commentariis illuſtrauit, diſciplinámque ex illis reconditam accepit.

Dardanium, genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 3. cap. 3. Cuius ſceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & vitri, quod è Dardanis venit, itáque & Dardanium vocabatur.

Dardarii, gens apud Mæotidem paludē. Plut.

Dardi, Apuliæ aumæ populi, à Diomede ibidem deleti. Plin.

Daremæ, Troglodytica gens in Æthiopia. Pli.

Daſius, medici nomen, cuius meminit Mart. lib. 6.

Oſtendunt digitum ſed impudicum,
Alconi, Daſioque, Simmiathóque.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellum Troianum Græcè, in quo ipſe militauit, vt ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio cum Antenoris factione remanſit, vt ſcribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit, dicauítque Saluſtio. Virg lib. 5. Æneid. Daretis alterius meminit.

Dares, apud Virg. eſt pugil ignauus quidem, ſed tamen oſtentator maximus. Æneid. 5.

Daretis, regio in Macedonia. Polyb. & in Media. Ptolem.

Dardigus, Bactrianæ fluuius Ptol.

Darmeſius, fluuius Meduallorum, ſeſe per confragoſa loca in Rhodanum pręcipitans.

Dana, ciuitas Meſopotamiæ fuit 98. ſtadiis à Niſibi diſtans, vt ſcribit Procopius lib. 1. de bello Perſico, qui eam tradit, ab Anaſtaſio in p. inexpugnabilem conſtructam, & de ſuo nomine Anaſtapam dictam. Græcum exemplar *Δάρας* habere dicit Adamæus.

Daridæus, nomen regis Perſarum, tempore Tiberii, Caii & Claudii Imperatorum, vt ſcribit Philoſtratus in vita Apollonii Tyanęi.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs. Ptolemęo: *Vannes* Canali & Villanouano eſt.

Dariſtare, vrbs Perſica. Steph.

Darita, populi Perſię Herodot. Steph.

Darium, Phrygiæ oppidum Steph.

Darius, Satrapes inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambiſæ à nobilibus aliquot Perſis adiutus, occiſo Pſeudoſmerdi Perſarum regnum, è Magorum manibus vindicauit: equique ſui hinnitu rex declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet Xercem filium regni ſucceſſorem reliquit, Herodotus lib. 4.

Darius, vltimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt: ab eóque quamuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum ſe fuga victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt & trucidatus. Claudianus in epiſt. ad Adrianum is templum Hieroſolymitanum Iudęis edicto reſtaurari permiſit ſumptibus propriis. Eſd. lib. 1. cap. 6.

Darmaſcus, videtur eadem ciuitas quę Damaſcus 1. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darna,

Darna, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Darnij, Hiberniæ populi. Ptolem.

Daroacana, Paropamiſi vrbs. Ptol.

Daron, oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pſammeticum fugerunt. Plin. lib. 6. cap. 30.

Darrhæ, populi iuxta rubrum mare. Stephanus.

Darſania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres veſtem contexunt. Steph.

Darſii, populi Thraciæ. Steph.

Daruentius, fluuius per confragoſa loca, ſeſe in Rhodanum præcipitans. Strab. lib. 4.

Dauernum. Ptol. Britanniæ Inſulæ portus, vnde in Galliam traiicitur.

Darus, aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius. Ptolem. id eſt, Vngariæ, vulgo *Mora.*]

Daſæ, vide Daab.

Daſcon, Siciliæ regio. Steph.

Daſcyleum vt Ptol. & Strab. Daſcylos, vt Plin. Ponti & Bithyniæ vrbs eſt ad Propontidem, hodie Diaſquillo, vt Villan. ſiue Diaſchilo, vt Nig. ſcribit, nomen habet. Idem Ptolem. iiſdem longitudinis & latitudinis numeris.

Daſcylium, vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ à Daſcylo filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ μέγα nominatur: vtpote maior aliis. Quarta, circa Bithyniam, Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis, ſiue Daſcylia palus Steph.

Daſcylos, Bithyniæ oppidum. Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolem. & Strabo Daſcylium nominant, iuxta lacum Daſcyliticum, hodie *Diaſquillo.*

Daſcæ, Arcadiæ vrbs. Steph.

Daſibari Indiæ inferioris fluuius à Corn. Balbo ſubactus. Plinius.

Daſis, vnus è ducibus Darii, qui bello apud Marathonem victus eſt. Herod. lib. 6.

Daſſaretæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos Plinius ſcribit. de his Mela libro 2.

Daſſaritas, populos habet Steph. in Illyrico, quos quoque Daſſarenos & Daſſaritios vocari ait. ſunt Ptol. & Plinio, Daſſaretæ per e, in penultima, ſed in Macedonia ab eiſdem locantur.

Daſſarites, lacus qui Lychnedus nominatur, inquit Niceph. Caliſt. qui eum in Illyrico videtur ponere: is dicit Drinum fluuium inde euolui. Liguiſtus Sequeſtro eſt, & puto Lychnidum vrbem Ptolemæi eſſe, eodémque eum hodie *Lago de Lochrida* dici.

Daſtylus, Gygis regis pater. Herodot. libro hiſtor. 1.

Daſtracus, mons Armeniæ minoris, ad quem Pompeius caſtra Mithridatis obſidione concluſit. Oroſ. lib. 6. cap. 4.

Data, Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

Dathan, i. ritus aut lux, filius Eliab. Numer. 1. Deut. 11. qui quum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, excitaſſétque populum, vt huic ſacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt ſcribitur Num. cap. 16.) terra dirupta eſt ſub pedibus, à qua viuus abſorptus eſt.

Dathema, nomen vrbis, 1. Mach. 5.

Datichæ, Indiæ intra Gangem gens. Ptol.

Datii, Galliæ Aquitanicæ populi. Ptol.

Datis, erat quiſpiam Perſarum Satrapes, excellens in rei bellicæ gloria: qui hoc ſemper habebat in ore, ἥδομαι ϗ ἀφραίνομαι, ϗ χαίρομαι, id eſt, delector, gaudeo, lætor, vnde natum prouerb. Datis cantilena.

Datinorum nauale, Antiſara eſt. Steph.

Caſtylus fuit Gygis regis pater. Herodot. lib. 1. hiſtor.

Dattha, Mediæ oppidum. Ptol.

Datus, Thraciæ vrbs, quæ aurifodinas habet. Suidas.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athenienſis qui ad ſummos honores euectus eſt: vnde natum prouerbium, Datyli dies.

Dauares, Mauritaniæ populi, Amm.

Dauchis, Æthiopiæ interioris mons. Ptol.

Dauchitæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Dauciones Scandiæ inſulæ populi. Ptol.

Daudiania, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Daue, vrbs Arabiæ, Steph. Gentilia, Dauæus. Dauenus, Dauites.

Dauelli, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Dauid, filius Iſai, rex Iudææ potentiſſimus, idémq. Propheta, 1. Reg. 17. 1. Par. 2. Lat. dilectus.

Dauid, Scotiæ rex, anno ſalutis 1132.

Daulis, Nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Steph.

Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim ſub ditione Therei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouid. Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerit conuerſa:

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Daulide nec nidificant nec habitant in tota circum regione hirundines. Pauſ.

Daulotes, fons Arabiæ fœlicis Plin.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero victi. Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plin. li. 1. cap. 11.

Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia, Apuliæ ſylua, à Daunio patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Eſt & Daunium, murus Thraciæ. Steph.

Daunus, filius Pilumni & Danaes, & auus Turni qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.

Daunus (prioris filius) ex Venilia ſorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnum ſuſcepit. Virg. lib. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum, Ode 33.

Et qua pauper aqua Daunus agreſtium
Regnator populorum, &c.

Daunotichiæ, Sceptij. Steph.

Daurifer, ſiue Daurifes. Herod. circa finem li. 6. vnus ex Darij ducibus fortiſſimus, qui ex inſidiis à Cariis cæſus eſt.

Dauſara, vrbs circa Edeſſam. Steph.

Dauſdaua, Myſię inferioris oppidum. Ptol.

Daurona, Pannoniæ vrbs. Anton.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Setica vrbs. Ptolem.

D E

Dea Vocontiorum, Galliæ Narbonenſis locus. Anton.

Deabolis, Macedoniæ caſtellum. Cedren.

Deabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias. Beroſ. hic aliàs Gerion dictus eſt.

Deba, Comagenæ in Syria vrbs, apud Ptolemæum. In Meſopotamia quoque. Eidem.

Debæ, Arabiæ fœlicis populi, apud quos fluuius aureæ arenæ. Diodor.

Debbaſſeth, i. melliſſua, aut infamiam apponens, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19.

Debelaim, i. maſſæ ficuum ſiccarum, aut caricæ, nomen viri, Oſeę 1.

Debera, nomen loci. Ioſ. 15. idem quod Dabir ſignificat.

Deblata, idem ſignificat quod Debelaim, ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Ierem. 48. Eadem videtur quæ & Helimon-deblothaim.

Deboma, Eordetarum vrbs in Macedonia Ptolemæus.

Debora, idem quod Debera & Dabir ſignificat, nutrix Rebeccæ. Gen. 35. Vxor item Lapidoth Prophetæ, quę populo Iudæorum aliquot annos præfuit. Iudic. 4.

Deborus, Macedoniæ in Pęonia regione vrbs. Ptolem.

Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem, id permittente Archelao, plagis multis percuſſus eſt: quod indignè ferens, in Archelaum graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſſima. Cælius libro 24. cap. 10.

Decantæ, Albionis inſulæ gens. Ptol.

Decapolis, ſiue decapolitana regio Syriæ, Iudeæ propinqua, ſic dicta à numero oppidorum. Plin. lib. 5. cap. 18. Hanc n. alii Cæſaream eſſe dixerunt.

Decaſtidium, Antonino, Calabriæ vrbs, quæ hodie *Anna* vocatur teſte G. Barrio.

Decatara, Dalmatiæ vrbs. Cedren.

Deceates, Ligurum populi Clariſſimos Ligurum fuiſſe Salios, Deceates & Oxybios, ſatis ex Strab. Plin. & Floro conſtat.

Decelia, vna ex duodecim vrbibus, quas Cecrops digeſſit. Strabo.

Decelia, pars tribus Hippothoontidis, ſic dicta à quodam, qui Dioſcuris dux fuit Aphidras. Steph.

Decempagi, Anton. Germanię vrbs inter Argentoratum & Diuedurum. Hodie *Dieuſe* in Lotharingia, Simlero.

Decentij, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.

Decentius, Cæſar à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

Decetia, Galliæ Lugdunenſis oppidum, Anton. Cæſar lib. 7. Quibuſdam *Deſiſe*.

Deciana, Endigetorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

Deciani, Calabrię populi. Plin.

Decianus, viri proprium, ex Emerita Hiſpanię oppido.

Deciatium, regio in Gallia Narbonenſi. Plin.

Decij, ara appellatus eſt locus paludinoſus Mœſię prope Arbitrum vrbem, vbi Decij Impp. ſe deuouêre, vt ſcribit ex Iornande Pompon. Lętus in vitis eorum. Hunc locum videtur Caſſiodorus lib. 2. variarum Decennonias paludes & ſtagna vocare.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

Decij Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius ſalute ſe diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetruſco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. dicti Decij à decem, vt Quintius à quinque.

Decius, Conſul cum Longino, anno ab vrbe 1239.

Decius conſul ſolus, anno ab vrbe milleſimo duceteſimo octuageſimo.

Decius Auſonius Gallus, Conſul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.

Decius Brutus Iulianus, Conſul cum M. Æmilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus, magiſter equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 345.

D. Iunius Brutus, Conſul cum P. Scipione Naſica Serapione, anno ab vrbe 616. Luſitaniam perdomuit.

D. Iunius Brutus Scęua, Conſul cum L. Furio Camillo anno ab vrbe 410.

D. Iunius Brutus Sæua, Conſul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 448.

D. Iunius Pera Conſul cum M. Fabio Pictore anno ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus Conſul cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Auſonius Gallus, poeta qui Gratianum Cæſarem literis & diſciplinis erudiit, cuius beneficio ad conſularem dignitatem eſt euectus. P. Crinitus.

Decia, i. comminutio eius, vel Syriacè, palma arbor, filius Iectan. Gen. 10.

Decoontes, Herculis filius fuit ex Megara Creontis Thebanorum tyranni filia. Homer. in Odyſſ.

Deculani, populi in ſecunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.

Decuma Hiſpaniæ oppidum, conuentu Cordubenſi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Decumani, Galliæ populi, in quibus Martius Narbo. Plin. Mela.

Decumates, agri in Germania ſunt Tacito, vbi hodie Vvirtẽbergenſis Ducatus eſt, Vvillichio teſte. Iidem Caritini ſunt Ptolemęo, vt Melanchthon, & Peucerus exiſtimant. Quidam agros eſſe cenſent, qui decimas ſoluunt.

Decimi, Liburnię populi, qui in Salonam coloniam iura petierunt. Plin. lib. 3. cap. 22.

Decumi, Dalmatię populi. Plin.

Dedan, vrbis nomen. Ierem. 25. idem, ſignificat quod Dadan.

Dedanim, filii Dedan. Iſa. 21.

Dedmaſa, vrbs Cariæ. Steph.

Decra Campus Suſianæ regionis Ptolem.

Dees Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Degia, Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

Deianira, filia Oenei, Ætoliæ regis primùm Acheloo, mox Herculi deſponſata. Qua de cauſa exorto inter riuales diſſidio Achelous ſingulari certamine ſuperatus, Herculi concedere eſt coactus. Porrò cùm Hercules tranſiturus eſſet Euenum, Ætoliæ fluuium qui tum temporis maximè excreuerat, Neſſus Centaurus ſeipſum vltrò obtulit ad tranſuehendam Deianiram: quam cùm illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cùm Neſſus, qui in altera remanſerat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagitta hydræ ſanguine infecta Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, vt hoſtem vlciſceretur: Deianiræ veſtem proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hac maritus indueretur, ipſam ab aliarum mulierum amore auocatum iri. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audiſſet maritum ſuum in Eubœa amore Iolis Euryti filię detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichę famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cùm ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, vt in furorem verſus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Hercules arcu & ſagittis Philoctetæ commiſſis, ſe in ardentem pyram in Oeta monte conſtructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua ſe interfecit, ex cuius ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphęa, & Heracleon dicitur. Ouid. libro nono Metamorph.

Deicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyſſea.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri inſulę, quam Achilles: cùm inter regis huius filios ſub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Syria nec viduo Deidamia viro.

Deióces, alii Diocles. v. Medorum rex, regnauit annis LIV. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti ex Appollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9 Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta exiſtimatur.

Deiopeia, ſiue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis: quam illa apud Virg. 1. Æneid. Æolo vxorem pollicetur.

Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeiam
Connubio iungam ſtabili, propriámque dicabo.

Deiótates, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 690.

Deiótarus, Galatię rex à Senatu, iuuante Pompeio, factus in bello ciuili, eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædianus.

Deiotarus alter Adramytenus, ludi literarij magiſter, apud Gargara Troadis Steph.

Deiphobæ, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. libro ſexto Æneid.

-- *Phœbi Triuiæque ſacerdos,*
Deiphobe Glauci.

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam ducit vxorem, cuius tamen dolo & proditione interfectus eſt à Gręcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit. Virg. lib. 6.

Deiphyle, Adraſti filia, Tydei vxor, ex quo Diomedem ſuſcepit, qui in bello Troiano in virtute primus, poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur. Hygin. in fabula 69. & Diodor, lib. 5. cap. 6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidiſſimus. Hom. lib. 5. Iliad.

Depites, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Hom.

Depinias, Theſſaliæ vicus, apud Lariſſam. Stephanus.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Hom. lib 8. Iliad.

Deirades, tribus Leontidis vicus. Steph.

Deire, Athenienſium vrbs. Steph. item promontorium & vrbs Æthiopiæ.

Deitania Hiſpaniæ citerioris regio circa Carthaginem nouam. Plin.

Dela, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Delthama Hiſpaniæ citerioris regio. Plin. lib. 3. cap. 3.

Deldon, Myſorum ac Baſternarum rex fuit, quos quum M. Craſſus præliis frequentibus edomuiſſet, illorum tandem regem Deldona, ſua manu interemiſſe fertur. Dion. in hiſtor. & Cæl. Rhodig lib. 18 cap. 23.

Delas & Tygris minor fluuii, Apameam Meſenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea. Vide Derbe.

Delbicæ. Vide Derbies.

Delbon, rex Thraciæ, quem M. Craſſus Auguſti auſpiciis debellauit.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Deleſſa, maris Ægæi inſula Anton.

Delgouitia Angliæ vrbs. Anton. *Godmundham* in ditione Eboracenſi, Camdeno.

Delia, vrbs Cariæ Steph.

Delioli, horti, ſunt prope Neapolim, Pozzo Reale dicti, Fabricio in ſuis itinerariis.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, Step. & templum Apollinis. Strab.

Delius, qui eſt ex Delo inſula, vt Apollo Delius & Delia Diana, ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam, quum partui vicina eſſet metu Pythonis ſerpentis qui eam Iunonis iuſſu perſequebatur, in inſulam Delum fugiſſe.

Delli, lacus breuiores, non longè à Datana miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poetæ fingunt fuiſſe Palicos Iouis & Thaliæ filios. nam quum Thalia ſe videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt ſibi terra dehiſceret. Inſtante autem partus tempore, recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus ſunt, duo pueri emerſerunt, quos Palicos fratres vocarunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd priùs in terram demerſi denuò reuerſi ſunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis ſacros putant, quòd per eos credantur in lucem eſſe reuerſi, & lacus ipſos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt: vt circa eos iuramentum exigi ſoleret, ſi quis in furti ſuſpicionem veniſſet, priùs tamen accepto fideiuſſore, qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret quod exitus oſtenderet.

Delmatia, Italiæ regio: incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes. Steph. Vide Dalmatia.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna Vide Dalmium.

Delos, inſula maris Ægei, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latonia Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione nominum illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantúmque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúſque indixiſſent, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autē putatur Delos ἀπὸ τοῦ δήλου, quòd, cùm antea mari recta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè ſe oſtenderit. Antea Ortygia dicebatur, Aſteria, Cinthia, Lagia, Chamidia, Cynethus, & Pyrpile, ab igne ibi primùm reperto. Virg lib. 3. Geor.

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Hæc autem inſula olim per mare vagabatur: in qua canem nullum alere, nullúmque cadauer ſepelire licebat. Thucyd. lib 3. de bell. Pelop. in qua fons eſt, Inopus nomine, qui eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo creſcit, vnáque decreſcit, Plin. lib. 2. cap. 103.

Deliacus, ca, cum, qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plin. lib 34. c. 2. Antiquiſſimi æris gloria Deliaco fuit, mercatus in Delo, concelebrante toto orbe. Cicer. pro Roſc. Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcráque.

Delphacia, Propontidis inſula. Plin.

Delphi, Phocidis vrbs. Ptol. *Caſtri* vocat Sophianus *Salona* locum hodie appellari, magnámque vim frumenti inde adhuc exportari ſcribit Niger. Vmbilicus terræ hæc ciuitas à Græcis exiſtimata eſt, referente Plutarcho, cuius cauſam vel potius fabulam poëticam Strabo narrat, lib. 4. & Claudia. in præfatione de conſulatu Manlij Theodoreti.

Delphi, ciuitas in Bœotia iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita vbi clariſſimum templum habuit Apollo, reddebátque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiuſdem filia ſuſcepto. In hac ciuitate, nato Chriſto, obmutuit oraculum.

Delphicus, dictus eſt Apollo, teſte Macrobio, à priſca Græcorum voce Δελφὸς, quæ Solum ſignificat, eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis eſt appellatus.

Delphinia, portus Liguriæ apud Plin. Leandro Porto Fino eſt. Nonnulli volunt eundem eſſe cum Ericis portu Ptolemæi. Sed is in Latinis tantum Codicibus inuenitur.

Delphinia, Diana dicta, quòd Delphis coleretur.

Delphi-

Delphinium, qui & Sacer portus in Bœotia eſt è regione Eubœæ inſulę Straboni.

Delphinius Apollo dictus, non quòd in Delphina transformatus claſſi ducem ſe præſtitiſſet: ſed quòd Delphinem emiſerit, quem conſecuti Cretenſes Cirrham ſunt delati. Cæl libr. 8.cap.6.

Delphinion, oppidum in Bœotia à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 343.

Delphinium, locus Athenis ab Ageo rege Apollini Delphinio & Dianę Delphiniæ, teſte Polluce, conſecratus, in qua cauſam dicebant: qui cędem ſe feciſſe, ſed iure, feciſſe fatebantur. Itaque Theſeum narrat Pauſanias, cùm Pallanta, eiúſque filios res nouas aduerſus ſe molientes interemiſſet, ibi eſſe abſolutum: cùm antè Theſeum interfector exilii cauſa ſolum verteret, aut talionis pœnam ſubiret.

Delphinum, caſtellum Chiorum.

Delphinus, ſyderis nomen Var. 2. de re Ruſt. cap.5. Maximè idoneum tempus ad concipiendum à Delphini exortu, vſque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, i ſtillicidium, aut pauperem ſiue exhauſtum vel macilentum reſpiciens, filius Amanſilij / madatha Eſth.9.

Delphúſa, fons in Delphis. Steph.

Delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta vrbs iuxta Syriam, & inſula Ægypti, ſecundum Ægyptios Primyris dicta: Gentile ab inſula, Deltites, ab vrbe Deltenus. Steph. Eſt & Ægypti locus, ferè regionum illarum nobiliſſimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literę cepit. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſſimo ad littus interuallo à mare adiungitur Hircius lib.4. bel. ciuil. Aliis Delcō, oppidum eſt, à Byzantio diſtans iter pedeſtre vnius diei. Dercon vocatur hodie. Pet Gyll.

Delta, apud Arrianum eſt inſula in Indi fluminis oſtio, vbi ſe Indus biſariam diuidit. hæc ab incolis Patala dicitur Ptol. & Plinio teſtibus, hic hodie *Diu* eſt Luſitanorum propugnaculum. vide Patalis.

Delthauij, Peloponneſi vrbs inter Lacedæmonios & Meſſenios. Steph.

Deltorum ſydus, à figura triquetra litera Δ. Cicero in Arat Phæn.

Delus. vide Delos.

Demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim. 4.

Demades, orator Athenienſis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cúmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicut & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Ciceronem hunc nihil ſcripſiſſe author eſt Plutarch. in vita Demoſthenis, & Suid.

Demænetus, Æſculapius cognominatus eſt à Demęneto eius templi conditore.

Demagoras, adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis multarunt, quòd Alexandrum Deum appellaſſet.

Demarathus Lacedæmoniorum dux cùm exularet apud Athenienſes, belliqúe contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patrię, quàm Athenienſibus exiſtimans, clàm Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis: author eſt Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus, Liuio, Corinthus negotiator diues, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Gypſelli fugiens, vt ſcribit Cice. Tuſcul. quęſt. lib 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, à Tarquinienſibus Hetrurię populis exceptus, Tarquinium Priſcum regem populi Romanorum, ex illuſtri Hetruſca vxore genuit. Iſte Hetruſcis, ad quos confugerat, literas dediſſe fertur.

Demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur. Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria ſua. Athenis Archon.

Demarchus, athleta nobilis Parrhaſius, quem ferunt guſtatis pueri, qui immolabatur, extis, in lupum commutatum, decimo pòſt anno formæ priſtinæ reſtitutum.

Demetæ, Albionis inſulæ populi. Ptol. *VVeſtvales*. Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teſte.

Demeter, dicta eſt Ceres, quaſi gemeter, id eſt terræ mater. Hinc apud Galenum lib 2. De alimentis, legimus Demetria ſigna: id eſt, Cerealia & frumentaria.

Demetrianus Antiochiæ Epiſcopus, anno ſalutis 254.

Demetrias, Theſſaliæ oppidum, quod priùs Pegaſa dicebatur. Stephan. à Demetrio dictum ſcribit qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pegaſeticum ſinum iacet, inter Eubœam & Theſſaliam. Secundum eſt Macedoniæ tertium Perſidis iuxta Arbelum. Stephanus Demetrias item, eadem eſt quæ Paros, vna Cycladum. Steph.

Demetrium, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Æolidis ciuitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes Hic poſt Alexādrum, pręter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit: Athenas, Caſſandri Ptolemæique imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit, Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſset, infœliciter pugnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo ta-

men ei regio ſumptu,mollíque victu, venationibus,omnibúſque voluptatibus, quibus ille vſus, minimùm de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit,ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit.Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentíſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarch.inquit) monebat Ptolemæum regem,vt de regno imperióque libros ſibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges,hæc in libris ſcripta eſſe. Cicero in Bruto. Hic Demetrius (vt quidam exiſtimant. nonnulli alium Demetrium eſſe dicunt) Ptolemæo Lago perſuaſit, vt ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem conuerterentur. Ioſeph. lib.2.cap.2. Antiq. cognominatus fuit Phalereus à Phalero Atticæ portu: cuius ſcripta lege in Biblioth. Geſner.ac de eius vita,fortuna,& obitu,vide apud Suidam & Volaterranum.

Demetrius,Cyrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor,vt ſcripſit ipſe in Bruto.

Demetrius,Seleuci filius,1.Maccha.7.Nomen etiam argentarij cuiuſdam,Actor.19.

Demetrius, XXVII. Macedonum rex, Philippum & Alexandrum per inſidias morti tradit. Iuſt. lib.6.

Demetrius,Antigoni filius,Græciam à tyrannide liberauit,anno ab vrbe 507.

Demetrius,XXXV. Macedonum rex,an.ab vrbe 572.

Demetrius,qui & Nicanor,XII. Syriæ rex,anno ab vrbe 607.

Demetrius, XVI. Syriæ rex,anno ab vrbe 627. Iuſt.lib.29.

Demetrius Soter X.Syriæ rex,Antiochum & Lyſiam interfecit. Ioſeph.lib 12.c.17.Iuſt.lib.34.

Demetrius,Illyricorum rex,anno ab vrbe 533.

Demetrius,Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt anno ſalutis.1073.

Demetrius,Alexandrinæ Eccleſiæ epiſcopus, adminiſtrato Epiſcopatu an. LXVIII obiit,anno ſalutis 231.

Deminſii,Myſiæ inferioris populi.Ptol.

Demiurgus,ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ ciuitatibus,Liu.

Democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cùm inter Darij captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam ſeptem noctes inſomnes exegiſſet,nec à medicis ſuis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt.Herodot.lib.3.

Demochares,orator Athenienſis. Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus,expoſitis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet. reſpondit: Suſpende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, Vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca lib. 5. de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere ſcripſit.Cicero in Bruto.

Democrides, medicus,qui Policratem, Samyorum tyrannum curauit talentis duobus, ſcripſítque librum de medicina Suid.

Democles,adulator quidam, Dionyſii tyranni fœlicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem ſuam illi oſtenderet, induit eum habitu regio, & menſam copioſè paratam ei appoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius. Cic.Tuſcul.Quæſt.

Democles,puer quidam ingenuus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere,famę pudicitiæque ſtudioſus,in proximum aquæ feruentis lebetem ſeipſum coniecit, atque ibidem interiit.Plutarch. in Demetrio.

Democoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abylum cuſtodiebat. Hunc Vlyſſes in bello interemit.Hom.lib.Iliad.4.

Democrates, architectus Alex. qui Alexandriam metatus eſt.

Democrates athleta,facto in faſtidio circulo conſiſtens à nullo demoueri poterat. Ælianus de varia hiſtoria.

Democrates medicus, Plinius lib.25. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberidam.

Democritus Philoſophus Abderites,qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hereditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros ſe ad ſola rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditum eſt, quod quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerum auditu,in riſum ſoluebatur (ſicut Heraclitus in fletum) vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cùm mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis & Chaldęis: cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. In Philoſophia adeò profecit vt pentathlos, id eſt quinque certaminum athleta dici poſſet. Namque naturalia moralia,mathematica,liberales diſciplinas,artiúmque omnium peritiâ callebat. Hunc Plinius virum ſagacem,& vitæ vtiliſſimũ fuiſſe refert,ſed nimio

thematica, liberales diſciplinas artiumque omnium peritiam callebat. Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſſimum fuiſſe refert, ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſque adeo, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Laer. I.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus libro Odyſſ. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt pręeſſe larvis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errarent, acerrimè plectere. Vide Gorgon.

Demolchis, Syracuſanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas XIIII. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus Philoſophus, qui non vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnémque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi vnquam viaticum præparauit, ſed quum eſuriret, quàm proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demoneſos Stephano, Plin. inſula Propontidis contra Nicomediam. Gyllius in ſuo Boſporo docet eandem eſſe cum Chalcitide Stephani: quæ dicitur hodie Chalcis eodem Gyllio teſte, ſed idem tradit eam non in ſinu Nicomedico conſpici, vt Plin. habet, vbi nulla eſt inſula, ſed contra Chalcedonem.

Demoneſus, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla, & aurum pretioſum. Steph.

Demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plutarch. in Parallelis.

Demonidas Pædotriba claudicans, qui cùm crepidas amiſiſſet, imprecabatur furis vt pedibus conuenirent. Erant verò illæ non rectæ, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. cap. 3.

Demophilus Sophiſta fuit, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum.

Demophoon, phoontis, vel Demophō, Theſei ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſus ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide Phyllis.

Demophoon, vatis nomen, qui periculum Alexandro imminens prædixit Curtius

Demopolis & Neocles, Themiſtoclis filii quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latę erant, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.

Demos, locus in Ithaca, Steph. quem quoque Crocyleium vocat. Huius mentio eſt apud Homerum in nauium catalogo, & Thucydid. ad finem lib. 3.

Demoſthenes, ciuis Athenienſis, Gręcorum omnium oratorum clariſſimus, patre cultellari onatus, qui relictus puer in hęreditate locupleris tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Gręciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cuius mortem patria pulſus, tandem reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Neptuno ſacrum conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthenem comprehenderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, vt vnà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtię ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demoſthenes, Nihil eſt, inquit, Archia, quod coneris: Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus. Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur: Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuiſti: nam priùs quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hęc loquutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus, calamum ori admouit, hauſtóque quod eum in vſum aſſeruabat, veneno, necem ſibi conſciuit. Plutarc. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam r pronuntiare poſſet, quibuſdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euaſerit. Orare cœpit annos natus 17.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco, apud Thucydidem.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus. Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.

Demoſtratus ſcriptor. Plin. lib. 37. c. 6.

Denaba, i. iudicium eius in ea, aut iudicium præbens, vrbs in Edom, in qua regnauit Æla, Geneſ. 36.

Deda, municipium ciuium Romanorũ in ora Macedoniæ collocatum a Plinio libro 3 cap. 23.

Denizes, Sarracenorum rex, anno ſalutis 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

Dentatus, M. Curii cognomen fuit: propterea quod cum dentibus natus eſt. Plin. lib. 3.

Deo, Ceres à Græcis appellatur, παρὰ τὸ δηΐω, τὸ δέιτειν, eò quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum filia Deus. quæ eſt Proſerpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit, vt Satyri cel . tus imagine pulchram
Iuppiter implerit gemino Nycteida fœtu.
Mnemoſinen paſtor varius Deoida ſerpens.

Dicitur & Deolis.

Deobriga, in Luſitania Vettonum vrbs, & alia Autrigonum. Ptolem.

Deobrigula Murbugorum oppidum in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolem.

Deogratias, Carthaginenſis Epiſcopus, ſanctimonia ac pietate clarus & inſignis fuit: qui vrgente ſumma neceſſitate, ingruentéque perſecutione, vt Deo pius & charus, ſategit vniuerſa ſacri miniſterii vaſa aurea & argentea diſtrahere, in captiuorum redemptionem, ac nec nocturnis quidem horis ab hoc opere miſericordiæ feriabatur: verùm per ſingulos lectos excurreus pergebat, ſciſcitans qualiter quiſque ſe haberet: ita ſe tradiderat omnino labori, vt nec defeſſis membris, nec carioſæ iam ſenectuti parceret. Quo liuore Ariani ſuccenſi dolis eum quamplurimis ſæpiùs enecare voluerunt. Quod præuidens Dominus, citò paſſerem ſuum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor de perſecut. Vandal.

Deopale, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Deorum currus, Libyæ interioris mons. Pli. Mela, Ptol. hodie *Sierra Laona*, vbi regis Luſitanici auri fodinæ ſunt.

Deorum inſulæ in Occiduo Oceano prope Hiſpaniam, circa Baionam. Ptolem.

Deorum portus Mauritaniæ Tingitanæ, apud Ptolemæum hodie *Mazzagran*.

Dera, Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Steph. Quanquam ciuitásne an regio ſit, in Græco non additur.

Deradiotes, Apollo cognominatus fuit, à loco, vt ait Pauſanias: cuius vaticinium etiam ſua tempeſtate durare aſſeruit, eóque ritu fieri, vt à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, vt de agno rem ſacram faceret, cuius agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deradræ, Indiæ intra Gangem populi. Ptolemæus.

Derangæ populi, Indum fluuium accolentes, Plin lib. 6. c. 20.

Deranobila, Carmaniæ oppidum. Ptolem.

Deraſidæ Inſulæ iuxta Magneſiam, Mæandri cognomine inſignem. Plin. lib. 5. c. 29.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, ſiue Iſauriæ. Act 14.

Derbetes, populi ex quorum numero fuit Timotheus, Apoſtoli Pauli diſcipulus.

Derbices, populi iuxta Caucaſum montem. Hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimũ quoque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant: qui LXX. annos exceſſerunt, iugulãt: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant: deinde ſepeliunt circa ſeptuageſimum annum, obeuntes non edunt, ſed humant. Strab. libr. 2. dicuntur & Derbies.

Dérbies, ſeu Dérbiæ & Dérbii, populi Hyrcanis propinqui. Vide Derbices. Hos Cteſias Derbios ſiue Thebiſſos vocat apud Steph.

Dérce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. lib. 23. cap. 5.

Derce fons frigidiſſimus æſtate: inter Biblim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis: Martialis hunc fontem Dircennam vocat, non Dercen. Sic enim ſcribit libro primo ad Lucianum,

Tepida notabilis lene Congredi vada, Molléque Nympharum lacus, Quibus remiſſum corpus aſtringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam rigens, Dircenna placabat ſitim, Et Nemea quæ vincit niues. Quo in loco ſi Derce legatur, verſui deerit ſyllaba.

Dercéto, ſiue Dercètus, nomen fabuloſæ deæ, quæ apud Iopen, authore Plinio, aut, vt Diodoro lib. 1. placet, iuxta Aſcalonem colebatur, humana facie, reliquo corpore piſcis: hanc Syri Atargatim vocant. Aſcalonitis autem & cæteris Philiſteis fuit celebre illud idolum, nomine Dagon, quod D. Hieronymus interpretatur Piſcem mœroris Fabulam narrat Diodorus. Ouid. Metamorph. lib. 4. Filiam habuit Semiramidẽ, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas ſacras eſſe oſtendit Tibullus lib. 4.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Cæl. lib. 23 cap. 5.

Dercilus, XXXI. Aſſyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmoniæ ſucceſſit: Lariſſam, Amaxiton & Colonas cepit. Kebrinos puer in deditionem recepit, Scepſeis libertatem reſtituit, Gergitem ſubegit. vndecim Iſthmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercylius, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutarch.

Dere, ciuitas in promontorio Æthiopiæ, ad ſinus Arabici freti anguſtias. Ptol.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deremiſtæ, Liburniæ populi, Plin. Driuaſtæ, Hermolao.

Deremma, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ populi. Plin.

Deriades. Vide Dardæ.

Dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

Derra, locus Laconicæ Gentile, Derrheus, vel Derheatis: vnde Derheatidis Dianæ templum, Steph. vrbs Macedoniæ. Plin.

Derrhæ, Steph. populi Thraciæ Herodot. Derſæos vocat Arabia felicis gens. Ptol.

Derrhima, Chalybonitidis regionis in Syria vrbs. Ptol.

Derrhis, Marmaricæ Africę regionis promontorium. Ptol. *Dercas* Mercatori.

Derſæi, ſiue Derſes, Herod. lib. 7. populi, in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derſes. Vide Derſæi.

Derton, vrbs Ligurum, Artemidorum Dertunam vocat Steph.

Dertona, Taurinorum in Italia vrbs. Ptol. *Tortona* Leandro.

Dertoſa, in Hiſpaniæ Tarraconenſis regione oppidum hodie *Tortoſa*.

Deruentio, Angliæ fluuius. Anton. vulgò *Dervvent*.

Derbi, ciuitatem præterfluit, vt credit Talbotus.

Deruſiei, oratores Perſici. Herodot. libro 6. Steph populi ſunt Perſici, ex primo libro Herodot.

Deſarena, Indiæ intra Gangem regio. Arr. in Periplo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ. Steph.

Deſitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſſau, nomen Caſtelli. 2. Machab. c. 14.

Deſſobrica, vrbs inter Aſturicam & Tarraconem. An.

Deſticos, inſula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Plin. libro quarto, capite 12.

Deſudaba, Medicæ regionis vrbs Liu.

Deſuuiatij, Gallię Narbonenſis populi. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bœtica oppidum. Ptolem.

Deuadæ, inſula Arabię felicis, in Indico mari. Plin.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra. Lhuydus *Ceſtre* vocat.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam coniugio iunxit. Porrò cùm hic apud Theſſalos regnaret, ingens diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit, genúſque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantùm & Pyrrha ſeruatis: qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ defeciſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quánam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptóque reſponſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnę matris, hoc eſt terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturam poſita duritie, in vtriuſque ſexus homines ſunt commutati: in quidem, qui à Deucalione iacti ſunt, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid. lib. 1. Metamorph. & Virg. *Quo tempore primùm, Deucalio vacuum lapides iactauit in orbem: Vnde homines nati, durum genus.* Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à poetis, ſiue pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo quem illius volunt Poetæ contigiſſe temporibus, Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porrò, reparatio hominum aſcribitur Deucalioni filio Promethei, eadem ratione qua creatio hominis à poetis, maximè ab Ouidio, ipſi Prometheo tribuitur: nempe quod Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluuij. At hæc fabula poetica, ſub verborum & nominum inuolucris veram vniuerſalis diluuij à Moſe Dei ſeruo deſcriptam hiſtoriam propoſuit: & artibus Satanæ factum eſt, vt quæcunque in ſacra hiſtoria occurrerent, ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifeſtum eſt per diluuium Deucalionis intelligi non inundationem illam, qua olim Græcia & Italia vaſtata atque Atlanta inſula abſorpta eſt, ſed diluuium vniuerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plutarchus, li. de animalium induſtria ſcribit columbam ex arca Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluuii.

Deuelton, Ptolemæo oppidum Thracię mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis. Plin. lib. 4. cap 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deunana, Albionis inſulæ vrbs in Cornauiis. Pto. vulgò *Doncaſtre* dici ſcribit Villanouanus.

Deuona, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt, quæ *Neumarck*, P. Appiano.

Deuriopus, Pæoniæ regio, iuxta Erigonum fluuium. *Liu.* Strabo.

Deuſdedit, LXVI. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 616.

Deutorix, Bœtorotis filius, magni apud Cheruſcos nominis, ductus inter cæteros captiuos Germanico iuniori clariſſimum prębuit triumphum. Strab. lib. Geogr. 7.

Dexamene, pars Ambraciæ à Dexameno Meſoli filio, & Ambraſia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur. Steph.

Dexaméne, vna ex Nymphis marinis, à recipiendo dicta δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chaſonum, Encheleis propinqui. Steph

Deximontani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granii amnis accolentes. Plinius lib. 6. cap. 23.

Dexicreontis Venus dicta eſt, à Dexicreonte circulatore qui Samias mulieres luxu [illegible] perditas, factis quibuſdam piacularibus ex-

plauit, vel potiùs à Dexicreonte nauclero: qui quum Veneris iuſſu aquam tantam in nauim impoſuiſſet, vt ex ea mercatoribus nautiſque ſitientibus diſtracta diues factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit, quam à ſuo nomine Dexicreontem appellauit. Palęph.lib.2.

Deximontáni, Carmaniæ populi dextram ripam Cranij amnis accolentes. Plin.lib.6.c.23.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Stephanus.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexippus Cous medicus, diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis. Suid.

Dexter, conſul, collega Fuſci, anno ab vrbe 977.

Dexter, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

D I

Dia, inſula maris Ægæi vna Cycladum, diſtans à Delo XVII. M. paſſuum. Aliis nominibus Naxos, & Sicilia minor, & Dionyſias, à vini fertilitate, Pli.lib.4.c.12. In hac Liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam vxorem duxit: qua de cauſa etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouid. in Triſtibus:

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Theſſaliæ ab Æaco condita: ſecunda, Thracię iuxta montem Athō: tertia, Eubœę, quarta inſula & ciuitas Peloponneſi circa Scyllæum: quinta, Luſitaniæ ad Oceanum, ſexta Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythię circa Phaſin: octaua, Cariæ: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Dię nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: ſecunda, prope Miletum eſt: tertia, vicina Sarmoſſo: quarta, prope Cnoſſum Cretæ. Stephanus Theocriti interpres: Diā inſulam eſſe prodit circa Melum & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Diabate, inſula iuxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, erant ſacrificia, quæ apud Gręcos in tranſitu aliquo fiebant, de quibus Plutarch. in Lucullo.

Dia deæ nomen, quę apud Sicyonios & Phliaſios colebatur: quæ eadem fuiſſe creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabete, inſula circa Symen Steph.

Diabete, inſula Occidentalior quàm Sardinia Corſica Steph.

Diablintes, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Ambiliatibus, Vnellis, Curioſolitis, Venetis & Seſuuiis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus: oppoſiti Angliæ in prouincia Turonenſi & regno Francorum ſiti. De his Cæſar lib.3. Comment.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim fluuium Strab.lib.12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis ſedes. Steph.

Diactor, ſiue Diactorus, quaſi internuntius, Mercurij cognomen. Cæl lib.29.cap.14.

Diacuiſta, inſignis vrbs inter Placentiam & Genuam. Strabo.

Diacum, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol.

Diadæ, Athenæ à Cecrope conditore ſic nominatæ. hanc vrbem Euboici Orchomenum appellarunt.

Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit Steph.

Diadochum, vrbs in Perſia non procul à Cteſiphonte. Steph.

Diadumenus, quaſi vittatus diadematúſque quo nomine dictus eſt iuuenis ſpecioſus, filius Macrini Imperatoris qui patre ab Heliogabalo victo, vnà cum eo eſt interfectus. Plin.lib.3.c.8.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus eſt, i. negans deos: poeta Melicus poſt Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob phyſiognomiam, cùm ſeruus eſſet, emit mille drachmis, vt diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, vt etiam ea ſectantes auerteret Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt qui eum interfeciſſent. Suid. Cic.lib.1. de Natur.deor. Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gell.lib.3.c.15. Is treis filios adoleſcentes habuit, vnum pugilem alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eóſque omneis vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die, & cùm ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſiti ſuauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret, ibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tuſc.1.

Diagum, Peloponneſi fluuius, à Meridie in Alpheum influens, & Piſam ab Arcadia terminans Pauſ.

Dialis, le, quod Iouis eſt. Vnde flamen Dialis, Iouis miniſterio aſſignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu.lib.1.ab vrbe cond.

Diamaſtigoſis, ſacri genus apud Lacedęmonios, in quo ante aram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebant aſtātibus propinquis. Philoſtratus in vita Thianei Apollonij.

Diamuna, Indiæ fluuius, in Gangem aquas ſuas euoluens. Ptol.

Diana, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita, quæ & Luna dicitur, ſiue quòd noctu vna, hoc eſt ſola, & ſine fratre luceat, ſiue quod lumen à Sole accipiat, quaſi luce lucēs aliena. Prætérea & Nocticula dicta eſt: ſub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine innocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando: Lucinam verò quòd partum in lucem proferre putaretur. Virg.4.Eclog.

Caſta

Caſta fuit Lucina tuus iam regnat Apollo.
Et Catullus. *Montium Domina vt feres,*
Syluarúmque virentium,
Saltuúmque reconditorum,
Amniúmque ſonantium.
Tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis,
Tu potens Triuia & noto
Es dicta nomine Luna.

Græci εἰλείθυιαν vocant. Alij Lucinam dictam putant, quòd oculis & luci præſit: alij à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proſerpina dicta eſt, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide ſuo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cicer. lib. vltim. de Natur. deor. ſcribit, ſed illa notiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & vt à ſe libidinis pruritum amoueret, venando ſyluas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, ſuccincta ſemper incedens, & cothurno induta. Ob hanc cauſam ſyluarum & nemorum dea putabatur. Dicta eſt Faſcelis, à faſce lignorum vbi eius ſimulachrum abditum erat, quo occiſo Thoante, Thauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum eſt. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur. Lucanus libro I.

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quaſi Iouianam ἀπὸ τοῦ διὸς Triuiam, quòd viis præeſſe crederetur.

Diana, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol. Pomp. Mela lib. 3.

Dianæ fanum, Ptolemæo, Bithyniç promontorium, iuxta os Ponti Euxini. *Scutari* appellat Sophianus.

Dianæ fons, Solin. in Sicilia, ad Camerinam vrbem.

Dianæ Ætolicæ lucus, apud Venetos eſt. Strabo.

Dianæ oraculum in Arabia felici. Ptol.

Dianæ portus, in Sardinia Ptolem.

Dianæ templum, in Sicilia, Eubœa, Achaia, Arcadia, Troade, & alibi. Ptol. Strab. Polib.

Dianei, populi Galatiæ. Steph.

Dianenſes Hiſpaniæ citerioris populi in cõuentu Carthaginenſi. Plin. lib. 3. cap. item 3.

Dianius, locus Dianæ ſacratus. Feſtus.

Dianium, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, in ora maris Balearici. Ptol. inter Ildetanorum oppida enumerat.

Dianium, Plin. iuxta Corſicam, inſula eſt, quam Artemiſiam vocant, vt ipſe addit. Leander dicit hodie Monte de Chriſto appellari.

Diaphanes, eſt fluuius Ciliciç, ea in parte quç Syriæ contermina eſt: ita dictus ab aquæ perſpicuitate. Plin. lib. 5. cap. 27.

Diaphenum, Arabiæ vrbs, lib. Notit.

Diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomen erat Amaſis, ſub quo fuit fames magna. Oroſ. lib. I. cap. 31.

Diareuſa, Inſula Chio finitima, cuius meminit Plinius in deſcriptione Inſularum ante Aſiam, lib. 5. cap. 31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ regionis portus. Ptol. *Zanara*, Marmolio.

Dias, vrbs Lyciç, quam Diades condidit. Stephanus.

Dias, Sophiſta Epheſius, Philippi Macedonis tempore. Philoſtrat.

Diaſia, Milichii Iouis feſta apud Athenienſes fuerunt, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent: meminit & Ariſtoph. Agebantur autem, vt Heſychius ſcribit cum peculiari quadam triſtitia.

Diaula, vna ex quatuor porticibus Romç, quç ad Meridianas regiones ſpectabat.

Dibon, i. abundans filius, aut abundantia intelligentiç, vel çdificationis: aut Syriacè, fluxus, nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola. Iſa. 5. Num. 21. Ier. 48. Eſt & vrbs Moabitarum primò, & poſtea Selon regis Amorrheorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem poſita. Ioſ. 13.

Dibon-gad, nomen loci, in quo filii Iſrael fixere tentoria profecti de Oboth. Nume. 33. Lat. abundantia filii felicis, aut abundantia intellectus, vel çdificationis felicis, ſiue abundantia filij ſuccincti.

Dibutades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit pingere, primúſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Plin. lib. 37.

Dicça, vrbs Thraciç, à Dicço Neptuni filio, aliàs Dicça, in Tyrrhenico ſinu, Ionum colonia Dicçarchia & Puteoli. Steph.

Dicçarchia, quç nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iuſtiſſimè regebatur. Nam Græci δίκην iuſtitiam vocant, ἀρχὴν principatum. Quidam ſcribunt Dicarchæa. Sidonius Apollin.

Namque Dicarchææ tranſlatas puluis arenæ.

Dicçarchus, philoſophus Miſenius, Cicero li. Tuſc. Hic opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe, tanquam ſemper fuerit humanum genus. Compoſuit tres libros, in quibus ſcribit, animam nil aliud eſſe, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, vt à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum anima morerentur.

Dicęarchus Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor, philoſophus, orator & geometra, ſcripſit de republica Spartiatarum, quem librum quotannis prælegere in loco publico cautum eſt, iuuenésque auditum conuenire.

Dicęarchus, Lacedæmonius grammaticus, Ariſtarchi auditor. Suid.

Dicdica, Africę Proprię vrbs. Anton.

Diceleticę, apud Spartanos dicebantur qui luſus comicos leues & tenues obibant. Cęl. lib. 6. cap. 17.

Dicęogenes poeta, ſcripſit Tragœdias, & Dithyrambos Suid.

Diceæ, Thraciæ oppidum in Biſtonum gente. Plin lib. 4. cap. 11.

Dicæus, Apollo dictus eſt, id eſt iuſtus, qui cum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente ſinu eius conditum, cęlatum diu & ſeruatum ſit. Cęl. lib 3. cap. 19.

Dice dea & pręſes iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius miniſtri dicebantur Dicaſtæ, quaſi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo eſſe dicebatur, virgo, quia iudices puri integrique eſſe debent. Iouis verò filia, quia Iupiter eſt nomothetes princeps ac imperator vniuerſorum Cæl. lib. 23. cap. 16.

Diceneus Boroiſta, vir doctiſſimus, Gotthorum conſiliarius, omnem eos edocuit Philoſophiam & Theologiam, ſacella fieri iuſſit, ſacerdotes inſtituit. Iornand.

Dictamnum, Cretę inſulæ oppidum. Ptolemæus.

Dicte, mons Cretæ à Nympha eiuſdem nominis quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretenſi poetæ vſurpant. Virg Ecloga 6.

Dictææ Nymphæ nemorum iam claudite ſaltus.

Dictidium Græciæ oppidum. Thucyd. lib. 5.

Dictis, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Dictum, Britanniæ inſulæ oppidum lib. Notit. *Diganvvey* Camdeno.

Dictynna, Nympha Cretenſis, quę caſſes venatorios prima creditur inueniſſe: vnde & Dictynna eſt appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianæ conſuetudine familiariſſimè vſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à poetis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt quæ Dictynnam à Minoe Cretenſium rege adamatam ferunt, eiúſque vim cùm alioqui effugere non poſſet: ex edita rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibúſque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indéque nomen accepiſſe.

Dictynna, Cretę inſulę vrbs, à qua mons Dictynnęus dictus Strabo.

Dictynnęum, promontorium in Creta ſimiliter & delubrum Strabo. Vide Britomartis.

Dictys, vnus ex Centauris Pyrithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ouid. lib. 12. Metamor.

Dictys, Cretenſis hiſtoricus, qui cum Idomeneo Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum literis conſcribſit. Suidas. hiſtoriam Ephemerida compoſuit.

Dictys, piſcator quidam, qui Perſeum educauit. Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu lib. 10.

Dida pugil nobilis. Pauſan.

Didaſcæ, Æthyopiæ ſub Ægypto populi, Ptolemæus.

Didattium, Sequanorum vrbs in Belgica. Ptol. *Talenberg* Lazio.

Didaucana, Bithyniæ oppidum. Ptol.

Didia lex, à Didio lata poſt Fanniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non ſolùm vrbs Romana, ſed vniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſet, ſed etiam qui ad eam vocati eſſent, atque omninò interfuiſſent, pœna legis tenerentur. Macrobius lib. 3. cap. 17.

Didius Iulianus, xx. Romanorum imperator, an. ab vrbe 945. Hic vſque adeò parcus erat, vt porcellum atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas: prandebátque interim paucis oleribus & herbulis contentus cuius hic fuit vitæ exitus vt à Septimio Seuero ſucceſſore ſuo in abditas palatij balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sex. Aurel.

Dido, ſiue Eliza filia Beli Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, theſauris eius inhians, ante aram obtruncaſſet, illa in ſomnis monita, cum iis quibus Pygmalionem inuiſum eſſe ſciebat effoſſis clam theſauris, nauem conſcendit, & in eam Africę partem, quæ Zeugitana appellata eſt delata, tantùm ſibi ſoli emit quantum taurino corio poſſet circundare. Quo in loco cùm corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locúmque ſatis amplum complexa eſſet, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrſam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex nuptias eius ambiret, recuſantémque vi, armiſque cogere, ſibi ipſi manus intulit, pręferens nimirum honeſta morte occumbere, quàm prioris lecti iura ſecundis nuptiis polluere. Virg. lib. 1. & 4. Æneid. fabulatur Æneam, capta Troia, à patria profugum vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Eliſámque amore eius captam, cùm pratter ſpem deſereretur, mortem ſibi conſciuiſſe. Quæ tamen res grauiſſimorum hiſtoricorum fide falſa refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſa condi cœpiſſe. Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vſque ad

vrbem

vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum eſt. Hac de re extat elegans apud Auſonium Epigramma.

Didugua, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Diduri, populi in confinio Albaniæ, prope Labienos, quorum meminit Plinius lib. 6. c. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Ant.

Didyma, locus & oraculum Mileti. Ioni & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ. Item duæ paruæ inſulæ iuxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum inſulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent. Ptolem. Cilicię vicus Steph.

Didymæ, inſula Siculi maris inter eas, quas Æolidas vocant Pomp. lib. 2. Eſt & vrbs Libyæ, Steph. Siciliæ item oppidum, Ouid.

Didyme, Ptol. vna eſt ex Aeoliis inſulis, inter Italiam & Siciliam. Saline, Fazello. Panare, Leandro, Fazellus ait Panaria eſſe. Iceſiam Ptolemęi: quam eandem cum Thermiſſa, Strabonis dicit.

Didymeon, ſiue Didymaon, armorum artifex eximius. de quo Virg. 5. Aeneid.

Et clypeum efferre iuſſit Didymeonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymeus Apollo dictus eſt, quòd geminam, ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis gemino ſidere, ſpatia diei & noctis illuſtrat, Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Miletum, quo priùs oraculum Branchidarum, Plinio appellatum eſt. Strabo lib. 4. Poſt Poſſidium, inquit, Mileſium eſt oraculum. Apollini Didymeo ſacrum apud Branchidas: ad XVIII. ſtadia aſcendenti. Id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cetera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſii templum conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanſit ſine tecto variis antiquarum artium donis ſumptuoſiſſimè ornatum.

Didymi, mons Aſiæ minoris apud Ptolem. Strabo Dindymum vocat.

Didymoticos, Thracię oppidulum in promontorio ſitum, ſub quo Lapidicinæ, Gregoras. Item Cariæ locus, Suid. & in Aſia minori circa Aeoliam Polyb.

Didymus Argiæ vicus. Pauſan.

Didymus, ſic dicebatur Thomas Apoſtolus. Ioan. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus eſſet, tantum miraculum ſuis omnibus præbuit, vt Geometriam, quę vel maximè viſu indiget, perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus alius, ſalſamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit: grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſſiduam circa libros moram χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc ſententiam crebris ſermonibus vſurpare & prædicare erat ſolitus. De prouidentia atque iudicio apud temetipſum ſemper exerce ſermones, ac ſtudiorum materiam memoria retine. Penè enim omnes in his peccamus, rationémque iudicii in corporum differentia, in qua etiam eſt mundus, inuenies: prouidentię verò, in modis, quibus à malitia vel ignorantia, ad virtutes, atque ſcientiæ culmen euehitur. Socrat. lib. 8. cap. 1. hiſt trip.

Didymus, poëta, Georgica ſcripſit.

Didymus philoſophus Academicus.

Dienſes, populi Macedonię, Plin. lib. 4. c. 10.

Dierna, Daciæ vrbs, Ptol. *Cheio*, M. Nigro.

Diéſpiter Iupiter, quaſi dies, hoc eſt, lucis pater, vt in Saturn. interpretatur Macrobius. Horat. lib. 1. Carm.

-- nanque Dieſpiter
Igni coruſco nobilia diuidens.

Diethuſa, inſula Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Plin. lib 4. cap. 12.

Dieuches. Medici nomen, Plin. lib. 20. c. 5.

Digena, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Digentia, fluuius Italiæ cuius meminit Horatius, lib. 1. epiſt. ad Lollium. *Riuo del Sole*. Leandro.

Digeri, populi Thraciæ Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluuius vbi tardior fluit, hoc eſt vſque ad Medorum fines.

Dii, Thraciæ populi, Rhodopen incolentes. Thucyd. lib. 2.

Diiouis Iupiter appellatus eſt, quaſi diem iuuans.

Diipotens, Nili epitheton, Euſtat. in Homerum.

Diajau, i. pauper domini, ſiue exhauſtio, vel ramus domus domini, aut macilentus. Nomen viri 1. Paral. 24.

Dilæ, Galliæ Narbonenſis portus, XII. M. paſſ. à foſſis Marianis. Anton.

Dimales, Illyrii ciuitas, ab Aemilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas, curſor nobilis, de quo Stat. lib. ſexto Theb.

Et bis in Iſthmiaca victor clamatus arena
Phædimus, alipedúmque fugam prægreſſus equorum Antè Dimas.

Dimaſtus, inſula circa Rhodum. Plin.

Dimaſtus, mons in inſula Miconę, quę eſt Cycladum prima: cuius quidem montis incolæ omnes calueſcunt. In hoc verò Hercules interemit Gigantes. Plin.

Dimona, i.ſterquilinium, ſiue coaceruatio, aut abundans numerus vel murus, ciuitas in tribu Iuda. Ioſuæ 15.

Dimum, Mœſiæ inferioris vrbs. Anton.

Dimuri, Indiæ populi circa Indum fluuium. Plin.

Dina, i.iudicium, vel iudicans, filia Iacob ex Lea vxore. Geneſis cap.30.

Dinæi, i.iudices, ſiue iudicia populi. 1. Eſd.4.

Dianemene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

Dinárchus Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus. Plutarch.

Dinaretum, promontorium Cypri, maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ populi. Plin.

Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma, Stephano montes ſunt Troadis à quibus Dindymene, Rhea. Steph.

Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo, Phrygiæ monte, eius ſacra fierent. Sipont.

Dindymus, dymi, ſeu Dindyma, morum, mons celſiſſimus Phrygiæ, ſiue (vt quidam volunt) Idę iugum, in quo Cybeles ſacra à Gallis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Propert. lib.3.

Dindymus & ſacra fabricata iuuenta Cybelæ.

Vide Dindymene.

Dine, locus Arcadiæ eſt, aquæ dulcis, iuxta mare. Pauſan.

Dinia, Galliæ Narbonenſis vrbs. Plinius hodie *Digne.*

Diniæ, Phrygiæ locus, Liu.

Dinócrates Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanum ad defectionem ſolicitare vellet, peterétque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror tractare & ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res eiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Dinocratus, Alexandri magni architectus, Alexandriam oppidum Ægypti ædificauit. Plut. in vita Alexandri.

Dinogetia Mœſiæ inferioris vrbs. Ptol. hanc Niger *Drimago* vocat.

Dinolochus, curſor velociſſimus. Pauſan. libro ſexto.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſan.

Dinomenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinos, portus & locus in Lycia Plin. libro 32. cap.2.

Dinus Florentinus, medicus præſtantiſſimus. Euſeb. Chron. continuator.

Dinus Mugelianus, Iuriſconſultus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt; circiter annum 1300. Commentarios in eam diſciplinam complures ſcripſit, in quibus doctrinæ puritatem cum primis ſecutus traditur. Hotomanus.

Dio, Conſul Romanus. Euſeb.

Dinoſthenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinoſycles, nobilis ſtatuarius.

Diobeſi, Thraciæ populi, quos Nectus amnis præterfluit. Plinius libro quarto capite vndecimo.

Diobulium, oppidum prope Pontum. Stephanus.

Diocęſarea, Cappadociæ vrbs. Plin. & Phrygiæ. Ptolem.

Diochites, vicus Ægypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles Athenienſis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenęus.

Diocles, medicus Cariſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diocletianopolis, vrbs Theſſaliæ, inter Ediſſam & Theſſalonicam Polyb. Anton.

Diocletianus Iouius XXXVIII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quàm rei familiaris tenuitate.

Dióclous, Orſilochi filius. Homer.

Diochares, Cæſaris libertus. Meminit Cic. 11. ad Attic.

Diodori, inſula Æthiopiæ iuxta fretum ſinus Arabici. Arrian. in Periplo. *Babelmandel*, Ramuſio.

Diodórus, philoſophus Socraticus. Hieronym. quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur, de quibus & Philo, Carneadis magiſter, pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodórus, cognomento Chronus, Dialecticus ex Iáſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiam appellatur, quod (vt ait Laertius) primus inuolutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemęum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilbone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exſoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laertius. Plinius libro ſeptimo, capite 53.

Diodórus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto ſcribit ipſe: Eram (inquit)

(inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauiſſet apud me, mecúmque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: à quo cùm in aliis rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar.

Diodôrus, comicus poeta, cuius comœdias enumerat Atheneus.

Diodôrus Alexandrinus, filius Pollionis philoſophi eius qui compoſuit dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodôros præterea duos è Lydia Tiberii tempore Strabo commemorat ambos oratores.

Diodôrus Siculus, ſcripſit hiſtoriam, quã Bibliothecam inſcripſit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.

Diodôrus Tarſenſis præſul, Hieronymus.

Diodôrus, qui & Triphon, XIV. Syriæ rex. Flo. Liu. lib. 55.

Diodôrus, epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluuius perſpicuus, atque torrens, oues quidem proprias irrigabat: luporum verò blaſphemias penitus abluebat: ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 5. hiſt. trip.

Diógenes, philoſophus Cynicus celeberrimus Antiſthenis diſcipulus, ἐφημέριος, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſolicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitauit in poetarum veſtibulis, & porticibus ciuitatum, cúmque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in Meridiem: æſtate ad Septentrionem, & vbicunque Sol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique vicinus iuſſit cadauer ſuum inhumatum abiici: quærentibúſque amicis, volucribúſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? Minimè, inquit, ſed bacillum apud me, quo illas abigam, ponitote: irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaueris, omnis ſenſus expertis erant ſoliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à feríſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quónam modo poſſet excellere, reſpondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulſus, Athenas venit, iam ſenex à Scytalo pirata captus, venundatúſque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eíque liberos ſuos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quòd cum Antiſthenes nullum diſcipulorum recipere, & perſeuerantem Diogenem remouere non poſſet, nouiſſimè claua minatus eſt, niſi abiret. Cui ille ſubieciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſſit obſequio ſeparare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, ſecúmque portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à ſole obſtaret. Plutar. in Apophthegm.

Diogenes tragicus poeta, Cæl. libro 9. capite tertio.

Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.

Diogenes Sicyonius, qui Peloponneſiaca ſcripſit.

Diogenes Tarſenſis, quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diogenes Babylonius, Stoicus philoſophus præceptor Antipatri. Cicero in Officiis.

Diogenes Laertius, hiſtoricus, ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.

Diogenêtus, ſiue Dioginêtus, VII. Athenienſium iudex.

Diogenetus, ſiue Dioginitus, vnus itinerum Alexandri regis menſor, quem Plin. libr. 6. ſe ſequi teſtatur.

Diogenêtus, ætate Cæſaris Antonini philoſophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.

Diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus antè Haſdrubal.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multáque alia in arte grammatica. Suidas.

Diogenis, Æthiopiæ promontorium ad ſinum Arabicum. Ptolem.

Diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 261.

Diognetus fuit pictor ſub Antonino.

Diomeda, Hom. Ilia. 9. Phorbantis filia, quam Leſbo adduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueuerat.

Diomedea, vrbs Dauniorum, à Diomede condita, & inſula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & ſinum ſubeunt, in quas Diomedis ſocios mutatos aiunt. Eſt & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

Diomedeæ inſulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, vbi diſparuiſſe aiunt Diomedem, & ſocios eius ad dolorem in aues conuerſos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ ſunt, quæ in ſola Diomedea inſula viſuntur.

Diomedei campi, vocati ſunt in Apulia, qui in diuiſione regni, quam cum Dauno feciſſe dicitur, Diomedi ceſſerunt.

Diomedes, rex Aetoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam pro-

fectus adeò ſtrenuè ſe geſſit, vt poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas aduerſus Hectorem & Æneam, alióſque inſignes Troianorum principes, & captos Rhœſi equos, Palladiúmque Troianis ſubtra-ctum, Martem quoque in eo bello vulnerauit. Venerémque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialem vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius cauſa patriam exoſus Diomedes domum reuerti noluerit, ſed in Apuliam profectus regni partem à Dauno acceperit, ibíque Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occiſum, eiúſque doloris impatientia in aues Diomedeas eſſe commutatos.

Diomedes, rex Thraciç, qui cùm equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt obiectus. Ouid. in Ibin.

Vtque Threicio quondam præſepia rege
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem 6. Metamorph.

Qui cùm Thracis equos humano ſanguine pingues, &c.

Diomedes grammaticus, multi ingenii vir.

Diomedis promontorium, vide Hyllis.

Diomia, pars tribus Ægæidis, quòd Hercules illic Colyti hoſpitio ſuſceptus, Diomum eius filium amauerit. Steph. Vide Cynoſarces.

Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cęl. li. 8. cap. 24.

Dion, Cretæ inſulæ promontorium, Ptolem. Vrbs ibidem, ſed interius in mediterraneis, Plin. Epiri vrbs, Strabo, Theſſaliæ oppidum. Stephan. item Italiæ, Piſidiæ, Thraciç & Cœlæ Syriæ.

Dion Alexandrinus, philoſophus præſtantiſſimus, cuius frater Ioſpius luctator erat. Is cùm à quodam probris ac conuiciis grauiſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, videlicet philoſophiæ dogmatum memor, ſed hoc tantùm conuiciatori reſpondit, Ne gry quidem: vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus prędiuts, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum illic apud Dionyſium ageret: apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cùm eum ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe, tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit, quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionyſio. Plutarch.

Dion Caſſius, patria Nicæus, hiſtoricus, vir conſularis, ſcripſit Romã. hiſtor. lib. LXXX. præterea res geſtas Troiani principis, vitam Ariani Philoſophi. Suid.

Dion Pruſieus, ſophiſta & Philoſophus, cognomento Chryſoſt. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripſit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea an mundus eſſet interiturus. De Comæ laudibus. De laudibus Herculis varias item orationes editas, Suid. Dictus eſt autem χρυσόστομος, ex ſuaui nitidáque eius oratione.

Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipſam Dionæam cognominat. Virg. 3. Æneidos,

Sacra Dionææ matri diuíſque ferebam,
Auſpicibus cœptorum operum, &c.

Dionia vrbs Cypri. Steph.

Dionyſia, ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athletæ paſſim coronati.

Dionyſia ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronata, anno ſalutis 251.

Dionyſia, vrbs Italiæ, Steph. & Ægypti, Ptolemæus.

Dionyſiades, inſulæ duæ circa Cretam. Diodorus.

Dionyſiana Africę vrbs, apud D. Auguſtinũ. Eandem in Carthaginenſi concilio *Ieſiniana* nominari cenſeo, & *Donyſiana* apud Vict. Vticenſem.

Dionyſius, inſula, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate ſic dicta. Eſt & gemma miſtis nigro rubentibus maculis quę in aqua trita ſaporem vini facit. Plinius libro 36. cap. 10.

Dionyſides, Poeta tragicus ex Tarſo ciuitate. Strab. lib. 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cuius mortui ſepulchro affines reperiſſe dicuntur epiſtolam eius nomine ad ſuperos ſcriptam, perueniſſe eum à ſepulchro ad infimam terram, eſſéque eò ſtadiorum XLIII. millia. Author Plin. in fine ſecundi.

Dionyſiodorus, tibicen nobilis apud Plin.

Dionyſiopolis, ciuitas in Ponto, Cruni priùs dicta, ab aquarũ defluxu: cùm verò poſtea Dionyſii ſimulachrum è mari ad locum appuliſſet, nomen inde recepit, Plin. Steph.

Dionyſiopolis, vel Dionyſopolis, vrbs Thraciæ. Plin. & Pomp. Mela. lib. 2. quam Crunos antè dictam tradit Plin. & Steph. Varna Iouius, & Chaliacra Niger vocat.

Dionyſiopolis, quę & Nagara Ptolem. Indiæ intra Gangem vrbs, Nerg dicitur Caſtaldo Nyſſam eſſe, cuius Iuſtinus, Plin. & alii meminere, putat Glareanus.

Dionyſiopolitę populi Dionyſiopolim habitantes.

antes Cicer. ad Q. frat.

Dionyſius, vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionyſia dicta ſunt feſta in honorem eius inſtituta. Vide Bacchus, & N. Comitem mythol. lib. 5. c. 13.

Dionyſius hic, qui & Bacchus dicitur, vites, & vini vſum, atque cæterarum arborum fructus inueniſſe fertur: cùm nimirùm ipſe orbem cum exercitu perambularet, vitem planitate, & ex racemis vinum torculari, ex quo ipſe Lięus appellatus eſt, educere monſtrauit, Virg. in Geor. Præterea, cùm ipſe tempore Moſis in Ægypto degeret, eámque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram exiſtimaret, Græciam petiit, Græcóſque agriculturam, ac vſum vini docuit. Comeſt. in c. 10. Exod.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus, Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius, è Sicilia Carthaginenſibus pulſis, occupatóque totius inſulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros priùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulo antè non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus, à Carthaginienſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris filius, natu maximus inter fratres, patri, multum fauore, ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captiuorum e vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inuiſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra iura gentium retinuit. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam Italiam Locros conceſſit, qui ſub eius erant poteſtate. A Locrenſibus verò ignaris quòd exul eſſet, exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſæuitiam ſex annis, rapinis ſtupríſque omnia complendo deinde Locrenſium conſpiratione ciuitate eiectus: in Siciliam rediit ibi Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cúmque grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exiliū Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vt pote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philoſophia profuiſſet: reſpondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis triginta octo. Plutarchus regiam Dionyſij puluerulentam fuiſſe ait, propter eorum multitudinem, qui geometricas in [illegible] deſcribebant. Huius Dionyſii cùm [illegible] Syracuſani interitum optarent, quædam a[illegible] la quotidie Deos orabat, vt ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, Cùm puella eſſem, & grauem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam: ac ſucceſſit illi grauior: & cùm illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus: timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tua ſalute deuoueo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius accepta tragœdiarum victoria, indeque nimio gaudio perfuſus, expirauit. Plin. lib. 6. cap. 53.

Dionyſius, Philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, falſa eſſe quæ è Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem ſcilicet non eſſe malum, ſed indifferens.

Dionyſius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strab. lib. 12.

Dionyſius Corinthus, vt Suidas ſcribit, alii Afer ex Byſante ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris.

Dionyſius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius Bibliothecæ, & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtrat. hunc ſcripſit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuiſſe; à quo Satrapes factus ſit, adſcriptúſque inter equites.

Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam. Suidas. Scripſit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compoſitione orationis, & elocutione, quomodo fiunt Epithalamia, Epitaphia, panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionyſius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo lib. 16.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, vt ſcribitur in Actis Apoſtolorum ſolus Paulo concionanti è Philoſophis qui aderant, credidit. Hic cùm eſſet in Ægypto, quò ſe diſciplinæ cauſa contulerat; videretque Eclipſim nulla ratione, cùm CHRISTVS paſſus eſt, vnà cum Apollophane ſophiſta præceptore ſuo, dixit: Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit (vt quidam exiſtimant, alij recentiores dicunt) ad Timotheum præſulem Epheſi de diuinis nominibus libros XI. de Hierarchia cœleſti, de cœleſtibus ordinibus: præterea alia complura o-

puſcula, vt ait Suid. Vide Nicephor. li. 2. cap. 10. & Metrod. in eius vita.

Dionyſius, Corinthiorum præſul ſub Marco & L. Antoninis, doctrina & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valde laudatas. Hieronymus, vixit anno domini 166.

Dionyſius, præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionyſius Papa, circiter annum à natali ſaluatoris ducenteſimum ſexageſimum octauum tam presbyteris vrbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmœteria, ac parochias diuiſit. Præterea epiſcopis Diœceſes diſtribuit, mandauítque, vt vnuſquiſque ſuis finibus, limitibúſque contentus eſſet. Platina.

Dionyſius Gorgiyenſis, in Gorgiya loco Samij colitur. Steph.

Dionyſius, Apoſtolorum diſcipulus, ſextus Viennenſis epiſcopus, vir pius, & eruditiſſimus. Adon. Arch. Vienn.

Dionyſius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius Beroſus.

Dionyſius, Phocenſium dux, anno ab vrbe 251.

Dionyſius, XXII. Romanorum Pontifex, annis X. anno ſalutis 267.

Dionyſius, conſul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.

Dionyſopolis, Indiæ intra Gangem vrbs. Pto. Et Phrygiæ, Plin. Item, in Libya. Steph.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretenſis ſculptor. Plin.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticenſem, totum Dionyſium, Pœni Magonis librorum de agricultura interpretem, per multa diffuſum volumina, ſex epitomis circumſcripſit. Columel. & Varro.

Diopolis, ciuitas Emporienſibus vicina, quam murus diuidit, quoſdam ex Indigetis inquilinos prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent rempublicam, communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratia, voluerunt. Strab. lib. 12.

Diopolis, Armeniæ minoris vrbs à Pompeio Magno ſic nominata, cùm priùs Cabira vocaretur, eandemque poſtea Auguſtam σεβαστὴν appellauit. Strab. lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interemit. Virgilius lib. 12.

Diorduli, Taprobanæ inſulæ populi. Ptolemæus.

Dioryctos, nomen inſulæ, id eſt, continenti abſciſſa.

Dioryctus, locus eſt Acarnaniæ trium ſtadiorum longitudine, vbi Leucadia inſula olim op[illegible] a continenti fuit abſciſſa, eidem que reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro quarto, cap. primo.

Dios hieron, id eſt, Iouis templum, oppidulum Ionicę, inter Lebedum & Colophonem. Stephan.

Dioſcorides Anazarbeus, Medicus, M. Antonii & Cleopatrę familiaris, ſcripſit libros VIII. de Materia medica.

Dioſcórius, Miręus, grammaticus, præfectus prætorii Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suid.

Dióſcoron, inſula in finibus Italiæ, è regione Lacinij promontorii. Plin.

Dióſcorus Alexandrinus, à ſynodo Chalcedonenſi DC. epiſcoporum damnatus, anno ſalutis 453.

Dióſcorus conſul, collega Eudoxii, anno ab vrbe 1195.

Dióſcorus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Dióſcorus, nomen menſis. 2. Mach. 11.

Dióſcorum, vicus in Libya, vbi Dioſcuri Paridem perſecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dióſcuri à Græcis dicuntur Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filii. Antiquitas credidit, hos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie, antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſingul. Diocuri, apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Natura Deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo & Proſerpina nati: Trittopatreus, Ebuleus, Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertii, dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſcurias, Italiæ promontorium. Diodor.

Dioſcurias, quæ & Sebaſtopolis, Ptole. & Arriano Colchidis, ad Pontum vrbs quondam Æa dicta, Stephano auctore. Plinio hæc tamen diuerſæ ſunt: habet & Stephan. quoque eodem tractu Æam aliam à Dioſcuriade. Dioſcuriadem Caſtaldus hodie Senatopoli vocat. Ioſephus Barbarus Senaſtopoli.

Dioſcuriades, vel potius Dioſcurias, vrbs in Colchide, nunc deſerta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint ex ea trecentas nationes, quæ diſſimilibus linguis vterentur deſcendiſſe, & poſtea à Romanis centum triginta intepretibus negotia ibi geſta fuiſſe. Stephanus Dioſcurias vna eſt ex Leucis inſulis in Africa: item alia, iuxta Pontum, quæ Sebaſtopolis vocatur, & priùs Æa dicebatur. Eſt etiam inſula Dioſcoridis in mari rubro. Steph.

Dioſpage Meſopotamiæ oppidum in campeſtribus ſitum. Plinius libro ſexto, cap. vigeſimo-ſexto.

Dioſpolis, Ægypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & alię locis aliis hoc nomine in Ægypto quatuor præter hanc puſillæ.

puſillæ ciuitates:item in Lydia,in Palæſtina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas eſt,Berythus poſtea vocata. Multa ad eius hiſtoriam traduntur à Stephano.

Dioſpolis, Bithyniæ vrbs Ptolemæo ad Pontum *Chio* Nigro dicitur. *Port de Haſſio* Theueto. Vide Berytos,Laodicea & Thebæ.

Dioſtecnoſia,fons in Andro inſula:qui quotannis nonis Ianuariis,vini ſapore fluit Plin.lib. 2.cap.103.

Diotima, nomen eſt mulieris philoſophiæ ſectatricis, cuius lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates,Plato in Sympoſio.

Diotimus,Athenienſis viri nomen,qui cognominabatur Chorias,Cæl.lib.29.cap.1.

Diotrephes, vir peſſimus, vt teſtatur Ioannes in tertia ſua epiſtola.

Dioxippus,nobilis Athleta,Plin.

Dioxippus,poëta comicus,cuius fabulas commemorat Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni,mira fortitudine prouocatus à Corrago (quem Hortatum vocat Curtius) milite item Macedone claua cum cæcidit. Ælianus & Curtius lib.8.

Dipæa,vrbs Arcadiæ.Steph.

Diphilus,Athenienſis imperator,anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus : adeò vt locum fecerit in prouerbio, Diphilo tardior. Cic. ad Q. fratrem lib.3.

Diphri,vrbs Phœnicum.Steph.

Diphnias,vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam, vbi aiunt Apollinem primùm eſſe pranſum,cùm ex Tempe purgatum rediit.Steph.

Dipœnia,Arcadiæ oppidum.Pauſan.

Dipœnus è Scyllis, qui marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Is Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria.Plin.lib.36.cap.4.

Dipolis, Lemnus vocatur : habet enim in ſe Hephæſtriam & Myrinam.

Dippo, Hiſpaniæ vrbs inter Cordubam & Emeritam.Anton.

Dipſa, nomen lænæ quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtitueret.

Dipſon,locus in Arabia, montibus aſper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Pli. lib. 6 cap.29.

Dipſum,vel Dipſas, fluuius Ciliciæ,ex Tauro profluens.Lucan.lib 8.

Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondam dicta,Steph.

Diradiores Apollo dictus eſt,à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum sed priùs eam viri concubitu abſtinere oportebat.Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat,cuius ſanguinem cùm epotarat,repente dei numine afflari credebatur.Palæphatus de deorum cogn. Pauſan.

Diræ, quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Æneidos,

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megæram
Vno eodémque tulit partu, paribúſque reuinxit
Serpentum ſpiris,&c.

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cœlo quidem Diras vocari ait,in terris Furias & Eumenides,apud inferos autem Stygias canes.

Dirbę, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas eſt,ſi rectè legitur apud Stephanum.

Dircæus,inſignis poëta fuit, qui primus omnium tubam æneam comperiſſe dicitur, ac tubæ modulos dediſſe. Nam cùm Lacedæmonii bellum aduerſus Meſſenios gererent, diúque traherent dubium Martis euentum, reſponſum acceperunt ab Apolline, vt,ſi vellent vincere,Athenienſi vterentur duce, à quibus rogati Athenienſes, in contumeliam ipſis Dircęum quendam claudum,luſcum,omníque ex parte corporis deformem dederunt Vſi ſunt eius auxilio Lacedæmonii, quibus illa cantum tubarum monſtrauit, quarum ſono & clangore territi Meſſenii,fugam fecerunt,adeptique ſunt victoriam Lacones. Iuſtin. lib.3. at in codice Iuſtini ſcriptum legitur,Dirtæus.

Dirce,Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopam vxorem duxerat, quę cùm Antiopam grauidam eſſe animaduerteret (nam poſt repudium à Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam partus tempore, Iouis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit, vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt. Dircem verò caudæ indomiti equi alligarunt : quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiſeratione in ſui nominis fontem conuerſa eſt, non procul à Thebis. Propertius lib. 3. Lucan.lib.3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi. Virg. 2. Ecloga,

Amphion Dyrcæus in Actæo Aracyntho.

Dirce Babylonia,quæ ſua forma tumens,cùm Palladi conuitiaretur,inter lauandum in piſcem conuerſa eſt. Ouid.lib. 4 Meta.

Dirce quam verſam ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt coluiſſe figura.

Dircenna, fons eſt gelidiſſimus in Hiſpania Tarraconenſi, non procul à Bilbili. Mart. lib.1.

Auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dire,promontorium, & vrbs eiuſdem nominis iuxta Æthiopiam Steph.

Dire,ciuitas Athenienſium ſocia.Steph.

Direa, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs in Nili ripa.Plin.

Drini, populi in ſecunda regione Italię à Plinio collocati, lib.3.cap.11.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys. mons Eubœę, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum Deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quę ab inferis, hoc eſt, ex intimis terrę viſceribus eruuntur.

Dii, qui & Samothes dictus fuit, Noę filius, primus omnium Celticas colonias fundauit.

Diſan, filius Seir Horręi, Gen.36. Filius item Anę filii Sebeon, ibidem. Lat. Trituratio, ſiue pinguedo, vel cinis, aut dens, vel ebur abundans.

Diſcera, natio in Cyrene, quam Cornelius Balbus cum pleriſque aliis duxit in triumpho. Plinius lib.5.c 5.

Diſorę, populi Thraciæ. Steph.

diſta, Ariæ regionis oppidum. Ptol.

Dithyrambici poëtę à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compoſitis, nodoſis, implicitiſque, ſed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus, intellectus de obſcuro dicitur, nec cuiuis peruio. Dicti ſunt & Amphianactes, quòd frequentiſſimè ita exordirentur, Ἀμφί μοι ἄνακ. Cęl. lib.7. cap.5.

Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus eſt quòd iterum ſatus fuerit, ἀπὸ τοῦ δὶς εἰς θύραν ἀναβαίνειν, quòd per duas veluti portas in vnam aſcenderet. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semele & femore Iouis vel Bacchus dictus eſt Dithyrambus, quaſi Lithyrambus, vt eſt apud Pindarum, quòd Iupiter illum aſſuiſſet femori, ac mox eo in locum prodituro inclamaſſet, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, i. ſolue futuram. Lactantius.

Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud verſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum Horat. lib.4. Carm.

Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

Dittani, populi Hiſpaniæ, ab Auſtro Celtiberis proximi. Strab. lib 3.

Diua, Albionis inſulæ fluuius Ptolem.

Diudurum, vrbs 2 v. M. paſ. à Lutetia diſtans. Anton.

Diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundiæ Ducatus, quaſi Diuiopolis, i. Diuorum, ſeu deorum ciuitas. Hanc olim Hedui, ſeu Sequani populi occupabant: vulgò *Dijon*. Munſt. lib.1 Coſm.

Diuitiacus Heduus hoſpes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim coniectura quæ eſſent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Diuinat.

Diuodurum, vrbs quondam Auſtraſiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis: vulgò, *Mets en Lorraine*. Ptol. lib.2 cap.9. tab.3. Eutrop. Aliis Theonis villam vulgò *Thionville* eſſe putant

Diur, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptolemæus.

Dius, XXVII. Hieruſalem epiſcopus anno ſalutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ dicta, nimirum ἀπὸ τοῦ διζῆσθαι τὴν μήδειαν, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

Dizoatra. Armeniæ minoris oppidum. Ptolemæus.

D O

Doanas, Indiæ fluuius extra Gangem. Ptolemæus.

Doanæ, populi, ibidem.

Doberæ, Thraciæ populi. Herodot.

Dobabyca Illyrici vrbs munitiſſima. Laonic.

Dóberus, vrbs Pæoniæ. Steph.

Dochi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Docirana Daciæ ciuitas. Ptolem.

Dorcea, Liburniæ vrbs. Ptolemæo, hodie Antibaris. huius incolæ dicti ſunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio, cap. vigeſimo ſecundo.

Dodan, i. dilectio aut mammilla eius, vel patruus eius, nomen viri. 2. Paral. 10.

Dodanim, i. Dilecti vel patruelis ſomnus, aut mammilla dormientis, filius Iauan. Geneſ.10. à quo Rhodii.

Dodôna, ciuitas Chaoniæ regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis ſacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonei templum fuiſſe dicitur; & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. In quo duas columbas conſulentibus reſponſa dediſſe quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctúque continuò crepitans: vnde & ad homines iuſto loquaciores prouerbiali metaphora transferri ſolet. Auſonius. Vide Epirus.

Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt aliis placet: à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Steph. vel potius à Dodanim, filio Iauan, quorum poſteri ſuis ſuperſtitionibus veri Dei cultum a Noa ſincerè traditum fœdarunt.

Dódone, Iouis & Europæ filia, quæ Dodon dicitur.

Dodone,

Dodone, locus quem Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui ſuperfuerant diluuio, Dodonémque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius,nia,nium.

Dodonia item fons eſt, qui cùm ſit gelidus, immerſas faces extinguit, ſi extinctæ admoueantur,accendit Idem meridie ſemper deficit: qua de cauſa Anapauomenon eum vocant:mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo ſenſim deficit.Plin.lib.2.

Dodônides, Nymphæ fuerunt (vt Pherecides ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate.Hæc & Atlantides vocantur,quarum nomina ſunt,Ambroſia, Eudôra,Paſithoe, Coronis,Plexaura,Pitho,Tythe.

Dœantes, campus & vrbs Phrygiæ, Acimonem enim & Dœantem fratres fuiſſe aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta ſunt.Steph.

Doeg i.ſolicitus,ſiue piſcator,vnus ex paſtoribus Saul.1.Reg.21.

Doii,Arabiæ felicis gens, in Panchęa inſula. Diodor.

Dolabella,cognomen ciuis Romani.

Doraſes,Vmbrię populi,qui Salentini cognominantur Plin.

Dolba,vrbs Adiabenæ.Steph.

Dolicæ,inſulæ Arabię felicis, in Indico mari. Plin.

Doliche, Ptol. Pelaſgiotarum in Macedonia oppidum. Alchria hodiè Villanouan. ſed Techala Mercatori dicitur. hanc Dolicheno cum Pithio & Azoro,tria in orbem ſita oppida.Ptol. Plin lib,42.Tripolim vocari ſcribit.

Doliche,inſula, quæ priùs Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditum eſſe perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Steph.

Dolichéne,vrbs Comagenę.Steph.

Dolichiſte, inſula è regione Chimeræ Lycii montis.Plin.l.b 5.cap.31.

Doliónes,incolę Cyzici,aliàs Dolici,vel Dolioni.Steph.

Dolicnus, 2.Hieroſolymorum epiſcopus,anno ſalutis 174.

Doliolum, vrbis Romæ tumulus in regione Auentina.P.Victor.

Dolionia, regio, circa Cizicum,Meletpolim verſus,à qua Doliones populi dicti. Strabo lib. 12.& 14.

Dolomena,Aſſyriæ regio.Strab.lib.16.

Dolon,vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus,qui cùm in caſtra Grecorum ſpeculator miſſus eſſet, à Diomede & Vlyſſe deprehenſus, conſilia Troianorum ſpe conſeruandæ vitæ illius aperuit:quem tamen vt proditorem falſa ſpe deluſum occiderunt. Virg.lib. 2.Æneid.

Dolónci,populi Thracię, à Dolonico fratre Bythini.Steph.

Dólopes, populi Theſſaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præpoſuit, vt ex Homeri ſententia refert Strabo lib.9.Hinc Dolopeius. Val.Flaccus.2. Argonaut.

---vidiſſe putant Dolopeia buſta.

Plin.Ætoliæ adnumerat Dolopes. Steph.Theſſaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari ſcribit.

Dolus,author Mendeſi.Columella.

Domacia,Theſſaliæ vrbs.Laonic.

Domada,oppidum Hemnatarum,Arabię populorum,cuius meminit Plin.lib.6.c.18.

Domana, Armeniæ minoris vrbs, Anton. & Arabiæ felicis Ptol.

Domanetica, Ponticæ prouincię regio ſatis ferax per quam Amnias flumen illabitur.Strabo lib.12.

Domazanes Arabiæ populi,Pli.in deſcriptione ſinus maris Rubri Throglodytici,&c.libro 6. cap.29.

Dometiopolis Iſauriæ vrbs.Steph.

Domiduca, Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerat, nuptiis autem Iuno præeſſe credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris, quæ Gotthos ad euertendam Conſtantin. irruentes pacauit.

Dominicus Malateſta,Italus vir clarus,nullis liberis relictis obiit.

Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam, Rubinum, Parentinum, Hemoniam & Humagum reip.ſubiecit,anno ſalutis 11.9.

Dominicus Michael, Venetorum dux, claſſe inſtructa in Aſiam nauigauit: ad Iopem Barbaros fudit,fugauit,multos cepit,Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel,Græcorum imperator, ægrè tulit, claſſem Venetam reuocauit.Indignatus Dominicus redeundo,Rhodum & Chium inſulas ſpoliauit.Sanum quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Tragurium vrbes Vngarorum vi cepit.Blond.lib.5.decad.2.

Domitii plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L.Domitius Nero, Domitius Ænobarbus.Plin Liu.& Plutarch.

Domitianus, grammatici nomen apud Romanos,ita dictus,quòd eſſet intractabilis & valdè moroſus.

Domitian. Imperator,Trãquillo authore,Flauiũ Clementẽ patruelẽ ſuum(cuius filios etiam paruulos ſucceſſores palàm deſtinauerat)interfecit:diſcipulũ Pãtomimi puberẽ occidit,nullã aliã ob cauſam quã quòd magiſtro forma ſimilis eſſet.Metium Pompoſianũ,quòd habere imperatoriã geneſim ferebatur,& alias quaſdã ob cauſas leuiculas necauit. Pl ılo Chriſtianos crudeliter paſſim eſt perſecutus,ac Dauidis cõlau-

guineos:& in exilium D.Ioan.Euangel.pepulit: ac Deus vocari voluit.

Domitius Vlpianus,Iuriſperitus, Alexandri à conſiliis,anno ab vrbe 976.

Domitius Maſus poëta,ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones.

Domitius Nero, imperator Romanus. Vide Nero.

Domitius Apher,Nemauſenſis.Clarus Orator Neronis temporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna,mox ſpiritum effudit.

Domitii ciuitas,in Iſauria eſt,Steph.

Dommim,i.ſanguinei, aut ſilentes : vel ſimiles,vel Syriacè,pecuniæ regio.1.Reg.7.

Dominus,Philoſophus apud Cæl.lib.14.c.2.

Dômnus, Demetriani epiſcopi filius, damnato,eiecto,& excommunicato Paulo Samoſateno,Antioch.eccleſię pręfectus eſt. Euſeb.lib.7. cap.26.

Don,fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant.Steph.

Donaceſa,Phthiotidis mons Plin.

Donátus,grammaticus doctiſſ.D.Hieronymi præceptor.

Donatus epiſcopus in Berœa, multa edidit miracula, inter quæ iſtud quod ſequitur huiuſmodi fuit. Draco enim circa pontem in via publica iacens,cibum habebat oues,capras,equos, boues : & homines abripiens, deuorabat. Ad quam beſtiam Donatus,ſine gladio,ſine aliquo iaculo,veniens,cùm illa leuaſſet caput,quaſi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem eius, digito deſignans in aere, in os eius expuit. Beſtia verò ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens,expirauit:quam octo paria boum in vicinum campum traxerunt:vbi igne miſſo combuſta eſt, ne aërem fœtore corrumperet. Euſeb. lib.9.cap.46.hiſt.eccleſ.

Donatus hæreticus,natione Afer,qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum ſanctum Filio.

Donéttini,gens Moloſſiæ Steph.

Donus,Moloſſidis fluuius.Steph.

Donus,LXVI.Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 334.

Donus,II.Romanorum Pontifex XXXIV.anno ſalutis 634.

Donúſia,inſula parua Rhodi, in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit,cùm Minos pater eam perſequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur pro Dionyſia.Steph.

Donuſſa,Achaiæ caſtellum inter Ægiram & Pallenem,Pauſan.

Donyſa,inſula in mari Ægæo, vna ex Cycladibus,in qua viride marmor naſcitur. Virg.lib. 3.Æneid.

Baccatámque iugis Naxon,viridemq; Dionyſam,
Vide Dionyſia.

Dor,i.generatio vel habitatio,ciuitas maritima in tribu Manaſſe,Ioſ.11. & 17.Iudic.1. Paralipomen.7.1. Machabæorum decimo quinto. Quidam falsò Stratonis Cæſaream appellatam exiſtimant.

Dora,inſula in ſinu Perſico.Steph.Phœnicię item maritimæ ciuitas.Ptol.

Dora, Fons inclytus Arabiæ, non procul à Daulote alio quoque fonte,Plin.lib.6.cap.28.

Doracte, inſula in ſinu Perſico, cui Mazena quidam præfuit, à quo Mithropaſtes Satrapa Darium fugiens,hoſpitio acceptus eſt, nauigationis ducem poſtea ſe ſe illi præbens,quò in patriam,quod quærebat remearet.Strab.lib.16.

Dorana,Galatiæ vrbs.Anton.

Dorath, Mauritanię Tingitanę oppidum. Ptolem.

Dorcádes,inſulæ.Plin.

Doreas, i caprea, vel damula:nomen mulieris,quæ & Tabitha Syriacè dicebatur, à D.Petro Apoſtolo à mortuis excitata,in Iope ciuitate.Act.9.

Dorceus,cei,ab Ouidio 3.Metamorph.numeratur inter canes Actęonis.

Dorda,id eſt,habitaculum ſcientię vel generatio ſcientiæ,filius Maol.3.Reg.4.

Dores,Herod.lib.1.populi in Aſia,quos Crœſus ſubegit.

Dores,populi Doricę,iuxta Aetoliam.

Doria,& Dorica,nomina patris Achaię, quæ propinqua eſt Athenis dicente Platone lib.3.Legum.Dori pro Achiuis, mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules reſtituti fuerunt.Seruius verò ſecundo Æneiuos,Dorica (inquit) à Doro Neptuno filio dicitur.

Dorias,Indiæ extra Gangem fluuius.Ptol.

Dorienſes,Cretæ inſulę, & Cyrenaicæ regionis populi.Homer.Callimach.

Doriéum,Phrygię ciuitas.Steph.

Dórion,oppidum Peloponneſi in tactu Meſſeniaco,iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit.Pli.li 4.c.5.

Doris,Nympha maris, Oceani & Thetyos filia,quę Nereo fratri nupta immenſam vim marinarum Nympharum peperit, quæ è nomine patris, Nereides appellatę ſunt. Ponitur nonnunquam pro ipſo mari.Virg in Gallo,

Sic tibi cùm fluctus ſubterlabére Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.

Doris,Gręciæ regio, iuxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem:ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio, ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte concederint, Dores appellati ſunt. Hinc Doricus, ca, cum, quod pro Gręcanica poëtę nonnunquam vſurpant.Virg.4.Æneid.

--iuuat ire Dorica caſtra,
Deſertóſque videre locos.

Doris,vrbs Doricę regionis.

Doriſci,gens circa fontes Indi fluminis.Plin.

Dorii & Dorienſes,ſiue Dories,populi ſic dicti à

cti à regione Doride, iuxta Maliacum ſinum, cuius à tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdem nominis populi in Aſia, Curibus vicini, ad Carpathium mare, è ſuperioribus oriundi, quorum frequens eſt mentio apud Herodot. lib. 1.

Doriſcus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex oppoſito ad Samothraciam, à Dori Nympha nominatur. Iuxta hanc, Herod. campus eſt magnus eiuſdem nominis, per quem Hebręus amnis defluit. Plin. Doriſcus (inquit) cxx. mille hominū capax: ita Xerxes ibi denumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo cōferto, quantum militum eſſet, dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id pluribus lib. 7. Herod.

Doriſtus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponneſo, Eubœa, & Thracia oppidum, Strabo Meſſeniæ vrbs Pauſan. & mōs circa Cnidum, Pyli etiam oppidum. Heſych.

Dórius, Luſitaniæ fluuius, ad quem portus eſt ciuitas, Ptol.

Dorius, Indiæ fluuius extra Gangem. Ptol.

Dorobiza, Illyrii fluuius & vrbs. Laonic.

Dorocóttorus, vrbs Galatarum Aquilonarium. Steph.

Doron Ciciliæ vrbs. Plin.

Doros, Phœniciæ & Carię vrbs. Steph.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familia, ingentibus diuitiis, & propinquis nobilibus pollens: ſed in ea ingenii atque induſtriæ bonorum, cæterarúmque honeſtarum artium ſtudia magis, quàm hæc vigebant: formæ verò, ac decoris gloria tanta ei fuit, vt mirum ac ſpeciale in ea Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior quàm vultu corporis eſſe ſtuderet: ęquiſſimo mentis iudicio, quod pulchrum ac decorum inter homines videbatur, id potiùs Deo conſecrare, quàm vſui humano ſtatuit indulgere, vt virgo Deo ſacra perſiſteret. At tyrannus ad contemerendam virginem, ac polluendam eius caſtitatem animum intendit. Comperto verò quòd Chriſtiana eſſet, quę ſecundùm ſua edicta pœnæ magis, quàm libidini ſubiicienda videretur in ambiguo poſitus, ęſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare. Sed vbi dubios animos libido, quæ ei latiùs dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuntios de ſtupro interpellauit: illa æquè nefas ſibi eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecrauerat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere. Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa tyrannus libidine accenſus, cùm acriùs incaleſceret, & niſi verbis acquieuiſſet, vt agere decreuerat, omnibus virgo puniciſſima facultatibus ſuis, domóque, ac familia derelicta, noctu clàm, cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſima comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. libro octauo, cap. 17. hiſt. Eccleſ.

Dorotheus, Armeniæ prętor, anno ſalutis 29.

Dorticum, Ptol. lib. 3. cap. 7. Myſiæ ſuperioris ciuitas iuxta Danubium amnem.

Dortium, nomen fœminæ, diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum, quaſi dulce & amabile nomen.

Dorſenus, Fabius, Poeta comicus, cuius teſtimonio & verſibus vtitur Plin. lib 14. cap. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmeum, à quo Pygmæi dicti Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti. Seruius apud Virg. Æn. 2.

Dorus, vrbs Phœniciæ, incolę Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Carię vrbs. Steph.

Dory, oppidum Ponti.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom. lib. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phinei regis Thracię. Virg. lib 5. Æneid.

Fit Beroe Iſmarij coniux longæua Dorycli.

Et paulò pòſt.

Non hæc Rhœteia matres,

Eſt Dorycli coniux, &c.

Dotyclus, primus Cæſti victor in Olympis. Cæl. Dotylęum. Ptol. lib. 5 cap 2 magna Phrygię ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorilaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis, apud Steph. δορυλαέιον & δορύλαιον nominatur.

Dorycteta, Aſię minoris regio ad Ægęum pelagus Diodor.

Dóryclas, nomen Naſamonis cuiuſdam potentiſſimi, vnius ex iis, qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti. Ouid. 5. Metam.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas. quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat fratris aceruos.

Dorylas, Centaurus. Ouid. 12. Metamorph.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dorylęum, Ptolemęo ca. 2. lib 5. magna Phrygię ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorylum vocat, per quam oritur Hermus amnis.

Dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magna familiaritate Mithridati Euergetę deuinctus. Strab. lib. 10.

Dorylius, legatus Deiotari Regis ad Cæſarem.

Dorylęum, Phrygię oppidum, non procul ab Hermi auriferi fluminis fonte. Steph. Plinius.

Doſa, Aſſyriæ vrbs Ptol.

Doſa, Indię intra Gangem oppidum. Ptol.

Doſareni, Arabię felicis gens. Ptol.

Doſaran, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

Doſci, Aſiæ ad pontum Euxinū populi. Strab.

Doſo, cognomen populare Antigoni Demetrij nepotis, inde tractum quòd benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret: ille

enim quiduis petentibus reſpondere ſolebat, δώσω, id eſt, Dabo. vnde natum prouerbium, Doſones.

Doſitheus nomen ducis, 2. Mach. 12.

Dothaim, ſiue Dothan, 1. ritus, aut lex, locus in Iudæa, vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes. Geneſ. 37. qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo à Sebaſte miliario contra aquilonis plagam. 4. Reg. 6.

Dotium vrbs Theſſaliæ, in quam Gnidii migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Dotia Elati filia ſic dicta, vel à Dotide vel Doto. Stephan.

Douerina, Cadurcorum in Gallia vrbs. Ptol. *Cahors*, Vineto. *Doune* pagus, Lipſio in Amphitheatro.

D R

Drabéſcus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Dracæ, Aſiæ populi circa Caucaſum, Trogus.

Drachinæ, Ariæ gens. Ptol.

Draconus, Auſonio fluuius eſt, in Moſellam erumpens, hodie *Drann*, Drahonus legit Scaliger.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe præterquàm quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidię damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gel. lib. 52. cap. 18. Cuius rei cauſam cùm ab eo quidam quęſiſſet reſpondiſſe fertur, paruas quidem ſe culpas ea pœna dignas exiſtimaſſe: magnis verò quam maiorem conſtitueret, non habuiſſe. Plutarch.

Draco, homo quidam ſceleratiſſimus. Vide Pythia.

Draco, Aſiæ minoris mons, in Tmolo deſinens. Plin.

Dracon, fluuius ad radices Veſuuii montis. Procop.

Draconigena, à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ à Cadmo, cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructo. Dicitur & Thebæ.

Dracónis, inſula in Lybia Steph.

Draconum, mons & ciuitas in Icaria inſula. Steph.

Dracuntius, Africę Proprię adiacens inſula, Dracontus Stephano eſt, Chelbi Nigro dicitur.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus, Iu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretę. Steph.

Dragogi Aſię populi, quos Arria. li. 3. de geſt. Alexandri cum Drangis numerat.

Drances vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, ſed imbellis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Perſici, vnde fœmininum Drangeis, & regio Drangiana Steph.

Drangania, prouincia in Aſia maiore, quam Ptol. ab occaſu & ſeptentrione Aria & Pagoa monte terminari ait, ab oriente Arachoſia.

Dranſi, Thraciæ populi Herod lib. 5. ad editum puerorum ſedentes plorant & quaſcunque neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt.

Dranus. Vide Darus.

Drapſaca, Bactrianę aut Viciniæ vrbs, apud Arrian. 3. lib Alex.

Draſoca, Paropaniſi & Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Dratygenia, Aſiæ regio. Polyb.

Drauca, Cretæ ciuitas. Iſac. in Lycophr.

Draudacum, Caſtellum Peneſtiæ regionis. Liuius.

Drauus, Pannoniæ fluuius, quem Danubius excipit. Darus Ptol. *Dra*, vulgò vt teſtatur Lazius.

Draxum, Heſych. Siciliæ locus Sacer, vbi agricolę dona offerebant.

Drecanum, locus Coæ inſulæ, verſus Occidentem, & pagus. Strab.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Sicilię. Steph.

Drepana, ſeu Drepanum, promontorium & vrbs Siciliæ, trans Lilybęum promontorium, nõ procul ab Eryce monte, ita dicta, quòd δρεπανοειδὴς ſit, hoc eſt, in modum falcis incuruata. vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. lib. 3. Faſt.

Quæque locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, in Phęacia Eſt etiam Drépane in Bithynia iuxta Aſtacenum ſinum: item mons Æthiopię Bithynicam ſic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drepane, olim vocata eſt Scheria.

Drephanum, Cyrenaicę regionis in Africa promontorium ad Syrtim maiorem Ptol. Item promontorium Aegypti ad ſinum Arabicum, & Siciliæ & Icarię, Straboni & Cypri inſulę, & Cretę inſulę. Quę varia apud recentiores Geographos nomina ſortita ſunt.

Drepanum Bithyniæ ſeu Libyę vrbs ad Nicomediæ Sinum, vt eam deſcribit Niceph. Caliſtus, qui eam à Conſtantino Magno Imp. Hellenopolim cognominatam ſcribit.

Drepſa, Ptol. Sogdianę regionis metropolis: Panda Plinii eſt, Darapſa Strabonis eſſe vult: Villanouanus à Strabone tamen hęc Bactrianæ attribuitur.

Dreſa, Miſnię in ſuperiori Saxonia oppidum, ſitu, aſpectuque amœniſſimũ valido murorum circuitu, foueis, propugnaculis probè munitum, publicorum priuatorúmque ędificiorum nitore, cum pręcipuis Miſniæ vrbibus decertat. Ab Albi

Albi fluvio irrigatur, cuius margines pons, ſtupenda ob longitudinem ſerie, ex ſaxo duriſſimo fornicatus coniungit, habens in citeriore latere Dreſdam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic ſedem & Armamentarium poſuerunt. Vulgò *Dreſden*.

Driéſia, vrbs Phrygiæ Steph.

Drillæ, Xenophonti & Arriano in Periplo Ponti Euxini ſunt populi ad pontum Euxinum finitimi Colchidi regioni, ſed Stukio Sanni videntur.

Dricca, Scythiæ fluuius. Iornand.

Drilon, Plin. lib. 3. c. 22. Dalmatiæ fluuius, qui à Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ, aliàs Drylon.

Drilophillitæ, Indiæ intra Gangem populi Ptol.

Drimæa, Græciæ regio iuxta Parnaſſum montem, Plinio Daulis appellata: in ea Daulis vrbs eſt apud Ptol.

Drimati populi Arabiæ felicis Plin.

Drinius Dalmatiæ fluuius Plin.

Drios, Arcadiæ mons, Diodor.

Drobeta, Daciæ Ripenſis vrbs, lib. Notit.

Drilonius, vrbs magna vltima Celticarum. Steph.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeus, paraſitus quidam, à quo cùm quæſitum eſſet, an apud Chalcidem lautum pararetur conuiuium: reſpondit, iucundius ſibi videri Chalcidenſis poëtæ procemium oſtreorum numero & varietate.

Dromiſcos, inſula Mileto nunc iuncta. Plin. lib. 2. cap. 89.

Dromochætis Getarum rex qui Lyſimachum hoſtem, bello captum mira clementia illæſum dimiſit.

Dromos, Achillis inſula, quia illuc vſque Iphigeniam à Diana raptam ne immolaretur, eſt amanter perſecutus. Cæl. lib. 14. cap. 14.

Drongilum, regiuncula Theſſaliæ Steph.

Dropici Perſici popul. Herodot.

Droſace Sericæ vrbs Ptol.

Droſica, Thraciæ præfectura. Ptol.

Druentia fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide Iſara Vulgò *La Durance*.

Drugéri, Thraciæ populi Hebrum accolentes, vt vult Plin. lib. 4. cap. 11.

Druidæ ſiue Druides, aut vt alii ſcribũt, Dryidæ Magi ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum maximo apud eos in honore habiti: ita dicti, quòd in ſyluis inter arbores degerent. δρῦς enim, quamuis peculiariter quercum ſignificet, olim tamen pro quouis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adoleſcentes diſciplinis inſtituere, rerum naturalium cauſas ſcrutari, de cæde de finibus cæteriſque controuerſiis cognoſcere, ſi quis decreto non ſtetiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu intercidere, Cæſ. Comment. libro 6. Immortales animas, & mundum non genitum aſſerebant: in primis autem hoc volebant perſuadere, non interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios: atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) ſub Augusto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam Cic. lib. 1. de diuinat.

Druinna, Fluuius ex Alpibus erumpens, qui tribus à Valentia leucis Rhodanum ingreditur, & hodie *Dronia* vocatur vt Scaliger ſcribit.

Druphegis, Draciæ vrbs Ptolem.

Druſias, Iudææ vrbs Ptol.

Druſilla vxor Felicis præſidis Iudææ. Act 24. Sic etiam dicta eſt Liuia vxor Augusti.

Druſi lanus, nomine Rotundus, ſeruus Claudii imperatoris diſpenſatórque Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib. 33. cap. 11.

Druſipara, Thraciæ vrbs. Ptolem.

Druſomagus, Ptol. vrbs Rhætiæ hodie Campidonæ. alii *Kempten*, alii *Memmingen* eſſe hodie dicunt.

Druſus, vir Romanus genere & eloquentia magnus: ſed ambitioſus & ſuperbus. Catonis auus. Cic lib. 4. de Fin. Interfectus is eſt domi ſuæ Cic. pro Milone.

M. Liuius Druſus, cognomento Salinator, vna cum Cl. Nerone, collega ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. lib. 6. Æneid.

Druſus, Liuiæ Auguſti filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidii carmen conſolatorium ad Liuiam matrem.

M. Druſus Publicola haud immeritò claruit, quòd domus eius pluribus partibus vicinis conſpicua cum pateret & quidque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam euertendam atque commodiùs dirigendam ſuſcipere vellet. Decem (inquit) dabo ſi totam ita expones conſpicuam, vt vniuerſi ciues necnon vicini perſpicere queant, qua domi meæ ratione viuatur: nempe vir erat modeſtus ac frugi: nec ei fortè eiuſmodi domus perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregię ſpecimẽ & preclare vitę documẽta eruditiſſima quotidie fortè ex... Plutar.

Druzon, Phrygiæ maioris oppidum. Ptol.

Dryades, Nymphæ ſyluarum præſides ita dictæ à Græco nomine δρῦς. Virg. 1. Georg.

Ferte ſimul Faunique pedem Dryadeſque puellæ.

Dryana, vrbs Ciliciæ à Dryope condita. Chryſopolis poſtea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex.

Dryanti filius, qui cùm vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit; Ouid. in Ibin,

Vtque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti &c.

Dryas, filius Hippolochi & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſequutus, cum

in pugna Parthenopæum lethali ictu vulneraſſet à Diana ſagittis occiſus eſt. Statius li.8. Thebaid.

Dryas, Fauni filia aſpectum virorum vſque adeò exoſa, vt in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt, vt ſit vetitum, ne eius ſacris intereſſent mares, Author Plutar.

Drybactæ, Sogdianæ gens. Ptolem.

Dryitæ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptolemęus.

Drylæ, vicus non procul à Pontica Trapezonte. Steph.

Drylon, vide Drilon.

Dryme, vrbs Libyæ. Steph.

Drymea, vrbs Phocidis. Steph.

Drymôdus, priùs dicebatur, quę nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.

Drymus, vrbs inter Atticam & Bœotiam. Suidas. Alia Eubœæ inſulæ. Strabo.

Drymûſa, inſula Ioniæ, Steph.

Drytiæmetum, Galetiæ locus, Strabo.

Dryope, vrbs circa Hermionem. Steph.

Dryope, nomen cuiuſdam, qui Hylam Nympham rapuit.

Dryopæ, Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa, pòſt Andremonis vxor, tandem in lotum arborem conuerſa eſt. Ouid. Metam. lib. 9. Nomen à quercu & voce factum eſt: fingitur autem in lotum mutata, hanc fortè ob cauſam, quòd inter quercum & lotum aliqua ſit conuenientia: voluítque Ouidius varias naturæ rerúmque vices eleganti admodum veteris philoſophię penicillo adumbrare, vt iucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio & conſideratio lectoribus appareret.

Dryopes, populi Epirotici, Strab. li. 8 & 13. Pli. in præfatione lib. 4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnaſſum.

Dryôpes, populi circa Oetam, à Dryope Euripyli filia dicti, Steph.

Dryopia, regio Dryopum circa Trachynem, Steph.

Drys, vrbs Thracię, Epiri, & alia Oenotrorum: item Licus Lycię circa Arum fluuium. Steph.

Dryſus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Drûſa, Samos olim dicta eſt. Steph.

D V

Duatus, ſinus Arabiæ felicis. Plin.

Dubis, Ptolemæo, Galliæ fluuius: vulgò, *Le Doux*. Aliis dictus Alduaduſius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hinc Veſontionem Sequanorũ oppidum penè totum cingit. Cęſ. bell. Gal. lib. 1.

Dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra creta primus effinxit.

Dubium, Perſidis regio, tum cęteris tum cœli & aquarum ſalubritate præſtans. Procop.

Ducæ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptol.

Ducóna, Ptolem. Cadurcorum in Gallia vrbs vulgò, *Cahors en Quercy*.

Dudia, i. dilectus aut patruus meus, nomen viri, Paralip. 27.

Dudini, quos Callimachus Peucetias vocat Illyriæ populi ſunt. Plin. hos Pinetus putat in loco eſſe hodie Nadin dicto.

Dudua, Galatiæ vrbs. Ptol.

Dudum, Libyę interioris oppidum. Ptolem.

Duel, pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Num. 1. Lat. agnoſcite Deum, aut ſcientia Dei.

Duellonam, Bellonam antiqui appellabant. Varro, lib. 4. de lingua Latina.

Duíllius, Romanus qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtíſque ſe domum contulit. Quúmque apud vxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere. Idem de Hieronis vxore narrat Plutarch.

Duiona, vrbs Cadurcorum, in Gallia Aquitanica. Ptol. lib. 2. cap. 8.

Dulgibini, Germaniæ populi ſunt Tacito, quos Althamerus, Dulgumnios. Ptolem. putat & hodie Gottingen incolere & VVeſtphaliæ partem.

Dulichium, hodie *Val du compere*, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis quibus Vlyſſes imperabat. Virg. 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.

Dulopolis, id eſt, ſeruorum ciuitas, in Lybia eſt. Alia Hierodulorum eſt, in qua vnicus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolim fuiſſe mille virorum: eſt etiam Dulopolis, Aſię minoris oppidum prope Rhodum inſulam. Plin. eſt etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Stephanus.

Duma, Hebræis dicitur Idumęa.

Duma, ciuitas in tribu Iuda. Ioſue 15. vbi interpres ſcripſit Ruma, ſequutus LXX. qui ῥῦμα ſcripſerunt. Lat. ſilentium, vel ſimilitudo.

Duma, filius Iſmaelis, à quo Dumea regio dicta. Geneſ. 25.

Dumana, Aſiæ oppidum à Syene & Arabiæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Dumna, inſula in Britannia, Scandiæ proxima. Plin.

Dumatha, vrbs Arabię. Steph.

Dumnonii, Albionis inſulæ populi. Ptol. *Deuonia* hodie Tælando horum regio.

Dunax, Thracię mons, Strabo. Donuca, Liuio.

Dunga, Indiæ intra Gangem oppidum. *Dabul*, Caſtaldo.

Dunium, Ptol. vrbs inſulæ Britannię: alio nomine Doriinga.

Dunum, Hibernię oppidum. Ptolem. *Dovvu* Camdeno. Galliæ multa oppida hodie hanc vocem retinent, vt Caſtrodunum, Nouiodunum, Vxellodunum, &c.

Dur,

dur, fluuius Hiberniæ. Ptol.

dura, id eſt, generatio, vel habitatio, aut pyra ignis, vallis prouinciȩ Babylonis. Daniel 3.

dura, vrbs Meſopotamiæ. Gentile, Durenus. Steph.

durana, Babyloniæ vrbs. Ptol.

duram, quidam putant eſſe fluuium, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alij volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem. In campo Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuam.

duranius, Auſon. Galliȩ Aquitanicæ fluuius, qui in Garumnam exoneratur & vulgò *la Dordogne* appellatur, Scaligero & Vineto.

durbeta, vrbs Meſopotamiæ iuxta Tigrim. Ptolem.

durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

durga, Africȩ propriæ vrbs. Ptol.

duria fluuius per Salaſſos, in Ciſalpinam delapſus Galliam, Pado miſcetur. Strab.

duria, ſiue durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens, & in ſinum Succronenſem ſe exonerans. Saluſtius Turiam vocat, quam ſcripturæ rationem in Claudiano quoque obſeruauimus, qui ſic habet:

Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.

Ptolemȩus hac in parte Turulim vocat amnem. Eſt in Luſitania quoque durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius libro primo,

Hinc certant Pactole tibi, Duriſuq; Tagúſque.

Plinius hodie *Guadalaiar*.

durine, Suſianæ oppidum. Plin.

duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

durio, Straboni vrbs, vbi Rhodanus & Iſara miſcentur. *Doyre*, exiguus vicus hodie, vt tradit I. Poldo.

durius, Hiſpaniæ maximus flunius in Polendonibus ortus, Aſturiam à Vettonibus, & Luſitaniam à Gallecis diſterminat. *Duero* hodie.

durnomagum, Germaniæ inferioris vrbs, vbi legio VI. Anton. *Doermagen* hodie eſt, infra Coloniam.

duron, mons in Mauritania Tingitana Ptol.

durobriuas, Angliæ vrbs. Anton. *Caſter* Camdeno.

durocaſis, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Antonius.

durocotalaunum, Belgicæ vrbs Anton. cui legio XI. tribuitur.

durocornouium, Angliæ oppidum. Anton.

durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol. Gallicè, *Rheims en Champaigne*. Cæſ. lib. . bell. Gall.

durolcuum, durolitum, Angliæ oppida. Antonius.

durolipons, Anton. Angliȩ vrbs eſt, fortè Hũtingthon, inquit Talbotus: Nam illis Dour & pons locum eſſe declarant, per quem fluuius ponte iunctus decurrit.

durolorum Rhemorum in Gallia vrbs. Ant.

duronis, Samnitum oppidum. *Liu.*

durunum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

duroſtolum, Myſiæ inferioris vrbs Ptol.

durotriges. Albionis inſulæ populi Ptol.

duſare, ſcopulus & vertex altiſſimus Arabiæ: ſic dictus à Duſaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Duſareni. Steph.

durouernum vel Dorouernum, vt habet Beda, ſed is etiam Durouernia legit, Angliæ vrbs eſt, in Cantio.

D Y

Dymam, tribus Dorenſium. *Steph.*

dymas, Virg. . Æneid.

Dijs aliter viſum: pereunt Hipan:ſque Dymáſq;

dymbrius. Vide Thymbra.

dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occaſum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph. dicitur etiam Stratus, Palea, Gauconia, Ciarenſa.

dyme, Thraciæ vrbs. Ptol. Dime Ant.

dymothus, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptol. hodie *Torre del Olíueto.*

Dymus, Sogdianæ fluuius. Ptol.

dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo, quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

dynamius COS. cum Sifidio, anno ab vrbe 1141.

dyndaſum, vrbs Cariæ. Steph.

dyndima & Dyndimene, Ceres dea dicta eſt, à Dyndimis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

dyos, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

dryas. Trachiniæ fluuius. Strabo.

Dyraſpis Scythiæ fluuius. Ouid.

dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

dynodoris, amnis ad Caucaſias portas. Plin.

dyrrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio CCXX M. paſſuum traiectu Dictum autem volunt Dyrrachium à nomine eius, qui vbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur. Plin. lib. 3. cap. 23. vulgò *Durazzo*. Hanc vrbem Cicero exilij ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam: in qua & commoratus eſt, donec à Senatuſconſulto reuocaretur.

dyrrachium Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.

dyrſela, Pamphiliæ oppidum. Ptolem.

dytta, Aſſacanarum vrbs in India. Arrian.

dyſis, locus in Piceno, non procul ab Ancona Procop.

dyſorum, Thraciæ mons in Pæonia regione. Herodot.

dyſpontium, vrbs Piſeæ, à Diſpantie Pelopis filio Steph.

Dyſrachia,Illyriæ regio, cuius incolæ Dyſrachij & Dyrracheni, vrbs eadem eſt & Dyrrachium,vt author eſt Euſtat.in Dionyſ.

Dyſtus,vrbs Euboeæ.Steph.18.

E A

EAdimundus, rex Anglorum, cuius caput amputatum, lupus alioqui ſæuiſſimus,intactum ſeruauit & illęſum.Hiſt.Angl.

Eanes, quem Patroclū interemiſſe ferunt,ob idque domo profugum ad Peleum inTheſſalia ventitaſſe,à quo & ſacellum Eanium, & Eanidem fontem oſtendunt nominatum.Strabo lib.9.

Eantes hiſtoricus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus,ab antiquis Ianus dictus eſt, qui ſæpe e,pro i,vſurpant,quod docet Quintilianus lib.5. cap.6.

Eares,populi Indiæ,qui cum Deriade contra Dionyſium pugnarunt.Steph.

Earinus, nomen formoſi pueri apud Mart.à Vere dictum.

Eaſis,Gedroſiæ metropolis.Ptolem.

Eaſium,Achaię in Peloponneſo vrbs. Pauſan.

Eaſo, ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol. vulgò *S.Sebaſtian.*

E B

Elba,Tuſcorum vrbs.Ptol.

Ebal,filius Sobal filij Seir.Geneſ.36.Lat.aceruus vetuſtatis,aut aceruus defluens.

Ebibas,filius Afri,ſeu Ophri,Abraham filij ex Ketura.Ioſeph lib.1.c.1.Antiq.Iud.

ebellanum.Hiſpaniæ oppidum.Anton.

ebionitæ,hæretici purum hominem ex communi natiuitate,è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legemque Moſaicam neceſſariò obſeruandam Euſeb lib.3.anno ſal.88.

ebiſma,Arabia fœlicis vrbs.Ptolem.

eblæa,Albaniæ vrbs.Ptolem.

eblana,Ptolem. Hiberniæ oppidum. *Dublen* hodie.

eblitei montes,in Arabia fœlici.Plin.

ebode, Plin. Helmedênum oppidum in Arabia fœlici,Arabiæ Petreæ vrbs.Ptolem.

ebodurum.Rhætiæ vrbs.Ptolem.

ebora,Luſitaniæ vrbs.Anton. Plin.Mela,hodie *Euora.*

ebora, Bæticæ vrbs, ad ſinum Gaditanum, circa Bætim fluuium, in maris littore. Strabo. Steph.

ebora, Turdulorum vrbs in eadem Bætica, ſed interiùs verſus mediterranea Ptolem.

ebora,in Hedetanis oppidum.Ptolem.

ebora,Luſitaniæ oppidum.Ptolem.

ebora.Vide Ebura.

eboracum,Britanniæ ciuitas.Ptolem. vulgò *York.*

ebouſus.Vide Ebuſus.

ebrimirus,Theodati gener,ad Beliſarium defecit,anno ab vrbe 1289.

ebroduntij,Alpulij populi,à Galba Imperatore Narbonenſi prouinciæ adiuncti Plin.lib.3.ca. 4.hodie *Le pays d'autour d'Ambrun.*

ebrodunum,Simlero. Heluetiæ oppidum, ad lacum Neocomenſem,vulgò *Yuerdun.*

ebroe,vrbs in Cananęa.Iudęæ.Gentile,Ebroinus.Steph.

ebronus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idémque nequiſſimus. Annal. Franciæ.

ebron mons Palæſtinorum,haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

ebron,ciuitas in terra Chanaan, quæ & Cheriatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id eſt,quatuor patriarcharum,Adam ſcilicet, Abraham, Iſaac, & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt. Franciſc. Ximen. fuit quondam Philiſtinorum metropolis:& in qua ſæpius Iſraelitarum reges vngebantur, ibíque Dauid in regem coronatus eſt.

ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens,in cuius arena inueniuntur ramenta auri. Strabo.

ebudæ, vel Ebudes, inſulæ ſunt quinque numero,in Oceano Britannico, anguſto freto diuiſæ:cuius incolæ Solino, lacte ſolùm & piſcibus veſcuntur. Plin. Hebudes ſcribit. Aliis Hebrides & Ebomiæ, vt ſcribit in ſua Britanniæ tabula Ger Mercator. Scotiæ regni ſunt inſulæ à parte Occidentali Beda Meuanias vocat.

eburacum,Ptolem.Albionis inſulę vrbs quam Anton. Legionem vi. Victricem cognominat *Caerefrck.*

eburobritium, Hiſpaniæ vrbs eſt, quæ hodie *Euora de alcobaca* dicitur.

ebura, Luſitaniæ vrbs, Ptol hodie Ebora. Steph. αἴβουρα, alibi ἔβορα, vrbs iuxta Oceanum poſt Gades ſita.

eborini,Lucaniæ populi.Plinius libro 3.c.11.

eburones, populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condruſis, Menapiis,Aduaticis,Treuiris,quorum clientes erant, & ſyluæ Arduennæ finitimi, nunc Leodienſes dicti,apud Gallos,*Liege.* Horum maxima pars inter Rhenum & Moſam, qui ſcilicet Moſa fluuius eos alluit. His Sicambri qui Geldrenſes erant Transrhenani ſunt proximi. Tempore Cæſaris, Eburonum ciuitas ignobilis atque humilis: proximi Oceano & ſyluis, continenteſque paludes habebant, & per fraudem multos ex Cæſaris exercitu trucidarunt. His duo reges præerant, quo magis conſtat eos fines quàm latiſſimos extitiſſe, quibus coniectura eſt ducatum Luxemburgenſem, & Lotharingenſem.

ringenſem, ac Iuliacenſis partem, & Nimurcenſem comitatum, vrbémque Aquiſgranum, incluſos extitiſſe, ac quantum diœceſis ipſa Leodenſis vſquequaque ſe extendit, reges illos poſſediſſe. Apud Eburones autem ſtirpem Caroli Magni in vico, Lupilia nomine, Leodienſi ciuitati proximo, ortum habuiſſe tradunt, Pipinóſque & Carlomanos Belgas, ſimúlque Germanos fuiſſe: ſicque in Germanos Ciſrhenanos, qui Belgæ ſunt, à Græcis, non in Tranſrhenanos eſt tranſlatum imperium. Ciuitas nunc eſt Epiſcopalis Prouinciæ Colonienſis. Hanc ciuitatem Carolus dux Burgundiæ vltimus, ſolo æquauit, omnéſque puberes & ſacerdotes interfecit, quòd Epiſcopo Ducis conſanguineo, infeſtiores aliquanto fuiſſent. De Eburonibus nulla mentio apud Cæſarem in Comment. de bello Gallico.

Eburonicæ, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Vnellis & Curioſolitis proximi ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Martianus in Cæſarem: vulgò, *Ceux d'Eureux en Normandie.* Cenal.

Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Demucz*, Morauiæ metropolis, Olmucz Pyramio, Lazio verò eſt oppidum Bohemiæ, Borouoa nomine.

Ebuſus, inſula in mari *Baleariсo*: altera Pithyuſarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebuſi terra fugat ſerpentes, Colubrarias parit: ideò infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus. Habet hæc inſula oppidum eiuſdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certè à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius lib. 3.

Iámque Ebuſus Phœniſſa mouet, iámque Arcabus arma.

Liuio Pitiuſa dicitur. De ea autem hæc Plin. li. 3. cap. 5. Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſæ à Græcis dictæ à frutice Pineo, nunc Ebuſus vocatur. Vtraque ciuitate fœderata anguſto freto interfluente patent XLII. mil. paſſ.

Ebutius Holuius, magiſter equitum, anno ab vrbe 320.

Ebutius veterator quidam Romæ, aduerſus quem Cicero pro Cæcinna perorauit.

E C

Ecalidus, ſcribunt Annius & Leander, fluuium Thuſciæ ab antiquis vocatum, quem hodie vulgo *Caldano* appellant.

Ecameda, magnanimi Arſinoi filia, forma deabus adæquanda, quam à cæteris Græcis electam Neſtor, quòd conſilio reliquos antecelleret, ſibi donatam è Tenedo ad Græcorum caſtra deportauit, cui illa decore & iucundè miniſtrabat. Homer. Iliad. 11.

Ecbaſus. Vide in Farraſia.

Ecbatana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam exiſtimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum, Strabo lib 11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quę Epiphania quandoque vocata eſt: ac per g, etiam ſcribi poſſe, quidam teſtantur, Egbatana. Alii Ecbatanam appellant, quam Plinius à Seleuco rege conditam ſcribit à Caſpiis portis, per viginti millia paſſuum diſtantem. Carmelus etiam dicta fortè à monte Carmelo, in quo ſita eſt. Plin.

Eccetan, nomen viri, 1. Eſdræ 8. Lat. paruus, ſiue minimus.

Ecdamna, Galatiæ vrbs, Ptolem.

Ecnippa, vrbs in Phœnice, olim Ace vocata. Plin. lib. 5. c. 19.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide orthodoxa infamis, Eccl. hiſt.

Ecelеſta, inquit Cluſ. eſt in inſcriptionibus marmoreis antiquis, vbi hodie Medina Celi vrbs eſt. Hanc Medinam Mediolium Celtiberorum Ptolemæi eſſe nonnulli putant.

Ecelinus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani ſeſe commiſerunt. Blond. lib. 8. decad. 2.

Ecelinus, tyrannus fuit, qui poſt infinita propè flagitia & crudelitatis exempla, tandem in bello, quod contra Martinum Turianum Mediolani principem ſuſceperat, vulneratus, more frendentis belluę vulnus diſcerpſit, eóque miſeram euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Taruiſum exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat, ſtuprabat virgines matronis adimebat mammas prægnantum ſecabat vteros, partus exectos in ignem mittebat. Volater.

Eceтenſes, Siciliæ populi, inter ſtipendiarios à Plinio commemorati, lib. 3. c. 8.

Echaia, nomen viri 2. Eſd. 10. Lat. frater Domini

Echedæ, Atticæ vicus. Steph.

Echedania, Phocidis vrbs. Pauſan. Locus eſt in Attica, non procul ab Athenis, qui poſtea Academia vocatus fuit, Plutarcho in vita Theſei teſte.

Echedorus, Macedoniæ fluuius, prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Huius aqua non ſuffecit Xerxis exercitui. Herod.

Echelidæ vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἕλος, locus inter Piręum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panatheneis fiebant. Steph.

Echémnis. Vide chennis.

Echemon, Priami filius, à Diomede occiſus. Homerus Iliados 5.

Echenéus, omnium Pheacum generoſiſſimus. Homerus lib 7. Odyſſeæ.

Echétia, vrbs Italiæ. Steph.

Echétia vrbs Siciliæ, Steph.

Echetra, vrbs Italiæ. Steph.

Echeuerenſes, Tegeatarum municipium in Arcadia. Pauſan.

Echi filius Beniamin, Geneſ. 46. qui 1. Par. 8. Rapha dicitur. Lat. frater meus.

Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules tres ſuſcepit filios, vno partu editos: quos cùm eſſet enixa, ex Hercule quæſiuit, quid de iis fieri vellet: qui reſpondens ait, Cùm primùm ad id ætatis, qua arma ferre poſſent, perueniſſent, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſet, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet, quorum liberorum vnus nomine Scytha, ſolus arcum intendere potuit, qui regnum hac ſorte conſecutus, Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echinades exiguæ inſulę, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerſo oſtij Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi connecto. Plin. lib. 2 c. 85. Statius lib. 2 Theb.

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.

Lucanus,

Craſſis oblimat Echinades vndis.

Seneca in Troade declinat Echina, næ.

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ouid. metam. lib. 8. fingit Naiades nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinades fuiſſe mutatas. Quia via aquarum vel interrumpente vel aggerente terram inſulæ naſcuntur. Emergunt etiam in mari inſulæ, quando aut aqua recedit, aut ſpiritus terræ incluſus patens atque acris ipſam terram ſibi luctanti reſiſtentem attollit, & magno impetu protrudit. Hoc igitur modo Ouidius fabuloſo penicillo Naturæ pingit opus. Aliis ſunt maris Ionij inſula prope Peloponneſum. Hodie victoria nauali celebres, quam Ianus Auſtriacus à Turcis maxima eorum clade reportauit anno 1571. Non Octob. Echinæ dicuntur. Steph. Eæ nunc Strophades appellantur, inquit Apollod. lib. 1. noſtra tempeſtate Cozzulari vocari ſcribunt Sophianus & alii.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pomponius Mela lib. 2.

Echinus, ni, vel Echinuntis, ciuitas vel inſula in Ægæo. Cic. in Arato.

Dicitur excelſis errans in collibus amons,

Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Echinus, Acarnaniæ oppidum. Plin. Phthiotidis vrbs Strabo. in Pentapoli Africę regione ciuitas. Ptolem.

Echinuſſa, inſula Eubœæ vicina, quæ poſtea Cimolus dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Echion, curſor nobilis, de quo Ouid. lib. 8. Metamorph.

Impiger Euriſton curſúque inuictus Echion.

Echion vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſę Echioniæ.

Echyreus, xv. Sicyoniorum rex, ann. 55. rexit.

Echo, Nympha, Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouid. lib. 3. Metam.

Echo allegoricè ſignificat iactantiam, hæc ſpreta mutatur in ſonum, hoc eſt, in rem inanem. Narciſſus verò ſignificat hominem ſibi mirè placentem, ac ſupra modum ſui amantem: quod ex ipſius verbis intelligitur. Sic enim de ſeipſo apud Ouid.

Iſte ego ſum ſenſi: nec me mea fallit imago.

Vror amore mei.

Rectè igitur Echo amat Narciſſum, i. iactátiam φιλαυτίαν. Vide Narciſſus

Echo, Nympha, nullo oculo viſa, & à Pane, paſtorum deo mirum in modum adamata: quæ quidem phyſicè cœli harmoniam ſignificare dicitur Solis amicam, tanquam domini & moderatoris omnium corporum cœleſtium, ex quibus ipſa componitur atque temperatur. Seru. in Virg Buc. Vna eſt Echo apud Olympum in porticu, quæ ſepries repetit voces, ac proinde, Heptaphonos porticus illa eſt cognominata. Plutarc. lib de garrul. Plin. lib. 36. cap. 15. Iuxta verò Charentonem pagum prope Pariſios, vna auditur Echo, quæ duodecies eandem repetit vocem, eámque prorſus articulatam. Denique, mira erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus eſſe credebatur. Aliis in locis miræ audiuntur vocis repercuſſiones.

Ecnomus & Phalarium, duo propugnacula, in verticibus Siciliæ in agro Gelę vrbis, vt Diodor. lib. 15. teſtatur.

Ecobrogis, Galatiæ vrbs. Anton.

Econia, ciuitas in Græcia. Plinius libro quarto, cap. 7.

Ecphantus Syracuſius, philoſophiam profeſſus, qui Deum mentem & animum eſſe exiſtimauit, vt Origenes ſcribit.

Ectenæ, ſiue Ecteni, Græciæ populi, qui primùm Thebas incoluere in Bœotia. Pauſan. Lycoph.

Ectini, Alpini populi, ab Auguſto deuicti. Plin.

Ecur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

E D

Eda, Meſſeniæ fluuius. Suidas.

Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile, Edebeſſeus & Edebeſſios Steph.

Eddara Arabiæ deſertę vrbs Ptol.

Eddo, nomen viri. 2. Par. 9. Lat. vapor, vel nubes, aut interitus eius.

Edebeſſeus Vide Eddana.

Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Lang.

Lat. terra, aut rufa, ſiue ſanguines.

Eden, Orientalis regio, Iſa. 37. 4 Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri. 2. Par. 29. Lat. voluptas, ſiue deliciæ.

Eder, filius Muſi, filii Merari, 1. Par. 23. Lat. grex, ſiue defectio, vel priuatio.

Eder, vrbs in tribu Iuda, Ioſue 15. & 19.

Eder, turris vbi filii Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrim gregis, Hebraicè turrem, Eder. Item Micheæ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta, Plin. libro 5. cap. 24. Hinc Edeſſeni ſes populi. Strab. Trans Euphratem eſt Bambyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam colunt.

Edetania, Hiſpaniæ Tarraconenſis regio. Plinius.

Edgarus, XII. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Chriſtianus.

Edimburgum, Scotiæ vrbium prima eſt, & regia ſedes, vbi caſtellum eſt puellarum cognominatum: multoties authorum teſtimoniis celebratum. Hiſtor. Scot. vulgò *Edimbourg.*

Ediſſa, i. myrtus, aut Syriacè, lætitia, nomen mulieris, quæ & Eſther. Eſther ſecundo.

Edmundus, IX. Angliæ rex.

Edmundus XV. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt q[illegible] m [illegible]rius victum victorémque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum, con[illegible]ortem imperij fecit.

Edna, ſiue Ednas, i. voluptas, aut Syriacè tempus. nomen viri, 1 Esd. 10.

Edna, princeps militum in Manaſſe. 1. Par. 12. Lat. æterna requies, ſiue teſtimonium quietis.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cuius eduliо primogenita perdidit: Hebræis namque vt Ioſephus ſcribit lib. 1. Lat. rufus ſiue terrenus, aut ſanguineus.

Edoia, Arabiæ felicis vrbs. Diodor.

Edom, rubeum dicunt Geneſ. 25. & 36.

Edom, regio quæ & Idumæa, 3. Regum. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudeæ ſita, habet Arabiam ab Auſtro Phœniciam à borea. Aliàs porro Gabalene, item & Amalecitis & Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro ſecundo capite primo indicat. Veruntamen idem Ioſephus libro quinto, capite tertio Antiquitat. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam, latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtitutaeſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam Paleſtinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribus. Hæc circa Ægyptum eſt & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, i. homo ſiue rufus, aut terrenus, vel ſanguineus, vrbs Idumæ[illegible].

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quę Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio lib. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonii, vel Edoni. Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale ex iis fit vbus Thraciæ.

Edonides, mulieres bacchantes, quæ furore agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euantes, Thyades, Mimallonides, Mænades & Baſſarides. Ouid.

Edônis, ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antandrus poſtea dicta. Steph.

Edônus Vide Edon.

Edoſa, vrbs in ſinu maris Troglodytici, ex Africæ latere. Plin. lib. 6. c 29.

Edrái, i. fortitudinis vel magnitudinis aceruus, aut nubes, ſiue interitus iniqui aut ſocii, vel paſtoris ſiue confractionis, vrbs Regis Og in regione Amorrhęorum, vbi ipſe contra Iſrael pugnauit, & cęſus eſt. Deut. 1. & 3. Num. 21. Ioſ. 12. Eſt & alia in tribu Nephthali Ioſue 19.

Edri, Ptolemęo inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, Andros Plinio dicta.

Edron, portus ad padum fluuium. Plin. lib. 3. cap 16.

Eduardus I. Angliæ rex, leges correxit, nouas & ſalutares dedit Polyb lib. 17.

Eduardus II. rex Anglorum XIII ab Aſtreda nouerca occiſus veneno poculo. Volebat enim ſcelerata mulier Ecelderum filium ſuum ſeptennem principem eligi.

Eduardus III Anglorum rex, regnauit annis L hic vxorem quam dilexerat, nunquam attigit.

Eduardus IIII. Anglorum rex, in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduardus VI. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adiecit: Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recipit. Polyb. lib. 6.

Eduardus, Anglorum regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduardus XIX. Anglorum rex, pius, ſanctus etiam in vita miraculis clarnit.

Eduardus Henrici Anglorum regis filius, quē pater Vualliæ principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vualliæ dicat

Eduinus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex, regnauit annis IIII.

Edulius, Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Ptolemæus.

Edumęi, populi Arabici. Steph.

Edúſam, ab edendo dixerunt veteres deam, quę eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edyme, vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero libro 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. 3. Metam.

Eetioneas impleuit ſanguine Thebas.

Eetionea, alterum Piræi promontorium ab Etione, Stephan.

E F

Eferem, vel Efren, XIII. Hieroſolymæ epiſcopus anno ſalutis 126.

Efflui, Germaniæ Septentrionalis populi, Tacito. Liuones hodie quibuſdam, vulgò *Liidflandt.*

E G

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum. Ethenolſum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges, & Northumbros vicit, regna ſuo imperio adiecit. Primus omnium nomen Anglię inſulæ impoſuit. Polyd. lib. 4.

Egelaſte, oppidum in Hiſpania citeriore: vnde ſunt Egelaſtani. Plin. Eſt Straboni, hodie Yniesta, Caſtellæ regni oppidum. Cluſ.

Egelidus, Tuſcię amnem eſſe, & hodie Elcedaro dici fabulantur Leander ex Annio. Hunc Egelidum enim vterque citat ex Virgilii verſu Æneid. lib. 8.

Vt procul egelido ſecretum flumine vidit.

Egemnon, x Corinthiorum rex.

Egemon, poeta fuit qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedęmoniorum.

Egeria, Nympha, cui ſacrificabant prægnantes quòd eam putabant facilè fœtum aluo egerere. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo maiore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeria Nympha, velut cum coniuge. Hinc fingit Ouid. Metam. lib. 15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum conuerſam eſſe in fontem.

Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam in luco Camœnorum.

Egeſinus philoſophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæſt. lib. 4.

Egeſippus, hiſtoricus, ſcripſit de bello Iudaico.

Egeſtha, filia Hippotis Troiani, quam ne marina belluæ ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam nauiculæ miſit, quò ſors tuliſſet: quæ tandem ad Siciliam delata à Criniſo fluuio in canem conuerſo compreſſa, Aceſten edidit. Vide Criniſus.

Egeſta, ciuitas in Sicilia, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit, quæ poſtea Segeſta nominata eſt. Steph. ab Egeſto Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Vide Egeſta. & Epidamnus. Diod. li. 20. ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandum conceſſam ac Dicæopolim ab eo appellatam.

Egeus, i. meditatio, ſiue loquela, vel gemitus, aut ablatio, Eunuchus Perſarum regis. Eſther 2.

Egidius Athenienſis, ſolitudinis ſtudio, genus patriam & opes reliquit.

Egidius, Hiſpanus Cardinalis, vir acerrimus circa annum ſalutis 1457.

D. Egidius, natione Lemonicus, religionis, ac pietatis fulgor, Nouiodunenſis epiſcopus Flandros & Picardos ad Chriſti fidem conuertit, martyrúmque ſanctorum plurima conſtruxit monumenta. Rhen. lib. 1.

Egica, rex Hiſpaniæ fuit, qui Faſillam ducem Tudenſem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Ætolos & Peloponneſum. Pomp.

Egipſa. Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egirtius, fluuius Aquitaniæ in Garumnam influens, *Gers* Vineto.

Egla, i. vitula, aut currus, ſiue rotunda, vxor Dauid. 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Eglon, i. vitulus, aut currus, ſiue rotundus, nomen vrbis in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dabir, Ioſue 10. & 15. Nomen regis Moab. Iudicum 3.

Egnatia, Ptolem. Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egnatia, Plin. Peucetiæ in Italia oppidum eſt, hodie collapſum quidem, ſed eius buſtum *Naza* vocari teſtatur Niger.

Egra, vrbs à fluuio, cui adiacet, dicta: olim imperio Romano, hodie Bohemiæ regno ſubiecta. Ptolem. Monoſpada vocatur.

Egra, vrbs Arabiæ iuxta ſinum Ailanitem. Stephanus.

Eguri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

E H

Ehud, v. Hebræorum dux, qui & Aod, filius Gera, filius Iemini, liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3. Ioſeph. lib. 5. cap. 5.

E I

Eidetes, Iberiæ gens. Steph.

Eidomene, Macedoniæ vrbs, Steph.

Eilenia, vrbis nomen & epitheton Mineruæ. Phauor.

Eileſium, nomen loci apud Steph ex Homer.

Eilothæ, Hiſpaniæ populi. Polyb.

Eiminatium, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Einarus, Cretæ vrbs, alii fluuium & montem eſſe dicunt, inquit Steph.

Eion, emporium ad oſtia Strymonis fluuii Thucid. Cherſoneſi etiam vrbs, & circa Pieriam. Steph.

Eione, Corocondamæ promontorium, inter Pontum & Mæotim excurrens. Plin.

Eiones, Argus pagus fuit, poſtea nauale Mycenarum. Strabo.

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. 8.

Eionius, Thrax pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt. Hom. libr. Iliad. 10.

Eiras, mons in Meſſenia, in quo ſe Meſſenij vndecim annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pauſan.

Eireſidæ, tribus Acamantidis vicus. Stephanus.

Eiſcadia, Luſitaniæ vrbs ſub Viriati imperio, à Seruiliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliæ Caſtellum. Steph.

E L

Ela i. ilex, vel quercus ſiue fortitudo, aut maledictio, vel iuramentum ſcilicet imprecationis: aut Syriace, Deus, ciuitas Idumæorum, Geneſ. 36.

Ela, pater Oſee prophetæ 4. Reg. 15.

Ela, filius Caleb filii Iephone 1 Par. 4.

Ela, pater Semei præfecti in Beniamin. 3. Regum 4.

Ela, filius Ozi. 1. Par. 9.

Ela, filius Baaſa regis Iſrael. 3. Reg. 16.

Ela IIII. rex Iſrael.

Ela, Aſiæ regio. Steph.

Elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris littus. Arrian. in Periplo.

Elabotas fluuius per Antiochiæ campum, qui Pagris ſubiacet, fluens. Strabo. lib. 16.

Elacatæum, mons Theſſaliæ in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

Elad, i. Dei æternitas, aut teſtimonium vel præda, filius Suthalæ filii Zabad. 1. Par. 7.

Elada, i. Dei cœtus vel congregatio aut Dei æternitas, ſiue teſtimonium, vel Dei præda, filius Tahat, filii Bared, filii Suthalæ, filii Ephraim. Par. 7.

Elea, Steph. vrbs Aſiæ in Æolica, Pergamenorum nauale, quæ Cidenis nominabatur, à Meneſtheo condita: inſula item Promontidis. Plin.

Elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sydonem. Steph.

Elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ. Eid.

Elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & inſulæ tres Inde Gentile, Elaite. Strabo.

Elææ, Thraciæ Europeæ vrbs. Procop.

Eleas, Epiri portus. Ptolem.

Elæeus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Eleuſii. Steph.

Elæiticus, Lyciæ oppidum. Steph.

Elæus, Thraciæ Cherſoneſi oppidum. Ptolemæus.

Eleus, vrbs in Doridis ſinu. Plin. Epiri item. Ptolem. & Calidoniæ. Polyb.

Eleus, vrbs in Helleſponto, & alia in Argo: incolæ, Eleuſii. Steph.

Eleuſſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nunc Sebaſte, iuxta Cyzicum. Sunt & aliæ inſulæ ſeptem. Gentile, Eleuſſius. Steph.

Elaira. Vide Leucippides.

Elais, vna ex tribus filiabus Anii, Apollinis & Rhoio filii, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum ſtatim vertebatur. Cæl. antiq. lect. lib. 7. cap. 15.

Elaites, nemus Ægypti ad dextram foſſæ Canopicæ. Strabo.

Elæus, mons circa Phigaleam. Pauſan.

Elamitæ, Arabiæ populi. Plin. cap. 28. lib. 6.

Elamitæ, Perſarum principes, ab Elam filio Sem Ioſeph.

Elana, Arabiæ Petreæ vrbs, ad ſinum Arabicum. Ptolem. *Aila*, Nigro.

Elancorum, emporium Indiæ intra Gangem. Ptol.

Elaphebolia, feſta apud Græcos quæ fiebant menſe Februario, in quibus cerui Dianæ Elaphebolíæ ſacrificabantur, vnde & menſis illis Elaphebolion dictus eſt.

Elaphiæa, Diana dicta eſt, ab Elaphia nutrice. Paleph.

Elaphites, inſula Adriatici maris, XII. M. paſſ. à Melita. Plin.

Elaphonefus, vna Sporadum inſularum, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

Elaphus mons Aſiæ & Arcadiæ. Pauſan.

Elaphuſa, inſula in Adriatico mari. Plin.

Elaſa, filius Rapha, filii Baana, 1. Par. 8. Lat. Dei factura.

Elaſa, filius Saphan Iere 29. 1. Eſd. 10.

Elatas, Bithyniæ fluuius in Pontum decurrens. Ptolem.

Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodam: & alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant Elatriam. Steph.

Elath, ciuitas regni Edom, ad quam profecti ſunt filii Iſrael de Heſiongeber. Deu. 2. Lat. cerua, ſiue fortitudo, aut ilex vel quercus.

Elatus, Perrhæbus quidã pater Ginei, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid. lib. 12. Metam.

Elauer, Galliæ fluu. apud Cæſarẽ. *Allier*. Matt.

Elauia, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtii, populi Libyæ. Steph.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbonthis, vrbs inter Ægyptum & Cyrenen, Steph.

Elbora. Vide Libora.

Elcana filius Core filii Iſaar filii Caath. Exo. 6. Lat. Deus Zelotes, aut Dei profeſſio, vel Dei calamus, ſiue Deus nidus eius.

Elcana filius Ieroam. 1. Reg. 1. Par. 12.

Elcana, filius Aſir. 2. Par. 6. & 28.

Elcebus: Galliæ Belgicæ vrbs in Tribocois, Ptol. *Schleſtat* Villan. eſt.

Elceſęus, viculus in Galilęa, vnde Nahum propheta, Nahum 1. Lat. Dei durities, vel ſerotinus.

Elcethrum, Sicilię vrbs. Ptol.

Elcoboris Luſitaniæ oppidum. Ptol.

Eldaa, filius Madian filii Abrahæ. Gen. 25. Lat. Dei ſcientia, aut cognitio.

Elad nomen viri, ſuper quem requieuit ſpiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat. Dei dilectio aut dilectus.

Eldamarii, Arabes, circa Meſopotamiam. Plinius

Eldaua Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, Donia alio nomine. Indiæ item vrbs, intra Gangem. Duennas hodie, Goropio in ſua Hiſpania.

Eldimæi, Suſianæ regionis populi, Ptolem. Elymais prouincia eſt in ſacris literis.

Eldredus x. Anglorum rex, anno ſalutis 940. Polidor lib. 6.

Elea, ciuitas Lucanię quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alii à palude dictam opinantur, quæ Græcè τὸ ἕλος dicitur. Stephanus Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & ſuo tempore Ἐλέαν. Hæc Latinè Velia dicebatur.

Elia, Æliodis vrbs. Pomp. libro ſecundo. In ea natus eſt Zeno philoſophus, qui Eleates dicitur: & eius philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.

Eleale, i. Dei aſcenſio, ſiue Dei holocauſtum, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribu Iudæ aſcripta. Iſa. 15. quam ædificauerunt filii Ruben, Num. 32.

Eleazar, i. Dei adiutorium, ſiue Dei atrium, filius Aaron filii Amram, filii Caath, filii Leui. Exod. 16. Par. 1.

Eleazar Dinæi, princeps ſeditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta ſunt. Quadratus ſeditionis principes cruci affixit. Ioſephus libro 20. cap. 11. & 12. Tacitus libro duodecimo.

Eleazarus filius Mathatiæ filii Ioannis. 1. Machab. 2. Pater Phinees, filius Moſollamie. 1. Paralip. 9.

Eleazarus, Annæ filius pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.

Eleazares, quidam de gente Iudæa, quorum facto Romanorum exercitu præſente, dęmones fugabat, vide in dictione SALOMON.

Electa, mulier ad quam ſcribit Ioannes, ſecundo Ioan.

Electra, Meſſeniæ oppidum & fluuius. Pauſanias.

Electra, Heſiodo, Nympha, Oceani & Tethios filia, vxórque Atlantis cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg. lib. 8.

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Elena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc eſt, annoſa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quaſi ἄλεκτρον, hoc eſt, ſine thalamo: quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrúmque referente, ita fuiſſe appellatam.

Electrides, inſulę in quib. Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuium, aquę calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat: & aues ſuperuolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorum. Fabulantur autem, Phaethontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimos ibidem populos prouenire ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, Electrinæ, vel Electrini. Steph. Dicuntur etiam Glaſſariæ, Plinio teſte, inſulæ quæ ex aduerſo Britanniæ & Hyberniæ in Germanico mari ſparſæ ſunt, quæ nunc fortaſſe *Hetlant*, *Scetlant*, & *Fare* dicuntur. Meminit & Mela Electridum inſularum in Adriatico mari, prope Abſyrtidis inſulas.

Electrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.

Elees, Italiæ fluuius, prope Eleam, in Lucania, Strab. *Euoli* Nigro.

Elegarda, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Elégea, regiuncula trans Euphratem.

Elegia Armenię ciuitas quam pręterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec reſiſtente. Plin. lib. 5. cap. 24.

Elehanan, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Par. 11. Lat. Dei gratia, ſiue Dei miſericordia, aut Dei donum.

Elei, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympii, ludóſque Olympiacos, quorum præfecturam Elei habuerunt: vnde Elei equi, & Eleus cancer ſæpè leguntur. Lucanus.

Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.

Eleleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω, verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouidius libro 4. Metamorphoſ. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleides. Ouid. 4. Epiſt.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus eſt ſol: ἀπὸ τοῦ ἑλίττεσθαι περὶ τὴν

γ

γῆν, hoc eſt, quòd æterno circa terram meatu volui videbatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, Ioſ.18. lat. mille, ſiue doctrina, aut bos, vel dux.

Elephantina, vrbs quæ diſtat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis ſtadiis. Herod. Nili item inſula. Ptol.

Elephantini, vel Elephantiæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili inſula, Plin. lib.5. infra nouiſſimum cataractem, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum eſt.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varióſque coeundi modos complexa eſt. Martialis,

Nec molles Elephantidis libelli.

Elephantophagi, Æthiopes ſub Ægypto. Strabo.

Elephas ad Aualiten ſinum mons, in Æthiopia ſub Ægypto, Ptolem. Eſt & locus ad Gaditanum fretum. Strabo.

Elere, Cœle Syriæ vrbs. Ptol.

Eleus, Bacchi cognomen, dictus quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus præſtet. Græci enim ἐλεῶ miſericordiam vocant. Ouidius,

Nictiléúſque Eleúſque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs, Thucydides lib.8. Herod. lib.7. Ab ea Eleuntii dicti, Thucydidi ibidem.

Eleus, fluuius qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, Plin. Ciliciæ mediterraneum oppidum eſt. Niger inſulam facit, & dicit hodie *Curcu* appellari ab oppido ſic dicto illi adiacente.

Eleuſa, inſula ex oppido Cypri.

Eleuſin, Theræ inſulæ vrbs eſt. Ptol.

Eleuſina, pagus Ægypti eſt, Strabo. Atticæ item vrbs. Ptol ille Alexandriæ & Nicopoli proximus in Canopica foſſa ſitus eſt. Leuſinem cum vocat Liuius, lib.45. quatuórque millia ab Alexandria diſtare addit.

Eleuſine, Achaiæ vrbs Ptol. Lepſina dicitur Sophiano, Atticam eam cognominat Ptol. Saline Nigro vocatur.

Eleuſina, vrbs ab Ogyge condita. Oroſ. lib.1. cap.7.

Eleuſis & Eleuſin, modò Lepſine vocatur, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleuſinus qui Cererem filiam quęrentem liberaliter è hoſpitio ſuſcepit. Ob cuius memoriam Eleuſini Cereri ſolennia ſacra inſtituerunt, quæ Theſmophoria dicebantur. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis letham vidit Cerealis Eleuſis.

Quin & Ceres ipſa ab huius oppidi nomine Eleuſina cognominatur Virg. 1. Georg.

Tardáque Eleuſinæ matris voluentia plauſtra.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleuſius ciuitas nominata eſt.

Eleuſius, Cyzicæ epiſcopus, à fide catholica ad Macedoniam hæreſim deſciuit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu vitam ſolitariam egit. Niceph. lib.11. cap.5.

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Saorus aliàs dicta. Steph. 15. millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtans. Cluſ. de ea.

Eleuthera Cilicia, id eſt, libera Cilicia, cuius partes diuerſis in locis recenſentur: Gentile, Eleuthero Cilices. Steph.

Eleutheraclini, ciuitas Cretę, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotię ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Saora Nympha. Eſt & alia iuxta Iſtrum fluuium in Ponto, ſic dicta, quod Iaſon Æetam fugiens, timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Liciæ vrbs à Nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotię Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutheriſcus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, oppidulum Myſiæ. Steph.

Eleutherius, Iupiter dictus eſt, quaſi liberator, quòd apud Aſopum Platæarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Perſarum millibus ad internecionem deleuiſſent.

Eleutherius, conſul cum Euagrio (aliàs Eucharie) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regem ſe dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Conſtantinopolim miſerunt. Blond. libro nono decad.1.

Eleutherius, D. Dionyſii Areopagitæ & vitæ & mortis ſocius.

Eleutheria feſta pluraliter, quaſi liberatoria, id eſt libertatis ſolennia. Plautus in Perſa. Baſilicè agito Eleutheria. In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur: quæ feſta nomen acceperunt à Ioue Eleutherio, qui templum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherina, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Stephan. Vide Eleutheræ, & Sacra.

Eleutherocilices, Aſiæ populi. Cic. ad Atticum, Eleutherocilices populi in Amano; ne regibus quidem vnquam paruerant.

Eleutheropolis, Suidæ, prima Paleſtinę vrbs, quæ Antonino eſt inter Aſcalonem & Neapolim.

Eleutherus, flumen eſt iuxta Orthoſiam

vrbem,quæ eſt in radice Libani montis Plinius libro 9.

eleutherus, xii. Rom. epiſcopus Euſeb. libro 5.cap.1.

eleutherus Ptolem.& Plin.Syriæ fluuius.Vallania P..netus,Velana Poſtellus vocat.

eleutherus Siciliæ fluuius,Ptole. Ponterotto indigitatur à Leandro.

eleutho,Dea parturientibus aſſiſtere ſolita,vt ex Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Parcas Apollo iubet adeſſe Euadne parturienti.

eleuthii, populi Apuliæ gens, quam Parthenius Elephantidem vocat.

elgos,oppidum Lydiæ.Steph.

elia,filius Ieroam,1.Par.8.1.Eſd.10. Lat. Deus dominus,aut fortis dominus.

eliab,filius Phallu filii Ruuen, Num.26. Primogenitus filiorum Iſai patris Dauid,1.Reg.17. 1.Paral 2. Filius etiam Helon, princeps tribus ſuæ Zabulon Num 1 Lat. Deus meus pater,ſiue Deus patris.

eliacim,filius Helciæ,Iſa.22.4.Reg.18.præpoſitus domus regis Ezechiæ Filius item Ioſuæ regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg.23. Pater Iona. Luc.3.Lat.Dei reſurrectio, aut affirmatio, ſiue Deus reſurrectionis vel firmitatis,aut Deus vindicans.

eliada, pater Razon. Reg.11.Filius Dauid,2. Reg.5.1.Par.Dei ſcientia vel cognitio.

eliam,filius Achitopel.2.Reg.23.Lat. Dei populus.

elias, propheta ſanctiſſimus & celebratiſſimus 3.Reg 17.Lat.Deus aut fortis Dominus.

elias monachus, non procul ab Antinoo ciuitate,degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, antea tamen penè ſeptuaginta annis ſolus vixerat in ſolitudine:& ad hanc ætatem ieiunando & viriliter conuerſando peruenit Sozom.lib.8.c.1.

eliaſaph,i.Deus augens,vel Deus augmentationis,aut Deus ſ...ens filius Duel,princeps tribus ſuæ Gad.Num.7.

eliaſib i. Deus conuerſionis, aut Dei ſeſſio, vel habitatio, ſiue Dei inſufflatio, filius Elioenai filius Naariæ.1.Para.3.24.2.Eſdr.19.

eliatha nomen viri,1.Par. 25. Lat. Deus meus tu,aut Deus meus venit.

eliberri, Deinde eſt Galliæ Narbonenſis vicus magnæ quondam vrbis & Magnarum opum(vt ipſe inquit) tenue veſtigium. Ptolem. hanc Iliberim vocat,vt etiam Liuius,& Plin.

eliburge,vrbs Tarteſſi.Steph.

elica nomen viri 2.Reg 23.Lat.Dei pelicanus aut fortis vomitus.

elice, ſtella maris, vel ſydus iuxta polum Arcticum. Vide Helice.

elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino celebratur, ab eliciendis, hoc eſt, euocandis fulminibus impoſitum. Ouidius 3. Faſtorum,

Eliciunt cælo te Iuppiter:vnde minores
Nunc quoque te celebrant,Eliciúmque vocant.

Vide Paleph. lib.1. cap. 5. de deorum cognominibus.

elidad, filius Chaſelon, princeps tribus Beniamin.Num.34.Lat. Dei dilectus, vel Dei dilectio.

Eliel,filius Thohu,1.Par 6.& 8. Mahumetes, 1.Par.11.2.Par.31.Lat.Deus meus, vel Dei fortitudo,ſiue Dei potentia.

Elidicus, xvi. Athenienſium princeps, anno ab vrbe 22.

Elieſer, Iſmaelis frater vterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptia filius.Comeſt.in ca.16. Geneſ.

Eliezer, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ.15.Lat.Dei adiutorium ſiue Dei atrium.

Eliezer,filius Moſ.s.Exod.18.1 Par.23.

Eliezer, filius Bechor filii Beniamin, filii Iacob,1.Par.7.

Eliezer,filius Ioram,Luc.3.

Eligius, Nouiomenſis epiſcopus, quum antè aurifex eſſet, quicquid ea arte lucri conſequebatur,dabat pauperibus.

Elihoreph, i. Dei hiems,aut Deus iuuentutis ſiue fortè opprobrium,aut Deus acuminis, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, tertio Reg.4.

Eli,populi ſunt circa Aſtaboram & Aſtapam fluuios, incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ex adiacente palude euulſis radicibus ... uſſulas conficiunt, ad ſolem coctis veſcuntur.Strab lib.16.

Eli...,Calli. Narbonenſis populi.Ptol.

E...ranum,Illyridis vrbs Polyb.

Elim,i.ariete, aut fortes, vel cerui, ſiue valles, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filii Iſrael profecti de Mara Exod.15. Num.33. Eſt & nomen putei, Iſai.15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beer-elim.

Elimelech, i. Deus meus rex aut Dei conſilium,nomen Beth lehemitæ cuiuſdam, maritus Noemi,Ruth 1.

Elimia vrbs Macedoniæ, & Elimiotę populi, ab Elimo heroe,vel Heleno, vel ab Elima Tuſcorum rege Steph.

Elini Theſprotica gens. item Elinia regio eſt Siciliæ vrbs.Steph.

Eliocrota,vrbs Hiſpaniæ.Anto *Lorca*, hodie, 25.millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtantis. Cluſ.de ea.

Elioena, i.ad ipſum oculi mei, ſiue ad ipſum fontes mei, aut ad ipſum afflictio vel paupertas, filius Naariæ filii Semaiæ filii Sechoniæ,1.Par. 3.& 4.Filius item Bechor,filii Beniamin filii Iacob.1.Par.7.& 8.

Eliones,Africæ Propriæ gens.Ptol.

Elionora,Anglię regis filia,Alphõſi,cognomine Boni,Hiſpaniæ regis vxor,anno ſalutis 850.

Eliphal,

Eliphal,i. Dei miraculum, vel Dei iudicium, filius Vr.1.Par.11.

Eliphales, i. Deus liberationis, ſiue Deus expellens,filius Dauid, 2. Reg.5. qui 1.Paral.3. & 14. dicitur Elipheleт. Eſt & filius Elec. 1. Par.8.

eliphalu,i Deus mirabilis, ſiue Deus iudicij, nomen Sacerdotis,1.Par 15.

eliphaz,i Dei niſus vel conatus,aut Dei obrizum Eſau,ex Ada vxore.Gen 36.

eliphelet, i. Deus liberationis, ſiue Deus meus expellens: filius Asbai, 2. Reg. 23. filius item Dauid,1.Paral.3 qui 2. Reg.3. dicitur Eliphalet.

elis,oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi,non procul ab Olympia:à qua & circumiecta regio Elis appellatur,Alphæo fluuio irrigata. Virg 3.Georg Hinc Eleus,lea,leum. Item Elias, Eliadis:vt equæ Eliades, quæ apud Elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 1.Georg.

Eliadum palmas Epirus equarum. Triphylia quoque dicitur Steph. Molpidis Petram a Lycophrone appellari ſcribit.

elis,ſiue Helis, vbi Moyſes duodecim reperit fontes, hodie Beba & vulgò Belbes appellari putat Poſtell.

elis, Stephano ciuitas apud Olympiam Egyptia,ab Eleo Tantali filio Eſt & alia Arcadię,& tertia Hiſpaniæ. Ciuis Elideus,Elieus, & Eleus. Poſſeſſiuum Eliacus: Patronymicum, Eliadæ. Homerus Epeos vocat

eliſa, i. Deus eſt,aut Dei agnus, ſiue Deus commodans filius Iauan,Gene 10. Ab hoc Æoles inſulæ Ionij maris.Ezech.27.

eliſari,Arabiæ felicis gens.Ptolem.

eliſphaſij,Peloponneſi populi.Polyb.

eliſſus Arcadiæ vrbs Pauſan.item Sicyonę & Elidis fluuius Strabo.Pauſan.

elixoia,inſula Hyperboreorum minor, quàm Siciliæ iuxta flumen [illegible]erambycum.Steph.

elixus,fluuius Cei inſulæ.Strabo.

eliza, Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata, quòd plurima ſupra animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris infidias fugiens Carthaginem condidit: cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptiis liberauit.Virgil.4. Æneid. Vide Dido.

elizabeth, i. Deus iuramenti, vel ſaturitatis, ſiue Dei ſeptenarium, vxor Aaron, filia Amidadab. Exod. 6. Vxor item Zacharia, mater Ioannis Baptiſtæ. Luc. 1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier ſanctiſſima inter duos relata

elizaphan, filius Oxiel filij Caad filij Leui, Exod 6. filius item Pharnac.Num 34.Lat. Deus Aquilonis,ſiue Deus abſconditus,aut Deus ſpeculator.

eliſama filius Ammiud, princeps tribus ſuæ Ephraim. Num.1. 1. Par.7. Filius item Dauid 1. Par.3 & 14.qui 2.Reg.5.dicitur Eliſua Pater Nathaniæ, 4.Reg.25. Sic nominabatur filius Iuda filij Sellum filij Eliſamoi,1 Paralip.ſecundo.Lat. Deus exauditionis ſiue Dei exauditio.

elizeus propheta Eliæ diſcipulus filij Saphat. 3.Reg.19.& 4.Reg.3. Luc.4. Dei ſalus, vel Deus ſaluans.

eliſua filius Dauid,2.Reg 5.qui Eliſama 1.Par. 3 dicitur idem quod Elizeus ſignificat.

Eliſur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Num.1.1.Lat. Dei fortitudo,ſiue Dei petra,aut Dei plaſmatio,vel colligatio.

Eliu, filius Ieroham patris Elcana, 1 Reg.1. Nomen principis militiæ. 1. Paralip. 12. & 26 & 27. Lat. Deus meus ipſe, aut fortitudo ipſius.

eliud,filius Achim,filij Sadoch. Matth.1.Lat. Deus laudis ſiue confeſſionis, aut Dei laus vel confeſſio.

ellel,pater Abdon iudicis Iſrael,Iudic.12.Lat. laudans ſiue lucifer aut ſtultitia.

elli,Vide ellopia & Selli.

ellopia,regio Eubœæ,& ipſa inſula ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Steph.

ellopium,vrbs Ætoliæ Stephan.

elius,vicoſul & ſolus,anno ab vrbe 1131.

elius fluuius omnium maximus, qui in Hermum ſe exonerant.Herodot.

Elmantica,vrbs Iberię,intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

elmelech,i Dei regnum vel conſilium,ciuitas in tribu Aſer,Ioſ.19.

elmodad filius Iectam.Gen.10.Lat. Dei menſura aut atrium dilecti.

elnaem,pater Ieribai & Ioſaia, 1. Par.11.Lat. Dei pulchritudo,ſiue Deus mouens eos.

elnathan filius Achobor.Ier.26 Pater Noeſta matris Ioachim filij Ioacim,4.Reg.24.Lat.Deus dedit,ſiue Dei donum.

elon filius Zabulon Geneſ.46.Iudex Iſraelitici populi. Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali. Ioſ 19. 3. Reg.4. Cane fuit nomen patris Baſemath & Ada vxorum Eſau Geneſ. 26.& 36.Lat Ilex,vel quercus,aut fortis.

elone, vrbs Perrhœbiæ, quæ & Limone dicitur.Steph.

elops Centauri proprium.

elorini populi Siciliæ,vt author eſt Cic.5.Ver.

elorone[n]ſium ciuitatem habet Libellus prouinciarum in Nouem-populana prouincia Aquitaniæ.Iluro Antonini eſt & Oloronenſis ciuitas. Sidonio, & Olorino hodie dicitur, teſte Scalig.

elorum,Siciliæ flumē eſt Plin.authore.Hunc

Fazellus Abyzo vocari, vbi in mare illabitur, ſed antea in mediterraneis Atellari nomen habere tradit.

Elorus fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis ſuperfuſus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.

Elorus, vrbs Siciliæ ab Eloro fluuio. Alia eſt Macedoniæ, Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit. Stephan.

Elos, ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta eſt vrbs Achaiæ, Elos Vide Helos.

Elotæ, ſeu Elotia ſua publica appellant mancipia Lacedæmonij, id eſt, miniſtros publicos, vt ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur Peneſtæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis ceruicem fregit, Homerus decimo Odyſſeę.

Elpes Bœtij vxor.

Elphaal, filius Mehuſim, 1. Para. 8. Lat. Dei opus, vel Dei operatio.

Elpia, vrbs in Daunijs, à Rhodiis condita. Stephano.

Elpidius Cappadox, ſolitudinis amator, qui annis 25. in ſpelunca quadam vixit, ibíque bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpis, nomen proprium Bœtij vxoris, de qua hoc extat epitaphium,

Elpis dicta fuit, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies nox anxia, flebilis hora:
Cúmque viro ſolùm ſpiritus vnus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito:
Maiori que animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibúſque ſacris iam nunc peregrina quieſco.
Iudicis æterni teſtificata thronum:
Néve manus buſtum violet ne fortè iugalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, i. Dei thecæ, vel capſa, ciuitas in tribu Dan. Ioſ 19. quæ Ioſ. 21 Eltheco dicitur.

elthecon, i. Dei correctio, ſiue Dei præparatio ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15.

eltholad ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. in tribu Simeon Ioſ. 19. Lat. Dei generatio.

elui, populi Aquitaniæ inter Garumnam & Ligerim adiacentes Strabo lib. 4.

eluia, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

eluidius, Auxentij diſcipulus, fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini Inſanam eius opinionem confutat Hieronymus. Epiph.

eluina dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluio fluuio, in quo colebatur.

elul i. vlulatus ſiue pernoctatio, nomen ſextę lunationis: partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis, 1. Mach. 14.

Eluſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens, apud Ptolemæum.

eluri, populi Scythici. Steph.

eluſa, Narbonenſis Galliæ vrbs, Claudian. & Ammiano.

Eluſa, vrbs nunc quidem Palęſtinæ tertiæ, olim verò Arabiæ. Steph.

Eluſaberris, ciuitas eſt præcipua Auſcorum, apud Melam lib. 3. cap. 2 vulgò dicitur *Aux.*

eluſates, Aquitaniæ populi, Plin lib. 4. cap. 19.

Elut, ſiue Elus, cuius in ſacris memoria eſt. Eluſa à Ptol. vocari docet Goropius. Idumææ vrbs eſt.

eluzai, nomen viri, 1. Para. 12. Lat. Dei fortitudo.

elydna. Indiæ extra Gangem vrbs Ptolem.

elyma, Macedoniæ vrbs, Ptolemæo, Siciliæ item: Thucyd. illa Camnina hodie a Sophiano nuncupatur, iſta ab Ænea condita, vt Halicarnaſſeus tradit, hodie Alymite vel Palymite vocatur. Fazell.

Elymæ, regio Aſſyriorum iuxta Perſidem prope Suſidem. Steph.

elymaida ciuitas, in Perſide, 1 Mach. 6.

elymais, Plinius capite 33. lib. 6. regio Perſidi vicina.

elymas, nomen magni, Act. 13.

elymotæ, Macedoniæ populi. Ptol. Placani hodie eorum regio vocatur, vt Caſtaldus vult.

elymnium, inſula Eubœæ, cum ciuitate, Stephanus.

elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ, nomen dediſſe putatur Steph.

elytus, vrbs Cretæ. Steph.

elyſium, locus vbi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως, à ſolutione Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alij inferorum fœlicitatibus plenum, alij fortunatas inſulas, alij circa lunarem circulum eſſe dicunt, vbi iam aër purior eſt.

elyſii, Germaniæ populi. Tacit.

elyſii campi in Bœotia, in campo Thebano, Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanum, cui aſtipulatur Homerus: in Arcadia etiam & in Hiſpania. Vide Atlanticæ inſulæ.

elzabad, nomen principis, 1. Paralip. 26. Lat. Dei dotatio.

E M

Emalchuel, i. rex Deus, aut regnum Dei, vel nuncius Dei, nomen viri. 1. Mach 11.

eman, filius Zara filii Iuda. 1. Para 2. Lat. tumultus, aut tumultuans, vel Syriacè fidelis.

emanuel, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1142. Blond. lib. 5 decad. 2.

Emanuel Chryſoloras Byzantius, Gręcas literas in

in Italiam reduxit,anno ſalutis 1378. Plato.

Emath, ciuitas quę nunc Antiochia nominatur:& duæ ſunt (vt inquit Hieronymus) magna ſcilicet,& minor. Magna,Antiochia:minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas, corrupto quidem vocabulo , ſed priſtini nominis veſtigia retinente.

Emath,Nehem. 12. Heb. Meah,nomen turris Lat.interpretatur centum.

emathia,nobilis Europæ regio Thraciæ finitima,poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege fratre Memnonis, Titani & Auroræ filij. Plin. lib. 4.cap.10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes, Virgil. 1. Georgic.

Non fuit indignum ſuperis,bis ſanguine noſtro
Emathiam,& latos Hæmi pingueſcere campos.

Lucan.lib.1.

Bella per Emathios pluſquam ciuilia campos.

hoc eſt per campos Pharſalicos,qui in Theſſalia ſunt,teſte Plinio lib.4.c.8.

emathius,Noę nepos, Emathiam tenuit,ac de ſuo nomine vocauit. Beroſ.lib.4.

embatus inſanus & delirus vir in Piræo inſula,qui ſolus in eadem regione repertus eſt , qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret : vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano deliróque. Eraſ.Chil.3.centuria 10.Prou.8 .

embatum,locus Erythręæ,id eſt maris rubri. Stephan.

emer i.dicens,vel loquens ſiue exaltatio, aut Syriacè agnus,nomen loci 1.Eſd.2.

emericus,Vngarię rex.anno ſalutis 1193.

emerita,Lucij Anglorum regis ſoror quę pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.

emerita Auguſta , vrbs Hiſpaniæ ad Luſitaniam ſpectans. Strab Eſt hæc vrbs cocco celebris,quod eſt rubrum granum,cuius ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia.Plin.lib.9.cap.41.

emoum,locus Æthiopiæ ſub Ægypto Plin.

emiſa,vrbs Phœnicię Libanuſię. Gentile , Emiſęus,vel Emiſenus.Steph.

emmaus , Ptolem. Iudęę vrbs,eidem alio nomine Nicopolis , vbi cognitus Chriſtus in fractione panis.Luc.24.

emmer,pater Paſhur ſacerdotis Ier.20.1. Eſd. 2. Pater item Meſollamith 1. Paralip. 6. & 34. idem ſignificat quod emer.

emmi Taproba ęgens Ptol.

emodus, mons qui circa finem Indię in duos ramos diuiditur Alteri Ortorocoras nomen eſt, alteri Semanthinus *Moghuli* Caſtaldo.

emonia , Mercatori Scotię orientalis inſula quam Maid vo .

empelathra vrbs Indię [illegible] Ptol.

Emplatia,feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis ſolebant procedere.Heſychius.

empanda , Veterum dea erat , quę rebus pacentibus prę̨eſſet.

empedocles philoſophus , & poeta Agrigentinus, qui de rerum natura verſibus ſcripſit , vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur,nō putauit edendum, ſicut & Pythagoras , & ex lite, amicitiáque inter ſe diſſentientibus , cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire , quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Ferunt hunc,cùm lacunas Ætnæ montis inueſtigare contenderet,decidiſſe in foueam igneam, & incendio conſumptum. Vel vt alij , noctu à ſociis clam diſcedentem, in ardentem caminum montis Ætnę ſe demiſiſſe vt deus immortalis haberetur : ſed ferreas eius crepidas , ex camino per flammam reiectas,rem patefeciſſe.

empedocles,creditus eſt ab Ariſtotele, Rhetoricam dominam rerum primùm nouiſſe:quod etiam aliis ab aliis adſcribitur , vt Parmenidi, vel Cadmo Mileſio , Pherocydi Syro , & Hecatęo,qui primi ſoluta oratione vſi ſunt.

emporia Punica , loca Syrtibus propinqua, Polyb.Liu.

emporię,vrbs Hiſpanię Tarraconenſis.Ptolemęo.

emporium,vrbs Celtica à Maſſilienſibus condita:altera eſt Macedonię, tertia Sicilię:quarta Campanię. Step.item caſtellum.Liu.prope Placentiam magno opere munitum.

emporium,oppidum quod aliàs Tanais,iuxta Tanais fluuii oſtia in Męotim.Steph.

empuſa,genus laruę & terriculamenti, dicatum Hecatę,vno pede incedens,vnde & nomen. Euſtath. Vnde prouerbium , Empuſa mutabilior.

enac,gigantes , Numer. 13. quos expulerant Chananęi.Deut.2. Lat. gigas , aut torques , vel monile,ſiue oneratus.

en agallim , nomen vici in principio maris mortui.Ezech.47 Lat. fons , ſiue oculus vitulorum vel curruum,aut rotunditatum.

enagora,in Aſia.Plin.lib.5.cap.31.

enaim : villa in tribu Iuda , Ioſ. 15. Hodiéque villa eſt Bethenim circa Terebinthum , Hier.in locis Hebraic.Hebr. Enam. Lat.fons vel oculus eorum.

enalus à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli: Vtra animalia plus ſapiant , & in conuiuio ſeptem ſapientum.

enam nomen villę ſiue viculi Num. 34. Ezec. 48. Pater item Achira principis tribus Nephthali Num 1.Lat.nubes,vel augurium,ſiue fons,aut oculus earum.

Encæſtia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Gyraldus lib 17. hiſt deorum.

Enceladus, Titanis & Terræ filius, gigantum omnium qui aduerſus Iouem coniurauit, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. 3. Æneid.

Fama eſt Enceladi, ſemiuſtum fulmine corpus
Vrgenti mole hanc ingentémque inſuper Ætnam
Impoſitum.

Ventorum naturam & effecta his fabulis Poetę expreſſerunt.

Encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

Encleus, Bœotiæ vrbs Steph.

Encratitę, Hæretici quidam apud Hieronym. ſic dicti à carnis abſtinentia. Cęl. Rhod. libro 9. cap. 7.

Endera, Æthiopiæ ſub Ægypto locus. Strab. lib. 16.

Enderum, Illyrici oppidum. Ptol.

Endideium. Rhætię vrbs. Anton.

Endigeti, Tarraconenſis Hiſpanię populi. Pto.

En-dor, vrbs tribus Manaſſe in Iſrael iuxta Naim vrbem ſita. Ioſ. 17. 1. Reg. 28. Pſalm. 82. Lat. fons, ſiue oculus generationis, vel habitationis.

Endymion, paſtor quidam, Athlij filius, quem Iupiter in cælum aſſumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rurſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit: huius poſtea amore Luna quoque capta, eum in Latini, Catię montis ſpecu occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus Lunę curſum inuenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus eleganter à poetis fingitur Lunę Amaſius. Apollon. lib. 4. Atgonaut. Plin. lib. 2. c. 9.

Eneccus, comes Bigorrę, à quo Nauarrę regnum initium ſumpſit. Hic è montibus Pyreneis in vicinam Nauarræ planitiem cum exercitu deſcendens, omnem eam regionem à Sarracenis liberauit: pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt, circa annum ſalutis 961. Volat. Ritius.

Eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Enetiles. Enetus, etiam poſſeſſiuum eſt: & ciuitas Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engaddi, i. fons ſiue oculus hœdi, vel felicitatis. Hieronym. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum: vnde opobalſamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi Engaddum ager eſt terræ Iudææ, non tam vineis quàm balſamis florens.

Engadda, vicus magnus, prope Sodoma Arabię in fœminino aut neutro gen. Gentile, Engadenus Steph.

Engalim. Paleſtinæ locus, Ezechiel. 47.

En-gannim, locus tribus Iudæ. Ioſuæ 15. Hieronymus in locis Hebraicis, locus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Ioſuę 19. Lat. fons hortorum, ſiue oculus protectionum.

Engelanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ. Steph.

Engoliſma. Vide Iculiſma.

Engonaſis, ſignum in cælo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En hadda, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. La. oculus acutus vel lætus, aut fons acuminis vel lętitię.

En-haſor, ciuitas tribu Nephthali. Ioſ. 19. La. fons, ſiue oculus atrij vel veſtibuli, aut fontis fœnum vel herba.

Enhippus, rex fuit Argiuorum miræ fœlicitatis, cuius clypeum qui apud Græcos rem præclarè geſſiſſent, per vrbem incedentes ferebant, honeſtamenti cauſa.

Eniciſe, Græciæ populi Herodot.

Eningia, regio Europæ, ſeptentrionalior. Pli. *Enland* Zieglero.

Eniochidas, ſiue Eniochide, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 141.

Eniochi, vel Heniochi, ſed meliùs aſpiratur ſecundùm Gręcos. Ptolemęo, cap. 9. lib 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum, non longè ab Achęis Plin. cap. 5. lib. 6. Strab. verò lib. 11. tradunt Lacones habitaſſe Eniochiam, quorum duces Rheces & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigę, vnde ἡνίοχοι, vt par eſt, ex iis quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem vel vrbem aliquam nauigantes, mari dominabantur. Boſphorani eos nonnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prędę copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer. 8. Iliad.

Enipeus, fluuius Theſſalię, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cęſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed Apidano mixtus, velociſſimus eſt. Lucan.

Eniſis, Sicilię fluuius eſt Fazello quem hodie *Niſi* appellari ſcribit.

Enipeus fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strab. lib. 8.

Eniſpe,

Enipſe, vrbs Arcadiæ, quę non amplius extat, quidam Cletoriæ, alii Phocidi eam adnumerant. Steph.

Enna, ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Hinc Proſerpina ipſe Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic. 7. actione in Verrem. Vide Æenna.

Ennea Ceres dicta eſt, quæ auguſtiſſimo in templo apud Ennam colebatur: cuius ſimulachrum tanto erat effectum artificio, vt qui illud intuerentur, aut ipſam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, ſed cœlo delapſam arbitrarentur. Cic. in Verr.

Ennea crunos, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero ſalientum dictus, quos Gręci βρύσεις appellant, hoc eſt, fiſtulas, aquæductúſve: noſtri verò ſalientes. Athenienſium etiam vrbs, vt tradit Pauſan. Hic etiam Callirrhoe à Papinio vocari videtur hoc verſu,

Et quos Callirrhoe nouis errantibus vndis.

vt annotauit Hermolaus. Sed omnino eundem eſſe ex Thucydide luce clarius eſt: vbi ſcribit Callirrhoen quondam, ſed poſtea à tyrannis reparatam, Enneacrunon dictam, id eſt, fiſtulę vel ſalientes nouem.

Ἐννέα ὁδοὶ, id eſt, nouem viæ, ciuitas Macedoniæ eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poëta antiquiſſimus, Rudiis Calabrię oppido natus. Q. Valerio & C. Manlio Coſſ. à Catone Quęſtore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot verſibus à ſcriptoribus paſſim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim ab eo eſt adamatus vt alter ab altero, ne ſepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vſu contraxerat. Vnde & Horatius li. 2. Epiſtol. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum,

Ennius ipſe pater nunquam, niſi potus ad arma
Proſiliit dicenda.

Ennius grammaticus, duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. Tranquil.

Ennon nomen viri. Ier. 7. Lat ecce illi, ſiue nequitiæ eorum, vel decipiens aut contriſtans eos.

Ennoſigęus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impoſitum: vnde etiam Enoſichthon dicitur.

Enoch, filius Cain, Gen. 4. Prima item mundi ciuitas ab ipſo Cain ædificata, & nomine filii appellata. [illegible] & alius vir iuſtus [illegible] qui [illegible] De[illegible] ſublatus euanuit. H[illegible] nuenit li[illegible] teras, quotéunque ſcripſit libros, ſub quo Adā mortuus eſt. Comeſt. in c. 5. Geneſ.

Enochillus, princeps annuus Athenienſium, anno Olympiad. 43. qua Athenienſes de Sygæo & Achilleo oppido cum Mitylenenſibus bellum geſſerunt, à Periandro Corinthi tyranno ſopitum.

Enodia, Hecate quòd in via inuenta ſit ab Inacho. Steph.

Enon, terminus Damaſci. Eze. 47. Eſt & Enon iuxta Salim oppidum, haud longè à Iordane, vbi baptizabat Ioannes, Ioan 3. Lat nubes vel obnubilatio, ſiue fons, aut oculus eius, vel augurium.

Enona, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ.

Enope, vrbs Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta Pylum, ſub ditione Agamemnonis, Homer. lib. 9. Iliad.

Enoſis, inſula iuxta Sardiniam, Plin. lib. 3. c. 7. quæ Pineto *S. Pierro* dicitur.

Enos, i. homo vel vir, ſiue oblitus, aut deſperatus filius Seth, Gen. 4. Luc. 3. & ſeptimus ab Adam tranſlatus fuit, ne malitia cor immutaret eius, vt ſcribitur Sap. c. 4. Igitur eum propter vitam piam ac iuſtam Deus citò tranſtulit, ne cum aliis iuſtis, iam ad impietatem inclinatis, conſentiret. Ioan. Anno con. in lib. 1. Beroſ.

Enotocoetæ, populi ſunt, qui aures ad talos vſque dependentes habent, vt ſemper eis indormiant, adeò fortes, vt arbores euellant, & neruum frangant. Author Strab. lib. 15.

En-ſemes, nomen loci: Ioſ. 18. Lat. fons ſiue oculus Solis.

Entella, vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Steph.

Entella, Liguriæ fluuius. Ptol. *Lauagna*, Leandro.

Entellini, Siciliæ populi & Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. c. 8.

Entius, Friderici Imperatoris filius, Sardiniæ cui pater Italiæ & Longobardię adminiſtrationem commiſit. Blond. lib. 7. decad. 2.

Entribæ, populi Thraciæ. Steph.

Enyalius, Bellonæ filius, quaſi ἐνυοῦς υἱός, & pro bello capitur.

Enydra, Caſſiotidis in Syria vrbs. Strabo.

Enyo, ſoror Martis, quam Latini Bellonam vocant: quanquam à poëtis non rarò pro ipſo bello ſiue prælio accipiatur. Mart. lib. 1.

Nec te decipiat ratibus natalis Enyo,

Hoc eſt nauale prælium.

E O

Eoa, Ptolem. Africę proprię vrbs. Mela habet Oea.

Eodanda, inſula Arabiæ felicis. Plin.

Eordææ, duæ regiones Mygdoniæ: item aliæ duæ, vna Iberiæ, altera Thracię, ab Eordo quodam. Gentilia, Eordæus, Eordus, Eordiſſa: Stephan.

Eordi, populi [illegible] Italiæ. Steph. in Amyro.

Eoritæ,Arachoſiæ gens.Ptolem.

Eos,à Græcis dicitur,quam nos Auroram vocamus.Mons item Ægypti.Plin.

Eous,vnus equorum Solis.Ouid.1.Metam.

E P

Epacria,vrbs Atticæ,quam cum aliis duodecim ſic digeſſit Cecrop.Steph.

Epea,ciuitas Græciæ:Epei,ciues,contra quos Neſtor bella geſſit.

Epęnetus,amicus Pauli.Rom.16.

Epagris,inſula vna ex Cycladibus. Ab Ariſtotele,propter aquarum abundantiam, Hydruſſa appellata.

Ppamanduodurum,Galliæ Belgicę oppidum. Anton.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus:modeſtus,prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga peſtifera adeò afflixiſſet, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum vltrà reparare nequiuerint, dicere ſolebat, Orbum ſe non tamen ſine liberis & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cum acie inſtructa & ducis optimi & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatúſque in caſtra ſemianimis,requiſiuit à circunſtantibus, ſaluúſne eſſet clypeus: cùm ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent,allatum,veluti ſocium laborum glorięque oſculatus eſt.Iterum quæſiuit, eſſéntne fuſi hoſtes:cùm id quoque, vt cupiebat, audiuiſſet, euelli tum denique ſpiculum iuſſit: ita multo ſanguine profuſo in lætitia & victoria mortuus eſt. Cuius morte Thebanorum vires hebetatę ſunt,vt non tam illum amiſiſſe quàm cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt: poſt interitum eiuſdem in ſeruitutem priſtinam reuoluti ſunt: vt manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam, & extinctam fuiſſe. Trogus libro ſexto. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet,tametſi victor feliciter euaſiſſet,interfecit Plutarch.Paral Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.

Epauteri, Italiæ populi, cum quibus bellum geſſiſſe Ligures ſcribit Liu.

Epaphus Iouis filius & Iûs,qui Memphim in Ægypto condidit Ouid 1.Metam.

Epaphras vir fidelis nominatur Coloſſ.4.

Epaphroditus à libellis Neronis imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus,quòd Neronem in conſciſcenda ſibi nece ſua manu adiuuiſſet.

Epaphroditus,grammaticus fuit patria Cheroneus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modeſtus Ægypti præſes ſibi coemit, & filium ſuum Piteſinum eidem in diſciplinam tradidit, quem ille Romæ inſtituit:ſub Nerone mortuus eſt hydropiſi. Suid. Is triginta millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Leonic. Thom.lib.3.c.34.

Epardus, fluuius qui per Mardorum regionem fluit. Arrian.in Alexandro.

Eparitæ,populi Arcadiæ. Steph.

Epebrodunum Vide Ebroduntii.

Epetium, Illyridis oppidum, Ptolem. *Spezza* Sophiano.

Epeus Endymionis filius & Pæonis frater,qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. lib. 7. c.56.quæ res locum fecit fabulæ,Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troia prodita eſt. Virgil.lib.1. Æneid.

Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt prouerb.Epeo timidior. Datum eſt hoc cognomen Cratino comico, per alluſionem fortaſſis, quòd cum Oenoidis tribus princeps eſſet in eo munere timidius ſe gereret, Eraſ.in Chil.

Epei,populi in occidentali ora Peloponneſi, alio nomine Elei dicti, Plin.lib.4.cap.1. Cuius ſententię etiam Stephanus ſubſcribit,Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuerſam facit ab Elide, quam videtur, Epeòrum iuri ſubiicere. Vide Strabo.lib.9.

Epetini, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petunt, vt refert Plinius libro 3. cap.22.

Epha, i.Laſſus aut volans, vel Syriacè plicatus vel complicatus, filius Madian filii Abrahæ,Gen.25. Ab eo Arabia Fœlix, Deſerta ſiue Petrea dicta eſt Epha. Iſa. 60. Fuit & nomen concubinæ Caleb. 1.Par.2. Filius Iahaddai,1. Par.2.

Epher,puluis ſiue hinnulus, aut plumbum,filius Madian filii Abrahæ. Gen.25. 1.Par.1. filius Ezra, 1.Par.4.& 5.

Epheſtiades,inſulæ,quæ & Latinis Vulcanię & Æoliæ, quòd Æolus Iliacis temporibus ille regnauerit.

Epheſtria,Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus pſius ſimulachrum virilibus veſtimentis exuebatur & muliebribus induebatur:móxque iiſdem ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſię fabulam.

Epheſus, vrbs Ioniæ, emporium totius citerioris Aſiæ celeberrimum, cuius zonarum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas

uitas loco cano olim habitata, diluuium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſet. Lyſimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc eſt, tranſtulit, & ab vxoris nomine Arſionem vocauit: eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt.

Epher, terra circa Syriam eſt, 3.Reg. ὀφὶρ habent 70.interpr.

Epheſus, inſula Nili, vt etiam Caius & Leſbus. Steph.

Epheſiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicę, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant: vnde natum prouerb. Epheſiæ literæ, dictum de iis qui mira fœlicitate tanquã diuina virgula, quicquid optant, aſſequuntur, Vide plura apud Eraſ. Chilia.2.centuria 8.

Ephetæ, magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophoonte rege inſtituti, quinquaginta ex Athenienſibus, totidémque ex Argiuis, vt in Palladio foro de inconſulta cæde cognoſcerent: maiore deinde auctoritate, iuréque ampliore à Dracone inſtructi ſunt. ſic enim inſtituti, vt vnus & quinquaginta ex optimis eligerentur qui in foris capitalibus iudicarent. Non niſi fortè quinqnaginta annos nati moribúſque probatiſſimis eiigebantur. Pollux. Suidas.

Ephippu, Cumęus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab exilio Troiæ vſque ad ſua tẽpora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, Gigas incredibili corporis robore, qui cùm ſingulis menſibus nouem digitos creſceret, in tantam altitudinem euaſit, vt ſtatura ſua fretus, vnà cum fratre Otho ſuperis bellum inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos eſt detruſus.

Ephialetum, Carpathi inſulæ promontorium Ptolem.

Ephod, pater Hamiel, Num 34. Lat. ſuperhumerale, aut ornamentum.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Ro. Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt Regibus, vt apud Rom. Conſulibus Tribuni: vt enim à Conſulibus apud Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quiſque poterat. Olim pro miniſtris regum fuerunt, tandem eò potentiæ peruenerunt, vt ſenſum à rege proprium magiſtratum conſtituerent, nomine Ephoriam, Ephori dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν, quod eſt intueri, quòd ad ciuitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus, Theopompi, Suidas in eius vita.

Ephra, i. puluerulenta, ſiue plumbea, aut damula, ciuitas Gedeonis, Iudi.6.& 8.1.Reg.13.

Ephraim, filius ſecundus Ioſeph. Ge.41.1.Para.6.ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine, vſque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcũque à Bethel vſque ad campum maximum terminatur. Ioſeph. lib.5.ca.3. Iud.antiq. Lat. frugifer aut creſcens.

Ephraim, mons, qui inter Ierichontem & Ieroſolyma extenditur, & ab hoc fine aſcendit contra Septentriones per tractum ma[illegible] [illegible]que Gazeram vrbem, quã poſſederunt filii I[illegible]ephi, Ioſ.13 & 27. Dictæ ſunt quoque decem [illegible]bus Iſrael, ſiue regnum Iſrael, Ephraim: vt Iſa[illegible] & 9. Oſe.5.legitur & Pſa.59. Ephraim fortitudo capitis mei. Et Pſal.78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Pſalm.

Ephrata, i. vbertas, ſiue frugifera, vel creſcens aut incinerata, vxor Caleb, filii Heſron.1.Par.2. ab hac Ephrata vrbs nomenclaturam accepit, quę eſt in tribu Iudę. Gen.35. Aliàs Beth-leeem dicta. Geneſ.48.1.Para.2.& 4. Videtur eadem eſſe quę Caleb Ephrata appellatur, 1.Par.2. vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephreæ, i. cooperimentum iniqui, vel ſocii, aut confracti, ſiue portus iniqui, vel ſocij, aut confracti, rex Ægypti. Iere. 44. Heb Hephree.

Ephrem, ciuitas. Pſ.77. Ioan.11. Heb. Ephraim. Lat. frugifer aut creſcens.

Ephron filius Seor, Geneſ.23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2.Paral.13.1.Macha. Lat. pulus ſiue hinnulus, aut plumbeus.

Ephyra, phyræ, vrbs Peloponneſi in ipſo ſita Iſthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta eſt, vulgò *Coronanto* hodie dicitur. Ephyræ autem nomen accepiſſe volunt, ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virgil. lib.4.Geor. Hinc Ephyreus, hoc eſt, Corinthius. Virg.2.Georg. Ephyræius per quinque ſyllabas extulit.

Illuſas auro veſtes Ephyræíque æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro, Arcadia, Campania, Theſprotis, Aetolis (à quibus Ephyrii populi vocantur.) Item alia Crannus alioqui dicta alia in Oenoe, & inſula non procul à Melo. Vide Ste. Homerus Cranonios Epyros vocat, Phlegyas, Gortynæos Steph.

Ephyri, Ætolorum populi Athamanes, Tymphæi. Plin. lib.4.c.2.

Ephyris, vrbs Laconiæ. Herod.

Epiacum, Albionis inſulæ oppidum, Ptol.

Epiæ, num. plurali tãtùm, oppidũ Achaię inde Epii populi, quibuſcũ bellũ geſſit Neſtor adhuc iuuenis, poſtea Helii dicti ſunt: malim Elei.

Epibatirios, Apollinis cognomentũ, cui templum in Troezene dicauit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio euaſiſſet tempeſtatem, qua Græcorum afflictæ ſunt opes, Cæl. Rhod. lib.11.c.24.

Epicarra, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Epicepheſia, vicus in tribu Oenoide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas ſcribit) vel Chrymatii filius, Siculus poeta comicus & Philoſophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cic. lib.1. Tuſcul.

quæſtionum.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles, citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicnemedii, pars Locrorum. Vide Ozolæ.

Epicerides Cyrenenſis, ob ſingularem ſuam erga Athenienſes liberalitatem ampliſſ. viciſſim ab illis honoribus eſt affectus. Demoſt. ad Leption.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hieropoli Phrygiæ vrbe, Romę Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſque Antonini tempora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hieropolim migrauit, ratus verum eſſe, quod eſt tragicum, patriam eſſe cuiuſque, vbi quis rectè ageret. Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Cyrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarũ millibus ob eius authoritatem væniſſe tradat. Hic Enchiridion ſcripſit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politianus Latinum fecit.

Epicurus, eius ſectæ author, quæ ab ea Epicurea dicta eſt. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, hoc eſt, in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd Philoſophiam ſimplicibus verbis affirmaret poſſe comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philoſophorum lumen obſcuraſſe, quemadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cœleſtium corporum claritatem obtinebat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitæ: nomen tamen illud voluptatis, in qua ſummum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarii Epicurei dicantur.

Epidamnus, ſiue Epidamnum (vulgò *Durazzo*) oppidum in ea parte Macedonię, quę Adriatico mari incumbit, tritiſſimo è Græcis in Italiam traiectu nulli non cognitum. Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius lib. 4. c. 27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen Epidamni, tanquã à damno dicatur Epidamnum. Ad quod alluſit Plautus in Menechmis, cùm ait, *Ne mihi damnum in Epidamno duas*, tanquam nomen inditum ſit Epidamno, quòd illuc nemo ſine damno diuertat. Vide Dyrrachium.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syræ, quæ & Antiochia dicta, à Daphne vicino ſuburbano quod locum habebat amœniſſimum 89. ſtadiorum & fanum Apollinis cum Dianæ delubro, Iul. Capitol.

Epidaurus, ciuitas Peloponeſi Æſculapii templo [illegible]. Vnde etiã Romani, cùm graui peſtilentia laborarent, conſultóque oraculo [illegible] Æſculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de cauſa Epidaurum miſerunt. Verùm cùm Epidaurii deum opiferum à ſe inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauigaſſe, ſeſéque in puppi in gyrum complicuiſſe: quem illi Æſculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare ſita, Lucanus lib 2.

Illyris Ionias vrgens Epidaurus in vndas.

Pauſaniæ & Straboni Lymira cognominata, quòd ſit portuoſa, diruta à Gotthis, è cuius ruinis Raguſia iuxtà ædificata. Raph. Volaterran. Tertia Epidaurus in Peloponneſo, in Argia regione. Ptol. *Cheronisi*, Sophiano. Eſt quoque Epidaurus prima vrbs in Dalmatia, Ptolem. hæc Epidaurum Colonia à Plinio dicitur. Eſtque hæc hodie Emporio & republica nobilis.

Epidelius, Apollo dictus eſt ab Epidelia vico, qui eſt iuxta Maleam Laconiæ promontorium, vbi templum habebat. Nam poſt Delum euerſam, cùm barbarus quidam Apollinis ſimulachrum per contumeliam in mare proieciſſet, poſteáque ad Peloponneſi littora perueniſſet, à Laconibus magna veneratione ſuſceptum eſt, vocatúſque Apollo Epidelius, quaſi ex Delo aduectus. Palæph. lib. 2.

Epidiũ, Ptol. Albionis inſulę promontorium.

Epigenes Philoſophus Byzantinus. Item poeta quidam ſcenicus, cuius fabulæ recenſentur à Suida.

Epigoni dicti ſunt authores ſecũdi belli Thebani, quaſi fœtus illorum qui primum confecerunt bellum. Græcè enim γονὴ, fœtus appellatur, & qui poſt gignitur. Inde Euripides tragicus tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonos ſcripſit. Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos, à quibus fabulæ nomẽ inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuerſis populis conflati, ſecundùm bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Satii lectione conſtat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filii, vti mortem parentum vlciſcerentur, communi conſilio contra Thebanos iterum arma mouerunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe ciuitatem expugnaturos, ſi Alcmęonem Amphiarai filium imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias, acerriméque commiſſa pugna, potitus eſt victoria, & Thebæ captę ac dirutæ ſunt. Epigoni etiã dicti ſunt ſucceſſores Macedonũ veteranorũ, qui ſub Alexãdro Magno ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperũt, quę ſoboles (vt hiſtorici memorant) nomẽ habuit Epigoni, qui in caſtris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati prorſus inuicti fuerunt.

Epigranea, fons in Bœotia, nõ procul à Dirce altera.

altero quoque fonte. Plin.lib.4.cap.7.

Epii, Ætoliæ & Elidis populi, Plin Halicarn.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadii, vrbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epimachus, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Epimaranitæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Epimenides, Poeta Epicus, patria Cretenſis, Apul. libro 2. Florid. qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis ſomnum dormire. Tandem ſomno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuerſus à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiaríque oportere. Itaque cùm rogatus eò veniſſet, iuſſit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, ablatam ab eis pecuniam renuit: Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indéque manaſſe prouerbium.

Epimenides, Gnoſius quidam, cuius anima ex ore effigie corui, viſa eſt euolare. Plin. lib.7. cap.52.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, quòd cum ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Stoicus: altera Ciliciæ: tertia Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syrię vrbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata eſt. Dictus Epiphanes, quaſi illuſtri, à rerum geſtarum claritate.

Epiphanius, qui poſtea Cypri fuit Epiſcopus, inter eremitas habebatur maximus. Sozom. lib. 8. cap.1. hiſt. trip.

Epiphanius Petreus ſophiſta fuit qui ſcripſit puer exercitationes & declamationes in genere demonſtratiuo.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſa vinum hauſiſſet largiùs, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta, iuxta Syracuſas. Steph.

Epira, quę nunc Corinthus dicitur, à Syſipho condita fuit. Comeſt. in c.3. Iudic.

Epirus, regio Græciæ finitima, ad ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad Occaſum Acrocerauniis montibus, quà mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedonię parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populíſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta, cùm ſępius deficeret, pæne in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quę ab ea Epiroticæ appellantur. Virg. I. Georgic. Vulgo appellatur Albania.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. lib. I. Iliad.

Epitalium, vrbs Triphaliæ Steph.

Epitaurus. Vide Epidaurus.

Epitauſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Epiteon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentariis Apollonii.

Epitheria, ciuitas in ſinu Arabico, aliàs Arſinoe dicta.

Epithymbia, Venus dicta eſt, quòd ad principium ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius ſtatuam quæ Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Palæp. lib.2.

Epitragia, Venus dicta eſt, quòd in formam capræ ſeipſam commutauit. nam cùm Theſeus in Cretam ad Minotauru n interficiendum nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſua ſuorúmque ſalute ſacra faceret: reſponſum à deo accepit, vt Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Palæph. lib.2.

Epium, Arcadiæ vrbs. Plin.

Epoiſſius, vicus, Anton. Epuſum in lib. Notitiarum eſt.

Epona, puella formoſiſſima ex homine & equa concepta, hoc modo, Fuluius Stellus, genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quæ ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtiuè quidem Eponam appellatur. Plut. Paral.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Ioue rapi viderit. Stephanus.

Epopeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salaſiorum vrbs Ptol. hodie Hiaurea: hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis, quos eo nomine Galli præſtantes equorum domitores ſua lingua appellabant, nominata, vt non obſcurè innuit Plin. lib.3. cap.17. *Iurea*, Leandro & omnibus.

Epnia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, potiùs Pralia. Steph.

Epulo, Virg. 12. Æneid.

Archetium Mneſtheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epy, Vide Æpi.

Epylus, Ouid. 4. Faſtor.

Propius eſt titulus Epylus alba tuis.

E Q

Equabona, Hiſpaniæ vrbs. Anton. Couna hodie.

Eques Tuſcus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

Equeſtria, Venus dicta eſt à filio Ænea, qui longa diuturnáque nauigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matrémque huiuſmodi effigie coluit Paleph. lib. 2.

Equeſtris, Ptole. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò, *Neufchatel*, multæ aliæ circa montem Iuram ciuitates, vt Geneua, Lauſanna & aliæ, eodem nomine apud veteres ſcriptores appellantur. Ægydius Schudus, in deſcriptione Rheſiæ, equeſtres colonias vocat totum illum tractum, qui hodie dicitur *Le pays de Chablais* q.d. Caballiorum, ſeu Equitum habitatio, & extenditur à capite lacus Lemani vſque ad eius anguſtias ad Orientem. Harum limes eſt Geneua antiquiſſima ciuitas: quæ Equeſtris etiam dicta eſt Plinio, & aliarum caput fuiſſe videtur.

Equi, populi. Vide Æqui.

Equicolus Virgilius 9. Æneid.

Continuò Quercus, & pulcher Equicolus armis.

Equilium, Venetorum inſula ad oſtia Plaui fluminis.

Equiria, equitum erant feſta in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Oui. qui ait bis in anno celebrari, 13. Idus Martii, & 28. Aprilis.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.

Equitius. Cos. cum Gratiano Augu. anno ab vrbe 1127.

E R

Eræa, ciuitas Græciæ, quam ſuo iam tempore concidiſſe, aut vix viſum ipſius apparuiſſe veſtigium ſcribit Strabo, lib. 3.

Eranuſa, Inſula in Locris Italiæ fronte, de qua Plin. lib. 3. cap. 10.

Eraſbiotes, Bacchus dictus eſt, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. ἔρις enim contentio, φαίνειν oſtendere.

Eraſia filia Phinei regis Pæoniæ.

Eraſinades dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet tum ſe, tum aliis omnibus ad internecionem exitio: factus eſt prouerbii locus, Ballitauit cum Eraſinade, de his quibus res nequaquam ritè procederent.

Eraſinii Thraciæ populi. Stephan.

Eraſinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu proueniens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in ſinum Argolicum illabitur. Ouid. lib. 15. Metam.

Eraſinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in ſinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa inſula, iuxta Eretriam vrbem. Rurſus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo lib. 8.

Eraſiſtratus, medicus eximius ex Ariſtotelis familia, cuius multis in locis meminit Plin.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus, qui Diocletiano imperatore floruit: huic inter vaſtas nemorum ſolitudines coruus paſtum attulit.

Eraſtus, miniſter Pauli. Act. 19. Ro. 16. 2. Tim. 4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Erate, tes, Nympha Oceani & Tethyos filia.

Erato, vna Muſarum, ab amore nomen ſortita, quòd (vt nonnulli putant) præſit his qui heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virgil. Æneid. 7. *Nunc age, cui reges Erato*, &c.

Eratoſthenes Cyreneus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, Plato minor à quibuſdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ, coſmographus inſignis. Primus, vniuerſum totius orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit: vnde & orbis terrarum menſor appellatus eſt. Scripſit præter philoſophiam poemata, hiſtorias, aſtronomica, de ſectis dialogos, Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic philologi nomen primus ſumpſit, varia & multiplici diſciplina præditus.

Erbeſſus, vrbs Siciliæ. Steph.

Erbita. Vide Herbita.

Erchia, municipium Atticæ tribus. Suidas. Huiuſmodi municipia plurima in vna Attica fuere, nempe 170. quidam quatuor addunt. Strabone teſte, Græci δήμους vocant, Latini municipium, curia, vicus, &c. interpretantur, quod ſemel dicere placuit, quia ſæpius horum in hoc opere fit mentio.

Ercinia. Vide Hercynia.

Erdonia Ptolem. Apuliæ Dauniæ vrbs.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conceptum cuiuſque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchuæi populi, 1 Eſdr. 4. Lat. longi, aut ſanantes ſiue maledictio combuſtionis.

Erdfordia, memorabilis & maxima Germaniæ vrbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera fluuius illabitur & mediam ferme præterfluit, cuius commoditate tota purgatur. Agrum optimum, & feraciſſimum habet, pecorúmque paſcuis abundat. Academia etiam celebris exiſtit, Munſter.

Erebidæ pars Lotophagorum, Steph.

Erebinthus

Erebinthus, Bacchus dictus eſt ab Erebintho, id eſt Cerere, nam Bacchus non modò vini, ſed & fructuum propè omnium inuentor creditur.

Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus. F... t.cap.1. Cicer. tamen de Nat deor. Noctem Erebi vxorem facit, id quicquid eſt, Poetæ frequenter Erebum, pro ipſa inferorum ſede collocant Virgil. 4. Æneidos,

Pallentes vmbras Erebi, noctémque profundam.

Ouid.lib.5 Metamor. Proſerpinam Erebi reginam appellat.

Erebus, fluuius inferorum. Virgilius,

Erebi tranauimus amnes.

Vide Tartarus.

Erechtheus rex Athenienſis: cuius filię virgines mortem pro patria contempſiſſe dicuntur. Cicero pro Sestio.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægid.tribu ab Erechtheo, qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erembi, populi Arabię, qui & Ichthyophagi & Troglodytæ vocantur, præxrupta ſaxa & ſpecus montium inhabitant ſine opibus.

Ereme, inſula, Steph. Eremus Heluetiorum, Germaniæ tractus, Ptolemæo & Tacito. *Kleckgovv* à Schudo vocatur.

Eremus, inſulæ nomen, circa Lemnum, vbi Philoctetis ara cum æneo ſerpente. Steph. item regionis nomen in Æthiopia, ad lacum Arthucam. Ælian.

Erene, inſula ante Taprobanam. Ptolem.

Erenia, Megarenſium vicus Pauſan.

Ereſichthon, Theſſalus qui Cererem ſpernens, & eius locum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid.lib.8. etiam Fabula eſt, otioſorum, luxurioſorum & helluonum miſeriam depingens.

Ereſii populi in Æolide, Rhyndaco amni finitimi, vt ſcribit Plin.lib 5 cap.30.

Ereſſa, Pomp.1.c.18. Æolidis vrbs.

Ereſſus, vrbs in Lesbo. T... Ereſij patria, ab Ereſo Macari ... dicta Steph.

Erethienſes, ſiue Eretrienſes populi Eubœæ capti: & abducti à Dario, in Anderica regione ſunt collocati anno ab vrbe 58.

Eretria, Eubœæ inſulę vrbs clariſſima. Pomponius Mela.lib 2 Homerus lib... in Catalogo nauium. Stephano ab Eretrieo Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis a Melaneo Euriti patre. Et & Eretria Theſſaliæ Steph.

Eretum, oppidum Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg lib.7. Aeneid.

Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutuſcæ.

hodie, *Monte rotondo*

Ereuatis, vrbs Lyciæ, a Reuaſte & Eleuthera. Stephan.

Ereuthalion, vir quem Neſtor interemit cùm miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum

Erga Ilergetum in Hiſpania oppidum. Ptole.

Ergane, fluuius, cuius aqua inebriat homines, ac ſi vinum bibiſſent. Athen.

Erganes, Rex fuit Æthiopię, qui, quum in Meroë Iouis ſacerdotes adeò ſuperſtitione impleuiſſent animos, vt nonnunquam miſſo nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detrectante, aut mandatum iuſſionémve abnegante, ie audita & nuntio, ſacerdotes omnes occidit & ſacerdotium ſuſtulit. Alex.ab Alex. lib.1. cap.8.

Erganica, Ptolem. Hiſpaniæ vrbs. Erganicum hodie.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib.9. ſimpl.

Ergaſyllus, viri proprium, Tortellio.

Ergauia, Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol *Iguolada*. Marineo Siculo.

Ergauica, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Vaſconum, teſte Ptolem. lib.2.cap.6. Plin quoque lib.3. cap.3 Ergauiſcenſes populos enumerat in eodem Hiſpaniæ tractu. *Santauer*, Morali.

Ergetini, populi ſub Ergeto oppido. Silius.

- Hadrianum Ergetúmque ſimul.

Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque vrbem incenſa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompo. Mela.lib.2.

Eribœa dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quò Io in bouem verſam moleſtiis affecit moleſtiis. Nam ἔρις, contentionem, & βοῦς, bouem ſignificat.

Eribœa Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Preſſa*.

Eriboles, Thiboni fuit filius, medicinæ peritiſſimus, vt qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanauerit. Teſtis Orpheus in Argonauticos.

Ericates, viri cuiuſdam, Lycaonii nomen à Meſſapo Aeneæ comite interfecti. Virgilius 10. Aeneidos.

Ericea, vicus Athenis in tribu Aegide. Steph.

Erichtheus rex Athenarum: quem Minerua è rure, vbi natus erat, ſuſcepit educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ ſunt. Virg in Ceiri,

Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.

Erichthonius qui etiam Erichtheus dictus eſt, 4. Athenienſium rex ex ſemine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet,

ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma feciſſet, eíque Iupiter opinionem dediſſet præmij, quod vellet poſtulandi, iuraſſétque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iupiter iuramento aſtrictus, ei negare non poſſet, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret pudicitiámque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virg. li. 3. Georg.

Primus Erichthonius currus, & quattuor auſus,
Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inuentor, ſecundùm Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibuſdam placet. Huius fabulæ explicationem vide apud N. Comitem libr. 4. cap. 5. & lib. 9. cap. 12.

Erichtho, mulier Theſſala, Luca. li. 6. multitudine veneficiorum famoſa. Quo nomine etiam vſus eſt Ouid. in epiſt. Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

Ericinum, Sardiniæ oppidum. Ptol. Macedoniæ vrbs. Liu.

Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum, Plin. Delphini portus, vide Delphinius.

Ericuſa, vna inſularum Æolidum: Gentile, Liparæus, ex Ericuſſa. Communiter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex. Stephan. *Paxo* hodie.

Eridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Climenes filio, qui à luce illius incendii, quo bonam terrarum partem exuſſit, Phaëthon cognominatus eſt. Hunc poetæ fabulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandíque imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eique Eridano nomen feciſſe, Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat, vulgò *le Po.* Eridanus alius eſt in Attica regione teſte Pauſania, item Ouidio eo verſu,

Eridanúſque ſenex, leníſque Amphryſus & Æas.

Eridanus, cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarii filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorúmque miſeratione in cœlum tranſlata, Virginis nomen obti... Virg. 1. Georg.

... Erigonem inter, Cheláſque ſequentes
Panditur.

Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis Erigoneius, Ouid. lib. 5. Faſt.

Erigon, fluuius Thraciæ, qui in Axiam irrumpit Strabo lib. 7. *Viſtritza*, Sophiano.

Erigonus, Pictor fuit inſignis, de quo Plin. libro 35. cap. 11.

Erigryppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites diſſeminando diuinat ἔρις, lis, μάντις, diuinus. Iuuenal.

Aut Dyſphilus, aut Erimantus.

Erimanthus, Indiæ fluuius. Curt. lib. 8.

Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano *Regina*. G. Barrio.

Erinæi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.

Erindes, fluuius in Aſia, circa Parthiam. Tacitus.

Erineos, locus aſper fuit ſub Ilii montibus, à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεὺς) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.

Erineſes, Indiæ fluuius cum Gange ſe iungens Arrian.

Erineus, vrbs in Doride è caprifico dicta, Strabo. Eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ. Steph.

Erineus, Siciliæ fluuius. Thucid. hodie, *Noti*, & eius oſtium *Miranda* Fazello & Aretio.

Eringius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo, regnum Hiſpaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

Erimiates, Megaridis vicus. Steph.

Erinna, poetria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua eſt xix. annos nata.

Erinnys, Ceres dicta eſt, cuius cognominis hæc eſt ratio, Neptunus in equum conuerſus ſtuprauit Cererem, quod primum iniquiſſimo tulit animo: deinde ita paululum remiſſa in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Thalpuſiis Arcadibus eſt nuncupata Erinnys, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades, ἐρινύειν, indignari ſignificat, & λοῦσαι, à corporis ablutione, Palæphatus lib. 2.

Erynnis, vna furiarum infernalium ita dicta, ἀπὸ τοῦ ἐρύειν τὸν νοῦν, hoc eſt, à corrumpenda mente. Virg. 2. Æneid.

-quo triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

vel Erinnys dicitur, quaſi ἐρευνήτηρ, id eſt, indagatrix eorum hominum qui grauiſſima flagitia patrarunt. Cicero in Orat. pro Roſcio Amerino, Furias ait eſſe malas cogitationes, fraudes & atrocia impiorum ſcelera, quæ noctes diéſque pœnas præteritorum peccatorum à conſceleratiſſimis hominibus repetunt, vide N. Comitem lib. 3. mythologiæ, cap. 10.

Erioch, rex Elicorum. Iudith. 1.

Erionia, regio circa Sardeis, quæ & Aſiæ. Stephanus.

Eriphia, venefica fuit & faſcinatrix: quæ ſi...

quæ...

quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in prouerbiis.

*E*riphyles Thalaonis, vel vt alij volunt, Iphios filia, vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quę accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur. Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens, Amphiaraus, filio Alcmæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6.

Occurrent multæ ibi Belides atque Eriphylæ.

*E*riphyſa, inſula vna ex Æoliis.

*E*ris, fluuius. Strab. lib. 5.

Eryſthenes, à matre Media interfectus eſt, quòd malè in bello pugnaſſet.

*E*riſitos. Vide Ereſichthon.

*E*rithini, duo ſunt ſcopuli, qui nunc Erythri vocantur, à colore ſic nominati, quorum meminit Homerus in Catalogo nauium. Strabo li. 1. *Farnaſia* appellat Bordonius.

*E*rithrus, apud Celtiberos regnauit.

*E*rizeli, Phrygiæ gens. Ptolem.

*E*rmæa, inſula prope Sardiniam. Ptolem.

*E*rmanaricus Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

*E*rmione, vrbs ad Argolicum ſinum. Ptolem. *Caſtri*, Sophiano.

Ernodurum, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anton.

*E*ro, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ vrbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum volebat traiicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Ero doloris impatientia, ex editiſſima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Muſæus.

*E*rœadę, vicus in tribu Hippothoontide. Step.

*E*rochus, vrbs Phocidis. Pauſan.

*E*roeadæ, Hippothoontidis tribus pars. Steph.

Ergo, mons terræ motu ſciſſus. Ioſephus libr. 9. cap. 11.

*E*ropæi, Africæ propriæ gens. Ptolem.

*E*rópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & poſtea, Syphnus appellata.

*E*ropoliſtides, nomen apud Plaut. quo ſignificatur ob amorem vendita.

*E*ros, ſeruus Antonij fuit, à quo quum Ant. ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet ad inferendam ſibi mortem, ille quidem gladium accepit quaſi dominum percuſſurus, at conuerſo gladio ſeipſum confodit. Plutarch.

*E*ros, comœdus quidam, cuius meminit Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo.

*E*roſtratus, nebulo quidam fuit ſceleratiſſimus, qui quum nomen ſuum poſteritati conſecrare, omnibus modis cuperet, atque hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propria incendit, ratus propter hoc, ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri.

*E*rpis, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem.

*E*ranoboba, Indiæ fluuius in Gangem deficiens. Plin.

*E*rruca, Volſcorum in Italia vrbs. Diodor.

*E*rſenius nobilis gladiator.

*E*rtha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

*E*rtzica, Armeniorum regia. Laonic.

*E*rubrus, Auſonio fluuius, ſecum Moſella commiſcens.

Erupta, Arabiæ deſertæ vrbs.

Erutius Clarus, II. conſul cum Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryannos, Troiadis fluuius, ex Ida monte manans. Plinius.

*E*rybium, Dorienſium vrbs ſub Parnaſſo monte. Diodor.

Eryce, vrbs Siciliæ. Steph. Vide Eryx.

*E*rycina, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religioſiſſimè colebatur Erycina ridens. Horat.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, viuúmque in humeris ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto, Euryſtheus in æreo ſe vaſe abſcondit. Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. lib. 4. Item vrbs, Pauſan.

Erymanthis, thidis, poſſeſſiuum fœmininum. Ouid. 2. Metam.

-- *Cuſtos Erymanthidos Vrſæ*

Arctophylax.

*E*rymna, vrbs Libyæ, Trallis poſtea dicta, Ste. Theſſaliæ item oppidum. Strabo.

*E*rymnæ, vrbs Lyciæ. Steph. Magneſiæ item. Plin.

*E*ryſiche, vrbs Acarnaniæ, quæ poſtea Oeneade nominata eſt. Aliqui totam Oeniadarum regionem Eryſichen nominarunt, ab Eryſiche Acheloi filia: Gentile, Eryſichæus. Steph.

Eryſthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.

*E*rythea, inſula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanti aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc poſtea, inquit Steph. Aphrodiſis dicta eſt, inter Iberiam & Gades ſita: hanc Oceani inſulam nominatam ſcribit ab Erythea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.

*E*rytheus, rex Athenarum. Orithyę pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

*E*rythia, Plin. libro 4. cap. 22. inſula in mari Gaditano, quam ſic cognominatam dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti, ab Erythæo mari ferebantur. In hac Geryones habitaſſe à

quibuſdam exiſtimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam eſſe eam & contra Luſitaniam arbitrentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide Brythea.

Erythibius, Apollo dictus eſt à rubigine. Palæph. lib. 1.

Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Papæus. Steph.

Erythra aëra, promontorium Libyæ, quaſi dicas glebam rubram. Steph.

Erythiæ, ciuitas Aſiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythream nominauerunt: antiqua ſanè mulier, & diuinatrix tempore Alexandri. Vide Seruium in 6. Æneid. *Deiphobe Glauci* &c.

Erythræ, Ioniæ oppidum maritimum, vt Ptolem. docet.

Erythræa, regio ex qua Hercules armenta boum abduxit in Italiam. Propertius libro 4. eleg. 10.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab Erythra rege, Perſei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones hîc breuitatis cauſa omiſimus, quas lector poterit videre apud Strab. libro 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythræum vocari, exiſtimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipſi quoque mare rubrum dixerunt.

Erythræum, promontorium Cretæ inſulæ. Ptolem. *Cabo Roſſo* Veneto.

Erythras rex, abs ſe ratibus inuentis in mari rubro, inter inſulas, artem inuenit nauigandi. Plin lib. 2.

Erythreus, ſeu Eurythras, filius Perſei & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit: vnde etiam Erythræum mare nominatum affirmant.

Erythris, Aleos amnis, pilos gignit in corporibus. Plin lib 31. cap. 2.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ, Ptol teſte.

Eryx, Siciliæ vrbs in ſublimi tumulo, Veneris fanum habens, Strabo. hodie *Monte S. Iuliano.*

Eryx Butæ & Veneris filius, qui cùm viribus plurimùm polleret, hoſpites ad ceſtuum certamen ſolebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidaſſet, ab Hercule ex Hiſpania [illegible] ſuperatus occubuit; atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt: vnde mons ipſe Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, xx. Athenienſium princeps, regnauit annis 10. Olympiade 13. qua vixiſſe Homerum poetam plerique contendunt.

E S

Eſaan, innixus, ſiue ignis afflictionis vel reſponſionis, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Eſacus, Priami filius, qui quòd cauſſa fuiſſet necis Heſperiæ Nymphæ quam deperibat, ſeſe aquis obruit.

Eſaias, i. Salus Domini. Vide Iſaias.

Eſar, Ægyptiorum oppidum, in Æthiopia quod Bion *Sapen* vocat. Plin. lib. 6. cap. 30.

Eſau filius Iſaac, Gen. 25. qui & Edom, Gen. 36. dicitur, Lat faciens, vel operans, aut tinea eius.

Esbaal, filius Saul. 1. Par. 8. & 9. Lat. ignis idoli.

Esbon, i. feſtinans intelligere ſeu ædificare, filius Bale filij Beniamin. 1. Par. 7.

Esbonitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Esbus, Iudææ vrbs. Ptolem.

Eſcamus, Mæſiæ fluuius, ex Rhodope oriens. Plin.

Eſclepiades, Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 213.

Eſchol, frater Mambre, Gen. 14. Eſt & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis, Lat. botrus, ſiue orbatio, aut ignis omnis.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1. Eſdr. 7. De quo ſic D. Hieronymus. in Præfatione in libr. Reg. Certúmque eſt, inquit, Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi: ſub Zorobabel, aliis reperiſſe literas quibus nunc vtimur, cùm ad illud vſque tempus, iidem Samaritanorum & Hebræorum characteres fuerint, &c. Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparauit: Moſis totum opus ab ipſo vlla ſine librorum distinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros, qui Pentateuchus dicti ſunt, Comeſt. in c. 1. Leuit. Lat. adiutor, ſiue atrium.

Eſdrelon, ciuitas in campo magno Eſdrelon, ſub Dothan. Iudith. 1.

Eſdrin non en viri, 2. Mach. 12.

Eſeban, i. ignis filij, vel ędificantis, aut intelligentis, filius Dison. Gen. 36.

Eſebon, feſtinatio filii aut intelligentis, vel ædificantis, filius Gad, filij Iacob. Gen 46. filius item Bala filij Beniamin filii Iacob. 1. Par. 7.

Eſec, frater Aſer filii Elaſa. Par. 8. Lat. violentia, ſeu calumnia.

Eſelias, pater Sophan, 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. Aſalias dicitur. Lat. liberans Dominus.

Eſem, i. os: ſiue fortitudo aut lignum eorum, conſilium eorum, aut clauſura oculorum, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Eſer, filius Seir Horræi, Gen. 36. Lat. cellarium.

ſiue

ſiue theſaurus,aut anguſtians.

*E*ſernia. Vide Æſernia.

Eſernius gladiator nobilis,cui æqualis & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus,de quibus natum prouerbium, Eſernius cum Padiano. Cicero in libro de optimo oratorum genere: A me autem, inquit, quò maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, vt ait Lucilius, non ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè poſt homines natos.

*E*ſia,vel potiùs Æſia,Galliç fluuius in Sequanam fluens, Vibius. Is eſt, quem hodie Iſaram vocant.Gall. *Oiſe*.

*E*ſimiphæus,Homecitarum rex, anno ab vrbe 1181.

*E*ſionenſes,vel Eſioneæ, populi Aſiæ quorum meminit Strabo.

*E*ſis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin.lib.3.cap.15.

*E*ſna,nomen ciuitatis.Ioſ.15. Lat. mutatio,vel dormitatio,aut iteratio vel ſecundatio.

*E*ſopis, ciuitas in Locris in quodam montis ſupercilio ſita.Strabo lib.6.

*E*ſphata,congregatio, aut conſummans, vel finiens filius Aman filii Amadatha. Eſth.9.

*E*ſquilina, porta vrbis Romæ, quam Procopius Præneſtinam vocat, vt ſcribit Marlianus, qui eam hodie *S Lorenzo* dici ait.

*E*ſras.Vide Eſdras.

*E*ſriel, filius Gala ad filii Machir, Ioſ. 17. 1. Par.7 qui Numer.26.dicitur Aſriel Lat.beatitudo Dei,aut intuitus fortis,vel greſſus Dei.

*E*ſron filius Ruben. Gen.47.filius item Iuda, 1.Para.4 qui Geneſ.46. Zara dicitur.Filius item Phares filii Iuda Geneſ.4 . Nomen præterea loci.Ioſ.15.Heb.Heſron.Lat.Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici aut atrium vel fœnum.

*E*ſſæi,ſiue Eſſeni Iudæi: nam tria Iudæorum dogmata,vt ſcribit Ioſeph. extitere, Phariſæi, Sadducæi,& Eſſæi, & quidam Eſſæi ab vxoribus & vino & carnibus abſtinuerunt ſemper & quotidianum ieiunium verterunt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid poſſidet, omnibus in medio poſitis communiter vtuntur, habitant ſimul & conueniunt quaſi ſodales. Cùm à laboribus mercedem ceperunt, apud quæſtorem deponunt: is omnia diligenter procurat quibus egent: nullas ciuitates colunt,neque ſeruos habent, quandoquidem omnes velut mater eadem genuit natura. Triplici regula vitam tranſigunt,amore in Deum ardentiſſimo, virtutum cultu diligentiſſimo, charitate in proximum feruentiſſima. Ioſeph. Antiq.li.13.cap.8.& Iud lib. cap.7.

*E*ſſedones,in Aſia populi:hi Scythiam vtramque incolunt, ſuper Mæotim habitantes, non procul a Riphæis montibus. Plinius libro quarto, capite duodecimo. Quibus (Herod. lib.4. hiſt.) mos eſt parentum funera cantu proſequi, & congregatis proximis cadauera ipſa,pecudum admiſtis carnibus comedere, qui oſſa capitum ſuorum parentum auro cincta in poculorum tradere miniſterium aſſeruntur. Steph. populi Scythiæ.

*E*ſſui, Celtarum populi, Cæſar in comment. quos Marlianus *Retelois* vocat:alii *la Conté d'Eu*. alii *Tierache* quaſi dicas,Terram Eſſuorum,eſſe putant. Bouillus eos in Belgica ponit.

*E*ſſus,vrbs Locridis,Steph.

*E*ſthaol,vrbs tribus Iudę ſiue Dan inter Azotum & Aſcalonem in Palæſtina,Ioſ.15.19.vbi filij Iſrael poſuerant caſtra contra Philiſthiim. Iud.13.iuxta quam ſepultus erat Samſon. Iud.16. Hieronym.villula Aſco dicta.Lat.poſtulans,aut mulier fortis vel ſtulta,ſiue ignis laboris.

*E*ſthamo,ciuitas,1.Reg.30.1. Paralip.4.quę (vt videtur) dicitur Eſthemo,& Eſthomoa. Lat.exauditio,vel muliebris vterus.

*E*ſthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudę eſt aſſignata Ioſ.21.1. Paral.6.eadem quæ & Eſthamo,& eiuſdem ſignificationis.

*E*ſther, i.occulta, ſiue abſcondita,vel demoliens:aut ex Syro & Hebræo,medicinæ exploratio vel contemplatio, aut medicina turturis, nomen mulieris, quæ Ediſſa filia Abihail dicta eſt Eſther 2.

*E*ſthon i. vxor eius, aut ignis donum, filius Mehir.1.Par 4.

*E*ſtięa. Vide Iſtięa.

*E*ſtięotis, Theſſalię pars,continens occiduas regiones, & quę intra Pindum, Macedoniámque ſuperiorem ſunt. Strabo libro Geograph.9.

*E*ſtiana.Vide Noitia.

*E*ſtiones,li.4.in fine apud Strabon. Sunt Heluetię populi,quos Scudus *Eſtnerberger* vocat.

*E*ſubiani, populi inter Alpinos à Romanis ſuperatos,numerantur à Plinio lib. c.20.

*E*ſubopes, Rex Colchorum fuit, qui terram virginem nactus, plurimum auri & argenti eruiſſe dicitur, in gente Sannorum, & alioqui velleribus aureis inclyto regno. Plinius lib.33. cap.3.

*E*ſutis,Hiſpaniæ oppidum. Anton.

*E*ſus,Rhodi fons. Vibius.

E T

*E*tacis,Laconica vrbs.Steph.

*E*tan,vrbs Laconica.Steph.

*E*talus, Corinthiorum rex, regnauit annis xxx.

*E*tam,i.auis eorum, ſiue inuolutio vel calamus eorum,nomen viri,1.Par.4.

*E*tam,petra munita, quæ in tribu Iuda erat, vbi Samſon aliquando habitauerat iuxta torrentem, Iud.15. Ioſ. lib.5. Antiq.ca 12. Eſt quoque

ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Par.4.& 2.Par.11.

Etaxalos, inſula Arabiæ felicis, verſus Orientem Plin.

Etburga, filia Eduardi ſenioris regis Angliæ, quæ relicta paterna domo ſeſe in ſolitudinem contulit in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus Oaxi ciuitas Creticæ rex, qui amiſſa vxore, filiæ ſuę Phronimæ nouercam ſuperinduxit, quæ domum ingreſſa vt erat, ita re ipſa ſe nouercam præſtitit, cùm lædendo atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremam impudentiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens. Themiſonem quendam Thereum iureiurando aſtrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etearchi crudelitatis miniſtrum ſe præbere vellet, neque rurſum iuſiurandum violare, reuinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eáque ſubitò retracta, Theram peruenit: vbi Polymneſtus vir inter Thereos ſpectatus, in concubinatum Phronimam accepit, qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Africa conditorem Herodot. lib.4.

Etelestra, Capitanorum in Hiſpania vrbs. Ptolem.

Eteoclea, Andreidis tribus in Bœotia. Pauſ.

Eteocles Oedippi Thebanorum regis filius, ex nefando Iocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui quòd maior natu eſſet, primo anno regnaret, renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adraſto ſocero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaueribus eidem rogo flammam ſe diuiſiſſe traditur tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat, vt ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba. Virg. in Culice.

Eteocreatæ inſulę Cretę populi antiquiſſimi. Diodor.

Eteones, vrbs Eubœa, ab Eteoneo quodam, nunc Scarphe vocatur, in colle ſita. Steph.

Eteſię, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, & ad dies ferè quadraginta continuantes. Plin. lib 2.cap.47. Hinc Eteſiæ dicti ſunt quaſi annui, quod ex ventis omnibus hi maximè ſtati ſint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Eteta, Mœſiæ ſuperioris vrbs. Ptol. *Romana*, Nigro.

Etgarus, Angliæ rex, qui ſingula erexit monaſteria ſingulis quibus regnauit annis.

Ethaguii, Sericæ regionis populi. Ptolem.

Ethai, nomen viri, 2 Reg.15. qui & Ithai, 2. Reg. 23. Filius Róboam ex Maacha. 2. Par.11.

Ethalia, inſula in Liguſtico mari Populoniæ vrbi oppoſita, ab Ethalio qui ei præfuit, ſic dicta.

Ethalion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit Ouid.3. Metamorph.

Etham, nomen loci, ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Socoth. Exod 13. Num.33.

Ethan, vir quidam ſapiens, filius Maol.3.Reg. 4. Filius Zaræ, filii Iuda. . Par.2. Filius Gazaræ, 1.Par.15 Filius Zamma filii Semei, 1. Par.6. Filius Cuſi filii Abdi, 1. Par.6. Lat. fortitudo eorum, aut vomer vel aduentus, vel ſignum eorum.

Ethan, ciuitas erat deſerta, in capite ſolitudinis tempore Moſis: quæ a Ioſepho vocatur Lycus vbi Babylonem poſtea factam ait, dum Cambyſes Ægyptum vaſtaret, non illam famoſam Babylonem Nabuchodonozoris, ſed alteram quæ etiam tunc inhabitabatur. Comeſt. in cap. 13. Exod.

Ethanim nomen menſis ſeptimi, qui noſtro Septembri reſpondet. 3. Reg. 8. Lat. robuſti, vel fortes, aut munera, ſiue fortitudo mortis.

Ethbaal, nomen regis Sidoniorum. 3. Reg.16.

Ethecuſa, inſula eſt in ora Cariæ, non procul ab Argiis inſulis. Plin. lib.5. cap.31.

Etheel, nomẽ viri, 1. Eſdr. 11. Lat. mecum Deus. ſiue ſignum, aut aduentus vel vomer Dei.

Ethebaldus, II. Anglorum rex.

Ethelbertus, III. Anglorum rex.

Etheltredus, V. Anglorum rex.

Etheltredus, XIII. Anglorum rex. Huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta eſt, Polyb. lib.7.

Etheluolfus, II. Anglorum rex.

Etheluolfus, Cantinus rex, anno ab vrbe 1550.

Ethei, filius filiæ Seſan ex ſeruo Ægypto 1. Paralip.2. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Ethemon, nomen viri. Virg. lib.10. Æneid.

Et clarus Ethemon, Lycia comitantur ab alta.

Ether, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Lat. oratio ſiue deprecatio.

Ethi, i. hora, vel tempus meum, nomen viri, 1. Par.12.

Ethini, Africæ proprię populi. Plin.

Ethlegh, Mœſię oppidum. Anton.

Ethnan, i. donum aut merces, vel ſignum filii, aut aduentus filii, filius Ashur, ex vxore Halaa, 1. Par.4.

Ethneſtę populi Theſſaliæ, ab Ethneſto Neoptolemi filio. Steph.

Ethopia, Athamanię vrbs. Liu.

Ethruria. Vide Hetruria.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretę ciuitas.

Etini, Sicilię populi Plin.

Etion, quidam fuit gigas, cuius corpus in Creta, terrę motu, rupto monte, ſlans inuentum eſt 46. cubitorum: quod alii Orionis fuiſſe tradunt. Plin. lib.7. cap.16.

Etocetum, Anglię oppidum. Anton.

E V

Eua, i. viua ſeu viuens, omnium mulierum

prima

prima, quam Deus ex Adæ protoplaſti coſta formauit: quam intuitus Adam ait, Hoc nunc eſt os ex oſſibus meis, & caro de carne mea: Hæc vocabitur virago, quoniam de viro ſumpta eſt. Gen.c.2.

Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile Euæus. Steph.

Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Aſopi, & coniunx Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiuiſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit: deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum proiecit. Virg.6. Æneid.

Euæi populi habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deut.2. Ioſ.13.4. Reg.14.

Euæmon, pater Euripyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, pręfuit Orchomeniis. Hom. in Catalog. nauium.

Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.

Euanetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, vnà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus fuit.

Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit.

Euagrius presbyter, annis XIIII. manſit in ſolitudine, contentus pane & oleo. Si quando venereis titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compeſceret.

Euagrius, monachus apud Ægyptios doctiſſimus, anno ſalutis 399. Sozomenus lib.8. cap.1. hiſt. trip.

Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.

Eualeni, populi, Glaucus lib.2. de Arabia. Stephanus.

Euan, vnum eſt ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impoſitum. Oui. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiuſdem ſacra celebrantes.

Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtrata habitus eſt. Hic dimiſſa Arcadia, cùm patrem caſu interfeciſſet, auito regno pulſus, ſuadente matre, quę vates erat, conſcenſa naui in Italiam venit: & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, vbi poſtea Roma condita eſt, paruúmque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à Pallante proauo dictum. Virg.8. Æneid. Hinc Euandrius-a, um. Idem 10. Æneid.

At tibi Tymbre caput Euandrius abſtulit enſis.

Euandria, Luſitanię oppidum. Ptol. Euandriana. Anton.

Euangelorum portus, ad ſinum Arabicum in Æthiopia. Ptol.

Euante, Gratiarum mater, vt placet quibuſdam.

Euang[illegible]s, hiſto[illegible]iographus, qui de re militari ſcripſit. [illegible]

Euantia, vide Trallis.

Euarchus, fluuius qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Step. Scythię fluuium vocat Flaccus.

--Niuiúmque ferax Euarchus Olorum.

Euariſtus, IIII. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 192.

Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus ſpinis obſerabat & ſepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo ſuam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indię, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Euazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tanaim fluuium incolentes. Plin. lib.6. c.7.

Eubius, Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid.2. Triſtium.

Euboea, Ptolemęo maxima, Ægęi maris inſula, inter Sunium Atticę promontorium, & Theſſaliam in longitudine extenſa, & à Bœotia Euripo admodum Auguſto dirempta: ita dicta ab Euboea Heroicæ indolis Matrona, cùm antea & Macris & Macra, Abantis & Abantias, Chalcis & Chalcodontis, & Aſopis nuncuparetur, vt Plinius tradit. Strabo eam etiam Oche & Ellopia nominatam dicit. Ælianus lib.12. c.37. de animalibus, prodit eam à Poetis Archiboium appellari. Hodie Europæis Negroponte dicitur: multis etiam Egriponte, vt Porcacchius tradit, Turcis *Egribos* vocatur, ni fallor; Incolæ eius, vt idem Strabo docet, vbique Abantes, & nuſquam Euboœenſes nominantur ab Homero; hinc tamen Euboicus, Virg. lib.9. Æneid.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Item lib.9. vide Chalcis & Napitia. Euboicum mare à Plauto Perſicum portum vocari teſtatur Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum ſtetiſſe dicitur. Euboicum ſinum appellat Liuius & addit eum etiam Cœla dici. Idem Oroſius lib.6. cap.15. & Val. Max lib.1 cap.8. à Ptolemæo Oeteus ſinus, nominatur hodie *Golfo de Negroponte.*

Euboea, Siciliæ vrbs. Strabo.

Euboea, vrbis nomen in eadem inſula maris Ægæi, ſed à mari abſorptæ. Strabo.

Euboea, montis nomen in Argia. Pauſan. locus item in Corcyra & Lemno inſulis Strab.

Euboicum mare, hodie *Golfo de Negroponte* appellatur.

Eubule, filia fuit cuiuſdam, Orphei filii quam cum Paſithea & Theope ſororibus, ciuitati immolandas exhibuit, vt ingens annonæ caritas quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundum [illegible]racula caperet. Coel. Rhod. lib.13. c.7.

[illegible]us, Athenienſis ciuis, Demoſtheni ſępè ad[illegible], vt ex ipſius in Midiam oratione no[illegible] eſt.

Eubulus, mediæ Comediæ poëta. Suid.

Eubulus, hiſtoricus, qui hiſtoriam Mirrę multis voluminibus explicuit.

Euburiates, Liguſtici populi, à Fuluio expugnati. Plin.

Eucarpia Ste. vicus eſt in minori Phrygia, in qua Metrophane teſte, racemus tantus proue nit, vt currus medius præponere aliquando rũpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcunditatis gratia donaſſe fabulãtur.

E[illegible] à Eu[illegible]a, caſtellũ Siciliæ inter Timęos.

Euchania, vrbs circa Conſtantinopolim eſt, poſtea Theodoropolis dicta fuit, Cedreno teſte.

Eucherius, ordinis ſenatorii dignitate cõſpicuus, ſpeluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunenſi.

Euchion, Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, ideſt, à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Vide Eubyus.

Euclides, geometra inſignis, tempore primi Ptolemæi, poſterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratoſthene. Multa ſcripſit, quæ ad Geometriam & Muſicam pertinent.

Euclides Megarenſis, Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc philoſophi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant quod eſſet bonum & ſimile, & ſemper idem. Suidas & Diogenes Laert.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratida, vrbs Bactrorum. Stephan. ex Strabone.

Euctreſii, populi Peloponneſiaci. Xenoph.

Eudæi, Palęſtina gens. Ioſeph. Antiq.

Eudæmon Arabia, fœlix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.

Eudæmonidas, nomen viri proprium, Tortellio.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliàs Agidis. Plutarch.

Eudemia maris Ægæi inſula. Plin.

Eudémus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plutarch. in Philopœmene.

Eudêmus vii Corinthiorum rex.

Eudiphus, Ponti Ptolemoniaci in Cappadocia vrbs. Ptolem.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudixata, Armeniæ maioris oppidum Ptol.

Eudo, amnis Cariæ Plin.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Francorum rex regnauit annis ix. Hic Caroli Simplicis tutor fuit anno ſalutis 8[illegible].

Eudo, Vaſconiæ dux pacis fœdere rupto, quod cum Carolo iniret, in ſubiectas illi regiones multa tentauit. Blond. lib. 10. decad. 1.

Eudocia, cum filiis, Græcis imperauit menſibus vi i anno ſalutis 070.

Eudócia, Thęodoſij filia, Valentiniani vxor, Tripart. hiſt. lib 12. cap. 13.

Eudóra, Nympha, marina, Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ ſeptem numero eſſe perhibẽtur.

Eudórus, Mercurii filius ex Polymela Philantis filia, qui Achillem ad bellum Troianum ſequutus eſt Homer. 8 Iliad.

Eudoſes Germaniæ populi, apud Tacitum, Mitnienſes, hodie Althamero.

Eudoxi, ſpecula in Ægypto. Strabo.

Eudóxius, cos. cum Dioſcoro, anno ab vrbe 1195.

Eudóxus. Æſchinis filius, patria Cnidius, geometra & Aſtrologus, ſummus medicus, Socratis & Platonis auditor, primus annum compoſuit. Scripſit leges, & de Geometria atque Aſtrologia libros edidit, Cicero ſecundo de Diuinatione.

Fuit alius Eudoxus Rhodius hiſtoricus, alius Siculus poeta comicus.

Eudoxus, præſul Conſtantinopolit. qui Arrianam ſectam eſt imitatus Valentis Cæſaris ſeculo.

Eudrapa, Meſopotamiæ oppidum. Ptolem.

Euelgia, vrbs quædam Steph.

Eumenes Cardianus, magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtoriis. Plutarc. in Eumene.

Eumerus, hiſtoricus antiquus è ciuitate Meſſana res geſtas Iouis & cæterorum qui dij putantur collegit, hiſtoriamque contexuit & titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt Ennius, & ſequutus Lactantius.

Euenum, Troadis fluuius. Plin.

Euergetus Vide Euergetus.

Euenus, Martis & Sterope filius qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Apharei tum nomine comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe coniecit in Lycormam fluuium animi dolore. Plutarc.

Euenus fluuius Ætoliæ, in Callidromo monte naſcens, & iuxta Calydonem in mare Ioniũ influens: ita dictus ab Eueno Martis filio, & Marpeſſæ patre, qui ſe in hunc fluuium præcipitauit Ouid. lib. Metam.

Nam que noua repetens patrios cum coniuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas.

Item.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenus Calydona ſecat &c.

Euenus, philoſophus, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Fuerunt

fuerunt item Eueni duo Parij, Elegiarum ſcriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes, cognomen Ptolemæi, Ægyptiorum regis, qui Philadelpho ſucceſſit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impoſitum.

Euergetæ, populi Scythici, qui & Arimaſpi, quòd benefici fuerint in Argonautas, tempeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Stephanus.

Euchardus Francorum dux anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ, Steph.

Euexippe, & Theano, filiæ Scedaſi fuerunt, qui fortuna pauper, Leſtra (qui vicus erat prope Theſpias in Bœotia) habitabat. Hæc quum à iuuenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, móxque interemptæ, in puteum quendam deiectæ ſunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quò ſe contulerat, conatu iudicatúque excidiſſet, Furiis aduocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum coniecit. Cæl. Rhodig. lib.5. cap.8. ex Plutarch.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib. 1. ab vrbe. Dicti autem ſunt Euganei ἀπὸ τῆς εὐγενείας hoc eſt, à generis nobilitate. Plin libro 3. cap. 20. hodie eorum regio *Marca Treuiſana*, & vrbs *Treuiſo* vocatur. Heneti etiam dicti ſunt, & poſtea Veneti, Italiæ ſunt populi, Venetorum hodie imperij. Taruiſinum appellat Caſſiodorus eorum regionem lib.10. variarum ad Honorium. Sunt etiam Euganei Colles, in hoc tractu, vbi fortè hodie Vallis Sugana.

Eugannion Cyrenæus, Theogoniam ſcripſit. anno ab vrbe 186.

Eugenia, filia cuiuſdam inter Rom. potentiſſimi, quæ virum mentita eſt in cœnobio quo ſe incluſit, vt Chriſto ſeruiret commodiùs.

Eugenium Illyriorum vrbs. Liu.

Eugenius, ab Arbogaſte imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. lib. 9. c. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 318.

Eugenius II. XCVII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 824.

Eugenius III. Romanorum Pontifex CLXVIII anno ſalutis 144.

Eugenius III. Romanorum Pontifex CCVII. bellum geſſit Romæ aduerſus Columnenſes, anno ſalutis 431

Eu...ia regiuncula Arcadiæ, Steph.

Eugoa Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

Euhyus, ſiue Euius, vnum ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnúmque ex Gigantibus interfeciſſe: & ob rem tam ſtrenuè geſtam, Euhyon, hoc eſt boum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Euhydra, Phœniciæ vrbs. Plin.

Euhydrum, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Euia, Daſſareticorum ciuitas in Macedonia. Ptolem.

Eui, rex Madianitarum. Num. 31.

Eunii, populi Liguriæ Steph.

Eulia, regio ad Orientem vergens, quam circuit de Paradiſo Phiſon egrediens, quem noſtri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum pretioſum, & gemmæ pretioſiſſimæ carbunculus, ſmaragdúſque naſcuntur. Geneſ. 2.

Euilmerodach, rex Babylonis 4. Reg. 25. Lat. ſtultus, amarè contritus.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eulæus, Ptolem. & Plinio Suſianæ regionis fluuius. *Vlai* dicitur apud Danielem, cap. 8.

Eulepa, Cappadociæ vrbs. Anton.

Eulogius presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorúmque delicta redarguere: & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi reuelata manifeſtare. Cùm verò aliquid mali geſſiſſent, vel paruum conſilium habuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans eis peccatum, quod egerant: ac diligenter purgatos, rurſus ſuſcipiebat. Sozomen. li. 8 cap. 1. hiſt. trip.

Eumæus, ſubulcus Vlyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem quamuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eáque in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam manauit. Hom. lib. 22. Odyſſ.

Eumelis, augur nobilis, Stat. .. Syl.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocat. lib 5. c. 43.

Eumenes, Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, VI. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb. lib. 4. c. 5.

Eumeni, lucus ad ſinum Arabicum, in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit: aut Hillas, quòd bene in ea manſiſſet, ſic enim appellauit. Alia eſt Thraciæ, circa Mœſiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ: tertia in Hircania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ᾽ ἀντίφρασιν καὶ εὐφημισμὸν cùm minimè εὐμενεῖς, hoc eſt beneuolæ ſint. Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu Cic. 1. de Legib. Agitant & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tædis, ſicut & in fabulis, ſed angore conſcientiæ & fraudis cruciatu. Apud ſuperos verò Diras Virg. lib. 12. Æneid.

Eumulus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Tro-

ianum bellum profecti ſunt.

Eumolphidæ, dicti ſunt ſacerdotes,ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Ægyptii generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumolpus, Athenienſis,quem Suidas Muſæi poëtæ filium fuiſſe ſcribit verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ab hoc Eumolpidas,ſacrorum quorundam præſides dictos volunt. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices, hoc eſt, victor in Pythiis ludis Græcię:hic vitium,aliarúmque arborum culturas docuiſſe fertur,teſte Plinio lib.2.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani, Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunęus. eſt etiam Eunæ, vrbs Argus, quam habitabant Cyrenei. Steph.

Euneus, Iaſonis filius ex Hypſipyle, filia Thoantis regis Lemni, Homerus lib.7.Iliad.

Eunica, Nympha,vna ex his quæ Hylan Herculis puerum rapuerunt.

Eunicæ,mater Timothei.2.Timot.1.

Eunicus,ſtatuarius fuit.Plin.lib.34.c.8.

Eunoenſium regionis Græcię meminit Pauſ. in Achaicis.

Eunoſti,portus Ægypti circa Pharum. Strab.

Eunicus,ſtatuarius fuit. Plin.lib.34.cap.8.

Eunomiani,hæretici, qui & Ætiani ab Ætio dicti ſunt,anno ſalutis 318. & Tripart. hiſt.lib.5. cap.13.

Eunoſtus,Tanagræorum Deus, cuius templũ adeò mulieribus interdictum fuit, vt ſi quo infortunio aut vaſtitate Tanagręi opprimerentur diligenter inquirerent, ne qua mulier conſultò aut caſu templo appropinquaſſet. Ex Alex. Genial.dier.lib.6.c.2.

Euonymin,Cariæ vrbs, & Athenienſium vicus,tribus Erechtheidis. Steph.

Euonymitę, Ægypti gens iuxta Æthiopiam, Steph.

Euonymiron, regio prima Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Euónymos, inſula parua ex Æolis. Pli.lib.3.c. 19.ita dicta,quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offeratur:nam εὐώνυμα Græci κατ' εὐφημισμὸν vocant ſiniſtra, author Strab.li.6.Eſt etiam Euonymus Theoph. arbor infœlix, malo punicæ ſimilis,in Lesbo inſula potiſſimum prouenieus,pecori guſtatu lethalis.Pli.lib.13 c.22.

Eunus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus eſt,anno ſalutis 251.

Euodia,mulieris nomen. Phil.4.

Euódius, Conſul, cum Honorio anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ Eccleſiæ epiſcopus,anno ſalutis 68.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in littore Scotiæ Occidentalis, auctore Hectore Boëtio, qui dicit hodie Dounſtphage appellari.

Euoras,Laconicæ ſaltus. Pauſan.

Euapagium,Peloponneſi oppidum. Diodor.

Eupales,xxxII.Aſſyriorum rex.

Eupalias, vrbs in Locride. Steph. Alii Eupalion,alii Eupolion vocant.

Eupator,filius Antiochi, 1. Macha.6.

Eupatoria, Ponti vrbs iuncta Amiſo oppido, quam Pompeius à ſe Magnopolim appellauit, Appian. Strabo.

Eupatria,vrbs Lydorum. Steph.

Euphema mulieris nomen, nutricis Muſarum,& Croti matris.

Euphorbeni,Phrygiæ maioris populi. Plin.

Euphorbus nobilis Troianus,Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Oui.lib.15. Metam. his verſibus,

Ipſe ego(nam memini) Troiani tempore belli,
Pantoides Euphorbus eram, cui pectore quondam,
Hæſit in aduerſo grauis haſta minoris Atridæ.
Cognoui Clypeum noſtræ geſtamina,læua,&c.

Euphorion, poëta Chalcidenſis,quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poëtis, eiúſque poëmata ſtudioſè cantarent,poſthabitis aliorum poematibus.

Euphranor,ſtatuarius laudatiſſimus Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſima quarta Olympiade,plurimáque ſigna nobiliſſima ex ęre coniecit,quæ enumerantur à Plinio lib.34.c.8. idem & pictor & marmorarius fuit,in vno quoque genere excellens, ſibique æqualis.

Euphranta,vrbs Libyca. Steph.

Euphratis, regio eadem quę Syria, à vicino fluuio Euphrate,qui cum Araxe fratre ex monte Armeniæ profluit. Steph.

Euphrates, Philoſophus grauiſſimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit è vita,veniam ei dante Adriano,vt citra ignominiam & infamiam,cùm propter ſenectutem,tum etiam propter grauem morbum cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates,Heb. Perath,i.frugifer,aut creſcens, ſiue fructificans, fluuius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnum,profundum, & celerem naſci: influere autem in mare rubrum, priùs tamen Babyloniam per medium diuidere,& Tygri coniunctum Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annotauit) ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν, hoc eſt à lætificando:propterea quòd circumiacentem agrum ſtagnationibus ſuis adeò lætum fœcundúmque reddat, vt ſequente anno ſponte creſcat & proueniat ſeges. Initio Pyxiratus, deinde per Taurum derumpens Omira nominatur Plin. auctore Plutarchus in libello de fluminibus & montibus tradit cum quondam Medum & Zarandam appellatum.

Euphrateſiæ vrbs ſiue regio quædam.Steph.

Euphrone, vna ex tribus Gratiis.

Euphrone, nox dicitur à Poëtis, id eſt ſapiens ſeu prudens, quòd in ea multum ſapimus, vt teſtatur Epicharmus inquiens: Si quid docti inquiris, fac noctu eius inueſtigationi vaces: nam omnia præclara noctu quàm die cogitando meliùs reperiuntur.

Euphróſyna, næ & Euphroſyne, nes, vna Gratiarum ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat ἀφροσύνη) ita appellata.

Eulacus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens, *Lago di puſſiano*, Leandro.

Euplæa, inſula Tyrrheni maris circa Neapolim, Statio lib.3. Syluarum.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripſit comœdias ſeptendecim, ex quibus nouem victoriam meruerunt. Periit in prælio nauali inter Lacedæmonios & Athenienſes iuxta Helleſpontum commiſſo, cuius mors vſque adeò luctuoſa ciuitati fuit, vt poſtea edicto publico cautum fuerit, ne poëtæ in poſterum militare liceret.

Eupómpus, Macedo Arihmeticæ & Geometriæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Plin.lib.35. ca.10. præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Euporus, ſeruus G. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euproſopon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Eurianaſſa, inſula finitima Chio. Plin.

Euricus, Viſigotthorum rex, ann. ab vrbe 1220.

Euripides, inſignis poëta tragicus, natus eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas LXXV. ex quibus quinque tantum victoriam meruerunt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μισογύνης hoc eſt mulierum oſor, fuerit cognominatus. Periit noctu ab Achelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentauerant, vt cuius ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Eurippa, Diana dicta eſt apud Phœbeatas, cui templum Vlyſſes conſtruxit, quòd amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuentus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Legitur & Euripides in eadem ſignificatione. Vide Cel. Rhod. lib.20.c.27.

Euripylus, inter Græcorum veteranos, qui ad Ilium depugnabant, fortiſſimus Homer.11. Iliad.

Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœotiæ portum & Eubœam inſulam, quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis ſecum rapiat. Mela, lib.2. Sunt & Euripi, canales, ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſalientium, ſi paulò munitiores ſint, quos intra domos Romani per pratum ducebant: ſi autem maſculini ſint, Nili ducuntur. Cicer.1. de Legibus: Ductus aquarum, quos iſti Nilos Euripóſque vocant, quis quum viderit, non irriſerit? Euripi quoque ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca temporaria priùs cloſta fuerunt, authore Plinio.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euriſteus, 1. Micenarum rex.

Euromus, vrbs Cariæ ab Euromo Care Idriei filio. Stephan.

Eurónotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Európa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomen accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta. Europam regionem ab Europa Tyria nomen accepiſſe inquit Herodot. lib.4. Hanc Plinius victuris omnium gentium populi altricem, terrarúmque pulcherrimam nominat. Aſiæ & Africæ aliquando non magnitudine, ſed virtute comparatam. Huius latus Septentrionale, & Occidentale Oceano alluitur: Meridionale, mari Mediterraneo ab Africa ſeiungitur. Deinde Orientem verſus mari Ægeo (nunc *Archipelago*) Ponto Euxino (hodie, *mare maggiore*) palude Mæotide (hodie *Mare delle Zabacche*) Tanai fluuio (vulgo *Don*) & Iſthmo, qui eſt ab eius fontibus, recta ad Septentrionem ab Aſia dirimitur, Glareano teſte. Habétque hoc modo peninſulæ effigiem. Continet Europa præter Romanorum imperium, vltra viginti octo (ſi 14. quæ in ſola Hiſpania numerãtur, adiunxeris) in vniuerſum regna. Regio vltra modum fertilis, naturalem temperiem, cœlúmque ſatis clemens habens. Frugem omnigenûm, vini & arborum copia nulli poſthabenda, ſed optimis partibus orbis comparanda eſt: adeò amœna cultiſſimíſque vrbibus, pagis & vicis exornata, vt populorum, gentiúmque virtute: aliis terræ partibus, & ſi forma minor, tamen præſtantior habetur, atque ſemper habita fuit ab omnibus:

priſcis ſcriptoribus, tum ob Macedonum imperium, tum ob Romanorum potentiam maximè celebrata. Eius laudes apud Strabonem videre licet, qui eam libro 7. & ſeptem ſequentibus elegantiſſimè deſcribit. Poſt veteres alios Geographos, ex recentioribus de ea ſcripſerunt Volaterranus, Munſterus, Dominicus Niger, Richaymerus, Æneas Syluius, & nonnulli alij. Initio pyxiratus deinde per Taurum erumpens Omira nominatur. Plin auctore. Plutarchus in libello de fluminibus & montibus tradit eum quondam Medum & Zarandam appellatum.

Eurôpa, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heſiodus in Theogonia.

Euplęa, inſula Tyrrheni maris circa Neapolim. Statio lib. 3. Syluarum.

Europs II. Sicyoniorum rex, regnauit annis XLII.

Europs, VII. Macedonum rex, an. ab vrbe 136.

Euronum, Syriæ vrbs, olim Thapaſcum, poſtea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

Europum, oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. li. 6. c. 25.

Európus, ciuitas Meſopotamiæ.

Európus, vrbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis & Orythiæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Cariæ, quam Idriadem ab Idriæ Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ Spartam præterlabens. Liu. bel. Maced. lib. 4. ripáſque habens frequentibus lauris conſitas, item fluuius Pelaſgię. Strabo. hodie *Baliopotamo*.

Eurotos, Theſſaliæ fluuius, quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem breui ſpatio portatum abdicat. Plinius libro 4. cap. 8.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. lib. 2. cap. 47. Ouid. 1. Metam. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quę Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem, quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthnyo & Euryale. Seruius, eximia, parique pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtrare exiſtimat, vt dicerentur quoſcunque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilij lib. 6. Æneid.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis vmbra.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos, & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerũt. Homer. in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo coniunctus, qui noctu Rutulorum caſtra vnà egreſſi, magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt: à quo circumuentum Euryalum cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit obiicere, quàm amicum deſerere. Virg. lib. 9. Æneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis,

Nobilis Euryalum aut Mirmillonem exprimat infans.

Euryalus, Liuio locus eſt Siciliæ prope Syracuſas, Steph. eam quoque Macropolim vocari hodie ait.

Euryampus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, inſula eſt maris Ægæi, è regione Ioniæ, non procul ab Arginuſſa Pli. lib. 5. cap. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Vlyſſis comitatu ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille ferret Briſeidem. Ouidius Epiſtol. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cùm cuſtodes vellent cogere, vt oſtenderet quibuſnam modis conſueuiſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari, per tegulas effugit, eóque modo periculum euaſit. Homer. libro 19. Odyſſ.

Eurybia, Nympha, quæ Stellas & Luciferum genuit, Heſiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto lib. 7. vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades, Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſſis dux, à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xerxem, Herod. lib. 8.

Euryclea, Opos Piſenomidæ filia pulcherrima, quam Laertes in prima exiſtens pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore quàm vxorem honore domi habuit, Vlyſſémque nutriendum ei dedit, quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. libro decimo nono.

Eurycles, vates qui de ſe ſuiſque incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 10.

Eurycléa, Vide Freclea.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutar.

Eurycyon, faber argentarius. Virg. lib. 10.

Qua bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latinè dicitur, latè domans. Ouid. Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydamas. Pyctes, i. pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui, quum inter certandum fortè aduerſarius

aduerſarius quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet proindéque inſuperabili cooriretur, omnes deuorabat. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 41.

Eurydame, Dictatoris filia, & Menii ſoror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem, Herod. lib 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ęgerrimè ferens, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proſerpinámque tam ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione ne priùs eam, quàm ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſſet præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georgic.

Eurydice, Climeni filia, vxor Neſtoris ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit. Homer. Odyſſ. lib. 3.

Eurydomene, Nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuiſſe, quam alii Eurymeduſam vocant.

Euryélus, metropolis Epipolorum. Eſt autem oppidulum Syracuſarum in loco prærupto. Steph.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius. Dionyſ. Halic. 1. de Antiq. Roman.

Eurylochus vnus ſociorum Vlyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſua figuram eſt tranſmutatus. Ouidius 14. Metamorphoſ.

Eurylochus, Phlegiarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequàm Cadmus adueniret, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymachus, fuit Thebanorum potētiſſimus, qui quum Platæas noctu per traditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus, viuus in hoſtium poteſtatem peruenit, vnaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucydid. libro primo.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit regem Phæacum & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide,

Proximus Eurymedon cui paſtor alia Fauni
Arma patris, &c.

Eurymedon, Athenienſium dux cum Demoſthene.

Eurymedon, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphiliam tranat. Mela lib. 1. & Stepha qui etiam locum iuxta [illegible] ſum ſic nominatum ſcribit.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymenæ, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Eurymnus, vir quidam, qui cùm per calumniam conaretur Caſtorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſeſe committere, alterum apud alterum inſimulans, pòſt deprehenſus vtrique dedit grauiſſimas pœnas: inde abiit in prouerbium Eurymnus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome Nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollinis filia, quę Adraſtum Argiuorum regem & Euryphilen Amphiarai coniugem peperit.

Euryon, Ayminta Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberauit.

Euripylus, Telephi filius, Gotthorum rex bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorem intererat, extinctus eſt. Iornand

Eurypylus, Herculis filius, regnauit in Co inſula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus eſt habitus, non tamen ſimilis eſt Calchāti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt Virg. 2. Æneid.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Stenelei filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odia obſequens Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia confectis ſemper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emerſit.

Eurytanei, populi Italiæ. Steph.

Eurythius, xvi. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurytus, vide Euritus.

Eurytion, vide Euricion.

Eurythus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab ea irato tradere recuſaret, iratus Hercules Euryrum occidit, & Iolen abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo Poetæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebia, ciuitas Cappadociæ, Cæſarea pòſt dicta.

Euſebius, Laodicenus Epiſcopus, anno ſalutis 274.

Euſebius xxxviii. Rom. Epiſc. ann. ſalutis 308

Euſebius, Coſ. cum Rufinio ann. ab vrb. 1100. cum Hypatio, anno [illegible]12.

Euſebius Cronio, Coſ. cum Probino, anno ab vrbe 1142.

Euſemara, Armeniæ minoris vrbs, in Melitea. Ptol.

Euſtathius, conſul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtathius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat. lib 15.

Euſtathius, Antiochi epiſcopus anno ſalutis 322.

Euſtathius, Antiochiæ epiſcopus, quo in exilium ob fidem truſo, Ariani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtathius Epiphanæus, ſcripſit temporum epitamen ab Ænea Troiano vſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem & alia quædam. Suid.

Euſtathius, genere Pamphilus, præſul Antiochenus aduerſus Arianorum dogma multa cōpoſuit: ab Conſtantino principe pulſus demum eſt in exilium Triapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de anima epiſtolæque plurimæ Hieronym.

Euſtathius præſul, is qui in Homerū & Dionyſium poetas commentarios edidit, patria Conſtantinop.

Euſtephius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suid.

Euſtochius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtantem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volat. lib. 15.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & ſuo tempore nouum orbis prodigium vocata eſt: ingenium ſacris literis deuouit maximè: atque adeò, vt Pſalmos legeret curſim & mira celeritate. Qua in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliauit.

Euſtratius, Philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis, ſcripſit. In Bethleem ciuitate ſepultus eſt.

Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, Cariæ oppidum Plin. lib. 6. c. 29.

Eutaſum, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Euterpe, vna Muſarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus ſuauitate nomen trahens: eſt enim εὖ bene, & τέρπειν delectare Virg.

Dulciloquis, calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Aſiæ. Steph.

Euthericus, conſul cum Bœthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus Cillicia, conſul cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Euthicles, fuit poeta comicus.

Euthichianus, conſul cum Honorio Auguſt. anno ab vrbe 1151.

Eutichius propter fidem à Genſerico Gottho martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Eutycrates, Lyſippi filius & diſcipulus, ante omnes ætatis ſuæ laudatos in pictura artifices, excelluit. Plin. lib 34. cap. 8.

Euthydamus, Rhetor & Orator, qui cùm ingentes opes à maioribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non ſolum in patria magnus fuit, ſed etiam in Aſia primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14.

Euthydemus, Suidę, Maſſilicus Philoſophus, pręceptor Apollonii Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiuſdam Philoſophi.

Euthymus, pugil, in Locris Italię, qui Epizephyrii cognominantur, ortus eſt Aſtycleo patre: vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcinio amne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non iuſto quidem illum certamine, ſed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræſentaret. Ælianus variæ hiſt. lib. 8. Euthymus Locrus ex Italia, pugil inclytus & robore inſigni fuit, lapidem geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtenditur: & Temeſſęum heroa; quod cuique per vim abſtulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: vnde natum ſit adagium iis, qui ſordidos & iniuſtos quęſtus faciunt, aſſore Temeſſęum genium. Hic ad amnem Cęcinum, oculis hominum apparere deſiit. Plinius lib. 7. cap. 47.

Eutocus, Bocario lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt deſcendentibus fratribus ex Africa & in Græciam venientibus, Cyrenis remanſiſſe & imperaſſe, qui vnà ſecum ibidem remanſere.

Eutrapelus homo quidam callidiſſimus. Horat. 1. Epiſt.

-. Eutrapelus cuicunque nocere volebat,
Veſtimenta dabat pretioſa. &c.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Platæas ſitus, quem Zetus & Amphiſus muris cinxerunt: dictus quòd multis viis, ſeu vicis, priùs vſus & quaſi perforatus fuerit Hinc Eutreſites Apollo cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, vrbs Arcadię. Steph.

Eutropius, de geſtis Romanorum ſcripſit hiſtoriam.

Eutropius, conſul cum Valentiniano Auguſt. anno ab vrbe 1140. Et cum Theodoro, anno 1152.

Eutychia eſt inſula Theſſalię adiacens, ante ſinum Pagaſicum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Eutyche, mulier Tralliana triginta partus enixa, & à viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. cap. 5.

Eutyches, Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat eſſe Chriſtum, aliud Verbum Dei: negabátque Chriſti carnem noſtræ ſimilem: nec in Patre duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe: ſed de cœlo corpus detuliſſe dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam ſolis radios penetraſſe, vt viſum ſit ſane ex muliere generatum, quamuis verè generatum non ſit. Suidas. in hunc celebrata eſt quarta Synodus. Volater.

Eutychia, inſula eſt Theſſaliæ adiacens, ante ſinum Pagaſicum, Plin. lib. 4. cap. 12.

Eutychianus, xxv. Romanorum epiſcopus, menſibus x. anno ſalutis 282.

Eutychides, Plini lib 34. ca. 8. ſtatuarius centeſima viceſima Olympiade floruit. Hic, vt idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, nomen adoleſcentis, quem ſuſcitauit Paulus. Act 20.

Euxenidas, Pictor ſua ætate celeberrimus, Ariſtidis præclari artificis præceptor. Plin. lib. 35. cap 11.

Euxinus pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſphoris interceptus, Axenus dictus hoc eſt, inhoſpitalis, propter immanitatem eorum qui eius maris littora incolebant. Illi enim hoſpites immolare ſolebant. Strabo lib. 7. & carnibus pereſis, ex caluis eorum ſibi pocula conficere. Poſtea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio receptóque Græcorum hominum commercio pro Axeno, Euxinus, hoc eſt hoſpitalis appellatus eſt. Ouid. de Ponto.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti.

Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Euxynthus, fluuius in Lebeda ortum trahens, cuius meminit Strab. lib 10.

E X

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is quum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens coniectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti cauſa, vbi ſerpentes ipſi non ſolùm eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28.

Exampeus, Scythiæ fons inter Boriſthenem & Hypanim flumina Herod lib 4. inter Boryſthenem (inquit,) & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excerra, dicta eſt Hydra, quòd vno cæſo capite, tria excreſcebant. Scribit Diodorus, Herculem debellaſſe Hydram non ſolùm ferro, ſed etiam flammis adhibito Iolao, qui inciſam ceruicem ardente face eueſtigiò inureret. Conſtat (ſecundùm hiſtoricos) Hydram fontem fuiſſe in Lerna Argiuorum palude, aquas euomentem, quæ vaſtabat vicinas ciuitates in qua vno meatu clauſo multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipſa exuſſit, & ſic aquæ meatus clauſit. Nam Hydra ἀπὸ τοῦ ὕδατος, id eſt, ab aqua nomen accepit. Plato aſſerit in Euthydemo, Hydram fuiſſe callidiſſimum ſophiſtam, cui propter ſapientiam, pro vno ſermonis capite amputato multa repullulabant.

Exciſum, Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anton.

Exiliſſa, Ptol. Africæ vrbs ad fretum Herculeum, Septa hodie. Hiſpani Aceuta vocant.

Exius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exitani, Hiſpaniæ Bæticæ populi, Straboni, *Salobrena*, Cluſio.

Exitiria, feſta apud Græcos erant, in quibus Primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt Grammatici.

Exobygitæ, Sarmatiæ Europææ gens Ptol.

Exopolis, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs, ad Tanaim fluuium. Ptol.

Exquiliæ aliarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli *Hoſtilii*, qui hunc collem vrbi adiecit (teſte Liuio lib. 1. ab vrbe) & in eum, vt frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab excolendo Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuiſſet Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, conſul cum Præſente, anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, i. fortitudo Domini, ſiue apprehenſio Domini, rex Iuda filius Achas, 4. Reg 18.

Ezechiel, idem ſignif. Nomen Prophetæ. 1. Para. 24. Ezech 1.

Ezechiel, 1. Eſdr. 8. videns Deum. Nomen viri. *Heb.* Iahaziel.

Ezel, ambulatio, ſiue viuificatio, aut ſtillatio, nomen lapidis viatorii in agro vrbis Saul, ſub quo latuit Dauid, in ſupremo digreſſu a Ionatha. 1. Reg. 2.

Ezer adiutorium ſiue atrium, filius *Hur* primogeniti Ephrata 1. Paral. 4. filius item Suthalæ filii Zadab 1. Par. 7.

Ezi, fortitudo Dei, ſiue hircus Dei. Filius *Haraia*. Eſa 3.

Ezra, adiutorium, ſiue atrium, nomen viri. 1. Par 4.

Eziel, i. adiutorium, ſiue atrium Dei, nomen viri 1. Eſd. 10.

Ezri, nomen viri Iud. 6. 1. Par. 17. Lat. atrium ſiue adiutorium meum.

Ezrikam, dux domus Achaz, 2. Para. 28. Filius Naariæ filii Semeiæ. 1. Paral 3. Filius *Heſel* filii Elaſa, 1 Paral 8. Lat. auxilium vel atrium reſurgentis ſiue vendicantis.

Ezriel pater Saraiæ Ierem. 36. 1. Paral. 5. Lat. auxilium ſiue atrium Dei.

F A

FABARIA, inſula Plin. lib. 4. cap. 14. à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis, alias Burchana dicta.

Fabaris fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.

Fabia. Vide Fabia.

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit, vt liberiùs poſſet laſciuire cum Petronio Valentiano liberali forma adoleſcentulo, quocum adulterii conſuetudinem habebat. Plut. in Par.

Fabianus Papyrius naturæ rerum peritiſſimus fuit, Plin. lib. 36. cap 15. Huius quoque meminit Seneca in epiſtolis.

Fabianus, xix. Romanorum Epiſcopus, Euſe. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Fabianus, na, num: à Fabius fit, vnde dicitur arcus Fabianus, qui conſtructus eſt iuxta regiam in Via ſacra.

Fabius, à faba, cognomen eius, qui fabam optimè ferebat: ſic Cicerones, Lentuli, Piſones, & huiuſmodi.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi, qui bellum aduerſus Vientes ſoli cum ſuis clientibus & ſeruis in ſe receperunt, cùmque ex leuibus aliquot prœliis ſæpiùs victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram fluuium inſidiis circumuenti, ad vnum omnes cæſi ſunt. Ouidius libro 2. Faſt. ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm ſuperfuit: qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduerſus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus reſtituit, adeò vt veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur,

Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus eſt Allobrox, quòd apud flumen Iſaram Allobrogum regem cæcidiſſet.

Fabiola, fuit Romana mulier, quæ quum magno ſtudio ſacras litteras amplecteretur. Prophetas, Euangelia & Pſalmos frequentiſſimè reuoluebat, vt iterata plerunque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis: vnde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Conſul cum C. Iulio Cæſare, anno ab vrbe 709. hic in Hiſpania Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabii Maximi vitam & res geſtas, eleganter ſcripſit Plutarch.

Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduerſus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad vnum amiſit commilitones, ac ipſe mortifero accepto vulnere, in Annibalem curſu vehementi concitatus, ablato ei diademate, iuxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Africanus, conſul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, conſul cum Libone, anno ab vrbe 956.

Fabius Fabricianus, capto Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites ciuitas) victorioſam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur honore, Romam miſit. Huius vxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncauit ipſa. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem rex, vrgenti liberatum periculo, clàm emiſit alendum: at ille cùm ad ætatis vigorem perueniſſet, matrem & adulterum peremit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano eſſet fraudi, decreuit. Plutarc. Parall.

Fabius Tatianus, aliàs Diuitianus, Conſul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.

Fabius pictor, homo nobiliſſimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.

Fabienſes, Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib 3. c. 5.

Fabrateria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat. 3. & Silius lib. 8. huius inſulæ meminerunt.

Fabraterni noui & Fabraterni veteres populi ſunt in Italia, ex Falerno agro cognominati, vt docet Plin. lib. 3. cap. 5.

Fabricius, Rom. ciuis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſpreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & ſalinum ex argento tantum colendorum Deorum cauſa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publicorum dotibus donatæ, ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile eſſe. nam ſi Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abs te mallent. Virg. Æneid. lib. 6.

---*paruóque potentem Fabricium*, &c. Cic. libr. 3. Offic.

Fabricius pons Horatio & aliis notus: inſulam Vrbi connectit. hodie Ponto di quatro Capi vulgò dici ſcribit Barthol. Marlian.

Fabricianus matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabrum Fabricianum maritum ſuum occidiſſet, vt liberiùs adulterium cum Petronio adoleſcente committeret. Doſitheus apud Plut.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primo fari incipientibus præeſſet. Huic Rom. ſacrificabant, quum primùm eorum liberi fari incipiebant Varro de liberis educ.

Facundus, Coſ. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.

Falco. Coſ. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fadius, Pompeianus miles, Aſinus Pollio libro Epiſtolarum decimo.

Folacriũ, promõtoriũ Siciliç, Pt. hodie *Melazo*.

Falerii, orum, fuit oppidum Faliſcorum in Tuſciç mediterraneis. Ptolem. lib. 4. cap. 1.

Falerina, tribus Romana, Liu. lib 9 decad. 1.

Falerinus, regio Campaniæ, optimi vini feraciſſima. Pro vino verò tam maſculini, quàm neutri generis eſt, Martialis.

Reſina bibit Falerna. Tibullus,

Nunc mihi fumoſas veteres perferre Falernos.

Quondam Ammineum appellatum, vt Amineæ vites apud Maronem.

Faliſci, ſiue Phaliſci, populi quondam Hetruriæ vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderētur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quā perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbem remitti. Qua ex re id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat, iuſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, lucanicis non diſſimile, quod ventrem Faliſcum appellabant. Martial. lib. 1.

Et lucanica ventre cum Faliſco.

In Faliſco amnis eſt, cuius aqua potata, boues candidos efficit. Plin. lib. 2. c. 103.

Famaguſta, Cypri ciuitas, turribus & propugnaculis bene munita, quæ anno 1570. obſeſſa & vi expugnata, cum tota Cypri inſula in truculentiſſimi regni Turcici poteſtatem deuenit.

Faneſij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert Plin. libr. 4 tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Faneſtris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat lib. 3. c. 14. & item Ptolem. lib. 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro. Plinius libro 13. capite 14.

Faneus, fluuius iuxta Beneuentum, qui & Siris dicitur, Vib. Sequeſtro meminit & Plinius hoc tractu Siris fluminis.

Fannia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingenteſimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decémque aliis diebus, in ſingulis menſibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos, Gell. lib. 2. cap. 24.

Fannii, oratores erant duo, quorum C. Fannius, qui Coſ. cum Domitio fuit, vnam orationem de ſociis & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere durior. Cicero in Bruto.

Fannius Cepio, deprehenſus in coniurationem aduerſus Auguſtum, ſibi mortem conſciuit. Mart. lib. 2.

Hoſtem quum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ, amœniſſima in Adriatico littore inter Piſaurum & Senogalliam ſita, haud lōgè à Metauro amne, ſic dicta, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, templum fuerit. Hinc Fanenſes ſeu Faneſtres eius incolæ, φάνα, Steph. vrbs eſt Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnices vellent exprimere, draconem finxerunt in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantem, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Fana, virgo Gallica, clariſſimis orta parentibus, Heraclio imperante, quæ cùm ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lacrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Fani Martis in Belgio, & Fani Cariſi in Sardinia, oppidorum, meminit Anton.

Fanum Mineruæ, Galliæ vrbs, XIIII. M. P. à Durocortoro. Anton.

Faramundus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

Faran. Vide Pharan.

Fárfarus, ſiue Farfar, Syriæ fluuius in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado nō poſſit. Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide Fabaris.

Farnus Medorum rex. Diod.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia eius ſimulachrum abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud adferrent.

Faſcinus, Deus apud veteres. Plinius lib. 28. cap. 4.

Fatua. Vide Fauna.

Fatuelus, quidam Deus, cuius vxor Fatua eſt dicta. Seruius.

Fatugal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat Fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

Faucia, tribus vna Romanorum, quam pluribus cladibus inſignem fuiſſe conſtat, vt author eſt Alexander ab Alex. lib. 1. cap. 7.

Faucula Clunia, fuit meretrix, alioqui tamen clementiſſima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit. Lib. 26.

Fauentia, Hiſpaniæ oppidum. Plinius libro 3. cap. 1.

Fauentia, ciuitas in Italiæ octaua regione: quam hodie Itali ſua lingua vocant *Faenza*: eius incolæ vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi. Plinius libro tertio, capite decimo quinto.

Faueria Iſtriæ vrbs. Liu.

Faula, Herculis ſcortum. Verrius apud Lactantium.

Fauiani, Iuuenes, qui ex Romuli, Remíque inſtituto, nudi, pellibus tantùm incincti, per ludum & laſciuiam currebant quum Fauno ſacra facerent. Alexand. libro quarto Genial. dier. capite 12.

Fauij, populi ſic dicti, quòd princeps eius gētis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quanuis alii putant ita vocitatum,

quòd primus oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore: viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius lib.1. Saturnal. cap.12. Faunam dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuo gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui inſula, nullum vnquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non priùs vocem edant, quàm terram attigerint: eadem & Bona dea vocata eſt, quòd omnia quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decembr. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in Odis, & Alex. ab Alexandro lib.3.c.18.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica ea numina genita putantur, quos Faunos, ſeu Syluanos poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes. De Fauno & Faunis, vide N. Comitem mythologiæ lib 5.c.9.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terra geniti ſint: hinc Fauna dicta exiſtimabat Probus. Hos quidem incubos vocāt. Fauni apud Latinos ii ſunt, qui apud Græcos σάτυροι, filii Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à Diuo Antonio inuentum, ipſíque locutum fuiſſe. Virgil.1.Georg lib.1.

Et vos, agreſtum præſentia numina Fauni.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus junior, apud Aborigines regnauit. Dionyſius Halicar. lib.1.

Faunus rex quondam Italiæ, qui cùm Herculem, Geryonis boues ducentem, hoſpitio ſuſcepiſſet, & Mercurio patris hoſpites immolare conſpectus fuiſſet, ab eo interemptus eſt. Plut. Paral.

Fauonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans, contra Subſolanum, Plin. lib.2 ca.47. à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mundi, quo plantæ, hyberno rigore enectæ reuiuiſcunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quaſi ζωὴν φέρων, hoc eſt, vitam afferens.

Fauo, nobilis hiſtrio Rom. qui in funere Veſpaſiani imperatoris perſonam eius tulit, viri que, vt moris erat, dicta & geſta imitatus eſt.

Fauorinus, philoſophus, Arelatæ oriundus. Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideò tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, ibi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæréſque librorum ab eo factus eſt. Philoſtratus, Gellius huius ſæpe meminit. Ælianus de varia hiſtoria, dicit hunc quandoque in diſputatione quadam Adriano ceſſiſſe, admirantibúſque proximis, Nónne cedam (inquit) ei qui xx. habeat legiones?

Fauſta, Conſtantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.

Fauſtianum vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare in honorem Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtiniapolis, Cappadociæ vrbs, in Ciliciæ confinibus. Anton.

Fauſtinus, Cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 1014.

Fauſtinus, Cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Fauſtulus, paſtor qui Romulum & Remum ad Tyberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos tradidit. Liu. libro 1. ab vrbe.

Fauſtus Sylla, Cos. Syluii Othonis collega, anno ab vrbe 804. Hic Fauſtus cognominatus eſt, quòd ſibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit. Vide Sylla.

Fauſtus, Cos. cum Theodoſio Auguſto anno ab vrbe 1101.

Fauſtus Syllæ dictatoris filius.

Fauſtus Quintilianus, ſenator tempore Iuliani principis.

Fauſtus Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros in orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

F E

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceret, Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quę mulierū menſtruis præerat: dicta à Februo, id eſt, purgationibus, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur. Palaph lib.2.

Februa, ſacra erant, quę diis Manibus placādis fiebant menſe Februario. Ouid.2. Faſt.

Februata Iuno, quę & Februalis & Februa, ſeu Februla nuncupatur, dicta eſt, quòd illi menſe Februario ſacra fiant, cuius feriæ Lupercalia ſunt. Alex. ab Alexandro lib 4.cap 12.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellarunt: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimum à Romanis deo huic ſacra fierent. Macrob. lib.1. Saturn.

Fellenius, deus fuit Aquileienſium tutelaris ac præſes

Felſi-

Felſina, vrbs Italiæ, poſtea Bononia appellata. Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) Colonia, Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Hetruriæ eſſet.

Felſinus, Tuſcorum rex, regnauit annis 33.

Fenni, Germaniæ ſunt populi, quorum mira erat feritas, & fœda paupertas non arma, non equi, non penates: victus herba, veſtitus pellis, cubile humus, ſola in ſagittis ſpes, quas inopia ferri oſſibus aſperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebant, viuebant in ſyluis quòd beatius arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cornelius Tacitus.

Federicus, II. Imperator Rom. qui filium ſuũ Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum fauere Gregorio Pontifici, quo cum bellum ipſe ſuſceperat.

Felicitas, Romana mulier, quę filios pro religione Chriſtiana ſub Antonino emori lęta conſpexit.

Felicula, virgo ingenua, quę quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtiana religione diuerti poſſet, iuſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Vmbrię populi. Plin.

Felſina, Galliæ Togatę vrbs, quę nunc *Bologna* dicitur, & nobili Academia celebris eſt. Plin.

Feltrina, Rhœtiæ vrbs. Anton.

Felix Ruſſatus, auriga nobilis apud Pli. libro ſeptimo.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens iuſſit, vt exuto periculi metu, cœlum & ſolem ſuſpiceret: quod quum feciſſet, An, inquit, ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?

Feneſtella, Hiſtoricus, ſæpe à Plinio citatur teſtis. Mortuus eſt Cumis Auguſti tempore, vt tradit Euſebius.

Feralia, orum, ferię extant apud Romanos, diis Manibus ſacratæ, ita dictę à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Faſtor. & Varro.

Ferdinandus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1159.

Ferdinandus III. Hiſpaniæ rex, Alphonſi VIII. filius, Hiſpaniam fermè omnem Saracenis eripuit: fœliciſſimus regum omnium fuit, anno ſalutis 1245.

Ferdinandus V. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1475.

Ferdinandus IIII. Caſtellæ rex, anno ſalutis 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica inſula & Valentia vrbe pulſis, eas ad fidem Chriſti reduxit. Blond. libro ſeptimo, decad. 2.

Ferdinandus nothus Alphonſi filius, Apuliæ rex, anno ſalutis 1458.

Ferdinandus, Sanctij Maioris, Caſtellæ Comitis filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1011. Volat. Hic Sanctiam Alphonſi regis Legionis filiam, Veremundi ſororem vxorem habuit, cui ceſſit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferentinum, oppidum eſt Theano Apulo propinquum, à quo Ferentani dicti ſunt populi, qui Sagro amne à Pelignis ſeparantur. Strab. lib. 5.

Ferentina Dea fuit, ſic dicta, ab oppido Latij Fereto, cuius T. Liuius meminit in 1. Decade.

Ferentia, Tuſcorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma eſt à quo Ferentinates dicti ſunt. Eſt & Ferentinum in Tuſcia.

Ferentinum, oppidum Sabinorum, ſeu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dionyſ. Halicar. lib. 17.

Feretrius, dictus eſt Iupiter, non à pace ferenda (vt quibuſdam viſum eſt) ſed à ferendis ſpoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninenſibus hoſtium ſpolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibíque ex quercu ſuſpenſa. Ioui conſecrauit: eodémque in loco Ioui Feretrio templum condidit: authórque fuit poſteris, vt eo capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Liuius libro primo ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipſe cùm facti vir magnificus, tum factorum oſtentator haud minor, ſpolia ducis hoſtium cæſi ſuſpenſa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium aſcendit: ibíque ea cùm ad quercum paſtoribus ſacram depoſuiſſet, ſimul cum dono deſignauit Iouis templo fines, cognoménque addidit deo. Iupiter Feretri inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modo animo metatus ſum dedico ſedem opimis ſpoliis, quæ regibus ducibúſque hoſtium cæſis, me authorem ſequentes poſteri ferent. Hęc templi eſt origo, quod primum omnium Romæ ſacratum eſt. Ita deinde diis viſum, nec irritam conditoris vocem eſſe, qua laturos eò ſpolia poſteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina poſtea inter tot annos, tot bella, opima parta ſunt ſpolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius libro, quarto,

Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum à Deſiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus mons, à quo Familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum dea à ferendis arboribus dicta. Hęc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cùm fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulachrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus reuiruiſſe. Vnde Virg. Æneid. 7.

Et viridi gaudens Feronia luco.
Strabo author eſt, eos qui Feroniæ nomine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine vlla læſione perambulare ſolitos. Nihil aliud eſſe Feroniam quàm arcanam illam vim arboribus à Deo inſitam, quę illas & ſeruaret & pullulare faceret, plerique crediderunt, quia & vigent, & florent, & fructus ad maturitatem perducunt. Nam cùm viderent Ethnici nihil ſine omnipotenti quadam prouidentia poſſe conſiſtere, neque tamen veri Dei cognitionem haberent, vires inde profectas in naturalibus corporibus inſitas pro diis coluerunt.

Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliſcis, in cuius vertice templum erat deę eiuſdem nominis, quam finitimi mira religione colebant. Strabo.

Ferraria, Hiſpaniæ promontorium in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effoſſiones admodum feraces habeat. Mela lib. 2.

Feſcennina, oppidum Hetruriæ. Plin. lib. 3. c. 5. Virg. 7. Æneid.

Hi Feſcenninas acies, æquoſq; Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrióque plenum inuentum putatur, quod à loco dictum eſt Feſcenninum. *Citta Caſtellana*, Leandro.

Peſcennium, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Athenienſibus. Seruius.

Feſtus, Dimitiani amicus, qui dum mentagra vſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit: priùs tamen amicos conſolatus. Eius mortem Mart. lib. 1. deſcribit.

Feſtus, conſul, collega Theodoſii Auguſt. anno ab vrbe 1192.

Feſtus, conſul, Martiani Collega, anno ab vrbe 1125.

Feſulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licèt epiſcopalem ſedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege. hodie *Fieſoli* dici, ſcribit Leander.

F I

Fiaraſum, Cappadociæ vrbs. Anton.

Ficana, Latii vrbs. Plin. Liu.

Ficaria, inſula eſt iuxta Sardiniam. Ptol. Plin. *Serpentaria* Leandro vocatur.

Ficelia, quæ & Voſauia priſcis, nomen vrbis ad Rhenum, Obern VVeſel vocatam, vt ſcribunt Alchamerus & Pircheymerus, qui addunt ibi Mammæam, Alex. Seueri Imp. matrem ſepultam.

Ficola, vicus Palæſtinæ, Ioſeph 12. Antiq. 4.

Ficulenſes, Italiæ populi circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus, Latii vrbs. Liu.

Ficus, Mauritaniæ Cęſarienſis oppidum. Anton.

Fidena, næ, & Fidenę, narum, vrbs Latinorum mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ. Plin. lib. 3 c. 5.

Fidenates, populi Sabinorum in Italia, authore Plinio lib. 3. cap. 12.

Fidentia oppidum eſt in octaua regione Italię à qua incolę Fidentini. Plin. libro quinto, cap. 15.

Fidentia, Hiſpaniæ Bæticę vrbs, inter Bętim amnem & Oceanum ſita, alio nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. c. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam & Parmã Italiæ vrbes. Anton. hodie *Fiorenzola*.

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio & Auguſtino.

Fidiculę. Italię locus. Val. Max. libro ſeptimo cap. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuiſſimus & ſordidiſſimus. Cicer. pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui pręeſt, vt nonnullis placet. Plautus, *Per deum Fidiũ credis iurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunii Ouid. 6. Faſt.

Fidon, Argiuus, menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebręos Azarias in Iudæa & Hieruſalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filæ, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

Fimbria Romanus, homo longè audaciſſimus. Cicero pro Roſcio Amerino. Is diem Scęuolę dixit, quod non totum telum corpore accepiſſet.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cęſareę epiſcopus, anno ſalutis 252.

Firmius, Ægypti præſes, anno ab vrbe 1025.

Firmum caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemęo. Plin. Firmanorum caſtellum, vrbs Italię in Piceno, *Fermo*, hodie.

Firmus, Imperator (quem Aurelius latronem Ægyptium vocabat) ſtatura fuit ingenti, oculis prominentibus, criſpo capillo, fronte caperata. fuſco vultu, piloſo corpore & hiſpide, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autem adeò inſignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori ſuperpoſitam tundentibus fabris conſtanter perferebat, quum reſupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quàm iacere. Crinitus.

Fiſcellus, mons vnde Nar fluuius oritur. Plin.

Fiſera, Corſicę inſulę vrbs. Ptol.

Fiſida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fiſſenia, oppidum ad regium amnem, circa Babyloniam.

Fiſon. Vide Phiſon.

F L

Flaccus, conſul cum Gallo, anno ab vrbe 926.

Flamen, ſacerdotem ſignificat. Tres autem erant Flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis, à Marte. Dicti quaſi Flamines, à filo, quo cingebant caput, cùm per æſtum pileum ferre non poſſent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3.

Flaminia, Italiæ regio, quæ poſtea Romania dicta fuit: Hodie *Romagna* appellatur Leandro.

Flaminij prata, nunc Circum Flaminium appellant, locus vrbis Romæ eſt, Liu. lib. 3.

Flaminius, ciuis Romanus, à quo via Flaminia, arcus Flaminius & forum Flaminium, conſul cum Annibale pugnans, ad Thraſimenum interfectus eſt: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum, Liuius lib. 22.

Flaminius, prænomine Q. ſuperioris filius qui Philipp. Maced. regem vicit, filiúmque Demetrium obſidem dare coëgit. Plutarch. in eius vita.

L. Flaminius, huius pater fuit, quem Cato Cenſorius ignominioſè à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam in gratiam pueri quem deperiſſet, tum quum Galliæ præerat, interfeciſſet Liuius.

Flamonienſes, Iſtriæ populi. Plin.

Flamonienſes, cognomine Vannienſes & Culici circa Venetos populi, apud Plin.

Flanaticus Sinus, maris Hadriatici inter Iſtriam & Illyridem. Pli. *Carnero* hodie dicitur, quaſi Carniuorus, ob frequentia in eo naufragia. Flanates huius accolas vocat Plinius.

Flandrenſes, Vide Flamingi.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum Europæ extremum Britannicæ inſulæ obiectum, inter Galliã, Germaniam, & Oceanum, incolæ Germaniam inferiorem appellant. Galli exteríque fere omnes, vno nomine Flandriam vocant. Verùm Flãdria non tam latè patet. Nam quæ hodie Flandria eſt, ea Brabantia Hannonia, Arteſia, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes diuidũt: in Teutonicam, Gallicam, & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam Superiorem, aut dominum præter Flandriæ principem agnouit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet vrbes celebres, quarum præcipuæ ſunt, Gandauum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica, tres, Inſulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundam, Gerardimontium, & Niniuam. Flumina eius celebriora ſunt, Scaldis, Liza & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis Occidentem verſus: Boues, equóſque præſtantiſſimos, bellóq; aptos gignit. Caſeo, butiróque abundat. Tritici admodum fœcunda & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet: atque ex lino (cuius hic maxima fertilitas & excellentia eſt) lanáque, pannos lineos, laneóſque magna copia conficit, latiſſiméque diſtrahit. Habet M.CCLIIII. pagos, præter arcus, caſtella & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Iacobus Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flauia, Palæſtinæ vrbs, primùm ab Herode condita, & in gratiam Tib. Cæſaris, Cęſarea appellata, poſtea deducta eò à Flauio Veſpaſiano Colonia, Flauia appellata eſt Pli. lib. 5. cap. 3.

Flauia, Æduorum, Sequanorum vrbs: hodie *Flauigny*, vt quidam exiſtimant.

Flauia Lambris, in Hiſpania Tarraconenſi, Heduorum vrbs. Ptolem.

Flauiana, Scythiæ vrbs. lib. Notit. Mœſiæ primæ, alio in loco eidem.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauij, à flauo deduci dicuntur, ob crininum candorem. Erat autem apud Romanos familia ampliſſima ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga, oppidum Antigonum in Hiſpania citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauionauia, Perſicorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, quod hodie *Bilbano* appellatur, vt nonnulli ſentiunt.

Flauiopolis, Bithynię ciuitas, Ptolemęo, item vrbs mediterranea Cilicię, eidem.

Flauiopolis, Thracię oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4 c. 11.

Flauium Brigantium, Ptol. Callaicorum vrbs eſt in Portu magno, hodie *Compoſtella*, à quibuſdam Corunna vocatur.

Flauium, Norici oppidum eſt apud Plin. lib. 3 cap. 34.

Flauius Auienus conſul cum Pompeio, anno ſalutis 1254.

Flauius Antiochianus conſul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 102?.

Flauius Baſilicus, conſul cum Hermin erich o, anno ab vrbe 1 18.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 102?. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœſios, Martinopolim, Byzantios & Theſſalonicam, Gotthos fudit, cęcidítque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, conſul cum Domitiano Cęſare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, conſul cum Flauio Timaſio, anno ab vrbe 1142.

Flauius Stilico, conſul cum Aureliano Cęſare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timanſius, Conſul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 114?.

Flauius Val. Valentinianus, XLI. Romanorum imperator, cum Valente, an. ab vrbe 1.18.

Flauius Varro,Conſul cum Tertullo,anno ab vrbe 1163.

Flauona, Ptolemæo oppidum eſt Illyrici apud Plinium libro tertio, capite vigeſimo primo.

Flegeton.Vide Phlegeton.

Fleui lacus,Ortelio videtur Sinus ille Germanici maris, qui eſt hodie inter Hollandiam & Friſiam.& vulgò *Suyer ſee* vocant.Cuius deſcriptio extat apud Melam lib.3.cap.2. & Plinium lib.4.cap.5.

Fleuo,Rheni inſula,apud Melam, quæ hodie *Tulie*,vel *Flie*.Ortelio.

Fleuum, Caſtellum Tacito, in littore maris, vt videtur ex eius deſcriptione Annal. lib.2. Friſiæ oppidum eſt. Becano videtur *Flodorp*,pagus Friſiæ ad oſtium *Groeningerdiep*, dictum, quo ex vrbe Groeninga in Oceanum nauigatur.

Fleuum,Plinio eſt Rheni oſtium, quod Ptolemæo Orientale cognominatur. *Yſſel*,Ortelio. Verrutio autem *Vlie*.

Flexum, Pannoniæ vrbs, Anton. *Vvien* Spiegelio, Lazius autem *Altenburg* aut *P.esburg* putat Hungariæ vrbem.

Flora,dea quædam à Romanis in honore habita,quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt : quæ cùm magnas opes corporis quæſtu quæſiuiſſet ,populum Romanum ſcripſit hæredem , certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum , quos appellant Floralia,ſiue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit , vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur. Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit , eámque oportere placari , vt fruges cum arboribus & vitibus bene proſperéque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciuia conuenientes memoriæ meretricis.nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices,quæ ſpectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis χλωρὶς dicitur. Ouid.4.Faſtor.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Floralia,Florales. Vide Flora.

Florentia, vrbs in Hetruria hodie clariſſima, aliquando Fluentia ,quòd ab Arni fluenta extructa ſit dicta : & Fluentini illic populi , Catoni & Plinio , qui nunc Florentini nomine magis auſpicato vocantur , vt in quadam epiſtola Politianus ſcribit, vulgò, *Fiorenza*. Italis , *Florence*. Vide Leandrum in deſcriptione Italiæ.

Florentinus, Conſul cum Anthemio , anno ab vrbe 1270.

Florentinus,Juriſperitus , Alexandri Cæſaris à conſiliis.

Florentinus,Conſul cum Dionyſio, anno ab vrbe 1182.

Florentinus,Conſul cum Tauro,anno ab vrbe 1114.

Floriana,Pannoniæ oppidum.Anton. *S.Paul*, Lazio.

Florianus imperator,qui Tacito ſucceſſit,dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum,ſibiipſi venas incidit, effuſóque ſanguine conſumptus eſt. Aurelius.

Flórius, fluuius Hiſpaniæ. Plin.lib.4.cap.20. *Ars* Moletio.

Fluentia & Fluentini, Arno flumini appoſiti apud Plin. Etruriæ vrbs primaria, hodie eſt Florenza,vt putatur,dicta.Florentiam Ptolem. vocat & Plin.lib.14.c.3.

Flumentana porta Romæ , quam Tyberis vrbem intrans in ſiniſtra ripæ parte relinquit:dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit. hodie *Porto del populo*.

Fluſtates,Galliæ Belgicæ populi, apud Cæſarem , quos Cœnalis in comitatu *De Foix* apud Aquitanos vocat. Vrſi. ex Pli.& Claudiano,legit Eluſates.

Fluonia Iuno,quam mulieres colebant,quòd ſanguinis fluorem , in conceptu retinere putabatur.Bocat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur.

F O

Focarię,promontorium Flaminiæ Blondo ad mare Hadriaticum. *Monte di Feſaro* hodie.

Foce, Ægæi maris inſula. Anton.

Focunates,populi in Alpibus. Plin. lib. tertio capite 20.Falciniati comitatus , per quem vulgò *le Foſſigni* vel *Faucigny* vocant, ſub ditione Ducis Sabaudiæ , Pingonio & aliis eſt hodie.

Fœliciana hæreſis damnata in Synodo Francofordiæ,celebrata anno ſalutis 794. Æmilius. libro 2.

Fœlicianus,Conſul cum Titiano , anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas,dea quam Romani venerabantur, Auguſt. lib.de ciu. Dei.

Fœlix,XXIII. Romanorum epiſcopus , anno ſalutis 277.

Fœlix, XLVI. Romanorum epiſcopus , anno ſalutis 484.

Fœlix,LII.Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 526.

Fœlix.Iudææ præfectus , Claudij Cæſaris libertus,vxorem duxit,Ioſeph.lib.20.cap.14. Tacit.lib.21.

Fœlix,Conſul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix,Conſul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia,mulier Ariminenſis, veneficiis & maſcula libidine infamis.Horat.in Epodis.

Fons ſolis in Cyrenaica,ſic dictus, quod ſolis per

per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus. Q. Curt. Ouid. lib. 15 Metam.

Fontanalia, ſacra erant fontium, quę fiebant coronatis pueris & fontibus. Varro & Feſtus.

Fontania, Virgo Veſtalis M. Fonteij ſoror. Cic. in oratione pro Fonteio.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patauino, Venetorum ditionis hodie *agni d'Abano*, vt Leander ſcribit.

Fontinalis, porta vrbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturientem fontium, eadem Capéna vocatur.

Forcus tres filias habuit Gorgonas: Stenniobem ſcilicet, Euryalem & Meduſam, quę nimis locupletes fuerunt, ideò & Gorgones dicuntur, id eſt terræ cultrices.

Foretani, & Foretij, Italię Tranſpadanæ populi, Plin.

Foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: ſicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limentinus deus, qui limini: ridicula Ethnicorum ſuperſtitione.

Formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læſtrigonum quondam ſedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Hæ primùm Harmiæ dictæ ſunt ſiue à frequentia bonitatéque τῶν ὅρμων, hoc eſt ſtationum, vt Feſto placet: ſiue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc eſt ab impetu Læſtrigonum, qui anthropophagi fuiſſe dicuntur.

Formio, Ptol. Iſtriæ fluuius, hodie *Riſano*.

Formoſus, cx. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 891.

Fornacalia, feriæ farris torrendi gratia inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificium fieri ſolebat. Ouid lib 2. Faſtorum, dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur xii. Kal. Mart.

Fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. lib. 2. Faſtor.

Foroappi, Italiæ populi, ex Falerno agro cognominati. Plin. lib. 3 cap. 5.

Foroauguſtana, Hiſpaniæ citerioris ciuitas, alio nomine Libiſoſonna dicta: cui ius Italiæ datum eſt. Plin. lib. 3. cap. 3.

Forobremitani, Vmbriæ populi. Plin.

Forodomiti, ſiue Forumdomiti. Ant. in Gallia Narbonenſi eſt.

Foroiulienſes, Vmbriæ populi, quos Pli. Concubienſes cognominat.

Fortia Caſtra, in Tirolenſi comitatu, habet Lazius, ex lib. Notit. quod *Stertz ingen*, interpretatur.

Fortuna, dea credita eſt antiquis. Iuuen.

Te facimus Fortuna deam, cœlóque locamus.

De Fortuna prolixè diſſerit N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 9.

Fortunatæ inſulæ, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſitæ ſunt. Quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus concurrit. Strab. lib. 3. Fuerunt autem ſex numero, Plin. lib. 6. quarum prima Ombrion: ſecunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Captaria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebuloſa, ſexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictę. Et recentioribus nominibus dicuntur hodie *Lançarcia, Forteuentura, Gran, Canaria, Tenariffa, Gomera, Fierro, Palma*, inuentæ ſunt anno 1405. Alias fortunatas inſulas Diodorus, Mela, Solinus nominant circa Rhodum, & in Hiſpania.

Fortunatus, præſul Pictauienſis qui geſta ſanctorum partim pedeſtri, partim ſoluta oratione conſcripſit.

Foruli, oppidum Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum: vnde Strabo lib 5. petram vocet ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. lib. 7.

Forum Allieni, Galliæ Ciſalpinæ vrbs, Tacit.

Forum Appij, ab Antonino inter tres tabernas & Terracinam ponitur. Leander tradit hodie hoſpitium tantùm *Maruti* dictum extare.

Forum Aurelij, in via Aurelia inter vrbem & Coſas, Antonin.

Forum Bibalorum, Ptol. Hiſpaniæ vrbs.

Forum Caſſij inter Vulſinium & Sutrium, Antonin. Tuſciæ mediterranea vrbs eſt, hodie *Vetralla* Leandro.

Forum Cellę, inter Pyrganum & Grauiſcas, Antonin. Tuſcię oppidum ad mare mediterraneum, Leandro *Forcelle* dictum.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem. hodie *Tarenteſa* Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum vrbs Ptolemęo & Plinio dicitur *Tol'a noua*, Leandro.

Forum Cornelij Gallię Togatę vrbs. Ptol. lib. 3. cap 1. hodie *Imola*.

Forum Corneliorum, ciuitas in Flaminia, quæ & forum Syllę, forocornelienſis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Decii, oppidum Sabinorum. Plin.

Forum Diguntinorum vel Iuruntinorum, Cenomanorum oppidum, Ptolem. *Crema* Leandro, in Lombardia Tranſpadana ſitum.

Forum Egurrorum, Ptol. vrbs Hiſpanię Tarraconenſis, hodie *Medina del rio ſeco*.

Forum Flaminij in Vmbria ſitum teſte Plinio.

Forum Fuluij, quod Valentinum quoque dicitur Plinio, Longobardię Ciſpadanę eſt oppidum, cui hodie *Valenza* nomen eſt.

Forum Gallorum, vicus nullo vallo munitus, cuius Appian. Veget. & Cicero libro 1. in epiſtol. meminit, in Flaminia ſitus eſt, non longè à Periceto, hodie *Caſtel Franco* Leandro & Merulę.

Forum Gallorum Hiſpanię vrbs inter Cęſarauguſtam & Pyrenęos, Antonin.

Forum Iulium, Carnorum vrbs & Colonia. Ptolem. Fori Iulii regionis vrbs, hodie *Ciuidad d'Auſtria*.

Forum Iulii, Galliæ Narbonenſis vrbs, non longè diſtans à Maſſilia, & Octauianorum colonia. Pomp. Mela lib. 2. Forum Iulium. Ptole. dicitur. Gal. *Freius*.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur, Carnorum colonia. Ptolem. In ea ſunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale & Tergeſtum. Nominis originem diuersè prodideruns ſcriptores. Quidam id à Iulio Cæſare putant fluxiſſe. Blondus ab vrbe Foro Iulio denominari aſſerit: Aquilegienſem ab illius Metropoli vocatam monumenta litterarum produnt, inquit Leander. Ad extremum *Patriam* dictam conſtat Venetis, quod nomen in hunc vſque diem quoque manet. Vulgò etiam *Friuli* appellatur. Situs regionis eſt huiuſmodi: incipit à planitie mari appoſita, mòxque paulatim creſcens primum in colles, tandem in montes altiſſimos euehitur, qui propemodum vndique fines adeò claudunt, vt hæc planities montium iugis vallata tanquam muro Theatrum videatur: faucibus autem vnis pateat, per quas, vti porta, Sontii fluminis traiectu ab Taruiſio aditur. Cæteros terminos Alpes vndique premunt, ideo niſi per maritimos portus, aut conualles montium ſeu ipſos vertices acceſſum præbet. Portus habet in ora quamplurimos. Sunt in hac regione Campilati & irrigui, maximéque fertiles: abundabat etiam vitibus generoſiſſimi ſucci: quarum vinum Plinius in vinorum cenſura primo loco celebrat, Pucinúmque vocat, à loco. Plura apud Leandrum in deſcriptione Italiæ, Blondum & I. Candidum in Aquilegienſium hiſtoria, huius incolæ Transpadani dicuntur.

Foroiulienſes & Foroflaminienſes, populi. Plin. lib. 3. cap. 14.

Forum Lacini, Inſubrum oppidum. Plin. *Pieue d'Incino*. Leandro. Niger autem *Lignano* appellat.

Forum Ligneum, in Pyrenæis montibus oppidum. Antonin.

Forum Limicorum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolem. *Lima*, Floriano. Portugalliæ oppidum.

Forum Liuii inter Cæſænam & Fauentiam ponitur ab Antonino, *Forli*, Leandro.

Forum Liuij Galliæ Togatæ vrbs. Ptolem.

Forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poëtæ ortu.

Forum Neronis, Galliæ Narbonenſis vrbs Mimenis Ptolem.

Forum nouum, ſeu forum Nouanorum, Sabinorum vrbs. Plin.

Forum Popilii, Plin. Flaminiæ in Italia vrbs. *Forlimpopoli* Leandro

Forum Seguſianorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis, Ptolemæus. *Feurs en Foreſts*, quibuſdam: aliis *Bourg en Breſſe*.

Forum Sempronii, Vmbrorum ciuitas, Ptolem.

Forum Tiberii, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum, Ptol. Schudo *Zurzach*, aliis *Zurich*.

Forum Traiani, in Sardinia vrbs. Antonin.

Forum Truentinorum, Plinio, Italiæ vrbs in Gallia Ciſalpina, *Brentinore* Leandro.

Forum Vibii, Hiſpaniæ Tranſpadanæ vrbs, Plinio.

Forum Voconii, vel Vocontii, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio & Antonino, *Chamberi*, Sabaudiæ caput, Pineto. *Freius*, Caſtillioneo. Aliud eſt oppidum Varrerio, inter *Chamberi*, & *Freius*, vt Ortellius refert.

Forum Vulcani, Strabo. Campi Phlegræi, Solin. Campi Laborias. Plin. in Campania. Leander ſcribit hodie *Solfataria* vulgò nuncupari.

Foſi, Tacito ſunt Germaniæ populi, Cheruſcis contermini: Tractus Friſiæ occidentalis, quem Althamerus *Dieimarſiam* eſſe putat.

Foſſa Canopica, qua nauigatur Alexandriam Canopum. Strabo & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, in Phrygia eſt, quam nullam volucrem ſuperuolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa, Cloœdia, de qua Liuius, lib. 1.

Foſſa Corbulionis, ad XXII. M. paſſuum producta, à Rheno ad Moſam, Tacit. hodie *Leck*. Hollandiæ fluuius, qui ex Rheno paulò ſupra oppidum *VVick* deſcendit, exonerátque ſe in Moſam ad pagum *Crimpen*, ſpatio, quem Tacitus deſcribit. Ortelius.

Foſſę Druſianæ, à Druſo nouo & immenſo opere factę trans Rhenum. Sueton. in Claudio, hodie de *Yſſel*, Ortelio.

Foſſæ, inſulæ inter Sardiniam & Corſicam, Plin.

Foſſę Marianæ, Ptolem. Galliæ Narbonenſis vrbs ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à foſſa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Strabo lib. 4. Gallicè, *Aigues mortes*.

Foſſæ Neronis, Tacit. & Sueton. quam à lacu Auerno, vel (vt Plinius ait) à Baiano Hoſtiam vſque nauigabilem effodere nixus fuerat, manent veſtigia ſpei irritæ.

foſſæ Papirianæ, Tuſcorum ciuitas. Ptol.

Fordicidia, vt inquit Varro, feſta erant apud Roman. dicta à Fordis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrantur ad XVII. Calend. Mart.

F R

Francfordia, ciuitas in Marchia Brandeburgenſi, ſitu excellit: ab ortu enim interlabitur Viadrus ſeu Odera fluuius, piſcium copia nobilis:

à tribus

à tribus cæteris plagis ſunt vineta innumera. Condita eſt anno 1151. Publicum Gymnaſium habet inſtitutum anno 1506. Munſter.

Franci, ſiue Francones. Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habens, ab occaſu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megaro, Ptol. Menio vocato. Cicero in epiſtolis ad Atticum lib. 4.

Franci, vnde originem traxerunt, vbi primùm habitarunt, cur ita dicti, cúrque Salici vocati ſunt, vide apud Munſt. lib. 2. cap 3. Coſm.

Franci, Germanica gens, circa Friſiæ & Hollandiæ paludes quondam habitaſſe apparet ex Procopio, Eutropio, Ammiano & aliis, *Francker* Friſiæ vrbem, hodie nomen & locum vetuſtum conſeruare putat Ortelius.

Francia, regio Germaniæ inter Haſſiam & Sueuiam. Vide Franconia.

Francia, Gallia nunc dicitur. Vide Gallia. Francia autem occidentalis regnum eſt, cis citráque Sequanam & Ligerim fluuios, quę prouincia priùs dicebatur Gaudina: ſed à Carolo Martello, Caroli Magni auo, Francia vel Francigena eſt Latinè appellata, in lingua verò Teutonica, vnde idem Carolus erat oriundus, vocauit eam nomine ſuo, Carlinguam.

Franciſcus Accurſius, Iuriſconſultus Florentiæ natus, Ius ciuile Bononiæ, anno à Chriſto nato 1225. cum ingenii atque induſtriæ laude profeſſus eſt. Vide plura de eo apud Hotomanum.

Franciſcus, Gallorum rex, anno ſalutis 1515.

Franciſcus Petrarcha, poëta nobilis Romæ circa annum ſalutis 1339.

Franciſcus Gatelluſius vir fortiſſimus, cuius opera Carolus Ioannes Conſtantin. imperator in patriam rediit, cuíque imperator ipſe Leſbum, inſulam dono dedit. Blond.

Franciſcus de Vico, vrbis præfectus, Viterbium pontifici proditione abſtulit, anno ſalutis 1392. Blond. Plat.

Franciſcus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanizium vicit cepítque, quibus mox reconciliatus eſt.

Franconia, Orientali Germaniæ ſuperioris regio, partim plana, & partim montoſa: montes ipſi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerunque arenoſus eſt. Multis in locis conſiti colles vineis, gratum producunt vinum maximè verò apud Herbipolim, vulgò *Virtzburg*. multæ ſyluæ & multa venatio eſt. Terra in multos partita dominos, quamuis Epiſcopum Herbipolenſem ducem Franconię dicant. Moguntina Eccleſia & Bambergenſis plurima obtinent loca. Palatinus quoque comes haud paruam occupat partem. Marchiones Orantes in ea ſunt. Multæ prætereа ciuitates Imperiales apud Francones florent, vulgò *Frankenlant*.

Francofordia ſeu Francfurtum, vnica eſt in Francia Orientali ciuitas, aut potiùs in extremitate eius ad Mœnum fluuium ſita, nobiliſſimum totius Germanię emporium. Ibi Romanorum Cęſar, ac Imperij Septemuiris eligitur. Quidam Helenopolim vocant. Huic vrbi lapideo elegantíque ponte, haud vulgaris magnificentię oppidum, Saxenhauſen, id eſt Saxonum domus coniungitur, & ipſum propugnaculis, mœnibus vallo & foſſis ad defenſionem idoneis egregiè circumdatum, vulgò *Francfort*.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit poſt dirutam Troiam.

Fránita, aliàs, Fabritius, Cos. cum Vicentio, anno ab vrbe 1154.

Frateria vel Phrateria, Daciæ vrbs, Ptolem.

Fratuertium, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longè diſtans. Plin. 3 c. 11.

Fraxinêtum, oppidum à Saracenis occupatum, anno ſalutis 891. Luith. lib 1.

Fredericus Ænobarbus, imperator, qui ad expeditionem Hieroſolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepiſſet, in amnis tranſitu periit.

Fregélla, Stephano vrbs Italiæ, quę olim Opico tum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias & Sinueſſam ſita, non procul à Lyri amne, quem nunc Garilionum vocamus. Cuius etiam hodie non obſcura extant veſtigia, ex quibus faciiè poteſt ęſtimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum iam vſque à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregelani populi, Plinio libro 3. cap. 5. & Fregellana vitis, Columel. lib. 3. cap 2.

Fregellæ, quæ nunc vicus eſt, inquit Strab. olim vrbs nobilis. ad Lirinſe. Liu. 26. Fregellani vocantur. in Latio ſunt.

Fregellanus proditor, Cicer. libro 5. de Finib. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quanquam Reip. noſtrę profuit, non odit?

Fregenæ, Hetruriæ oppidum in tractu Vmbriæ Plin. lib. 3. c. 5.

Freginates, Italiæ populi. Plin. lib. 3. c. 5.

Frentani, Italiæ populi, Daunis & Picentibus vicini. Alii à Ferentinis in Tuſcia ſunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt, de quibus diſputat Hermolaus lib. 3. c. 5. Plin. illorum regio Frentana dicitur.

Friburgum, ciuitas apud Nuitones ſita, vulgò *Nuchtland*, à Berchtoldo principe Zeringenſe ędificata mirabilem ſitum obtinet: partim enim impoſita eſt monti pręcipitibus petris ſuffulto, partim iacet in valle accliuis montibus clauſa, circumfluítque montem imo per deſidentem ciuitatem amnis quidam mediocris magnitudinis. In perpetuam fœderis Heluetici ſocietatem recepta eſt an. 1481. vulgò *Friburg*. Aliud eſt Friburgum Briſ-

goiæ, ſub ditione Archiducis Auſtrij, oppidum circa Baſileam

Fridericus I. Sueuus, dictus Ænobardus, Romanorum imperator, circa annum ſalutis 1152.

Fridericus II Romanorum imperator, anno ſalutis 1212.

Fridericus III. Auſtriæ dux Romanorum imperator, anno ſalutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliç rex, Calabriam ſubegit, Blond. lib. 9. Æ mil. lib. 8.

Fridigernus Gotthorum, anno ab vrbe 1128.

Fridolinus dudum quendam mortuum rediuiuum foro publico, in teſtimonium cuiuſdam litis pendentis adduxiſſe, ſtatuiſſeque perhibetur. Munſt. lib. 3. Coſm.

Frigidus fluuius inter Aquileam & Longaticum. Antonin. hodie *VVipach.*

Frigidus, Tuſciæ fluuius, in Angro Aretino, hodie *Freddo.* Tribullus

Dulcius vrbe quid eſt? an villa ſit apta puellis,

Atque Aretino frigidus amnis agro?

Friſiabones, Plin. lib. 4. cap. 15. Rhenani populi inter Helium, & Fleuum eius hoſtia ſtrati. Hollandos Septentrionales quidam, alij Zelandos eſſe putant.

Friſij, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti, vt Ptol. ait, Chaucis ſucceſſere: idem qui Friſones.

Friſii, veteribus fuerunt, qui littora Germaniæ aquilonaria tenent, vna gens vnis moribus, longo licet interuallo diſtans per Germanica littora. Ab Hollandia enim in Occiduum ſumpto initio Orientem verſus per Geliiam, Iſalam Rheni oſtium, diœceſes Traiectenſem, Monaſterienſem, & Bremenſem ad Ibim fluuium vſque pertingit. Deinde ex latere Holſatiæ in Italiam quæ & Cimbrica Cherſoneſus, ſe flectit, interciſa aliquando paludibus, (quas immerſos lacus vocat Tacitus) aliquando maris ſinubus. In horum finibus Amiſia iuxta Emdem in Oceanum effunditur, Iadera amnis, cuius Ptolemęus meminit, qui Iada vulgò appellatur Friſios lambit: à quo adiacens ora Budiagen dicitur At Vidrus inter Bructores, nunc VVeſtphali dicuntur & Friſios fluens, & in mare inter Rhenum & Amiſiam egrediens Nigra inde dicitur. Hodie non tam latè patet eorum nomen, diuiduntúrque Amiſia fluuio in Occidentales & Orientales. Occidentalis Friſiæ nomen quaſi proprium ſibi antiquiſſimo iure vendicauit, cæterisque ſemper præſtantior eſt habita: patétque ab Iſalæ ſeu extremo Rheni oſtio ad Amiſiam vſque fluuium, & Oſtergoam Vveſtergoam, ſeptem ſyluas, Grœningam inclytam vrbem cum circumiacenti territorio complectens, pecore, paſcuiſque exuberans, pagis ac ædificiis, nuſquam vlla alia regio eſt excultior, cui Tranſiſalana cum Drenta Truentaque iungitur. Quę omnes ſunt ſub domino hæreditario ducum Burgundiæ. Orientalis Friſia, etſi olim Hollandiæ Comites dominos agnouit, hodiè tamen proprio Comite gaudet. Plura lege apud Lud. Guicciardinum in deſcriptione Germaniæ inferioris.

Friſinga, ciuitas epiſcopalis Bauariæ in colle ſita, quam præterfluit Moſacus amnis, qui haud procul huic Iſaræ fluuio miſcetur.

Fri, & Thor ſunt nomina deorum in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, Philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Frons Africæ, Pompon. Melę, promontorium, quod hodie *Cabo verde*, i. caput viride à nautis appellatur. Frons Hiſpaniæ, Plin. littus eius occidentale. Frons Italiæ, eſt apud Plinium & Solinum, vbi magna Græcia, cui fronti duo cornua addunt, Lacinium nempe & Leucopetram.

Frumentius, in India interiori ſacrum prædicauit Euangelium qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozomenum lib. 2 c. 25. & Socratem lib. 1. c. 19. prolixè & eleganter ſcriptam.

Fruſino, ciuitas Campaniæ Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Plin. 3. c. 5. Iuuenal Satyr. 3.

--optima Sera.

Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Frutinal, dictum eſt templum Veneris Frutæ. Sipontinus.

Frutinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Fruxinum, ſcribit olim appellatum B. Rhenanus, illud Bauariæ ducatus oppidum, quod hodie Epiſcopali ſede fulget & Frieſingen vocatur.

F V

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodie, Lago di Marſo, ab oppido illi vicino ſic appellato, vocari.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum liberatæ, quæ Reip. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt. lib. de Ciu. Dei.

Fulco, Angedauenſium princeps, quintus ex Hieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volater.

Fulda metropolis & primaria ciuitas eius in Germania regionis quam olim Bucconiam, alij Bucchoniæ ſyluam, ſeu ſolitudinem appellarunt: quæ inter Thuringiam, Franconiam, Vuederangiam & Haſſiam ſita eſt. A flumine Fulda præterlabente nomen accepit. vulgò *Fuldn.*

Fulginátes, populi Vmbriæ in Italia Plin. lib 3. c. 14. hodie *Fulgine*, Leandro.

Fulſinates

Fuſinates,populi Illyrici. Plinius libro quarto cap.21.

Fuſinium Catoni, Fulcinium Appian.Fulginia habet Sil. Italicus lib.9. Vmbriæ vrbs eſt, quam Leand.Fuligno vocari tradit.

Fuluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, vt ædem,quà dedicauerat equeſtri Fortunæ,tegeret. Liuius lib.42.

Fuluius, Cos.cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Fuluius,ſenator Romanus Octauii imper.intimus amicus familiaris, qui cùm imperatoris arcanum ſuæ aperuiſſet vxori, ac illa cæteris patefeciſſet matronis, imperator eum tam acriter reprehendit, & culpauit, vt ipſe & vxor ſibi violentas attulerint manus. Plutarch.

Fundo, quæ & Fundi, oppidum Italiæ prope Caietam quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinęque cernantur,iuxta quod lacus eſt Fundanus, Plin. lib.5.cap.3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata. hodie, *Lago de fundi*, Leandro.

Fundi, in Latio ad viam Appiam, Straboni, Ptol.& Melę.apud Frontinum Colonia Romana eſt *fundi*,Leandro. Fundanos montes, habet Tacitus.

Furiæ,Noctis Acherontíſque filię fuiſſe memoratur, Alecto,Tyſiphone & Megęra. Fictum eſt à poëtis infera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cicer.pro Roſc.Amerino. Tres etiam Furiæ ſignificant tres animi effectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas Opes,Libido voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cœlo,Eumenides, apud inferos, Furiæ in terris dicuntur. Cicero libro tertio de Natura deorum.

Fur.Camil.Aruntius Scribonius.conſul cum Cneo Domitio Ænobarbo,anno ab vrbe 784.

Furina,dea furum. *S*ecundum Etruſcos tamen dea fortium ad dirimendas lites.

Furinæ lucus,vbi C.*G*racchus interfectus eſt, Cicero Plutarch.

Furnalia, vel Furinalia, ſacra Furinæ quam deam dicebant,Feſt.

Furnus, Cos. cum Domitiano Aug.anno ab vrbe 837.

Fuſcianus,Cos.cum Syllano Aug.anno ab vrbe 940.

Fuſcus,Cos.cum Dextro,anno ab vrbe 977.

Fuſidius,orator,Cic.in Bruto.

Fuſidius fœnerator.Horat.

Fuſidius vappa famam timet,&c.

Fuſius,orator,Cicer.lib.2.de Orat.Fuſius(inquit)neruos in dicendo C.Fimbriæ,quos tamen habuit ille, non adſequitur: oris prauitatem & verborum latitudinem imitatur,&c.

Fut, fluuius in Mauritania non longè ab Atlante monte,de quo Plin.lib.5.c.1.In deſcriptio. Mauritaniæ.

F Y

Fyternus, Ptol.Frentanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

GAal,filius Obed.Iudic.2. Lat.abiectio ſiue abominatio.

Gaana, Cauæ Syriæ vrbs.Ptol.Sinua,Straboni,vt Simlero placet.

Gaas,mons iuxta Thãnathſare, in cuius Septentrionali parte Ioſ.24. Iud.2. Lat.tempeſtas,vel commotio.

*G*aba, ciuitas quæ & *G*abaa videtur. Iſa 10. Lat.collis,ſiue calix.

*G*abaa, ciuitas tribu Iudæ, Ioſ.15. 1.Reg.17. quam ædificauit Aſa rex Iuda. 3.Reg.15.4.Reg. 23.1,Paral 2.Par 16. Eadẽ eſt ciuitas quæ Gaba.

*G*abala, Syriæ Cauæ oppidum Ptol. l.5.c.15. quod Gibel à Volaterrano & Margad à Nigro interpretatur: Item Phœniciæ & Arabiæ vrbs. Steph.

*G*abea,Syriæ vrbs.

*G*abaath, oppidum in tribu Beniamin.Iſa.10. Ioſue 18.2. Reg.23. collis, aut calix,ſiue excelſa hora.

*G*abae, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ.1. quæ *G*abre dicitur.Ioſ.11.Lat collis aut calix.

*G*abalaca,Vardulorum in Hiſpania vrbs.Ptolemæus.

*G*abale,Mediæ vrbs.Ptol.

*G*abol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur,Steph.Gaballa,Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

*G*abales,Aquitanicæ *G*allię populi,Plin.lib.4. cap.19. apud quos olim fiebat optimus caſeus. *Ledeſue* quibuſdam.

*G*abalum, oppidum Aruernorum in *G*allia Aquitanica, Narbonenſi terra proximum.Hinc *G*abalici *Le Giuauldan* Nonnullis.

*G*abalus, Romanus imperator, qui ſe Solem dici voluit:quare Heliogabalus dictus eſt

*G*abaon.Metropolis Heuęorum,ab Ieroſolymis 11.ſtadiis diſtans,Ioſ.18.I [illegible] Hęc è tribu Beniamin filiis Aaron eſt adſcripta.Iam nunc (vt ait Hieronymus)oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele contra Occidentalem plagam, iuxta Rama, vbi Salomon oblatis victimis, diuinum meruit oraculum. Lat.collis,vel calix,aut deorſum,vel eleuatio iniquitatis.

*G*abaonitę,*G*abaon habitantes.

*G*abaonitę,qua aſtutia cũ Iſraëlitis fœdus percuſſerũt,& vt eos vniuerſos pra ho [illegible] ciderit Ioſue, precib. ad Deum ſuus,ter cage-

re fecit ſolem & lunam: vnde antea nec fuit, nec erat poſtea tam longa dies: vide cap. 9. Ioſ.

Gabbatha, Græcè dicitur λιθόστρωτος, i. lapidibus ſtratus. Erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, iudicio accommodatum: Ioan. 19. 13.

Gabathon, i. dorſum, vel eleuatio eius, aut palpebræ eius, ſiue excelſum donum, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 21. quæ in 19 dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilææ. Stephan. Ioſeph Antiq. lib. 6.

Gabba, vrbs Syriæ: cuius Gentile, Gabenus. Steph.

Gabee, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 1. 8. Paralipomenon ſexto, quæ Gabae dicitur, Ioſ. 22. Lat. collis, aut calix.

Gabalus, nomen viri. Tob. 1. 17.

Gabellus, Lombardiæ Ciſpadanæ fluuius. Plin.

Gabene, Perſiæ regio. Diodor.

Gabeni, Syriæ populi. Plin.

Gaber, i. vir, aut virilis, vel fortis aut Syriacè gallus gallinaceus, filius Vri. 3. Reg. 4.

Gabienſis ager non procul ab vrbe Roma, iugera fermè ducenta latus, tremuit equitantium curſu Plin. lib. 294.

Gabienus, fortiſſimus militum Cæſaris, à Sext. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quum adueſperaſſet, petiit vt Pompeius ad ſe veniret, teſtatus ſe ab inferis remiſſum habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. c. 1.

Gabij, Volſcorum vrbs, r xx. millibus paſſuum ab vrbe diſtans, à Galacto & Bio fratribus Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. lib. 6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quib. enumeratis, ſic ſubdit,

Hi tibi Nomentum, & Gabiis, vrbemque Fidenam.

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt Iuno Gabina, apud Virg. 7. Æneid.

Gabim, i. ciſternæ, aut locuſtæ, ſiue altitudines, ciuitas Iſa. 10.

Gabina Iuno, à Gabinis culta religioſiſſimè, vt apud Virg 7. Æneid.

-quique arua Gabinæ

Iunonis, gelidúmque Auienem & roſida riuis.

Gabinus, Romanus, vir Conſularis, qui cùm Syriæ præeſſet, Ptol. Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabynus presbyter, ciuis Rom. iuſſu Diocletiani imp. in carcerem coniectus eſt, ibíque extinctus quòd Chriſtianam profiteretur religionem. Frater fuit Caii Pontificis pater Suſannæ virginis & martyris, quæ nuptias filii Diocletiani reſpuit. Volat.

Gab antonicorum portus ſalutaris, Albionis inſulæ. Ptol. *Suerby*, Camdeno.

Gabri, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

Gabriel, id eſt, vir Deus vel Dei, aut fortitudo Dei, vel fortis meus Deus, nomen Angeli, Dan. 8 Luc. 1.

Gabriel Brixienſis, Cardinalis presbyter, qui mirari ſolebat ſe annos xxx. nulli mortalium ſuccenſuiſſe.

Gabris, Mediæ dua oppida diuerſa. Ptolem.

Gabrita, Germaniæ ſylua. Pto. hodie *Freiſtelter vualdt.*

Gad, Palæſtinæ vrbem habet Beniamin, quam ſuo tempore Niphas dici ſcribit.

Gad, filius Iacob ſeptimus, ex Zelpha ancilla, Liæ vxoris eius, Gen. 30. 1. Par. 5. Nomen item Prophetæ 1. Reg. 22. Lat. felix vel accinctus.

Gadalaiphus, aliàs Degalaiphus, Cos. cum Gratiano, anno ab vrbe 1119.

Gadanus, vir auſterus, qui apud Iordanem magna conſenuit abſtinentia, ſub dio degens, & nullo opertus tecto.

Gadara, vrbs cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata eſt, inde Gentilia, Gadarues, & gadaris, de fœmina ac de regione.

Gadara, vrbs eſt Palæſtinæ: vnde Gentile, Gadarenus. Steph.

Gadareus, ſophiſta, qui priùs more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Conſulatum adeptus eſt.

Gaddei, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. magnus, ſiue magnitudo, aut fimbria.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 22. quæ Ioſ. 35. dicitur Gedera, & à Stephano, Antiochia, item & Seleucia. Lat. murus, ſiue maceria, vel ſepes.

Gadi, filius Suſi, princeps tribus Ioſeph. Num. 13. Nomen loci, 1. Par. 12. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, ſiue fœlix, aut accinctus, vel Syriacè, inciſus.

Gaddis, filius Mathatiſi. 1. Mach. 2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. Ioſ. 1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Aſcalone, ex qua Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus eſt.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2. Par. 28. Lat. muri vel maceriæ aut ſepes.

Gaderothites, idem 1. Par. 12.

Gades, dium, duæ inſulæ. Plin. lib. 4. cap. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo noſtri orbis, verſus Occidentem, extra freti anguſtias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erithia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac inſula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Diſtat a Calpe Straboni, ſeptingentorum quinquaginta ſtadiorum interuallo, parua quidem inſula, ſed virorum dignitate excellens. In qua equeſtris ordinis Gaditanos, quingentos in vno cenſu numeratos aliquando fuiſſe compertum eſt. Inſula hæc

hæc vbi continenti eſt proxima, interluitur freto D. ϲϲ. non amplius pedum. Huic adiacet altera, inſula minor, & ipſa Gadis appellata, vnius tantùm ſtadii Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta eſt pabuli lætitia, vt pecudum ibi paſcentium lac ſerum non efficiat, neque ex eo caſeus fieri poſſit: niſi multa admiſta aqua. Quin illud etiam traditur, paſcentes in hac inſula pecudes, niſi ſubinde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies, pinguedine ſuffocari, quæ res poetis occaſionem videtur miniſtraſſe eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati ſunt. Strabo libr. 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum vel in plurali numero Gades. Plin. lib. 4. ca. 22. Gadis longa eſt, XII. M. lata III. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanę puellæ, quæ agilitatis laſciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

Gades, nunc Calix, Hiſpanię Bęticæ, & Gades ſeu Gadirę inſulę oppidum, quod Cicero in oratione pro L. Corn. Balbo, quia Herculeo freto vicinum, itinerum ac laborum Herculis terminum vocat, & à L. Marineo Siculo Bęticæ prouinciæ initium ſtatuitur. Vide Strab. lib 3.

Gadgad, locus in quo aliquando caſtrametati ſunt filii Iſrael. Num. 33. Lat. felicitas felicitatis, aut accinctus exercitus.

Gadira, vrbs quæ priùs Cotinuſa dicta fuit. Steph.

Gadi, Pater Menahem, 4. Reg. 15. Eſt & nomen loci 2 Reg. 23. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, ſiue fœlix, aut accinctus aut Syriace, inciſus.

Gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur. Rufus Auienus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plin. lib. 4.

Gadira, locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertranſire nō valens columnas ab incolis ſumptas infixit.

Gaditanus Oceanus. Plin. hodie *Golfo de las Yeguas*.

Gaditanus portus in Bętica, circa Gades, Anton.

Gaditanus ſinus, hodie *Baia de Cadiz*.

Gador, locus 1. Paral. 4. Eadem videtur eſſe vrbs quę & Gedor. Lat. murus, ſiue materia vel ſepes.

Gaius ſub Zephyrino Romanę vrbis epiſcopo, & ſub Antonino Seueri filio, diſputationem aduerſus Proculum, Montani ſectatorem habuit, arguens eum temeritatis, ſuper nouam Prophetiam defendendam.

Gæa, ciuitas Arabię felicis. Ptol. & inſula in Syrti Maiori. Eidem.

Gęon, à Ioſepho dicitur Nilus. Rectiùs ſcripſeris Gion.

Gæſati, populi ad Rhodanū habitantes qui vnà cū Senonib. Romā cœperunt Plutar. Strabo.

Gętulia, regio Libyæ inferioris, Garamantibus finitima, cuius incolæ Getuli appellantur.

Gagaſmira, Indiæ intra Gangem vrbs.

Gagates, fluuius in Sicilia & lapides in eo primùm reperti huius nominis.

Gages, in Lycia oppidum, ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur, Dioſco. Amnis, à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ. 22. Lat. educens eos, ſiue exitus eorum, aut exitus caloris.

Gaher, nomen viri, Eſdr. 2. Lat. exitus caloris vel iræ.

Gaynas, Scytha tyrānus, Ariana labe fœdatus. De quo hunc in modum ſcribit Zozomenus lib. 10. cap. 6. hiſt. tripart. Cùm Gainas adipiſci deſiderabat imperium, qui pridem de ſua fide apud beatam martyrem Euphemiam in Chalcedone imperatori Arcadio promiſiſſet, diuerſa conſilia reuoluebat, & in ſua intentione ſemper inſtabat: cúmque per diem nihil in vrbe Conſtantinopolitana agere potuiſſet, machinatus eſt, vt noctu barbaros mitteret, qui palatium concremarent. Tunc verò apertè monſtratum eſt, quomodo Deus cuſtodiat ciuitatem. Miſſis enim ab eo barbaris ad incendium atque prædas, Angelorum turba apparuit armatorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes eſſe milites, abſceſſerunt. Cúmque hoc Gainæ fuiſſet nunciatum, incredibile viſum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates conſtitutum. Quapropter denuò ſequenti nocte alios deſtinauit. Cúmque idem ei renuntiatum fuiſſet (denuò enim Angeli eandem viſionem barbaris oſtendebant) nouiſſimè ipſe egreſſus cum multitudine, miraculi ſumpſit experimentum, arbitratus re vera, quod per diem quidem lateret, noctu verò pro eius cuſtodia poneretur. Et ita cùm intra vrbem nihil poſſet implere, egreſſus in Thraciam, apertè hoſtilem monſtrauit intentionem. Hæc Sozomenus. Euſeb. lib 5. c. 32. hiſt. Eccleſ.

Gaius, VI. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius, XXVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 283.

Galaad, filius Machir filii Manaſſe, filii Ioſeph Num. 26. Pater Iara, patris Hari, 1. Paralip. 5. Lat. aceruus teſtimonii.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem, Geneſ. 31. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben & Gad Num. 32. Deut. 3. Ioſ. 13. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ collibus Libani copulata: extenditur per deſertum ad regionem Amorrhæorum, vbi Sehon regnauit. Pſal. 60. & 108.

Galaaditæ, idem plur. num. Num. 26.

Galaaditis, idem 1. Mach. 5.

Galabrii, Dardanica gens circa Thraciam, Strabo.

Galactophagi, Scythiæ Aſiaticę populi, à lacte denominati: hos Hom 13. Iliad. hominum iuſtiſſimos appellat quòd tenui victu contenti, ab omni iniuria ſeſe continerent.

Galactopotę, Nomadum, Getarúmque populi, quòd frumenti expertes lacte veſcantur.

Galada, vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ. Steph.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

Galadrus, mons quidam à Galadro Emathij filio dictus. Steph.

Galapha, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptol.

Galal, nomen viri, 1. Par. 9. Lat. rota, ſiue reuolutio, vel marmor.

Galalai, idem, 2. Eſd. 12.

Galanthis Alcmenæ ancilla, quæ, cùm domina ſua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret impediretur mira aſtutia dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem, & ſolutam iam partu reginam mētiendo confixiſſe: qua re intellecta admiratione ſimul ac dolore concitam deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmenam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis galen, id eſt muſtellam mutaſſe, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret. Ouid. 9. Metam.

Galarina, vrbs Siciliæ à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Galata, inſula non procul à Melita. Mela lib. 2. Syriæ vrbs. Polyb. Siciliæ inſula, Plin. Phocydis mons Plutarc.

Galatæ populi qui Galatiam habitant Steph. Hi primò Gomoritæ dicti ſunt, à Gomer Iapheti filio (Ioſeph. lib 1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens, ibi ſedes poſuit.

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata quem cùm illa ſperneret, Acímque ei prçferret, indignatus Cyclops maiorem ſaxo de rupe auulſo interfecit: cuius casum miſerati dii marini, in fluuium ſui nominis eum commutauerunt.

Galathea, nomen ruſticæ puellæ. Virg in Bucolicis.

Galathea, cuiuſdam Celtarum regis egregio corpore viri filia: à qua Galatia, & Galli, nomen ſunt ſortiti, ſi geminato. Hac de re Diodor. Sicul. lib 42.

Galathes, à quo Samothei, Galli dicti apud Celtas regnauit. Maneth, & Am. comment. Beroſ.

Galatia, vulgò *Pera* regio minoris Aſię, hy... [illegible] ita dicta à Gallis, qui relicta [illegible] Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis [illegible] Græcis conuenerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum prę̆mio ad belli ſocietatem accitis, ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. lib. 5. ca. 32. Græcogalliam & Buccellariorum regionem appellat. Suidas.

Galatus, Polyphemi Cyclopis ex Galatea filius. N. Comes Mythologiæ lib. 9. c. 8.

Galaua, Anglię oppidum, Antonin. *Kellenton* Camdeno.

Galaxera, Nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

Galba quidam, à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conſcribendo lib. 35. vſus eſt.

Galba Sergius, vir conſularis, temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem xxx. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis. Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem dicit, eum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutū propterea miſericordia fuiſſe Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim Galba vermiculus miræ exilitatis in eſculis naſcens. Alij è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant Galbam. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum illitis demum Galbano facibus ſuccenderit. Nonnulli, quod in diuturna valetudine Galbo, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galba Imperator, fuit gulæ deditus qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congeſtas per manus reliquias circumferri iuberet, ſpargíque ad pedes ſtantibus.

Galbę Caſtrorum reliquiæ, in Veragris, quorum meminit Cæſar in principio libr. 3. Belli Gallici: ſpectantur etiamnum hodie inter S. Mauritii & S. Ioannis Le vicu cognominata oppidula locus vulgò *La Motte des Sarrajins* appellatur.

Galeagra Liuio libr. 35. Turris eſt prope Trogiliorum portum in Sicilia, quę hodie vt Aretius tradit, Scala Gręca vulgò dicitur.

Galeatius Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnice amabat) per iocum imperante ſe in fluuium deiecit. Autore Pont.

Galeatius hiſtoricus fuit, qui ſcripſit de bello Mediolanenſi, & rebus nuper in Italia geſtis, Libros octo.

Galenus, medicus excellentiſſimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe, floruit temporibus Marci &

Conſ-

madi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vſque ad Antoninum Pium, ſcripſit volumina xv. Suidas Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa compoſuit in Medicina, Philoſophia, Grammatica & Rhetorica.

Galeotę, Attica gens. Steph.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Thelmeſſi eius traditur, qui Telmeſſum vrbem in Caria condiderit oraculo ex Dodone accepto.

Galeotus, Foroliuii princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulata ægritudine ſicarios ſubornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volaterr.

Galepſus, vrbs Thraciæ & Pæonum Stephanus.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſo victus, ad Diocletianum fugit principi occurrens in itinere, ad quem antea aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cęſar enim erat M. paſſus ante Carpentum indignati principis, pedes concurrit. Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit. Cteſiphontem expugnauit, totam Aſſyriam cepit. Quinque prouincias Tranſtigritinas ſubegit. Pompon Læt. Oroſ. Eutrop.

Galerius, imperator cùm Chriſtianis omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit, cuius impatientia gladio ſibi latus aperuit. Bapt Egnatius.

Galeſus, fluuius Calabrię non procul à Tarento leui admodum labens curſu, in agro Tarentino quinque milibus ab vrbe diſtā, vt eum deſcribit Liu. lib 25. huius meminit Virgilius lib. 4. Georg. item H rat. eundem Eurotam non nulli nominant, vt tradit Polybius lib. 8.

Galeſus, ditiſſimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Aſcani comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus eſt, cùm pacis componendę ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virg 7 Æneidos.

Galetes, adoleſcens fuit formoſiſſimus, ob formam regi Ptolemæo ita gratus, vt ipſe Ptolemęus quibuſdam, qui ad ſupplicium trahebantur, eiuſdem patrocinio pepercerit. Cęl. lib. 7. cap. 25.

Galgal ſiue Galgala, vel Galgalis quæ reuolutio interpretatur, ſeu ablatio, aut aceruus aceruí, vel collis præputiorum, quòd ibi cùm in deſerto degerent Iſraelitæ, paruulos ſuos circunciderunt, ciuitas vltra Iordanem non procul ab Iericho. Oſee 9. Eſdr 12. Ioſue 4 5. & 15. 1. Reg. 10.

Galilæa, Hebr. Galili volubilis ſiue volutabilis, aut rota Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Iogge & Gadara ſuis finibus terminant. A meridie Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiuntur regionibus, ne vltra fluenta Iordanis protendi. Septentrionalia eius a dextro latere Tyrus claudit E[illegible] Egeſippus l. 3. c. 6. de Iero ſo ym orum excidio. & Ioſephus libro tertio capite ſecundo belli Iudaici Tradunt verò hiſtorici duplicem eſſe Galilæam ſuperiorem ſcilicet, & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem Iſta Galilęa gentium [illegible] Matt. 4. appellatur: vel quia illic gentes vſque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata ſit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum Genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua Matthęi [illegible] & [illegible] CHRISTVS frequenter verſatus eſt in Galilæa. Ioan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus eſt, Matthęi 26 aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulianus Imperator Chriſtianos ſolebat Galilæos nuncupare, Euſeb. lib 10. cap. 35. eccl. hiſt.

Gallęci ſiue gallaici, Hiſpaniæ populi, Gallis finitimi Martialis. Vide Callaici.

Gallecia, citerioris Hiſpanię regio. Pli. lib. 4. c. 20. Iuſtinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Galleri Villa, in Ariminenſi agro, vbi locutum Gallinaceum ſcribit Plin.

Galleſium, vrbs Epheſi Steph.

Galindę Sarmatię Europęę populi ſunt. Ptol. Salinde fortè in Pruſſia hodie.

Gallia, maxima Europæ pars: quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare Mediterraneum, & Apenninum montem vſque ad Anconam clauditur, communi appellatione Gallia Latinis appellatur. Pyrenæis enim iugis ad Occaſum includitur, & ab Hiſpania ſecluditur, ad Septentrionem, Gallico Britannicóque Oceano, ad Orientem, Rhenus illi paribus ſpatiis & Alpibus in Oceanum, quibus Pyrenæum iugum ex interno mari ad externum procurrit, quà Meridiem ſpectat, Narbonenſe illi protenditur pelagus. A candore autem populi nuncupata eſt Gallia. Nam montes & rigor cœli, ab ea parte ſolis ardores excludunt, quò fit vt candida corpora non colorentur. Hinc Græci Gallos Galatas vocant propter lacteum gentis colorem: γάλα enim eis eſt, quod nobis lac: à quo nomine Latini Gallos deflexerunt. Hanc etymologiam omnes ferè ſcriptores probant. ſunt tamen qui eam derident, atque potius à pluuia qua Hebræis *Galath*, & antiqua Britannorum lingua *Glau* dicitur, nomen habere putant, quaſi immerſi ati vel inundati ab ipſo diluuio (cùm gens anti-

quiſſima ſit) vocentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam & Tranſalpinam diuiſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodie ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam, quæ his quinque metis Rheno nempe Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam, Cæſare in commentariis teſte, triplicem fecère, Belgicam, Celticam & Aquitanicam. Belgicam quæ Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus includitur, hodiéque maiore ex parte lingua Teutonica vtitur, & Germania inferior (cui Picardia coniuncta eſt) vocatur. Celticam ſiue Lugdunenſem quæ Garumna, Matrona, Sequana & Rhodano fluminibus complectitur. Hæc nunc Francia dicitur. Celtæ enim à Francis Germaniæ ſubacti, Franci Occidentales cœpère dici, à quibus ipſa prouincia denominatur. Aquitanica, ab obliquis aquis Ligeris dicta. Aremorica antè appellata, à Garumna ad Oceanum & Pyrenęos montes extenditur. A Circio verò Septentrionali vento Occidentem verſus Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur ab Occaſu, Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. Corporibus hominum & lingua à cæteris differt, hodiéque maior eius pars Gaſconia ſeu Vaſconia dicitur. Hîc Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo Francię regnum vocant, non tam latè patet, ſed tantum verſus Septentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentaurato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) vſque deducta adimit: comprehendítque omnem eum terrarum tractum, qui hac linea, Oceano, Pyrenæis, mari Mediterraneo Alpibúſque montibus continetur. Triplex etiam nomen aliud habuit Gallia: Togata enim, Comata & Brachata dicta eſt. Togata Ciſalpina eſt, Comata Tranſalpina, excepta Narbonenſi quæ prouincia Brachata (id veſtis genus erat villoſum) appellabatur. De ſtatu veteris Galliæ plura extant apud Cæſarem in commentariis. vulgò hodie *La Franca*, ſeu Francium: Celtogalatia etiam dicitur Hebræis Tzarphat vocari, Poſtellus ſcribit. Gallia Ciſpadana olim Bianora, poſtea Felſina, tandem Aurelia & Æmilia dicta fuit. Leander Lombardiam *dila & di qua del Po* vocat. Gallia nouempopulana apud Sex. Ruffum dicitur etiam in libro notitiarum, vbi eius vrbs Lapurdum nominatur Antoni. duodecim eius ciuitates nomine numerat. Hodie fortè *Gaſcoigne*, Galliæ Aquitaniæ pars, vt Cœnalis vertit.

Gallia & Ægyptus minimè terræ motu quatiuntur, quoniam hîc æſtatis cauſa, obſtat illis hyems. Plinius libro ſeptimo, capite ſeptuageſimo nono.

Gallia Ciſalpina, vide CISALPINA.

Gallicanus, na, num, idem quod Gallicus: vt Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gallicus, a, um, quod ex Gallia eſt: vt arma Gallica, Gallica cerebra. Columel.

Gallius, a, um, ſicut Gallicus, & Gallicanus. Saluſt. lib. 4. Hiſtor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menſtrua ſoluenda montem aſcendunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia eſt: vnde Galli dicti ſunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti ſtatim furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent, quòd aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samia teſta. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant.

Galli, hoc nomen ſunt adepti à Gomero Gallo Noę nepote. Beroſ. libro quinto. Ioſeph lib. 1. capite ſexto Antiquitat. quorum mores lege apud Cæſarem de bell. Gall. & Munſt. libro 2. Coſm.

Gallica Flauia, Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs Ilergetum. hodie *Fraga*. Varrerius.

Gallica palus, intimus maris Hadriatici receſſus, in qua vrbs Veneta ſita eſt. Mar. Niger.

Gallicanus, cos. cum Attilio Titiano anno ab vrbe 879. & cum Venuſtio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ. Pomponius.

Gallienus, imperator Romanorum, cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. Nam cùm accepiſſet Ægyptum à Rom. imperio diſciuiſſe. Quid enim, inquit, ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus? Perdita Gallia, ridens: Et non eſt, inquit, tuta Reſp. ſine Atrebatis ſagis? Aſia Alemanorum & Scytharum incurſationibus vaſtata. Quid, inquit, ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?

Gallini, vicus Accaronis, vnde dicitur fuiſſe Phalti, qui Michol duxerat vxorem poſt fugam Dauid. 1. Reg. 29. Iſa. 19. Ciuitas item non procul à limite Moabitarum. Iſa. 15. Lat. coaceruantes, ſiue tranſmigrantes, vel reuoluentes aut diſcooperientes.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, ſecundùm Italiam, contra montes Liguſticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Ruſtic. à gallinis ruſticis appellata. hodie *Iſola de Arbenga*.

Gallinaria ſylua, Cumis vicina. Cicero ad Pętum.

Gallinicus, III. Italiæ exarchus, anno ſalutis 604. Blond.

Gallion, Proconſul Achaiæ Act. 18.

Gallitę, Alpina gens ab Auguſto deuicta. Plin.

Gallitalutæ, Indiæ populi, iuxta Indum fluuium. Plin.

Gallogræcia regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ & Pamphiliæ contermina, alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiámque ferro flammáque crudeliſſimè vexaſſent, inde Camilli virtute depulſi, non parua manu in Græciam Macedoniámque irruperunt: indéque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam traiecerunt: acceptiſque à Bithyniæ rege agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, vt conflati ex Gallis Græciſque populi, vno nomine Gallogræci dicerentur. Strabo libro duodecimo.

Gallonus, vir luxu perditiſſimus, à quo eſt prouerbium ſumptum, Galloni. Hinc Lucilius ait, nunquam bene cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret, Cicero 2. de Finibus.

Gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hoſtilianus, cum Voluſiano filio XXX. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, Cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus, Cos. cum Antio Fauſto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta. Vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus Vibius, vir eloquentiſſimus, qui dum inſaniam mentiretur quod aſſimulabat, ad verum redegit. Cæl. Rhodigin. libro primo capite 12.

Gallus, fluuius Phrygiæ, imò & Bithyniæ, in Modris montibus naſcens, & in Sangarium ſeſe exonerans. Strabo lib 12. Huius fluminis tam admiranda eſt natura, vt parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat: contrà largiùs hauſtus lymphaticos reddat. Plin. lib. 31. capite ſecundo. Ouidius libro quarto Faſtorum.

Gallus, adoleſcens Marti dilectus, quum à Marte deduceretur vt cuſtos eſſet, ſtiti quoties Mars ad Venerem, abiente Vulcano, ingrederetur, & aduentantes nuntiaret, obſeruarétque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter ſingularem inter illos inimicitiam, fertur adoleſcens in ſomnum conieciſſe: quare nemine præſciente Sol rem conſpexit ſuperueniens, Vulcanóque indicauit illud demum ſupplicii à Marte illatum eſt Gallo adoleſcenti vt in auem nominis ſui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum ſigni vociferatione indicat, quaſi Martis ſignificaturus, vt Solem caueat. Ouid. in Metamorphoſ. Fabula hæc vim planetarum, & Syzygiam Martis & Veneris oſtendit: tum efficaciam Solis antipathiam autem eorundem planetarum, & ſympathiam Galli auis domeſticæ, cum Sole aduentante, vt experientia locuples teſtis eſt.

Galius Sulpitius, Romanorum primus, qui ſolis & lunæ defectus deprehendit. De eo vide plura in verb. Sulpicius.

Galmodroeſi, Aſiatica gens, vltra Gangem. Plinius.

Galopes, Arabiæ felicis populi, ad Cepeum ſinum. Plin.

Galorum, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Gallonda, Athanagildi Gotthorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iugulata eſt, ſuaſu Fredegundæ pellicis. Volaterran.

Galvba, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

Gamale, vrbs in Iudæa, Ioſeph. Antiq. 4. Stephan Syriæ habitatio quædam.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Gamaliel, filius Phadaſſur: princeps tribus ſuæ Manaſſe, Num. 1. quidam item Phariſæus. Actor. 5. præceptor Pauli. Act. 22. Lat. retributio Dei, aut Camelus Dei, ſiue ablactatus Dei.

Gamarias, filius Helcie. Ierem 29. Filius item Saphan ſcribæ. Ier. 36. Lat. Conſummatio ſiue conſumptio Domini.

Gamanodurum, Norici vrbs Ptolem.

Gamarga Mediæ regiuncula. Diodor.

Gambreium, Ioniæ vrbs. Steph.

Gabreues, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Gambriuij, Germaniæ populi. Tacit. Hamburgum, Peucero.

Gambua, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Gamelia Iuno, & Gamelius Iupiter, quod nuptiis præeſſent. Plutarch.

Gamelia, feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta eſt.

Gammace, Arachoſiæ regionis oppidum. Ptolem.

Gamphaſantes, Æthiopiæ populi. Pomp. lib. 1 nudi ſunt, armorúmque omnium ignari: nec vitare ſciunt tela, nec iacere: ideóque obuios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenii eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, i. retributio ſiue ablactatio, nomen viri, 1. Paral 24.

Gamzo, nomen vrbis. 2. Par. 28. Lat. etiam iſte, aut ſcirpus, vel iuncus iſte.

Gandarii, gens Indorum, populi Gandarii dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

*G*andari, populi ſunt inferioris Aſiæ, Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

*G*andauum vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius penè orbis, inter vrbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excreuit. Coluere eam primùm Gorduni ſiue Gonduni, veteres Neraciorũ clientes. Dein de Romani, quos Iul. Cæſar hic primùm præſidio collocaſſe, conſtanti annalium memoria refertur. His poſtremò acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad ſexaginta millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Vrbs eſt non amplitudine ſolùm & dignitate, ſed amœnitate quidem loci, quam fluminum riui prata, colles, & cœlum denique non alibi ſuauius afficit, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Inſulæ habitatæ, quæ fluminibus & aquæductibus eminent. ſunt in hac vrbe xx. pontes, quorum multi tribus fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, nauéſque maximas ſubmittunt. LXXXXVIII. Molæ ventis agitatæ plures c. Templa parœciarum habet VII. Abbatias v. Canonicorum collegiata Sodalitia II. Monaſteria xxv. Publica peregrinorum Xenodochia VII. Noſocomium vnum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontrophia vtriuſque ſexus x. Pædotrophia, vbi etiam expoſiti infantes aluntur, II. Furioſorum ergaſtula II. Xenodochium leproſorum vnum. Ædium diſtinctarum, v. M. xv. continet, quas plures nonnunquam familiæ incolunt. A Scaldi, Liſa & Liua fluminibus alluitur. Eraſmus in Epiſt. *Guicciard*.

*G*andericus, rex Vandalorum, dum, capta Hiſpali, Bæticæ vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volaterranus.

Gandri, populi interioris Aſiæ, Pom. quos Plin. trans Margianam in ortum ponit.

*G*anaa & Gangita, Thraciæ amniculus, Appian. 4. ciuilium.

Gangama circa Mæotidem locus, Strab. 7. vbi piſces ex glacie effodiuntur: ad *B*oſphorum Cimmerium, vt volunt Xylander, & Bonacciolus Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mauult.

Gangamela. Vide gangemela.

Ganganorum promontorium Hiberniæ. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Gangara, Albaniæ oppidum Ptol.

Gangaridæ, Curtio populi inter Aſſyrios & Indos iuxta Gangem. Virg. 2. Georg.

*G*angeges, vrbs Indiæ regia, *Bengala* Caſtaldo.

Ganges, qui à Moyſe Ialzetam in India ſedẽ hominis firmant. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem, *G*en. 10. Beroſ. lib. 5.

*G*anges, gis. & *G*angetis, Indiæ fluuius maximus qui vniuerſam ſecat Indiam, ſecum aureas arenas trahens, alio nomine Phiſon à Græcis dictus: quem ſacræ literæ inter eos annumerant, qui de Paradiſo profluunt. Fontes eius, alii incertos eſſe tradunt, vicinaque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus naſci dixerunt, fluereque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia paſſuum, maxima per viginti patet. Altitudo vbi vadoſiſſimus eſt, menſuram centum pedum implet. Di[illegible] um Ganges, à Gãge Æthiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus. Luc. lib. 7.

Et qua ſentit Arabs, & qua Gangetica tellus.

Canian, Mercatori.

*G*anges, Taprobanæ inſulæ fluuius. Ptolemæus.

Ganges, filius Gomeri, filii Iapethi, filii Noe, tantæ corporis ſtaturæ fuit vt decem haberet altitudinis cubitos: quíque pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cum præſtaret, ſimulatque iuris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multò poſt impij parricidæ horrendo ſpectro in dies ſingulos vſque adeò diuexabantur, vt ipſos in terram viuos oportuerit infodi, vnde tota hæc regio miſerrima clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Beroſ. lib. 2. & Philoſt. lib. 3. cap. 6. de Gange Lucanus ita ſcribit,

Qua colitur Ganges toto qui ſolus in orbe
Oſtia naſcenti ſoluit contraria Phœbo.

Gangeticus ſinus maris Indici apud Ptolem. *Golfo di Bengala*, Caſtaldo.

Gangra, vrbs Paphlagoniæ, alia eſt in Arabia felice. Steph. Alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum Heluetiorum ciuitas ad Rhenũ, Pto l. 2. c. 9. Vulgò hodie Conſtantia, *Conſtance*.

Ganyctor nomen viri, Tortelio.

Ganymedes, Trois filius, puer formoſiſſimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab Aquila rapi iuſſit, & in cœlum afferri, eúmque auiculis præfici repudiato miniſterio Hebes filiæ Iunonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hyginus in Aſtro. Poet. tradit Ganymedem inter ſydera tranſlatum conficere ſignum illud quod Aquarium vocamus, quod eius ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem videantur referre. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt Sapientes Ethnici, teſte Cicerone, libro 5. Tuſculanarum quæſt. quam prudentem virum à Deo amari, & illum ſolùm proximè accedere ad diuinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiã virtutem Deus ad ſe rapit, cum ſtulti neque ſibi, neque cæteris quidẽ ſint vtiles. Illa verò anima pulcherrima eſt, quæ minimũ ſit humani ſordibus aut flagitiis corporis cõtaminata: quã Deus diligens ad ſe rapit. Pocula autem Ioui miniſtrare, nihil aliud eſt, quàm Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab

anima

anima virorum ſapientum procedunt. Semper bonitas diuina ſitit, hoc eſt, mirum in modum cupit nos eſſe ſapientes: quales cùm fuerimus, proximè ad eius naturam accedemus. Porrò Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolùm quia vir ſapiens caret ſordibus animi: verùm etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, vt ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſui amores excitaret in animis hominum. Dicitur etiam ab aquila raptus in cœlum fuiſſe, propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Ioue in aquilam verſus: quòd adiutor ſit Deus ad ſapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poëtis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amouenda ab adoleſcentum oculis & auribus boni omnes neceſſarium eſſe iudicant.

Garamantes populi interioris Libyæ, Pſyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex ſuo nomine condidit. Hi matrimoniorum expertes, paſſim cum fœminis degunt, nullas certas habent ſedes. Sub ciliciis ſemper degunt.

Garamas, Libyę rex cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compreſſit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virg. 4. Æneid.

Hic Ammone ſatus rapta Garamantide Nympha

A Garamas fit Garamanticus, adiectiuum, vt Garamantica ſigna. Silius lib. 1.

Garamas, Aſię mons, ex quo Phaſis oritur. Vibio.

Garapha portus Africæ propriæ Ptol.

Garaphi, montes, Mauritaniæ Cęſarienſis Ptolem. & Garas mons ibidem.

Garates, Peloponneſi amnis, in Arcadia, Pauſan.

Garbata Æthiopiæ ſub Ægypto mons. Ptol.

Garcus, inſula ante Taprobanam. Ptol.

Gardei, Sarmatiæ Aſiaticæ gens Plin.

Gareatæ Arcadiæ populi. Pauſan.

Gareathyra, Cappadociæ oppidum. Strab.

Gareb, nomen collis Ierem. 3. nomen item viri, ſecundo Reg vigeſimotertio, primo Para. vndecimo, Lat. Scabis, aut Syriacè hydria.

Garganus promontorium Apuliæ, trecentis ſtadiis in mare Adriaticum procurrens. hodie vocatur Mons ſancti Angeli.

Gargarenſes gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola, apud Hiſpanos regnauit. Iuſtinus.

Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

Gargarum, Lampſaci oppidulum, & aliud Epiri, & aliud Italię, Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

Gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte vbi ad Myſos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à Gargarorum frugibus ſumamus ſimilitudinem. Huius autem tantæ vbertatis cauſa eſt fontium abundantia, quibus ſolum irrigatur, adeò vt æſtiuis caloribus fruges non facilè poſſint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur montibus (vnde & Homerus πολυπίδακα vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis, quæ ad orientem ſolem Miſiam contingit. Eſt etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis ſitum. Macrobius lib. 5. cap 19.

Gargarius, lacus Phrygiæ iuxta Idam montem ex quo lacu Scamander, & Simois fluuii decurrunt.

Garge, vrbs Libyæ Steph.

Gargettius, oppidum & pars de tribu Ægeide, Plutarch.

Gargettius, canis cuiuſdam generoſi nomen, qui Geryonis boues cuſtodiebat, & leonibus inſultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerber, Epirotici frater, vt ſcribit Iulius Pollux libro quinto.

Gargilianus, cinœdus quidam, de quo Martialis lib. 3

Gargilius hiſtoricus, qui vitam Alexandri principis eſt diligenter perſecutus.

Gargilius venator nobilis, de quo Horat. lib. 1. Epiſtolarum,

- Venemur, vt olim

Gargilius, qui manè plagas, venabula ſeruos

Differtum tranſire forum, populúmque iubebat:

Vnus vt è multis populo ſpectante referret

Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garites, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Cæſarem. *Agen* Orontio.

Garizim, i. ſecures, vel ſciſſores mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati, Iudic. 9. Deut. 11. 27. Macha. 6. Ibi ſtabat templum illud Iudæis tantopere exoſum, & inuiſum idque meritò.

Garmaa Thraciæ oppidum. Procop.

Garne portus Italiæ Plin.

Garoceli, Alpium populi, Cæſar, *Moncenis* aut *val de Morienne* hodie.

Garodes, inſula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ felicis populi. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptolemæus.

Garſia Nauarræ rex anno ſalutis 1015.

Garſias, Alphonſi filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 878.

Garumna fluuius Galliæ in Pyrenęis naſcens montibus, Celtáſque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaſpha, i. appropinquatio oris, ſiue accedens

illinc,nomen loci,2.Eſdr.

Gaſtronia,regio Macedoniæ.Steph.

Gatham,filius Elipha,filii Eſau,ex Ada vxore, Geneſ.36.Lat.tactus,vel rugitus eorum, aut mugitus perfecti vel ſimplicis.

Gatheæ,vrbs Arcadiæ.Steph.

Gathis,regina Syriæ,quæ edicto cauit, nequis piſcem comederet, quin ipſa adeſſet. at hæc piſcibus data & deuorata dicitur.Vola.

Gaudara,vicus Macedoniæ Steph.

Gaugamela, vel Gangamela , locus Perſidis. Steph. Strabo lib.6.

Gaulales , ſunt Æthiopiæ gentes antea Auoli dicti.Oroſius.

Gauleon,Solino,ora Libyæ obiacens , in qua ſerpens , neque naſcitur , neque inuectus viuit, puluiſque eius quocunque gentium iactus,angues & ſcorpiones perimit.

Gaulan,ciuitas refugij in Baſan. Ioſ.20.1.Parali.6.Lat.transmigratio vel reſolutio eorum.

Gaulus,inſula prope Carthaginem.Steph.

Gaurus mons Campaniæ , Maſſicis & Surrentinis propinquus , in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus , vt Gaurani montes. Plin. lib.3.c.5. Gauranum vinum quod in ſummis agri Falerni iugis naſcebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus, Fauſtianum: quod in imis , Falernum dicebatur , Plin. lib 14.c.6.

Gaza,i. fortis aut capra , inſignis ciuitas Palæſtinæ , quæ olim Iudæ in ſortem cecidit , ſic dicta à regia gaza , id eſt, pecunia, quam illuc quondam Cambyſes Perſarum rex vehi curarat.quondam munitiſſima, vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodo. libro 17. Hæc eſt Hebræorum ciuitas , in qua habitauere Cappadoces priſtinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chanaæorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazęus & Gazeticus,vt vina Gazetica.

Gazaca , vrbs aut vicus maximus in Media. Stephan.

Gazam,nomen viri, 1.Eſd. 2. Lat. Æruca , vel vellus eorum aut tranſitus eorum , ſiue tondens eos.

Gazar,i.præſciſſio aut diuiſio , vel ſententia, ciuitas à Salomone ædificata.3. Regum. 9. Ioſ. 10.& 16.quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis. Ioſ.21 1.Paral.6.7.14.In quarto milliario in Nicopolis.

Gazęorum Naſale,in Palæſtina, viginti ſtadiis à Gaza diſtans , Ptol. Maium dictam erat,à Conſt.imp quòd Chriſtianam religionem acceperat vrbs facta eſt , & Conſtantia vocata fuit. Huic poſtea Iulian. Imp. Ciuitatis ius ademit, nomen itéque Conſtantiæ priuauit, & Gazæ portum appellauit. Hæc Nicephori Caliſt. lib.8.c. 33.& lib.10.c.3.idem Sozomenus,5.c.3.

Gazetæ, populi Galatiæ aurum gerentes,Stephanus.

Gazi,Turcarum rex , à Balduino rege Hieroſolymorum captus,anno ſalutis 1121.

Gazorus,vrbs Macedoniæ Steph.

Gazus,vrbs Indica longè maxima.Steph.

G E

Gea,oppidum prope Petras in Arabia. Steph.

Geba,ciuitas in tribu Beniamin , poſteris Aaron data,1.Eſd.7.& 11.quæ & Gaba & Gabaa dicitur.Lat.collis aut calix ſiue vas.

Gebal,ciuitas Syriæ, Pſal.82. quæ nunc Gibel dicitur,teſte Volater. appellatur & Biblus. Lat. terminus,vel limes.

Gebala,Arabiæ regio.Stephanus.

Gebalena regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai,nomen viri.2.Eſd.11.Lat.dorſum,ſiue eleuatio , aut ciſterna vel locuſta : aut Syriacè exactor.

Gebbanitæ,ſiue Gelbanitæ , populi maris rubri accolæ , in Arabia deſerta , quorum caput Thona eſt:vnde genus myrrhæ Gebaniticum.

Gebbar,nomen viri,1.Eſdr.2.Lat. vir aut virilis,ſiue fortis vel Syriacè,gallus gallinaceus.

Gebbethoc, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſtinorum , Ioſ 19.quæ 10.21.dicitur Gabbathon.3.Reg.15. Lat. dorſum ſiue eleuatio eius,aut palpebræ eius ſiue excelſum donum.

Gebeleizes , dæmon idem Zamolchidi putatur Herod.lib 4.

Gebenna, alias Cebenna , Galliæ oppidum, & mons inter Auernos & Heluios medius : numero multitudinis extulit Lucanus,

--qua montibus ardua ſummis

Gens habitat,cana pendentes rupe Gebennas.

Vulgò *Les Ceuenes & Sumene.*

Gebonitę,populi prope Hieroſolymam, Step.

Gebol,Vide gabula.

Gebuſæus,filius Chanaan à quo Gebuſęi dicti ſunt qui Hieruſalem habitauerunt.

Gedanum , Germaniæ vrbs in Viſtulæ fluminis oſtio.vulgò *Danizick.*

Geddel,nomen viri,1.Eſdr.2.Lat.magnus,ſiue magnitudo,aut fimbria.

Geddiel,filius Sodi.Num.13.Lat. hœdus Dei, ſiue felicitatis Deus.

Gedelas,filius Phaſſur.Iere.38. Lat. magnitudo aut fimbria Domini.

Gedeon, pater Abidam principis tribus Beniamin,Num.1.filius Ioas,Iudex in Iſraël. Iud.6. qui & Ierobaal dictus eſt, Iudic 6. Lat. conterens vel confringens , aut ex Syro & Hebræo, abſciſſio iniquitatis.

Gedota , ciuitas in tribu Iuda , Ioſ. 15.quæ à Steph.Antiochia,item & Seleucia vocatur. Lat. mutus ſiue materia vel ſepes.

Gederothaim,vrbs in Iuda,Ioſ.15.idem n.p.

Gedleri,nomen viri,1.Par.25. Lat magnitudo, aut fimbria.

Gedeor,ciuitas,in tribu Iuda,Ioſ.15.1.Par 4.& 12.Eadem

12. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gador, cùm Hebræis iiſdem conſonantibus & punctis ſcribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. Par. 4. filius Abigabaon. 1. Par. 8. Iat. idem quod Gedera ſignific.

Gedroſia, Aſiæ regio, Ptol. hodie Tarſe regnum Haithono & Sabellico: ſunt autem populi Chriſtiani.

Gedroſii populi.

Gehenna, i. vallis deceptionis, vel triſtitię ſiue diuitiarum, aut Syriacè, infernus, nomen loci apud Euangeliſtas. Hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolum Baal iuxta Hieruſalem, ad radicem montis Mora, vnde Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua & nemoroſa, plenáque deliciis, & lucus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, vt deſerto templo ibi hoſtias immolaret, filióſque ſuos incenderent, dęmonibus vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe Gehennon, id eſt, vallis Hennon. Hoc regum volumina, & Paralipomenon, & Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, ſed vocetur Polyandryum. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi ſunt, huius loci vocabulo denotantur. Duplicem autem eſſe Gehennam, nimii ignis & frigoris, in Iob legitur.

Gehennon, vallis, Ioſ. 15. tribui Beniamin data 18. idem ſignificat quod Gehenna.

Gehon, i. pectus, ſiue eductio, aut exitus, ſeu vallis gratiæ vel manſionis, fluuius qui è paradiſo terreſtri labitur, Geneſ. 3. Ioſephus Nilum vocat.

Geiſa. II. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum geſſit primò victus, deinde victor. Ludouicum Franciæ regem & Conradum Imperatorem, copias ad recuperandam Terram ſanctam ducentes hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſalutis 1147.

Geiſai, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem preterfluens eiuſdem nominis a pruina, quam multam gignit (Siculi enim γέλαν pruinam vocant) deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati ſunt. Virg. 3. Æneid.

Apparet Camarina procul, campíque Geloi,
Immanſque Gela fluuij cognomine dicta.

Gentile, Gelœus. Suidas.

Gela, vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleontis. Vulgò *Cherza*.

Gelanor Argiuus, quidam fuit Princeps, qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelaſius II. Pont. Rom. CLXII. anno vno, anno ſalutis 1118.

Gelbanitæ. Vide Gelbanithæ.

Gelba fluuius, it in Moſellam exonerat, teſte Auſonio. Kil hodie dicitur.

Gelboe, i. reuolutio inueſtigationis, aut ſcrutationis, vel aceruus tumoris ſiue inflationis, mons Iudææ in ſexto Lapide a Sintopoli 1. Reg. 28.

Geldria, inferioris Germaniæ prouincia & ducatus, antiquorum Sicambrorum (vt ferè omnes ſcriptores conſentiunt) ſedes, habet à Septentrione Friſiam, & ſinum maris Germanici: ab Oriente Cliuiæ ducatum: a Meridie Iuliacum attingit: Brabantia & Hollandia eam ab occidente reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſyluis ac nemoribus ornata. Omnium rerum eſt fertilis, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum vbique viridantium luxuriem apta, adeò vt ex vltima Dania emacerata armenta huc ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis fluuiis, Rheno nempe, Moſa & Vahali irrigatur. Nouiomagum in ea metropolis eſt. Habet viginti duas vrbes muris & foſſis munitas, & ſupra trecentos pagos. Anno 1339. Comes Geldriæ Francoforti in publicis Comitiis dux coronatus eſt à Ludouico Imperatore. De etymo Geldriæ varia extant apud Henricum Aquilium, F. Irenicum & Lud. Guicciardinum. Vulgo *Gueldres*.

Gelenor, Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

Gellius, viri cuiuſdam proprium, quem poëta ſatyricus patrui ſui irrumatorem, matríſque & ſororis ſtupratorem arguit.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vita diſceſſit, cuius ſpectrum oberrare Lesbiis creditum eſt, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem, qui præmaturo fato perirent, huius Gello imputabant.

Gelo, ſiue Gelon, Siculorum tyrannus. Dionyſius lib. 7.

Geloi. Vide Gela.

Gelo puer quidam, qui à lupo fœliciter & fortuito caſu ſeruatus fuit. Hunc enim ferunt, cùm ipſe aliquando in ludi literarij veſtibulo libellum manu retinens, ſederet, accedentem lupum, libellúmque de manibus raptum, auferentem cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludimagiſtrum, omnéſque pueros commotos, vt illi ſuppetias ferrent, arma fuſtéſque tumultuariè rapuiſſe, quo ſtrepitu concuſſam domum, tantam ruinam dediſſe contignationibus ſolutis: eóſque omneis cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur: eóque modo Gelonem à lupo ſeruatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. lib. 3. c. 104.

Gelonium, ſtagnum Siciliæ, tetro odore abigit proximantes. Sol.

Gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus, Plutarchus in vita Pyrrhi.

Gelon, Ætnæ & Hymmari filius. Steph.

Gelōnes, vel Geloni, populi interioris Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingant, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ faméque vrgente, equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte commiſto, inediam leuant: dicti à Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre, Virg. 2. Georg.

--Pictóſq; Gelonos. Item Georg. 3.

Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari corrupto vocabulo Pomp. Mela lib. 1. & 2. Virgil. lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores: contenti viuebant ſuis finibus. Horat. lib. Carm.

Gelonum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gelôum ſtagnum Siciliæ, quòd appropinquãtes tetro odore abigit, à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit ex altera autem fœcunda ſterilis fit.

Gemagog gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius.

--cubitis ter quattuor altum
Gemagog Herculea ſuſpendit in aëre lucta.

Gemalli, pater Amiel Num. 13. Lat. retributio, vel merces aut ablactatus, vel camelus.

Gemellus Tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Mutiam & Fuluiam fœminas illuſtres, nobiliémque puerum Saturninum proſtituit.

Gemelli, nomen vallis, 2. Reg. 8. Lat. vallis Salinarum aut nautarum.

Genabum. Vide GENEVA. Eſt autem Galliæ oppidum Cæſari ad Ligerim fluuium ſitum, Roberto Cœnali *Orleans* eſt Parad & Vigenereo potius Gian videtur oppidum ad eundem fluuium ſitum: idque verum eſſe ex diſtantia quam Cæſar inter hoc oppidum & Agendicum ponit, oſtendit.

Genea vicus Corinthi, vnde prouerbium, Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Γενεάτης. Aliqui tamen incolas eius Γενεάτας vocant Steph.

Genebria mulier Veronenſis peritiſſima tempore Pii ſecundi Pontif. Rom. Hæc doctiſſimas ſcripſit epiſtolas, quas recitabat decoro geſtu, voce virili permixta ſuauitate.

Geneſara, Galilææ lacus circunſeptus vrbibus plurimis & celebris, Solinus cap. 48.

Génele, vrbs Laconicæ Steph.

Geneſius mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub imperatore paſſus eſt.

Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium, in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellant Steph.

Genethlius, dictus eſt Iupiter, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genéthlius, Palæſtinus doctiſſimus ſophiſta, diſcipulus Minuciani & Agapeti. Scripſit autem multas λαλιὰς ſeu διαλέξεις & μελέτας, & multa alia, vt mirabile ſit dictu tam paucis annis vitæ tanta ſcripſiſſe. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta (vt Ariſtophanis interpres ait) quod genituræ præſit, qua ratione & Latinè Genitrix dicta eſt: cui de victimis ſacrificari quidpiam ſolitum erat.

Geneua, magni hodie nominis, & ſui iuris (eſt enim vrbs libera & Imperialis,) proxima Heluetiorum finibus. *Geneue.* Huius Cæſar meminit in comment. lib. 1.

Genezar, ſiue Geneſareth, ſtagnum Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apoſtolos vocauit, Luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab adiacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnum centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta ſtadia latitudinis.

Génius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum viam haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominíque duos Genios aſſignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipſa natura. Quidam ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt qui mortales ad voluptatem incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde prouerbium, Indulgere genio. Fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim ſigna, & ſolem & lunam, deos genios facerent: & à gerendo, quod multa gerere poſſent, primùm Getulos, deinde Genios appellatos eſſe putarent.

Gennadius, Maſſilienſis ſcriptor, qui de viris illuſtribus Theodoſij tempore ſcripſit.

Genneus, nomen viri. 2. Mach. 12.

Genoæi, populi Moloſſiæ à Genoo duce ipſorum. Steph.

Genogalia, vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſéricus princeps Vandalorum: quum Carthaginem cepiſſet, omnéſque opes interfectis ciuibus in ius ſuum vertiſſet, animum ad eccleſiarum ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione priuatos, equorum ſuorum fecit ſtabula.

Genta, vrbs Indiæ extra Gangem Steph.

Genthon, nomen viri. 2. Eſd. 10. Lat. hortus, vel viridarium aut protectio eius.

Gentianus, conſul cum Baſſo, anno ab vrbe 963.

Gentinus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita Steph.

Gentius, Rex Illyriorum apud Liuium bell. Maced.

Génua, Ligurum caput in Italia ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtátque à Sabatiis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Genua

nua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaethontis ſocio. Alii etiam à Iano Italorum r ge. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Corneli Seruilius Conſul inſtaurauit ſicut Liu. refert. Hinc fiunt adiectiua Genuenſis, & Genuanus. Qui iam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt, vulgò *Gennes*: hæc vrbs aliquando ad Tanaim vſque imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim (hodie Caffa) ſuæ ditionis effecit Cyprum, Lesbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ vrbem in poteſtatem redegit. Hodie toti Liguriæ & Corſicæ inſulæ imperat. Emporium celebre, cuius ciues potentiſſimi mercatura & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes maximum ſibi nomen atque diuitias compararunt.

Genubath, filius Addad Idumæi aduerſarii Salomonis, 3. Reg. 11. Lat. furtiua, vel furtum, aut protectio, vel hortus filiæ.

Genûſus, fluuius quem Dyrrhachio euntes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.

Quam volucer Genuſus, quam mollior Aſpus
Circumeunt ripis, &c.

Geon Vide Gion.

Géorgi, Aſiæ populi ab agricultura nomen ſortiti, quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas & Raphaces Mela facit. Conſtat etiam Tauricam Cherſoneſum Georgiam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.

Georgiana, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blond. lib. 7. decad. 2. anno ſalutis 1211.

Georgius de Podebra, Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezuntius, nobilis philoſophus, qui in extrema ſenectute omnium literarum, quas antea nouerat, noménque ſuum oblitus eſt.

Georgius Cappadox, tribunus militum ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in prædam deuota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam a Satanæ tyrannide liberantis, imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt.

Géphyra, vrbs Bœotiæ: eoſdem & Tanagræos eſſe aiunt.

Gephyræi Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerant, è quorum genere fuere Harmodius & Ariſtogiton. Athenas literas intuliſſe dicuntur.

Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

Gergobina, Galliæ ciuitas, Boiorum metropolis, vulgò *Moulins en Bourbonnois*. Cæſ. lib. 7. bell. Gall.

Gergouia, oppidum Aruernorum in monte poſitum. Hodie, *Clermont en Auuergne* vocatur.

Gera, i. ruminatio, ſiue peregrinatio, aut certatio, vel conflictus, filius Beniamin, Gen. 46. qui 1. Par. 8. Ahara filius Bela filij Beniamin. Pater item Aod. Iudi. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul, 2. Reg. 16.

Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Geræſtus, vicus quidam à Geraſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerânia vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino, cùm fugeret Athamantem. Steph.

Geranthę, vrbs Laconicæ Steph.

Gerara, i. peregrinatio, vel certatio vel conflictus, metropolis terræ Palæſtinæ, in qua natus eſt Iſaac, Gen. 10. 20. & 26 Ab hac Geraritica regio nomenclaturam ſumpſit. 2. Par. 14. quę olim terminus Chananæorum fuit ad Auſtralem plagam.

Geraræ, Γέραραι, vt inquit Pollux, quatuordecim erant mulieres, à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant, quas ſolenni hoc adactas à regina iureiurando ſcribit Demoſt. in orat. contra Neæram. Pia, & pura & munda ſum à cæteris immundis, & à viri congreſſu, & Theognia & Iobacchea miniſtro Dionyſio ritu patrio, & ſtatis diebus.

Gêraia, vrbs Cœleſyriæ illius quæ Teſſareſcæ decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph. recenſet: inde Geraſeni, Mat. 8.

Geraſtus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Macedonia dicta eſt. Steph.

Gerea, vrbs Indica Steph.

Geren, vrbs aut vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio Steph.

Gerénia, vel Gerênus vrbs Meſſeniæ, vbi Neſtor Pylius educatus eſt, Steph.

Gergeſæi populi Gen. 15. Lat. peregrinationi vel conflictui, vel ruminationi appropinquantes.

Gergeſæus filius Chanaan. Gen 10.

Gergina, Myſiæ vrbs Athenæo, ad Idam montem, quam ſuo tempore, Gergithum, appellatam addit.

Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis Stephano. Hinc Gergith... Apollo Gergithius.

Gergobia, Cæſari, ſed Straboni, Galliæ in Aruernis oppidum ad flumen Elauer *Gergoie*, Gabi Simeonio.

Gergobina Cæſari Galliæ in Boiis oppidum. *Molins* Paradino. Vigenereus mallet *Monluçon*, vel *Nerj*, vbi ſunt thermæ, & multa antiquiorum Romanorum veſtigia.

Gerion. Vide Deabus.

Germania, regio Europę latiſſima, quę à Gallis, Rhætis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacíſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus & inſularum immenſa ſpatia complectens. Germaniæ termini ab auctoribus, vt quiſque ſui temporis rationem ſequutus eſt, adeò variè deſcribuntur, vt triplicem quaſi Germaniam ſecundum eius ætatem facere videantur. Veterem nempe, mediam & recentem. Veterem vocant Beroſianam quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio, eiúſque accolis circunſcribunt. Media erit quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius coætanei ferè cognouerunt: quæ cùm ex ipſis auctoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hic denuò eam deſcribere. Porrò recens Germania, quæ noſtra eſt memoria vſitatior, vltra Rhenum eatenus eſt extenſa, vt omnes fermè Belgas vſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque vltra Viſtulam Ortum verſus vſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus pertinet. Erit eius longitudo ab Iccio portu (vulgo Calerum) vſque ad Lithuaniæ fines, habebítque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes vſque. Huius regionis incolæ Germani dicuntur, cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primùm Rhenum deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos feritate animorum, & proceritate corporum, colore flauo, forma præterea & moribus & viuendi ritu Gallis ſimillimos, Germanos eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde Germanos dictos putant quòd peculiari eius regionis ritu, ſe mutuò ſua lingua Germanos, hoc eſt, fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potius lingua petendam exiſtimant. Illi enim *Gar*, ſiue *Ger*, totum dicunt, & *Man*, virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſia, aut Aphrica, aut Italia relicta Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cælo, triſtem cultu aſpectúque, niſi patria ſit. Hinc Germanici & Germanicani, quæ inter ſe differunt, ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur. Sicilienſes à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici, qui ex Germania ſunt.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) vno nomine Flandriam, incoláſque Flandros indigitant, non modò Comitatum Flandriæ, verumetiam ſeptendecim alias ditiones continet, videlicet Ducatum Brabantiæ, Limburgi, Lutzemburgi, & Geldriæ: Comitatum Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum ſacri Imperii, dominia Friſiæ, Mechliniæ, Vltraiectenſis, Tranſyſulanæ & Groeningæ. De quibus ſingulis ſuo loco dictum eſt.

Germanica, legio ſeptima. Ptol. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Germanicea, vrbs vel regiuncula Euphrateſiæ, Stephano.

Germanicia, Euphrateſiæ vrbs, Steph. iuxta Amanum montem, hæc in vetuſto nummo, vt dicit Onuphrius, *Colonia Iulia Germanicia Sacra Augusta Felix* dicitur. Theodoritus 2. c. 25. ſcribit Germaniciam eſſe in loco, vbi Cilicum, Cyrorum & Cappadocum fines terminantur, ſubiectam autem Euphrateſiæ regioni.

Germaniciana, Africæ propriæ vrbs apud Antoninum. Bigermaniciæ meminit D. Cyprianus, in Concilio Carthaginenſi.

Germanicias, vrbs Galatiæ, Paul. Diaconus, eámque Mirangulos vocat.

Germanicopolis, Aſiæ minoris circa Helleſpontum vrbs, Plin. eius meminit Ammianus 27. ſed dicit eſſe in Cilicia.

Germanicum mare nominat Plinius, in quo ſunt inſulæ Gleſſariæ & Thule. eſt Ptol *Germanicius Oceanus.* Plutar. in Cæſare *Atlanticum,* Tacitus & aliis *Septentrionale* appellant. Claudianus *Cimbricum* in quo Rhenus ſe exonerat.

Germanicus Cæſar, collega C. Fonteii Capitoni, anno ab vrbe 764.

Germanii, Perſiæ gens Herodoto in Clio.

Germanion xxviii. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 209.

Germanopolis Paphlagonum vrbs, in Galatia, Ptol. Germanorum Caſtra, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Germanus Capuæ Epiſcopus, anno ſalutis 521.

Germanus, Altiſſiodorenſis Epiſcopus à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno ſalutis 431.

Germara Celtica gens, quæ diem non videt, Steph. ex Ariſtotelis Admirab. circa Celticam gentem eſſe quandam quę interdiu nihil, noctu duntaxat videat. ſcribit Apollonius ex Eudox.

Gerontia, inſula ante ſinum Liguſticum. Plin. lib. 4. c. 12.

Gerrha nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Trachonitas, alia in Felici Arabia. Stephano vrbs eſt Chamæorum.

Gerrheni populi, 2. Macch. 13.

Gerrhi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens apud Ptole. Sunt Arabiæ Felicis populi, Ptol.

Gerrhum Ptol. Gerra Strabonis Ægypti vrbs, ad mediterraneum in latere orientali, Maſeli fortè nunc.

Gerrhus fluuius Scythię ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodoto lib. 4. Steph. locus eſt & fluuius proximus Boryſtheni.

Gerſam, filius Moſis. Exod. 2. Hebr. Gerſom. Iam aduena ibi fuit peregrinus nominatus.

Gerſom, filius Moſis, 1. Para. 6. 15. 23. Eſt & alius

alius Gerſom de filiis Phinees.1.Eſd.8.

Gerſon, filius Leui, filij Iacob. Geneſ. 46.1. Paralipom. 6. Lat. exilium eius, vel peregrini mutatio.

Gerſynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat. Steph.

Gerunda, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Girona*.

Gerundenſis ager, à Saracenis vaſtatus. Blond. lib 2. decad. 2.

Gerunium, Stephan. Italiæ vrbs eſt, quam quoque Gereniam appellat.

Gerenia Polybio eſt Apuliæ vrbs decem ſtadiis ab Aufido flumine diſtans. Geryon apud Liuium vocatur.

Geruſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas, Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, ônis ſiue Geryones, næ, Chryſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum rex, Balearidum videlicet duarum, & Ebuſi: quę res locum fecit poëtarum fabulis, vt Geryonem tricorporeum fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouéſque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter ſe animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27. Lat. ſecuris, ſiue ſciſſor.

Geſan, i. appropinquans, aut vallis mutationis, ſiue eboris vel ſomni, filius Iehaddai. 2. Par. 2.

Geſchilitrum, Specus, inquit Turnebus, vnde ſpirare Aquilonem Plinius dicit, & Geſchlitrum vocat, duobus diremptum diſtinctúmque vocabulis γῆς κλεῖτρον, id eſt, terræ clauſtrum cenſeo vocandum.

Geſodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, vulgò *Salzburg*.

Geſoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. Volunt nonnulli eſſe illud oppidum, vnde breuiſſimus eſt in Angliam traiectus, quòd vulgò Caletum vocant.

Geſſaces, Trebellio Pollioni mons in vita Gallieni Imp. Lazio Schekel eſt, in Hungaria.

Geſſem, id eſt, appropinquatio, regio Ægypti, vbi Iacobus Patriarcha cum ſuis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæſt. author eſt) Thebaidem vocant. Gen. 43.

Geſſur, i. vallis aſpectus aut vallis bouis, ſiue vallis murus, aut pons, regio Syriæ, 2. Reg 3. 1. Par. 1. & 3.

Geſſuri, regio Syriæ, quæ & Geſſur. Deut. 3. Ioſue 13. 1. Reg. 27.

Geſſus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Pannoniam nominant.

Geta, Cæſar, conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.

Getæ, populi in Scythia Europæa, Appianus Dacos appellat. Strabo verò libro 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, vt Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea Gotthi appellati ſunt.

Geticus, a, um, vt Humus Getica.

Geth, i. torcular, ciuitas Palæſtinæ à Roboam conſtructa. 2. Para. 11. Vnde Ionas Propheta 1. Reg. 6. & 17. 4. Reg. 14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippia, Volaterrano lib. 11. dicitur.

Gethaim, torcularia, ciuitas ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Isboſeth 3 Reg. 4.

Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. Lat. torcular fodiens, vel explorans, ſiue confundens, aut exprobrans.

Gethæi, populi, Ioſue 13. 1. Reg. 15. Lat. torcularia.

Gether, filius Aram. Gene. 10. Ab hoc Acarnanii ſiue Carii (vt refert Hieronym. in quæſt. Heb.) originem traxere. vide Iether.

Geth, Philiſtinorum vrbs, patria Goliath, inter Aſcalonem & Gazam. Ybelim hodie dici ſcribit Poſtellus.

getheum. Vide CRANAE.

* géth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan. Ioſue 19. altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Leuitis poſtea aſſignatæ. Ioſ. 21. Lat. torcular mali punici, aut torcular excelſum.

Gethſemani, nomen vallis quæ eſt ad radices montis Oliueti. Matt. 26. Marc. 14. Lat. vallis pinguedinum, aut vallis olei.

Gethuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

Getia, regio Getarum in Thracia.

Getuli, Africæ populi, & Libyæ, primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, aſperi incultíque: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiuſdam regebantur: vagi, palantes, quò nox coëgerat ſedes habebant. Saluſt. in Iugurth. Vide GETVLIA.

Gezer ciuitas, 2. Regum 5. Eadem quæ & Gazer dicitur. Lat. præſciſſio, ſiue diuiſio, aut ſententia.

Gezeron, nomen ciuitatis 1. Mach. 1.

Gezez filius Caleb, 1. Para 2. Lat. tondens, aut vellus, ſiue tranſitus.

G I

Giah, nomen loci 2. Reg 2. in tribu Beniamin: pro quo interpres vertit Vallis.

Gibel. vide GABALA.

Gibelini & Guelphi, duæ quondam fuere per Italiam factiones, anno nimirum Chriſti

1240.quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo tale dicitur initium habuiſſe. Cùm Fridericus I Imperator in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à ſummo Pont. Luſtrans verò ſingulas ciuitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei fauebant, illos vocabat germanico nomine, Gibelinos: eos verò, qui auerſum à ſe habuerunt animum, appellauit Guelphos. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera, in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib.2. c.3. fusè latéque ſcripſit.

Gibalii, populi ciuitatem Gibal in Syria habitantes: de qua Pſal.82. Ezech.27.3.Reg.5. Giblim, Heb. Lat. Termini, vel confinia, aut terminus maris.

Gichthis, Ptolem. Africæ Proprię vrbs. Gita Antonini eſt, iudice Simlero. Fortè hodie Galſanacar, vt Moletius dicit.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15 Lat. muri ſiue maceriæ, aut ſepes.

Gidica, vxor Comminii Laurentii, quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere: ſe ſuſpendit. Doſitheus apud Plut.

Gezi, i. vallis viſionis, aut vallis pectoris, famulus Eliſæi 4. Reg.4

Giganeum, Colchidis vrbs apud Ptol. Sauaſtopoli Nigro.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturę, & dracones, pedibus, in deorum perniciem procreati, vt ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Iouémque de cœli poſſeſſione deiicerent. Macrobius lib 1. Saturn.cap.20. Gigantes nihil aliud fuiſſe credit quàm hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideò exiſtimatam deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe. Horum pedes in draconum volumina deſinebant: quòd ſignificat nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici verò interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt & fruſta ipſa quaſi in cœlum eiaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum diis congreſſos fabulantur: ſed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidiſſe, aliósque ſub Ætna monte, alios ſub Mycone & Lypara inſulis ſepultos eſſe: nónnullos etiam in Tartaro detruſos impietatis ſuæ pœnas luere. Siciliam olim inhabitarunt, poſtea Læſtrygones, deinde Anthropophagi, & tandem Cyclopes dicti fuere, vt ſcribit Fazellus c.1 decad.2. rerum Sicularum.

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titani & Terrę filios fuiſſe ſcribunt, alii ex ſanguine Titanorum à Ioue interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine cœli, amputatis illius à Saturno viribus, genitos eſſe dixit. Ioſephus verò in Antiquitatibus Iudaicis, contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex ſacra hiſtoria argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæteríque recentiores Theologi rectè iſtam reiiciunt opinionem. quòd dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem vrbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui vniuerſo dominabantur orbi, ab occaſu ſolis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inuentis armis omnes opprimebant, libidiníque inſeruientes, inuenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omnéſque delitias. Manducabant homines & procurabant abortus, in edulium que præparabant: & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, religionis ac Dei contemptores. Beroſ. lib.1.

Gigantum eſſe Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus quos plurimos, & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum adeò mel conficere dicuntur, vt non multum ab apum melle diſtare videatur. Leoni. Thom. lib.3.c.77. Hinc Giganteus, a, um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Dionyſius vicit. Hanc Artemidorus Epheſius Gigonipeam vocat.

Gihon, fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3. Reg 1. Para 32. Lat pectus, aut eductio, vel exitus, ſiue vallis gratiæ vel manſionis.

Gilda, vrbs Libyæ, Steph.

Gildo, rex Africę Maſcezelis fratris ſui filios necauit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, cum v M. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipſiúſque Gildonis, a fuga retracti, velo galeam, quibus mandatum erat fregêre. Pompon. Oroſ. lib.7. cap.36. Diacon. lib.13. Blond. lib 1 dec.1.

Giligambæ, populi Libyæ Steph.

Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.

Gilippus, dux à Lacedęmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus.

Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. Hic quum Perſarum exploratores à piratis captos pecunia ſua redemiſſet & ad Darium reduxiſſet, iuſſus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo,

Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. 2. Regum 15. Lat. exultatio, ſiue reuolutio, vel tranſmigratio, aut reuelatio.

Gilonitæ, habitatores ciuitatis Gilonis.

Gimbrate, Sycionitarum rex, anno ab vrbe 1109.

Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 450. Liu lib. 10.

Gindanes, populi Libyæ, qui ſolo Loti arboris fructu victitant, Stephano. Apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. Nam cùm ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à ſingulis quibus ſui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento oſtendunt quot habuerint amatores. Herod. 4.

Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenſes, vel Gindari. Steph.

Gindes, fluuius qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

Gineth, pater Thebni. 3. Regum 16. Lat. hortus, vel protectio.

Gingla, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio. Plin. lib. 5. cap. 24.

Ginglymote, vrbs Phœniciæ. Steph.

Gingunum, in Vmbria mons Straboni. Cerognogne Leandro eſt.

Gion, vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in Paradiſo oriens vniuerſam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiam vocatus eſt mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

Gippius, Romanus vir, qui ſimulabat ſe dormire & ſtertere, quò faciliùs eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, Non omnibus dormio. Author Lucillius apud Beroaldum.

Gir, Libyæ fluuius, apud Ptol. quem Mercator Nigir nominat.

Girrin, mons apud Garamantas, in quo naſci gemmas vetuſtas teſtata eſt.

Gilbertus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 91.

Giſira, Africæ Propriæ vrbs Ptolemæo, One à Iacob Caſtaldo indigitatur.

Giſla, Lotharij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Æmil. libro 3.

Giſſa Plin eſt inſula Illyrici maris, *Pago* dicitur Volaterrano.

Giſulphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.

Giſulphus, Apuliæ Comes, Beneuentum cepit anno ſalutis 1072.

Giſumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1098.

Gitta, vrbs Palæſtinę. Steph.

G L

Glabio, conſul cum Vlp. Traiano anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator Dominum & Deum ſe appellari iuſſit. Caſſi. Eutrop. lib. 9. Sueto. in Domitia.

Glabrio, Coſ. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.

Glabrio, Conſul cum Antonino Commodo anno ab vrbe 938.

Glabrio, Conſul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Gláſira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

Glandómirum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolemæus. vulgò hodie *Mondauedo*.

Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnenſis.

Glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis vel Glanus, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Steph.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem. vulgò *Gap*.

Glaphyræ, vrbs Theſſaliæ, à Glaphyra conditore, Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Ciliciæ, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtans ſtadiis Steph.

Glaphyrus, notiſſimus adulter Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum eſt à feſtiuitate & elegantia, quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glarona, Heluetiæ ciuitas vulgò *Glaris*, altiſſimis cingitur montibus ab Ortu, Vranorum montana, ab occaſu autem Suitzorum montes attingit. A Septentrione olim clauſa fuit muro extenſo per tranſuerſum vallis à monte ad montem. Confœderauit ſe reliquis Heluetiis anno M. CCCLII.

Glauci tribus, in Lycia eſt, à Glauco heroë dicta: Gentile, Glaucodemus.

Glaucia, oppidulum Ioniæ Steph.

Glaucias, medicus fuit in anatome cadauerum exercitatiſſimus Cęl. lib. 16. cap. 29.

Glaucôpis, habens oculós cęſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quę à Latinis dicitur Cęſia, à colore cęli, quaſi Cęlia. Diodorus ſcribit aërem nominatum eſſe Palladia: & ideò dici Glaucopin, quoniam aër glauci, hoc eſt viridis, ſit aſpectus.

Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ęnea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Martial. libro quinto. Ferunt tamen hunc ab Aiace occiſum: cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaret, & poſtea in [illegible] ſolertia, in [illegible] mutatum eſſe.

Glaucus piſcator, cũ piſces captos in ripa explicuiſſet, ij ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, maríſque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum inſignem vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluuium ſe deieciſſet, diutiuſque ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cùm illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata, furorem eis tantum immiſit, vt dominum dilacerarint. Vir. 3.Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati ſunt reges, multíque hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minoris filius, in mellis dolio necatus, qui Æſculapij ope reuixit.

Glaucus Caryſtius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamennone interfectus. Dictus Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur, Herodoto.

Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euſeb.

Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strab

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

Gleſſaria, inſula in Oceano Germanico, quæ teſte Solino, criſtallum dat & ſuccinum, *Sudau* vulgò appellata, haud longè à Pruſſia. Hanc Plin. Auſtrauiam vocari ſcribit, pæninſula Battici maris eſt, in cuius iſthmo vrbs Regiomons, vulgò Conigsberch ſita eſt.

Gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.

Gliſſas, vrbs Bœotiæ à Gliſone aut Gliſante quodam dicta. Steph.

Glogauia. Vide Lugidunum.

Glotildis, vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

Glycerium Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Theſpienſibus dono dedit.

Glycera, virgo formoſiſſima apud Horat. *Vrit me Glyceræ nitor ſplendentis pario marmore prunis, Vrit grata proteruitas, & vultus nimio lubricus aſpici.*

Glycon, vir robuſtiſſimus, & gladiator quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Panſæ Conſulis, qui in carcerem coniectus eſt ob ſuſpicionẽ veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneri domini ſui. Suetonius in Auguſt. & Cicero in Epiſt. ad Brutum.

G N

Gnatho, Siculus homo voraciſſimus, qui conuiuiis adhibitus, ſeſe in paropſides emungebat, vt cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Gnes, gens quæ Rhoſti habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, prænomen viri. Vide gneus.

Gnidus. Vide Cnidus.

Gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſula filius: Stephan. magni Hippocratis medici proauus.

Gnoſippus, ea voracitatis infamia adeò laborauit vt Athenienſes liberis ſuis interdixerint, ne cum eo veſcerentur.

Gnoſus, ſiue Cnoſus, ſiue Cnoſſus, vrbs Cretæ clariſſima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiuſdem nominis fluuio. Hinc Gnoſſius, adiectiuum. Item Gnoſſis, ſidis, Gentile, fœmininum, quo poëtæ vtuntur pro Ariadne Minoris regis filia.

G O

Goaréne, regio Arabię prope Damaſcum, dicitur etiam Goarea. Steph.

Goatha, nomen loci non procul à Ieroſolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus Golgotha eſſe putat. Lat. tactus eius, aut mugitus eius.

Gob, nomen loci, 2. Reg. 21. Lat ciſterna, vel locuſta, vel altitudo.

Gobæum promontorium, Galliæ oppidum. Ptolemæo, vulgò, *Le four*. Volaterranus dicit eſſe *Tombelaine, pres S. Michel.*

Gobar Meſopotamiæ quondam præfectus fuit, qui Euphratem fluuium opere deduxit, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret. Pli. lib. 6. cap. 26.

Gobazes, Lazonum qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. lib. 2.

Gobuam Ptolem. Galliæ Narbonenſis promontorium. *S. Matthieu* Villan. in ſuo Ptolem. *Le four* Mercatori, in ſua Europa.

Gobrias, vir Perſa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduerſus Magos coniurarunt. Nam erat Darij ſocer, antequam regno Darius ipſe adipiſceretur. Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.

Godefridus, Northmanorũ rex an. ſalutis 884.

Godolias, id eſt magnitudo Domini, aut fimbria domini, filius Ahicam filij Saphan. 4. Reg. 25. filius item Amarię, Sopho. 1.

Gogi nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. filius Ioel, 1. Parali. 5. de gente vide D. Hieronymum, Lat. tectum vel ſolarium, ſiue tegulatum.

Gogarene, regio inter Colchos & Iberos. Ste.

Golan, ciuitas in Biſan, Deuter. 4. quæ Ioſuæ 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicæ Golan legatur

gatur ſicut & hic,Lat.tranſmigratio,ſiue reuolutio.

Golgi, gorum, locus in Cypro inſula, Veneri & Cupidini ſacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha, i. caluaria, vbi ſcilicet ſunt caluariæ mortuorum, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus noſter Ioh. 9.

Golgus, ſtatim pro: emodum à diluuio, Sabæam Ariam, cognomento Fœlicem, vnà cum Sabo patre ſuo, tenuit Beroſ lib.4.

Goliath, nomen gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17. Lat. tranſmigratio, aut accumulatio, ſiue reuolutio vel detectio.

Gomer filius Iaphet Geneſ. 10 à quo Gomeritæ, qui nunc Galatæ dicuntur. Hoc nomẽ habuit & filia Diblaim vxor Oſeæ. Oſeæ 1. Lat. conſumens, vel deficiens, aut conſummans.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod poſt Italia dicta eſt. Et regionem ſuam de ſuo nomine cognominauit, illóſque docuit legem & inſtituta, Beroſ. lib. 5.

Gomolitæ, populi Idumeæ.

Gomorrha, ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagam terræ Iudæ ſita in vicinia Sedom. Gen. 16. Ea cum Sodoma, igne cælitùs immiſſo, deflagrauit. Lat. populus rebellis, aut populus timens, ſiue manipulus aut ſeruitus.

Gomphi, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Gondamiris, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe milleſimo trecenteſimo quinquageſimo quinto.

Gondræ, populi Thraciæ, Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

Gonéis vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas, Steph.

Goniades Nymphę iuxta Citherium flumen, ſacellum habentes, de quibus opinio eſt, vt earum aquæ ægros ſanati reſtituant. Strabo lib. 8.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ, à Gunen quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonocondylus oppidum quod Philippus Olympiadem appellari inquit Liuius lib. 39 Perrhæbiorum eſt in Macedonia fortè idem cum Gonno, à Strabone & Ptolem. deſcripto.

Gonnus, vrbs in ſuperiori parte Theſſaliæ: vnde ad Theſſaliam introitus comperitur.

Gontharis, Africæ tyrannus, anno ſalutis 548. Procop.

Gonûſa, vrbs Perrhabiæ Steph.

Gorâma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolę Gorameni.

Gordanus ſenior, audita filii morte, qui pro patria in bello occubuerat, laqueo ſe ſuſpendit iam octogenarius: partim dolore amiſſi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcelius libro vigeſimo ſexto.

Gordianus iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Perſarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Niſibim rurſus ſubegit Iul. Capito. Oroſ lib. 7. cap. 19. Eutrop. lib. 18. In finibus Perſicis a Philippo interfectus eſt.

Gordiani Cæſares tres fuerunt, pater filius & nepos. Volater. lib. 23. Horum patri adeò literæ placuerunt, vt pluris fecerit librorum quàm auri vel argenti ſibi theſaurum comparare: habuit enim in Bibliotheca LXII. millia librorum Iul. Capitol.

Gordiéum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ. nunc Seidis vocatur.

Gordieus mons Armeniæ, vbi primùm arca nouæ conſtitit. cuius quidem arcæ aliqua pars adhuc exiſtere dicitur, ex qua homines bitumen tollere ſolent, quo maximè ad expiationes vtuntur. Beroſ. libro primo, & Ioſeph. in Antiquit.

Gordii murus, vrbs Midæ, à Gordio filio cõdita. Steph.

Gordien, Phrygiæ ciuitas ad Sangarium fluuium, vbi Arrian & Xenoph. Alexander Gordium nodum ſoluit.

Gorditanum, promontorium Sardiniæ inſulę, Ptolemęo & Plin. *Cabo Lugudori* Pineto *Argentar* Nigro.

Gordius, XXIX. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus tẽplum ingreſſus fuiſſet, in cuius rei memoriam lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis: vnde natum prouerb Nodus Gordius.

gordyęa, regio Perſica, à Gordięo Triptolemi filio. Steph. Vocant etiam Gordos & Gordochos hos populos & montes Gordyæos.

gorduni, Gallię Belgicę populi ſub Neruiorũ imperio, Cæſari in commentariis. *Gandt*, Marano eſt, magnitudine & trium fluuiorum confluentia ſpectabilis Flandrię vrbs.

gordynia, vrbs Macedonię Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de Concordia, græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitauit Olympiæ.

Gorgias philoſophus Leõtinus Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum & rhetorum præceptor. Cicer. in *Brúto*, & lib. de Oratore. Hic arte ſua tantùm pecuniæ corraſit, vt auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conuentu poſcere, qua de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſceptationem, quæſtionémque vocaretur ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes, exercitationis cau-

ſa,teſte Philoſtrato.

Gorgype. Vide Syndicus.

Gorgippia, vrbs Indiæ, Steph.

Gorgo, nauis eſt, qua Perſeus, vbi Meduſam *Gorgonem* ſuperaſſet, vectus eſt ad ſuos, ita dicta à Gorgonis, id eſt, Meduſæ capite, quòd in ea repoſitũ fuerit & vnà cum Perſeo aduectum.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Sthenio & Euryale, quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à truculentia quam *Græci* γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, aduerſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellauit ac interfecit. Hinc *Gorgoneus*, adiectiuum.

Gorgones, gorgonum, aliquando domus: Inſulæ maris Atlantici, apud Pomponium, quas *Gorgades* Plinius vocat: & Satyrides à Pauſania in Atticis vocari opinantur nonnulli. Hanno in ſuo Periplo, *Gorgones*, *Goryllas* nominat.

Gorgonius, vir nobilis Diocletiano Imperatore pro Chriſtiana religione vitam ſuſpendio finiit, cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum, quod tamen remanſit intactum.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam vnam ex tribus Gorgonibus, quę concubitu ſuo templum deæ profanauerat, Perſeus, Mineruæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet, vel ab aſpectu truculento, nam γοργὸν, truculentum ſonat, fortaſſis quia caput *Gorgonis*, quod anguibus loco crinium circundabatur, viſu atrox eſſet. Fabulantur enim *Gorgonis* caput tale fuiſſe, vt homines hoc conſpectu ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Paſtillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Gorgopas, nomen viri qui Eunomium apud Zoſtera vicit, naues quatuor cepit, à Chabria ſuperatus occubuit. Xenoph. lib. 3.

Gorgophores dicta Pallas quòd in eius clypeo Meduſæ Gorgonis caput eſſet inſculptum. Cic. antè quàm iret in exilium.

Gorgya, locus in Samo, vbi Dionyſius Gorgienſis colitur.

Goricum, Hollandiæ ciuitas, eleganti caſtro inſignis, ſitu amœni rerúmque omnium affluẽtia nomen, laudémque retinet. Vahalim fluuium ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hîc ex altiſſima turri, duæ ſupra viginti vrbes muris ſeptæ conſpici poſſunt, cum ruſticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætiſſimis abundat paſcuis, vnde in butiro, lacte, caſeo, ferè tota incolarum negotiatio conſiſtit quæ Antuerpiam & ad alia loca non ſine maximo emolumento exportant. Lud. Guicciard.

Goritiæ, Palatinatus Archiducum Auſtriacorum nomen habet, ab eius vrbe primaria *Goricia* dicta. Iulium Carnicum Ptolemæus appellat: Drauum fluuium pro limite ad Septentrionem habet, & forum Iulij meridiem verſus.

Gorogythion, Priami filius ex *Caſtienira* Treiſſa ſuſceptus, qui poſtea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confoſſus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, ſiue *Gortys*, tynis, ſiue *Gortyna*, næ, oppidum mediterraneum Cretæ inſulæ, ad Lethęum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc *Gortynius* adiectiuum: vt *Gortynia* ſpicula, hoc eſt, ſagittæ, quibus Cretenſes plurimùm valebant. Virgil. 11. Æneid. Ibi fuit Labyrinthus, Minois ille celeberrimus. Item *Gortynis*, nidis, patronymicum fœmininum. Lucan. libro ſexto,

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scœnam.

Gortynium etiam Æſculapium appellat Pauſan. in Corinthiacis.

Gortynius, Arcadiæ fluuius, quem circa fontem Luſium vocant. Pauſan. in Arcadicis.

Goſen, i. appropinquatio, vel approximatio, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 10 & 15. qua circumiacens plaga, terra Goſen nuncupatur.

Goſſem, i. pluuia, aut appropinquatio eorum, nomen viri. 2. Eſdr. 2.

Goſſen, Ægypti regio, vel ciuitas, quam Beniamin ſuo tempore *Bulzzir Zzalbizz* vocari ſcribit. Vide Auaris.

Gotha, vrbs Thuringiæ circa annum Chriſti 923. condita à *Gothis*, percelebri murorum ambitu, propugnaculis, formis piaris, & arce decorata. Admirãdæ fortitudinis caſtrum habuit Grimmenſtein, quod ſolo æquatum eſt, anno 1567. Imperatoris & ordinum imperii mandato, capitali ſupplicio affectis nobilibus quibuſdam illud vi retinentibus.

Goth-fredus, Apuliæ Comes, anno ſalutis 1040.

Gothfridus, Gothifridi Ardenenſis Comitis filius Othoni in Ducatu Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1007.

Gothfridus, *Gothfrido* parenti in regno Lotharingiæ ſucceſſit anno ſalutis 1070.

Gothfridus, *Gothfridi* gibboſi ex ſorore nepos, Lotharingiæ dux anno ſalutis 1089.

Gothfridus Bulionius ab exercitu rex Hieroſolymitanus eſt conſtitutus, anno ſalutis 1100.

Gothia, Daniæ inſula, Sueciæ regi paret, ſub epiſcopo Lincopenſi: agrum habet armento, equis, & bobus aptum: multa ibi venatio & piſcatio, pulcherrimo marmore & omnibus rebus humano viui neceſſariis diues eſt. Plura de hac apud Olaum magnum & Iacobum Zieglerum.

Gothoniel nomen viri. 1. Par. 27. Hora, vel tempus meum Deus.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ Danis & Noruegis contermini, qui olim armis Italiam ſubegerunt, Románque ipſam ſolo æquarunt, ſuámque in totum orbem inuexerunt barbariem: quorum geſta & morte lege apud Munſt. libro 3. Coſm.

Gotthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gothini, Tacito ſunt populi Germaniæ, qui Marcomannorum terga claudunt, & ferrum effodiunt. Hos hodie eſſe, qui Kuttenberg Bohemiæ vrbem incolunt: vbi argentifodinæ ſunt, vult Lazius in ſua Auſtriæ tabula, quam ſua manu æneis laminis cælauit.

Gozan, i. tonſio, aut vellus, ſiue tranſitus, vel corpus nutriens, aut intus nutriens, fluuius in Meſopotamia. 4. Reg. 19. 1. Paralip. 5. Iſa. 37.

Gozilo, Lotharingorum Dux, anno ſalutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius Caij, & Tiberii pater in Hiſpaniam proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcímque eorum oppidum ſplendidiùs à ſe reſtitutum, vt geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, inſigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Gaium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis iuuenes eloquentiáque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis auidos. Quę res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legéſque agrarias perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in ſuam necem armarent, Tiberius prior occiſus eſt in concione à Publio Naſica: Gaius autem biennio pòſt, cùm montem Capitolinum occupaſſet, iuſſu Opinij Conſulis eſt interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione quærentes?

Gradiuus, Martis bellorum præſidis, cognomentum à gradiendo (vt Feſto placet) impoſitum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur, aut certè à vibratione haſtæ, quod Græci vocant κραδαίνειν. Huius ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ, & à pacis otiis alieniſſimæ.

Gręa, vrbs Eretrię, Steph. per aphęreſin pro Tanagręa. Vide Tanagras & Oropus.

Gręę, tres fuerunt ſorores, Phorci filię, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres vtebantur. Harum ope Perſeus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium, apud Eraſmum, Orci galea.

Gręcia, hebr. *Iauan.* i. decipiens, vel contriſtans, ſiue cœnoſa, aut columbina. Europę regio olim omni diſciplinarum genere excultiſſima, ſemper tamen leuitatis, vanitati que nomine malè audiens. Hęc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indéque ad ſeptentrionem in Theſſaliam vſque, & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluuio, ab Epiro dirimitur. Ab ortu rurſus habet mare Ægęum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum pręcipuæ ſunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locris. Dicta eſt Gręcia, à Gręco primo eius prouincię rege. Plin. lib. 4. c. 7. Eſt & Gręcia altera cognomento Magna, in extrema Italię ora, à Locris Italię fonte initium ſumens in tres recedens maris Auſonij ſinus, patens in longitudinem LXXXII. paſſuum M. vt ex ſententia Varronis tradit Plin. lib. 3. ca. 10. Hanc Gręci ſubactam maximis potentiſſimíſque vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi Thurium, Tarentum, alięque complures. Eò redacta eſt Gręcia olim bonarum diſciplinarum parens, & magnę partis orbis terrarum domina, vt nihil reliquum relictum ſit, quod non aut Turcarum iugo, aut Venetorum ſeruituti ſubiectum, ac tributarium factum ſit. Turca maiorem partem occupat. Veneti in ea inſulas aliquot duntaxat poſſident. Et vt ij qui Turcis parent illorum mores imitantur, ſic, qui Venetis, eorum ritus ſequuntur. Interim omnes in tantis ignorantię tenebris verſantur, vt in tota Gręcia nulla inueniatur Academia: nec etiam curant pueros litteratos reddere. Omnes indifferenter corruptam ab antiqua linguam retinent: Sed alij aliis elegantiùs loquuntur. Tamen illorum lingua cū veteri Gręca meliùs conuenit, quàm Italorum cum antiqua Latina. Venetorum oppidani ſubditi, tam Italicè quàm Gręcè, ruſtici Gręcè tantùm loquuntur. Qui Turcicas ciuitates incolunt, Turcicè & Gręcè: ſed qui pagos, Gręcè tantùm loqui ſciunt. Plura apud Bellon. in obſeruationib. lib. 1. Ex veteribus conſule Strab. Pompo. Melam & Pauſan. Inter recentiores, Gerbelium & Lazium.

Gręcoſtaſis, quaſi Gręcorum ſtatio, locus ante curiam Hoſtiliam & roſtra ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad ſenatum eſſent miſſi, Cic. ad Quintum fratrem lib. 2.

Gręcus, nomen viri à quo Gręcia, regio Europę dicta eſt. Vnde & Gręcus adiectiuum.

Gręos, Æolienſium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Graiugenę, Gręci dicti ſunt. Cicero de Natura deorum: *Graiugena de iſto aperit ipſa oratio.* Ex Pacuuio. Virg. 3. Æneid.

Graiugenúmque domos, ſuſpectáque linquimus arua.

Graius, adiectiuum. Gręcus.

Grammium, vrbs in Creta: Ciues, Grammitæ, Grammitij. Sunt & Grammitę, populi iuxta Celticam. Steph.

Granata, quam vulgus Granadam, Tarapha

Illiberiam, vel Illiberim nominat, regni Granatenſis metropolis, ab Illiberia filia, vel ſorore Hiſpani conſtructa & denominata dicitur. Colles duos altos, & quaſi montes amplectitur: quos Darus amnis per vallem mediam fluens, diuidit. Circuitus vrbis circiter duodecim paſſuum millia habet: totus vndique mœnibus cinctus, & mille triginta propugnaculis tutus. Ædes omnes lateritiæ atque magnificæ. Alterius collis regio Alhambra dicta in eminentiore loco domum habet regiam, magnitudine, opere, formáque conſpicuam, quæ quidem ciuitas potius, quàm domus eſt appellanda: capit enim intra muros hominum millia quadraginta, totáque cincta mœnibus & triginta turribus. Plura apud L. Mar. Siculum.

Gránicus, Bithyniæ fluuius pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit nobilis, in qua ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugatáque ſunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Theſſali filio dictum putant. Steph. alii in minori Aſia conſtituunt.

Graniacum, promontorium Corſicæ inſulæ Ptol. Amanza Pineto.

Granionarium, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt. Appianus *Bamberg*, vocat, ad Mœnum fluuium. Graionarium habet Græcus codex.

Granta, Britanniæ inſulę vrbs à Beda & Fælice celebrata, vt Lelandus perhibet, qui addit eam à Britannis Cairgrant à fluuio vicino loci. Grantebridge verò ab Anglis ſiue Saxonibus à ponte ibidem conſtructo, nunc corruptè Camebrige.

Grauiſcæ, Ptolem. Tuſciæ populi. Plin. apud eos coralium naſci perhibet. Grauiſcanorum mentio eſt in antiqua inſcriptione, Catoni in Originibus dicuntur Grauiſcæ Latinè Nuetini. Niger *Monſalto* appellat.

Graunone, fons eſt calidus, cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis cuſtodit in vaſis.

Graſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Praſtillus. Steph.

Gratiæ, tres ſunt: Aglaia, Thalia, & Euphroſyne, Iouis filię, matris tamen dubię, Veneris aſſeclæ, Mercurii comites. Vide Charites.

Gratianopolis: Gallicè, *Grenoble*, ciuitas Gallię Narbonenſis in Delphinatu, quam Ptolemæus Accuſium vocat, lib. 2. c. 10. tab 3. Europ. Culatone item olim vocata, nunc autem Gratianopolis, quòd eam Gratianus imperator reſtaurarit, auxerit, propugnaculíſque munierit.

Gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epiſtolis Canidiam nominat.

Graucaſum, Caucaſum nominauerunt, quòd Scytharum lingua ſignificat niue candidum.

Granionárium, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Ramberg*.

Grauiſcę, Ptolemęo, caſtellũ in Tuſcia, quod hodie Montem altum vocat: ita dictum ab aëris grauitate, vulgò *Montalto*.

Gregórius LXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 595.

Gregórius II. Romanorum epiſcopus LXXVII. anno ſalutis 731.

Gregórius III. Pontifex LXXXIX. anno ſalutis 752. Æmil.

Gregorius IIII. XCVIII. Romanorum epiſcopus anno ſalutis 827.

Gregorius v. Saxo, Romanorũ Pontifex CXI. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus: minis & maledictis vrbe pulſus anno ſalutis 995. Hic Gregorius ſanctionem fecit de electione imperatoria & electoribus, quę in hũc vſque diem obſeruatur. Blon. lib. 3 decad. 2.

Gregorius VI. Romanorum Pontifex CXLIX. anno ſalutis 1046. ſchiſmatis tempore.

Gregorius VII. Romanorum Pontifex CLVIII. Ildebrandus dictus. anno ſalutis 1074.

Gregorius VIII. Romanorum Pontifex CLXXIV. anno ſalutis 1187.

Gregorius IX. Romanorum Pontifex CLXXIX. an ſalutis 1226.

Gregorius X. Romanorum Pontifex CLXXXV. anno ſalutis 1271.

Gregorius XI. Romanorum Pontifex CCI. an. ſalutis 1370.

Gregorius XII. Ro. Pontif. CCV. an. ſalutis 1407.

Gregorius Nazianzenus epiſcopus, an. ſalutis 371. vir ſanctitate & eloquentia clarus, libros multos ſcripſit, qui etiam hodie extant.

Gregorius, ortus ex Cæſarea Ponti, Origenis diſcipulus, cuius fama in vniuerſo terrarum orbe viget, qui cùm eſſet adhuc Laicus, plurima edidit ſigna, languores curando, dęmones per epiſtolas expellendo, paganóſque ſermonibus, & operibus ſibi ſubiugando. Fuit ergo Gregorius antiquus iſte diſcipulus Origenis & alter Nazianzenus, fratérque Baſilii: fuítque alius Gregorius Alexandrinus, Arianus, Sozomen. lib. 8. cap. 8. hiſt. trip.

Greſinus, vrbs Cherſoneſi. Steph.

Greſtónia, regio Thracię iuxta Macedoniam, Caſtronia quondam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Æmi. lib 2.

Grimoaldus, Pipini filius, Dagobertum Sigiſberti ſecundi filium fidei ſuæ poſt mortem patris eius commiſſum interfecit, vt Auſtraſiæ regnum, cui præerat pupillus, ſibi vindicaret. Hic tandem fluxu ſanguinis correptus periit.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Vuitch. lib. 1.

Gronia vrbs Phocidis: Steph.

Gronii, Hiſpanię populi ad Durium amnem, Pomponius lib. 3. Pli. & Silius.

Grollionigens Arabica, per Aſiã inſtigãte Babylo-

bylonico Soldano, Christianos variè afflixerunt. Denuo ſepulchrum Dominicum ſumma ignominia & vaſtitate defœdarunt. Blon.lib.7. Æmil.lib.7.

Groninga vel Gruninga vrbs inclyta & Friſiæ metropolis à fundatore Gruno; anno ab vrbe 374. ſic appellata. Eum alii Troianum, alii Francum Anthenoris regis Franciæ fratrem fuiſſe exiſtimant, qui domeſtici diſſidii cauſa fratrem relinquens, in occidentalem Friſiam deuenit, & ibidem ciuitatem hanc ſuo nomine inſignem, ædificauit annis 377. ante Chriſti natiuitatem. Nullis tunc muris cincta, ſed propugnaculis ligneis, immiſſis in terram palis ſiſtucationibus, quaſi concepta fuit. Mœnibus autem, foſſis ac turribus contra hoſtiles inſultus validè munita eſt anno 1110. Ciuitas nunc eſt opulenta, & frequenti populo inſtructiſſima; multis abundans aquis, arte in ciuitatem per canales deductis. Habet ſtatus, leges, dominium & iuriſdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione. Præcelſis templorum turribus & magnificis, priuatorum hominum ædificiis inclareſcit. Sub dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Grudii, Cæſari Neruiorum clientes, Lannois Marliano, Brugge Flandriæ emporium Becano. ſunt qui Loeuen, Brabantiæ Academiam ex iis faciunt, inquit Diuæus.

Grumentum Liuio & Ptolem. Lucaniæ oppidum in Italia. Saponara Leandro: Groppoli habet Nardus.

Gruno, Dux Friſiæ, Sicambrorum regis frater anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere. Ariſtoteles.

Grynêa, vrbs Troadis Steph.

Grynêum. oppidum Mycenorum. Strab. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetuſtus, templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, vnde & Gryneus appellatur.

Gryneus, cognomen Apollini inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenem Aſiæ ciuitatem in quo Apollo colebatur. Seruio Gryneum nemus eſt in finibus Æolidis Apollini conſecratum. Dictum eſt autem hoc nemus, à Grynio vicino oppidulo. Strab. lib 13.

Grynêus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs Æoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, ſiue Gyrnus, oppidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

G V

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit anno ſalutis 134. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à ſuis interfectus eſt, anno ſalutis 1049.

Guel, filius Macchi princeps tribus Gad, Nu. 13. Lat. redemptio Dei, ſiue exaltatio Dei.

Guido Luſignanus, Cypri rex an. ſaluti 1151.

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex, anno ſalutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux anno ſalutis 1260.

Guido Pettamala præſul Mediolanenſis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam impoſuit anno ſalutis 1327.

Guido Cremenſis, Octauiano defuncto, imperatoris iuſſu in Papatu eſt ſuffectus, ann. ſalutis 1164. Blond. Plat.

Guilelmus Rufus, Guilelmi filius, xxii. Anglorum rex anno ſalutis 1089.

Guilelmus, Henrici I. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ Dux deſignatus, anno ſalutis 1115. Polyd.

Guilelmus, Siciliæ rex Beneuentana ſuburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa percuſſit anno ſalutis 1153.

Guilelmus, Scotiæ rex, ann. ſalutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegii vicarius, an. ſalutis 1340.

Guelphorum factio in Italia ſuborta, an. ſalutis 1240. Blon. lib. 7.

Gumnilda, vxor Aſmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeò ægrè tulit, vt ſibiipſi manus violentas intulerit. Author. Saxo Grammat lib. 1. hiſt. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi ſoli, vnde nomen. Steph.

Gundabundus, Vandalorum rex, Chriſtianorum hoſtis, in Arianam hæreſim fideles pœnis inducere conatus eſt an. ſalutis 486. Proco. li. 3.

Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco lib. 14.

Gundiſaluus Sanctii comes, an. ſalutis 934.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per ſaltum Domuſſulæ intrauit, ex Comenſibus & Taurinis ac Eporedienſibus præda onuſtus domum rediit, anno ab vrbe 1253. Blon lib. 3.

Guni, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Paral. 6. Lat. hortus, ſiue protegens.

Guntia, vrbs Rhetiæ primæ ad Danubium, vt tradit Rhenanus, qui eum Guntzburg interpretatur.

Guntrannus, Clotarii Francorum regis filius Aurelianenſium rex, an ab vrbe 1318.

Gur Cliuus montium Ieblaam. 4. Reg. 9. Lat. Catulus ſiue habitatio aut collectio vel timor.

Gur-baal, nomen loci, 2. Par. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara. Lat. Catulus idoli, vel dominantis.

Gurgenes, Iberorũ rex, ad Romanos, eo quòd Gabades fidem Chriſti eum abnegare volebat cogere, confugit anno ſalutis 526. Proc.

Gurges, cognomen Q. Fabii Rulliani filij, à deuorato patrimonio illi impoſitum, Macrobius.

Gutæ, Ptolemæi videntur, qui hodie Gothiam

vulgò Godtlandt inhabitant, Regis Suecorum clientes Guttones fortè Pytheę, apud Plinium. Vide Sabalingij.

Guttalus, numeratur à Plinio inter Germaniç flumina in Oceanum Germanicum exeuntia Althamero *Oder* eſt. *Al* facit H Iunius ex eo, qui Coningsbergam præterlabens, Venedico ſinu infunditur.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara ræ, inſula maris *Ægæi*, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Idem numero plurali, Iuuen.

Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum

Gyas vir Troianus, Æneæ comes.

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſij tyranni, vt Plutarchus refert in vita Dionis. Hodie *Caua di Georgia* vocari ſcribit Aretius.

Gygęus, Lydiæ lacus, ſtadiis quadraginta à Sardibus diſtans, qui poſtea Colonus dictus eſt. Propert lib.3

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Hom. in fine Catalogi. Plin. lib.5. cap.29. Gygæum ſtagnum appellat.

Gyge ancilla fuit Paryſatis reginæ Perſarum & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, mõticulus nõ longè à Theſſalia.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, & frater Briarei Ouid.4. Triſtium,

Centimanúmque Gygen ſemibouémque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, ſeséque cum regno illi tradidit Herodotus lib.1. Cic. lib.3. Offi. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone: qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus in illum hiatum deſcendit, æneúmque equum (vt ferunt fabulę) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipſe induit (erat autem regius paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cùm palàm eius annuli ad palmam conuerterat à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat, idem rurſus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaque hac opportunitate annuli vſus, reginæ ſtuprum intulit, eáque adiutrice regem dominum interemit ſuſtulit quos obſta re arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit. Sic repentè annuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ. Hæc. Cic.

Gyges, viri nomen apud Virg lib.9.

Principio Phalarim & occiſo poplite Gygen
Excipit.

Gyges, formoſi pueri nomen apud Horat.2. Carm. *Luna mari Candidiſſ e Gyges.*

Gyges Lydius, omnium primus in Ægypto picturam inuenit. Plin. lib.7.

Gyges, Lydiæ fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, multíſque cladibus affecit. Tibul. lib.4.

--non magni potior ſit fama Gylippi.

Gylo. Vide Gilo.

Gymnéſiæ, duæ inſulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè ſonat funditores, quoniam fundarum iactibus ſe exercent. Dicti ſunt Gymneſij quòd æſtate nudi degant. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymneſiis. Vide Baleares.

Gymnetas vocat Crates Pergamenus gentes, Indos quoſdam, qui centenos annos excedant. Non pauci eos Macrobios appellant, inquit Plinius lib.7. c.2.

Gymnetes, populi Æthiopum, Nigritis & Pharuſis vicini. Plin. lib.5. c.8.

Gymnoſophiſtæ, Philoſophi Indorum, ſic dicti quòd nudi incederent: nam σοφὸς, ſapiens dicitur, & γυμνὸς, nudus Plin. lib.7. cap.3. ait ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere Hi frigora niuium & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos acceſiſſe, dixiſſéque, Petite quodcunque vultis. Qui reſponderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cęteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo (inquiunt) mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris? Cic. Tuſc. quæſt lib.5. Auguſtinus lib.5. de Ciuit. Dei.

Gynęconomi apud Athenienſes conuiuia inſpiciebant, & numerus vocatorum an eſſet ſecundùm legem inquirebant, Gynęcocoſmi autem numero viginti, præfecti fuerunt mulieribus qui in parum modeſtas animaduerterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano in Ceramico. Pollux.

Gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin. lib.5. c.9.

Gynæcolimes, id eſt, mulierum portus circa Phędaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthenium, Steph.

Gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecundùm Euphratem. Is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi eius moliens tranſitum, rapacitate fluuii abſorptus eſſet, rex iratus, amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum, qui tam pręclarum equitem vorauiſſet, mox vix tincturum genua mulieris Nec peragendo ſenior bellum cum flumine geſſit & totis copiis per magnas deductum foſſas in XLVI. aluos diſper-

diſpertiuit Seneca libro tertio de Ira.

Gypſeis, inſula Æthiopiæ Steph.

Gyrton, vrbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat, à Gyrthone Phlegya fratre, qui eam condidit. Steph.

Gyrtheum oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates.

Gythites, inſula iuxta Æthiopiam ſub Ægypto, Ptolemæo. Cytis fortè Plinij eſt. Hodie fortaſſe Genamani dicitur, vt ex Tabulis videtur.

Gethium, Laconicæ oppidum Ptolemæo Paleopoli Niger illud vocat.

Gyzantes, populi Africæ, apud quos etiam Gyxantes reperitur.

Gyzis Marmaricæ portus, Ptol. *Golfo de gli Arabi*, Caſtaldo.

H A

HABA, filius Gomer, filij Heber. 1. Par. 7. Lat. abſconſio vel dilectio, aut Syriacè, peccatum vel abſconſio.

Habacuc, nomen Prophetæ. Habac. 1. Lat. luctator.

Haber filius Baria, filij Aſer, filij Iacob 1. Paralip. 7. Iudic 4. vir Cinęus. Lat. ſocius, aut particeps, ſiue incantator, aut liuor.

Habéſſus, Lyciæ ciuitas, quondam ſic dicta, deinde Antiphellus Plinius lib. 5. cap. 27.

Habia, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. abſconſio Domini, aut dilectio Domini, aut debitum vel obligatio Domini.

Habis, Hiſpaniarum rex, qui barbarum populum primitus docuiſſe boues aratro domare fertur: vt ait Trogus.

Habor fluuius 4. Reg. 17. & 18. 1. Par. 1. Lat. Socius, aut particeps, ſiue incantatio aut liuor.

Habſanias, pater Ieremiæ filij Iezoniæ. Iere. 35. Lat debitum clypei Domini, ſiue dilectio vel abſconſio clypei Domini.

Habundantius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1140.

Haceldema, nomen agri pecuniis illis, quibus Chriſtum vendiderat Iudas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum, qui hodie monſtratur in Ælia ad auſtralem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraic. Matth. 27. Act. 1. Lat. ager ſanguinis.

Hachamoni, pater Ieſbaan, 1. Par. 11. Pater Iahiel. 1. Paral. 27. Lat. ſapiens vel ſapientiſſ. aut hamus numerationis, vel muneris, ſiue expectatio muneris.

Hachelai, Pater Atherſuta. 2. Eſd. 10. Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

Hachila, collis in ſorte tribu Iuda ad deſertum Ziph, in quo latuit Dauid. 1. Reg. 23. & 26. arcem habens natura munitiſſimam, olim ab *H*erode extructam Meſida nomine, 1. Reg. 23. & 26. Lat. ſpes in ipſa, aut hamus in ipſa, ſiue palatum, vel dulcedo in ipſa.

*H*acoc, ciuitas, 1. Paralip. 6. quæ eadem eſſe videtur quæ aliàs *H*ucuca dicitur tribu Nephthali. Ioſue 19. Lat. Sculptor aut ſcriba, aut legiſlator.

*H*acupha, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. pręceptum, aut ſculptura.

*H*acus, nomen viri, 2. Eſdr. 3. Latinè, ſpina, vel æſtas, aut tædium, ſiue vigilia, vel finis.

*H*adad, filius Iſmaelis, Gen. 25. 1. Par. 1. Lat. acutus vel gaudens

*H*adali pater Amaſa. 2. Par. 28. Lat. ceſſatio, vel defectus.

*H*adaſſa, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15 Lat. nouitas aut menſis.

*H*adid ciuitas. 2. Eſdr. 7. & 11. Lat. acutus, ſiue gaudens.

*H*ádingus, rex Danorum fuit, qui præ dolore quem ex morte *H*adingi Suetonum regis conceperat, ſuſpendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo hiſtoricus.

*H*adrach, ciuitas, Zach. 9. quidam Syriam fuiſſe putant. *H*ieronymus in locis *H*eb. terram Damaſci credidit. Lat. acumen, ſiue gaudium teneritudinis, vel cubiculum tuum.

*H*adramitani, Siciliæ populi. Plinius libro 3. cap. 8.

*H*ádria, maſcul gen. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Adriatico. Lucan. lib. 5.

Sonat Ionio vagus Hadria Ponto.

*H*adria, fœm gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum, ad xxxv. lapidem vulgò *Ari*. Ab eo *H*adriaticum mare nomen accepit.

*H*ádria, Romanorum colonia, arduo in colle ſita, ex qua *H*adrianus Imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aſpirent. Vide Adria & Atria.

*H*adrianæ, Lycię vrbs eſt Aldo in ſua Orthographia.

*H*adrianopolis, vrbs à Mahomete capta, vbi regiam ſedem ſtatuit, anno ſalutis 1402 Egnat.

*H*adriel, id eſt, grex Dei, aut ablatio Dei, ſiue priuatio Dei, gener Saulis, Maritus Merob. 1. Reg. 18.

*H*adſi, nomen loci. 1. Reg 24. Lat nouitas aut menſis, aut vnius munus, vel nouum munus.

*H*æbudes, inſulæ quinque inter Calédoniam quæ hodie Scotia dicitur, & Thulen inſulam. Solin. à Caledoniæ promontorio Thulen petentibus bidui nauigatio eſt. Excipiunt *H*æbudes inſulæ quinque numero.

*H*ædui, vide *H*edui.

Hęmodes, Lycię mons. Pomp. lib. 1. Hemodes per e, inſulæ ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

Hęmon, vir quidam fuit, qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen diis inceſtum vindicantibus in montes ſunt conuerſi. Ouidius in Ibin.

Hęmon, iuuenis Thebanus, qui Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiam tanto proſecutus eſt amore, vt cùm eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert. libro ſecundo.

Hęmon, Bœotiæ riuus, iuxta Chæroneam in Cephiſum defluens, quem Thermodonta olim vocatum putat Plutarchus in vita Demoſthenis.

Hæmonia. Vide Æmonia

Hæmus, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythię filio. In huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hęrencius, nomen viri ab hęrendo dictum.

*Hę*res, nomen deæ, cui veteres poſt acceptam hæreditatem rem diuinam faciebant. Feſtus.

Habab, ſiue Agaba, nomen viri. 2. Eſd. 1. Lat. locuſta.

Hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, eúmque noua apotheoſi dignum prædicauit. Cæl. plura.

Haggia, filius Merari 1. Par. 6. Lat. feſtiuitas vel ſolennitas aut gyrus domini.

Haginoia, Belgicæ regio, quam Hannoniam vulgus Latinum vocat. Incolis Gallis *Henault* dicitur: Teutonis *Henegouw*. Pannoniam olim dictam à Panos cultu, poſtea Saltum Carbonarium, ſcribit Leſſabæus, in ſua Hannoniæ deſcriptione.

hagion, locus Scythiæ, vbi Æſculapius celebratur.

hai, i. aceruus, vel coaceruatio, ciuitas Amorrhęorum trans Iordanem ſupra Iericho ſita, iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel, non longè ab eo diſtans, Ioſ. 7 & 12. Cuius regem ſuſpenderunt filii Iſrael, Ioſ. 8. Hęc Iſaiæ 10. Aiath appellatur. Hieronymus in locis *Hebraicis* Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Gen. 12. Ierem. 49. Ioſ. 12. 1. Eſdr. 2.

hala fluuius 4. Reg. 17. & 18. Lat. Diodor. ſiue infirmitas maxillæ, ſiue principium humilitatis, vel teneritudinis.

halaa, altera vxor Aſhur. 1. Par. 4. Lat. infirmitas ſiue rubigo.

halak mons in Syria, cuius nomen aliis diuidentem, aliis verò leuem, limpidum ſeu lubricum ſignificat. Ioſue 11. 17.

Halacomene, & *H*alacomenę, tam ſingulari quàm plurali numero, ſiue *Ha*lcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomedina cognominata eſt, quod in eo loco coli ſolita ſit. Vide Alacomene.

Halæ Æxonides, pars tribus Cecropię. Stephanus.

Halæ oppidum Bęotiæ. Eſt & è regione Maſetis & Ciliciæ ciuitas. Item *Hale*, ἡ ἁ vicina Argius, ἅλικες καὶ in Cicilia: & Halice regio, ἁλικὸς χωρίον iuxta Auguſtam, & mons eiuſdem nominis.

hala Minerua, dicta eſt ab *Halæo* quodam Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo conſumpto igni, Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt: quos cùm deuiciſſet Auguſtus imperator prælio Actiaco, dentes apri Calidonij qui in eo templo erant, quíque vinę longitudinem vincebant, Romam tranſtulit. Paul. Palæph.

halęus, Apollo dictus, à Philoctete qui cùm finem ſuis erroribus vellet ſtatuere, Apollini Halęo templum conſtruxit. Palęph. lib 1.

halęſus, Agamemnonis filius ex Briſeide, aut (vt alij malunt) ex Clytemneſtra, quem aiunt cum illa ſenſiſſe contra patrem & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campanię montem conſediſſe, & tanquam Troiani nominis hoſtem, Turno aduerſus Æneam fauiſſe. Virgil. lib. 10 Æneid. lib. 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halęſo Faliſcos originem accepiſſe.

halorodij populi circa Pontum. Steph.

halcath, ciuitas in tribu Aſer, data Leuitis. Ioſ. 19. quę & Helcath dicitur, Ioſ. 21. Lat. portio ſiue diuiſio aut leuitas, ſiue lubricatio.

halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua diſſuadente cùm iſſet ad conſulendum Apollinem de ſtatu regni, naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe pręcipitauit in pelagus, poſtea miſeratione Thetydis, conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quę Halcyones vocantur. Vide Alcyone.

halcyone. Vide Alcyone.

halei maritima vrbs Laconiæ. Steph.

haleius campus. Vide Aleius.

haleſina, Siciliç ciuitas. Cic act. 5. in Verrem.

haleſius ager in Epiro, vbi ſal copioſus fit, Steph.

haleſius, fluuius & mons longè ab Ætna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

haleſus, Faliſcorum conditor fuit. Ouid.

Argiua eſt pompæ facies Agamemnone cæſo
Et ſcelus & patrias fugit Haleſus opes.
Iamque pererratis profugus terraque marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille, ſuos docuit Iunonia ſacra Faliſcos,
Sit mihi ſic populo ſemper amica ſuo.

Halhul, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. dolor, ſiue principium doloris vel immunditiei, aut expectatio doloris vel prophanationis, ſiue obſtetricatio doloris.

halia, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ἀπὸ τῆς ἁλὸς, hoc eſt, a mari dicta.

halia, eadem quæ Theſſalonica.

haliacmon fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida naſci. Plin. lib. 31. cap. 2. aliàs Halaalmoni, aliàs Alvacmon, & lib. cap. 10.

haliartus, Straboni lib. 9. vrbs Bœotiæ, ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, vide Chalcis.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mauſoli quondam nobiliſſimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poëta Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Rom. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim Regum Cariæ fuit, Iſthmus aliàs dicta. Diodor. lib 17. Strab. lib. 14.

halyciæ, vrbs Siciliæ Steph.

halycirna, vicus Acarnaniæ. Steph.

halimêda, Nympha. Vide Damaſcus.

halizon, fluuius.

halizónes, populi Paphlagonum, ſic dicti, quod vndique mari circundentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam & Lydiam habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλιζῶνας, quod diuitiis ſuperbirent. Vide Chalybes.

halmyris, lacus ambitu LXIII. paſſ. ex Danubio natus ſupra Iſtropolin, de quo Plin. libro quarto, cap. 12.

Halone, inſula Propontidis ante Cyzicum, oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Halonéſos, inſula Ægei maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus, qui mares erant cæſis, tantùm fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mel. lib. 2. Strab. lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Ioniæ. Steph.

Halſius campus. Vide Tragaſæ.

Halos, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Mailiacam Achilli ſubditam, aliam Protheſilao, Steph. Incolę Halei, Haluſii vel Halii dicuntur.

Halieetus proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid. 8. Metam.

Halyattes Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat lib. Carm.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluens, Crœſo fatalis. Ouid. 4. de Ponto

Hama, pugil nobilis apud Saxones qui tamen ſatis infeliciter pugnauit cum Starcathero altero pugile iam ſene. De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades. Vide Dryades.

Haman. Vide Aman.

Hamathæus, filius Chanaan, Gen. 10. 1. Par. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alii Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Hemath dicitur: à qua circumiacens regio ſic dicta eſt. Iat. indignatio, ſiue color, aut murus ſiue vter, vel lagena.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamaxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus à figura poſitu ráque ipſa: quia ſimile plauſtri videtur. Gel. lib. 2. c. 21.

Hamaxampeus, pars fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus eſt Tortel.

Hamaxantia, pars tribus Hippotoontidis. Ste.

Hamáxia, ciuitas Atticheæ Ciliciæ, Steph. ex Strabone.

Hamáxitos. Vide Amaxitos.

Hamaxobitæ, vel Hamaxobii, populi Sarmatię in Europa, qui quia pro ſe libus plauſtra habent, ſic dicti ſunt. Pompon. lib. 2. Græcis enim ἅμαξα plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nominant, corrupto vocabulo.

Halyzones, Scythiæ Europæę ſunt populi Herodoto.

Hamburga, maxima inferioris Saxoniæ vrbs, nomen habet ab Ammone, qui eam inſtaurauit, vnde Latinè Hammonis burgum, F. Irenico dicitur. Albert. Crantzius ab Hama inſigni pugile, nomen accepiſſe exiſtimat, qui à Starcatero Dano gigante hoc loci ante vrbis ædificationem occiſus perhibetur. Aquis eſt inſtructiſſima, & ad mercaturam ſitu admodum opportuno, & Anglorum frequentatione hodie celeberrima Mœnibus, foſſis, vallo, diuitiis & incolis nihil Hamburga cultius, nihil munitius videri poteſt.

Hamdan, filius Diſan filii Seir Horræi. Geneſ. 36. qui 1. Paral 1 dicitur Hamran. Lat. cupiditas, aut calor iudicii.

Hamer, Dotingiorum rex, anno ſalutis 669.

Hamilcar. Vide Amilcar.

Hammodara oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, iuxta ſe habens fontem bituminis. Plin lib. 6. c. 29.

Hammon Tritonis, Noæ nepotis filius, rex fuit Aſiæ, qui Rheam accepit in vxorem, Beroſ. lib 4.

Hammonis, Iouis fons, interdiu frigens, noctibus feruet. Plinius libro 2. cap. 103. Vide Ammon.

Hammon, Iouis cognomen, qui in arena putatur inuentus, qua Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur, cui cornua ariginis ... genere pecoris inter quod inuentus eſt. Feſtus,

Hamon, ciuitas, Ioſ.19.1. Paralip.6. in tribu Nephthali. Lat. calor, aut Sol, vel ira eius.

Hammoth dor, ciuitas: Ioſ. . quæ de tribu Nephthali non ſolùm Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſſignata. Lat. indignatio, vel calor generationis, aut pilæ vel ſphæræ ſiue habitationis.

Hamran, filius Diſan, filij Seir Horræi. 1. Para. 11 qui Gen.36. dicitur Hamdan. Lat. Aſinus, vel lutum, aut vinoſus.

Hamuel, filius Maſma. 1. Par. 4. Lat calor, ſiue ira Dei aut viderunt Deum.

Hamul, filius Phares filij Iudæ. Gen. 46. 1. Par. 2. Lat. pius ſiue miſericors.

Hamullus, Conſul cum Glabrione, anno ab vrbe 924.

Hannon, filius Maacha. 1. Par 11. Filius Sizac. 1. Paral. 8. Filius Aſel filij Ela'a, 1. Par. 8. & 9. 2. Eſd. 7. & 8. Filius Legedeliæ, Ierem 35 15. 1. Paralip. 4. Lat. gratioſus, vel pius, ſiue miſericors, aut donans.

Hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ Prophetæ. Ierem. 32. Lat. gratia ex Deo, ſiue miſericordia, vel donum à Deo.

Hananeel, nomen turris Ieroſolymæ, 2. Eſdr. 3. Ierem. 31. idem quod Hanameel.

Hanani, pater Iehu Prophetæ 3. Reg. 16. 2. Par. 19 Nehe. 11. Lat. gratioſus, aut donans, vel pius, ſiue miſericors.

Hanania, ſiue Hananias, pater Selemiæ patris Ieriæ. Ier. 27. Pater item Sedeciæ principis, Ier. 36 Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Paral. 3 & 8. Nomen prophetæ, Iere. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonozore in captiuitate enutritus fuit, cui præpoſitus eunuchorum, Sidrach nomen impoſuit. Dan. 1 Lat. Gratia aut miſericordia, vel donum Domini.

Hanapis fluuius Scythiæ, Herod.

Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ioſ. 19. Lat. gratiæ vel miſericordiæ donum.

Hanes, ciuitas Ægypti. Iſai. 30. Lat gratiæ vexillum, ſiue gratiæ tentatio vel fuga, aut gratiç miraculum.

Haniel, filius Olla, 1. Par. 7. Filius Eohod, princeps tribus Manaſſe. Numer. 34. Lat. gratia ſiue miſericordia aut requies, vel donum Dei

Hanni, nomen viri. 2. Eſd 12. Lat. afflictus, vel reſpondens, vel pauper.

Hannibal. Vide Annibal.

Hanno Carthaginenſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine primas opibus potés, regnum adfectans, & in filiç nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia adgreſſus via, ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret: quod etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorú͂que gregem armauit: captus poſtremo, ac primùm virgis cæſus, deinde effoſſis oculis, ac manibus curribúſque fractis, cruci affixus eſt ac in cognatos omnes etiā animaduerſum. Trog. lib 12.

Hanno Carthaginenſis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog lib. 22.

Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima conſuleret Carthaginenſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liuius in primo & vltimo de bello Punico

Hanon, filius Naas regis filiorum Ammon, 2. Reg. 10. 1. Par 9. Lat. miſericors, vel donans, aut requieſcens.

Hanones Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri. 2. Eſd. 3. idem quod Hanon ſignificat.

Hapham, filius Hir, 1. Par. 7. Lat. thalamus vel littus, aut tegmen eorum.

Hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon Ioſ. decimonono. Lat. fodientes, aut explorantes, ſiue confundentes.

Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis xxxv. anno ab vrbe 123.

Haphſiba, mater Manaſſe, 4 Reg. 21. Lat. voluntas in ea.

Happhim, filius Machir. 1. Par. 7. Lat. cooperti aut thalami, aut littus maris.

Harad, ſiue Harada, nomen fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël profecti de Sepher. Iudic. 7. Num. 33. Lat. ſtupor aut tremor.

Haraia pater Eziel, 2. Eſd. 3. Lat. calor, aut ira Domini.

Haraldus, xv. Anglorum rex, Goduini filius, Toſto fratri regnum inuidens Haraldum Noruegiæ regem, ſpe regni prædæque in fratrem commouit, claſſe inſtructa Angliam applicuit: prælio commiſſo, occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.

Haran ciuitas Meſopotamiæ, à Charra Syriç fluuio, in qua habitauit Thare, Gen. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & . Reg. 19. Iſa. 37. Ezech. 27. Dicitur & Chanaan à Græcis, Act. 7. Eſt & nomen viri. 1. Par. Lat ira ſiue iraſcens, aut libertas.

Harbon, apud Celtas regnauit anno ante conditam vrbem 897.

Harbona, nomen eunuchi, Eſther. 1 Lat. deſtructio, ſiue gladius eius nunc, aut ſiccitas eius nunc ſiue ira ædificantis vel intelligentis.

Harcalo veneficus fuit qui leones impunè attrectabat manibus. Syl lib. 1.

Harcalo non pauidus fœtas mulcere leænas.

Hareph, nomen viri. 2. Eſd. 7. Nehem. 10. Lat. hiems, ſiue opprobrium, vel adoleſcentia.

Hares, nomen montis in quo ſita eſt Aialon Iudic. 1. 3. Eſd. 8. Lat. Sol, aut teſta.

Hareth, nomen villæ ad occidentem. 1. Reg. 22 Lat. ſculptura aut libertas.

Harhur, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. calefactus aut arefactus, aut ira albedinis, vel foraminis aut libertatis.

Harim, nomen ſacerdotis 1 Par. 24. 1. Eſd. 2. 10. Lat. deſtructus, aut rete, vel dicatum.

*H*ariph, filius *H*ur. 1. Par. 2. idem quod Hareph.

Harma ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ioſ. 15. 1. Reg. 30. Ioſ. 19. Iud. . dicitur Sephath. Lat. deſtructio, ſiue anathema, aut rete, ſiue dicatum ſcilicet Deo.

*H*arma vrbs Bœotię Tanagricæ: eſt etiam tribus Atticæ pars. Steph.

Harmata vrbs Indica Steph.

*H*arma, oppidum ab euentu ita vocatum. Cùm duces, qui Polynicem ſecuti ſunt, conuiuium agerent quædam aquila deſcendens, telum Amphiarai in ſublime tulit, móxque dimiſit: id autem humi fixum in laurum verſum eſt. Quo in loco cùm poſtridie dimicarent, Amphiaraus vnà cum curru abſorptus eſt. Ibique oppidum hac etiam ætate vocatur *H*amma, id eſt, currus. Plutarch. Parall.

*H*armatites ciuitas quædam. Steph.

*H*armatus, tuntis, ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methymnę, à qua *H*armatopolitę dicti ſunt.

*H*armatopolitæ, populi ſunt Aſiæ in ſitu Elaitico: ita dicti ab *H*armatunte vicino promontorio Plin. lib. 5. c. 30. Apud Strab. hoc promontorium vocatur *H*ermatus, per e literam in prima ſyllaba.

*H*armodius & Ariſtogiton Tyrannicidę à Leęna inſigni meretrice tam fideliter & vnicè adamati ſunt, vt illa ne illorum conſpirationem retegeret, torta, linguam dentibus præroſam in tyranni os expuerit Plin. li. 7. c. 23. Plut. Demoſth.

Harmodotus poëta, quem ſepe citat Plutarch.

harmonia, Martis & Veneris filia Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale, monile dedit, eò quod ex coniugis adulterio fuiſſet prognata. Ouid. lib. 4. Metam. Vide Cadmus.

Harmonta, Gelonis filia, Themiſtij vxor.

*H*armonides, Troianus, quem teſte Hom. lib. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabręfaceret, naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerunt malorum omnium quæ Troianis contigerunt caput: pernicioſas quidem ac mortiferas, vel cæteris Troianis, ipſi ædificatori, quia Deorum monita non intellexiſſet.

*H*arnapher, filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7. Lat. ira tauri, ſiue ira creſcens.

Harodi ciuitas 2. Reg 23. Lat. ſtupefactus vel iræ aut caloris abundantia.

*H*aromath, filius Iedaia, 2. Eſd. 3. Lat. anathema oris

*H*aroſeth, ciuitas quæ iuxta Ioſephum lib. 5. Antiq. Iud. ſuper paludem Samachonitidem ſita eſt. Iudic. 4. Lat. artificium, vel aratio, vel teſta aut ſilentium, vel ſurditas.

*H*arpagium, oppidum iuxta Parium apud quod Ganymedem puerum. Phrygium raptum Græca fabuloſitas auſa eſt aſſerere. Vadian. Steph.

*H*arpagia numero ... ultitudinis locum eſſe ſcribit circa Cyzicum, vnde raptus ſit Ganymedes.

*H*arpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit, anno ab vrbe 207.

Harpálice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita. *H*æc cum patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collecta confeſtim multitudine & celeriùs, quàm de fœmina ſperari potuerit, illum armis & robore liberauit. Virg. lib. 1. Æneid.

Hárpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de natura deorum Hic diis illudebat, quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

*H*arpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

*H*arpalicea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Steph.

*H*arpalyce, virgo quædam fuit, quę quũ Sphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta dolore animi confecta, interiit, à qua & canticum quoddam Harpalyce dicebatur. Turnebus.

*H*árpaſa, oppidum Aſię, oppoſitum fluuio Harpaſo, Plin. lib. 5. c. 29. vbi cautes ſtat horrenda vna digito mobilis, eadem ſi toto corpore impellatur, reſiſtens, idem Plin lib. 2. c. 96.

*H*arpaſus, Plin. Liuio & Steph. Carię fluuius. Daphnus ab Apollonio appellari ſcribit Rhodiginus.

*H*arpe, pes enſis falcatus, quo Mercurius vſus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perſeus in amputando Meduſæ capite, *H*arpedophorus Mercurius dictus eſt, quòd *H*arpe, id eſt hamato gladio eſt in Argo negando. Ouid. 5. Metamorph.

Harpis, Ptol. Mœſię inferioris vrbs, ad Danubij oſtia: oppidum nunc inquit Mar. Niger, Lycoſtomum ab oſtij ipſius vocabulo, quas Orlupi modò dicunt.

*H*arpocrates, ſimulachrum in ſacris Iſidis & rapidis erat quod digito labiis impreſſo, admonere videbatur, vt ſilentium fieret *H*unc Ægyptij ſilentij deum eſſe volebant. Reuera autem Gręcus Philoſophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere *H*arpocratem (vt monet Eraſmus in Adagiis) prouerbialiter dictum eſt, pro ſilentium imponere.

*H*arpyia, vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Steph.

Harpyiæ, Ponti & Terrę filiæ vt ait Seruius, vnde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dictæ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, id eſt, à rapiendo. Volatiles, vultu virgineo, manibus vncis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater eſt: nec immeritò. Nam ſecundùm Mileſium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde eſt Oceanúmque patrem rerum. Alii autem dicunt Har-

pyiæ, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres [illegible] dicit Ælo, Ocypete, Celæno [illegible] rum posteriorem Homerus [illegible] ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos Balium videlicet & Xanthum genuiſſe dicit. Heſiodus tantùm duas nominat, Ælo videlicet & Ocyperen. Vide Calais, Zethus, & Phineus. Virgilius lib.3 Æneid.

Harſa, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat. idem ſignificat quod Haroſeth.

Harudes populi Tranſrhenani ſunt, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arioviſto Germanorum rege tranſportati: Gall *Le pays à l'entour de Conſtance.*

Harus, pater Meſſalemeth matris Amon regis Iuda 4. Reg. 21. Lat. inciſus, ſiue aureus, aut ſollicitus, ſiue trituratus.

Haſaba filius Zorobabel filij Phadaiæ. 2. Paral. 3. Lat. numeratio, ſiue æſtimatio, vel agitatio Domini ſiue artificium Domini, aut feſtinatio, vel ſilentium in Domino.

Haſabia, filius Amaſiæ. 1. Par. 6. Princeps Leuitarum. 2. Par. 35. 1. Par. 25. numeratio aut cogitatio, &c. Domini

Haſadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Par. 3. Lat. miſericordia Domini.

Haſael, rex Syriæ Vide Azael.

Haſar-moth, filius Iectan, Gen. 10. Lat atrium, vel fœnum mortis

Haſar-ſuhal, ciuitas. 1. Paral. 4 Hæc & Haſer-ſual appellatur. Ioſ. 19. Lat atrium, vel fœnum vulpis aut ſemitæ.

Haſar-ſuſim ciuitas, 1. Par. 4. quę & Haſer-ſuſa. Lat. atrium vel fœnum equorum.

Haſaſon-thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Gen. 14. 2. Par. 20. Lat. glarea, vel lapillus commutationis, aut diuiſio, ſiue ſagitta palmæ.

Hasbadana nomen viri. 2. Eſd. 8 Lat. feſtinans aut cogitans iudicium ſuum.

Haſdrubal. Vide Aſdrubal.

Haſebia, filius Merari. 1. Par. 9. Lat. numeratio vel agitatio aut æſtimatio ſiue artificium Domini.

Haſebena, nomen viri. 2. Eſd. 10. Lat. numeratio ſiue feſtinatio intelligentis aut ædificantis.

Haſebnia, nomen viri. Nehem. 9. Lat. numeratio ſiue ſilentium, vel feſtinatio filij Domini.

Haſebonias, nomen viri. 2. Eſd. 3. idem quod Haſebnia.

Haſem, nomen viri. 2. Eſd. 7. Lat. ſilentium vel feſtinatio eorum.

Haſer gadda, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. lat. atrium hœdi eius, vel fœlicitatis eius.

Haſerim, ciuitas in dorſo montis Seir, inter Ægyptum & Chananęam, in qua Hauim, id eſt, Hæuei gigantes habitarunt, ad Caphthiorim expulſi. Deu. 2 Ioſ. 13. aliàs Haſeroth vt quibuſdam videtur, appellata. lat. atria, ſiue veſtibula, aut ſagitta excelſa.

Haſeroth nomen eremi per quam tranſierunt Iſraelitæ, aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto, Deut. 1. Num. 13. & 33. lat. atria ſiue veſtibula.

Haſer ſual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ioſ. 19. quæ 1. Par. 4 Haſar ſuhal dicitur, lat. atrium vel fœnum vulpis, aut ſemitæ vel pugilli.

Haſer-ſua, ciuitas in tribu Simeonis, Ioſue 19. quæ & Haſar-ſuſim. Latin atrium aut fœnum equi.

Haſim, nomen viri. 1. Paral. 7. lat. tacentes, ſiue feſtinantes, aut ſilentium, vel feſtinatio maris

Haſom, nomen viri. 1. Eſd. 10. lat. ſilentium vel feſtinatio eorum.

Haſor, ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Herſom dicitur, quam ſolam Ioſue incendit, Ioſ. 11. Reg. 14. 4 Reg. 15. quæ principatum tenuerat inter omnia Regna Amorrhæorum, Ioſ. 11. & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ioſ. 15. Alia in tribu Nephthali. Ioſ. 19. vbi regnauit Iabin Iudic. 4. 3. Reg. 14. Reg 15. Lat. Atrium aut fœnum.

Haſra, pater Thecuę patris Sellum mariti Oldæ propheteidis 2. Par 34. qui 4. Reg 22. dicuntur Araas. lat. defectus ſiue deficiens.

Haſſemon, ciuitas tribus Iudę Ioſ 15. lat. legatio, vel acceleratus numerus, vel feſtinata portio, aut ſilentium numeri vel portionis.

Haſſub, filius Ezricam. 1. Par. 9. Lat. æſtimatus vel numeratus, ſiue cogitatio aut artificium.

Haſta, oppidum in extremis Italiæ finibus circa Iapygium promontorium. Plin. libro 3. capite 1.

Haſub, nomen viri. 2 Eſd. 11. idem quod Haſub.

Haſum, nomen viri. 1. Eſd 10. 1. Eſd. 8. lat. ſilentium aut feſtinatio eorum.

Haſupha, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. exhauſta, vel nudata.

Hathab, filius Othoniel. 1. Par. 4. lat. timor aut contritio.

Hatil, nomen viri. 1. Eſdr. lat. peccati vlulatio.

Hatipha, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. Rapina, ſiue peccati coma, aut reliquiæ.

Hatita, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. pacata declinatio.

Hatius, filius Semeiæ filij Sechemiæ. 2. Par. 3 1. Eſdr. 8. Nehem. 10. & 12. Lat. peccatum derelinquet.

Hato, Moguntiæ olim epiſcopus fuit, cuius quidem tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreum plurimos & concremauit eos. Hæc enim crebro vſurpabat verba: non differunt inquit, hi à muribus, quia frumentum comedunt, ad nihilum vtiles. At

Deus

Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, vt cateruatim iſtum inuaderent, ac die noctúque affligerent, atque viuum deuorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri, per Rhenum flumen natantes, executuri iudicium Dei iuſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cuius quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Similem, magíſque horrendam hiſtoriam legere poteris infrà in verbo Polonia, vbi & rex & regina atque eorum liberi à muribus conſumpti ſunt. Munſt. lib. 3. Coſm.

Hauoth-iair, villæ Iair LX. in Hermon monte & Galaad quas expugnauit Iair filius Segub, Num. 32. ſiue nomen regionis: quæ & Baſſan dicitur, Deut. 3. Lat. oppida illuminationis, vel annuntiationes luminis.

Hazael, nomen viri. 3. Reg. 19. 2. Par. 21. Succeſſor Ben-adad in regnum Syriæ 4. Reg. 8. Amos 1. Lat. videns Deum.

Hazia, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. videns Dominum.

Hazir, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. porcus, vel reuerſus.

H E

Hebal, filius Iectan, Gen. 10. Eſt & mons vltra Iordanem in terra Chanaam non longè ab Ierichonte, in quo altari conſtructo poſuit Moſes maledictiones. Ioſeph lib. 4. cap. 6. Anti. Iud. Deut. 11. & 27. Lat. aceruus vetuſtatis, ſiue aceruus defluens.

Hebe, filia Iunonis, abſque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiuſmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercæ conuiuium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe: quas cùm Iuno auidè comediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Iupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit. Verùm cùm Ioue apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, pérque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, reuolutíſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet: ab officio eſt amota, eiúſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum deorum pincernam fuiſſe, Ganymedem verò ſolius Iouis. Hæc poſtremò Herculi nupſit in deorum numerum relato, cuius etiam precibus abducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ouid. lib. 9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe. &c.

Cicero lib. 1 Tuſcul. quæſt. Quo pacto, inquit, Hebe Iunonis filia dicitur: quoniam è feliciſſima aëris temperie omnia herbarum arborúmque genera pullulant & pubeſcunt. Nam quomodo ſine parente Ioue vel naſci vel Iunonis filia eſſe poterit: nulla eſt aëris temperies, quam non efficiat ætheris calor ex motu, cùm omnis inferiorum corporum actio exagitatione ſuperiorum proueniat. Quî enim poteſt aër aliquid ad ortum euocare, niſi ſolis æthereæque regionis calore concitatus iſtud ipſum efficiat? Quippe cùm litigium & amicitia non ſolùm principia ſint ortus & interitus rerum, vt ſapiens credidit, verùm etiam omnia nata conſeruent: quibus ſuas vires æquè impertiuerint. Martis ſoror Hebe dicitur, quoniam vbertas rerum omnium, & fertilitas agrorum ex eiuſdem aëris temperamento oriatur, ex quo etiam bella & illorum omnium deuaſtationes. Quod autem eſis lactucis agreſtibus Iuno facta eſt grauida, quid aliud ſignificat, quàm ex ipſa aëris temperie natam fuiſſe Heben? Iuno, vbi eſt conuiuio accepta ab Apolline in domum Iouis, nimio calore ſolis exarſit ac ætheris, quare agreſtes lactucas, quæ frigidæ ſunt, comedit, ac fit prægnans. Hæc aëris temperiem ſignificant, qui vbi plus æquo incaluerat, frigus expetit & ſymmetriam ad res generandas. Inde naſcitur Hebe, quæ iuuentuti tam plantarum quàm animalium præeſt. Lapſus Hebe, & muneris priuatio denotat, cùm folia deciderunt arboribus, iuuentutem & honorem plantis delabi, quæ, ſi cum priore conditione comparentur, turpes ſunt, & parum decoræ. Eo tempore Ganymedes in eius locum ſubrogatur, qui nihil aliud quàm hyemem ſignificat, quæ dicta eſt etiam à pluuiis: quare & in Aquarium ſignum denique Ganymedes conuerſus eſt. Quod Hebe Ioui miniſtrans Dea iuuentutis appellatur, immortalis vitæ vigorem lætum ſignificat. Fingitur etiam vxor Herculis, eo quòd pubertas ſeu florens ætas coniuncta eſt cum robore, quod per Herculem intelligitur propter fortia ipſius facta. De Hebe, multa alia quæ Phyſices & Ethices conſiderationem ſpectant, occurrunt apud mythologos.

Heber, filius Briæ, Gen. 46. 1. Par. 4. 7. & 8. Nu. 26. Item filius Sale. Geneſ. 10. Luc 3. Filius item Elphaal filii Mehuſim. 1. Paralipomenon octauo. Lat. ſocius, aut particeps vel adhærens, ſiue incantator, aut liuor.

Hebræi, dicti ſunt Iudæi ab Heber, qui fuit abnepos Sem filii Noe. Et quia in eius familia remanſit lingua quæ priùs humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diuerſitate ſunt diuiſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica. Lat. tranſeuntes, ſiue irati, aut prægnantes.

Hebri idem ſignificat quod Hebræus, id eſt, tranſiens & c. nomen viri, 1. Par. 24.

Hebrides, Scotici regni inſulæ magnitudine & numero primas tenent, Variè nominantur à

Boethio & I. Maiore, qui eas deſcripſerunt in hiſtoriis Scoticis. Boethius 43. eſſe ait, quarum prima eſt Arana (quæ & Botha) Helau & Botheſa. Non procul ab his Aliza auibus Solandis abundans, maiorum anatum genus, id eſt, maxima omnium & nominatiſſima illa eſt; frumenti ferax & metalli diues, mox Cumbra Mulaque. Iuxta hos Iona eſt, regum ſepulturis inſignis. Deinde Leuiſſa. Omnium autem poſtrema eſt Huca, polarem habens eleuationem 61. gradus. In his inſulis ſunt anſeres, illis Clakis dicti (Bernacas quidam vocant) quos Boethius ex mari & lignis putrefactis prouenire affirmat, & non ex arboribus naſci, vt vulgus ſcriptorum prodit. Etenim, inquit, ſi lignum in id mare proiicias, temporis tractu primùm in eo vermes excauato ligno naſcuntur, qui ſenſim enatis capite pedibúſque atque alis, plumas poſtremò edunt, demùm anſeribus magnitudine æquales, cùm ad iuſtam peruenerunt quantitatem, cœlum petunt, auium reliquarum mare, remigio alarum per acra delati, Hebridum incolæ Hibernica lingua vtuntur.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudeę, ciuitas Amorrhęorum, quondam Philiſtinorum metropolis. Hæc dicta eſt & conuallis Mambre. Gen. :. Nu. 13. 1. Par. 3. & Arbre Gen. 23. & Cariatharbe, Ioſue 15. Filius item Gaath filii Leui, Exod. 6. 1. Par. 2 & 6. Lat. ſocietas, ſiue participatio, vel adhęſio, ſiue incãtatio aut liuor

Hebrona, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael Num. 13. Lat tranſiens, aut iraſcens.

Hebrus, fluuius Thraciæ, aureas voluens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolin, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægęum ſeſe exonera s. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuiſſe, cùm à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus: vnde & Oeagrius dicitur ab Oeagro Orphei patre. Virg. lib. 4 Georg.

Tum quoque marmorea caput à ceruice reuulſum
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

Hebrus, hodie Mariza dicitur.

Hebrus, adoleſcens Liparęus, quem Neobule amauit. Horat Carm. lib. 3. Ode 12.

Hecale, anus paupercula, quę Theſeum adhuc adoleſcentem hoſpitio ſuſcepit. Huius paupertatem Callimachus illo volumine celebrauit. Hinc natum eſt prouerbium, Nunquam Hecale fies: hoc eſt, nunquam te inopia opprimet.

Hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.

Hecalius, Iupiter dictus eſt ab anicula quadam Hecale nomine, quæ cùm Theſeum quodã tempore comiter excepiſſet, promiſiſſétque ei ſe ſuam ipſius animam Ioui immolaturam, ſi ſaluus ex prœlio domum rediret, atque ante reditum Theſei obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, vt in honorem ipſius ſacrum Hecaleſium Ioui inſtitueret, cúmque Hecalium vocaret. Palæph. lib. 1.

Hecameda, Arſinoi filia: quę direpta Tenedo Neſtori in prędam ceſſit Hom. lib. 11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, ſoror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex nomen attribuitur, vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cœlo creditur eſſe Luna, in terris Diana, & apud inferos Proſerpina. Dicta Hecato Seruio, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Veriſimiliùs tamen videtur Hecates nomen factum eſſe à maſculino ἑκάτος, quo nomine Græci vocant Apollinem: ſicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbea. Dictus autem Sol eſt Hecatos: ab ἑκάς, longè, quòd eminus radios ſuos ad nos mittat, & quodam medio iaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominatur, quia (vt inquit Orpheus in Argon) tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis. Ouid. lib. 9. Metam.

Túque triceps Hecate.

Vim fati hoc nomine mythologi intelligunt. Vide N. Comitem mythologię lib. 3. cap. 15. vbi quæcunque à Græcis & Latinis de Hecate dicuntur, diligenter colligit Virgil.

Tergeminámq; Hecatem, tria Virginis ora Dianæ,
Tibullus,
Sola tenere malas Medæa dicitur artes.
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Hecate, herbarum veneficiorúmque peritiſſima, quæ in Taurica Cherroneſo regnauit ſub Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filii Solis, & fratris Ætæ: à quo & Perſeis ſiue Perſeia cognominantur. Ouid. libro 7. Metamorph. Val. Flac. lib. 6.

Hecatæus, hiſtoricus Mileſius, fuit Protagorę auditor, qui primus ſoluta oratione hiſtoriam condidit: floruit temporibus Darii qui Cambyſi ſucceſſit. Suid.

Hecatæus, grammaticus quidam Abderita, cuius meminit Ouid.

Hecates, inſula ante Delum ſita, quę à quibuſdam Pſammite vocatur. Suidas. Eſt etiam circa Lesbum Heſych.

Hecateſia, ſic Idrias vrbs Cariæ nominatur.

Hecatis nemus, promontorium in Sarmatia Europæa. Ptolem.

Hecatombea. Vide Herea.

Hecatombe, ſacrificij genus, in quo ritus ſic ſeruabantur, vt centenæ ſui generis mactarentur victimæ: vt centum ſues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium, quia centum Peloponneſi vrbs id faciebant.

Hecatombæum, locus circa Dymum in Achaia. Polyb.

Hecatompedum, Epiri vrbs. Ptol.

Hecatompolis, Cretæ inſulę epitheton, à numero ciuitatum impoſitum, quę centum in hac inſula fuiſſe perhibentur, vel Virg. teſte li. 3. Æn.

Heca-

Hecatompolis, quondam Laconica regio cognominata fuit, quòd centum præcipuis & florentiſſimis ciuitatibus ornata fuerit. Strabo libro 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuiſſe dicuntur. Iuuenalis.

Atque vetus Thebo centum iacet obruta portis.

Eſt item eiuſdem nominis vrbs in Parthia, teſte Stephano, & in Hyrcania, Diodor. item in Libia, ab Hercule conſtructa.

Hecatonchiros, Briarei ſiue Ægeonis epitheton, quaſi Centimanus. Hic enim centum habuiſſe manus & quinquaginta ventres à poetis fingitur. Plutarch. in eo opuſculo quod περὶ πολυφιλίας inſcripſit.

Hecatonneſi, paruæ inſulæ viginti circa Leſbum, ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimùm colitur.

Hecatontachiria, ciuitas quæ nunc Oreſtiades vocatur Sic Palæphatus.

Hechelias, pater Nehemiæ 2. Eſdr. primo Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

Hectodurum, Rhetiæ oppidum. Ptol. *Echtal*, Lazio

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus: dictus (vt ſcribit Plato) ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hoſtium impetum tenuerit patriámque ſeruarit. Eo námque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachem, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodum Achilles ſolus Troianos fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, aliósque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus eſt: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrum. Troiæque muros tractus eſt. Tandem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum. Priamus auro redemit, ídque veteri more honorificentiſſimè cremauit. Homer lib. 13. Iliados. Virgilius 1. Æneidos,

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros
Exanimúmque auro corpus vendebat Achilles.

Hinc Hectoreus Ouid. in Epiſt.

Nomine in Hectoreo pallida ſemper eram.

Hecuba Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis Homero, aut (vt Virgilius Euripidem ſequutus ſentit) Ciſſei, capta Troia in canem verſa. Ouidius lib. 13. Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet, quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, Græcos inamibus laceſſiuerit conuitiis.

Hecubæ, ſepulchrum, Thraciæ promontorium.

Heddai, nomen viri 2. Reg. 23. qui Hurai, 1. Paral. 11. dicitur. Lat. laudatio, ſiue confeſſio, aut clamor.

Heder, filius Beriæ. 1. Par. 8. Lat. grex, ſiue delectio aut priuatio.

Hedretani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Hedonacum, Bœotiæ vicus Pauſan.

Hedones, & Hedoni, Thraciæ populi. Steph. & Suidas.

Hedrus, Hibernia inſula. Ptol. *Perdſey* Camdeno.

Hedui, Galliæ populi, Aruernis finitimi, poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum erat. Tacit lib. 3. vulgò *Le pays à l'entour d'Auſtun en Bourgongne.*

Hedylium, eſt mons Bœotiæ Suidas.

Hedymeles, Iuuenalis Satyra 6. *Quo tenet Hedymeles.*

Hedyphon, Babyloniæ regionis fluuius Strab.

Hedypnus, Suſianæ fluuius, qui Perſarum Aſylum præterfluens, in Eulæum illabitur; Plin. lib. 6. cap. 27.

Hegaleos, mons Atticæ nemoroſus. Stat. libro vndecimo.

Hegemō Characenus (eſt autē Charax, Thygiæ vrbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricon, Thebanorum, Lacedæmoniorum, Steph.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræſentabat, vt eorum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlteriùs de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & 1. Tuſcul. quæſt. Alter Magneſius orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegeſippus, hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam quinque libris, quos habemus, à Chriſto paſſo ad ſua tempora Suid.

Hegeſippus, poëta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur [illegible] Athenæus.

Hegeſippyle, Holori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Athenienſium dux accepit. Tortelius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret conſuluit deum: cui Phœbus, Vbi ſaltantes videret ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarch.

Hegitmatio, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Lignits.*

Heidelberga, ad Necarum fluuium ſita, Comitum Palatinorum Rheni ſedes. Ptolemæo, vti putatur, Budoris. Non enim oppidum [illegible] exiſtimant à Gentium colonia [illegible] tot annos hic habitaſſe, multis iudiciis [illegible]

cuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem, Heidem vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè Heidelberg, multidudiue. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit Heidelberga. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſ. gymnaſium à Ruperto, Palatino multis priuilegiis anno 1346. donatum F. Irenicus vulgò, *Heidelberg*.

*H*egla, filia Salphaad filii Hepher filii Galaad. Num. 26. Lat feſtiuitas, aut gyratio eius.

*H*ela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium, Steph.

*H*elam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane. Lat. exercitus matris vel gentis ſiue ancillæ aut dolor ſeu expectatio matris, vel gentis ſiue ancillæ, vel ſomnium.

*H*elba, ciuitas quę ſorte tribui Aſer euenit. Iudic 1. Lat. lac, ſiue adeps, aut manſit in ea, ſiue principium vel dolor in ea.

*H*elcat, ciuitas quæ de tribu Aſer data fuit Leuitis, Ioſue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Io. 9. Lat. portio ſiue pars, aut leuitas.

*H*elci, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. portio, ſiue lenis.

*H*elcia pater Eliacim, 4. Reg. 38. Iſac. 22. Eſt & nomen ſacerdotis. 4. Reg. 22. Pater item Ieremię Prophetæ, Ierem. 1. 1. Par. 6. 1. Eſd. 12. Lat. portio, ſiue lenitas Domini.

*H*elec, filius Galaadad filij Machir, filij Manaſſe filii Ioſeph. Num. 26. Ioſ. 1. Lat. portio, aut lenitas.

*H*eled, filius Baana, 2. Reg. 23. Lat. mundus, i. orbis vel muſtela, aut Syriacè rubigo.

*H*elegeus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. & Pauſan.

*H*elei. Vide ELII.

*H*elem, nomen viri. Zach. 6. 1. Para. 7. Lat. ſomnians, aut ſanans, ſiue expectatio eorum, aut dolor eorum.

*H*elemaida, vrbs Ioſ. 12. c. 13.

*H*elena, æ, ſiue Helene, es, filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in Cygni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit oua: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytemneſtra excluſi fuerunt. Ex his *H*elena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantia præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula non multò tamen poſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam reſtituta eſt, & Menelao vxori tradita: cui & *H*ermionem filiam peperit. Poſt hæc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Gręciam ſeſe contulit: vbi a Menelao hoſpitio ſuſceptus, clàm ſe in amorem *H*elenæ inſinuauit: tandémque abſente hoſpite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam inſigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multò pòſt mille contractis nauibus in Aſiam nauigarunt, multíſque expugnatis oppidis tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiiſſet, Helena Deiphobo fratri eius nupſit. Verùm cùm eò iam res rediiſſet, vt Græci armis diffidentes ad dolum ſeſe conuerterent, *H*elena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam & Græcos conuenerat) ex arce ſuſtulit, captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam redit.

*H*elena, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Eſt etiam fons in Chio, in quo Helena lauit Steph.

*H*elene, alio nomine Cranae, inſula vna ex Sporadibus adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ inde dicta, quod Paris raptæ *H*elenę primum in ea ſtuprum intulerit.

*H*elene, inſula Ægæi maris, Plinius. hodie *Macroniſo*. Item, Pyrenæi montibus vicinum oppidum, à parte Galliæ. *Elna* hodie, Vaſæo. Eſt vrbs in Bithynia, Procop. & in Palæſtina: Vtraque ab *H*elena Conſtantini matre ædificata. Vicus etiam Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

*H*elenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, àquo Græci *H*elenes nuncupati ſunt.

*H*elenia regio. Vide HELINI.

*H*elenius, locus iuxta Canopum Stephan.

*H*elenopolis vel Elenopolis olim dicebatur Munſt. ea Germaniæ vrbs, quam hodie Franckfurt appellant Eidem vrbs eſt ad Mœnum fluum eleganter extructa cum ponte lapideo inſigni, cui ab altera fluminis parte annexa eſt vibecula Saxenhauſen, eidem obediens. Duabus hæc vrbs in anno nundinis & Impp. Cæſarúmque electionibus nobilem ſe reddit.

*H*elenus, filius Priami ex *H*ecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſeruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quinetiam euerſo Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolùm à Pyrrho ſeruatus, verùm etiam liberaliter habitus eſt: eúmque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea iuſtæ vxoris loco habuerat, Heleno conceſſit, adiecta etiam regni parte, quam *H*elenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad ſimilitudinem Troię condidit, in qua & profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. lib. 3. Æneid.

*H*elenus Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecenteſimo nonageſimo ſeptimo.

*H*elenus,

Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt, anno ſalutis 454.

Heleph, ciuitas, Ioſ. 19. Terminus Nephthali. Lat. mutatio, ſiue tranſitus, aut perforatio.

*He*les, nomen viri. 2. Reg. 23. Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

*He*leuteri, populi inter Celtas, proximi Cadurcis, Cæſar *Viuarais*, quibuſdam.

*He*li, nomen ſacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam. 1. Reg. 1. pater item Ioſeph mariti Mariæ virginis. Luc. 3. qui Matth. 1. dicitur Iacob. lat. eleuatio, ſiue oblatio, aut eleuans vel offerens, ſeu pila.

*He*liades, filiæ Solis & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum nomina ſunt Phaethuſa, Lampetuſa & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padũ montem Phaethontis fulmine deiecta inſolabiliter deflerent, in alnos ſiue (vt alij volunt) in populos verſæ ſunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem *He*liades à patre Sole, qui Græcis ἥλιος dicitur, Ouid. lib. 2 Metamorph. Eędem & Phaethontiades appellantur à fratre Phaethonte. Virg. Ecloga 6.

*He*liæa, iudicium Athenienſium omniũ maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 200. & 100. Iudices *He*liaſtæ dicuntur.

*He*lias. vide Elias.

*He*lice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior, ἀπὸ τῆς ἕλικος, hoc eſt à circumuolutione, quòd diei noctíſque ſpatio circum polum Arcticum voluatur ſignum cœleſte ad Septentriones.

*He*lice, oppidum Achaię Propriæ ad ſinum Criſſæum, maris impetu hauſtum. Plin. lib. 2. ca. 92. Vide Elice.

*He*lice, Steph. vrbs Peloponneſi, ab Halica Lycaonis filio, aut *He*lice & Selinuntis filia. Steph. vrbs item Bœotiæ, & locus ad mare Euxinum, circa Cappadociam. Orph.

*He*licon, fluuius eſt Dium vrbẽ Macedoniæ præterfluens, qui ad ſtadia ſeptuaginta defluens in terram ſe abdit: poſt viginti verò ſtadia elapſus, denuò ſe oſtendit & pro *He*licone Baphyras dicitur, vt tradit Pauſa. Pharybus Ptolemæi eſt. Baphyrum vocat Liuius lib. 44. eſt etiam Siciliæ fluuius apud Ptol. *Oliuerio* appellatur à Fazello, & à Leandro *Veria*. eſt quoque Bœotiæ mons, Ptol. & ibidem circa Thebas lucus, Zoſi.

*He*licon, mons Phocidis, ſinui Criſſęo incumbens, non procul à Parnaſſo, eíque æmulus & altitudine, & circuitu: qui & ipſe Apollini ſacer eſt & Muſis. Hinc *He*liconides, & per epentheſin Heliconiades, Muſæ ſunt appellatæ. Dictus *He*licon ab *He*licone, qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnaſſe fertur.

*He*liconius, Neptunus dictus eſt, non ab *He*licone fonte decantatiſſimo; ſed ab *He*lice ciuitate, vbi poſitum ei templum erat. Strabo lib. 8. refert totam *He*licem, vnà cum *He*liconi Neptuni templo diluuii inſtar miſerè à fluctibus abſorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidiſſe. Nam cùm Ionas ex *He*lice profugi legatis ſæpius miſſi ab *He*licenſibus, neque Neptuni ſtatuam, neque ſacra impetrare potuiſſent, iratum Deum proxima hyeme vrbẽ ipſam toto cum loco aquis obruiſſe.

*He*ligaſtus, Sicambrorum vates & ſacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

*He*leni, populi Theſprotiæ, & regia, *He*lenia, Gentile, *He*lenius. Steph.

*He*lingas, Hiſpaniæ Tarraconenſis ciuitas. Poly.

*He*liocopis, nomen Nymphæ.

*He*liodora, nomen Nymphæ.

*He*liodorus, nomen viri, Sophiſta fuit clarus, cuius etiam extat hiſtoria Æthiopica.

*He*liodorus rhetor, Adriani Cæſaris temporibus Imperatori chariſſimus, & ab eodem Magiſter epiſtolarum effectus: in quem extat illud Dionyſij Sophiſtæ ſcomma, Pecuniam & honores dare Cæſar poteſt, rhetorem efficere non poteſt.

*He*liodorus Eremita, plurimas inſomnes fertur duxiſſe noctes, ieiunióque ſeptenos continuaſſe dies. Sozom. lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

*He*liogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris opera apud Antiochiam. Huius mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Herodian. lib. 5.

*He*lionora, ſiue Leonora, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, anno ſalutis 1451.

*He*liopolis, *Heb. On*, hodie *Bethſemes* Arabicus, id eſt (vt Græcè) ciuitas Solis ciuitas Ægypti, inter Alexandriam & Coptum, quę à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera eſt eiuſdem nominis in Cilicia, patria Chryſippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui Heliopolim in Phœnicia Thracia & Arabia deſcribit.

*He*liopolis. Ptol. & Plin. Cœleyriæ vrbs, quæ hodie Balbec Poſtello, vel Marbech Nigro.

*He*liotropium, Theſſaliæ vrbs. Polyb.

*He*lis. Vide Elis.

*He*liſæus. Vide Eliſeus.

*He*liſos, fluuius Atticæ, Stat. lib. 4. Thebaid.

*He*liſyci, populi Ligurum, Steph.

*He*lius Cæſareus, Neronis adulatione potentiſſimus fuit, qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiuſdémque filium è medio ſuſtulit, crimini dans, quòd cùm cognomine hęreditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ἀγώνων μίνας impii viderentur. Ex Dione Caſſio.

*He*lius, proprium nomen viri, à ſole, qui Grȩcè ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

*He*lixæa inſula Hyperboreorum, non minor Sicilia, ſub fluuio Cerambica: Inſulani Ceram-

bicæ dicuntur. Steph.

Helixus, Cei inſulæ fluuius, iuxta Coreſſum, Strab.

Hellicanus, hiſtoriographus clarus, anno ab vrbe ??o.

Hellas, adis, latiſſima Europæ regio, olim diſciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur. Vide Græcia. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucyd. lib.1. Eſt & flumen Achaiæ.

Hellas vrbs Theſſaliæ, condita ab Hellene, nō quidem Deucalionis, ſed Phthij filio, & Chryſippi Iri filia. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia Hellas Cœleſyriæ. Gentile, Hellanicus & Helladicus. Steph.

Helle, les, Athamantis regis Thebarū & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales inſidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi. Ouid. 11. Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuiſſe nominatos. Vide Hellas.

Hellen, à paruulo in monaſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita vt etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam eius veſtis arderet. Sozom. libr.8. capite 1. hiſt. trip.

Hellenes, ipſi Græci. Vide Panellenes.

Hellenes, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi. Strab.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ, & Caricomemphitæ. Stephan.

Hellenopolis, vrbs Bithyniæ, poſt inſtaurationem Birhalbes, Steph.

Helles, filius Azariæ filii Iehu filii Obed, 1. Paral. cap. 2. 11. & 27. Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

Helleſpontus, fretum anguſtum inter Propontidem & mare Ægeum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum interuallo diſterminans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo ſubmerſa. Hinc Helleſpontinus dicitur, & Helleſpontiacus.

Helleſpontus hodie dicitur brachium ſancti Georgii, *Le bras S. George, ou autrement l'eſtroit, ou le deſtroit de Gallipoli.*

Helleſpontias, regio adiacens ſinui: Incolæ, Helleſpontii. Steph.

Helleſteus, Æthiopum rex, anno ab vrbe 1221.

Helleuiones, vel, vt quidam legunt, Hilleuiones apud Plin. Hellufii Tacito ſunt: ab Ammiano lib.1. Heulos nominari ſcribit Althamerus qui eos in *Benholm* (inſula Baltiaci ſinus) vulgò *Heil* dictam inhabitant. Hæc Venedicum ſinum facit, non longè à Dantiſco, Pruſſiæ emporio.

Helmelchildis, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

helmon-deblathaim, duo nomina ſunt. Helmon interpretatur occultatio, ſiue adoleſcentia aut ſeculum vel contemptus: Deblathaim, maſſæ de ficubus compactæ: nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Diabongad, Num.33.

helon, ciuitas in terra Moab, Num.2. Ier.48. Pater Eliab, principis tribus Zabulon, Num.1. & 10. Eſt & nomen vrbis, 1. Par.6. quæ Ioſ.21. dicitur Holon. Lat. feneſtra, vel prophanatio, ſiue dolor, vel infirmitas.

helorus, magnæ Græciæ fluuius inter Cauloniam & Crotonem, teſte Diod. li.14. vbi Græcos à Dionyſio ſeniori prælio victos deſcribit: eundem hunc fluuium Polybius lib.1. Elleſpotū vocat.

helorus, Iſtri fluminis filius, qui ab Aiace occiſus eſt in ea pugna, quam Græci cum Telepho rege Myrſorum habuerunt.

helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleon & Dorion dicta, quòd in palude ſita ſit: cuius ciues Heloæ & Eleatæ, & regio εἱλωτεία. Eſt etiam Helos Ægypti. Steph.

helos, locus Atticæ. Vide Echellidai.

helotæ. vide Helos.

heluecoηæ, Germaniæ populi. Tacito.

helueteri, populi inter Celtas proximi Aruernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerant in prouincia Bituricenſi & regno Francorum ſiti. Clar. ſept. Com. Cæſ. in hunc locum Helueteros.

heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima: horum caput Auentinum erat, qui è finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenúmque & Mœnum amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie è Germanis illuc profecti, tenent: hodie *Eydtgnoſſen*, hoc eſt, confœderati, & à nonnullis Suiceri nominantur. Cæſ. lib.1. de bello Gallico, & Ptol. lib.2. Strabo libro 4. & Cicer. lib.1. Epiſt. ad Attic. Heluetiorum termini ſunt Rhenus latiſſimus, atque altiſſimus fluuius, mons Iura altiſſimus, lacus Lemanus & Alpes. Fines Heluetiorum habent in longitudine CCXL. millia paſſuum, ait Cæſar, libro 1. quod hodie verum eſt. Nam ſunt à medietate lacus Acronij Geneuam vſque milliaria Heluetica, vt ipſi cōputant, xxx. In latitudine autem inter Rhenum vel Iuram, verſus finitima Alpium LXX. millia paſſuum, quæ x. vel xi. milliaria Heluetica conficiunt. Continet autem milliare Helueticum, vt nunc vtuntur, ſpatium duarum horarum equeſtris, duarúmque & dimidiæ, vel trium pedeſtris itineris. Computantur ergo octo millia paſſuum Italicorum pro vno, milliare Heluetico. Ipſa verò ſocietas, & fœdus,

Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus conſtat, quarum hæc ſeries eſt, Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Baſilea, Friburgum, Solodurum, Scaphuſia, Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus geſtis inſignes. Inter Germanos nunc cenſentur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam. Cæſarem & Cornelium Tacitum: vulgò, *Les Suiſſes.*

Heluetum, Antonino *Schleſtadt* in Germania vrbs, Simlero.

Heluii, populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuiſi: proximi ſunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Bituricenſi & regno Francorum ſita: nunc Albienſes dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam eſſe Euſebius & alij tradunt, vulgò *Le pays d'Albigeois.*

Heluinum, Samnitum fluuius in Italia. Plin. *Piomba*, Leandro.

Heluri, à paludibus dicti, Dioxippus libr. 12. Chronicorum. Varinus.

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virgil. libro tertio Æneid.

Heman, i. turbatio aut tumultus eorum, filius Lotan filii Horræi, Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Homan.

Heman, i. multus, aut tumultuans, vel Syriacè, fidelis, filius Maol, 3. Reg. 4. filius Ioel. 1. Par. 6. 15. & 16.

Hemaſini Dalmatię gens. Plin.

Hemath. Vide Amath.

Hemeroſcopium, vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

Hemichara, Sicilię Mediterraneę vrbs, Ptol. Nigro, *Nicoſia* vocatur.

Hemicynes quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum inſtar latrare ſcribit, Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno ſalutis 812.

Hemodes, inſulæ ſeptem in Oceano Germanico. Sunt in Codano ſinu: & hodie vocantur *Seelant, Fuynen, Langlant, Muen, Falſter, Loylandt, Femeren.*

Hemona, i popularis, ſiue populus noſter, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 18.

Hemor, pater Sichem, Gen. 33. & 34. Act. 7. Lat. Aſinus, ſiue lutum, aut vinoſus, vel Syriacè, grauis aut ponderoſus.

Hemeroſcopium, vrbs eſt Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

Hemuaræ, Arabię felicis populi. Plin.

Hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thracia, excelſitate conſpicuus, ex cuius vertice vulgata eſt opinio Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & Hiſtrum amnem, & Alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex millia paſſuum continet. Dictus *Hæmus* à nomine regis *Hæmi*, à cuius ſorore alter quoque mons Rhodope nominatur, in quo transfiguratos eſſe Rhodopem & *Hæmum* fabulæ canunt. Ouidius lib. 6. Metamorph. Eſt & *Hęmeus* nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis. Vide Æmus.

Hen, i. gratia, ſiue miſericordia, aut manſio, vel requies, nomen viri. Zach. 9.

Henadab, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. gratia, vel miſericordia dilecti.

Henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Heneſiotis, regio in Sarmatia Aſiatica, Ptol.

Heneti, Paphlagonię populi, qui Antenore duce, cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent, permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius lib. 1. ab vrbe.

Heniochi montes circa Sogdianam aut Bactrianam. Plinio.

Heniochi. Vide Eniochi.

Heniochia, regio apud Caucaſum: incolę heniochi. Steph.

Henoch, filius Cain, Gen. 4. Filius prætereà Iared, vir iuſtus à Deo viuus ſublatus. Geneſ. 5. Luc. 3. Filius etiam Madian filii Abrahę. Gen. 25. Filius etiam Ruben. Gen. 36. 1. Par. 5 Ciuitas item quam Cain extruxit, illíque filii nomen indidit. Gen. 4. Lat. dedicatus, vel diſciplinatus, aut morigeratus.

Henoctitonti, genus hominum monſtroſorum, Tzetzæ.

Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducem ſuperauit, expoliauit: inęſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit, anno ab vrbe 1147.

Henricus I. Saxo, Germaniæ rex, anno ſalutis 920. Hungaros variis præliis vicit, cecidítque, Sclauos ſubegit. Brãnaburgum cepit. hinc Dalmatos, rapta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno ſalutis 928. Danos, nauali incurſione Friſones depręedantes, vicit, tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coegit. Luith. lib. 3. cap. 3.

Henricus III. Romanorum imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit, atque ſubegit. Capuę Saracenos vicit, & Italia cedere compulit. Bubaganum Conſtantinopolitani Imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt, Troiam in Apulię finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere, à Gręcis ædificatam obſedit, & per deditionem accepit. Blondus libro tertio decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatem perpetuam obſer-

naſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cęſar Aquiſgrani electus eſt, anno ſalutis 1025. Blond. lib. 3. decad. 2. anno ſalutis 1036.

Henricus III. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitúmque validum Romam duxit: congregata ſynodo tres Pontifices tanquam tria teterrima monſtra, Benedictum, Syluestrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bambergenſem epiſcopum, qui Clemens II. dictus eſt, Pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à Pontificum electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. lib. 3. decad. 2.

Henricus IIII. *Henrici* III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones Bauaróſque & Rodulphum imperij æmulum ſæpius vicit, Pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Chryſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmque Pontificem fecit. Poſtremò à filio, bello petitus, dum ſe comparat, morbo periit, anno ſalutis 1105.

Henricus V. *Henrici* imperatoris filius, Romanorum Cęſar XIX. Romam venit, cepit Pontificem & aliquot Cardinales, ſeruauítque in vinculis: donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet, nempe beneficiorum & epiſcopatuum per baculum & annulorum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond. lib. 4. decad. 2. Æmil. lib. 5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, anno ſalutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce, ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita Imparatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus VII. Lucemburgenſis, Romanorum imperator, anno ſalutis 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit: apud Bonconuentum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8. anno ſalutis 1311.

Henricus I. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris gulæ caſu apud Palantium periit, anno ſalutis 1243.

Henricus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1366.

Henricus III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1385.

Henricus IIII. Hiſpanię rex anno ſalutis 1463.

Henricus Roberti filius Francorum rex, anno ſalutis 1023. & 1057. Æmil. lib. 3.

Henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemię IX. anno ſalutis 1307.

Henricus I. Anglię rex XXIII. anno ſalutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem inſtructa acie vicit, & Nothmanniam obtinuit. Polyd. lib. 2. Vuallos vicit, cæcidit, & in ſua verba iurare coegit. Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam Northumbriámque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuarienſem Archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit. *Hiberniam* ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc *Henricum* conſpirarunt, manus conſeruerunt, triumphauit *Henricus* victis hoſtibus, Polyd. lib. 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Idem lib. 21.

Henricus V. Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Francię regnum, Catharinam Caroli VI. *Francorum* regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib. 21.

Henricus VI. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domeſticus inſidiis regno Anglię pulſus in carcere trucidatus eſt.

Henricus VII. Anglię rex, anno ſalutis 1485.

Henricus VIII. Anglorum rex, anno ſalutis 1509.

Henricus II. Galliæ rex, vbi annos regnaſſet duodecim, maximo cum ſuorum luctu violento fato è vita ſublatus eſt, eo fermè tempore quo pro pace cum Philippo *Hiſpanorum* rege inita Lutetiæ ſolennes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulij.

Heorta, Scordiſcorum oppidum. Strabo. *Hardberg* Lazio.

Hephęſtia, vrbs in Lemno, Steph. nunc *Cochino*, planè deſerta & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæſtiades*. Steph. Iuxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, vt creditur, caſu nobilitatus. Feruntque eum Vulcanum à Iunone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cuius fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque vlla in eo gignantur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maximè celebrata, vrbis huius meminit Ptole. Geograph. lib. 3.

Hephæſtii mons eſt in Lycia, qui tęda flammante tacti, adeò flagrant, vt lapides in ipſis aquis ardeant: alitúrque ignis ille pluuiis. Baculo ſi quis ex iis accenſo traxerit ſulcos, riuos ignium

ignium ſequi narrant. Plin. lib. 7. c. 106.

*H*ephæſtium, Lyciæ oppidum. Plin.

*H*ephæſtiades. Vide Phæſtiades.

*H*ephęſtion, vnus ex Alex. Magni ducibus, tum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλέα, Hęphęſtionem verò φιλαλέξανδρον, appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, vt facilè omnes pompas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorum millia impenſa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.

*H*ephęſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.

*H*ephęſtuneſi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabenæ adnumerantur. Steph.

*H*epher, i. fodiens, aut explorans, ſiue opprobriũ vel confuſio, filius Ashar ex Naara vxore. 1. Para. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Ioſue expugnauit. *I*oſ. 12. 4. Reg. 14.

*H*eſpium, vrbs Triphylliæ. Steph.

*H*eptacometę, barbari in Cyzico monte habitantes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur. Steph. Byzeres legendum videtur. *H*eptacometę nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt. Moſinęci à Strab & Moſines à Diodoro cognominantur.

*H*eptagoniæ, nomẽ loci. Liuius 4. bell. Macedon. Quod roboris in exercitu erat, trifariam diuiſum: parte vna Phœbeo, altera à Dictynęo: tertia ab eo loco quem heptagonias appellant, aggredi iubet.

*H*eptaneſiæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

*H*eptaphonos, nomen porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia. Plin. lib. 46. c. 15.

*H*eptaphorus, nomen viri.

*H*eptapolis, Ægypti regio, Dionyſio teſte, quã eius commentator Euſtathius dicit antea Heptanomon & Heptanomiam dictam, & poſtea à rege Arcadio Arcadiam appellatam. eſt etiam nomen oppidi in Ægypto. Steph.

*H*eptaporus, Rheſus fluuius Troianus, quia ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos Straboni appellatus eſt.

*H*eptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero dictum, ídque ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

*H*er, i. vigil aut denudans, vel effundens, ſiue emulus, vel ciuitas filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38. 1. Par. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.

*H*era, Iunonis nomen apud Græcos: vnde Heræa ipſius feſta, & *H*eræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs *H*era dicebatur, quæ aliàs *H*ybla minima. Steph. Eſt item Cereris cognomen, apud Pauſ. in Arcadicis.

*H*era, Æolidis oppidum. Pauſan. Arcadię itẽ, eidem. quod Meaten, id eſt, intermediam appellat, quòd ſcilicet e portu Erythræorum Chion ſoluentibus, propemodum media eſt. Argennum Ptolemæi videtur.

*H*eracleas & Plutarchus, natura & meritis fratres (ambo enim Origenis diſcipuli, ab eo ad fidem de perfidia conuerſi) non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruarunt, verùm etiã quę ſumma eſt beatitudinis) martyrii conſecuti ſunt palmam. Euſeb. lib. 6. cap. 3. hiſt. Eccleſ.

*H*eraclea, Macedoniæ Sintricæ regionis oppidum, quod Sintica cognominatur, Plin. & Pto.

*H*eraclea, Cariæ vrb, ad Latmum à Ptolem. cognominata, & Carica à Plin. Latmus etiam dicta fuit à monte Latmo, illi eminente, vt Strabo tradit. Stephanus eam quoque Alcmaniam & Pliſtarchiam appellat. *Haſſo porto* hodie dici vult Bonacciolus.

*H*eraclea, Bithyniæ vrbs clariſſima, ob celeberrimas, quas emiſit colonias. Strab. diu tyrannorum ſæuitiam paſſa: mox libera facta eſt. Iuſtinus libro 15. *H*eracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait.

*H*eraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela lib. 2.

*H*eraclea, Galliæ Narbonenſis vrbs, ad Rhodani oſtium. Plin. Caccabaria cognominata ab Antonino *S Gilles*, I. Poldo. *Nogheres* eſt apud Beniamin Tudelenſem. De hac vrbe exiſtimant Ottonem Friſingenſem hæc ſcribere, *I*n Galliis iuxta prouinciam Narbonenſem, vir Dei Ægidius metropolim ex nomine ſuo Villam S. Ægidii vocauit, in loco, qui vſque hodie *Palatium Gothorum* vocatur.

*H*eraclea, Ptolemæo Mediæ regionis vrbs mediterranea, quam ab Alexãdro conditam, & ab Antiocho reſtitutam, atque Achaida appellatam tradit Plin.

*H*eraclea, Macedoniæ Phthiodis regionis in Trachinia vrbs Plinio, quadraginta ſtadiis à Thermopolis diſtans. Strabo eam à Spartanis conditam, & priùs Trachin dictam ſcribit.

*H*eraclea, Tauricæ Cherſoneſi oppidum, etiã *Megarice* dictum, ad Mæotidem paludem, teſte Plinio.

*H*eraclea, Syriæ vrbs Straboni, in Cyrreſtica regione eam deſcribit Ptolemęus. Hanc poſtea Gagalicam nuncupatam ſcribunt Nic. Calliſtus & Euagrius ſcholaſticus. *Italica* dici hodie putat Bonacciolus.

*H*eraclea, Siciliæ vrbs inter Pachynum & Lilybæum. Mela lib. 2. & Ptol.

*H*eraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.

*H*eraclea, ciuitas *B*oſphorane in finibus Europæ, quę antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,

-- quæ magna Perinthus
Antè fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen.

Nunc Calpe. In hac fuit amphitheatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula cõnumeratum ſit, à qua Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus, *H*eracleotes à Cicerone in Tuſc. alia eſt in radicibus Oetæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycũ

amnem. Alia iuxtà Rhodani oſtia. Alia item in Campania, quæ & Herculanium dicitur.

Heraclea magnæ Græciæ vrbs, quam Appianus in Annibalicis inter Metapontum & Tarentum ſtatuit. Plin. inter Sirin & Acyrin flumina ſitam dicit: & Sirin quoque appellatam refert: cui aſſentitur Diodorus lib. 12. Polieum vocatam ſcribit Strabo, qui eam quoque Trociam dictam innuit. Incolæ à finitimis *Mitrochitones* vocabantur, vt tradit Athen. lib 12. c. 8.

Heraclea, vt Plin. vel Heracleũ vt Ptol. & Strabo, Cretæ inſulę vrbs, & Cnoſſi nauale. Setia vocatur à Nigro: ſed *Mirabello* à Pineto.

*H*eraclea, Myſiæ regionis vrbs, Apollodorus lib. 2 quam Bebrycum antea vrbem fuiſſe ait.

*H*eraclea Steph. inſignis vrbs Thraciæ in Pōto: ſecunda Siciliæ, tertia Lidyę, 4. Lybię, 5. Sardinię, 6. Italię, 7. Celticę, 8 Theſſalię, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12 inſula in Carpathio pelago, 13. Syrię 14 Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18 Piſaica, 19. Carię, quę vocatur Alcmania mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Æolidis, 21. Acarnaniæ, 22. inſula in Atlantico, 23 Macedoniæ, ab Amynta, Philippi fratre, condita. Gentile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, aliàs Piſtarchiam nominatam ſcribit Straboni etiam pagus huius nominis eſt in Aſia minori, ad ſinum Adramittenum. Eſt & apud eundem Heraclea inſula in Atlantico mari, & alia in Carpathio.

Heraclea, Cariæ fluuius, apud Strabonem, qui etiam in Atlantico mari inſulam eiuſdem nominis eſſe dicit.

Heracleobucoli vicus in Ægypto.

Heracleon, grammaticus Ægyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.

Heracleonas, cum Martina matre, 62. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

*H*eracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Ægypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longè à Peluſio: tertia ſecundùm Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterranus ex Stephano.

*H*eracleotes Dionyſius Philoſophus, Zenonis diſcipulus. *H*eracleotes locus à Cic. 2. Tuſc. appellatus eſt, vbi ſunt amphitheatrũ vnum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſc. & 5. de Finib.

*H*eracleotes, inſula inter Italiã & Siciliã. Ant.

*H*eracleum Tetragonum. Vide [illegible].

*H*eracleum, promontorium iuxta Thermodontis fluuii oſtium. Ptol.

Heracleum etiam Marmaricæ, inter Cherſonesum & Paliurum Straboni. Plinio fluuius eſt [illegible] ſiatię, in Colchorum regione *Ca*-[illegible] dicitur. Eſt promontorium [illegible] eiuſdem [illegible] Plin.

*H*era[illegible]des [illegible] vir clarus, ſophiſtica [illegible] Smyrnę docuit, vbi in ho-

nore maximo fuit Dicunt eum olim apud Seuerum principem ex temporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artem induſtria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philoſtratus.

*H*eraclides, è M[illegible]pſo, ciuitate Ciciliæ, grammaticus nobilis, Steph.

Heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perſeo à Paulo Æmilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus philoſophus, Athenas conceſſit: Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Diog. Laert. Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 5. Scripſit mulierem quandam ſeptem diebus exanimem, ad vitam fuiſſe reuocatam. Plin. lib. 7. cap. 52.

*H*eraclitus, eccleſiaſticus nobilis, anno ſalutis 196.

Heraclitus, philoſophus Epheſius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylum, vt eius ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cùm Democritus contra ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: cúmque ſpretis medicis fimo bubulo ſe obleuiſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum inuenitur habuiſſe præceptorem, tantùm natura & diligentia ſola profecit. quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darii: ſcripſit poeticè multa: ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Fuerunt alii quatuor Heracliti: primus poëta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſeus ſummæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam: quartus vir ridiculus.

*H*eraclius, fluuius Græcię circa Bulidem, Phocidis vrbem, [illegible].

*H*eraclius, imperatoris proprium, ab *H*ercule deductum formatione Græca.

*H*eræa promontorium è regione Chalcedonis (alias Carthaginis) quam aliqui non rectè vulgò [illegible] dictam putant. Deſcriptionem eius carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat.

*H*eræa vrbs Arcadiæ, Sologorgus dicta, iuxta Meſſeniam Peloponneſum verſus ſita. Steph. Gentile, *H*eręus, vel *H*eræas.

Heræa vrbs quæ & [illegible] vocatur quòd Iunoni [illegible] &c.

*H*eræum vel [illegible] *H*eræus [illegible] Stephano. Item Sardiniæ oppidum, Ptol.

Heræum

Heræum item Græci vocant templum Iunoni [illegible] appellant.

Herçus, portus ad Boſphorum in Aſia minori. *Molo di S. Ioan Calamolo*, hodie.

Heraldus, XVII. Angliæ rex, anno ſalutis 1038.

Heran, i. vigilia, aut magiſter earum, filius Suihala, filij Ephraim, Num. 26.

Heras vel *Heli*, id eſt, Iunonis vel Solis inſula, quæ quoque Autolala dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in Atlantico Oceano è regione Libyæ. *Madera* poſſet interpretari.

Heratia inſula, quæ Onus, in mari Ægęo. Pli. lib. 4. c. 12.

Heratus, x. Sicyoniorum rex.

Herbanum, Tuſciæ oppidum. Plinius lib. 3. c. quinto.

Herbeſſus Silio, Erbeſum Polybio, Erbeſſus Ptol. Herbeſſenſes habet Plin. Siciliæ mediterraneum oppidum. Niger Bichari vocat. Fazellus Pantalica. ſed idem alibi, Grutta hodie appellari dicit Erbeſum Polybii: duas nempe in Sicilia eius nominis vrbes eſſe innuens.

Herbeſus, Solino lacus ſulfureus in Sicilia, Endrius à Vibio Sequeſtre appellatur. Gurgo hodie vocari ſcribit Andreas Baccius ex Fazello, vt ipſe addit.

Herbipolis, Francorum Orientalium caput, Germanicè *Vvirtzburch*, à dulci muſto, quod Herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Vrbs in plano ſita, extrà collibus vitiferis amœnis hortis & pratis ornata, foſſis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad occaſum Mœnus vrbem proximè præterlabitur. Vtramque ripam ingens pons iungit lapideus, fortibus nitens pilis. Vltra Mœnum proximus mons pulchram, & loci natura munitam arcem, epiſcopi (qui & Dux Francorum eſt appellatus) ſedem continet.

Herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie *S. Nicolas*.

Herbulenſes Siciliæ populi. Plin.

Herceus, ſiue *Hercius*. Vide Ercius.

Hercinii, vide Hercynij.

Herculaneum, oppidum Campaniæ, Diodorus, Eutropius, Plinius, Cicero, & Mela Herculeum Straboni, Campaniæ felicis vrbs, ad ſinum Puteolanum, quam Amb. Leo in ſua Nolana hiſtoria dicit *Torre di Greco* vocari, Leandro *Torre di Ottano* dicitur.

Herculanus, conſul, collega Aſporatii, anno ab vrbe 1025.

Herculanus, nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto adiectiuum poſuit: Comprehenſa, inquit, menſura Herculani pedis.

Herculaneum, Campaniæ felicis ad ſinum Puteolanum vrbs eſt inter Pompeios & Neapolim, ibid.

Hercules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus, Cic. li. 3. De natura deorum, ſex hoc nomine fuiſſe appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Ægyptius, quem aiunt Phrygias literas inueniſſe. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias offerunt. Quartus, Iouis filius, ex Aſteria Latonę ſorore, qui Tyri colitur, filiámque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue genitus, qui aliorum geſta aſſignant. Herodotus ſcribit, *Herculem* vnum eſſe ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcóſque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos, indidiſſe filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore præſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. Satur. capite 20. aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens: nouis ſemper monſtris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim ſemper victoriam referens, immortale ſibi decus peperit, adeò vt illa priùs iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt, vt multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerúmque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuuntur: quorum quando nuſquam non mentio occurrit, viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immiſſos eliſit. II. Theſpii filias numero quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans, vna nocte compreſſit, ſuſcepítque quinquaginta filios, quos Theſpiadas vocauerunt. III. iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppreſſit. IIII. Ceruam æripedem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte curſu comprehendit, atque interfecit. V. in Nemæa ſylua iuxta Cleonas inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici poſſet, & detractam pellem pro inſigni geſtauit. VI. Diomedem Thraciæ regem, qui equos ſuos hoſpitum carnibus & ſanguine paſcebat, deuicit, victúmque ipſius equis in pabulum dedit. VII. in Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuaſtantem cepit, eúmque viuum ad Euryſtheum attulit. VIII. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alii, ſonitu ahenei crepitaculi vſque ad inſulam Aretiada fugauit. IX. Taurum, inſulam Cretam fere totam deuaſtantem, domuit, eúmque vinctum ad

Eryſteum attulit : qui poſtea eum Atticæ regioni immiſit, cui plurimùm damni intulit: ſed à Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius lib. 7. Metamorphoſeon. x. Acheloum ſuperauit. xi. Buſiridem Ægypti regem hoſpites ſuos mactantem occidit. xii. Antæum gigantem in Libya lucta victum ſuffocauit. xiii. Calpen & Abylam montes antea coniunctos diuiſit. xiiii. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto priùs dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. xv. Cœlum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. xvi. Geryonem *Hi*ſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiúſque armenta abduxit, xvii. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominem, & flammiuomum oppreſſit. xviii. Lacinium latronem extremam Italiæ oram infeſtantem ſuſtulit, ibíque Iunoni templum conſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. xix Albionem & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. xx. Tyrrhenum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. xxi. Centauros domuit. xxii. Augiæ ſtabulum repurgauit. xxiii. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo priùs ceto, ſed quum Laomedon equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos denegaret, *H*ercules indignatus, Troiam euertit, & occiſo rege Heſionem Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. xxiiii. Deripuit inſulam Côn, regémque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. xxv. Amazonas debellauit, earúmque reginam hyppolyten cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheóque regi tradidit : captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. xxvi. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sunt qui dicant, Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina, alij ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. xxvii. Alceſtim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. xxvii. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarum regem, eo quòd Megaræ coniugi vim voluiſſet inferre interemit. xxix. Aquilam, quæ Promethei in Caucaſo relegati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. xxx. Cygnum Martis filium equeſtri certamine vicit. xxxi. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi clariſſimum, ſecum abduxit. xxxi. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum regi ſeruiret. xxxiii. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo præter Neſtorem trucidauit, inſuper Iunonem Neleo opem ferentem telo triſulco vulnerauit. xxxiv. Zeten & Calain alatos Boreæ filios in Teno inſula quæ Delo adiacet, interfecit, & eorum ſepulchro duas erexit columnas. xxxv. Torridam Zonam & Libyę æſtuantes arenas incolumis pertranſiuit. Brenia & Syrtes naue amiſſa pedes ſuperauit. xxxvi. Columnas in occidente, quæ de eius nomine *H*erculeæ dictæ fuerunt, erexit. xxxvii. Eurytum Oechaliæ regem occidit, ipſámque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſponderat) vi obtinuit, eamque ſecum in Eubœam abduxit. Quod cùm Deianira coniunx reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Lycham ſeruum veſtem illi miſit, Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, cúmque aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſe ipſum combuſſerit : poſt mortem verò in deorum numerum relatus eſt. Hic rediens ex *H*iſpania, creditur literas in Italiam intuliſſe: quamobrem, in templo, etiam cum Muſis colebatur.

Herculia Antonino, ſiue ad Herculem, vt liber Notitiarum habet, Pannonię vrbs eſt. In veterem Budam incidit, vt Lazius ait.

*H*erculis labores ab Ouidio & Virgilio deſcripti, virtute præditi hominis aduerſus varia vitia & vitæ incommoda pugnas depingunt. Si phyſicè fabulam explices, pleraque ad Solem referuntur. De *H*ercule autem & eius geſtis vide Lylium Giraldum, peculiari Syntagmate : & N. Comitem, mithologiæ libro 7. cap. 1.

*H*erculis ara in Aſſyria, vicina Meſopotamię. Ptolem.

*H*erculis Arenæ, montes in Pentapoli, Africæ regione. Ptolem.

*H*erculis Caſtra vocant Latini Geldrię oppidum, quod vulgò Erkelens indigitant.

Herculis Columnas apud Friſios nominat Tacitus. Locus eſt inter Groningam & Couordam oppida.

Herculis fanum, Etruriæ inter Lunę portum, & Arni oſtia. Ptol. item Melitę inſulæ portus.

Herculis inſula, Ptolem. Sardiniæ à latere Occidentali adiacens. *Aſinara* hodie.

Herculis lauacra, in Dryopide regione. Ant. Liberali.

Herculis petra, apud Plinium, in agro Stabiano.

*H*erculis portus, prope Vibonem deſcribitur à Plin. lib. 3. c. 5. *Formicula*, hodie.

Herculis promontorium in Mauritania Tingitana, in Galatia, & in Albionis inſula. Ptolem.

Herculis turris, Cyrenaica vrbs ad mare mediterraneum. Ptolem. *Corouera* Caſtaldo.

*H*erculeius, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

*H*erculeum, promontorium Iocrenſe.

*H*erculis portus, Ptolemęo, vrbs Maſſilienſium, vulgò dicitur, *Ville franche.*

Eſt & *H*erculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio Plinius libro 3. capite 5. item portus inſulæ Sardiniæ.

*H*erculis templum, Ptolemæi Melitæ inſulę portus eſt, qui Marza Sirocho hodie ab incolis dicitur.

*H*ercyna, Virgo fuit Proſerpinæ comes, à qua & fluuius Hercina nomen conſequutus eſt. In templo conſecratum Virginis illius ſimulacrum anſerem manibus gerebat. Huius meminit Iunius ex Turnebo.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylua, quæ pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de qua Cæſar Commentariorum 6. Huius inquit, Hercyniæ ſyluæ, latitudo nouem dierum ad iter expedito patet. non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus rectáque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. *H*inc ſe flectit ſiniſtrorſum, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt huius *G*ermaniæ, qui ſe aut audiuiſſe, aut adiſſe ad initium eius ſyluæ dicat, cùm dierum iter XL. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cæſar, apud quem præpoſtero characterum ordine XL. pro LX. legi videtur, teſte Vadiano, Stephano ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo Hercynia regio: *H*ercynius, poſſeſſiuum.

Hercynius ſaltus & Hercynium iugum nominat Plin. De hac ſylua vide Rhellicannum in ſuis annotationibus in Cęſarem.

hercynij, populi vetus Pelaſgorum colonia.

hercycium, Italię mons. Steph.

herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide Erebus.

hered, filius Balę, filij Beniamin. Nu. 26. Heb. Ared. Lat. imperans, ſiue deſcendens.

hered, ciuitas, Ioſ. 2. Lat. Onager, aut Syriacè, draco.

herem, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. deſtructio, ſiue anathema aut rete, vel reticulum, ſiue dedicatum, vel conſecratum, ſcil. Deo.

heren, mons in Mauritania Cęſarienſi Ptol.

herenatium, Germaniæ inferioris oppidum. Anton.

herennianus, conſul cum Seuero, anno ab vrbe 23.

hereſburg caſtrum à Carolo, Francorum rege captum, anno ab vrbe 1314.

hereus, mons Siciliæ, ex quo Chryſas fluuius. Vibius.

heri, filius Gad filii Iacob. Geneſ. quadrageſimo ſexto.

herius, Gallię Lugdunenſis fluuius, Ptolem.

herilus, Chalcedonius Philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummum bonum in ea poſuit, Cicer. libro quarto Academic. quęſtionum, & libro ſecundo de Finibus.

herimerus, Francorum rex, anno ſalutis vigeſimo primo.

herlinus, vnus ex Centauris.

herma, ciuitas Hiſpanię, Auieno.

herma, ciuitas in tribu Iuda Ioſ. 12.

hermęa, Africę Proprię oppidum. Cretę item & Libyę. Ptolem. Eſt etiam Thracię & Sardinię promontorium. Ptolem.

hermas, vir quidam. Rom. 16.

hermanduri, ſiue Hermunduri, Germaniæ populi Cheruſſis finitimi eo in tractu quem hodie Miſniam vocant. Plinius libro quarto, capite 14.

hermandus, Arachoſiæ fluuius apud Plin. Erymanthus à Polybio lib. 2. nominatur.

hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. lib. 5. cap. 4.

Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius ἑρμῆς, Venus ἀφροδίτη, à Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidiſſimum fontem quem Salmacis Nympha incolebat, perueniſſet, illa ſubitò eius amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cùm neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem Nympham abiiſſe ratus fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis ſubitò accurrit, & abiectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum exorare poſſet, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt ſexus vterque integer remaneret. Quod cùm vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος id eſt, vtrumque ſexum habens, exiret. Hinc factum eſt, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocentur Hermaphroditi. Ouidius libro quarto Metamorphoſeωn.

Hermaphroditum fingunt Mercurij & Veneris filium, eo quòd ſtella Mercurij ob qualitates quibus præeſt, medię naturę putatur. Nam cum alię ſtellę ab Aſtrologis dicantur maſculinę propter maius robur quo calorem excitant: alię verò propter debiliores vires & naturam humidi cui dominantur, Mercurij ſtella nunc humidum abundè excitat pro ſitu &

motu ſuo. Porrò Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quàm ad inertiam & deſidioſum otium, quo vires hominum eneruantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus: vnde & Hermaphroditi vulgò appellabantur. Nam Hermaphroditus etiam dicitur qui mollis eſt, & vtramque Venerem exercet. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam, lib. 14. cui conſentit Ouidius, Salmacidim nympham otio, & libidini deditam deſcribens.

hermæa, Ptolem. vrbs Africæ maioris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.

hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem rhetoricam libris ſex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Auguſti tempore, deceſsítque ſenex.

hermagoras, Amphipolitanus Philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit dialogos. Suid. Hermagoras, Philoſophus & orator, Cic. in lib. de claris Oratoribus.

Hermatotrophi circa Margianam populi. Pli.

hermathena, Mercurii ac Mineruæ ſtatua coniuncta.

hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameę. Polyb.

hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæreſi contradicebat, perſequutus, acie captus, ac ſecuri percuſſus eſt. Blond. lib. 8. Æmilius lib 1.

hermenii, populi Maſcorum prope Colchos. Perottus.

hermenſal, fanum à Carolo Francorum rege deſtructum anno ab vrbe 1524.

hermes, cognomen Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας id eſt, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorum ſit habitus. Vide MERCVRIVS.

hermès Trimegiſtus, Philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cuius tempore in Ægypto ſtudia Philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam & huius generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illuſtrandum animum valent. Scripſit lingua patria dialogum, in Latinum ſermonem poſtea conuerſum, vbi Aſclepius introducitur. Deum omninò vnum opinatur omnium conditorem, erroremque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones idolorum inuenerint. Suidas & Auguſt. de ciuitate Dei. Hic præterea *Hermes* Trimegiſtus, cùm in *Ægypto* ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinam facere pari ſemper temporis interuallo obſeruaſſet, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus: poſtea in 24. horas diuiſus eſt dies. Polyd. Verg. lib. 2. c. 5. de rer. inuent.

hermes, philoſophus Ægyptius, auditor Syriani ſophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano principe, vir non minore iuſtitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem ſe eſſe, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

hermias, eunuchus, trapezitæ cuiuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem Ariſtotelémque audiuit, & domum reuerſus, cum domino ſuo, Atarnenſes & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperauit.

hermias, puer, quem Delphinus in mare portabat.

herminericus, Conſul cum Fl. Baſilico, anno ab vrbe 1218.

herminius mons. Cęſari in Luſitania, Dion: hodie *Monte Arminno*

herminius, Germanorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. in vita Auguſti, & Tacitus de rebus Germanicis.

herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite Hetruſcis in ponto Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolueretur. Liuius libr. 1. ab vrbe condita.

herminius, Hetruſci nobilis nomen apud Virgilium 1. Æneid.

ingentem corpore & armis
Deiicit Herminium.

hermion, Thuyſconum rex. Beroſ.

hermiona, Gręcię oppidum. Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus.

hermiona, ciuitas in conſpectu maris Ægei, Virg in Ciri,

Hinc ſinus, hinc ſtatio, contra patet Hermiona.

hermion, & *Hermione*, ciuitas quæ etiam Laceria vocabatur, Steph. Alio in loco dici Laceriam vnam in Magneſia, alteram in Italia.

hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oreſti deſpondit indignato patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhúſque filius eius in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit & in patriam reuerſus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Oreſtes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, ſponſamque ſuam recepit. Virgil. lib. 3. Æneid. Extat apud Ouidium Epiſt. Hermiones ad Oreſtem.

hermione, templum in Peloponneſo, ſacrum Cereri ac Proſerpinæ, ad quod qui confugerint, tuti ſunt propter loci religionem, vnde

natum prouerbium, Hermionis vice.

Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed perniciosum monile formauit, tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

Hermionia, vrbs circa Ripæos montes. Orph. in Argonaut.

Hermionicus ſinus circa Hermionem Peloponneſi. Strabo.

Hermippus, Athenienſis poëta antiquæ comediæ altero captus oculo, frater Myrtili comici. ſcripſit fabulas XL.

Hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Biblij, qui multa cōpoſuit ſub Adriano principe.

Hermocrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Seueri principis filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiauit Philoſtratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum eſt, quod quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub præceptore audiuerat, colligendo, ac deinde in Sicilia venditando, vnde natum prouerbium, Verba importat Hermodorus.

Hermodorus, Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iureconſultus tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium, eíque ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo lib 14 in Epheſo fuiſſe viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerint dicentes, Nemo noſtrûm frugi eſto, alioqui cum alijs eijciatur.

Hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione, vt minus eloquens, victus fuit. Cic. de Orat.

Hermodorus poëta. Plut.

Hermogenes Tarſenſis anno natus XV. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem excitauerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, cum facultatis habitum deperdidit nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in iuuentute puer. Volat. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus eſt Cratilus, cum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquentiæ nihil ſpateter.

Hermophylus, marmorarius & ſtatuarius.

Hermolaus Conſtantinopolitanus grammaticus, ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur, & ante hunc alius qui contra Alexandrum coniurauit.

Hermolaus, ſtatuarius inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. lib. 36. cap. 5.

Hermon, Pelaſgorum princeps, qui, quia vnà cum ſua gente Pelaſga coactus, nimirum Darij Athenienſium ducis metu, reliquiſſet Lemnum quam occupauerat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere quò gratum faceret Athenienſibus: ideò factus eſt prouerbio locus, Hermoneum officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſt. apud Eraſ. in Chiliadib.

Hermon mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant. Deut. 3. Ioſue 13. Pſalm 88. 1. Par. 5. Aliàs dicitur & Sion. Deut. 4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine montes, vnum non procul à Galboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem altero ſupra Trachonitidem regionem. Quod equidem haud obſcurè etiam Dauid Pſalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij à monte modico. Idem ſignificat quod Herem.

Hermon, piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonaſſa, inſula parua in Cimmerio Boſphoro, vrbem habens Ionum Coloniam Scymnus ἑρμώνασσαν vocat: Strabo *Hermonactis* vicum: Menippus regiunculam Trapezuntis. *Hecatæus* & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. adiacet Tauricæ. Ptolem. verò duas habet alias *Hermonaſſas* ambas marinas ad Pontum Euxinum, alteram in Sarmatia Aſiatica non longè à Boſporo Cimmerio. hęc Matriga à Nigro nominatur: alteram Cappadocię inſulam ponit Steph. in Ponte Ptolemoniaco.

Hermonia: vrbs circa Ripæos montes. vide Armorica.

Hermonthis, vrbs Ægypti. Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, Volat. lib. 12. vrbs Ægypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. *Herodianus* duas eſſe ſcribit, magnam & paruam, & tertiam in Ægypto, & quartam κατὰ ... & quintam in fluuio & ſextam in Co inſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide Steph.

Hermotimus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare ſolebat: vagáque è longinquo multa annunciabat, quæ niſi à præſenti noſci non poſſent, corpore interim ſemianimi: donec cremato eo, inimici, qui Cantaridæ vocabantur: remeanti animæ velut vaginam ademerunt. Plin. lib. 7. cap. 52.

Hermotymbici pars bellicoſorum in Ægypto dicuntur, & Labarei, Steph.

Hermunduri, populi Germaniæ, Ligiis, Vngariæ populis proximi, Eutrop. lib. 8.

Hermupedium, locus apud Cumanas. Stephan.

Hermus, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygię ciuitatem, auctúſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Eſt item Achaiæ fluuius. Pauſan. & pars Acamantidis tribus, Steph.

Hernici populi, Campaniæ loca ſaxoſa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos volunt. Macrobius ab Herno quondam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia *Campagna di Roma* Platinæ.

Hero, III. Antiochiæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Euſeb. lib. 3. cap. 36.

Hero, vrbs Ægyptia, Humus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strab. Heroum ciuitatem vocat. Steph.

Hero puella Vide ERO.

Herodes, Antipater, ex Cypride vxore filius à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano deſignatus, primus ex alienigenis, regnauit annis XXXVII. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio Hieruſalem cepit. Ioſeph. lib. 14. c. vltim. Hege. lib. 1. anno ab vrbe 717. Ariſtobulum, qui & Ionathas, interfecit, rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Cleopatram in Ægyptum deduxit. Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit: Simonem ſummum Sacerdotem, depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron, Hippon, Simariam, Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Trachonitidem, Bataniam & Auranitem. Ædificauit ciuitates, Agrippion, quæ prius Anthedona dicebatur Cyprum, Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæſari templum conſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit: maximis ſumptibus ſumma magnificentia aliud ſecundum figuram primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocentes laqueo necari iuſſit. Phariſæos, quia finem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnémque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.

Herodes, qui & Antipas, tetrarcha Galileæ, Sephorim muro cinxit, eámque Antecradorida Betharanta, Iuliam nominauit, anno ſalutis 16.

Herodes, Agrippę frater, Chalcidis rex, à Claudio Cæſare deſignatus. Ioſeph. lib. 19. c. 4. Sacerdotum & templi adminiſtrationē à Claudio, impetrauit. Eo mortuo, eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Herodes Atticus, Cos. cum Torquato anno ab vrbe 86. Hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè prǽſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Æacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex theſauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.

Herodes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit.

Herodianus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore, ſcripſit de arte grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suid.

Herodias, nomen mulieris Matth 14.

Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

Herodium, Caſtellum non procul à Ieroſolymis. Zonar. Ioſeph.

Herodotus, Megarenſis, corpore breui, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis traditur, vt ſiliginei quidem panis caniſtros ſex, carnium verò 20. li. pondo ſolus facilè deuoraret, ac vini congios duos ebiberet. Cæterùm, tubis ſimul duabus adeò violenter vti ſolitum tradunt, vt quàm latiſſimè illarum exaudiretur ſonus. Ferúntque aliquando, cùm Demetrij milites, eius ſcilicet, qui vrbium expugnator eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helopolim vocabant, in Argiuæ vrbis oppugnatione, ob immenſam ponderis grauitatem, muris applicare non poſſent, violento, terribilíque huius duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adiutos præter omnem ſpem, machinam illam quam prius admouere non poterant, vbi haud magna cum re admouiſſe, illámque vi expugnaſſe Leonic. Tho. lib. 2. c. 9.

Herodotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem: qui liber Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat, eo expulſo rediit. Poſtremum inuidię ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt, & ſepultus: licèt aliqui Pollæ dicant. Suid. Cicero in lib. de Legib. patrem hiſtoriæ appellat.

Heroes dicti ſunt à veteribus viri nobiles & illuſtres, qui mortales quum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eámque apud vulgus opinionem emeruerunt, vt poſt mortem in Deorum numerum crederentur relati, quales fuerunt ſemidij illi de quibus fabulatur antiquitas,

quitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Lucian. 3. dial. mortuorum definit Heroes hunc in modum, ἥρως ἐστὶν ὃ μήτε ἄνθρωπος ἐστὶν, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερος ἐστι. i. Heros eſt, qui neque homo eſt, neque Deus, & ſimul vtrunque eſt. Quidam heroes dictos putant ἀπὸ τοῦ ἔρᾳ τῆς ἀρετῆς: ab amore virtutis. Alij ἀπὸ τῆς ἥρας à Iunone, quod aër Iunoni deputetur, vbi volunt cum Dæmonibus heroas habitare. Plato in Cratylo ἀπὸ τοῦ ἔρωτος heroas vocatos ait, i. ab amore: quòd videlicet heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti: vel ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. dicere: quòd heroes facundi fuerunt, & ad interrogandum, dicendúmque paratiſſimi, &c. Inde aducrb. Heroicus, & verſus heroicus quòd eo genere carminis Heroum geſta deſcribuntur. *Heroides*, & Heroinæ fœminę illuſtriores.

Heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno ſalutis 813.

Heron, Athenienſis orator, ſcribit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suid.

Heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Herona, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Herone, promontorium Indiæ intra Gangem. Arrian.

Herophila, fuit nomen proprium Sibyllæ Erythreæ, quę Tarquinii tempore Romam venit, tréſque ſecum libros attulit, heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: vniúſque qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulò antè pro tribus popoſcerat. Suidas.

Heropolis, heroum ciuitas, in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol. Heropoliticum, Melæ.

Heropolites, Ægypti nomus. Plinius.

Heros, vir ſanctus Arelatenſ. epiſcopus à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, eáque res inter epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit anno ſalutis 414.

Heroſtratus, Epheſius, homo ignauus & ſceleſtus, qui celeberrimum illud Dianę Epheſiæ templum ſuis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem ſibi compararet. Epheſii autem, ne ſperatum ex ſcelere fructum conſequeretur, ſeueriſſimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Strab lib. 14.

Herpa oppidum in Sargaruſena, Cappadociæ regione. Strabo.

Herpeditani, Mauritanię Tingitanæ populi. Ptolem.

Herphe Armenię vrbs.

Herticei, Sarmatiæ Aſiaticę populi. Plin.

Herſilia, vxor Romuli, Liuio lib. 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram deam mutata eſt. Ouidius, Metam. lib. 14. huius mutationis meminit. Porrò mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus: & Herſilia eius vxor dicta eſt Ora, quæ apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos, Dea iuuenta: & Horta etiam dicebatur, vt Plutarchus refert in libro Problematum, eo quòd iuuenes ad virtutem & res gerendas hortatur. *Hanc* Romani ſuo Quirino, perinde vt vxorem conſecrarunt: ſignificantes imperium non deſidia & otio, ſed virtute & fortitudine parari atque conſeruari: virtutem verò bellicam niti flore iuuentutis.

Heruli populi, à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312. Dicuntur etiam Longobardi ab inſula Scandinauia egreſſi, inquit Aimonius monachus.

Herus, V. Antiochenæ Eccleſię epiſcopus, anno ſalutis 143.

Heſęnus, mons qui Pannoniam & Mediam diſtinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Ariſtoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. hiſt. Meſſapus legitur montis illius nomen.

Heſaias. Vide Iſaias.

Heſebon, i. numerus, ſiue cogitatio, aut feſtinans intelligere vel ædificare, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Segon rex Amorrhęorum, Iſa. 15. Num. 21. quam ædificauerunt filii Ruben. Num 31. 1. Par. 6.

Heſer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. nono, Lat. atrium, aut fœnum.

Heſidrum, Indię fluuius. Plinius.

Heſiodus, poeta natus in Aſcra Bœotiæ vico: vnde & Aſcręus dictus. Hic miſſus à patre ad ouium cuſtodiam, dormiens ſomniauit ſe repentè factum poetam. Scripſit poemata, Theogoniam, Aſpida, *Heroidum* mulierum catalogum, Opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius, & quędam alia. Primus etiam agriculturę pręcepta tradidit. Plin. lib. 14. Ouid. lib 6. Faſt. Hinc Heſiodeus, a, um, quod eſt *Heſiodi*, ſiue quod ab Heſiodo compoſitum eſt. Cic. in Bruto, Illud Heſiodeum laudatur.

Heſſi, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

Heſione, Laomedontis Troię regis filia, quam *Hercules* ceto expoſitam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit: *Heſionémque* Telamoni, qui primus murum conſcenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Met. Virg. lib. 8.

Heſmona, i. feſtinatio numerationis vel mulieris aut feſtinatio præparationis, vel legatio, locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael,

profecti de Methea, diuidens Ægytum & ſortem tribus Iudæ ad mare vſque tendentem. Num.33.

Heſpera, inſula valdè magna, olim Amazonum ſedes, Diodor. lib.3.

Heſperia, vrbs eſt Cyrenaicæ apud Pomponium Melam, quam Oliuarius dicit nunc vocari *Bernio*.

Heſperia, nomen tam Italię, quàm Hiſpaniæ, commune: Italiæ quidem ab *H*eſpero Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit: *H*iſpaniæ verò, ab Heſpero ſtella quæ veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem: vnde & *H*eſperiam vltimam à poetis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia diſtinguatur. Quoties verò *H*eſperiam ſine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Heſperides appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethuſa, & Heſperethuſa, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone peruigili ſeruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomáque aurea ad vitricum Euriſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quòd hortos Heſperidum amplectebatur, vbi præter oleaſtrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oues ſignificari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat ouem & pomum. Vide plura de Heſperidibus apud N. Comitem, lib.7. mythologiæ, c.7.

Heſperides Plinio & Melæ, ſunt inſulę Atlantici maris, quarum ſitus nunc, vt olim, neſcitur, ſed vide Caſſiterides.

Heſperidum horti deſcribuntur à Virgilio & Plin. in Mauritania Tingitana prope Lixum vrbem. Item Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, vbi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperij Æthiopes, Ptolemęo populi in Africa ſunt, quos Ioannes Barroſus Pangelungos, regi Manicongio ſubditos appellat.

Heſperion cornu, Ptolem. Plin. & Melæ Africæ aut potius Libyæ promontorium eſt, quod Mercator *Cabo blanco* interpretatur.

Heſperis, vrbs, poſtea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Heſperitæ, Aſiæ gens, quę circa Phaſin videtur. In fin. lib.7. Xenophon. de Cyri exp. quibus Teribazus præerat.

Heſperium ceras Africæ extremum promontorium, vbi ſcilicet veluti in fronte circum aguntur naues in occaſum ac mare Atlanticum. Sonat hęc vox occidentale cornu. *H*odie vocant Caput viride. vulgò, *Le cap de verd.* Mercatori eſt *Cabo blanco*.

Heſperius, mons in Æthiopia, iuxta quem campi ſtellarum modo noctu nitent. Plinius lib. 2. c.106.

*H*eſperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

*H*eſperum, promontorium Africę, nauigatione decem dierum ab Oenothema monte.

*H*eſperus filius Iapeti & frater Atlantis, qui à Germano regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionémque eam *H*eſperiam de nomine ſuo appellauit. Diod. Siculus, fabuloſę hiſtoriæ lib. 2. ait *H*eſperium hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, vt ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodiùs obſeruaret: nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, vt vulgus in aſtrum illud ludiciſſimum verſum putarit, quod manè ſolem præcedens Luciferum veſperi ſubſequens, de nomine eius Heſperum appellamus. Vide N. Comitem, mythologię lib.4. cap.7.

Heſrai, nomen viri, 2. Reg.23. qui *H*eſro. 3. Par. 11. dicitur. Lat. atrium, ſeu fœnum.

*H*eſron, ciuitas, quæ & Aſor in tribu Iuda, Ioſ. 15. Filius Ruben, Gen. 46. Item filius Iuda, id eſt (vt exiſtimo) filius Phares filij Iuda, vt ſequitur 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Zara. Filius itē Phares filij Iuda, Gen. 46. Lat. Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici: aut atrium, vel fœnum.

*H*eſronitæ, populi. Num.16.

Heſſeni, Palæſtinę populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum mora cicures perierint: vnde ſunt illa Tribulli verba lib.1.

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæſtino ſancta columba viro?

Plin. lib.5. c.17. *H*eſſeni, gens ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine vlla fœmina, omni Venere abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum, &c.

Heſtiæa, Theſſaliæ pars. Strab. lib.13. & Ptol. Homero oppidum eſt Eubœę, Polyſtaphyli epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Eubœæ eſt, dicta ab Heſtiça iuxta Olympum ſita, item alia Acarnanię.

Heſychius, Mileſius hiſtoricus fuit, qui tempore Anaſtaſii principis floruit. Scribit hiſtoriarum libros ſex de Romanis, aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium, quo ſe vſum fatur Suidas.

*H*eth, nomen populi, Gen. 23. Lat. confractio vel formido aut ſtupor: vel Syriacè, deſcenſus.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem, Ezech. 47. Lat. contritio manſionis, aut formidabilis manſio, ſiue inuolutio eius.

*H*ethęus, filius Canaan, Geneſis 10. à quo *H*ethæi. Lat. confractus, vel formidans, aut ſtupens

pens

pens:vel Syriacè diuidens.

Hetbęi, nomen populi Gen.15.4. Reg.7. Cyprum Hieronymus eſſe dicit, idem ſignif. quod Hethæus n p.

Hethim, nomen loci. Iud.1. idem ſignificat quod Hethæi.

Hetriculum, Liuio in Brutiis oppidum, quod noſtræ ętatis vulgus Lataraco vocat, vt teſtatur Gab. Barrius.

Hetruria, regio Italiæ Tyrrheno mari incumbens ad primam vſque Tiberis ripam protenſa, Macra fluuio à Liguria diſcreta: auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima, Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi ἑτερούρεια ἀπὸ τοῦ ἑτέρου καὶ ὄρου, eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci (τυῤῥηνοί) ſunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo, Geneſ.3. Lat. viua, vel viuens.

Henæi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces, Deut.2. Ioſ.13. & 4. Reg 17. Lat. iniqui, peruerſi, vel iniquitates, peruerſitates, ſubuerſiones.

Heuęus filius Chanaan, Gen.10. vita mea. Lat. Heuila, ſiue Heuilath, filius Chus. Geneſ.10. Filius item Iectan. Gen.10. Nomen item regionis, Geneſ.2. & 25.1. Regum 15. Getuli à Ioſepho dicuntur. Lat. dolens ſiue parturiens, aut loquens illi ſiue annuntians illi.

Hexadius. Vide BVRA.

Hexagon, Plin. lib.28. cap.3. legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum, ſic dictus Liuio lib.24. eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum ſcribit. Ortelius hodie Mōgibelliſio nominari tradit. Fazellus Hexapylum, Plutarchus etiam vocat in vita Marcelli.

Hezeci, filius Ephaal. 1. Par.8. Lat. fortis, ſiue apprehendens.

Heſiongaber, in Sacris Bibliis, portus maris rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges vtebantur ad nauigationes: D. Hieronymo teſte, Eſſia dictus, ex Zieglero.

Hezion, pater Tabremon patris Ben adad regis Syriæ, 3. Reg.15. Lat. viſio vel prophetia.

Hezir, nomen viri. 1. Par.24. Lat. procus, aut Syriacè, reuerſus vel conuerſus.

H I.

Hiarbas. Vide IARBAS.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo *Hiberi* nominati fuerunt.

Hibernia, poſt Britanniam inſularum maxima, collateralem habet Britanniam maiorem ab Oriente, ſolum Oceanum ab Occidente: ab Aquilonari verò parte trium dierum velifico curſu Borealium inſularum maxima Iſlandia iacet. Britannia duplo ferè in quantitate *Hiberniam* excedit. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & Syluestris *Hybernia* eſt. Gleba præpingui vberíque frugum prouentu terra eſt fœlix. Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano fœcondior eſt inſula. Melle & lacte diues. Fluminibus egregiis ſcinditur & rigatur, quorum pręcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copia Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos hæc terra profert Falcones, accipitres & Niſos, præ aliis regionibus copioſè producit, cum Aquilarum variarúmque omnigenûm auium numero. Ferarum quoque cunctas ferè ſpecies continet. Veneноſis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum & ſtupendis naturæ in hac inſula operibus nonnulla deſcripſit ex Syl. Giraldo A. Ortelius in Theatro orbis terrarum.

Hibrildes, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 262. Dionyſ. lib.7.

Hidruntum, (*Hydrus* Ptolemæo lib.3. cap.1.) Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò, *Otranto*.

Hiel, nomen viri illius qui reædificauit Iericho 3 Reg.16. Lat. viuit Deus, ſed vita Dei.

Hiera, ſeu *Hiarba*, Numidię rex, anno ab vrbe 671.

Hiera, inſula inter Siciliam & Liparum, vna ex Æoliis, in qua vetuſtas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimum, interdiu verò fumum copioſiſſimum emitteret. Thucyd. lib.3. Steph. nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit: vnde Gentile, *Hieronenſites*, vel *Hieroneſius*.

Hiera, inſula ardet in medio mari. Plin. lib.24. cap.106.

Hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formę pręſtantia, vt ipſam etiam *Helenen* diceretur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. *Hyginus* tamen Fab. poët. cap.101. Telephi vxorem non *Hieram* facit: ſed Laodicem, Priami filiam. Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim *Hiera* vocabatur. Steph. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irent ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

Hieraæa, exigua regio Libyæ in Cyrene. *Stephanus*.

Hieramæ, vrbs. Steph.

Hierane, in mari Cretico eſt, & alia Ægypti. *Stephanus*.

Hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierapolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facilè durabantur. Eſt & ea

Plutonium in paruo quondam montis circumine, ita commenſuratum, vt hominum ſuſcipere poſſit mira profunditate, cui vallum propoſitum erat quadratum ambitu ſemiiugero, nebuloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſolum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal ſi quod ingrederetur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò exſpirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quę ex purpura tingebantur. Gentile Hierapolitæ. Steph.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ priùs Cyrba, deinde Pytna nominabatur, poſtea Camyros, poſtremò Hiera Pytna. inde Hierapytnius.

Hierapolis, Cyrreſticæ regionis vrbs eſt in Phœnicia, Ptolem. *Haleppo* Bellonio dicitur.

Hieraſſus, Daciæ fluuius, Ptolemæus. hodie *Pruth*.

Hieratis, oppidum Perſidis, ad eius ſinum. Arrian.

Hierax, Mareotis Nomi oppidum. Ptolem.

Hierax, adoleſcens, qui quum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argum cuſtodem excitaſſet, à Mercurio in accipitrem, i. in auem ſui nominis mutata eſt.

Hieremia. Vide Ieremia.

Hieri, populi vltra Sauromatas, calui & ſimiles à natiuitate omnes, & promiſcuè barbam habentes. Qui idem ἱεροὶ id eſt, ſacri dicuntur, quia nihil iniuſtè agunt, nec bella norunt.

Hieria, Lombardiæ fluuius eſt Diacono, vbi Maioranum occiſum ſcribit. Scriuia hodie nominatur.

Hiericho, ciuitas Palæſtinæ in tribu Beniamin, vocatur quoque Ciuitas palmarum in ſacris Bibliis.

Hiericus, oppidum Iudææ inter Hieroſolymam & Iordanem ſitum, palmetis circumquaque conſitum, & fontibus irriguum. Plin. lib. 5. cap. 14.

Hierius, conſul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1118.

Hiero, Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe vltrò ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide acceſſitis vſus eſt. Ælianus de varia hiſtoria Hic corporis pulchritudine & viribus adeò præſtitit, vt omnibus penè miraculum eſſet. Iuſti. lib. 23.

Hiero, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis Athenienſis, vnáque cum eo diſciplinis eruditus poëmata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam perueniſſe teſtatur.

Hieroboam. Vide Ieroboam.

Hiero Cęſarea, Męonię in Aſia minori vrbs. Ptolem.

Hierocepia, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus. Strabo.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius

Hierodulum vrbs Libyæ. Steph.

Hieromiace Syriæ fluuius, Plin.

Hieron Hiberniæ promontorium, & aliud in Sarmatia Europæa. Ptolem.

Hieron. Syracuſanorum rex.

Hieronoros, Cretæ inſulæ maritimum oppidum Ptolem. Item locus Aſiæ minoris ad Pontum Euxinum, Arrian.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus Hieroni patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. moriens vt fidem erga populũ Romanum annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina, ac moderatione, luxurioſiùs & arrogantiùs agendo à Romanis deſciuit, Annibalíque adhæſit. Cúmque ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Liu. lib. 4. ſecundi belli Punici.

Hieronymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúsque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrij geſtas. Plut. in Demet.

Hieronymus, Rhodius Philoſophus, qui finem ſummi boni ponebat in indolentia.

Hieronymus ſcriptor eccleſiaſticus, vir doctiſſimus ac eloquentiſſimus: ita dictus quaſi ἱερὸν ὄνομα, id eſt ſacrum nomen. Bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quò, vt liberiùs orationibus vacaret, Bibliáque Latina faceret, ſe receperat: vbi vitam cum morte commutauit, annum nonageſimum primum agens, ab humana redemptione 422. imperante Theodoſio: cuius quidem D. Hieronymi hodie viſitur cella, in qua vitam agebat monaſticam.

Hieropolis. Vide hierapolis.

Hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Aradem ciuitatem eſt. Steph.

Hieroſolyma, mæ, & Hieroſolyma, morum, & Hieroſolymæ, marum, tantùm plurali, vrbs Iudææ, ſeu Palęſtinæ, quæ & Hieruſalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euſeb. lib. 9. Euangel. præparat. ait Hieroſolyma appellari, quaſi Hieron Solomonis, hoc eſt, ędem Solomonis, à templo, quod Solomon Hieroſolymis pulcherrimum, magnificentiſſimúmque conſtruxit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus, & Hieroſolymites, & Hieroſolymarius, a quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cicero 2. lib. ad Atticum, Si verò quæ de me pacta ſunt, ea non ſeruantur, in cælo ſum, vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem,

bem, quàm bonam meis puriſſimis orationibus gratiam retulerit.

Hierótheus nomen viri proprium.

Higinius VIII Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb.lib.4.cap.9.

Hilarion eremita clarus, in Syria pium monachorum inſtitutum adduxit, qui cùm ſignis & miraculis iam clareſceret, in Gaza vrbe tres cuiuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correpto, inuocato nomine Ieſu, extemplo curauit. quod poſtquam auditum eſt, & longè latéque percrebuit, certatim ad eum de Syria, & Ægypto confluebant ita, vt multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc Monaſteria erant in Palæſtina, nec quiſquam monachos ante ſanctum Hylarionem in Syria nouerat. Ille fundator & eruditor huius conuerſationis ac ſtudij in hac prouincia fuit. Habebat enim Dominus Ieſus in Ægypto ſenem Antonium, habebat in Palæſtina Hylarionem iuniorem. Hæc D Hieronymus.

D Hilarius, Pictauienſis 10. Epiſcopus Galliarum doctor, hæreticorúmque flagellum & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Epiſcopus prædominauit, ac tanquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit, & Arianorum dogma deſtruxit. Sozom.lib.6.c.24. hiſt.trip. & Frontin.in eius vita.

Hilarius Phrygius, quidam vates ſub Iouiniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hilarius, ſenator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIV. Romanorum Epiſcopus anno ſalutis 464.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetiſſa circa annum Chriſti 1250. in oppido Brigio in Germania, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolùm, quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: ad quem etiam D. Bernardus ſcripſit literas. Munſt.lib.3.Coſm.

Himantópodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, *ἱμάντα* enim Græci lorum dicunt. Plin.lib.5.c.8.

Himella, fluuius Italiæ. Virg.lib.7. Æneid.

--qui flumen Himellæ,

Et Tyberim Fabarímque bibunt, &c.

Himera, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Æmonii condiderunt.

Hippacrites. Vide HIPPVACRA.

Hippadis pelagus Ptolem. pars maris Rubri iuxta Æthiopiam poſt Azanium promontorium. Azaniũ videtur vocari a Plinio Ienonarte.

Hipparchus, Nicæus Aſtrologus ſcripſit, de Arati Phęnomenis, de ſtellis fixis, de lunę motu contra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hęc ſenſibus deprehendi poſſent. Plinio maximè laudatus.

Hipparchus poëta comicus, cuius fabula quędam [illegible], id eſt, de nuptiis inſcribitur. Suid. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Ariſtogitonis conſpirationem in ſe excitauit. Thucyd. Item vt inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret literas coluit, viríſque doctis maximè fauit. Ælianus de varia hiſtoria. Fuit quoque alius propinquus Ariſtotelis: alius Hetruriæ tyrannus.

Hipparis fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis est, pars ſalſa. Interpres Pindari.

Hippaſos, vnus ex Centauris.

Hippaſus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Omnia ex igne creari dixit, Demetrius, & Laertius.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cùm in monte Pelio ſeſe venando exerceret, grauida facta eſt: & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam conuerſa eſt, & in cælum tranſlata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant, ideóque in equam eſſe mutatam, quòd deorum arcana mortalibus enuntiaſſet.

Hipperides, Athenienſis orator, de quo Volaterranus lib 6. Vide Hypperides.

Hippia, Minerua dicta eſt ab Arcadibus, quòd ea vſum quadrigarum inueniſſe crederetur. Palæph.lib.2.cap.3.

Hippia, vrbs Perrhabiæ, aliàs Phalanna dicta. Steph.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni, ita ſe comparauit, ne cuiuſquam opc egeret. Summum bonum *αὐτάρκειαν* poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimpliciter ſibi ſat eſſet. Is Olympiacum cùm veniſſet maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia, Nihil eſſe vlla in arte rerum omnium quod ipſe neſciret: nec ſolùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicam, literarum cognitionem & poëmatum, atque illa quæ de naturis rerum déque hominum moribus quæ de rebus publicis dicerentur, ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus inductus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe. Cic.lib 3. de Oratore.

Hippias, Piſiſtrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

Hippici, montes Sarmatiæ Aſiaticæ ſunt Ptolemæo. Mazariſci dicuntur Ger. Mercatori.

Hippion, is fuit quem ferunt edocuiſſe medicinam Æſculapium.

Hippion Argos, quod Athaicum dicebatur, Peloponneſi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa Hippo regius. Hic epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alio qui Tagaſtunum fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, lib. [illegible] Confeſſionum ſcribit. Strabo libro vltimo vtramque Hippomenem regiam nominat, niſi codex vitiatus eſt. Alterum autem Diarrhythos Græcis dictum. Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtramque Silius libro tertio hoc verſu expreſſit.

Tum vaga & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam eum Diarrhythos nominat, quod paluſtri ſolo ſita ſit: quare terræ motibus frequentiùs infeſtatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cùm ſic æquè vt maſculino proferantur, Plinius lib. 6. cap. 34. & libro 9. cap. 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo puella Bœotiæ nomẽ. Plutarch. in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutiis.

Hippobotos, pratum quoddam ampliſſimum eſt ſub Caſpiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paſcitur, vnde nomen accepit, Strabo libr. 11. Vide Media.

Hippocentauri, monſtruoſum hominum genus in Theſſalia iuxta Pelion montem, ante riore parte (vt poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc eſt, ab eo quòd tauros ſtimulis agitarent. Verùm cùm iidem poſteà ex equis præliarentur, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conſpicerentur.

Hippocentaurus quidam D. Antonium eſt alloquutus, ei viam eò quò tenderet, commonſtrans. [illegible] in vita Paul. Eremit.

Hippodámeia. Vid. H[illegible].

Hippocoon [illegible] ab Hercule interfectus.

Hippócrates Cous medicus auditor Democriti [illegible] apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vita annos natus [illegible] ſuſcepit filios [illegible] & Dracontem. Artaxerxes [illegible] Perſarum [illegible] H[illegible] [illegible] ſcribit. [illegible] Hyſtani [illegible]

ſponti præfecto ſalutem: Hippocratis medici Æſculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliaque item quorum indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide viris, &c. Vale. Hic vir diuina ſcientia dicebat coitum morbum eſſe comitiali leuiorem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. In primo enim iuſiurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio LX. libris omnem ſcientiam medicinæ complectens. Suidas, Hippocrates, præter ſuperiorem idem Suidas quinque commemorat, omneſque eiuſdem artis & familiæ, quorum omnium excellentiſſimus fuit primus. Artem medicam in lucem reuocauit, in qua vſque adeò enituit, vt venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa vrbes dimiſerit: cui, ob meritum honores illos, quos Herculi tota Græcia decreuit. Plin. lib. 7. c. 37. Nam cùm fuiſſet mos, liberatos morbo inſcribere ea in templo eius Dei, qui auxiliatus eſſet, quorum poſtea ſimilitudo profuerat, exſcripſiſſe ea traditur *Hippocrates*: & ita ex his hanc artem exerpſiſſe; ſic primus medendi præcepta clariſſimè condidit. Plin. lib. 36. Strab. lib. 8. *Hippocratem* alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſo Thucydides.

Hippocrates Mathematicus mercaturã exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non eſſet, teſte Plutarch.

Hippocratia, Ludi qui & Conſuales dicũtur.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab *Helicone* monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe vngula Pegaſi alati: cui fabulæ occaſionem videtur miniſtraſſe Cadmus, qui cum in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inueniſſe. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum eſt, vt hic fons Muſis ſacer habeatur. Perſius ad verbum reddens vocem Græcam, fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum ſonat, κρήνη fontem.

Hippocura, Ptolem. Indiæ intra Gangem vrbes duæ ſunt, huius nominis: altera maritima, altera mediterranea. Maritimam vocat Caſtaldus *Onor*.

Hippodame, es, & *Hippodamia*: filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cùm ex oraculo, ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret filiam haberet, victi ſubiret mortem. Tredecim igitur victis & occiſis Pelops Tantali filius vna puella, eius amore protinus exarſit: [illegible]

ius nuptias vt aſſequeretur, Myrtilum eius vt aurigam pollicitis corrupit, ſic vt ille axes infirmos & fragiles ſubiunxerit, vel, vt alij volunt, obicem axi non obiecerit: & ſic fracto & diſſoluto curru, Oenomaus excidit, moriénsq. Myrtili caput deuouit: obteſtans Pelopem, vt vicem ſuam vlciſceretur, quod & factum eſt. Cùm enim pactum ſibi perfidię pręmium à Pelope poſceret, ab eo in mare deiectus eſt, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus eſt. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia ſinus.

Virg.3.Georg.

Hippodaméque, humeróque Pelops inſignis eburno.

Hippodamia, Eriſæi filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido ſecum abduxit: Hanc poëtæ à patris nomine Briſeida appellant.

Hippodamia, Anchiſę filia quæ & Alcathoo Troiano vxor data eſt, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna occidit.

Hippodamia, Pyrithoi vxor, quam cum ipſo nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade ſunt profligati, Oui li.1 . Metam. Pyræi item forum Hippodamo Mileſio architecto, qui Athenienſibus Piræum extruxit Suid.

Hippodamus Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuerſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitę moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles lib 2. Polit.

Hippodamus Mileſius architectus, qui Athenienſibus Pyræum portum extruxit, à quo forum Piræ Hippodamiam appellarunt Suidas.

Hippôdorus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci ſeueritate in ſuos vſus, filiam cum mœcho deprehenſam curru iuſſit alligari atque diſcerpi. Ælianus de varia hiſtoria.

Hippodrómus, Theſſalus genere, patria Lariſſæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis ſcholæ ſucceſſit, Philoſtratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippólachus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer. lib.6. Iliad.

Hippôlochus, Antimachi Troiani filius, vnà cum Piſandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. libro vndecimo Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippólitus, Theſei & Hippolytę Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædra nouerca abſente patre amatus eſt cuius turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit tanquam de ſtupro eam appellaſſet Quamobrem cùm videret Hippolytus patrem nouercæ dolo perſuaſum de nece ſua cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum Phocæ quę tum fortè in littus exierant, equorum & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarent, exterriti equi fruſtra obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos & ſaxa traxerunt iuuenémque infœlicem loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt. in nemore autem Aricino Dianę ſacro ſepultus eſt, vnde Ouid. Faſtor li.3.

Hic latet Hippolytus, loris diſcerptus equorum,

Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Hunc poſtea Æſculapius, à Diana excratus, reuocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit. *H*ippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſeſe contulit & Virbium ſe appellari iuſſit, quòd bis vir fuiſſet: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid lib 15. Metam.

*H*ippomachus tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſſit, dicens maximum erroris argumentum, quòd ab ignara turba laudaretur. Ælia.

Hippomedō quē vocat Silius 6. Theb. 151. arduū.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes, filius, Neptuni pronepos, vt alij Martis, cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui factus eſt compos. Nam cùm illa virginitatem illibatam cuperet ſeruare procis ſuis curſus certamen ea lege propoſuit, vt illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum eius illectos neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore eius tenebatur, neque tamen pedibus ſatis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit: & quis vſus eſſet in illis edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalanta certare non dubitauit, cúmque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta quā longiſſimè extra viam diuerſa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmque admiratur, *H*ippomeni victoriam tradidit. *H*ac itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipſo Martis deûm delubro, nulla habita nominis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutauit. Ouidius libro 10. Metamor. & Hyginus Fab. poëticarum cap. 185.

Hippómenes, XXVII. Atheniẽſium rex. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Vnde prouerbium, Magis impius Hippomene. Ouid. in Ibin,

Sóláque Limone, pœnam ne ſenſerit illam
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippomólogi, populi ab equis mulgendis dicti. Steph.

Hippon, Africæ Propriç vrbs cuius D. Auguſtinus Epiſcopus fuit. Bona, Mercatore teſte, dicitur.

Hippones duas in Africa ponit Strabo, alteram Vticæ proximam, alteram Trito propinquiorem, ambas Regias vocat. Plinius verò & Ptolem. vnam regiam, alteram Diarrython cognominant.

Hippóna, dea quam ſtabularii maximè colebant, cuiúſque effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poëtæ Epheſij, à quo iambicum, Hipponacticum, ſeu Hipponacteum, carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. lib. 36 cap. 5. Hic tam defformi & fœda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus eſt, vt aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Vnde natum Prou. Hipponacteum præconium.

Hipponẽſis, vrbs Cariæ & alia Lydiæ. Steph.

Hipponiates ſinus Tyrrheni maris in Brutiis eſt Ptolemæo Napitinus vocatur ab Antiocho apud Strabonem. Terinęus Plin. dicitur, teſte Hermolao; item Thucydidi. eſſe etiam Vibonenſem ſinum apud Plin. ſcribit Leander & Barrius, qui eundem Lameticum ab Ariſtotele nominari dicit. Plinius tamen plures ſinus eiuſdem nominis deſignare videtur lib. 3. c. 3. Hodie *Golfo di S. Eufemia* dicitur.

Hippónium, vrbs Brutiorum ab Heroe, à Romanis pòſt Annibal Vuentia dicta: Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hipponia, Steph.

Hipponium promontorium Licophroni, hodie Sibronum vocari in Calabria regione, inquit Barrius.

Hippónicus: Hippiæ filius Athenienſis, cùm patris ſtatuam dedicare decreuiſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt quod ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus non dedicantis ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

Hippóphagi, Scythæ & Aſiæ populi.

Hippópodes populi in Oceano Scythico qui Solino humanam, vſque ad veſtigium formam reuocant, ſed in equinos pedes deſinunt. Plin. lib. 4. c. 13.

Hipporum Antonino Calabriæ oppidum hodie Tolomi dici ſcribit Barrius.

[illegible] mas [illegible] ab Hipp[illegible] deductum: quo poëtç fere vtuntur pro Æolo ventorum rege: Hippotæ Troiani ex Segeſta filia nepotes Ouid. 11. Metam.

Hippotamadæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotæ dicti ſunt equeſtres ſagittarii, qua voce vtitur Hircius lib. 5. belli Aſiatici.

Hippuacra (quaſi dicat, equi promontorium) vrbs Libyæ: Gentile Hippocrites. Steph.

Hippucome, locus Lyciæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo. Gentile, Hippocomitæ, Steph.

Hippuris inſula quędam maris mediterranei.

Hippeuriſcus inſula Cariæ, Steph. Pompon.

Hippus fluuius Moſcorum in Phaſim deflueñs Strabo lib. 11. Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in ſe recipit, atque Hippum è viciniis montibus cadentes.

Hippus, inſula Eretriæ item vrbs Siciliæ, & alia Palæſtinæ. Gentilia, Hippius, Hyppenus, Hyppinus. Steph.

Hipſa. Vide SELINVS.

Hipſeus, filius Aſopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem.

Hipſicratea, vxor Mithridatis fuit, quæ maximè virum ſuum dilexit. Volater. Mithridates Hipſicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Vide Hepſicratea.

Hir, i. ciuitas, aut vigil, ſiue effundens, aut nudans, vel pullus aſini, filius Caleb, filii Iephone. 1. Par. 4.

Hira, filius Acces. 2. Reg. 23. 1. Par. 11. & 27. idẽ.

Hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio. Hom. lib. 11. Ilia. iɀ̃ Stephano, vrbs Meſſeniæ, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri. 2. Reg. 5. qui 2 Par 2. 4. & 8. dicitur Huram Hebraicè. Lat. vitæ celſitudo.

Hiram, Gen. 36. 1. Par. 1. ciuitas Idumæorum.

Hiras, i. libertas aut ira, nomen viri Odolamitis. Gen. 38.

Hiraſa, locus Libyæ, in quem Afri Battum tranſtulerunt. Steph.

Hircanus, Ioſephi filius, ſibi mortem conſciuit: Ioſeph lib. 11. c. 5.

Hircanus qui & Ioannes, dux Iudęorum 1111. anno ab vrbe 21. Hebræorum primus peregrinos alere incipit, Idumæam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere conceſſit. Ioſephus lib 13 cap. 15. Samariam funditus deleuit. Idem lib. 16. cap. 17.

Hircius: vel hirtius: Conſul fuit Romæ vnà cum Panſa: quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinę, ad quem liberandum profectus vnà cum collega eſt interfectus

Hirminium, Plin. Siciliç fluuius, Mauli & Ragune dici teſtatur Fazellus.

Hirpiæ familiæ, Plin. lib. 7. cap. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro. Hæ ſacrificio annuo quod fit ad montem Soractem Apollini, ſupra ambuſta ligni ſtrue ambulan-

tes non adurruntur. *Hirpi* Solino vocantur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidius Apuliæ fluuius oritur.

Hirpinum, Hirpinorum in Italia oppidum, vt Blondus tradit: id hodie Tarpaia dictum ſcribit Leander, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hir-ſemes, i. ciuitas ſolis, ciuitas in tribu Dan, Ioſue 19.

Hirtius, conſul cum Panſa collega in prælio ab Antonio cæſus. Cic. lib Epiſt. 12. Epiſt. 25.

Hiſmaelitę populi, qui nunc Saraceni dicuntur ab *Hiſmaele* ſic nominati.

Hiſpalis Bęticæ prouincię vrbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine Romulenſis: à qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, *Hiſpalenſis* dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. *Hæc* hodie Siuilia dicitur

Hiſpali, *Herculis* filia, nomen atque primordium, Iulio Cęſari reſtaurationem, Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 1. à Mauris liberationem defert. Vrbs ad mare Gaditanum ſita, forma rotunda ędium pulcherrimarum frequentia nitidiſſimè culta, totiúſque *Hiſpaniç* emporium florentiſſimum, quod ex variis mūdi partibus, maximè verò ex India Occidentali, queſtus incredibiles facit Situ omnes *Hiſpaniç* vrbes exceſſit. Agrum habet pinguem ac peramœnum, omnis generis frugum, olei oliuarum, dactylorum & citriorum feracem. Eā nobiliſſimus fluuius Bętis pręterlabitur. Vaſęus in Chron. *Hiſpaniæ*.

Hiſpalus, Celtiberorum rex ad tyrannidos Italię conuerſus eſt. Beroſ. lib. 5. Diod. Sic. lib. 6.

Hiſpania, regio latiſſima Europæ, quę è mōtibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania Plin. lib. 3. cap. 1. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorem. Vlterior rurſus ſecatur in duas partes, in Bæticam quæ hodie Granata dicitur & Luſitaniam, quam vocant Portugalliam, quę Ana fluuio a Bætica diſtinguitur. Bætica à Septentrione clauditur Ana fluuio, ab Occaſu habet eam Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtium Anæ & fretū Herculeum: à Meridie mare Balearicum, quod eſt inter fretum Herculeum & Charidami promontorium, quod vulgò appellari dicunt *Cabo de Gata.* Ab Oriente terminatur linea ducta ab hoc promontorio per Caſtulonem ad Anam fluuium. Dicta eſt Bætica à Bæti fluuio memorabili, qui Prouinciam totam interſecat: qui ortus in ſaltu Tygēſi decurrit in Oceanum Atlanticum: atque hodie vocatur *Quad alquibir*, quod ſonat fluuium magnum. Hæc prouincia poſteriùs à Vandalis habitatoribus Vandalicia dicta hodie quoque corrupto vocabulo Andaluſia dicitur. Luſitania habet à Septentrione Durium fluuium, ab oſtio ipſius, vſque ad pontem qui eſt contra Septimancas: ab Occaſu eā Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtia Anæ & Durii fluuii: à Meridie Bæticam: ab Oriente terminatur à Tarraconenſi, linea ducta ab Oretania veteri vſq; ad Pontem, qui habet è regione Septimancas. Nomen habet Luſitania à Luſo Liberi patris filio, & Lyſa eiuſdem Liberi ſocio, cū Luſo Bacchante: vnde nūc à Luſo, Luſitania, nunc à Lyſa Lyſitania dicitur Reliqua autem Hiſpaniæ pars quę & citerior, pertinet ad Tarraconēſem prouinciam, quę nomen accepit à Tarracone eius prouinciæ metropoli ciuitate, excipiēs ad principum peregrinationes, vt inquit Strabo, egregiè nata: & in qua Imperatores iuriſdictionem agitabant. Complectitur hęc regio Murcię regnum, & Valentiæ, vt Aragonum cum Cathalonia, Caſtellam veterem, Portugalliam, Interamnem, Galletiæ regnum, Aſturias, totam Cantabriam, & Nauarrę regnum, vt Vaſęus & alii *Hiſpaniæ* deſcriptores aiunt. Vlterioris *Hiſpaniæ* conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubenſis, Aſtigitanus & Hiſpalenſis. Citerior autem, quę & Tarraconenſis dicebatur in ſeptē diuidebatur conuentus: Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cęſaraugustanum, Cluuienſem, Aſturum, Lucenſem, & Bracarum. Idem lib. 3. c. 3. Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primū dicta fuit Iberia, poſtea ab *Heſpero* Atlantis fratre, ſiue (vt alii malunt) ab *Heſpero* ſtella lucidiſſima, quę veſpertino tempore in Occidente apparet ſolem ſubſequens, vocata eſt *Heſperia*: vltimò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlāticum ſita quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit *Hiſpalia*, vnaque deinde litera immutata, *Hiſpania*. Tibul. 4.

-- *Nec latis audax Hiſpania terris.*

Decē millibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Lōgitudo prorſus eadem eſſe videtur. Terra, frumenti, vini, olei, auri gemmarū metallorúmque ferax. Ex qua etiam bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina ſunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus qui aurum trahit.

Hiſpanum mare, ab aliis Ibericum & *Balearicum* dicitur, Plin. lib 3. c. 5. pars maris mediterranei eſt, *Hiſpaniam* alluens, à parte Orientali, vbi *Baleares* inſulæ.

Hiſpellum, Plinio Vmbriæ oppidum, quod hodie Spello, Fabricio & Leandro teſtibus.

hiſtiæa ciuitas in Eubœa *Hom.* lib Iliad. 2.

hiſtiæus, Mileſiorum tyrannus, *Herod.* lib. hiſtoriarum 6.

hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano, Pomp. lib. 2.

hiſtria. Vide ISTRIA: & in appellatiuis *Hiſtriones.*

H O

Hoba, i. dilectio, vel abſcōſio, aut Syriacè obligatio vel peccatum; regio Syrię ad dexteram Damaſci, id eſt Euphratem verſus: dicta etiam

Saba & Sophene, Geneſ.14.

Hobab, filius Raguel ſoceri Moſi, Num.10. Iud.4. Lat. dilectus.

Hod. filius Supha, filii Helem, 1.Par.7. Laus, ſiue confeſſio.

Hodes, i. menſis aut nouitas, vxor Saharaim. 1.Par.8.

hodius Hom.lib.9.Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

hodœdocus. Vide Calliarus.

hodomanti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomantis, Stephan. ex Thucydid. lib.2.

hoetichius, Hom.lib. Iliad.2. vir fuit Achiuus longè optimus artis ſtatuariæ opifex.

holeades, populi intra Iberum fluuiũ. Steph. ex 3. Polybij.

holda, vel Holdai, nomen viri, 1.Par.27.& Zachar.6. Item Prophetis vxor Sellum filii Thecue. 4 Reg.22. Lat. mundus, vel orbis, vel muſtela, aut Syriacè, rubigo.

holmi, vrbs Siciliæ aſperæ vbi priùs habitabant, qui nunc Seleucei. Gentile, Holmeis. Holmia, Suediæ regni metropolis, vulgò *Stockolm*.

holmium, vrbs Bœotiæ. Gentile, Holmieus.

holmones, vicus Bœotiæ ab Holmo, Siſiphi filio. Pauſan. lib.9. Gentile, Holmoneis.

hola Hiſpaniæ vrbs. Liu.

holoceron, Macedoniæ mons. Plutarchus in Æmilio.

holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor. Iudith.2.

holopyxos, Cretæ vrbs Plin.

holon, ciuitas quæ de tribu Iudæ ſeu Simeonis, Leuitis data eſt. Ioſ.15 & 21. quæ 1. Par.6. dicitur Helon. Lat. feneſtra, ſiue profanatio, aut dolor.

homan, filius Lotan, filii Seir. 1 Par.1. qui Geneſ.36. dicitur Hemam, Lat. tumultus, ſiue turbatio eorum.

homeritæ, populi Æthiopum. Steph. item Arabiæ fœlicis populi, Ptolemęo & Plinio.

homeromaſtix, cognomen Zoili, qui hoc ſolùm nomine innotuit, quòd *Homerum* libris editis inſcitiæ arguere auſus fuerat. Hos libros quum Ptolemæo regi Ægypti obtuliſſet, rex tum quidem diſſimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, poſt aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam ſubleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quàm ille, qui ante annos mille fato functus eſt, etiam hodie tot hominum millia paſcat. Tandem parricidij accuſatus, iuſſu regis in crucem ſublatus eſt. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui inſana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quúmque Venerem ipſam non poſſint, ſcandalum eius comprehendunt.

Homerus, nomen poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam, annis circiter centum ſexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomẽ ſortitus eſt, quum priùs Meleſigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus eſſet. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quod ὁμηρεῖ, id eſt, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Męonius nuncupatur à Martiano libro 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúſque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim ſibi vendicent, adeò vt quibus potiſſimùm credere debeamus, non facile fuerit diſcernere. Quod etiam teſtatur Cicero pro Archia: Homerum (inquit) Colophonii ciuem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vendicant: Salaminii repetunt: Smyrnii verò ſuum eſſe confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt, multi alii præterea pugnant inter ſe, atque cõtendunt. Extat de ea re diſtichon Græcum apud Gellium lib.3.c.1.

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζων Ὁμήρου,
Σμύρνα, ῥόδος, κολοφὼν, σαλαμὶν, χίος, ἄργος, ἀθῆναι.

Septem vrbes certant de ſtirpe inſignis Homeri,
Smyrna Rhodos, Colophon, Salamin, Chius, Argos, Athenæ.

Scripſit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyſſis quod Odyſſea nominatur, & alia opuſcula. Reliquam eius vitam, breuitatis cauſa hîc prętermittimus: quam qui latiùs noſſe cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ familia apud Chios illuſtris fuit: Hellanicus. Quo quidem Homero nullius ingenio fœlicior extitit vnquam, ſiue operis fortuna, ſiue materia æſtimetur. Itaque Alexander magnus, inter ſpolia Darii, Perſarum regis, vnguentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmíſque ac margaritis pretioſum varios vſus eius amicis demonſtrantibus. Immò hercle (inquit) librorum Homeri cuſtodię detur, vt pretioſiſſimum humani animi opus, quàm maximè diuiti operi ſeruaretur. Plin. libro 7. cap.29. Idémque Plinius libro 30. cap.2. de Homero hunc in modum ſcripſit: Adoleſcentibus, inquit, nobis viſus Appion Grammaticus, prodidit Cynocephaleam herbam diuinam, quæ in Ægypto vocatur Oſirites, quæ habet vim contra omnia venena: ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum, qui eruiſſet, mori. Séque euocaſſe vmbras ad percontandum Homerum, qua patria quibúſque parentibus genitus eſſet non tamen auſus eſt profiteri, quid ſibi reſpondiſſet. Is literas Græcas à pluribus paulatim inuectas, reduxit ad eam formam quam habemus.

Home-

Homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IV. inſtitoria arte, Salaminenſis ciuis perdiues. Archilochus.

Homerus V. Colophonius pictor & ſtatuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Muſica & Geometria clarus apud Argiuos habitus eſt. Archiloch.

Homerus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea ius literarum & linguę Græcæ emendãdarum ſoli tributum eſt, cuius quoque emendatione, & literę & lingua Græca vſque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homiliæ, Theſſaliæ vrb. Ptol.

Homole, es, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes, quemadmodum & Othrys. Virg. 7. Æneid.

Ceu duo nubigenæ, cùm vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolem, Othrynque niualem
Linquentes.

Incolæ, Homolęis: & Thebæ iuxta montem ſitæ Homoloides. Iupiter item Homoius in Bęotia colitur, vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate, Emygi filia, quam Delphos fuiſſe miſſam Ariſtoph. in Thebaicorũ ſecundo ſcribit, vel quòd apud Æoles ὁμοῖ concors & pacificum dicatur. Fuit & Homeleia Ceres & Thebis.

Homopatoria, feſta erant Athenis, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ ſcribendorum gratia tum conuenirent: de quibus Sacris Suid.

Homolea, mons eſt Magneſiæ, ſiue Thracię Strabo lib. 12.

Homolium, oppidum Magneſiæ. Plin. lib 4. c. 9. ὁμώλιον, Stephano oppidum eſt Macedoniæ & Magneſiæ. Strab lib. 7. Inde *H*omolicus, & Homoloius.

Homona, oppidum, & *H*omonades gens in Iſauria. Plin.

*Ho*monęa locus Palęſtinæ. In via Ioſephi.

Hon i. dolor aut fortitudo, ſiue iniquitas, filius Theleth Num 16.

Honorichus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 12, 1.

*H*onorius XLV. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 14.

Honorius, LXVI I Romanorum Pontifex, anno ſalutis 625. ſacras ædes nouas ædificauit, veteres inſtaurauit.

Honorius II. Rom. Epiſcopus CLXIII. anno ſalutis 1216.

Honorius IV. Rom. pontifex CLXXVII.

Honorius V. Rom pontifex CXCI.

Honoria, Valentiniani imperatoris ſoror. Diac. Pomp.

*H*onoſca. *H*iſpanię Tarraconenſis maritima vrbs inter Iberum fluuiũ & Carthaginem. Liu.

*H*oplias, fluuius, qui apud vrbem Bœotię *H*aliartum in fluuium Philarũ illabitur: fuit Plutarchi tempore Iſomantus dictus, vt ipſe teſtatur in vita Lyſandri.

*H*oppha, i. thalamus, ſiue coopertorium, aut littus, vel ripa eius, nomen viri. 1. Par. 24.

*H*or, nomen montis, Num 20. & 33. in finibus terrę Idumęæ prope Petram ciuitatem In quo Aaron primus Iſraelitarum ſummus Pontifex, mortuus & ſepultus. Comeſt ex cap. 10. Num. Lat. mons, ſiue concipiens, aut demonſtrans ſiue oſtendens.

*H*ora, deæ cuiuſdam nomen erat apud Romanos, ita dicta, ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc eſt à venuſtate & pulchritudine, cui prçeſſe putabatur. *H*anc Romani putabant eſſe *H*erſiliam Romuli vxorem, quæ poſt Romuli apotheoſin in cœlum tranſlata, *H*erſilia vocata eſt. *H*oratius, Ennius,

Téque Quirine pater veneror, Horámque, Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine libri 14. Metamorph. legitur Ora ſine aſpiratione, & priore correpta.

*H*oracinæ populi Illyriis finitimi Polyb.

*H*oræ, Calabriæ vrbs. Curopal.

*H*orę, Iouis & Themidis filię, quarum nomina deſcribit *H*yginus, c. 183. & decem numerat.

*H*oratę, Indiæ populi. Plin.

*H*oram, rex Gazer, Ioſ. 10. Lat. mons eorum, ſiue manifeſtans eos, aut concipiens eos.

*H*oratij Flacci villa, in Latio fuit: vbi nunc *S. Ioanne in campo Horatio*, Blondo teſte.

*H*oratius Cocles nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porſena *H*etruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Ianiculum iam captum videret, hoſtéſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolueretur. Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus in Tyberim inſiliit & incolumis ad ſuos tranauit. Virgil. 8. Æneid.

Illum indignanti ſimilem, ſimilémque minanti
Aſpiceret, pontem auderet quòd vellere Cocles.

*H*oratius Flaccus, poeta Venuſinus, lyricorum & ſatyrarum ſcriptor, qui anno imperii Auguſti Cæſaris XXXII. ætatis verò ſuæ LVII. moriens ſuum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecœnatem in Eſquiliis ſepultus. Scripſit carminum libros quatuor, Epodon librum vnum, Satyrarum libros duos, De arte poetica librum vnum, & Epiſt. libros duos, qui etiam hodie omnium teruntur manibus.

*H*orbatii, Germaniæ regio, nunc *Crabaten Lazio.*

*H*orchia, erat dea *H*etruriæ vrbis in qua fanũ

habebat. Ab ea vicus Horchianus ſumpſit nomen.

Hordienſes, Apuliæ populi. Plin.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarum. Exod.3. Pſal.105. Sinai aliàs dicitur, in quo data fuit lex Moſi. Eſt & nomen petræ. Exo.17. Lat. deſertum, vel ſolitudo, ſiue deſtructio, aut ſiccitas, vel gladius.

Horem, ciuitas in tribu Hephthali. Ioſ.19. Lat. idem ſignificat quod Herem.

Horeſti, Britanniæ populi, Tacit. qui hodie Merniam & Anguſiam Scotiæ regiunculas occupant, vt H. Boethius tradit *Eskedale* Camdeno.

Horici, populi Italiæ. Steph.

Hori, filius Lotan, filij Seir. Gen.36. Lat. princeps, aut liber, aut ingenuus vel iraſcens.

Horma, ciuitas in tribu Aſa. Ioſ.19. Lat. excelſa, ſiue proiecta, aut vermis.

Horma, Albotarum in Macedonia vrbs. Ptol.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Haſmonam & Cades-barne. Num. 21. quæ c.1. Iudicum dicitur Sephar. 1. Para.4. In Ioſue 15. ſcribitur Harma: In Ioſue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio eſt, cùm ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates. Lat. idem ſignificat quod Herem.

Hormaſdes, apud Chaldæos, bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur Sipontinus. Ex Heb. Vr, i. ignis deriuatur, quòd apud Chaldæos & Perſas, ignis pro Deo coleretur.

Hormine. vide Hyrminæ.

Horminius, Ptolemæo Bithyniæ mons: Hippius à Plinio dicitur, fortè quòd Hippius fluuius originem inde habeat: videtur ab Appiano Scorobas vocari in lib. de bellis Mithridaticis.

Horodes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Alij Orodes ſcribunt.

Horontes, vide Orontes.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir. Deut.2. qui Gen.14. Chorræi dicuntur. Lat. Principes, vel liberi, aut ingenui, vel iraſcentes.

Hortanum, Tuſciæ vrbs. Plin. *Horti* Leandro.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima: quę cùm matronarum ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars ei remitteretur Appian.

Hortenſis Venus, dicta eſt de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pauſan.

Hortenſius, Romanus rhetor qui in foro Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt, licet eius ſcripta infra famam fuerint. de quo Cicero in Bruto ſic refert: Primùm memoria tanta, quantam in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet, quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia, & emptores ordine ſuo recenſuit, argentariis recognoſcentibus, ita vt à nullo falleretur.

*H*orus, Aſſyriorum rex, Plin. lib.30. c.15.

*H*orus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, verita eſt, ne illi obueniret, quod Oſiri patri acciderat: ſed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit.

*H*orus, Aſſyriorum rex. Plin. lib.30. cap.15.

*H*oſa, i. confidens, vel protegens, nomen viri, Paral.26. Nomen item cuiuſdam ianitoris, 1. Paral.16. Ciuitas item, quæ tribus Aſer terminus eſt, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph, Ioſue 19.

*H*oſa, Tuſcorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

*H*oſa, i. feſtinans, ſiue tacens, aut ſenſualis. Nomen viri. Par.4.

*H*oſpitius, vir quidam Niceniſs, qui tam auſteræ vitæ fuiſſe traditur, vt antro incluſus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volat.

*H*oſtanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præſtantiſſimus.

*H*oſtaſius, Rouennatum princeps fuit, qui à ſuis ciuibus relegatus eſt, quòd in otio & ignauia torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

*H*oſtia, vrbs Italiæ. Vide Oſtia.

*H*oſtia, puella, quam à ſe amatam, Propertius Cinthiam vocauit.

*H*oſtiæi, vide *H*oſtiones.

*H*oſticus, nomen poetæ.

*H*oſtiliæ, meminit Tacitus li.2. & 3. hiſt. item Antoninus, Venetæ regionis oppidum hodie, vt Leander ait, *Hoſtia* dictum. Padum alluere ſcribit Plin.

*H*oſtiones, vel *H*oſtięi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Caſſinos (aliàs Coſſinos) vocat. Steph.

*H*oſtius *H*oſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus eſt, quòd Fidenam primus irrupiſſet. Dionyſ. lib.3.

*H*oſtius Lucretius Tricipitinus, conſul cum L. Sergio, anno ab vrbe 3[illegible].

*H*otham filius *H*eber filij Bariæ, filij Aſer, filij Iacob, 1. Paral.7 & 11. Lat. ſigillum aut ſignaculum, vel clauſura.

*H*ozai, nomen prophetæ. 2. Par 33. Lat. videns.

*H*oziel, filius Semei, filij Gerſon, 1. Par.23. Lat. videns Deum.

H V

*H*ucuca, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ.19. Lat. Sculptura, vel præceptum, aut legiſlatio.

*H*ucumbra vicus Marcellino, Zumbra Zoſimi eſt, eum que inter duo oppida collocat: quorum nomina ſunt Nisbara & Niſchanabe, quas Tigris diuidit.

Hugo,

*H*ugo, cognomine Capetus, ex Pariſienſium Comitum familia, Francorum regnum occupauit anno ſalutis 988.

*H*ugo Luſignaneus, Cypri rex. Blond. lib. 10. dec. 2.

*H*ugo, Italiæ rex, Luith. lib. 3. cap. 14.

*H*ugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, a principibus pulſi ſunt, quos rex ab exilio reuocauit: conſcripto exercitu principes perſequutus, vicit, fudit, cæcidit, cepit, ac vltimo ſupplicio captos affecit. *H*ugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno ſalutis 1321.

*H*ugnitio Fagiolanus, Piſanorum dux, anno ſalutis 1314.

*H*ul filius Aram, Gen. 10. Hic à Ioſepho lib. 1. Antiquitatum Iud. traditur Armeniam inſtituiſſe. Quam ego quidem planè arbitror ab eius patre nomen inueniſſe. Lat. dolor, vel infirmitas ſiue præſtolatio, aut obſtetricatio.

*H*uldericus, Dux Vuitemburgenſis, ex auito ducatu pulſus eſt, anno ſalutis 1519.

*H*umana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

*H*umfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſſit, an. ſal. 1042. Blond.

*H*umfredus, Gloceſtriæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo ſtrangulatus eſt, anno ſalutis 1447.

*H*ungaria (quæ nomen ab *H*unnis vel *H*ungaris populis ex Scythia profectis, qui eam incolunt, habere videtur) Pannonias, & vltra Danubium, Iazygum & Dacorum regionem ferè omnem occupat. A Drano fluuio ad meridiem ſumit initium & à Septentrione Sarmatis, quos Polonos, & Gethis, quos VValachos dicimus, terminatur: ab Occasu Auſtriam habet, ſuperioris quondam Pannoniæ caput: ab Oriente Myſiam, quam Rhetianam nunc appellant. Danubius omnium quos Europa habet, fluuiorum maximus mediam interfluit, atque in partes, nempe in Citeriorem & Vlteriorem ſcindit. Citerior eſt ea, vbi olim Pannoniæ fuerunt. Hæc ab Vlteriore *H*ungaria Danubio, ab Auſtria & Norico, radicibus Cætij (ſic olim dicti) montis: à Sclauonia Drauo, e Boſna & Raſcia Sauo fluminibus terminatur. Huius citerioris *H*ungariæ caput eſt Buda, regni ſedes. Vltra Danubiana *H*ungaria montibus Carpathiis ſupra Polonium incipientibus, & longiſſimo flexu ad littus Euxini maris porrectis, à Morauia, Sileſia, Polonia, & a Rutcia diſtinguitur, vſque ad eum locum vbi regio eſt, quam Maromaruſiam vocamus. Ibi iam alij montes & ſyluæ ab eo loco Seuerinum (vbi pontis olim à Traiano extructi ſuperbæ veſtigia etiam nunc apparent) & Orientem verſus tendentes, à Tranſſyluania & Valachia Tranſalpina ſeparant hanc vlteriorem *H*ungariam. Tibiſcus fluuius piſcoſiſſimus, in montibus Maromaruſiis ad Septentrionem ortus Mediam interfluit. Incolæ Scythica lingua vtuntur, ab omnibus finitimis diuerſa. Plura apud Bonfin in Decadibus rerum Hungaricarum.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa ſuper Mæotim paludem incoluere deinde mutatis ſedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupêre. Hæc gens temporibus Valentiniani principis, duce Attyla, tota penè Europa peruagata, Galliam, Italiámque fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rurſus ſe recepit in Pannoniam. Quare credibile eſt, Hunnos eſſe qui etiã hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Saxo ſcribit hos quadam tempeſtate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint, quibus ad paſtum vterentur.

Hunnum, vrbis Britannicæ nomen. lib. Notit. *Seuenshale* Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſ. dux. Æmil. libro 2.

Huphan filius Beniamin. Numer. 26. Lat. thalamus eorum aut operimentum eorum, ſiue littus, vel ripa eorum.

Hur, filius Iudæ filij Iacob. 1. Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Ouan filius Caleph, ex Ephrata vxore. 1. Paral. 2. Rex item Madianitarum. Num. 33. Lat. libertas, ſiue albedo aut foramen.

Hurai, nomen viri. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 15. dicitur Heddai: idem quod Hur ſignificat.

Huram, filius Bela, filij Beniamin. 1. Par. 8. Lat. libertas ſiue albedo, aut foramen eorum.

Huri, pater Saphat, Numer. 13. Pater Abihail, 1 Paralipom. 5 eiuſdem ſignificationis eſt cum Hur.

Hus, i conſilium aut lignum, vel Syriacè fixus, filius Aram Gen. 10. Is iuxta Ioſephum atque Hieronymum Thraconitidis & Damaſci conditor extitit Nam principatum tenuit inter Palæſtinam & Cœleſyriam. Huius regio in Iob, à 70. interpretibus *Αὐσῖτις*, quaſi Nuſitidis dicitur Iob 1. Primogenitus item Nachor, Gen. 22. Filius etiam Diſon filij Seir, Gen. 36.

Huſan, i feſtinatio eorum, aut ſilentium eorum, vel ſenſualitas eorum, rex tertius, qui regnauit in Edom. Gen. 36.

Huſath, i feſtinans, vel tacens, aut ſenſualitas. ciuitas 2. 21.

Huſi, pater Baana. 3. Reg. 4. idem quod Huſathi ſignif.

Huſim, altera vxor Saharaim, 1 Paral. 8. Filius Dan, filij Iacob. Gen. 46. eiuſd. ſignif.

H Y

Hyacintha, orum, ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci iactu interfecti. Ouid. lib. 10. Metam.

Hyacinthus, puer Amyclęus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium cõuertit. Cum Hyacintho ſuis deliciis diſci iactu, dum ſeſe exerceret, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput *Hyacinthi* conuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis, Palæphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: paulò aliter Ouid. libro decimo Metamorph.

Hyacinthus, pagus ſupra Sphendonios vbi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in dictione Partheni.

Hyades, ſtellæ ſeptem in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt pluere. Ouidius libro 5. Faſtor. Fabulantur poetę Hyades Bacchi nutrices fuiſſe quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ ſunt à Dodona ciuitate Epiri: quę cùm Iunonis iram vererentur, fugeréntque Lycurgi regis ſæuitiam, à Ioue in cœlum ſunt tranſlatę. Alij tradunt Atlantem ex Æthra vxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptémque puellas, quarum hæc ſunt nomina: Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho & Tyche quę cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloríſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſę, &, vt perpetuum maneret tantę pietatis teſtimonium à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculę dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo, afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

Hyæa, vrbs Locrorum, Ozolorum: Gentile, *Hyęus*. Steph.

Hyala, vrbs ad Indi fluminis oſtium. Diodor.

Hyale, Nympha vna ex comitibus Dianę. Ouid. 2. Metamorph.

Hyamea, vrbs Meſſenię, vna ex quinque. Ciuis, Hyameites. Steph.

Hyámion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyamicus. Steph.

Hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnaſſum montem Ciuis Hyampolites Steph & Plin. lib. 4. cap. 7. Strab lib. 8. Eſt & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. 4 cap. 15.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græcię populi, poſtea Bœoti appellati Plin. lib. 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante regi traxiſſe putantur. Strabo. lib 7. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem ſignificans, quod Bœtius: vnde Actęonem Cadmi nepotem Hyantium cognominat Ouid. Metamorph.

Hyantia, Steph. vrbs Locrorum.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab *Hyapo*: Ciuis, *Hyapeus*. Steph.

Hyarbas. Vide Iarbas.

Hyas, Atlantis filius ex *Æthra* Oceani filia, qui cum adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, à leone deuoratus eſt. Vide Hyades.

Hyas, Bœotię rex, à quo Bœoti aliquando Hyantes ſunt nominati. Strab. lib. 7.

Hyaſis, vrbs Libyę, quę & Oaſis: vnde Hyaſites, vel Oaſites Steph.

Hyba, vel *Hyba*dę, vicus in tribu Leont. Stephanus.

Hybanda, olim inſula fuit Ioniæ. Poſtea maris receſſu continenti annexa. Plinius libro 2. cap. 29.

Hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, Hybelites.

Hybernia, regio Aſię, cui ad Septentrionem Nomades adſtant, & Caucaſi montis accolę, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Vide Iberia.

Hybernia, inſula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cęſ. lib. 5. de bel Gal. Alterum latus vergit ad Hiſpaniam atque occidentem ſolem, qua ex parte eſt Hybernia dimidio minor (vt exiſtimatur) quàm Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus: atque ex Gallia eſt in Britanniam. Huius incolę longè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib. 4.

Hyberus. Vide Iberus.

Hybla, ſiue *Hyble*, ſiue *Hybles*, mons Siciliæ, thymi copia, ſalicum, & apibus abundans, vnà cum oppido eiuſdem nominis, ab *Hylone* rege dicto. Strabo à Donenſibus conditum ſcribit. *Hinc* Hyblęus, adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megaram dictam ſcribit Gentile Hyblęi.

Hybla Italię ciuitas Steph. vrbs item Siciliæ mediterranea, Ptol. Tres Hyblę in Sicilia, Stephano: maior, minor, & parua quę Ghella: *Heræa* & Galeotę nominantur. Item Megarenſes. Pauſanias duarum etiam meminit, vnam maiorem, alteram Gereatin nuncupat.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ poſtea Megara dicta eſt. Stephanus.

Hybreas, inſignis orator ex Mylaſis Cariæ vrbe, cui cum pater nihil præter malum lignarium & mulierem reliquiſſet illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi ſophiſtę operam dedit. Tandem ad reipub. gubernacula conuerſus, proximam Euthydamo authoritatem obtinuit, quem cùm tyrannidem quidem exercere, ſed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixiſſe, Euthydame, malum es ciuitati neceſſarium. Nam nec tecum viuere poſſumus, nec ſine te. *Hic* quum Labienus Parthorum auxiliis inſtructus in Aſiam irrupiſſet, adoleſcentulúmque quendam iactan-

iactantem audiret ſe Parthicum imperatorem eſſe. At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eaque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Strabo lib. 14.

Hybrianes, populi circa Thraciam à Scordiſcis infeſtati. Strabo.

*H*iccaron oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt. Gentile, Hyccareus: Poſſeſſiuum, *Hyc*carius. Steph. *Vicari* huius meminit etiam Athenæus, qui dicit locum nomen habere, à genere piſcium qui vocantur hyccę. Fazellus ſcribit hodie deſertum eſſe, ſed locum Garbolangi & partem eius Carini, nominari.

*Hy*da dę, ſiue Hyde, des oppidum Lydię, ſub Tmolo monte ſitum. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem eſſe putent cum Sardibus Strab. lib. 1.

Hydara Armeniæ maioris vrbs. Strab.

Hydarcę, populi Indici, qui contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, ſiue Hydarnus, nobilis Perſa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Strab. lib. 11.

*Hy*daſpes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extenditur, Niſamque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alij non in Indum, ſed in mare labi tradunt. Lucan. lib. 6.

Qua rapidus Ganges, & qua Nyſæus Hydaſpes
Accedunt pelago.

Dictus ab *Hy*daſpe antiquiſſimo Medorū rege.

*Hy*de, Lydiæ vrbs Stephano, Straboni & *Ho*mero, circa Tmolum montem.

Hydia, Siciliæ oppidum, Ptol. *Fontana murata*, Nigro.

Hydiſſus, vrbs Cariæ, ab *Hy*diſſo filio Bellerophontis, & Aſterię filiæ *Hy*dei ex quibus natus eſt Hydis, à quo ciuitati nomen. Ciuis, *Hy*diſſeus Steph.

*Hy*dra Lernea, ſerpens erat quinquaginta capita, vnicúmque duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciſo duo alia ſtatim repullulabant: Palęph. lib. de fab.

Hydra, inſula Libyę iuxta Carthaginem: Gentile, Hydrus vel *Hy*drates, inſula item *H*adriatici maris. Pom. & Æolidis, promontorium Straboni. item Dolopum inſula. Phauor.

Hydra, vrbs. Vide Lyſimachia.

Hydralis fluuiolus prope Conſtantinopolim. Nicetas *Belgrado* hodie.

*Hy*dramia, vrbs Cretæ. Stephan.

Hydrax, Africæ oppidum in regione Pentapoleos. Ptolem.

Hydrea, inſula iuxta Trœzenum: Gentile, *Hy*dreates. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Steph.

*Hy*dreuma, nomen ſeptemdecim variorum locorum Æthiopiæ ſub Ægypto, & alibi. Plin.

Hydriacus, Germaniæ fluuius. Ptolem.

Hydrias, Aſiæ minoris regio. Herodot.

Hydrochus, ſignum cœleſte, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χέειν τοὺς ὕδωρ, hoc eſt, ab aqua fundenda dictus. Qui Aſtrologiam poëticam ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ propoſitum.

Hydruntum, oppidum extremum agri Salentini, Plin. lib. 3. c. 11. Stephan. Straboni, *Hydrus* appellatur.

Hydruntum totius Apuliæ metropolis: vetuſtate & ciuium fide atque animi magnitudine nobilis. Portum habet ſatis commodum, ſed propter Aquilonem minimè tutum. Olim munitiſſima erat, nunc ferè æquata ſolo. Agrum habet lætum, fontibus ſcatens, ſemper virens. Ex hoc loco Ceraunij Epiri montes facilè cernuntur. Hic terminus eſt maris Hadriatici & Ionij, Plinio auctore. A. Galateus.

Hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus, *Hydruntis*, vrbs in littore Adriatici maris, Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. Ptol. lib. 3. c. 1. Gentile, *Hy*druntius, Hydruſſæus, vel Hydruſſus.

*Hy*druſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & *Hy*druſa, inſula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

*Hy*ela, *H*erodoto li. hiſt. 1. ciuitas in agro Oenotriæ à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant, condita, Strab. lib. 6. Alios item flectenti contiguus ſinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocenſibus *Hy*ela nominata eſt: aliàs *Hy*ella vrbs item Arabiæ felicis. Ptolem.

*Hy*ellus, Tuſcię rex, anno ab vrbe 203.

*Hy*erus, pauper quidam qui à Ioue, Neptuno & Mercurio hoſpitio ſuſceptus, Oriona filium ſuſcepit. Ouid. Vide H reus.

Hyettus, vicus Bœotię, ab Hyetto quodam Argiuo ſic nominatus, quòd maximis imbribus complicatur. Gentile Hiettius. Aliqui Aſpledonem *Hy*ettum vocauère. Steph.

Hiettuſa, inſula in Carię ora. Plin.

hygaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygaſſius, ſeus, Steph.

hygennenſes, Aſiæ minoris populi. *H*erodot.

hygiæa, dicta eſt Minerua, à medendi arte bonaque valetudine, quam præſtare credebatur. Palęph.

Hygiana, Triphyliæ in Peloponneſo vrbs. Polyb.

*Hy*gris, ciuitas Sarmatię. Ptolem. *Sabardi*, Villanouan.

Hyi, Suſianę populi. Plin.

hyla, ſiue *Hy*las, Comes *Her*culis, quem perdidit in finibus Ionijs iuxta Myſiam, nec vſquam

potuit reperiri. Poſtea cùm eſſet cognitum eum periiſſe in fonte, ei inſtituta ſunt ſacra, in quibus mos ſuerat, vt eius nomen clamaretur in fontibus. Vide poſtea Hylas.

Hylami, vrbs Lyciæ, Gentile, Hylamites. Stephan.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actęonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc eſt, à latrando impoſitum. Ouid. 3. Metam.

Hylatę, Syrię populi. Plin.

Hylæ, Phocenſium colonia, poſtea Elea dicta Suidas.

Hyléa, regio à qua *Hylæum* mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boryſthene à mari in primis eſt Hylea regio. Hieron. lib. 4. Stephano, regio eſt Pontica: alias Abica, id eſt ὑλαία dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à ſyluis deductum. Virg. 8. Æneid Hic Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, viſa puella permotus eſt, dum violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis qui ſimul nuptiis intererant, prohibitus eſt. Hinc in certamen itum eſt, & ferociter dimicatum. Ab Hercule ſunt poſtea occiſi.

Hylęus, canis Actæonis. Ouid. 3. Metam.

Hylas, hiſtrionis nomen, cuius meminit Macro. lib. 2. Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiſo Oenei pincerna fugeret, veniſſétque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lychas pęlagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet: arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodomas conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quamuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante, Hylam filium eius ſecum abduxit: quem poſtea vnicè dilexit, ſecúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vnà cum Hyla naui egreſſus eſt, vt alium in Myſiæ ſyluis quæreret. Inualeſcente autem æſtu cùm ſiti premeretur, *Hylam* cum vrna miſit ad Aſcanium fluuium, vt inde ſibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior eſſet, quàm vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas vrnam è manibus amiſit: quam cùm ſubitò recipere conaretur, pondere eius demerſus eſt. Quę res poetis occaſionem præbuit fabulandi, *Hylam* à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compareret, cauſam eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, *Hylam* quęreret.

Hylatę populi Syriæ Cœles, Plin. libro 5. capite 23

Hylates Apollo, colitur in Eryſthea vrbe Cypria. Steph.

Hylax, lacis. Vide *Hylas*.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde *Hylæus*: dicta ab *Hyle* Treſpici filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleeſſa Paros, vna Cyladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hyliates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 701.

Hyllarima, oppidum Carię, ſupra Theoſtrotociam, patria Hyeroclis ex athleta Philoſophi. Ciui Hyllarimeus. Steph.

Hyllei Dorienſium tribus Stephan. *Hylleis*, inquit, ab Hyllo filio *Herculis*, & Melites filiæ Ægei fluminis. Eſt item *Hylle*, ciuitas: Gentile, Hylleus, fœm. *Hylleis* & Hyllis. Supra *Hylos* (inquit Apollodorus) Liburni ſiti ſunt, & quidam Iſtri dicti Thraces, Hyllis, maxima Peloponeſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia: tribulis, *Hylleus*. Steph.

Hyllis, peninſula vel promontorium. Plin. Liburniæ ad mare Adriaticum. Alia peninſula, Stephano, 15. magnas ciuitates continens. Item Illyrici regio. Stephan. Eidem etiam eſt Argię, Doridis & Trœzeniorum vicus.

Hyllualia, vicus Cariæ, vbi *Hyllus* interiit cum templo Apollinis: aliàs *Hylluæa*.

Hyllus filius *Herculis* ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. lib. 9. Meta. *Hic* poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt, ab Euryſtheo pulſus Athenas confugit, ibique Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficij teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium.

Hyllus, filius *Herculis* ex Melita Ægæi fluminis filia, à quo Hyllinenſes populos & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. lib. 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius vocatur.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

Hylicus, Argiæ amnis. Pauſan.

Hymanni, Lyburnorum populi. Plin.

Hymella, fluuius apud Virg. lib. 7. Æneid.

Hymenæus Deus nuptiarum præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenęus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ ὑμένος, hoc eſt à membrana quæ clauſtrum virginitatis eſt: & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis conſtat in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenęum, virum Atticum fuiſſe, qui

raptas à latronibus virgines, parentibus intactas reſtituit: ideóque nuptiis eius nomen inuocari, tãquam defenſoris virginitatis, vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſij nomen inuocant. Alij dicunt Hymenæum fuiſſe quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non rarò quoque Hymenæum poëtæ, pro ipſis ponunt nuptiis. Virg. 1. Æneid.

Pergama quum peteret inconceſſoſq; Hymenæos.

Hymenæus, nomen viri qui à fide Chriſti excidit 2. Tim. 2.

Hymera. Vide Himera.

Hymettus Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymetticum vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius. Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hynidos, Aſiæ minoris in Mœonia oppidum. Plin.

Hyope, vrbs Matienorum (fortè Matianorum.) Gentile, Hypopeus, enus, ites, Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherroneſi, non procul à Leſyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

Hypacyris, & Gerrhus, Scythiæ flumina ſunt apud Herodotum. De quibus etſi nihil ſe affirmare ſcribat Peucerus, tamen ea flumina eſſe ſuſpicatur quæ Delna, & Sem nominibus, iuxta Czernigo oppidum, in Pontum infuſa, Carcinitem ſinum conſtituunt. Horum Pomponius etiam meminit.

Hypæa, Maſſilienſium inſula, vna Stœchadum Plin. lib. 3. cap. 5.

Hypęlochi gens Moloſſica. Steph.

Hypępa, Stepha. & Straboni, Lydiæ oppidum. Veneri ſacrum quod occurrit à Tmolo monte ad Cayſtri campeſtria iter facienti: nomen ei eſt (vt inquit Steph.) ab eo quòd ſub Aepo monte ſitum ſit.

Hypæſia, Peloponneſi regio, circa Arenen. Strabo.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus, Steph. Eadem cum Hypania.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſceretur ei exiguus fonticulus (Exampæum nominat Herodotus lib. 4.) qui ſua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strab. lib. 15. Herodotus & Ptol in Sarmatia Europæa collocant.

Hyparchia mulier quædam Græca doctiſſima quæ Philoſophicis diſciplinis valde excelluit. Laertius.

Hyparchus. Vide Hypparchus, ſeu Hypobarum.

Hyparinus, Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypaſis, Indiæ fluuius & terminus Alex. magni. Plin.

Hypata, ciuitas Theſſalię, & quaſi metropolis eius regionis, à qua hypatenſis ager. Steph. vrbs eſt Aenianum, & regio prope Sangarum fluuium. Gentile, hypatæus, vel hypateus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori Philoſophi, vixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera magno & frequenti auditorio, confluentibus vndique diſcipulis. Suid. & Socrat. lib. 11. cap. 12. hiſt. trip.

Hypatios, Iupiter dictus eſt ab hypatio monte ſupra Gliſſantem Bœotiæ ciuitatem.

Hypatis, Siciliæ fluuius. Silius lib. 14.

Hypatius, per ſeditionem imperator factus cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

Hypatius, Conſul cum Euſebio, anno ab vrbe cond. 1112.

Hypatius, Cos. cum Patricio, anno ab vrbe cond. 1253.

Hypatus, Phœnicię amnis. Plin. & Mela. libro primo.

Hypatus, mons Thebanę regionis, in Bœotia, Pauſan.

Hypecauſtria, ſacra quędam Mineruę, in quibus multa ſacra & myſteria fiebant ad euertenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem teſte Homero lib. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pauſanias.

Hypera, Phęacum ciuitas, Egros poſtea dicta. Steph.

Hyperaſia, vrbs quædam. Gentile, hyperaſius. Steph.

Hyperbolus, quiſpiam erat mirum in modum appetens litium: cuius meminit Ariſtophanes in equitibus, inquiens, hyperbolum fuiſſe hominem modis omnibus improbiſſimum, nec vlla re clarum aut potentem niſi vitio linguæ. Et Cic. lib. de Claris orator. Homo ſimillimus Athenienſis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt. Ab hoc natum prouerb. Vltra hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd ſuprà Boreæ flatum ſiti eſſe crederentur: Feſtus docet hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi ὑπερβαίνοντες ὅρον, humani ſeculi. Ferunt magnam his de cœlo clementiam conceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxij flatus habere, domos eis nemora, lucúmque arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudinem non ſentire, ad innocentiam

centiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere,& voluntario interitu obeundi tarditatem caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſulam ſcribit haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc eſt, bis quotannis fructus ferentem, habitaríque ab iis qui Hyperborei appellantur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti.

Hyperboreorum, inquit Pompon. Mela, terra anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi,& diutius quàm vlli mortalium beatiùs viuunt. Plin. lib 4. cap. 12.

Hyperborei & Rhipæi, Scythię montes ſunt apud Pomponium. Camenopoias, id eſt, cingulum terræ, eos vocat Mercator in ſua Europa.

Hyperdexion regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius & Minerua Hyperdexia coluntur. Stephanus.

Hyperea, fons Meſeidis,& vrbs Siciliæ. Steph.

Hyperechius, Alexandrinus, grammaticus ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & verbis,& de orthographia. Suid.

Hypereſia, vrbs Achaiæ. Theon malè Hyperca vocat. Nomen ei ab Hyperethe Lycaonis filio: Gentile. Hypereſeus & fœ. Hypereſis. Theopompus Hyperiſeis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

Hyperia, Theſſalię fons, Strabo. Vrbis nomen, in Theſſalia, Homero, Phæacorum oppidum, Heſych. Siciliæ vrbs. Euſtath.

Hyperides, Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatúſque ab eo ſuper rapina pecuniæ, deinde cum eo damnatus iuſſu Antipatri, aufugit in Æginam,&c. Volat. lib. 6. Plutarc. in Demoſth.

Hyperion, aliis ſolis pater, aliis ſol ipſe, quòd errat ſuper terras, dicitur. Poëtæ pro ſole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem, fuiſſe Cœli filium, qui Solis ac Lunę aliorúmque aſtrorum motus, horáſque, primùm ſumma cura obſeruatione que à ſe percepta, cęteris noſcenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator, Cic. in Prognoſt.

Vt cùm luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Hom.

Hyperis, Perſia fluuius. Plin.

Hypermneſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægyſti filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent à patre prima nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceũ nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter Epiſtolas Ouidii vna Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hyphæus, Campaniæ mons. Plutar. in Sylla.

Hyphormus, Achaiæ portus. Ptol.

Hyppius, vrbs & fluuius ſub Pontica Heraclea. Iisdem Hypii montes, quorum incolas Mylos eſſe aiunt. Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobatus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin lib. 38 c. 2.

Hypochalcis, vrbs Ætoliæ in Europa, ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcidæus. Steph.

Hypodromus, vrbs Æthiopiæ. Ptol.

Hyppon, dea erat equorum, quam ſtabularii colebant. Eius ſimulachrum locabatur in ſtabulis Iuuen. Satyr. 8.

Iurat ſolam, Hypponam & facies olida ad præſepia pictas.

Hypothecæ, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Alii oppidulum quoddam eſſe aiunt à loci ſitu ita nominatum. Steph.

Hyppias, Athenienſis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euſeb.

Hyppius, Bithyniæ fluuius Arriano, inter Sangarium & Lycum.

Hypſa, fluuius Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8. Sil. libro 14.

Necnon qui potant Hypſámque Alabínque ſonoros, &c.

Hypſea, mulier quædam infamis notæque cęcitatis, de quo Horat. in Sermonibus.

Nec corporis optima Lyncei
Contemplans oculis, Hypſea cæcior, illa
Quæ mala ſunt ſpectes.

Hypſelis vicus Ægypti: vnde Hypſelitæ. Sunt etiam Hypſelitæ in vico quodam Thraciæ. Stephanus.

Hypſenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypilus in bello Troiano interemit.

Hypſeam filiam habuit Cyren, quæ Cyrenę in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

Hypſicratea, vxor Mithridatis regis, quę Perſico habitu induta,& in habitum virilem reformata, tonſis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſa ſequuta eſt Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioqui in ſuos. Volaterranus.

Hypſile, Ptolemæo Ægypti vrbs eſt. Hyſopis Antonin. eſt, vt Simlerus ſcribit.

Hypſiphile, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres eius inſulæ viros, cognatóſque omnes ex communi ſententia occidiſſent, ſola patrem ſeruauit. Ob quam pietatem è Lemno eiecta, capta fuit à piratis,& Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit,& nutriendo filio eius præpoſita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iaſone, quem in Colchos nauigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtenſura,& Archenorum alumnum humi depoſuiſſet, ea abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomi-

nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur ab Adraſto,cæteriſque Argiuis ſeruata eſt, Papin.lib 4.& 5.Thebaidos Hinc fit denominatiuum Hyſiph læus: vt tellus Hypſiphilæa, hoc eſt Lemnos inſula,Hypſiphiles patria.

Hypſizorus,mons circa Pallenem.Plin.

Hypſus,untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum,Arcadiæ vrbem. Eſt & Hypſus, Arcadiæ vrbs.Steph.

Hyram Vide Hiram.

Hyrcania, regio Aſiatica, variis nominibus hodie denominata, magna ex parte plana, & præclariſſimis vrbibus adornata, quarum celebertimæ ſunt Talebrota,Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficuum,frumentum ex ſemine naſcatur,quod cadit ex culmo in arboribus mellificetur,profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcania ab Hyrcana ſylua, quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, à Meridie Armeniam,à Septentrione Albaniam, ab Occaſu Iberiam. In ea regione Pantheræ,pardi,& tygres abundant, cùm ſyluis aſpera ſit.Hinc Hyrcanus, adiectiuum. Hyrcanum mare & Caſpium,idem.

Hyrcania, metropolis regionis Hyrcaniæ: à Scythis Caryzath dici ſcribit Theuetus.

Hyrcania,vrbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæſtinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius,campus Lydiæ.Stephan.Et rurſus: Hyrcani,inquit populi vicini Caſpio mari.

Hyrcanum mare,Ptolemæo:quod etiam Caſpium aliis auctoribus vocatur. Priſcis ſcriptoribus habitus eſt pro Sinu,è Boreali,ſiue Scythico Oceano, in interiores regiones irrumpente. Ab initio ſatis anguſtus, (inquit Strabo) intus autem dum progreditur, in latum ſe pandit. Pomponius illud trifariam diuidit,ínque tres ſinus diffundi ait.Contra os ipſum in Hyrcanum, ad ſiniſtram,in Scythicum, ad dextram in eum quem propriè, & totius nomine, Caſpium appellant. Poſteritas autem lacum in mediterraneis,& vndique ab Oceano remotum,totiúsque orbis maximum cognouit.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem Mercurium & Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet,iuſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus,reſpondit ſe quidem nihil ęquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto,tres dii in bubulum tergus,quod ille iuuenco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere ex quo decimo menſe natus eſt puer: quem ille ἀπὸ τοῦ οὔρου,hoc eſt,ab vrina,Vrionem vocauere, qui deinde prima litera immutata,dictus eſt Orion.

Hyrgis, Scythiæ fluuius in Tanaim influens, Herodoto teſte. Mercatori hodie Scoſna dicitur.

Hyria,regio prope Aulidem.Olim etiam oppidulum erat. Heſiodus Antiopē in Hyria fuiſſe ſcribit,Euripides autem in *Hyſia*. Eſt autem in *Hyria* iuxta Euripum: Hyria verò in Paroſopia, ſub ipſo Cytherone condita. Hyrieus ciuis,Hyriates.Hyria quoque eſt iuxta Iſauriam, Seleuciam, quam Calycadnus ſiue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria eſt Apuliæ, a Cretenſibus condita Herodot lib.7.Gentile,Hyrieus Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs. Ptol. Tyrium alio nomine,vulgò *Coſina*.

Hyria,eadem quę Paros. Steph. Vide Seleucia.

Hyris promontorium Propontidis circa Chalcedonem.Steph.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Æpos vocari Steph.meminit. Strabo lib.8.

Hyrnitium parua regio in *Epidauro*, cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni.*Gentile*,Hyrnithias.Steph ex Pauſ.lib.2.

Hyrodes,Parthorum rex anno ab vrbe 697.

Hyrtacus vel Hyrtacinus,vrbs Cretę.Gentile, Hyrtacius,vel Hyrtacinus Steph.

Hyrtacus,à quo Hyrtacides.Virgilius lib.9.vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

Hyſaeis, inſula parua & magna Æthiopum: Inſulares,Hyſaitæ Steph.

Hyſbe,vrbs Lydię:Gentile,*Hiſbeus*,vel *Hiſbites*.Steph.

Hyſcana,vrbs Illyriæ:Gentile, hyſcaneus,Stephan.

Hyſia,vrbs Bœotiæ,colonia hyreorum, Thucydi.li.3.à Nycteo Antiopes patre condita.Eſt & alia,regia ſedes Parthorum:*Gentile*, hyſicus,eſt item vicus Argiuus Thucydidi Characi verò ciuitas:vnde hyſiates,tis.Item Arcadiæ vrbs.

Hyſpa fluuius Sil.lib.14.

Hyſtaſpę populi Perſici.Step.

Hyſtaſpes,Darii Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia,*Herod*.lib.7.Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius, & iam dicti Darii pater,de quo *Herod* lib.1.

Hyſtiça,vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 274.

Hyſtrus,vrbs in Pōto condita,anno ab vrbe 99.

Hyrenna vrbs Lycię Steph.

Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

Hyttenia.Vide Tetrapolis.

Hyttena,vrbs Lycię.Steph.

I A

I A, nomen minoris filiæ Atlantis,ſoror Maiæ matris Mercurii. *Hom* lib. 14. Odyſſ. & Latinè Vox dicitur.

Iabadei, Oceani Eoi inſula,Ptolem.*Noua Guinea*,Mercatori.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4. Lat. defluens, ſiue apportans, vel inueteraſcens, aut germinans, ſiue iubileus aut buccina.

Iabes pater Sellum. 4. Reg 15.

Iabes, nomen loci 1. Par 2. Eſt & nomen viri, 1. Par. 4. Lat. Siccitas, vel confuſio.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudi. 21. 1. Reg. 11. procul VI. M. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor. Ioſ. 11. Iud. 4. Pſal. 82. Lat. intelligens, ſiue ædificans.

Iabis, bibis, vel Iabyſſus, vrbs. Gentile, Iabidites Iabiſſenus. Steph. ex Ioſepho.

Iabnia, ciuitas. 2. Paral. 26. Lat. intelligens, vel ædificans.

Iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis. Gen. 32. Ieboc etiam appellatur. Lat. euacuatio, vel diſſipatio, aut lucta.

Iacam, filius Eſer, filij Seir. 1. Par. 1. qui Gen. 36. dicitur Acan. Deut. 10. 1. Par. 5. Lat. tribulatio, vel labor, aut ablatio poſſeſſionis vel nidi.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Ioſue duodecimo cap. Lat. poſſidens populum, vel nidificatio populi.

Iaccetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, apud Ptolemæum. Hic hodie Iacca vrbs, vt cenſet Cluſius. Idem Lacetani apud Cæſarem ſunt, vt exiſtimat Ful. Vrſinus.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus. ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò Iacchum poetæ pro ipſo vſurpant vino. Virg. 6. Ecloga.

Inflatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.

Iachan, nomen viri. 1. Par. 5. Lat. conterens, vel comprimens, ſiue ablatio baſis.

Iachin, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis 3. Reg. 7. 2. Paral. 3. Nomen item ſacerdotis. 1. Par. 9. Lat confirmet, aut ſtabile reddat.

Iachinitæ. Num 26. idem p. n.

Iacim, filius Semei. 1. Par. 8. & 24. Lat. ſurgens aut confirmans.

Iacob, filius Iſaac, Gen. 25. & 27. qui alio nomine Iſrael. Iacob autem dictus eſt Supplantator, vel calcaneus, aut planta, quod ex vtero exiens, fratrem Eſau planta pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei prouidentia ſupplantauit. Deinde Iſrael dictus eſt, i. Dei princeps, aut dominator in celebri illa cum Angelo lucta, quæ à Moſe deſcribitur.

Iacoba, nomen principis. 1. Par. 4. Lat. ſupplantator.

Iacoba, mulicrcula quædam apud Rhodiginos: ex cuius ventre immundi ſpiritus acclamanti futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Iacobus, nomen apoſtoli fratris Iohannis Euangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Mat. 4. Alius autem fuit Iacobus, qui ab Herode capite cæſus eſt. Euſebius li. 2. in proœmio hiſt. Eccl. & c. 22. quem Ioſeph. lib. 20 c. 16. Antiq. iuſtum & innocentiſſimum appellat.

Iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum. Veneti regni adminiſtrationem obtinuere, paulò poſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex. Blond. 9.

Iacobus, Scotię rex, anno ſalutis 1427.

Iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanę ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtam, Piſarum dominum, ipſóque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.

Iacobus Picennius, Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.

Iacobus, IIII. rex Scotiæ, anno ſalutis 1491.

Iacobus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt, anno ſalutis 1413. Polydo.

Iacobus, Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cepit, anno ſalutis 1252.

Iada, filius Onan, filij Ierameel, ex Atara vxore, 1. Par. 2. Lat. ſciens, vel cognoſcens.

Iadaia, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. ſcientia vel cognitio Domini.

Iadan, nomen Prophetæ, Ioſeph. libro octauo, capite 8.

Iaddo, nomen viri 1. Paral. 27. Lat. manus aut poteſtas, ſiue confeſſio eius.

Iaddas ſiue Iadnua, filius Ioannis Iudæ filii, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudęos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

Iadera, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib. 2. Iaderæ meminit & Plinius in deſcriptione Liguriæ, hodie Zara Venetis ſubdita.

Iadias, nomen viri. 1. Par 27. Lat. ſimul vel ſolus Dominus, aut gaudium vel acumen Domini.

Iadihel, filius Beniamin. 1. Par. 7. Para. 6. & 13. Gen. 46. dicitur Aſbel. Lat. ſcientia, vel cognitio Dei.

Iadon nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. iudicans, aut litigans, vel manus eius.

Iætia, vrbs Siciliæ. Steph.

Iagath, Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ vrbs, quæ Terga Caſtaldo.

Iagur, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. Lat. colonus, aut aduena, vel timens, ſiue congregans.

Iehaddai, nomen viri. 1. Par. 2. Lat. ſimul vel ſolus ego, aut acutus vel gaudens.

Iahaia, nomen viri. 2. Eſd. 2. idem quod Iabel ſignificat.

Iahat, filius Lobni, filij Getſom. 1. Par. 6. Filius Raia filii Subal. 1. Paral. 4. & 24. Præpoſitus inſtauran-

ſtaurantibus templum, de filiis Merari.2.Para 34.Lat.confectus,aut formidans,vel ſtupēs, aut Syriacè,deſcendens.

Iahaziel,nomen ſacerdotis, 1.Para.16. Filius Hebron,1.Para.23.Filius Iahath,1.Par.24. 2.Par. 20.Lat.videns Deum,vel viſio Dei.

Iahel vxor Haber Cinæi.Iudic.4. Lat.aſcendens,aut damula,vel caprea.

Iahalel,i.cœpit Deus,vel inchoatio Dei, aut ſpes Dei,vel viuat Deo,filius Zabulon.Gen.46.

Iahel,nomen viri,1 Par.15.16.23.& 29. 2.Par. 21.29.31.35.Lat viuus Deus.

Iair, filius Sebug filii Efron filii Pharezæ filii Iuda,1.Par 2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael. Iud.10. Nomen item loci,Ioſ.13. Lat. illuminans vel illuminatus.

Iairus,nomen viri.Marc.5.Luc.8.

Iala,nomen viri,1.Eſd.2.idem quod Iahel ſignificat.

Jachleuei, populi Libyæ.

Ialemus, Calliopes filius, infelix nulliúſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus. Vide Prouerb Ialemo frigidior.

Ialalecl, nomen viri, 1.Paral.4. Lat.laudans Deum, aut claritas,ſiue illuminatio Dei.

Ialmenus. Vide ſuprà ACALAPHVS.

Ialon,filius Ezra,1.Paral.4. Lat.manens ſiue murmurans.

Ialyſos,Rhodi inſulæ vrbs. Pomponio enim lib.2 in Rhodo, tres quondam vrbes erant,Lindos, Camyros, Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt quæ Telchinas olim alluit: his qui in Creta floruere, cognomines,maleficum genus hominum,& præſtigiis infame.Ouid.lib.Meta.7.Pli. lib.5.cap.31.Cicero libro tertio,de natura Deorum. Quid Ialyſus fuerit, ſunt qui dubitent. Moſſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur,à quo nomen vrbs acceperit, eíque id iudicio eſſe, quòd cùm cane pingatur Ialyſus. Sunt qui putent Satyrum hoc cognomine fuiſſe, alii Bacchum,qui à Rhodiis ita vocaretur, alij vnam è tribus antiquiſſimis Rhodiis ciuitatibus.Nunc Rhodus, inquit Plin. vocatur ſicque etiam hodie dici creditur, etſi Niger ſcribat vicum eſſe nomine Vzilica.

Ialyſus Cercaphi filius, qui vrbem in Rhodo conditam ſuo nomine appellauit. Strab.lib.14.

Ialyſſus,Stephano,ἰάλυσ(σ)ος per duplex σ,vrbs in Rhodo & in Adria:inde Ialyſſius.

Iamæ, populi Scythiæ.Steph.

Iamblicus Pythagoricus Philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus Conſtantini Magni tempore,adeò profecit,vt ſecundas poſt præceptorem Romę obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, niſi quòd ille melior facilitate candoréque orationis hic paulò durior habebatur,ac,vt de Xenocrate Plato dicebat,venere dicendi carebat.

Iambuli,inſula vide *Taprobana*.

Iambratus,ramus à fluuio ſic dicta.Steph.

Iameſa,vel Iameſais, Plin.lib.2.cap.3.æſtuarium Britannici maris,Tameſus fluuius,Cæſari nunc Thamis dictus.

Iami,populi Scythiæ.Steph.

Iamin,filius Simeonis filii Iacob. Gen.46.1. Para.4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Par.12. Lat.dextera,vel dexter, aut Auſter vel Auſtralis.

Iaminitæ,idem Num.26.2.Eſd.8.

Iamma, vrbs Balearis inſulæ minoris, apud Ptol. *Ciuitadella* Epiſcopo Gerundinenſi Iamnerorum portus,Ptol.

Iamnia, oppidum Phœniciæ. Strabo vicum eſſe ſcribit ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile,Imnites pro Iamnites.

Iamno, caſtellum in Balearibus minoribus. Pompo.Mela.lib.2.Plin.lib.3.cap.5. Ptol.Iamnam nominat.

Iamnor,nomen viri.Iudith 8.

Iamra,filius Supha filii Helem. 1.Par.7.Lat. rebellis aut amaricans,ſiue commutatio.

Iamuel,filius Simeonis filii Iacob. Gen.46. qui 1.Paral. 4. dicitur Namuel. Lat. dies eius Deus,aut mare Dei.

Iana priùs,& deinde Diana, D litteræ appoſitione,ait Nigidius.

Ianai, filius Gad 1.Par 5.Lat.reſpondens,ſiue affligens,aut depauperans.

Ianaſſa Nympha dicta à ſuauiter tegendo: ἰαίνω,dulcoro,ἀνάσσω,regno,impero.

Iamuſum,Pomp.Melæ lib.2. oppidum Celticæ gentis,vide Flauium Brigantium.

Ianicula,vetus Tuſciæ nomen Leandro.

Ianiculenſis pons, vrbis Romæ, *Ponte Xiſto* hodie dici ſcribit Bart. Marlianus.

Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim,ita dictum à Iano conditore,vt quidam putauerunt, vel quòd tanquam ianuæ eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus Virg.8.Æneid.

Ianineæ columbæ, à Iano patre in Arabia fœlice poſitæ.

Ianita,Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filiæ παρὰ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἄνδρας,hoc eſt, à viris demulcendis.Heſiod.in Theog.

Ianne,pater Melchi patris Leui. Luc.3. Lat. reſpondens,vel incipiens loqui aut afflictus, ſiue humiliatus,vel pauper.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Moſi reſtiterunt, cùm ſigna faceret coram Pharaone.2.Tim.3.

Ianneus, qui Alexander vt.Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus eſt,Ioſ.lib.13.cap 20.

Ianoe,nomen ciuitatis in tribu Ephraim, Ioſue 16.4. Reg.15. Lat.requieſcens, aut manens, ſiue deducens.

Iantha, ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido,Teleſtæ filia, vxor Iphidis qui

ipſo nuptiarum die ex fœmina mutatus eſt in marem, Ouid. 9. Metam.

*I*anualis, porta Romæ, à *I*ano dicta, vbi & depoſitũ fuit eius ſignum. Hanc Numa inſtituit, vt eſſet clauſa ſemper, niſi cùm bellum foret.

*I*anuarius, conſul collega *I*uſti, anno ab vrbe 1080.

*I*anum, ciuitas in tribu *I*uda. Ioſue 15. Lat. dormiens.

*I*anus, antiquiſſimus *I*taliæ rex, qui Saturnum à *I*oue filio è Creta fugatum nauíque in Latiũ appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agríque colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambóque vnanimi conſilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à *I*ani nomine *I*aniculum: alterum à Saturno Saturnium appellarũt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cuius altero latere roſtrum nauis, in altero *I*ani imago erat impreſſa. *I*anum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuiſſe legitur. Mortuus inter deos relatus eſt, templúmque habuit Romæ ad infimum Argileium à Numa Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patuleius & Cluſius cognominabatur. Seruius. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numa, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertiò poſt bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia eſt. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quũ iam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnatum aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, vt oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere quò tutò poſſint reuerti. Hunc nonnulli eundem eſſe putauerunt cum Sole: ideóque & Quadrifrontem fecerũt ob quatuor quos ambit orbis cardines, & *I*anum Quadrigeminum vocitarunt & Iunonium, quaſi Calendarum principem. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.

*I*anus idem fuit, qui & Ogyges & Noa: de quo Munſterus libr. 2. Coſ. ita ſcripſit: Conſentiunt, inquit, in hoc veteres ſcriptores, Ianum, qui & Ogyges, eo tempore veniſſe in Italiam quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iuſti. Ipſe docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde viuere. Sic item Fabius pictor de eo ſcripſit. Fuit Ianus ſacerdos, & vir religioſus, doctus Philoſophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector totius primi humani generis, à quo magni & lati orbis pendebat cuſtodia. Porrò vxorem eius aiunt Veſtam appellatam fuiſſe, vocémque Iani deriuari ab Hebraica voce *I*ain, quæ Latinè vinum ſignificat, quòd primus vſum inuenerit vini. Beroſ. libro 3. Adhortatus eſt homines principes ad quærendas ſedes nouas, & vrbes ædificandas. Deſignauit itaque illas tres orbis partes Aſiam Africam, & Europam, vt ante diluuium viderat. Omnium quoque Macrobius lib. 1. ait eum primum æs ſignaſſe, ex vna quidem parte ſui effigie, ex altera verò figura nauis. Vnde Ouid. lib. 1. Faſt.

Multa quidem didici, ſed cur naualis in ære
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formauit in ære,
Hoſpitis aduentum teſtificata Dei.

*I*anus, locus Romæ, vbi fœneratores conſiſtebant, è regione Baſilicæ, quoniam in eo *I*ani ſimulachra collocata viſebantur.

Ouidius,

Qui puteal, Ianúmque timet, celeréſque Calendas.

Horatius in Epiſtolis,

Hæc Ianus ſummus ab imo
Prædicat.

*I*anxuatis, vrbs Libyum: Gentile, *I*anxuatites, Steph.

*I*aolcus. Vide IOLCVS.

*I*aoniæ, populi Lydiæ, aliàs *I*beni dicti. Stephanus.

*I*apetus, Cœli ſiue Titani & Terræ filius (vt inquit Heſiodus) vir quidem potens apud Theſſalos, ſed proterui ingenii magíſque filiorum quàm ſua virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham vxorem duxiſſe, & ex ea Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo Virgil. lib. 1. Georgic. & Silius libro 12.

*I*aphet, i. dilatatus, aut pulcher, ſiue perſuadens, filius Noe, Gen. 5. Hic Aphricam tenuit ſecundùm Beroſum, à quo Gentiles. Hic pater fuit Hellech, à quo Græci originem, & nomen duxerunt: hi enim primùm Hellenes dicti ſunt.

*I*aphia filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Para. 3. & item 14. Rex Lachis. Ioſ. 10. Lat. illuminans, ſiue apparens, aut gemens.

*I*aphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Ioſue 19. eiuſdem eſt ſignificationis cum *I*aphia.

*I*apidæ Dalmatæ, Pannonii, in poteſtatem à Cæſare redacti, anno ſalutis 721.

*I*apis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, *I*apidia dicta eſt. Quinctiã Timauum ipſum ab huius

huius nomine lapidem cognominat. Vir.2.à Georg.

Caſtella in tumulis, & lapidis arma Timaui.

Ἰαπὶς Stephano,vallis eſt,χαράδρα Attica ,ad Megara perducens.

Iapidæ,populi victi fuerunt à Sempronio, anno ſalutis 418.

Iapodes,populi Celtici verſus Illyriam. Steph. hodie *Cranar*. Auſtriæ principibus ſubditi. ex Lazij tabulis ſic colligitur.]

Iapygia,giç(ſiue,vt alij volunt,Iapygium,Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ,in Cherroneſi formam coacta,cuius Iſthmus Tarento Brunduſium vſque extenditur. alio nomine Meſſapia dicitur Straboni libro ſexto. Seruius, Iapygia(inquit) pars eſt Apuliæ,in qua mons eſt Garganus, qui vſque ad mare Adriaticum extenditur. Quod ſi verum eſt,longè maiores ſunt Iapygię fines quàm quos modò ex ſententia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis paſſuum millibus extra iam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem Calabriam & Salentinam multi nominant. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo lib.6. Plin. lib.1.cap.11.

Iapygium, promontorium, vt Ptolem.vel vt Plinius habet,Acraiapygia idem à Ptol.quoque Salentinum dicitur.& Plinius addit hîc Italiam longiſſimè in maria excurrere, Pomp.*Sale* tantùm(niſi locus mutilatus ſit)vocat.

Iapygia,Stephano vrbs Italiæ, & alia Illyriæ. Vide Calabria. Dicta autem Iapygia,ab Iapyge Dædali filio.Solinus in Polyhiſtore.

Iapys, nomen eſt auguris ac citharœdi apud Virg. lib.12.vbi ait,

Iámque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapys,
Iaſides acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes,ſua munera lætus Apollo,
Augurium citharámque dabat,celereſq; ſagittas.

Iapyx,huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi.Solin.cap.8.

Iapyges feruntur ab initio Cretenſes fuiſſe, quos domo profectos, vt Glaucum Minois filium quærerent, ad ea perueniſſe loca, ibíque ſedes conſtituiſſe planè conſtat. Hos fama eſt, progredientibus poſtmodum ætatibus, ad tantam luxus vitæque laſciuiam deueniſſe,vt patrij obliti decoris & modeſtię,fucata facie,ſuppoſititiis alieníſque ornati comis in medium prodire ſint ſoliti: molliſſimis chlamydibus atque talaribus, floridíſque ſemper amicti ſtolis,quibus reliqua etiam vitæ ratio omnibus reſpondiſſe, & quadraſſe numeris perhibetur. Siquidem priuatos conditionis etiam mediocris homines, magnificè adeò,& ſplendidè ferunt habitaſſe,vt illorum facilè laxas ornatáſque adeò ædes, deorum immortalium templis excultiores, pulchrioréſque plerunque videre contingeret. Ad tantámque demum inter illos principes viri mentis cæcitatem & furorem perueniſſe feruntur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementiam, regione tota deiicerent illorum ſimulacra, ædéſque ſacras impiè expilarent. Quamobrem ferunt, illos repentinis ignium globis æneis de cælo miſſis obrutos funditus omnes interiiſſe. Leoni.Thom.lib. 3.cap.99.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiſcens, quem eundem Caurum Gellius lib.2. eſſe iudicat.Eſt enim occidentalis,& vtilis Gręciam petentibus ex Italia Horat.lib.1.Carm.Ode 3.

Sic te diua potens Cypri,&c.

Virg.8.Æneidos,

Illam inter cædes pallentem morte futura,
Fecerat ignipotens vndis & Iapyge ferri.

hoc eſt vento, qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit.

Iara,i.odorans,ſiue ſpirans,aut Luna,vel menſis pater Huri.1.Paral.5.

Iara,filius Ahaz. 1.Paral.6. qui cap.8.dicitur Ioada.Lat.ſilua,vel fauus,ſiue denudans vel effundens aut euigilans.

Iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, data Leuitis Ioſ.21. Lat.altitudines,ſiue timens mortem,aut proiectio mortis.

Iarbas,Iouis & Garamantidis Nymphę filius, Getulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias,ab ea repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit:quod cùm Pœni propulſare non poſſent,reginam ſuam eò adegerunt. vt nuptiis ſuis pacem redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichę (id defuncti mariti nomen erat)Manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio,pyram ingentem extruxit, cui ſuper incumbens, ſuis ſibi manibus necem conſciuit.Ita enim habet veritas hiſtoriæ,etiamſi Virg.lib.4.Æneid. de Iarba rege,& exitu Didûs alia quędam comminiſcatur.

Iarcas,Indorũ philoſophorũ princeps. Philoſtratus in vita Apollonij Tyanei aliàs Iarchas.

Iardianus, fluuius Cretæ & Lydiæ Pauſan. Steph.

Iare, filius Iectan.Gen.10. Lat.luna,vel menſis,ſiue odorans.

Iared,filius Malaleel,Gen.5.Filius item Ezra. 1.Para.4. Lat.Imperans,vel deſcendens.

Iarephel,ciuitas in tribu Manaſſe.Ioſ.18.Lat. ſanitas,aut medicina Dei, vel relaxans Deus.

Iarganum, Phrygiæ magnæ promontorium. Ptol.hodie *Cabo de S. Maria*.

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1.Par.4.qui Gen 46.dicitur Ahod Lat. pugnans, vel obiurgans,ſiue multiplicans.

Iarim,pars mõtis.Ioſ.15.Lat.Saltus,vel Syluę.

Iarſath,Mauritanię Cęſarienſis vrbs.Ptolem. *Tedelez* Caſtaldo.

Ias,pars Illyriæ dicitur Ionica. Incolæ, Iaræ. Steph.

Iaſa,nomẽ ciuitatis,quę de tribu Rubẽ Mera-

ri nepotibus data eſt iuxta Ioſuam, Numer.21. Deuter. 2.Iud.11.1.Par.. Eadem Ioſue 13.Iaſſa dicitur Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribitur. Lat. rixa vel contentio, aut exitus Domini.

Iaſer, filius Caleb ex Azuba prima vxore.1. Paral.2. Lat.figmentum, ſiue plaſmatio, aut tribulans vel anguſtians.

Iaſi,nomen viri. Eſdr.17. Lat.faciens,vel factor meus.

Iaſiel, filius Nephthali. Gen.46.1. Par.7. Hebraicè Iaheſiel. Lat. diuidens vel dimidians Deus, aut feſtinatio Dei.

Iaſiel,vir de Maſobia. 1.Par.11. Lat.opus, vel factura Dei.

Iaſion,onis, quem Diodorus lib.6. etiam Iaſium appellat.Iouis & Electræ filius,adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius,maximam & frumenti & panis copiam attulerit Quin & Plutum ex eo fertur genuiſſe qui cultum vitæ inſtituere, pecuniáſque coaceruare, ac in vſus cuſtodire omnium primus debuit:cùm antea parua congregandæ ſeruandæque pecuniæ fuiſſet cura. Alij addunt fabulæ, eum poſtea à Ioue ex inuidia fulminatum:quamuis non deſint qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulacrum eius contumelia affeciſſet.

Iaſis,dicta eſt Atalantis ab Iaſio patre.

Iaſius,filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani.Nam Dardanus, inquit Seruius,& Iaſius fratres fuerunt,Electræ filii:ſed Dardanus è Ioue,Iaſius è Corito procreatus eſt.Hinc Græci Iaſidæ, & Iaſis vocatur Atalanta eiuſdem filia.Fuerunt & alii eiuſdem nominis: vnde Iaſidas Palinurus,apud Virg.5.Æneid.& Iapys Iaſidas,apud eundem lib.12.

Iaſon,Pontifex.Max.apud Iudęos, primus ex ſacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit:in quo iuuentus more Gręcorum exerceretur in diſciplinis ethnicis. 2.Mac.4. Porrò Ioſephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

Iaſon,filius Æſonis ex Alcimede,quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege,vt illud adulto Iaſoni reſtitueret. Porrò Alcimedes ſuſpectum habens Peliam, Iaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Iaſon adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, ſperans futurum vt periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta eſt Argo, Iaſon cum Gręcę iuuentutis flore,mari ſe commiſit,primúmque ad Lemnum inſulam appulit, vt ab Hypſiphyle & hoſpitio & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes ad Colchos vſque tutò nauigare poſſet. Quò cùm perueniſſet, Medea Colchorum regis filia, forma eius capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſa ratione, qua & æripedes tantos perdomare, & draconem peruigilem ſopire poſſet. Eius itaque conſilia ſecutus Iaſon, aureum vellus ſuſtulit & inde clàm cum ſociis & Medea fugam arripiens,ad Iſtri oſtium peruenit, aduerſóque flumine ſubiens, cùm eum tandem in locum perueniſſet, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt,nauim,qua vectus erat,ſuis ſociorúmque humeris, ſuperatis montibus, in mare Adriaticum deportauit, tandémque ſoſpes in patriam reuectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed cùm poſtea Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam vxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens diuortium, Creuſam cum regia exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Iaſonem, Æſen ſocerum à Perſa pulſum, in regnum reſtituiſſe, multáque alia præclara geſſiſſe,adeò vt diuinos in Aſia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iaſon,nomen viri, 1.Machab.8.& 12. Act.17.& 21.Rom.16.

Iaſonium,promontorium iuxta Cappadocię, hodie *S.Thomas*.

Iaſonium,magnus mons,ſupra Caſpias portas, ad læuam,Strabo. Eſt item Margianę vrbs.Ptol. eſt etiam locus.Conſtantinopolim.

Iaſſen,nomen viri.2 Reg.23.qui 1.Par. 11.dicitur Aſſem.Lat.antiquus,ſiue dormiens.

Iaſſij,Pannoniæ populi. Ptol.

Iaſſus. Vide Iaſus.

Iaſub,filius Iſaiæ prophetæ Iſa.7. Filius item Iſſachar,primo Paral.7.qui Gen.46.dicitur Iob. Lat.conuerſio, aut habitatio,vel ſeſſio.

Iaſus, inſula Cariæ, qui continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cùm ſterilem regionem haberent:à qua Iaſius ſinus,cuius municeps Chœrilus fuit, Steph.inſula Cariæ, cum oppido eiuſdem nominis.Iaſus verò, Argos eſt:incolæ Iaſij. Eſt etiam Carię oppidum.Plin.lib.5.cap.29.Dicta eſt etiam ciuitas Peloponneſi,quę poſtea Argos ab Iaſo,cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba,nomen loci, 4.Re.11.Lat.benefaciens vel bonitas eius, aut diuertens vel declinans in ea.

Iathaneel nomen viri. 1 Paral.26. Lat.donum Dei.

Iathrippa,vrbs Arabię prope Egram. Stephanus.

Iatij,circa Margianam gens.Plin.

Iatina Balearidis maioris oppidum. Plin.

Iatinum, Ptol.lib.2. cap.8. in Gallia Lugdunenſi Meldenſium ciuitas.*Meaux*,Villanouano.

Iaua, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæus. vulgò *Laca*.

Iauam,filius Iaphet, Gen.10.à quo Iones,ſiue Græci,

Græci, Ezech. 27 Lat. decipiens, vel contriſtans, aut cœnoſus, vel columbus.

Iaus, nomen viri. 1. Par. 23. Lat. tinea corroſus, aut compreſſus, vel congregatus.

Iaxamathę, populi circa Mæotim, Steph. in impreſſis Stephani codicibus, Iazabathę legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. lib. 4. circa hæc ſtagna gentes, ſermonum inſtitutionúmque varietate diſpares, Iaxamathæ, Męotæ, & cum Gelonis Agathyrſi: de quibus Pompon.

Iaxarthę, Scythię populi Ptolemæo, horum ſedem Barbaris Turcheſtan vocari ait Niger. Idem aliis Turciam Veterē dici ſcribit, & hinc, quos hodie Turcos vocamus, prodiiſſe exiſtimat: atque hos ipſos eſſe, quos Plin. & Mela Turcas appellant, & ad Mæotidem paludem ponunt.

Iaxarthes, Scythię fluuius in Aſia, amnium ab Oriente in Caſpium influentium vel maximus: nam multos ſecum rapit, & immani vndarum copia extumeſcit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemęus vocat. Alexander, militéſque eius Tanaim putauerunt, cùm ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Dæmonax (aliàs Demodamas) Seleuci & Antiochi dux: citra verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexandri quondam erectæ aræ. Plin. lib 6. c. 16. Strab. lib. 2. Curtius lib 6.

Iaxtes, fluuius quem eodem, cum ſuperiore, tractu quidam locant, cuius meminit Claudianus,

Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes.

Iazabatæ, populi iuxta Męotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum ſiue Moab, Iſa. 16. Num. 21. quam conſtruxerunt filij Gad Num. 32. Ioſuæ 13. Lat. auxiliator, vel adiutor.

Iazel, filius Azmoth. 1. Par. 12. Lat. aſperſio vel diſtillatio Dei.

Iaziel, nomen ſacerdotis, 1. Paral. 1:. Lat fortitudo Dei.

Iazyges, Maranaſtæ populi in Europa qui Ptol libr. 3. ab Oriente habent Daciam, ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Tranſſyluanie.*

Iazis, nomen proprium viri, 1. Para. 27. Lat. Splendor, aut Syriacè, diſceſſio.

I B

Ibęi, qui Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliàs Ionitæ dicti. Steph.

Ibellinum præſidium à Fulcone Andegauenſium Comite, Hieroſolymorum rege, conditum, anno ſalutis 1132.

Ibernia. Vide HYBERNIA.

Iberus, fluuius Hiſpaniæ nobiliſſimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul ab oppido Iuliobrica, quadraginta millia paſſuum fluens, nauium per ducenta ſexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuerſam Hiſpaniam Græci appellauêre Iberiam. Plin. lib 3 c. 3. Fluit autem inter Pyrenæos & Idubedam montes, æquo ab vtroque diſiunctus ſpatio. Ebro hodie vocatur. Eſt & fluuiolus in Bætica, quem hodie *Rio Tinto & Azeche* vocant.

Iberi, qui & hodie Georgi nominãtur, & Albani, ab Hiſpanis oriundi, & Iberi dicti populi Aſiæ iuxta mare Caſpium. Socrates lib. 1. cap. 16. hiſt. trip. de quibus hunc in modũ ſcribit Ruff. lib. 10. c. 10. hiſtor. Eccleſ. Per idem tempus, inquit, Iberorum gens, quæ ſub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera, & fidem futuri ſuſceperat regni: ſed huius tanti boni præſtitit cauſam mulier quædam captiua quæ apud eos reperta, &c. quibus miraculis eiuſdem ſcilicet mulieris, tota illa gens ad Chriſtum eſt conuerſa, ibidem hanc prolixam, piámque ac ſanctam leges hiſtoriam.

Iberia primùm appellata fuit Hiſpaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum populi, relictis ſedibus ſuis habitauêre: vnde compoſito ex nomine gentis vtriuſque vocabulo Celtiberi dicti ſunt. Poſtea tamen vniuerſa Hiſpania dicta eſt Iberia, & Hiſpani ipſi Iberi. Eſt & regio eiuſdem nominis, iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Alanis diuiſa; cuius incolæ Iberes dicuntur. Plin. libr. 6. cap. 10 Hanc Ptolem. Caucaſum vocat. Strabo lib. 11. quoque Albanos & Iberes, Caucaſios poſſe dici ſcribit, Tzetza Abaſgos. dicit enim Iberes, Abaſgos & Alanos vnum genus eſſe. Stephan. videtur eos Iláraugatas appellare. A Plinio & Mela Georgi nominantur: & hodie Georgiani dicuntur. Hanc Iberiam quondam Panam, à Pano huic regioni à Dionyſio præfecto, vocatam, poſtea à iunioribus Spaniam dictam ſcribit ex Soſthene, auctor de fluminibus & montibus. Plutarch. aliqui volunt dicere Hiſpanos, quos ex hac Iberia originem habere Claſſicorum ferè omniũ ſcriptorum teſtimonio conſtat, ab hac Spania potiùs, quàm ab Hiſpalo, vt quamplurimi affirmant, nomen ſortitos Neque enim ipſi ſuam regionem Hiſpaniam, ſed Eſpaniam patria lingua vocant, quaſi Spaniam. Arias Montanus hanc Iberiam Aſiaticam in Sacris literis ſub nomine Thubal deſcribi, atque hinc profectos Hiſpanos, qui Europæ vltimam partem verſus occidentem occupant, teſtatur: niſi quis cum vno Priſciano velit hos ab *H*iſpania in Iberiam trãſmigratos ſomniare, atque ab his Iberiam Spaniam dictam, non à Pano Paniam affirmare videant hic diligentes peritiores.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab *Hercule* originem habere, ibidémque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare fruſtrà ten-

taſſet vt refert Diodor.libr.17. *Sybi* Oroſio ſunt lib.. cap.19.

Ibnalach Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit anno ſalutis 777.

Iboreas, dux Longobardorum.

Ibicus Rhegynus poeta, quem maximè omnium amore flagraui ſſe ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cic. Tuſc.quæſt.lib 4. De quo multa & ſuauiſſima apud Eraſm.in Prouerb. Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum eſt Ibycum.

Ibylla, vrbs Tarteſſiæ: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla ſunt. Steph.

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Iſraelem annis vii. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boas patrem Iſai, auum Dauidis, Lat. pater ſcuti, aut patris ſcutum vel arma, ſiue pater frigiditatis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato ſic ſcribit Cicero in libro de Fato, Ne hercule Icadij quidem prædonis video fatum vllum: nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?

Icadiſtæ cognominati ſunt Epicurei philoſophi, quòd τὰς εἰκάδας, hoc eſt viceſimum quemque lunæ diem quo natus eſt Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circumferentes. Athenæus lib 7.

Icamia, filius Sellum filij Siſamoi filii Elaſa. 1.Paral.2. Lat. reſurrectio Domini, aut confirmatio Domini, vel vindicans Dominus.

Icaria, inſula in icario mari ab Icaro Dędali filio dicta, quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum, Tauropolion appellatum, éſtque inter Sardum & Siculum mare. Vide ICHTHYICVSA Icaros, Stephano & Ptolemæo dicitur: idem conteſtantur Plinius, Apollodorus & Athenæus. Pergamum vocatam: antequam Icarus in eam pręcipitatus eſſet, ſcribit Camerarius in ſuis commentariis Homericis. Maris etiam Ægæi eſt inſula quæ hodie adhuc Icariæ nomen retinet, vt Sophianus ait.

Icaria Steph. vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

Icarium, inſula ſinus Perſici, Euphratis oſtiis obiacens. deſcribitur à Strabone lib.16.& ab Arriano lib.7.

Icarium mare, pars maris Ægæi. Ptolem. *Mar di Nicaria* Caſtaldo.

Icarius, Atticæ mons. Plin.

Icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepiſſet, vt eius vſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibíque paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinauit: qui cùm nouo potus genere delectati, largiùs hauſiſſent, alíiſque primùm ſomno, deinde & crapula correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſúmque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonem reuerſa, veſtem eius mordicus arripuit, illámque ſequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Męram quoque tam heri, quàm filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Iouíſque miſeratione in cælum tranſlatam, in Caniculæ ſtellam conuerſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus lib.2.

Icarius patria Lacedæmonius pater Penelopes. Hinc Penelope ipſa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icaria, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Icarus, Aſiæ fluuius. Solin.

Icarus Steph. inſula vna Cycladum, quæ priùs Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyoeſſa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, inſula iuxta mare rubrum. Gentile, & ciuis nomen, *I*carius.

Icaruſa, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius. Plin.

Icelon, deus ſomni, de quo Ouid.

- At alter

Fit fera fit volucris, fit longo tempore ſerpens.

Hunc Icelon ſuperi mortale Phobetora vulgus

Nominat.

Icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna ſpernens monita iuſto altius fertur, liquefacta ſolis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, aliſque diſſolutis in mare decidit, quod à nomine eius Icarium deinde eſt appellatum. Ouid.

Icarus Icariis nomina fecit aquis.

Icarus, mons eſt in Attica regione. Plin.lib.4.

Icaralæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Icciusportus, Cæſari, Morinorum populorum in Gallia nauali. Strabo. hodie *Calais.*

Icelius, conditor Eraſiſtratiorum ſcholæ apud Smyrnam. Strabo lib.11.

Iceni populi ab Oſtorio Rom. duce ſubacti, qui fortè Irii portus accolæ fuerunt. Tacit.

Iceſia Ptolemæo eſt inſula iuxta Siciliā, quæ Panaria vocatur Fazello. *Saline* Nigro. Vide *Didyme.*

Ichabod filius Phinees filii Heli ſacerdotis, 1.Reg.4. Lat. vbi gloria, aut væ gloriæ.

Ichana oppidum Siciliæ, obſidione Syracuſanorum nobile Gentile Ichanius. Steph.

Ichnæ, vrbs Macedonię. Eratoſthenes Achanas vocat. Philetas diuerſam ab Achanis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam perſequens *I*upiter κατ' ἴχνος, i. ſecūdū veſtigia, apud *I*chnęos deprehēdit. Alia eſt ciuitas *I*chne in Oriente. Steph.

*I*chnuſa. Steph. dicta eſt inſula Sardinia quòd ad ſi-

ad ſimilitudinem veſtigij facta ſit. Eſt enim Græcis ἴχνος veſtigium. Vide Sardinia.

Ichobalus, Aſtartæ ſacerdos, Phelleteni peremit & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

Ichthicuſa, inſula, aliàs Icharos dicta, ſita ab exortu ſolſtitiali, Delo ad quinquaginta millia paſſuum propinqua. Vide Icaria.

Ichthoeſſa: inſula in mari Icario, vna Cycladum inter Samnium & Myconum ſita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin lib. 5. cap. 12.

Ichthyophagi, qui piſcibus viuunt, populi in Æthiopia interiori, qui magnum ſinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum. Super petras ſolis calore feruentes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant. Strabo libro 15. Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac foſſiles potant, pecorum carnes piſcibus præbent. domicilia ex oſſibus cetorum & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulciorum vſum coſtæ præſtant, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt: id enim aliunde afferri non poteſt: conciduntque eas, cùm attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. piſces partim in cuppis panariis aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis. Locum, in quo alebant piſces Ichthyotrophium appellabant, qui & piſcina & viuarium Latinè dicitur.

Ichthys, Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Icium Ptolem. promontorium Galliæ Belgicę è conſpectu Cantij, Albionis promontorij.

Iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero ſe commoratum eſſe ſcribit ii. Epiſt. Fortaſſe Piſidię, in Actis Apoſtolorum. Eſt etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum: fortunatiorem habens regionem. Hodie vocatur, *Cogne*. Alterum eſt in Aſia Pontica regione apud Trogetem lacum Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaonię. De qua Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volaterr. lib. 10. Geograph.

Icos, inſula vna Cycladum Eubœæ proxima. Inſularis, Icius Iciacus, Steph.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui a comitatu eius deſciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur de condentium numero, vrbi nomen datum. Solinus.

Ictus, Tarentinus, nobilis palæſtrita toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus de varia hiſtoria: & Volat.

Icus. Vide Icos.

Icutiel, ſiue Iecutiel, nomen viri. 2. Par. 4. Lat. Spes Dei, aut congregatio Dei.

I D

Ida, dę, mons altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat. Latus eius Septentrionale, ex anguſtiis Abydi vſque ad Eſapum & Cizicenum agrum ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Helleſpontum reſpicit. Auſtrale promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundátque mons aquis, & multa flumina ex eo deſcendunt, parua quidem. cùm mox à mari abſorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ geſta ſunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduerſus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parentem eſſe dixit. in cuius ſummitate locus fuit, Gargarus appellatus eſt etiam, Ptolemæo teſte Cretæ inſulę mons. Idęus mons Plin. dicitur, hodie Petro Belonio *Pſiloriti* vocabatur.

Ida Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus, dæa, dæum, nomen ab Ida deductum. Alius eſt in Creta altiſſimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, i. manus vel confeſſio Domini, pater Allon patris Sephei. 1. Par. 4.

Idai, nomen viri, Nehem. 6. & 11. Zach. 6. Lat. Scientia Domini.

Idæa eadem quæ Creta, item Troia, regio Aſiæ olim dicta eſt. Steph.

Idæi, Dactyli, filij Mineruæ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes & dicuntur aliàs Corybantes. Ferrum ij primùm adinuenerunt. Herod lib. 7. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plin. lib. 37. cap. 10.

Idæus, Rhodius verſificator ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille Suid.

Idæus ſinus, quem alij, teſte Strabone Altramyttenum vocant, pars Maris Ægæi eſt inter Myſiam Aſiæ minoris & Lesbum inſulam.

Idale oppidum in Troade. Plinius, & Luc. libro tertio.

Idalium. Vide Idalus.

Idalus mons Cypri, olim Veneri ſacer, vnde eſt Idalia dicta, ad cuius radices ſitum eſt Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum eſſet, vt illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem conſpicaretur, vnus

è comitibus, qui fortè aſtabat, ad eum conuerſus, εἶδον ἥλιον inquit, id eſt. vide Solem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, ciuitatémque ibi ſtatuit, & ab ea vocauit. Stephan. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος. In co Venus præcipuè colebatur.

Idanthyrſus, Scytharum rex, bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, vſque in Ægyptum excurrit. Strab. lib. 14.

Idas, Aphar ei filius nomine, re autem ipſa Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eueni regis Ætoliæ, Martis filij, in Dianę luco ſaltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli pro- corum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſus fuiſſet victus: à ſe autem victis decollare eorúmque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluuium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt, præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idę vellet, ventum vtrinque ad certamen eſt. Sed à Ioue miſſus Mercurius, arbitrium Marpeſſæ commiſit, vt ipſa vtrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſeſe ætate pronectam Apollo relinqueret. Homer. lib. 9. Iliad. Vide Marpeſſa.

Idaſpes. Vide Hydaſpes.

Ide. Vide Ida. Eſt & nomen viri, quem Troianorum præconem dixit Homer.

Ideſſa, vrbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim Phrixium vocabatur, auctore Strabone.

Idetes, populi Iberici, Steph.

Idicus, poſſeſſiuum, ab Ida monte. Plin. lib. 15.

Idida, mater Ioſię. 4. Reg. 22. Lat. dilecta, vel amabilis, aut poteſtas manus eius.

Idithun, pater Galal. 1. Para. 9. Pſal. 38. Lat. lex eius vel legalis, ſiue laudem, vel confeſſionem dans.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis, & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtore: Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollinis autem poeta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

Idomene, vrbs Macedoniæ. Stephanus: apud quem alibi Idomenæ ſcribitur. Gentile, Idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretenſium populos ſuos ad Troiam duxit, & cùm poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem, quæ ei primùm occurriſſet. Contigit, vt ei filius primus occurreret: quem cùm, vt alij dicunt, immolaſſet, vel, vt alij, immolare voluiſſet, à ciuibus pulſus regno Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virgil. Æneid.

Idotęa, filia Phœti Argiuorum regis, quam vnà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. 1. Odyſſ.

Idrias, vrbs Carię, quæ priùs Chriſaoris dicebatur, ab Idria filio Caris: Gentile, Idrienſis: fœmininum, Idrias. Stephanus. Vide Hecateſiam.

Idrieus, filius Euromi Caris. Steph.

Idubeda, Ptolemæo mons Hiſpaniæ eſt. hunc hodie ſaltum Aucenſem ab Auca vrbe antiquiſſima, cuius veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, vt ſcribit Nebriſſenſis. Oliuarius dicit eum à Pyrenęis ad Portugalliam promitti.

Idumęa. Lat. ruffa vel terrena, aut ſanguinea: regio Syrię, ſic dicta ab Edom, filio Eſau. Iſa. 11. 2. Reg. octauo. Heb. Edom. Vide Edom.

Idumania. Ptol. Albionis inſulæ amnis in tractu orientali. *Hierus* nunc dicitur.

Idumæi, populi inter Idumęum & Arabiam ſiti, ad Occaſum Caſio monti proximi, à Nabatheis orti. Strab. lib. 6. qui orta domi ſeditione, relictis ſedibus ſuis, extrema Iudęę occuparunt. Horum regio Idumęa dicitur, ab Idume oppido. *Hinc* fit Idumęus, mea um.

Idya, dicta eſt a Cicer. mater Medeę, quam Ouidius Ipſeam vocat.

Idyma, vrbs Carię, vbi Idumus fluuius eſt. Stephanus.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphilię. Steph.

I E

Ieabarim, 38 Iſraelitarum manſio in Moabitarum finibus. Nu. 21. & 33. Lat. aceruí tranſeuntium, aut iraſcentium, vel pręgnantium, aut aceruí frumenti.

Iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. & 14. *La.* electio, ſiue electus Dei.

Iebanias, pater Rahuel. 1. Par. 9. *Lat.* ędificatio ſiue filiatio vel intellectus Domini.

Ieblaam, nomen vrbis in tribu Manaſſe Ioſ. 17. Iud. 14. Reg. 9. *Lat.* inueteratio populi vel defluens populus, aut germinatio populi, ſiue deglutiens eos.

Iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ioſ. 19. *Lat.* ędificatio vel intellectus Dei.

Iebneel, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Dicitur aliàs Iamnetorum portus. *Lat.* idem quod Iebnael.

Ieboc, nomen torrentis Num. 21. Deut. 2. Ioſ. 12. Dicitur & Iaboc. Gen. 32. *Lat.* euacuatio, vel diſſipatio aut lucta.

Iebſem, filius Thola filij Iſſachar filij Iacob. 1. Paral. 7. *Lat.* Aromatizatio, vel ſiccitas eorum aut confuſio vel erubeſcentia eorum.

Iebus, ciuitas metropolis quę poſtea Salē, tertiò Hieroſolyma dicta eſt. A Iebus dicti ſunt Iebuſęi, de quibus *Hieronym.* ad Dardanum. *Lat.* conculcatio, aut volutatio, vel pręſepium.

Iebuſæus, filius Chanaan, Geneſ. 10 Reg. 4. à quo primùm Ieruſalem Iebus & Ieroſolymitæ, Iebuſæi vocati ſunt Lat. conculcatus & conculcati, &c.

Iecemia, filius Ieconiæ filij Ioacim. 1. Par. 3. Lat. reſurrectio ſiue confirmatio aut vindicta Domini.

Iechelia, mater Azariæ regis Iuda 4. Reg. 15. Lat. conſummatio vel poteſtas Domini.

Iechonias, filius Ioacim filij Ioſiæ 1. Par. 1. Rex Iuda, Eſth. 2. qui Ier. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias, Lat. confirmatio vel firmitas Domini.

Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3 Reg. 4. 11. Par. 9. Item filius Hebron, 1. Par. 2. Lat. reſurrectio vel confirmatio vel vindicta populi.

Iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon, Ioſ. 21. quæ Ioſ. 19 dicitur Iecouam. Lat. poſſeſſio, ſiue emptio, aut nidificatio populi.

Ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. quæ Ioſ. 21. dicitur Iecnam.

Iecſan, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25 Lat. durities, ſiue ſcandalum, aut Syriacè, colliſio.

*I*ectan filius Heber, Gen. 10. Lat. paruulus aut tædium ſiue contentio.

Iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ, Ioſ. 15. 4. Regum 14. *Lat.* congregatio Dei.

Iedaia, nomen ſacerdotis. 1. Par. 9. & 24. Lat. ſcientia, vel cognitio Domini.

Iedaia, filius Haromaph. 2. Eſd. 3. *Lat.* manus ſiue confeſſio Domini.

Iedala, ciuitas in tribu Zabulon, Ioſ. 19. *Lat.* manus iuramenti aut maledictionis.

Ieddo, filius Buz, 1. Par. 5. *Lat.* ſolus ipſe, vel vnus ipſe, aut lætitia vel acumen eius.

Ieddoa, nomen viri. 2. Eſd. 12. *Lat.* ſcitus vel cognitus.

Ieddu, nomen viri. 1. Eſd. 10. *Lat.* manus ſiue confeſſio eius.

Ieddua, nomen viri. 1. Eſd. 10. idem quod Ieddoa.

Iedebos filius Eram. 1. Par 4. *Lat.* mellifluus, aut manus confuſionis vel erubeſcentiæ.

Iediel nomen principis, 1. Para 5 *Lat.* vnitas ſiue lætitia aut acumen, vel renouatio Dei.

Iedihel filius Samri. 1. Para. 11. Princeps militum: 1. Para 1 *Lat.* ſcientia vel cognitio Dei.

Iedlaph, filius Nachor ex Melcha Ge 2. *Lat.* diſtillatio, vel illucidium aut manus iuncta.

Iegaal, filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. Par. 1. *Lat.* redemptor, vel redemptus, ſiue inquinatus.

Iegbaa, ciuitas, Num 32. quam ędificauerunt filii Gad Iud. 8 *Lat.* exultatio ſiue altitudo.

Iegedelia pater Hanan Ierem. 35. *Lat.* Magnitudo Domini.

Iebdeia, nomen viri 1 Par. 24. *Lat.* vnus Dominus, aut lætitia, ſiue acumen vel renouatio Domini.

Iebeli, nomen viri 1 Par. 26. *Lat.* viuit Deus.

Ieber, nomen viri. Pa [illegible] Lat. Confractus vel formidans, aut fugens, vel Syriacè deſcendens.

*I*ezehiel, nomen viri. 1. Paral. 12. *Lat.* videns Deum, vel viſio Dei.

*I*chias, Sacerdos quidam. Par. 15. *Lat.* viuit Dominus.

*I*chiel, nomen ſcribæ, 2. Par. 62. nomen cantoris, 1. Par. 9. 11. 15. & 16. 2. Par. 29. 1. Eſd. 8. & 10. nomen principis, 1. Par. 5. *Lat.* abſtulit Deus, aut coaceruans Deus.

*I*ehieli, nomen viri. 1. Par. 26. *Lat.* viuit Deus.

*I*ehoiachim, xx. rex Iudęorum, menſe tertio ſui regni à Pharaone Nechao captus, ductúſque in *Æ*gyptum. Vide Ioacim.

*I*ehoachas. Vide Ioachas.

*I*ehoiada. Vide Ioiada.

*I*ehoiakin. Vide Ioachin.

*I*ehoiarib. Vide Ioiarib.

*I*ehora. Vide Iora.

*I*ehoram. Vide Ioram.

*I*ehoſaphat. Vide Ioſaphat.

*I*ehoſua. Vide Ioſue.

*I*ehu, x. rex *I*ſraelitarum, ab Heliſeo vnctus, omnem domum Achab deleuit. *I*oram interemit. *I*ezabel è domo præcipitauit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4. Reg. 9. *I*oſeph. lib. 9. c. 6. *Lat.* ipſe exiſtens.

*I*ehuel, filius Zara. 1. Par. 9. *Lat.* abſtulit Deus aut coaceruans Deus.

*I*ehus filius Eſau ex Oolibama, Geneſ 36. Filius Balan filij Iadihel filii Beniamin. 1. Par. 7. Secundus filius Eſec. 1. Par. 8. *Lat.* Tinea corroſus, aut compreſſus, vel congregatus.

*I*elius filius Saharaim, ex Hodes vxore ſua. 1. Par. 8. *Lat.* conſilians vel ligneus aut fixus.

*I*elleia vrbs eſt Straboni, inter Genuam & Placentiam. *Stradella* Mario Nigro eſt.

*I*emai filius Thola filij *I*ſſachar filij *I*acob. 1. Par. 7. *Lat.* calefaciens, aut calidus.

*I*emini, pater Aod 4. Reg. 9. & 22. 2. Reg. 17. Pater Chuſi, Pſal. *Lat* dextra, vel dexter.

*I*emla, pater Michęę prophetę 3. Reg. 22. *Lat.* repletio, aut circumciſio.

*I*emlech, nomen principis cuiuſdam, 1. Par. 4. *Lat.* repugnans, aut Syriacè, conſulens.

*I*emna, filius Aſer fil i *I*acob. Gen. 46. Pater Core. 1. Par. 7. 2. Par. 31. *Lat.* Dextra, aut numerans, ſiue prępararans, vel Syriacè, conſtituens.

*I*emna, filius Helem. 1. Par *Lat.* Prohibitio, aut impedimentum, ſiue mare commotum.

*I*eniza, Thuringię vrbs, ima iacens valle muris & turribus firma, ponte lapideo vtramque Salæ ripam coniungens, circumcirca apricis montibus atque vineis cingitur. Schola etiam triuiali inſignis.

*I*enyſus oppidum in ora Syrię tridui itinere à Caſio monte diſtans. Herod. lib 3.

*I*ephdaia, filius Seſac. 1. Par. 8. *Lat.* redemptio Domini.

*I*ephlat, filius *Heber* filii Barię filii *A*ſer, filii

Iacob.1.Para.7.Lat.liberatus,aut expulſus.

Iephleti, terminus filiorum Ioſeph. Ioſ.6.idem.

Iephone,pater Caleb. Num.13. Lat.aſpiciens, ſiue intuens.

Iephone,filius Iether.1.Par.7.Idem.

Iephta, ciuitas quæ in ſortem tribui Iudæ ceſſit.Ioſ.15.Lat.aperiens.

iephtahel,nomen vallis, terminus tribus Zabulonis,Ioſ.19.Lat.aperiens Deus.

Iephte,XII.dux Hebræorum, vir militaris, filios Iſrael de poteſtate Philiſthæorum liberauit,quibus annos XVIII.propter idololatriç peccatum ſeruierant. Iudic.11.Ioſeph.lib.5.c.9.Lat. aperiens.

Ieraa, ſeruus Ægyptius Seſan filij Ieſi filij Apphaim,2.Par.2.Lat.luna,aut menſis,ſiue adoratio.

Ierabrica, Antonino Hiſpaniæ vrbs inter Olyſipponem & Scalabim. nonnulli Gerabrica legunt.

Ierameel,filius Eſron filij Phares 1.Par.2.Eſt & regio vltra Iudæam ad Arabiam. 1.Reg.27. Lat.miſericordia vel dilectio Dei.

Iercaam, ciuitas eſt, quę ſorte miſſa, tribui Dan obtigit ſecundum commentatorem Hebræorum. 1.Paral.2. Lat.extenſio eorum,vel viriditas aut ſputum ſiue euacuatio populi.

Iercon,ciuitas in tribu Dan.Ioſ.19.idem.

Ieremia, ſiue Ieremias, nomen principis, 1. Par.5. Eſt & nomen prophetæ filij Helchiæ. Ierem.1. Lat.celſitudo Domini, aut exaltans Dominum.

Ieremiel,filius Amelech,Ier.36.Lat.miſericordia aut dilectio Dei.

Ierias,filius Selemiæ filij Hananiæ,Ier.37.Lat. Timor vel viſio aut proiectio Domini.

Ierian,filius Hebron.1.Par.23.idem.

Ieribai filius Elnaem, 1.Para 11.Lat.pugnans, vel obiurgans,ſiue multiplicans.

Iericho, ciuitas opulentiſſima in Beniamin tribu, ab Ieroſolymis CL. & ab Iordane LX. diſtans ſtadiis, Num.22. Ioſue 2 quam ædificauit Hiel de Bethel 2.Reg.16. Matth.20. Lucæ 18.& 19. Nobilis palmetis & balſami viridariis. Vnde etiam Ciuitas palmarum appellatur, Deuter.34. Gentile, Ierichontinus. Cuius muri tubarum clangore coram Iſraelitis, diuino numine funditus corruerunt, & aſcendit vnuſquiſque per locum, qui contra ſe erat. Ceperúntque ciuitatem, & interfecerunt omnia quæ erant in ea, à viro vſque ad mulierem: ab infante vſque ad ſenem: boues quoque, & oues, & aſinos in ore gladij percuſſerunt Ioſ.cap.6. Lat.Luna vel menſis, aut odor eius.

Ieriel filius Thau filij Iſſachar filij Iacob.1. Paralip.7. Lat. timor aut viſio, vel proiectio Dei.

Ierimoth, filius Sela, filij Beniamin, filij Iacob.1.Para.7.Filius item Beriæ, 1.Paral.8.2.Paral.31 Eſt & nomen ciuitatis in tribu Iuda,cuius rex dicebatur Pharan.Ioſ.10.& 15. in tribu item Iſſachar, datæ Leuitis, quæ Ieramoth dicitur. Ioſ.21. Lat. Altitudines, ſiue timens mortem, aut videns mortem, ſiue proiectio mortis.

Ierimuth,nomen viri.1.Par.12.idem.

Ierioth,filius Caleb ex Azuba vxore.1.Paral. 2.Lat.cortinæ,ſiue linteamina,aut vlulationes, ſiue confractiones.

Iermai,nomen viri.1.Eſd.10.Lat.altitudo mea: vel proiiciens aquas.

Ierna,Hiſpaniæ fluuius, Melæ lib.3.Strab.lib. 3. Iernam his locis commemorat montem: à quo Iernam amnem potuiſſe vocari veriſimile eſt.

Ierne, inſula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Steph.

Ierobaal,nomen iudicis in Iſrael, qui & Gedeon dicebatur.Iudic.9.1.Reg.12.Lat.vlciſcatur vel tueatur ſe Baal.

Ierobeſeth,nomen viri. 2.Reg.11. Lat. impugnans confuſionem vel ignominiam vel idolum.

Ieroboam filius Ioas, filij Ioachaz regis Iſrael.4.Reg.14.Fuit item alius eiuſdem & nominis & regni rex impius. 3.Reg.11. Lat. impugnans vel obiurgans vel multiplicans populum.

Ieroham,filius Eliana filij Caath.1.Par.6.21. 17. Filius Phaſor, 1.Paral.9. Filius Elin filij Thau.1.Reg. 1.2.Par.23. Lat. miſericors aut delectus.

Ieron.ciuitas in tribu Nephthali Ioſ.19. Lat. timor vel viſio, aut proiiciens dolorem vel fortitudinem.

Ieroſolyma.Vide Ieruſalem.

Ierſia,filius Ieroham, 1.Paral.8.Lat.Lectulus vel ſtratum Domini, aut abſtulit paupertatem Dominus.

Ierſia,filius Ieroham 1.Par 8.

Ieruſa mater Ioathan filia Sadoc. 2.Para.29. Lat.hæreditas,vel exilium.

Ieruſalem, Iudææ metropolis à Melchiſedecho,teſte Ioſepho,condita: aliàs Salem,item & Iebus à Iebuſæo Chananæi filio, Ioſ.18. poſtremò Ælia(vt Volat.lib 11.ait)ab Ælio Hadriano dicta: is enim imperator partem eius extruxit: montem Caluarium, Chriſti ſepulchrum & Golgotha, loca extra mœnia antéa ſita, muro cinxit.Porrò hęc olim vrbs,bifariam diuiſa eſt, in ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vna cum templo in eiuſdem montis latere ſita erat, quæ à conditore interdum ciuitas Dauid nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1.Par.5. Lat.viſio pacis.

Ies,Ieſſa,ciuitas Achaię in promontorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens,

terfluens, ſex millibus paſſuum nauigatur. Tortellius.

*I*eſaar, filius Gaath filij Gerſon. Num. 3. *Lat.* claritas, ſiue oleum aut meridies.

*I*eſaia. Vide Iſaias.

*I*eſamari, filius Elphaalt, Par. 8 *Lat.* cuſtos, vel cuſtodia.

*I*eſana, nomen ciuitatis. 2. Par 13. *Lat.* dormiens aut antiqua, ſiue mutatio.

*I*esba, filius Ezra. 1. Par. 4. *Lat.* laus, ſiue tranquillitas.

*I*esbaam, filius Hacamoni. 1. Par. 11. & 12. *Lat.* ſedens populus, aut conuerſio ſiue inſufflatio, vel captiuitas populi.

*I*esbacaſſa, nomen viri. 1. Par. 25. *Lat.* eſt requirens vel deprecans, aut ſeſſio dura, vel inſufflatio, ſiue conuerſio dura.

*I*esbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21. *Lat.* ſedens in prophetia, vel locutione, vel in germinatione aut conuerſio ſiue inſufflatio in prophetia vel in locutione ſiue in germinatione: aut captiuans in prophetia, vel in locutione ſiue in germinatione.

*I*esboam, nomen principis, 1. Par. 27. *Lat.* conuerſio ſiue ſeſſio aut inſufflatio vel captiuitas populi.

*I*esboc, filius Abrahę ex Cetura Gen. 35. *Lat.* eſt vacuus vel euacuatus, aut Syriacè derelictus vel derelinquens.

*I*eſcha, filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur. Geneſ. 11. Lat. vngens ſiue cooperiens, aut protegens, vel obumbrans, aut Syriacè, ſpeculans.

*I*eſeias, filius Phaltię filij Ananiæ filii Zorobabel. 1. Par. 3. Lat Salus Domini.

*I*eſema, filius Eram. 1. Par. 4. Lat. appoſitus, vel minatus, aut admiratio, ſiue deſolatio.

*I*eſer, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Paral. 7. Lat. figmentum ſiue plaſmatio, aut tribulatio, vel anguſtians.

*I*eſeſi, filius Ieddo. 1. Par. 5. Lat. Antiquus, ſiue ſexagenarius, aut exultans, vel eſt munus.

*I*eſi, filius Appaim filij Nadab filij Semei, filij Onan. 1. Par. 2 & 4. Pater Phaltiæ 1. Par. 4. 5. & 23. Lat. ſaltus aut reſpiciens.

*I*eſia, filius Izrahia fil. j Ozi filij Thola. 1. Para. 7. 24. Lat eſt Dominus.

*I*eſiel, filius Nephtali, Num. 29. *Lat.* diuidens vel dimidians Deus, aut feſtinatio Dei.

*I*eſimon, nomen loci, 1. Reg. 23. Lat. deſolatio, aut ſolitudo.

*I*eſmachias, nomen viri 2. Par. 31. *Lat.* iunctus Domino.

*I*eſmaias. nomen viri. 1. Par. 27. *Lat.* audiens Dominum, vel obediens Domino.

*I*eſpha filius Berię 1. Par. 8. *Lat.* Iaſpis, aut eſt hic vel labium, ſiue conterens.

*I*eſpiam, filius Seſac. 1. Par. 8. *Lat.* abſconditus, ſiue confractus, aut cuniculus.

*I*eſcal, ciuitas tribus Iudæ creditur, nunc zerecin, vt ait Poſtellus.

*I*eraeli, filius cuiuſdam viri nomine Iethra, Iſraelitę, &c. *Lat.* præualens, ſiue dominans cum Deo.

*I*eſſe, pater Dauid. Iſa. 11. qui Iſai dicitur. *Lat.* ens, ſiue exiſtens, aut munus vel oblatio.

*I*eſſui, filius Aſer, filii Iacob. Gen. 46. 1. Par. 7. filius Saul. 1. Reg. 4. *Lat.* planus ſiue æqualis, aut ponens ſiue poſitus.

*I*eſua, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. Seruator.

*I*eſua, filius Aſer filii Iacob. Gen. 46. 1. Paralipomen. 7. Lat. planities, ſiue æqualis, aut ponens, vel poſitus.

*I*eſuati, Monachi, qui Senis Italiæ ciuitate initium ſumpſerunt. Colligebantur enim ab initio domeſticatim viri amicti habitu ſimplici, ſibi victum labore & opera quærentes. Hos Vrbanus ſummus Pontifex (quia iam ſuſpecti quòd aliqua ſuperſtitione maleſica eſſent imbuti) ad ſe Romam vocatos de ceremoniis & vitæ inſtituto interrogauit, cognouítque totam rem & probauit, denique vt alba vterentur tunica ac tegumento capitis albo, cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hęc ſcortea zona: nudos alioqui pedes ligneo ſocculo in inferiore parte muniunt. Datum inde eſt, vt canuſinum pallium tunicæ ſuperiectum ferrent, Apoſtolici in principio clerici nuncupati ſunt: ſacris non initiantur, tantùm orationi vacant. Et Ieſuati ab eo dicti ſunt, quòd Ieſu nomen frequens ſit in illorum ore. Fuit huius inſtituti auctor Ioannes Columbinus Is fuit ciuis Senenſis vir idiota, mercaturę tantùm & auaritiæ ſtudiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religioſam: cuius verbis & caſtigatione paulatim & ipſe factus religioſior caſtitatem cum ea perpetuam vouit, viliore ſumpto habitu facultates egentibus diſtribuere cœpit, & cæt. Polyd. Virg. lib. 7. cap. 4.

*I*eſue, nomen viri. Hebraicè. Ioſia. 1. Eſd. capite 10. *Lat.* Seruator.

*I*eſus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui ſalutem ſequentibus ſe populis carent, *Hoc* autem nomen datum eſt Chriſto qui cunctis ſalutifer venit.

*I*eſu ſtatim nato, Romę Tranſtyberina regione olim è terra erupit, pérque integrum diem, perpetuo manauit fluuio, vt Euſebius ſcribit. Item Oroſius tradit, Auguſtum Cæſarem eodem die edicto vetuiſſe, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus, in quem ille ſacratiſſimus incidit partus, alter à quadrageſimo Auguſti principis, mundanæ verò originis nongeſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum: Ieſum autem Saluatorem Ioſephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. Fuit ve-

rò; ait iiſdem temporibus Ieſus, vir ſapiens, ſi tamen virum eum nominare fas eſt. Erat enim mirabilium effector operum, atque eorum doctor qui libenter, quæ ventura ſunt, audiunt. & multos quidem Iudæorum, multos etiam ex Gentibus ſibi adiunxit. Chriſtus hic erat. Hunc accuſatione primorum noſtræ gentis, cùm Pilatus in crucem agendum eſſe decreuiſſet: non deſeruerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipſum. Apparuit enim his iterum viuus, ſecundum quod diuinitus inſpirati prophetæ vel hęc, vel alia de eo futura prædixerant. Sed & in hodiernum diem, Chriſtianorum, qui ab ipſo dicti ſunt, & nomen perſeuerat, & genus, &c. Baptizatus autem fuit Ieſus die 6. Ianuarii, feſto nimirum Epiphaniæ.

Ieſus, ſacerdotis nomen filii Ioſedech. Zach. 1.3. & 9. Lat. Dominus Seruator, vel Domini Salus.

Ieſus, qui & Iaſon, Oniæ frater ſummus ſacerdos. Huic Antiochus ſacerdotium abſtulit, & conceſſit Oniæ: qui & Menelaus.

Ieſus, Sabetis filius ſummus ſacerdos.

Ieſus Naue, qui & Ioſue vocatur, Iſraelitarũ poſt Moſen dux ſapientiſſimus. Item Ieſus, Sirach filius, qui Eccleſiaſticum librum ſcripſit. Comeſt. in præfat. libri Ioſue.

Ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iuda vel Simeonis eſt data. Ioſue 21. Eadem videtur eſſe quæ Iota dicitur. Ioſ. 15. licet plerique diuersè ſentiant, aſſerentes hanc aliàs Ietam dici, illam, Iota: aliàs Loche. Lat. declinans, vel deuertens.

*I*etan, caſtellum Siciliæ. Gentile, *I*ethæus. Stephan. Alii *I*etas ſcribunt, & vrbem eſſe volunt, quam Silius lib. 14. Celſam cognominat. incolæ *I*etenſes apud Plinium.

*I*etebatha, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii *I*ſrael profecti de Gabdab monte. Num. 33. Lat. Bonitas ſua, ſiue declinans filia eius, aut declinans deſertum.

*I*eterus, Mœſſiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. lib 4. c. 26.

*I*eth, filius *I*eſron, filii Leui. 1. Paral. 6. Heb. *I*abat. Lat. confringens, vel formidans aut ſtupens vel Syriacè, deſcendens.

*I*ethela nomen ciuitatis in tribu Dan. *I*oſ. 10.

*I*ether, ciuitas de tribu *I*uda Leuitis data. *I*oſue 15. & 21. Primogenitus Gedeonis. *I*udic. 8. filius Ezra, 1. Para. 4. & 6. Lat. excellens ſiue reſiduus, ſiue remanens, vel explorans, aut funiculus

*I*ether nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen item viri. 1. Paral. 7. Filius idem *I*ada filii Onam filij *I*erameel. 1. Par. 2.

*I*etheth, ciuitas Idumęorum. Gen. 36. 1. Para. 1. Lat. Donans.

*I*ethma, vir Moabites, 1. Paral. 11. Lat. Orphanus ſiue admiratio, aut conſummatio, ſiue perfectio.

*I*ethnan, ciuitas tribus *I*udæ. *I*oſ. 15. Lat. merces, ſiue donum: aut Syriacè ſuffumigans.

Iethra, pater Amaſa filii Abigail ſororis Dauid. 2. Reg. 17 & *I*ſraëlites erat. in 1. Para. 2. dicitur Iether *I*ſmaëlites. Lat. excellens, ſiue reſiduus, vel remanens aut explorans, vel funiculus.

*I*ethraham, filius Dauid ex Egla. 2. Reg. 3. 1. Paral. 3. Lat. excellentia aut reſiduus, aut exploratio vel funiculus populi.

*I*ethran, filius Supha filii Helem. 1. Par. 1. Filius item Diſon filii Seir, Horræi. Geneſ. 36. idem ſignificat quod *I*ethra.

*I*ethræus, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb 1. Para. 2. & 11. idem ſign. quod *I*ethra.

Iethro, ſocer Moſis, Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel, idem ſignif. quod *I*ethra.

*I*ethſon, nomen ciuitatis, *I*oſuæ 21. Hebr Kedemoth.

*I*etur, filius *I*ſmaëlis, Gen. 25. 1. Para. 1. Lat. cuſtodiens, aut ſeries.

Ieus filius Roboam ex Abihal. 2. Par. 11.

*I*eſabad, vir Gaderothites, 1. Par. 12. Lat. dotatus.

*I*ezabel, filia regis Sidoniorum, vxor regis Achab. 3. Reg. 16. Lat. inſula habitaculi, vel ſterquilinii, vel, væ habitaculo, aut ſterquilinio.

*I*ezatha, filius Amã filii Amadatha. Eſther 9

*I*ezer, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe. Num 26. qui Ioſ. 17. dicitur Abiezer. Lat. inſula adiutorii vel atrii, aut, væ adiutorio ſiue atrio.

*I*ezer, nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Eadem quæ & *I*azer dicitur. 1. Par. 6. Lat. auxiliator ſiue adiutor.

*I*ezia, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. diſtillatio, vel aſperſio Domini.

*I*ezlia, filius Elphaal. 1. Par. 8. Lat diſtillatio vel aſperſio laborioſa.

*I*ezonias, filius Maachati, 4. Reg. 25. lat. Auſcultatio, aut ſtatera vel arma Domini.

*I*ezra, filius Moſollani, 1. Paral. 9 lat. porcinus, aut Syriacè, conuerſus.

*I*ezraia, nomen viri, 2. Eſd. 12. lat. Oriens Dominus aut claritas Domini.

*I*ezrahel ciuitas tribus *I*udæ. *I*oſ. 15. 17. 19. *I*udic. 6. 1. Reg. 25. Filius item Oſeæ ex Gomer vxore. Oſeæ 1. lat. Semen Dei, aut diſtillans contritionem vel malum Deus, ſiue diſtillatio amicitię Dei, vel aſperſio paſtoris Dei.

*I*gaal, filius Nethan de Soba, 2. Reg. 23. lat. Redemptus, ſiue coinquinatus.

*I*gal, filius *I*oſeph, Num. 13. idem ſignificat quod *I*gaal.

*I*gædita, Luſitaniæ vrbs olim fuit, vt inquit Vaſęus, qui addit hodie vicum obſcurum eſſe nomine Edania. Varrerius dicit vulgò *I*danhas dici.

*I*ginium, Pompon. eſt maris Tyrrheni inſula, Annio *I*gilium dicitur.

*I*gna-

Igmanus, Sigmanus habent Græci codices Ptolemæo, Galliæ Aquitanicæ fluuius eſt. *Lera* hodie eſſe putat Nauagierus: inter enim Aturium & Garumnam, quo Ptolem. hunc Sigmanum deſcribit.

Ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ præſes, anno ſalutis 91. Is, Romam perductus, ac beſtiis obiectus eſt Euſeb. lib. 3. cap. 35.

Ignetes, populi Rhodij.

Ignoti Dei aræ, quę Athenis erat, fit mentio Act. 17. & apud Pauſaniam in Atticis, qui inſcriptionem addit plurali numero θεῶν ἀγνώστων. Cauſam & originem eius rei, Laertius in Epimenide explicat: Lucianus etiam in Philopatride bis meminit ignoti Dei Athenienſium.

Iguiui populi Plinio, quorum locus à Ptole. Iſuuium dicitur. Inginium fortaſſe Silij eſt. Vmbriæ oppidum eſt, quod Leander *Eugubio* vocat.

I H

Ihelon, filius Eſau ex Oolibama vxore. Gen. 36. Lat. occultus, ſiue adoleſcens, aut capra eorum, vel ſeculum.

I I

Iim, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. Lat. acerui.

I L

Ila, locus Perſicus, ad eius ſinum. Eſt & Albionis fluuius. Ptol.

Ilapinaſtes, cognomen Iouis apud Cypros, inde dictum, quòd magnifico apparatu ſplendidíſque epulis, quas εἰλαπίνας vocant Græci, coleretur.

Ilaraugatæ & Ilaraugates, fluuius.

Ilaris, vrbs Lyciæ Steph.

Ilatia, vrbs Cretæ. Steph. vulgò dicta *Elbe*.

Ilba, vel Ilua, inſula in mari Tuſco, diſtans à continenti decem millibus paſſuum, de qua Plinius c. 14. lib 34. refert hoc eſſe mirum, quòd in aliis regionibus effoſſis metallis terræ ſunt vacuæ: apud Ilbam ſubiata renaſcuntur, & rurſum de eiſdem locis effodiuntur. Varro & aliud dicit, naſci quidem illic ferrum, ſed in ſtructuram non poſſe cogi, niſi tranſuectum in Populoniam Tuſciæ ciuitatem. Vide Ilua.

Ildericus, Vandalorum rex, anno ſalutis 525.

Ildico, Attylæ vxor, anno ab vrbe 1016. Blond.

Ildouadus, Gotthorum rex, omnes Tranſpadanos, omneſque Venetæ regionis vrbes in poteſtatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. libro l 5.

Ilerda, oppidum citerioris Hiſpaniæ in conuentu Tarraconenſi, non procul è Scycori fluuio, *Leryda & Leyda* vernaculis dicitur. Eſt etiam *Lerda* fluuius ibid.

Ilergetes, Hiſpaniæ populi in tractu Tarraconenſi, non procul ab Ibero amne. Plin. lib. 3. cap 3.

Ileſium, nomen loci Hom. Steph.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauſa virgine Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris, ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic geminos concepit: quos cùm peperiſſet, exponi iuſſit, matrémque Iliam viuam apud Tyberium fluuium effodi: vnde poetæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio lib. I. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS, Virg. lib. I. Æneid.

Iliacus. Vide ILIVM.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clariſſimum, omnium quotquot vnquam extiterunt, poetarum ſcriptis citra controuerſiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud illum inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur. Quam in nuce incluſam, in membrana ſcriptam, tradidit Cicero Plin. lib. 7. cap. 21.

Iliberis ciuitas prouinciæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. c. 4. & Pomp. aliàs Liberia, Hiſpaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. c. 4. Hanc quidam eſſe aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clariſſima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auſpiciis regum Hiſpaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilingæ Ptol. & Elyſij Taciti, iidem ſunt populi in Germania circa Sileſiam, vt Peucerus annotauit, qui hodie *Eleſier* creduntur.

Ilienſei, populi Corſicæ inſulæ antiquiſſimi, Pompo. lib. 2. Pauſa.

Ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis vxor. Virgil. lib. I. Æneid.

Præterea ſceptrum Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Troiani Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſequutus eſt: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in I. Æneid. Non mirum, inquit, ſi eloquens à Virgil. introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teſte, ſemper Mercurio Deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Iliſus, amnis in Attica regione, Muſis dicatus, quas ab eo Iliſſidas vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis conſecrare, cùm ait,

- anfractu riparum incuruus Iliſſos,
Sanus hones fluuio: Stygias luſtrare ſeueris
Eumenides perhibetur aquis.

Stephano vrbs Atticæ.

Ilithyia, dea parturientibus propria, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 7. Me-

tam. Vide Inatus.

Ilythie, ciuitas in Ægypto *Steph.*

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, ſiue Troadis M. D. paſſuum, à mari diſtans à Dardano Iouis filio condita, ab *Ilo* verò rege ampliata, & *Ilium* nominata. Hæc Aſiæ totius ciuitas fuit florentiſſima, ſub Laomedonte ab Hercule euerſa: denuóque ſub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obſeſſa, ac demum expugnata. Effertur & *Ilios* fœminino genere. Hinc *Iliacus*, id eſt, Troianus. Legitur & *Ilius* in eadem ſignificatione 9. Æneid. A Troianis Actan vocatum ſcribit Steph. *Ilium* tempore Strabonis non extabat, ſed tamen locus *Ilienſium* pagus dicebatur. *Troia* hodie appellari tradit Sophian *Ilium* etiam montis nomen eſt, Laconico regionis auctore Pauſania.

Ileus, Apollo in Troia. *Steph.*

Ilyberis, Ptol. lib. 2. cap. 10. Tectoſagum ciuitas, vulgò *Salſes*, Hiſpanorum ditionis. Vide *Iliberis.*

Illice, vrbs eſt Hiſpaniæ, vulgò vocata, *Alacant.* vnde *Illicitanus* ſinus. *De Alacant.* Mela lib. 2. cap. 6.

Illipa, cognómento Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hiſpaniæ Bæticæ, Ptol. lib. 2. c. 4. & Plin. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hiſpaniæ Bæticæ. Ptolem. libro 2. cap. 4. eſt etiam in Hiſpania Bætica Turdulorum vrbs, apud Ptolem. ἰλλίπουλα μεγάλα. Ambroſius Moralis hoc Bęticę oppidum eo loco ſitum fuiſſe putat, quo nunc non admodum magnum, *Penflor* dictum, medio fermè itinere inter Cordubam & Hiſpalim videtur, idem addit ſe nummum peruetuſtum vidiſſe, in quo legebatur, *Mun. Elepla.*

Illiturgis, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs Plin. cui Forum *Iulium* cognominatur. Polyb *Ilurgia.*

Illurcis, *Iberiæ* vrbs, quæ poſtea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta eſt.

Illuro, Hiſpaniæ citerioris oppidum paruum Pompo. libro ſecundo. Eſt item Plin. lib. 3. cap. 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hiſpaniæ Bæticæ, quæ Luſitaniæ proxima eſt. Ptolem. libro 2. cap. 5. & Plin. libro tertio cap. 1.

Illyricum, aut, vt aliis placet, *Illyris*, regio eſt in ora maris Hadriatici, *Italiæ* oppoſita. Huius termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plinius enim hanc inter Aſiam & Ritium fluuios conſtringit. Ptolemæus verò eam ab Hiſtria ad Macedoniæ vſque confinia ſecundùm maris littora producit: mediterranea eius ad Pannones & Mæſiam ſuperiorem expandit. Multò ampliorem eam deſcribit Pomp. Mela, & Dionyſius Alexandrinus. totam enim maris Hadriatici oram à Tergeſto ad Ceraunios vſque montes *Illyriis* adſcribit, eóque vltra Danubium fluuium habitare docet. Danubium namque inter eius amnes Mela numerat. Strabo libro 7. Geographiæ, eos Macedonibus & Thracibus propinquos eſſe ait. Sed omnium latiſſimè *Illyrici* fines extendit Appianus Alexandrinus: *Illyrios* (inquit) Græci eos æſtimant, qui ſupra Macedoniam & Thraciam à Chaonibus & Theſprotis ad fluuium *Iſtrum* ſedes habent. Hæc enim prouinciæ totius longitudo eſt. Amplitudo eius ex Macedonia & Thraciæ montibus ad Pæones vſque & *Ionium* mare, Alpiúmque obiecta protenditur, quę dierum quinque iter continet. Longitudo triplo productior eſt, &c. *Idem* poſtea, Romani verò non hos duntaxat, ſed Pæones vltra eos, necnon Rhetios, Nericos & Myſios qui Europam incolunt, quoſcunque alios his finitimos, qui *Iſtrum* à dextra nauigantibus ſeſe offerunt, viciſſim vt Hellines à Græcis diſtinguunt, eos propriis appellationibus ſeparatim nominant: cæterùm communi vocabulo *Illyrios* omnes arbitrantur. Ab *Iſtri* enim ortu vſque ad mare Ponticum, *Illyrici* eſſe voluerunt. Huc vſque Appianus. Sueto. in Tiberio hos tam longè patere etiam auctor eſt. Hos nomen habere ab *Illyrio* Polyphemi, Appianus: quidam (inter quos Euſtathius) ab *Illyrio* Cadmi filio eos denominatos aiunt. Totam *Illyrici* oram maritimam cum inſulis vicinis, commodis inſtructam portubus ſcribit Strabo: cùm quidem contrà *Italica* ora huic obiecta, ſit importuoſa. Calida eſt vt *Italia*, & bonarum fugum ferax *Illyrici* ora, oleis & vitibus florens, niſi quòd loca quædam prorſus aſpera ſunt. Regio ſupra hanc ſita, montoſa eſt tota, frigida & niualis, maximè quæ ad ſeptentrionem vergit. *Incolæ* huius olim latrociniis admodum dediti, hodie verò paulò manſuetiores, ligneis plerumque habitant ædificiis culmo contectis, præter paucas littorales vrbes (quarum princeps eſt *Iaguſia*, olim Epidaurus) in quibus humaniùs degunt. Dom. Niger. Volater. Munſterus.

Ilmamolinus Africanus, Sarracenorum imperator, claſſe in Hiſpaniam traiecit, totam in Gallias vſque igne ferróque vaſtauit: tandem reges Hiſpaniarum cum eo congreſſi vicerunt, fuerúntque, Granatam verò obtinuit. Blond. lib. 6.

Illorci, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 1. in Europa ſitum.

Ilua, inſula in mari Mediterraneo, Tuſcię adiacens, ferri fodinis nobilitata. Vide *Iiba.*

Ilurcis, vrbs fuit Vaſconum in citeriori Hiſpania, poſtea Sempronio Gracco Graccuris dicta.

Ilurgia, vrbs *Iberiæ*. Steph. ex 11. Polybij.

Ilus, filius Trois regis Troianorum, pater Laomedontis,

Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celebertimum illud Myſiæ minoris, ſiue Troadis caput, Ilij nomen accepit: ſiue quod ab Ilo primùm fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam cõdidiſſet, vt placet Homero lib.23. Iliad. ſiue quòd à Dardano extructum inſtaurarit Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obſcurè innuit Virg. lib.8.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis & author.

Author eſt Strab. libro 33. primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindéque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cuius ſepulchri meminit & Homerus III. Iliad.

Ilus, cùm in Ilio Mineruæ templum arderet curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatímque oculis captus eſt (haud enim vlli mortalium oculis illud cerni licebat.) Poſtmodum placata ira deæ, priſtinum recuperauit aſpectum. Plut. Paral. Fuit & alter Ilus Æneæ filius, alio nomine Aſcanius appellatus. Virg. 1. Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Ilyberris, Galliæ Narbonenſis fluuius, apud Strabonem. Ptolem. Ileris eſt, Athenæo eſt, Ilebernis, eundem eſſe cum *Thicis* Melæ, & hodie *Tec* dici docet Varrerius.

I M

Imacarenſes, populi Siciliæ ſtipendiarij in Mediterraneis inſulis ſiti. Plinius libro tertio, capite 8.

Imaduchi, Scythiæ populi, Caucaſi montis iuga accolentes. Plin. lib.6. c.7.

Imantopodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt, vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur: ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plinius libro 5. cap. 8. Sunt & aues quædam Imantopedes dictæ ex argumento pedum, quaſi loripedes, quòd habent crura prætalta. Plinius lib.10. cap.47. Vide ſuprà HEMODOPODES.

Imaus mons Indiæ, qui extenditur vſque ad fontes Gangis, vltra quem ſunt Scytharum gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri, vt Plin. & Ptol. tradunt. De eo etiam Oroſius. Emaon Arriano dicitur. Semanthini montes Ptolemæo ſunt, Mercator Imſa interpretatur: cuius Paulus Venetus meminit, argentíque fodinas in eo eſſe ſcribit. Caſtald. *Altai* putat, vbi omnes Tartariæ Impp. ſepeliuntur. Ramuſius hunc *Altai*, eundem eſſe putat cum Belgian monte: in quo Haythonus Tartaros ait habitaſſe. Hinc Imaus mons videtur Poſtello *Sephar*, cuius in ſacris literis memoria eſt. Imaus Ptolemæi ab hoc Imao longè alius eſt, nempe qui ex radicibus Tauri montis exoriens, & vſque ad mare Glaciale progrediens. Scythia (quæ ab eo Intra & Extra Imaum cognominat) bifariam diuidit. Hunc ab accolis *Dalanguer* & *Nangrocot* appellari tradit Caſtaldus.

Imbatos, Sami inſulæ fluuius apud Plinium lib.5. c.27.

Imbraſus, Sami inſulæ fluuius apud Plinium lib.5. c.2.

Imbræus, vnus ex Centauris. Ouid. lib. 12. Metaph.

Imbrus, inſula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabariis & Mercurio ſacra, quem vocant Imbrum ſuperi. Oppido quoque in ea nomen eſt Imbrus, vt inquit Steph. vulgò hodie dicitur *Lembro*.

Imera. Vide ISSA.

Imnites. Vide IAMNIA.

Imola, vrbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelii dicebatur. Ptol. lib.3. c.1.

Imperium. Vide Romanum Imperium.

Imphes, populi vicini Perrhæbis.

Importunus v. conſul, anno ab vrbe 1163.

Imyra, vrbs Phœniciæ. Steph.

I N

Inachia, regio, quæ Io vocabatur.

Inachia, Steph. tota Peloponneſus vocatur, non ſolùm Argos ab Inacho fluuio.

Inachium, Peloponneſi oppidum inter Scyllæum promontorium & Iſthmum ſitum: alio nomine Argos Hippium appellatum. Plin li.4. c.5.

Inachus, vulgò *Planizza*, fluuius latere exortiuo Peloponneſi, per agrum Argiuum in ſinum Argolicum illabens. Hunc poetæ fabulantur Iûs patrem fuiſſe, quàm Iupiter cùm vitiaſſet, aduentum Iunonis præſentiens, in vaccam mutauit. Ouidius lib.1. Metamor. eſt etiam Bœotiæ fluuius apud Eleonem vrbem, qui poſtea Scamander dictus eſt, auctore Plutar. in quæſtionibus Græcis.

Inachus, primus Argiuorum Rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipſi, Inachidæ appellati ſunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter corrupiſſet, & in Cretam aduexiſſet, Iuno pellicis impatiens grauiſſimis odiis eam exagitauit. Quæ res poëtis occaſionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuii filiam fuiſſe. Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa à coniuge dono accepiſſet, œſtro immiſſo tantopere fuiſſe exagitatam, vt furore correpta nuſquam conſiſtere poſſet, donec in Ægyptum tranſuecta, in Iſidem deam mutata eſt. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poetæ intelligunt, Inachi filiam.

Inariacium vnũ oſtiorum Danubii quod ab Apollonio Rhodio Arecos vocatur Naracuſtoma

Ammiano, inter hoc & alterum quod Calon dicitur. idem Apollonius *Peucen* inſulam deſcribit parum à Ptolemæi traditione diſtantem.

Inalpini, dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. li 3. cap. 6. vel etiam Inalpini dicuntur qui Alpium initia & veluti fauces incolunt.

Inarimæ, inſula in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plin. li. 3. c. 6. in qua mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam quæ Proclyta ab effuſione dicta eſt. Sub hanc inſulam Typhoea gigantem à Ioue detruſum eſſe, author eſt Virgilius lib 9. Æneid. Eadem & Ænaria à ſtatione nauium Æneæ, & à coxendicis forma Iſchia dicitur quod nomen etiam hodie ſeruat. Ab Homero in Catalogo inſula hæc ἀρίμοι appellatur. Primùm Virgilius cùm illud Homeri εἰναρίμοι transferret ex εἰν Ionum præpoſitione & ἀρίμοις vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta eſt ab Arimis, ſiue populis ſiue belluis, ita priſci Hetruſcorum lingua ſimias dictante, quas Græci πιθήκους vocant, vnde nomen inſulis Pithecuſis, vt Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa, quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt. Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candidus & Atlas, omnium ſcelerum quibus humana vita obnoxia eſt, authores & inuentores, adeò vt morum peruerſitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impoſtores enim ac planos, quales hi præcipui fuêre, ita Græci vocant ab animalibus, quæ κέρκῳ id eſt, caudæ motu blandiuntur. In ſummum ſtudium fuit, appulſos & aduenas dolis quibuſcunque circumuenire. Quod cùm in ipſum etiam Iouem tentaſſent, ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quas Græci Pithecos vocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram ſequutus 14. Metamorpho Plin. lib 3. author eſt, Inarimen à Græcis dictam Pithecuſam, non à ſimiarum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Alij montem & fluuium eſſe dicunt, in quo colitur Ilithyia Inatina. Stephan.

Incibili Liuio, Hiſpaniç vrbs quam Florianus Chelua ſubdubitans vocat. Valentiæ regni eſt.

Incubi, dicti ſunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuiſſe mulieribus, compertum eſt, ac earum appetiiſſe peregiſſéque concubitum.

Indara Sicanorum ciuitas. Steph.

Indacus, Leonis imper. curſor, tantum itineris vno die integris etiam viribus, nullóque corporis languore, cucurriſſe perhibetur, quantum nec alius quiſpiam cum equo feſſis etiam eum recentibus equis ſæpiùs commutatis, tranſigere potuiſſet, Leonic. lib. 3 c. 29.

Indi primùm Sabæi, deinde etiam Homeritæ appellati fuere, inquit Nicephorus Calliſt. lib. 8. c. 35. eoſque in Arabia fœlici ponit.

Indi fluminis oſtia ſeptem deſcribit Ptol. eaque ex orionte orientem verſus his nominibus enumerat: *Sagapa, Sinthon, Chryſum*, id eſt Aureũ, *Cariphrons, Saparages, Sabalaſſa*, & *Lonibare*. Indum fluuium ſeptem habere oſtia, nemo veterum prodit, præter Ptolem. & vnum Arrianum, in periplo ſuo maris Rubri. Dionyſius enim, Pomponius, Strabo & Arrian. lib. 5. & 6. hiſtoriarum Alexandri, duo tantùm illi oſtia adſcribunt: idem Luſitani, qui hodie has partes nauigant, atteſtantur. Si hodie tantùm duo ſunt oſtia, malè Theuetus ſeptem enumerat.

India regio Orientalis, Aſiæ terminus, tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium littoris eam occupare, quãtum per 60. dies noctéſque velificantibus curſus eſt, Author eſt Strab. lib. 15. in India fuiſſe 5000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quod ab Occidentali plaga deſinit, quod ſolum prçter Nilum crocodylos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab Ortu Eoo pelago, à Meridie ſuo, hoc eſt, Indico clauditur. In duas regiones Gange fluuio interluente dirimitur: quarum altera ad Occidentem, intra Gangem dicitur: altera ad Orientem, extra Gangem cognominatur. In ſacris literis illam *Euilath*, hanc *Sericam* legi aſſerit D. Niger, M. Paulus eam videtur in tres diuidere: in maiorem, minorem & intermediam, quam Abaſiam vocari dicit. Inſulas tanto numero habet India, vt meritò Orbis inſularum appellari queat. Celebriores ſunt, Iapam, Moluccç, Sumatra (olim Taprobana) Iaua maior & minor, Burneo, Timor, &c. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet ſemper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum, aromaticum, & cinnamomum ad nos mittit. Illic binæ æſtates, leues auræ, temperies cæli, vbertas ſoli, aquarum abundantia: quç omnia faciunt, vt maiora in India, quàm in cçteris regionibus naſcantur animalia.

India, intra Gangem *Indoſtan* ab incolis vocari auctor eſt Ioannes Barrius, teſtis oculatus qui in hac India aliquot annis pro rege Luſitaniæ egit. India extra Gangem *Macyn*, aut *Magyn*, ab incolis appellari ſcribit Nyger, idémque ſubiungit ex Ægypto in Indiam nauigantibus eam in ſuperiorem, inferiorem & mediam: & diuidi inferiorem *Gaiſerat* nominari. Mediam *Minibar*. Superiorem verò *Malabar*. Plinius etiam hanc tertiam partem (vt ſuprà) totius Orbis vocatam ab Alexandri comitibus qui eam ſubegerant, teſtatur. Neque hodie minorem orbis partem eo vocabulo comprehendi certum eſt. Antiquorum enim has Indias vna cum tota ferè nuper inuenta America. Hiſpani *Indias* vulgò nominant.

Indica

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberuram vocant. Gentile, Indigitæ. Steph.

Indigetes, Dei antiquis vocati, quòd nullius rei egeant, vel Dij ex hominibus facti. Fuere, qui Indigetes putarẽt eos, quos indigetari, hoc eſt vocari & nũcupari fas eſſet: atque hos Deos fuiſſe in quorum cuſtodia eſſent vrbes gentéſque, & inuocati faciles præſtóque aderant. Alij ſunt qui putant Indigetes appellari, quaſi in loco geniti vel degentes, & magis propitii patrię, loco & ciuibus Virg. Georg. lib. 1.

Dij patrij indigetes, & Romule Veſtáque mater.

Hinc & Æneas Iupiter indiges dictus eſt, vt ait T. Liuius in 1. Ouid. Met. li. 14. de Ænea loquẽs,

Luſtratum genitrix diuino corpus odore,
Vnxit, & ambroſia cum dulci nectare mixta
Contigit os, fecitq́; Deum quem turba Quirini,
Nuncupat Indigetem, templóque arijque recepit.

Indus, fluuius Orientis, ſecundùm Gangem longè maximus, Indiã ab Occaſu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt, in ſéque xix amnes recipere. Arrian. de geſtis Alexandri lib. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem Sandum ab incolis vocari ſcribit. Plin.

Inferiæ, ſacra erant mortuorum apud Romanos, Suet. Caligula. Inferiáſque his annua religione publicè inſtituit.

Ingænon, Thuyſconum imperator, publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audaciam inſtituit. Corn. Tacitus de moribus Germ.

Ingæuones latiſſimi Germaniæ populi, in Sicambros, Teutonos & Gauchos diuiſi. Plin. lib. 4. cap. 14.

Inganni, Liguriæ populi fuerunt qui Abingonum oppidum in ora Liguſtica condiderunt.

Ingeniculus, ſignum cęleſte quod Græco vocabulo ἐν γόνασι nominat Firmic. lib. 6. Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus ſiniſtro pede capitis Draconis dexteram opprimere conatur.

Inger, Northmannorum, qui Ruſſi dicuntur, rex, claſſe ... nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus xv Chelandriis occurrit, ignẽ cladi Ruſſorum iniecit, vicit, fudit, fugauítque, plurimos cepit, victor Conſtantinopolim rediit. Luyth. lib. 5. c. 6.

Inguinium, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nunc Albinga Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius xxxviii. Romanorum epiſcopus anno ſalutis 404.

Innocentius ii. Pontifex clxv. anno ſalutis 1130.

Innocentius iii. Pontifex clxxvii. anno ſalutis 1198.

Innocentius iiii. Pontifex clxxx. anno ſalutis 1243.

Innocentius quintus papa clxxxvi. anno ſalutis 1275.

Innocentius ſextus Pontifex cxc. anno ſalutis 1352.

Innocentius ſeptimus Pontifex cciii. Ludouicum nepotem ſuum Piceni agri Marchionem & Firmianum principem conſtituit, anno ſalutis 1405.

Innocentius viii. Pontifex ccxiiii. anno ſalutis 1484.

Innocentius ix. Pontifex 1496.

Innocentius, Pontifex creatus à Friderico Romano imperatore: expulſo Alexandro iii. Pontifice anno ſalutis 1160.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua ille iam Phryxum & Hellem ſuſceperat, Liberi patris furore agitata in ſyluas ſe contulerat. Hæc, vt erat ita reuera ſe nouercã geſſit, priuignóſque identidem apud patrem accuſans eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immiſit quę in tantam cum adegerunt rabiem vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur atque raptum Learcum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerte altero filio, vnà cũ illo in mare ſe abieciſſet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Græci λευκοθέαν, Latini autem Maturam appellant: Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metam. Hygin. Fab. poët. c. 1. 2. 3. 4.

Inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strab libro quinto. Inſubri ſunt Ptolemæo, Steph Inſobares, Padi accolas dicit, quos quoque Inſobras vocat. Idem habet Inſubros, Italiæ populos eoſdem putarim. Inſobari ſunt Polybio, vt Merula ait. Aliqui apud Polybium Ionſbri legunt.

Inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi Inſubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prætutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teramum*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

Interciſa, vrbs Pannoniæ inferioris eſt apud Antoninum, quæ *R...* in loco dicitur.

Interduca Iuno dicta eſt, quia veteres ... ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerant: Iuno olim nubentibus præerat.

Intuergi, Germaniæ populi ſunt apud Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

Inutium, Vindelicię vrbs, vulgò *Inſpruch*. Etc.

lemæus libro 2.cap.12. Idem eſſe putatur cum eo quod hodie Oenipontem nominant Germani.

Inuſſus, vrbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ vrbs eſt apud Pauſaniam, quã Stephanus *Camicos* appellari ait. Leander *Camerata* vocat. Fazellus *Longobardo* nominat.

I O

Io, filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit. Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quã cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum cẽtoculum: à quo cùm moleſtiſſima cuſtodia premeretur, ęgrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno œſtrum pellici immiſit: cuius aculeis exagitata, in Ægyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formam recuperauit, regíque Oſiridi nupſit: Ægyptiiſque omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt, ſacráque eius Iſiaca, quibus anſer immolari conſueuit. Ouid. lib. Metamorph.

Ioab, pater Abiſai 1.Paral.26. Filius item Saruiæ filiæ Iſai, 2.Reg.2. 1.Par.2. Filius etiam Saraiæ 1.Par.4. Lat. paternitas, vel habens patrem aut voluntarius.

Ioachaz, filius Ioſiæ regis Iuda. 4.Reg.23.2. Par.36. Filius item Iehu regis Iſrael.4.Reg.10.2. Par.21. Lat. Domini apprehenſio vel poſſeſſio, aut Dominus videns.

Ioachaz pater Ioah, qui à commentariis erat Ioſiæ regi, 2.Par.34. Lat. apprehendens, ſiue poſſidens, aut videns.

Ioachim, filius Ioacim, ſiue Eliacim, 4.Reg. 24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam. Lat. Domini præparatio vel firmitas.

Ioacim, filius Ioſiæ regis, qui priùs Eliacim dicebatur, 4.Reg.23.1.Para.3. Lat. Domini reſurrectio vel confirmatio aut vindicta.

Ioadam, mater Amaſiæ regis Iuda, 4.Reg.14. 2.Par.25. Lat. Domini deliciæ.

Ioah, filius Gerſon, filii Leui 1.Par.6.

Ioah, filius Zemma, 1.Par.6. 2.Par.29. Filius item Ioachaz illius, qui fuit Ioſiæ regi à commentariis, 2.Par.34. Lat. fraternitas, vel habens fratrem.

Ioahe filius Aſaph. 4. Reg.18. idẽ quod Ioah ſignificat.

Ioarim nomen viri 1.Mach.2.

Ioas, i. diffidens, vel deſperans, aut ignitus, vel vrens, pater Gedeonis Iud.6. Rex Iuda, filius Ochoziæ, filii Ioram filii Achab. 4.Reg.11.12. & 13.5.Para 3. item, 4.Reg.14. Filius Ioachaz, filii Iehu rex Iſrael.4.Reg.13. & 14. pater Ieroboam regis Iſrael 4.Reg.14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ, filii Ioram, filij Achab. 4.Reg.11.& 12. Lat. Domini ignis vel oblatio.

Ioas, filius Bechor, filii Beniamin, filii Iacobi. 1.Par.7.& 27. lat tinea corroſus, vel compreſſus, ſiue congregatus.

Ioathan, filius Oziæ, ſiue Azarii regis Iuda, 4. Reg.15.2.Par.26 à LXX. ἰωαθὰμ & ἰωθάμ transfertur. Filius item Ierobaal ſiue Gedeonis Iudic. 9. Filius item Iehaddai.1.Par.2. Filius Aſariæ filiæ Amaziæ, 1.Par.3. lat. conſummatus ſiue perfectus.

Iob, filius Achaz, filii Micha.1.Par.8. qui 9. dicitur Iara. lat. dolens, vel gemens, aut vlulans.

Iob nomen viri. Iob 1. lat. dolens, &c. aut exoſus vel patiens inimicitiam.

Iob, filius Iſſachar. Gen.46. qui 1.Paral.7. dicitur Iaſub

Iobab filius Iectan. Gen.10. Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Para.8. Filius item Zaræ rex Edom, Gen.36. idem quod Iob ſignificat.

Iobáchus Bacchi cognomen.

Iobania filius Ieroham, 1. Para.9. lat. ædificatio, ſiue filiatio aut intellectus Domini.

Iocáſta, Oedipi mater filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polinicem genuit: qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Statius 2. Thebaid.

Regina extulerat notum penetralibus enſem &c.

Iochabed, filia Leui, vxor Amram filii Caath, filii Leui, Exod.6. lat glorioſa aut ponderoſa.

Iochabela nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

Iocritus, Lycurgi filius. Vide ſuprà Botachidę

Ioed nomen viri. 2. Eſdr 11. lat. teſtificans, vel ornans, ſiue deprædans aut tranſiens.

Ioel, nomen principis, 1.Para.4. Nomen prophetæ, filii Phatuel. Ioel.1 Pater Samma. 1.Para. 5 & 15. Filius Azariæ. 4.Par.29. Filius Maath, filii Amazai 1.Par 6. Primogenitus Samuelis prophetæ, 1.Reg.8. Filius Gad. 1.Par. 5. lat. volens, ſiue incipiens, aut iurans.

Ioela, filius Ieroham, 1.Par.12. lat. eleuatio, ſiue proficiens aut auferens maledictionem.

Ioezer, nomen viri, 1. Par. 12. lat adiuuans.

Ioſrèdus Campaniæ Comes, conſilio Petri, vrbis præfecti, Ioannem XII. Pontificem cepit, & cuſtodiæ mancipauit. Blond. lib.3. an ſa. 966.

Iogli pater Bocci principis tribus Dan Num. 34. lat. tranſmigratio, aut reuelatio, ſiue reuolutio, aut exaltatio.

Ioha, filius Bariæ, 1. Par.8. lat. viuificans.

Iohanna Ben Reſa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.

Iohánna, ſacerdos fratrẽ ſuum Ieſum in templo occidit: ob quod facinus Vagoſes, dux Artaxerxis: templum violauit, & Iudęos ſeptem annis tributa dare coegit. Ioſeph. lib 11. c.7.

Iohannes Baptiſta, Herode, Philippo & Lyſaniæ

nia tetrarchis prædicare, & baptiſmo Dei populum colligere nouum cœpit, anno ſalutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode propter Herodiadem miſſus eſt, atque capite truncatus in Macherunta. Mat. 14. Ioſeph. lib. 18. c. 13. & 14.

Iohannes Apoſtolus & Euangeliſta in inſulam Pathmum eſt relegatus. Euſeb. lib 3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, poſtea Epheſum rediit. Euſeb lib 3. c. 20. anno ſalutis 98.

Iohannes II. Romanorum Epiſcopus, anno ſalutis 313.

Iohannes III. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 166.

Iohannes IV. Romanorum epiſcopus LXX. anno ſalutis 639.

Iohannes V. Romanorum Pontifex LXXX. anno ſalutis 683.

Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus Exarchus Italiam petiit, anno ſalutis 700.

Iohannes VII. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIV anno ſalutis 703.

Iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaco oriundus fœmina mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnauit annis duobus menſe vno, anno ſalutis 514.

Iohannes VIII. Pontifex LV. anno ſalutis 873.

Iohannes IX. Pontifex CXII. anno ſalutis 899.

Iohannes X. Pontifex CXXII. anno ſalutis 915. hic Sergij Pontificis & Maroxiæ ex adulterio filius fuit. Liu. lib 2. c. 13.

Iohannes XI. Romanorum epiſcopus CXXV anno ſalutis 932.

Iohannes XII. Romanorum Pontifex CXXX. anno ſalutis 956 Adelbertum Romam intromiſit, Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus ſynodum congregauit. Damnatus eſt Iohannes, & electus Leo. Blond. lib. 3. decad. 22. Luith. lib. 6. 7. 9. & 10.

Iohannes XIII. Iohannis epiſcopi filius, Pontifex CXXXII. anno ſalutis 966.

Iohannes XIV. Romanorum Pontifex CXXXVII. A Romanis captus, in Adriana mole pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno ſalutis 994.

Iohannes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus eſt, anno ſalutis 985.

Iohannes XVI. Romanorum Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Romanus, anno ſalutis 985.

Iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXLI. anno ſalutis 996.

Iohannes XVIII Romanorum Pontifex CXLII. anno ſalutis 1001.

Iohannes XIX. Romanorum Pontifex CXLIII. anno ſalutis 1001.

Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno ſalutis 1020.

Iohannes XXI. Papa CLXXXVIII. anno ſalutis 1276.

Iohannes XXII. Romanorum Pontifex CXCVI. anno ſalutis 1317.

Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CCVII. anno ſalutis 1411. in concilio Conſtantienſi Pōtificatu priuatus eſt, Platin. Vola. an. ſalutis 415.

Iohannes, Iudæ filius, frater Ieſu, ſummus ſacerdos, anno à diluuio 1911.

Iohannes Columna Cardinalis, ad res Aſiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno ſalutis 1216.

Iohannes Hieroſolymorum epiſcopus VII. anno ſalutis 106.

Iohannes Chryſoſtomus, epiſcopus Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, anno ſalutis 403. vbi ſpiritum Deo reddidit. Tripart. hiſt. lib. 10. c. 18.

Iohannes Anachorita, monachus, propheta, vixit ſub Theodoſio imperatore, an. ab vrb. 1147.

Iohannes, monachus miraculis & virtutibus inſignis fuit: futura non minùs, quàm antiqui prophetæ prædicebat, donúmq. accepit a Deo, vt curaret inſanabiles morbos. Is à iuuentute laudans Deum, degebat in ſolitudine, comedebátque herbas & radices, aquámque bibebat, ſicubi reperiſſet. Cúmque ad ſenilem peruenisſet ætatem, multorum in Thebaide monachorum factus eſt præſul, qui oratione morbos, dæmonéſque fugabat: & cùm neſciret literas, ad rememorandum quid, codicibus non egebat: quia quicquid ſemel mente percepiſſet, ſub veritate tenebat, Sozom. lib. 8. c. 1. hiſt. eccleſ.

Iohannes Caſſianus, monachus, Maſſiliæ floruit, anno ſalutis 1186.

Iohannes Viteleſcus Patriarcha, Romam, omnémque eccleſiæ terram recepit, anno ſalutis 1434.

Iohannes Palæologus, Conſtantinopolitanus imperator anno ſalutis 1434.

Iohannes Haucuth, Anglus, qui vicecomitibus Mediolani militauerat copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus eſt, vt eccleſiæ ditionem ab hoſte tueretur Platin. Blond.

Iohannes primus, Hiſpaniæ rex, patri Henrico Hiſpaniæ regi ſucceſſit, anno ſalutis 1374.

Iohannes Britanniæ dux, totam Britanniam electis Francis, recuperauit, anno ſalutis 1376.

Iohannes Hus, in concilio Conſtantienſi contra datam fidem extinctus, anno ſalutis 1416.

Iohannes Sirmienſis, abbas ex Pannonia ſuffectus eſt in locum Guidenis Antipapæ, anno ſalutis 1166.

Iohannes de monte regio, aſtronomus inſignis, floruit anno ſalutis 1476.

Iohannes Zimiſceus XIV. Conſtantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Baſilium & Conſtantinum Romani I. filios Cæſares fecit, anno ſalutis 971.

*I*ohannes, cognomento Marcus D.Barnabæ cognatus fuit & natione Cyprius: cuius D.Paulus meminit 2.ad Timoth.c.4.

*I*ohannes, I. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1415.

*I*ohannes de Bregna, magno conſenſu Chriſtianorum, Hieroſolymorum rex eſt deſignatus, ductáque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regium diadema ſuſcepit, anno ſalutis 1210. Blond.

*I*ohannes, Philippi Valeſij filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.

*I*ohannes Chutenbergus, natione Theutonicus, equeſtris vir dignitate, primus omnium in oppido, quod Moguntiam vocant, imprimendarum literarum excogitauit artem, primúmque ibi eam exercere cœpit. Non minori induſtria repertum fuit ab eodem nouum atramenti genus, quo nunc typographi tantùm vtuntur. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 7. de rer. inuent.

*I*ohannes Hunyades Vaiuoda, tutor regni Vngariæ factus, anno ſalutis 1445. Ritius.

*I*ohannes, Richardi frater, Northmanniæ dux, rex Angliæ, anno ſalutis 1201. Prouentus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab *I*nnocentio excommunicatus eſt, qui ad Pontificis miſericordiam confugiens, Angliam Hyberniámque Romanæ eccleſiæ feudatarias ex fœdere conſtituit, centum auri pondo pro vtraque inſula quotannis ſoluere pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit anno ſalutis 1211.

*I*ohannes, Scotiæ rex, anno ſalutis 1392.

*I*ohannes Baliolus, Scotiæ rex, deſignatus eſt mortuo Alexandro, nulla proie relicta, anno ſalutis 1292.

*I*ohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno ſalutis 1312.

*I*ohannes Hircanus, filius Simonis, *I*udæorũ dux. *I*oſeph. Antiquit. lib. 13. Euſebius eum ob deuictos Hircanos cognomẽ hoc obtinuiſſe dicit. Huius tempore exortæ ſunt tres ſectæ apud *I*udæos. Phariſæorum vna, Eſſenorum altera, tertia Sadducæorum. *I*oſeph. Antiqui. lib. 13. c. 8. *I*s Samariam *I*dumæam, & aliquot Syriæ vrbes cepit. Templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri magni conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circumciſionem ac reliquos *I*udæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

*I*ohannes Ziſcha, Huſſitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, qui cum Sigiſmundo aliquoties congreſſus, infeliciter pugnauit, anno ſalutis 1420.

*I*ohannes 11. Tizoccopos: 21v. *I*taliæ Exarchus anno ſalutis 7...

*I*ohannes De Poli, Romanus ſenator, Annibalis ſucceſſor, priſcæ reip. mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipublic. iurium conſeruentur. Blond.

*I*ohannes, conſul cum Vataro anno ab vrbe 1229.

*I*ohannes, Cos cum Aſclepione, anno ab vrbe 1253.

*I*ohannes, Cos. cum Paulino, anno ab vrbe 1251.

*I*ohannes Cos. cum Buſeo, anno ab vrbe 1220.

*I*ohannes, Burgundię dux, captus à Sigiſmundo, anno ſalutis 1396.

*I*ohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem *I*taliam in vnam ſocietatem *S*. Georgij coegerunt: externos milites, quorum auxilio *I*tali haſtenus erant vſi, *I*talia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos Blond. Plat.

*I*ohannes Galeacius Mediolani princeps Barnabam patruum in vinculis ad mortem vſque retinuit, omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatem, anno ſalutis milleſimo trecenteſimo octuageſimo quinto. A Roberto *I*acobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit. Bononia Lucáque eſt potitus.

*I*ohannes Maria, *I*ohannis Galeatij Mediolanenſium ducis filius, Mediolanenſium etiam dux, à Mediolanis ipſis interfectus eſt, anno ſalutis 1411.

*I*ohannes Lencaſtriæ dux Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetijt. Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt, adepta victoria affinitatem cum *I*ohanne Hiſpano contraxit: Henrico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alteram filiam Philippam *I*ohanni Luſitaniæ regi dedit nuptui. Pace inita contracta affinitate, domum victor rediit, anno ſalutis 1389.

*I*ohanna, Siciliæ regina, Alphonſum Aragoniæ regem adoptauit anno ſalutis 1422.

*I*ohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreæ Vngaro nupſit: eúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupſit. Blond lib. 10. anno ſalutis milleſimo trecenteſimo quadrageſimo ſeptimo.

*I*ohanna, puella ex oppido Vallicolore annorum circiter viginti, armis inſtructa, militis munus ſubiit ſub Carolo ſeptimo Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt. Remis receptis Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rothomagi cremata, anno ſalutis 1.30.

*I*ohanna, Ladiſlai ſoror, fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volat.

*I*ohanna mulier, quæ ſequebatur Chriſtum, vxor Chuſæ. Luc 9 & 23.

*I*ohanam filius Careæ 4. Reg. 25. Primogenitus *I*oſiæ regis *I*uda, 1. Par. 3. Filius Azariæ. 2. Paralip. 6. Filius Elioenai filij Neariæ, 1. Paralipom. 3. Principis nomen, 1. Paralipom. 12. Nehem. 2. Lat. gratioſus, ſiue donans, aut pius, ſiue miſericors.

*I*oiada, nomen ſacerdotis 4. Regum 12. *I*erem. 29. Lat. Domini ſcientia aut cognitio.

*I*oia-

Ioiarib,nomen ſacerdotis,1.Par.9.& 24.Domini obiurgatio,ſiue pugna,vel Domini multiplicatio.

Iol,Numidiæ vrbs, quæ poſtea Colonia Cæſaræa dicta eſt. Strabo libro vlt. à Iuda Ptolemæi patre,in gratiam Auguſti:cuius liberalitate, cùm poſt victum patrem Iubam Romæ in triumpho ductus eſſet,reſtitutus eſt in regnum.

Iolaus,Iphicli filius qui Herculi hydram interfi.ienti adfuit, ferróque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cùm ad decrepitam ætatem perueniſſet, Herculis precibus iuuentuti reſtitutus eſt. Ouid. Metamorphoſ.

Iolcos, oppidum Magneſiæ (quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Oſſam montes ad ipſum Pelagicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouid. Metam.

Iole,es,Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata,quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, ira accenſus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolem abduxit,poſteáque Hylo filio ſuo vxorem tradidit.Ouid.lib.9.Metamorph.

Iolum,mons Perrhæbiæ:Incolæ,Ioli Steph.

Ion, poëta Græcus Tragicus & Lyricus, & Philoſophus, cuius ſcripta commemorantur à Suida.

Ion,Xuthi filius à quo Ionia dicta eſt Athenienſium ciuitas Steph. in Helice.

Iona, ſiue Ionas propheta, filius Amathi.4. Regum 14.Pater Ioſeph patris Iudæ patris Symeon.Luc.3.Pater item Petri Apoſtoli. Iohan. 1.& 21.Lat.columba,ſiue depopulans, vel multiplicans.

Ionadab filius Semmaa fratris Dauid.2.Reg. 13.Filius item Rechab.Ierem.35. Lat.ſpontaneus vel vouens,ſiue principalis.

Ionathan,filius Gerſon filii Moſis, Iudic.18. nomen ſcribæ cuiuſdam,Ierem.37.Lat.Domini donum.

Ionathan filius Saulis regis,1.Reg.13.14.2.Reg. 1.21.1 Par.10.Filius Abiathar ſacerdotis,2.Reg. 15.17.3.Reg.1. Filius Iuda filii Onam filii Ierameel 1.Par.2.Filius Sage.1.Par 11.Eſd.8. Filius Aſael Eſd 10.Nehem.12. Filius Careæ, Ierem. 40.Lat.Columbæ donum,vel donans.

Ionathas dux Iudæorum conſtitutus,Bacchidem apud Iordanem vicit.Ioſeph.lib.12.cap.1.& 1.Machab 9.

Ionathas, Annæ filius ſuffectus in locũ Caiphæ à Vitellio Cæſare,anno ſalutis 39.

Ione,ciuitas Palæſtinæ,aliàs Gaza dicta,quòd Io illuc appulerit Steph.Ione eidem Antiochia ab Achiuis habitata iuxta Phacacem.

Ionia, Aſiæ minoris regio, media inter Cariam & Æolidem,tum cœli bonitate,tum ſitus commoditate nulli regionum poſthabenda. Huius incolæ dicti ſunt Iones,ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, duodecim in continẽti ſitæ,Miletus ſcilicet Myûs,Priene,Epheſus,Colophon,Lebedus,Teos,Clazomenæ,Phocæa,Erythræa, & duæ in inſulis, Chios & Samos Ouid 6. Faſtorum.

Ionicus,ica,icum,quod eſt ex Ionia:vt Ionica lingua,inter quinque Græcarum linguas notiſſima.*Horat*.3.Carm.Ode 5.

Ionius,nia,nium, adiectiuum:vt Ionium mare,dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ ſupra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Iſthmum Peloponneſiacum Ionij & Ægæi maris terminum faciunt. Quod ſi concedamus, dicendum erit,Creticum mare,Ægæi non Ionij partem eſſe. Ptolemæus verò in deſcriptione Macedoniæ, eam quoque partem ſinus Adriatici quæ Macedoniæ oram ab Occaſu alluit,Ionio mari attribuit: eiúſque terminos, Dyrrhachio ſiue Epidamno vrbi & Pylicæno fluuio circunſcribit. Rectiùs tamen Plinius, cæteríque Acroceraunis promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt.Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis conuenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab Ionio quodam Dyrrhachij filio, quem Hercules cùm imprudenter occidiſſet,in mare proiecit vt memoriam eius propagaret.Solinus ab Iona extrema Italiæ regiuncula dictum mauult.Lycophron, ab errore Iûs, Inachi filiæ:alij ab Ionum naufragio:nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iopas, rex Afrorum vnus ex procis Didonis, vt Punica teſtatur hiſtoria.Virg.lib.1.Æneid.

cithara crinitus Iopas Perſonat aurata.

Hic muſicus fuit præſtantiſſimus,qui apud eundem Virgilium canit errantem lunam, ſoliſque labores.Polyd.Virg lib 1.c 14.de rer.inuent.

Iope, Steph. vrbs Phœniciæ prope Ianniam, vt Philo ait:vt Dionyſius,Palæſtinæ: nam & Palæſtina Phœnicia dicebatur ſic dicta ab Iope Æoli filia quam Græci non rectè Caſſiopeam vocant vxore Cephei conditoris & regis. Alia eſt Iope Theſſaliæ. Dicitur etiam Iopia,aliàs per duplex p,nimirum ab Æthiopia.

Iópis,regio Laconiæ.Steph.

Ióppe,i.pulchritudo aut decor, vulgò Saron oppidum in ora curuæ Syriæ in monte ſitum, vnà cum portu,qui à Barbaris nunc *Iaffa* appellatur Num. 21. Ioſ. 19. 2. Par.2.1 Eſd 3 Ioſ.1.1. Mach.10.Act 9.dicitur & *Zaffo*, Nigro etiam à Barbaris *Arſufo*.

Iora nomen viri 1.Eſdr.2. Lat. temporaneus, aut oſtendens, ſiue proiiciens.

Iorai,nomen viri 1.Par.8.

Ioram filius Thou regis 2.Reg.8.Filius item Ioſaphat, 1.Paral. Lat.excelſus ſiue proiectus.

Ioram, filius Ioſaphat, regis Iuda 3 Reg.Ti-

lius item Achab regis Iſrael, frater Ochoſiæ, 4. Reg.1.3.8.9.11.2. Par.21.22.Mat.1. Eſt & nomen ſacerdotis.2.Par.17. Lat.Domini celſitudo aut proiectio.

Iorapata, orum, ſiue Iopata. Steph. Syriæ oppidum apud Ioſeph.lib.3. Antiq.

Iordanes, Conſul cum Seuero, anno ab vrbe 1223.

Iordani, Heb. *Iarden* fluuius *Iudeæ*, aquas habēs ſuauiſſimas, Peream à reliqua *Iudea* diſterminans, Plinio lib 5.c.14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen eſt *Ior*, alteri Dan, qui ſimul iuncti *Iordanem* efficiunt. Gen.13. lat fluuius iudicii, aut demonſtratio vel proiectio ſiue defenſio iudicij.

Iordanis, Lydiæ rex, pater Omphales. Palæp. lib de fabulis.

Iornandes, librum rerum Gotthicarum ſcripſit.

Ios, inſula in mari Mvrtoo. Plin.lib.4.c.12. vna Sporadum, diſtans à Naxo XIV. M. paſſuum. In hac Homerũ ſepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria ſepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus eſſet.

Ioſa, nomen principis, 1.Par.4. lat Ens vel exiſtens, aut obliuiſcens vel debens.

Ioſaba, filia regis *Ioram*, ſoror Ochoziæ, 4. Reg.11. Vxor *Ioadę* ſacerdotis, 2.Par.22. lat. Domini ſocietas, aut iuramentum aut ſeptenatium.

Ioſab-heſed, filius Zorobabel filii Phadaię 1. Par.3 lat. ſedes vel conuerſio miſericordiæ.

Iaſabecd, nomen mulieris, 2.Par.22 quæ 4. Regum 11. dicitur *Ioſaba*, idem ſignific. quod *Ioſaba*.

Ioſabia, filius Saraiæ filii Aſiel, pater *Iehu* principis.1.Paral.4. idem quod *Ioſab-heſed* ſigni.

Ioſaphat, filius Aſa regis, 3.Reg.15.1.Par.3. Filius Ahilud.2.Reg.8. Filius item Pharnæ.3.Reg. 4. Nomen vallis videtur, *Ioel* 3.lat. Domini iudicium.

Ioſaphat, vir Mathanites, 1.Par.11.lat. iudicatus vel iudicatio.

Ioſedech, filius Azariæ, 1.Par.6. Pater Ieſu ſacerdotis, Zach.1.lat. Dominus iuſtus, vel Domini iuſtitia.

Ioſedum, inter Celtas oppidum, fluuij Sequanæ ripas deteriores attingens, ſupra Melodunũ oppidum ei finitimum & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam exiſtimant. Vide Glareanum in libro 7. Comment. Cæſ.

Ioſeph, i. augmentum vel præfectus, vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Gen.30. Pater item Igal. Num.13.1.Par.25.

Ioſeph primus dux Iudæorum, regnauit annis v.1.

Ioſeph iunior Arſes, Iudæorum dux, regnauit annis 60.

Ioſeph XIIII. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 129.

Ioſeph, Cani filius ſummus ſacerdos, anno ſalutis 47.

Ioſeph ab Arimathia, occultus Ieſu Chriſti diſcipulus, qui eiuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepeliuit: ac deinde ad Angliã Ieſu Chriſti fidem intulit, ibíque ſacrum primus diſſeminauit Euangelium. Bed. hiſt. Eccleſ. Ann. Angl.

Ioſephus, Thobiæ filius, Oniæ ex ſorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioſeph. lib.4.cap.4.

Ioſephus, qui & Caiphas, Simoni in pontificatu ſucceſſit. Ioſeph. lib.18.cap.7.

Ioſephus, Mathatiæ filius, vir apud Iudæos, necnon & apud Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos & de Chriſti veritate teſtis digniſſimus Vocare námque eum hominem non audet, tanquam factorum inſignium, operum, magiſtrúmque ſermonum veracium. Chriſtum verò apertè nominat, & pœnę crucis adiudicatũ, ac tertia die apparuiſſe viuum ſcribit, aliáque innumera miracula de eo à prophetis non ignorat fuiſſe prædicta: ſed & multos tũc extitiſſe, quos elegit, Græcos atque Iudæos, & in eius permanere dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defeciſſe teſtatur. &c. Sozom lib.1.c.2. hiſt. trip. Idem de eodem Euſeb ita memoriæ tradidit lib.3.c.9. hiſt. Eccleſ. Ioſephus, Mathatiæ filius, genere Hebræus, ex Hieroſolymis ſacerdos, qui non ſolùm apud Iudæos ciues proprios, verùm etiam apud Romanos habitus fuit nobiliſſimus, ita vt literarum merito in vrbe Roma etiam ſtatuâ donaretur, & libri eius bibliothecæ traditi ſint, quos non ſolùm Græca facundia, verùm & Hebræo ſermone ſuis etiam ciuibus ſe ediddiſſe cõfirmat. dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, & cæt. Antiquitates Iudaicas, hiſtoriam excidii Hieroſolymitani, & alia ſcripſit, quę etiamnum extant.

Ioſia, filius Elnaem, 1.Par.11.

Ioſias rex Iuda filii Amon filij Manaſſe. 4. Reg.22. lat. ignis Domini, aut vrens Dominus.

Ioſpica, oppidum in ora Liburniæ apud Plin. lib.3.cap.21. Ptol. Lopſicam appellat.

Ioſue, filius Nun, princeps tribus Ephraim, Oſee prius nominatus. Num.13. Para.7. Lat. Dominus Seruator.

Ioſue, & Ieſus, idem eſt nomen: cognominatus eſt autem à patre, Ieſus Naue, vel Ioſue Bennum, i. filius Naue, vel Nun quod idem eſt: dictus eſt autem ſic, ad differentiam Ieſu filii Sirach, pronepotis Ieſu magni ſacerdotis, qui Eccleſiaſticum ſcripſit. Comeſt. in præfa. libri Ioſue, Typum Ieſu Chriſti non ſolùm in geſtis, verùm etiam in nomine gerens, trãſiit Iordanem, hoſtium regna ſubuertit, diuiſit regna populo

victori

victori & per ſingulas vrbes, viculos, montes, flumina, torrentes, atque continua eccleſiæ, cœleſtíſque Ieruſalem ſpiritualia regna libro ſuo deſcripſit. D Hieron. in eiuſdem Ioſ. prologo. Ad eius preces ſol & luna ſteterunt, donec Dei vlciſcerentur hoſtes. Non fuit antea, & poſtea non erit tam longa dies, obediente Domino voci hominis, & pugnante pro Iſraël. Vnum ac triginta reges bello vicit, eóſque percuſſit. Ioſ. cap. 10. & 12.

Iota, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſ. 5. Eadem videtur eſſe quæ Ioſ. 22. Ieta appellatur. Vide IETA.

Iotabis, inſula ſinus Arabici. Procop.

Iotæ, Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Iotapata. vrbs in Syria. Steph. ex Ioſepho, à conditore ſic vocata.

Iotape, Ciliciæ oppidum, Ptol. quòd Niger *Lombardo* vocat.

Iouiacum, Norici oppidum. Anton. *Satlzburg*, Lazio.

Iouianus Pontanus, philoſophus & poëta, multa ſcripſit tum proſa oratione, tum carmine quæ extant.

Iouinianus, Maximianus Cęſar voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet.

Iouinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Iouinus, Conſul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iouis fanum, Lydiæ vrbs. Ptol.

Iouis fons in Dodone, qui meridie ſemper deficit. Plin lib. 2. c. 103. qua de cauſa Anapauomenos vocari ſcribit Plin. lib. 2. c. 103.

Iouis indigetis lucus in Latio, inter Ardeam & Antium. Plin.

Iouis mons. Ptol. in Africa propria, in Phœnicia quoque lib. Notit. Et in Hiſpania Tarraconen. Pomp. *Monjui*, Oliuario. Varrerius docet ex Pomponii lectione duos huius nominis eſſe hoc tractu montes, quorum alterum hodie *Monjui*, alterum *Mente Iudaico* vocant.

Iouis promontorium in Taprobana inſula. Ptol.

Iouis Seruatoris portus, ad Argolicum ſinum. Ptol.

Iouiſura, vrbs in Norico. Anton.

Iouis Vrij fanum, Arriano ad Boſphorũ Thracium in Aſia deſcribitur. Hodie arx eſt, quam Gręci Ieron appellant, teſte Petro Gyllio in ſuo Boſphoro.

Iozabad, nomen ſerui Ioas regis, à quo occiſus eſt ipſe Ioas 4. Reg. 11. 1. Paral. 26. 2. Paralip. 7. 24. Lat. Domini dos, vel Domini dotatio.

Iozabad, vel Iozabeth, princeps militię. 1. Par. 12. Nehem. 11. 2. Par. 31. 35. 2. Eſd. 6. Lat. dotatus.

Iozachar, filius Semaar, ſeruus Ioas regi Iuda, qui Iozachar occidit ipſum regem Ioas, adiutus a Iozabad conſeruo. 4. Reg. 12. Lat. memorans ſiue maſculinus.

Iozarus, ſummus ſacerdos, anno ſalutis 11.

I P

Ipa, vrbs à Roboamo ædificata, Ioſeph. Antiquit. lib 8. cap. 3.

Ipana, vrbs circa Carthaginem Steph.

Ipaſlurgi, oppidum Hiſpaniæ, quod triumphale appellatur Plin. lib. 3. c. 1.

Iphates & Teſtorius, filij Priami quos illi vno partu Peruia Idæa Nympha enixa eſt, quam ipſe furtim in venatione compreſſerat: poſtea verò in bello Troiano ab Antiocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

Iphianaſſa & Lyſippe, filiæ Præti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam contumeliis affecerũt, patris ſui domum, diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam ſuam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas, agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro primo Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clitemneſtra.

Iphiaſtæ, gens Acamantidis tribus. Heſych.

Iphiclus, ſiue Iphycles, filius Amphitryonis ex Alcmena eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerſo ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, vt de cunis decidens, vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates, Æmilio & Plutarcho, vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus.

Iphicrates, ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphidamas Hom. lib. 11. Iliad. Antenoris filius corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia Agamemnonis & Clytemneſtrę filia: de qua fabulam huiuſmodi comminiſcũtur poëtę. Cùm Agamẽnon in Aulide ceruũ Dianę imprudens occidiſſet, Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates conſulerent, reſponſum eſt Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandam. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulãs: cúmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit: vbi à Thoante rege eius deæ ſacris præfecta eſt, quæ hu-

mano ſanguine fieri ſolebant. Quo cum poſtea ea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iámque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò poſt, occiſo Thoante rege aufugit: ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam Faſcelidem vocarunt, quod, cum in Italiam veniſſent, in Aricino nemore collocarunt. Vide Ouid. Metamor. h.lib.1.

Iphimedia vxor Aloei, quę compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinem ſtaturę ſuæ adiiciebant: cúmque paucis annis in ſummam corporis molem excreuiſſent, vna cum cæteris gigantibus aduerſus Ioue̅ bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

Iphinaſſa. Vide Iphianaſſa.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

Iphis, puer formę venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxaretea puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete e feneſtra proſpiciens, immotíſque oculis funus aſpiciens in ſaxum (quo figmento duritiem animi poeta exprimere voluit,) mutata eſt. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phæſto oppido, Lygdi & Theletuſę filia ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, vt ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita eueniſſet: anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti iuſſa auderet præuaricari, mediam viam delegit, quæ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem ſeſe peperiſſe, habitúque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidi imponit, mari fœminæque commune. Verùm cùm iam adoleuiſſet, patérque puellam Ianthen nomine ei deſpondiſſet, Telethuſa animaduertens item diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Iphiſtiadę, Athenienſium gens. *Heſych.*

Iphitus, Euryti Oechalię regis filius, quem Hercules occiſo patre, è turri pręcipitauit.

Iphitus, Troianus Virg. 2. *Æneid.*

Ipnus, quam aliqui Ipneam vocant, vrbs Locrorum Ozolorum Steph.

Ipnus, untis, vel Ipnuſia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ipſicuri, Ligurię populi, Steph. quos quoque Arbazanos dici tradit.

Ippa, Mauritanię Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Ipſicuri, populi Ligurię Steph.

I R

Ira, i. ciuitas aut vigil, ſiue denudatio aut effuſio vel aceruus viſionis, nomen ſacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4. *Lat.* onager, ſiue aceruus deſcenſionis aut imperij, vel draco.

Irai, filius Bela, filij Beniamin, fil. j Iacob. 1. Par. 7. Lat. vigil aut ciuitas, ſiue denudans, vel euacuans, aut pullus.

Iraphiotes. Vide Eraphiotes.

Irath, Cęſarienſis Mauritanię oppidum. Ptolemæus.

Irecos, Hiſpaniæ vrbs, Herculi grata. Vide Sequeſter.

*I*rene, inſula. Vide Calauria.

Irene, Conſtantini VII. Imperatoris mater, imperante cum filio, annis IX. anno ſalutis 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicęa vrbe CCC. & L. epiſcoporum celebrarunt, in qua ſanctorum imagines eccleſiis ſunt reſtitutę Biond. Conſtantinus iam adultus, matrem haud ampliùs particeps imperio deiecit: eiectam in ordinem redegit, & ſolus regnauit annis VIII. Irene autem hanc repulſam ægro ferens animo, filium dolo captum, effoſſis oculis coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno ſalutis 798. Tum imperauit ſola annis III.

Ireneus, Lugdunenſis epiſcopus, vir doctiſſimus, cuius extant opera, anno ſalutis. 179. Euſeb. lib. 5. c. 5.

Irenopolis, Cilicię vrbs. Ptolem.

Ireſtdę, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria fluuius Italiæ. Iornand. Lombardiæ item Ciſpadanę oppidum. *Vogera* Leandro.

Iria Flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolemęo lib. 2. c. 6 *S. Maria Finis terra* vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs. Ptol. Titi Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foriulianorum duce ſuperatus & expoliatus ineſtimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poëtæ Iunonis nunciam faciunt, reuera eſt arcus cœleſtis Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poëtæ Irim Iunonis faciunt nuntiam hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam eſſe.

Iris, fluuius minoris Aſię, in Euxinum Pontum ſe exonerans. Niger *Litio* vocat. Iris etiam pars inſulæ Britannicę. Diodor lib. 5.

Irlandia, quę Latinis Græciſque ſcriptoribus *Hibernia*, aliis Iuerna, nonnullis Ierna dicta, ab incolis Eryn vocatur. Inde exteri ex Anglorum ore, qui ſecundum vocalem eodem ſono quo cęteræ nationes tertiam pronuntiant, *Iryn landt*, & poſtea per contractionem *Irland*, feciſſe veriſimile eſt. Eryn enim & landt Anglo,

glo, Saxonibus, omnibuſque Germanis, nil aliud, quàm regio aut terra Erya, ſignificat. Vide *Hibernia*

Irpini populi erant ad Soracten montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, ſiue quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas ibi delegerunt, vt Feſtus tradit, ſiue quod more luporum ex rapto viuerent. *Hos* Seruius Hirpinos per aſpirationem vocat.

Irrheſia. Ægæi maris inſula Plin.

Iru Indiæ mons circa Indi fluminis oſtium. Ptol.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum, Penelopes verò nomine Arnæus dictus. Irus autem cognominatur, quòd quemadmodum Iris deorum, & præcipuè Iunonis ita hic procorum nuntius eſſet. *Hunc* Vlyſſes, domum reuerſus, pugno interfecit. Homerus 18 Odyſſ. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremè inopem Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Theſſaliæ Ciuis, Irotes. Steph.

I S

Is, vrbs Perſica, à Babylone itinere dierum octo diſtans apud quam eſt Is fluuius: è quo bitumen ad totius Babylonis murum ſubminiſtrabatur *Herod*. lib. 1.

Iſaac, filius Abraham ex Sara. Geneſ. 17 & 21. Lat. riſus.

Iſaac cognomento Angelus, morti adiudicatus, imperator Conſtantinopolitanus fuit proclamatus, vnctus, & conſecratus, ac deinde ab Alexi fratre ſuo imperio pulſus, obcæcatus, in carcerem truſus: dehinc liberatus obiit.

Iſaac, filius Gaath, filij Leui, Exod. 6. 1. Par. 6. & 23. qui Num. 3. dicitur Ieſaar, iiſdem tamen conſonantibus & punctis *Lat*. oleum, ſiue claritas, aut meridianus.

Iſaari, nomen viri. 1. Par. 26. idem ſignif. quod Iſaar.

Iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico imperatori nuptui data eſt. Polybius libro 16.

Iſabella, Portugaliæ regis ſoror, Caroli Hiſpaniæ regis vxor, anno ſalutis 1526.

Iſaca, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolem. libro ſecundo, capite tertio. Vulgò *Ex*, ſed *Iſca* eſt Camdeno.

Iſachei, aliàs Aſachei, ſunt populi in Æthiopia, apud quos tanta Draconum copia naſcitur, vt cratium modo implicitі, erectis capitibus velificent ad meliora papula Arabum. Plin.

Iſachius Angelus, Conſtantinopolitanus imperator ex Peloponneſiaco bello vocatus, Andronicum bello vicit, cepit, mutilitatis membris eum interfecit, anno ſalutis 1185.

Iſacius Comnenus, Græcorum imperator, anno ſalutis 1056. Hic vſque adeò continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex ea ſuſceptam, nunquam ad morbi remedium medici conſuluerint vt frequentiore venere vteretur.

Iſacius, Patricius Conſtantinopolitanus, Italiæ viii Exarchus. Blond. lib. 8. decad. 1.

Iſæus, Aſſyrius rhetor ad adoleſcentiam variis corporis voluptatibus traditus, deinde vir factus frugaliſſimus omnium fuit. Characterem orationis non profuſum habuit: ſed parcum caſtigatúmque, ac ſecundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis verbis ſummáque complecti ipſius primum inuentum eſt: vt *Lacedæmoniis* de ordinibus conſulentibus ac ſollicitis, illud Homericum iactauerit,

Scutum ſcuta premunt, galeam galeaque, virum vir.

Philoſtratus Plinius Iunior libro 2.

Iſagrus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 245.

Iſagurus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Iſai pater Dauid. 1. Reg. 16. Ruth 4. quem Græci *Ieſſe* vocant. *Lat*. munus, aut Ens ſiue exiſtens, vel debitor.

Iſaias, ſiue Ieſaia, ſiue Ieſaias, ſiue Eſaias i. ſalus Domini, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus in *Hieruſalem* prophetauit, nihil ruſticitatis in ſermone habens, qui non tam propheta, quàm euangeliſta fuit. Vniuerſa Chriſti eccleſiæque myſteria ad liquidum proſequutus eſt vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes occubuit.

Iſaicus, Imperator fuit cognominatus Angelus, qui ab Alexio fratre, quem prius magna pecunia à Turcis redemerat, excæcatus eſt, & in carcerem coniectus Bap. Egnat.

Iſalæcus, *Luſitaniæ* vrbs. Ptol.

Iſamnium, Hiberniæ promontorium. Ptol. *Pormark*. Mercatori.

Iſamus, fluuij nomen in India. Strabo. collis item Aſiæ minoris apud Cedrenum.

Iſana, Palæſtinæ villa. Ioſeph. Antiq. libro 8. & 14.

Iſander, filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello, quod *Lycij* Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus *Hom*. 6. Iliad.

Iſapis fluuius propinquus Ceſenæ. Strab. lib. 5. Lucan. lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & iunctus Iſapis Iſauro.

Quidam legendum putant Sapis: *Sanio* Leandro circa Ariminium eſt.

Iſar, fluuius Allobrogum, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens, Vide Cæſarem & Plinium lib 3. & 4. Lucanum lib 1.

Hi vada relinquunt Iſara qui gurgite ductus, &c. hodie. *Yſere.*

Iſar, Vindeliciæ fluuius, apud Strabonem, qui hactenus nomen retinet.

Iſarci, Alpinæ gentes. Plin. ab Auguſto Imper. deuictæ.

Iſari, Indiæ populi Plin.

Iſari, nomen viri. 1. Parali. 25. *Lat.* figmentum, aut tribulans.

Iſaria, inſula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris. Vide Iſcia.

Iſatichę, Carmanię deſertæ gens. Ptol.

Iſauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum montem. Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima erant, vi expugnatis, Strabo li. 12. Dicta Iſauria ab Iſauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaoniam & Ciliciam ſita, quam poſtea Claudius deducta eò colonia de nomine ſuo Claudiopolim appellauit, Ammia. lib 14.

Iſaurum, ciuitas Pamphyliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit, Ouid. 1. Faſt.

Aphrica victorem de ſe vocat: alter Iſaurum.

Hic adeò pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit.

Iſaûrus, Flaminię fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cęſenna, in mare influit Adriaticum.

Isbaab, Lat. ſeſſio vel habitatio patris, aut conuerſio, vel inflatio, ſiue captiuitas patris. nomen viri. 1. Par. 24.

Isboſeth, filius Saul, regis *Iſrael.* 1. Reg. Lat. vir confuſionis, vel ignominię, aut viri morę.

Isburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati, Francorum regis, vxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret: hæc poſtea in perpetua continentia vixit. Cuius corpus in Eccleſia D. Ioannis de inſula iacet ſepultum. Cuius epitaphium eſt eiuſmodi:

Hic iacet Isburgum, regum generoſa propago:
Regia quòd regis fuit vxor ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis huius erat (quod in orbis ſanguine claro
Inuenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, deciéque vicenus,
Ter duo, térque decem; cùm ſubit iſta necem.

Isburus, Siciliæ fluuius. Ptol. *Maiha ſoli*, Fazello.

Isbus, Iſaurię ciuitas: Gentile, Isbotes. Steph.

Iſchalis, Britanniæ vrbs. Ptol. lib. 22. vulgò *Ilceſtre.*

Iſcha, Dumnoniorum vrbs, in Albione inſula Ptol. hodie *Exceſtre.*

Iſchalis, Albionis inſulæ vrbs, Ptol. *Ilceſtre*, hodie.

Iſchera, Tibiæ interioris vrbs. Ptol.

Iſchomache, ches, vxor Pyrithoi, ex Atracia Theſſaliæ regiuncula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cùm Centauri Pyrithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Iſchomachus, Crotoniates nobilis athleta, qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romę Coſſ.

Iſchópolis, Ptol. Ponti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem. vulgò *Tripoli.*

Iſciai inſula, è regione Veliæ, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. c. 7. Vide Iſatia, & Oenotrides.

Iſcina, Africę Proprię vrbs. Anton.

Iſdicæa, Thracię vrbs. Procop.

Iſdigértes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

Iſei lacus. Vide Sebinus.

Iſepus, gens Scythica. Steph.

Iſæum, vrbs Ægypti ab Iſide dicta, cuius incolę, Metaboli (id eſt, mutabiles:) tales enim erant. Solis mercatoribus onera vniuerſum vendunt, ipſa ab artificibus ſingulatim ementes. Stephanus.

Iſaci, Iſidis ſacerdotes, in Ægypto, qui veſtibus tantùm lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur: a qua conſuetudine emanauit ſcitum illud Plutarchi dictum. Nam neque philoſophos facit barba promiſſior, veſtiſque attrita: nec item Iſiacos lini amictus. Habet autem hoc non inuenuſtam prouerbij ſpeciem, Iſiacum non facit linoſtolia pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perficit cucullo.

Iſidis inſula, in ſinu Arabico, Ptol. Iſidis portus à Plinio appellatur, & Straboni Iſidis templum.

Iſidis portus, apud Troglodytas. Plin.

Iſidis templum & vrbs in Delta Ægypti. Plin.

Iſidis item regio thurifera, in Æthiopia ſub Aegypto, Strabo.

Iſidôrus ſub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Iſidôrus, Conſul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

Iſinda, vel Iſindus, vrbs Ionię. Eſt & Iſinda vel Iſindus, regiuncula. Steph.

Iſiphylus, pater Proteſilai, ſocer *Laodamiæ.* Ouidius Epiſt.

Iſis, Colchidis fluuius. Arian. in Periplo.

Iſis, Inachi fluminis filia, *Io* priùs dicta, quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callidè rem diſſimulare potuit quin ſuſpicioſiſſimę vxori ſuboleret: quę cùm iuuencam illam ſibi dono dari petiiſſet, neque ille auſus eſſet pernegare, Argo cuſtode illi appoſito, arctiſſimè eam obſeruauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt Argum per Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem œſtro pellici immiſſo,

immiſſo, ſummis eam doloribus ſine intermiſſione exagitauit, donec vicem illius miſeratus Iupiter, bona cum venia vxoris priſtinæ eam formæ reſtituit. Hæc poſtea Oſiridi nupſit, mutatóque nomine Iſis dicta eſt, quam Ægyptij vita functam ob beneficiorum memoriam quę in ipſos contulerat, diuinis honoribus ſunt proſequuti, ſacerdotéſque ei inſtituerunt, quos Iſiacos de nomine eius appellarunt. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Scribit Suidas, Iſim Iouem ex Argo rapuiſſe, & cùm Iunonem timeret, mutaſſe nunc in bouem candidam, nunc in nigram, nunc in violaceam, cúmque ea oberrantem in Ægyptum veniſſe. De Iſide multa Plutarchus peculiari ſcripſit libello qui inter eius opera extat.

Iſium, Ægypti vrbs, Stephan. & Æthiopiæ promontorium ad Arabicum ſinum.

Iſmael, filius Abraham ex Agar ancilla. Gen. 16. Filius item Nathaniæ, 4. Reg. 25. Filius Aſel, filij Eleaſa 1. Par. 8. & 9. Lat. exauditio Dei.

Iſmaela, Arabiæ parua regio. Incolæ, Iſmaelitæ Stephano.

Iſmaelitæ, populi, quos Moſes (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Euſebius Agarenos ſiue Saracenos.

Iſmara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Euphratem Ptol.

Iſmarus, ri, ſiue Iſmara, orum, mons Thraciæ aſper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis, & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Iſmarius, a, um, id eſt, Thracius.

Iſmene, Oedipi filia, Statius 3. Thebaid. Cirthei cuiuſdam iuuenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

Iſmene, Bœotiæ vicus. Steph.

Iſmenias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarch. in Pericle, Cùm audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, Malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.

Iſmenus, fluuius Bœotię, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Iſmenus, ab Iſmeno Pelaſgi filio. Ouid. 2. Metam. Inde Iſmenius, a, um, i. Thebanus. Iſmenides, mulieres Thebanæ, & Apollo Iſmenius. Steph.

Iſmenius, Apollo dictus eſt ab Iſmenio colle Thebano vbi templum habet.

Iſmiel, nomen principis, 1. Par. 4. Lat. nominatio Dei, aut admiratio vel ſtupor Dei.

Iſocrates, orator Athenienſis, vnus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit ad rempublicam non acceſſit: neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore pręſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippúmque in his quæ ad illum ſcripſit Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam, mutuis expoſtulationibus relictis Georgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimę eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuntium tantæ cladis. Ex Philoſtrato.

Iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid.

Iſocrates & Machaon præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemorantur.

Iſondæ, Sarmatiæ oppidum. Ptol.

Iſonoe, Aſſyriæ oppidum Ptol.

Iſora Nuarola, mulier quædam Veronenſis, quæ per totam vitam Philoſophiam verbo & opere profeſſa eſt. Hæc ſcripſit Dialogum in quo diſputatur vter grauiùs peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Ipſa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Iſpalis, Bæticę Hiſpaniæ vrbs clariſſima, à qua & Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus, Pomp. lib. 2. Strabo lib. 3. Romulea cognominata eſt. Hodie vulgò *Seuilia* dicitur, Ptol. lib. 2

Iſpalenſes, populos habet Plin. in Hiſpania Tarrac.

Iſpellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes, Iſpollum olim dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Iſpinum, Carpitanorum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Iſpolium, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales ſunt) vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 3. Iſpellum hodie.

Iſporis, Ptol lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ, hodie Num ciuitas.

Iſrael, nomen Iacob inditum ei ab Angelo. Gen. 35. Lat. præualens ſiue dominans cum Deo.

Iſraelitæ, populi ab Iſrael ſic cognominati. 2. Regum 3.

Iſrecla, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. præualens aut dominans Deus, ſiue rectitudo Dei, aut canticum Dei.

Iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatię adiacens & Illyriæ, cum oppido eiuſdem nominis. Ptol. lib. 2. Strab lib. 7. Pomp. lib. 2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item catellæ nomen apud Martial. lib. 1. Epig. 154.

Iſſa, vrbs in Leſbo, Imera etiam dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia. Steph.

Iſſa, inſula & vrbs Ptol. in mari Illyrico. Hęc Liſſa Sophiano nominatur.

Iſſachar, nonus filius Iacob ex Lea vxore ſua, Gen. 30. nomen tribus, 3 Reg. 4. Lat. Eſt merces vel præmium.

Iſſathis, Parthorum vrbs, oppoſita quondam Medis. Plin.

Iſſedon Scythica, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem. Eſſedon Stephano, *Succuir* Caſtaldo. Hęc ſola ferè toti orbi terrarum Rhabarbarum ſuppeditat. Eſt & alia Iſſedon Serica apud eundem. Ptol.

Iſſorum, vrbs Laconiæ, vnde Diana Iſſoria. Steph.

Iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander Darium vicit: ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt: hinc Iſſicus ſinus, ciuis *Iſſæus*. Ibidem fluuius eſt nomine Pinatus. Steph.

Iſter, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus ac per innumeras lapſus gentes, ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præſertim à fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucan lib. 4.

Iſthemo, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. Lat Ignis admirationis, vel conſummationis, vel perfectionis, aut ſimplicitatis.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolent in honorem Neptuni inſtituta à Theſeo (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circumfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De inſtitutione horum ludorum ſic ſcribit Plutarchus in vita Theſei: Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, gloriarí que eſt ſolitus, ob Herculem Iouí, ob ſe verò Iſthmi à Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia, à Peloponneſi Iſthmo, in cuius faucibus celebrantur non procul à Neptuno templo, quod illic erat in primis celebre.

Iſthmus varij ſunt Iſthmi apud Geographos: Peloponneſi videlicet Ægypti, Tauricę Cherſoneſi, Ponti Euxini in Sarmatia Europæa.

Iſter, vel vt placet Arriano in Periplo, Iſtria, ad Danubij oſtia oppidum eſt.

Iſthiæa Ionicè pro Heſtiæa, vrbs Eubœæ, quæ nunc Oropus: Gentile Eſthiæus: nam Iſtiotes ab oppido Theſſaliæ deſcendit.

Iſtiæotis Græciæ regio, quæ ad Oſſam & Olympum iacet Herodot.

Iſtob, id eſt, vir bonus & ſimplex. 2. Reg 10.

Iſtone, mons Corcyræ proximus: vnde Iſtonæum Steph.

Iſtonium, Celtiberorum in Hiſpania oppidum vide Hiſtonium.

Iſtria, Italiæ regio, poſt flexum Adriatici ſinus Flanatico contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Formione, nunc Tiſano fluuio ad Banaticum ſinum extenſa, in quo Arſia amnis decurrens, Iſtriam ab Illyrico diuidit. Huius regionis incolæ Iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſſis ab Æta rege ad Argonautas perſequendos: qui vt à Ponto intrauerunt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtríque ex amnis nomine, quo à mari conceſſerant, ſunt appellati.

Iſtriana, ciuitas ad mare Perſicum: Gentile, Iſtrianites, vel *Iſtrianeus*. Steph. Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Iſtrianeus Tauricæ Cherſoneſi fluuius. Ptol. *Calamita* fortè hodie Nigro.

Iſtrici, populi ad Pontum Euxinum. Pomp.

Iſtrina, Scytharum regina, Aripithis vxor, quæ Sylem filium Græcam linguam literáſque edocuit. Herod. in Melp.

Iſtropolis, vrbs Thraciæ non procul ab oſtiis *Iſtri*. Mileſiorum colonia. Plinius libro quarto, cap. 11.

Iſtrus vrbs Cretæ quam Artemidorus Iſtronem vocat. Altera eſt in Ponto, hinc Iſtrius, Iſtrianus Iſtrinus. Tertia inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopium Cnidię. Quarta vrbs Iapygiæ. Stephanus. Vide Iſter & Iſtropolis

Iſtula fluuius ad finem Germanię, Ortum verſus. Vide Viſula.

Iſus, inſula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta, à Phœnicibus, Cella Rathſath, quod interpretatur *Iſonis*: naui enim ſimilis eſt: Gentile, *Iſtius*. Steph.

Iſueli, Æthiopiæ populi. Plin.

Iſuhaia, nomen viri ciuis. 1. Paral. 4. Lat comprimens, vel humilians Dominus, ſiue meditatio Dei.

Iſura, inſula eſt ſinus Arabici. Plin. lib 6. capite 28.

Iſurium, Albionis inſulæ vrbs. Ptol. *Aldburg*, hodie.

Iſus & Antiphus Priami filij: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet *Iſus* Homerus in *Iliade*.

Iſus, Bœotiæ vrbs, Strabo.

I T

Italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanenſis, quem ſecuri percuti iuſſit, quòd cùm Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clàm conſentire. Volaterranus.

Italia, Europæ regio nobiliſſima, priùs Heſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulſus & Hiſpaniæ & *Italiæ* dedit nomen: ſiue vt Macrobius inquit, ab Heſpero ſtella: quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à boni-

tate

tate viuit, quod in Italia naſcitur (nam Græci οἶνον, vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua poſtea Turnus regnauit à ſuo nomine Italiam appellauit. Virgilius 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati ſint: à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonia, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim eſt ea pars Italiæ, quę citeriori Tyberis ripæ adiacet, vbi hodie eſt Roma. Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima inter eam agri Brutij partem, quæ Siciliæ obiicitur, & Salentinos intercepta eſt: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis Italia in formam cruris inter Adriaticum & Tuſcum mare, à iugis Alpium dorſóque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens vſque ad fretum Siculum: in vltimo ſui ſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium ſpectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Auguſta Prætoria, in Alpino limite ſita, per Romam Capuámque porrigitur, vſque ad oppidum Rhegium, Solino teſte, decies centena & viginti millia paſſuum, continet: latitudo verò quadraginta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum triginta ſex: habetque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Auguſtus in ſua deſcriptione ad ipſas vſque Alpes protulit. Regiones maximè inſignes ſedecim habet, quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc, Liguria, nunc *Riuiera di Genua*: Hetruria, nunc *Toſcana*: Vmbria, nunc *Ducato di Spoleto*: Latium, nunc *Campagna di Roma*: Campania fœlix, nunc *Terra di Lauoro*: Lucania, nunc *Baſilicata*: Brutij, nunc *Calabria inferior*: Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*: Salentini, nunc *Terra d'Otranto*: Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*: Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*: Samnites, nunc *Abruzze*: Picœnum, nunc *Marca Anconitana*: Flaminia, nunc *Romagna*: Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*: Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*: Veneti, nunc *Marca Treuigiana*: Forum Iulij, nunc *Friuli*, & *Patria*: Hiſtria, nunc *Iſtria*. Vmbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plin. ex Varronis ſententia. Huic lacui vicinus eſt ager Roſellanus (*Roſea rura velini*, Virgilio) totius Italiæ fertiliſſimus, nunc circa Bononiam & Mutinam, Blondo auctore. Sabellicus Italici nominis principibus vrbibus, ex vulgi prædicatione, hæc epitheta adſcribit: dites Venetiæ, Mediolanum ingens, ſuperba Genua, pulchra Florentia, Bononia ferax, Rauenna vetus, Roma ſancta, & Neapolis nobilis. Plura vide apud Sempronium. M. Catonem, Tullium libro ſecundo, Strabonem, Blondum, Volaterranum, Sabellicum & Leandrum in deſcriptione Italiæ.

Italia, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ. Ptol. lib. 2. cap. 4. patria Traiani Cæſaris. hinc Italicenſes, dicti ſunt populi ab Italica Hiſpaniæ vrbe. *Seuilla la vieja*, hodie.

Italus & Atlas dictus eſt Kitim Ianigenarum rex. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem: & Romam filiam ſuam primam ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſ. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

Italus, Cheruſcorum rex, anno ab vrbe cond. 799.

Itamus, Arabiæ fœlicis portus. Ptol.

Itani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum, hodie *Palercaſtro*. Eſt & promontorium. Steph.

Itargus, Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Viſurgim vocant. Sic enim ait,

Decolor infecta teſtis Itargus aqua. Turnebus.

Itæa, vicus in tribu Acamantide. Tribulis, *Itæus*. Steph.

Iterus, Mœſię filius, ex Hœmo fluens. Plin.

Iteſui, Galliæ Lugdunenſis populi. Plin.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò *Val du compare*, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria frequentibus ſcopulis aſpera. Capratum fertiliſſima, in qua nullus omninò lepus viuere poteſt. Virg. 3. Æn. In ea vrbs eſt eiuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt Neritos.

Ithaca, Stephanus inſula prope Cephaleniam ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlyſſes Ithacus. Eſt & aliud Gentile Ithaceſius.

Ithaceſiæ, paruæ inſulæ contra Vibonem Calabriæ vrbem. Plin.

Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai 1. Paral. 11. Lat. robuſtus aut ſignum, vel vomer, aut Syriacè, veniens.

Ithamar, filius Aaron, alij Amram, alij Caath, filij Leui Exod. 9. 1. Par. 6. Lat. inſula palmæ vel Dactylorum, aut inſulæ commutatio vel permutatio, ſeu væ palmæ vel commutationi.

Ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Theſſaliæ Hom. in Catalogo.

Ithome, vrbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonij poſt decem annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thucydides libro 1. Statius 4. Thebaid.

Ithon, Theſſaliæ vrbs. Heſych.

Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctionis filio, quem alij Ithonem vocant: à qua & Pallas Ithonia eſt appellata: Siue vt Strabo inquit, ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide Iton. ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant.

Ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam verſus à qua Ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthicos arcus, & Parthicas ſagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio.

Itius portus inter Belgas. Morinis Oceanóque mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus à continenti. Angliæ xxx. m. paſſuum diſtans & traiectui commodiſſimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad ſiniſtram Comitatus qui dicitur *Ponthieu*, Picardiæ pars, & Normannię Ducatus. Ex oppoſito verò Anglię conſiſtit. Oppidum eſt illic populorum, quibus Caleris nomen eſt. Id adiecto Itij portus nomine, vt quibuſdam placet, Caletium nuncupatur, Morinenſis diœceſis. Hic cùm ducentis & decem annis in poteſtate Anglorum fuiſſet, tandem à Galliis receptus eſt, anno Domini 155[illegible]. quarto Idus Ianuarij. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab itando, vt innuit Paulus Æmilius lib. 7. de rebus geſtis Francorum.

Iton, vrbs Theſſaliæ, aliqui τ. πύνα vocant, à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroe: vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone & Itonea, & Itonis Itonias, quòd in hoc oppido eximium haberet templum, ſummáque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epiro, Italiæ item & Bœotiæ, & Lydię: ciuis, Itonius. Item Itone, regio ſub Hæmo. Steph.

Ituræi populi Syriæ Cœles. in Arabiam vergentes, accolas, qui plana incolunt, perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimùm vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus poëtis plurimùm celebrabantur. Virgilius 2. Georgicorum,

Ituraeos taxi curuantur in arcus.

Ituræa regio, à qua Ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus natio Scytharum. Strab. lib. 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, maleficio omnes. Plinius libro quinto in parte Syriæ, quæ Cæle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

Ituriſſenſes Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

Ituriſſa, Pomponio & Ptolemæo, Vaſconum vrbs in Hiſpania. Hodie *Sangueſſa* in Nauarriæ regno putatur.

Iturium, Vmbriæ eſt oppidum non procul ab Iſpello. Strab. lib. 5.

Ituriſſa, ciuitas Hiſpaniæ citerioris, Mela lib. 3. & Ptolem. lib. 2.

Ityca, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycæus. Vide Vtica, Vtici & Syracuſæ.

Itylus, filius Zethi ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut, vt alij malunt, in carduelem eſt commutata.

Itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pythorum cum Helidenſibus ac Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys, Phocidis regionis locus, celebris fabula de aue Daulia. Thucyd. lib 2. eſt & fluuius Albionis inſulæ apud Ptol. *Aſſin*, Camdeno.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro ſuo quòd Philomelæ ſororiſue vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filij capite deprehendiſſet, ſtrictóque enſe Prognen & Philomelam inſequeretur, in vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in Luſciniam, Itys denique in Phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritanię, Pompeianarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commiſſóque prælio ſuperatus cùm nulla iam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens fortiſſimè cecidit. Cæſar poſtea eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæſare: De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo eductus eſt triumpho: fortunatiſſimam vtique captiuitatem, qua effectum eſt, vt ex Barbaro & Numida inter doctiſſimos ſcriptores connumeretur.

Iubal filius Lamech ex Ada vxore. Geneſ. 4. Lat. defluens, ſiue apportans vel inueteraſcens, aut germinans, ſiue iubilans, aut buccina.

Iubal, Celtarum rex primus, qui eò à Iano, hoc eſt, Noa patre ſuo miſſus. Beroſ. lib. 3.

Iubalda[illegible] Heberi Celtiberorum rex.

Iubilius, Hermundurorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. incuruatio, ſiue [illegible] populi.

Iuchal, filius Selemiæ, Ierem 37. Lat. Domini omnia, aut conſummatio.

Iud[illegible] in tribu Dan. Ioſ. 19. Lat. laudans ſiue continens.

Iuda,

Iuda quartus filius Iacob ex Lea vxore, Gen. 29. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

Iudæa quæ & Chananæa & promiſſionis terra, quæ ſancta in Scripturis ſacris nuncupata eſt, Syriæ regio in Aſia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & ſalſum. Num. 34. vbi quondam Sodoma & Gomorrha vrbes ſitæ erant, vltra quod Iordani fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Poſt quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum eſt regio. Perſia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudeę eminet. Damaſcus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Aſſyria ſitæ ſunt, quæ reſpiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem verſus declinant & extenduntur. Occidentem verſus Philiſthiim, quæ Palæſtina & Allophylorum terra dicitur, incipit, vltra quam mare magnum, quod & Mediterraneum. Exod. 23. hoc Palęſtinorum mare appellatur. Ad meridiem Amalcitæ habitant. Num. 13. poſt quos Seir mons & Edomitæ: vltra illos Madianitæ ſedent, deinde eſt mare rubrum: vltra quod Ægyptus ſita eſt ad Occidentem Iudeæ extenſa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3. & Pſalm 76. Notus in Iudęa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda & Beniamin, appellitantur, ad diſtinctionem Galilææ & Samarię, aliarúmque in terra promiſſionis regionum. Obſeruabis itaque apud hiſtoricos Iudęam pertinere ad Palæſtinam: Galilęam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obſcurum eſt poſt Salomonis mortem, decem tribus Iſrael defeciſſe à Roboam ad Ieroboam Euphratæum, 3. Reg. 12. exinde duæ tribus, Iudę ſcilicet & Beniamin, quæ ſemini Dauidis adhęſerant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, aut Ieruſalem in Scripturis potiſſimum à prophetis nuncupati. Sicut decem tribus quę defecerant, regnum Iſrael, domum Ioſeph, Ephraim regnum Samarię, Iezraël, Bethel, Bethauen appellari, notum eſt.

iudęi, qui & Hebręi & Iſraëlitę gens, quæ quondam Iudęam ſiue Palęſtinam habitauit: nunc verò per totum orbem terrarum diſperſa, nuſquam proprium locum poſſidens: vbique & apud omne hominum genus odioſa & tributaria. Germanis *Iude*, Hiſpanis, *Iudios*, Italis, *Iudai*, Gallis, *Iuifs* appellantur.

iudaia, vxor Extat. 1. Par. 4. Lat. laudatio, ſiue confeſſio Domini.

iudas, filius Iacob ex Lea vxore, à quo Iudæi nominati. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

iudas, filius Mathatię, filij Ioannis. 1. Mach. 2. vnus ex duodecim Apoſtolis; Matth. 10.

iudas, Ezechię Galilęus, ſeditionem mouit. In-

de Simeon Herodis ſeruus, ſumpto diademate, qui à Gręco victus fuit, atque interemptus demum ab Athonge paſtore, propter quas ſeditiones 11. fermè millia hominum à Varo in crucem ſunt acti. Ioſephus libro decimo ſeptimo, capite decimo quinto.

iuda, Gaulonites, iuncto Sabduco Phariſęo, Eſſeorum ſectæ principes, propter tributum ſeditionem mouerunt: hinc cędes & latrocinia, templúmque exuſtum eſt: Ioſephus lib 2. c. 3. De bello Iudaico lib. 2. c. 7. De Iudęorum hęreſibus libro Antiquit. 18. capite 5. Eutropius lib. 1. c. 5. anno ſalutis 12.

iudas, ſummus ſacerdos, Ieſum fratrem germanum in templo Hieroſolymis interfecit, anno à diluuio 2010.

iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hieroſolymorum epiſcopus anno ſalutis 131.

iudas, ſcriptor quidam eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, qui etiam diuulgatam Antichriſti, præſentiam iamiam exiſtimans imminere, ex perſecutionum ſæuitia multorum ex noſtris fidelium animos perturbauit. Euſebius libro 6. capite 3.

iudi, filius Nathanię filii Selemiæ filii Chuſi, Ier. 36. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

iudith, nomen viduę cuiuſdam nobilis, quę Holophernem ducem exercitus regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit, Iudith 8.

iudocus, Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui poſt patrem erat ſucceſſurus, byſſum & purpuram, in pannoſas & viles commutauit tunicas. Volat.

iuernia, Stepha. & Ptolem. inſula in Septentrionali Oceano, tantum ferè à Britannia diſtan, quantum Britannia abeſt à continente. Cęſar Hyberniam vocat. Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr. 2. nunc Irlandia dicitur, vulgò *Ireland*. Anglorum regibus paret.

iugantes Britannię populi. Tacit.

iugantinus, eus, qui iugis præeſſe putabatur.

iugarius, vicus Romę dictus quia Iunonis Iugę ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunę templo vicinum ſtatuit.

iugula, ſignum eſt quod Actius appellat Oriona. Huius ſigni caput dicitur ex tribus ſtellis, quarum infrà duę claræ quas appellant, humeros, inter quas quod videtur Iugulum Iugula dicta.

iugurtha filius Manaſtabalis fratris Micipſę, regis Numidarum, quem patruus moriens, hęredem regni ſui conſtituit, vnà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hiempſale. quos ille poſtea beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, vt ſolus regnaret. Ea ergo ſeceſtus Romani, bellum aduer-

ſos Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis interuallo, vario ſæpè euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus Sillæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Saluſtius de bello Iugurthino.

Iuhonum ciuitas, cuius Tacitus meminit lib. 13. Ann. Huionum legunt paucis tranſpoſitis literis. Becanus & Lipſius ex Pighij ſententia, *Hoye*, oppidum ſic dictum, ſitúmque in Eburonibus ad Moſam fluuium.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Stephanus.

Iulia, Plinius libro quarto, capite 34. Norici oppidum.

Iulia Fidentia, Hiſpaniæ oppidum inter Perin amnem & Oceanum ſitum, Plin. lib. 3. c. 1.

Iulia claritas, Bæticę oppidum in conuentu Aſtigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama. Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia reſtituta, Iulia fœlicitas eiuſdem Bæticæ oppida, apud Plinium eodem loco. Plures aliæ Iuliæ apud Geographos frequenter occurrunt.

Iulia, Auguſti filia, parum ſecundæ famę, adeo vt ob frequentia adulteria à patre ſit in inſula relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio, ſiue à Iulo, Iuli Aſcanij filio, inquit Feſtus, Ἰουλεῖς (inquit Steph.) dicti ſunt Romani à rege, qui etiam menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

Iuliacum, Germaniæ inferioris vrbs. Anton. *Gulich* hodie Medio itinere eſt inter Coloniam Agrippinam, & Traiectum ad Moſam.

Iulianus, v 1. Hieroſolymorum epiſcopus ex Gentibus, anno ſalutis 160.

Iulianus, Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 181. Euſeb. lib. 5. c. 9.

Iulianus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus anno ſalutis 251.

Iulianus, Cardinalis, cecidit ad Vernam in bello Vngarorum, anno ſalutis 1445.

Iulianus Saba eremita, cùm aliquando intentiùs Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Iulianus Apoſtata, reſciuit, quamuis pluribus quam viginti ſtadiis exercitus abeſſet ab eo loco, in quo precibus vacabat. Aiunt autem deprecantem ipſum cum lacrymis ſubitò regreſſo ferulâ lætitia repletum, & vultu hilari fuiſſe, quo gaudium mentis facilè deprehenderetur. Hac eius familiares mutatione notata erant vt exponat occaſionem gaudij: tum ille reſpondit, Suem agreſtem: vaſtatorem vineæ Domini, pœnas exoluiſſe iniuriarum erga Dominum ſuarum, & nunc iacere mortuum. Theod lib. 3. cap. 24. hiſt. eccleſ.

Iulianus, Cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus. Cos. cum Piſone anno ab vrbe 927. It. Cos cum Criſpino, anno ab vrbe 976.

Iulianus hæreticus Pelagianus, contra gratiam Chriſti dogma effudit, anno ſalutis 415.

Iulianus, cognomento Apoſtata (quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum, impiè diſciuerat) Conſtantij imperatoris filius, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo, tunc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutauit Gallis primùm fuit præpoſitus: vnde & in campis Argentoratenſibus, cum parua manu, infinitas hoſtium deleuit copias: ob id, aſſenſu militum concordi Auguſtus eſt vocatus. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus. Chriſtianos ſchola prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, vnde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendę deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata & ſacras eccleſię pecunias auferebat: ſacerdotes & clericos, populúmque Chriſtianum crudeliter vexabat: templáque diruebat. Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptóque lethali vulnere, & manu cruore repleta, vt Deo noſtro blaſphemiaret, in aërem ſanguinem proiiciens, dixit: Viciſti tandem, Galilæe, viciſti: ſic enim Chriſtum vocare ſolebat, Chriſtíque cultores Galilæos appellabat, Sozom. lib. 6. cap. 7. & 10. hiſt. trip.

Iulienſes, Carnorum in Europa populi. Plin. alii in Aſia minori, circa Phrygiam maiorem. Eidem.

Iulias, Iudææ oppidum ad latus exortiuum Geneſaræ lacus. Plin lib. 5. c. 15.

Iuliobona, Galliæ Celticę vrbs. Ptol lib. 2. c. 8. vulgò *Honfleur.*

Iuliobrica, Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniç vrbs. vulgò *Logroño.*

Iuliodunum, Galliæ oppidum. *Lodun*, Paradino.

Iuliola, Sardiniæ vrbs, Ptolem. *Longoſarda*, Nigro.

Iuliomagus. Germaniç vrbs circa Martianam Syluam *Pfullendorf*. Rhenano.

Iuliomagus. Andium ciuitas in Gallia. Ptol. lib 2 c. 8 vulgò *Angiers.*

Iuliopolis, Myſię oppidum. Plin lib. 5. c. 32.

Iulis, oppidum inſulæ Ciæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à ſuauitate cātus, dictus eſt, vt in Suida legitur. Idem primus ceciniſſe nęnia fertur) & Bacchylidis, & Eraſiſtrati medici & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

Iulium

Iulium Carnicum, Ptol. lib. 2. cap. 14. vrbs inter Italiam & Noricum Hodie Goritia, ditionis Auſtriæ.

Iulium præſidium, Luſitaniæ ciuitas. Ptole. hodie *Santaren*.

Iulius 2. Pontifex ccvii. anno ſalutis 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cepit: Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forumiulium, & reliquias Eccleſiæ, vt vocant, terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit: Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit. Guichardinus.

Iulius xxxii. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 335.

Iulius v Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 151

Iulius Paulus Iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, cos. cum VI. Troiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Rufus, cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Ruſticus, c o s. cum Aquilino, anno ab vrbe 9 4.

Iulius Meſſala, cos. cum Grato, anno ſalutis 231.

Iulius Seuerus, conſul cum Platio Syluano, anno ſalutis 893.

Iulius Maximus cum filio Maximino, xxvi. Romanorum imperator, Germanos vicit; crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit, Capito. Herodot. libro 7.

Iulius Cæſar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clariſſimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure poſſimus præponere. Eius res geſtas paucis perſtrictas vide apud Plinium libro ſeptimo cap 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Æneæ filio tractum putátur. Virgil. lib. 1. Æneid. Huius honori tributum eſt, vt ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) Iulius fuerit appellatus, cum antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum. Vide C. Iulium Cæſarem.

Iulius, filius Æneæ, alio nomine Aſcanius. Vide ASCANIVS.

Iulius Cordus hiſtoricus, qui vitas imperatorum ſcripſit.

Iulius Montanus poëta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iuna, Albaniæ vrbs, Ptolem.

Iungauni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: diſtant à Monœci portu ſtadiis quadringentis octoginta. Perottus.

Iungaria, Ptol Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs mediterranea.

Iunia, nomen viri concaptiui Pauli Rom. 16.

Iunius, ſextus eſt in ordine menſium, a iunioribus dictus, quemadmodum Maius à maioribus. Ouid. 6. Faſtor.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Bleſus, Africæ procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus c o s. collega Cornelij Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, ii. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus c o s. cum Aurel. Probo Auguſt. anno ab vrbe 1033. ii. conſul cum Caſſio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opi filia, ſoror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, vnde Pronuba vocatur, & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidiùs comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit quanquam Ouidius Martem ſine viro eam maluit concepiſſe, Olenij tantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Iouis & ſororem & coniugem dictam volunt, quòd ſummæ ſit aëris cum æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamorph. Cic. 2. de Natura deorum, Iunonem à iuuando dicit eſſe nominatam.

Iuno Ægyptia, Rheæ & Cameſenni filia, nata anno primo regni Semiramidis, cognominata Iſis maxima, frugifera, legifera, ſoror & vxor Oſiridi. Beroſ. lib. 4.

Iunonia promontorium, apud Melam libr. 2. cap. 6. ad finem. Nunc vulgò dicitur *Sancta Maria*, vel *El puerto de Sancta Maria*, vt teſtatur Oliuarius in Melam.

Iunonia maior & minor, inſulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap 32.

Iunonis ara, lacus, murus, prata, promontoria, Sacra templa: varii loci ſunt apud Geographos. Ptolem. Strabon. &c.

Iunonis promontorium, quam Acræam vocant, vt ſcribit [illegible] in Peloponneſo. Nunc *Capo gallo* [illegible] in Liuio Italico [illegible].

Iunonis ſacrum, Ptolemæo vna ex Pelagiis inſulis, iuxta Africam. *G zo* [illegible] Hieronymo Alexandrino in bello Melitenſi. Quintinus Heduus facit ex hoc Iunonis templ[illegible] inſulæ Melitæ promontorium, cuius nomen [illegible] inexſtinguibile [illegible] niſi gentis [illegible] in ipſius autem vertice [illegible] hodie ædiculam [illegible] Virginis in Corte cognominatam.

Iupiter, Opis & Saturni filius, in Creta inſula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus, ídque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios ſuos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuiſſet, cognouiſſétque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diuiſit: ac Ioui quidem cœli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde ſororem ſuam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cicero 3. de Natura deorum, tres enumerat Ioues, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cœlo, qui genuiſſe Mineruam dicitur: quam principem, & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretenſem, Saturni filium, cuius in illa inſula ſepulchrum oſtenditur. Phyſici interpretantur Iouem eſſe elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eo quòd nulla ſit res, quæ ſic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poëtis pro aëre, ſeu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.

- Manes ſub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius libr. 2. Georgicorum,

Et iam maturis metuendus Iupiter vuis.

Aliquando per Iouem intelligimus ipſam vim duorum ſuperiorum elementorum, quæ actiua eſt, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quamuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat. Ethici varia Iouis ſtupra, & adulteria, raptus & latrocinia, tyrannorum mores ſeu fabellarum veterum inuolucro repræſentare aſſerunt. Auro corrupit Danaen, quod artes eorundem deſignat. Vide Horatium, Carm. li. 3. Ode 16.

Incluſam Danaen, &c.

Metamorphoſes variæ Iouis demonſtrant, tyrannos & ſceleratos homines libidini deditos facilè in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæque prolabi.

Iupiter Belus, ſecundus rex Babyloniæ, Saturni filius, hoc eſt, Nimbroti, regnauit ann. 62. & fundamenta Babyloniæ, à patre deſignata oppidi magis quàm vrbis, erexit. Beroſ. lib. 4.

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide Dios.

Iura, mons Galliæ Sequanos ab Heluetiis diuidens, Cæſar in Commentariis, Vogeſus dicitur aliis authoribus. vulgò, *Le mont Iura*: pro ratione autem locorum & regionum varia ſortitur cognomina.

Iuſtinianus LVI. Romanorum imperator, multa bella per legatos ſuos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtuntur, Pandectas ſcilicet & Codicem.

Iuſtinianus II. LXV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammiratus Saracenorum rex. Africa & Libya, reſtitutæ, eóque fœdere interuentum, vt per annos X. Saraceni ſingulo quoque die, nummos mille aureos ſoluere, ſeruúmque ex gente ſua & vnũ item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blondus lib. 10. decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, ædibus & incendiis in Bulgariam debacchatus eſt: demum omnes ſaltus, omnem denique viam, reſumptis animis Bulgari qua imperatori Thraciam reddendum erat, munierunt. Quare imperator, dimiſſis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precario impetratam ſacramento confirmauit. Blondus lib. 10. Regno deturbatus eſt à Leontio patritio, adnitente Gallinico Patriarcha Conſtantinopolitano, abſciſſóque naſo, in Cherſonam ab eo eſt relegatus. Diaco. lib. 18. anno ab vrbe 1447. E Cherſona ad Bauarorum regẽ fugit, à quo ſuſceptus filiam Bauari ſponſam accepit: ab Abſimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus hoſpitem & generum tradere pactus eſt. Quo cognito Trebellioni Bulgarorum reginæ Iuſtinian. ſe credidit, & auxilio Bulgarorum regno reſtitutus, Gallinicum exoculatum Romã miſit, in hoſtes ſuos, eorúmque ſtudioſos crudeliſſimè ſæuit. quoties enim ſtillantem truncis naribus mucum abſtergebat, quempiam aduerſariorum trucidauit: Item cum Tiberio filio regnauit annis VI. denique Cherſonam euertere ſtudens, à Philippico quem exilio damnauerat cum Tiberio filio, bello ſuperatus eſt & occiſus, anno ab vrbe 1463.

Iuſtinopolis, Iſtriæ vrbs maritima à Iuſtino Cæſare condita. Blond. hodie *Cabo d'Iſtria* Villanouanus in ſuo Ptolemæo putat hanc vrbem, Ægidam à Plinio appellari. Hanc non eſſe Iuſtinopolim, cuius Procopius mentionem facit lib. 4. de Ædificiis Iuſtiniani. ex eo apparet, quòd eam quam proximè Vlpianæ vrbi apud Dardanos locat. Dardani enim quantum à mari Adriatico (vbi illa Iuſtinopolis ſita eſt) diſtant, ex tabulis doceri poteſt. Neque illam à Iuſtino extructam, ſed à Iuſtino eius filio, oſtendit Volaterranus lib. Geographiæ 4. ex vetuſta inſcriptione ibidem extante.

Iuſtinus, hiſtoriographus, qui epitomen in Trogum tanta ſtyli fœlicitate conſcripſit, vt alienum propè inuentum vendicauerit.

Iuſtinus natione Samaritanus Philoſophus Apologeticũ pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tãdẽ martyrio coronatus. Euſ. li. 3. c. 8. hiſt. Eccl.

Iuſtinus, Colchis & Armenius præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iuſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus *Iudaicis* hiſtoriam ſcripſit. Volaterranus.

Iuſtus, Hieroſolymorum epiſcopus Simeoni cruci affixo ſucceſſit anno ſalutis 97.

Iuſtus xi. Hieroſolymorum epiſcopus anno ſalutis 118.

Iuſtus, v. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 122.

Iuſtus, conſul cum *Ianuario*, anno ab vrbe 1080.

D. *Iuſtus*, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianę fidei confeſſionem, in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Adon. Arch. Viennenſ.

Iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam *Iupiter* pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicíque fluminis Nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduerſus Æneam multum iuuit: ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum fluuium ſe occultauit. Virg. 12. *Æneid*. Alij dicunt, eam rem habuiſſe cum Latino rege, eóque palàm facto, ſua ſponte ſe in Numicum præcipitauiſſe. Reuera autem *Iuturna* fons eſt in agro Latino, in Numicum influẽs amnem: quæ res poëtis fabulandi occaſionem videtur ſubminiſtraſſe.

Iuuenalis, nomen proprium Satyrici poetæ, cuius Satyræ extant.

Iuuania, Bauarię vrbs, hodie *Saltsburg*.

Iuuanius, fluuius Saltzburgum hodie prȩterfluens *Saltz* Auentino.

Iuuencius Celſus, conſul, collega Neratij Marcelli anno ab vrbe 881.

Iuuencius Celſus, *Iuriſconſultus*, conſul cum Criſpino, anno ſalutis 865.

Iuuencus, presbyter Hiſpanus, Euangelia heroicis verſibus explicuit, anno ſalutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, *Iunonis* filia, quam Græco nomine Heben vocamus. Acron. Aliud eſt *Iuuentas*, aliud *Iuuentā*, aliud *Iuuentus*. *Iuuenta*, ætas putatur: *Iuuentas*, ipſum numen: *Iuuentus*, ipſi iuuenes. Accipitur tamen aliquando *Iuuentas*, pro ætate ipſa iuuenili.

Iuuerna, inſula in Oceano Septentrionali, tantùm ferè à Britannia diſtans, quantum Britannia à continente. *Iuuena*. Satyr. 2. Plinius Hiberniam vocat. Claudianus in quarto Honorij conſulatu, *Iernam*. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur. *Iuuenal*. Satyr. 2.

Arma quid vltra Littora Iuuerna promouimus.

Et Cæſ lib. 6. Hiberniam vocat, dimidio quam Britannia minorem.

Iouianus, xli. Romanorum imperator, menſes vii. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Perſis victus, ignobilem, ſed neceſſariam pacem fecit. Prouincias quinque tranſtigritanas reddidit Perſis, & Meſopotamiæ partem.

I X

Ixiæ, regiuncula Rhodi, ab *Ixo* portu: hinc *Ixus* Apollo. Stephanus.

Ixias, vrbs Œnotrorum in Mediterraneis.

Ixibatæ, populi iuxta Pontum, prope *Indicam* Stephanus.

Ixion, Plegiæ, ſiue, vt Hygilus mauult, Leontei filius, qui ſocerum ſuum, ſiue is Deioneus fuerit, ſiue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neque dij eam luſtrare vellent, diúque incertus vagaretur, *Iupiter* illius miſertus, in cœlum aſſumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud ſuperos degeret, *Iunonem* amare cœpit, eámque de ſtupro appellauit. Quod cùm *Iupiter* ab vxore intellexiſſet, nubem illi ſub *Iunonis* effigie oppoſuit, ex qua illa Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm paſſim gloriaretur, cum deorum regina ſe rem habuiſſe, *Iupiter* indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curauítque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circumageretur. Ad tyrannos, ambitioſos, & irrequietos homines in Republica: item ad ſophiſtas & hæreticos in Eccleſia hoc figmentum non incommodè refertur.

Ixion, II. Corinthiorum rex.

Ixionides, filius *Ixionis*, qui fuit Pirithous, Propertius lib. 2. Eleg. 1.

Theſeus infernis ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixioniden, ille Menetiaden.

Ixus portus. Vide ixiæ.

I Z

Izala, mons circa Perſidem. Amm.

Izatha, Mauritanię Cęſarienſis oppidū. Ptol.

Izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izgi, Indiæ populi. Plin.

Izizum, Ægypti vrbs. Antonin.

Izrahia, filius Ozi Thola filij *Iſſachar*. 1. Paralipomenon 7. Lat. Oriens dominus, aut claritas Domini.

Iziralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K A

Kailla, Pannoniæ regina, quæ maritum ſuum Vaxulem exuit. Volat.

Kalne, vrbs terræ Sinenat, Vide Babylon, & Chalanne.

Kene, dux Hunnorum, qui poſtea Hungari appellati ſunt: quo duce ipſi Hunni Pannoniam ingreſſi ad Tulmam Auſtriæ locum contra Rom. victores fuêre. Occubuit dux, cui ſucceſſit Attyla. Volat. Geographiæ 8.

K I

Kiriatſepher, olim Dephir dicebatur. Ioſue 15. Lat. ciuitas literarum Palæſtinæ vrbs eſt.

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ ſua lingua ob mentis excellentiam voca-

uerunt Italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit, Beroſus.

K V

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor, virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe anno ſalutis 1018.

De Kunigunda Munſterus lib. 3. Coſ. ita ſcripſit: Quanquam, inquit continentiſſimè cum ea vixerit imperator, ſeminator tamen zizaniæ iniecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur, quòd ipſa militem quendam amiciùs eſſet intuita, quàm par eſſet: quod vbi illa reſciuerit, iuſſit ſecretò ſex igniri vomeres: eóſque in imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam coniugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ò imperator, illæſam a ferro: illęſam ab omni immunditia. Ille autem in ſe conuerſus cœpit cogitare quid eſſet ſuſpicatus: qui mox procidens, ad vxoris imimo ſororis genua prouoluitur: illa procumbentem amiciſſimè leuat: & ex illa die omnis ſiniſtra ceſſauit ſuſpicio. Cohabitantes itaque, & ſimul commorantes imperator & imperatrix in pudicitia virginali, ad finem vſque perſeuerarunt: vnáque ſepulti in cathedrali, quam conſtruxerant, eccleſia. Hæc Munſter. ibidem.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Steph. Quam poſtquam Dioſcuri oppugnaſſent, Laperſas nominarunt. Stephanus *Las* vicus eſt Liuio, 38. *Vathi* hodie Nigro.

Laabim, filius Meſraim. Gen. 10. Ab hoc Libya, quæ priùs (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet. Lat. inflammati, ſiue flammæ, aut gladij.

Laad, filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. Par. 4. Lat. laudans, vel ad laudandum, aut ad confitendum.

Laada, filius Sela filij Iuda. 1. Par. 4. Lat. pro ornatu, vel ad congregandum, ſiue ad teſtificandum, vel tranſiens, aut prædans: aut Syriacè auferens.

Laadan, filius Thaan filij Thale 1. Par. 7. Lat. pro voluptate, ſeu deuorans iudicium, aut pro ornatu, vel pro teſtimonio: aut Syriacè, ad tempus. Laattha, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Laba, Arabiæ felicis oppidum verſus Elamiticum ſinum. Ptolem.

Labaca, Indiæ intra Gangem ciuitas. Ptolemæus.

Labæ, vrbs Chatteniæ regionis Gerræorum: Gentile, Labæus. Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Batuelis filij Nachor ex Melcha. Gen. 24. Eſt & locus in deſerto, vbi Moſes Deuteronomium prælegit filiis Iſrael. Deut. 1. Lat. albus, vel candidus, aut later.

Labana, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ. 15 Eadem videtur quæ & Lebna. Ioſ. 10. Lat. luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt. Ioſ. 19 idem ſignificat quod Labana.

Labanis, inſula in ſinu Arabico. Plinius lib. 6. cap. 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gentile, Labareus. Steph. Vide Hermotymbili.

Labarſadach, XXII. Babyloniorum rex, anno diluuij 1650

Labaſæ, Indiæ extra Gangem populi. Ptol.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio fit apud Plutarch.

Labda, Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à Bacchiadis cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit, eíque puerum peperit, quem ab euentu Cypſelum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, quibus illi monebantur fore, vt Labæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verùm cùm fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi, & pro foribus ſtantes, ſeſe mutuò, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelem vocant Græci, occultauit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. libro quinto.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Œdipi patrem, qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon promontorium Epipolæorum, prope Syracuſanos. Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Labeatis palus quam Liuius lib. 44. deſcribit, aut ea eſt quæ hodie *Lago de Scutari* vocatur.

Labeo Antiſtius, iuris quidam ciuilis diſcipli-

nam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literáſque antiquiores, altioréſque penetrauerat, Latinarúmque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſque iuris laqueos vtebatur. Gel.lib. 13.cap.10. De quo rurſus c.12.eiuſdem libri ſcribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vſque eò, vt D. Auguſto iam principe & Rempubl. obtinente, ratum tamen penſúmque nihil haberet, niſi quod iuſtū ſanctúmque eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. A labiorum magnitudine dictum putant Labeones & Labrones cognominantur. Horatius eum inſanum exiſtimabat, cùm ait, 1. Serm. Satyra 3. *Inſanior Labeone.*

Laberius, poeta mimographus, eques Romanus, Macrob Satur.lib.2.& Gell.lib cap.9. Seneca lib.7. Declamationum Laberium mimum diuus Iulius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quē quum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctauerant, vt venientem non reciperent. Horatius in Serm.

Et Laberi mimos vt pulchra poemata mirer.

Laberris, Aſturiæ in Hiſpania vrbs. Ptolem.

Laberus, Hiberniæ oppidum, Ptolem. *Caſal* Nigro *Killair*, Camdeno.

Laberia, Arabiæ oppidum, ab Aelio Gallo dirutum. Plin.lib.6.c.2.

Labici, Italiæ populi, qui genus ſuum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à ſcuto militari intus anſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtendit. Nam λαβὴ Græcis anſam ſignificat, vel manubrium. Virg.lib.7.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Hinc Labicanus ager. Labicus vicinus, cuius meminit Liuius lib.2.ab vrbe.

Labicum, Italiæ pagum mediterraneum dicit Leander eſſe, & *Val montone* nūc appellari. Lambricanus ager eſt apud Plin. Labicos populos habet Liuius.

Labieni Caſtra, quæ Cæſar in commentariis deſcribit, *Labienje monaſterium* hodie occupare dicit *H.*Leodius, ad Sabim fluuium ſitum, non longè à Mariembergo.

*L*abienus, Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cęſar bona, quæ habebat in poteſtate, remiſit. *L*uca lib.5.

-dux fortis in armis

Cæſareis Labienus erat nunc transfuga vilis.

*L*abienus, hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranquil. in Caligula cap 15. T. *L*abieni, Cordi Cremutii, Caſſij Seueri ſcripta ſenatus cōſulto abolita, requiri, & eſſe in manibus, lectitaríque permiſit quando maximè ſua intereſſet, vt facta quæque poſteris tradantur.

*L*abina, vicus inter Veronam & Cremonam, duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

*L*abinetus, qui & Baltaſſar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis V. anno diluuii 1757.

*L*abinitus, filius Nictocris reginæ Babyloniç, tandémque *B*abyloniorum tyrannus. Hieron. lib.1.

*L*abinius, fluuius Italiæ, circa Mutinam, ad quem conſtitere Triumuiri, partitáſque inter ſe prouincias deſignauerunt. Appian.

*L*abiſco, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

*L*ablatum. Vide Siſcia.

*L*abocla, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

*L*aboriæ, arū. Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboru* dicitur. Plin 17. c.4. Campus eſt adeò pinguis, vt ſtipulam tantæ craſſitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus quòd ingens labor ſit in eo colendo: quippe ſolùm habet arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis acriùs penè paſcit, quàm vitiis. Idem lib.9.cap. 11. Quantum autem vniuerſas terras campus Circuncampanus antecedit, tātum ipſum pars eius, quæ *L*aboriç vocantur, quem Phlegręon Græci appellant. Finiuntur *L*aboriæ via ab vtroque latere conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc *L*aborinus campus nobis in Campania. Plin.lib.17.cap.4. vulgò *Terra di lauoro.*

*L*aborini campi, in Campania regione, Plin. *Terra di lauoro L*eandro dicuntur.

*L*abotas, fluuius circa Antiochiā Syriç, Stra.

*L*abotes, IIII. *L*acedæmoniorum rex, anno diluuij 1284.

*L*abradeus Iupiter in Caria colebatur, cui ſimulachrum primus conſecrauit Arſalis rex, quòd victo Candaule *L*ydorum rege, ſecurim, quæ *L*ydorum regum erat, quęque à *L*ydiis *L*ibrys dicitur, in Cariam retuliſſet, à qua Ioui *L*abradeo nomen dedit. Cæl.lib.6.cap.11.& Plin. lib.32.cap.2.

*L*abranda, vicus Cariæ: Gentile *L*abrādenus, & *L*abrandius Steph *L*abrada Plinio

Labris, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem pręcipuos fuiſſe *L*abyrinthos docet Plin.li.36.c. 13. Creticū à Dædalo factum, quo incluſus erat Minotaurus: Ægyptium in nomo *H*eracleopolitæ, quem deſcribit Mela lib 1. Lemnium columnarum nitore inſignem: Italicum à Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa extructum. *L*abyrinthum. Creticum exprimit Virg.lib Æneid.

Et quondā Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.

*L*acanitis regio Ciliciæ. Ptolem.

*L*acci, Marmaricę palus Ptolem.

*L*accini. Octauę regionis in Italia populi. Pli.

*L*acco bardi, Germaniæ populi. Ptolem.

*L*accobriga, *H*iſpaniç vrbs, Ptol.lib.2. c.6. nomine Coiymbra.

Laccopluti, cognominati ſunt Galliæ Athenienſis [illegible] ſteri, quòd is repentè ditatus eſſet theſauro in campis Marathoniis ſubter terram inuento. Nam Græci λάκκους appellabant loca ſubterranea: in quibus vinum, oleum frumentáve condebant. Vnde & Laccum pro foſſa vſurpat Pſalmorum interpres. Et ſimilis ero deſcendentibus in Laccum.

Lacedæmon, Semeles filius, Moyſi tempore Lacedęmoniam ciuitatem condidit. Comeſt. in cap. [illegible] Exod. quæ ciuitas antea Sparta dicta fuit, Pauſania teſte. Miſithra hodie vocatur, vt Niger & Sophianus tradunt.

Lacedæmon, clariſſima Peloponneſi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Hæc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenámque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores populi olim bellis egregii, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, eſuriendo, algendo, æſtuando erudiebant. Veget. lib. 3. omnes delicias odio habebant. hodie, *Miſithra*, vt Niger & Sophianus tradunt. *Ebada*, Lazio. *Zaconia*. Nardo.

Lacedęmon, Cypri mediterranea: Ciuis, *Lacedęmonius*: poſſeſſiuum *Lacedęmonicus*.

Laceria vrbs Magneſiæ, & alia Italię. Gẽtile, *Lacerinus*, & *Lacerda*, fœmin. vt primitiuum Steph. Vide *Luceria*.

Lachares, Mithridatis filius, Boſphori rex à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Flores lib. 98.

Lacheſis, vna Parcarum quam *Latinè* Sortem interpretari poſſumus, nam λαγχάνειν eſt ſortiri. Hanc autem idcircò vitę humanę præeſſe voluerunt, quòd in ea ſortem hoc eſt, caſum, plurimum valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 10. 15. 4. Reg. 36. conſtructa à Roboam. 1. Par. 11 lat. ambulãs, vel vadens extitit, aut tibimet exiſtens.

Lacia, vel *Laciade*, vicus in Ceneide tribu. Tribulis, *Laciades*. Steph. Hi abundabãt raphanis, quibus vtebantur in deprchenſos in adulterio ludibrii cauſa. Suidas & Eraſmus in Chiliad.

Lacibis Hiſpanię Bæticæ oppidum. Ptol.

Laciburgium, Ptol. li. 2 c. 11. Germaniæ vrbs, hodie Roſtochium, vulgò *Roſthock*, Villichio.

Lacimenſes, Liburnorum populi. Plin.

Lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico dictum Lacinium, à *Lacinio* quodam latrone quem Hercules, quòd boues ſuos abegiſſet, dicitur intereniſſe, templúmque ibi Iunoni condidiſſe, quam etiam à nomine illius *Laciniam* cognominauit. Virg. 5. Æneid.

Lacinium promontorium Brutiorum. Ptolemæo lib. 3. cap 1. vulgò *Colone*, vel *Cabo delle Colone*.

Lacides, Cyrenæus Philoſophus, nouæ Academiæ princeps, Arſeliæ auditor. Suid. Cic. lib 4. Acad. quæſt.

Lacipea, vrbs Hiſpaniæ, xx. M. P. ab Emerita, verſus Cæſarauguſtam. Anton.

Lacippo, Pto. li. 2. c. 4. Hiſpanię Bęticę ciuitas.

Lacius & Antiphemus fratres Steph.

Lacmon promontorium Pind. montis, ex qua Inachus & Aiax fluuii manant, inde *Lacmonius* Stephan.

Lacobriga Hiſpaniæ vrbs ad ſacrum promõtorium. Huius nunc ruinæ, & antiquorum ædificiorum veſtigia extant prope *Lagos* Algarbiæ vrbem, in vico qui vulgò *Lagoa* nominatur, vt ſcribit Vaſæus. Huius incolas *Langobritas* vocat Plutarchus in Sertorio. Alia eſt Plin. quam in Vacceis ponit, & *Lacobricenſes* vocat.

Laconia, Peloponneſi regio inter Argiuum agrum & Meſſeniacum, ſecundum littus extenſa: olim à numero centum ciuitatum, Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit *Lacedæmon*, alio nomine Sparta appellata. ſalutaribus olim *Lycurgi* legibus optimè inſtituta. Incolæ, *Lacones*: fœmininum, *Lacena*. Eſt item *Lacon*, canis nomen apud Ouidium 3. Metamorph.

Laconicus ſinus, Peloponneſi eſt. Ptole. *Golfo de Colochina*. Caſtaldo.

Laconimurgi Plinio: *Laconimurgum*, Ptolemęo, Vettonum oppidum in Hiſpania.

Laconum oppidum, in intimo receſſu ſinus Tarentini ſitum, habet Plinius, libro 3. capite 11.

Lacriaſſus, Armeniæ minoris in Rhauena præfectura vrbs. Ptol.

Lacrines, vir *Lacedęmonius* miſſus ad Cyrum Herodot. lib. 1.

Lacter, promõtorium Coæ inſulę verſus Meridiem Strabo. *Laceterem* in Co inſula habet. Plutarch. in quæſt Gręcis.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτοφάγοι dicuntur.

Lactodurum, Angliæ oppidum, Anton. *Bethford* hodie, Camdeno.

Lactoracium, Nouempopulanæ ciuitas, lib. Notit. *Lectore* hodie, Scaligero. *Lactura* ab Antonino vocatur.

Lactucinii, cognomina Romanorum procerum lactucis deducta. Plin. lib. 19. c. 3.

Lacuris, Oretanorum in Hiſpania oppidum. Ptolem.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Antonium.

Lacydes, philoſophus fuit Cyrenęus primus nouæ Academiæ inſtitutor, tantopere ab Anre adamatus, vt ei perpetuò comes eſſet, nuſquam ab eo non publico, non in balneis: non intimo digrediens Huius meminit Cicero lib. 4. Academicarum quæſtionum.

Lacydes, rex Argiuorum, molli inceſſu, comáque

que perpetuò vnguentis delibuta, Plu. in opuſculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere poſſumus.

Ladas, Alexandri Macedonis curſor, tanta pedum velocitate, vt veſtigia eius in arena non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam ... cognominabant.

Lade, inſula maris Ægæi, ante Miletum. Strabo. Steph. prius Cate vocabatur, vt Plinius docet. Gentile Ladæus. Hanc in duas paruas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterij inſulam dici.

Ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

Ladeſta, aut Ladeſtum, vna Liburnidum inſularum. Gentile Ladeſtanus. Steph.

Ládicus, montis nomen in Hiſpania, qua è Legionenſi regione in Galiciam itur. hodie *Laroco.*

Ladii, populi ſunt apud Capitolium, in Antonino, Iazi putat legendum Egnatius.

Ladiſacites, ſinus in Perſico mari Steph.

Ladiſlaus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1078. Hic vir ſanctus ſummè modeſtus, ad ſuſcipiendum regnum à proceribus coactus eſt, per mortem Zolouerí regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat, Dalmatiam, Croatiámque Pannoniæ finibus adiecit, Hunnos prælio ſuperauit: Ruthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare (Vngariam enim inuaſerant) compulit, Polonos coercuit, Cracouia capta.

Ladiſlaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1440.

Ladiſlaus III. Emerici ex Conſtantia Aragonia filius. Vngarorum rex, anno ſalutis 120?.

Ladiſlaus IIII. Vngarorum rex, an. ſalutis 1274. Bellum cum Comanis geſſit, duce Oldamuro, apud lacum Hood: prælio inito, victor tandem diſceſſit: poſtea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè ſe erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus pellicibus ſuperinductis. Volat. Ritius. A Comanis eſt interfectus, anno ſalutis 1289.

Ladiſlaus, Apuliæ rex. Romam armis intrauit, Capitolium obtinuit molem Adriani obſedit: à Paulo Vrſino Pontificis partes defendente fuſus, fugatúſque eſt, anno ſalutis 1405.

Ladiſlaus Bohemorum rex, ſub tutela Friderici Cęſaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulſi ſunt, anno ſalutis 1440.

Ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quem poëtę fabulantur, Syringa Nympham in arundinem fuiſſe mutatam. Ouid. lib. . Metam. Eius ripæ lauris abundant. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib. 3. Metam. Habuit Ladon Telphuſſam filiam, à qua Arcadię vbi nomen. Steph. Huius fontes eſſe in Clitoriorum agro ſcribit Pauſanias: eiúſque fluminis aquarum omnibus Græciæ fluminibus pulchritudine antecellere tradit. Dionyſ.

Ladoncea, vicus in Arcadia, Pauſan.

Læa, quę & Aphrodites, i. Veneris inſula, Ptol. In Africo mari iuxta Cyrenem vel Marmarici eſt. *Aphrodiſias* Stephano & Herodoto. Hodie *Iſola del Patriarcha* appellatur à Bordonio

Læana, oppidum Arabiæ ad ſinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læaniticus vocatur. Plin. lib. 5. c. 11.

Lędenata, Mœnæ primæ vrbs. lib. Notit.

Læeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Laela, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Laël, filius Eliazaph princeps, Nu. 3. Lat. ipſi Deo, aut ipſi forti vel potens.

Lælia, Turdetanorum in Bœtica oppidum, Ptol.

Lęlia, caſtra in ſinu Carthaginenſi. Pomp. Mela. C. Lęlius, Scipionis Africani ſummus amicus, ſapiens à Romanis appellatus, vt ait Plutarchus in vita Tiberii & Caii Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem. Horat. 2. Serm. Satyra 1.

Mitis ſapientia Lælij. 1.

Læmocopia, vrbs Europæ, in Boſphoro, iuxta Propontidem, à Mechinete Amuratis filio condita. Laonic.

Læna, ſiue *Leæna*, meretrix, amica Armodii & Ariſtogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, vt ſocios proderet, linguam ſuam mordicùs amputauit. Euſeb.

Læneus, fluuius Cretæ, Cortinam vrbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorſo vſque ad eam vrbem vectam fuiſſe prodiderunt.

*L*ępa magna, Hiſpaniæ Bæticę in Turdetanis oppidum. Ptol.

Laerte, nomen vrbis Ciliciæ aſperæ in Pamphilia Ptol.

*L*aertis, Arceſii filius: pater Vlyſſis, qui ab eo *L*aertiades dicitur. Ouid. in Epiſt. Penelopes.

*L*aertes, Strab. lib. 14. caſtellum in tumulo quodam ſitum qui mamillę ſpeciem pręb . t.

*L*aertes Stephano, parua regio Ciliciæ. Strab. li. 14. Alexander verò & montem vrbem eſſe tradit: Gentile, *L*aertinus, vel potius, *L*aertius, a, um, vt Regina *L*aertia, apud Virg. 3. Æneid.

*L*aertius, Diogenes hiſtoricus, qui de Philoſophorum vita ſcripſit

*L*æſtrygones, populi immaniſſimi, Formias Campaniæ vrbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humana carne victitaſſe. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyſſem in littus ſuum tempeſtatis impetu eiectum, totis viribus oppugnauit, vnúmque ex eius ſociis ore apprehenſum dilaniauit. Hom. 10. Odyſſ.

*L*ætus, Ægypti Proconſul, ann ſal. 1065.

*L*æui, Ligures populi, apud *L*iuium. *L*æui, Plin.

*L*agaria, vrbs Siciliæ prope Thurios, quod E-

Peus & Phocenſes condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph. Barrius dicit locum nunc vacuum ſine habitatoribus. Mons verò, cui ciuitas impoſita quondam fuerat, accolis *Cirniſtaſo* dicitur à fluuio Cyliſtarno præterfluente. Stephanus hanc Lagariam Siciliæ vrbem vocat, agri Thurini.

Lagecium, Angliæ oppidum. Anton. *Caſtelford*, Camdeno.

Lagia, vnum ex nominibus Deli inſulę. Plin. lib. 4. c. 2.

Laginia, oppidulum Cariæ & Bithyniæ vrbs, Steph. Gentile, Laginæus, Laginites. Lagina, Straboni.

Laginitis dea. Vide HECATESIA.

Laginetum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptol. *Tenos* Caſtaldo. *Gunucus* Anton.

Lagous, amnis Sarmatiæ Aſiaticæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide Ptolem.

Laguſa, inſulæ circa Cretam: Gentile Laguſæus aut Laguſius. Steph. vulgò *Chreſtinne*.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perottus.

Lagyra, Ptol. lib. 3. c. 9. vrbs Tauricæ Cherſoneſi.

Lahem, nomen loci, 1. Pa. 4. Lat. panis aut pugna, vel bellum.

Lahela, nomen fluuij. 1. Par. 5. Lat. humiditas humida, vel tabula humida, aut viridis, ſiue maxilla humida.

Laia. Vide LAEA.

Laini, populi Pæoniæ, Stephanus ex Thucydide. Aliis, Læi.

Lais, idis, meretrix nobiliſſima, quę quæſtus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit: vnde à ſcriptoribus paſſim Ephyræa, hoc eſt, Corinthia cognominatur. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiuſuis hominis eſſe adire Corinthum. Tam carè enim Lais ſuis locabat noctes, vt vel potentiſſimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus, aliquando Corinthum nauigaſſet, illáque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expauefactus pretij immenſitate, Græcè reſpondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Non emo, inquit, decem millibus drachmarum pœnitentiam. Propert lib. 2.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cùm ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, vt eius veſtibulum etiam vino aſpergerent Theſſaliæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quę viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis inuaſit, nec prius ceſſauit quàm Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent.

Lais, i. Leo, regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, Iud. 16. quæ & Dan. & Leſen dicta eſt Iudic. 18. & Leſem Dan. Ioſ. 6. Pater Phaltiel mariti Michol filię regis Saul. 2. Regum 3. Vide LESEM.

Laiſa, ciuitas, quæ aliàs Dan dicitur, Iſa. 10. Lat. Leęna.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi, qui Iocaſtam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cùm concepiſſe audiſſet, de futura prole oraculum conſuluit: cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum, vni ex ſatellitibus necandum tradidit, qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectíſque vimine pueri pedibus, ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybij Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerúmque ſeruauit: quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cœlitùs miſſus, filij loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus eſt. Grandior deinde natu factus cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinem conſuluiſſet, reſponſum accepit, ſę patrem in Phocide inuenturum. Quò cùm veniſſet, Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos exteróſque exorto interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lala, Armenię maioris vrbs. Ptol.

Lalætania, Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconenſi, Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus, a, um: vt vinum Lalętanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. c. 6.

Lalaſſis eſt fluuius Iſauriæ, quę Aſię regio eſt inter Ciliciam & Pamphyliam ſita. Plinius libro quinto capite 27. vulgò *Calendo* à Barbaris.

Lalenéſis, Armeniæ minoris, in regione Melitena oppidum. Ptolem.

Lalętani, Hiſpaniæ populi Plinio: Lætani Ptolemęo, & Leetani Straboni. *Hi* poſtea Gotholani dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teſte.

Laliſanda, vrbs Iſaurica: Gentile, Laliſandeus: ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur: ciues Daliſandeotę. Steph.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt quam facilius ſonent pueri, quam Lambda: quin etiam eius frequentia ſomnum inducebant: Auſonius de filio Probini.

*Nutricis inter lemnata Laſlique ſomniferos modos.*Turnebus.

Lama, Luſitaniæ vrbs, in Vettonibus. Ptolem.

Lamacha, vrbs circa Armeniam. Laonic.

Lamachus, Athenienſium dux. Plut. Thucid. lib. 6.

Lamasba, Numidię ciuitas. Anton.

Lambana, Meſopotamię vrbs Ptol.

Lambe, inſula ſinus Arabici. Plin.

Lambeſe, Numidiæ vrbs, Anton. eadem fortè quę Lamasba.

Lambotus fluuius Africæ Strabo.

Lambrus fluuius in Ciſalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plin. lib. 3. c. 16. & 19. A quo Lambrani dicti ſunt eius accolæ. Sueton. in Cæſ.

Lameca Cluſ. Portugalliæ vrbs eſt ad Durium fluuium: hodie *Lamego* dicta.

Lamec, nomen filij Mathuſala. Geneſ. 4. 5. Lucæ 3. Lat. pauper, vel humiliatus, aut percuſſus.

Lamech, ſeptimus ab Adam, fuit ex generatione Cain & peſſimus, bigamiam enim introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. In prima verò creatione vnica vnico facta eſt mulier, atque Deus per os Adæ dixerat, Erunt duo in carne vna. Comeſt. in c. 4. Geneſ. Hic autem Lamech vir fuit ſagittarius, qui diu viuendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob vſum tantùm pellium (quia non erat vſus carnium ante diluuium) dirigente iuuene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſt. ibid.

Lamellum, inquit Leander, vocatur Latinis ea exigua inſula in mari Tuſco, Arni oſtiis obiacens, quæ hodie *Malora* dicitur.

Lamethia Lycophroni ad mare Tyrrhenum in Lucanis oppidum eſt. ſic dicta à Lamero flumine, Steph. *Euphemia* Barrio.

Lametini, vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus. Steph.

Lamfoctenſe, oppidum in Mauritania. Ammian.

Lamia, Steph. vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à Lamio *H*erculis filio, vel à Lamia muliere, quę Trachinis imperauit. Illic etiam Lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ. Gentile, Lameus, & Laminię. Eſt & Lamia vrbs Arcadię. Gentile, Lamiates. Steph. Vide Lampia.

Lamiæ, inſulæ ante Troada Plin.

Lamię, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue veriùs dæmonum quędam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, pueros pręſertim iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. Horat. lib de arte poetica,

Neu pranſa Lamia puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari, & Lemures à nonnullis etiam Ampuſas, eſſéque ad amorem & venerem propenſas, & carnes humanas, maximéque formoſorum auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt poſtea deuorent. Cæl. Rhodig. lib. 29. c. 3.

Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamo orta, Antiphatis patre, Læſtrygonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille Lamia, ſenator Roman. ad quem ſcribit Horat. Carm. 3. Ode 17. Chryſoſtomus Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit: muliebri facie, quæ Lamiæ dicuntur: vberibus autem totóque pectore adeò ſpecioſas, vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus reiectis homines in fraudem alliciunt, captóſque deuorant.

Lamia item meretrix quędam inſignis fuit, Demetrij regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt. Plutarch. in Demetrio.

Lamida, Mauritaniæ Cęſarienſis vrbs. Ptolemæus.

Laminitani, Hiſpaniæ populi Plin. quos Pine. *Alambra* vertit.

Lamitani, *H*iſpanię populi. Plin. quorum ager ramitanus citerioris Hiſpaniæ, vbi Anas amnis oritur, frumentis maximè fertilis eſt hodie, *Mancha d'Aragon*, vel *mancha ziega*: aliis *Campo de Monthiel* appellatur. Aquæ penuria plerumque laborant propter fontium raritatem.

Laminium, Carpitanorum in *H*iſpania vrbs. Ptolem.

Lamirus, *H*erculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor.

Lamiſſus II. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius. Vide Latmus.

Lamotis, Cilicię regio, Ptolem.

Lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1283.

Lampado vna ex Pleiadibus.

Lampagę, Indiæ intra Gangem populi. Ptolemęus.

Lampares, XXIIII. Aſſyriorum rex.

Lampe, Argyrippa poſtea dicta, Daunię ſiue Apulię ciuitas. Steph. Alia eſt Lampe, vel Lampeę, Cretę vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tharrhęo dicta. Alia eſt Acarnanię, alia Argolidis. Steph

Lampedo, mulier Lacedęmonia rarę fœlicitatis, vt quę & regis filia fuerat, & regis vxor, & regis mater, Plin. lib. 7. c. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neęra, ſoror Phaetuſę, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis pręfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempęſtate in Siciliam eiectus ſocij, qui ſum-

ma cibi penuria premebantur, ipſo dormiente boues aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex *Lampetia* filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit, qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. *Homer*. ad finem libr. 12. Odyſſ.

Lampetias vrbs Brutiorum: Gentile, *Lampetianus*. Steph. *Cetrario* vocat Barrius, Oppidum eſt ſitum in edito loco ſuper ſaxum mari incumbens.

Lampetium, ſepulchrum in Lesbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Iornand.

Lampetus, ſoror Phaëtontis in arborem mutata Seruius.

Lampeus, mons Arcadię. Plin. lib. 4. c. 1. *Lampia*, Straboni & Pauſaniæ.

Lampia, fluuius Arcadiæ. Stat lib. 4. Theb.

-- *Cadenſque iugis Lampia vinoſis*

Eſt item oppidum Arcadię eiuſdem nominis apud Lactant. Vide Lamia.

Lampis, vrbs circa Mæandrum fluuium. Nicetas.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſius, nomina equorum apud Silium. Fuit & *Lampon*, ſacrificus vates per anſerem, velut auem auguralem, iurare ſolitus. Eraſ. in Prouerb.

Lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib 9. ſic ſcribit,

Euolat ante omnes rapidoque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Straboni, Thraciæ inſula. Plin.

Lampenea, Troadis vrbs, quam *Herodotus* Lamponium vocat. eſt etiam Thraciæ inſula circa Cherſoneſum.

Lamponia, vrbs Troadis. Steph. *Æolidis*, Lampræ, duo ſunt municipia Erechthœiæ tribus. Suidas.

Lamprides XXII. Aſſyriorum rex.

Lampſacus, ſiue Lampſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Faſtor. Strabo libro 13. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem. Cicer. in Verr. Act. 3. Oppidum (inquit) in Helleſponto eſt, Lampſacum, Iudices, imprimis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſumme in omnes ciues Romanos officioſi, tum prætereà maximè ſedati & quieti, propè præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati. *Lampſico* hodie, vt Sophianus exiſtimat.

Lampſacus. Steph. vrbis iuxta Propontidem, à Lampſace quadam eius loci puella.

Lampſacus, Phocenſium ſtructura olim Pithyuſa dicta & ab Homero Pitea, à pinetis, cùm Laomedontis prius nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.

Lampſenaudus, Doridis regionis in ula, in ſinu Ceramico. Plin.

Lampſus, pars regionis Clazomenorum. Step.

Lampyrenſes, Atticę regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomen regis Salomonis Prou. 31. Lat. Illis Deus, vel cũ illis Deus, aut cũ quo eſt Deus.

Lamum, Latii oppidum Fabricio in ſuis itinerariis, quod *Marino* appellari ait.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydię regina. Ouid. in Epiſt.

Lamus, Neptuni filius, Læſtrigonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. *Horat*. lib. 3. Carm.

Lamus, equus generoſus apud Silium.

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerda.

Lamus, fluuius Ciliciæ & regio circumiacens, Lamuſia. Gentile, Lamuſius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lamyrus. Vide Lamirus.

Lanarium fluuius Siciliæ. Anton.

Lance, Hiſpaniæ vrbs circa Lacobricam. Anton.

Lanciati, Aſturiæ in Hiſpania vrbs. Ptol.

Lancia oppidana, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

Landi, Germaniæ populi, à Germanico Cæſare deuicti. Strabo.

Landia, fons, qui Archemoro illic à ſerpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.

Lando, Romanorum pontifex CXXI. anno ſalutis 915.

Landoſia, Galatiæ oppidum. Ptol.

Langia, fons in Nemæa ſylua, poſtea Archemorus dictus, ab *Hypſipyles* alumno, quem cum Illa Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet, ſerpens interemit. Sat. libro 4. Thebaidos.

Lango, Eleorum vrbs in Peloponneſo. Plutar. in Cleomene.

Lanigura, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Laniſe, Ægei maris inſula Plin,

Lanuuium, ſiue Lanuuium Romanorum ciuitas. Strabo libr. 5. in Appię viæ dextera, à qua proſpectus eſt maris & Antij.

Lano fluuiu & promontoriũ apud Seras. Pli.

Lanuenſes, Frentanorũ in Italia oppidum Pli.

Lanuuium, Dianę lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim vocant) è ſiniſtra viæ regione ex Aricia ad Areſinam viam conſcendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinc Lanuinus, adiectiuum. Eſt etiam Latij oppidum, quod Blondus & Leander Induina appellari aiunt *Ænanus* animalium lib. 11. c. 1. Lauinium vocat, addítque eam meritò Matrem primariam vrbis Romę poſſe dici. De Lanuuij & Lauinij d[illegible]entia vide Sigon. in I iu lib. 8.

Lanbertus, Vuidonis filius, iuuenis bellicoſus,

ſus Italiæ rex, anno ſalutis 901.

Lanubium, *Latinum*, vrbs Ptolemæo libro tertio, capite primo. Hodie *Lauinium*. Vide *Lauinium*.

lacoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendum diſſuaſit, haſtámque in eum tanto impetu contorſit, vt ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virgilius ſecund. Æneid.

lancobriga, Ptol. eſt Celticum oppidum in *Luſitania*.

laodamantia, inſula in *Libya*, fortaſſis à *Laomedonte* Troiano, *Laomedontia* dicebatur. Gentilia, *Laomedontites* & *Laodamantites*, *Steph*.

laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyſſ.

laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit: ſuſcepítque Sarpedonem, qui poſtea *Lyciæ* rex factus eſt. Verùm cùm Bellerophontes rerum ſucceſſu elatus, in cælum euolare conaretur Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens œſtrum illi immiſit, quo exagitatus equus ſeſſorem excuſſit. Diana quoque Laodamiæ infenſa, ſuis eam telis confixit. Homer. 6. Iliad.

laodamia, Acaſti & *Laodothæ* filia, quæ tanto amore Proteſilaum, virum ſuum adamauit, vt cùm ab Hectore occiſum cognouiſſet ſuperſtes ei eſſe noluerit Priuſquam tamen interiret, in ſolatium mœroris optauit, vt mortui vmbram videre poſſet: qua viſa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epiſt. 13.

laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chryſothemi, & Iphigenia, ſeu Iphianaſſa, Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

laodicea, vrbs celeberrima in Aſia, *Lyco* flumini impoſita, Ptolemæo lib. 5 capit. 16. Primò Dioſpolis appellata, deinde Rhos, poſtea *Laodice* à *Lyco* flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuiſit ſupra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: poſtea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter geſtas, priùs ab Antonio, poſtea ab Auguſto ad regiæ dignitatis faſtigium euectus eſt

Eſt & alia ad montem *Libanum* ſita.

laodicea (inquit *Stephanus*) vrbs eſt *Syriæ*, quæ priùs λευκὴ ἀκτὴ, id eſt, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quòd paſtor quidam fulmine tactus exclamaſſet, Rhamanthas hoc eſt, Deus ab excelſo: Rhaman enim excelſum, Athas Deum ſignificat. Hæc Philon. Poſtea nomen accepit a *Laodice* matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia eſt *Lydiæ* ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomen erat *Laodice*, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque eſt *Lycaoniæ*, & alia Mediæ. Steph.

laodocus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis ſtrenuus, cuius formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Troianorum inferret, Pandaro ſuaſura, vt ſagitta in Menelaum emiſſa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cum de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus ſe illis ſoluturum iurauit. Verùm cùm poſtea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate. Neptunus inundationem, Apolline verò peſtem immittente. Qua de re cùm *Laomedon* oraculum conſuleret, reſponſum eſt, alia ratione deos placari non poſſe, quàm ſi quotannis virgo Troiana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem eius filiam prodidiſſet, & iam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illac fortè iter faciens, liberandam Heſionem ea conditione recipit, ſi equos diuino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm *Laomedon* promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, *Laomedontem* occidit. Heſionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, hoc eſt à redimendo, nomen obtinuit. Hinc *Laomedontes*. *Laomedontea*, *Laomedonteum*. Item *Laomedontiades*, patronymicum.

laomedon, XVI. *Sicyoniorum* rex, regnauit annis XL.

laomedon Mytilenus, rex *Syriæ*, anno ab vrbe 430.

laomedontia, vrbs quæ *Lampſacus* pòſt appellata eſt. Steph. Vide *Laodamantia* & *Lampſacus*.

laomin, filius Dedan [illegible]

Gentes,ſiue abſque aquis.

Laonome, Galliarũ ex Odœdoco filium peperit,qui Locrorum vrbi nomen dedit.Steph.

Laoripa,vicus in Libyæ nomo.Ptol.

Laos, Italiæ oppidum, Herodoto, Leucaniæ. Steph.

Laoſthenes, XXXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

*L*apathus Liuio ad Aſcuridem paludem locus eſt,quem Characa appellant,vt ſcribit lib.44.

Lapatia Cori, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium,Ptolemæus. Quod & Trilecum eidem vocat.

Laperſa, mons Laconiæ,à Dioſcuris Laperſis.Gentile, Laperſæus.

Lapethus,vrbs Cypri,portum habens & naualia.Gentile,Lapethius. Steph.

Lapides Atros,locum in Auſetanis,inter oppida Illiturgim & Mentiſſam:vbi Aſdrubal caſtra habebat, habet Liui.lib 26. Hoc loco deſcribit Ptolem. *Biatiam* in Oretanis.

Laphyſtius, Iupiter dictus eſt à colle Laphyſtio,vbi colebatur.

Laphyſtiæ,dicuntur Bacchæ alio nomine Mimallones: à Laphyſtio monte Bœotiæ, cuius meminit Pauſan.

Laphria Diana dicta à Laphrio Phocenſi, qui eam Calydoniis erexerat, licet alii malint ſic dictam, quòd ira deæ ſingulis annis in Oeneum ἀλαφρότερα,id eſt,mitior fieret.

Laphrya Minerua dicta eſt, quaſi Laphyria per ſyncopen, quòd victores ex bello ferant σκῦλα,id eſt, exuuias.

Lapidoth maritus Deboræ,prophetidis,Iudicum 4. lat.fulgura,vel lampades.

Lapis, Cretenſium rex.

Lapithę,populi Theſſalię,Pindum & Othryn montes incolentes, Pyrithoi olim imperio parentes Hi primi omnium fręnos & ſtrata equorum creduntur inueniſſe.Virg. .Georg.

Lapithe,es, vrbs Theſſaliæ à Lapithea Periphantis filio.Incolæ,Lapithæ.

Lapithæ, mons Laconiæ, Steph. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes Nymphæ filio.

Lapithæum,in Taygeto monte vrbs.Pauſ.

Lapithes.Vide PHILAIDA.

Lapithus,vrbs in Cypro inſula. Steph.

Lappa,Cretæ mediterranea vrbs Ptol.

Lapſias,Bithyniæ fluuius. Plin.

Lapurdum,vrbs nouempopulanæ regionis,in Gallia Aquitanica, *Lorda* Scaligero, in ſuis lectionibus Auſonianis: Lapurdenſium locuſtarum meminit Sidon.lib.8 ad Tigretium.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Laodicea,Phrygiæ,apud Plin. Meſopotamiæ vrbs,quam *Lor* Pinetus vocat.

Lar,Arabiæ felicis fluuius. Ptol in ſinum Arabicum erumpens.*Om* eum vocant recentiores tabulæ.

*L*ar,Caſtellum Mauritaniæ Cæſarienſis,Antonin.

*L*ara, vna Naiadum, Almonis fluuii filia ex qua Mercurius *L*ares dicitur genuiſſe.Ferunt enim Iouem,cùm Iuturnam Turni ſororem adamaret, neque illa potiri poſſet, quod protinus illa in fluuium inſiliens ſui copiam illi eriperet,*L*atii Totius Nymphas conuocaſſe & ab iis petiiſſe,vt Iuturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluuio ſeſe poſſet occultare.Qua in re quum cęteræ Nymphæ Ioui operam ſuam eſſent pollicitæ, *L*ara illius conſilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ęgrè tulit Iupiter, vt vſu linguæ eam priuarit,Mercurióque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verùm Mercurius cùm iuſſa patris exequitur, *L*aię forma captus,in itinere eam compreſſit, gemellóſque legitimo tempore ex ea ſuſcepit, quos ex nomine matris *L*ares appellauit.Ouid.fa lib.2.

Fitque grauis geminóſque parit,qui cõpita ſeruant,
Et vigilant noſtra ſemper in æde Lares.

Ab aliquibus dij agrorum vocati ſunt Quoniã autem *L*ares, ſiue penates etiam priuatorum domibus præeſſe credebantur(Plautus in Aul.) factum eſt vt vtrumque vocabulum pro ipſis domibus vſurparetur. Saluſtius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos continuare nobis *L*arem familiarem nuſquam vllum eſſe. Etiam pro foro poſſet accipi, ſicut & alibi ſæpe apud poetas Quandoque pro igne: Columella libro 11.de villico, Conſueſcat ruſticos circa larem domini,forúmque familiarem ſemper epulari. vide N.Comitem lib.4. mytholog. cap. 4.de *L*aribus.

*L*ararium,ſacrariũ domeſticum,in quo lares & dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrũ Seuerum in Lararıo rem diuinam matutinis horis factitaſſe ad effigies deorum,in quibus habebat Apollonium Orpheum, Abrahamum & Chriſtum in ſecundo larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laranda ciuitas *L*ycaonię:vnde Ptolemęus c. 6 libr. 5. municipium *L*arandam in *L*ycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

*L*araſſa,Mediæ vrbs.Ptolem.

*L*ardana apud *H*erodotum nomen eſt ancillę,à qua fluxerunt *H*eraclidæ.

Lares & genios eoſdem eſſe,ſunt qui credãt, exiſtimantes,vnicuique duos eſſe, alterum bonum,alterum malum.

*L*arendani,Arabię fælicis gens.Plin.

*L*arentia, nobiliſſima meretrix quæ populũ Romanum(vtpote quę ditiſſima eſſet) hæredem fecit, & poſtea pro dea habita. Flora appellatur,cuius ſacra Floralia dicuntur. Vide Flora, & *L*arentia.

*L*ares Africæ propriæ oppidum.Ptolem.

*L*argius, Romæ primus Dictator creatus. Tit.*Liu*.lib.2.

Largus, Conſul cum Meſſalino, anno ab vrbe 899.

Lariagara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Larices, Indię intra Gangem populi, Ptolem. Norici vrbs apud Antoninum.

Larignam, oppidum. Vitruuius libro 2. capite 9.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 11. Æneid. *At circumlectæ comites Larináque virgo, Tullaque*, &c.

Larinates, cognomine Frentani, ſunt Italiæ populi Plinio. Larinatum vrbem, decem & octo millia paſſuum, diſtantem à Theano Apulię habet Cicero in orat. pro A. Cluentio.

Larine, fons in Attica regione. Plin. libr. 4. cap. 7.

Lariſe, vrbs Æoliæ Herod.

Lariſſa, nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica iuxta Peneum, ab Acriſio condita, à qua Achilles *Lariſſæus* dictus eſt. Alia Penſilis in Creta, nonnulli à Pelaſgia dicta (Stephanus Cortinem Cretæ vrbem olim Lariſſam dictam ſcribit), alia in Peloponneſo arx Argiuorum, alia in agro Attico. At Tralles etiam Aſiæ eſt *Lariſſa*, vt Strabo ſcribit, à qua *Lariſſæus* Iupiter eſt dictus. *Lariſſa* quoque in Italia, quam, vt Diodorus libro 1. ſcribit, Pelaſgi condidere. Cæſar 3. belli ciuilis. Vniuerſam ſimul *Lariſſam* verſus ſe recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur, item duas Theſſaliæ, vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt Troadis, cuius Homerus meminit. Alia Æolidis iuxta Cumam. Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant: alia *Lydiæ*. Eſt & parua regio in Oſſa. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, vbi Apollo *Lariſſenus* colebatur: alioqui à *Lariſſa Lariſſæus* fit, & Iupiter λαρισσαῖος, idem alibi, *Lariſſa*, inquit, etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Lariſſa, Ptolemæo in Macedonia vrbs vnico ſ debere ſcribi docet Ful. Vrſinus. Argos olim dictam ſcribit Euſtathius.

Lariſſa, alia quæ Ægyptia vocatur. Xenoph. Æolidis vrbs apud Strab. videtur. plures *Lariſſæ* enumerantur ab eod. lib. 9.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus: vnde & à Virg. 2. Georgic. maximus vocatur: quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comenſem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius aquaſque eius reddit ſuauiores: deinde per oppoſitam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus *Larius* fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ eſt auis nigra & aquatica. Hinc fit *Larius*, a, um. Iuxta hunc lacum fons eſt largus, horis ſingulis ſemper intumeſcens, & reſidens. Plin. libro 2. cap. 103. *Lago di Como.*

Italis hunc lacum elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Iouius.

Laodij, populi in Scythia Aſiæ, Herodoto lib. 4.

Laro, Túſciæ amnis, *Arono* nunc *Leandro*.

Larus, filius *Lydi*, Herculis filii.

Laria, vrbs eſt in Egiro olim Ambracia.

Larthenianum Etruriæ oppidum quod priùs Ebianum dicebatur, & poſtea Veiens à Romanis vocatum fuit, vt tradit Fabius Pictor.

Larunda Nympha, quam alij *Latam* vocant, ex qua *Lares* dicti. Vide *Lara*.

Lartolætani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Strabo.

Laruneſia mediterranei maris inſula. Ptolem.

Larus, mons & Italiæ fluuius. Phauorin.

Larymna oppidum Bœotię ad Cephiſum fluuium. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

Laryſius, Laconiæ fluuius. Pauſan.

Laſa, ciuitas, quæ Hierony. in Hebraicis quęſt. Callirrhoe dicitur. Gen. 10. *Lat.* ad clamandum vel ad ſaluandum aut liniendum.

Laſcaris, vir apprimè doctus, cura Franciſci 1. Francorum regis literas Gręcas attulit Pariſios, Annales Franciæ.

Laſcoria, Galatiæ vrbs Ptolem.

Laſice, Africæ Propriæ vrbs, Ptolemæo. Elice apud Antonin. eſſe credit Gerard. Mercator.

Laſos, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

Laſſira, Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum Ptol.

Laſſia, inſula, quæ & Andros in mari Ægæo. Plin.

Laſthenes, nomen cuiuſdam proditoris apud Herod. qui Olinthum prodidit. Phil. Macedoni.

Laſthemia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vſam ſcribit Plutarchus, ornatúque virili auditorium ingreſſam ſcribit etiam faeit.

Laſthenis, nomen viri 1. Mach. 11.

Laſtigi Hiſpaniæ Bæticę oppidum, Plin.

Laſus primus de muſica ſcripſit & dithyramborum certamen protulit primus, vixítque temporibus Darii Perſarum regis.

Laſſippa, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Lateranus proprium nomen patricij Romani, qui latèrè frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Ædes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranenſe palatium, & *Lateranenſis* Baſilica ſancta Ioannis ædes vocata eſt, quæ in *Lateranorum* nobiliſſimæ gentis ædibus extructa ſunt.

Latameda, fluuius Indiæ extra Gangem. Ptolem.

Latamia, Bithyniæ oppidum, Ptolem.

Latara, Caſtellum in Gallia Narbonenſi

Mela, *Lattes*, I. Poldo, Laterra Plinio, ſtagnum hoc loco eſt, quod Mela Volcarum ſtagnum appellat. Indigenis, hodie *l'Eſtang*, & vbi altius vadum habet *l'Eſtau*, vt ex Cluſio refert Ortelius.

latea, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

laterium, fuit Qu. Ciceronis villa, in ipſius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus, Cicero Attico libro 4. & 7. Arpinatum fremitus eſt incredibilis de Laterio.

lathitus. Vide Ptolemæus.

latialis. vide Latium.

latinæ, arum, ſacrificia quædam Ioui conſtituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cicero pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, die conceptiuus erat. Varro quarto de lingua Latina.

latini, populi Italiæ in Latio, de quibus Saluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes: hos poſtea aduentu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum, non ſolùm illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

Latinienſis. Vide LATINVS & LATIVM.

latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphę, aut, vt Heſiodo placet, Vlyſſis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Lauiniam ſuſcepit: quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpondit. Quare intellecta, Turnus qui illam impotentiſſimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Æneam ſuſceperit cuius is fuit exitus: ſingulari certamine victus Turnus, vitáque exutus, victoriam cum ſponſa riuali reliquerit. Virg. 12. Æneid.

latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnauit annis quinquaginta.

latium, Straboni propriè, ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio libro 3. cap. 5. quę inter oſtia Tiberis & Dirceios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Noui verò Latii tractus ad Vulturnum vſque amnem extenditur, diuiditúrque in Latium citerius, & vlterius. Citerius Latium & Tiberis ripa Fundos vſque protenditur: Vlterius à fundis vſque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus, cùm Iouem fugeret. Ouid. lib. 1. Faſtorum. Hinc Latius, a, um & Latinus, na, num. hodie vulgò *Campagna di Roma*, quaſi dicas, Romæ territorium.

latini dicuntur eius incolæ, quos priùs Cetios, & poſtea Æneadas & Romanos vocatos ſcribit Suidas.

latinienſis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. reſp. Quod in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu. Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus in Latio cum Latinis verſatur.

latialis, & hoc le, quod ex Latio eſt. Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales, Latiaréſve, ſed Latinas dixerit aut Latias. Et Latialis ſermo, Romanus & Latinus. Plin. lib. 3. c. 1.

latmus mons Carię, non procul à Mileto, Endymionis fabula notiſſimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & inde Endymion Latmius dictus eſt.

Latoceos vicus in Alexandria deriuatus à Latona vocabulo.

latobrigi ſunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas, non longè ab Allobrogibus, quos Lauſanenſes fuiſſe coniectura eſt. Ciuitas eſt epiſcopalis prouincię Veſontinę, ac proprio Antiſtiti olim ſubdita. Vulgò, *Ceux d'aupres Lauſanne* Sehudus, *Cletgouu*, Rhenicanus, *VValliſſerland* interpretatur.

latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine λητὼ deductum: quo nomine illi Dianę matrem appellant, quam & nos Latonam. Latois itaque à poetis accipitur pro Diana Latonę filia, quam & Latini Gręcorum imitatione Latoniam appellant. dicitur etiam Latoria, villa quędam montana apud Epheſum, vbi Pramnium vnum naſcitur. Ex Athenæo.

latomagum, Gallię Lugdunenſis oppidum. Anton.

latomia, locus Romę in carcere prope Tullianum, Liu. lib. 3. Triumuiri carceris latomiarum intentiorem cuſtodiam haberi iuſſi, latomię etiam carcer eſt Syracuſis, in quas (ſicuti ſcribit Cicer.) ſi qui publicè cuſtodiendi erant ex omnibus oppidis Cilicię deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat. hodie eorum pars adhuc teſtudinata, *Grotta di S. Nicola* vocatur, vt ex Anonymo refert Ortelius.

latomię, Straboni lib. 5. in Gabiorum regione. & lib. 6. Sex. inſulę eiuſdem nominis in ſinu Arabico. *Tagliate* nunc appellantur, vt ait Aretius.

latona, filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ęgrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Pythone ſerpente per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicino quietem, locúmve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem ſuam peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatam: à qua ſuſcepta, primùm Dianam peperit, quæ eue-

ſtigio

ſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinémque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ iniuriç memor Pythonem ſagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta eſt. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta eſt Latonia, quòd in ea *L*atonia enixa ſit Dianam & Apollinem. Quid *L*atonæ figmento veteres intellexerint, explicat N. Comes, Mytholog. lib. 9. c. 6.

latone ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides ſunt, & *L*atonç templum.

latoria, lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos, qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona, malis artibus alienarent.

latorum vrbs, Ptolem. vrbs Ægypti.

latopolites, nomus Ægypti. Plin.

latouici, Pannoniæ gens, Plin. & Ptolem.

latreus, vnus ex Centauris.

latris, inſula Germaniæ, Plin. hodie *Friſchnarung*, in Pruſſia, Ortelio.

laturus, ſinus *L*ybici maris. Mela.

latuſſates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

latuſſim, filius Dedan filii Iecſan. Geneſ. 25. Lat. melleatores, ſiue limatores.

latymnum, mons Crotonis, vel vt alii Laconiç, vt ſcribit Scholiaſtes Theocriti.

lauare, Luſitaniæ oppidum, ad Duri fluminis oſtium. Ptolem. *Auero* hodie. *Porto*, Epiſc. Gerundenſi.

lauatris, vel *L*euatris, Angliæ vrbs. Antonin. *Scanemore*, Camdeno.

lazarus, nomen viri, Luc. 16. Eſt & nomen cuiuſdam alterius à Bethania, amici Chriſti, fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. 11. quem Chriſtus ſuſcitauit à mortuis, ibid.

lauce, inſula in Ponto Boryſthenis oſtio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi ſitus ſit.

laud, Mauritanſæ Tingitanç fluuius. Plin.

laudia, MauritaniçCęſarienſis oppidum. Ptol.

laudunum, Galliæ Belgicç vrbs. *Laon*, Paradino.

lauer, Aluerniæ fluuius, in Ligerim confluens. vulgò, *Lallier.*

lauerna, dea, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romç dicta eſt, ab æde Lauernæ propinqua.

laugaſa, Armeniç minoris in Lauinianenſi præfectura oppidum. Ptolem.

laugia, fons in Nemęi ſylua Arcadię, cuius aquis ab Hypſipyle monſtratis, refectus fuit Græcorum exercitus, cùm ad Thebanam expeditionem proficiſceretur: alij fluuium eſſe volunt.

lauiacum, Auſtrię vrbs, quæ nunc *Lauffen* dicitur, Lazio teſte.

lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno deſponſata. Verùm cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ deſpondit. Qua occaſione, orto inter duos potentiſſimos riuales bello, magna vtrinque edita eſt ſtrages, donec victus ſingulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cum ſponſa Æneæ reliquit. Mortuo verò poſt triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni inſolentiam timens, in ſyluas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem diuertit, ibíque peperit filium, quem Iulum Syluium Poſthumum appellauit: eò quòd poſt patris funus in ſyluis natus eſſet. Hunc tamen poſtea Aſcanius in regnum reuocauit, cùm ipſe ſeceſſiſſet Albam longam: vrbem à ſe conditam Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Poſthumo filio ſuo reliquit. Virgil. lib. 11.

lauinium ſeu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum, *Lauinius*. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauiniáque venit
Littora.

laumellum, Inſubrum vrbs, Anton. *Lamello*, Leandro. Meminit eius quoque Marcellinus. Hodie pagum ſatis contractum eſſe, ſcribit Merula: qui tradit idem à Ptolem. Gaumellum & à Marcellino Lacmellum dici.

Lautium, metropolis Latinorum, Dionyſ. lib. 5. Rom. hiſtor.

laura, Siciliæ ciuitas, Iſac. in Lycoph. Alexandriæ Ægypti vicus, Athen.

laurea, Tullii Cicer. libertus, cuius meminit Plinius libro 31.

laurea, proprium nomen mulieris.

laurentia, vxor Fauſtuli, paſtoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulii iuſſu ad ripam Tyberis expoſitos ſuſtulit, domíque ſuæ liberaliter, tanquam filios ſuos educauit. Hęc quoniam vulgato corpore quæſtum faciebat, à paſtoribus Lupa appellabatur. Vnde factus eſt locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuiſſe nutritos. Hæc cùm opes multas corraſiſſet, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, déſque feſtos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus ſacerdotes in Velabro ei ſacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide *L*aurentia.

laurentius, i. Laureolus, Laura, & Laurentia Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.

laurentius, ſub Decio imperatore martyr, igne excoctus eſt anno ſalutis 151.

laurentium, ciuitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à ſylua Laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius

incolæ Laurenſes dicti.

Laurentum, Latij vrbs. Plin.

Laureolus, latro fuit ſceleratiſſimus, eóque nomine in crucem ſubactus, & à feris deuoratus. Quę fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræſentaturus nocentiſſimum quendam vltimo ſupplicio damnatum in crucem erigi iuſſit, & immiſſa vltra dilacerari, atque ita rei veræ, non fictæ ſpectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæſaris,

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus,
Aſſiduè nudo pectore pauit auem,
Nuda Calidonio ſic pectora præbuit vrſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.

Lauriacum, Auſtriæ oppidum, Anton. *Lorch*, Simlero.

Laurolauinium, vrbs Latii proxima Laurento, Frontino, Colonia Romana.

Laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur. Thucyd. lib. 2. & 6. Plutarch.

Laurion, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs Plutar. in Sertorio. hodie vulgò *Liria*: aliis *Laurigi*, prope Valenciam.

Laus, vrbs Laconiæ, Lao fluuio dicta: Gentile Lainus. Steph. A Lai quoque vrbe Laconica, Gentile fit Laus.

Laus, fluuius in ea parte Macedoniæ, quę mari Adriatico proxima eſt, per Apolloniatarum agrum in mare ſeſe exonerans. idem opinor cum eo quem Plinius Acautem appellat. Ptolem. li. 3. c. 13.

Laus Pompeia, Inſubrum vrbs. Plin. hodie *Lodi*.

Lauſonium, Antonino, vrbs ab Lemanum lacum, hodiē *Lauſanne*.

Lauſus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentii filius, quem Æneas interfecit, cùm parentem vulneratum defenderet. Virg. lib. 11. Hic fuit ferarum debellator egregius, vt idem Virgil. 7. Æneid.

Lauſus equitum domitor, debellatórque ferarum.

Lautuię, tularum, locus fuit in vrbe Romana non procul à Iano gemino, à lauando dictus quòd aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Laxta Celtiberorum in Hiſpania vrbs. Ptole.

Layanus Caluus, Caſtellæ iudex, anno ſalut. 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph. Scribitur etiam Laza. vide Colchis & Scythæ.

L E

Lea, Æthiopię ſub Ægypto oppidum. Plin.

Leæ, inſula iuxta Cyrenaicam inſulam Africæ regionem apud Plin. legitur. *Lea*, & inſula eſt maris Ægæi.

Leæi Pæonica gens circa Macedoniam, Thucyd. lib. 2.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti, Plin. lib. 34. cap. 8. Vide læna.

Leander, iuuenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido in littore Helleſponti ſito, qui cùm Erûs puellæ amore captus eſſet, quæ in oppoſiti littoris oppido Seſto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infœliciter ceſſiſſet, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato ſe commiſiſſet, vi ventorum fluctuúmque victus, in Helleſponto ſubmerſus eſt. Fabulam hanc, aut fortaſſis hiſtoriam elegantiſſimo carmine apud Gręcos proſequutus eſt Muſæus, à quo Ouidius mutuatus eſt argumentum Epiſtolarum, Erôs ad Leandrum, & Leandri ab Ero. Inde *Leandrius*, a, um: vt Leandrius *H*elleſpontus apud Silium lib. 10.

Leandis, Armeniæ minoris vrbs, in Catalonia regione. Ptolem.

Leanitę, Arabiæ fœlicis gens. Ptolem. & Leanites ſinus apud eundem.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, lęnæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare ſe pręcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Gręci Leucotheam, Latini Maturam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palęmonam, Latini Portunum nominant. Ouidius 6. Faſt.

Lebadia, vrbs Bœotię, vbi Orchomenus & Cephiſus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles. Pauſan.

Lebana, nomen viri. 1 Eſd. 2. Lat. Luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

Lebaoth ciuitas tortis Iudę. Ioſ. 15. Lat. leęnæ ſiue cordis ſignum, aut ad introitum.

Lebedus Ioniæ ciuitas, a Colophone 120. ſtadia diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem *Liberi* patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna locus in deſerto, vbi xvii. Iſraëlitarum manſio fuit, egreſſorum de Remmon Phares Num. 33. Eſt & ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. Ioſ. 10. Dicitur & *Lebana* Ioſ. 15. idem ſignificat quod *Lebana*.

Lebona nomen oppidi Iudic. 12. idem *Lebui*, Gallię Ciſalpinę populi, Plin.

Lebuni Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

Lebui Galliæ Ciſalpinæ populi ſunt *Liuio*, quo alio in loco *Libuos* perperi vocat. Hos Polybij *Lebecios* eſſe credit S... & pro his malè *Libicios* legi velit Merula, qui eorum vrbem primariam Forum *Lebuiorum* vel *Lebuorum* vocat, eámque hodie Burgo *Lazzaro* nomen habere audit & eſſe in agro Nouarienſi.

Lebenthus inſula maris Mediterranei. Vna ex Cycladibus Ouid. 8. Metam.

Dextra Lebynthos erat fœcundáque melle
Calydna.

Lecha, nomen loci. 1. Paral. 4. *Lat.* ambulans, vel vadens.

Lechæum, portus Corinthi, ad ſinum Cryſſæum ſiue Corinthiacum, qui Iſthmum Peloponneſi ad occidentem alluit. Nam alterum, qui ſinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntem appellant. Papinius,

Cura Palæmonio ſecluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samſon ſic nomen indidit, Iudi. 15. Lat. maxilla, quòd ibi maxillam proieciſſet.

Leci, filius Semidæ filii Galaad filii Machir filii Manaſſe. 1. Paral. 7. Lat. lex, ſiue doctrina, aut aſſumptio mea.

Lectum, Ptolem. Troadis promontorium, quod *Scorpiata* Sophiano appellatur.

Lecum, ciuitas quæ Nephthali tribus terminus eſt. Ioſ. 19. Lat. reſurgens, ſiue confirmans, aut ad reſurgendum, vel confirmandum.

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis vxor, quam cùm Iupiter adamaret, trãsformatus in cygnum cum ea concubuit, cùm iam anteà ex Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legitimis menſibus, Leda duo peperit oua ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor & Clytemneſtra.

Ledan, ſiue Leedan, vir de cognatione Gerſon filii Leui. 1. Par. 23. & 26. Lat. pro voluptate, ſiue deuorans iudicium, ſiue pro ornatu, vel teſtimonio: aut tranſitus vel deprædatio earum: aut Syriacè ad tempus.

Ledum, Galliæ Narbonenſis fluuius apud Pomponium.

Legæa, vna ex Nymphis, à cantus ſuauitate dicta.

Legerda, vrbs Armenię maioris, in Antena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptolemæo lib. 5.

Leges, Aſiæ populi, qui vnà cum Gelis habitant, ad Hircanum mare. Plutarc. in Pompeio.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. vulgò *Leskerd.*

Legio ſecunda Auguſta, vrbs in littore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima Germanica, ponitur in Hiſpania Tarraconenſi inter Aſtures à Ptolemæo, Vaſæo *Leon* eſt hodie.

Legio decima Germanica, Ptolemæo in Pannonia ſuperiori eſt iuxta Danubium.

Legio auxiliatrix: hanc Bonfinus oſtendit ex antiqua lapidis inſcriptione ibidem effoſſa ad Budam veterem, iuxta Danubium fuiſſe, vbi etiamnum vetuſtiſſimæ vrbis veſtigia cernuntur. Locum iuniores nunc *Sicambria* vocant, inquit, & à Sicambris remotiſſimis Germaniæ populis extructam, inſcriptio indicat. Bonfinius docet eam fuiſſe prope Strigonium in effuſa planitie, aut è conſpectu Comaræ iuxta Iatam.

Legio Germanica decima quarta in Pannonia ſuperiori ad Danubium, paulò ſupra Budam fuit, vt tradit Bonfinius, vbi hodie templum D. Andreæ eſt, & vicus in edito loco. Huius legionis meminit Ptolemæus, qui ſcribit eam aliquando legionem Geminam dictam.

Legna, Galatiæ vrbs. Anton.

Legum, Siciliæ vrbs, circa Lilybæum promõtorium. Ptolem.

Leheman, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. panis eorum, aut pugna vel bellum eorum.

Leinium, Sarmatiæ Europæ oppidum, Ptolem, quod Niger Luczho dici ſcribit.

Leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt. Homer. libro 2. Iliad.

Lelannonius, ſinus Britannicus, Ptolem. lib. 1. cap. 3. Lemanonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Lelaps, nomen canis Actæonis apud Ouid. 3. Metamorph. *& trux cum Lelape Theron.*

Leleges, Aſiæ populi, origine Græci, ita dicti, quaſi λελεγμένοι, eò quòd diuerſis è locis collecti eſſent. Hi primùm inſulas tenuerunt: indéque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſia ad Adramythenum ſinum conſederunt partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Leſeheida olim fuiſſe appellatam. Lelegum originem nonnulli ad Theſſalos retulerunt: è quibus eſt Seruius, explicans illud Virgilii 8. Æneid.

Hic Leleges, Caráſque, ſagittiferóſque Gelonos

Finxerat. Plin. verò libro 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuiſſe ait, quos poſtea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephiſis amnis in mare illabitur. Euſtathius λέλεγας multis in locis conſtruxiſſe exiſtimat, atque inde etiã nomen accepiſſe: quod etiam non obſcurè innuit Strab. lib. 7. Ariſtoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuiſſe Teleboam.

Lelegum, vrbs in Icaria eſt, Megalopolis poſtea, tertio Aphrodiſias dicta. Steph.

Lelgonia, Scotiæ regio, quam D. Boethius *Lenxos* vocat.

Lelii, iuxta pontum Euxinum populi. Orph.

Lemanus, aliis Lelienus, Angliæ regionis fluuius, auctore Lhuydo, qui eum vulgò *Kotler* dici tradit. Fortè eſt portus Lemanus Antonini, quem Talbotus hodie non extare ſcribit, tantúmque in eius loco templum parochiale eſſe *Limpne* nomine.

Lemanus lacus Allobrogum, Geneuam & Lauſannam vrbes alluens, Rhodanúmque fluuium impermiſtis aquis tranſmittens, *Le lac de Geneue & de Lauſanne.*

Lemannonius. Vide LELANNONIVS.

Lemannus, Celtarum rex, Manetho.

Lemba, Syriæ oppidum. Ioſeph. antiq. lib. 13. cap. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Italiæ VI. anno ſalutis 6:0.

Lemnos inſula maris *Ægei*, Thraciam à Septentrione, ab occaſu Athon, montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata. Eadem & Hypſipyliæa dicitur, à filia Thoantis eiuſdem nominis, quæ in hac inſula regnauit. Hinc deducitur Lemnius, adiectiuum: vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Triſt. Lemnia mala, id eſt ingentia & inaudita, qualia Lemnum afflixiſſe dicuntur. Lemnia terra, quæ in Lemno inſula effoditur, de qua Galen. lib. 9. ſimpl & Dioſcorides. Hodie Lemnos *Stalimene* Turcis & Italis vocatur. Centum millibus paſſuum in circuitu (vt Bordonius refert) patet. Plana, ſi cum circumiacentibus inſulis eam conferas, videtur. Qua Orientalem plagam aſpicit, aridam & frugibus minus idoneam: inter meridiem & Occaſum verò vbi humidior extat, fertiliorem eſſe ſcribit Bellonius. Vrbes in ea olim Myrina & Ephæſtias. Hæc hodie prorſus deſerta eſt, & *Cochine* appellatur. Illa parui nominis, nunc oppidum in peninſula anguſto iſthmo inſulę iunctæ poſitum, *Lemno* appellatur. In hac inſula labyrinthum fuiſſe certum ab Ægypto, eiúſque ſuo tempore adhuc reliquias extitiſſe Plinius auctor eſt. Sed Bellonius eius veſtigia diligenter quærens, nulla eius illi prorſus viſa eſſe, nec incolarum quenquam, qui aliud quàm ruinas quaſdam indicare poſſet, inueniſſe ſcribit lib. 1. obſeruat. ſuarum.

Lemouices, Plinio, vel Limouici, Ptolemæo, Galliæ Aquitanicæ populi, Pictonibus vicini. hodie *Limoſins*. horum vrbs primaria Lemouicum, vulgò *Limoges*. Alii autem apud Cæſarem ſunt Lemouices in Armorica. *Leon*, Cænali.

Lemouij, Germaniæ populi, Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio. *Lyſander* ſunt Curæo.

Lemnæus, vicus quidam. Steph.

Lemures laruæ nocturnæ, & terrificationes imaginum & beſtiarum, inquit Nonius. Ouid. 5. Faſt.

Mox etiam Lemures animam dixere ſilentum.

Et Vulcanus Lemnius dictus eſt, à Lemno inſula, in quam à matre Iunone ſimul atque natus fuit, præcipitatus eſt ob deformitatem.

Lemuria feſta erant Lemuribus ſacra, quæ cùm celebrantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infauſtæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio, Malum menſe Maio nubere. Ouid. 5. Faſtor.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri
Inferias tacitis manibus illa dabant.

Et paulò poſt,

Fana tamen veteres illis clauſere diebus,
Vt nunc ferali tempore operta vides.

Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta,
Tempora quæ nupſit, non diuturna fuit.
Hac quoque de cauſa (ſi te prouerbia tangunt)
Menſe malas Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix. Vide Læna.

Lenæus, vnum ex Bacchi cognominibus ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc eſt, à torculari, ſiue lacu impoſitum: vnde Lenaicus & ληναικὸς. Eſt etiam vicus quidam.

Lenas Pontianus conſul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 88:.

Lentienſes, Alemannici, i. Vindelici, (vt Schadus interpretatur) populi. Ammian.

Lentini, ſeu Lentuli Romani quidam cognominati ſunt a lente, vt Cicerones à cicere. A quibus denominatum Lentulitas. Cic. ad Appium lib. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me plus quàm ornamenta virtutis exiſtimas?

Lentulum, Pannoniæ ſuperioris vrbs Ptolem. *Lutenberg* hodie, Lazio.

Lenus regio Piſatum.

Leo Iſaurus, LXXI. Roman imperator, anno ſalutis 7:. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui Papa reſtitit, pérque vniuerſum orbem ſcripſit, ne imperatoris iuſſionibus obedirent: & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10. Idem Conſtantinopoli imagines ſanctorum deponi in foro, igne incendi, non obedientes interfici iuſſit. Blondus.

Leo, imperator Orientis, anno ſalutis 459. Olybrium Romam miſit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in conſortem imperii aſſumpſit, Caſſ.

Leo IV. Romanorum imperator LXXIII. anno ſalutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blond.

Leo V. imperator Conſtantinopolitanus IV. anno ſalutis 814. Is Chrumnum Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat eruptione facta interfecit Bulgaróſque repulit. Occiſus eſt autem à Michaele Baldo domeſticorum Comite, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, anno ſalutis 821.

Leo V. Baſilii imperatoris filius Conſtantinopolitanorum imperator X. Hic Bulgaros deſciſcente, Turcarum auxilio primò vicit. Verùm ab his poſtea per inanes inducias deluſus, magna clade affectus eſt. Inde in Saracenos claſſe comparata, Nicetæ ductu egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leochares, ſculptor eximius, qui autore Plin. lib. 36. cap. 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mauſoleum.

Leogoras, Andocidę rhetoris pater fuit. Suid.

Leonomiges, canes Arcades ex canibus & leonibus prognati.

Leo XLIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 442.

Leo II. Romanorum pontifex LXXVIII. anno ſalutis 681.

Leo III. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 776. Hunc Paſchalis, Primicerius & Campulus armatis ſtipati in Letan a maiori intercepe-runt: quem proſternentes, linguam pars deſe-cuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto viſu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fu-git: à quo ſedi reſtitutus eſt. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis crimi-nibus ſe purgauit, Carolo Romæ cauſas au-diente. Æmil. lib. 3.

Leon, Eubœæ inſulæ vrbs Ptolemæo.

Leonica, pars vrbis Romæ vltra Tiberim, ſic dicta à Leone IV. pontifice, qui eam muris cin-xit. eadem Rauennatium vrbs dicta fuit, eo quòd militibus claſſi Rauennatium aſſignata erat. Hodie *Burgo* dicitur.

Leontium, Siciliæ oppidum Ptolemæo. Aliis Leontini ſunt. Niger ſcribit *Lintini* nunc voca-ri. Huius vrbis partem Phoceas dictam fuiſſe ex Thucydidis lib. 7. principio liquet. Leontia, e-tiam locus circa Syracuſas Liuio, quinque mil lia paſſuum ab Hexapilo diſtans.

Leontius, nobilis fuit ſtatuarius qui Olympię fecit ſtadiodromon aſtylon: aliáque opera quæ commemorantur à Plin. libro 34. capite o-ctauo.

Leontius, quidam fuit Tripolis Lydię epiſco pus, ex Mœſia ortus, de quo vide Suid.

Leontius, Antiochenæ præſul eccleſiæ, cùm presbyter eſſet, dignitate priuatus eſt, quia cum muliere, Euſtalia nomine, degens, & tur-pem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibi met noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fi-ducialiter cum ea muliere viuebat. Poſtea verò imperatoris Conſtantii ſtudio in Antiochena eccleſia ordinatus eſt epiſcopus. Qui autem cùm eſſet Arianus occultus, videns diuiſos ſa-cerdotes, & populum, & alios dicentes, Gloria patri, & filio: alios, Gloria patri per filium & ſpiritui ſancto: ipſe ſub ſilentio dicebat oratio nem: & nihil aliud audiebant aſtantes niſi cùm diceret, In ſecula ſeculorum. Sed quia etiam contra milites veritatis arguebatur non niſi hę-reticos prouehebat, celabátque peſtem, modò timore populi, modò formidine imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem Patri prohibuerat dici. Theod. lib. 5.

Leontiſcus Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento Acrocherſites cognominatus tã to corporis robore, vt ſummis aduerſarium ma-nibus arripiens non priùs eum deſereret, quàm deficientem ſentiret. Suid.

Leo IIII. Pontifex Romanorum CI. anno ſal[illegible] 46.

[illegible] manorum pontifex CXVII. à Chry-ſtophoro (qui poſtea pontifex factus eſt) XX. die vinculis eſt iniectus anno ſalutis 904.

Leo VI. Romanorum pontifex CXXIII. anno ſa-lutis 929.

Leo VII. Pontifex Romanorum CXXVI. anno ſa-lutis 937.

Leo VIII. Pontifex Romanorum CXXXI. anno ſalutis 985.

Leo IX. Pontifex Romanorum CLII. anno ſalutis 1049.

Leo X. Pontifex Romanorum CCXIII. anno ſalutis 1513.

Leo Iunior, coſ. ſolus anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, gener Theodori Roma-næ eccleſiæ primicerij, Blond. lib. 1.

Leo Byzantius, auditor Platonis ſophiſta no-bilis, Philippo contra Byzantium venienti oc-currens, Dic age (inquit) Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille, A-mor inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens reſpondit, Atqui inſtrumento muſico, non bellico, amantibus opus eſt. Hæc ex Philoſtrato. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæ-teros aduerſantem haberet, epiſtolas ad Byzan-tios ſcripſiſſe, calumniæ plenas: ſi voluiſſet tan-tum dare pecuniæ Leoni, quantum petebat, iamdudum vrbe fuiſſe potitum. Ciues hoc ac-cepto, domum eius circumſtetêre ille ſibi me-tuens, laqueo vitam finiuit parum philoſophicè. Suid. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas populo inter ſe diſſidente de concordia ſuaſu-rus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt. Quid, inquit, viri Athenienſes, ſi vxorem meam videretis, quę tantilla eſt vt vix me genu tenus pertingat? Maior hinc ſublatus eſt riſus. At di-xit excipiens: Nos tantopere puſillos & breues, ſi inter nos diſſidium eſſet, vix oppidum Byzan-tium capere poſſet. Plut.

Leocharetes XVII. Athenienſium princeps, re-gnauit annis X anno ab vrbe 42.

Leochorion monumentum fuit ab Athenien-ſibus in Medio Ceramico erectum nam cum Attica vniuerſa, maxima fame laboraret, v-númo, hoc ab oraculis oſtenderetur remedium ſi quis ſuos liberos immolaret, inuentus eſt Leo quidam Orphei filius, qui tres filias ſuas virgi-nes Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athe-nienſes monumentum in Ceramico erexerunt, quod Leochoron appellarunt Suid.

Leodamas, mantis, Philoſophus mathemati-cus.

Leodium Germaniæ inferioris vrbs maxima, olim Eburonum Auguſta, ab Ambiorige re-ge propter cæſam in ea valle legionem Ro-manam, Legia dicta & fundata dicitur. Cor-rupto deinde vocabulo, Germanis *Luyck*, a-liis Leodium, & *Liege* vulgò dicitur. Ad Ter-tium à Tungris miliare, qua meridiem ſpe-

ſtat, tanto murorum cingitur ambitu, vt altiſſimos complexetur montes, viribus conſitos. Deinde in altiſſimam excurrit & apprehendit in valle planiciem, in qua tria flumina Vta, Veſa & Ambluaria in Moſam fluunt, amœniſſimáſque efficiunt inſulas, ædificiis exquiſitiſſimis ornatus, ita vt ad voluptatem nihil hic deſit. Habet Leodium ad meridiem Arduennam ſyluam totius Galliæ maximam. Ad latus oppoſitum Tungros. Centrones verſus eſt ager Heſbanicus, vſque adeo gleba fertili, adhæc pomis & nucibus omnis generis abundans, vt de præſtantia cum Sicilia certare poſſit. Iuxta ciuitatem effodiuntur nigri lapides, qui modico ligno accenſi, calidiſſimum ignem præbent. Aër temperatiſſ. eſt & ſaluber. Moſa fluuio ſecatur per medium. Hub. Thomas.

Leon, Eubœæ inſulæ promontorium. Ptolem. *Calomantello* hodie Sophiano.

Leon, Phœniciæ fluuius. Ptolem. item Cretæ & Co inſulæ promontorium. Apud eundem, & Heraclidem polit.

Leona. Vide Polemonium.

Leonata, Pannoniæ Sauiæ vrbs. Antoninus.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere conſanguineus, vnà cum Alexandro educatus. Suid.

Leonica, vrbs Hiſpaniæ in Heditanis. Ptolem.

Leonicenſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Plinius.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus cuius cor excidens Xerxes, piloſum inuenit. Plut. Parall.

Leonides, Alexandri pædagogus parum probatus Quintilianus.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno ſalutis 1083.

Leonogildus Gotthorum rex, Sueuorum reliquias ex Hiſpania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontharna ciuitas Bœotiæ. Lycophr.

Leontini. Vide Argura.

Leontium ciuitas Siciliæ. Ptolem.

Leontius, XXVI. Romanorum imperator anno ab vrbe 1448.

Leóntius cos cũ Salluſtio, anno ab vrbe 1096.

Leontocephale, Phrygiæ munitiſſ. caſtellum, Appian. Plutarch. in Themiſtocle.

Leontopolis, Phœniciæ vrbs circa Sidonem. Strab. Item Ægypti oppidum. Ptolem. Eſt & Iſauriæ & Helenoponti vrbs.

Leophora via, quæ *Menonia* adhuc dicitur à Memnone nempe qui eam ſtrauit, circa Suiam [illegible] vrbem, vt docet Diodorus lib. 2.

leopóldus, Auſtrię dux, cepit Viennę Iohannẽ fratrem Richardi Anglię regis. Polyd. lib. 14.

leos Orphei filius. Vide Leochorion.

leoſthenes, nomen viri, qui cùm ſponſus eſſet, & Laicum bellum concitaſſet, interfectus eſt. Ob eius amorem ſponſa Demotionis Areopagitarum principi filia ſe interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suid. ait. Bello contra Macedones lapide percuſſum in prælio cecidiſſe.

leoſthenium, Boſphori Thracici ſinus. Steph. vulgò *Shtenion*, vt Gellius tradit.

leóſtratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

lepadûſa, ſiue Leopadûſa, inſula Sicilię, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

lepánthum. Vide Naupactus.

lepas, Thucydidi lib. 7. vocatur vertex cuiuſdam rupis Siciliæ in agro Syracuſano.

lepethymus, mons in Leſbo inſula. Plin.

lepidothum, Ægypti vrbs Ptolem.

lepinus mons Italiæ. Columel.

lepontij, populi ſunt Alpini, Salaſſis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relicti, quòd membra haberent niue præuſta. Plin. lib. 3. capite 20. Apud eos oritur Rhenus fluuius, vt teſtatur Cæſar bel. Gall. lib. 4. Rhœtos habent ab Ortu, Inſubres ad Meridiem, Salaſſios Sedunóſque ad Occaſum, Heluetios ad Septentrionem. De his Glareaneus in Cæſarem. *Rhinvvalder* Schudo.

léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem, dictum à lepra, qua curabantur ibi quondam de flumine mergentes: vel à Leprio heroe, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatę populi. Eſt & aliud Leprium (aliàs Leprum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum. Stephanus in Maciſto Phryxam vrbem in lato monte ſitam eſſe ſcribit verſus orientem.

lepſemandus, oppidum Carię. Steph.

lepteacra, promontorium Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus Ægypti item promontorium ad ſinum Arabicum. Ptolem. & Plin. lib. 6 cap. 29.

leptines. Athenienſis orator fuit nobilis: qui quum liturgiarum onus, ad paucos, eóſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt ſublato iure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnans Demoſthenes ea oratione quam aduerſus Leptinem inſcripſit.

leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur duarum vrbium nomen eſt. Eſt enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarracenis Phœniciæ, altera trans Syrtim minorem ſita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Deapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strab. lib. 7.

Lepydni vxor fuit Methymnæ, Macaris filia, Stephan.

Leria, vna ex Sporadibus inſulis apud Strabonem. *Lero* hodie Sophiano.

Leria, Heletanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. *Liria* vulgò, vt ex Cluſio & Morali refert Ortelius.

Lerina, eſt inſula prouinciæ Narbonenſis adiacens è regione Antipolis. Plin. lib. 3. c. 5.

Lerina, Sthœcadum inſularum vna quæ poſtea Lirinum & in ea Lirinenſe monaſterium. Hodie *S. Honorati* nomen habere ſcribit P. Maſſonius.

Lerna, Laconicæ vrbs in Peloponneſo. Ptol.

Lernæus Fons, in Laconica regione antea Amymonius dicebatur, ab Amymone puella ibidem à Neptuno compreſſa, vt refert Hyginus: eſt etiam ibidem Lerna palus & fluuius.

Lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus: qui in eo hydram Lerneam fertur interemiſſe, vicinæ omni regioni adeò infeſtam, vt locum fecerit prouerbio, λέρνη κακῶν, hoc eſt lerna malorum. Eſt & fluuius eiuſdem nominis per Praſias in ſinum Argolicum illabens. Strab. lib. 8. Hinc lernæus, a, um.

Lerne, oppidum in ſinu Argolico. Pomp. li 2.

Leros, quæ & Leria inſula in Icario mari. Strab. lib. 14. inſulani Lerii dicuntur, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibētur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν ὃς δ' οὔ· πάντες πλὴν προκλέους· καὶ προκλέης λέριος, hoc eſt, Lerii mali, non vnus quidem, alter verò minimè, ſed vniuerſi excepto Patrocle: etiam Patrocles Lerius, &c. Leros maris Ægæi inſula in ora Cariæ, Plin.

Lertoſa, Ptolemæus libro 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs. Strab. Dortoſa hodie Tortoſa dicitur.

Leſa, Sardiniæ vrbs. Ptolem.

Lesbos, modò *Metelin*, inſula in mari Ægeo, Æolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius ſtadiorum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuêre memoratu dignæ, Mitylene, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur, & Pyrrha, in occidentali littore ſita. Fuit & Ereſſo, & Antiſſa cum Portu & Methymna. Dicta Lesbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue à Lesbo, Iapeti filio, qui in eam inſulam nauigauit. Hinc Lesbius, a, um: vt Lesbium vinum, & Lesbou Hora. 1. Car. Item Lesbis, dis, hoc eſt, mulier ex Lesbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

Lesbus, maris Ægæi clariſſima inſula, octo vrbibus culta, vt Plinius teſtatur, qui eam quoque Hemerte, Laſia, Ægira, Pelaſga, Æthiope & Macaria appellatam ſubiungit. Lycophron Iſſam etiam vocat.

Leſem, i. Nomen vel ponens, aut ipſi nominato, vel poſito, aut ligurius lapis pretioſus, nomen vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, Ioſue 19. quæ & Lais dicitur & Dan. Hæc ea putatur à pleriſque, quæ tandem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſarea Philippo appellata, vulgò à Barbaris nunc *Bellina* vocatur.

Leſem dan, vrbs quæ Dan, & Leſem, & Lais dicitur. Ioſue 9.

Leſſa, vicus Argiæ, Pauſan.

Leſtorum, regio Indiæ extra Gangem, cuius incolæ ſylueſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eo eſſe coruos albos & pſittachos. Ptol. lib. 7. Hodie regnum *Pegu* dicitur.

Leſtrigones. Vide LAESTRIGONES.

Leſyrus fluuius Cherſoneſi. Steph.

Letæus Nicarchus, vir clariſſimus, ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt. Steph.

Letandros, Ægæi maris inſula. Plin.

Letanum, vrbs in Propontide, ab Athenienſibus condita. Diodor.

Lete, vrbs Macedoniæ, à Latonæ templo in vicinia.

Lethæus, fluuius Aſiæ, ortum habens à Pactio Epheſiorum monte, & circa Magneſiam vrbem in Meandrum influens. Strabo libro 14. Eſt & Lethæus alius in Creta inſula nō procul à Gortyne. Strab. lib. 10. Sunt & alii eiuſdem nominis fluuii, qui recenſentur ab eodem Strabone.

Lethe, es, fluuius inferorum apud poëtas, cuius aquam ſi quis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt. Idcircò ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe, quoniam morientes præterita omnia tum dicta tum facta obliuione tradunt. Conſtat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica eſſe, circa extremum Syrtium cornu Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicem magna aquarum copia erumpit perſuaſum fuit accolis ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethea, Lethæum.

Lethon, Africæ fluuius in Cyrenaica regione. Plin.

Leti, Gallica natio, apud quam Magnentium imperatorem vixiſſe ſcribit Zoſimus.

Letimi, Siciliæ populi, Cicero in Verrem.

Letoa, Libyci maris inſula prope Cretam. Ptolemæus.

Letoeus, Alexandriæ vicus. Steph.

Letrini, Elidis oppidum. Pauſan.

Letus, Liguriæ mons. Liu. & Val. Max. quem Leander *L'alpi del Peregrino* appellat.

Letuspolis, Ægypti vrbs & Nomus. Ptolem. Steph.

Letus, Liguriæ mons eſt, auctore Liuio quem Leāder teſtatur hodie *Lalpi del Pelegrino* vocari.

Leuaci, ſunt populi inter Belgas, ſub impe-rio Neruiorum, proximi Grudiis, Pleumoſiis, Cordumis, & Centronibus hodie Louanium: Becano ſunt qui Sluſam, Ardemburgum, Axel-lam & Ooſtburgum, Flandriæ oppida habi-tant.

Léuana, dea quę pueris præerat de terra le-uandis. Auguſt.

Leuca Saleotinorum vrbs. Strabo. Ionię etiã oppidum circa Thermodontem. Pompon. In-ſula item Cretica contra Cydoniam, Plin. In-ſula Indię intra Gangem, Ptolem. Argiuorum oppidum, Polyb.

Leuca ora, Ptole. id eſt, Albi montes, Plinio in Creta inſula ſunt. *Madara & Spachia* hodie vocari ſcribit Bellonius.

Leucadia, peninſula contra ſinum Ambra-cium, opera accolarum à continente, abſciſſa, arenæque accumulatione rurſus continenti reddit: Pomponius l b. 2. Hęc etiam Neritis ap-pellata fuit. Plin. lib. 4. c. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucæ, inſula quinque appoſitæ Leſbo. Plin.

Leucęthiopes, Plin. 5. c. 7. populi, qui primi o-mnium cum Lybiægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus, ſuperque Getulos, interuenientibus deſertis habitant. A quibuſdã Leucoæthiopes, & Libyæ Ægyptii ſcribitur: quod Hermolao non placet.

Leubæ Napæ, Marmaricę vicus. Ptolem.

Leucæ Style, i. albæ columnæ, locus circa Ca riam Herodot.

Leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, a-pud Virg. lib. 10 Æneid.

Excuſſus curru, moribundus voluitur armis.

Alii ſcribunt Lueagus.

Leucariſtus, Germaniæ vrbs. Ptolem.

Leucarum, Angliæ vrbs. Anton *Lochar*, Cam-deno.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſu-la, olim Neritum appellatum. Plin. lib. 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue (vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim huma-no opere à continenti fuit abſciſſa & rurſus a-renæ alluuione eidem annexa) Leucadem ap-pellat eodem, quo oppidum nomine. Leuca-dem (inquit libro 10.) in inſulæ formam rede-gerunt, & in eum locum tranſportato Nerito, qui quondam fuerat iſthmus, nunc verò fre-tum & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto, vt reor, à Leucate vocabulo. Ouidius Metamorph. li. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni: Nunc freta circumeunt. Eſt item Leucas Epiri pro-montorium, & inſula. Ptolem. Strab. Melæ. Ho-die, *S Maura*

Leucas, ciuitas Phœniciæ, Balaneæ priùs di-cta. Stephan.

Leucaſia inſula Tyrrheni maris, contra Pæ-ſtanum ſinum, ſic dicta à Syrene ibi ſepulta. Plin.

Leucaſius vicus, in Arcadia eſt Pauſan.

Leucaſpis vnus ex comitibus Æneæ, natione Lucius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virg. 6. Æneid.

Leucaſpis, Libyæ Nomi portus. Ptolem.

Leucates, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Arabicum, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgil. tertio Æneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Æoli-dis, non longè à Smyrna, olim inſula. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leuce, inſula Ponti exigua Boryſthenis am-nis oſtio obiecta, quæ quòd Achilles in ea ſe-pultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin lib. 4 cap. 13. Aliud item huius nominis op-pidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucanus lib. 5.

Secretáque littora Leuce.

Leuceacte, id eſt, Album littus, priùs vocaba-tur quæ pòſt Laodicea Syriæ vrbs. Steph.

Leuci, Gallię Belgicę populi, Treuiris & Me-diomatricibus finitimi, iaculandi peritiſſimi. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemúſque lacerto. hodie Tullenſes dicuntur. Ciuitas eſt epiſco-palis in Lotharingia regione *Toul* hodie. Leuci etiam, Peloponneſi in Laconica ſunt apud Li-uium.

Leucania, Hiſpaniæ vrbs, inter Emeritam & Toletum. Anton.

Leuci camini, in Marmarica vicus. Ptolem.

Leucimna, Corcyræ inſulæ promontorium. Thucyd. *Cabo blanco* hodie Sophiano.

Leucippides, id eſt filiæ Leucippi, à Caſtore Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucippus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſcul quæſt. libro quarto.

Leucippus v i i. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

Leuco. Boſphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes, Vide LEVCAETHIOPES.

Leucobagi, ſiue Leucogæi. Plin libr. 35. capite 11. colles in Italia, in Neapolitano Campanó-que agro, inter Puteolos & Neapolim, in qui-bus inueniuntur alica ſimul & ſulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. cap. 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui ocu-lorum claritati & vulneribus medentur, den-tibú que firmitatem afferunt. Leandro, Lu-nera.

Leucogæi, Campaniæ colles. Plin. hos Lean-der Lunera nominat.

Leucola, portus Cypri inſulæ, apud Strabo-nem. Leucolæ quoque meminit Plin. vbi gaga-tem lapidem reperiri tradit.

Leucolithi, populi Lycaoniæ. Plin.

Leucon, Africæ vrbs circa Cyrenen. Herodo.

Leucopolis, oppidum Aſiæ in ſinu Doridis. Plin.lib.5.cap.29.

Leucolla, Plin. promontorium Pamphyliæ, *Lyciæ* conterminum. Eſt & inſula prope Cyprum: & quidem in mari *Lycio*.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterij & inceſtus conſuetudinem haberet. Ouid.in Ibin,

Aut pia, te caſo dicatur adultera: ſicut
Qui cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucónis, lacus Bœotiæ, qui alias Cońias, vel Copæa. Vide COPAE.

Leuconius, fons in Arcadia. Pauſan.

Leuconum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Leucópetra, Cicer. Philip.1. promontorium agri Rhegini: à candore nomen habens.

Leucopetra, montium pars, quæ Parthiam ab Hyrcania diſtinguit. Polyb. locus item circa Arabiam: Plin.

Leucopolichna, *Laonico*, Sarmatiæ Nigræ vrbs. hodie *Leopolis*, & vulgò *Lempurch*.

Leucopolis, vrbs in Doridis ſinu. Plin.

Leucopyra, Antiochidis tribus gens. Heſych.

Leucóſia, inſula contra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno, *Leucaniæ* adiacens (Strab. lib. 6.) paruum ad continentem habens curſum. Dicta *Leucoſia*, ab vna Sirenum eiuſdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum ſpreta ab Vlyſſe, in profundum ſeſe abieciſſet. Feſtus ab Æneæ conſobrino, loco datum nomen exiſtimat. Quin & Samothracia, *Leucoſia* priùs eſt appellata, vt inquit Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ. Ptolemæus lib.5.cap.6. Cappadociæ locus.

Leucoſyria priùs, nunc Cappadocia dicitur Strabo lib.12.

Leucoſyrorum cubitus, Ptolem.li.5.c.6. Cappadociæ locus, hodie *Lyrus*.

Leucóſyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus poſtea dictus. Steph.

Leucothea, Tyrrheni maris inſula. Plin. fons Sami inſulæ. Eidem Arabiæ & Ægypti vrbs. Antigon. & Plin.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quę cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium *Learchum* nomine, ſaxo illideret, idémque exemplum in ſeſe, & alterum filium edere pararet, aſſumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) excelſiſſima rupe in mare ſeſe præcipitauit: vbi vterque deorum miſeratione in marina numina ſunt mutati, atque Ino quidem *Leucothea* à Græcis dicta eſt, à *Latinis* autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palęmon, à noſtris Portunus eſt appellatus. Ouid. lib 4. Metamorph. Vide N. Comitem, Mythologiæ lib.8. cap.4.

Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea *Leucothoes* mater erat) figuram ſeſe transmutauit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere iuſſit. Deinde priſtinæ reſtitutus formæ, profeſſus quis eſſet poſt multa blanditias, non admodùm inuitæ vim intulit. Quod cùm reſciuiſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciauit: qui vt natura crudelis erat, filiam viuam defodit. Cuius mortem ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non poſſet, in virgam thuream eam transformauit Ouid.4. Metam. Arbor thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus: videlicet quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia vtiles. Babylonis item & Aſſyriæ regio, vt & Arabiæ felicis, eſt thurifera.

Leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus *Lacedæmonios* vicit, adeóque attriuit, vt poſtea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum *Leuctricus*, ca, cum: vt *Leuctrica pugna*: *Leuctrica monumenta*. Item *Leuctricæ puellæ*, id eſt, Hippo & Miletia, ſiue, vt aliis placet, Theano & Euxippe, Scedaſi filiæ, quæ à *Lacedæmoniis* quibuſdam hoſpitibus vim paſſæ, doloris impatientia ſibi necem intulerunt, eóque in campo ſepultæ ſunt, in quo poſtea commiſſa eſt ea pugna, qua *Lacedæmoniorum* vires conciderunt.

Leuctrum, *Laconicæ* vrbs, in Peloponneſo ad Sinum Meſſeniacum. Ptolem. *Maina*, Nigro. Item Arcadiæ vrbs, apud Pauſan. Et Achaiæ pagus. Strabo.

Leucyanias, Peloponneſi fluuius in Alpheum erumpens. Pauſan.

Leugæia, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Leugi, Africæ prouincia. Æthicus.

Leui, Italiæ Tranſpadanæ populi. Plin.

Leui, tertius filius Iacob ex Lea. Ge.20. ſic vocabatur & Matthæus Apoſtolus. Matth.2. Luc. 5. Pater Matthat. Luc 3. lat. copulatus.

Leuiathan, magnus piſcis marinus, Iob quadrageſimo. lat. copulatio, vel ſocietas ſua, aut ſibimet traditus.

Leuni, Vindelicię populi. Ptolem. Et Plinio, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Hos Horatius Gelonos vocat, vt ſcribit Auentinus. *Glon* fluuius hodie in eo tractu eſt, & loca quædam ei vicina *Glon* & *Gloneck* dicta pro Gelonis, vt Simlerus prodit.

Leuomne, mons circa Pallenem Macedonię peninſulam. Plin.

Leuonæ, populi qui media Scandiæ tenent. Ptol. hodie, Bothnia.

Leupas, portus Arabiæ felicis. Plin.

Leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptolem.

Leuphitorca, Æthiopię ſub Ægypto vrbs. Pl.

Leuſana, Pannoniæ vrbs. Anton.

Leuſinium, Dalmatiæ vrbs, Anton.

Leutarnia, Iapygiæ vrbs Straboni, qui etiam Leutornios dictos gigantes habet. lib. 6. Barrius in Calabria ponit: & *Leuidonia* appellat.

Leutichides, vir Lacedæmonius inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex Herod. lib. 6.

Lexianæ, Arabiæ felicis populi. Plin.

Lexúbij, Ptolem. lib. 2 cap. 8. Lexouij aliis, Galliæ vrbs. Vulgò *Lyſieux*, populi in prouincia Rotomagenſi, Ducatu Normandiæ.

L I

Lia, hebr. Lea, maior filia Laban, Geneſ. 29. & vxor Iacob patriarchæ, in Ephron cum viro ſepulta, Lat. laborioſa, aut fatigata.

Lianum Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

Liba, Germanię inſula. Ptolem. Meſopotamię item oppidum Polyb.

Libadibæ inſula in mari Indico. Ptolem.

Libana, Celtiberorum in Hiſpania oppidum. Ptolem.

Libanæ, vrbs Syriæ. Steph.

Libanius ſophiſta Antiochenus, floruit Iuliani apoſtatæ temporibus, vſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audiuit Diophantum philoſophum: exercuit ſe in declamationibus Conſtantinopolim profectus, ibidem ludum aperuit, vnde propter laſciuum in pueros amorem pulſus: Nicomediam venit, indéque eandem ob cauſam reiectus, in patriam reuerſus eſt: ſcripſit Declamationes progymnaſmata, orationes & Epiſtolas. Hic multa ſcripſit, inter quæ eſt opus, De modo dictandi epiſtolas Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Libanotus, ventus flans inter Liba, hoc eſt Africum & Notum. Plin lib. 2. c. 47.

Libanus Almę Veneris, vocatur Æthico inſula Tiberis intra vrbem Romam, & Oſtiam ciuitatem. hodie fortè communi nomine *Iſola* vocatur.

Libanus, Hebr. Lebanon, i. albus, vel candidus, aut thus, vel cordis filiatio, Syriæ mons, à Sydone Phœnices oppido vſque ad Smirnam vrbem Syriæ Cœles extenſus, centum quinquaginta ſtadiorum longitudine. Hinc ex aduerſo obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hoſce montes Orontes fluuius oritur. Pli. lib. 5. cap. 19. 20. & 22.

Libanum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ Comitatus.

Libarna, Lombardiæ oppidum, in Apennino ſitum. *Bobio* vocatur à D. Nigro.

Libentina dea Venus, ſeu Proſerpina. Aug. lib. 4. de Ciuit. Dei. Vide Libitina.

Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionyſius dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diodorus: quorum longè celeberrimus eſt, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus eſt à liberando: nam libertatis Deus eſt: ſiue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit (ipſe enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas ſoluat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino vſi liberè loquantur. Solem quoque poëtæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aërem vagetur.

Liber pater, emere & vendere inſtituit: ac diadema regnum inſigne, ac triumphum inuenit. Plin. lib. 7. c. 56.

Libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proſerpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.

Liberalia, liorum, Liberi feſta, quę apud Gręcos dicuntur διονύσια. Næuius.

Libertas, xxxiv Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 351.

Liberius Maximus, Iudææ procurator, anno ſalutis 75.

Libertas dea, cuius templum in Auentino conſtitutum fuiſſe narrant hiſtoriæ.

Libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin. li. 4. c. 9. Pomp. Mela lib. 2. Placet quibuſdam fuiſſe vrbem in Olympo monte Aſię torrente funditùs euerſam, quum iam olim oraculo prædictum eſſet, fore vt Libethrij, ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei oſſa ſol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conueniſſet, vt paſtorem ſuauiter canentem audirent, euenit, vt columna euerſa, Orphei oſſa nudarentur: eodémque die torrens nomine Sys ſupra modum auctus, Libethrios cum vrbe ſubmerſit. Cęl. lib. 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à Libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poëtarum carminibus celebrato. Mela libr. 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strabo tamen lib. 9. author eſt, Muſas appellatas eſſe Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum.

Libethrus, apud Lycophronem poetam videtur eſſe mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides.

Libias, Iudææ vrbs. Ptolem. Ioſeph. antiq. 14. Palæſtinæ item vrbs ab Herode conſtructa, Euſeb. in Chronicis: aliis Iulia appellatur, & Liuia.

Libiſoca, Libiſona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis à Celtiberis ędificatę, hodie *Lezuza*, circa vrbem Alcarez.

Libiſtus.

Libuſtus, Thraciæ vrbs, circa Mœſiam inferiorem. Plin.

Libiſonis Turris Plin Biſſonis Turris, Ptole. Sardiniæ oppidum, Sardos appellatur Pineto: Terra noua Nigro, & *Porto di Turre* Leandro.

Libiſoſona, cognomine Foroauguſtana, Hiſpaniæ vrbs Plin. lib.3.cap.3. eadem fortè cum *Libiſoca* Ptolemæi.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à libitu, vel à libidine Plut. Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſeruari, vt ſcilicet eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cùm eadem dea & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alij malunt Proſerpinam eſſe Plutonis vxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant: ideò etiam ea, quibus mortui exonerati veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt Libitina poëtis pro morte ipſa ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur, non rarò accipiatur. Horat Carm.

Multáque pars mei vitabit Libitinam.

Libitina, quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in vſum exequiarum locabant, *Liu.* lib.10. In vrbe tanta fuit peſtilentia, vt vix tunc Libitina ſufficeret ad ſuppeditanda ſcilicet funeribus neceſſaria: vnde exercere Libitinam illi dicebantur, qui in æde Libitinæ præerant locandis, vendendíſque iis quæ neceſſaria erant funebrem pompam inſtructuris.

Libo, ciuis fuit Rom. qui Romæ in comitio puteal primus extruxit, quod ideò Libonis puteal dicitur ab Horat.lib.1.epiſt.10.

--forum puteálque Libonis
Mandabo ſiccis, adimam cantare ſeueris.

Libo, conſul cum Fabio Chilone, anno ab vr. 956.

Libocus, Hiberniæ fluuius, apud Ptolem.

Libona, Arabiæ vrbs, lib. Notit.

Libora, olim Elbora, Ptolem.lib.2.cap.6. Hiſpaniæ vrbs, in Carpitanis. Vulgò *Taleuera.*

Libra, ſignum Zodiaci, quod Cæſaris ętate, octauo, hodie decimooctauo Cal Octob. Sole hoc ſignum ſubeunte, ęquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum ita dictus, quòd à Libya ſpiret, qua ratione & Africus à noſtris appellatur. Gel.lib.2.cap.22. Plin.lib.2.cap.47. Vulgò nunc vocatur *le Beix:*

Libunca, Hiſpaniæ vrbs ad Narium fluuium. Pomponius.

Liburna, vrbs circa Dalmatiam. Strabo.

Liburnia, regio ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam, Cuſpam & Sauum flumina, & Mœſiam ſuperiorem. Sic dicta à Liburno quodam Attico, ſi Stephano credimus, hodie Croatiam vocant, in ditione Ducum Auſtrię: Incolæ, Liburni. Item Liburni viatores dicti ſunt, qui ex agris iuſſu magiſtratuum ſępe vocabant ciues, frequénſque eorum via erat ab agris in vrbem. Liburni inde dicti, quòd ferè ex Liburnia orti eſſent, qui hoc viliſſimum officij genus adminiſtrabant. Iuuen. Satyr. 4.

primus clamante Liburno.

Eſt etiam Illyridis regio apud Ptolemęum.

Liburna, ſiue Liburnica, genus nauigij leuiſſimi velociſſimíque, inde dictum à populis Liburnis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vſi, Ionium mare inſuláſque prędabantur: vnde Romani, naues leuitate celebritatéque pręſtantes Liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus. Horatius,

Ibis Liburnis inter alta nauium
Amice propugnacula.

Liburnides, XL. inſulę maris Hadriatici iuxta *Liburniam.* Strab.

Liburnum mare. Vide Tyrrhenum.

Liburnum, vehiculi ſiue lecticę genus fuit, ad *Liburnicę* nauis ſimilitudinem factum: quo principes Romani vehi ſolebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quiduis commodè agere. Iuuen. Satyr.3.

Liburnus, Campanię mons. Polyb.

Liburnus, portus Tuſcorum. Ptol. li.3.cap.2.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopea, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta, varia cognomina apud veteres & recentiores Geographos obtinet.

Libya, Anton. Hiſpanię vrbs circa Calagurim.

Libya, byæ, Libye, byes, Africa; quòd inde Libs ventus flare ſoleat, ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem ἀπὸ τοῦ λείπειν ὕειν. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libyæ deſerta, Ptolemęo in Africa ſunt. Ab incolis *Zarra*, i. deſertum appellatur.

Libyęgyptii Africæ gens. Plin.

Libyarchę, Marmaricę Nomi gens Ptolem.

Libyci, Italię Tranſpadanę populi. Plin. Vide Lebui.

Libyci, montes Ægypti, ab exortiua parte Nili. Ptol.

Libycis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis: quam Herodes extruxit.

Libys homo, & *Libyſſa* mulier, ex *Libya* orti, & λίβυ neutrum. Vnde *Libyſtinus*, & *Libyſtis*, ſtidis. *Libycę* autem *Libycis* faciunt ęque generi proprio *Libycus* ca cum. Vnde *Libycum* mare. *Libycus* campus dictus, quòd in eo primum fru-

ges ex Libya allatæ ſint. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa vocata eſt, vt inquit Feſtus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, libyſticus, libyſtis, libyſtias, libyſſæa.

Libyſſa, Bithyniæ fluuius. Appian.

Libyſſa, Bithyniæ vrbs. Ptolem. lib. 5. c. 1. Vulgò *Polmen*. Nota Annibalis interitu. Stephano caſtellum eſt Bithyniæ maritimum, *Gebiſe* hodie.

Libyſſus, locus vrbis Romæ, qui deinde Argæus, poſtea Vicus Tuſcus dictus fuit. Fab. Pictor.

Libyſtinus, dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eò immiſſa Lybicis, hoc eſt, hoſtibus Carthaginenſibus peſte, penè cunctis ſubita morte interemptis.

Libyſtini, populi Colchis vicini. Stephanus.

Lica, vir qui Herculem ſecutus eſt. Feſtus. vide Lichas.

Licambes. vide lycambes.

Licatij, Vindeliciæ populi, apud Ptolemęum & Strabonem. Plinio, Licates, *Lechrainer*, hodie Schudo & Auentino, quos petulantiſſimos Vindelicorum vocant.

Lycha, ciuitas videtur circa Lyciam. Thucid.

Lychæ aræ, & columnæ, ſunt in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

Lichas, puer Herculis, per quem Deianira viro ſuo in Oeta monte ſacrificaturo, veſtem miſit Neſſi Centauri ſanguine infeſtam, quam cùm ille induiſſet, ſerpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus. Lichan pernicioſi muneris latorem, capillis arripuit, & in ſubiectum mare pręcipitauit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Euboico oſtenditur. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Lichades, inſulæ tres ſunt in mari Euboico: à Licha Herculis puero ita dictę, quem in hoc mare præcipitauit Hercules, Neſſi Centauri ſanguine in furorem conuerſus. Strab. lib. 9.

Licheni Arabiæ felicis populi. Plin.

Lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus. Stephan.

Lichos, Phœniciæ fluuius. Pompon.

Licianus poeta Martiali æqualis, & vicinus.

Licinus, Orientis imperator, Chriſtianorum hoſtis, à Conſtantino Cæſare tandem interfectus eſt. Hiſt. Eccleſ.

Licinius Menenius, Tribunus militum, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus: Syriæ prætor, anno ſalutis 66.

Licinius Sura II. cos. cum Soſſio Senecione, anno ab vrbe 854.

Licinius Stolo cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit ciuitatem quinquennio, legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera poſſideret, qua lege ipſe damnatus eſt. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe milleſimo ſexto, Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum, & Aureolum, apud Mediolanum interfecti ſunt. Eutrop. Oroſ. lib. 7. cap. 22.

Licneni, Corſicæ inſulæ populi. Ptolem.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Liebris, vrbs Phœnicum. Gentile, Liebrites, Steph.

Liga, Britannici maris inſula. Antonin. *Ligon*, Camdeno.

Liganira, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Roma. quem defendit Cice. oratione ea quæ pro Ligario inſcribitur.

Ligauni, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Ligea, Nympha Nerei & Doridis filia, à cantus ſuauitate ita dicta. Virg. 4. Georg.

Liger, eris ſiue Ligeris, Ptolem. nobilis Celtarum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduóſque a Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Huius fluuii meminit Tibul. Eleg. VII.

Liger, Rutuli cuiuſdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg. 10. Æneid.

Ligij, populi in Hungaria proximi Hermunduris & Cattis. Tacit. Annal 12. hodie quibuſdam *Schleſier*.

Ligurum montes deſcribit Leander in Tuſcia, dicítque eos hodie *Montagna di Catrara* & *Lumigiana* appellari. Liguſtini vocantur Liuio li. 34. Liguſtici Varroni lib. 36.

Liguſticę & Liguſtinę Alpes eædem ſunt cum *Maritimis*, vt credit Siml. harum meminit Ptolemæus, Dion, Liuius & Tacitus.

Ligus, Phaethontis filius. Beroſ.

Ligures, cognomine Corneliani, Apuliæ populi. Plin.

Liguria Italię regio, maiori ſui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria. Varo à Gallia Narbonenſi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habens Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum Liguſticum, à Ligyſto videlicet Phaethontis filio hodie *Riuiera di Genua*. Apud Ligures fons quidam viſitur, qui ex ſe bibentes, ebrios ſtatim reddit. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69.

Ligyes, populi Aſiæ, qui cū Xerxe, Herodoto libro Hiſtoriarum 4. contra Gręcos militarunt.

Ligygum, Arcadiæ mons. Polyb.

Ligyſtides inſulæ eædem, quæ Stœchades.

Ligyſtina, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarſum: Incolæ Ligyes. Steph.

Ligyſtus, Fabio Pictori Phaethontis filius, à quo Liguria cognominata eſt.

Lilæa, vrbs Phocidis. Steph.

Lilybæum, promontorium Siciliæ cum vrbe eiuſdem

eiuſdem nominis, Libyam ſpectans. Tria enim traduntur eſſe eius inſulæ precipua promontoria: ex quibus quod Græciam reſpicit, Pachynum: quod Italiam, Pelorum, Scyllę oppoſitum, quod autem in Auſtrum, Libyam verſus procurrit, Lilybæum appellatur. Pompon. li. 2. Hinc Lilybæius, ia, ium.

Limæa, Luſitaniæ fluuius apud Strabonem, quem Lethen quoque vocat, & Silius lib. 1. eſt, que apud Grauios populos.

Limenia Cypri ciuitas. Strabo.

Limenia, Venus dicta eſt, cui apud Hermionios virgines ante nuptias, & ſi qua vidua ad maritum rurſus accederet, ſacra faciebant.

Limenius, cos. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.

Limenotis Cherſoneſus Celtica Steph.

Limentinus, putabatur deus, qui liminibus præeſſet.

Limere vrbis nomen.

Limia fluuius Hiſpaniæ apud Melam li. 3. Linia hodie dicitur, teſte Oliuario.

Limici Hiſpaniæ Tarraconenſis populi Pto.

Liminium, oppidum inter Emeritam & Cæſaraugustam Anton.

Limioſaleum, Ptolemęo lib. 2. c. 11. vrbs Germaniæ, vulgò *Guezna*, vrbs Poloniæ.

Limnæ, Thraciæ Cherſoneſi vrbs. Strabo.

Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, à Theſeo rege extructum: quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo menſis Antheſterionis qui noſtro ferè Nouembri reſpondet. Ariſtoph. in Ranis, & Thucydides 2. Hiſtor.

Limniades, Stagnorum nymphæ apud Ethnicos. λίμνη enim ſtagnum ſignificat. De Nymphis vide N. Comitem, mythologiæ lib. 5. c. 12.

Limnæa, vicus in Argo. Stephanus. Theſſaliæ vrbs Liu.

Limni, inſula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deſerta eſt. Ptol. lib. 2. c. 2. Silimnus dicta a Plinio.

Limnos, inſula inter Albionem & Hiberniam Ptolem. *Lymen* Britannicè, & Anglicè *Ramſey* Camdeno.

Limnothalaſſa, inſula Hiſpaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, nō procul à Diano. Strab lib. 3.

Limone, vrbs Perrhebica, à prato in ea ſito dicta alias Elone. Steph.

Limoniades, Nymphæ florum & pratorum, quando mori ac deficere dixit Ariſtot. ſicut Panes Faunique faciunt.

Limonum, Pictonum oppidum in Gallia, Pto. lib 2. cap. 7. Vulgò *Limon*.

Limouici, Ptolemęo lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemouices. Vulgò *Limoſin*. Vide Lemouices.

Limyra, vrbs Lyciæ à Limyro fluuio. Stephan.

Zimmia, Pannoniæ inferioris vrbs. Ant. *Munſterburg*, Laſio.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Lincaſij, Galliæ Narbonenſis gens circa Æduos. Strabo.

Lincolina. Vide Lindun.

Lindecolinum. Vide Lindun.

Lindauium, ſeu Lindoia, vulgò *Lindavv*, oppidum imperiale ſitū in inſula Acronij lacus aquis vndique & fluctibus circumdatum, nulla ſui parte continentem tangit, niſi vbi lapideo ponte qui ducentos nonaginta paſſus in longitudine habet, terrę annectitur. Locus eſt admodum amœnus & ſalubris, ventis omnibus peruius, aquam fontanam & viuam, agrum circum circa fertilem, nec non omnia, quæ ad vitam pertinent facilè comparata habens, adhæc ædificiis ſatis ſplendidis ornatus, nulli non negotiatorum generi opportunus &c. Munſter.

Lindisfarna, inſula eſt Angliæ teſte Beda, quę *Halie Ilande* Anglicè dicitur. Hum. f. Lhuydo auctore, ad oſtia Tuedæ fluminis eſt.

Lindon, Coritanorum ciuitas. Ptolem. in Albione inſula.

Lindonium. Vide Lyndus Londinum.

Lindum, Ptolemæo lib. 2. cap. 3 vbi Britanniæ inſulæ, alio nomine Lincolina, & Lindecolinum. Vulgò *Lincoln* Stephano Lindonium. Gentile, Lindonius. Vide Londinum.

Lindus, Rhodi inſulæ oppidum, Ptol. *Lindo*, hodie, Sophiano.

Lingones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuij, Heduis, Sequanis, & Lucis vicini qui etiam hodie, ſeruato nonnullo priſci nominis veſtigio *Langres* appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um, vt Bardocucullus Lingonicus apud Perſium, pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus pręcipuè erat in vſu. Hinc Statium poetam, qui Thebaida & Achilleida heroico verſu ſcripſit, ortum tradunt: quamuis Statii nomen ſeruum ſignificat, vt ſcripſit Aul. Gel.

Lingus, caſtellum Caſſandrorum. Inde Lingæus, Lingius ſinus. Steph.

Linitima, Æthiopię ſub Ægypto oppidum. Plin.

Linon, parua regio Helleſpontia inter Pariū & Priapum. Incolæ, Linuſij. Stephanus ex Strabone lib. 13.

Linterna palus Silio in Campania eſt, *Lago della patria*. Leandro.

Linternum, vicus Campaniæ non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus, inuidię cedens obiit, & ſepultus eſt. Silius *Torre della patria* Leandro.

Linternus, [illegible] Campaniæ fluuius, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.

Λίνου ἄκρα, promontorium Choniæ, regionis Italiæ, vt legitur apud Lycophronem.

Linus, fons in Arcadia qui [illegible] cuſtodit ab [illegible] patitur, Plin. lib. 3. cap. 30.

Linus, primus epiſcopus, an. ſalutis 70. Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. Eccleſ.

Linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopium veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clàm cum Pſammate filia eius concubuit: quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linum appellant. Hunc cùm patris indignationem metuens, inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticiùs canentem irrideret Pauſ. 9.

Linx, fluuius & vrbs Mauritaniæ: aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Stephanus. Vide LIXVS.

Lipara, inſula vna ex Æolis, ita dicta à Liparo rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cùm antea *Meligunis* vocaretur. Plin. lib. 3. cap. 9. vide Iuuenalem Satyra 13. & N. Comitem, mythologiæ libro 2. cap. 6. vbi de Vulcano agit. Lipara adhuc noſtra ætate dicitur, aut fallit Leander.

Lipara, Cappadociæ pars, quæ *Licandus* vocatur, inquit Curopalates.

Liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam ſcribit Vitruuius libr. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine aut ſe lauantes, non aliter vngi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus, vrbs Thraciæ, Steph.

Lipſia, literarum ſtudiis & mercatura celebre Miſniç oppidum. Munſter in Coſmograph. Vulgò *Leipzick*.

Liquentia, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ, poſt Taruiſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit.

Lirimiris, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: alias Lirimeris, oppidum Saxonum, vulgò *Mulheim*, in ſeptentrione.

Liris, fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens, qui & Glanicus. Vulgò *Garilian*o. De hoc Ptolemæus lib. 3. cap. 1. erumpit circa Soram vrbem, teſte Strab. eſt etiam vrbis nomen apud Pomp.

Liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephiſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid. lib. 3. Metamorph.

Liruytia, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Lisbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium, & regni caput. Vide Olyſippo.

Lisbonum locus prope Mœnum. Plin. lib. 9. c. 15. Rhenanus Lilisbornum legi debere, & Erlenbrunnen dici credit. De hoc Plinii loco vide epiſtolam Lipſij ad Pantinum lib. 2.

Liſidias, Megalopolitanorum dux, an. ab vrbe 517.

Liſſa, inſula contra Iader, in Illyrico mari, Plinio teſte lib. 5. cap vlt. *Liſſa* adhuc Hermolao dicitur. *Lieſina* Fauolio in ſuo Hodœporico. vide Pharos.

Liſſa, Iaccetanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Liſſia, inſula maris Britannici, Anton. *Gulfe* Camdeno.

Liſſas, circa Thraciam vrbs, Anton.

Liſſon, Siciliæ fluuius, Leontium præterfluẽs. Polyb.

Liſſus, Illyridis oppidum, Ptolemæo: *Aleſio* hodie, Sophiano, & Barletio teſtibus.

Liſſus, Cretæ inſulæ vrbs, Plin. Leſſus Ptolemęo. *Fkionijſo* dicitur à Nigro. Vide Pantachus.

Liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſembriam Samothracum & Strymam Thaſiorum vrbem in mare illabens, quem Grȩci ſcriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exſiccatos tradunt. Herod. lib. 6.

Liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nympheo promontorio. Plin. lib. 3 cap. 22. & Ptol. lib. 3. cap. vlt.

Litȩr, Laconicæ vrbs. Steph.

Litana, ſylua in Gallia togata prope Boiòs. Cuius arboribus viæ finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſtumii cos. Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, vt ex viginti quinque millibus vix decem homines superfuerint. Liuius lib. 3. de bello Punico.

Lite, vrbs Macedoniæ. Suidas.

Litheſius, Apollo in Maiea, quòd ibi in lapide collocatus ſit, à lithos: ſic, Maratheſius à Marathos. Steph.

Lithobolia, apud Trœzenos feſta, à lapidũ iactu ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, vnam nomine Lamiam, alteram Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidauerant: vnde vt earum Manes placarent, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt, quod Lithobolia, hoc eſt, lapidationes, vocitarunt. Plutarch.

Lithoſtrotos, nomẽ loci, in quo ſedit Pilatus, Chriſtũ D. noſtrũ morti adiudicaturus: qui locus ita dictus, quòd ſtratus fuerit lapidibus Ioh. 19.

Lithrus, Armeniæ minoris vrbs. Strabo.

Litoris, aruſpicum reſponſis & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco. Caſſiod.

Littamum Norici vrbs, Anton. *Lutach*, Lazio.

Littus Cæſiæ, Corcicæ oppidum Ptolemæo. Pinetus *Calui* appellat.

Litubiũ, Liguriȩ oppidũ. Liu. hodie, *Rutubium*

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos qui adueniſſent, compellebat, vt ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem inſtituit, vt in honorem Midæ the-

dæ thericos; id eſt, æſtiuus aut meſſorius hymnus caneretur, vnde ductum prouerb. vt qui non ex animo canerent, aut qui coacti canerent, hi Lityerſam cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Liuij Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Liuiopolis Cappadociç oppidum. Plin.

Liuius Fidenas, Tuſciç rex, regnauit annis XLVII.

Liuius hiſtoricus Patauinus, res Rom. miro artificio luculentóque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Liuium, lacteo eloquentię fonte manantem, ac vltimis Hiſpaniç Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnopere laudabatur, eúmque Herodoto comparat in concionibus pręſertim, ſuadétque pueris ediſcendum, vt Ciceronis imitatorem. Conditus eſt in vrbe Patauina, cuius in hunc vſque diem oſſa ibi ſeruantur honorificè. Munſt. lib. 2. Coſm.

Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eóque ob ingenium libertate donatus. Primus Romę fabulam dedit C. Claudio Cęci filio, & M. Tuditano cos. anno ante natiuitatem Ennij Diomedes. Gel. lib. 16.

Liuonia porrigit ſe in lõgitudinem iuxta mare ſupra quatuor ſtadiorum millia, in latitudinem minimùm ad M. C C C. ſtadia patet. Pruſſi, Lithuani, & Ruſſi etiam circumhabitant, cętera Liuonicus ſinus lambit. Habet hęc Liuonia Curones, Eſtenos, Lettos, nationes tam moribus, quàm lingua diuerſas. In arcibus & oppidis lingua Saxonica ſeu Germanica pręualet. Regio eſt nemoroſa, plana, ſine montibus, fluuiis irrigua, magna ex parte inculta: agri tamen fertiles. Piſcibus & feris abundans. Lepores hyeme albi, æſtate cinericij ſunt coloris. Habet ciuitates amplas, & ſub imperio eſt magiſtrorum Teutonici ordinis. I. Aubanus, Munſter.

Lithuania regni Poloniæ pars & magnus Ducatus, paluſtris regio, plurimúmque nemoroſa, & eò difficilis aditu, ac quodammodo inacceſſa, aquis omnia obtinentibus: hyeme commercia cum Lithuanis habiliora: paludibus & ſtagnis alta glacie concretis, niuéque ſuper infuſa, fiunt omnia mercatoribus peruia. Ab Oriente Boryſthenis fluuij curſu continuo clauditur. Ruſſiam & Moldauiam ad Meridiem reſpicit. Poloniam vtramque & Maſouiam verſus Occaſum, Liuoniam & Samogatiam ad Septentrionem conterminas habet. Rara huius regionis oppida: Villarum incolatus parum frequens. Accolarum diuitiæ pecora pelléſque pretioſæ multigenûm ferarum, quibus regio inſigniter abundat. ceræ ac mellis ibi copia. Vſus pecuniæ genti nullus. Sermo, vt potionis, Sclauo...cus. Caput regionis Vilna eſt, Epiſcopalis ciuitas Cromer. Munſter.

luithprandus, Ticinenſis eccleſiæ Leuita, à Baſilio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, anno ſalutis 885.

luitprándus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela a patre Cuniperto Longobardorum rege regni hæres relictus, anno ſalutis 687. *Blond. lib.* 10 *decad.* 1.

lix Ptolemęo. lixus Plinio, & Straboni, Mauritaniç Tingitanę amnis, *Luſſo* hodie vocari ſcribit Caſtaldus.

lixa, vrbs *Libyæ*. à *Lixo* fluuio: Gentilia, *Lixij*, *Lixitæ*, & *Lixatę*. Vide *Linx*.

lixius, colonia à Claudio Cęſare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala à Dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulę occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleaſtros ferens, Plin.

L O

lobetum, *Lobetanorum* in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolem. Beuterus in ſuo Hiſpaniæ chronico ſcribit antea Turiam & poſtea Auerazin, tandémque vt hodie Albarrazin vocatam.

lobna, i. *Luna*. ſiue albedo aut thus, vel labor, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. Ioſ. 21. 4. Reg. 8. 13. 1. Paral. 6. Eadem eſſe videtur quæ *Lebna* & *Labana*.

lobni, filius Gerſon filij *Leui*. Exod. 6. 1. Paral. 6. idem ſigni. quod *Lobna*.

lobnetica nomen familiæ Num. 3.

lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea *Lobrina*, Scholiaſtes Nicandri.

locanus, Magnæ Gręciæ fluuius. Ptolem. *Sagriano* Leandro.

locarium, Siciliç oppidum. Anton.

locaſtra, Mediç vrbs Ptolem.

locha, Africę vrbs magna à Scipionis militibus eo inuito, expugnata & direpta. Appian.

locharna Paropaniſi oppidum. Ptol.

lochias eſt promontorium Ægypti non procul ab Alexandria & Pharo Strab. lib. 17.

lochis, Sarmatiæ Aſiaticę vrbs. Ptol.

locoritum, Germaniç vrbs, vt Ptolemęus tradit, Forcheym ad Mœnum eſt in Franconia, Petro Appiano.

locozus, vrbs Phrygię, in qua Thraces *Locozij* habitant: quos Xanthus, *Locoxitas* vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt, Steph.

locra, Corſicæ inſulæ fluuius. Ptolem. *Taluha.* Leandro.

locris, regio eſt proxima Phocidi, quam qui incolunt populi Locri dicuntur.

locri, orum, Græciæ populi, Parnaſſum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medij inter Ætolos & Phocenſes, à grauitate odoris Ozolæ, & à ſitu Heſperij cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, ad mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidij, illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur Strab. lib.9.

locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiuſdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſequuti ſunt, conditum. Seruius in illud Virgil. 3. Æneid.

Hic & Naricij poſuerunt mœnia Locri.

Hic diſcriminis gratia, Epizephyrij cognominantur, quod ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint. eſt etiam Locri magnæ Græciæ vrbs prope idem promontorium. *Torre di Graco* vocatur à Mario Nigro. Hieracium eſt Gab. Barrio: idem eandem *Naritiam* ab Ouidio 15. Metamorphoſeôn & à Virgilio Georgicorum lib 2. dici tradit.

locus fœlix, Antonini, *I Velſs* Auſtrię oppidum creditur à Lazio.

locuſta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. lib.11. Iuuen Satyr.1.

lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaad. 1. Paral. 2. Ed 7. *Lat* natiuitas, vel generatio.

lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu, vt videtur. 2. Reg.9. *Lat.* ipſimet verbum: aut ipſimet peſtis, vel mors, ſeu generatio electa, vel natiuitas filij.

loide, auia Timothei, ſecunda Tim. primo.

lœmius, Apollinis cognomen, quod ei *Lidij* impoſuerunt ob malorum expulſionem, finita peſtilentia.

logi, Albionis inſulæ populi Ptolemęo: Scotiæ tractum *Strathnauernia* dictum vt vult H. Boëthius.

lollianus, Conſul cum Arbitrione, ann. ſalutis 1108.

lollianus Auitus, Conſul cum Gauio Maximo anno ab vrbe [illegible].

lollianus Auitus, Conſul cum Pompeiano anno ab vrbe [illegible].

lomentus, vrbs Italiæ, alias λαύρεντον, dicta Steph. laurentum [illegible] & Strab. *Laurens* Caſtrum Tibullo in *Latio* eſt. Barrius in ſua Hiſpania ſcribit hodie vulgò *S. Laurentij* nominari.

Lomminij, trigemini fratres filij Geryonis Tyranni, ædificauerunt à ſuo nomine vrbem magnam *Lomminiam*. Beroſ.

londinum vrbs antiquiſſima, cuius Ptolemęus & Corn. Tacitus meminerunt in Midelſexia comitatu, regione totius Angliæ feraciſſima & ſaluberrima, ad flumen Tamiſin LX. paſſuum millia ab Oceano ſita eſt, & latitudinis habet gradus LII. Longitudinis XIX & XV. minuta. Per ſe maxima eſt & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem (Turrim appellatam) pulcherrimè extructam. Ædificiis verò atque templis magnificè exornatur: viceuis ſupra centenas ſacris ædibus (quas parochiales vocant) venerabilis. Meridiem verſus, lapideum pontem obtinet longa & miranda operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cuius dorſo domicilia vtrinque ea diſpoſitione ac ſtructura cernuntur vt perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant Ab Archaunini regis vſque temporibus (teſte Polyd Virgilio) Regia eſt ciuitas & regni caput, ac alienigenis frequentiſſima diuitiis atque opibus affluens, emporio celeberrima. In ea reges diademate inſigniuntur regnóque inaugurantur: concilium ſeu parlamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum priuilegio, à XXIV. ciuibus, quos Angli Aldermannos, quaſi Seniores vocant: ex quorum numero prætorem vrbanum & Tribunos duos ipſimet annua commutatione eligunt. A Cæſare, vt plures exiſtimant, Trinobantum appellatur. Vulgo *Londen*; Gal. *Londres*.

londinium etiam Ptolem. Tacito & Antonino. *Lundinum* & *Lundunium* Ammiano, *Londienſe* oppidum vocatur in Panegyrico Maximiano dicto. *Londonia* à Beda nominatur. Coloniam factam innuit Tacitus, annal. 14. Londinum *Auguſtam* poſtea nuncupatam ſcribit Ammian. lib. 27. inde *Auguſtam Trinobantum* vocat Rogerius. Cantiorum ciuitatem facit Ptolem. *Troyenauyth* id eſt, noua Troia quondam nuncupata fuit & poſtea *Dinas Beli* id eſt, Palatium Belini tandem *Caerlud* & *Lhundain*.

londobris, Ptol. inſula eſt Oceani iuxta *Luſitaniam*, quam hodie *Ba linguas* nuncupant.

longaalba, vrbs in *Latio*, quam Aſcanius Æneę filius ædificauit. Virgil. lib.1. Æneid. Vide ALBA.

longanus, Sicilię fluuius, circa Mylas vrbem, Ptol.

longatis Bœotię regio. Lycoph

longiduni Germanię populi. Ptol.

longimanus Artaxerxes, rex Perſarum dictus eſt, quòd manuum alteram haberet longiorem.

longium, Antonino Norici oppidum. Simlero eſt *Luntz*, cui etiam *Tentia* videtur, vt in lib. notitiarum legitur.

longinus, ſucceſſit Narſeti Italiæ principi, & nouum

nouum magiſtratum Exarchatum in Italiam introduxit Blond.lib.8. decad.1. Æmil.lib.1.anno ab v.be 1123.

longinus Conſul cum Decio, anno ab vrbe 1239.

longobardi, populi Germaniç, quos à longis barbis cognominatos ferunt & ab Oceano Germaniç quę vltimis oris veniſſe, nouas ſedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuique omnes penè citerioris Galliæ vrbes recepere: biduũ in ducentis annis regnaſſent à Carolo magno ſuperati fuerunt: ſed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio, ita Ingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi facta vnione gentem vnam & vnum nomen admiſcuerunt. Et ideò Pontanus, vir doctus noſtri temporis, Iingobardos appellat, non autem Longobardos.

longone, vrbs Siciliç Steph.

longouicum, Britanniç inſulę oppidum. lib. Notit. *Lonchſter* Camdeno.

longula, Volſcorum vrbs *Liu.* Vide Viterbum.

longum promontorium, in Sicilia eſt. Ptolem. *Lognina*, hodie.

loguntica, Hiſpaniç Tarraconenſis vrbs maritima *Liu.*

longurius, Siciliç portus. Phauorin.

longus, fluuius Albionis inſulę Ptolem. hodie *Lough.*

longus, Conſul cum Tyberio Claudio Cæſare, anno ab vrbe 794.

lopaduſſa, inſula iuxta Thapſum Libyç, Stephanus. *Lampidoſa* Mercatori.

lophi, Bœotię fluuius, Haliartidem præterfluens Pauſan.

lopſi *Liburniç* populi, Plinio: & *Lopſica* vrbs eidem atque Ptol.

lopum, ſtupendum in Bactriana regione deſertum, in quo exploratum habetur, malignos quoſdam ſpiritus, ſeu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præſtigias immittere ſolent, quibus ipſi perſtricti miſerrimè pereunt: quod ſi quis pauluIum de via deflexerit, cuiuſdam rei neceſſariæ gratia, quod ſæpe in itinere conficiendo contingere ſolet, protinus ſe nomine proprio audit appellari, qua re fretus, eam proſequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat. Vbi verò de via ſe deflexiſſe comperit ad rectum tramitem reuerti non eſt potis. Idcirco ſumma cum anxietate, ſociorum conſortio priuatus, in locis omnium maximè deſertis perit. Noctu præterea auditur veluti quidam magnus ac nobilis equitatus oberrans, vagus & ad viam reduci quæritans. Qui enim illac iter faciunt, in varia ſæpenumerò vitæ incidunt pericula, ad inceptum iter redire neſcientes. Nonnulli denique copioſum exercitum ſibi occurrentem videre viſi ſunt, quem effugientes ac per deſerta loca peruagantes, timore, ac maleſuada fame illic perierunt. M. Paulus Venetus.

loreni, *Lydiæ* populi Plin.

lergitæ, Hiſpaniæ populi. Polyb. Hos Ilergetes eſſe nonnulli exiſtimant.

loryma vrbs Cariç. Etiam portus Rhodi: Gentile, *Lorymęus* Steph.

los, inſula circa Theſſaliam: inſularis, *Lous.* Steph.

lopſa Galliç Aquitanicæ vrbs. Anton.

lot, filius Aran, Gen 11. Lat. inuolutus, ſiue colligatus, aut coopertus, vel reſina precioſa, quę dicitur *Stacte.*

lotan filius, Seir Horręi Gen 36.

lotharingia, quæ quondam Auſtraſia & Auſtria diuiditur in ſuperiorem & inferiorem: continetúrque inter Rhenum, Scaldim & Moſam, flumina. Inferior hodie varia nomina obtinet, diuerſiſque principibus ſubeſt. Superior, quæ & Moſellanica, item Tullingia cognominatur, ſub vnius principis eſt imperio, & antiquo nomine floret. *Lotring* enim Germani: *Lorraine* incolę appellant.

lotharius, Italiæ rex interuentu Berengarij deſignatus, Luithpr. lib.5. cap.12. anno ſalutis 947.

lotharius. Rom Imperator xx. anno ſalutis 827. Blond. lib.5 decad.2.

lotharius I I. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipſe imperator, annis quindecim regnauit. Filij propter regni diuiſionem, vehementiſſimis inter ſe odiis exarſerunt, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiſerunt grauiſſimum: in quo ſtrages Francorum, quanta nunquam alia, facta eſt. Superatus Lotharius, fuga ſalutem quæſiuit. Blond. libro 1 Ludouicum filium conſortem imperij ſumſit, anno ſalutis 850. imperio ſe abdicauit: & monaſticum induit habitum: in quo animam Deo reddidit in monaſterio, quod Prumnia dicitur, diuiſo inter filios in primis regno: Ludouico imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Prouinciæ regnum tradidit. Æmilius libro tertio, anno ſalutis 856.

lotharius, Francorum rex, Ludouico regis filius ex Gerberga imperatoris ſorore anno ſalutis 956. Lotharingiam occupauit. Aquiſgranum vſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otho Imperator ex Bauaria exercitum cùm duxiſſet, Lotharingiam recepit: Lotharius Pariſios eſt reuerſus. At Imperator eum inſequens, in Franciam ingreſſus, Laudunenſium, Sueſſionúmque agris vaſtatis, Pariſiorum ſuburbia incendit, anno ſalutis 979.

lotis, tidis, vel Lotus Nympha, formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim eſſu-

gere non poſſet, inuocata deorum ope, in lorum arborem eſt commutata Ouid. 9. Metam. Vide Dryope.

Lotoa, Ptolemæo inſula maris Ionionij, iuxta Cephaleniam. verſus Meridiem. Letoia Plinio eſt. Hanc Sophianus *Guardiano*, Niger *Trepano* appellari tradit.

lotophagi populi in Africa apud Syrtes, à loco nomen ſortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus eſt tam dulcis, vt aduenis incutiat patrię obliuionem. Itaque cùm Vlyſſis ſocij delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyſſ. Nunc vocantur *les Chelbens*. Oliuarius in Melam.

lotophagites, Ptol. inſula maris Africi eſt, non longè à Syrtibus, hodie *Zerbi*. *Gelues* Hiſpanis.

lotophagum ora in intimo Syrtis maioris ſinu. Plin.

lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitę Araltes dicti, Steph.

louentinum, Albionis inſulæ vrbs, Ptol.

louia, Pannoniæ vrbs. Antonin.

lous, Macedoniæ fluuius, prope Apolloniam. Ptol. hodie *Hiergo*, vt refert M. Niger.

louanium, perantiqua Brabantiæ vrbs ante Iulij Cæſaris aduentum in has regiones, oppidi formam habuit, temporúmque ſucceſſu in tantam amplitudinem excreuit, vt in ambitu hodie quatuor milliaria Italica colligat. Prę̨ſtitit hoc Louanienſibus aëris ſitúſque amœna commoditas, quos magnificum etiam D. Petri templum, ciuica domus eleganter conſtructa, multorum collegiorum vniuerſitas. Dela fluuius, caſtrum à Iul. Cęſare conditum, multa item admiratione digna egregiè ornant. Vide Guichardin. in deſcript. accuratiſſima inferioris Germanię, ſeu Belgij.

louentinum, Ptolemęo eſt Albionis inſulæ vrbs, quam Villanouanus *Pouueſzlandt* vocat.

lous, Macedoniæ fluuius Ptolemęo prope Apolloniam Strabo *Aeum* vocat.

loxa, Ptol. lib. 2 cap. 4. fluuius Britannię *Loſſe*, Camdeno & Buchanano.

loxias, Apollinis cognomentum, inde impoſitum, quòd obliqua ederet reſponſa: aut certè ab eo quòd Zodiacum ſol obliquè percurrat. λοξὸν enim Gręci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal.

L V

lua, Dea quędam apud veteres fuit, à luendo expiandóque nomen ſortita, quę præerat luſtrationibus & luſtris. Liu. lib. 8. Armorum vis magna tum inter cęſa corpora hoſtium, tum in caſtris inuenta eſt. Ea Luę matri dare ſe Conſul dixit. Turnebus.

luangi, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

lubœni, in Hiſpania Tarraconenſi gens. Ptol.

Lubeca, vrbs imperialis libera, emporium celebre & Vandalicarum ciuitatum caput, nunc ſitu & opere fortiſſima eſt, validis propugnaculis admodum munita, quæ palis, tignis, ac ſiſtucationibus in aquam immiſſis peringentem ſuſtinent molem. Mira huius Reipublicę potentia, quæ vnà cum Daniæ rege, non alieno, ſed ſui ærarij præſidio contra potentem Sueciæ regem, priuilegiorum cauſa, per octennium, terra maríque ſociale bellum ſuſtinuerit & pacificationis tandem media, intercedente Imperatore, aliíſque imperij proceribus admiſerit.

Luca, ciuitas Tuſciæ, à qua Lucenſes, qui in ea habitant, vel qui ea orti ſunt. Dicta à Lucumone Hetruſcorum rege Strab. lib. 5. Vrbs eſt olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem, ex quibus Senatus militares capit ordines.

lucani, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundùm mare extenſis, Silano fluuio à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti: quorum oppida pręcipua fuerunt, Velia, Pæſtum, & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. capite 5. Apud hos vt aliorum criminum, ſic & ocij cauſæ arguuntur, ita vt, ſi quis homini otioſo ac voluptatibus dedito mutuaſſe aliquid conuincatur, priuetur apud eoſdem mutuo dato. Stobęus ſermone 42. Hodie eorum regio Baſilicata dicitur, vt Leander tradit.

lucaria, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

lucanus, Cordubenſis patria, poëta egregius, Senecæ viri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cęſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit: in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenij & doctrinæ. Vide Crinitum.

lucaria, feſta apud Romam, quæ ſolita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati, ſeſe occuluerant. Feſtus, Plutarch. Tacitus.

lucaria. Vide luceria.

lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis. Euſeb. lib. 3. c. 4.

lucentes, Hiſpanię populi Plin. *Lugo* Gelaciæ oppidum eſt Pineto. Hanc iuniores Latini Lucam vocant.

lucentia, citerioris Hiſpanię vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

lucentum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemęus lib. 2. c. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem, occaſum verſus. vulgò *Luchena*, teſte Buteron.

luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius. Conſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum à

Romulo

Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecundùm Liuium, & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium a Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, à quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt etiam quæ præerant ſingulis partibus tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt.

Luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Plin. libro 3. capite 11. Strabo quoque idem docet libro 6. dicítque fuiſſe Luceriæ nobile fanum Mineruæ.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucerius, dictus eſt Iupiter, à luce, quam præſtare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria, quòd lucis cauſa ſit.

Lucerna, Heluetiæ ciuitas, ad Heluetticum fœdus admiſſa anno M C C C XXXII. ratione monaſterij in formam oppidi paulatim excreuit, noménque quorundam opinione obtinuit à magna turri in exitu lacus, ex qua olim nocturni ignes nauigantibus præluxerunt. Ciuitas eſt ſatis amœna & elegans, commune emporium Suitenſium, Vranorum & Tranſyluanorum. In ea Vrſula fluuius manat ex lacu haud ſecus quam Conſtantiæ Rhenus ex lacu Podamico, vulgò *Lucern.*

Luchinus Vicecomes, Mediolani Vicarius à Benedicto pontifice conſtitutus, anno ſalutis 1340.

Lucianus Samoſatenſis, ſcriptor dialogorum præſtantiſſimus & facetiſſimus; floruit ſub Traiano principe primùm Chriſtianus demum fidei deſertor: ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas grauiſſimas, nam à canibus deuoratus miſerè interiit. Suidas.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem ſuſcepit.

Lucifer, vna errantium ſtellarum quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora ſeſe oſtendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

Luciferi fanum, quod lucem dubiam λυκόφωσια appellant, inquit Strabo, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt, quod Florianus *S Lucar de Barrameda* vocat.

Lucilius, poëta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcribere aggreſſus eſt. Obiit Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicóque funere elatus eſt.

Lucilius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis ſeptuageſimo quarto.

Lucilius, miles quidam Romanus fortiſſimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, vt ipſi Bruto faceret tempus ad fugam.

Lucilla virgo, filia Nemeſij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volaterranus.

Lucillus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præſes, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. *Iuno Lucina fer opem.* Cicero libro ſecundo de natura deorum. Luna à lucendo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, ſed quòd in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quod partum ferat in lucem. Plinius lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quod oculis præſit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquiliis. Ouidius lib. 2. Faſtorum.

Lucius, prænomen eius, qui primus ita vocatus quia oriente luce natus eſt. Sic Lucia, nomen mulieris.

Lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Rom. 16.

Lucius, XXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 154.

Lucius I. Romanorum pontifex, CLXVII. anno ſalutis 1144.

Lucius III. Romanorum pontifex CLXXII. anno ſalutis 1181. Propter conſularem factionem Veronam fugit.

Lucius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Ælianus, Conſul, collega Paſtoris anno ab vrbe 415.

L. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philoſophus Diui F. AA. XVIII. Romanorum imperatores, regnarunt annis XIX. tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 917. Eutrop. lib. 8.

L. Ælius Lamia, conſul, collega M. Seruilij, anno ab vrbe 755.

L. Ælius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

Ælius Mamercus, Cos. collega Q. Publij Philonis. Latinos per deditionem ſubegit, anno ab vrbe 417.

L. Æmilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, anno ab vrbe 472.

L. Æmilius Mamercus conſul, collega Cæſonis Fabij Vibulani anno ab vrbe 270.

L. Æmilius Mamercus, Cõſul, collega C. Iñ-

tij Deciani anno ab vrbe 419.

L. Æmilius Damercus, Cos. collega Caij Seruilij Priſci, anno ab vrbe 286. II. Cos. collega Vopiſci Iulij, anno ab vrbe 281.

L. Aemilius Mamertinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. II. Cos. collega C. Genutij, anno ab vrbe 393.

L. Aemilius Paulus conſul, collega Attilij Reguli agrum Boiorum vaſtauit, triumphum duxit, anno ab vrbe 129.

L. Æmilius Paulus, Cos. collega M. Liuij Dimalem Illyrij ciuitatem, vi cepit. Polyd. libro 3. anno ab vrbe 53 . II Cos. collega C. Terentij Varronis occubuit ad Cannas, cæſis Romanis, anno ab vrbe 537.

L. Aemilius Paulus, conſul, & collega Cn. Bæbius Pamphilus receperunt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. II. Cos. collega C. Licinij Craſſi Perſeum vicit ac cæcidit. Macedoniámque ſubegit. Liu. 5. decad. 5.

L. Aemilius Paulus, Cos. collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 704.

L. Afranius, Cos. collega Q. Cæcilij Metelli Celeris, anno ab vrbe 694.

L. Annius Fabianus, Cos. collega Martij Nonij Mutiani, anno ab vrbe 953.

L. Anitius Gallus conſul, collega Marci Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 594.

L. Antiſtius, Tribunus militum, anno ab vrbe 377.

L. Antiſtius Vetus, Cos. collega Claudij Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

L. Antonius Commodus, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis XII. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratáſque trecentas concubinas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput iuſſit imponi. Hercules & deus voluit vocari. Lamprid. In Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto præfecto prætorij. Lamprid. Herodian. lib. 1.

L. Antonius Pætus conſul, collega P. Seruilii Iſaurij ſeditionem mouit aduerſus Cæſarem: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſequutus. Appianus libro quinto, Florus lib. 4. cap. 7.

L. Apruſtius, Cos. collega M. Valerij Leuini, anno ab vrbe 528.

L. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.

L. Aruntius, Cos. collega Caii Claudii Marcelli anno ab vrbe 731.

L. Aruntius, Cos. collega M. Aemilii *L*epidi, anno ab vrbe 758.

L. Aſinius, conſul, collega P. Marii, anno ab vrbe 614.

L. Attilius *L*ongus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.

L. Attiatinus, Cos. collega *L.* Scribonii *L*iboDnis, anno ab vrbe 710.

L. Aurelius Cotta, Cos. collega Seruii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 610.

L. Aurelius Cotta, Cos. cum *L* Cęcilio Metello, anno ab vrbe 63 .

L. Aurelius Cotta, Cos. collega *L.* Octauii, anno ab vrbe 679. II. Cos. collega *L.* Manlii Torquati, anno ab vrbe 689.

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega Sex. Iulii Cæſaris anno ab vrbe 5 .

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega M. Aemilii *L*epidi anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib. 60.

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 651.

L. Cæcilius Metellus, Cos. collega C. Seruilii Tuccæ anno ab vrbe 469. II. conſul, collega M. Fabii Buteonis anno ab vrbe 506.

L. Cæcilius Metellus, Cos. collega *L.* Aurelii Cottæ anno ab vrbe 635.

L. Cæcilius Metellus Creticus. Cos. collega Q. Martii Vatiæ, anno ab vrbe 686.

L. Cæcilius Metellus Diadematus. Cos collega Q. Mutii Scæuolę, anno ab vrbe 637.

L. Cęſianus, Cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.

L. Calphurnius Beſtia, Conſul. collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 743. quo bellum Iugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecunia muneribúſque corruptus pacem cum Iugurtha fecit. Oroſ. libro quinto, capite 5. Eutrop. libro quarto.

L. Calphur. Piſo, Cos. collega C. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 627.

L Calphur. Piſo, Cos. collega M. Druſii *L*iuii, anno ab vrbe 739.

L Calphur. Piſo, Cos. collega Coſſii Cornelii *L*entuli, anno ab vrbe 753.

L. Calphur. Piſo, Cos. collega M. *L*icinii Craſſi, anno ab vrbe 979.

L. Calphur. Piſo, Cos. collega Claudii Neronis Cęſaris, anno ab vrbe 809.

L Caſſius *L*onginus Rauillia, Cos collega *L.* Cornelii Cinnæ, anno ab vrbe 627.

L. Caſſius *L*onginus, conſul, collega C. Marii Nepotis, in finibus Allobrogum à Tigurinis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Ceionius Commodus, Cos. collega Ciuicę Pompeiani, ab Hadriano adoptatus eſt. Sparr. in Ceionio anno ab vrbe 888.

L. Cornelius Cinna, conſul, collega *L.* Caſſii *L*ongini Rauilliæ, anno ab vrbe 627. II. conſul, collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 668. III. conſul, collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669. IIII. conſul, collega eiuſdem Papyrii, anno ab vrbe 670.

L. Cornelius *L*entulus, Cos. collega Q. Publii Philonis anno ab vrbe 428.

L. Cornelius *L*entulus, Cos. collega M. Curii Dentati,

Dentati,anno ab vrbe 478.

*L.*Cornelius Lentulus Claudianus, Cos.collega Q.Fuluii Flacci,anno ab vrbe 516.

*L.*Cornelius Lentulus, Cos.collega Iulii Appuli,anno ab vrbe 555.

*L.*Cornelius Lentulus, Cos.collega C.Martii Figuli,anno ab vrbe 598.

*L.*Cornelius Lentulus, Cos.collega L.Mummii Achaici,anno ab vrbe 608.

L. Cornelius Maluginenſis, Cos.collega Q. Fabii Vibulani,anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis Cos. triumphum egerunt. Pax Equis data.

*L.*Cornelius Merula, Cos.collega Qu.Mutii Thermi,anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe cond.404.

*L.*Cornelius Scipio, II. collega Cn.Domitii Caluini,anno ab vrbe 423.

*L.*Cornelius Scipio, Cos. collega Cn. Fuluii Centumali,Hetruſcos fudit,anno ab vrbe 455.

L. Cornelii Scipio, Cos. collega C. Aquilii Flori,anno ab vrbe 494.Corſicam & Sardiniam vaſtauit triumphum egit. Eutrop. Florus libro decimo ſeptimo.

*L.*Cornelius Scipio Aſiaticus,Cos.collega C. Lælii Africani anno ab vrbe 564.

*L.*Cornelius Sylla, Cos collega Q.Pompeii Ruffi,anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet,multos proſcripſit,tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauit, anno ab vrbe 674. Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Plutarchus Mortui funeri honos datus,in campo Martio ſepultus eſt.

L.Cornelius Sylla,Cos.collega Seruii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 785.

*L.*Cornelius Syllanus,Cos.collega Publii Valerii Aſiatici,anno ab vrbe 798.

*L.*Cornificius,Cos.collega Sex. Pompeii,anno ab vrbe 719.

*L.*Domitius Ænobarbus,Cos.collega C.Cæcilii Caldi,anno ab vrbe 660.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. collega Ap. Claudii Pulchri anno ab vrbe 701.

*L.*Domitius Ænobarbus, Cos. collega P.Scipionis,anno ab vrbe 738.

*L.*Ebutius Helua, conſul, collega P.Seruilii Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis,& mortem obiere Cos Liu.lib.3.

*L.*Fonteius Capito, Cos. collega C. Viſpanii Aproniani,anno ab vrbe 811.

*L.*Fuluius Curuus, Cos.collega Q.Fabii Rutiliani anno ab vrbe 432. Is Magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugauítque,qui Poſtiam Pliſtiámque Romanorum ſocios, vt parem dolorem h[o]ſti redderent, circumſederunt, anno ab vrbe 438.

*L.*Furius Camillus, Tribunus militum anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406.Cos.collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 407.III.Cos.collega D.Iunii Bruti Scelæ, anno ab vrbe 430.

*L.*Furius Medullinus, Cos.collega Caii Manilii Volſonis,anno ab vrbe 280.II. Cos.collega C.Cornelii Caſſi anno ab vrbe 347.

*L.*Furius Medullinus, Tribunus militum anno ab vrbe 331.VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, Cos. collega M.Claudii Marcelli anno ab vrbe 558.

*L.*Furius Tricipitinus,IIII.Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

*L.*Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

*L.*Gellius Publicola,Cos.collega M.Coccei, anno ab vrbe 718.

*L.*Genutius Auentinenſis, Cos.collega L.Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 383.II.Cos.collega Q.Seruilii Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit Liu.lib.7.

*L.*Genutius Auentinenſis, Cos. collega Ser. Cornelii Ruffi,anno ab vrbe 451.

*L.*Genutius Clepſina, Cos.collega C. Quintii Claudii, Rhegium cepit: legionem octauam, quę Pyrrhi bello à Romanis defecerat,Romam miſit:populi iuſſu, virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt,anno ab vrbe 492.Oroſ.lib.2 c.3.

*L.*Horatius Barbatus,Tribunus militum,anno ab vrbe 331.

*L.*Horatius Puluillus, Tribunus militum,anno ab vrbe 470.

L.Hoſtilius Mancinus, Cos.collega Q.Fabii Maximi Æmiliani,anno ab vrbe 590.

*L.*Iulius Cæſar,Cos.collega Q.Martii Thermi,anno ab vrbe 690.

*L.*Iulius Libo,conſul, collega M. Atilii Reguli Serrani,anno ab vrbe 486.

*L.*Iulius,III.Tribunus militum,anno ab vrbe cond.317.

L. Iulius magiſter equitum, anno ab vrbe 325.

*L.*Iulius Tullius, conſul, collega L.Papyrii Craſſi anno ab vrbe 3[illegible].

*L.*Iulius Tullus,II.Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

*C.*Iulius Tullius, Cos.collega M.Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 688.

*L.*Iulius Brutus, Cos.filios proprios propter coniurationem cum Tarquinii capite plecti iuſſit.Vide Brutus.

*L.*Iunius Pullus, conſul,collega Appii Claudij Pulchri,anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L. Lentulus Cruſcellus, conſul collega C. Claudii Marcelli,anno ab vrbe 705.

L Licinius Craſſus, Cos. collega Q. Mutii Scæuolæ anno ab vrbe 656.

L. Licinius Lucullus,Cos.collega A.Poſthumi Albini, anno ab vrbe 603.

l.Lucretius Flauus, Cos. collega Ser. Sulpitii Camerini, anno ab vrbe 363.

l.Lucretius Tricipitinus, conſul, collega T. Veturii Geminii, anno ab vrbe 292. Conſules triumpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomen prope deletũ eſt x.M.CCCCLXX. cecidiſſe in acie,& fuga M.CCL. captos viuos, ſigna XIII.militaria relata, refert Liuius libro tertio

l.Manlius Accidinus, Cos. collega Q. Fuluii Flacci anno ab vrbe 575.

l.Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

l.Manlius Imperioſus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.

l.Manlius Proconſul, ab Herculeio Sertorii legato victus eſt Flor.lib 90. Idem lib.3.cap.22. anno ab vrbe 676.

l.Manlius Regulus, conſul, collega Q. Cædicii Longi, anno ab vrbe 4 7.

l.Manlius Torquatus, II.conſul collega Lucii Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 689.

l.Manlius Volſo, conſul, collega C. Attilii Reguli Serrani anno ab vrbe 503.

l.Martius Cenſorinus, conſul, collega M.Manilii, anno ab vrbe 605.

l.Martius Philippus, conſul, collega Sexti Iulii Cæſaris anno ab vrbe 663.

l.Martius Philippus, conſul, collega Cn.Lentuli Marcellini, anno ab vrbe 698.

l.Memmius Regulus, conſul, collega Virginii Ruffi, anno ab vrbe 815

l. Menenius Lanatus, conſul, collega Seſtii Vaticani anno ab vrbe 302.

l.Menenius Lanatus, conſul, collega Proculi Gegani Macerini anno ab vrbe 315. Liu. lib.4. Eutrop.lib.4.

l.Metellus Caluus, conſul, collega Q.Fabii Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.

l.Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt. Liuius libro 4. anno ab vrbe 316.

l Minutius Carbetus, conſul, collega Caii Nautii Rutilii anno ab vrbe ducenteſimo nonageſimo ſexto.

l.Minutius Ruffus, conſul, collega Flau. Domitiani Auguſti anno ab vrbe 840.

l.Minutius Achaicus. Vide Mummius.

l.Munatius Plancus, conſul collega M.Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 712. II. conſul, collega C Silii anno ab vrbe 766.

l.Murena, conſul, collega D.Iulii Syllani, anno ab vrbe 692.

l Nonius Aſprenas, conſul, collega M.Aquilii Iuliani, anno ab vrbe 791.

l.Norbanus Balbus, conſul, collega M Syllani, anno ab vrbe 771.

l.Octacilius Craſſus, conſul, collega L.Valerii Flacci, anno ab vrbe 492.

l.Octauius, conſul, collega Aurelij Cottæ anno ab vrbe 679.

l.Opimus, conſul, collega Fabii Q.Maximi, anno ab vrbe 633.

l.Oſtius, tempore bellorum ciuilium, patrem ſuum proſcriptum quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.

l.Papyrius Craſſus conſul, collega M.Cornelii Maluginenſis anno ab vrbe 319.

l.Papyrius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 187.

l Papyrius Craſſus, conſul, collega Cæſonis Duillii Heluæ, anno ab vrbe 420. II. conſul, collega L.Plancii Venonis, anno ab vrbe 425.

l Papyrius Mugillanus conſul, collega C.Seruilii Halæ, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.

l Papyrius Mugillanus Curſor, conſul, collega C.Petilii Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit anno ab vrbe 430. II. conſul, collega Q.Publii Philonis anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit Samnites cæcidit, Lucerias cepit. VII. M. Samnitum ſub iugum miſit, triumphauit. Eutrop.lib.2.III.conſul, collega Q Ælii Ceritani, anno ab vrbe 435. IIII.conſul collega P.Philonis, anno ab vrbe 440. V. conſul, collega C. Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

l.Papyrius Curſor, conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt XXX. M.CCCXI. captiui III.M.D.CCCLXX. Oroſ.lib.3.c.16.II. conſul collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

l.Paſſienus Ruffus, conſul, collega C.Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 750.

l.Pinarius Ruffus, conſul, collega P.Furii Medullini, anno ab vrbe 282.

l.Pinarius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 324.

l.Piſo Celonianus, conſul, collega M.Liuii Druſi, anno ab vrbe 642.

l.Piſo Cæſonianus, conſul, collega A.Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis, Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone, Appian. Florus.

l.Plautius Venox, conſul, collega L.Papyrii Craſſi anno ab vrbe 425.

l.Plautius Venox, conſul, collega M. Folii Flacci Senatoris, anno ab vrbe 434.

l.Plotius inter alios, puero Cicerone, fuit inſignis dicendi præceptor, extremis L.Craſſi temporibus.

l Pomponius Flaccus conſul, Collega C.Cæcilii Ruffi, anno ab vrbe 769.

l.Pomponius Velius, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L. Porcius Cato, conſul, collega C. Pompeij Strabonis, anno ab vrbe 665.

L. Porcius Cenſorinus, conſul, collega Caij Caluiſij Sabini, anno ab vrbe 715.

L. Porcius *L*icinius, conſul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.

L. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 397. II. conſul, collega T. Sempronii Gracchi, anno ab vrbe 539. Inſidiis Gallorum occubuit. *L*iu. lib. 3. Eutrop. lib. 3. Oroſ. 4. Florus 2.

L. Poſthumius Albinus, conſul, collega M. Popilij *L*enatis, anno ab vrbe 581.

L. Poſthumius Albinus, conſul, collega Q. Opimii, anno ab vrbe 606.

L. Poſthumius Megellus, conſul, collega T. Minutii Augurini, anno ab vrbe 449.

L. Poſthumius Megellus, conſul, collega, Q. Manlii Vituli, anno ab 491.

L. Poſthumius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Quietus Iudæus procurator à Cęſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa millia interfecit, anno ab vrbe 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, VI. conſul collega Agrippæ Menenii *L*anati, anno ab vrbe 316.

L. Quintius in Valerii conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. *L*iu. lib. 3.

L. Quintius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret, arans, & ſua manu ſemen ſpargens inuentus eſt.

L. Quintius Criſpinus, conſul, collega Druſi Neronis, anno ab vrbe 745. II. conſul, collega M. Statilii Tauri, anno ab vrbe 796.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 562.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega M. Acinii Balbi, anno ab vrbe 604.

L. Quintius Gulo, conſul collega Q. Fabii Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volſo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L. Ragonius, conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L. Scipio Aſiaticus, conſul, collega. C. Norbani Balbi, anno ab vrbe 671.

L. Scribonius *L*ibo, conſul, collega *L.* Atratini, anno ab vrbe 720.

L. Scribonius *L*ibo, conſul, collega Siſennæ Statilii Tauri, anno ab vrbe 768.

L. Sempronius Atratinus, conſul, collega *L.* Papyrii Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 316.

L. Septimius Seuerus, XXI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cyſicum Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauítque. Ruiſus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſicum ſinum in Cicilia Niger victus fugatus eſt, cæſúſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, cæcidítque, ciuitatem incendit, Albini caput Romam miſit. Superat, & occiſo Albino, Senatores & optimates, quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vaſtauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſchœnorum rex ſe dedidit, filios obſides tradidit. Arthabanum, Parthorum regem fugauit. Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per CXXXII. paſſuum M. à mari ad mare duxit. Herodot. lib. 3. Caſſiod. Herodia. Oroſ. Spar.

L. Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Sextius *L*ateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Conſul creatus ex plebe, collega *L.* Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 390.

L. Sylla, conſul, collega *C.* Cæſaris Octauiani Auguſti, anno ab vrbe 849. Eutrop. lib. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega *L.* Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex ſacrorum Conſulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

L. Tarquinius Priſcus, V. Romanorum rex. Vide Tarquinius.

L. Teleſſinus, Conſul cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 819.

L. Titinius *L*ongus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, anno no ab vrbe 808.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega Octacilij Craſſi, anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega P. Lucinij Craſſi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. Cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, Cos. collega C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, Cos. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 292. 2. Conſul, collega M. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, Cos. collega M. Horatij Barbati, anno ab vrbe 305.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 352. V. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 358. Cos. collega M. Manlij, anno ab vrbe cond. 364.

L. Valerius Publico. v. Tribunus militum anno ab vrbe 376.

L. Veturius Craſſus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, Cos. collega Q. Cęcilii Metelli anno ab vrbe 548.

L. Veturius Leuius, Cos. collega C. Luctatii Scæuolæ, anno ab vrbe 534.

L. Vetus Conſul, collega Æmilii Æliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſanus Publicola, Cos. collega A. Vitellii, anno ab vrbe 800.

L. Virginius, miles Romanus filiam interemit, vt liberaret eam ab Appii Claudii Decemuiri libidine, Liu. lib. 3.

L. Virginius Tricoſtus, Cos. collega Iulii Tullii, anno ab vrbe 320.

L. Virginius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.

L. Vitellius, Cos. collega Pauli Fabii Priſci, anno ab vrbe 788. III Cos. collega Tiberii Claudii Cæſaris, anno ab vrbe 799.

L. Viſellius Varro, Cos. collega Sexti Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volumnius Flamma, Cos. collega Appii Claudii Craſſi anno ab vrbe 449. II. Cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

L. Voluſius Saturnius, Cos. collega C. Cęſaris Caligulæ anno ab vrbe 793. Ouans vrbem natali ſuo ingreſſus. Intra IIII. menſem à Chęrea interfectus. Suet. Ioſephus lib. 19. cap. 1.

*L*ucopibia, Ptolemæo Albionis inſulæ vrbs, *Caerlyl* hodie Neubrigenſi.

*L*ucotetia, Ptol. Pariſiorum vrbs in Gallia, Leucetiam Iulianus vocat in Miſopogono, Lutetiam Cęſar. A Marcellino vocatur Caſtellum Pariſiorum. Vide Lutetia. Hodie *Paris* dicitur. Primaria vrbs regni eſt amplitudine & ciuium frequentia excellens: regia ſede, Academia & Emporio gaudet.

*L*ucretia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretii Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinii Collatini: quam Sextus Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò conuocatis patre, marito, cæteríſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liuius ad finem libri primi, ab vrbe.

*L*ucretilis, mons in Sabinis, de quo Horat. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem, Mutat Lycæi Faunus.

Lucretius, poëta antiquiſſimus, qui Ciceronis tamen ætatem non modò anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex: qui etiam hodie leguntur. Periit annos natos ſuprà XL. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

*L*ucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia, Strab. lib. 6. Pomp. lib. 2.

*L*ucrinus, lacus Campanię in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

*L*uctatius Daphnis, Q. Catulli libertus, Romę profeſſus eſt.

*L*uctatius Catulus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, ſinémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cęteris inſulis intra Italiam Africámque decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

*L*ucullianum collem vocat Andreas Baccius locum prope Neapolim ad oram maritimam dextram, hodie *Pizzo Falcone* dictam.

*L*ucullus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus & diues, munus quæſitorium ampliſſimum dedit. Pretor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit, Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponto expulit: quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibilíque ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quęſitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè ſignorum & tabularum amore flagrauit. Pòſt, cùm alienata mente deſipere cœpit: tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt.

*L*uculli horti & villa, cuius meminit Plutarchus, prope Neapolim: hodie *Cento Camerelle, & Bagni d'Agnano.*

*L*ucumo viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui poſtea *L*ucurenſes ſunt dicti: hi fuerunt Tuſci.

Lucumo-

Lucumones, quidam homines ob inſaniam dicti, quòd loca ad quæ veniſſent, infeſta facerent. Feſtus.

Lucus, Celtarum, à quo Pariſienſes Lucij ſeu Lucenſes appellati ſunt: forſitánque eorum vrbs, Lucotetia, ab eo cognominata fuit. Beroſ. libro quinto.

Lucus Auguſti, Ptol. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Lugo* vulgò. Aras Sextianas Plin. Auguſti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuſcorum colonia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptol. Vulgò *Petra ſancta*.

Lud. filius Sem, Geneſ. 10. lat. natiuitas vel generatio.

Ludim, filius Meſraim. Gen. 10. idem, p. n.

Ludouicus. II. Romanorum imperator, anno ſalutis 815. Heroldum regno pulſum, iuictis Danis, patrio imperio reſtituit. Blond. Bernardus: Italiæ rex ſuaſu quorundam epiſcoporum imperatori rebellauit, quem ideò imperator reum capite plecti iuſſit: alios exilio damnauit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij conſortem declarauit. Pipinum ſecundò natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges deſignauit. Britanniam igne ferróque vaſtauit. Contra hunc commotio & ſimultas filiorum eius & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus militari ſe baltheo cinxit, & imperium reaſſumpſit. Annales Franciæ.

Ludouicus. Romanorum imperator, anno ſalutis 856. Cum Sclauis, prœliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine Raſtim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, v. Romanorum imperator & Francorum rex, anno ſalutis 879.

Ludouicus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno ſalutis 1316. Poſt Henrici imperatoris mortem inter electores variatum eſt in ſuffragiis, pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebant. Lecti Cæſares, primo apud Francfordiam congreſſi ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Eſlingam dubio marte pugnatum eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundò ad Bruſcam Alſatiæ fluuium congreſſi, fugit Bauarus. Octauo demum anno Cæſares inter Milberg & Geringen congreſſi, victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. 9. Via. rerum potitus Italię ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine impoſuit: primúmque vicecomites Mediolanenſes ita fecit, vt Mediolano ſint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos ſe à deficientes bello perdomuit, anno ſalutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, rex Germanię deſignatus, regnauit annis X. anno ſalutis 9[illegible].

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno ſalutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno ſalutis 987.

Ludouicus Groſſus, Philippi filius, Francorum rex, anno ſalutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Groſſi filius, Remis, præſente patre, vnctus eſt in regem, anno ſalutis 1131. Ad expeditionem aduerſus Turcas ſe accinxit, Conſtantinopolim ſe contulit: ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſerta ſummo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia rerum preſſus, Antiochiam re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Eleonoram vxorem dimiſit, quam Henricus Northmannus ſibi deſponſauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegauia, Cænomania & Turonenſis Comitatus Henrico acceſſere. Ludouicus Conſtantiam Alphonſi Caſtellæ regis filiam vxorem duxit Æmil. Tertiam duxit vxorem Alizam, Theobaldi Bleſenſis Comitis filiam. Huic natus eſt Philippus: quem Adeodatum nominauit. Sacri Cæſaris comitem cum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſque animus religióque ferebat contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eos ſubleuaret, quibus ipſe ætate florens, animi ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno ſalutis 1224. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus IX. Francię rex, anno ſalutis 1228. Proceres Franciæ ab ea defecerunt, quos vicit, ſuperauit, & in fidem reduxit. Cruce ſignatus ad iuuandas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam nauigauit, ibique, cùm Heliopolim in Ægypto cepiſſet, ipſe captus eſt, redemptúſque pecunia: iterum cum tribus filiis Chriſtianæ rei augendę gratia, magna claſſe parata, exercitum in Africam duxit. Tunetum olim Carthaginem, vi cepit: peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno ſalutis 1315. Idem in Nauarrę regno matri ſucceſſerat Æmil. lib. 8.

Ludouicus XI. Francorum rex, anno ſalutis 1462.

Ludouicus XX. Aurelianorum & Valeſij dux Francorum rex, anno ſalutis 1497. Adepto regno Iohannam primam vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1343.

Italiam ingreſſus, filii necem vindicaturus, Apulię regnum obtinuit Relicto pręſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu, tertio menſe, quàm venerat, in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouicus, Vngarię atque Bohemię rex, anno ſalutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Auſtrię ſororem, vxorem duxit, anno ſalutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno ſalutis 1351.

Ludouicus, Boſonis filius, Italię rex, anno ſalutis 906.

Ludouicus Andegauenſis rex Sicilię à pontifice Martino deſignatus anno ſalutis 14[illegible]2.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauarię rex à patre deſignatus, anno ſalutis 821.

Ludouicus, Aquileienſis Patriarcha, Cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno ſalutis 1440. Volat.

Ludouicus Andegauenſis dux, cum exercitu xxx M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannem Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret, anno ſalutis 1382.

Ludouicus, Innocentii pontificis nepos à quo Piceni agri Marchio, & Firmianus princeps conſtitutus eſt anno ſalutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Pariſiis interfectus anno ſalutis 1407. Gagui. lib 9.

Ludouicus Epiſcopus Tholoſanus, Caroli ſecundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit caſtitate, vt nulli prorſus fœminæ præterquam matri & ſororibus, verba faceret: ne vel colloquio ſanctitatem corrumperet.

Luentinum Britanniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Prouinſland*.

Lugdunum, emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum, à quo ea pars Gallię, Lugdunenſis dicta eſt: à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ pręeſſet, conditum in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hęc vrbs templum inſigne, communi Galliæ totius impenſa extructum & Cęſari Aug. conſecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximię erat, gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cęſare (vt in vita eius, capite vigeſimo, teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinę, Gręcęque facundię: atque ea lege, vt victoribus victi pręmia conferrent, eorúmque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia linguáve delere cogebantur niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi mallent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenalis Satyra ſexta. Hęc autem vrbs tam inſignibus, atque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdunum, antea Lugudunum appellatum eſt: alia etiam nomina obtinet apud veteres, à Stephano Lugduna, à Liuio & Plutarcho inſula, in vetuſtioribus inſcriptionibus. Ciuitas Sequanorum, Rhodanuſia & Arania à Sidonio & aliis appellatur. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorianus Champerius, & Gallica lingua Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus, vulgò *Lyon*.

Lugdunum, item Gallię Celticę Lugudunum etiam vt ſuprà dictũ, dicitur, vt apparet ex marmoribus eius loci antiquis & numiſmat. Steph. Lugduna ſcribit. Paradinus in ſua Lugdunenſi hiſtoria, quam Gallica lingua edidit, docet à Liuio & Plutarcho *Inſulam* vocatam, atque in inſcriptionibus vetuſtis Ciuitatem Sequanorum dici. Idem dicit Rhodanuſia à Sidonio, & Arania in S. Lupi Archiepiſcopi Lugdunenſis hiſtoria nuncupari, à fluminibus vicinis. Gregorius Turonenſis lib 1 tradit eam quoque Nobiliſſimam nominatam, ex eo quòd martyrum ſanguine illuſtrata fuerit. Sed Rhodanuſiæ & Rhodanuſiæ vrbium meminit etiam Steph. in Maſſilienſibus. Et Rhodanuſię regionis, Epiphanius ex Irenęo. Plutarchi libellus de Fluminibus & Montibus ſcribit hanc ciuitatem Lugdolum vocatam, hiſtoriamque fabuloſam & rationes friuolas adducens.

Lugdus, Celtarum rex à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ. lib. 5.

Lugeum, nomen admirandę paludis quę in Carniola fori Iulii, vicina prouincia eſt Hodie ab incolis vocatur lacus *Cyrcknitz*, ab oppidulo ei vicino ſic denominato: Singulis annis frumentũ venationem & piſcationẽ exhibet. Clauditur circumquaque mõtibus & patet ad ſeſquimiliarium minus laxa latitudine. Pleriſque in locis decem & octo cubitis altus eſt, & vbi minimum profundus exiſtit, iuſtam humani corporis ęquat menſurã. Ex montibus circũpoſitis riui quidam ignobiles procurrunt ſuo quiſque alueolo: ab Orientali quidem plaga tres, ab Auſtrali quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus ſcatent aquis, terra nimirum ipſos cõbibente, donec poſtremò abſorbeantur ſcrobibus ſaxeis, ita natis, vt humano opere exciſę videantur. Hic aquis ita redundantibus, vt recipi amplius non poſſint, fit vt regurgitent ſcrobes, neq. ſolùm nihil aquę admittant, ſed etiam quicquid receperint, effundant tanta celeritate, vt refluxus impetum equiti quantumuis expedito & celeriter fugienti ęgrè effugere liceat. Itaque quacũque pateat locus, diffunduntur aquæ, & lacuna efficiunt. Hę aquę poſtea non minus ferè celeriter recedunt, quàm acceſſerunt, ac non per

ſcrobes

ſcrobes illas tantùm, ſed vniuerſa penè terra ea non aliter recipiente, quàm ſi per cribrum diffunderentur. Quod cùm fieri ſentiunt accolæ, continuò grandioribus eius meatibus, quoad fieri poteſt, obſtructis, agminatim aduolant ad piſcationem quæ ipſis non modò iucunda, verùm etiam perfructuoſa eſt. Porrò ſiccato lacu fit meſſis, qua parte ſolum prius conſitum erat: & iden rurſus conſeritur, antequam inundet. Graminis ita eſt ferax vt poſt vigeſimum diem ſecari ſoleat. Lazius, Georg. Vvernherus de admirandis Hungariæ aquis.

Lugeum, lacus Straboni in Pannonia.

Lugidunum, Ptolemæo lib. 2. capite 11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia. Vulgò *Glogau*. Curæus.

Lugio, vel Legio, vt legit Simlerus apud Antoninum, qui *Batha* ex ea facit Pannoniæ inferioris vrbem.

Lugionum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolemæus.

Lugodunum, Ptolem. Batauorum vrbs in Gallia Belgica Vulgò *Leyden*.

Luiba, Ricaredi filius, Gothorum rex, inſidiis Victerici de medio ſublatus eſt, anno ſalutis 595.

Luiduuardus, Vercellenſis epiſcopus, anno ſalutis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno ſalutis 907.

Luit mons Tyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſa. capite 15. Euſebio verò Phamphilo, vicus inter Areopolim & Zoram: atis inter Petram & Segor.

Luna, vel Lunna, Antonino Galliæ Lugdunenſis vrbs eſt, quam Simlerus *Clugni* appellat, & *Clunia* fortè legendum putat.

Luna Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

- quorum qui maximus æuo,

Aruns incoluit deſerta mœnia Lunæ. &c.

In quo oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Martiale lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ

Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium Ptol. lib. 2. cap. 5. Luſitaniæ locus, vulgò *Ponte de Luna*, rectiùs, *ponto de Luna*, id eſt *ponte*.

Lunæ ſylua, Ptolemæo in Germania deſcribitur.

Lunæ promontorium Luſitaniæ, Ptol. & eidem mons Africæ regionis incognitæ, vnde Nilum originem ſumere ſcribit. Et hodie vocari tradit Gitaua *Argyru* ab Ariſtotele nominari perhibet Becanus. *Byblinos* appellat Æſchylus, in Prometheo, vnde Nili ſcaturigines emanant.

Lunæ portus, Straboni eſt, qui Ericis Ptolemæo, vt Leander vult. *Porto Venere* hodie nuncupari addit. (Ericis non eſt in Ptolemæi Græcis Codicibus.) In Liguria eſt. *Selene* Stephano dicitur.

Lunarium promontorium, Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolem. *Cabo de Vallis* Cl. Aretio Scalæ Annibalis, eſt etiam aliud promontorium nomine Lunemburg, & Mons Iouis, de quo Ptolem. lib. 4. c. 6.

Luneburgum, nobilis Saxoniæ vrbs, olim villa in ciuitatem redacta ex ruderibus Bardeuigi oppidi. Hæc autem villa à Iulio Cæſare condita eſt, & à Luna ſic dicta: Lunæ enim ſimulachrum vſque ad Caroli Magni tempora illic remanſerat quod ipſe deinde pietatis zelo commotus ſuſtulit. Ex Comitatu in Ducatum erecta eſt à Friderico 1. anno 1235. Nunc munitiſſima eſt ciuitas, cincta foris & vallis, figuram habens quadratam, patens in longum, paſſibus circiter M. C C C C L. & in latum nongentis. Negotiatione ſalis diues admodum eſt. Munſterus.

Lupa, quę & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filię Numitoris ad rypam Tyberis expoſitos aluit, Liu. lib 1. ab vrbe.

Lupercal locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem curſitabant mulierum palmas, vteroſque caprina pelle ferientes, qua re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtitura autem putantur hæc ſacra ab Euandro, in honorem Panos Lycęi, quem Arcades ſimili honore colebant. Quare autem nudi diſcurrerent Luperci, eiuſ rei hanc affert rationem: Cùm Romulus & Remus, ludrico huic intenti eſſent, latrones interim occaſione arrepta pecora illorum abegiſſe eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet manſiſſe deinde morem ſolemnem, vt Lupercalia à nudis celebrarentur. Hęc Seruius in illud Virg. 8 Æneid.

Hic exultantes Salios nudóſque Lupercos. &c.

Hunc nos Lycæum appellare poſſemus, ait Halicarnaſſeus.

Lupfurdum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Hodie Miſna, vulgò *Meyſſen*. Miſinæ vrbem in eius loco conſtituunt Appianus & Bircheymerus.

Lupiæ, Straboni & Melæ, Lypſiæ Ptolemæo. *Lupia* Pauſaniæ & Plinio, Calabriæ in Italia oppidum. Lipiæ habet Anton. Pauſanias

ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuiſſe.

Lupia, Germaniæ fluuius, Pomp. lib. 3. Coniectura eſt, eum eſſe, quem hodie Necchatum vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus per Vvitembergenſem Ducatum lapſus, móxque in occaſum, verſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus quàm Pomponius, Lupiam in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ amnis non Neccarus, ſed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Luviam vocat amnem, non in Rhenum, ſed in Oceanum elapſum. Vide Luſpiæ.

Lupicinus, conſul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis decidens aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera Lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauſ.

Lupondum vel Luponudum, arx, non longè à Danubij fontibus. Laz hodie *Lupff*.

Lupus, Foroiulianorum dux, anno ab vrbe 1410.

Lupus, conſul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lupus, Senonenſis epiſcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum ſibi relinqueret theſaurum, ſed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lurius Tuſcus, rex Tuſcorum, regnauit annis 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, conſul, collega Aurel. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphius, conſul, collega Fl. Antiochiani anno ab vrbe 1022.

Luſatia, Saxoniæ regiuncula, quamuis Bohemorum ditioni parens, tamen Saxoniæ tribuitur, inter Albim Oderam, & Bohemiæ montes iacet. Vrbs præcipua eſt Gorlitia. Niſſa fluuius eam rigat Rithaymer.

Luſia, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua λυσιεύς, pertineus ad hunc vicum tribus Oeneidis. Stephan.

Luſignanum, oppidum apud Pictauinos, à Meluſina conditum, ac nominatum, Gallicè *Luſignan*.

Luſitania, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plin. lib. 4. cap. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens In qua ſententia & Ptolemæus eſt: at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit ab Occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici, ſam e ma oris populi. Scribit Plin. lib 3. Luſum Liberi patris ac Lyſam cum eo debacchantem, nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Luſitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduerſus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Steph. iidem cum Luſitanis ſunt. Apud eúdem legitur λυσιτανία, pars Bæticæ: & Gentile, λυσιτανός. Luſus apud Celtiberos eo tempore imperabat, quo Pharao Chencres in mari rubro periit: à quo Luſitania id habuit nominis, vulgò, *Portugal* Beroſ lib. 5. Liſitania per i in prima habet Ap. Alexandrinu Huius incolas *Bellitanos* vocari ait Stephan. *Bellitanos* appellat Plin. quoſdam Hiſpaniæ Citerioris populos. Oſorius ait Portugalliæ vocabuli etymon (aliqui à Gallorum portu) à Cale portu deduci, quod eſt oppiduli nomen, quod Durio flumini imminet, qui olim piſcationis gratia frequentari ſolebat: inde tanta multitudo hominum confluxit, vt in ciuitatem opulentiſſimam euaſerit & *Portogalo* nominari cœperit. inde verò totum regnum nomen obtinuiſſe conſpicitur.

Luſitania trans Durium fluuium verſus ſeptentrionem, nunc *Callaica* dicitur, vt ſcribit Strabo, quos aliqui *Callaicos Brecarios* Ptolemæi: & *Bracarios* Plinij putant. *Antre Douro & Mincho* hodie dicitur, vbi Braga metropolis.

Luſius, Bocatio, ſiue, vt quidam, Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrum Æſculapij Æſcpi & Arſinoe filij: qui primus alui purgationem, atque dentis euulſionem adinueniſſe dicitur. Luſius etiam Gentile eſt à Luſſis.

Luſius, Marij ex ſorore nepos, qui cùm virgini Trebonio vim & ſtuprum vellet inferre, ab eodem eſt interfectus. Plutarch. in Mario.

Luſpiæ, Ptolem. lib. 3. c. 1. Calabriæ vrbs: Lupia, Plin. vulgò *Leccio, Lezo*.

Luſſi, vrbs Arcadiæ: vbi Melampus, Prœti filius lauit, & inſulam liberauit. Ciuis, Luſius, Luſiares, Luſeus. Steph.

Luſſonium, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptolemæo. *Pax* Simlero eſt: Luſſunium nunc *Intercisa* habet lib. notitiarum.

Luſus, Celtiberorum rex.

Lutetia, Pariſiorum fertiliſſimi regni Francorum caput, magnitudine incredibili, nobilium, mercatorum, ciuium & ſtudioſorum frequētia, ędificiorum & publicorum & priuatorum ſplendore, nō modò vniuerſę Galliæ, ſed maximis totius Europę ciuitatibus pręfertur. Hanc à Paride, qui à Iaphet, filio Noe, ſucceſſiuè deſcendit, & XVIII. Celticę Galliæ rege quarundam narrationum monumentis declaratur primùm fundata, à quo & nomen ſortita eſt. Poſteaquam verò cùm platęę lapidum pauimento ſtratæ non eſſent: has autem ingens hominum multitudo contereret ob luti quātitatem Lutetia denominata dicitur. Alij tamen ab albedine murorum, quàm λευκότητα Gręci. Lutetiam vocari exiſtimant. Eam IuliusCæſar vſque adeò ędificiis auxit, támque fortiter cinxit mœnibus, vt Iulij ciuitas à nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc ciuitatem, Sequana fluuius diuidens, tripartitam conſtituit, quarum prior Vniuer-

uerſitas,altera Ciuitas,tertia Vrbs nominatur. Illam Carolus Magnus Alcuini præceptoris ſui inſtinctu anno Chriſti 796. ex Romana fundauit,& permultis prærogatiuis,priuilegiis & immunitatibus ſplendidiſſimè exornauit. Palatium regium Philippo Pulchro ædificatum eſt, cura Enguerrantii Marignii anno Chriſti 1313. Lutetia Pariſiorum templa habet 68. Monaſteria 24. Xenodochia 9. Sacella 14. Innumera ferè fana, Collegia publica 10. Priuata 30. Portas habet 14. Pontes 5. Fontes 16. Suburbia 10. tam lata, vt horum quędam cum magnis Gallię ciuitatibus certent. Vulgò *Paris*.

Leuteuani, qui & foro Neronienſes, Plinio Galliæ Narbonenſis populi. *Ledeſne*, Pineto.

Luti, Germaniæ populi. Plin.

Lutia, opulentum Hiſpaniæ oppidum. App.

Luza, i. amygdalus ſiue diſceſſio, vel declinatio, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Ioſ. 18. Quæ aliàs Geneſ. 28. & 35. nuncupatur Bethel à Iacob. Eſt ſecunda *Luza*, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem, in tertio lapide ipſius Sichem, ſiue Neapolis, Ioſue 16. Eſt & tertia *Luza*, in terra Hetim à veteris *Luzæ* proditore condita, Iudicum 1.

L Y

Lyęus, vnum ex *Liberi* patris cognominibus, inde impoſitum, quòd immoderatus vim vſus pariat λύσσ, hoc eſt rixam & ſeditiones. Aut certè παρὰ τὸ ... hoc eſt, ab eo, quòd ebriorum membra vel curas ſoluat: vnde & λυσιμελὴς à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Æneid.

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patríque Lyæo.

Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg 1. Æneid.

Regales inter menſas, lati émque Lyæum.

Lyburni, populi ab Hercule ... nominati & conditi.

Lybum, Cæleſyri; vrbs, Ant. inter Damaſcum & Laodiceam.

Lycabetus, vel *Lycambetus*, Atticæ mons maximus. Plin.

Lycęa, vel *Lycætha* vrbs Arcadię: Gentile, *Lycæus*. Pauſ.

Lycæus, cæi, Arcadiæ mons Ioui ſacer, teſte Pauſania Arcadicis, olim etiam Olympus, & ἱερὰ κορυφή, id eſt, ſacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent. In hoc etiam monte Iouis *Lycæi* ara fuit à *Lycaone* Pelaſgi filio primùm conſecrata: quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Erat ibidem & Iouis *Lycæi* lucus, quem ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuper viuere negabatur. Leonic. Tom. lib. 3. c 44. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis quæ non multo pòſt effecta nubes, aggregatis item aliis largos demitteret imbres. Ex Pauſania. Conſtat tamen *Lycæum* montem non ſoli Ioui, verùm etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virg. Georgicorum lib. 1.

Ipſe nemus linquens patrium, ſaltúſque Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſi tibi Mœnala cura,
Adſis ô Tegeæe fauens.

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.

- gelida monſtrat ſub rupe Lupercal
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Huius pars *Ceranſius* quoque dicitur, vbi Nedæ fontes ſunt eodem Pauſania auctore.

Lycæa, ſacra in *Lycęo* Arcadię monte in honorem Panos fieri ſolita, quæ poſtea ab Euandro in *Latinum* tranſlata, *Lupercalia* dicta ſunt, vt placet Ouid. lib. 2. Faſt.

Lycæus, Apollinis cognomen, Steph.

Lycambe, Neobuli pater, qui cùm filiam Archilocho poetę deſpondiſſet, ... acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epodis Ode 6.

-- in malos aſperrimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener, &c.

Hinc *Lycambeus*, a, um, Ouid. in Ibin.

Tincta Lycambæo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex Pelaſgi filius, quem Iupiter quòd aram ſuam in *Lycęo* monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutauit, vt ſcribit Pauſan. in Arcadiis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius cauſam, quæ ſic habet: Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit, aliquótque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad *Lycaonis* regiam. Vbi cùm ſe deum eſſe ſignificaſſet, vulgúſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum *Lycaon*, ea ipſa nocte ſe periculum facturum eſſe dixit, deúmne, an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatúſque eſt, noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtra tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides a Moloſſorum gente ad ſe miſſos. Horum vnum iugulauit: partímque aſſum, partim elixum Ioui epulandum appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſúmque in ſyluas fugientem in lupum transformauit. Hinc *Lycaonius*, a, um, vt Axis *Lycaonius*, hoc eſt, Vrſa maior, in quam Calyſto *Lycaonis* filia creditur transformata. Ouidius 1. Triſt.

Quæque Lycaonio terra ſub axe iacet.

Idem 1. Metamorph.

Fœda Lycaoniæ referens conuiuia menſæ.

Lycaones aliquando ... ſcribit Halycarnaſſeus libro 1. Hi poſtea in Italiam profecti *Oenotri* dicti fuere. Aliæ populi ...

Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominant, vicini, Pompon. lib. 1.

lycaon, Nelei filius, & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoe Altai Lelegentium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Gnoſius faber, & artifex enſis: quem Aſcanius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius libro nono Æneid.

lycaonia, regio Aſię minoris prope Phrygiam à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodam modo locum & arcem occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſunte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Iſauriæ regionem eſſe tradit, & quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

lycapſus, vicus prope Lydiam. Steph.

lycas, vir quidam, qui ab Hercule præcipitatus eſt, quòd ei tunicam cruore Neſſi tinctam & veneno imbutam attuliſſet: Sabellic. & Ouid. in Ibin. Eſt item Aſiæ & Coæ inſulæ oppidum.

lycaſte, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

lycaſte, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amici Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycen ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe. Vide Butes.

lycaſtos, vrbs Cretæ: ſic à luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur Pomponius Mela lib. 2. Strabo 10. Homerus. Λύκτον μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα λυκαστόν, Ciuis, Lycaſtius. Steph.

lycaſtum Cappadocię vrbs, Plin.

lyces, fluuius Scythiæ Europææ, & vrbs Macedoniæ. Valer. Flaccus & Liu.

lyceum, gymnaſii celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia, Cic. 1 Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo. Idem alibi,

Inque Academia vmbrifera nitidóque lycæo,
Fuderunt claras diuini pectoris artes.

lyceum, gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ ita dictum, de quo lib. 2. de Diu. ſic refert: Nuper cùm eſſem cum Qu. fratre in Tuſculano, diſputatum eſt. Nam cùm ambulandi cauſa in lyceum veniſſemus (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paulò ante tertium de Nat. deorum.

lyceus. Vide Licæus.

lychas. Vide Lechas.

lychnidos, aliàs lychnitos. vrbs Illyrię. Gentile, lychnidius. & lychnia palus, & lychnitis. Eſt etiam lychnitis, parua regio Armeniæ. Steph. & vrbs Macedoniæ. Pto. *Ochrida* apud Sophianũ eſt. Stephano *Lychnidus*, & Polybio λυχνιδία etiam lacus eſt, quem Sophianus in ſua Græca tabula iuxta eandem vrbem deſcribit, & *Lago de Lochrida* recenti vocabulo indigerat. Hanc eandem videtur *Liuius* lib. 44. *Aſcuridem* appellare idem etiam lib. 42. Begorriten lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores.

lechnitis, Armeniæ maioris palus, Ptolem. Armeniæ regio quoque Stephano eſt.

lycia, regio minoris Aſię inter Pamphyliam & Cariam ſita: olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimeræ monſtri ignibus infeſtata. Cuius fabulæ occaſionem præbuit Chimera eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem *Lycia* à *Lyco* Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam, à qua Apollo Patareus cognominatur: hinc *Lycus*, Gentile. Virg. 1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem.

Et Lyciæ ſortes. Virgil. 4. Æneidos, id eſt, ſortes Apollinis, qui in *Lycia* apud Pataram reſponſa edebat. Mylias olim dicta fuit, etiam Ogygia, Stephano teſte. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus, & *Solymos* eidem Steph.

lycias, Rhætiæ fluuius, Ptolem. *Lech* hodie.

lycidas, dæ, nomen Centauri, vnus ex iis qui Pyrithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à *Lapithis* ſunt interempti. Ouid. 12. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidáſque, & Araus, & Imbreus.
Effugere necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgilium nona Ecloga.

lycimnus, frater Aſtyochiæ auunculus Tleptolemi, à quo & ipſe interemptus eſt Hom.

lycinia, amica Horatii, de qua ipſe lib. 2. Car. Ode 12.

Ne dulcis dominæ Muſa Lyciniæ, &c.

lyciſca, canis nomen, à *Lyco* lupo, vel quaſi *Lacæna*, id eſt, ex *Laconia*, quia inde veniunt optimi canes.

lycius, Apollo dictus eſt à *Lyco* lupo, quòd ſicut lupi pecora rapiunt, ita ipſe humorẽ haurit radiis. Priſci Græcorũm primam lucem quæ præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt ἀπὸ τῆς λύκης, id eſt à luce. Idque temporis hodie quoque λυκόφως cognominant. Et *Lycii* Apollinis oraculum: quia in *Lycia* maximę claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycon,

Lycoa, vrbs Arcadiæ. Gentile, Lycoates. Steph. ex Pauſ. lib. 8.

Lycaonitis Diana dicta eſt à Lycoa ciuitate vbi templum habebat. Stephan.

Lycomedis Lacus Africæ, Plinio auctore, quē Pinetus recentiori vocabulo *Linxano* vocat.

Lycomedes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filium filium Achillem dormiente præceptore ſuo Chirone clam raptum, ſeruandum tradidit, vt ibi inter eiuſdem regis filias (erat enim facie venuſta & puellari, ita vt facilè pro puella ſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret: ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cùm delitesceret, Deidamiam regis filiam vitiauit & ex eo Pyrrhum ſuſcepit.

Lycomedes, Creontis filius. Homerus libro 9. Iliados.

Lycomedus Africæ lacus. Ptolem. & Plin.

Lycon, Ægypti vrbs lib. Notit. Strabo & Stephanus habent Lycon bis in Ægypto, vnam in Lycopolite Nomo; alteram in Sybennitico.

Lycon, Hiſpaniæ oppidum Liu.

Lycon Philoſophus Pythagoricus.

Lycon, Socraticus, ſiue Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuauis adeò, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod ſignificet dulcedinem. Hic fuit cultu & veſtium mundi tie nitidiſſimus, lucta & pilæ ludo exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius, Lycon fuit poëta. Quartus epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lycompolis Vide Lycopolis.

Lycone, vrbs Thraciæ: Gentile, Lyconeus. Stephanus.

Lycophron, poeta patria Chalcidenſis Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius, inter ſeptem poetas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philetus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandriam, poema valdè obſcurum, in quo meminit de vaticiniis Caſſandræ, exorſúſque ab Hercule, & rebus Troianis, proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin,

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,

Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Periandri Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat, viuente adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. lib. 3. & Laert. in Periandro.

Lycopolis, vrbs Ægypti, ſic à lupis cognominata, eò quòd Æthiopes agros Ægyptios incurſantes, lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Ægyptii, vbi aciem ſtruxerant, à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt; ac pro diis lupos ipſos venerantur. Aut Diodorus Siculus libro 2. Stephan. λύκων πόλις vna eſt in Lycopolite præfectura Aegypti, altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile Lycopolites.

Lycores, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis, Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Eſt & Lycoræus Iupiter. Steph.

Lycorias, nomen Nymphæ apud Virgil. lib. 4. Georg.

Lycoris, idis, Volumnii Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. 10. Ecloga,

---tua cura Lycoris,

Pérque niues alium, pérque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycormas fluuius Aetoliæ flauas arenas voluens. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Aetoliæ qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strab. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arſurúsque iterum Xanthus: flauúſque Lycormas.

Gentile, Lycormæus, hic poſtea *Euenus* dictus eſt teſtibus Apollodoro, Strabone, Plutarcho in opuſculo de fluminibus, & Stobæo de morbis. Niger *Laſidari* indigetat, *Fidari* Petancius, Vibio *Eſper* dicitur. Hyginus ſcripſit eum ſuo tempore *Chryſorrhoam* vocari. *Calydonius* amnis, Ouidio eſt, quòd Calydonem vrbem alluat. Statius quarto Thebaidos *Centaureum* eum cognominat.

Lycoſthene, vrbs Lydiæ. Steph. Gentile, Lycoſtheneus, vel Lycoſthenites.

Lycoſura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte; inde Lycoſureus. Steph.

Lycozea, vrbs Thraciæ. Ciues Lycozei. Steph.

Lyctonia, vrbs Cretæ inſulæ. Tortel.

Lyctus, Cretæ vrbs inſignis Idomenei patria: vnde ille Lyctius cognominatur à Virg. lib. 3. AEneid.

Et Salentinos obſedit milite campos

Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, vxorem grauidam reliquiſſe: quod vbi primum cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, tutoris nomen aſſumpſit, regíque adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſſimè inſtitutam animaduerteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam, animum adiecit. Conſcribit itaque iis quæ longa peregrinatione didicerat, ciuitati vtilia fore. Delphos ſeſe contulit, vt Dei quoque conſilium in re ſanctiſſima exploraret. Cúmque Pythia conſilium eius à Phœbo maximè probari, deíque potius, quam hominem eum eſſe reſpondiſſet, audacior ea perag... inſtitutum factus, ſeſe ad ... ſuas

Profert. Quibus cùm iam ciues mediocriter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt: Simulat arduum adhuc quiddam ſupereſſe, quod ad ciuitatis ſalutem pertineret. quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eáque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inuiolatæ ſeruarentur, ídque ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iuſiurãdum exegit. Profectus itaque Delphos cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, fœliciſſimámque fore ciuitatem eam in qua illæ quàm diutiſſimè ſeruarentur, conſtituit ſibi ampliùs in patriam non eſſe redeundum: ne illi aliquando iureiurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam oraculo, amicóſque itineris comites amplexus, iíſque dimiſſis, Cirrham conceſſit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quamquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt, vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergameam vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerũt. Vide latiùs, vitã eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemææ rex, & pater Archemori, alumni Hypſipylæ Stat. lib. 5. & 6. Theb.

Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quòd Thraciæ immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi iuſſit. Plutarchus in eo opuſculo, quod de poetarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt nutrices illius in Nyſa latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxum ſe receperit: ideóque iuſta numinum ira Lycurgum in furorem conuerſum, cùm vites quoque, ne Baccho in poſterum libaretur excidere vellet, tibias ſibi ſucciſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virg. 3. Æneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus gigas, ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſ. lib. 5. Diod. li. 1. de Fab. antiq. geſtis.

Lycurgides, filius Lycurgi apud Ouidium in Ibin.

Quique Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum, intelligens, quam his tamen hunc quidam Neptuni & Aſtypaleæ filium dicant de quo ſuprà)
--lacerarat ab arbore natam,
Idmonáque audacem, te quoque rumpat aper.
quem autem idem poëta eodem loco, Lycurgum Pentheiden vocat, inquiens,
Quæ ſua Pentheiden proles eſt vlta Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non ſatis liquet, quamuis Guido quidam Morillonus hũc locum annotans dicit, Bothen quendam Lycurgi Thracum regis filium & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis non Penthei filium faciunt. Sic tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea, cùm à Ioue in Satyrum conuerſo compreſſam cognouiſſet, repudiauit, ducémque vxorem duxit, quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, vbi Amphionem & Zethum peperit: qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriuerat, edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latiùs docuimus ſuprà in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus Creonte occiſo regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cum ſuis omnibus interfectus eſt, vt latiùs videre eſt apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. 1. Æneid.

Nunc Amici caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.

Lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alióque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúſque, Hypaníſque
Cratéſque
Influit, & crebro vertice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptol. lib. 2. cap. 12. Item in Macedonia, Plutarch. & in Cilicia. Plinio. Rhœtię Lycus in Danubium defluit, Ptol. autore. hodie *Lech* nominatur. Siciliæ Lycus fluuius eſt, teſte Diodoro lib. 16. qui *Platina* dicitur, vt Aretius tradit, aut *Platani*, vt Fazellus.

Lycus Qu. Curtio lib. 3. fluuius Aſiæ minoris, qui Celenas Phrygiæ vrbem interfluit. *Marſias* Liuio eſt.

Lycus, Priami filius: item vnus è Centauris. Itẽ Lycus, fluuius Aſſyriorũ qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendam cenſet. Plin. lib. 20. cap. 20.

Lycus, rex Libyæ, qui cùm hoſpites ſuos immolare conſueſceret, à Callirhoë filia [illegible] fuit. Nam cùm hæc Diomedem, qui [illegible]

[illegible]

Troia in Libyam tempeſtate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emiſit. At ille, ſpreto ſalutis authore, enauigauit. Ea autem vltrò vitam laqueo finiuit. Plut. Par. Antimachi poetæ vxor fuit, quam egregiè animo charam habuit, quæ quum mortua eſſet, elegiam, qua mœrorem ſolaretur, ſibi fecit nomine Lyden vbi enumeratis heroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro de conſolatione. Propert.

Nec tantùm claris Lyde dilecta poetæ, &c.

lycus fl. Scythiæ Europeę, in Męotim effluēs, apud Ptol. & Herodot. Item Phœniciæ fluuius. Plinius alium deſcribit in Euphratem influentem. Alius item in *Macedonia* iuxta Daſſaretios populos. Eſt etiam alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyanio coactum, ne Byzantio inundationibus noceret.

lydæ, lyciæ oppidum. Ptol. V. Chyda.

lydda, Palęſtinæ Iudęę vrbs. Ptol. lib. 5. cap. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie *Rama*. Caſtald.

lydia, regio Aſię minoris: Crœſo rege & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quę flexuoſis Męandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſię, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lyde Atyos filio, cùm antea Mœnia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiam & Sardis Crœſi regiam, totiúſque regionis caput. Ouid. 6. Metam. *Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti Rumor it.* Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentúmque ſignarunt: primúmque caupones inſtitoréſque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in prouerb. Lydi mali: poſt hos Ægyptii. Vide Eraſ. in Chil. Eſt & nomen mulieris purpurariæ, de qua Act. dicitur etiam Mæonia, Ptolemęo, Herodoto & Plinio teſtibus. *Lud.* in ſacris vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Arias Mont.

lydia, amica Horatii, cuius in Odis ſępè meminit.

lydius, fluuius eſt, qui agrum Macedonicum & Bottiœicum diſterminat. Ptol.

lydus Herculis filius ex Iole.

lydus, Atyos Mœoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Męonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita cecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

lygamatæ, Lybię interioris populi. Ptol.

lygdamum, Plinio lib. 5. cap. 3 oppidi nomen.

lygdamus, nomen viri. Perottus.

lygus, fœmina quędam, quæ quum metu militum filiam occultauiſſet, & illi per cruciatus interrogarent, vbínam occuluiſſet, vterum oſtendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt conſtantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

lyle, vrbs Arcadię: Gentile, Lylęus. Steph.

lylæus, Bithynię fluuius Plin.

lymax, Arcadię fluuius. Pauſ.

lyminis, Cappadocię oppidum. Marcel.

lymba, Gotthorum rex, regnauit annis III. viuens in Hiſpania principatu fratri ceſſit, anno ab vrbe 1323.

lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. lib. 1.

lymphora, oppidum circa Gedroſiam. Plin.

lyncęe, Macedonię vrbs. Heſych.

lyceſtę, populi à Braſida fugati, anno ab vrbe 230

lynceſtus, Macedonię fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit quàm ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Plin. lib. 2. cap. 106. Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, ſtia, ſtium. Ouid. 15. Metamorph.

Hinc fluit effecta diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicũque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat quàm ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis tanta oculorum acie prędirus, vt videretur vel parietem viſu penetrare, atque adeò vſque ad inferos videndi vim vi'am exprimere (vt ex hiſtoricis nonnulli prodiderunt) nouiſſimam Lunam, primámque eodem die ſigno Arietis conſpicere: quòd paucis mortalium contigit vidiſſe. Vide Valer. lib. 1. Argon. Pauſan. Pind. Theod. Ariſt. & Horat.

ſolus tranſibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitúmque exeuntem à Carthagine claſſem Punicam, numerúmque nauium, ex Lybicana ſpecula manifeſtiſſimè notare.

lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſi deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initáque pugna Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo à Ioue fulmine interiit. Vnde Ouidium ad finem libri quinti Faſtorum. Apollonius tamen in Argonauticis Idam à Caſtore interfectum tradit: idque *Lynceum* per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe.

lynceus, quem Ouidius alio nomine *Linum* appellat, filius *Ægypti*, & ſolus ex *L.* fratribus miſericordia Hypermneſtrę coniugis euaſit à

morte,qui poſtea expulſo,vel etiam occiſo Danao regnauit apud Argos.

lynceus, 1 Argiuorum rex regnauit annos 41.

lyncus,vrbs Epiri à Lynceo nominata:Gentilia,Lyncius, Lynciſtes, Lynceus, & fœmininum Lynciſtes Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius : Lynceus, vt alij Cynx,vt rurſus alij, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit,cúmque nomen,patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuenti gloriã in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi velletur, Ceres indignata in Lyncem feram eum conuertit,Ouid.5.Metam.

Rex ibi Lyncus erat,regis ſubit ille penates.

lyndus Homero,ciuitas Rhodi inſulæ,in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non εὐφημίᾳ (vt Græci appellant) ſed maledictis & execratione celebrantur, eáque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

lynx,vide Lyncus.

lynx, vrbs Libyæ iuxta Gade poſt Atlantem. Et inſula Atlantis,& vrbs Lynxo:Gentile,Lynxites,& Lyngius.

lyra,ſignum cœleſte,ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum.Oritur cum Sagittario : occidit autem ex oriente Virgine.Ouid.3. Faſt.

Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet,vbi eſt hodie,quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini datam:ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo conceſſam, eóque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

lyrcæ,populi Scythiæ,qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes inſidiantur feris. Singulis adeſt canis & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs ſubſidendi gratia : vbi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit : percuſſam, ſi fugiat conſcenſo equo perſequitur,comitante cane.

lyrceus,ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynutia monte,ex quo Inachus fluuius oritur. Stra. lib 8. Stat. Thebad.

Aret Lerna nocens,aret Lyrcæus,& ingens
Inachus

Stephanus Lyncæum agri Argiui montem eſſe ait,indéque vicinam regionem Lyrceam appellari.Hinc Lyrceus, a, um.Ouid.1.Metamorphoſ.

iam paſcua Lernæ,
Conſitáque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceus,a,um,per quatuor ſyllabas.Valer. Flac lib.1. Argonaut.

dominum Lyrceia tellus,
Anteáque deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

lyrcia, Peloponneſi vrbs,quæ antea Lyncea dicebatur.Pauſan.

lyrus, fluuius eſt Campaniæ ex Apeninis montibus illabens:Fregellas alluit,demum labitur in lucum ſacrum, quem Minturnenſes religioſiſſimè colunt.

lyrneſſus, oppidum Troadis, patria Briſeidis quam Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit,occiſo Mynete eius marito,ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a, um.Ouid in Epiſt Briſeidis.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis,idis, quo poetæ vtuntur pro Briſeide : ex Lyrneſſo oppido orta, Ouid. 4. Triſtium.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles.

Seruius Lyrneam vocat. Sed alia quoque eſt Cilicium Straboni & Euſtathio, quæ & *Homola* vocatur à Mallo quodam conditore.

lyris,fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens,vrbem Minturnenſium interfluit, item lacum,eiuſdem vrbis, quem incolæ religioſiſſimè incolunt.

lyrnatia, Cherſoneſus & parua regio Lyciæ: Gentile, lyrnaticus.Steph.

lyrope,Ciliciæ aſperæ in Pamphilia oppidum, Ptol.

Lyſa, Arabiæ Petreæ vrbs.Ptol.

lyſa,vide Luſitania.

lyſander,dux Lacedæmon inuictiſſimus, cuius ductu Athenienſes cum duce Conone nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutæ, impoſitúmque iugum 30 tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſa terreſtri pugna, & interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Eminuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum, Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur, Plutarchus in Parallelis.

lyſanias,orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

lyſanias, procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abylenam regionem.Luc.5.

lyſanias,Ptolemæi Maneti, qui ad Libanum habitauit,filius.

lyſiades,Athenienſis,Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadem Athenienſem pleríque nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum M. Curio conſeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

lyſias Syracuſanus genere. Cephali filius, vnus è decem oratoribus:natus Athenis, quò pater ſe

ter ſe tranſtulerat. Puer Thurios coloniam migrauit, rediit annos natus XLVII intérque principes oratores habitus. De quo hic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyſias, inquit ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris) nihil acutè inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit: nihil vt ita dicam, ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, preſsè, nihil enucleatè, quo fieri poſſit aliquid limatius, nihil contrà grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel ſententiarum, quo quidnam eſſet elatius. Hactenus Cicero.

lyſias, princeps quidam exercitus, ſiue tribunus. 1 Mach. 3. Act. 24.

lyſias, Ptol. Arcadiæ vrbs, *Crepa* hodie Nigro. Eſt etiam Phrygiæ oppidum Strabo Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Apud Plinium eſt Cariæ vrbs.

lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pithæi ſoror, quæ Electrioni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alii verò, inter quos eſt commentator Homeri, matrem Alcmenes, non *Lyſidicen* Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

lyſimachia, Strab. lib. 9. vrbs Ætoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens: qui priùs quidem Hydra, hoc verò tempore Lyſimachia nominatur. Verum Iuſtino vrbs eſt Helleſponti, quæ terræ motu corruit, 22. anno poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita Sed poſtmodum reædificata; cauſa fuit multarum cladium. Steph. vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, (quam Stephanus Hexamili appellat) Cardia priùs appellata: Ciuis, Lyſimachus.

lyſimachia, palus eſt apud Strabonem, quæ olim *Hydra* dicebatur ſed ſuo tempore deletam addit idem Strab. Ouid. *Hyriam* eam appellat eo verſu,

At genitrix Hyriæ ſeruatum neſcia flendo,
Delituit: ſtagnúmque ſuo de nomine fecit.

Adiacet his Pleuron. &c. quod etiam annotauit Gerbelius. Eſt etiam vrbs in Æolide, Aſiatica regione, qui interiit, teſte Plinio. Item vrbs Thraciæ, Ptol. qui dicit ſuo tempore *Hexamilium* vocatam, hodie etiamnum *Hexamili* dicitur.

lyſimachus Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit: vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiuerit, poculúmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obieciſſe dicitur: ſed ille virtutibus fretus, rem ... procedendam fecit. Manum amiculo ... in os leonis inſerens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto vehementiùs poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus lib. 15.

lyſimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nulla vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe Phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

lyſimachus frater Menelai 2. Mach. 4.

lyſimelia, Siciliæ palus in agro Syracuſano. Thucyd. *Pantanella* hodie Fazelio & Aretio.

lyſinonæ, Aſiæ ciuitas circa Pamphyliam. Polyb. Liu.

lyſippe, pes; vna filiarum Prœti, quæ, quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide Iphianaſſa.

lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic teſte Quintiliano, ad veritatem optimè acceſſit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. lib. 2. Epiſt. ad Auguſtũ,

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem,
Pingeret, aut alios Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius,

Gloria Lyſippo eſt animoſa fingere ſigno.

lyſippus poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus. Plin. lib. 7. cap 37.

lyſis, philoſophus quidam, qui dixit Deum eſſe numerum ineffabilem, aut maximi intimíque numeri ſummitatem. Origenes.

lyſus, Aſiæ fluuius circa Pamphyliam. Liu.

lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

lyſiſtratus Sicyonius Lyſippi ſtatuarij frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuítque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæve ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam quam fundendi æris. Plin. capite 12. lib. 35.

lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, hoc eſt, à ſoluendo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonij ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci eius deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thracas ex inſidiis adorti ſunt: quos cum vino ſomnóque obrutos inueniſſent nullo negotio ſuperarunt, receptíſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento *Lyſio*, templum conſecrarunt. Author Heraclides Pō-

tcus, Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur, Lyſios vocari ait, quos & ἀλεξικάκους, ἀποτροπαίους, Græci nominãt.

Lyſius, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Æſculapij tumulus.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit Epiſtolari m lib.16.

Lyſtra, ciuitas in Lycaonia, Act.14. Ciuitas item Lyciæ, Plinius libro quinto cap.27. Sed Grecè legitur Myra.

Lytæ parua regio Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus diſſipatis diluuij aquis Tempe liberauit, Steph.

Lytarmis Celticæ promontorium ad Scythicum Oceanum Plin.

Lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictum quod ex femore Iouis (cui interempta matre inſertus fuerat) in lucem proditur o identidem Iupiter inclamarit λῦθι ῥάμμα, ſolue futuram.

Lyus, fluuius minoris Aſiæ in Pontum defluens.

Lyxea vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam. Gentile, Lyxeus Steph.

M A

M A. Vide Maſſaura.

Macha, filius Nachor ex Reuma concubina. Geneſ 22. Filia Tholmai regis Geſſur, 2. Reg 3.1. Paral. 3. Filia Abſalon, mater Abiã regis, 3. Reg. 15. quæ 2. Paralip. 11. dicitur Michaia: Concubina item Caleb. 1. Paralip. 7. Vxor Machir patris Manaſſe. 1. Paralip. 7. Vxor Tahiæ, 1. Paralip. 9. Lat. compreſſa, vel attrita, aut fixa.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg. 23. Pater Iezoniæ. 4. Reg. 25 Ciuitas Amorrhęorum ſuper Iordanem iuxta montem Hermon, Ioſ. 12. & 13. 1. Paral. . Lat. compreſſus, vel attritus, aut fixus, ſeu ventris contritio.

Maadi nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Solennis, vel feſtiuus aut ornatus, ſeu labilis, vel teſtificans, aut tranſiens.

Maai, nomen viri, 1. Eſd. 12. Lat. venter aut coaceruatio.

Maala, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num 26. Ioſ. 17. Lat. chorus, vel cithara, ſiue infirmitas aut Syriacè, venia.

Maaſai filius Adiel, 1. Paral. 9. Lat. opus meum.

Maaſia, ſiue Maaſias, filius Achaz. 1. Par. 15 2. Par. 28. nomen cuiuſdam doctoris, 2. Paral. 26. Pater Sophoniæ Ierem. 21. Princeps ciuitatis Ieruſalem 2. Paral 34. Lat. opus Domini.

Maaſias, pater Neriæ patris Baruch & Saraię. Ierem. 32. & 51. Lat. protectio ſeu confidentia Domini.

Maaziaz, nomen viri, 1. Paralip. 24. Eſd. 10. Lat. fortitudo vel refugium Domini.

mabſam, filius Iſmahelis, Gen. 25. 1. Paral. 4. Lat. aromatizans vel confundens eos.

mabſar, vicus grandis Gabalenæ pertinens ad vrbem Petram Geneſ. 36. Lat. munitus, vel muratus, ſiue prohibens, vel auferens, aut vindemians.

macæ, populi Arabiæ fœlicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib.3. hodie pars regni *Ormus*. nam Ormutij regnum ab vtraque parte huius freti ſitum eſt, comprehenditque in ſe ferè omnem huius ſinus Perſici regionem littoralem cum inſulis intermediis.

macanitæ, Ptol. *Mauritaniæ* Tingitanæ gens. Hos Xiphilin. in Seuero *Macennitas* vocat.

macar, filium habuit Ereſum, qui Ereſo Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

macara, inſula Lyciæ. Steph.

macara, Siciliæ vrbs, vulgò hodie *Citadella*.

macareæ, vrbs Arcadiæ à *Macaro* Lycaonis filio, Romani Beatam vocant: Gentile, *Macareates* *Macareus*, vel *Macarieus*. Steph

macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum ea concubuit, puerúmque ex ea ſuſcepit, cuius & pater erat & auunculus. Quam rem cùm Canace patrem maximè celatum cuperet ſacris frondibus puerum tegit, curátque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu ſuo puer proditus eſt, auique iuſſu canibus obiectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, vt eo pro meritis vteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciuiſſe, *Marcareus* verò re cognita fuga ſalutem quęſiuit, cúmque Delphos veniſſet, Apollinis ſactus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad *Macareum* inter Ouid.

macaria, Herculis filia, ſe pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum ſcelus vt ſcribunt Cælius & Eraſm. in Prouerb. Cyprus inſula ob fertilitatem, olim *Macaria* dicebatur.

macari, Ptolem. Cypri inſulæ vrbs, quæ Nigro *Ialines* appellatur. Eſt & fons in Marathone Atticæ regionis, Pauſan.. Tractus Peloponneſi etiam apud Strabonem. Et inſula ſinus Arabici Ptolem.

macarius nomen viri apud Homerum.

macarius, ſub Decio Romanorum imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſaluti 25 .

macarius, Hieroſolymorum epiſcopus xxxv. anno ſalutis 1 .

macaron neſos, Acropolis Thebarum in Bœotia, Heſyc & Herodo. in Thalia.

Macaros nomen Cretę inſulę, à tẽperie cœli.

macabęus. Vide Machabæus.

macaturæ, Pentapoleos regionis in Africa gens, Ptol.

Maccaræ

macoaræ, regio ſuper Pharſalum: Gentile, Maccareus.

macces, nomen loci. 3. Reg. 4. Lat. finis vel finiens: ſiue tædium, aut euigilans, vel æſtas, ſiue æſtuans, aut ſpinans.

mace, aliàs μαιάκη Celtica ciuitas. Gentile, *Mænacenus*. Steph.

maceda ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 10. & 15. Lat. incendium, aut adoratio, vel incuruatio.

macci, Libyæ interioris populi, Ptolem.

macco-calingi, Indica Bracmannorum gens. Plin.

maccuræ, *Mauritaniæ* Cęſarienſis populi. Pto.

macednon, parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.

macedo, filius Oſiridis filij Iouis, à quo *Macedoniam* quidam dictam volunt.

macedo Philoſophus, de quo Gellius lib. 13.

macedonia latiſſima Europę regio, duobus olim regibus & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia* & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentíſque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hinc à Septentrione, Dalmatia, Męſiáque montana ſeiungunt, ab Occaſu mari Adriatico ſiue Ionio, ab ortu *Ægæo* abluitur, Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Oſiridis ſiue vt Stephanus & Solinus ſcribunt, Iouis filio, & Thyriæ filię Deucalionis. Gentile, Macedo, donis. Item Macedonicus, ſiue *Macedonius*, poſſeſſiuum. Reperitur & *Macetes*. Et fœminina, *Macedonis*, *Maceſſa*, *Macetis*, vel *Maceta*, Steph. Dicta fuit etiam *Edonia* & *Pieria* Solino. Eius partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtatius in Dionyſium poſterioribus ſæculis huius pars *Salutaris* dicta fuit. in lib. notitiarum. Item *Praualis* ſeu *Praualitana* apud Sex. Rufum.

macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit quare πνευματομάχος appellatus eſt. Auguſt de hæreſ.

macella, vrbs Italiæ: Gentile, *Macellæus*, Steph. Barrius facit Calabriæ ciuitatem epiſcopalem. hodie *Strongili* dictam, tribus paſſuum millibus à freto *Mamertino* diſtat. *Macella* legitur etiam apud Lycophronem, & *Macalla* Barrius addit eandem à quodam ſcriptore Tiropolim nominatam. Ciacconus in libello Columnæ Roſtratæ hanc *Macellam* in Sicilia eſſe vult.

maceloth, nomen loci, ad quem profecti ſunt filii Iſraël de Harada. Num. 33. Lat. eccleſię, vel cœtus, aut congregationes.

maceloth, filius Abigabaon, filij Iahiel. 1. Par. 9. Lat. virgæ aut baculi ſiue voces, aut leuitates, vel deſpectationes.

macenias, Sacerdos, 1. Paralip. 15. Lat. poſſeſſio Domini, ſiue emptio domini, aut pecus vel armentum, ſiue ædificatio Domini.

macer poëta de herbarum viribus ſcripſit.

maceſtus, vide *Maciſtus*.

macha, vel potiùs maacha, nomen reginæ, 2. Reg. 10. Lat. compreſſa vel attrita aut fixa.

machabeus filius Mathatiæ Machab 1. nomen quo vocati ſunt viri illi fortiſſimi, apud ſacras literas celebratiſſimi. 1. Mach. 2. Lat. percutiens.

machageni, *Scythiæ* gens intra Imaum, Ptol.

machęriones, apud Spartanos dicti ſunt Anticratis poſteri, quòd is machęra, i. gladio, Epami nondā in bello ſtrenuè cōfeciſſet Cœl. li. 1 c. 7.

machœrus, runtis, caſtellum Iudęæ: Gentile, Machæritę. Steph. ex Ioſeph. & Plin. cap. 10.

machaläum, oppidum in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

machaon, filius Æſculapii & Arſinoes, alij Coronidis alij Hæſiones ſiue Meropis aut Xanthiones filium faciunt Podalirij fratrem & medicus inſignis, qui vnà cum reliquis Gręcię principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Vir. lib. 2 Machaonem numerat inter eos qui equo ligneo incluſi, Ilij portas ſuis reſerarunt.

machaon Gerenię, Laconię ciuitatis, ſepultus, cuius tumulus templo colebatur magnifico, quòd variorum morborum hinc peterentur remedia: qui locus Rhodos nominabatur. Itē eiuſdē ſimulachrū æreum erat, quod inſigniebatur corona. Quem quidem Machaonem quidā, nomine Eurypylus, interfecit: cuius homicidæ nomen in templo illo nominari fas erat. Pauſ. li. 2.

machara, Cyprus antea dicta eſt. Perottus. Meliùs Macara, quam vide.

machbanai, nomen principis. 1. Par. 12. Lat. miſer ſiue pauper filius meus, aut paupertas vel humiliatio filii aut intelligentię, vel ædificationis.

machbena nomen loci, 1. Par. 2. Lat. Paupertas, vel percuſſio filij eius, aut paupertas ſiue percuſſio intelligentis aut ædificantis.

machi pater Guei, vel Gehuel principis tribus Gad. Num. 13. Lat. percuſſor, aut pauper vel humilis.

machir, filius Manaſſe, Gen 50. Pater Galaad. Num. 26. 1. Par. 7. Filius item Ammihel. 2. Reg. 9. Lat. vendens ſiue cognoſcens.

machimos, ciuitas extra hunc orbem, teſte Æliano: cuius incolæ pugnaces ſunt, armatique naſcuntur, ac bellum aſſiduè gerunt, collimitaneos plurimùm euertendo. Vide Cœl. ex Æliano lib. 17. cap. 35.

machiritæ familia quędam. Num. 26. Lat. vendentes, ſiue cognoſcentes.

machmas, nomen vici magni ſiue oppidi in tribu Ephraim. 1. Reg. 13. Ifa. 10. Lat. percuſſor, vel pauper ablatus, aut percuſſor, vel pauper palpans, tangens vel auferens.

machmas, oppidum quondā tribus Ephraim ad auſtralem plagam. 1. Eſd. 2 Nehem. 7. Lat. occultatio, vel percuſſoris aut pauperis tributum.

machmes. Vide Mazies.

Machmethath, terminus tribus Manaſſe in ſorte Ephraim, Ioſ.16.& 17. Lat. percuſſoris vel pauperis donum, aut percuſſoris vel humilis mors.

Machlyæ, populi ſunt Africę ſupra Naſamones, quos Androgynos eſſe tradit Calliphanes, vtriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dextram mammam eſſe virilem, læuam muliebrem. Plinius libro ſexto capite ſecundo.

Machorbæ, Arabiæ felicis portus, verſus Ortum. Plin.

Machurebi & Machures, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptolem. Macurebii, Plinio. Machuriti ſunt eidem Ptolemæo Libyę interioris populi.

Machuſii Mauritaniæ Cęſarienſis gens. Ptol.

Maci circa Arachoſiam populi. Plin.

Macietatis, vrbs Ægypti, ab Athenienſibus condita Euſeb.

Macides vrbs Thraciç, quam Ptolemęus Madi nominat de genere vocabulo Mela. lib.2. in deſcriptione Thraciæ Madytos. Steph.

Maciſtus, vrbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à Maciſto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepriticæ ſita verſus orientem. Et alia Arcadiæ. Plin. Ciuis, Maciſteus. Gentile, Maciſtius inuenitur & Maceſtius. Lesbi etiam mons Plinius & *Plataniſtus* Strab. lib.8.

Macium, Indiæ prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex ad bellum nutrit: ipſe verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea, gemmis diſtincta colloque circundata, ad pedes vſque propendet. Viri ac mulieres ſtylo ferreo variis coloribus, figuríſque corpora pingunt. Idóla omnes colunt: è lecto ſurgentes, ad orientem ſolem ſe conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: ſerpentéſque aſſos in cibum pro deliciis habent. Pius 2. Max. Pontif. Aſ. part.1. capite decimo.

Macna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Macodama, Africæ propriæ vrbs maritimam ad Syrtim. Ptolem.

Macomades Antonino hodie *Mahometta* videtur. D. Auguſtinus & lib. Not. huius meminit. Idem Antoninus tres fecit in Africa propria Macomedas.

Macolicum Hiberniæ inſulæ oppidum mediterraneum. Ptolem. *Malek* Mercatori.

Macrobia, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Macra, fluuius ex Apènino fluens, Liguriamque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Liguſticum illabens. Plinius libro tertio capite quinto, & Strabo libro quinto. Eſt & inſulæ nomen in Carcinite ſinu. Plin. lib. 4. cap. 13. Ptol. Marcaila dicitur.

Macras, Campus in Cœleſyria, Strabo, *Nigro*, Nigro.

Macreni, Corſicæ inſulæ gens. Ptolem.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus eſt, atque occiſus, anno ſalutis 262.

Macries. Vide Macryes.

Macria, inſula Rhodiorum eſt Plinio. Teiorum item promontorium in Aſia Ionię regionis. Pauſan.

Macrinus, Cos. collega Ælii Celſi, anno ab vrbe 916.

Macris, olim dicta eſt Euboea, item Icarus, vna Cycladum, Macris olim & Doliche dicebatur Stephan à Macris fit Macreius, & Macreis, fœ. Pamphilii item & Rhodii maris inſula. Plin.

Macritius Cous. Sinopen in Ponto condidit. Stephanus.

Macrobii populi Æthiopię vltra Meroem, vt inquit Solinus, quibus dimidio protenſior eſt vita quàm noſtra. Iuſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos deſertæ inhumanæque ſolitudines ſunt. Apud eos lacus eſt, quo perfuſa corpora, quaſi vncta niteſcunt: adeo liquidus, vt ne folia quidem ſuſtineat. Macrobiorum inſulas ad Gangem fluuium, vbi Brachmanni habitant habet Glycas.

Macrobius nomen viri, Latinè longęuus dicitur. Nam μακρὸς longus, & βίος vita dicitur, ſcripſit Saturnaliorum libros & commentarios in ſomnium Scipionis.

Macroceni montes ab Iſtro flumine non longinqui. Pli. lib.4. c.12. aliàs Macrocenii.

Macrocephali, populi Pomponio, ad Boſphorum. Steph. Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſum oppidum ſunt Plinio.

Macrochir, cognomen fuit Artaxerxis Aſſyriorum regis: ideo illi impoſitum, quòd alteram manum haberet longiorem. Latini Longimanum vertunt.

Macron, oppidum eſt Thracię non procul ab Iſthmo Cherroneſi, ita dictum à longo muro quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliqua excludens Thracia. Pli. lib.4.c.11.

Macrones Pontica gens ad flumen Abſarum, vt Plin. autor eſt: Bechiris Auſtralior. Euſtathio Scythinis finitimos ſcribit Xenophon. Strabo & Steph. tradunt hos ſuo tempore Sannos vocatos, proprie hodie Tzanos nominamus teſte Euſtathio. *Machelones* ab Arriano appellari *Macricias* ab Apollonio lib. Argon.1. credit Pintianus ſic dictos, vt idem addit (ex eius enarratoribus) quod ſint coloni Eubœenſium. Eubœa enim quoque Macris dicta fuit. Sed Sannos diuerſos à Macronibus faciunt Xenophon & Arrian. quod idem Pintianus quoque annotauit.

Macronticos, Plinio Thracię oppidum ſexaginta milliaribus à Byzantio. Suidas.

Macropogones, gens circa Euxinum Pontum in Sarmatia Aſiatica. Strabo.

Macropolis. Vide Eutycius.

Macryes, populi Libyæ. Stepha.

Macrynea, vrbs Ætoliæ: vnde Macrineus, Steph.

Mactorium vrbs Siciliæ Steph. Herodot. Mazarino, & Aretio.

Marcua, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidū Plin.

Macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.

Macynia oppidum Ætoliæ in Thaphiaſſo monte Strab. lib. 10. & Plin. lib. 4. c. 2. apud Stephanum.

Madai, filius Iapheth, Geneſ. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit. Lat. menſura ſiue iudicans, aut indumentum.

Madan, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25. Lat. litigium, ſiue iudicans, aut menſura, vel indumentum.

Mandura, ciuitas in collimitio ſita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurenſis eſt appellatus. Ad hanc vrbem ſcribit Auguſtinus lib. Confeſſ. ſe contuliſſe, cùm adoleſcens eſſet, diſcendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnaſio.

Madaurenſe. Plin. lib. 5. cap. 4. oppidum in Africa libera.

Madi. Vide Macidos.

Madia, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. ſolēnitas vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio vel teſtimoniū aut fœdus Domini, vel tranſiens Dominus.

Madian, filius Abrahæ ex Cetura, Geneſ. 25. a quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ ſita in deſerto Saracenorum contra Orientem maris rubri: inde Madianitæ. Alia vrbs eſt iuxta Arnonem & Ariopolim, cuius nunc ruinæ tantum demonſtrantur, vbi Hobab ſiue Ietro ſocer Moſis, ſacerdos Madian habitauit. Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Gen. 3 . & Madianitis fœm. gen. Numer. vigeſimo quinto Lat. iudicium, vel iudicans, aut litigans.

Madianitæ, Arabum gens in ſacris literis. Stephanus eos *Mandianitas* & *Madrenos* appellat. *Salaboni* Arabibus eorum regionem hodie dici ſcribit Theuetus.

Madiſanites ſinus, Perſici maris pars eſt apud Ptolemæum *Golfo de Saudra* hodie vocari, ex Tabulis colligitur: *Meſanites* habet Stephanus in deſcriptione Arabiæ Petreæ.

Madmena, ciuitas tribus Iudæ 1. Par. 2. quę & Berſabee dicitur. Sunt tamen qui ſentiant non ipſam eſſe Berſabee, verùm in eius vicinia ſitam Lat. menſura numeri vel muneris aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut numerus vel ſterquilinium.

Madoce, Ptolemæo eſt Arabiæ felicis oppidum. *Aden* Barrio videtur.

Madon, ciuitas regis Iohab, Ioſ. 11. Lat. iurgium vel indumentum vel menſura eius.

Madytus, vrbs Helleſponti, Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.

Mæa, vrbs Helleſponti: Gentile, Mæatos. Steph.

Mæander fluuius Aſię clariſſimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrone, plurimiſque affuſus oppidis, & repletus fluminibus crebris ita ſinuoſus redditur flexibus, vt ſæpè ad fontem credatur reuerti. Apamenam primum peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnémque eos agros fertiliſſimo rigans limo, ad decimum à Mileto ſtadium illabitur in mare Plin. lib. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non ſimpliciter, ſed variis & obliquis conſiliis ſumta metaphora à fluuio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur, vnde & nomen habere videtur quaſi oberret quærens hominum conſortia, more Mæandri illud fieri dicitur quod tortuoſè flexuoſéque fit. Hunc poetæ fingunt Oceani & Terræ filium fuiſſe, & Cyancem Nympham genuiſſe: quam poſtea Miletus Solis filius compreſſit, & ex ea Caunum & Byblidem ſuſcepit.

Mæandrus, quæ & Meandropolis Magneſiæ vrbs, Stephan. Carię oppidum. Eſt etiam Indiæ extra Gangem mons. Ptol.

Mæandria, Epiri oppidum. Plin. *Alandriana*, Pineto.

Męatæ Scotiæ populi apud Dionem in Seuero, iuxta eum murum qui inſulam in duas partes diuidit: horum regio *Landonia* vocatur à Lhuydo. Pictícæ gentis fuiſſe credit Buchananus, *Northumberland* Camdeno.

Mæcia, Caſtri nomen in Italia, à quo Mæcia tribus. Sex. Pompeius.

Mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoque Mædobithyni vocantur. Medos & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribit Strabo, & Liu. lib. 26 eorúmque caput & arcem Iamphorinam appellat: Mędica regio eſt Ptol. & in ea Pantalia vrbs.

Mædia, ciuitas Thracię, prope Macedoniam, à qua Mædi populi. Scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Aſiæ. Hinc præfectura Medica Thracię, vicina Pęonię. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mędobithyni dicti Steph. Apud Ariſtotelem de mirabilibus, & lib. 9. hiſtoriarum. Hæc regio etiam per » ſcribitur μαιδία, vt magna Aſiæ Media.

Męnades, eædem quæ Bacchæ, hoc eſt, mulieres inſanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes, dictæ à verbo Græco μαίνεσθαι, quod ſignificat inſanire.

Mænalus, ſiue Mænala, orum, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiaſtes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um: id eſt Arcadicus. Eſt & nomen vrbis Arcadię. Stephan.

Mænalia, vrbs Galatiæ. Steph.

Mænaria, inſula Balearici maris, è regione Palmę vrbis, Plinius. Item inſula iuxta Corſicã.

mænus, Cos. Roman. anno ab vrbe condita cccxxx. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra nauium ęrata in foro poſuit, appellariq; forum Roſtra cœpit. Liuius 8. ab vrbe. Plinius libro 34. cap. 5. Dicitur etiam Menias.

Męnius, decoctor item quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio & domo vendita, columnam tantùm exceperat, vnde ſpectaret gladiatores, quę propterea Męniana dicta eſt.

męnobora, vrbs Maſtienorum: Gentile, Męnoboreus, Steph. qui alibi Maſtianos ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Męnoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat, cui Bacchę Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, ſacro furore initiantur. Euan Euan clamantes: quæ vox aſpirata ſecundùm exquiſitam Hebręorum linguam, fœminei ſexus ſerpentem ſignificat. Cœl. Rhodig.

mænomena, ſunt Ptolemęo montes in Sardinia inſula: à Liuio & Floro *Inſani* appellantur, *Cancle*, Ortelio.

męos. Vide Mæonia.

mæonia, regio minoris Aſiæ, poſtea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occaſum ſupra Ioniam excurrens, ita dicta à Mænoe fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strab. lib. 2. κατακεκαυμένην χώραν, hoc eſt exuſtam regionem vocat, eámque arboribus prorſus carere tradit, præter vitem vini iucundiſſimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam eſſe, petroſam & nigram, aduſtioris quandam ſimilitudinem retinentem. Imminet autem *Mæoniæ* Tmoli montis rupes altiſſima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chryſorrhoas dicitur. Hinc *Męonius*, a, um. Virgil. lib. 4. Georg.

- cape Mæonij carcheſia Bacchi.

Męonij, Tuſciæ populi. Sil. lib 4.

Męonis. Gentile, fœmininum, à *Męonia* deductum, quo poetæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia Ouid. 6. *Metam.*

męonius dictus eſt Bacchus à *Męonia* minori Aſiæ regione, in qua nullæ ſunt arbores præter vitem. Virg lib 4. Georg.

-- Cape Mæonij carcheſia Bacchi.

męonius, fluuius qui circa Achaida fluit. Stephanus.

męotæ populi ad *Męotidem* paludem. *Tar* [illegible] dicuntur. Omnes populos hanc paludem adhabitantes vno nomine *Męoticos* appellari tradit *Mela*. Vide Scythæ.

mæotis, palus Scythica, in regione Septentrionali iuxta Phaſidis oſtium, Cimmerio Boſphoro à Ponto Euxino diſcreta, hyeme congelaſcens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui *Męotę* appellantur. Lucan. lib. 3.

Quáque fretum torrens Mæotidos egerit vndas.

Inde fit adiectiuum, *Mæoticus*, tica, ticum. Virgil. 7. *Æneid.*

- iam nunc Caſpia regna,

Reſponſis horrent diuûm, & Mæotica regna.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt. Stephan. Hinc piſces *Mæotides*, ſeu *Mæotici* dicti, qui in *Mæoti* capiuntur, vel in genere omnes, vel vt Stephan. putat, ſuæ ſpeciei tantùm: & *Mæotica* mella, apud Plinium. Ouidius lib. 3. Triſt. eleg. 12. primam corripit.

- annóque peracto

Longior antiquis viſa Meotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet. vulgò, *Mar delle Sebacche*. Ab Italis *Mar del la Tana, & Mar Bianco*: à Scythis olim *Temerinda*, id eſt maris finis, mater maris, vt tradit Plin. Dionyſ. Alex. hodie *Carpaluo*.

mæpa, Armeniæ maioris vrbs Ptolem.

mæpha metropolis Arabiæ felicis. Ptolem.

mæra, canis quidam dictus eſt Orionis, vt poetæ narrant: propriè tamen eo nomine capra ſignificatur, ὑπομέλαινα, id eſt ex albo nigricans, Cælius lib. 17. cap. 28.

mæſia. Vide Mœſia.

mæſia ſylua, huius Liuius & Plin. meminit: hodie *Boſco di Baccano* dicitur, vt Annius & Leander tradunt. Territorij Romani, in Tuſcia eſt. Nomen habet à *Mæſio* oppido.

mæſius mons, *Myſiæ* in Aſia propria eſt, *Olympus* propriè dicitur, Plinio teſte. *Myſius* habet *Mela*, qui dicit eum ſic ab incolis vocari: prius *Saturni* collem vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

mæſolia, Indię intra Gangem regio. Ptol.

mętona, Perſidis vrbs. Ptolem.

mętonium, Sarmatiæ Europęæ oppidum. Ptolem.

męſon, quidam hiſtrio comœdiarum Megarenſis: à quo natũ Prouerb. *Mæſonica* dicteria.

magala, i. ſemita, vel circulus, aut rotunditas, ſiue currus, vel paluſtrum, aut vitula, nomen loci 1. Reg. 17. 20.

magalonenſium ciuitatem in prouincia Narbonenſi 1. habet libr Notit. *Montiſpeſſulani* epiſcopalis olim Sedia nunc domus tantùm cum templo in mediis ſtagnis.

magaris, Indię intra Gangem oppidum. Ptol.

magarſus, maximus collis in Cilicia iuxta *Mallum*: inde *Magarſius* & *Magarſia* Minerua, cuius illic templum eſt Steph.

magdalena, mulieris nomen. *Matt.* 28. Luc. 8.

magdalgad, ciuitas tribus Iudę. Ioſ. 15. I. a. turris felix aut accincta, ſiue magnitudo felicitatis, vel magnitudo accincta.

magdo-

Magdalel, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. turris ſiue magnitudo Dei.

Magdalon, vrbs Ægypti. Ier. 44. Exod. 14. Nu. 33. Lat. turris vel magnitudo.

Magdiol, ciuitas Idumæorum principum. Ge. 36. 1. Paral. 1. Lat. annuntians, vel euangelizans Deum, ſiue pomum Dei, id eſt fructus electus Dei.

Magdeburgum, olim Parthenopolis à Venere Parthenia quæ ibi colebatur, ſic dicta. Primaria eſt vrbs Saxoniæ, ſita ad Albim fluuium. Veneris ſimulacrum in curru ſtantis, cum tribus Gratiis, hic colebatur, vnde nomen natum eſt, vt Parthenopolis, id eſt puellarum vrbs diceretur, quod & Magdeburg vox Germanica ſonat, à Ptolemæo Moeuium appellata lib. 2. F. Irenicus.

Magdolus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.

magedam, Mat. 15. in Græco Magdala, ciuitas in littore ſtagni Genezareth, ſiue maris Galileæ. Hieronymus hanc regionem vocari Macedan contra Ieraſan ſcribit in locis Hebr. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio, & Magdalum: ſita inter lacum Genezar & Thabor. Lat. turris, vel magnitudo.

mageddo ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. quã reparauit Salom. 3. Reg 9. 1. Par. 7. Locus in quo occiſus eſt Ioſias. 4. Reg. 23. Lat. annuntiatio, vel Euangelizatio aut pomum ſiue fructus electus.

magella Siciliæ vrbs. Liu. hodie *Mungellino*.

magelli, Liguriæ populi. Plin.

mageth, ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.

magetrobia, locus in Celtis, in quo Arioviſtus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longè à paludibus Rheno fluuio proximus, Gallicè *Toand*. Vigeuereo *Montbelliard*, vt ſcribit in annotationibus quas Cæſaris commentariis à ſe Gallica lingua factis adiecit, ſed in caſtigatioribus exemplaribus *Amagetrobia* habetur. vide Bouillum in ſuo de linguarum vulgarium differentia libello.

magi populi circa Mediam. Steph.

magia, fons Siciliæ, in agro Syracuſano.

magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.

magia, Carmaniæ vrbs. Ptolem.

magina, Pannoniæ vel Norici oppidum libr. Notit.

magindana, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

margiouintum, vel Margintum, Angliæ vrbs, Antonino. *Aſchevvel* Camdeno.

magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes: Incolæ, Magiſtrices, vicini Germanis.

magdolus, vrbs Ægypti. Gentile, Magdolites, Stephano.

magiſtus, Elidis vrbs in Peloponneſo. Herod.

magitæ Arabiæ felicis populi. Ptolem.

magiona, Britannicæ inſulæ oppidum. libr. Notit. *Machenith* Camdeno.

magna inſula Libyca, quæ Lybum lingua *μα-γα-θ*, i. Magna, vocatur: Gentile, Magnites. Step.

magna Græcia. Vide Iapygia & Italia.

magnata, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati ſunt.

magnentius imperator Auguſtæ à militibus ſalutatus eſt, electúſque anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conuerſus, Deſiderium fratrem vulnerauit: arrepto gladio poſt quoſdam amicos interfecit: tandem ſe gladio confodit, anno III. imperii ſui. Eutro. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 10.

magnes, Athenienſis comicus antiquę comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

magnes, Smyrnęus puer: præ ceteris mortalibus formoſus, poetica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, aut habitu molliore inductus ciuitates obibat: multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiuſmodi peroſi capta occaſione comam eius inciderunt, veſtem ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Lyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus panegyricum celebrauit magnificentiſſimum, Suidas.

magneſia, Macedoniæ regio, Theſſaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9. apud Ptol. Pieriam & Pelaſgiam comprehendit.

magneſia, Ioniæ oppidum ad Meandrum fluuium, diſtans ab Epheſo (ſicut ſcribit Plin. libr. 5. cap. 29.) XVI. M. paſſuum. circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Lucan. lib. 6.

Et Magnetes equis, Minyæ gens cognita remis.

Item fœmininum Magneſia. Horat. libro 3. Carm. Ode 7.

Magneſſam Hippolytem dum fugit abſtinens, &c. antea *Theſſaloce* & *Androlitia* nominata fuit, vt Plin. refert. Hanc Liuius Magneſiam ad Mæandrum vocat, eſt enim alia hoc tractu, quam idẽ Liu. ad Sipylum cognominat, vtraq. Ptol. nota.

magneſia, Macedoniæ promontorium ad ſinum Thermaicum Ptolemęo. *Cabo Verlichi* Sophiano. *S. Georgio* autem Bordonio.

magnetis, filius Glaphyras: conditor Glaphyrarum vrbis Theſſaliæ. Steph.

magnum promontorium, Ptolem. Mauritaniæ Cæſarienſis eſt. Item, magnum promontorium vlterius ſacro in Luſitania, Pomponio & Plinio, cui & Vlyſſiponenſe nominatur. Magnũ promontorium etiam Siciliæ apud Ptolem. & apud eundem magnum oſtium Gangis fluminis. magnum littus, Arabiæ felicis, & aliud Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, Ptolem.

magnus, Olai filius, Dacorum rex. Polyb. lib. 8.

magnus, Conſul, collega Apollonii, anno ab vrbe 1213.

magnus portus: apud Ptol. lib. 2. cap. 3 Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas *Southhampton*. Item Libyæ interioris vrbs, apud

eundem. *Serem porto* Caſtaldo.

Mago, caſtellum. Vide Iamno.

Mago authoris nomen, Plin. lib. 17. cap. 10. & libro 1. capite 3. Item Varr. lib. 1. de re Ruſtica, cap. 1. Magones plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum cxx. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis ægrè ferens Italiam ab externis inuadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliáque remiſſa. Duos moriens filios reliquit, Aſdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur, Liuius quoque lib. 30. ſcribit, Magonem Annibalis fratrem, in agro Inſubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos euocatus nauigaret, apud Corſicam obiiſſe. Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania. Romámque per Lælium mittitur. Mago denique Afer qui de re Ruſtica ſcripſit, de quo Columella libr. 1. ſic ait, Veruntamen Carthaginenſem Magonem vel ruſticationis parentem veneremur: Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quem Virgil. in Georg. ſcribit imitatum.

Mago, oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine lib. 2. *Mahon* hodie.

Magoa, Perſidis oppidū circa Suſianam Plin.

Magog filius Iapheto. Gen 10. A quo Scythæ genus ducunt, qui primùm Magogi dicti ſunt. Apocal. 20. Lat. regens, aut regulans, vel tabefactus vel liquefactus.

Magon, locus in extremo Gabaad contra Machmas. Iſa. 10 Lat. timor, ſiue horreum aut de gutture.

Magon, Indiæ fluuius in Gangem effluens, Arrian.

Magontiacum, Tacito & Ammiano Magoncia, Eutropio Mogontia recentioribus ſcriptoribus, Mogontiacum Ptolemæo, Germaniæ vrbs Archiepiſcopalis, ad Rhenum. Vide Moguntia. Galli *Maience* appellant, incolis verò *Mentz* eſt.

Maguda Meſopotamiæ vrbs apud Ptolem.

Magulaba, Arabiæ fœlicis oppidum Ptolem.

Magura, Libyæ interioris oppidum.

Maguſa, Æthiopiæ ſub Ægypto, vrbs, Plin.

Magaſſana, Maioris Armeniæ vrbs. Ptolem.

Magulum, Arabiæ felicis oppidum. Plin.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauit à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Beroſ.

Mahalath, vxor Roboam. 2. Par. 11. Lat. chorus, ſiue infirmitas: aut Syriacè, venia.

Mahalon, filius Elimelech Bethlehemitæ, Ruth. 1 Lat. idem ſignificat quod Mahalath.

Mahanaim, nomen loci, in quo exercitum facti ſunt Angeli patri noſtro Iacob, atque ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuam & Angelorum, Geneſ. 32. Lat. caſtra, turmæ.

Maharai, nomen viri, 2. Reg. 23. 1. Paral. 11. Lat. accelerans, ſiue delatio, aut montanus, vel de monte meo.

Mahath, filius Amaſai filii Elcana. 1. Par. 6. 2. Par. 29. & 31. Lat. abſtergens aut dolens, ſiue confringens, aut formidans, vel Syriacè, percuſſio.

Mahazioth, nomen viri. 1. Para. 25. Lat. videns ſinum, aut videns literam.

Maheleth, tertia vxor Eſau, filia Iſmaelis. Geneſ. 28. Lat. chorus, vel cithara aut infirmitas, vel Syriacè, venia.

Mahida, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. ænigma, aut acumen, vel radens ſiue abſtergens manum: aut Syriacè percuſſa manus.

Mahir, filius Caleb patris Sur. 1. Paralip. 4. Lat. pretium.

Mahol, nomen viri. 3. Reg 4. idem ſignif. quod Maheleth.

Mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouam deſumptam doctrinam introduxit, Blond. lib 6. Pompo. anno ſalutis 625. Cuius vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Virg. lib. 7. de rer. inuent.

Mahometes, Turcarum v. imperator, anno ſalutis 1398.

Mahometes, Amuratis filius, Turcarum imperator ix. imperauit annis xxx. anno ſalutis 1440. Conſtantinopolim vi cepit & expugnauit Hinc Conſtantinus imperator capite truncatus, ſublatúſque cum tota gente fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alii Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum Danubiúmque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſúſque caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ ſubuertit, regna duodecim Chriſtianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris maioribus geſſit. Capham Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum fruſtrà tentauit, Italiæ, capto Hydrunto, arma intulit. Egnat. lib. 3. anno ſalutis 1463.

Mahumetes, nomen viri 1. Paral. 11. Lat. nuntians: vel delens aut radens, vel medullæ.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha, ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit, Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Vt Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas generat cæli qui ſydera fulcit

Horatius in Odis,

Mercuri facunde nepos Atlantis.

nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & obſtetricem: vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in melle... vaſe

vaſe non mel,ſed vinum ſacrificabant.

Maia,Helleſponti vrbs.Steph.

Maiani,Aſiæ populi, quos à Parthis poſſeſſos ſcribit Trogus Pomp.lib 4.

Maieſtas,dea Honoris & Reuerentiæ filia.Ouidius,

Donec Honor, placidóque decens Reuerentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſacra Maieſtas quæ mundum temperat omnem,
Quáque die partu eſt edita magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Maiman,nomen viri.1.Par.24.Lat.dexter,aut aquas præparans.

Maiocarirum,Meſopotamiæ vrbs.lib.Notit.

Maiorianus,xlix Rom.imperator, imperauit annis v an ab vrbe 1210.Cos collega Leonis Aug.in Africam mouit procinctum. Caſſiodor. Proco.lib.3.de bell.Vandal.Haud procul à Dertrionenſi ciuitate iuxta Hiriam flumen occiſus eſt.Diod.Pomp.Caſſiod. Iornandes,anno ab vrbe 1214.

Maiorica,inſula.

Mais, Indiæ fluuius inter Gangem & Indum. Arrian.

Maitrauonium, Galliæ vrbs inter forum Iulium & Aquas Sextias Antonin.

Maius,menſis à maioribus dictus eſt, quia vt inquit Macrob. maioribus conſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur : ſicut Iunius à iunioribus,qui rem armis gerebant.Poſtquàm enim Romulus populum Romanum in maiores minoreſque diuiſit, vt altera pars,conſilio armis altera Rempublicam tueretur,in honorem vtriuſque partis hunc Maium, ſequentem Iunium vocauit.Ouid.

Hinc ſua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui Maium à Maieſtate dea nominatum velint, quòd tamen Vulcanalis Calendis Maii huic deæ rem diuinam facit. Alii a Maia Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malacha,vel Malacath, Libyæ interioris oppidum.Ptol.

Malacha,ſeu Malaga ciuitas in Hiſpania Bętica. Martianus Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hiſpaniæ contemplatur. Pom. lib. 2.Gentile Malacitanus. Steph. Hæc vrbs celeberrima eſt ſitu, emporio, rerumque omnium & neceſſitati & voluptati deſeruientium copia Hiſpaniarum rex armamentarium hic habet inſtructiſſimum, ex quo perpetuum præſidium in ſuis Africæ oppidis ſuſtentat atque communit.A Phœnicibus conſtructum eſſe anno ante Chriſti aduentum M, CCC,XL, aſſerit Fr. Taraph.

Malachias,nomen prophetæ,Mala.1.Lat. Angelus ſiue nuncius meus.

Malachus, poeta Syracuſanus, qui nunquam melius aut doctius ſcribebat carmine, quàm cùm ira percitus ad carmen accedebat.

Malacia,ciuitas,quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidiſſet, eóque nomine erubeſceret, deſerta patria condidit,& ex re Malaciam dixit. Vide Cęl lib. 6.cap.1.

Malæa,Arcadiæ vrbs,Pauſan.

Malæiſcolon, Ptolemæo aureæ Cherſoneſi promontorium.*Malaca*. Varrerio.

Malalai,nomen viri.2. Eſd.12.Lat.circuncifio, vel locutio mea.

Malaleel filius Cainan.Gen.5. Luc 3.Lat. laudans Deum,vel illuminatio Dei.

Malanius.Steph. Oenotriorum vrbs mediterranea.*Maida* hodie eſt Barrio.

Malaſar,nomen viri. Daniel.1.Heb Meltſar. Circuncifio anguſtiæ vel vinculi, ſiue diſpenſator.

Malateſta,Pandulfi filius. Piſaurienſis, Senator Romanus a Pontifice Benedicto datus eſt, anno ſalutis 1109.

Malanius, Oenotriorum vrbs mediterranea. Steph.

Malceca, Hiſpaniæ oppidum inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Malchus nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit.Ioan.18.

Malchus,hiſtoricus,ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium. Suidas.

Malcoæ,Libyæ interioris populi. Ptol.

Malcolmus,Scotiæ rex,anno ſalutis 1154.

Malconleglio. Vide Scordana.

Malea,Leſbi promontorium è regione Mitylenes.Thucyd.mons item Taprobanę apud Ptolemæum.

Malea ſiue Malia, promontorium Laconiæ, per 50. millia paſſuum in mare protenſum, aduerſiſque ventorum flatibus nauigationem reddens periculoſam:vnde factus eſt locus prouerbio. Cùm ad Maliam deflexeris, domeſticos obliuiſcere Virg.lib.5.

Ionióque mari, Maleæque ſequacibus vndis.

Stat.lib.7.Thebaid.

-Rauca circumſonat ira Maleæ.

Dicta Malea à Malco Argiuorum rege: qui in ea templum pulchrum conſtruxit,quod Maleaticum appellauit. Maleum Plinio. *Cabo Malio* vocat Sophianus.Hinc *Maleus* ſinus qui & *Aureus* à latronibus vocabatur inquit Florus lib.3, cap 6.Malea, promontorium ſcribit Tzetzes in Lycophronem. Ptolemæo tamen duo diuerſa loca ſunt; in quorum medio Boeabeo deſcribuntur.

Malecena Armeniæ minoris vrbs Antonino.

Malena Atarnitidis regionis locus Herodot.

Malees, ex Londubus inſulis vna. Ptol. hodie

Mula. Emporium etiam Æthiopiæ, in Analite ſinu, eidem.

Malethubalus, Mauritaniæ Cæſarienſis mons. Ptolem.

Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuentum dicimus Plin. lib. 3. cap. 10.

Maleus, Plin. lib. 2. ca. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt iuxta quem vmbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Maliaca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 6. Vulgò *Malgrado*.

Maliacus ſinus, Locrorum Epicnemidiorum eſt è regione Eubœæ, in quem Sperchius fluuius influit. Ptol. Ita dictus à Malico oppido, cuius meminit Steph. Lamiacus, apud Pauſaniam vocatur. Melineus à Thucydide dicitur libro 8. *Golfo del Ziton* hodie dicitur Sophiano, *Volo* Theueto tamen dicitur.

maliane, Arachoſiæ oppidum. Ptol.

malias, Hiſpaniæ oppidulum Appian.

maliattha, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptolem.

maliba Indiæ vrbs extra Gangem. Ptolem.

malichis, Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

maliea, vrbs Theſſaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Strab. li. 13

Μαλιεὺς Stephano vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus Maliacus: Gentile, Malieus, & Maleates, quod etiam à *Malea* promontorio Laconiæ deriuatur Stephanus.

mali populi circa *Meſopotamiam*. Strabo.

maliminus, Siciliæ mons: malis, hoc eſt, pomis refertus. Theocritus.

malippala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

mallaba, Arabiæ felicis vrbs, apud Ptol.

mallada, vrbs Perſica: Gentile, *Malladenus*. Steph.

mallæta, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

malli populi Indiæ, ex illis, qui cum Doriade Baccho reſtiterunt. Steph.

malloin cntis, Apollo Lesbius: & *Malois*. locus in quo templum Apollinis Lesbij ἀπὸ τῶ μήλϐ τῆς γαστῆς. Steph.

mallophoros, Cereris eſt cognomentum in *Megaride*, quod ab iis videtur impoſitum, qui mortalium primi oues connutrire cœperint. Siquidem lunam dicunt Græci μῆλον, ex quo & Idam ... vocarunt. Cæl lib 5 cap. 1.

mallos, Ciliciæ oppidum clariſſimum, à *Mallo* conditore ita dictum, vt ex Callimachi ſententia refert Steph. Lucan. lib 3.

Mallos & extremæ reſonant nauàlibus Ægæ.

Item Arcadiæ fluuius, Pauſan. & Æthiopię ſub *Ægypto* vrbs. Plin.

mallotæ, nomen populi. 2. *Mach*. 4.

mallotes, à populis Indiæ *Mallis*. Ariſtoph.

mallotes. Vide *Malli*.

malloch, filius Azabię. filius Amaziæ. 1. Para. 6. Lat. regnans, aut conſulens.

malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

malſane, vrbs felicis Arabiæ, Gentile, *Malſanites*. Steph.

malta, vide *Melita*.

maltanus, Tuſciæ portus. Anton.

maltecoræ, Indiæ gens. Plin.

malthace, inſula haud procul à Corcyra. Plinius.

malua, fluuius Africæ ex Atlante oriens Pomponio. *Mululo* à Caſtaldo nominatur.

malus. Vide *Maliæ*.

mallus mons eſt in ea parte Indiæ, quæ eſt intra Gangem, à quo vicini populi *Malli* appellantur. Plin. lib. 6. cap. 17.

malys. Vide *Mempricus*.

mama, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mamala, Arabię felicis vicus. Ptol.

mamarcina, vrbs Auſoniæ. Gentile, *Mamarcinęus*. Steph.

mamaus, fluuius eſt Peloponneſi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur Strab. lib 8.

mamblia, oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam ſpectat Plin. lib. 9. cap. 29.

mambre, ciuitas. Gen. 13 quæ Hebron & Arbe dicitur. Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictum in quercub. procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner. Gen. 14. Heb. *Mamre*. Lat. rebellis, aut amarans, vel commutans, vel permutans.

mambres, vnus ex illis qui *Moſi* reſtiterunt, 2. Tim. 3. Gręcè Iambres.

mambutá, *Meſopotamiæ* oppidum. Ptol.

mamelus, xvi. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx.

mamercus, præſul Viennenſis, qui, teſte Ptolemæo Lucenſi, anno cccclIII. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant, ob frequentes terrę motus, quibus ea regio infeſtabatur Volat.

mamers, lingua Oſcorum dictus eſt *Mars*, detractione ſyllabę, qui & *Mauors* etiam appellatur *Mamertus* prænomen Oſcum ab eo quod hi *Martem* *Mamertem* appellant. Apud Liuium *Mamertus* *Æmylius* dictator, ex gente *Mamerta*. Quidam dicunt *Æmyliam* gentem à *Mamerto* appellatam, cui propter humanitatem ciuicam cognomen fuerit *Æmylio*.

mamerthes Corinthus filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit. maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

mamertina, quæ & *Meſſana*, nomen vrbis.

mamertinus, conſul, collega Neuita, anno ab vrbe III.

mamertini, populi Campani. Hi cùm *Meſſanam* colonos miſiſſent, ipſi quoque *Mamertini* potiùs quàm *Meſſanenſes* ſunt vocati: & cùm ager eorum vini feraciſſimus ſit, *Mamertinum* vinum,

vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Mart.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit quòd Meſſanii 10. virgines Lacedæmonas violare tentaſſent, & non conſentientes eas occidiſſent. Plin. lib. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cic. in Verrem, act. 4. & 3. de Oratore.

Mamertinum fretum, inter Siciliam & Italiam, hodie *Ferro de Meſſina*. Beniamin *Lonid* vocat Siciliæ fretum appellat lib. 19. cap. 1. hoc Fretum Thucydides lib. 4. *Chorybdim* nominat, partem pro toto accipiens: à Pauſania deſcribitur in Eliacis.

mamertium, Steph. vrbs Italiæ.

mamillam in Chronicis appellari eam Miſniæ vrbem, quam vulgò *Ceitz* vocant, ſcribit Fabricius in ſuis itinerariis.

mamitus, XIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXV. Is rurſus milites exercuit & aſſuefecit laboribus, & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalſamis, militiam & pugnas exequebatur, cœpitque formidini eſſe Syris & Ægyptiis. Beroſus.

mamius Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

mammachutus, vir quidam fuit, ſola illuſtris fatuitate, ſicut & quidam Melitides. Cæl. lib. 17. cap. 4.

mammæus pons, à Mammæa, matre Seueri ſic dictus: ſuper Anienem fluuium, hodie, *Ponte Mammolo*.

mammeñæ puellæ alimentariæ, & Mammani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

marmida Perſiæ vrbs apud Ptol.

mammilla nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia eſt vocata.

mammiſea, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

mampſarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

mamuchan dux Perſarum. Eſth. 1. Lat. paratus, vel certus aut depauperatus, ſiue percuſſus.

mamuda, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mamuga, Syriæ vrbs. Ptolem. hodie *Mabuga*, Maſio.

mamurius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad ſimilitudinem eius, quod è cœlo deciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus Mamurci Veturii nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de cauſa: Numa Pompilio regnante è cœlo cecidiſſe fertur ancile, id eſt, ſcutum breue: quod ideo ſic appellatum eſt, quia ex vtróque latere erat reciſum, vt ſummum infimúmque eius latus medio pateret, vnáque edita vox eſt, omnium potentiſſimam fore ciuitatem, quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur, ne internoſci cœleſte poſſet. Probatum opus eſt Mamurii Veturii, qui præmii loco petiit, vt ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Hæc ille. Ouid 3 Faſt.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſoluunt, Mammuriúmque vocant.

Mamurra, Formiis natus eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cælio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli perſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius. Mamurra alter ante hunc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilia, pleraque Deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouid. in Faſt.

Mamurræ, ſenatoria familia erat Romæ.

Manæanan, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol. hodie *Miliana* Marmolio.

Manæthus, Ægyptius fuit ex Dioſpoli vrbe ortus, qui de Philologia & Aſtrologia iudiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendeſius ſacerdos apud Ægyptios; vtriuſque meminit Suid.

Manahath, filius Sobar, filii Seir, Gen. 36. 3. Par. 1. Eſt & regionis nomen 1. Par. 8. Lat. requies aut munus, ſiue præparata formido, vel confractio, aut numerus ſtuporis: vel præparata deſcenſio, vel numerus deſcendens.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 15. Lat. conſolator aut ductor eorũ, ſiue præparatio caloris, aut munus incenſum, vel numerans calefactionem.

Manaim, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad. in regione Galaaditide, Leuitis & confugio conceſſa Ioſ. 13. & 21. 1. Par. 6. Lat. caſtra.

Manain amnis circa Gedroſiam Plin.

Manaita, Armeniæ regio eiuſdem nominis idolo conſecrata Dion.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes, Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in vrbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia, eúmque quòd aquas manaret, Manalem lapidem dixêre. Feſtus.

Manapia Hiberniæ vrbs. Ptol. hodie *Vvaterford*. Incolæ, Manapii eidem.

Manaricium Anton. *Marrica*, Simlero. Hollandiæ vicus eſt Traiectenſis diœceſis.

Manarmanis, Germaniæ portus poſt Rheni oſtia. Ptol. hodie *Marna*, Friſiæ pars longo tractu procurrens verſus anguſtias Scholbalcin. Ortelius Marius credit *Campen* eſſe. Becanus mauult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Manaſſe, ſiue Manaſſes, filius primogenitus Ioſeph. Gen. 41. Pater Eſriel 1. Par. 7. Filius Ezechiæ regis Iuda filii Achaz, 4. Reg. 21. 1. Paral. 3. Lat. oblitus, aut obliuio.

Manathat alias *Carbo* iuxta Antigartidem ad montem Saron, ſic Ptolemæus in ſua Syria.

Manates, Italiæ populi in prima regione. Plin.

Mancaleus, XIV. Babyloniorum rex, regnauit annis 30.

Manchana, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quòd Mancinus inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.

Maucunium, Britanniæ vrbs. Anton. hodie *Menchestre*.

Manda, Indiæ intra Gangem fluuius, Ptol. *Menan*, Mercatori.

Mandaeth, Æthiopiæ vicus in Adulico ſinu. Ptol.

Mandagandeni, Troadis populi. Plin.

Mandagara, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol. *Mongalor*, Caſtaldo.

Mandagara, & Mandegarſis Mediæ oppida. Ptol. *Maſandram* incolis dici Niger ſcribit.

Mandagræum, flumen apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azanium promontorium. Plin.

Mandani, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipſius vrbem oppleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum Herod. lib. I.

Mandanes, II. Medorum rex, regnauit an. 50.

Mandanis, fuit Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filii epulum vocari iuſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò grauiſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, nec illum Iouis filium eſſe qui magnę parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis permoueri, cui nulla eſſet ſatietas: nec minas pertimeſcere, quod viuenti India abundè multa eſſet ſuppeditatura. mortem verò tantum abeſſe vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcida ſenio carne liberaturæ, in puriorem melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandaræ, pars Cyri Macedonicæ. Steph.

Mandarei, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Mandei Indiæ populi ad Gangem. Plin.

Mandela, Pagus eſt in Sabinis, vt authores ſunt Acron & Porphyrion. Horat. I. Epiſt. 19.

-gelidus Digentia riuus

Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus,

Mandera, Thraciæ vrbs, Procop.

Mandatrium, Dalmatiæ vrbs. Plin.

Mandiadini, Indiæ populi, Arrian.

Mandianitæ, Arabiæ populi. Steph.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuarunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitauere, in Romanóſque inſurgere cœperunt. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liuius libro vigeſimo nono.

Mandoſi, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mandralæ, Indiæ intra Gangem populi, quorum ciuitas *Palibothra*. Hos populos videntur Strabo & Plinius *Praſios* vocare: horum enim ſcribunt *Palibothram* vrbem eſſe, indéque etiam eandem gentem *Palibothros* quibuſdam appellari idem tradit Plin.

Mandreni & Mandranitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Steph.

Mandro, nauicularius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygię. Ciuis, Mandropolites. Steph.

Mandrueni circa Margianam populi. Plin. vide Mardueni.

Mandrus fluuius, Plin. circa Sogdianam fortè. Mons item Libyæ interioris & fluuius Indiæ intra Gangem, apud Ptol.

Mandubii, Galliæ populi apud Cæſarem & Strabonem: quorum caput Alexia: Gallicè, *Le pays d'Auſſois en Bourgongne*.

Manducſſedum Angliæ oppidum, Ant. *Manceſtre*, in Cornabiis, Camdeno.

Manduria, Salentinorum oppidum Plinio, *Mandula* Nigro, *Caſal nuouo* Leandro vocatur.

Mandurium, vrbs Apuliæ: Ciuis, Mandurinus Steph. Mandurium ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apulia Dauniæ, qui hodie *Andoria* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Liuius, atque Plinius: ſed eum innominatum relinquit. Alex. Andreas hunc hodie *Lago Varentino* dici ait.

Manei, Hiſpaniæ populi, iuxta Bætis fluminis oſtia. Auienus.

Manes, Manichæorum princeps, Perſes, vita & moribus barbarus, ingenio acer. Chriſti ſe nunc gerere formam conabatur oſtendere, nũc ſeipſum Paracletum eſſe prædicabat. Cuius imitatores Chriſtum veram carnem ſumpſiſſe negarunt, anno ſalutis 279. Euſeb lib. 7. c. 27. Auguſt. lib. de Hæreſ. Viuus tamen excoriatus fœdè periit

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſim. Nam manium bonum eſt. Alii Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes: Manes tantùm Deos putant, per eos deierant, eos, vt oracula conſulunt, precatíque quæ volunt vbi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomp. Melæ lib. I. Manes etiam à Lgenios duos quos cum vita ſortimur, authore Seruio, retulit Virg 6. Æneid. eo carmine,

Quiſque ſuos patimur Manes,&c.

Nam manes, δαίμονες, ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manauerunt. Inde Summanus, id eſt, ſummus inter Manes dictus eſt Pluto. Verùm Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur lemures. Cui ſi vitæ potioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac manes. Manes igitur tam boni quàm truces ſunt conſtituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animum à corpore ſeparatum Manendeum vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro Genii dicuntur, corpori renunciantes, Lemures: cùm domus incurſionibus infeſtarent, Laruæ appellabantur: contrà, ſi boni fuerint, Lares familiares. Feſtus ait, Manes dii ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eóſque deos ſuperos atque inferos dicebant. Cicero libro ſecundo, de legibus, Deorum manium iura ſancta ſunto.

Manes fluuius, vel potius torrens Locrorum Epicnemediorum, Thronium præterfluens, interdum tam exiguus, vt tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffundat iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strab. lib. 9.

Maneſium, vrbs Phrygiæ à Mane ditiſſimo conditore, Steph.

Manethus Mendes, Ægypti ſacerdos alter eiuſdem nominis è Dioſpoli Ægypti. ſcripſit phyſiologia & apoteleſmata verſibus in aſtrologia, id eſt, effectus aſtrorum Suid.

Manethuſa, vrbs Cretæ inſulæ. Pomponius Mela lib. 2.

Menezardum, Galatiæ oppidum Anton.

Manfredus, regem Siciliæ ſe appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Manganur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Mangon, inſula ſinus Arabici. Ptol.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. lib. . cap. 25. promontorium Leſbi. Ptol. Vide Moræ dia.

Mania, dea, larium mater, cui olim ſacrifica bant & Maniæ laruæ quædam: quas nutrices pueris minitari ſolent.

Maniæna, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Manichæi hæretici quidam dicti ſunt à quodam Perſa, qui vocatur Manichæus, quamuis & ipſum, cùm eius inſana doctrina cœpiſſet prædicari: (nam antehac Vrbicus vocabatur) diſcipuli eius in Græcia vitantes nomen inſaniæ quaſi doctores, & eo ipſo mendaciores geminata nn. Mannichæum, quaſi manna fundentem, pro Manichæo, id eſt, inſano, appellauerunt. Auguſt.

Manilius Octauius, à quo Manlii fuêre: is Tuſc. dux & Tarquinii gener, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, eiúſque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum maiores in Romana rep. magiſtratum non exercuiſſent.

Manimii, Germaniæ populi. Tacit.

Maniolæ inſulæ, ex aduerſo Indię extra Gangem, in quibus tradunt nauigia, qua clauos ferreos habent detineri, nec vlterius progredi ſinunt nequando lapis Herculeus, qui circa ipſas gignitur, illa ad ſe trahat. Eas tenent Anthropophagi Manioli dicti. Ptol. lib. 7. *Ilas de Pracel* hodie.

Manis, Rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentia perinſignis, cuius de nomine Phryges etiam nunc illuſtria admirandáque omnia Manica nuncupant. A quibuſdam Maſdes vocatur. Cæl. lib. 13. cap. 6.

Manius Marcius, ædilis plebis, primùm frumento populum in modios aſſibus donauit. Plin. lib. 18. cap. 3.

Manliana, vrbs Luſitaniæ, Ptol. Vulgò, *Monte maior*, Manliana item, Tuſcorum vrbs. Ptol. hodie Mallanum. Villam Hirtii putat Cluſius.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè geſta à conſulibus ad Aliiam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum eſſe præſidii lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hoſtium ſeruauit intactam. A qua tamen ipſa arce, quod in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt. cautúmque eſt Senatuſconſulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Hiſtoriam hanc latiùs refert Liuius libro ſecundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilii Æneid. 8.

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Plinius de fortitud. capite vigeſimo octauo, libro ſeptimo: Haud minora inquit forent Manlii Capitolini decora, ni perdidiſſet illa exitu vitæ. Ante XXII. annos bina ceperat ſpolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, ſex ciuicas: XXXVII. dona, XXIII. cicatrices aduerſo corpore exceperat: P. Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat, ipſe vulneratus humerum ac femur. Super omnia Capitolinum ſummámque rem in eo ſolus à Gallis ſeruauerat ſi non regno ſuo ſeruaſſet.

T. Manlius Torquatus cognomento Imperioſus, quod ſæuiſſimi exempli author, inſignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ lib. 4. Gellius lib. 9. cap. 13. vel quòd filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet virgis cæſum ſecuri iuſſiſſet percuti. Eraſ. in Chil.

manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit, patrémque iudicio exemit à Marco Pomponio accuſatum. Liuius libro quarto Decadis primæ.

manlius Volſo, Liuius libro 8. de bello Macedonico Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſia acceptis à Scipione copiis & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſſi fuerant, reſtitere: inter quos L. Furius Purpureo, & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis, fœderiſque cum Antiocho ineundi gratia. Manlium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multóſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe, vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res fœliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus, Triumphus igitur ei decretus.

manlius proconſul, ex Hiſpania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene geſtas peteret, exemplum obſtabat: quod ita comparatum more maiorum erat, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatámque prouinciam tradidiſſet ſucceſſori: medius autem honos Manlio habitus eſt, vt ouans vrbem intraret. Liuius libro 50.

T. Manlius, iuris Pontificii peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, audita cauſa ita pronunciauit: Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinúſque è conſpectu meorum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuáſque præbuit aures. Valerius de ſeueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus, ex Rhodia diſciplina Monolis & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ublato ambitu Conſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, qui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me qui dem admodum delectabat. Pædianus autem de eodem ſic ſcribit. L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſauit, quo & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur à Cicerone, cuius extat oratio.

L. Manlius pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cœnaret, filióſque ſuos deformes animaduerteret: Non ſim liter (inquit) Mãli, fingis & pingis, ad quem Manlius. In tenebris (inquit) fingo in luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione ſeruus, antè aſtrologus ac poëta, vnà cum Plotio poëta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribitur. Plin lib. 35. c 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

Manlius mathematicus, apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incrementa iaculantem apice, ratione, vt ferunt, capite hominis intellecta. Plinius libro 36. capite decimo.

Manlius Theodorus, conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1158.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Steph.

Maneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ Steph.

Mannus filius Tuiſconis dei, aliàs Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide Alemanni.

Manſveldia, veteris Saxoniæ portio, putant nomen à Manno ſecundo Germanorum rege ſortitum: cùm Manſveldt nihil aliud ſonet quàm Manni campus. Habet hic tractus ab Oriente Salam fluuium, territorium archiepiſcopatus Magdeburgenſis, & diœceſem Merſeburgenſem: Turingia illi à meridie eſt, ab Occidente reſpicit comitatum Svvartzeburgenſem, & alios quoſdam principatus. Hic Manſveldiæ comitatus, quatuor alios comitatus in ſe continet, *Arnſtet, VVipra, VVethin & Querenfurt*, qui olim proprios & peculiares habuerunt comites, nunc verò præter Comitem à Mãsfeldt neminem agnoſcunt Sunt etiam in hoc comitatu Palatinatus Saxonicus, & Principatus nonnulli Primariæ vrbes ſunt Manſveldia Iſlebia, VVypra & Leimbach. Regio eſt admodum metallifera. Scribit Munſterus eſſe in hac regione ampliſſimum lacum, cuius piſcium, ranarum, aliorúmque reptilium formas atque figuras adeò accuratè in ſaxis fiſſilibus quæ hic reperiuntur, effigiatas atque à natura depictas cernunt, vt prima fronte illas dignoſcere, atque ſingulas ſuis nominibus exprimere queas.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ. Gentile, manthyreus.

Mantiana, palus Strab. in media eſt Aſiæ regione M. P. Veneto *Geiuculat* vocatur. Ranuſio videtur ex Gvilii deſcriptione eam eſſe quã *Abylſedea* in ſua Geogr. *Arga* appellat. Nonnulli hũc lacum

lacum (vt Theuetus ſaltem dicit) *Van* vocant: Iudęi *Vanie*, Æthiopes Abannas. *Mariane* Palus, aut *Martiana* fortè Ptolemęi eſt.

Mantinea, vrbs Arcadię, quę poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſę patris curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Strab lib.8. De ea Plutarchus. Ptolemęus & Pauſanias. Sed Plin lib duas conſtituit. Niger eam *Goriza*, ſed Zardus *Mundi* vocat.

Mantineam Epaminondas, ſuperatis ſecunda pugna Lacedęmoniis, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit: Gentile, Mantineus & Mantinis, fœm. Mantinicus poſſeſſiuum. *Mantegna* à Nigro appellatur: aliam pręter hanc habet Plin. *Mantineam* in Peloponneſo.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti, ex qua Homer. lib.5. Odyſſ. Polyphideum & Clytum ſuſcepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tireſię Thebani filia, quę cùm poſt patris obitum, Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluuio (vt poetę fabulantur) aut certè ex Tiberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad Padum fluuium, vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Tranſpadanę regionis clariſſima ab Ocno filio Tiberis, & Mantûs, Tyreſię Thebani vatis filię, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib.10. Æneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs & Thuſci filius amnis,
Qui muros matríſque dedit tibi Mantua nomen.

Sed an verum ſit, quod vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pauſaniam, Helianicum & Grę[c]orum multitudinem magnam, Poëtarum clariſſimo illuſtriſſimoque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, na, num, à Mantua deducitur. Vnde Mautuanus Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua oppidum Hiſpanię cum *Viſtria* apud Ptolemęum. Hodie *Mandrid*, aut veriùs *Villamenta*, locus non procul hinc, vt putant Montanus & Tarapha. Hanc primam per Y μαντουα, ſcribit quoque Steph. *Galateam* cum Virgilius vocat allegoricè, vt Seruius annotauit. Hodie *Mantoa*.

Manue, pater Samſon, Iudic. 13. Lat. requies, aut munus.

Maoch pater Achis regis Geth. 1. Reg. 27. Lat. compreſſus, vel attritus aut fixus.

Maon, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Filius Sammai filij Recem 1. Par. 2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtribus ad dextram Ieſimon, 1. Reg. 24. Lat. habitaculum, ſiue delictum, vel de peccato.

Maonathi, filius Othoniel, filij Cenez. 1. Reg. 23. 1. Par. 4. idem ſignificat quod Maon.

Maozim, nomen idoli. Daniel. 11. Lat. fortificati aut fortitudines, vel refugia.

Mapeta, Sarmarię in Aſia vrbs. Ptol. Vulgò *Copa*.

Mara, quinta Iſraelitarũ manſio: ibi enim Moſes iactu ligni, amaras aquas in dulcẽ vertit saporẽ Exo. 15. Num. 33. Lat. amara, vel amaritudo.

Maracanda, vrbs Sogdianæ regionis. Arriano & Curtio. *Maraganda* vocat Plutarchus libro 2. de fortuna Alexandri, Petrus Perondinus putat *Samarchanda* hodie eſſe, olim Magni illius Tamberlani patria & regia. Hanc Chalcondylas *Samrachantan* vocat.

Marache, vrbs Indica, Gentile, Marachius. Ste.

Maraces, Ætoliæ populi. Plin.

Maracodra, Bactrianæ vrbs. Ptol.

Maraga Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Marai, nomen viri. 1. Par. 27. Lat. accelerans, vel acceleratio aut montanus.

Marai, Perſię populi. Strabo.

Marai, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. amaritudo, vel myrrha Domini, aut docens, vel præceptor Dominus.

Maraioth, nomen viri 2 Eſd. 12. Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut commutationes, vel permutationes.

Maras, nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditiſſimus, humanus & officioſus in omnes tum ciues, tum hoſpites. Eraſ. Vide Suidan.

Marane, Arabiæ felicis oppidum. Plin. Maranitæ populi, ibidem.

Maranga tractus, Ammiano : *Maronſa* vicus eſt Zoſimo. Perſidis regionis locus.

Marantium, Latini vocant oppidulum Tuſcię mediterraneum, quòd vulgò *Ripa Maranſi* appellant. Leander Albertus.

Marauthis, Africæ vrbs in Pentapoli regione. Ptolem.

Maradi, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

Maratha, Arcadiæ vicus, Pauſ. Oſrhenæ vrbs lib. Notit.

Marathesium, vrbs Cariæ, Epheſi & Samiorum. Strabo. Steph.

Marathi, gens vltra Tanaim. Athen.

Marathius, XIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

Marathon, hodie *Maraſon* Attici agri ciuitas, diſtans ab Athenis circiter decem millia paſſuum, non procul à Tricoritho & Rhamnunte, nece Icari regis inſignis, & Miltiadis gloria qui ibi centum millia ex Darij Perſarum regis exercitu profligauit. Item Theſei victoria qui taurum Marathonium ibi ſuperauit. Ouid. 8. Meta.

--te maximè Theſeu
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine tauri.

Stephano Marathon vicus eſt in tribu Leontide: poſſeſſiuum, Marathoniacus. Et alibi v-

nam dicit ex Tetrapoli Attica. Eſt oppidum hoc nomine iuxta Tricorithum & Rhamnem vrbem: in qua clarum Nemeſis Templum fuiſſe memoratur.

Marathon, Achaiæ vrbs, Ptol. Maraſona Nigro. Marathona Sophiano. Vide Tetrapolis.

Marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathos, vrbs Phœniciæ apud Melam. lib. 1. cap. 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, vt ſcribit Oliuarius.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis Marathenus: Gentile, Marathuſius.

Marathuſa, inſula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam eſſe ſcribit. Ciuis Marathuſius.

Marathuſa, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Marathus, XIV. Sicyoniorum rex, regnauit annis 20.

Marca, Anconæ hodie appellatur hæc Italiæ regio quæ olim Picenum dicta fuit. Ab Iſauro flumine atque Droentum amnem inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem exporrigitur. Picenos, Vmbros & Senones hunc tractum quondam incoluiſſe litterarum monumentis conſtat. Habet hęc regio agrum fertilem omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quàm frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius eius laudem præcipuam in oleis prædicat. Vrbs primaria eſt Ancona. Item Ælia Ricina, quam hodie *Recanati* vocant. Non longè ab hinc eſt Lauretanæ imaginis planum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus religionis ergo celebre.

Marcæum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ Marcæiſſii Steph.

Marcala, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Marcella mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet, gauderétne ſe nupſiſſe, Ita valdè, reſpondit, vt ampliùs nolim.

Marcellea, Feſta quædam inſtituta Syracuſis in honorem Marcelli, quod in Sicilia optimè rexiſſet. Horum meminit Cic. 4. Ver. & Cæl. lib. 18. cap. 12.

Marcellinus, Conſul, anno ab vrbe 1093.

Marcellinus, alius Conſul cum Aureliano Auguſt. anno ab vrbe 1037.

Marcellinus, Roma. Pontifex XXVIII. an. ſal. 295.

Marcellinus, à Tiberio Cęſare Iudeæ præfectus. Ioſeph. lib. 18. cap. 11.

Marcellus, nomen viri clariſſimi Romani proprium, cuius geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fecit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit: quinquies conſul in ſidiis Annibalis deceptus & occiſus magnificè ſepultus eſt. Vide Marcellos reliquos in Marcus.

Marcellus, prænomine Veius, Eques Romanus Neronis imperat. procurator: cuius prędia, hoc eſt, prata & olcę, intercedente via publica in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. libro 2. cap. 83.

Marchadę, Troglodytici populi in Africa, circa ſinum Arabicum. Plin.

Marchia noua & vetus, duę ſunt Saxonię regiones. Noua, fluuio Odera perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cuius ripam vrbes Vuitemberga, Magdeburga, Stendelum, Oſterburgum, Hamburgum, Lubecum, quod à ripa Albis aliquantū receſſit. Noua ad Auſtrū, in Bohemos & Sileſios vergit, cuius vrbes Francofordia, Berlinum, Brandeburgum, Stetinum, Auelburgum.

Marcia, oppidum Bœticæ eſſe, quod hodie *Marchona* dicitur, ex antiquis eius loci marmoreis inſcriptionibus docet Carol. Cluſius.

Marcina, inter Syrenuſas & Poſidoniam, vrbs in Italia. Strabo.

Marcion hæreticus, Cerdonis hęretici diſcipulus, circa annum ſalutis 1. 3.

Marcius Sabinus, à quo Marcia gens Romę traxit originem.

Marcubii, Africę Proprię populi. Plin. Malchubi Mauritanię Cęſarienſis Ptol.

Marcilianum, locus eſt ſuburbanus Conſilinatis vrbis in magna Græcia, vbi conuentus eſt frequentiſſimus totius Lucanię. Leucorea quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, vt ſcribit Caſſiodorus lib. variarum 8. ad Seuerum, vbi hunc locum eleganter deſcribit.

Marcydas, latro inſignis in ſylua Dodonęa, Tortelius.

Marcodaua, Darię oppidum Ptolem. *Marcoszeck* Lazio

Marcodurum, Vibiorum vicus, apud Tacitum; *Duren* hodie, Iuliacenſis ducatus vrbs Rhenano & Diuęo. Duria caſtrum vocatur à Reginone hiſtorico.

Marcolica, nobilis Hiſpanię vrbs, Liu.

Marcomagrum, Vicus, legio XXVIII. inter Treuiros & Agrippinam Antonin.

Marcomanni, interioris Germanię populi, Hercynię ſylnę accolę, qui hodie Morani dicuntur. Hi Ariouiſto duce Rhenum trangreſſi, magna ſuorum ſtrage à Cęſare fuerunt ſuperati *Merhren*, hodie.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eámque ad Moſam vſque ſubegit.

Marcus Acilius Auiola, conſul, anno ab vrbe cond. 13.

Marcus Acilus Balbus conſul, anno ab vrbe cond. 6.40

Marcus Acinius Balbus, conſul, anno ab vrbe cond. 604.

Marcus Ælius Antoninus, Philoſophus, & L. Ælius Commodus verus Diui F. AA. XVI. Rom.

Ro.an. x'x. Tum primum Romana Reſp. duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop.lib.8.Iul.Capitol.in M. Anto.anno ſalutis 162.

marcus Æmilius Barbula, conſul, ab vrbe condita 524.

marcus Æmilius Lepidus, conſul, ab vrbe condita 4 8.

marcus Æmilius Lepidus Porcina, conſul, ab vrbe condita 61.

marcus Æmilius Mamercus, II.tribunus militum, ab vrbe condita 3.

marcus Æmilius Mamercus, conſul, ab vrbe condita 24 .v.trib.milit.ab vrbe condita 80.

marcus Æmilius Paulus, magiſter equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit, ab vrbe condita 53.

marcus Æmilius Scaurus, conſul, ab vrbe condita 6.

marcus Æmilius Scaurus Hortenſius, conſul, ab vrbe condita 646.

marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

marcus, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, Eumenidis ſucceſſor, Euſeb.lib.4. cap.11. anno ſalutis 147.

D. marcus Euangeliſta, D.Petri diſcipulus & interpres, quæcunque meminerat ab eo dicta, conſcripſit: non tamen per ordinem, ea quæ à Domino dicta ſunt, vel facta digeſſit: quia non ipſe auditor Domini fuit, vel ſectator: ſed nouiſſimè Petro adhæſit ad vſum, ac miniſterium prædicandi, non ad conſcribendum Domini ſermones. Itaque nihil peccauit in eo quod ita quædam ſcripſerit, quaſi ſparſim audita recordari videatur: & hoc ſolùm ſatis egit, ne quid ex auditis omitteret, aut aliquid falſum ſcriberet: ex ore enim D.Petri Euangelium ſcripſit. Euſeb lib.3.c 4.& 39.

D. marcus, D. Pauli diſcipulus primùm Bauaris ſacrum annuntiauit Euangelium. Ioannes Auentinus, ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Patauienſi, quòd marcus quidam, D.Pauli diſcipulus, non Euangeliſta, Laureaci, & per aſcenſum Danubij Chriſtum prædicauerit.

marcus eremita vltra dęmones ſapiebat: huic occaſione conuerſionis commiſſum homicidium fuit. Nam cùm puer eſſet, & oues paſceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit: & metuens, fugit in ſolitudinem. Qui cùm tribus annis ſub dio moraretur, poſtea paruum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis viginti quinque moratus eſt. Fuit valde manſuetus, ſapiens memoriáque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus Deóque tam amabilis vt cùm ad Dominicum corpus accederet, angelus ei ſacramenta præberet, cuius manum vſque ad iuncturam brachij tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. lib.8.cap.1.

Marcus Antonius orator. Vide Antonius.

Marcus Antoninus Philoſophus patre Annio Vero, qui in prętura deceſſit: porro Annio Vero auo qui conſul II. fuit, natus, Iul. Capit anno ſalutis 122. qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iuſſu cum L.Vero adoptatus fuit: præceptores habuit in elementis primis Ephorionem, Geminum Commodum Andronem muſicum, & geometram. Vſus eſt grammaticis Græco Alexandrino: Latinis Troſeo Apro Ptolliome, & Eutychio Proculo Siccenſi. Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno I. ætatis habitum Philoſophi ſumpſit. Vſus eſt Commodo magiſtro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cherronenſem, Plutarchi nepotem Iunium Ruſticum. Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum Peripateticum Iul Capitol.

Marcus Antonius, Bacchum & Oſirim ſe vocari voluit: ex Cleopatra Iſidem & Lunam: duóſque ex ea ſuſcepit filios quorum vnum Solem, alterum Lunam appellauit: quos Cęſar Auguſtus in triumphum egit, quaſi Sole & Luna ſuperior, eorúmque victor Amm. Marcel.

marcus Apuleius, Conſul, anno ab vrbe 204.

marcus Aquileius, Conſul, anno ab vrbe 615. & 633.

marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius. Ci. pro Cæcinna.

marcus Aſinius Agrippa, Conſul, anno ſalutis 26.

marcus Aſinius Marcellinus, Conſul, anno ſalutis 55.

marcus Attilius Glabrio, Conſul, ab vrbe condita 563.

marcus Attilius Metilius Bradua, Conſul anno ſalutis.

marcus Attilius Regulus vir Romanu, egregia virtute primò Carthaginenſes pluribus pręliis vicit, tandem tamen ab iis duce Xanthippo Lacedęmonio victus, captúſque Romam miſſus eſt, de captiuis commutandis acturus fide data, ſe ſi nihil profeciſſet, rediturum Cùm autem Romę in Senatu ita egiſſet, vt cenſeret è Rep. non eſſe captiuos commutandos, factúmque eſſet in eius ſententiam Senatuſconſultum, amicis omnibus inuitiſſimis (vt fidem ſuam liberaret) ad Carthaginenſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cicer. in Paradoxis & aliis locis.

marcus Attilius Volſo, Conſul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 579.

marcus Aufidius Fronto, Conſul cum P. Cornelio Anulio anno ab vrbe 951.

M. Aurelius Cotta, Conſul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.

marcus Aurelius Cotta, alius Conſul cum M. Meſſala, anno ab vrbe 772.

marcus Aurelius imperat. exercitui ſuo, ſiti periclitanti, Chriſtianorũ precibus à Deo plu-

niam obtinuit optatam, de quo Euſeb. lib 5. c. 5. hiſt eccleſ. ita ſcripſit. Igitur, inquit, Antonini temporibus Marcum Aurelium bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt hiſtoriæ, cùm ſiti eius periclitarentur exercitus, æſtuantem, & quærentem, quid opus eſſet, reperiſſe in legione quadam milites Chriſtianos: quibus ſicut ... mos eſt, flexis genibus, obſecrantibus ... Deum ſupplicationes eorum, ... contra omnium ſpem largiſſimis imbribus profuſis, exercitus quidem periclitantis pro quo orauerant Chriſtiani, ſitim ſedatam: hoſtes vero qui iam exitialiter imminebant, fulminibus crebris, ac cœlitùs prolapſis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

marcus Bębius Pamphilius, Conſul cum Cornelio Cethego anno ab vrbe 5..

marcus Cecilius Metellus, Conſul cum M. Æmilio Scauro, anno ab vrbe 639.

marcus Calphurnius Bibulus, Conſul cum C. Iulio Cæſare, nullam partem iuris ſui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerem duci curauerit, magna omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.

marcus Claudius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C. Nautio Rutilio, anno ab vrbe 466.

marcus Claudius Marcellus. Vide Marcellus.

marcus Claudius Marcellus, vir conſularis, cùm Pompeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatum venia impetrata rediens Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cęſari, ob eius reſtitutionem gratias agit.

marcus Claudius Marcellus, tres Conſulatus geſſit: quorum primo Alpinos, Gallos domuit, anno ab vrbe 568.

marcus Cornelius Decemuir legum ferendarum, anno ab vrbe 304.

marcus Cornelius Cethegus, Conſul cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 594.

marcus Cornelius Cethegus, alius Conſul cum P. Sempronio Tuditano anno ab vrbe 550. Hic eloquens dictus eſt, vt Sempronius σοφὸς.

marcus Cornelius Maluginenſis Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 386, Iterum anno 389.

marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul cum L. Papyrio Craſſo anno ab vrbe 359.

marcus Crateuitius Bulgarorum princeps prælio ſuperatus, à Pazaite, patris mortem vlturo, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat. anno ſalutis 1378.

marcus Craſſus auaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cùm templum Ieroſolymitarum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis apud Charram vnà cum Romanorum exercitu, peremptus eſt. Plut. in eius vita, App. Parth.

marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingènti hiatu diſceſſiſſet, reſpondidiſſéntque aruſpices, deos Manes non aliter quàm humana victima poſſe placari, neque priùs hoc barathrum claudendum eſſe, quàm ſi ſe aliquis in id ſponte deieciſſet armatus equo inſidens ſe diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitauit: quæ eo facto clauſa eſt. Vide Curtius.

marcus Curius Lentatus Vide Curius.

marcus Fabius Ambuſtus tribunus militum conſulari poteſtate, anno ab vrbe 375. & iterum anno 387. idem II. Conſul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquinienſes, Faliſcos ſuperauit.

marcus Fabius Buteo, bis Conſul fuit, ſemel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio poſt, cùm C. Attilio Balbo: primo conſulatu claſſem Punicam apud Ægimurum ſuperauit.

marcus Fabius Dorſus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

marcus Fabius Licinius Conſul cum D. Octacilio Craſſo Meſſala, anno ab vrbe 50..

marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ, quibus inſignis erat, etiam pingere didicerat vnde cognomen reportauit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem conſul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

marcus Fabius Vibulanus, & Conſul cum Poſthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. Idem decennio poſt, Tribunus militum Conſulari poteſtate.

marcus Folius Floccinator, Tribunus militũ Conſulari poteſtate anno ab vrbe 323.

marcus Folius Floccinator, Conſul cum P. Plautio anno ab vrbe 436.

marcus Fronto, Conſul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 851.

marcus Fuluius Flaccus, Conſul cum M. Plautio Hypſæo, primus omnium Ligures tranſalpinos bello domuit anno ab vrbe 629.

marcus Fuluius Nobilior, Conſul cum Cn. Manlio Vlſano, anno ab vrbe 565.

marcus Fuluius Pætus Conſul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

marcus Furius Camillus. Vide Camillus.

marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. Iterum cum T. Quintio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno Ciuilium Volſcorum imperatorem prælio victum

ctum cepit.& in triumpho duxit, tertium cum L.Seruio Fidenate,anno ab vrbe 310.

marcus Genutius Augurus Conſul cum P. Curiatio Philone,anno ab vrbe 310.

marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

marcus Herennius, Conſul cum C. Valerio Flacco,anno ab vrbe 661.

marcus Horatius Barbatus, Conſul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit. App. Claudium vrbe pellendum curauit:de Volſcis,Equis, & Sabinis triumphauit.

marcus Horatius Puluillus, Conſul cum C. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nam cùm Brutus, Cos. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet,Spuriúſque Lucretius in eius locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus. Horatius ei ſucceſſit, in id quod eius anni ſupererat bienmóque poſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola. Plutarch.

marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pont. *Max.* tanta conſtantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret,poſtémque tenenti allatum eſſet de morte filii,neque vultum mutauerit, neque poſtem remiſerit, carménve quod pronuntiabat,interruperit:neque prius quidquam nuntio reſponderit, quàm abſoluta dedicatione. Valer.*Max.*

marcus,Iudææ præfectus,anno ſalutis 14.

marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate,anno ab vrbe 353.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus egregius,ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus filius, adeò à parēte degenerauit,vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic.de claris orat.

marcus Iunius Brutus,C.Cæſaris interfector. Vide Brutus.

marcus Iunius Pera,Conſul cum *M.*Æmilio Barbula,anno ab vrbe 524.

marcus Iunius Pœnus, Conſul cum Q. Ælio Pæto,anno ab vrbe 567.

marcus Iunius Syllanus,cos. cum Q.*Metello*, dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatúſque eſt.

marcus Iunius Syllanus, Conſul cum C. Octauio Cæſare,anno ab vrbe 629.

marcus Iuuentius Helua,Conſul cum T. Sempronio Graccho,anno ab vrbe 591.

marcus Licinius Craſſus. Vide Craſſus.

marcus Licinius Craſſus, alius Conſul cum C.Octauio Cæſare,anno ab vrbe 7[illegible] Item alius Conſul cum L.Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

marcus Licinius Craſſus Frugi, Conſul cum Q.Lecanio Baſſo,anno ab vrbe 810.

marcus Licinius Lucullus, Conſul cum C. Caſſio Varo,anno ab vrbe 681.

marcus Liuius, conſul cum L.Æmilio Paulo,anno ab vrbe 535.

marcus Liuius Denter,Conſul cum C.Æmilio Paulo,anno ab vrbe 452.

marcus Liuius Druſus,Conſul cum L.Piſone Ceſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam,anno ab vrbe 642.

marcus Liuius Druſus. Vide Druſus.

marcus Liuius Salinator, Conſul cum Claudio Nerone bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Maximum qui illud recuperarat, gloriaretur ſua opera receptum eſſe: Certè, inquit Fabius, niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

marcus Lollius,Conſul cum Q. Lepido,anno ab vrbe 73[illegible].

marcus *M*anlius Capitolinus. Vide Capitolinus. Item *M*anlius.

marcus *M*anlius Tullus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino,anno ab vrbe 255.

marcus *M*arullus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

marcus *M*eſſalinus, Conſul cum C.Lentulo Getulico,anno ab vrbe 751.

marcus *M*inutius, Procoſ. in *M*acedonia, Thraces ſuperauit anno ab vrbe 645.

marcus *M*inutius Augurinus,conſul cum Au. Sempronio Atratino,anno ab vrbe 257.

marcus *M*inutius Rufus, cos.cum P.Cornelio Aſina anno ab vrbe 533.

*M*arcus Nonius *M*unatius, cos.cum L.Annio *M*utiano,anno ab vrbe 9[illegible]3.

marcus Obliuius *M*alleolus, cos.cum *M.Æ*milio Lepido,anno ab vrbe 521.

marcus Octacilius Craſſus, Cos.cum *M.*Valerio *M*aximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum *M.*Fabio Licinio anno ab vrbe 507.

marcus Papyrius Craſſus. Vide Papyrius.

marcus Papyrius *M*ugillanus, tribun.militum,conſulari poteſtate,anno ab vrbe 338.& iterum biennio poſt cos. cum C. Nautio Rutilio, anno 340.

marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium victum prælio interfecit.

marcus Plautius Hypſæus, conſul cum *M.* Ful.Flacco anno ab vrbe 629.

marcus Pætilius Libo,conſul cum C.Sulpitio Longo,anno ab vrbe 441.

marcus Pomp *M*atho,cos.cum Q.Fabio *M*aximo anno ab vrbe 52[illegible]. Iterum triennio pòſt cum C.Papyrio *M*aſſo.

marcus Popilius Lenas,conſul cum Cn *M*anlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum *M*arco Fabio Ambuſto, anno 400. Ter-

tio cum Aulo Scipione Cornelio Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato. Vide CATO.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cùm tribunus militum conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Equos viciſſet, Volſcos cepiſſet, ab Exercitu ſuperbiam eius peroſo lapidibus obrutus eſt.

Marcus Poſthumius Albinus tribunus militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 351.

Marcus Pulcher Perpenna cos. cum P. Claudio Pulchro anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, cos cum M. Valerio Meſſala duobus annis poſt Cic. conſulatum.

Marcus Quintilius Varus, trib. militum, conſulari poteſtate anno ab vrbe 353.

Marcus Robuleius tribunus militum, conſulari poteſtate anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum C. Clodio Centone anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quinto Criſpino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus cos. cum C. Antiſtio Vetere anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cum & Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro. Vide VARRO.

Marcus Titinius magiſter equitum ſub C. Iulio Bubulco Dictatore, de Equis triumphauit anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, ſub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus v. conſul & Dictator Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Leuinus, conſul cum L. Apuſtio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in conſulatu ſuffectus bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet, anno ab vrbe condita 578.

Marcus Valerius Maximus, conſul cum Sp. Virginio anno ab vrbe 2 8.

Marcus Valerius Ma imus alius conſul cum P. Decio Mure anno ab vrbe 4 .

Marcus Valerius Maximus alius conſul cum Q. Maximilio Vitulo, anno ab vrbe 488. iterum biennio poſt, cum M. Octacilio Craſſo. Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Het uſcis triumpha t, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Meſſala. Vide MESSALA.

Marcus Valerius Publicola. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Voleſius, conſul, vnà cum collega P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab eiectis regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, conſul cum Syluano, anno ab vrbe 903.

Marcus Vinitius Quartinus iterum conſul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vipſanius Agrippa. Vide AGRIPPA.

Mardi, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 1. ad Heracleam Colchides, Achæos, Mardos & Cretas nominat: quanquam & apud Perſas Mardi ſunt: alii tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

Mardochai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. amara contritio, vel myrrha contrita, ſiue docens contritionem, aut myrrha puriſſima.

Mardochæus, filius Iair filij Semei, patruus Heſter, Heſt. 2. Eſd. 7. Idem quod Mardochai ſignificat.

mardones, gens Epirotica, Steph.

mardonius, Perſa, quem Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret, ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Plutarch. in Ariſtide.

mardus Ptolem. Mediæ fluuius in Caſpium mare erumpens. Amardus Ammiano eſt.

mare mediterraneum, quod Africam à noſtra Europa ſeparat, Mare *Magnum*, & *Mare* Internum, item *Mare* Tyrrhenum vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. Heſperium mare etiam vocatur Euſtathio ab Hiſpanis *Mar de Leuante*, (quod Orientale ſonat) vocatur. Alia hodie vti & olim vocabula ſecundum regiones quod alluit, ſortitur plura.

mare rubrum, Pomponio dicitur, ſiue quia eius coloris eſt, ſiue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procelloſum, aſperum mare profundum, & magnorum animalium, magis quàm cætera capax. Vide Pomponii Enarratorem Vadianum. *Mare* rubrum in duos diuiditur ſinus, Perſicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes. Dionyſio Æthiopicum, Plinio & *Melæ* Indicum, & Herodoto Perſicum appellatur: inter Africam & Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlantici nomine comprehendit: huius pars quæ Perſiam & Arabiam fœlicem lambit, *Azanium* apud Plin. lib. 6. cap. 24. nuncupatur. Dominicus Niger ſcribit etiam ſic nominari. *Mar d'India*, à Luſitanis dicitur, vt quidam voluit: *M*aris rubri vocabulum tam latè apud bonos auctores extendi fingit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, vbi Euſtathium reprehendit, quòd ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item *M*artinum del Rio, apud quem malè audit Seneca, quod dicat *Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.*

ſed

ſed hic error illis communis eſt cum his qui Mare Rubrum tantùm pro Arabico ſinu intelligunt,idque malè. Indum enim,Tigrim & Euphratem flumina in hunc ſinum minimè emergi cunctis pene notiſſimum eſt, eáque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos auctores luce clarius oſtenditur.

Marea,vrbs & palus iuxta Alexandriam,aliàs Mareotis,Steph.aliis,Æthiopię ciuitas.

Mareotis,tidis, lacus in AEgypto Alexandriā à Meridie alluens multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus,tum à latere adauctus portum habens nobilem, eóque, qui ad mare eſt, multò vtiliorem. Author Strabo lib.17. Mareotis, prętereа appellatur pars illa Libyę, quæ eſt inter Cyrenaicam regionem & Ægyptum, à Ptolemęo Marmarica appellata. Eius deſcriptionem vide apud Plinium lib.5.cap.6. Eſt prętereа Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur:vnde Mareotides vuę dictę ſunt, & Mareoticæ vites.

Mares,populi vicini Moſinœcis.Steph.

Mares, nomen principis cuiuſdam. Eſth.primo. Lat.irroratio vel diſtillatio, aut Syriacè, apoſtema vel confractio.

Mareſa,ciuitas in tribu Iuda, patria Michęę prophetę,quam ædificauit Roboam. 1.Paral.11. Lat.à capite,vel à principio,aut caput, vel principium,ſiue hæreditas, aut amaritudo mulieris, vel amara mulier. Hanc Beniamin Bethgebarin vocat.

Mareſia,ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.1.Para.4.

Mareth,ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.Lat.ſpelunca vel euacuatio,aut effuſio, ſiue diſcooperiens,aut euigilans.

Mareura,Indię extra Gangem vrbs.Ptol.

Margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide, Stephan. Gentile,Margęus.

Margana,vrbs Indię. Reperitur etiam μαργάναι,αι. Gentile, μαργανεῖς, Steph.

Margara, Indię extra Gangem vrbs, circa ipſum fluuium,Ptol.*Mognan*,Caſtaldo.

Margarita,Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hęres, Maximiliano Cęſari nupſit.

Margaſi,Medię gens.Ptol.

Margiana,regio Aſiæ minoris,inclytę apricitatis(vt inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit,vt libr.IX. & II. Strab. *Ieſelbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto.

Margium, ciuitas Phrygię, poſtea Apollonia dicta.Steph.

Margus,fluuius Aſię, quem Ptol. libro 6.cap. 10. duobus fontibus ex montibus Seraphiis deſcendere tradit, & per Maſſagetas, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Eſt & Margus,fluuius per Seleuciam fluens.

Maria,i. exaltata,vel amaritudinis mare, aut myrrha maris,ſiue doctrix, vel magiſtra maris, aut,ex Syro & Hebræo, domina maris; ſoror Aaron & Moſis.Num.27.Filia Ezra 1.Par.4.nomen item virginis, quę Chriſtum tulit in vtero,Matth.1. Soror item Marthę ſororis Lazari, Luc.10.Ioan.11.Heb Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus Rom.16. Fuerunt & aliæ duę Iacobi & Salome vxores, Chriſti ſectatrices & adminiſtrę.Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolyma à P.Veſpaſiano obſeſſa, proprium filium,fame vrgente,deuorauit.Ioſephus lib.7.cap.15.

Mariaba, metropolis Sabęorum iuxta mare rubrum.Strab.libr.15.Ptolemęi Mariama eſt,vt Hermolaus ſentit, omnium Arabiæ felicis oppidorum regina.vide Saba.

Mariamnia,vrbs Phœnicum: ciues,Mariamnitę.Steph. ex Pauſ.lib.9.

Mariana Colonia,Corſicę inſulę ciuitas: ita dicta à C. Mario ſepties conſule, qui eò coloniam duxit. Plin. libr.3. cap.6. hodie *Marino* Blondo,*Cabo S.Maria* Pineto.

Marianæ foſſæ,Narbonenſis prouincię oppidum,quod hodie Aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina foſſa à C.Mario ad mare vſque ducta.Ptol.li.2.c.10.Plin.lib.3.c.4. Strabo.lib.4.

Mariandyni, Bithynię populi iuxta Pontum, olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodotus lib.1.& Strabo lib.8. Mariandeni per e in penultim. legit Ptolem. Doniferos vocatos ab Euphotione ſcribit Athenęus libr. 6. cap. 7. Mariandunum regio, eſt apud Stephanum & Valer.Flaccum.

Mariandynum,regio Aſiæ, Bithynię contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem, ad ſuperos traxiſſe dicitur: quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxis euomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regionis eſt (inquit Stephanus) à Mariandyno quodam Æolico:Gentile, Mariandynus: & fœminina, Mariandyne,Mariandynis.

Mariane,Aſię palus, Ptol. *Lago de Bendemal* Caſtaldo.

Marianus, Ptolem. Hiſpaniæ Bęticæ mons, vulgò *Sierra Morena*, ſaltus Caſtolenſis.*Mariani* plurali numero legit Plin.lib.7.cap.1. etſi *Ariani* in nonnullis excuſis exemplaribus reperiatur. Nebricenſis dicit à Ptolemęo. hos montes corruptè Temerianos vocari.

Marici,Italiæ populi,Ticini conditores,Plin.

Poſterorum ætate Maringi dicti fuere,vt tradit Merulæ. Circa Alexādriam *de la Paglia* dictam, ſedes habuere in oppido Marico, deſtructo & collapſo: ſed etiamnum extat in eodem tractu Caſtellum *Petra de Maricis* dictum.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum, qui auſus eſt ſe deum facere. Cor.Tacit.

Marica,Nympha,Liris fluminis accola in littore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit. Virg.7 Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridunum Britanniæ inſulæ vrbs. Ptol.8.c. 5.*Caermardin* Camdeno. Caer vrbem ſignificat antiqua Britannica lingua.

Marigeri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi Plin.

Marimathe,Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Marimuth.nomen viri.1.Eſd.10.Lat.amaritudo,vel myrrha mortis,aut altitudines ſiue fraudulentiæ.

Marinianus conſul cum Paterno, anno ab vrbe 1010.

Marinianus alius, Conſul cum Aſclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marinianæ,Pannoniæ vrbs.Anton.

Marinum,Vmbriæ vrbs,apud Strabonem,hodie *S.Marini.*

Marinus lacus Portui Herculis proximus in Tuſcia, vt Strabo eum deſcribit libro.3 *Lago d'Orbitello* hodie vocatur, vt ex tabulis colligitur.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptolem.libro ſecundo capite 11. Vulgò *Luneburgum*.Item altera eiuſdem regionis eidem authori: vulgò *Lubec.*

Marionis.Vide Mareotis.

Maris.fluuius Agathyrſorū in Iſtrū fluens. Herod.lib.4.Marus,mons Thraciæ. Vide Maronea *Martimos* in recentioribus tabulis legitur.

Mariſus, Straboni Getarū fluuius,qui in Danubium labitur. Rhenanus putat eundem à Tacito *Marus* dici. Sambucus ſcribit eum ab Hungaris *Maros*, à Germanis verò *Maeriſch* appellari. Plinio *Amoteis* dicitur, eodem Rhenano teſte. *Morys* tamen in antiquis excuſis exemplaribus legitur *Maris* etiam in hoc tractu apud Herodotum.

Maritha, Arabiæ felicis mons.Ptol.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis vrbs Anatiliorum Ptol.*Martegue*.Poldo.

Marium, ciuitas Cypri, à Marico quodam Arſinoe poſtea dicta.Gentile,Marietis. Stephanus.

Marius,prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam ruſticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus,legatus Metellum in Numidia criminando, Conſulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantámque fortitudinis ſuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt imminente Cimbrorum, Teutonúmque terrore quinque continuos Conſulatus ei detulerint. Sextùm cos. cum Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déque his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultus authoritate deterruit: acceptáque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæſis inimicis ſeptimo conſulatu,morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte deceſſit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum: & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem, fixiſque oculis ſpectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus ſecare vellet, minimè offenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quum eſſet viginti ſeptem annorum, Conſulatum iniuſſit: quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis,curiam armatus obſedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catulli manibus inferias miſſus eſt.

Marius, Cimbrico bello profligatus, in ſomnio præmonitus eſt,victoriam ſe conſecuturum ſi priùs diis victimam illam, nomine Calphurniam, faceret. Patriæ igitur charitati natura poſtpoſita,eo facto,victoriam comparauit. Duę adhuc hiſce temporibus in Germania ære ....unt, quæ eo tempore, quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem edunt. Plut.Paral.

Marium,vrbs fuit Cypri, quæ mutato nomine poſtea Arſinoe eſt vocata. Catullus maſculinè protulit his verbis, *Quæ ſanctum Idalium Marióſque apertos.* In Arſinoe autem Veneris erat templum & lucus Sed Plin.lib.5.cap.3. Marium cum Idalio coniungit. Quòd autem Arſinoem à Mario ſeparat, à Stephano non diſcrepat.Nam vt Strabo narrat, duplex eſt Arſinoe in Cypro.

Marma,filius Saharaim ex Hodes vxore,1.Paral.8. Lat.dolus,vel fraudulentia, ſiue altitudo, vel extollens ſe.

Marma, Arabiæ felicis vrbs in rubro litore, Plinio. Phœniciæ quoque ciuitas,apud Steph.

Marmaces populi Æthiopiæ.Steph.

Marmarica,regio Africæ Nilo proxima. Pto. li.4.ab Occaſu Cyrenaica prouincia,à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interio-

rís

ris Libyæ partem, quæ Ægypto contermina eſt. In ea Naſamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id eſt Libycus. Plinius libro 5. capite 6. mareotidem appellat, incolas autem ipſos Marmaridas. à Plin. *Mareotis Libya* dicitur *Barcam* etiam olim dictam autumatur ex Virgilio Æneid. 4. cum inquit *Hinc deſerta ſiti regio, lateque furentes Barcæi*, à Barce fortè regionis oppido, quod poſtea Ptolemais dictum fuit. habet etiam Ptolem. Barcitas populos hoc tractu. At licet Barce oppidum, & Barcitę populi (qui idem cum Barcæis Virgilii creduntur) in Pentapoli regione à Ptolemęo conſtituantur, & non in Marmarica, parum referre videtur. Nam Marmaricam ſub Cyrene, cuius pars Pentapolis eſt, comprehendi ex Strabone & Pomponio liquet: qui Cyrenen ad Ægypti Catabathmum & Nilum fluuium extendit: vterque etiam Marmarides populos ſub Cyrene regione complectitur: ſed Marmaricæ regionis neuter meminit. Marmaridas populos, Herodotus *Adyrmachidas* appellare exiſtimatur, in Melpomene, vbi dicit, hos ab Ægypto ad Plynum vſque pertingere.

Marmaridæ, populi Africæ, Aegypto contermini, qui vſque ad maiores Syrtes protenduntur, Plin lib. 5. Horum opera vſus eſt Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubœæ, Steph. cuius incolæ dicuntur Marmarii & Marmarini: vnde & Apollo Marmarinus dictus eſt, qui inſigne ibi habebat templum. Strab. lib. 10.

Marmaridius, magi nomen apud Plinium lib. 3. cap. 1.

Marmax, fluuius in Peloponneſo, Elidis regionis Pauſan.

Marmeſſus, Mars eſt, Romanorum lingua, ait Lycophronis interpres.

Marnan, templum Iouis Cretenſis in Gaza Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Creta *Marnan*. Steph.

Maro, opifex fuit figulus, ſiue (vt alii putant) magni cuiuſdam viatoris mercenarius. Virgilii Latinorum poetarum principis pater.

Maro, Virgilii poetæ cognomen. Vide Virgilius.

Maro. Vide Menophis.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia præſtantiſſimo vino laudata. Inde Maroneus. Gentile, Maronæus, Maronites & fœm. Maronitis. hodie *Marogna*, Sophiano & Nigro: olim *Ortagurea* teſte Plinio, vocata fuit, & ab Homero *Iſmarus* dicta, vt Suidas auctor eſt. Item Pacius in Lycophronem. Plinius certè duas diuerſas Thraciæ vrbes facit. Georgio Cedreno *Cinceſema* quoque nuncupatur.

Maronias, Syriæ ciuitas, Chalcidicæ regionis. Ptolem.

maronis, Germaniæ ciuitas. Vide Marionis.

marora, Sargarauſenæ in Cappadocia vrbs. Ptolemæo.

marpeſia, prima Amazonum regina. Iuſtinus.

marpeſſa, filia Euin, & ſpecioſa inter paucas Nymphas, vxórque Idæ, omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi: mater Cleopatræ pulcherrimę fœminæ vxoris Meleagri. Hanc maritus tam tenerè fertur adamaſſe, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperandę ſpes nulla ſupereſſet: mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatum Alcyones ſimile ſortita videretur. Homer. lib. 9. Iliad.

marpeſſus, mons in Paro inſula, candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. 6. Æneid pro marmore Pario. Steph. Marpeſſam ſcribit eſſe montem in Paro, à quo lapides excindantur.

marraſium, Perſidis oppidum, Ptolem.

marriche, Parthiæ vrbs. Ptolem.

marrubii, populi Italię, circa Fucinum lacum habitantes, ſic dicti, vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. vrbs Marrubium. *Marno*, Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sil. lib. 8.

Marrucino ſimul Frentanis æmula pubes.

mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina, quòd maribus in bello præſit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poëtis Mauors dicitur per epentheſim, quod magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuiſſe fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, ſolius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertiſſet Iouem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Mineruam, verſus Oceanum proficiſceretur, vt ſcrutaretur quo pacto, & ipſa ſine viri parte poſſet, & itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, conſediſſet, interrogata ab ea fertur quam ob cauſam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Iuno Iouem celaret. Quod cùm Iuno iureiurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit in Campis Olenijs florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eóque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſoluit. Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum:

quos in Dei huius tutela eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur ſæpiſſime pro ipſo bello. Hinc Martius, tia, tium, id eſt bellicoſus, vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errantibus ſuperuè Ioui proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans. Quid nomine Martis veteres poëtæ & philoſophi intellexerint, prolixè docent in ſuis mythologiis Lilius Giraldus, Cartarus, & N. Comes.

Martius, menſis primus olim anni apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo inſtituit. Ouid.3.Faſt.

Marſana nomen principis. Eſther.1. Lat. amaritudo, aut myrrha rubi vel inimici, aut obtendens, rubum vel inimicum.

Marſi forum, populi Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti: qui ſaliua ſua ſerpentum morſibus medebantur. Sunt & Marſi alii populi in Scythia Herod. lib.4. *Ostmarſen* oppidum Friſiæ in Tuentiæ regiuncula, hodie videtur.

Marſia, vel Marſias, fluuius Apameam præterfluens.

Marſia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Marſias, ſiue Marſius, Tuſcorum rex, ante Romam conditam anno 281.

Marſigni, Germaniæ populi apud Tacitum, Maruignos Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus.

Marſippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marſippius. Steph.

Marſonia, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolemæus.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gel. lib.5. cap.12.

Marſius. Vide Marſias.

Marſus regnauit in Tuſcia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus, ſub Claudio Cæſare.

Marſya, vrbs Phœniciæ à Marſo dicta. Steph.

Marſyaba, Rhamanitarum vrbs in Arabia felici videtur apud Strabonem lib.16.

Marſyas Peleus hiſtoricus, nutritus vnà cum Alexandro Magno, ſcripſit res Macedonicas libris decem, à primo rege vſque ad Alexandrum, de rebus Atticis libros duodecim, Marſyas Philippus, item hiſtoricus Marſyas Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros duodecim: fabuloſa libris ſeptem, & quædam alia de patria ſua. Suid.

Marſyas, fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marſya, ſiue Marſyas, inſignis tibicen, ex Celæni oppido Phrygiæ: Ouidius ſatyrum fuiſſe author eſt, qui tibus à Minerua inuentis, auſus ſit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus eſt. Ouidius libro ſexto Faſtorum.

Marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd Nympharum lacrymis Marſyam deflentium creuiſſet, apud Ouidium 6. Metamorph. Alii volunt eſſe eundem cum Singa Ptolemæi. vide eius tabulas. Marſyas primùm Midæ fons dicebatur, vt habet author de fluminibus.

Martha, ſoror Lazari illius, quem ſuſcitauit Chriſtus. Luc.10. Ioan.11.

Marthama, Africæ Propriæ oppidum. Appian.

Marthula, Ponti Cappadoci ciuitas Ptolemæo.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quæreretur ab ea, cur poſt amiſſum maritum denuò non nuberet, reſpondit, non ſe inuenire virum, qui ſe magis vellet, quàm ſua: quo dicto oſtendit, diuitias magis in vxoribus eligi ſolere, quàm pudicitiam.

Martia, Catonis Vticenſis vxor fuit, quam poſtea, quum ex ea aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eóque mortuo ſub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, vt poſtea Hortenſii teſtamento locupletatam reciperet. Plut. in vita Caton.

Martia, Aqua vrbis Romæ, Plinius lib. trigeſimoprimo, capite tertio, clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris ſalubritatíſque laude cæteris præclara. Oritur in vltimis montibus Pelignorum. Vocabatur hæc quondam Aufeia, fons autem ipſe Piconia.

Martiales, miniſtri publici Martis, atque ei deo veteribus inſtitutis, religionibúſque Larinatium conſecrati.

Martialis, poeta lepidiſſimus, ex Bilbili Hiſpaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctiſſimi & feſtiuiſſimi.

Martiana ſylua in Germania eſt, Ammiano, *Schuuartſvvaldt* vulgò. ex quo Nigram ſyluam faciunt Latini iuniores. Peucerus & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Eremo Heluetiorum. vide Mantiana & Hercynia.

Martie, Hiſpaniæ locus inter Bracaram & Aſturicam. Antonin.

Martini, Arabiæ deſertæ gens. Ptolem.

Martinopolim nominat *Merſzburg* Saxoniæ vrbem Otto Friſingenſis.

Martinus primus, pontifex Roman. anno ſalutis 642.

Martinus II. Pontifex Romanus, anno ſalutis 883.

Martinus III. Pontifex Romanus, anno ſalutis 945.

Martinus IIII. Pontifex Romanus, anno ſalutis 1417.

Martinus

Martinus v. Pontifex Romanus, anno ſalutis 1417.

D. Martinus, ex Pannonia ortus poſt D. Gratianum Turonenſem, archiepiſcopatum adeptus, ann. Domini 375. Multa diſiecit Paganorum idola altariáque effregit. In epiſcopatu autem vixit annos 26. menſes quatuor, atque dies ſeptem. Sid. Apoll. eius vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Seuerus.

Martion, Smyrnæus. Plinius lib. 26. cap. 3. de ſimplicibus affectibus ſcripſit.

Martia Caſtra, fanum, fons, lacus, ſiue tranſitus, vertex villæ, reperiuntur varia loca apud veteres. Item Martius campus, Narbo vicus.

Martius Ancus quartus Romanorum rex, æquitate & religione inſignis, Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circumdedit, ſyluas ad vſum nauium publicauit, ſalinarum vectigal inſtituit, carcerem primus ædificauit, Oſtiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in oſtio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus Romæ, dictus, quòd Marti conſecratus eſſet, Liuius Ager Tarquiniorum, qui inter vrbem Tyberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Martpurgum, Haſſiæ metropolis, ſic dicta à Deo Marte, vel à Marcomiro Marcomiri 26. Regis Francorum filio Ptolemæo, authore F. Irenico, Amiſia dicitur. Hanc olim villam fuiſſe hiſtoriæ produnt. In præcelſo montis culmine Principis ſedes eſt, vrbs liberalium artium celebri Academia claret, anno 1526 inſtituta, & à Philippo principe anno 1535. inſtaurata, vulgo *Martpurg.*

Marullus, Tribunus plebis, coronas Cæſaris dictatoris ſtatuis detraxit, eóſque qui primi Cæſarem regem ſalutauerant, in vincula duci iuſſit: quam ob rem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Plutarch. in Cæſare.

Marullus, poeta mimographus ſub Antonino principe. Spart. Pomponius Marullus, grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certè: Iam inde mentitur (inquit) Capito, tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilem olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit:

Qui caput ad læuam didicit gloſſemata nobis
Præcipitios nullum, vel pot tu pugilis.

Marundæ: Mediæ & Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Marunthas, epiſcopus Meſopotamiæ, Iſdigertem Perſarum regem grauiſſimo capitis dolore ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiuiſſent, precibus ita ſanauit, ac liberauit, vt eum morbum poſtea rex nunquam perſenſerit, Socrat. lib. 7. hiſtor. 8. hiſt. trip.

Marus, mons Thraciæ.

Maruuium, vide Marrubii.

Marſaci, Germaniæ populi, Tacit. hodie *Marſen*, Hollandiæ pagus, Ortelio. Tacitus habet *Marſaci*, Plinius *Marſatios* vocat. hos Leodius ad Moſam deſignat, Diuæo repugnante.

Maſæſylia, regio Libyæ Maurusis contermina: Gentile, Maſæſylii, Maſæſylitæ, Maſæſyleis Steph.

Maſada, Plinio caſtellum eſt, non procul ab Aſphaltite lacu. Pinetus apud Pli. *Naſſa* vertit.

Maſal, ciuitas in tribu Aſer. 1. Par. 6. quæ Io. 19. dicitur Meſſal, aut parabola, aut imperans, vel dominans.

Maſalia, Cretæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 17. hodie Meſano.

Maſaloth, nomen vrbis 1. Mach. 9.

Maſanorada, vrbs Cariæ, à Maſanorado Cyndarſi filio. Gentile, Maſanoradeus. Steph.

Maſara, Armeniæ minoris vrbs apud Ptolem.

Maſarris. Vide Maſſaura.

Maſati, Libyæ interioris populi. Plin.

Maſca, vrbs Celtiberorum Strab.

Maſca, Arabiæ deſertæ fl. apud Xenoph. lib. 1. exp. Cyri.

Maſcane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

Martia aqua, quæ & Aufeia, omnium toto orbe aquarum clariſſima fuit: à nono lapide ſtructis fornicibus in vrbem producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in vrbem ducere auſpicatus eſt. Vide ſuprà Aufeia, & apud Plinium lib. 31. cap. 1.

Maſcotus, vrbs Libyæ, & alia prope Heſperides. Steph.

Maſdorani, Aſiæ populi iuxta Parthiam, Carmaniam deſertam incolentes. Ptol. lib. 6. cap. 5.

Maſdoranus, mons qui Parthos ab Aſia ſeparat. Ptol. *Chiteliur* Caſtaldo.

Maſepha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ aliàs Maſpha dicitur. Lat. ſpeculatio, ſiue ſpecula, aut cooperimentum, vel expectatio.

Maſerephoth, in Hebræo eſt Maſerephotmaim, i. aduſtiones, incendia, combuſtiones aquarum, locus eſt vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque ſalem faciunt. Commentator Hebræorum ſuper Ioſ. ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas ad hunc vſum factas, & ſole ſiccatur. Ioſue 11. 13. Regio Sidoniorum.

Maſerei, filius Sobal filii Hul primogenitus Caleb ex Ephrata concubina, primo Paralip. 2. Latinè Stratum, ſiue offerens vel tangens ſocium, vel amicum, aut paſtorem vel malitiam.

Maſes, vrbs Argiuorum, Hom. Dicitur etiam

Maſetus in recto: Ciues, Maſetii. Steph.

maſetis, palus quædam & vicus: & inſula, Stephano.

maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, rex Numidię.

maſices, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptolem.

maſicytus Ptolemæo eſt mons mari incumbens, qui Pamphyliam & Lyciam diuidit. Maſſycites apud Plinium eſt. *Climax* dicitur Straboni. vide Taurus.

maſij. Perſiæ populi. Herodot.

maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vſus eſt, adeò vt nonageſimo ętatis anno filium genuerit. Liuius libro 3. belli Punici.

maſiniſſenſes, Mauritaniæ populi, Ammiano.

maſitholus, Libyæ interioris fluuius. Ptolemæus.

maſius, mons ſupra Niſibin: incolæ, Maſieni, vel Maſiani. Steph.

maſlor Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.

maſma, filius Iſmaelis Gen. 25. 1. Par. 4. Lat. exauditio ſiue audiens, vel obediens.

maſmona, nomen viri principis. Par. 12. Lat. pinguedo, aut oleum eius ſiue tangens vel auferens præparationem vel munus aut numerum.

maſobia, nomen loci. 1. Par. 11. Lat. ſtatio Domini, vel ſtans Dominus aut damula.

maſouia, regni Polonici regio, Samogitię ad Septentrionem, magni ducatus Lithuaniæ ad ortum, Poloniæ vtriuſque ad occaſum & Ruſſię ad meridiem contermina eſt. Regibus Poloniæ feudalis, metropolim habet Varſoniam, vbi optimus conficitur potus ex melle conſtans, quem incolæ Medo appellant. Cromer. in Chron. Poloniæ.

maſpha, ciuitas in tribu Iuda, quam ędificauit Aſa rex Iuda, 1. Reg. 15 quę Ioſ. 15. Maſepha dicitur iiſdem conſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad. 1. Reg 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31. Lat. idem ſignificat quod Maſepha.

maſphath, ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7 Ierem. 40.

maſpij, gens Perſica. Steph.

maſreca, ciuitas Idumææ, regia Semlę v. regis in Edom. Gen. 36. Lat. ſibilus, aut ſibilans, vel attractio vanitatis, vel tangens vanitatem vel vacuitatem, aut vitis.

Maſſa, Libyæ fluuius. Ptol. hodie *Maſſatat. Sus* Caſtaldo

maſſa, filius Iſmaelis, Gen. 25 Lat. onus ſiue aſſumptio, vel metaphoricè, prophetia.

maſſaca, vrbs Indorum: Gentile, Maſſacenus. Steph.

maſſæſylia, Africę regio, Mauris Mulcha fluuio, quam Molochat appellant) dirempta, Strabo libro 17. & Plinius libro 5. capite 2. Huius regionis populi Maſſæſyli vocati fuerunt, quos Plinius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionémque eorum à Getulis fuiſſe occupatam.

maſſælibyes Africæ propriæ gens. Strabo.

maſſaga, Indiæ vrbs, circa Guræum fluuium. Arrian. Curtió Mazaga.

maſſagetæ, populi Scythici in Aſia vltra mare Caſpium Orientem verſus trans Araxem. vulgò Alani & Hunni. Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi. apud hos ſenio confecti in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur Strabo lib. . Infeſtiſſimi ſunt hoſpitibus: neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. Vide Scythæ. vulgò Alani Dionyſio Caſſio, Ammiano & Gregoræ. Maſſagetas *Abaſgos* eſſe putat Ioannes Tzetza: poſtea *Augos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Theuetus eos *Ahinadal* vocat.

maſſala, Homeritarum vrbs in Arabia felici. Plin.

maſſala. Vide Maſſilia. eſt autem Maſſalia, teſte Ptolemæo, Cretæ inſulæ fluuius, à Pineto *Majano* vocatus.

maſſani, Indi fluminis accolæ. Diodor.

maſſaura, vrbs Lydię, à Ma quadam, quę Rheã ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cùm à Iunone interrogaretur: cuius eſſet infans, reſpondit ἄρεος, id eſt Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Maſaris. Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi. Gentile, Maſſaureus & Maſſaurites. Steph.

maſſia, vrbs pertinens ad Tarteſios. Gentile, Maſianus Steph.

maſſia. Hiſpaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt qui ſiccati, in aqua non merguntur. Plin.

maſſica, regio Bæticę, Tarteſiis appoſita, hanc Vitruuius Maxiam appellat.

maſſici montis promontorium, Plinio in Campania Felice eſt.

maſſicus, mons Campanię, optimi vini ferax, quod etiam Maſſicum dicitur Plin. *monte Dracone*, nunc appellari ſcribit Leander. Ipſe Maſſicus mons hodie *Monte Marſo* dicitur, & inde vinum Maſſicum, *Maſſacano* vulgò.

maſſilia, vrbs Narbonenſis prouinciæ, optimarum olim diſciplinarũ ſtudiis florentiſſima, legibúſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Aſtyage, Hebræis verò Sedecia imperante condita, circa ſecundam & quadrageſimam

ſimam olympiadem, annis antequam virgo pareret DCXIII poſt obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIII. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtituta Græcia, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarum doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſſiloticum peterent gymnaſium ad diſciplinas capeſſendas. Plautus in Caſina Maſſilienſes mores tanquam optimos, & probatiſſimos dixit,

Vbi tu es qui colere mores Maſſilienſes poſtulas?

Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tam celebris & clara hęc vrbs, vt à Cicerone libro 2. de officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco, à Maſſilia fiunt Maſſilienſes, Maſſilianus, Maſſiloticus, Gal. *Marſeille.*

Maſſiia Pomponio, Galliæ Narbon. vrbs Maſſalia legit Goltzius in antiq. numiſmatibus Sic quoque Euſtathius, qui Maſſaliam etiam regionem vocat. Paradinus tradit in ſua Lugdunenſi hiſtoria ſe legiſſe Athenopolin dictam. vide Mauritania.

Maſſiua Guluſſæ filius, Maſiniſſæ regis, Numidiæ nepôs, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

Maſſurius Eques Romanus tempore Tyberii, Iureconſultus non celebris, qui publicè ſcripſit, Sabinus cognomine.

Maſſycites. vide Maſicytus.

Maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, vt inquit Seruius, vnde non longè ſunt horti Heſperidum & mons Atlas. Virgil. 4. Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata ſacerdos. &c.

Maſſyli Stephano populi Africæ, Cæſarienſi Mauritaniæ & Maſſelis proximi. Hi neque frænis, neque ephipiis, vtuntur, ſola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adiectiuum.

Maſſuli, iidem cum Maſſylis.

Maſta, Æthiopia ſub Ægypto mons & ciuitas Ptolem. *Graro* ab incolis dicitur hodie, vt in Barroſo videre eſt.

Maſtaura. Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Maſtaura dicatur à Ma, id eſt, Rhea, & tauro: Lydiæ vrbs. Steph.

Maſthala, Arabiæ felicis Ptolem.

Maſtiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Maſtia. Steph.

Maſtinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimiſit. Parmam tamen & Lucam retinuit, Blond. Platina.

Maſtitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolem.

Maſtramelle, vrbs & palus Celticæ, Steph.

Mataurus, vrbs Sicilię à Locris condita: Gentile, Mataurinus, Steph. Metaurus fluuius eſt, de quo infrà.

Matelgæ, oppidum Garamantum. Plin.

Mateni gens in Sarmatia Aſiatica, Ptolem.

Mater magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria Terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus conſul cum Bradua, anno ab vrbe condita 927.

D. Maternus, D. Petri diſcipulus Coloniæ primus Chriſti fidem annuntiauit. Munſt. libr. 3. Coſm.

Mathan, Deiparæ virginis auus Hieron.

Mathan pater Saphariæ Ieremiæ 18. 1. Par 33. Lat. donum, vel lumbus, ſiue mors eorum: aut Syriacè expectatio, vel ſpes.

Mathana, ſolitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai nomen viri 1. Eſd. 10.

Mathania, ſiue Mathanias, filius Ioſiæ, patruus Ioachim frater Ioacim ſiue Eliacim, à Nabuchodonozor Sedecias nominatus 4. Regum 14. Filius item Micha 1. Paralipomenon 9. 2. Par. 29. Lat. donum Domini, vel lumborum Dominus, aut ſpes Domini.

Mathanian, nomen viri, 1 Par. 25. Idem ſignificat quod Mathania.

Mathar, pater Heli patris Ioſeph viri Mariæ, Lucæ 3. Lat. donum vel donans.

Mathathai, Arabiæ felicis populi. Plin.

Mathat, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. donum eius

Mathathia, ſiue Mathathias pater Iudę Machabæi, primo Machab. ſecundo. Primogenitus Sellum Coritæ, 1. Par. 9. Sacerdos, 1. par. 15. Lat. donans à Domino, vel donum Domini.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

Mathias Hieroſolymorum VIII. epiſcopus, anno Chriſti 109.

Mathias, frater Ionæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno Chriſti 45.

Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum Chriſti 1460. magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteáque Bohemorum rex electus eſt.

Mathildis, Angliç regis filia, Henrici V. Cęſaris vxor, anno Chriſti 1119.

Mathildis, quædam virili animo mulier. Parmam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno ſalutis 1101.

Mathitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto populi, apud Plin. Matites fortè Ptolem. quos in Libya interiori deſcribit.

Matho, Alpher quidam qui ſupplicium formidans, quòd multa ſeditioſè feciſſet, primo Punico bello finito, ſic in Carthaginenſes inue-

ctus eſt, vt qui aliter conſulturus, ſurgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapidibus eum interficerent: quo pacto multi non ſolùm duces, verùm etiam priuati homines ſunt cæſi. Cæl. lib. 29. cap. 2.

Mathuſael, filius Mauiael, Gen. 4. Lat. mortem ſuam poſtulans, aut mors ſua infernus vel ſepulchrum.

Mathuſala, filius Henoch filii Iared. Geneſis 5. Lucæ 3. Lat. mortem ſuam miſit, aut mortis ſuę arma: vel ex Hebræo & Syro, mortem ſuam ſpolians, vel mortis ſpolium.

Matiana, pars Mediæ Steph. ex Strab. lib. 11.

Matiera, quod & Tiora, Halicarnaſſeo 1. teſte, Vmbriæ oppidum eſt, in eo quater prata ſecantur, Vincentino auth.

Matilicates. Vmbriæ populi. Plin. hodie *Matelica.*

Matinus, mons Apuleiæ, buxis abundans. Matini dicuntur populi circa eum habitantes. Luc. lib. 9.

--*& arua*
Vulturis, & calidi lucent & buxeta Matini.

Matiſcona, Cæſari Æduorum ciuitas ad Ararim. hodie *Maſcon*, Marliano & Philipp. Bugnonio in libellulo de hiſtoria huius vrbis, vbi monet in vetuſtis aliquot codicibus *Matiſſana* legi. Antoninus in ſuo itinerario *Matiſconenſe* caſtrum vocat.

Matiſſa, Corſicæ inſulæ oppidum. Ptolem.

Matium, Cretæ inſulæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 12. Themiſcyræ regionis vrbs. Plin. *Candia* à Pineto.

Matralia, matris Matutæ feſta.

Matred, virga deſcendens aut virga imperantis, ſiue lectuli deſcenſio vel imperium: aut Syriacè, labor, pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis Græcíſque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet voraret, vt vel anxiè ſcrutentur multi, τὸ ματρέα θηρίον τὸ ἔστι, id eſt, quæ nam ſit Matreæ fera. Plin. lib. 16. hiſtor naturalis.

Matreio, Pirchaymero Rhętię oppidum eſt in Germania, quod nouo nomine *Matram* appellat.

Matrica, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. *Thetten*, Simlero.

Matrinus, fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.

Matra, Veneris cognomen apud Perſas.

Matrona Iuno dicta eſt, quòd his præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, vt fiant matres.

Matrona, fluuius eſt Galliæ, in Lingonum montibus naſcens, vnáque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallicè *Marne.*

Matronæ vertex. Vide Cottiæ.

Matthæus, nomen Apoſtoli, Matth. 9. qui & Leui dictus eſt, Marc. 2. Hic D. Matthæus Hebræis, propria eorum lingua conſcriptum edidit Euangelium, cùm D. Paulus & Petrus in vrbe Roma euangelizarent, atque Eccleſiæ inibi fundamenta ſolidarent: quod Pantænus apud Indos repertum detulit. Æthiopibus Ieſum Chriſtum Saluatorem annunciauit, Euſeb. lib. 3. cap. 1. & 24. hiſt. eccleſ.

Mattiaci, Tacito Galliæ Belgicæ populi, in Batauorum obſequio, ſed vltra Rhenum. hodie Zelandi, *Ceux de Zelande.* Hos Lemnius *Seelanders* putat, qui aliquot inſulas Oceani inter Hollandiam, Flandriam & Brabantiam incolunt.

Mattiacum, Germaniæ vrbs, Ptol. *Mattium* Tacito eſt, quam Catthorum caput vocat. Situs huius, vt Ptolemæus eam deſcribit, congruit cum *Martpurg*, Haſſiæ vrbe primaria, neque nominis alluſio diſſona eſt.

Mattiacos fontes habet Plinius in Germania, & Mattiacas aquas Marcellinus, & Mattiacos populos Tacitus, vbique per r in tertio loco ſuadet legendum Heroldus, ob ſitum fortaſſe, quòd eos omnes in Martiana ſylua deſignat, an bene, videriat alij.

Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilę, quas Martialis pro ſapone poſuit,

Accipe Mattiacas, quæ tibi calua pilas, &c.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum quorum hauſtus triduo feruent, circa margines verò pumicem faciunt aquæ. Plin.

Matuſarum, Luſitanię vrbs inter Olyſipponem & Emeritam, Anton.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poëtæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitauit vnà cum Melicerta filio, quorum corpora cùm nuſquam inuenirentur, pro diis marinis habiti ſunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem, à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

Matycetæ, gens Scythica. Steph.

Matylus, Pamphylię vrbs. Ptol.

Mauia, Saracenorum regina, circa annum ſalutis 876. Tripar. lib. 9. cap. 1.

Mauitania, Hiſpaniæ citerioris regio. Plin. quibuſdam *Murcia.*

Mauma, Æthiopię ſub Ægypto vrbs. Plinius.

Mauiael, filius Iared. Gen. 4. Lat. annuncians Deum aut radens vel delens Deus: vel ex Syro & Hebręo, percuſſus à Deo.

Mauman, nomen eunuchi cuiuſdam, Eſth. 1. Lat. turbatus aut tumultuans, vel multitudo.

Mauors. Vide MARS.

Mauortius, conſul, anno ab vrbe 1189.

Maurenſii, Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptol.

Mauregathus, Alphonſi regis Hiſpaniæ nothus,

thus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem Occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo ſcribit. Salluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquóſque qui maritimam in Africa cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham geſtis, innotuerunt. Strab. lib. vlt.

Mauricius, imperator Romanorum quinquageſimus octauus, à Phoca militum tribuno vna cum liberis & vxore crudeliter coram populo Conſtantinopolitano interfectus.

Mauricius, Bracharenſis epiſcopus, circa annum ſalutis 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex Cæſarienſis à Cæſarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictaque eſt Mauritania ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod inter cætera ſignificat obſcurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud noſtros conſuetudo, vt omnes Africæ aut Aſiæ populi, Mahometanæ ſuperſtitioni dediti, Mauri dicantur. Incolis *Numidia* vulgò *Barbaria*, hodie: *Phut* etiam Hebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo apparatu Biblico. diuiditur à Ptolemæo in Tingitanam & Cæſarienſem. Strabo eam Maſſiliam & Maſſæſyliam appellatam ſcribit. Incolas Maſſæſulos vocat Plinius, Maſſylos duplici ſſ legit Stepha. Maſſylam gentem habet Virgilius hodie regnum Tremiſſenum hoc loco videtur, vt Giraua, & Niger quoque atteſtantur. Tingitanam à Bogud rege, Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plinius. Sitiphenſis & Hiſpania Transfretana à Sex. Rufo: & in lib. notitiarum Hiſpania Tingitana nominatur. Inferior Mauritania à Xiphilino in vita Seueri nuncupatur: vbi dicit Atlantem non longè ab Oceano Atlantico exoriri, apud Macenitas, qui ſunt in Mauritania inferiore. Regnum Marochi eius loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* verò Niger. In antiquis numiſmatibus Mauritania per e legitur. Incolæ, vt Strabo teſtatum reliquit, a Græcis Mauruſii, à Romanis autem Mauri appellantur, idem Vitruuius lib. 8. cap. 2. Mauruſia habet. Alarabe hodie nominant Hiſpani Olmario auctore, quaſi dicerent Arabes. Al enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubiectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Mauruſii, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Mauruſius, ſia, ſium, & Mauruſiacus. Hodie *Pacati* appellantur. Procopius lib. 6. de Ædificiis Iuſt. imp. Liber notitiarum meminit etiam *Pacatianæ* in Tingitana.

Mauſoca, Hircaniæ vrbs Ptol.

Mauſoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mauſolus, Cariæ rex de quo Theopompus ait, nulla re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Satrapam Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus quę illum tam ingenti amore proſecuta eſt, vt eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulchrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine eius Mauſoleum eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter ſeptem orbis miracula numeratum. Attollitur in altitudinem 25. cubitis: cingitur columnis triginta ſex. Ab hoc ſepulchro omnia pretioſa ſepulchra, Mauſeola dicuntur. Vnde Suetonius ſepulchrum Cæſarum appellauit Mauſeolum, quod extruxit Auguſtus.

Mauſos, vicus agri Corinthii. Steph.

Maxala, Africæ interioris vrbs, à Cornelio Balbo deuicta. Plin.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus, Romę Cæſaris nomen inuaſit. Seuerum à Maximiano Cæſare adoptatum, prælio fudit: poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt. Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus. Euſeb. lib. 9. c. 9. hiſt. Eccl.

Maxera, Hircaniæ fluuius, Ptol. & Amm. & Maxerę, gens.

Maxies, Africę populi, à Troianis, vt ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maxilua, Bœticę vrbs in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Gallię regio, apud Sex. Ruffum.

Maximianopolis, Ægypti vrbs, lib. Noti. Thraciæ item & Pamphiliæ. Ammian. Anton.

Maximianus Galerius imperator Romanor. cum Conſtantio, patre Conſtantini Magni, Chriſtianis infeſtiſſimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

maximilianus, imperator prudentiſſimus Caroli V. Cęſaris auus paternus.

Maximilla, montani hęretici ſcortum & pſeudoprophetiſſa, vnà cum apoſtata & fornicatore ſua ipſius induſtria laqueo vitam finiuit. Euſeb. lib. 5 c. 16.

D. Maximinus, Iuliacenſis epiſcopus, ab Herulis & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, anno Chriſti 475. Munſt. lib. 3. Coſmograph.

D. Maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, vnà cum Lazaro, qui à Saluatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias; qui in ciuitate huius

nominis, in prouincia Narbonenſi ſepultus.

maximus Curio, cuius authoritate curiæ omnes Curionéſque regebantur.

maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occiſus.

maximus, pſeudo-imperator Gratianum imperatorem Pariſiis vicit, anno ab vrbe 1137.

maximus Hieroſolymorum epiſcopus IIII. anno Chriſti 148.

maximus, conſul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

maximus, conſul cum Orphito, anno ab vrbe 914.

maximus, conſul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Æliano 975.

maximus, conſul cum Albino, anno ab vrbe 677.

maximus, conſul cum Lupo. anno ab vrbe 984. Idem II. cum Patreno, anno 985. Item III. cum Vrbano, anno 986.

maximus Dexter, conſul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

maximus, cognomine Memma, conſul cum Plinta, anno ab vrbe 1172.

maximus, conſul cum Theodoſio Auguſto, anno ab vrbe 1186. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

mazaca, Stephano, Plin. lib. 2. cap. 108. ciuitas Cappadociæ ſub monte Argæo, quę nunc Cæſarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis, in genitiuo. Straboni quoque *Euſebia* ad Argæum vocatur, eodem autore Stephano, *Maza* eſt. *Tiſaria* Barbari appellant, vt Niger ſcribit. Mazacam hanc malè ab Euſebio & Rufo *Magaram* vocari monuit Philander in Vitruuium.

mazacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

mazacyla, Marmaricæ vrbs Ptol.

mazæna, vrbs Palæſtinæ. Stephan. huius incolæ Mazæneni.

mazæum, ciuitas in Bithynia Steph.

mazæi, ſunt Pannoniæ populi: Straboni lib. 7. Detriopes dicuntur. regio hodie *Lica* vocatur à Mar. Nigro.

mazara, Siciliæ fluuius, Diodor. Caſtellum item Seluntinorum. Stephan. & Armeniæ maioris vrbs Ptol.

mazares, ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienſes in Cyri ditionem redegit Herod. lib. 1.

mazaris. Siciliæ vrbs. Anton.

mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. li. 6. cap. 16.

mazenes, Cyri regis miles. Herodot.

mazula, Africæ propriæ eſt vrbs Ptolemæo. *Maxula* legunt Latini Codices. eam Antoninus *Maxullam* Coloniam vocat vt etiam Plinius.

mazynes, Nomades Libyæ: alii ſunt Mazyes: alii Machmes, Steph.

mazzabanes, Hieroſolymorum Epiſcopus, 31. anno Chriſti 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulſo Siloſonte. Olymp. 65.

marus, fluuius Hiſpaniæ in ora Aſturum. Pompo. lib. 3.

mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

meceſtus, Troadis fluuius in Rhyndacum influens. Strab. lib. 2.

mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia fœlice, quam Saraceni incolunt, *Mahumeticæ* ſuperſtitionis caput.

mechlinia, pulchra ac nitida ciuitas, quaſi cor ac centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxella, Louanio & Antuerpia 4. milliaribus diſtat ſitu & opere munita, incredibili aëris puritate gaudet: habet ædes ſacras complures, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt: Deiparę vnam, & alteram D Rumoldi ornatiſſimam, cum turri, quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt huius reipublicæ ſtatus. nam in ea Princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam vim poteſtatémque retinet. Eſt enim peculiaris princeps & duplex Senatus, in quorum altero optimatum authoritas ſumma eſt, in altero totius populi vis & poteſtas apparet. Habet præterea tribunal naticnale grauiſſimorum Iudicum, quod Parlamentum vocant, à Carolo Burgundo eius Duce inſtitutum anno 147.. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copia inſtructum. Varia quoque opificum hic inueniuntur ęxamina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naues, panni, artificioſę picturæ & id genus alia, quę in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Iuxta S. Catharinæ portam, qua Antuerpiam itur, amplum monaſterium eſt muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales. Anno 1546. ex puluere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia fuit. nunc verò reſtaurata, ſolita pulchritudine & munditie claret.

mechmas. i. percuſſor, vel pauper ablatus, vel palpans, vel tangens ſiue auferens, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Eſd. 11. qui 1. Regum dicitur *Machmas*, iiſdem conſonantibus & punctis.

mechnedebai, nomen viri 1. Eſd. 10. Lat. percuſſor. vel pauper vouens, ſiue ſpontaneus, aut percuſſio vel paupertas vouentis, vel principis aut ſpontanei.

mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens,

vergens,maxima ex parte arenoſa,& agro tenui, hoc in loco ſinus eſt,in Narbonenſi littore Iſthmum efficiens, vt ſinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

Mecilius Hilarianus, conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

Meciſtus,fuit ex ſociis Aiacis Telamonii. Homer lib Iliad.13.

Meciſtum Griphyliæ oppidum eſt Stephan. Eſt autem Griphilia Peloponneſi regio littoralis: quæ & Meſſenia dicitur.

Mecœnas,Eques Romanus Auguſto gratiſſimus,ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe,non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant: quare cum Auguſtus Melacinum vocabat, & exagitabat frequenter,vt Cacozelu n.Tranquil. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poëticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni, qui in ſubleuanda doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur. Iſte nobilis Romanus reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium Aquilámve libertum publicauit. Eius mollitiem Seneca philoſophus irridet & exagitat.

Mecon, Steph.vrbs eſt Peloponneſi,non procul à Corintho,quæ poſtea Sicyon eſt appellata. Strab.lib.8.

Meculonius, pupillus quidam Romæ ditiſſimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum & Mecybeineus ſinus, eidem oppido adiacens. Plin.lib. 4.cap.10. Steph. vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciæ. Ciuis Mecyberneus.

Mecyra, ſiue Helem, Marmaricæ locus in Africa,Antonino.

Meda, vrbs eſt Theſſaliæ Perottus.

Medaba,vrbs Nabathæorum: ciuis, Medabenus.Steph.

Medaba,vrbs Arcadiæ in tribu Ruben. Num. 21.Ioſ.13.1.Par.19.Iſa.15. Lat.aquæ doloris,vel ex Hebræo & Syro, Aquæ manantes.

Medad,nomen viri ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat.menſurans,ſiue aquæ dilectionis vberum,aut patrui.

Medama,Bruttiorum in Italia oppidum.Stra. *Nicotera* i.victrix Barrio.*Capo di Batticani* Leandro. *Medama* Plinio & *Medua* eſt, inquit Xilander.

Meddio,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.Lat. iudicium,ſiue litigans, aut obiurgans.

Meddix,ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos Ennius.

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æetę regis Colchorum ex Ipſea, vel vt alii,Idya coniuge,quæ Iaſonem, Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit: cúmque eius amore flagraret, vereretúrque ne incolumis non rediret, vtpote quæ pericula noſceret, habita ſui coniugii ratione, docuit ipſum, qua ratione æripedes tauros domare,& iugo ſubmittere, draconémque peruigilem ſopire,& deinde occidere,eiúſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureũ rapere poſſet. Quo perfecto, cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugę comitem Abſyrtum,paruulum fratrem. Quos cùm pater perſequeretur, neque quiſquam inſequentem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occidit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros diſiecit, atque ſic dũ pater filii membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Æſonem patrem annis decrepitũ, in robuſtiorem ætatem retraxit Medeam Diogenes non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixit, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ocióque corruptos ad integram ſanitatem traduxerit,& laborib.in locis calidis firmauerit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data,quaſi homines coquendo in iuuentutem reſtituerit, Cùm autem Iaſoni duos filios peperiſſet,in Peliæ mortem ſuas filias armauit. Poſtremo ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliam vxorem Creuſam, videlicet Creõtis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in ſcriniolo muneris loco Creuſę miſit quo ipſa cum tota regia exuſta eſt. Quo tam impio facinore Iaſon iratus, ſupplicium de ea ſumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectu iugulauit. Veneficiis ſublata Athenas venit, vbi Ægeo iam ſeneſcenti nupſit, peperítque filium quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum libro 42. Tandem neſcio quo pacto Iaſoni conciliata,cum eo Colchos redit patrémque ſenem & exulem Iaſonis viribus in regnum reduxit Alii verò referunt,eam non Iaſoni reconciliatam, ſed poſt ſuſceptum ex Ægęo Medum filium nubes carminibus excitaſſe, iiſque cum Medo filio inuolutam in eam Aſiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolaſſe. Dio.Sicul.4. Plutarchus in vita Alexãdri ignem quo Creuſa exuſta eſt ad Napthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè N. Comes mythologiæ ſuæ lib.6.cap.7.

Medelicum, *Melel* hodie Lazio Auſtrię vrbs Eius mentionem fieri in libro prefecturarum ſcribit Lazius.

Medemen,ciuitas tribus Iudæ. quę aliàs Berſabee dicitur Ioſ.15.Iſa.10. Sunt tamen qui Medemena ſentiunt diuerſam à Berſabee eſſe ciuitatem, ſed tamen vicinam. Lat. menſura mu-

neris vel numeri aut indumenti munus, vel indumenti præparatio, aut ſterquilinium.

medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Neuport*, nominatur, ſcribit Neuylius.

medena prouincia, de qua 1. Eſd. 6. Heb. Madai. Lat. menſura, vel abundans, vel indumentum.

medeni, Africæ propriȩ populi. Ptol.

medeon vrbs Bœotiæ, & alia Phocidis, Medeone filio Pyladis filii Electræ: Gentile, Medeonius. Eſt & Epiri ciuitas & vicus. Stephanus.

mederiacum Antonino, *Mierle* vicus Simlero, infra Venlonam non procul à Moſa.

medeſicaſtes. filia Priami notha Homer.

media, Aſiæ regio latiſſima, à Septentrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: à Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſſaorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medeæ & Ægei filio. Strab. lib. 11. Mediam in duas diuidit partes, quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput eſt Ecbatana: alteram Minorem, quȩ Atropatia dicta eſt ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præſtitit. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concauo iacet ſolo quȩ opulenta eſt, rerúmque omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. In ea campus eſt latiſſimus, quem Hippoboton vocant: in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Sylphium, ex quo Medicus liquor, non multum inferior Cyrenaico, colligitur. Item Medica herba, qua optimè paſcuntur equi. Huic prouinciȩ attribuit ſacra ſcriptura Arachnoſiam, Parthiam, Aſſyriam, Perſidem. In media fertur exiſtere palus, cuius aquis quoddam nigricans ſupernatat virus quo ſi quis delibutus, ad ignem acceſſerit, ſtatim inflammatur & exuritur. Leonic. Tom. lib. tertio cap. ſexageſimonono. Inde Medus, Medius, Medicus, fœmin. Medis, *Cordini* nomen vulgò habere tradit Haithonus: & *Seruan*, Caſtaldus.

media, vrbis nomen eſt apud Iſidorum, vnde Media regio. Ariam olim vocatam refert Pauſanias, & Arios eius incolas appellat Herodotus. Madȩos eos Ioſephus nominat. Cedrenus eam Aſpracam, & eius partem ſuperiorem Biſpracam nuncupat, Medenam ſuo tempore dictam ſcribit Sex Rufus.

mediana, Oſrhoenȩ regionis vrbs, libr. Notit.

mediccara, Africæ propriæ oppidum. Ptolemæus.

medidus, Medorum rex, tertius circa quintam Olympiadem.

medinni oppidum in Æthiopia ſub Ægypto, Plin.

medina cœli. Vide Mediolum.

mediolanum, Ptolem. Aulerciorum Eburaicorum vrbs, Aulercorum, Anton. *Magdunum*, Aimoino & Gaguino, *Mun* vulgò Oppidum item inter Coloniam Traianam & Agrippinam, *Midelſlun*, pagus hodie, Ortelio. Eſt etiam Mœſiæ ſecundæ oppidum. Anton.

mediolanum, Ptolemæo Britanniȩ vrbs: vulgò *Lancaſtre*. Item Mediolanum eidem Germaniæ vrbs hodie Monaſterium. Vulgò *Munſter*. Mediolanum aliud Xantonum vrbs, authore eodem Stephano Aquitaniæ incolæ, Mediolani Gallicè *Xainctes*. Quȩ ad Oceanum ſpectat inter Aquitanias maxima ex parte arenoſa & agro tenui ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus ſterilis.

mediolanum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertiſſima: dicta à ſue dimidia lanata. Nam apud Ambroſium legitur in quadam epiſtola Cùm à Gallicanis populis initum conſilium foret pro conſtituenda vrbe, effoſſo ſolo, inueniſſe ſuem dimidiam lanatam. Itaque à portento Mediolanum eſſe nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratam ſeu conditam fuiſſe: hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liu. libro quinto Decad. 1.

mediolanum. Mediolana etiam dicitur, vtrunque. Ptol. eſt *Olanum* à conditore antea dictam tradit Cato in originibus. Sunt qui prius Inſubriam, alii Albam, alii Peuteciam vocatam volunt, inquit Caſtilioneus. Inſubriæ meminit nummus antiquus M. Valerii Meſſallæ Zacharias Lilius in ſuo Orbis Breuiario credit à Maximiano Herculio imperatore Herculeã quandoque appellatam, hodie *Milano* incolis: *Meylandt* Germanis. *Vrbs Melana potens*, pro Mediolano legit Viterbienſis.

mediolanium, Germaniæ vrbs Ptolem quȩ à Pyrchaimero *Munſter* in VVeſtphalia dicitur.

mediolanum, Antonino oppidum inter Coloniam Traianam & Agrippinam: *Metteler* vicus iuxta Moſam, vertit Simlerus. *Mechelen* fortè.

mediolum Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniȩ vrbs, Vulgo *Medina cœli*.

mediomatrices, populi Germaniȩ inferioris, ad ripas Moſellæ fluuij Treuiris finitimi, hodie Metenſes. Cȩſar. Plin. & Strab. Mediomatricos vocant Gallicè *ceux de Metz*. Hos *VVeſtreicher* appellat Rhenanus. Metenſes Blondus, Matricorenſes vocat lib. 1. Decadis 1.

medion, vrbs iuxta Ætoliam. Gentile, Medonius, fortè Medionius. Steph.

mediοxu-

Medioxumi, dij minores antiqui dicti ſunt, Plaut.in ciſtellaria. *Ita me dij deæq; ſuperi atque inferi & Medioxumi.*

meditrina, medicamentorum dea, Feſto.

meditrinalia, ſacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Feſtus Latinis populis, quo die quis primum guſtaret muſtum, dicere ominis gratia, Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deę nomen cœptum, eiúſque ſacra, Meditrinalia dicta ſunt. Varro de lingua Latina lib. 5.

medium, oſtium Rheni, Ptolemæo: hodie *Khyn* nomen obtinet.

medius, quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus: & Sophiſtes Coryphæus in optimum quenque. Hic alios hortabatur, calumnias in quenuis audacter conflarent: à Plutarcho, variis locis, ad viuum depingitur.

medma, Steph. oppidum in agri Brutii littore vnà cum portu. Plin.lib.3.c.5.

medmaius, vrbs Cariæ. Steph.

medmæ, vrbs Italiæ. à Medme fonte: Ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

medoacus, duos hoc nomine fluuios notat Pli. alterum Maiorē vocat Leander, & hodie *Brenta* vocari, alterum Minorē, & dici *Bachilione* ſcribit. In Venetorum regione ſunt. Meſſala Coruinus alterum *Breteſiam* appellat. *Brintam* nouit hoc loco etiam Fortunatus. Sed de his fluminibus ſic Merula in libello ſuo de Gallia Ciſalpina: Per Vicentium agrum Rharonus, & Bachilio amnes dilabuntur: vbi ad Vicentiæ mœnia confluxêre, nec ilic Rharonus, nec hic Bachilio eſt, ſed vno nomine Medoacus dictus: in mare Hadriaticum defertur. Meduacus per u in ſecunda habet Liuius. Vide Medua.

medobrega, Hiſpaniæ vrbs in Luſitania A. Hirtio, *Armenna* Vaſæo.

medoe, inſula Nili in Æthiopia ſub Ægypto.

medon, nothus Oilei, ex matre Rhena. Hom. lib.2. Iliad.

medon, filius Codri, regis Athenienſium primus eorum princeps, ſine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315

medon, Peloponneſi fluuius Strab.

medon, vnus ex procis Penelopes. Ouid.1.Ep.

medoſlanium, Germaniæ vrbs. Ptol.

medua, portus Plin.lib.3.c.5. inde Meduacus ſiue Medoacus, Venetorum fluuius, Patauium alluens, qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam oſtia Padi, Plin.lib.3. c. 6. deſcribens ait, Proximum portum facit Brundulum ſicut Edronem Meduaci duo, & foſſa Clodia. Strab. lib.5. ſcribit Meduacum vocari, & portum & fluuium Ibidem ſuprà Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

meduali, populi Alpini, Vocontiis proximi ad eos montes è quibus prodeunt fluuij, Padus & Druentia, *La Morienne*, Simlero.

medubricenſes, Hiſpanię populi, qui & Pumbarij, Plinius lib.5.cap.22.

medulli, populi ſunt in Alpibus, Vitruuio lib. 8. Habitatores Vallis Cilleræ intelligit Philander eius commentator. Diſtat, vt ipſe inquit, ab Oeno octauum lapidem, meridiem verſus *Morienne* credit hodie vocari Simlerus. *Meduatti* ſunt apud Lucan.lib.1.

medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Plin.lib 3.cap.5.

medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut.in Paral.

medullum, Vindeliciæ vrbs. Ptol. *Medlingen* Lazio & Auentino.

medullus, Hiſpaniæ mons.

medus, Mediæ fluuius in Araxen defluens. Strabo & Curtius.

meduſa, filia Phorci ex Ceto marina belua, quę vnà cum duabus ſororibus Euryale & Stheniône, Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc pręter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes: quorum ſplendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo concubitu poſtea natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit: dedítque, vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaes filius Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, vt ære repercuſſam effigiem eius videre impunè poſſet, ex improuiſo (cùm ipſa anguéſque ſopiti eſſent) eam adortus, vno validiſſimo ictu peremit: & in patriam rediens, cùm eius caput ſecum deferret, contigit, vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan.lib.9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, ſed ex muliere Porci vxore, cui nomen eſſet Cero vel Cetho. Inde Meduſæus, a, um. Vide Pegaſus.

meduſæ fabulam explicat N.Comes, Mythologiæ lib.7.cap.11.

medyllia, vrbs ab Albanis condita Romanorum colonia: Gentile, Medyllinus. Steph.

meetabel, vxor Adar regis in Edom ſeptimi. Gen.36. Lat quàm bonus Deus, ſiue benefaciens Deus.

mega.i. Magnum. Vide Magnum.

mega, promontorium Mauritaniæ Cęſarienſis. Ptol.

megabari, megabradi. Vide Adiabarę.

megabiſus, nobilis Perſa, vnus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum

cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentauit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

megabyzi, ſiue Megalobyzi, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat, vnde & pro imbellibus ac mollibus poni conſuerunt, quales ſunt ſpadones. Quint. lib. 5. cap. XI.

megacles, Muſas pretio, vt ſibi inſeruirent, & honori ac decori forent, emit: quas omnia bonarum artium genera, maximè Muſicam, edoceri curauit, vt patrem nomine Macdrem, Leſbiorum regem moroſum & ingenio difficilem mitigarent: quarum vnicuique æream ſtatuam erexit Clemens Alexand. Orat. ad Gentes.

megaclides, philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

megæra, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ μεγαίρειν, quod odiſſe ſeu inuidere ſignificat.

megalarus, Ceres dicta & culta eſt. Cęlius lib. 9. cap. 16.

megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris deûm conſpectu, Megaleſia dicebantur, & ludi Megalenſes. Liuius. M. Iunius Brutus ędem Magnæ matris deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellauit: μέγα enim magnum dicitur.

megaliotæ, populi quidam, vt videtur apud Ariſtotelem in libro De poetica, niſi legendum ſit μεγαρεῦσι.

megalocometes. Vide κωμῳδία.

megalopolis, vulgò *Londari*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia ſui parte Oreſtia, ab Oreſtis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc poſſeſſiuum, Megalopoliticus. Alia eſt Carię ciuitas quę nunc Aphrodiſias, olim Lelegum vrbs, & Ninoe. Ciuis, Ninoetes. Tertia eſt Iberię, Steph. Dictam fuiſſe etiam eius partē *Thebeam* à Nympha quadā ſcribit ex Pauſania Cerbelius. *Phlegra* vocat eam Piethon.

megara, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, cuius ſacellum erat non longè à puteo Bœotię, qui alio nomine Anthion dicebatur. Cęl. lib. 14. cap. 7.

megara, Creontis Thebanorum regis filia & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam ſuam ea lege pactus eſt, ſi vrbem eo onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, vrbéque expugnata, tyrannum interfecit victórque Thebis reuerſus, Megaram vxorem duxit: verùm cùm poſtea Euryſtei iuſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiúſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus regnum Thebanorum inuaſit, cúmque Megarę animum ad nuptias ſuas inflectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hęc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnúmque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea ſuſceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

megara, ciuitatis nomen in Megaride Grecię regione, iuxta Iſthmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Ægeo Pandionis filio. in cuius agro præſtantiſſimi proueniebant bulbi, qui inde Megarici dicti ſunt. Illic ſchola fuit Megarenſium philoſophorum, qui Euclidi Megarenſi Socratico ſucceſſerunt. Strabo lib. 9. Theognis etiam Megarenſis fuit. Huius meminit Cicero libro quarto epiſtolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, ſingulari numero: vel plurali, Megara, garorum. Columella lib. 10.

Iam Megaris veniant genitalia ſemina bulbi.

Eſt item Megara Sicilię mons, apibus abundās, vrbem habens eiuſdem nominis, in radice ſitam: à qua propinquus ſinus Magarinus, ſiue Megaricus nominatur Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia eſt in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Moloſſiæ. Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis: poſſeſſiuum, Megaricus, inde Megarici κώμαι. Steph. Hinc fit Megarenſis, & Megarus ra, rum. Quam vrbem Siciliæ *Auguſtam* hodie dici tradit Leander & Fazellus, qui eandem Gereat in Pauſanię putat. Pauſanias in Eliacis duarum Hyblarum meminit, quarum vnam maiorem & alteram Gereatin appellant.

megareus pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Onchesto Bœotię oppido oriundus vel filius Onchesti: quæ controuerſia ex eo orta eſt, qui locus eſt apud Ouidium lib. 10. Metam.

Namque mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt,

Namque mihi genitor Megareus: Oncheſius at illi. &c.

Fuit præterea eodem nomine vnus ex Appollinis filiis qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

megari, Indiæ populi, circa Indum fluuium. Plinius.

megaricum oppidulum Bithynię. Steph.

megaris regio Græciæ. Vide Megara.

megaris Niſæa vocabatur à Niſo Pandionis filio.

megaris, Plinio inſula eſt prope Neapolim. *Ouo* hodie Hermolao dicitur: arcem habet quæ inde *Caſtel del Ouo* vocatur: hoc caſtellum Michael Ritius Lucullianam arcem appellat.

megarſus, Ciliciæ ciuitas, Scythiæ & Indiæ fluuius. Siciliæ item oppidum, Lycophr. Dionyſ. Stephan.

megaſa,

Megaſa, vrbs Libyæ: in qua σποφάγοι ἀεργῆρες. Steph.

Megatichos oppidum in monte, inter Ægyptum & Æthiopiam, quod Arabes *Myrſon* vocauêre. Plin.

Megbis, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. eminens, ſiue altitudo.

Megdagaſcar. Vide Menucias.

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus inſulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam eſt profectus, Homer. in Catal. nauium.

Megisba, ſtagnum in Taprobana, inſula. Plin.

Megiſtanes, dicuntur proceres & primates. Corn. Tacit. Et Megiſtanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit ſedibus.

Megiſte, vrbs & inſula Lyciæ, à Megiſteo quodam Steph.

Megiſtias, patria Acarnanius Orimicus à Melampode clarus vaticinio: qui proſpectis extis futura prædicebat. Floruit tempore Leonidæ Spartani Herod. lib. 7.

Megiſtus, fluuius in Ægæum mare decurrens. Suidas.

Megphias, nomen viri. 2. Eſdr. 10. Lat. corpus compreſſum, vel congregatum, aut corporis vel veſtimenti tinea.

Meherdates, rex Aſſyriorum, ſub C. Cæſare.

Mehuſim, pater Abitob. 1. Par. 8. Lat. recentes, aut feſtinantes, ſiue ſenſuales.

Meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela, Pomponius Geographus, cuius extat liber de ſitu orbis.

Mela, fluuius prope Brixiam, Galliæ Ciſalpinæ vrbem: Catullo auctore, ad Ianuam. Nomen antiquum hodie obtinet, inquit Erythræus & Leander: ſed pro Mela *Melon* legendum, aucto re Capriolo, docet. Melæ fontis etiam meminit Virg. 4. Georg.

Melachræna, Sibylla Cumana à quibuſdam dicta eſt Ariſt. in mirabilibus.

Melæna, inſula maris Ionij ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plinius libro tertio, cap. 26.

Melæne, Plin. lib. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidum in Arcadia à Melæneo Lycaonis filio, inter Heræam & Megalopolim. Steph. Gentile Melæneus. Sunt & μέλαιναι, vrbs Lyciæ: Gentile dici poteſt Melænites.

Melæneis, vicus in tribu Antiochitide. Callimachus Melænas vocat. Tribulis, Melænæus. Steph.

Melambea, vrbs Lydię: Gentile, Melampeus. Steph.

Melamphylis, inſula Samothracia, & Samos ipſa dicta eſt Melamphylos. Steph.

Melamphylus, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs Melamphylum: inſulæ nomen in Aſia. Plinius lib. 5. cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes Hom. Odyſſ. lib. 15. Nomen autem ei ille fertur. eò quòd mater infantem expoſuerit toto corpore tectum præterquàm pedibus, qui à ſole, acro colore attracto, nomini cauſam dederunt. Augurio claruit: omnium auium, cæterorúmque animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præſtantiſſimus, cui templum erectum feſtáque ſolennia; & ſacrificia fuêre ſtatuta. Pauſ. lib. 1. Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo quos ille Neleo reſtituit, cuius beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum vnam Iphianaſſam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus Ouid. 3. Metam.

Melampus, eſt etiam in tertio Europæ ſinu, apud Ouidium 3 Metam. ſicut & Melanchætes.

Melampygos, cognomen eſt Herculis quaſi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulſam neque candidam quemadmodum ſolent effœminati: ſed nigris pilis hirſutam ac ſyluoſam haberet. Vide Eraſmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

Melanchæus, vnus ex canibus Actæonis ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης, hoc eſt, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metam.

Malanclæni, populi iuxta Boſphorum Cimmerium in Aſia: μελάγχλαινοι, inquit Steph. populi Scythæ: à veſtibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Steph.

Melane, inſula circa Ioniam. Plin.

Melanea, oppidum in Arcadia, Plin. lib. 4. c. 5.

melaneis, Eubœæ inſulæ vrbs. Steph. quæ & Eretria, Arotria etiam dicitur, Strabone teſte.

Melanes, vel nigri montes iuxta deſerta Arabiæ, Ptol. lib. 5. c. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharina: Sur deſertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouid. 3. Metam. Eſt & Centauri nomen apud eundem 12. Met.

Melange, Aruarorum emporium. Ptolem. in India intra Gangem, quod Caſtaldus Maliapur intelligit: vbi corpus D. Thomæ requieſcere creditur.

Melangia, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

Melangitæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Melani montes, ad ſinũ Arabicum deſcribuntur à Ptolemæo, eo loco quo Moſes in ſacris literis Sinai qui Oreb dicitur Hieronymo teſte, ponit. Idẽ Mõs Dei apud Moſem vocatur. Syneũ cũ vocat Iuſtin. ex Trogo Pompeio. Sinæum Ioſeph & Suid. Europæis adhuc Sinai nominatur: ſed Turcis, vt Nicolaus refert, *Turla, Gebel Thor*

Arabius vocari ait Theuetus. *Tur* habet Ziegleirus. D. Niger tamen ſcribit *Malanes* hodie *Phaſga* dici. ſunt etiam Melani montes in Arabia fœlice apud eundem Ptolemæum, quos *Aſabo* cognominari ſcribit.

Melania, Ciliciæ oppidum, Straboni.

Melanis. Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominéſque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis, vt odio mulierum in ſolitudinem abierit, & per auia montium & nemorum, cane, quo vno conuictore vtebatur, feras inſectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vnde prouerb. Melanione caſtior.

Melanippion, Pamphyliæ fluuius. Steph.

Melano, Doridis inſula in Ceramico ſinu. Plinius.

Melanogætuli, Æthiopum gens in Libya interiori. Ptol.

Melanos, promõtorium Besbici inſulæ. Strab.

Melanthius, fuit poëta Elegiographus, Cimonis ducis Athenienſium familiaris.

Melanium. Vide Melanyon.

Melanius. Vide Melaneus.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthii, ſcopuli maris Icarii, circa Samum, Strabo. *Fornelli*, Bordonio: *Furni* Nigro.

Melanthius nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Eſt & nomen viri Troiani proprium, quem Eurypylus in bello Troiano interemit, vt ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Alius item pictor, cura pingendi præcipuus.

Melanthius caprarius Vlyſſis, qui quod & rem domini abſentis vnà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Vlyſſis à Telemacho trucidatus eſt Hom. Odyſſ. lib. 22. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

Melanthius Cappadociæ fluuius. Plin. & Syriæ mons vbi Veſtæ fanum Cedren.

Melantho, filia Protæi ſenis, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo delphinum, inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognita, Neptunus ſe in delphinum transformauit: illámque blandiendo illexit, vt dorſo ſuo inſideret: tranſuectámque in aduerſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum, natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus xvi. Athenienſium rex, circa annũ ante vrbem conditam 3[illegible]. Is erat Meſſenius, & cùm ab Heraclidis in Peloponneſum reuerſis domo, pulſus eſſet, Athenas venit, vbi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium, cum quibus bellum tunc ab Athenienſibus gerebatur, duce Xantho, rege Thymœte abdicato, ad regnum euectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus, 102. ſtadiis Byzantio diſtans, quem Athyras fluuius præterfluit. Ex Suida & Procopio.

Melanyon, dictus eſt Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt, à malis: & ἀνύω, perficio. Alii per iota ſcribere malunt Melanium, putántque compoſitum eſſe à nomine μῆλον: & verbo ἀνίημι, vt Melanyon dicatur, quaſi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt ſuprà retulimus) cum Atalanta curſu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emiſit, vt Atalantam in colligendis occupatam interim præuerteret.

Melaria, vide Melos.

Melas, multorum fluuiorum nomen eſt, nam vnum eſſe in Mygdonia oſtendere videtur Ouid. libro 2. Metam. *Mygdoniusque Melas.* Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit, alium nauigabilem eſſe in Cilicia, & ipſius terminum, id eſt, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, ſcripſit Plin. lib. 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea eſſe dixit Plinius lib. 2. in Bœotia, qui à Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poëtis, qui ripæ eius oliuis ſunt referta. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipſo fonte nauigabilis, atque circa ſolſtitium a ſtiuum, vt Nilus, ſtata accipiens incrementa, nec longiùs excurrit, ſed in lacus & cuniculos delapſus, modica ſui parte Cephyſo infunditur. Statius lib. 7. Herod. lib. 7. Huius fluminis aqua potata, oues effici nigras. Plin. ibidem. Ille Thraciæ *Golfo de Caridia* Sophiano vocatur qui verò in Aſia conſtituitur, hodie *Genjut*, vti ex tabulis colligere licet, dicitur. Plinio & Straboni item Zoſimo etiam Melas eſt, quem Pamphyliç & Ciliciç terminum dicunt. Hunc Marius Niger ſcribit nunc *Crionero* vocari. Eſt etiam alius Thraciç fluuius apud Ptolemçum *Melanum* vocat eum Liuius, & nouo nomine *Lammeta* qui hunc vertit Nardus.

Melâ Pontus, id eſt, nigrum mare, ſic dictus eſt a Melane Phryxi filio illapſo vel à Melano fluuio eius loci. Poſt ipſam autem aiunt eſſe Sarpedoniam Petram.

Melcha vxor Nachor, filii Thare filia Aram, fratris mariti ſui Nachor. Geneſ. 11. Filia item Salphaad filii Hepher, filii Galaad. Numer. 26. Lat. regina vel conciliatrix.

Melcha in Græco ſcribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Ianni patris Math. Luc. 3.

Melchiades ſiue Melciades, Roman. epiſcopus xxix circa annum ſalutis 3[illegible]9.

Melchias, pater Phaſſur. Ierem. 21. filius Amelech.

lech. Ierem. 38. filius Arhanai, filii Zara. 1. Par. 6. Lat. rex dominus, aut conſiliator Dominus.

Melchel, filius Beriæ, filii Aſer. Gen. 4. 1. Par. 7. Lat. rex meus deus, aut regnum dei, ſiue conſiliator meus deus.

Melchiram, filius Iochoniç, filii Ioacim, 1. Paral. Lat. rex excelſus, aut conciliator, vel conſilium excelſum.

Melchiſedech, Sacerdos & rex Solymæ, ſiue Ieruſalem. Gen. 14. Heb. 7. Lat. rex iuſtitiæ.

Melchiſua, filius Saul. 1. Reg. 14. & 31. 1. Par. 8. Lat. rex Saluator, aut rex vel conſilium ſaluatoris, ſiue rex magnificus.

Melchom, Idolum quod colebant filii Ammon. 4. Reg. 23. 1. Paral. 20. Ierem. 49. Lat. rex eorum vel conſiliarius eorum.

Melcomani, Dalmatię populi. Plin.

Meldę. Ptolemęo Galliç Lugdunenſis populi, hodie *Meaux*, oppidum ad Maronam amnem Meldi Plinio.

Meldita, Africę propriæ oppidum. Ptol.

Meleaba, Ægypti vrbs. lib. Notit.

Meleagenes, nobilis Architectus Atnenienſis qui fanum Mineruę extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althęa coniuge: quo recenter nato viſa ſibi eſt mater tres Parcas igni aſſidentes videre, manúque ſtipitem tenentes, ęqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſeruauit. Adulto deinde Meleagro, contigit vt pater eius ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſſa Diana. Quapropter dea irata, aprum immiſit, omnes Ætoliæ agros deuaſtantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robuſtiſſimorum iuuenum manu, aprum interfecit, capútque eius Atalantę Iaſij Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem ſpolii dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althęę frater Atalantę caput auferre conati ſunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxítque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeiam peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althęa doloris impatientia in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem coniecit: quo exuſto, Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Ouid. Metam. lib. 8. Quæ de fatali ſtipite in ignem coniecto referuntur, intelligenda ſunt (ait Sabinus) de execrationibus magicis, quibus Althęa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Homerus teſtatur eam oraſſe Plutonem & Proſerpinam, vt filio mortē inferrent, ex quo manifeſtum eſt, eam magicis artibus vſam eſſe.

Meleagræa, Calydon vrbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althęæ filiæ, ſorores autem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderatè lugerent, in Meleagrides aues ſunt commutatæ. Hyginus Fab. poet. cap. 174. & Ouid. lib. 8. Metamorph.

Meleagrus, rex Macedonię xxxi. circa annum à Roma condita 474.

Melech, filius Micha, filii Meribbaal. 1. Paralippom. 8.

Melegene, inſula in mari Adriatico adiacens Dalmatię, Ptol. lib. 2. cap. 17.

Meles. rex Lydorum III. circa Olympiadē 13.

Meles, lis, & letis fluuius prope Smyrnã. Plin. li. 5. c. 29 Samnitum vrbs à Marcello capta. Liu.

Meletigenes, proprium nomen Homeri poetæ, ſumptum à Melete fluuio Smyrnę propinquo, iuxta quem natus eſſe dicitur, poſtea Homerus appellatus.

Meleti ſinus, à Meleto flumine, etiam Smyrnęus dicitur à Smyrna oppido, illi adiacente, Stephano teſte. Sinus eſt maris Ægei, iuxta Æolidem regionem.

Meletius, præſul, in Ægypto Arianæ ſectæ ſectator: qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt, quòd pręter opinionem fidem noſtram defendiſſet, cùm tamen Ariana vellet tutari. Hiſtoria Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus, Steph.

Melibocus, Germanię mons eſt apud Ptolemæum: Miſniæ ſaltum, qui *Hardſuualdt* vocatur, ex eo facit Pirchaymerus. *Brockersberg* eum nouo nomine vocat Peucerus.

Melibœa, littoralis vrbs Magneſię, vel ſecundùm aliquos, Theſſalię, Herod. lib. 6. patria Philoctetæ Pęantis filii: à quo Melibœus, a, um: nobilis ob purpuram quæ illic inficiebatur. Stephanus ex Strabon. lib. 9. Theſſalię vrbem eſſe ſcripſit. Eſt etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus, nomen paſtoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

Melibœum, Olyzon vrbs, ſic tantùm Suidas. Olyzon verò & Melibœa Plinio diuerſa ſunt oppida Magneſiæ regionis. Item Stephano Theſſaliæ.

Melibœus, Italię mons, vnde fluit Orrhontes fluuius. Iſac. ad Lycophr.

Meliceita, ſiue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium ſuũ videret occidiſſe, in mare ſe præcipitauit, ambóque deorum miſeratione in numina marina ſunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Meliei, vel Melienſes, Theſſaliæ populi. Stephanus.

Meligene, Melituſa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo poſtea. Vide ſuprà Melegene.

Meligunis, vna ex Æoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, Meliguneus.

Melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinea. Steph.

melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

meliodunum, Germaniæ vrbs. Ptol. Bohemiæ vrbem facit ex ea Lazius, quæ *Meliuesko* nunc vocatur.

melippia, Mœſiæ oppidum. Anton.

meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia: quæ vnà cum ſorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inueniſſe: vnde data eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe conuerſam. Columel. lib. 9. c. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrima ſpecie, quam Iupiter in apem conuertit.

meliſſa, Periandri Corynthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cùm grauidam eſſet, calcibus conculcans interemit. Laert. in vita Periandri.

meliſſa, filia Epidamni, Steph. in Dyrrachio. Et Meliſſonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrachium peperit.

meliſſa, vrbs Libyæ: vnde regio Meliſſæa. Eſt etiam in Cyzico Meliſſa vicus. Gentile, Meliſſenus. Steph. vicus item Cyrenaicæ regionis. Steph. Et Phrygiæ ciuitas apud Athenæum.

meliſſus, Cretenſium rex fuit, pater Amalthεæ & Meliſſæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latiùs ſuprà docuimus in dictione Amalthæa.

meliſſus grammaticus, muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

meliſſus Samnius, Parmenidis auditor, Philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit. Rempublicam adminiſtrauit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

melita, Cappadociæ vrbs non procul ab Euphrate, Solin. *Malatia*, Nigro.

melita, inſula Hadriatici maris prope Dalmatiam. Plin. Ptolemęus eam *Melitine* vocat: à Polybio *Melituſam* nominari ſcribit, Volater. Stephanus ex Polybio citat μελίτουσσαν Illyriæ vrbem. Sed hanc inſulam quæ vicina Illyriæ eſt, ſic ab eo appellari facilè non inuenitur. Hinc Catuli Melitæi, Callimacho auctore apud Plinium: hodie *Melidā* dici ait Sophianus, *Melite* Hermolaus.

melita, tę, ſeu Melite, es, inſula Siciliæ adiacens, qua parte in Africam vergit, diſtans à Lilybęo CXIII. M. paſſuum. Plin. lib. 3. cap. 8. vt ſcribit Strabo, ante Pachynum ſita, haud longè à Sicilia, periculoſo tamen disiuncta mari. Ab Melita canes nobiles μελιταῖα κυνίδια aliquando dicti, Strabo libro ſexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéve ad ſolam voluptatem comparato. In qua inſula fuit oppidum eiuſdē nominis Carthaginenſium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitenſem ſolam commendat: Puluinus, inquit, erat Melitenſi roſa fartus. Diodorus refert in Melita inſula, pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri: & Cicero in Verrem, Act. 4. veſtem & textrinum Melitenſe nominauit. A Melite fit Melitæus, Melitæa, Melitæum, & Melitenſis, vt Canes Melitæi & Melitenſes. Plinius libro trigeſimo, capite quinto. Vide Meligene. Ea noſtra ætate nobilitata eſt ab equitibus Hieroſolymitanis, quos Rhodios vocant, ſeu Rhodienſes: qui Rhodo à Solymano Imperatore pulſi, in ea ſedem fixerunt. *Malate*.

melitęenſes, Phthiotis regionis Macedonicæ populi ſunt Straboni, quos alias nomen *Pyrrha* geſſiſſe ſcribit. Ptolemæo eorum vrbs Melitara, Plinio vocatur Melitea. Hæc inſula D. Pauli naufragio celebris eſt. Melite eodem Ptolemæo huius inſulę ciuitas eſt.

melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Meliteus. Steph.

melite, vna ex Pelagiis apud Ptolemæum.

melite, Atticę oppidum. Plin. vicum Plutarchus vocat, in Solone.

melitea. Vide Melitęa & Melitæenſes.

melitene, vrbs Cappadociæ, ciues, Meliteni, Steph. ex Strab. lib. 11.

melites, fluuius. Vide Meleſigenes.

melitine, Suſianę ad Tigrim fluuium regiuncula, Ptolemæo *Aracgelan* nominat eam Caſtaldus. *Suar* Theuetus.

melitine, Armenię minoris ad Euphratem regio apud Ptolemęum. Hęc *Boſech* Caſtaldo, & *Suar* Nigro eſt. Alij Melitena habent.

melitis, vnus ex fœliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductáque vxore nouam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem: cuius ſtultitia abiit in prouerb. Melitide ſtultior.

melito, epiſcopus, Euſebius lib. 4. c. 21.

melitta, vrbs ab Hannone conſtructa ad Atlanticum mare. Arrian. in Periplo.

melittæa, vrbs Theſſaliæ. Ciuis Melittæeus, Theopompus & Philon μελίτταιον vocant, vnde Melitteus. Steph.

melitus, nomen eius, qui Socratem accuſauit.

melituſa. vide Melegene & Meligene.

melituſa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melituſæus, vel Melituſius. Steph.

melixandrus Meliſius, Lapitharum & Centaurorum bellum ſcripſit Ælianus de varia hiſtoria.

melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.

melizigeris, Indię intra Gangem inſula.

mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius in 4. Georgicorum.

mellaria, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, in litore freti

freti Gaditani, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur lib.1. cap.6. ſub finem. hodie *Beiar de la Miel.* Alia eſt, Mellaria Plinii Cordubenſis conuentus.

Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hiſpania circa annum mundi 1381.

mellisurgi, Macedonię oppidum inter Theſſalonicam & Apolloniam Anton.

mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluſerant muro, vel, vt alii volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem ſibi conſtituerunt. Iud.9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2.Reg.5. Salomon hanc reparauit, 3.Reg.9. & 4.Reg. 12.2.Par.32. Lat. plenitudo, vel repletio.

mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

mellothi, nomen viri.1.Par.25. Lat. plenitudo, vel circunciſio.

melluch, nomen viri. 1.Eſd.10. Lat. regnans, vel conſulens.

mellus, vrbs Græciæ, condita eodem tempore quo Thaſus & Paphus, anno ſcilicet ante Romam conditam 675.

melo, nomen fluuii, qui & Millius & Geon appellatus eſt, Auſonius in Ænigmate, Melonis albam paginam.

melobosis, Nympha Oceani & Thetyos filia, Heſiodo in Theogonia, ſic dicta ab ouibus paſcendis.

melocabus, Germaniæ vrbs, Ptol. lib. 8. cap. 11. Vulgò *Coburg* Villanouano

melodunum, oppidum inter Celtas, in inſula fluminis Sequanæ poſitum, vicinum Lutetiæ, ab ea ſolum diſtans 20. miliaribus. Gallicè, *Melun.* Cæſar huius meminit.

meloeſſa, inſula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Pli. lib. 3. cap. 10. Steph. μηλοῦσσα, inſula eſt iuxta Iberos. Gentile, Meluſſæus.

melonia, Gothi a Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

melon, nomen Aſtrologi apud Plutarch. in Nicia qui cùm eſſet militiæ adſcriptus, viderétque peſſimè ſuæ parti futurum, inſaniam mentitus eſt, atque etiam domum incendio dedit, vt miſſionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcib & Niciæ.

melos, gen. fœm. inſula Cretę adiacēs, & vrbs in ea. Strabo, Melos inſula inter Cretam Peloponneſúmque interuallo æquali ſita, à Pelopōneſo promontorium Scyllęum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pōponio lib. 2. cap. 7. Hanc priùs (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata eſt à Bybliis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſalia verò populi quidam Melienſes dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ, à quo Melius, vel Melicus Doricè. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide Malica. Dicta eſt etiam *Milo* à Sophiano. *Mimallis* à Callimacho. Ab Heraclide *Syphnus*, & *Acytos* dictam ſubdit. *Storiam* quoque vocatam legitur apud Honorium Auguſtodunenſem.

melos & Melaria, duo oppida in finibus Hiſpaniæ, à malis ſic dicta. Fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attuliſſe. Steph. in Belo. Vide Meloeſa.

melphes, vel Molpes, Italiæ fluuius, Plin. circa Columnam regiam.

melpia, Arcadię vicus. Pauſan.

melpis, Straboni fluuius in Latio, iuxta Aquinum oppidum, *Melfa* Leandro.

melpum, Inſubriæ oppidum, Plinio opulentia pręcipuū ſed deletum à vicinis. *Meles* Leandro.

melſus, Hiſpaniæ fluuius, in cuius vicinia æſtuarium eſt, vt ſcribit Strabo, quod Cantabros ab Aſturibus diuidit: ex hac deſcriptione videtur Nælus Ptolemæi.

melus, oppidum Theſſaliæ, quod Niceas Athenienſium dux obſedit, expugnauítque non tam machinis bellicis, quàm fame: vnde natum prouerb. Fames Melia.

melus, filius Mancûs, à quo Melois Lesbi locus, Steph.

melpomene, vna ex *Muſis*, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virg. de *Muſarum* inuentis.

melpomenos, Bacchus dictus eſt ab Acharcenſibus, quaſi dicas cantu oblectabilem.

melſus, Hiſpaniæ fluuius, in cuius vicinia æſtuarium eſt, quod Cantabros ab Aſturibus diuidit. Strabo.

melſus. Vide *Meſembria*.

meltias, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. liberatio Domini.

melus. Vide Melos.

meluſſa iuxta Iberos inſula. Steph.

melventes, Aſiæ minoris populi. Herodot.

memaliarus, vnus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit. Steph.

membliarus, inſula prope Theram & Anaphem à Membliaro Phœnice, Cadmi ſocio, qui Theram habitauerit. Dicitur etiam Bliarus per aphereſim Gentile, Membliarius. Steph.

membrum, Africæ propriæ vrbs. Anton.

memmius, ciuis Romanus, ambitu poſtulatus à Q. Curtio Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. Hic quum ageret Tarracinæ, deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ prouectus eſt Memmius, vt iſi Largio brachiū mordicus arripuerit: vnde fluxit adagiū in vulgus, *Lacerat lacertum Largij mordax Memmius.*

memnium, vel Mennium, Aſſyriæ ciuitas, vbi Curtius ſcribit fontes eſſe bituminis, circa Babylonem.

memnon, Homero, filius Tithoni, fratri Lao-

medontis, ex Aurora ſuſceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occiſus, vel (vt alij tradunt) à Theſſalis inſidiis occiſus eſt, qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus eſt, ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoníſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diuiſæ, roſtris, vnguibúſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ouidius 13 Metamorph. Strabo lib. 15.

Memnon, Darij Perſarum regis dux exercitus, Chion, Methymnam, Ereſam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, qvo tempore Alexander primùm in Aſiam traiecit.

Memnones, populi Æthiopici. Steph.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius: In Bœotia ad Trophonium, iuxta fluuium Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter obliuionem adfert, inde nominibus inuentis.

Mempheus, mons circa Theſſaliam.

Memphi, populi Memphim habitantes.

Memphis, vrbs Ægypti regia ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes ſecundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum ſepulchris imprimis inſignis. Eius ambitus traditur fuiſſe centum & quinquaginta ſtadiorum. Sita eſt in loco totius Ægypti opportuniſſimo vbi Nilus in duas ſciſſus partes, literæ A ſpeciem præbet: quo fit: vt portuoſiſſima ſit omnibúſque penè nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phitæ. Item Memphitis, tidis, Item Memphiticus, ca, cum. Gali *le grand Caire*.

Memphis, Ptolemæo lib 4. cap. 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Neophet & Migdol Hebręis, hodie *Meſſer*.

Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malim exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præ eſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidam breuis, qui hyeme candidus, æſtate, nigrior fit, ſed tunc Mæna cum diphthongo ſcribitur. Cic. lib. de finibus Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere ſe acipenſerem Mænę non anteponere.

Mena primus Ægyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Dio. Sicu.

Menæ, inſulæ duæ in Hippadis pelago, Ptolemæo.

Menæ, Siciliæ oppidum mediterraneum. Ptolemæus.

Menæchmes, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in lib. Platonis de Republica.

Menęchmus, Sicyonius hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Suid.

Menais, fons Leontinorum, per quem ciues eius loci timent iurare. Vibius.

Menala, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. Vide Menala.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginę ſoror. Hęc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quæ cùm Antiopæ ſorori reſiſteret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hęc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſa ab Ariſteo.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata lyrica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides Iunior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúſque eſt apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtare petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cùm non exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque, veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaidos 8.

Menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, óbque id fratricidium exulaſſe.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filii loco amatus.

Menander, Athenienſis, comicus nouæ comœdiæ, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla ſoluta oratione. Hęc Suidas. Quintilianus autem de eo, ſin. lib. 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quę præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vita expreſſit, tanta in eo inueniendi copia: & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus vt omnibus eiuſdem operis authoribus tenebras obduxerit. Porrò, tanto fuit in pretio, vt etiam inuitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menander, Laodiceus ſophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis & in Pręexercitamenta Mintiani. Suid.

Menander alius, Simoni Mago ſucceſſit: non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperans, maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quàm artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi

prouo-

Proueniat. Iuſtinus & Euſeb.lib.3.

Menander, Pergamenus hiſtoricus.

Menanini, Siciliæ populi. Plin.

Menapia, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

Menapij, populi, qui ad vtramque Rheni ripam habitant iuxta Nerulos, ſed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenſes, ſiue, vt alij volunt, Iuliacenſes, qui ſub duce Cleuenſi ſunt. Strab.lib.4. Gallicè *Gueldres & Cleues*, & *Iuilliers*, quibus Brabantos & Flandros adiicit Ortelius, de his Strab. Cæſ.& Tac.

Menapiſcus pagus, cuius in Archiuis cœnobiorum Gandenſium, & in legibus Caroli magni ab Anſegigo monacho collectis, frequens eſt mentio, vt Diuęus teſtatur: hodie Flandriæ comitatus eſt, eodem autore & Meyero. Flandria, vt hoc his addatur, proauorum memoria, *Ruthenia* vocabatur, teſtibus Lhuydo & Cœnali.

Menaria, melius per diphthongum æ ſcribitur, inſula, Plinius lib.3. capit.5. contra Magonem, ſic dicta à piſcium multitudine, qui mænæ dicuntur.

Menaricum, ponit Antoninus inter Caſtellum & Cemeracum in Gallia Belgica *Mergen*, vel, vt Galli pronuntiant, *Meruille* in eius locum conſtituitur: pagus eſt Flādriæ ad Lyſam fluuiū.

Menas, Samnis quiſpiam, qui in ſolitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus: neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem ſolebat conuertere.

Mende, vrbs Siciliæ prope Palicos, inde Mendæus, Steph.

Mendæi, Thraciæ gens. Pauſan.

Mende, vrbs Thraciæ, à Mende vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendela, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Mendes, vrbs Ægypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus Ægyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendeſius aut Menditez. Steph.

Mendeſicum, vnum ex Nili oſtiis. Plin.libro 5.cap.10.

Mendeſus, vrbs Ægypti, à qua Mendeſium vnguentum dicitur. Vide Mendes.

Mendiculea, Luſitaniæ vrbs Ptolem.

Mendus, circa Cariam vrbs. Porphyrogeneta.

Mendoza, familia illuſtris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Meneceus, Creontis Thebanorum regis filius, Stat.7. Thebaid.

--video qua noſter ſigna Meneceus,
Qua noſter gerat arma Creon.

Menecheus, oraculo edito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem Cic. in Tuſcul. quæſt. circa finem l.b.1. Vide menœceus.

Menecina, vrbs Œnotriæ in mediterraneis, à qua Menecinei & Menecini populi. Steph.

Menecis, vrbs Phœniciæ. ...

occaſum vergit.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat in primis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, vt liberati, ſe ipſius eſſe ſeruos faterentur: ſe verò Iouem appellabat.

Menecrates, comicus poeta. Suid.

Menedemium, vrbs Lyciæ: Gentile, Menedemius vel Menedemieus Steph.

Menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate à quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt. Eretria verò in Eubœa eſt. Stra.lib.9. Hic militiam primò exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit: fuit honeſtate & grauitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, vt in iuuene fuit firmus & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur, poſtea in tanta admiratione habitus eſt, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno ſeptuageſimo tertio.

Menedemus Lampſacenus, Cynicus, qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, vt ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talaria adſtricta balteo puniceo. Arcadium pileum geſtabat, cothurnos tragicos, virgam in manu Laertius.

Menegere, Africæ Propriæ vrbs. Anton. irem Menegeſes, oppidum apud eundem.

Menelaium, parua regio Spartæ, Gentile. μενελαεὺς. Poſſeſſiuum. Menelaicus: ſed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

Menelaus filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit: Pliſthenis verò, vt Heſiodus & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenam Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit: quam cùm Paris Priami filius, eo abſente rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cùm re infecta rediiſſet, omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit: qui collecta mille nauium claſſe, ad vnum ſub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quámque iam tota Phrygia atque Myſia deuaſtata, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque ſic egregiam ſuam coniugem recepit, conſcenſaque naui poſt octauum erroris annum domum rediit. *Tanta inclit erat infame reducere ſcortum*. Homer.

Menelaus, vrbs Ægypti, Straboni libro 14.& regio Menelaitus.

Menelaus quidam, cùm ſacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupaſſet, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus eſt, 2. Mach 14.

Meneleus, vnus ex Centauris.

Mene... ex canibus Actæonis. Ouidius ...

Harpalos & Meneleus, hirſutaque corpore Lachne.

Menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa Meneaius C F. Lanatus Cos. cum P. Poſthumio anno CCL. Caſſiodorus.

Menephron viri proprium, qui cum matre concubuit. Ouid. 7. Metam.

Menes, Herodoto primus omnium hominum in Ægypto regnauit, ſub quo tota Ægyptus præter Thebas plaga paluſtris fuit.

Meneſthei portus Ptolemæo & Straboni Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, quam hodie *Puerto de S. Maria* vocant, vt teſtantur P. de Medina & Florianus. *Beſippo* Plinij eſt, vt credit Villanoua.

Meneſtheus Petei filius, Erechthei regis pronepos, vndecimus Athenienſium rex, annos 24. regnauit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum regem Athenis excitata, regnum occupat ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, & cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus moritur.

Meneſthius, Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.

Meneſtho, nomen Nymphæ, à memorando dictæ. Vnde Meneſtheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide Meneſthius.

Meneſtratus ſculptor præſtantiſſimus, qui Ephesi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione inſculpſit, vt in eius contemplatione æditui admonerentur oculis parcere.

Menia columna, locus Romæ. Cic. pro Seſtio.

Meninx, inſula, Plin. lib. 5. cap. 7. circa Africam clariſſima longitudine XXX. M. paſſuum, latitudine XXV. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Stephanus inſulam & vrbem eſſe ſcribit iuxta Syrtes. Gentile, Meningius.

Menippus, Phœnix philoſophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit porrò ipſe, liberíque eius ridendi. Cúmque habendi cupidi limus eſſet bonis amiſſis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laertius.

Menippus, poëta comicus. Suid.

Menippus, Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſſimus præceptor Ciceronis vt ipſe in Bruto teſtatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philoſophum & ſeruum fuiſſe tradit: ſcripſiſſéque libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur; quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

Meniſmini, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta paſcunt, maribus interemptis niſi ſobolis gratia.

Menius Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verſo & domo conflagrante, Iouem deteſtaretur, ab eo fulmine percuſſus eſt.

Menius, Conſul Roman. anno ab vrbe 410. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellatque forum Roſtra cœpit. Liuius lib. 8. Plin. 34. cap. 5.

Menelaria, Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Marcia*, Ptol lib. 2. cap. 6.

menlaſcus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, quem Pomponius Magrada vocat. *Oria*, hodie.

menna, pater Melcha, ſiue, vt Græcè habetur, Melea, Luc. 3.

menna epiſcopus Byzantius, anno Chriſti 536.

menneianæ, Pannoniæ vrbs. Antonin. *Maſpurg.* Lazio.

menni, nomen regionis. Ierem. 51. Lat. præparatio, vel munus, aut numerus.

mennith, vrbs in terra Gad. Iudic. 11. idem ſignif. quod Menni.

menobardi, Armeniæ Maioris populi. Plin.

menocaleni, Alpium incolæ inter Tergeſtum & Polam. Plin. *Mingeſtal.* Lazio.

menodotus, medicus inſignis ætate Serapionis, cuius meminit Galenus in Therapeut.

menœceus, iuuenis Thebanus filius Creontis: qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeò vitam ipſam ſponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, vrbem ſaluam fore, ſi vltimus ex Cadmi poſteris, ſpontanea ſe morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſciuit. Statius 10. Thebaid. Cicer. 1. Tuſcul.

menœcis. Vide Menecis.

menœtes, vnus ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æneid.

menœtius, Homero, filius Hectoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic poſtea relicta Ægina matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibíque Patroclum ex Sthenele vxore ſuſcepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.

menoba, ciuitas in Hiſpania inter ſacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

menoida, Paleſtinæ vrbs. lib. Notit.

menoles, dictus eſt Dionyſius. Vide Mænoles.

menon, fuit arrogantiſſimus ſophiſta Socratis ætate, ſtatuit in bello de multiplici amicitia.

menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam ſeruandam dedit in arce quadam: quam cùm Manlius priſcus obſediſſet, defenſoréſque deditionem parantes Menophilus ſentiret, gladium in viſcera ſua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.

menophilus alter apud Martialem lib. 7.

menophis, rex AEgypti circa annum ante Romam conditam 662.

menoſca, oppidum Vardulorum in Tarraconenſi Hiſpania. Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

menoſgada, Germaniæ oppidum Ptolemæo. Egra

Egra in confinibus Bohemiæ eſt, Appiano.

Menotharus fluuius in Mæotim influens, Plinius lib.6.cap.7.

Menoſteus, portus inſula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.

Mentalia, Ptolemęo Conteſtanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Beiar de Melena* Ariæ Montano, eidem Ptolemęo libro ſexto capite ſexto. *Menſaria* Hiſpaniæ vrbs. Vulgò *Marcia*.

Menta, Plutonis concubina, quam Proſerpina zelotypia impensè laborans, in herbam eius nominis commutauit. Strab. lib.8.

Mentaurus. Vide Molus.

Mentercoſa, Hiſpanię vrbs. Ptol. vulgò *Petraza de la ſierra*.

Mentaſeni qui & Oitani, Hiſpaniæ populi, Plin. lib.3. cap.3.

Mentiſa, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Mentaſa, vulgò *Iaen*, aut *Mentexa*, oppida inuicem vicina. Vaſæus ex Reſendio, dicit *Monteio* eſſe in Boetica.

Mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Euſtathio in Dionyſium teſte) Iſtrum ſiue Danubium appellamus.

Mentor, vaſis cęlandis mirus artifex, Plinius libro duodecimo capite 11. Hinc mentoreus, rea, reum.

Mentor, Aſiæ maritimæ præfectus, ſub Artaxerxe Perſarum rege omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi ſubiecit.

Mentores populi fuerunt in Illyrico. Plin. li. 3. cap. 21.

Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia, Gentile, Mentyrneus.

Menuthias, inſula Auſtralis, Ptolemęo libro quinto cap 9. ad Æthiopiam, hodie *Madagaſcar*, ſiue inſulam S. Laurentii nominant, licet accolę ſint Mahometiſtæ: Gentile, Menuthieus.

Menuthis, vicus Ægyptius iuxta Canobum, Gentile, Menuthites Steph.

menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua nequid per otium perperam faceret, apes curabat.

Menus, Bocatio, Germanię fluuius eſt, in quo ſilurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere Mœnus potius per œ, qui Francfordiā alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide Mœnus. Vulgò *Mein*.

Mephaath, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ioſias 13. & 21. Ieremias 48. Latinè aquarum apparitio, ſiue aquarum impetus.

Mephitis, Dea odoris grauiſſimi, id eſt graueolentis. Alii Mephitim deum eſſe volunt Leucotheæ connexum: ſicut eſt Veneris Adonis, Dianę Virbius Alii Iunonem intelligunt, quam aërem eſse conſtat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.

Mephres, rex Ægypti circa annum mundi 250.

Mera, ſacerdos Veneris. Stat. 8. Theb.

Mera, Prœti & Antię filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Ioue conſpecta eſt, & adamata: qui cùm nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura aſſumpta, vim intulit. Quamobrem cùm Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, ſuſpicans Iupiter ne aliquis ſub eius imagine lateret, telis eius eſt confoſſa, tandémque deę eiuſdem miſeratione in canem mutata. Ouid. 7. Metamorph.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icarium herum ſuum à paſtoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem redit, veſtéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris deſiderio, dolorísque impatientia laqueo ſibi necem conſciuiſſet, Mera quoque dominis ſuis ſpiritu ſuo parentauit, Iouiſque miſeratione in cœlum eſt tranſlata, & in ſtellam Caniculæ conuerſa. Vide Icarius & Erigone & Auſeris.

Meraioth filius Achitob, 1. Par. 9. filius Zaraiæ filii Ozi. 1 Par. 6. Lat amaritudines, vel rebelliones, aut permutationes.

Meralia, limes Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19. ſopor vel inebriatio, aut amaritudo aſcenſionis vel holocauſti, aut myrrhæ holocauſtum ſiue folium aut docens holocauſtum, vel aſcenſum.

Merari, filius Leui filii Iacob. Gen. 46. 1. Paralip. 6. Lat amarus ſiue irritatus, aut prouocatus.

Mercemanni. vide Marcomanni.

Mercuria, mulier, propter religionem Chriſti ſub Decio imperatore, apud Alexandriam ſupplicio affecta. Eccl. hiſt.

Mercurius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A Græcis Hermes dicitur ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, ab interpretando. Variis à Poetis appellatur nominibus: nam modò Logius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alii fuiſſe Mercurij dicuntur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proſerpinę: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cędem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcircò alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem ferri per aëra ſermonem. Ideò autem deorum nuntium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam praeſtare putabatur. Habitus eſt etiam deus mercatorum, lucri, paleſtræ, furum, Tyrannuuenit.

Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit. Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaſo religauit. Eſt etiam Mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſyderum minimum, ferè ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus nõ recedit longiùs quàm viginti octo gradus. Aſtronomis ... dicitur, quod eſt radians. Vnde etiam perfuſtus fingitur, quod Soli vicinior ſit, quàm reliquæ ſtellæ. Cicero tertio de natura deorum.

Mercurius Triſmegiſtus Philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de philoſophia diuina: quorum quędam fragmenta hodie etiam extant.

Mercurius Grammaticam inueniſſe creditur, pluribus rebus nomine dato.

Mercurius, qui & Iohannes LIIII. Rom. epiſcopus, ſub annum ſalutis 532.

Merecrates, medicus Syracuſanus: qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati ſe eſſe ipſius ſeruos faterentur, cúmque Iouem appellarent: ferúntque in id rumoris fuiſſe euectum, vt quandoque ad Ageſilaum Spartæ regem hoc modo ſcriberet: Merecrates Iupiter Ageſilao regi ſalutem. Subridens Ageſilaus reſpondit: Ageſilaus Merecrati ſanitatem. Plut in Apoph. & Cæl. cap. 38. libr. 6. Dicitur & alio nomine Menecrates, de quo ſuprà.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4. Lat. rebellis, vel deſcendens aut imperans.

Meremoth, i. amaritudo, ſiue myrrha mortis, aut altitudines, vel deceptiones, nomen viri. 1. Eſdras 8.

Meres, Æthiops rex Ægypti. Olymp. 12.

Meribbaal, filius Ionatham filii Saul. 1. Para. 8. 9. Lat rebellio vel impugnatio idoli vel dominantis, ſiue ſubiicientis aut poſſidentis.

Merimuth, vel Meremoth i. fraudulentia, aut amaritudo, vel myrrha mortis, ſiue altitudines, nomen viri 2. Eſd. 3. & 10. & 12.

Meribanes Iberiæ rex ſub annum ſalutis 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipſius iudicio, comparandus Homerus in Catal.

Meritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.

Mermerois, dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.

Mermeros, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Pyrithoi nuptiis aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga ſalutem quæſiuit. Ouidius 12. Metam orph.

Mermeſſos, vrbs Troica, patria Erythrçæ Sibyllæ: Gentile, Mermeſſius & Mermeſſeus. Stephanus.

Mero, dictus eſt Tiberius Nero per iocum, quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tiberio.

Merob, primogenita regis Saul. 1. Reg. 14. Lat. pugnans, ſiue obiurgans, aut multiplicans: vel Syriacè Magiſterium.

Merobandes, conſul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino ſexennio pòſt.

Merodach, rex Babyloniorum. Iſa. 39. qui 4. Regum 29. dicitur Berodach. Lat. amara contritio, vel myrrha puriſſima.

Merodacus, Sicambrorum rex XIIII. Olympiad. 164.

Meroe, roes, inſula Nili omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiuſdem nominis inſulæ totius caput à Cambyſe conditam & de nomine ſororis ibi defunctæ, Meroe appellatam. De hac ita ſcribit Herodotus: Meroe fuit olim regni caput: clypei figuram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadiorum cum Nilo protenſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum argentum, æs ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtátque à Syene quinque millibus ſtadiorum, vltra quam eſt ad torridam Zonam. Alia eſt Meroe Antiochiæ iuxta Daphnem orientem verſus: Gentile, Meroæus, aut Meruſius. Poſſeſſiuum, Meruſiacus. Eſt & Meroe, ciuitas Lyciæ. Stephan. Vide Meruſium. priùs *Saba*, Ioſepho & Cedreno teſtibus, hodie *Gəguere* dicitur, vt ſcribit Caſtaldus. Multas huius inſulæ appellationes profert Theuetus, quas vide apud Ortelium in Theſ. geograph.

Merom, i. altitudines, aqua ſeu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant aduerſus Iſraelitas Ioſ. 11. Hieron. in locis Hebraicis Merum vicum fuiſſe dixit in XII. milliario vrbis Sebaſte, iuxta Dothaim.

Merome, i. altitudines, ſiue amaritudo aquarum, nomen loci. Iud. 5. Vbi alii interpretes pro in regione Merome, legunt: in excelſis campi.

Meron, lacus Iordanis eſt, vbi Ioſue Iabin regem Aſor cum aliis montium regibus fudit.

Merone, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Steph.

Merope, inſula (vt quidam exiſtimãt) à Merope terrigena, Triope filio. Plin lib. 5. cap. 31. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cæleſte finguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt in qua ædificanda, cùm interueneri linguarum confuſio, vocúmque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt Meropes, id eſt diuerſarum vocum.

Merope, vna filiarũ Atlantis ex Pleione Nympha,

pha, cuius ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores omnes diis nupſiſſent, ſola Siſypho nupſerit homini mortali. Ouid. 4. Faſt.

Meropia, vna eſt inſula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos, & Acis appellantur. Plin. lib. 4. cap. 11.

Meropes, inſula eſt Cariæ adiacens: quæ notiore nomine Cos appellantur. Plinius libro 5. cap. 31.

Metropus mons Græciæ, iuxta Theſſaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cùm ex variis anfractibus vndique referente Echo voces diuerſas reddat, ab effectu etymologiæ appellationem ſortitus eſt.

Meros, ſiue meru, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionyſius in Indiam proficiſcens, Nyſam vrbem condidit. Curtius libro 8. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis femore Liberum patrem fuiſſe celatum. Græcè enim μηρὸς femur ſignificat. Plinius lib. 8. cap. 39. cum *Nyſam* nominat: à Suida *Nyſeium* vocari creditur, ab vrbe cognomine ei vicina. Polyænus lib. 1. ſtratagematum: aliter de hoc monte. cum enim *Tricoriphum* dictum ſcribit à tribus cacuminibus, quorum vnum vocatur *Coraſibis*, alterum *Condaſes*, & tertium *Meros*.

Meroueus, Francorum rex tertius à Pharamundo. Annal. Franciæ.

Meroz, vrbs Galilææ. Iud. 5. Lat. ſecretum vel macies.

Merres Æthiops, Ægypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.

Merthes, rex fuit Ægypti: qui cornicem habuit vſque adeò cicurem, vt quoquò iuſſiſſet ille, epiſtolas deferret, non ignorans quò tranſuolandum eſſet & vbi conſidendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

Meruſium, parua regio, cuius incolæ Meruſii. Diana quoque μερουσῶσα cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à Meroë Æthiopiæ dictam volunt. Steph.

Mes filius Aram, Geneſ. 10. qui 1. Par. 1. dicitur Moſoch. Ab hoc Meones traxerunt originem. Lat. auferens vel tangens.

Meſa, rex Moab, 4. Reg. 3. filius item Caleb, fratris Ierameel, 1. Par. 2. Lat. ſalus, vel aqua ſalutis aut aquas aſpiciens.

Meſa, fluuius notus, per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam, vulgò tamen *Moſa* dicitur, & coniungit ſe cum Rheno.

Meſacus, qui & Meſech, Meſam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.

Meſanites ſinus nominatur à Martiano in Perſici maris deſcriptione. Steph.

Meſapia, Apulia a Meſapo rege dicta, Strabo lib. 9. Bœotia etiam, Steph. teſte μεσσάπια prius vocabatur: item inſula quædam, de qua in Calabria, pro qua Meſſapia aliàs per duplex ſſ ſcribitur.

Meſapia, Stephan. regio Apuæ, Tarenti vicina: Gentile, Meſapius.

Meſapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus eſt filius, quem inuulnerabilem ideò dicit, quia nuſquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non poſſe propter Neptunum dicit, quia aquarum deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius in ſeptimo Æneid.

Meſe, ſes, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. ca. 47. Vide Meſene, eodem etiam nomine vrbs continetur, quæ *Pomponiana* Plinio dicitur: eadem Themiſta Martiano.

Meſech. Vide Meſacus, ſeu Moſchi.

Meſelemia, nomen viri, 1. Par. 26 Lat. pax Domini, aut profectio Domini, vel retributio Domini, aut parabola Domini, vel dominium Domini.

Meſembria, vrbs Pontica: Gentilis, Meſembrianus. Strabo ſcribit antea *Menebriam* dictam. *Meſambria* per a in ſecunda legit Herodotus. Sophianus *Meſimbria* hodie vocari tradit. pro Meſembria, *Ermenum* habet Tzetza.

Meſembria, vrbs Thraciæ, Megarenſium colonia, quam antea Menebriam vocant, quaſi Menapolim, id eſt Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò, ſermone Thracio ciuitas vocatur, vt refert Strab. lib. 7. Hinc Meſembriacus.

meſene, vel Meſenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infrà Meſſene.

meſentius. Vide Mezentius.

meſeus. Vide Moſæus.

meſezebel, pater Barachiæ, 2. Eſd. 3. Lat. auferens fluuium Deus, vel ex Hebr. & Syro, liberatio vel ſalus Dei.

meſia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur ad Pontum vſque cum Danubio decurrens.

meſia, Pompon. lib 3. palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo ſcribant, alii cum ypſilo. Vide infra

meſizabel, nomen viri. 2. Eſd. 10. idem ſignificat quod Meſebel.

meſola, vrbs Laconiæ, vna ex quinque. Gentile, Meſolates, vt à μεσόλα, Meſothes Stephan. eſt etiam vrbs Arcadiæ, quam quidam putant ab Homero *Hiram* & *Hieram* appellatam.

meſoli, cuiuſdam filius fertur Dexamenus. Vide Dexamenus.

meſolam, filius Saphatiæ, 1. Par. 9. filius item Sadoc, ibidem.

meſomedas, poeta Adriano principi clariſſimus, ſcripſit in laudē Antinoi liberti ſui. Suidas.

meſon, aſtrologus ex his vnus qui Athenienſibus adſcriptus fuit nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Cúmque propterea

minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſſionem imperauit. Ælianus de varia hiſtoria.

Meſopontius Neptunus, in Ereſo Lesbi ciuitate colitur. Steph.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à Meridie Babyloniam, à Septentrione Caucaſum. Meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta eſt Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, Meſopotamites. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. Syria fluuiorum ſ. duorum: nam dictio ipſa dualis eſt numeri. Item dicitur *Padan Aram*, i. redemptio ædis: vel Syriacè, coniunctio ędis. Nunc dicitur *Helapia*, teſte Oliuar. in Melam. Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi nouos agros inuehit. Cicero 2. de Nat. deorum. Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent *Diarbech* Bellonio dicitur.

Meſpanenſe, vnum ex oſtiis Rhodii fluuii, aliàs Rhodani.

Meſphar, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. numerus vel narratio, aut librarius vel ſcriba, ſiue tributi taurus.

Meſpharath, nomen viri. 2. Eſd. 7. Lat. numerus, vel narrans, aut tributi fructificatio vel augmentatio.

Meſpha, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide Maſepha & Maſpha.

Meſraim, filius Cham, Gen. 10. Ab hoc Ægyptus Hebręa lingua Meſraim nuncupatur: quę & ſæpè in ſacris literis dicitur terra Cham, à Chã filio Noe, Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis. Lat. anguſtiæ ſiue tribulationes.

Meſſa regio Iudęæ, Hier. in locis Heb. in qua habitauerunt filii Iectan. Gen. 10. Lat. Deus, vel aſſumptio: & aliquando tranſitiuè, Prophetia.

Meſſa nomen viri. 3. Reg. 11. Lat. eradicatio ſiue conculcatio.

Meſſaba, vrbs Caſii: Gentile, *Meſſabeus*. Steph.

Meſſabatæ, Ptolem. Perſidis ſunt populi. *Sabbatha* Hebræis dic: Arr *Mont.* tradit: horum tractum Caſtald. *Sauas* vocat.

Meſſal, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19. quę & *Maſſal* 1. Par. 6. dicitur. Lat. poſtulans, vel poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel infernus, aut fouea, ſiue ablatio, aut tactus Dei.

Meſſala, dictus eſt Valerius Coruinus, quia *Meſſanam* in Sicilia vicit, & vrbis captę in ſe trãſlato nomine, *Meſſana* primò, paulatímque vulgo permutante literas, *Meſſala* dictus eſt. Vnde & *Meſſalarum* familia Romæ florentiſſima, ex qua *Meſſala* Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum prouectior foret, ante biennium quàm moreretur, adeò memorię ſenſum amiſit, vt vix pocula verba coniungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem verò vlcere oti innato ſeipſum inedia confecit. Cælius & Crinitus [illegible] Fabio teſte li. 10. c. 1.) nitidus & candidus, & quodãmodo prę ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamẽ minor.

Meſſalemeth, mater Amon regis Iuda, 4. Reg. 21 Lat. ſolutio aut pacificatio, vel perfectio, aut retributio, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

Meſſalina, filia Barbari *Meſſalę* conſobrini Claudii imperatoris. Quæ cùm adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutata veſte lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certauit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem, & noctem vigintiquinque paſſam concubitus affirmauit: præterea ſeſe labore potiùs feſſam, quàm concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cùm C. Silio nupſiſſet. Tranquillus in Claudio. Prodigioſam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum libr. 11. & Plin. lib. 10. cap. 62.

Meſſalinus, Conſul cum Lago, anno ab vrbe 809.

Meſſalini, hæretici, ſub tempore Valentis & Valentiniani AA. omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Meſſana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à *Meſſeniis* Achaiæ populis condita, & à nomine relictæ ab illis vrbs ita appellata. Huius incolę primùm, *Meſſanenſes* dicti ſunt: poſtea verò quum *Mamertini* natio Campana, eò colonos miſiſſent, ipſi quoque *Mamertini* potiùs, quàm *Meſſanenſes* ſunt vocati. Apud hos vinum naſcebatur prę̃cipuæ nobilitatis, quod & ipſum *Mamertinum* dicebatur. Clariſſima autem eſt ex bellis Punicis & Atticis etiam: fuit enim cauſa prioris belli.

Meſſanicus Vide Paſtuſa.

Meſſana, Straboni & Ptolem. Stephanus ſingulari [illegible] legit. Cicer contra Verr. [illegible] *Mamertinam* & incolas *Mamertinos* vocat. idem pro L. Corn. Balb. quoſdam *Mamertinos Ouios* cognominat. hodie *Meſſina* nominatur. Strabo ſcribit eam olim *Zancle* dictam [illegible] Zancle hodie vicus eſt prope *Meſſinam*, & Chiera appellatur, vt vult Aretius.

Meſſapeę parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter μεσσαπεύς. Steph.

Meſſapia, idem quod Calabria inſula. Vide per ſimplex ſ. Hanc Leander *Miſano* appellari ſcribit.

Meſſapion, Eubœæ inſulæ mons dictus à *Meſſapo* quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.

Meſſapus, vnus ex fortiſſimis Italiæ ducibus qui Turno aduerſus *Æneam* ſuppetias tulit. Virg. 11. Æneid.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles: &c.

Vide ſuprà Meſapus.

meſſapius, Sicyoniorum rex nouus, circa annum ante Romam conditam 1213.

meſſeis, Theſſaliæ fons, non procul à Pharſalo oppido, cuius meminerunt Plinius lib 4.c.8. & Strab.lib.9.

meſſene, ciuitas Græciæ in Peloponneſo, à qua Meſſenii. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatę & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, vt ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuò mitterent. Tandem verò Spartiani Meſſenios propter frequentem defectionem, in ſeruitutem redegerunt: eóſque durius etiam quàm reliquos ſeruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum, Seruilior Meſſena. Hi ſe nota literæ M nobiles reddebant. Plinius lib.4. cap.5. Frequentiùs Meſene per ſimplex ſ ſcribitur. Vide Meſſana & Meſſenia.

meſſenia, Peloponneſi regiuncula quam Stephanus etiam *Meſe* & *Meſene* per ſimplex ſ legit.

meſſeniacus ſinus apud Ptolemæum ſic nominatur ea pars maris mediterranei, quæ Meſſeniam Peloponneſi regionem alluit. *Golfo de Coron* à Corone ciuitate Sophiano hodie vocatur. *Aſinæus* dicitur à Strabone ab Aſine eius vrbe.

meſſias, Hebraicè: Græcè, Chriſtus: Latinè, Vnctus dicitur.

meſſoa, vrbs Laconiæ & tribus eiuſdem: Gentile, Meſſoates. Steph.

meſſogis, mons Lydiæ: inde Meſſogite optimi vini ferax. Steph.

meſſulam, pater Aſaliæ patris Saphan ſcribæ, 4.Reg.22. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens, vel parabola eorum ſiue poteſtas eorum.

meſthees, Homero, vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerant. Homerus 2. Iliad.

meſua, Pomponio Galliæ Narbonenſis pæninſula. *Meſe* Iohanni Poldo.

meſuium, Ptol. lib.2. cap.11. Germaniæ vrbs, vulgò *Maydeburg*. in Saxonia.

metabeel, nomen viri, 2. Eſ.6. Lat. Quàm bonus Deus, aut benefaciens Deus.

metaboli. Vide Iſæum.

metabus, Priuernatium tyrannus. Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecrauit. Virg.11. Æneid.

metabus, Siſyphi filius, nepos Æoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

metacompſo, Ptolemæo Ægypti vrbs, iuxta Syenen, quę *Aſuan* Zieglero dicitur. *Tachempſo* Pomponio videtur, *Tacampſon* Plinio: quam & *Thatoicen* quidam appellauere. Stephano Æthiopiæ inſula eſt prope Libyam: per o in ſecunda ſcribit Herodotus, eámque apud Elephantinam locat.

Metacum interpretatur à Barrio *Calaiate*, Arabiæ fœlicis oppidum: hoc Metacum in Latinis Ptolemęi Codicibus nonnullis habetur, ſed in caſtigatioribus & Græcis *Cumacatum* legitur.

Metachœum, caſtellum Bœotię, inter Orchomenū & Coroneam: alias Metachœtum. Steph.

metagoitnia, ſacra quædam in honorem Apollinis Metageitnii apud Gręcos inſtituta, quę fiebant ſecundo Græcorum menſe, de quibus Gyraldus lib.17. hiſt. deorum.

metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare ſit. Stephan. vrbs eſt Libyæ: inde Metagonites. *Cabo de tres forcas* nominatur Caſtaldo. *de tres Arcas* Oliuario. Vide Numidia.

metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapæus, vel Metapatus Steph.

metapinum, vnum ex oſtiis Rhodani. Plinius lib.3.cap.4.

metapontis, inſula. Vide Syme.

metapontum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino à Pyliis, qui Neſtore duce à Troia nauigauerunt conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione fœlix, vt ea gratia auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit Pomp. Ptolemæo Metapontium dicitur. Steph. à Metabo Heroe dictum ſcribit, qui Siſyphi filius fuerit, Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius. *Torre di mar* Leandro dicitur. *Thebeſaze* caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, vt Solinus auctor eſt. ſic eam quoque nominat Cæſar lib. 3. bellorum ciuilium: item *Sita* nomen habuit, teſte Stephano & Euſtathio. Tzetza Chiliade 12. numero 404. illam quoque *Alybas* appellat. Idem Steph.

metaris Æſtus, Ptolem. ad latus Orientale Albionis inſulæ. *The waſhe* hodie videtur.

metaurus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. *Mearus* apud Melam eſt, vt Pint. ſcribit.

metas. Vide Metaum.

Metaſthenes, Perſa hiſtoricus, floruit Olympiade 124.

metaum, vrbs Leſbi: quam Metas Tyrrhenus condidit. Steph.

metaurus, duo ſunt huius nominis in Italia fluuii apud Strabonem, vnum eorum in Vmbria ſtatuit, alium in Piceno, regione vicina ponunt. Hunc Leander, Niger & Bonacciolus *Metro* vocari aiunt. Alter in Brutiis eſt: cuius oſtium ex aduerſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Eum Niger *Argimolo* appellat. Bonacciolus, & Leander in ſua Italię deſcriptione *Seminara* dicunt nominari. Sed idem Leander *Metremo* indigitat in ſuo inſularum Italicarum libello. In Italiæ autem deſcriptione, videtur duos fluuios ex Seminara & Metremo facere: ambos tamen in Brutio. Niger addit alterum à Catone in

Originibus *Pacolicum*:& idem Bart.aſſerit, ſed Pacolinum ille habet. *Mataurus* per a in prima in marmoribus legitur:Stephanus item Matauros habet,ſed pro Siciliæ vrbe.

Metelis, Pomponio Ægypti vrbs ad Nili oſtium. Stephano *Bechis* dicitur. *Roſerto* vocatur Italis: *Raſchit* Turcis. *Raſir* appellat Beniamin.

metellus, pontifex Roman. quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis menſibus fatigatus, totúſque fuerit, dum meditaretur in æde Opiferæ dicere. Multis diebus in pontificatu vixiſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero. nam dum in flammas auidus ſe conijceret, orbatus eſt viſu. Plin. libro 7. capite 44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis.

C. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prętor Pſeudophilippum & Achęos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, & ideò conſul ægrè factus, Liuius libro 50. Memorantur alii plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus, pręterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumpharit, Cic. & Aul. Gel. cap. 6. lib. 1. & lib. 9. cap. 1.

Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plutarchus in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis, Pædianus act. 1. contra Verr.

Metelli, plebei fuere, vt ait Liu. lib. 9. verùm clari victoriis & magiſtratibus, Cæciliíque omnes appellati.

Metellus, Pœnis & Siculis, ſocia aduerſus Romanos arma parantibus, imperator cùm eſſet creatus omnibus diis, excepta duntaxat Veſta, ſacrificium fecit. Quæ cùm aduerſos claſſi ventos immiſiſſet, Caius Iulius vates eos ceſſaturos dixit, ſi antea filiam immolaſſet. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine *Metellam*, immolaturus abduxit. Dea verò adoleſcentulæ miſerata, bucuiam ſuppoſuit, puellámque ad Lanuſium pater deferens, ſacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plutarch. Par.

Metenſes, populi Germaniæ inferioris. Vide *Mediomatrices*.

Methca, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſraël profecti de Thare, Num. 33. Lat. Dulcedo, aut ſuauitas.

Methone, ciuitas littoralis Peloponneſi, in *Magneſia* regione: quam cùm obſideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater, oculum amiſit, ictu ſagittæ quam iecerat Aſter oppidanus, cui inſcriptum erat, Aſter telum Philippo immiſit in oculum. Ptolem. lib. 3. c. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hieroſolymam à Venetiis.

methone, vrbs Meſſeniæ, cuius incolæ à vicinis *Apoſphendoneti*, id eſt, fundarum telis pulſi vocabantur. Plutarchus in quæſtionibus Græcis.

methone, Stephan. vrbs Thraciæ. Ciuis, Methonæus. Alia eſt Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia eſt Laconiæ, cuius Gentile, Methuncæus. Quarta, Perſidis, quinta, Eubœæ.

methuriades, inſulæ inter Æginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methurieus, Stephan.

methydrion, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrieus: & alia Theſſaliæ ciuitas. Steph.

methymna, Ætoliæ oppidum.

methymna, vel Methymne vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni: hinc Methymnæus, Stephano. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumem deuectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ouidius 1. de arte.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

metilius Bradua, conſul cum Vero, anno ab vrbe 9..

metia, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

metianus, Iuriſconſultus tempore Alexandri Auguſti.

metillis, vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc *Bechis* vocatur. Hinc μετηλίτης νόμος. Fortè etiam pro vrbe, μέτηλις legendum. Stephanus.

metiochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & diuitiis, atque vxore Perſiba, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus lib. 6.

metis, Heſiodo in Theogonia, Nympha, ſic dicta à conſulendo (μῆτις enim conſilium ſignificat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

metis, antiquiſſima Galliç Belgicę vrbs, quam Mediomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Virdunum, ac Treuerim Gallicè *Toul*, *Verdun*, & *Treues*. Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Virdunum ad occaſum. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc vrbem à Iulio Cæſare expugnatam amplicauit, muríſque

que cinxit: quam vrbem Henricus 2. Francorum rex, ſuſcepto contra Carolum 5 Imperatorem bello cepit, anno à Chriſto nato 1552. Munſt. li. 2. Coſmo.

Metiſcus, Turni auriga. Virgilius libr. 12. Æneid.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit &c. Sunt qui ſcribendum putent Methyſcus, etymon eius deriuantes à Græco verbo μεθυσκέσθαι, quod eſt inebrior.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. 1. Epiſt. ad Veconium & lib. 6. ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorum, ſuperatus à Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum, qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fedenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, iuſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt.

Metopon, locus prope Peram vrbem, vicinam Conſtantinopoli, qui hodie *Acra Spondana* dicitur ex P. Gyllio.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum conuerſa, ſeruitute ſe exemit. Qua occaſione vſus Eriſichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ouidius ad finem libri octaui Metamorphoſeos. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vſu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat indéque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metianus, ſub Decio apud Alexandrum, martyrio coronatus eſt.

Metri nomen viri, 1. Reg. 10. Lat. pluuia, ſiue cuſtodia vel carcer.

Metrocles philoſophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus Lampſacenus Epicuri diſcipulus fidiſſimúſque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philoſophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptius, è Philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt: magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vſus eſt quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenſes adſequutus eſt: atque vti Carthaginenſis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliauiſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strabo libro 13. Huius ſumma memoria à Cicerone commendatur 1. Tuſcul.

Metrodorus Chius, qui vniuerſum ſempiternum eſſe dicebat: nam ſi factum eſſet à non ente, infinitum etiam eſſe oportere: quoniam ſempiternum, cùm non habeat principium vnde incipiat, nec exitū habebit, quo terminetur. Immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt, ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactus, rurſum accenditur. Solem, ſiccitate conſtipatum ex aqua ſplendida, ſtellam efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd ſol extinguatur atque accendatur: eclipſim quoque ex inctione fieri. Euſeb. lib. 1. 7. & 14. de præp. Euang.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummauit, vt nihil non iiſdem verbis redderet auditum, Plin. lib. 7. c. 24.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deûm cōdita. Eſt & alia rurſus Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Dorydis, Moſynæcorum, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ. Gentile, Metropolites. Steph. eſt etiam quædam Metropolis in Sarmatia Europæa vrbs, Ptolemæo. Miletopolis Plinii eſt, vt æſtimat Villanouanus. ſed vide Auxumum & Olbia.

Metrinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Metubarris, Pannoniæ inſula Plinio in Sao flumine qui eam Amnicatum maximam vocat. Hodie *Zigeth* dicitur. Sed hoc etiam vocabulum commune eſt omnium inſularum lingua Hungarica.

Metulum, Straboni Iapydū vrbs, Lazius ſcribit hodie *Troiam* eſſe in Ciliciæ comitatu. Appianus in Illyricis tradit eā regionis metropolim eſſe, ſitámq; in monte nemoroſo duobus cōditam tumulis, quos vallis modica interſecat.

Meuania, Vmbriæ oppidum inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. lib. 15. c. 41.

Meuius, poeta ineptiſſimus, Virgilij & Horatii temporibus, vtrique æquè inuiſus, quod poemata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgiliomaſtix vulgò appellata eſt. Virgil. 3. Ecloga,

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui.

Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horatius lib.1.Carm.

Mala ſoluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

Mexico, ſiue Temiſtita, in Hiſpania noua Mexicanæ prouinciæ opulenta & celeberrima ciuitas, vliginoſo & ſalſo in lacu mirabiliter cõſtituta, ampla & viſu iucundiſſima, vici omnes ſuos habens exitus, vt ab vno ad alium aquam permeare poſſint. Maior (quam vocant) platea, porticibus vndique cincta eſt, vbi quotidie vltra 70. hominum millia, vendentium, ementiúmque cernuntur. Idola ex farina & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viuentium corporibus extracta quotidie offerunt. Dominus Ciuitatis Mutezuma appellatur. Huic maior pars noui orbis paret. Plura lege apud noui orbis neotericos deſcriptores. Theatr. vrb.

Meza filius Rahuel filii Eſau. Gen.36. Lat. diſtillatio vel aſperſio: vel Syriacè, incenſio vel conſumptio.

Mezaab, pater Matred patris Meerabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen.36. Lat. deauratus vel aquæ auri, ſiue quid aurum.

Mezades, vi Athenienſium iudex circa annum mundi 011.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus vnà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Æneam gerentem. Quo in bello, cùm magnam tam Troianorum quàm Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vnà cum filio ab Ænea eſt interemptus. Virgil.10.Æneid.

M I

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius. Steph.

Miagrus deus erat muſcarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor. Plut.

Mamim nomen viri.2.Eſd.10. Lat. dexter, aut aquas præparans.

Mibahar nomen viri.1.Par.11. Lat. electus ſiue electio aut iuuentus.

Micca virgo Elienſis præclariſſima, Philodami filia, moribus & forma excellentiſſima, quam Lucius quidam tyranni ſatelles adamauit. Igitur nuncio, virginem ſtatuto tempore ad ſe venire iubet, itémque parentes neceſſitate compulſi virginem vt id faceret, hortabantur: verùm ipſa, vt erat natura prudens, tum ingenuè educata, paternis genibus aduoluta, rogat ne ſe in turpiſſimum flagitium proficiſci pateretur: vtque mortuam potiùs, quàm amiſſa virginitate, turpiter viuentem aſpicere vellent. Longior itaque mora cùm traheretur libidine ſimul atque ebrietate furens Lucius, ipſe domum virginis proficiſcitur, támque paternis genibus appoſito capite hærentem offendens, ſe ſtatim vt ſequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cum facere cunctaretur laceratis veſtibus, Lucius nudatam grauiſſimis plagis cæcidit, quæ tam forti animo dolorem perferebat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omnino ederet. At parentes tam acerbo ſpectaculo grauiter commoti, flentéſque poſtquam nihil orando ſe proficere animaduerterunt, hominum, deorúmque auxilium clamoribus implorantes, indignis ſe contumeliis affici querebantur. Tunc ira, vinóque percitus Barbarus, virginem, vt in paterno ſinu poſito capite conſiſterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.

Michael, pater Abdon.2.Paral.34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filia Ioel, 1. Paral.5. Filius Meribaal filij Ionatham. 1. Paral.8. Filius Miphiboſeth 2.Reg.9. Lat. pauper aut humilis aut percutiens vel percuſſus, ſiue quis hic? aut aquæ hic.

Michael, filius Izrahia, filii Ozi filii Thola filii Iſſachar 1.Para.7. Pater Galaad. 1.Par.5. Pater item Sthur principis tribus Aſer Numer.13. Eſt nomẽ Angeli. Dan.10. Lat. Quis ſicut Deus? aut humilitas ſiue paupertas Dei, vel percuſſio Dei ſiue percutiens Deus.

Michael, Conſtantinopolitanus imperator, anno Chriſti 812.

Michael Balbus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum Chriſti 821.

Michael Theophili cum Theodora matre, 11. annis Conſtantinopoli imperauit, ſub annum Chriſti 86. Blond.

Michael Athenacus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum Chriſti 1024. Blond.

Michael Paphlagon, occiſo Romano Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopoli, imperator factus in inſulam eam relegauit, ſed ab eo poſtea & regno & oculis priuatus eſt. Blond.

Michael Senior, vno ann. Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1058.

Michael Parapinaceus, Conſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 107 6.

Michael, Palæologus, Baduino pulſo, Conſtantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi ſubiecerat, ſepultura arcuêre. Blond.

Michael Cathalaicus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 1009.

Michaia, pater Achobor, 4.Regum 12. Filius Meribbaal filii Ionatham.1.Paral.8. Mater item Abian regis Iuda, 2.Paralip.13. quæ 3. Regum 15. dici-

15. dicitur Maacha. Lat. Quis ſicut Dominus ? aut paupertas vel humilitas Domini, ſiue percutiens Dominus , vel percuſſio Domini.

michale , Centaurea mulier , quæ docuit Theſſalas remedium amoris. Seneca : *Hæc docta Michaele Theſſalas monuit virus : Vnam inter omnes luna, quam ſequitur magnam Aſtris relictis.*

micha , nomen viri de monte Ephraim. Iudi. 17. idem ſignif. quod Michaia.

michæa , ſiue Michæas, filius Geraniæ filij Saphan ſcribæ. Ierem. 36. Filius item Iemla. 3. Reg. 22. 2. Eſdr. 12. idem ſignific. quod Michaia.

michæas, nomen Prophetæ. Ierem. 26. Mich. 1. Heb. Micha, & eiuſdem ſignif.

michol, nomen filiæ minoris regis Saul, 1. Reg. 14. eadem vxor Dauid. Lat. quæ omnia ? q. d. tu, aut quæ perfecta vel conſummata? q. d. nulla niſi tu? ſiue aqua tota, aut aquarum perfectio vel conſummatio, ſeu prohibitio.

micipſa, Numidarum rex, Maſſiniſſæ regis filius, qui Iugurtham Manaſtabilis fratris filium vnà cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Saluſtius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypſa.

midæ, vel Midacum , vrbs Phrygiæ: hinc Midæus, Midacus. Stephan. eſt & fons. vide Marſyas.

Midas, Gordij bubulci filius, Phrygiæ rex, pecunioſiſſimus , qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet , iuſſúſque eſſet petere quicquid vellet, mox voti compos futurus , nihil æquè ſe optare reſpondit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuiſſet , ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus , ſe parum ſapienter optaſſe : petiítque à Libero patre, vt munus illud, quantumuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus , iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe ablueret. Cui cùm morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino reſtitutus eſt ſtatui : cæterùm Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit : vnde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hæc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocaſſet , Tmolúſque iudex electus ſecundùm Apollinem pronuntiaſſet : approbantibus iudicis æquitatem cæteris , qui aderant , omnibus , vnus inuentus eſt Midas, qui panem Apollini præferre non dubitaret, Tmolíque ſententiam tanquam iniuſtam , reprehendere. Quamobrem indignatus Apollo , aſininas ei auriculas addidit : quas tam ſecretè occultauit, vt nemo ſciret , præter ſolum tonſorem : qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamauit , Aures aſininas habet rex Midas. Deinde foſſam terra adoperuit : eóque in loco temporis proceſſu creuerunt arundines , quæ commotæ vocem, quam tonſor infoderat, reddiderunt : vt latiùs fabulatur Ouid 11. Metam. Alij tamen malunt, Midam inter Apollinem & Marſyam decertantes iudicem conſtitutum, cùm pro Marſya ſententiam tuliſſet , auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum eſt prouerbium Auriculas aſini Midas habet: quo vtimur in ſtolidos , & craſſis auribus , pinguíque iudicio homines. Alij rurſus ſic narrant : Cùm prætetiret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atque eos afficeret iniuria , iratum Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe , & aſinınarum inſtar prominentes , atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hac allegoria ſignificatum Midam , vtpote tyrannum , corycæos ac ſubauſculatores dimittere ſolitum , per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret , nimirum illis vtens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur , ab illo reſciri etiam ea , quæ clam ac procul fierent , occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſini habere : vel quòd nullum aliud animal acriùs audiat, quàm aſinus excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloei filia , Perſepolis quondam dicta. Hinc Mideates & Midæus. Alia eſt Perſepolis in Perſide, de qua infrà. Eſt etiam Bœotiæ Midea Homer. Eſt & alia Lyciæ. Steph.

Midela, Argiæ oppidum, quod anteà Perſepolis vocabatur. Stephanus. vide Lebadia.

Mieza oppidum Macedoniæ quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum. Gentile , Miezeus & Miezæus. Stephanus.

Milamon, vir quidam , quem ferunt poetæ in leonem fuiſſe commutatum. Paleph. libro de Fabulis.

Mileſius, cognomen Apollinis: cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando vtrum Chriſtus homo eſſet , an Deus, reſpondit,

Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις
Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθεὶς,
Γόμφοις, καὶ σκολόπεσσι πικρὴν ἀνέπλησε τελευτήν.

Id eſt , *Mortalis erat ſecundùm carnem, ſapiens portentoſis operibus: Sed ſub Chaldæis iudicibus, armis comprehenſus, Clauis & cruce amaram tolerauit fixem.*

Miletia, vna fuit ex filiabus Scedaſi , qui fortuna pauper Leuctra habitabat , quæ vnà cum ſorore à iuuenibus Spartanis conſtuprata , ambę mox interemptæ , in paruum quendam ſunt

deiectæ. Meminerunt huius hiſtoriæ Plutarchus & Pauſanias.

miletopolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam iuxta Pyndacem. Alia eſt in Perſide. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 1.

miletum. Calabriæ vrbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodie *Mileto* nominari ſubdit. eandem à Cicerone Melita dici lib. 5. Epiſtolarum ad Atticum putat Corradus.

miletus filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filius, vel vt Ouidius habet, Deiones, qui cùm Minoa Cretenſium regem iam ſenem regno priuare vellet à Ioue territus in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibíque oppidum condidit quod de ſuo nomine Mileton appellauit, eiúſque incolas Mileſios. Ouid. libr. 9. Met. m. Alij tamen Miletum conditum malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab altera eiuſdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat Strab. libro 14. Vrbem hanc præſtantiſſimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ.

miletus, vulgò *Melazo*, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ Herodoto, a Neleo ædificata, decem ſtadiis ab oſtio Mæādri amnis ſecreta. Hanc autem Anactoria nominata fuerat octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquis Branchidarum appellatum, poſtea, Apollinis Didymei Pomp. libro primo: Miletus (inquit) vrbs quondam Ioniæ totius belli, pacíſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi: & Timothei muſici, & Anaximandri phyſici: aliorúmque ciuium inclytis ingeniis merito inclyta. Ab hac Mileſii populi dicti ſunt qui quum priùs potentes eſſent & opulenti deliciis dediti & opes & potentiam amiſerunt Stephan. Priùs Lelegeis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent, deinde Pityuſa, à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur. Poſtea Anactoria nominata eſt, ab Anactore (ſic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cœli filio. Alia fuit eiuſdem nominis vrbs in Creta, Hom. libro ſecundo Iliados.

millea Liuio Siciliæ fluuius, cui ab Aretio & Leandro *S. Iu...no* vocatur. Fazellus dicit quoque ſic ad ortum vocari, intus verò *Mhiledæ*, in quit, Saracenicè. Hunc Milleam putat Leander eundem eſſe cum *Pandacho* Ptolemæi.

milias Herodoto locus in Aſia cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His poſtquam imperauit Sarpedon, Termilę ſunt appellati tā tiſper dum Lycus Pandionis filius à fratre Ægeo Athenis pulſus ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factumque eſſet, vt temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycij vocarentur, μιλύαι Stephano per υ in penultima. Dicuntur etiam Milyes à Mylie, vxore Solymi & ſorore, poſtea vxore Gragi. Gentile Milyeus & Milyites. Vide Termilæ & Solymi.

milichius, Bacchus dictus eſt, quòd non ſolùm vini, ſed & ficuum fructum, et pomorum inuentor fuerit. Nam Milicha ficus olim ſignificabant.

milichiæ, fons in agro Syracuſano. Plin. lib. 2. cap. 8.

milicho, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. regnum vel conſilium eius.

milinus in Creta prædo & pyrata crudeliſſimus ab Hercule Libyco interfectus Beroſ.

miliſſa vrbs, Epidaurus poſtea dicta, vt ſuprà ex Stephano diximus.

milo Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per ſtadium portauerit: quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cicero, Valer. Max.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia adoptatus à Titio Annio, auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunum plebis multa ſeditiosè in rempub. molientem occidiſſet, fruſtrà à Cicerone defenſus elegantiſſima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſétque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longè meliorem ea quæ habita fuerat dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Romanorum hiſtoria. Eſt item nomen montis Indiæ, in quo homines naſcuntur auerſis plantis, octonos digitos in ſingulis pedibus habentes.

milonia vrbs Samnitum clariſſima: Gentile, Miloniates Steph.

milthas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion vſus eſt Plaut. in Cimone.

miltiades, dux Athenienſis clarus, qui decem millibus ſuorum ciuium, & Platæenſibus auxiliariis mille profligauit Perſarum ſexcenta millia in Campis Marathoniis Iuſt. in li. 2. Poſtea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Valerius Maximus lib. 5. cap. 3. Alij duo fuere Miltiades principes ſeu Archontes annui Athenienſium, qui longè antè vixerunt, nempe circiter 25. & 30 Olymp. prælium autem ad Marathonem incidit Olymp. 72.

miltiades Lo...rum tyrannus Olymp. 57.

miluius, nomen proprium paraſiti, apud Horatium

Horatium,2.Serm.78.*Miluius & ſcurræ*,&c.

Milcorus,vrbs Chalcidica in Thracia, Steph.

Milyæ,Milyas.vide MILIAS.

Mimalces populi Libyæ. Steph.

Mimalion, adoleſcens, qui Atalantam puellam venatricem, in Arcadia amauit. Sunt qui eundem & Meleagrum fuiſſe putent. Proper.li.1.Ele.1.

Mimallis,Plin.lib.4.cap.12. à Callimacho inſula dicitur,quæ ab aliis Melos,à nonnullis Zephyria.

Mimallones,Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrantes,quæ & Thyades dicuntur,& Menades,& Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur,a Mimante Ioniæ monte,Baccho ſacro,vel à verbo Græco μιμεῖσθαι,quod eſt imitari,eò quòd thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & Mimallonedes dicuntur. Hinc Mimalloneus,a,um.

Mimas, Plinio Aſiæ propriæ promontorium eſt,Chios inſulę oppoſitum.*Cabo Stillari* Nigro dicitur.

Mimas mons minoris Aſiæ(vt docet Hom in Hymnis)vel Thraciæ (vt Suid.ait) haud procul à Colophone,continuis obſeſſus imbribus, vnde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho ſacra facere cōſueuerunt, à quo mulieres ſacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimnermus, *Suidæ*, Pygitiadę filius, poeta Colophonius,aut, (vt alii malunt, Smyrnęus,Elegiarum ſcriptor, Olymp. XLVII. natus : quanquam non deſunt qui eodem tempore vixiſſe velint, quo in Græcia ſeptem Sapientes floruerunt. Propert.lib.1.Eleg.9.

Mimnedus,vrbs Lydorum. Gentil.,Mimnedius.

Minagara, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolem. *Maciquopatan* Caſtaldus vocat.

Minas gigantis nomen quem Iupiter fulminauit.Horat lib 3.Carm.Ode 4.*Sed quia Tiphœus & validus Mimas &c.*

Minæi,Steph populi in regione Arabiæ,mari rubro adiacentes qui primi cōmercium thuris fecere: nec præter hos Arabes alii thuris arbores vident. Vnde ab ipſis thus ipſum Minæum dictum eſt. Plin.lib.12.c.14.

Minalion.vide MIL[illegible]NYON.

Mincius,Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit:& inde rurſus,multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virg. 3. Georg *Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius* &c.

Minedus.vide MIMNEDVS.

Minerua, ſapientię & bonarum omnium artium dea ex Iouis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe, indéque Mineruam proſiliiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetæ bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inuentum, ſed ex Iouis cerebro, hoc eſt, inexhauſto diuinę ſapientiæ fonte in humanum vſum eſſe depromptas. Dictam autem Mineruam quidam exiſtimant à minando,quaſi vim minetur. Solet enim ſimulachrum eius fingi ægide & haſta formidabile. Vnde & Pallas à Gręcis dicitur, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, propterea quod haſtam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africę paludem virginali facie dicatur apparuiſſe. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæſiam noſtri cognominant. Hęc prima lanificii inuentrix creditur extitiſſe, eáque artis eius præſtantia cum Arachne puella Lydia contendiſſe, cúmque iam pené ab ea vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Olei quoque vſum prima putatur oſtendiſſe, diuinóſque ob id honores meruiſſe, dignámque ideò iudicatam eſſe,quę Athenarum vrbi nomen imponeret, relicto Neptuno, qui edito equo naſcenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatémque perpetuò illibatam ſeruaſſe: vnde & innuptam peculiari epitheto appellant poetæ, Auguſtinus & Beroſus ſcribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuiſſe ætate; de hac etiam in dictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt eſſe natura, & extremum locum vniuerſi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in anno ſpatio, vere, æſtate, hyeme commutatur, γλαυκῶπιν,id eſt,glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipſum denotat, ſed quoniam aër viſum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam ſupra diximus. Quarta à Ioue nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta,Pallantis quę patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem,cui pinnarum talaria adfigunt. Cic. lib.3.de natura deorum.

Mineruæ ara,ſinus Arabici inſula Ptolemæo *Chiſale* eſt.

Mineruę Caſtrum, ex Varrone deſcribit Barrius in Calabria circa Locros, idque nunc Cripteria nominatum tradit.

Mineruæ, promontorium Campaniæ Ptolemæo lib.3.cap.1.vulgò *Capo Minerua*,& *Cabo de Minerua*. Aliis Athenæum dicitur. Latinè Mineruarum.

Mipeus, vir quidam Thebanus,cuius filiæ in

veſpertiliones ſunt commutatæ. Ouid 4. Meta.

Minéias, ſeu Mineis, Midei filia. Ouid loco ſuprà citato.

Minius, mons Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Tuſciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond lib. 2.

Minius fluuius Hiſpaniæ, à colore pigmenti quo plurimùm exundat. Hunc Luſitaniæ maximum eſſe & Bænin quoque vocari ſcribit Strabo. Hermolaus vniuersè Bænis pro Nebis eſſe ſcriptum. Minium tamen & Nebin diuerſa flumina facit. Ptolemæus eum & Pomponius vtrumque nominat, *Minius* videtur *Nimu* ab Appiano vocari.

Minius Rafaranus, Hiſpanus, vnus ex quatuor iudicibus quos Hiſpani poſt defectionem ab Ordonio rege crearunt. Ritius.

Minnæi, vide MINNÆI.

Minoa, vrbs in Amorgo inſula Cycladum. Steph. in Amorgo. Eſt & altera in Sicilia. Item Megarenſium emporium fuit, duodeuiginti ſtadiis diſtans ab vrbe, quod & Niſæa appellatur. Strab. libro 9. Gaza Paæſti æ quoque Minoam olim dictam, author eſt. Et alia quoque eſt in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ à Minoe. Item inſula quædam non procul à Megaris (fortè eadem à Megarenſium emporio, de quo iam diximus.) Parus etiam vocabatur *μινώα*, vnde ciues Minoæ. Steph.

Infrà Minoe, nois legitur pro Paro.

Minois, inſula Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poetæ ferè omnes aſſerunt. Alii verò nonnulli affirmant non Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Herod. verò libro 1. dicit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſeruiſſe, ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſtot. Polit. 2. Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi iunxit, & ex eo filios filiáſque progenuit. Maxima bella geſſit aduerſus Megarenſes & Athenienſes, quòd filium ſuum & Androgæum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta Niſum patrem fatali capillo ſpoliauit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, vt ſeptem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro obiiciendos, Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cùm ingenio artiſque fabrilis peritia plurimùm valere labyrinthum ei conſtruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit monſtrum ex tauro & Paſiphae vxore ſuſceptum. Verùm cùm poſtea didiciſſet, Dædalum vxori ſuæ in tam nephando concubitu adiutorem ſeſe præbuiſſe, vaccámque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, illum quoque vnà cum Icaro filio eo lem labyrintho incluſit: cúmque illi alis cera conglutinatis inde euolaſſent, claſſe eos in Siciliam vſque eſt perſequutus vbi apud Camicinum ſeu Camicum oppidum à filiabus Cocali ſeu Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo rege per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat iuſſu Minois labyrintho incluſum humanis cadauribus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere ſeptem ex ſuis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Ægei filius Theſeus forte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fuga euaſit. Seruius interpretatur Taurum ſcribam fuiſſe Minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali: & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plutarch. in Theſeo.

Minoum, oppidum eſt Cretæ inſulæ, à Minoe rege ita appellatum. Plin. lib. 4. c. 12.

Minthe, à poetis Cocyti filia fuiſſe fingitur: quam cùm Perſephone cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutauit. Nam ... à priſcis Græcis dicebatur herba, quæ poſtea ab odoris ſuauitate *ἡδύοσμος* appellata fuit. Latini vnius tantùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10 Metamorphoſ.

Minthe, mons, vt ſcribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam Mentham mutauit.

Minthe, mons in Peloponneſo, teſte Ptolemæo. Gemiſtus *μ... ν* legit, & eum quoque Scorton vocat *Olono* vocatur Nigro. *Euan* videtur apud Pauſaniam dici ab Euoe bacchantium voce, quod hoc loco Bacchus & quæ eum ſequebantur mulieres, ſic exclamaſſe credantur.

Minturnæ Ptole. oppidum in Campania inter Sinueſſam & Formias, ad Lyrim fluuium habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plutarch. Georgius Fabricius ſcribit vulgò *Trahetto* vocari. *Caſtro al Mar*, Nardus. Eſt numiſma Tiberii Imp. æneum in quo *Minturn* legitur. *Mentyrna* habet Steph.

Minutia, Veſtalis, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit libidinis, vi ... & viua defoſſa eſt. Liu. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij

Minutii cui erat proxima.

minutianus, ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

minutius Fundanus, Aſiæ Procoſ. ſub Hadriano Cæſare.

minutius Augurinus. Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vtilitatem redegiſſet, vt aſſe modius veniret, tantum à plebe eſt habitum honoris, vt collata in capita ſtipe vnciaria, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata, Plin. lib. 18. c. 3. & lib. 38. c. 5.

minya, vrbs Theſſaliæ, à Minyo dicta quæ prius Æmonia dicebatur. Inde Minyates populi. Eſt & altera in Phrygia. Hinc Minyon, Minyeis Minyeius: Gentile, Minyæ. Stephan.

minyæ populi Theſſaliæ, aut certè Magneſię quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Iaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chryſæ filio. Alii populi Bœotiæ circa Iolcum montem habitantes.

mynias Cryſę filius, à quo Minyę quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quum omnes mortales ſuę ætatis opibus ſuperaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia conſtruxit. Pauſan. & Cęl. Rhod. lib. 22. cap. 5.

miphiboſeth filius Ionathæ filij Saul. 2. Reg. 4. 9. Fuit item alter, filius Saul ex Reſpha. 2. Reg. 12. & 21. Interp. de ore ignominia ſiue confuſio, vel oris ignominia, ſiue confuſio, aut verecundia vel mora.

minyeus, ſiue Minyeius, Homero fluuius Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus. Plin. lib. 4. cap. 8. Hunc & Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Homer. lib. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit. Item *Orchomenus* eſt oppidum Bœotię, Thucydide auctore. Huius populi etiam Minyę dicti fuere, vt refert Pauſanias in Bœotis.

minva. Ptolemæo Amorgi inſulę ciuitas: vocatur a Caſtaldo *Mandria* a Sophiano autem *Plati*.

miracles fuit neſcio quis concinnatulus, qui vnguentatos auratóque capillos fertur habuiſſe. De hoc Val. Flac. lib. 6. Argon. *Simul armiger ibat Semiuir, impubémque gerens ſterilémque iuuentam.*

mirandula, Italiæ ciuitas Ioanne Pico comite nobilis.

miritus exiguus mons Theſſalię.

mirobriga, vrbs Hiſpaniæ vlterioris in conuentu Cordubenſi, Ptolemęo, Plin. lib. 3. cap. 1. *Mirobriam* vocat.

miſaan, filius Elphaal filii *Meſulam*. 1 Par. 8. Interp. Saluator eorum, ſiue reſpiciens eos, aut auferens, vel tangens populum, vel Syriacè, lenitas eorum.

miſach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & *Miſael* dicitur. Dan. 3. qui vna cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem igneam coniectus, hymnum Domino ibi cecinit. Fuit item filius Oziel filij Caath. Exod. 6. *Miſach*, i. prolongans, ſiue attrahens, aut vahans aquas vel ſapiens, *Miſael*. i. quis commodatus aut poſtulatus: ſiue quis poſtulans aut commodans? ſiue abſtulit vel receſſit Deus.

miſcellus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSAS.

miſcellus, vir fuit, cui redditam ferunt ſortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatem vbi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluuia. Id nunquam futurum coniectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Quum tamen in Italiam appuliſſet, ac maxima euentus fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex vberius flens mœſtáque. Quod conſpicatus *Miſcellus*, finem habere oraculum ſuſpicatus, ciuitatem condere adortus eſt. Cæl. lib. 12. cap. 4.

miſcera, vrbs Sicanię: Gentile, *Miſcercus* Stephanus.

miſdares Perſarum rex, ſub annũ ſalutis 300.

miſenus Æoli filius Hectoris tubicen, in ciendis militum animis preſtantiſſimus: vnde Virgilius, Æneid. 6.

Quo non preſtantior alter, Ære ciere viros.

Quo mortuo Æneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubę certamen prouocaret a Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Aenea inuentus, ab eo in monte quodam Italię ſepultus eſt, qui deinde *Miſenus* vocari cępit. Virgil. lib. 6.

miſenus, promontorium eſt Campanię, non procul a Cumis, nomen habens à *Miſeno* Aeneę tubicine illic ſepulto, Virg. Aeneid.

miſetus vrbs *Macedonię*: Gentile *Miſetius*.

miſgetes populi Iberûm Steph.

miſgomene, vrbs Theſſalię, Gentile, *Miſgomenius*.

miſna, Carthaginenſium nauale dicitur. Cęl. lib. 18. cap. 6.

miſnia, ſuperioris Saxoniæ prouincia, inter Salam & Albim fluuios poſita eſt. Hanc olim Hermanduri & Sorabi Sclauorum natio habuerunt. Miſnia autem à Meſia lacu, ad quem olim fortaſſis habitarunt, aut à Miſna vrbe nomen habet. Vrbes Miſna Chemnitium, à fluuio qui præterfluit dictum, Suiccania Lipſia Academia celebris, Altenburgum Sancto Annæ mons. Huius regionis montana ſunt fœta mineris. Amnes, Molta, Albis & Salas.

Miſpila, vrbs Medorum: Gentile, Miſpilares, Stephanus.

Miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſanæ, cuius incolę Meſſenij dicuntur, Ouid. lib. 12.

Miſſeſſus, Armenius, Conſtantino Cęſare à ſe interfecto, Cęſar appellatus à militibus,

ab iiſdem paulò poſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 691.

Mitillus, nomen coqui apud Martialem.

Miſtræ, Pomponio Locrorum oppidum eſt, Barrius dicit ſic quoque à Plinio & Stephano vocari, hodie Geloſia: Myſtia apud Plinium & Miskera Siciliæ apud Stephanum reperitur, eam enim partem aliquando Siciliam dictam ex Thucydide pater, qui horum aliquot vrbes in Sicilia poſitas [illegible].

Mithra a Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Ponitur [illegible] quando pro ſummo ſacerdote. Apuleius lib. [illegible] vltimo, Ipſúmque mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithriaca, ſacra Solis ſiue Oſiridis, de quibus Lamprid. in Commodo. Sacra Mithriaca homicidio verò [illegible] cùm [illegible] aliquid ad ſpeciem timoris vel dici vel fingi ſoleat.

Mithridates, rex Ponti, [illegible] tanta & animi & corporis, vt ſex iuges [illegible] regeret, duarum & viginti gentium ore [illegible] retur. Hic diffidentibus Romanis [illegible], Nicomedem Bithyniæ, & Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, inſuláſque omnes excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Aquilium legatum in vincula coniecit: [illegible] à Sylla apud [illegible] fuſus cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandémque à Pharnace in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximę crudelitatis: nam Laodicem coniugem & ſororem, præterea matrem, fratrémque ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

Mithridates, alius Bruti epiſtolas collegit, quę impreſſę ſunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar. 1. Eſdr. 1.

Mithridates, Arſaces, Parthorum rex, Olympiade 129.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex. Olymp. 203.

Mithridates, Armenię rex. Olymp. 206.

Mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Lesbo iuxta Methymnam: à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Metymna. Hanc tandem inſulam pridem Lesbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit. Dicta Mitylene. Diodor lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hęc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poëta & [illegible]monide fratre eius & Diophane oratore, & Theophane rerum ſcriptore qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius lib. 1. quòd magnificenter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita: in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Mitylene Steph. (quanquam prima per υ, ſecunda per ι: apud eum ſcribitur) à Mitylene Macaris (ſic enim legendum videtur, non Cæſari) aut Pelopis filia vel à Mityle conditore, vel à Mytono Neptuni, apud Mitylenes filio. proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſus. Act. [illegible]. In hac inſula nullus omnino, poſt aduentum eò D. Pauli ſerpens viſus eſt, vocatur etiam Mitylin Stephano, ab hoc oppido tota etiam inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathii.

Mitys vir quidam, cuius ſtatua eum, à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. cap. 10 de poetica.

Mitterin, inſula vltra Britanniam, ſex dierum nauigatione, vt lib. 4. Plin. ſcribit, in ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim. Vide Mezraim.

M N

Mnas, pyrata, qui temporibus Pompeii oram Italiæ proditoria claſſe infeſtabat. Plutarch. in Anton.

Mnaſitheus, pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius, cuius meminit Plin. lib. 35. cap 11.

Mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſula non procul à Lyndo oppido Strab lib. 14.

Mnemoſyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Muſas peperit. Heſiodus in Theogonia. Latinè memoriam interpretari poſſumus: quam ideò Muſarum matrem fingunt poetæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memorię beneficio & acquiratur & conſeruetur.

Mneſarchus inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur Acad. 1. quæſt. lib. 4.

Mneſimachus, poëta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur a Suida.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis, dedit Aſclepiodoto pictori, in ſingulos Mnas trecenas, idémque Theomneſto, in ſingulas heroinas Mnas centum. Pli. li. 35. cap. 16.

Mneſtor, Agrippinæ, qui Neronis iuſſu interfecta eſt, libertus. Is Agrippina à ſatellitibus

tibus Neronis interempta, ferro ſe transfixit: incertum charitate in patronam, aut metu exitii. Cornel Tacit. lib. 14.

Mneſtheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius,

Mneſtheúmque vocat, &c.

Is ab Aſſaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author eſt in Æneid.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam verò cauſa metri additur e poſt m Menestheus, Virg. in Æneid.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, vt annotauit Seruius.

Mneſtheus, qui & Peteo, 11. Athenienſium rex, anno ante Romam conditam 450.

Mneus Suida bos Soli ſacer, quam Heliopolitę pro deo colebant, in ſepto cum nutrientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Loth ex filia ſua maiore Geneſis 19. A quo vrbs Arabię (quæ alias, vt Euſebius refert, Areopolis dicitur) & regionis nomen acceperunt. Iſa. 15. Eſt & regnum ſiliorum Loth ad Orientem Iudęę ſitum proximum mari mortuo & Iordani. Eſt præterea nomen regis, 1. Reg 12. & 20. 1 Par. 4. Lat. de patre: quoniam de patre eum filia concepit.

Moabia, nomen viri. 1. Eſd 12. Lat. ſolennitas, vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio vel teſtimoniũ aut fœdus Domini, vel trãſitus Domini.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites. Steph. vide Moab.

Mobannai nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. filius vel filiatio, ſiue ædificatio, aut intellectus vel intellectio.

Mobucharax ait vocari Stephanus eam vrbem Tertiæ Paleſtinæ, id eſt Arabiæ Petrææ, quam Ptolemęus *Characmoba* appellat. In Ptolemæi codicibus *Characoma* legitur.

Mocarſus, pars regionis Thraciæ: Steph.

Mocata, vrbs Bithyniæ: Steph.

Mochora ciuitas 1 Eſd 1. Lat. baſis vel ſuſtentaculum aut præparatio.

Mochori pater Ozi 1 Paral. 9. Lat. venditio, vel cognitio.

Mochura Arabiæ felicis mediterranea vrbs Ptolemęo Mecha ... Nigro.

Mocleni, vicus Phrygię. Incolæ, Mocleni. Steph.

Modeſtinus, aliàs Herennius, iuriſconſultus, Alexandri, Aug. temporibus.

Modeſtus, conſul cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur. Baala, ſuper torrenti qui apud Secronam effunditur patria Machabęorum, vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramides ex quadrata mole ſurgentes. 1. Machab. 2.

Modœtia apud Paulum Diaconum eſt Inſubrum vrbs vt Blondus & Leander referunt qui eam *Monza* vocari aiunt. *Mogontiam* olim dictam ex antiqua huius loci inſcriptione oſtendit Niger. Melius putant aliqui Merula *Mogontiacum*, qui ipſam inſcriptionem, vti itidem etiam num reperitur, exhibet in lib ſuo de Gallia Ciſalpina.

Modono Vide Methon.

Modura, aut Deorum vrbs vt Ptolemęus vocat, Indiæ intra Gangem vrbs in Caſpireis Hãc Caſtaldus ſcribit hodie *Lipnagar* dici. eſt Ptolemæo etiam alia Modura regia Pandionis.

Moduti Taprobanæ Inſulæ vrbs, Ptolemæo. Vindel hodie eſt vti videtur Villanouano.

Mœcenas, vir quidam fuit Augusti temporibus potens, qui omnium primus in vrbe calentium aquarum natatoria ſtruxiſſe fertur. De hoc lib. 1 ... & Porta ... Interea illud eſt adnotandum Mœcenatis nomen per œ ſcribi in Græcis exemplaribus, etſi æ malint alii quod marmora comprobabant peruetuſta. Cæl. lib 12. cap ...

Mœmagus, Ptolemęo, Gallię vrbs: hodie *Nemours.*

Mœnus, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens, Pomp lib. 3 Huius fluuii meminit & Tacitus. Mœnis Pomponio dicitur: Mœnus Ammiano, Franconiæ regionis eſt, & *Meyn* hodie dicitur. Hunc Regino hiſtoricus & eius temporis ſcriptores *Moganum* vocant: fortè *Iulia*, flumen eſt apud Velleium Paterculum.

Mœragetes, Iupiter dictus eſt, quòd quæ à Parcis mortalibus deſtinata ſunt, non ignoret, Pauſanias author eſt in templo Apollinis ſimulachra duarum Parcarum fuiſſe, Iouémque pro tertia aſtitiſſe, cognomine to μοιραγέτην, & eodem cognomine ibi Apollinem fuiſſe Palęph.

Mœris: veneficus deſcribitur Virgilio in Bucol Item eſt inſula in mari Lycio, de qua Plinius lib 5. c. 31. Fuit & rex Ægyptiorum, cuius opus eſt lacus inter Arſinoithem & Memphitem manufactus circuitus cccc. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appellatur Plin. lib 5 c. 9.

Mœridis ſtagnum in Ægypto eſt, Ptolemæo auctore, Myrida per y legit Æmilianus de annalibus libro 6. capite 7. *Eucharia* vocatur hodie, vt tradit Caſtaldus.

Mœſia Europæ prouincia, quæ Pannonię iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens. In Mœſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi & Triballi, Ponticque conterminis Scythæ. Hęc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide infrà & ſuprà Meſia.

Moga primùm dicebatur: quę poſtea Cappadocia, nunc autem Cęſarea à Cęſare, vt refert Ioſeph & ſuprà dictum eſt in Cęſarea.

Moguntia Metropoliticarum Germanię ciuitatum pręcipua, Ptolem. Neomagus, nomen ſortitur a Mogano fluuio, Hanc Troianus quidam

Moguntius condidiſſe fertur. Olim hic Romanorum monumenta fuerunt, contra Alemannos a ſ ipſam Rheni ripam. Moguntia vetus paulò remotior a Rheno fuit, quemadmodum adhuc ruinæ te ... tur. In ... o admodum amœno iacet, vbi Mœnus fluuius, quem alii Moganum vocant, ex Franconia deſcendens Rheno commiſcetur. Agrum habet ab vtraque Rheni ripa fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriãtem. Magna eſt bene munita, populoſa parte, quam Rhenus alluit, immenſæ longitudinis. Ædes ampliſſimæ ſunt Romanorum more. Nulla eſt in Rheni tractu ciuitas quæ plura quam Moguntia antiquitatis monumenta oſtendat. Archiepiſcopum ex vii. Viratus ordine dominum agnoſcit. Academiam habet. Huic vrbi artis Typographicæ inuentio debetur, circa annũ 1450.

Moguntia, oppidũ Tranſalpinæ Galliæ. Vulgò *Maintz* ad Rhenum. *Maience ſur le Rhin.*

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit ſub annum a diluuio ...o.

Mohola nomen viri. 1. Par. 7. Lat. chorus vel cithara, ſiue infirmitas: aut Syriacè venia.

Moholi, filius Merari filii Leui Exod. 6. Lat. idem ſignif. quod Moholi.

Molada, ciuitas, quæ in tributam Iudæ, quàm Simeonis reperitur. Ioſue 15. & 19. 1. Paral. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

Molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ ſunt, filiæ Martis de nomine Molarum appellatæ, quòd Mars vt molis fruges, ſic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, qua in Romanis comprecationibus nominari ſolitas eſſe Molas Martis ſcribit.

Mogrus, Colchidis fluuius Arriano.

Molæ Formianæ Ciceroni ſic dictæ, quod à Formiis non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodie pagus eſt *Mola* dictus, vt ſcribit Niger.

Molathi, ſiue Molathites, 1. Regum 18. 2. Regum 21. idem ſignif. quod Mohola.

Molo orator Alabandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. in vita Cic. & Stra. lib. 14

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios proprios immolabant Iſraelitæ. 4. Reg. 23. Act. 7. quod & Melchen dicitur. Lat. regnans, aut conſiliarius eſt.

Molocath flumen teſte Ptolemæo, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. *Necore* vocatur. Caſtaldo Oliuarius ſcribit Arabicè *Mululacha* dici. Niger tradit à Barbaris *Mazzemar* vocari. *Mulucha* Pomponio & Plinio appellatur. Vide Mulucha.

Molchom, filius Saharim ex Hodes vxore, Par. 8. Lat. rex vel conſiliarius eorum.

Molid, filius Abiſur filii Semei filii Onam, 1. para. ... Lat. generatio, vel natiuitas, aut circunciſio ...

Molon, Iupiter dictus eſt ab hoſpite quodam Molone

Molorcus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio ſuſcepit. Cuius beneficii gratiam vt hoſpiti ſuo rependeret Hercules, leonem Nemæum interfecit, qui circumiectam regionem latiſſimè deuaſtabat. Huic ſeculi ſacra ſolemnia inſtituta, quæ Molorchea dicebantur.

Moloſſia pars Epiri è Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quem poſtea Helenus, de nomine Chaonis fratris ſui quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Moloſſus, ſi ... Hæc regio præſtantiſſimos educabat canes qui & eodem quo gens ipſa, vocabulo moloſſi dicebantur. Hos canes poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato quem ille Ioui: Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux li. 5. c. 5.

Moloſſi inter Epiri populos numerantur à Plinio. Vicini Caſſiopæis videntur apud Plutarchũ in Quæſtionibus Græcis, vbi Ænianes primum habitabant. Lib. 4. Moloſſi is regionis meminit. *Andeja* hæc hodie vocatur, niſi fallat Pinetus *Melaſiam* hanc nominat Steph. ſimplici ſ ... nominat, verè Euripides in Andromache. *Molotti* ſunt Heraclidi in Politiis. *Moloſſi* etiam in Theſſalia, Victorino Grammatico: item Athenæo ... vbi *Iclon* vrbem *Moloſſis* vicinam facit.

Moloſſus pes dictus eſt ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere eos in templo Iouis ad tandem canere conſueuerũt ad memoriã Moloſſi filii Pyrrhi & Andromaches: a quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, vt alii volunt, quod Moloſſi, id eſt, Theſſali ad bellũ procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur, conſtat autem tribus longis, vt Æneas.

Molus, vxorem habuit Mideam Menrauri filium & nomen ... inſulæ. Steph. in Il..c.

Moluch a Vide Mulucha.

Molus Hom. vir Cretenſis Merionis aurigæ & Idomenei pater.

molybdana, vrb Maſtianorum. Steph.

molybodes, inſulæ Sardiniæ adiacentes, quæ ſunt Plumbea & Heracum, nunc *Iſole de Sancto Pietro* ſic Pinetus, ſi bene nominat cum Molybodes Ptolemæo non ſit nomen commune duarum inſularum, ſed vnius tantùm, *Molybodes* enim & *Plumbea* eandémque inſulam denotat.

molycria, vrbs Ætoliæ. Str. lib. 10 Hinc Molycrius, Molycreus, Molycræus, Molycriitæ, crias Step. Vide Raion.

molyndea vrbs Lyciæ, à Molyndeo. Gentile, Molyndæus. Step.

molytis Ariſtoteli locuſtæ genus, quæ frumenta depopulatur.

molys, vrbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Step.

mombaza inſulare oppidum, elegans ac nitidum in finibus Africæ, quod Chriſtiani anno 1505. vi occuparunt. Cùm enim Franciſcus Daſmaida

maida nauigaturus in Indiam, tributum ab Oppidanis regis uſitatæ nomine exigeret, … fri verò armata manu recuſarent, idcirco Chriſtiani oppidum deuaſtantes totum exuſſerā: quod nunc ab aſtis reſtauratum & priſtino nomini redditum aiunt Theatr. vrb.

Momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura Steph.

Momus deus quidam à poëtis fingitur Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus: cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſumma cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam … Græcè, reprehenſionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum in Dialogo de ſectis. Vide prouerbium, Momo ſatisfacere.

Mona, inſula inter Angliam & Hiberniam ſita, vt Ptolemæus, Cæſar & Plinius eam deſcribunt, Monna geminato nn & y hiſino in Nerua. Hęc olim Druidū ſedes fuit Tacito auctore. Hodie incolis Britannis, qui auitam linguam retinent *Mon* vocatur: Angli verò Saxonica lingua imbuti, *Angleſey* vocant teſte H. Luydo & Lelando. Hæc inſula anguſto vado tantum a Britanniæ continente diſiuncta conſpicitur: ex quo quis fortaſſe, hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari: ſed potius eam, quam Anglo-Saxones hodie *Man* nominant, de qua vide Monaœcia.

Mona, Rheni inſula, citatur ex Tacito à Marliano in ſuo locorum indice, eámque Hollandiæ Friſiæ ac Geldris proximam facit atque ex ea Monaſterienſes nomen retinere putat, ineptè (Monaſterium enim oppidum ſic vocatur, quòd hic locus primum monaſterium habuerit, quod poſtea in vrbem excreuerit) eandem habet Lilius in ſuo orbis breuiario.

Monabæ vrbs Lauiniæ: Gentile Monabates. Steph.

Monacris, Arcadiæ mons, quaſi ſolus vertex, ſiue ſolitarius ſummitas Torneſius.

Monacum, Germanicè *Munchen*, Ptolemæo Abudiacum: vrbs præclariſſima Bauariæ iuxta Iſarium fluuium ſita. Habet amœnum ſitum, & arcem in plano ornatiſſimam, Ducum Bauariæ ſedem Auentinus.

Monęſis, Parthorum rex quidam, de quo Horat. 3. Carm. Ode 6.

Monalus, Ptolemæo Siciliæ fluuius, qui Fazello *Molia* dicitur, *Toſa* autem Leandro.

Monaœda Ptol. lib. 2. c. 2. inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ: alio nomine Moraina dicta. Beda Menauiam appellat & Gyldas Eubomiam *Menai* vocant hodie Britanni indigenæ: Angli autem *Man* hinc quidam recentiores *Mania* fecere, vt tradit Lhuydus. *Monapiam*, a Plinio dici putant nonnulli. an *Mona* Cæſaris ſit, videant peritiores.

Monaſterium, Germaniæ ſuperioris apud Francones oppidum, de cuius origine & appellatione hæc Munſterus in Coſmographia: Carolus Magnus, tertiam Epiſcopalem Eccleſiam extruxit in medio terra eius Saxonum, nunc Weſtphaliæ in Myming… de loco, qui poſtea ab inſigni ibi fundato monaſterio, Monaſterium denominatus eſt: ita vt paulatim abolito veteri vocabulo, inceperit Ciuitas & Eccleſia Monaſterienſis, quod nomen præualuit in hodiernum vſque diem. Hæc vrbs anno 1534. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui iam ciuibus expulſis inuaſerunt, Regémque ex ſuorum collegio creato vrbem contra eius Epiſcopum Archiepiſcopum Colonienſem, & ducem Cliuenſem, qui illam valido exercitu obſederant, per annum, quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus iuſtum ſupplicium de Anabaptiſtis & rege illorum ſumpſit.

Monda Ptolemę, qui Munda fas Straboni hodie *Mondego* dicitur, vt ex Cluſio habetur: ex tabulis Luſitaniæ fluuius oſtenditur inter Tagum & Turium.

Moneſio, ęre à Vulcano fabricatus canis Cephali. Poll 5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos a monendo impoſitum. Cicero primo de Diuinatione. Nam cùm vrbs maximo terræ motu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit, ſuo grauida terræmotum eſſe procurandum. Plutarch. Iu.

Monetium, oppidum Iapedum prope Iſtriam, Stra lib. 7.

Monuccæ Oceani Orientalis, iuxta Indiam Inſulæ circulo æquinoctiali qui eas interſecat proximè adhærentes ob maximam Aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem trāſferunt, celebres ſunt quæ quinque, nempe Tarenate, Tidore, Moti, Machian & Bachian: auicula Manucodiatta (quam nos paradyſi auem vocamus) nobiles.

Monna inſula Britanniæ proxima Tacitus de Suet. Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Plin. … …

Monobrica habent eius loci inſcriptiones antiquæ quæ hodie … vocatur, in Hiſpania Bæticæ vel … Ortelio teſte.

Monoda Cyſius … Ethiopiæ mons, apud Ptolemæum *Pentadactylus* dicitur, Villanouano teſte.

Monodos, Pruſiæ filius qui dentium loco os vnum continuum habuit … dentes: vnde Monodos quaſi vnus dens, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plinius & Plutarchus teſtantur.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucas ar…

inſulæ circulo æquinoctiali qui eas interſecat proximè adhærentes, ob maximam aromatum copiam quam per totum terrarum orbem transferunt.celebres:ſunt quinque,nempe Tarenate, Tidore, Motir, Machian & Bachian: anicula Manucodiatta (quam nos paradiſi auem vocamus)nobiles.

monna inſula Britanniæ proxima.Tacitus de Sue.Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Phryſiæ proxima.

monobrica, habent eius loci inſcriptiones antiquæ.qui hodie *Monobriga* vocatur.in Hiſpania Bæticæ vrbs eſt Cluſio teſte.

monodactylus, Æthiopiæ mons, apud Ptolemæum. *Pentadactylus* Plinii eſt, Villanouano teſte.

monodos, Pruſiæ filius qui dentium loco os vnum continuum habuit ὀδοὺς enim dens: vnde Monodos, quaſi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum rerum habuiſſe Plinius & Plutar.referunt.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtad.is quadringentis & octoginta Nomen ab Herculis æde accepiſſe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur, quaſi μόνος οἰκούμενος. Arcem habet munitiſſimam, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocant *Nonicho.* Dicitur portus Herculis, quia (teſte Seruio) pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitauit;vel quòd in eius templo alius deorum non colitur. A Monæci portu vſque in Tuſciam vniuerſum litus continuum omninò ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactandas anchoras.

Monogiſſa, locus mutilus eſt in Steph. Hinc Diana Monogiſſena cui templum Dædalus extruxit.Megiſſa enim lingua Carum lapidem ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, Giſſa nominamus.Steph.

Monogloſſum, Ptolem. Indiæ intra Gangem emporium.*Mangalor* à Nigro indigitur.

Monomeri,populi ſunt apud vltimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes viuaciſſimæ pernicitatis Gellius lib.9.cap.4.

Monophaga, erant ſacra apud Æginenſes, quę copioſè deſcribuntur à Plut. in quæſtionibus Græcis,& Athenæo.

Monoſceli homines Indici ſingulis cruribus, σκέλος enim crus dicitur;qui & Sciapodes vocantur,quòd in maiore æſtu humi iacentes σκιᾷ ποδῶν,hoc eſt,vmbra pedis ſe protegant, Plin.lib. 7.cap.2

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, diuinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Contra hos celebrata eſt ſexta ſynodus, anno ſalutis 1015. Princeps ſectæ fuit Sergius præſul Conſtantinopolitanus. Author Paul Diac. de geſtis Longob.

Mons Ferratus, regi Italiæ, cuius fines ſunt hinc Padus, inde Apennius & Tartarus amnis ex ſuperiore parte, montes proximi Moncallerio,vbi Pedemontium incipit.

Monſpeſſulanus, Galliæ Narbonenſis oppidũ vulgò,*Montpeslier,* in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academia celebratur: in qua olim Iuriſprudentiæ, nunc Medicinę floret ſtudia. Ampliſſimo Medicorum collegio decoratur, quod ab Vrbano pontifice Romano fundatum eſt,& copioſis ornatum redditibus.

Mons ſanctus. Vide PARENTIS.

Mons Iouis in Hiſpania, nunc *Monim*, dicitur. Eius partem occidenti aduerſam, eminentia cautium, quæ inter exigua ſpatia vt gradus ſubinde conſurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pompon.Mela lib.2.cap.6.

Monthaburum, caſtellum munitiſſimum in Germania a Balano Sicambrorum rege conſtructum,Olymp 131.

Montanus,poeta quidam, Ouid.4.de Ponto, Elegia 15.

Montanus hæreticus quidam ſub annum Chriſti 173. Euſeb lib.5.cap 16 hiſt eccleſ.

Mõtanus alius hęreticus,ſub annũ ſalutis 254. à quo Mõtani,qui & Cathari. Euſeb.lib 6. c.34.

Montes Æru, ſic vocantur apud Diod. Siculum in fine libri 4.montes quidam Siciliæ, qui hodie *Montiſori*,vocantur, Fazello auctore.

Montes,Hannoniæ Belgii prouincię vrbs potens & ampla,in colles aſſurgens,& vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, natura & propugnaculis munitiſſima:Sagariam exercens negotiationem.Vulgò,*Monts en Hainaut.*

Monycha, che, vel Monyca, nomen matris diui Auguſtini cuius vitę ſanctimoniam & ipſe diuus Auguſtinus, & Mapheus Vegius Laudenſis vates literis mandauere.

Monychia, apud Steph Munichia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

Monychus,Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, vt vel proceriſſimas arbores humo euelleret, & pro telis in hoſtes vteretur. Ductum eſt autem hoc nomen à Græco μῶνυξ, quod perinde eſt, ac ſi Latinè ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton,qui vnica eáque ſolida vngula pedes habent calceatos.Quo fit,vt & Centauris tribuatur quibus poetarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor,quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema,illud collo circumligaſſe traditur, ſeſéque ſuſpendiſſe & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet dixiſſe, execrandum diad ma neque in tã triſti miniſterio mihi profuiſti: mox que cùm ſemper illud humi abiectũ inſputaſſet, eunucho regio iugulandum ſeſe obtuliſſe.

obtuliſſe. Plutarch. in Lucullo.

Monymus, Corinthij cuiuſdam trapezitę ſeruus, qui cum philoſophię amore teneretur, cuperétque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit ſpargere, eóque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe conuertit, Diogenémque ſecutus eſt. *Laërt.*

Mo[illegible], filius Ram primogeniti Ieramcel 1. Paralip. 2. Lat. ligneum, vel ligneus, ſiue conſiliarius.

Mophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. ex ore: vel cooperimenta.

Mophis rex Indiæ, ab Alexandro magno deuictus.

Mopſi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopſo vate. Ciuis, Mopſeates. Stephanus.

Mopſion, ciuitas Pelaſgitidis regionis Theſſaliæ Strab. lib. 9. Gentile, Mopſius.

Mopſiſtia, vrbs Ciliciæ, à Mopſo condita.

Mopſocrenæ, vrbs in Cilicia à Mopſo condita.

Mopſopia, Attica regio, à Mopſo rege ſic dicta. Strabo.

Mopſos, liberum Ciliciæ oppidum ad Pyramum fluuiū ſitum Plin. lib. 5. c. 27. Strabo lib. 14. μό[illegible] [illegible] vocat.

Mopſueſtia, Ptolemęo eſt Mopſi vatis domicilium quondam, vt ſcribit Ammianus lib. 14. Antiqua inſcriptio, quæ in Aldi orthographia eſt, Mopſueſtiam Lyciæ regioni tribuit.

Mopſus, vates Theſſalus Ampyci & Chloridis filius vnus ex Argonautis. Hyginus Fab. poet. c. 14. Fuit & alius eiuſdem nominis, Appollinis & Mantûs filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidiſſet, de artis peritia cum eo certauit, victórque euaſit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore ægritudine contracta vitam finierit. Vide Calchas.

Moraſti, vicus contra orientem Eleutheropoleos: patria Michęę Prophetæ. Ierem. 26.

Moraſthites, idem. Lat. hæres vel paupertas aut de paupertate, vel de hæreditate.

Morauia, regio Germaniæ nunc regno Bohemico adiuncta, hanc veteres Marcomanniam vocabant, quia fines Germaniæ qua Danubio in Pannoniā pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde Marcomanni limitum ſinitimique accolæ appellati. De quibus Arrianus in commemoratione Germanię. Earum Gentiū in quiete, potiſſimum [illegible] adiacent Marcomanni, &c. Hodie quoniam Morauia circumſcriptos Morauia fluuio habet fines, ab eodem fluuio incolæ Morani & tota regio Morauia appellatur. Eam nunc [illegible] limitant iugo montium Syluę [illegible] ab Oriente videlicet ab [illegible] ab Occidente à Boemis, ab Aquilone [illegible]

Nam à meridie Auſtriam verſus plana eſt, à qua dirimitur Thayſa flumine intermedio. Fluuiis multis decoratur. In agris numiſmata M. Antonini, Commodíque & aliorum complurium Cæſarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Morauia geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & Myrrha ibi inueniuntur vno tantùm in loco, non ex arbore defluente, vt alibi ſolet, ſed è ſolo terræ eruta. Regionis poſitio quatenus interius patet campeſtris eſt: campique ſunt molli & pingui ſolo, ideoque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis, propter terram vineis magis quam in Boemia amicam. Cæ[illegible]ta verò tota cultoribúſque adeo referta eſt, vt nullum gregibus armentiſque [illegible] niſi in ſolitudinibus commodè paſci queunt, locum reliquerit. Bohemica lingua Morani vtuntur. Dubrauius & Æn. Siluius in hiſt. Bohem.

mordiçum, ciuitas Piſidiæ, Apollonia poſtea dicta Steph. vbi optima mala. Athenęus.

morgantium Straboni & Diodoro Siciliæ vrbs, quæ hodie, vt Fazellus ait, *Agnuni* dicitur. *Murgantia* Liuio vocatur. *Murgentum* ſunt Plinio. *Morgynam* Siciliæ, *Morgentiam* verò ſiue *Morgentium* Italiæ vrbem habet Stephan. de qua infra. Hanc Barrius in Calabria ponit, & *Gerrgoto* nominat.

morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephanus.

morges, in Italia regnauit ſub annum mundi 2749.

morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morginęus. Stephan.

morgus, Plinio Salaſſorum fluuius, qui hodie *Orco* dicitur, vt Leander tradit, vel *Orcho*, vt Merula.

moria collis, 2. Par. 3. qui Terra viſionis. Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Lat. amaritudo vel myrrha Domini, aut potius doctrina ſiue timor Domini, ſiue dominatio Domini.

morieni populi Indiæ, ligneas domos habitantes Stephan.

morcus eſt fluuius ab Alpibus defluens, vnus eorum, qui à Pado excipiuntur. Plin. libr. tertio cap. 16.

morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidum mediterraneum Ptol. tribuit, fuit Taruanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quòd (vt iam diximus) Oceano ſint proximi, breuiſſimúſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit traiectus.

moruſeni, Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes: Plin. lib. [illegible] cap. [illegible].

morphęus, Somni miniſter, qui (vt in fabulis) [illegible] dormienti quoſcunque vultus hominum [illegible] verba ipſa, mores item & geſtus imi-

tans. Ouidius libro 11. Metamorphoſ.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta eſt, ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt, à forma. Huius ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deæ in filias opprobria vleiſceretur, quod nonnulli putarunt: ſed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Palæph. libr. 1.

Morta, vna ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus, quaſi monſtra habeantur. Parcas autem, Latini Nonam Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCAE.

Mortuum mare, ſic dicitur, quia nihil viuum gignit, lacus eſt Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue ſubmergitur. Ideò Aſphalius vocatur, quòd omnia in eo tuta ſint.

Morylij, Macedoniæ populi in occaſum vergentes, iuxta Allantenſes & Lynceſtas, Plin. lib. 4. cap. 10.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore, muſto & recentibus ficis oblinere conſueuerunt, Eraſ. in prouer. Morycho ſtultior.

Moſa, filius Caleb ex Epha concubina, 1. Par. 2. filius Zamri filij Ioada, 1. Par. 8. Lat. Azymum, aut iuuentus, vel exitus, ſiue exprimens, vel emungens.

Moſa, 1. Paralipom. 8. filius Saharaim ex Hodes vxore. Lat. Onus, ſiue aſſumptio, vel prophetia aliquando tranſlatiuè, vel aquarum eleuatio.

Moſa, vulgò *la Meuſe*, fluuius inſignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeſo monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceano ſe exonerans Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacitus lib. 2. & 20. & Cæſar, de bello Gall. *Matſe* Germanis dicitur.

Moſæus, regionis Suſianæ fluuius Ptolemæo. *Triticiri* vocari ab Abylfedea ex eius tabula colligitur. *Muſeus* eſt apud Marcellinum.

Moſchi, populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moſchaij nomen accepit. Plin. lib. 5. c. 27. & lib. 6. c. 10. Hos *Meſech* in ſacris literis dici ſcribit Montan. in Apparatu biblico. Qui hodie *Moſchouitæ* appellantur, verſus occidentem magis vergunt.

Moſchus, regio Aſiatica, prope Phaſim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenii inhabitant.

Moſchus, grammaticus & poeta Syracuſanus, Ariſtarchi familiaris hic ſecundus à Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon. Suid.

Moſchus fluuius, nunc vulgò *Morauа*.

Moſcouia, ſeu potius Ruſſia, hodie appellatur vniuerſum imperium magni Ducis Moſcouiæ, quod mari glaciali à Septentrione terminatur, ab Oriente Tartaros, à Meridie Turcas & Polonos, ab occidente verò Liuones & Sueciæ regem, vicinos habet. Huius omnes regiones ſingulatim deſcribit Sigiſmundus baro ab Herbeſtain, in Moſcouitica hiſtoria, apud quem multa de Religione, ritu viuendique more totius gentis, quæ magis ſeruitute quàm libertate gaudet. Omnes ſe principis ſeruos fatentur. Raro illi eſt quies: nam aut bellum Lithuanis, aut Liuonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim & Occam fluuios ad reprimendas Tartarorum deprędationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum ferè more geſtant Moſcouitæ. Ocreas ferè rubras eáſque breuiores, vt quæ genua non attingant, ſoleáſque ferreis clauiculis munitas habent. Ventrem nequaquam, ſed femora cingunt, atque adeò pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Iuſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœna puniuntur. Monetam argenteam habent non rotunda, ſed oblonga & ouali quodammodo forma. Pellibus nobilibus ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat: & vbique ferè ſyluoſa eſt.

Moſella, fluuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, Metenſem ac Treuirenſem vrbes præterfluit, Tacit. lib. 11. Gallicè *Moſelle*.

Moſera, nomen montis vbi Aaron mortuus eſt & ſepultus. Deut. 10. qui Hor, Num. 20 & Moſeroth, Num. 33. dicitur. Lat. eruditio, ſiue diſciplina, aut vinculum: vel Syriacè, datio, ſiue traditio.

Moſeroth, locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Heſmona, Num. 33. Eadem quæ Moſera dicitur.

Moſes i. attractus, vel aſſumptus, ſubaudi de aquis. vt Exod. 2. 10 legitur, filius Amram filij Cath filij Leui, 1. Paral. 6. & 23. Act. 13. 20 nomen inclyti Iudæorum ducis. Vir ſapientiſſimus, primus cuiuſuis hominis vetuſtiſſimi Hebræorum vitas conſcripſit. ciuilem, atque actuum viuendi modum hiſtorica narratione docuit. Hoc igitur, quod Plin. lib. 1. ſcripſit, ridiculum eſt, videlicet, Pherecydem Syrum proſam orationem condere primum inſtituiſſe tempore Cyri regis. Nam Pherecydes multò poſterior Moſe fuit. vt ait Euſeb. libro 11. de præpar. Euang. Magnus Hebræorum imperator fuit Moyſes: qui cùm ex Ægypto Iſraelita in patriam terram reduceret, ſtatim atque mare rubrum, diuiſis cedentibus aquis, tranſgreſſus eſt, diuino afflatus numine, carmen hexametrum inuenit, quod in laudem Dei, gratiarúmque actionem edidit. Ioſeph. lib. 2. Antiq. Inſtrumenta bellica dicitur inueniſſe, Ioſeph. ibid. lib. 2. Literáſque, quas inuenerat

nerat, Iudæis tradidit. Euſeb.libr.8. & 10. de præp. Euang. quas tamen Philo Iud ad Abraham refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim : & non apparuit, nec inuentum eſt eius corpus, quod ſepeliuit Dominus angelorum miniſterio : quod ideò factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant, Comeſt. in c.24 Deut.

Moſes, patruus Orcanis regis Turcarum Calepini filii, quia eundem Orcanem ſuæ fidei commiſſum & interfecit,& regno ipſ. liauit.

Moſes, Æthiops quidam qui vbi multa furta commiſiſſet tandem in ſolitudinem ſe contulit, vbi 5. annos vixit, cellulam quandam annis ſeptem nuſquam egreſſus.

Moſcbab, nomen principis, 1. Paralipomenon 4. Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus.

Moſoch filius Iaphet, Gen.10. Ab hoc Cappadoce, originem traxerunt. Ezec. 27. Filius item Aran, 1. Par.1. qui Geneſis 10. dicitur Mes Lat. attrahens, vel prolongans, aut vallans, vel ſepiens.

Molon, Galatiæ vrbs Ptolemæo, *Aricanda* à Nigro vocatur.

Moſollam, pater Salo.1.Paralipomen.3.5.8.9. præpoſitus inſtauratoribus templi.2. Paralipo. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens, vel parabola, ſiue poteſtas eorum.

Moſollamoth, filius Emmer.1. Par.9. Lat pacifica, ſiue perfecta, aut retribuens, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

Moſollamoth, pater Brachiæ principis.2. Paralipo.28. Dicitur & Moſeus, Morſeúſque Lat. pacificatio, aut perfectio, ſiue retributio, aut parabola vel dominium mortis.

Moſylon promontorium & emporium Æthiopiæ. Steph.

Moſyni, vel Moſynœci, populi Aſiæ verſus Septentrionem, qui (vt Pomponius lib 1. refert) turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant in propatulo veſcuntur, promiſcuè concumbunt & palam reges diligunt, vinculiſque arctiſſima cuſtodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant, dictos ſcribit poſſeſſiuum, Moſynœcicus.

Moſynœci vide Hepta cometæ.

Motene, Armeniæ maioris regio ad Cyrum fluuium, vt tradit Ptolemæus. *Exſechia* dicitur, ex Abylledeæ tabulis Caſtaldo.

Motenum Pannoniæ ſuperioris vrbs, Antonino *Bruckan der Leyta* Simlero videtur.

Motho vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem Arabum lingua locum mortis incolæ, Motheni Strabo.

Motieni, parua regio Iberiæ, colonia à Romanis deducta, Phlegon. Mutienum vocat: Gentile, Motienus Steph.

Motya, vrbs Siciliæ à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philiſtus maritimum Siciliæ caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Motyſæus: Steph. *Manuello*, tumulus non longè à Panorma occaſum verſu, Aretio.

Motya, Siciliæ vrbs quoque Pauſaniæ eſt ad Pachynum promontorium. Hodie, vt Fazellus tradit, tota proſtrata iacet, extat duntaxat ædicula *S. Ioannis* appellata. Duæ videntur ex horum deſcriptionibus, huius nominis vrbes in Sicilia, vna ad Pachynum, altera ad Lilybæum promontorium. Mutienſes habet Plinius. *Motuca*, eadem Ptolemæo Siciliæ vrbs Mediterranea inter Pachynum & Lilybæum promontorium. *Modica* dicitur Leandro, *Palazolo* Nigro.

Motylæ, caſtellum Siciliæ iuxta Motyen. Gentile, Motylęus.

Moyſes. Vide MOSES.

Mozel, nomen regionis. Ezech.27. Lat. ambulans, vel vadens.

M V

Muciſſus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiuſdam à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt. Vide MUGONIA.

Mugonia, porta Romæ, à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata eſt hoc eſt trium angulorum.

Mulciber, mulciberis, & per ſyncopen, Mulcibris (eſt enim tertij ordinis, non ſecundi) idem qui Vulcanus, deus ignis præſes, à mulcendo dictus, quòd ignis omnia mulceat, id eſt, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem lib 2. Tuſcul. ex vetuſto aliquo poeta legitur genitiuus Mulcibri ſecundæ declinationis, & trium ſyllabarum, Iouíſque numen Mulcibri adſciuit manus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando quòd claudus a poetis fingatur & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parentes in feliciſſima forma eſſe vidiſſent, ex cœlo in Lemnum inſulam præcipitarunt : ex qua ruina intorto pede fertur claudicationem contraxiſſe. Homerus fingit eum à Ioue ideò præcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hiſpaniæ, poſt Tagum fluens. Strabo.

Mulona Æthiopiæ oppidum, quod Græci Hypaton vocant. Plinius.

Mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania dirimens. Strabo libro 19. Plinius libro quinto, capite 2.

Mumaſtis, vrbs Cariæ. Ciuis Mumaſtites. Stephanus.

Mummius, vir Romanus, qui Corinthum v-

bem Achaiæ nobiliſſimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munda, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita eſt ſtrages, vt Cæſar victor, hoſtes, qui fuga ſeſe in vrbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adoleſcens quidam, qui, cùm Paulinam Saturnini cuiuſdam vxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adiutentibus ſacerdotibus pecunia corruptis, conſtuprauit. Ioſephus libro 18. capite decimo.

Munim, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. habitacula, ſiue afflicti, aut delinquentes, vel reſpondentes.

Munychia, chiæ, tumulus eſt in Cherroneſi formam curuatus, ingreſſum habens auguſto ore, à quo murus XL. ſtadiorum longitudine protendebatur. Athenarum vrbem cum Piræo, duobúſque aliis portubus connectens. Hunc Munychius poſſeſſiuum. Fuit item munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellum, non procul ab Epheſo colebatur. Strabo libro 14.

Munychia, Munychiorum, feſta Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teſte, à quodam Munychio rege Penteucliæ filio.

Munichiates, Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Petrææ Arabiæ vrbs, hodie *Medina Talnabi*, vbi Mahumeti ſepulchrum.

Munitum. Germaniæ apud Ptolemæum oppidum. Villanouanus *Gottingen*, interpretatur.

Murcea dea, quam ita appellarunt quòd præter modum faceret hominem murcidum id eſt, deſidioſum. Cui contraria erat dea Strenua quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murena, cognomen viri Romæ ab eo piſce deductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Murena oratio.

Murgantia, vrbs in Samnio à P. Decio IV. conſule capta. Liuius 10. & 24. In magna Græcia ponunt Volaterranus & Niger, qui ſcribunt hoc loco nunc oppidula Monaſterachi & Orizelli extare. *Morgentia* & *Morgentium* apud Stephanum. Niger ſcribit eandem eſſe cum Mamertio Strabonis: hodie *Martirano* vocari ſcribit Barrius.

Murgis, Plinio lib 3. cap. 1. Bæticæ ſinus, à quo Murgitana regio Hodie Murcia eſt, vt Cluſius putat.

Murita vir quidam Chriſtianæ religionis defenſor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium miſſus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

Mureola, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pannoniæ ſuperioris vrbs: vulgò, *Morelz*.

Murotriges, & Sumotriges habet Lhuyd Angliæ populos, quos ipſi Angli *Somerſetshire &* Cambri (qui ſunt genuini Britanni) *Guladyr hai* appellant.

Murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Seruius.

Murrhanus fuit quiſpiam qui de generis nobilitate apud Virgilium 12. Æn. gloriabatur:

Murrhanum hic, atauos & auorum antiqua ſonantem
Nomina per regéſque actum genus omne Latinos,
Præcipitem ſcopulo, atque ingentis turbine ſaxi
Excutit.

Murſa, vrbs Ioniæ ab Adriano condita: Gentile Murſæus. Dicitur etiam Murſium. Stephanus.

Murtius, Auentinus, mons quòd è lapidibus & veluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tiæ, Veneris cognomentum: à myrtho arbuſcula illi ſacra impoſitum: vnde primùm Myrtæa dicta eſt, & deinde corrupto nomine Martia. Plin. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, & ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murceos, hoc eſt, ignauos & inertes redderet, ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Murum, vicus Antonino trans Alpes oppidum, quod *Muren Bregentz* Scudo: *Caſtelmur in Berge*. Simlero eſt.

Muſa Antonius, Auguſti medicus fuit. Horat. lib 1. epiſt ad Vallam. Plin. lib. 29. c. 8.

Muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedémque habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades appellantur. Diſtat autem Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis monte æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille ſaxeam habens. Quin & Parnaſſum habitare dicuntur. Vnde & Parnaſſides dictæ, vel à Parnaſſo, Cleodoræ nymphæ & Neptuni ſiue Cleopompi filio. Et quoniam Phocidi confinis Aonia eſt, etiam Aonides appellantur. Alio etiam nomine dicuntur Cithærides, vel Cithæriades, à Cithærone, Atticæ regioni monte, quem ſimiliter Muſis ſacrum eſſe dicunt. Corycides quoque appellatæ ſunt, à colle vel antro potius Corycio in Parnaſſo Delphis proximo. Pierides item dictæ ſunt à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, Emathia ante dicta. Hæc Muſarum patria, domúſque eſt à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Vel dictæ ſunt Pierides à Pierio monte, vt ait Feſtus, aut à Pieria monte

monte Thraciæ in quo verſatus eſt Orpheus, aut à Piera monte Macedoniæ, quemadmodũ tradunt Græci expoſitores Heſiodi. Pieriæ item dictę ſunt à Pieri & Antiopes filiabus quæ cum veris Muſis auſæ ſunt decertare; vnde victæ in picas mutatæ fuerunt, teſte Ouidio libro 5. Metamorph. Pierum etiam vetuſtiſſimum poetam legimus, à quo Græcorum nonnulli Muſas aiunt lepidis carminibus adeò celebratas, vt ab eo etiam Pieriæ nuncupatæ ſint. Alij verò quòd Pierus Macedo à quo mons cognominatus eſt, cùm Theſpias profectus eſſet, primus nouem Muſas ſtatuerit, id quod in Bœoticis ſcribit Pauſanias. Idem dicuntur Theſpiades à Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte, cuius aquas vocales fuiſſe plurimi ſcripſere Græcorum: à quibus, vt videtur, Sidonius loquaces denominat. Ab eodem etiam fonte Aganippides frequenter appellatur, quoniam & fons ipſe Aganippe cognominatus eſt. Hunc fontem autem noſtri Græcam dictionem Hippocrenem imitantes, fontem Caballinum vocarunt, quòd Pegaſus ex loco ſaxum vngula feriens fontem dicatur aperuiſſe. Iliſſides quoque & Iliſſiades Muſæ nuncupatæ ſunt ab Atticæ flumine Iliſſo, vt in Atticis Pauſanias docet: aut ab vrbe Iliſſo, vt Stephanus exiſtimat. Rurſus Muſæ Libethrides vocatæ ſunt à fonte Libethra Muſis ſacro in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius montis ſito. Item Caſtalides, à fonte Caſtalio, in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui à Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit. Mnemoſynides item vocatæ ſunt a matre earum Mnemoſyne, quæ eſt memoria. Pareides quoque, vt ait Feſtus Pompeius, à fonte Macedoniæ propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Dicuntur & Ligiæ, vt in Phædro ſcribit Plato, ſiue propter ſpeciem cantus, ſiue propter muſicum genus canorum quod ligium nuncupatur. Olympiadas & Varro nominat, ab Olympo monte imitatus Homerum, qui multis in locis inuocat muſas Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. Heſiodum item in Theogonia à quo etiam, vt à cæteris poetis ſæpiſſimè κοῦραι Διὸς, id eſt, filiæ Iouis appellantur. Sunt demum Ardalides Muſę cognominatæ, aut Artalaotides ab Ardalo Vulcani filio, vt aſſerunt Plutar. in Symp. & Steph. Item interdum Mæonidæ ab Ouidio vocarentur, à Mæonia, vt putatur regione. Nouem autem Muſæ finguntur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixêre Calliopen: vel vt Phurnutus ait ἀπὸ τοῦ κλέους, propter gloriam quam erga doctos, & ipſi erga alios habent: vel propter gloriam quæ ex poetarum laudibus oritur, vt ait Diodor. Sicul. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum geſtarum quas canit. Tertiam Erato, vel à canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Eam autem eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος deductam innuit Ouid. lib. 2. de arte:

Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Diodorus verò id nominis ſortitam eſſe ait, quòd docti amantur. Quanquam Phurnutus dicat nomen obtinuiſſe ab interrogando & reſpondendo, id eſt, ἐρέσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι: hæc enim duo à maximè diſputantibus conueniũt. Quartam à voluptate ac laſciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Et vt ait Phurnutus, διὰ τὸ θάλλειν τὸν βίον αὐτῶν, id eſt, quod reuiuiſcere faciat ipſorum (poetarum) vitam. Vel, vt idem ſubiungit, quoniam & in conuiuiis ipſos virtutem habere, & honeſtè in eis conuerſari ſuadet: vel quoniam in lõgum tempus (vt alij ſcribunt) poetarum laus parta vireſcat. Nonnulli Thaliæ comœdias attribuunt, alii Geometriam: expoſitores Argonauticorum ipſam inueniſſe Agricolationem, & plantarum curam docuiſſe tradunt. Quintam Melpomenem à Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Vel quaſi μελέτην ποιουμένην, id eſt, meditationem facientem. Phurnutus tamen ἀπὸ τῆς μολπῆς, i. à dulcedine vocis dictam exiſtimat. Sextam Terpſichoren, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς χορούς, hoc eſt à delectandis choreis: vnde à quibuſdam dicitur Citharistria. Septimam Euterpen à ſuauitate concentus. Hęc ab aliquibus Tibicina dicta eſt & peculiariter tibiarum cantui creditur præſidere. Alij dialecticæ. Apollonii expoſitores μαθήματα, i. diſciplinas inueniſſe affirmant. Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: ſiue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Hiſtoriæ illi attribuunt, quòd multarum rerum ſit memoria. Quidam etiam lyrę præeſſe putant. Nonam Vraniam, quaſi cæleſtem, vel à cæleſtium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ, inter ſcriptores non ſatis conuenit. Plato in Cratylo ἀπὸ τοῦ μῶσθαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ ſunt Moſæ. Quidam *Meſas* per concíſionem quaſi Meluſas à μέλω declinari voluerunt. Alij Muſas dictas putant, quaſi ὁμοούσας, quòd inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Muſæ ita pingi ſolent, vt ſe mutuò tenentes choros ducant. Sunt etiam qui Muſas dictas putant ἀπὸ τοῦ μυεῖν, quod ſignificat, bona, honeſtáque diſciplina inſtituere. Cicero libro tertio de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit: Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio Pierio natę & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poetæ appellare iiſdem nominibus, eodem

numero quo proximæ ſuperiores. Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, vt Alcmęon & Phurnutus, quibus in quodam hymno aſtipulatur Pindarus, ſic Muſam alloquens, Ἀρχε Ἀθῶ-ρανῶ θυγατηρ, i. incipe Cœli filia. Nonnulla alia Muſarum nomina ordine deſcripta alphabetico reperies.

Muſæus, poeta inſignis, Orphei tempore, cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphęrámque inueniſſe. Scripſit amores Herûs & Leandri hexametris qui extant. Deceſſit Faleriis: vt indicat epigramma,

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet hoc tumulo pignora chara patris.

Vnus fuit ex Argonautis de quo extat verſus,

Ancus erat Romæ quo Martius optimus æuo
Muſæus Græcus floruit in patribus.

Quod Epigramma ſi verum eſt, Muſæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſenium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt, vitæ pręcepta, ad Eumolphum filium verſuum ferè IIII. millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, ante Troianum bellum, qui poëta Melicus fuit, ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Ephęſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, pręterea de Perſide lib. dec. Suid.

Muſęum, locus circa Olympum in Macedonia. Steph.

Muſarni, populi Italiæ antiquiſſimi, à Libyeo Hercule conditi.

Muſca, poëtria fuit lyrica, quę & epigrammata & odas ſcripſit. Cæl. lib. 8. c. 1.

Muſchianus, Conſul cum Paulo, anno ab vrbe 2266.

Muſi, filius Merari filii Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. Lat. auferens, vel tangens, aut recedens, vel ablatus.

Muſicani terra. Hanc Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam dicit. Erit ergo ea, quę hodie *Malaca* vocatur. At idem tam paulò inferiùs ad Pantalenam inſulam (hęc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententię etiam Arrianus libr. 5. de geſtis Alexandri: & Diodorus Siculus libro 17. ſubſcribunt. Meminit huius etiam Curtius: *Suſitana* Ptolemei eſſe vult Villanouan. Strabo alio in loco, vbi Taprobana deſcribit: *Coniacos* vocat, Indiæ populos maximè verſus meridiem exiſtentes. Sed alios idem etiam *Coniacos* Hiſpanię populos ab Auguſto Imp. deuictos habet.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, vt ſcribit Blondus, qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, vtrunque fortè recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius Myttiſtratum. Mutuſtratum Plinius ſcribit, Sicilię vrbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretta* vocant. Hos eoſdem eſſe cum Ameſtratinis, quorum Cicero in Verrem meminit Aretius, ſed negat Hermolaus. *Nytiſerata* habet Stephan. Sicilię vrbem.

Muſolani, Africę populi à Craſſio duce exercitus Octauii Cęſaris victi. Oroſ. libro ſexto, capite 21.

Muſonius Philoſophus fuit non incelebris: de quo vide Gellium, Noct. Attic. libro 16. capite primo.

Muſtela, viri nomen, qui Ciceronem plurimùm dilexit, vt ipſe ad Atticum 12.

Muſtela, alius gladiator Cic. Philip. 2.

Mutieni. Vide MOTENI.

Mutina, Straboni ciuitas Gallię Ciſalpinę in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obſedit: quam tamen Hirtius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberarunt. Inde Mutinenſis color dictus eſt à Mutinenſibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenſes veſtes. In Mutinenſi agro duo montes inter ſe concurrerunt ſtrepitu maximo aſſultantes, recedentéſque, inter eos flamma, fumóque in cœlum exeunte interdiu, ſpectante è via Æmilia magna equitum Roman. familiarúmque, & viatorum multitudine. Eo concurſu villę omnes eliſę, animalia permulta, quæ intra fuerunt, exanimata ſunt, anno ante ſociale bellum: quod haud ſcio, an funeſtius ipſius terræ Italię fuerit, quàm ciuile. Plin libro ſecundo, capite 83. *Motina* per o legit Antoninus *Modena* eſt hodie.

Mutininus, Deus erat, cuius ſacellum Romę fuit, cui velatæ togis pręcextatis ſolebant ſacrificare.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta poteſtate à Senatu, in caſtra Porſenę regis, tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognoſceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cùm extrema illi ſupplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, ſponte ſibi eam exuſſit: partim vt eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere, partim vt pœnam eam à dextera exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea Scęuolę cognomen traxit, quòd ſiniſtra manu pro dextera vteretur. σκαιὸν enim Gręci ſiniſtram vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum miſit. Cuius beneficij nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes ſimili modo in eum coniuraſſe. Qua re territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci muta-

mutauit. Fuerunt præterea alij Murij, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterran. libro 17. ex Liuio, Plutarcho, & aliis.

Mutunus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutuſcæ, Sabinorum ciuitas, quę à Tribula & Suffena appellata eſt. Hanc quoque poſtea Trebiam dictam Seruius in libro 7. Æneid. teſtatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg lib. 7.

----*oliuiferæque Mutuſcæ*, &c.

Treui hodie dicit vocari Leander, quam etiam modò *Tribulam* dicunt. Erythręus & Villanouan. credunt *Trebulam* Ptolemęi eſſe, qui quidem non *Trebula* ſed *Tribula* habere videtur. *Trebulanos* Plinius Balinienſes cognominat lib. 3. cap. 4. Item *Mutuſcæos* & *Suffenates* cap. 12. *Suffenas* vocat Dionyſ.

Muza, Plinio Arabiæ Felicis portus eſt, quò appellunt qui ex Ægypto Indiam nauigant, non longè ab Hali abeſſe putat Ramuſius.

Muzirum, Indię emporium. Plin. libro ſexto cap. 23.

M Y

Mya, Doridis inſula in ſinu Ceramico, Plinius.

Myagrus, nomen viri proprium, cuius meminit. Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt ſcribit Plut. Plin. libro 10. cap. 28. Inuocant & Ægyptij Ibes ſuas contra ſerpentium aduentum, & Elei Myagron deum, muſcarum multitudine peſtilentiam afferentem, quæ protinus intereunt, qua litatum eſt illi deo.

Myaridia, Plinio Ciciliæ vrbs mediterranea.

Myaſes, Epiſcopatus in concilio Epheſino.

Mycale, nomen veneficę mulieris, apud Ouid. libro duodecimo Metamorph. Eſt præterea Herodoto promontorium in continenti ſitum, Stephano vrbs eſt Cariæ. Hinc Mycaleſſius, Mycaleus, & fœm. Mycaleſis. Dydimus montem eſſe ſcribit. Nomen inde natum eſt: quòd reliquæ Gorgones μυκήσαιντο, id eſt, mugientes eo in loco, dum Perſeum inſequerentur, caput Meduſæ reuocarint. Alioqui Michalem nominant, quod ſita ſit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, id eſt in receſſu Carici maris. Steph.

Mycaleſſia, Ceres dicta eſt, à Mycaleſſo mari iuxta quod templum habitat: vel à Mycaleſſo ciuitate Bœotiæ ſecundum mare. Illud verò memoratu dignum, quòd Mycaleſſæ Cereris templum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſúſque claudi putabatur. Quin etiam fama erat, omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſię Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere.

Mycaleſſus, vrbs mediterranea Bœotię, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Eſt & alia Carię: Gentile, Mycaleſſius, & fœmin. Mycaleſſis. Eſt item mons è regione Sami. Steph.

Mycenę, narum, & Mycena, nę, penult producta, vrbs Peloponneſi, quam Perſeus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena Nympha ſic appellata. Stephanus dictas ſcribit à Mycenæo Spartonis filio Phoronei fratre, vel à capulo gladij Græci μύκητα vocant, quem Perſeus geſtabat, quo delapſo, Mercurij iuſſu vrbem condidit, vel quia Io bos illic mugiuerit. Hinc Mycedęus, Myceneus, & fœmin. Mycegis. *Inachias* appellat Papinius, quòd iuxta Inachum fluuium poſitæ videantur. *Polyphengon* vocat Plethon. Sophianus *Agios Adrianos* nouo nomine indigitat. Nigro *Charia* eſt, *Grebigni* Theuer.

Mycerinus, Cleopis Aegyptiorum regis filius, qui poſtquàm patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem: quin etiam prę regibus omnibus iuſtitiam exercuiſſe dicitur Herodot. lib. 2.

Mychale. Vide MYCALE.

Mychthonia. Vide MYGDONIA.

Myci, populi de quibus Hecateus, ἐκ μυκῶν εἰς ἀραχωτῶν πόλιν. Steph.

Myciberna, vrbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſeruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiúmque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à ſeruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit, ipſe paruo viatico ſumpto profectus eſt: & Olympię, cum ſumma tranquillitate conſenuit. Macrob. Saturn. libro 1. cap. 11.

Mycon, medicus fuit, qui aduerſus ſerpentes nihil eſſe efficacius hippomarathro ſcripſit, Cælius cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienſis, Syracuſanus alter.

Mycone, nes, ſeu Myconos, ni, inſula maris Aegæi, vna Cycladum, ſub qua poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: vnde factus eſt locus prouerbio, Omnia ſub vnam Myconon congerere: quod in eos dici conſueuit, qui res natura diſiunctas, eodem libro vel titulo conantur complecti. Scribit Seruius, hanc inſulam terræ

motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Hinc Myconius, nomen poſſeſſiuum. Huius inſulæ incolæ, Myconij dicti ſunt, de quibus literis proditum eſt, caluos eſſe ſolere. Hinc factum eſt, vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. lib. 11. capite 37.

Myconos, Ptolemæo & Plinio vna ex Cycladibus inſulis. *Micole* dicitur Sophiano & Nigro.

Mydia, inſula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus, vbi primùm ignis inuentus fuit.

Mydon, teſte Homer. lib. 5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antiocho Neſtoris filio in bello Troiano interemptus.

Myenus, mons in Ætolia, qui antea *Alphius*. Plutarchus libello de fluminibus & montibus.

Myes, Myentis, vrbs Ionica: Gentile, Myeſius. Steph.

Mygdon. Vide Mygdonus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans Argum fluuium, teſte Plin. lib. 4. cap. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Aſiam tranſgreſſi, in ea parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperiacet, Thyndaro amni & Daſcylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poëtę. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, vt Stephanus perhibet, qui hanc quoque *Michthoniam* vocari ait, vide Antiochia, Bithynia & Perinthus.

Mygdonus, frater Otrei, ac (teſte Porphyrio in Iliad. 3.) Hecubæ regis Priami vxoris, Ciſſei filij, ambo reges in Thracia: & è Mygdone, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus eſt. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi. Steph. Et alibi, à Mygdone, inquit, Mygdonia dicta eſt, vt etiam Herodoto à Mygdone rege Mygdon, filium habuit Geraſtum. Steph. in Parthenopoli.

Mygiſi, vrbs Cariæ Hinc Mygiſia Minerua, & Mygiſais. Steph.

Myle, vrbs Siciliæ. Ciuis, Mylaites. Sunt & Mylæ in Theſſalia: vnde Mylæus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſiæ* Nigro vocantur. *Gnioſa* & *Liſto* appellat eas Pinetus.

Mylæ, Ptolemæo & Thucydidi Siciliæ vrbs *Mylazon* vel *Mylazzo* Fazello & Aretio, hodie appellatur. *Myle* apud Liuium fluuius eſt eiuſdem inſulæ.

Mylantia, promontorium in Cammiro Rhodi. Hinc dij Mylanij. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ vſum primus reperit. Stephanus.

Μύλας, vrbs eſt Cariæ, à Mylaſo Chryſaoris filio, hinc Mylaſeus. Stephan.

Mylaſa, liberum Cariæ oppidum, dictum à Mylaſo Æoli abnepote. Plin. lib. 5 c. 29.

Myle, oppidum, de quo Senec. libr. 4. Natur. quæſt. Circa Meſſanam & Mylas fimo quiddam ſimile mare profert, feruétque & æſtuat non ſine calore fœdo. Vnde illic ſtabulari Solis boues fabula eſt. Eadem penè ad verbum ſcribit Plin. lib 2. cap. 98.

Myliſino, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ ſemel in vita cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.

Mylon, vrbs Ægypti: Ciuis, Mylopolites. Stephanus.

Mylon, fuit poeta comicus. Heſychius.

Myluius. Vide Pons.

Mymnernus, fuit poeta Colophonius Elegiographus, qui dicebat, Nihil eſſe iucundum ſine amore & iocis. Horat.

Si, Mymnernus vti cenſet, ſine amore iociſque
Nil eſt iucundum, viuas in amore ociſque.

Propertius.

Plus in amore Mymnerni verſus Homero.

Idem fuit tibicen clariſſimus. Strab. lib. 14.

Myndus, vrbs Cariæ. Eſt & alia antiqua Myndus in Caria: Gentile, Myndius. quæ, teſte Sophiano, Palæa cognominatur, ad differentiam *Sancto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Liuio Nardus.

Myodones, populi Libyę. Steph.

Mynes, etis, Lyrneſſi princeps, maritus Briſeidis quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quę poſtea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij cauſa extitit. Hom. 3. Iliad.

Mynetes. Vide Menetes.

Mynias, fuit quiſpiam ſua ætate mortalium ditiſſimus, qui primus theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe fertur.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues μυάνεις, vel μυανεῖς. Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myoneſus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon. Inſularis Myoneſius. Stephanus. Ptol. inſula Theſſalię ante Lariſſam.

Myoshormos, Plinio Æthiopię oppidum cum portu ad mare rubrum. *Coſir* eo loco ponit Ramuſius.

Myra, vrbs Lycię. Strab. lib. 14.

Myrandrus, ciuitas Syrię, iuxta Phœniciam. Stephan. vnde ſinus Myrandricus.

Myrcinus, vrbs, prius *Hedonus* vocabitur, vt ſcribit Ioannes Tzetza Chiliade 3. num. 96. meminit huius etiam Herodotus in Terpſicore.

Vide

Videtur Thraciæ aut regionis huic finitima vrbs. vide Amphipolis.

Myrgetæ, populi Scythiæ, Steph.

Myrcinus, lacus & vrbs apud Strymonem fluuium condita Steph. Gentile, Myrcinnius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. & alibi μυρίκη, inquit, inſula eſt in mari rubro.

Myricè à qua genus ſuum duxit Imilce vxor Hannibalis, vt ſcribit Silius lib. 3.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Leſbi: Ciuis, Myricuſius. Steph.

Myrida. Vide Mœridis.

Myrina, Æoliæ vrbs, quæ Sebaſtropolim ſe vocat, vt inquit Plinius, vt infrà dicetur: eſt itẽ alia in Lemno inſula, quæ *Lemno* Bollonio dicitur.

Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Dion. lib. 4. Fuit prętereà Homero vrbs in Ætolia, & alia in Lemno. Steph. Vide Myrinæus.

Myrinus, Apollinis cognomentum à Myrina Æolidis vrbe, in qua religioſiſſimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur Myſia læſo.

Myrinuta. Vide Myrinus.

Myrlea, Plinius libr 5. cap. 32. oppidum Bithyniæ, quod Apamea poſtea dictum eſt à Myrtho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alii à Myrlea Amazone. Hinc ſinus Myrleanus, & regio Myrleatis. Strabo. Steph.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.

Myrmecium oppidulum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecieus.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

Myrmidones, populi Theſſaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum ſecuti ſunt. De horum origine variè fabulantur poetæ: alii enim ſic dictos putant à Myrmidone rege, Iouis & Corymoſæ Nymphæ filio, quem etiam poſt Cecropem Athenienſium regem fuiſſe tradũt. Alii à Myrmice puella, in Attica regione: quæ cùm ob caſtimoniam & ſolertiam gratiſſima eſſet Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus oſtenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit, quæ cùm multitudinem procreaſſet, euenit, vt morientibus Theſſalis, regnante Æaco in homines mutarentur: Nam (vt inquit Seruius in 1. Æneidos) Æacus, cum in arbore fici formices, id eſt μύρμηκας vidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire: & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. Ouid. lib. 7. Metamorph dicit ex formicis homines factos precibus à Ioue poſtulante Æaco, poſtquam peſtilẽtia ipſius totus populus periiſſet, & inde Myrmidones dictos. Æginetas autem Myrmidonas dictos conſtat, teſte Strabone, lib. 7. quòd agricolæ ſtrenui eſſent, perpetuóque in fodienda terra formicarum more verſarentur.

Myrmiſſus, vrbs iuxta Lampſacum: inde Myrmiſſius.

Myron, ſtatuarius inſignis Ageladis diſcipulus: qui cùm multis aliis operibus tum præcipuè bucula ex ære verę vaccę ſimillima claruit multis poetarum verſibus celebrata. Ouidius 3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit, vt ſcribit Pauſan. Vnde Propert.

Atque aram circumſteterant armenta Myronis,

Quattuor artificis inuidia ſigna boues, &c.

Myron, vrbs Lycię, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potiùs à Myra. Vſurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.

Myronis, inſula in Arabico ſinu eſt: Gentile, Myroſenites, vel Mironoſęus. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprà Cynaras, item Adonis, &c.

Myrrina, vrbs Aſiæ terręmotu euerſa, anno ſalutis 105.

Myrſilus, Myrſi filius, vltimus ex Heraclydarum genere Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus: qui cum vxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecreta ſuarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſéque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodotus lib. 1.

Myrtea, Venus dicta eſt, à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifica ſit, & Venus odoribus vngentiſque delectetur. Paleph.

Myrſinus (aliàs Myrſum) Hom. ciuitas in Peloponneſo. Stephan. vrbs Elidis poſtea Myrtotium dicta. Gentile, Myrtuſius.

Myrſus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni, à quo Myrſilus dictus eſt.

Myrtilis, oppidum eſt in ora Luſitaniæ ad Oceanum, cuius meminit Plinius libro 3. capite 22.

Myrtilus, Mercurii ex Phaetuſa, ſeu Myrta Amazone filius, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt

ea ratione Oenomai currus diſſolueretur,& Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet, Oenomaus, curru delapſus, ceruicem fregit, iámque animam agens Pelopem obſecrauit, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret: ab eo in mare proiectus eſt, quod inde Myrtoum eſt appellatum.

Myrtion, qui poſtea *Titthion*, mons Peloponneſi: Pauſanias ex interpretatione Amazei *Martion* habet.

Myrtotium. Vide Myrſinus.

Myrtoum pelagus, pars maris Ægei, ſeu eius quod eſt inter Ægæum Ionium, nomen habet à Myrtylo Mercurii filio: qui cùm Oenomai auriga eſſet, herúmque in certamine curruli prodidiſſet, à Pelope victum cùm perfidiæ præmium repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plinius tamen libro 4. cap. 11. appellatum mauult à Myrto exigua inſula, non procul à Cariſto Eubœæ oppido ſita, quæ cernitur à Geraſto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico ſitu, Cretámque alluit, & Atticam, occiduámque Cariæ oram: habétque inſulas plurimas, Cythera, Calautiam, & quæ Æginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus pleraſque.

Myrtoum Pelagus, à Caſtaldo *Mar di Mandria* interpretatur, Cariam alluens.

Myrtus, Aſiæ eſt Lydia, vel quod idem eſt, Mæonia. Sic autem regio à Sardis Tmolum & Cayſtrum vocatur, vuida, vliginoſa, & Myrtetis aptiſſima. Illic & Aſium pratum erat, & Aſia palus. Turneb.

Myrtuſſa, mons Libyæ, vnde Myrtuſeus, & Myrtiſius. Vide Myrſinus.

Myrus, fluuius. Vide Myro.

Mys, Myos, proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Myſia, Ceres dicta eſt à Myſia regione, vel à Myſia quodam. Palæph.

Myſia, regio minoris Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina: cuius incolæ Myſi dicti ſunt abiectiſſimæ conditionis homines, fortiſque adeò contemptæ, vt ceſſerint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretij volebant denotare, Myſorum vltimum eſſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro Luc. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa in confinio Pannoniæ, ad Danubium fluuium, putátque Myſos, Aſiæ populos ab his vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi, ſed Mœſi appellantur: in Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiunt, Steph. Apud eundem Μυσία regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſij, & Myſadii. Æolicè, Myſos, alii Thraces, alii Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydi agum acetoſa (quæ multa naſcitur in Olympo) Myſiam vocauere, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo, Phrygióque permiſtus, Phryges & Myſi, inquit Stephanus, vtriuſque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide Miſia & Mœſia. Sunt qui dicant tranſiiſſe ex Europa Melas & Brigas & Hunnos, à quibus appellantur in Aſia Myſi, Phryges & Bithyni. Ptolemæus in *Maiorem & Minorem* diſtinguit. *Burſia* à Caſtaldo interpretari videtur Myſia *Abreta*, item *Æolia & Æolis* dicta fuit, teſte Plinio. *Abrettinam* vocat Stephanus *Mes* Hebræis eſt, vt ſcribit Montanus in ſuo apparatu. *Myſos* à Poſidonio *Capnobatas*, id eſt, fumi ſcanſores vocari tradit Strabo libro ſeptimo. *Olympienos* dici ab Olympo monte, teſtis eſt Herodotus. *Myſi, Mœſi, & Maſſæi* idem ſunt Reineckio, eóſque in Miſniam Germaniæ regionem deducit, quam tempore Henrici Aucupis *Thaleminciam*, & à Slauis *Lumaciam*, item à Bohemis *Sirbiam* appellatam addit.

Myſomacedones, ſunt populi Aſiæ in tractu maioris Myſiæ à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent. Plin. lib. 5. c. 28.

Myſtia, vrbs Samnitum. Ciues, Myſtiani: Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytie, Myton, &c. Vide ſuprà in Mytilene, cum prima per iota.

Mytiſerata, caſtellum Siciliæ: Gentile, Mytiſeratinus, Steph.

Mytiſtraton, oppidum iuxta Carthaginem. Gentile, Mitiſtratius. Steph.

Myus, untis, vrbs Ioniæ, Strabo libro 12. Ciuis, Myuſius.

N A

NAæra, vna ex pediſſequis Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione ſpontaneâ Cleopatræ mortem eſt imitata. Vide Plutarch. in vita M. Antonii, & Prouerb. apud Eraſm. Nagra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon. Ioſ. 19. & 21. Iudic. 1. Lat. laudatus, ſiue lucidus, aut ſtolidus.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Mater item Roboam. 3. Reg. 14. Lat. pulchra ſiue decora, aut monens valdè.

Naaman filius Beniamin. Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Neha. Lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cũ leproſus eſſet, à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo Propheta curatus eſt. 4. Reg 5. Luc. 4. Filius item Bela filii Beniamin. 1. Par. 8.

Naara ſiue Naaratha, terminus trib. Ephraim. Ioſ. 16. Altera vxor Aſhur. 1. Par. 4. Lat. puella, ſiue iuuenis, aut excuſſio, vel vigilans.

Naari, nomen viri. 1 Par. 11. Lat. pueri mei, vel iuuenes mei ſiue excutientes aut vigilātes mei.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratem, vnde Naardanus. Steph.

Naaria filius Semeiæ filij Secheniæ. 1. parali. 3. & Lat. puer Domini, aut excuſſio Domini, ſiue vigil Domini, vel vigilans Dominus.

Naarmalch. Vide Euphrates.

Naas, ciuitas. 1 Parali. 4. Rex Ammonitarum. 1. Reg. 12. 1. Par. 10 Eſt & nomen cuiuſdam viri, de quo 2. Reg. 17. 2. Reg. 17. Lat. coluber, vel ſerpens, aut augurans, vel diuinans ſiue æneus.

Nabaioth filius Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrum, vſque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ eſt Iſaiæ 60 Lat. loquelæ, ſiue propheriæ, aut fructus vel germinationes.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is omnium Iudæorum ditiſſimus, cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: feciſſétque, niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa eum placaſſet. Lat. ſtultus vel incipiens.

Nabalia, flumen trans Rhenum Phryſium & Gueldrenſem agrum alluens Tacitus

Nabat, pater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. Lat aſpiciens ſiue intuens.

Nabatha ciuitatis cuiuſdam nomen.

Nabathæa Stephano regio orientalis ab Arabia incipiens, eáque intra ſe continens: atque vſque ad mare rubrum ex latere dextro, Perſicum ex ſiniſtro, Indicū atque ex ſuperiori parte protenditur Nomen habet a Nabat Iſmaelis primogenito. Huic metropolis eſt Petra Hinc Nabathæus, adiectiuum. Et quia Nabathęa regio orientem ſpectat, factum eſt, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1 Metam.

Eurus ad Auroram Nabathæa que regna receſſit.

huius regionis gentes *Dachareuos* vocatos ſcribit Euſtathius & Steph. In Æthici Sophiſtæ libro ſic habetur Sicharia regio quæ poſtea Nabathæa nuncupatur. Vide Arabia.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetrauit, ſub annum ab vrbe condita 56 .

Nabius, Tarraconenſi Hiſpaniæ fluuius. Ptolem. libr. 2. c. 6. Narium dicunt Mela, Villan & Pintianus.

Nabo, ciuitas in Terra Moab, in tribu Ruben. Iſaiæ 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filij Ruben. Num. 32. Eſt & nomen montis eiuſdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli præterea nomen. Iſa. 46. Lat. loquela, ſiue prophetia, aut loquens, vel prophetans, ſiue fructificans vel geminans.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3. Reg. 21. idem ſignificat quod Nabo.

Nabriſſa, Ptol. lib. 2. ca 4. alij Nebriſſa, hodie Veneria cognominata Hiſpaniæ ciuitas.

Nabu, nomen vnius ex principibus regis Babylonis, Ierem. 9 idem ſignif quod Nabo

Nabuchodonoſor, i Gemitus ſiue planctus iudicij anguſtię vel preſſuræ ſiue coarctans iudicium anguſtię vel preſſuræ, rex Chaldęorum, qui (inquit Origenes) gentibus innumeris, propinauit mœroris potum, ſuperbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute, ſibi arrogantiùs aſcribens.

Nabulezbaz, nomen viri, Ierem. 39. idem ſignif. quod Nabo.

Nabuzardan, princeps exercitus regis Babyloniorum, 4. Reg 25 Is reliquias Iudæorum in Meſopotamiam abduxit. Lat Germinatio, vel prophetia extranei, ſiue ventilati aut effuſi iudicij vel dominij, aut baſis.

Nachon nomen loci. 2. Reg 6. Lat. paratus vel certus

Nachor, filius Sarug. Geneſ. 11. Luc. 3. filius item Thare Gen 11. Lat. raucus, vel aridus, aut iratus, vel incenſus, aut ſyriacè ſuffocatus.

Nachoragas, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

Nacolia, aliàs [illegible], vel [illegible], vrbs Phrygię à Nacole Nympha vel à Nacolo Daſcoli filio, aliàs Nacoię: Gentile Nacoleus. Strab. li. 12. nacolia Stephano ſcribitur. Suidas dicit quoque *Nacoleum* & *Nacolea* plurali numero dici.

Nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconeus. Stephan.

Nacria Vide Nucria. Tuſciæ vrbs.

Nadab, filius Aaron, Exo. 6. filius item Semei filij Onam, filij Ierameel. 1. Par. 2 filius Iahiel. 1. Paral 9 filius Ieroboam. 3. Reg. 14. Lat. Spontaneus aut vouens vel princeps.

Nadabia filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3. Lat. votum Domini, ſiue ſpontaneus aut princeps Domini.

Nęniā deā veteres coluere: cui ſacellū autore Feſto extra portam veniam fuerat dedicatum.

Nęſſus vrbs Thraciæ, patria Conſtantini regis a quo etiam condita eſt: Gentile, Nęſitanus, vel Naiſſitanus. Steph.

Nęuia nomen mulieris à Nęuo ſic appellatę.

Nęuia, ſylua quędā prope vrbē Romā. Feſtus.

Nęuius poeta comicus Rom. ſtipendia fecit primo bello Punico, idque bellum verſibus deſcripſit.

Nęuius Turpio Verris in omni calumnia pręcursor & emiſſarius Cic. 7 in Verrem.

Nage, i claritas vel ſplēdor. Nomē viri. Luc. 3. 25.

Nagidos, Steph Ciliciæ vrbs eſt, pro quo legitur apud Pompon. *Nagidos*, vel vitioſe vt credit Pintian. qui etiā *Nagides* apud Stra. legit. lib. 14.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciā & Pamphiliam à Nagido gubernatore cond ta: Gentile Nagideus Fli & inſula Nagiduſa Steph.

Nagnata, Hiberniæ vrbs inſignis Ptol lib. 2. c. 2. Magnata legimus in codice manuſcrip. vt ſupr.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia. Ptolem. lib.3.cap.1. Priùs Nequinum. Narnia hodie. Vide infrà.

Nahabi, filius Vapſa, Num. 13. Lat. occultus vel abſconditus, ſiue dilectus meus, aut quieſcens mecum, ſiue ductor mecum.

Nahaliel, locus vbi caſtra fixerunt Iſraelitæ. Num.21. Lat. torrens Dei, ſiue hæreditas aut vallis Dei.

Naham, frater Odaiæ mulieris: & filius Caleb filii Iephone 1. Paral.4. Lat. pulcher ſiue iucundus aut mouens eos.

Nahamani i. conſolator, ſiue pœnitens, aut requiei munus vel numerus, ſiue requiei præparati. Nomen viri 2. Eſdr.7.

Naharai, i. Naris, ſiue naſus, aut hinniens, vel calefactio, ſiue ariditas, vel raucedo, aut Syriacè ſuffocatio. Armiger Ioabi 2. Reg.23. & 1. Paralip 11.

Nahaſſon idem filius Amidab, frater Elizabet vxoris Aaron. Exod. 6.23.

Nabath, i. requies vel ductor aut Syriacè deſcenſi, filius Rahuel filii Eſau. Geneſ.36. & 2. Paralip.31.

Nahor. Vide Nachor.

Nahum, i. conſolator, ſiue pœnitens, aut doctor eorum. Nomen prophetæ, Naum. 1. & 2. Eſdras 7.

Naiades, ſiue Naides, Nymphæ fontium & fluuiorum, ἀπὸ τοῦ νάειν, quod eſt fluere: ab his fit Naicus, ca, cum Propert. lib.2.

Suppoſita accipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galilææ, duobus millibus diſtans à monte Thabor. Hic Ieſus Chriſtus puerum viduæ vnigenitum ex mortuis, ad vitam excitauit.

Naioth, nomen loci, 1. Reg.19. Lat. pulchritudo, ſiue decor aut habitaculum.

Nais fluuius qui ex Tauro monte naſcens, in Pontum mergitur.

Nais, meretrix inſignis. Steph. in Eucarpia.

Nais Nympha aquatica fuit, à νάω, quam Statius Cærulam vocat. Lubricam, alibi: & Virg. Candidam.

Naicua, vrbs Britanniæ Ptolemęo, nunc vulgò dicitur *Oſſiforda*.

Namados, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol. Niger eum *Amandaunæ* vocat, Stultius credit *Lamnæus* ab Arriano dici.

Namnitæ ſiue Namnetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorum ciuitas Condiuicum. Ptol lib.2.cap.8. Vulgò *Nantes en Bretagne*.

Namſi, pater Iehu regis Iſrael.3.Reg. decimonono. Lat ablatus ſiue auferens, aut tangens, vel dominatoris munus.

Namuel filius Simeonis filij Iacob 1. Paral 1. qui Geneſis capite quadrageſimo ſexto verſiculo 10. dicitur Iamuel. Lat. dormiens Deus, vel dormitio ſiue ſomnus Dei.

Namuelitæ, idem Num.26.

Nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiæ a Duce Lotharingiæ prælio commiſſo ſuperatus eſt, Gallicè *Nanci*.

Nanea appellabatur Diana, lingua Perſica. 2. Machab.1.

Nanigeris, vt habet Mercator in ſua vniuerſali tabula, Ptolemæo eſt Indici maris inſula. Hanc *Zeilan* à Germanis & *Tenariſim* ab incolis dici idem Mercator ſubdit. Huius incolæ *Chingale* appellantur.

Nauius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id cogitaſſet, fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cúmque ille cotem ſe nouacula diuidere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiſerit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluuium futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum eſt Prouerb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, ſub annum ante Romam conditam quingenteſimum. Manetho in Supp. & Ann. in comm. Beroſ.

Nannetes. Vide Namnitæ. Sunt Gallię populi apud Cęſarem. Marliano vrbs eſt in Oceani Aquitanici littore, quam hodie *Nantes* vocant.

Nannium, meretricula fuit, Proſcenium, vt ſcribit Athenęus cognominata: quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quam exuta foret vel turpiſſima. Hæc item, ſi Siadæ credimus, facetè dicta eſt & capta quòd Thalli cuiuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet, tanquam germina hordeis obiici ſolita in paſtum, quæ *Tallos* Græci vocant.

Nansberga, mons Comitatus Tirolenſis, tribus milliaribus à Tridento diſtans, extendit ſe in longitudinem 12 milliarium, & 3. in latitudinem, ccc L. parochiales Eccleſias xxxii. Caſtra habet. Præter ſal & aromata, in eo proueniunt affatim omnia ad victum neceſſaria. Munſter.

Nantuates (qui à quibuſdam Antuates dicuntur) ſunt populi Germanię circa Rhenum fluuium, per quorum fines longo ſpatio quaſi ab ortu ſuo Rhenus ipſe citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi ſunt quos Conſtantienſes appellamus. Ciuitas eſt epiſcopalis Maguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin lib 3. cap.20. & Strab lib... Gallicè, *Le pays de Vaud*. Marlianus *Coſtentz*, interpretatur. Suuius ſcribit eorum tractum hodie *De Maat & Vvthlandt*, Germanici. Idem putat eos eoſdem eſſe cum Antuatibus, & Nantuarium regionem & nomen ſcribit Paradinus hodie extare in oppidulo quod etiamnum *Nantua* nuncupatur, non longè ab vrbe hodie *Chamberi* dicta.

Napęę, ſyluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur,

tur. Nam νάπη ſiue νά..ς ſaltum ſignificat. Aliis ſyluarum, ſeu collium & florum deæ, ſicuti Dryades arborum, & Nymphę ſunt fontium, vt ſcribit Seruius.

Nape vrbs Leſbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi. Vide Nape.

Naparis, Scythiæ fluuius Herodoto, quem *Dnieper* incolæ vocant vt ſcribit Peucerus.

Napatæi, populi in Æthiopia. Steph. Napatæ vrbs eſt Libyæ iuxta Æthiopiam. Gentile, Napatæus. Vide Napitæ.

Napheg filius iſaar, filij Caah, filij Leui Exo. 6 Filius item Dauid. 1 Paral. 14. Lat. imbecillis, aut remiſſus, vel laxans.

Naphis, filius Iſmaelis. Gen. 25. Par. 5. Lat. anima, vel refrigeratus, aut requieſcens. vel Syriacè, multiplicans.

Napitæ populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatę nominantur. Steph. vicus eſt Scythiæ. Incolæ, Napates, aut Napites. Vide Napatæi.

Napitia, vrbem Calabriæ habet Barrius ex Antiochi ſententia apud Strabonem lib. 6. vbi ſinum Napitinum deſcribit. Hanc idem Barrius *Amanthea* vocat ſed malè *Nepetia* pro *Napitia* habet, in ſuo de Calabriæ antiquitatibus libello Romæ forte malè excuſo: eandem *Amantiam* Lycophronis putat.

Nar, Stephano fluuius Vmbrię, qui per Narniam effluens, Tyberi immiſcetur. Eſt & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strab. hunc Narranem vocat Plin. lib 30 cap. 5.

Nar Sabinorum fluuius à Viſcello monte oriens aquis ſulphureis miſcetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur Vide Narane. *Negra* hodie nomen habere perhibet Leander. Vide *Naron*

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide Nar.

Naracuſtoma ſecundum Iſtri fluminis oſtiū, Plin lib. 4. cap 12

Narbaſis, vrbs in Hiſpania, & æſtuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ Steph.

Narbo, cognomento Martius, olim ampliſſimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teſte Strab li 4. hodie tutiſſimum Galliarum aduerſus Hiſpanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cęſar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narboneſiam vocat. Gentile Narbonites. Eſt & Narbonitis palus Hecatęus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonenſis Gallia à Narbone ciuitate dicta eſt Hęc olim Braccata Gallia dicebatur Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iulia, agrorū cultu, virorum morumque dignatione, an plitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Mela, lib 2. cap. 5. & Strab. lib. 4 Hodie *Languedoc, Prouence, & Daulphiné* continet. Galliam Narbonenſem vocat D. Eulogius in Epiſtola ad VVilienſindam. *Gothiam* fortè: quòd à Gothis poſſeſſa erat. Narbonenſes *Bebryces* appellat. Lycophron, vt Tzetza refert ex Cocciano.

Narcęa, Minerua dicta eſt à Narce quodam Gręcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis geſſiſſet, magnámque potentiam fuiſſet adeptus, Mineruę Narcęæ templum de ſuo nomine condidit Palęph.

Narcaſus, vicus & vrbs Carię: inde Narcaſeus, Stephano.

Narciſſus, Hieroſolymorum epiſcopus vndecimus, ſub annum ſalutis 180. de quo hunc in modum ſcripſit Euſeb. lib 6. cap. 7. hiſt. eccl. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchę, oleum deeſſe luminaribus cúmque id per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus, fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibíque deferri. Cúmque detuliſſent, orauit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tum repentè, miro & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquę in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddit clariorem. Is præterea cùm inter cętera virtutum ſuarum bona eſſet valde conſtantis animi, & iuſti rectíque indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcij, metuentes, ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, pręueniunt, & factionibus circumuenire parant eum: cuius iudicium verebantur. Concinnant igitur aduerſum eum infame ſatis, & noxium crimen: conueniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento iuramenti, quæ obiiciebantur, confirmarent. alius ne in ignem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita ne regio morbo corrumperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamuis ne iuramentis quidem iſtis quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen eorum quę nota ſunt, indignitatem ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit eccleſiæ multitudinem, & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus deliteſcit annis quamplurimis. At non ille magnus diuinæ prouidentię oculus quieſcit in longum, ſed impios vltione per ea, quę ſibi in periuriis ſtatuerant maledicta molitur. Primus namque ille teſtis, parua ignis ſcintilla, noctis tempore, domo ſua ſuccenſa, cum omni genere ſuo, omníque familia flammis vltricibus conflagrauit. Alter repentè ab imis pedibus, vſque ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat

imprecatus,repletur atque conſumitur.Tertius autem priorum exitum videns, & oculum diuinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in medium & audientibus cunctis, ſera pœnitentia, vniuerſum concinnati ſceleris ordinem pandit Tantis autem lachrymis commiſſum facinus deflet,& in tantum dies noctúque perdurat in fletibus, vſquequò luminibus orbaretur. H igitur figmenti ſui huiuſcemodi pœnas dederunt,& Narciſſus epiſcopatui reſtitutus H ec ib: Euſ. b

Narciſſus puer formoſiſſimus,Cephiſſi amnis & Liriopes Nymphæ filius quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſúmque accepit, tandiu victurum, quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamuis primùm ridiculum videretur: euentu tamen ipſo eſt approbatum Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur,mira omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verum cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſſimum fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte conſpecta, ſui amore captus eſt: cúmque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ouid.3. Metamorph mo numentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabant Sapientes ab Ouidio fingitur Nemeſis, inſolentiæ & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, vt ſuam ipſius vmbram admiretur. Diuinitus enim puniuntur ſui amantes hac dementia,vt etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & euanida ſit inanis gloria mundi, & ſerò floreſcens monet, ne nimis maturè & ante tempus ſapere incipiamus, néve nos aut noſtra nimis amemus,atque admiremur.

Narciſſus,nomen fluuij.

Narciſſus,Claudij imperatoris libertus, potiſſimus & ditiſſimus apud principem.

Narciſſus,nomen viri,cuius meminit Paulus, Rom.16.

Nargara, Africæ propriæ vrbs eſt Liuio, vbi Scipio & Hannibal colloquebantur. Margarum apud Polybium legitur.

Nariſci,Tacito Germaniæ populi Hos Auentinus *Norigeoun* interpretatur. Rhenanus *Beyn*. Georg. Fabricius & VVillichius *Voitbiander* faciunt.

Naritia, & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia ab Aiacis Oilei ſociis condita à qua Naritij dicuntur populi & Naritus,ti,tium. Eſt & Naritia inſula in mari Ægæo, ſub Vlyſſis imperio. Vide Naryciu n & [illegible] cri.

Naryx Vide Narycium.

Narnialis,vrbs Piſidiæ Gentile Narmaſeis.

Narna,vel Narnia, Strab.lib.5. Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. a Nare flumine Narnia appellata. Vide Nagnia Olim propriè *Nequinum* dicebatur,vt Plinius & Liuius tradunt. Municipes huius loci olim *Nartes* appellatos ex antiquis marmoribus docet Hermolaus Plinius nihilominus eos Narnienſes vocat. Nerni hodie dicitur,Leandro teſte.

Narnienſes,Narniæ populi.In Narnienſi agro quædam terræ imbribus ſicciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero, ſiccitate lutum fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Plin.li.31.c.4.

Narnienſes,vna ex xxxv.tribubus populi Romani.

Naro,fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens.Vide Nar.

Naron,fluuius Dalmatiæ Ptolem.lib.2.c.17. Melæ Nar dicitur hodie Narenta.Vide Nar & Narone.

Narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius,bibliopola priùs, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus, is in locum Beliſarij ducis Italiam miſſus, decem annos variis euentibus pugnauit.Volaterr.

Narſes, Perſarum rex ſub annum ſalutis 294.

Nartes populi Vmbriæ qui & inter Amnates. Plin lib. c.4.

Narthecis parua inſula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbem.Virg 4.Æneid.

H c & Narycij poſuerunt mœnia Locri.

bundant autem pice optima, vt teſtatur Virgil.2.Georgic.

Et iuuant vndantem buxo ſpectare Cytorum
Narcíæque picis lucus.

Narthecuſa eſt inſula in mari Carpathio. Pli. l b 5.c 31.

Narycium quod & Naryx & Naryce dicitur, oppidum Locrorum vetuſtiſſimum, vnde Aiax, & Narycij populi. Steph.

Narycia,inſula in mari Ægæo vel Ionio, quæ fuit Vlyſſis Abundat autem pice optima, vt teſtatur Virg 2. Georg. Hinc dicta eſt pix Naricea Vide Naritia.

Narycion Locrorum oppidum eſt apud Pli Hoc & Naryx & Narycium appellatur Suidæ & Ste.

Naſabath,Ptolemæo, ſed Naſaua eſt in Græcis codicibus, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis eſt, qui Caſtaldo Soffega dicitur. Nabar Plinii eſt,Villanouano auctore.

Naſamones,ſunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto.Herod.lib.4. Lucan.lib 9.

Quas Naſamon gens dira legit qui proxima Ponto
Nullus rura tenet quam mundo barbara damnis
Syrtis alit:nam littoreos populator arenis
Imminet,& nullos portus tangente carina
Nouit opes:ſic cum toto commercia mundo
Naufragus Naſamones habent,&c

Et Plin.

Et Plin lib. 5. Steph. à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis, fœmininum. Apud hos moris erat: vt cùm quis primùm vxorem duxiſſet, ſponſa nocte prima cum ſingulis conuiuis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſeruaret. Polyd. Virg. lib. 1. c. 4. de rerum inuen.

Na[illegible] mea viri, 1. Eſd. 2. Lat. victor ſiue æternus aut fortis.

Naſibus Vide Naſibis.

Naſica Scipio dictus eſt, nobilis Romanus qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. primo Tuſculanarum.

Naſium, Ptol. lib. ſecundo, cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

Naſtus vrbs Thraciæ: aliàs [illegible] Steph.

Naſtes, frater Amphimachi vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

Natalis confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomnis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus & Dominus noſter Ieſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſia perdere. Sed cùm neg[l]igentiùs ſuſciperet viſiones, turpis lucri deuictus illecebris, ad vltimum à ſanctis Angelis per totam noctem verberatus, & pœnis grauibus excruciatus manè conſurgens, cilicio ſe induit & cinere conſpergit, ac multis lachrymis errorem ſuum deflens, ante pedes Zephyrini epiſcopi ſe ipſum proſternit, & veſtigiis omnium, non modò clericorum ſed etiam laicorum, multa cum lamentatione, prouolutus in lachrymis & lamentationes omnem prouocauit eccleſiam, vt indulgentiam ſibi à Chriſto, communis & iugibus pro ipſo precibus implorarent, oſtendendo ſimul in conſpectu omnium liuores corporis ſui & cicatrices quas pro non[n]iſi ipſius confeſſione ſuſceperat, vix aliquando in communionem corporis eccleſiæ reuocatus eſt. Euſeb. lib. 5. cap. vlt. hiſt eccl.

Nathan, filius Dauid 2. Reg. 5. 1. Paralip. 3 Nomen item Prophetæ, 2. Regum 7. Filius item Ethæi filii filiæ Seſan ex ſeruo, 1. Par. 2. Lat. dans, vel donatus.

Nathanael, frater Semeię & Choneniç. 2. Par. 31. filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar, Numer. 1. Quartus filius Iſai. 1. Paral. 2. Lat. donum Dei.

Nathanael, frater Philippi Apoſtoli.

Nathania, ſiue Nathanias pater Iſmaelis, 4. Reg. 25. Lat. Donum Domini.

Nathamélech, nomen Eunuchi 4. Reg. 23. Lat. donum regis ſiue conſilii.

Natho, Ægypti inſula, Herodoto in Delta, in qua vrbs eſt Atarbechis nomine. Hanc eandem inſulam idem I[illegible] vocat. Huius etiã meminit Diodórus Siculus lib. [illegible] & Thucyd. li. 1. Proſopin Ægypti vrbem habet Steph.

Nathan[illegible], data vel dando, nomen ciuitatis in tribu Zabulon 1. Ioſ. 19.

Natio dea à naſcentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero tertio de natura deorum.

Natiſo, Venetiæ fluuius. Ptol. lib. 3. c. 1.

Naua, Tacito fluuius qui apud Bingium Rheno miſcetur. Naha hodie Rhenano. Hic Auſonio quoque innotuit eo carmine,

Tranſieram celerem nebuloſo flumine Nauam.

Nauathus Italię fluuius, a nauium exuſtione ſic nuncupatus, quod ſcribit Apollodorus, quia Laomedontis filiæ, ac Priami ſorores, Aethylla, Aſtioche, Medeſicaſte, cum captiuis aliis illuc appulſæ naues incenderunt. ex quo & ipſæ Naupreſtides nuncupatæ. Rhodig. lib. 24. c. 5.

Naualia, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniç vulgò *Suoll* Appiano.

Nauarra, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Aragon Vaſconibus adiacet: ad meridiem verò Tarraconiam habet regionem.

Naubolus, Laii regis Thebarum, auriga. Statius,

Naubolus Hipaſides tuus ô mitiſſime Lai,
Hoſpes adhuc currus ſecuraque lora tenebat.

Naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborúmque figuris ſcribere: hunc, Mercurium Triſmegiſtum quem Thyeth dicunt, fuiſſe Ægyptii crediderunt, vel Mercurium, alium Ioue & Cyllene natum, fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratita, Grammaticus, qui docuit Athenis ſub Commodo principe.

Naucratis, Stephano: oppidum Ægypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus appellatione indita, cuius incolę Naucraticę & Neucratiotæ dicuntur Strab lib. 17.

Naulum, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

Naulochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Steph.

Naunes Plinii videntur Simlero, quos Germani *Nauner* vel *Nanſerberg* vocant in Tridentino Epiſcopatu.

Naupactus, Achaiæ vrbs Ptolemæo ad ſinum Corinthiacum. *Lepanto* Sophiano vocatur.

Naupactus (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros Ptol lib. 1. cap 15. Steph. dictam ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactius.

Nauſerius, Aquitaniç dux temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Argo Strabo li. 8. dicta, quòd in eò naues adnauigent. *Napoli de Romania* dici Sophianus tradit.

Naupliades, patronymicum. id eſt, Nauplii filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœę, pater Palamedis, qui cùm filium, Vlyſſis opera, iniquo iudicio circumuentum, & ab eo exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auidus, per totam Græciam vagari cœpit, vxoréſque principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenum adulteria pellexit, futurum ſperans, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignem oſtendit, bonámque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum, adnauigantem, in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandóque perdidit naufragio. Poſtea verò cùm intellexiſſet Vlyſſem & Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Naupontius, amnis qui & Pamportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrico nauigabilis defertur in Sauum.

Nauportus, Velleio & Tacito, Naupontus Straboni, oppidum in Tauricis (hodie Carnis) Plinio Nauportus fluuius eſt, idem oppidum alluens. Hodie & oppidum & flumen: Germanicè *Laybach* dicitur; Italicè *Laboto* & Dalmaticè *Lubeana*. Latinis huius ætatis *Labatum* flumen cum oppido nomen habet.

Nauportus, Iſtriæ fluuius. Plin. lib. 3. c. 8.

Nauſicae, Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes, quæ cùm fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Vlyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſimenes, vir Athenienſis: cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita, vocem amiſit.

Nauſithous, Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ, Eurymedontis filiæ Heſiod. tamen Vlyſſis & Calypsûs filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit.

Nauſtathmus. Plinio portus Siciliæ eſt. Phœnicus Ptolemæo dicitur. Hodie Vindicari nomen habere ait Fazellus. Aretius ſcribit *Fontana bianca* nuncupari.

Nautij, Romę dicti ſunt à Naute, Æneę comite.

Nauius Accius, inſignis augur fuit, qui ſub Tarquinio Priſco Romanorum rege floruit Liu. lib. 1. ab vrbe condita. hic nouacula cotem diſcidit.

Nautes, nomen eſt vatis Troiani apud Virgil. lib. 5. Æneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia comburerentur Ænęę naues, docuit hoc fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret, monuítque Æneam ipſum, vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

Nautulphus, puer natura cæcus, qui precibus ſancti Henoch viſum recepit, author Gregor. Turon.

Naxiportus. Vide Heraclea.

Naxia, vrbs Cariæ. Gentile, Naxicus, vel Naxiates Steph.

Naxium cotes in inſula Cypro genitæ. Pli. lib. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Ægęo, vna ex Cycladibus cęteras ſuperans, anteà Strongyle dicta. Hęc Dia poſt appellata fuit: verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occupaſſent, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſium à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12. vel quia (vt alii volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. Vnde Naxius ardor apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferunt poëtæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter ſydera relata fuit. Ælii Siciliam minorem, alii Callipolim appellarunt. Virgilius, Æneid. 3.

Bacchatámque iugis Naxum, viridémque Donyſam.

Vide Dia. Eſt oppidi nomen apud Plin. lib. 3. c. 8. Steph. inſula νάξος, inſula præclara inter Cycladas, à Nazo Carum duce dicta, vel à Naxo Eudymionis filio, vel παρὰ τὸ νάξαι, quod interpretantur ſacrificare. Nicſia item Sophiano appellata fuit, & teſte Diodoro *Syme* dicitur. Niger ſcribit hìc marmoris genus exſcindi, quod vulgus Serpentinum, Plinius Orphites vocat ſerpentum maculis ſimile, viride nempe, ſed maculis liuidioribus inſperſum.

Nazaręus, conſecratus dicitur & à Nazareth, Nazarenus Chriſtus filius Mariæ, Seruator & Deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege. Auguſtin. Vnde Samſoni iuſſum eſt, vt ferrum non aſcenderet in caput eius Ioſeph. lib. 4. antiq. & Origen. ſuper Numer.

Nazareth, viculus Galilææ, iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noſter, Matth. 2.

N E

Nea inſula, Plin lib. 2. cap. 87. de inſulis enatis, inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Neę, Stephano inſula prope Lemnum, in qua Philoctetes, ſecundum aliquos ab hydra morſus eſt. ſic dicta, quod Hercules ad eam adnatauerit. Gentile, Neæus. Eſt etiam Nea, vicus & caſtellum Myſiæ Steph.

Neæra, nomen fœminæ ſeu Nymphæ formoſiſſimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte

eunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebant. Hom. Odyſſ.11. Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomen proprium, apud Virg. Ecloga.3.

---ipſe Neæram,
Dum fouet.

Neæra, ancilla Cleopatræ reginę, quæ vnà cum Charmione ſpontaneam dominę mortem imitata eſt: ac ſemiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapſam reponens, Plut. in Antonino.

Neæthus, fluuius Crotonis ſic dictus, quòd Gręcorum naues olim in eo exuſtæ ſint. Vide Niætos. Huius Barrius apud Lycophronem memoriam exſtare ſcribit: ſed apud hunc Nauæthus legitur. Salentinum ab Ouidio nominari idem Barrius addit. Siciliæ fluuius eſt apud Theocriti Scholiaſten. Idem eſt. mediæ enim ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitarunt, quod hactenus receptum manet, cùm dicunt vtramque Siciliam, inſulam nempe, & eam continentis partem quæ ab altera freti Mamertini eſt.

Neacles, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Perſarum. Item Aſellum bibentem in littore, & Crocodylum ei inſidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandrium in neutro genere. Ciuis, Neandreus. Strab.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam deo vindice à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Neutricia,

Improbus hanc ſtultè Chelym affectare Neanthus
Auſus, Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Neapolis ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Act.16. Hanc vocari Sichem, teſtis eſt Hieron. in Hebr. quæſt.

Neapolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris littus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopen diruerunt. Non multò tamen pòſt, graſſante peſtilentia, cùm oraculum ea de re conſulerent, reſponſúmque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarent, ſplẽdidiùs eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id eſt, nouam vrbem appellarunt. Gall. *Naples* Napoli hodie legunt vbique numiſmata. Nouus campus Herculis ab Oppiano in Venationibus Iſacius nuncupari ſcribit. Videtur ex Stephano quoque Phalerum vocatam.

Neapolis, Africę oppidum, Pomp. lib.2. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iſaurum ſinum, eodem authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna, Ptol. lib.4. ca. 3. vrbs Syrtis paruę. Vulgò *Tripoli* in Barbaria regia ciuitas. Plinius etiam hoc tractu Neapolim habet, quam Pinetus *Mahometa* vertit. *Napoli de Barbaria* eſt Chriſtianis, & *Nabel* Barbaris, vt Theuetus aſſerit.

Neapolis, colonia, Ptol. lib.4. c.3. vrbs Africę. Vide Phant. ſon. Samaria Iudęæ etiam, inquit Steph. poſtea dicta eſt Neapolis: item Tripolis Cariæ ciuitas.

Neapolis, Macedoniæ vrbs ad ſinum Strymonium eſt Ptolemæo. *Chriſtopoli* dicitur Nigro & Sophiano.

Neapolitanum regnum hodie continetur inter Hadriaticum & Tyrrhenum mare, ab amne Truento, & fundis, vſque ad fretum Meſſanæ: continétque nouem opulentiſſimas, amœniſſimáſque Italiæ regiones. Eæ ſunt, Latij pars, Campania fœlix, Lucani, Calabria, Magna Grecia, Salentini, Aprutium, Apulia, Peucetia & Apulia Daunia, quarum omnium recentia nomina vide in Italia.

Nearchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis. Hor. lib.3. Carm.

Nebahaz, Idolum Hebræorum. 4. Reg. 17. Lat. fructificans, vel germinans viſionem, aut loquens, vel prophetans.

Nebia, nomen viri 2. Eſd 10. idem ſignif. quod Nabahaz.

Neballat, ciuitas: 2. Eſd.11. Lat. prophetia, ſiue loquela inuoluta, vel abſcondita, aut germinans, vel fructificans: ſiue prophetans inuolutè vel abſconditè.

Nebis, Ptol. lib.2. c.6. Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terrę Moabitarum ſupra Iordanem contra Ierichontem ciuitatem, in ſorte tribus Ruben. Num.33. Deu.34. Par.5. Nomen viri. 1. Eſd.2. & 20. Vide Nabo. Idem enim ſignificat.

Nebriſſa. Vide Nebriaſſa.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui Damarum copia nomen dedit. Neurodes habet Silius Italicus lib.4. & etiam Strabo lib.6. Eum idem Silius pro altiſſimo huius inſulæ monte deſcribit. Fazellus, qui eum hodie *Madonia* vocari ait, ſcribit *Cratona* Ptolemæo dici. Sed *Cratas*, non *Craton* apud Ptolemęum legitur. *Madunia* pro *Madonia*, vna mutata litera, habet recentiori vocabulo Aretius.

Nebrophonus, nomen canis venatici apud Ouid. lib 3. Metam.

Nebrophonúſque valens, & Thrax cum Lælape Theron

Interpretari licet hinnulorum interfectorem, παρὰ τὸ νέβρος, quod eſt hinnulus, & φονεύω, occido.

Nebros, clariſſimus Aſclepiadis fuit in Co inſula, vel Pythiæ teſtimonio vnde Nebridę dicti, ex quibus & Hippocrates, Steph. in Co

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Io ſ.15.

Lat.loquela,ſiue prophetia,aut germinatio dormitationis vel mutationis, ſiue germinatio vel loquela dentis vel eboris.

Necate, promontorium in Piceno prope Piſaurum, quod quidam *Forariam* vocant, inquit Niger.

Neceb,ciuitas tribus Nephthali, quę & Adami dicitur. Ioſ.19. Lat.foramen, aut maledictio, ſiue vocatio,aut nominatio,vel explicatio.

Necepſo, nomen medici, de quo Firmicus lib.8.

Necepſus,rex fuit Ægyptiorum, in aſtrorum cognitione peritiſſimus,de quo Auſo.ſcribit.

Quíque magos docuit myſteria vana Necepſi.

Iulius Firmicus: Necepſus inquit, Imperator iuſtiſſimus Ægypti, & Aſtrologus valde bonus, per ipſos decanos omnia vitia valetudinéſque collegit.

Nechao,nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Ioſias rex Iuda fuit in occurſum,4.Reg.23.Lat.claudus,vel percuſſus.

Nechao,qui & Necepſos,Ægypti rex, Olympiade 40.

Nechia Pharao Ægypti rex,is qui Abrahamo vxorem ſuam abſtulit, Ioſeph. de bello Iudaic. lib 6.cap.16.

Necho,rex Ægypti, à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

Necoda,nomen viri 1.Eſd.2.Lat.depictus, ſiue varius,aut punctuatus, vel paſtor, aut incuruatus,vel incenſus.

Necos, filius Pſammitichi, Ægypti rex, cui filius Pſamis in regno ſucceſſit. Herodotus libro 2.

Necretice Colchidis regio Ptolemęo. Hanc Arrianus *Niticen* vocat vt ſcribit Pintianus. *Ecreſiice* hoc loco Plinius legit.

Necropolis,vrbs Ægypti, diſtans ab Alexandria xxx.ſtadiis,vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus,ſe extinxit,ne triumpho duceretur ab Auguſto.

Nectauebus,Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necuia,vrbs Vmbrorum: Gentile,Necuites, Steph.

Neda,fluuius in Meſſeniorum ora,qui populi ſunt Gręcię.Huius viſuntur fontes in Lycæo monte Cęl.lib.18.c.9.

Nede,vrbs Arcadię,à Nede Nympha Steph.

Nedinum,Ptolemęo Illyrici oppidum eſt. Niger dicit *Suſied* ab incolis vocari.

Nedon,vrbs & locus Laconię: vnde Minerua Nedu ſia.Steph.

Negla,oppidulum Arabię: Gentile,Neglius vel Neglites.Steph.

Nehel-eſchol, i. torrens aut vallis botri,nomen torrentis, Num.13. Vocatus eſt locus ille torrens Eſchol, qui torrens eſt in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias,nomen viri. 1. Eſd.2. Lat.conſolatio vel requies Domini,aut pœnitens Dominus, ſiue directio Domini.

Nehiel,ciuitas,quæ terminus eſt Aſer.Ioſ.19. Lat.commotio vel motus Dei.

Nehuſta,mater Ioachim filii Ioacim, 4.Reg. 24.Lat.ænea,vel ærea,aut augurans,vel ſerpens, aut ſerpentina.

Neis. Vide IRYLVS.

Neium. Vide CROCYLIO.

Neium,mons Ithacę, à quo Naiades dictæ, vel vt alii volunt,quòd verſentur ἐπὶ τὰ νάματα, id eſt, aquas. Dicitur etiam *Hyponeium* Suidæ. ſed *Hyperneium* habet Stephanus.

Nelcynda, cuius Arrianus in Periplo Maris Rubri meminit, forte hodie *Dulcinde* regio eſt, vt Ramuſius coniicit. Vide Soſippus.

Neleidas,patronymicum à Neleio, & Neleius poſſeſſiuum.Ouid 12.Metam.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem condidit.Homer. Odyſſ.2. Huic vxor fuit Chloris, Amphiocis Orchomeni regis filia ex qua duodecim filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter vnicum Neſtorem, tum ſorte ablegatum Hercules euerſo Pylo interfecit, Ouid. 12. Meta.

Nemauſus, Galliæ Narbonenſis ciuitas. Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim viginti vicos eiuſdem nationis ſubditos habuit virorum fortitudine excellentiſſimos, Strabo lib 4. Steph. νέμαυσος, vrbs eſt Italiæ, à Nemauſio Heraclide: Gentile, Nemauſius, vel Nemauſinus. Gallicè *Nimes*. Amphitheatrum antiqui operis adhuc ibi ſupereſt. Illic etiam oſtenditur ſubterraneus meatus, qui per tranſuerſum Rhodanum ſub ipſo alueo ductus, in procul diſſitam peruenit ciuitatem. Eſt & baſilica Plotinæ quam Hadrianus Imperator exędificauit, authore Spartiano. Tribus milliaribus à Nemauſo pons eſt Gardius (Gall. *Le pont du Gar*) à fluuio Gardon nomen habens, mundi miraculum: triplici ſerie, mira & impenſæ innumerę induſtria formatus, quarum prima hominibus atque iumentis tranſitum prębet, altera aquę ductum ſuſtinet. I.Poldo.

Nembroth, filius Cham, filii Noę poſt diluuium, cùm homines à Dei timore, aquarum vim interminantis, auocare conaretur: ſpem ſuam in virtute propria ponendam ratus, turrim altiſſimam ędificandam ſuadebat, quam aquę ſuperare non poſſent. His itaque opere iam incœpto ita inſanientibus, Deus diſcordiam immiſit linguarum, vt per multas obſonáſque voces intellectu inter ſe carerent. Hęc igitur tot linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuerſitatis eſt origo, Ioſeph. lib.1. antiq. Nembrotus (inquit Beroſus li.3.) aſſumpto filio Ioue Belo,

Belo, um colonis, furatus eſt rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in campum Sennaar, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno ſalutis ab aquis diluuii centeſimo primo: regnauítque annis quinquaginta ſex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium in ſignum atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet. Hæc Beroſus. Itémque Comeſt in cap. 10. Gen de ipſo ſic ait, Nembroth gigas 1 . cubitorum, qui cœpit primus potens eſſe in terra, & robuſtus venator coram Deo, id eſt oppreſſor & extinctor hominum, dominandi & regnandi cupiditate, & cogebat omnes gnem adorare. Vnde prou. Fortis & malus vt Nembroth.

Nemea mex, ſeu, Nemee, mecs, ſylua Achaiæ ſeu regio ſyluoſa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus Nemæus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quædam certamina, quæ & ipſa à loco Nemæa dicta ſunt. Quanquam non deſunt, qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cùm Hypſipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

Nemea, fluuius qui Sicyoniam & Corinthiacum agrum diuidit, Strabone teſte. Hunc Niger putat *Langla* à Statio vocari.

Nemertis, Nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.

Nemeſis, amaſia Tibulli.

Nemeſis, dea ſcelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Neceſſitatis filia, cuius ſedem theologi Ægypti ſupra Lunam conſtituere, vt inde, veluti è ſpecula, hæc inferiora deſpectare. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnuſia dicitur quòd in Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco ſimulachro nobilitatum.

Nemetes, Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes circa Rhenum fluuium: vbi hodie eſt Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Cæſar in Commen. bel. Gal. & Plin. lib. 4. cap 7.

Neminia, fons eſt in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem ſignificans. Plin. libro 2. cap. 103.

Nemetobriga Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, vulgò *Val de nebro*, Tarapha teſte.

Nemorenſe. Vide ARTEMISIVM.

Nemotocerna, oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc Spirenſibus.

Nemptai, vrbs apud Arimphæos populos, cuius ambitus triginta millibus paſſuum continetur, eáque omnium populoſiſſima. Pius 2. Max. Pont. in part 1. Aſiæ cap. 15.

Nemra, ciuitas. Num 32. Lat. Leopardus, ſiue rebellio aut amaritudo, ſiue commutatio.

Nemrim locus terræ Moab. Iſa. 15. idem, pa. 1.

Nemrod, filius Chus. Gen. 10. : at. rebellis, vel dormitatio deſcenſionis: aut dormiens dominãs.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archiloco poetæ deſpondiſſet, poſteáque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, vt doloris impatientia mortem ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Vide ARCHILOCHVS & LYCAMBES.

Neocæſarea, vrbs Pontica. Gentile, Neocæſareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Eſt etiam Bithyniæ. Steph. alia item Syriæ aut Euphratenſis, li. Notit. Neocæſarea item in Euphratis ripa.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua. Diog Laert.

Neodunum. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis ciuitas, vulgò *Leondul*. Scribitur & Noeodunum.

Neomagus, Lexubiorum in Gallia vrbs. Ptol. *S. Saluator.* Villanouano.

Neomagus, Regnorum ciuitas in Britannia. Ptol. hodie *Guldifordia*, Lhuido. Hoc *Neomagum* Ptolemæi eſſe putat Talbotus idem cum Nouiomago Antonini; & hodie *Croyden* dici.

Neomagus, Ptolem. Tricaſtinorum in Gallia Narbonenſi vrbs. *Nion* I. Poldo.

Neomagus Antonini, in Germania ea vrbs eſt, quæ nunc *Valnehem* dicitur, ad Rhenum ita ex Heroldi libello de Stationibus Romanarum legionum, quo loco docet Neomagum à Ptolemæo in Nemetibus deſcriptam aliam eſſe ab hac. V. Nouiodunum.

Neomagus, oppidum in Gallia Belgica, vicinum Trecis & Lutetiæ, vulgò *Nogeans ſur Seine*.

Neon, vrbs Phocidis. Hero. libr. 18. Gentile, Neonius & Neonæus Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum quòd admodum adoleſcentibus primum tirocinium in bello Troiano poſuit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem ſonat, ſeu militem nouitium.

Neoris, Iberiæ oppidum inſigne iuxta Harmaſtum fluuium. Plin. lib. 6. cap. 10.

Neotichitæ ſunt populi Æolidis: quorum vrbs νέον τεῖχος, hoc eſt noua mœnia, commemorantur à Steph. item Phocidis, Thraciæ, Cariæ & Sarmatiæ Europææ.

Neoterius, Conſul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 183.

Neret, Liuio & Plinio Nepeta, Ptolemæo Tuſciæ vrbs mediterranea *Nepe* hodie Leand. Alb. *Neſpetos*; Stephani fortè ex Halicarnaſſeo.

Nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepeſini.

Nephath-dor, ciuitas in tribu Manaſſe, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4. ex Hebræo verten-

dum erat, In omni termino Dor.

Nephalia, erant quædam Græcorum ſacrificia, quæ ſine vino celebrabantur, vt teſtes ſunt Iulius Pollux & Suid.

Nephed, filius Dauid 1.Reg.5. 1.Paralipomenon 3.Lat.imbecillis, aut remiſſus, vel luxatus.

Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles à qua Ouid.1. Metam. Hellem Nephelei la cognominat.

Nephelis, Ciliciæ vrbs.Ptol.

Nephelococcygia, confictum vrbis nomen apud Ariſtoph. Comicum.Steph.

Nepheonitæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Nepher Cheres, Ægypti rex, ſub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp.97.

Nephthali, nomen loci. 3.Reg.4. 4.Reg.15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ.Gen.30.Lat.comparatio, aut retorſio, vel tortuoſitas, quem locum hodie Arabis *Siziz* vocari auctor eſt Poſtellus.

Nephthalitæ, populi in oriente.Ioſeph.Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam, pro Neptalitæ, à Procopio Euthalitæ vocantur ſic Leuuenclauius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum ciuitas Gorga vide de Perſico bello librum primum Procopii, vbi eos eleganter deſcribit.

Nephthoa, nomen fontis, Ioſ.15. & 18.Lat. apertio ſiue ſculptura.

Nephtuim, filius Meſraim, Gen.10.Lat. aperturæ ſiue ſculpturæ.

Nephuſim, nomen viri. 1.Eſd.2. Lat. diminuti aut dilacerati.

Nepiſta, Carmaniæ vrbs.Ptol.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, ſcripſit vitas illuſtrium virorum.

Nepotianus quidam, Romæ imperator ſalutatus 28.poſtridie interfectus eſt, ſub annum vrbis 1104.

Neptunalia, Neptuni ſacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Neptuniatæ, in Africa propria vrbs maritima.Ptol.

Neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, & Ptol.iuxta Patras. Item in Calauria inſula.Plutarch in Demoſth.circa Mantineam & in Caria.Polyb.i lin.

Neptunium, promontorium in Campania, & in Arabia felici.Dio ior.in Euſtath.

Neptunius, mons & fons in Sicilia & Tarracina.Solin.Spreuerio nunc Fazello.

Neptunus, mons Siciliæ.Solin.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuiſione maris regnum obtigit: vnde & tridentem geſtat, pe. uliare eius regni ſceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiodus in Theogonia. Hinc deducitur, Neptunine, patronymicum fœm.Catul.in Argon.

Téne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc Neptunius, nia, nium, poſſeſſiuum: Neptunus equos primus omnium domuiſſe, artémque equitandi tradidiſſe fertur.Dio.Sicul.lib.6. Alii volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primùm edidiſſe, quod aſſerit Lucanus dicens,

Primus ab æquorea percuſſis cuſpide ſaxis,
Theſſalicus ſonipes belli feralibus omen
Exilit. Et Virg.lib.1 Georg.ſic ait,
-----túmque ô qui prima frementem
Fudit equum magno Tellus percuſſa tridenti
Neptune, &c.

Quid Neptuni nomine intellexerint veteres prolixe docet N Comes, mythologiæ lib.1. cap. octauo.

Nequinum, oppidum, quod nunc Narina dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vide Nagnia & Narnia.

Ner, pater Abner. 1.Reg.19. Pater Cis patris Saul 1.Par.8 Filius Iahiel, 1.Par.9. Lat. Lucerna, ſiue nouale.

Nerabus, vrbs Syriæ. Gentile, Nerabius. Stephanus.

Neratius, iuriſconſultus clariſſimus, cuius ſcriptorum fragmenta extant in Pandect.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem.39.Lat.explorans, vel pedetentim, ſiue lucerna diſcooperta, vel coaceruata, aut nouale diſcoopertum vel reuolutum.

Nereides, maris Nymphę Nerei & Doridis filię humanam effigiem habentes: quarum nomina ſunt Neſea. Cymothoe, & infinita alia, quæ vide apud Heſiod. in Theogonia. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis.

Nereſſus eſt oppidum in Lea inſula cuius meminit Æſchines epiſt.1.ad Polyc.

Nereus, Deus maris (Heſiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadémque ſorore, maximam Nympharum turbam ſuſcepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argon aut deorum antiquiſſimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4.Georg.Figuratè accipitur pro mari.Perſius Sat.1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Vide N.Comitem Mythologũ doctiſſ. lib.8.c.6.

Nereus, nomen viri.Rom.16.

Nergel, idolum Cuthæorum. 4.Reg.17. idem ſignifi.quod Neregel.

Neri, pater Baruch, filius Maaſiæ. Ierem.32. Lat.lucerna vel nouale.

Nerias idem Ierem.36.4.& 51.59.

Nericus, vrbs Acarnaniæ quam Homerus vocat [illegible], quæ Acarnaniæ eſt, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericus, & poſſeſſiuum à monte Neritius Steph.

Nerigon, circa Britanniam inſula videtur apud Plin.lib.4.cap.16. *Noruægen* Becano. Hæc facilis

cilis nauigatio in Thulen.

Nerio,rionis,vel Neriene,rienes,& apud antiquiſſimos,Neria,riæ, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell lib.13.cap.21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo,vnde & pro vi,poteſtate,& Maieſtate Martis accipitur.

Neripi,Aſiæ Sarmaticæ gens.Plin.

Neris nomen vrbis Peloponneſi in agro Meſſeniaco.Steph.

Neritum Ptolem. Salentinorum vrbs. Niger *Nerdo* vocat.

Neritus,riti,mons in Itaca inſula. Strab.libr. 10.& Plin.li.4.c.12 à quo Vlyſſes Neritus paſſim cognominatur à poetis Eſt item Neritus,ſiue, vt apud Plin.legitur, Neritis, peninſula Acarnaniæ adhærens alio nomine Leucadia appellata,opere accolarum olim à continenti abſciſſa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. De eo fortè hęc Suidas, *Neritum mons.* eſt & *Neritum* quod *Actoricum* dicitur: locus Epiri, pòſt *Leucas* dictus eidem Suidæ.

Neritus item,ſiue Neritum, neut.gen.peninſulæ huius oppidum eſt,quod recentiores Leucadem appellarunt.Plin lib.4.c.1.

Nerium,Ptol.lib.2.c.6.promontorium Tarraconenſis Hiſpanię,Artaborum promontorium, alio nomine. Nunc vocatur *Finis terra* in Compoſtelia.

Nero,Gellio lib 13.c.21. verbum Sabinum eſt, quo ſignificatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine,Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomen à Græcis accepiſſe videntur,qui vincula & firmamentum membrorum νεῦρα dicunt, noſtri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum eſt,vt Nerones nunc crudeles dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera. Huius Neronis imperatoris temporibus,amnes retrofluere viſi ſunt.Pli. lib.2.cap.103. Iſte in tãtum ſceleris eſt progreſſus,vt ne à propriis quidem ac domeſticis temperarit, ſed & in matrem, in fratres, in vxorem, atque in omnes ſanguini proximos parricida extiterit: & ipſe primus ex Imperatoribus Romanis in Deum,impietatis arma conuertit, &c. Euſeb.lib.2.c.24.hiſt.Eccleſ.

Nero caluus maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quòd ſæuitia Neronem vel exæquaret,vel ſuperaret,ac Nero alter eſſet. Et quia caluus erat,vt à ſuperiore diſtingueretur,Nero Caluus eſt vocitatus Iuuenalis,

--*& caluo ſeruiret Roma Neroni.*

Neronianæ Thermæ,a Nerone imp.ędificatę, nunc Alexandrinæ appellantur, inquit Eutropius lib.7.Romę ſunt.

Nertobriga,Bęticæ vrbs,Turdetanorum,Appiano, & Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum.Ptol.hodie *Almunha*,locus vicinus vrbi, in qua Arias Montanus natus eſt,cui *Valera* vocatur: addítque ibidem hodie etiamnum antiquam inſcriptionem extare, in qua *Nertodrica* per d nominatur.

Nertobriga, Ptolemæo alia Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Nergobriges* habet Appianus. Hanc *Nitobricam* apud Antoninum appellari creditur. Varrerius tamen ibidem *Nertobriga* legit.

Nerua,XIII.Rom.imperator,Flauio Domitiano cui ſucceſſit,diſſimillimus,animóq; verè paterno erga populum affectus.Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet. Ælium Traianum ſibi adoptauit,qui illi etiam imperio ſucceſſit.

Nerua,Ptol. Cantabrum in Hiſpania fluuius. hodie *Nanſa. Neuſa* Pomponio dicitur & Ptolemæo,teſte Pintiano.

Neruii,populi inter Belgas in finibus Ambianorum: qui ſemper reliquos Belgas increpitabant,quòd ſe populo Romano dediſſent,ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros,neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculoſiſſimo bello à Cæſare victi,Lucan.lib.1.

--*nimiúmque rebelli*

Neruius,&c.Nunc Tornacenſes dicuntur, *Ceux d'alentour de Tournay*.Becanus *Oudenarde* interpretatur.Marlianus eam vrbem eſſe putat quam Flandri *Doorniek* appellant.

Nerulani,populi in Latio iuxta Romam. Pli. libro 3.

Nerulium, oppidulum in Lucanis, vi captum repentino aduentu Æmilii.Liuius li.9.Inde Nerulonenſes Sueton.in Auguſto.

Neſactium, Iſtriæ oppidum Plinio. *Neſactum* apud Ptolemæum, & *Neſatrium* apud Liuium legitur. *Caſtello nouo* ad Arſiam flumen hodie eſſe ſcribit D.Niger.

Neſa regio montana iuxta Ætnam.

Neſæus,campus eſt à quo apud Medos campi Neſei.Steph.Vide Niſæum.

Neſea,Nympha,à natando ſic dicta. νέω enim, nato ſignificat.Heſiod.in Theog.

Neſi,populi in Scythia Europæ,optimis quõdam equis abundantes.Plin.lib.6.c.27.

Neſib ciuitas in tribu Iuda. Ioſ 15.Iacitans, ſiue ſtatio,vel erectio, ſc.alicuius tumuli, aut Syriacè plantatio.

Neſibus.vide Niſibus.

Neſis, Plinio Campaniæ inſula,aſparago optimo nobilis. Statius etiam meminit lib ... ſiluarum. Nunc *Neſita* dici ſcribit Georgius Fabricius,in itinerario Romano inter Pauſilypum & Puteolos eam deſcribit Hermolaus.

Neſiũ inſula in Cãpano litore inter Pauſilypũ & Puteolos: quę alio nomine dicitur *Neſus*.

Neſperus,vrbs Italię:Gẽtile,Neſperinus.Steph.

Neſtoch, Hebr. Niſroch, i. fuga vel tentatio tenera aut delicata, vel vexillum delicatum: aut Syriacè, tabula tua, idolum quod adorabat Sennacherib. 4. Reg. 19. Iſai. 37.

Neſſon, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Neſſonites Stephanus.

Neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ. Hinc Neſtius. Steph. Vide NAPVS & NESTVS.

Neſſus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: qui cùm Herculi ad Euenum fluuium operam ſuam obtuliſſet, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus: cuius quidem corpus ſuo ipſius fœtore totam fœdauit & infeſtauit regionem, quæ ob id Ozolis, quaſi putida nomen habuit, incolæ verò Ozolæ dicti. Hic cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam: vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virúmque alterius fœminæ amore captum, ad ipſius amorem poſſe reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi in Oeta monte ſacrificanti, per Licham puerum veſtem eam miſit, quam cùm ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientia in ardẽtem ſeſe rogum coniecit. Hinc Neſſeus, ſea, ſeum.

Neſſus, Thraciæ fluuius. Prolem. *Neſto*, hodie Sophiano. Bellonius ſcribit eum à Turcis *Charaſou* à Græcis verò *Meſtro* dici.

Neſtocles, ſtatuarius fuit, Phidię æmulus, cuius tempore floruit. Olympiade nimirum 83. vt ſcribit Plinius lib 34. c. 8.

Neſtor, filius Nelei & Chloridis, Homer. lib. Odyſſ. 11. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum viuo patre, aduerſum Epeos Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt: & deinde cùm Pirithoi nuptiis intereſſet aduerſus Cẽtauros, qui Hippodamiam iam rapere conabantur, ſtrenuè pugnauit. Poſtremò belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idem Hom. lib. 2. Iliad. ſcribit quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem viueret: vt ipſe refert apud Ouid. lib. 12. Metamor. vbi ex conſilii dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua ſeptem filios & vnicam filiam ſuſcepit.

Neſtor, poeta è Lycia regione pater Lyſandri poetæ, tempore Seueri principis ſcripſit Ilia Triphiodorus verò Odyſſeam ad imitationem Homeri.

Neſtor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Auguſti ſororis filium erudiit.

Neſtorius epiſcopus Conſtantinopolitanus qui hæreſim Neſtorianorum protulit.

Neſtus, fluuius Thraciæ à Strymone ſecus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis. Alii vrbem Thraciæ eſſe credunt, eámque *Naſtus* Stephano & Suidæ dici.* *Neſos* Ptol. fortè in Myſia. Hodie *Nyſſa* Seruiæ metropolin eſſe ſcribit Laſius.

Neſus, vrbs Iberica. Steph.

Neſus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

Netium Peucetiæ oppidum in Italia Strabo.

Netophati, nomen loci. 1. Par. 2. Lat. Gutta ſiue diſtillatio aut gummi.

Netupha, nomen loci. 1. Eſd. 2. idem.

Netuphati, nomen loci 2. Eſd. 12. idem.

Neua, Cæle Syriæ vrbs, inter Capitoliam & Damaſcum. Anton.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. vide NVCERIA.

Neuius, poeta comicus. Hic epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbia Campaniæ:

Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diu Camœnæ Neuium poetam.
Itaque poſtquam Orci traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier.

Gell. lib. 1. cap. 24. Varro autem in libro de poetis, dicit eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idque bellum carmine ſcripſiſſe.

Neuita, Conſul cum Mamertino, anno ab vrbe 115.

Neumenius, filius Antiochi. 1. Machabęorum 12.

Neuola flumen in Sentinati agro.

Neuti, populi in Scythia Europæa. Vadianus in Melam. Herm. in Caſtig. & Plin. lib. 4. cap. 12. Stephano, populi ſunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris inſula quæ aliàs Alone, apud Stephanum: item eadem Proconneſo.

Nauſtria, vel VVeſtria, Galliæ Celticæ regio, ſic dicta, quòd totius Galliæ pars proximè ad occiduum ſolem vergat: nam Germano & antiquo Gallorum idiomate *VVeſtrich*, idem eſt, quod occidens: poſtea Normania cognominata à Normanis, quibus fœdere cum Francorum rege percuſſo, hæc prouincia ceſſit. Mu ſt. lib. 2. Col Neuſtria eſt quicquid à Pariſiis & Aurelianis interiacet, inter Ligerim & Sequanam inferius ad Oceanum.

Neut, Ægypti Nomus. Ptolem.

N I

Nia, fluuius in Libya interiori. Ptol.

Niaccura, Antonin. vrbs in Comagena, Syriæ regione.

Niathos, fluuius Theocrito, quem enarratores

tores ipſius dicunt eſſe in Sicilia. Vide NEARTHVS.

Nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibithes. Stephanus.

Nicæa, Plinio & Ptolemæo Liguriæ oppidum maritimum eſt, *Nicia* in Antonini itinerario legitur. *Nizza* hodie.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ prius Ancore dicebatur: deinde Antigonia, poſtea à Lyſimachi vxore Nicęa. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyrię, Indiæ, Corſicę inſulæ, Leuctrorum Bœotiæ, ſeptima Galliæ, Maſſilienſium colonia, octaua Thracię. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Stephan. qui etiam claros aliquos viros Nicęenſes enumerat. Vide NICIA.

Nicæarchus pictor ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit, & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol.

Nicander, Colophonius grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, ſcripſit de Thracia contra venenum. De agricultura, Curationum collationes, Prognoſtica Hipp. verſibus edidit, aliáque complura. Suid. Cic. de Orat.

Nicanor, natione Cyprius, vnus ex ſeptem Diaconis ab Apoſtolis in diuinum miniſterium selectus. Apoſt. cap. 6. apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus ſub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus, Demetrii regis Syrię, à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus, 1. Mach. 7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 138.

Nicarchus, Philoſ. fuit Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. ſeptem ſapientum.

Nicaſipolis. Vide THESSALONICA.

Nicaſia, parua inſula iuxta Naxum: inde Nicaſius, quod & proprium nomen viri eſt. Steph.

Nicates, à Liuio appellatur mons ille Italiæ qui hodie *Maiella* & *Matheſio* dicitur, vt M. Niger autumat.

Nicatorium, Aſſyriæ mons circa Arbelam. Strab.

Nicanor, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bellis ſemper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicanoris, vrbs Syriæ iuxta Europam à Seleuco Nicanore condita, Inde Nicanorites. Steph.

Nicea, Macedoniæ vrbs inter Heracleam & Lychnidum. Antonin.

Nicedorus Mantyneus Pyctes, qui ab adoleſcentia totum ſe palęſtræ dedidit, factus ſenior cæpit philoſophari, legibúſque ac inſtitutis incumbere.

Nicephorium, vrbs circa Edeſſam, quæ, aliàs Conſtantina. Gentile, Nicephorus. Steph. Vide ZEDOTIVM. *Naſiuancaſi* hodie nominari ſcribit Caſtaldus. *Nephrun* Pinetus vocat.

Nicephorus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum ſalutis 803.

Nicephorus alius cognomine Phocas, item imperator, anno ſalutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botoniates, etiam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, ſophiſta, Adriano principi gratioſus, ab eoque Muſęo Ægypto adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit: ſophiſticum verò & vmbratile forenſibus aculeis roborauit, genus dicendi antiquum & politum retinuit: laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus Philoſtr.

Nicepſos, rex Ægypti, circa Olymp. 27.

Nicer, Germaniæ fluuius, Ammian. hodie *Neckar*, Rhenano. In Ducatu VVirtembergenſi eſt.

Nicia, Plinio Italiæ fluuius. *Lenza* nunc, in Lombardia, Nigro & Leandro. aliis *Nura*.

Nicia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſię & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicęam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit: poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceam appellauit. Vrbis ambitu ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo ſita: habuit quatuor poetas ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portę cernebantur. Hic iubente Conſtantino famoſa illa Synodus celebrata eſt trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arij dogma reciſum. Vide NICAEA.

Niciæ, vicus in Ægypto eſt, Gentile, Niciotes, Stephan.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, vt à Nicia ſibi caueret. Plutarch.

Nicias, grammaticus Romę, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Athenienſis, gente clarus. Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore ęquè potentes fuiſſe, Niceam Nicerati, Thucydidem Mileſium, & Teramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes de-

latæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Giſippum Lacedæmoniorum ducem auxilio accerſiuerant, infœliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt, in carceremque coniecti, ſibi manus attulere Ex Plutarcho. Nicias Marco Craſſo ex noſtris comparatur à Plutarcho in Parallelis: quòd & diuitiis abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Athenienſis pictor, qui Plin. lib. 35. cap. 2. diligentiſſimè mulieres pinxit, lumen & vmbras cuſtodiuit, atque vt eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuiſſe dicitur, vt cibum ſumere ſæpè oblitus ſit. Ælian. de varia hiſt.

Nicij, Ægypti inferioris metropolis. Ptolem. ad Nilum ſita. *Fuoa* hodie dici ex Ioanne Leone veriſimile eſt. *Nicia* vicum Strabonis eſſe vult Villanouanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur. Illa verò à Ptolem. in mediterraneis.

Nico, vnus ex XII principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehenſus cum Philomene, ad Annibalem deductus eſt. Liu. Decad. 3.

Nicochares, poeta comicus Græcus, Athenienſis, Philonides filius, coæuus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit.

Nicocreon, ontis, Cypriorum tyrannus qui Anaxarchum Philoſophum malleis ferreis cędi iuſſit. Vide ANAXARCHVS.

Nicocris, vel Nitocris, Aſſyriorum regina, quæ multis annis poſt Semiramidem floruit. Hæc Euphratem fluuium, qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuoſum, ſupráque pontem erexit trium ſtadiorum difficillimum factu propter paludes quæ vrbem ambiunt, fecit ingentes cauernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſsítque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Author Herodot. & Curtius.

Nicodemus, nomen viri Phariſæi, Iudæorum principis. Iohan.

Nicolaitæ. Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex ſeptem diaconis, qui electi ſunt à CHRISTI diſcipulis, vt egenis miniſtrarent. Is author fuit Nicolaitarum hæreſeos, cuius ſumma dogmatis fuit, vxorum communio. Euſeb. lib. 3. cap. 29. hiſt. eccl.

Nicolaus, philoſophus Peripateticus, patria Damaſcenus, moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis, procero quidem, ſed non indecoro corpore, bene doctus: nam hiſtoriam librorum centum triginta quatuor conſcripſit. Eo maximè delectabatur Octauius Cæſar. Plin. lib. 13. cap. 4.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, anno ſal. 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno ſalutis 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. anno ſalutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno ſalutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Rom. Franciſcanus, an. ſal. 1448.

Nicolaus Tollentinus, omnium ſui temporis abſtinentiſſimus: qui pane & aqua ſemel tantùm die veſcebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos ſex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troadis, poëtam tragicum, qui ſcripſit tragœdias vndecim. Secundum Athenienſem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, ex philoſophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtotelis ponit: ambos medicos, quorum filius ſcripſit commentarios in Phyſicam patris. Sextum addit Plin. pictorem. Ariſtodemi filium & diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuentutis, Scyllámque, quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clariſſimo, Zelæ filio, qui eam condidit, appellata Ptole. libro quinto capite I. Turcis hodie dicitur *Nichor*. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus. & poſſeſſiuum, Nicomedius. Stephan. In huius ciuitatis villa Magnus Conſtantinus obiit qui cùm vellet in Iordan. fluuio baptizari, atque idcircò Hieroſolymam peteret, morte præuentus, ab Euſebio Nicomedienſi Epiſcopo Arianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt: quæ res Chriſtiani principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt verſimile eum principem, qui per omnem vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe: quam ſummo ſtudio de ſuo imperio priùs eliminauerat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſania, Ammiano, Cedreno & Treb Pollione auctoribus. *Contum* antea nuncupatam Mar. Niger refert ex Capitolino. *Comidia* à Nautis Germanicis dicitur.

Nicomedium, emporium Bithynię. Gentile Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturę erat peritiſſimus.

Niconium, Meſię inferioris oppidum. *Nomanoſter* Nigro.

Niconia, vrbs in Ponto, iuxta Iſtri oſtia. Strabo lib.

bo lib.7. Gentile, Niconiates Steph.

Nicopolitanus ſinus, vocatur à Plinio lib.5. cap.32. pars Propontidis, in quo portus Amyci. Hunc ſinum ſcribit Bellonius *Golfo di Momomedi* dici.

Nicophanes, nomen pictoris, quaſi vir illuſtris: & fuit ſanè is pictor elegans & concinnus, ita vt venuſta opera pingeret propter ingenuitatem rerum: impetuoſi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin.lib.35. cap.10.

Nicopolis, vulgò *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperauit. Alia eſt in Ægypto. Item Alexander illam vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium vicisset. Steph. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hiſtro flumini imminet. Ptol.3. hodie *Nicopoli*.

Nicoſtratus Macedo, orator inter decem ſecundus tẽpore Marci Antonii & Dionis Chryſoſtomi Ariſtidi oratori æqualis ſcripſit non nulla, vt author eſt Suidas. Fuit item alter Nicoſtratus poëta comicus. Athenæus in Dipnoſoph. Nicoſtratus citharœdus & Laodocus, quum inter ſe certarent, dixit Nicoſtratus Laodocum eſſe in magna arte paruum, ſe autem in paruā magnum, ſtatuitque, non domum diuitiis ſed artem ſtudio & diligentia augere. Ælianus de varia hiſtoria.

Nicoſtrata mater Euandri Arcadis, futurorũ vaticinatrix quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare ſolebat, Carmenta ſeu Carmentis Latinè dicta fuit: vel, vt alii nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Nicotera Antonino oppidum eſt, quod Leander nunc *Nicotro* vocari ait. In Brutiis ſiue Calabria eſt.

Nidum, Angliæ vrbs apud Anto. *Neath* Camdeno.

Nigdeni populi in Africa Propria. Ptol.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimio Seuero de imperio certauit. Vide [illegible] Herodianus.

Niger, cognomen [illegible] cuiuſdam. Act.13.

Nigidius Figulus, philoſophus Pythagoricus, Romæ floruit Ciceronis tempore. Hic doctiſſimus in Grammatica multa ſcripſiſſe fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigilgia, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Nigintimi, Africæ Propriæ populi. Ptol. hos Villanou. putat *Cinithios* Taciti, & *Ethinos* Plinii eſſe.

Nigir, fluuius Libyæ interioris, eiuſdem cum Nilo naturæ, Ptol.lib.4. cap.5. Hodie fluuius *de Senega*, vide Ganges.

Nigr[illegible], Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Nigris fluuius eſt à quo Nigrites, Steph. populi Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris propter ſolitudines, a qui pulueris eminentibus interdum velut exuſtis cautibus.

Nigris, fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerunt, quòd ſit eiuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdémque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin.lib.5.cap.8. & Ptol lib.4.c. 5. Dionyſius.

Nigritæ Æthiopes ſunt Ptolemæo & Plinio, Nigritæ, populi ſunt qui regem habent monoculum. Herod. Plin.

Nigrum promontorium. Vide Artitas.

Nilis, lacus [illegible] inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin lib.5.c.9.

Nilopolis Ægypti oppidum. Ptol. & Steph.

Nilus, Ægypti fluuius, à Nilo rege ſic dictus, vel à nouo luto, quo tota m feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruilius Nilum dici exiſtimat, quaſi νέαν ἰλὺν, hoc eſt, nouum trahentem limum, quòd oblinet, hoc eſt, limo obturet Ægyptum & oppleat. Naſcitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, ſtagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem: deinde conditur itinere aliquot dierum, rurſúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi, iterúmque arenis receptus, per deſerta viginti dierum ſpatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò profilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Æthiopia diſterminans, medios ſecans Æthiopas, ſic deinde inſulas facit, quarum clariſſima eſt Meroe, cuius metropolis etiam Meroe vocatur: poſtquàm ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant [illegible]. Oſtiorum nomina ſunt, Canopicum, Bolbitinum, Sebennyticum, Phatniticum, Mendeſium, Taniticum, & Peluſiacum. [illegible] Ægypti inferiorem partem Delta [illegible] amplexu ſuo determinat. Canopico oſtio ab Africa: ab Aſia, Peluſiaco: propter quod aliqui Ægyptum inter inſulas potius ita ſe diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat, ideóque multi Ægyptum à Græcæ literæ ſimilitudine Delta vocauerunt. Multis nominibus apud veteres hic fluuius notatus eſt. Dicitur namque & Ægyptus, (vnde regioni nomen) Oceanus, Etus, id eſt Aquila, Nigir, Melo vel Melas, Siris, Triton, Chryſorroas, Dyris, Noym ab Ægyptiis quoque vocari. [illegible] Deus Apollo, in S[illegible] Bibliis [illegible] volunt. Plinius vndecim oſtia Nili in mare ſeſe exonerantis numerat, [illegible] quatuor falſa, ſeptem verò celebriora [illegible] nouem. Et horum ſeptem nomina apud ſcri-

ptores permutantur. Tota autem hæc de numero & qualitate horum oſtiorum apud veteres diſcrepantia naſcitur ex locorum, pro ſucceſſu temporis immutatione. Quæque enim ea deſcripſit ſecundùm quem habebant hæc littora ſuo tempore ſitum, quem ſæpiùs ex maris æſtu & inundatione, arenarúmque nunc aggeſtione, nunc deſultione aliam atque aliam formam per aliquot annorum interualla induere, veriſimile eſt. & norunt ij qui propiores Oceano habitant, quibus mirum non eſt fluminum oſtia alueum ſedéſque mutare, interdúmque arena obturari nouáque (vbi quondam nulla erant) vada conſtare & quæ olim minùs nauigabilia, breuiſ ú que plena nunc profunda & nauigationi apta videre. Hunc fluuium cæteros omnes qui in orbe terrarum ſunt, dulcedine ſuperare ait Diodorus: quam ſententiam quondam confirmauit Peſcennius Niger Imp. qui militibus limitaneis vinum petentibus reſpondit Nilum habetis & vinum quæritis. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum & per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundiſſimus innatat: pluuiæ loco atque roris eſt Ægypto: fluit ac refluit inſtar maris. A Nilus fiunt adiectiua Niloticus Nilotica Niloticum: vt Nilotici piſces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum. Silius Italicus lib. 1. Nilum *Lageum* vocat in Libyæ deſcriptione,

Terminus hinc roſeus amnis Lageus ad ortus
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum

Beniamin eum *Piſſon* vocat. *Abbahuu* dicit Iouius, *Gihon* Aluareſius tradit. Barrius dicit ab Abyſſinis *Tacui*: Theuetus eum dicit multa habere noua nomina, quæ vide apud Ortelium in geogr. theſ.

Nilus, vrbs Ægypti, vel & Nili fluuii templum: Gentile, Nilopotes, vel Nilæus.

Nimbius, inſula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrſam vocat, teſte Car. Stephano.

Nimphis Heracleotes. hiſtoriographus fuit, qui res geſtas ab Alexandro libris 24. ſcripſit. De Heraclea 13. vſque ad euerſionem. Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæeus Steph.

Ningum vel Mingum, vtroque modo legitur apud Antoninum, vt Simlerus inquit, qui *Mugiam* interpretatur Iſtriæ vrbem.

Niniue, vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Aſſur, egrediens de terra Sennaar. à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ: populi, Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis partem. Ptole. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt. Haitonus libro de Tartaris, cap. 12. Hebræis *Rababoth* dici ſcribit Arr. Mont. Ptolemæus eam *Ninus*, & *Nineue* appellat. Suidas dicit à Semiramide Niniuem mœnibus cinctam, & mutato nomine Babylonem vocatam fuiſſe. Euſebius in ſuo Chronico dicit, Niniuem ſuo tempore Niſibin dictam.

Ninoe, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, à quibus et ante Delegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſtea à Nino, Ninoe Gentile, Ninoetes Suid. & Stepha.

Ninos Steph. vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturia. Ciues Ninii. Strabo initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus verò totam Aſſyriam.

Ninus, Iouis Beli filius, IIII. rex Babyloniæ. regnauit annis 52. Hic omnibus ſuis viribus, ſumptis armis patris ſui, omnibus bellum intulit, nulli parcens. Omnium primus regnum Babylonicum propagauit: & primus templum Belo patri, & matri Iunoni, & Rheæ auiæ & ſtatuas in oppidi medio erexit Beroſus libro 4. Igitur idololatriam in orbem inuexit. Hic Ninus à Chaldæis quoque dicitur Hercules: Aſſyriis Iupiter: quibus oppidulum paternum tetrapolim & caput imperii ſtatuit: ab ipſo Aſſyrii dicti ſunt. Xenoph. de æquiuoc. Fundator Niniues ciuitatis, & inuentor idololatriæ, bellíque author primus ab vxore Semiramide de medio ſublatus. Diod Sicul. lib 3. cap. 1. Mortuus eſt anno Abrahæ ... Comeſt. in cap. 25. Geneſ. & cap 1.

Niobe filia Tantali, ſoror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cùm viro ſuo ſex filios, totidémque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit, Niobémque ipſam ſibi conuitiantem turbine venti in Aſiam rapuit, & iuxta Sypilum vrbem (quæ illi patria erat) in ſaxum transformauit. Ouid. 6. Meta. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem & indolentiam conuertitur, fecitque vt Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit: vel lapidea ſtatua, quam orba liberis ſibi erexit in monumentum, vt refert Palæphatus.

Niobe, Laconicæ fons. Plin.

Nicoſſum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

Niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti apud Virgil. 10. Æneid.

-- quin ecce Niphæi
Quadriiuges in equos, aduerſáque pectora tendit,
Atque illi longè gradientem, & dira frementem,

Vt vidêre metu verſi, retróque ruentes,
Effundúntque ducem, rapiúntque ad littera currus.

Niphanda, Patopaniſi vrbs. Ptolem.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Aſſyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium eſſe putant, qui ex eodem monte defluens in Tygrim defertur. Strabo lib. 11. Dictus Niphates à niuibus. Stephanus. Alij Scythię fluuium faciunt.

Niphauandra. Medię vrbs. Ptolem.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianę, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipſa vrbs Thraciæ. Ciuis, Nipſęus. Steph. ex Herodiano. Vide NYPSAEI.

Niręus, rex Naxi, Charopi & Aglaię filius quem omnium formoſiſſimum ad Troiam veniſſe Hom. tradidit.

Niſa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Eſt etiam nomen fœminę, de qua Virgil. in Damone, *Mopſo Niſe datur.*

Niſan, vexillum, ſiue probatio, aut tentatio, vel fuga, aut Syriacè, miraculum, Menſis Hebręorum, reſpondens noſtro Maio. 2. Eſd. 2. 11.

Niſæa, nauale Megaridis: & ipſa Megaris, à Niſo, Pandionis filio. Stephan. Eſt item Nyſęa Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata Plin. lib. 6. cap. 26. Hæc regio pręſtantiſſimos alebat equos, qui ab ea Niſæi appellabantur. Strab. lib. 11.

Niſęe, nomen Nymphę Virg. Geor. 4.
Niſæe, Spiróque, Thaliáque, Cymodocéque.

Niſarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollitie pluſquam muliebri infamis, de quo Cælius Rhod.

Niſæus, Syracuſanorum tyrannus totus luxui deditus: hic enim vbi ab aruſpicibus didiciſſet ſe breui moriturum, quicquid ſupereſſet vitæ, comeſſationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

Niſia, montana regio Sicilię iuxta Ætnam.

Niſibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, ſita in regione Peræa. Reperitur etiam Neſibus & Naſibus. Ptolem. Strabo. Steph. Nezibis etiam Beniamin habet: *Niſibena Conſtantia* vocatur, in libro Notitiarum. Vide *Antiochia* eadem enim eſſe creditur. Niſibis eſt etiam in Aria, Aſiatica regione Ptolemęo.

Niſope, inſula Leſbi, quę Sigrim portum efficit. Gentile, Niſopęus Steph.

Niſſa, vrbs quæ ad mediterraneam iacuit ſupra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monte accubuit, torrente quodam diuiſa; qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philoſophus Stoicus Panętii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus eius filius. Strabo item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus, eius conſobrinus qui Magnum Pompeium erudiuit.

Niſſæta quæ & Megara quoque appellatur à Ptolemæo. Achaiæ vrbs eſt ad Sinum Saronicum, quam Strabo per ſimplex S. ſcribit, & *Minoa* quoque appellari addit. *Salina* dicitur Sophiano.

Niſſos, oppidum circa Pallenem Macedoniæ pæninſulam. Plin.

Niſua, Africæ propriæ ciuitas maritima. Ptol.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſeruabat. Verùm cùm poſtea Megarenſes vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minóſque eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta patrem purpureo capillo ſpoliauit, vnáque (vt erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patrię proditione ſatis ſe demeruiſſe putabant) deſertam videret, in Cirin auem criſtatam conuerſa eſt, cum qua Haliæetus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Niſus, Hyrtaci filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo: quorum hiſtoriam ſatis copioſè deſcribit Virg. lib. 9. Æneid.

Niſyros, Hom. inſula eſt in mari Carpathio, vna Sporadum, quam Poetæ fabulantur olim Coo adhęſiſſe, Neptuníque ſceptro inde fuiſſe auulſam, in qua optima vina fiunt, inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & ſubtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidêre fabulę. Nam thermas habet abundè ſcaturientes. Strab. libro decimo vrbs in ea eſt eiuſdem nominis. Hinc Niſyrius & Niſyriaticus, alias Porphyris, à purpuris, vel purpurarum piſcatoribus dicta eſt Stephano. Strabo lib. 10. inter Sporadas numerat. *Niſare* hodie Sophian.

Nitazum, Galatię vrbs apud Anton.

Niteri, natio Africę interioris à Corn. Balbo deuicta. Plin. Horum vrbs primaria Nitibrum ab eodem appellatur.

Nitiobriges, populi Narbonenſis Gallię, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Peſſulanum. Vulgò *Montpellier*. Ex Marliano & Glareano, Cæſar bel. Gal. lib. 7. Dicitur quoque Mons Puellarum, item Mons Piſculanus à nonnullis dicitur vt ſcribit Cœnalis. Mons Tremulus vocatur à Beniamine Tudelẽſi. Hanc vrbem olim

Sub Nartionem vocatam à Blondo primæ decadis lib. 10. dicitur.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris vxor, quæ Babyloniæ multa præclara opera fecit. Herod. lib. 1.

Nitria, Ægypti regio, & nomen duarum vrbium ſupra Memphim. Strab. lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti Gentile: ... Hinc & Niotritis præfectura.

Nitriæ, Indiæ emporium extra Gangem Ptolemæus.

Nitrites, Nomos, Straboni præfectura eſt in ea parte Ægypti quæ eſt ſupra Memphim, nomen habens à duabus Nitrariis quòd ibi plurimum ferunt nitri Plin. lib. 5 cap. 9 & Strab. lib. 6.

Niuaria, inſula vna ex fortunatis à perpetua niue cognominata Plin. lib. 6 cap. 32. *Gomera* hodie Bartio. Eſt item Hiſpaniæ vrbs inter Salmanticam & Complutecam. Anto.

Niuomagum, vel vt alii legunt, Nouiomagum apud Auſonium, ad Moſellam vrbs eſt quam hodie Nuimagen appellari ibidem fertur.

Nixii Dii erant nixuum in puerperio adiutores. Feſtus.

Nixus, vt. ſidus cœleſte quod Iulius Firnicus Ingeniculum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede, capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

No, Ezechielis 30. Nahum 3. *Alexandria Ægypti* eſt.

Noa filia Salphaad, filii Epher filii Galaad. Num. 16. Ciuitas item quæ terminus eſt tribus Zabulon. Ioſ. 1. Lat. mouens, vel commota.

Noa. Vide Noe.

Noa. Paleſtinæ locus Ioſ. 19.

Noadia, i. teſtificatio, vel certus, aut congregatio Domini ſiue ornatus Domini, aut tranſiens Dominus, vel ex Syro & Hebræo, oblatio Domini.

Noæ vrbs Siciliæ Gentile, Noeus Steph.

Noas, Thraciæ amnis eſt, ex Hæmo monte naſcens, & in Iſtrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythia eſſe volunt, vt Herodotus quem Peucerus hodie *Sithrizum* nominat. Noes eſt in Græco.

Nobe, ciuitas ſacerdotum 1. Reg. 21. Lat. loquela ſiue prophetia, aut loquens vel prophetans, ſiue fructificans vel geminans. *Bethsnopolis* Borchardo dicitur: alii Nobe eſt in tribu Moabitis, quam idem Bethon opolim vocat.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Iſa. 10. 1. Reg. 21. & 2.

Nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur in tribu Manaſſe. 1. Reg. 21. Lat. latrans vel latratus.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

Nodab, nomen viri. 1. Par. 5. Lat. vouens, ſiue ſpontaneus, aut principalis.

Nodinus deus, quem D. Auguſtinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone ſcribit cultū fuiſſe à veteribus Roman. putantibus Proſerpinam frumenti præpoſitam germinantibus & proſerpentibus: geniculis verò nodiſque culmorum deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum deam Volutinam: cùm folliculi patefcunt, quo exeat ſpica: deam Patelinam cùm ſegetes nouis ariſtis exæquantur: Hoſtilinam deam, quia hoſtire ac hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificabat. Floram quoque adiicit & Lacturciam ac Maturamque florentibus, lactentibúſque ac matureſcentibus præſint frumentis.

Noe, i. ceſſatio, vel requies, filius Lamech, vir Deo gratus, cui, cùm homines eius temporis perdere vellet, iuſſit vt nauem ſiue arcam fabricaret: cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, ceteris ſubmerſis hominum genus reſtituit. De quo ſic Beroſius lib. 1 ſcribit: Vnus inquit, inter gigantes erat, qui deorum venerantior & prudentior cunctis, reliquus ex probis erat in Syria: huic nomen Noa, cum tribus filiis Sem Iaphet, Cham & vxoribus, Tyrea magna, Vliodona, Noela, & Noegla. Is timens quam ex aſtris futuram proſpectabat, cladem, anno 78. ante inundationem, nauem inſtar arcæ coopertam fabricare cœpit. Anno igitur 78. ab inchoata naui, ex improuiſo exundauit Oceanus, & omnia maria mediterranea fluminaque, ac fontes ab imo ebullientes, inundauerunt ſupra omnes montes, accedentibus item impetuoſiſſimis, & ſuprà naturam, è cœlo copioſiſſimis imbribus, multis diebus corruentibus. Ita omne humanum genus aquis ſuffocatum, excepto Noa cum ſua familia, quę naui recepta eſt: nam eleuata ab aquis, in Gordiei montis vertice quieuit, cuius adhuc dicitur aliqua pars eſſe, & homines ex illa bitumen tollere, quo vtuntur maximè ad expiationes. Præterea idem Beroſ. de eodem lib. 1 ſic ait: Noam Scythiæ omnium deorum maiorum & minorum partem appellauerunt, & humanæ gentis authorem, & Chaos & ſemen mundi: Tyream verò, eius vxorem, Aretiam, id eſt, terram, nominarunt, in quam ſemen Chaos poſuit, & ex qua tanquam ex terra, cuncti prodierunt homines. Hæc Bero. Noe autem non iniuria nauigandi & condendarum nauium viam primus prodidit: ante quem (quod memoriæ proditum ſit) nemo mare tentauit. Ioſeph lib. 1 Antiq.

Noega, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Aſturum in peninſula Piſici. Pli. lib. 4. c. 20. *Nauia* Cluſius vocat. Villanouanus apud Ptolemæum pro flumine intelligit, & addit *Sungaim* Plinii eſſe, quo loco in caſtigatioribus codicibus *Saia* legitur, quod infrà annotatur in dictione *Salia*.

Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Geneſ. 4. Hæc texturæ variæ artem inuenit. Comeſt. in cap. 4.

cap. 4. Gen. Lat. pulchra, ſiue decora, aut mouens valde.

Noemachus, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Narbonenſis vrbs, prope Gebennam.

Noeman, filius Bale filii Beniamin. Num. 26. Lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

Noemi, vxor Elimelech Bethlehemitæ. Ruth 1. Lat. pulchra ſiue decora.

Neodunum, ſiue Neodunum. eſt autem Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis vrbs, quæ Villanouanus in ſuo Ptolemæo dicitur [illegible].

Noes fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens Hero. lib. 4.

Noga, filius Dauid. 1. Par. 3. & 14. Lat. claritas, ſiue ſplendor.

Noha, filius Beniamin. 1. Paralip. 8. qui Geneſ. 46 dicitur Naaman. Lat. requieſcens, aut ductus, vel ductor.

Nola, vrbs Campaniæ, quæ priùs Sidicinum dicebatur. Plin. lib. 3. cap. 5. Gentile, Nolii vel Nolani nomen retinet hodie.

Nomades populi in Scythia Europę, quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, tenta quos Sauromates locat Plinius. Meminit eorum etiam Strab. libro 11.

Nomades, Aſię populi ad ſiniſtram in Caſpium intranti. A noſtris hodie appellantur D[illegible], & cognomento Parni, inquit Strabo.

Nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam. [illegible], qui poſtea litteris aliquot mutatis Numidæ appellati ſunt. Hos ſcribit Saluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati, ó que mortuo in Africam traiecisſe: indéque occupaſſe Oceano proxima, aluéoſque nauium inuerſos pro tegumentis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Getulos miſcuiſſe: poſteáque Numidiæ nomen propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicti autem Nomades, [illegible] hoc eſt, à paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, habitáſque in vno loco depaſtis, papiliones ſuos curribus aliò transueherent. Virgil. 4. Æneid.

Nomæi, Thraciæ populi, qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Steph.

Nomantia. Vide Nymantia.

Nomeſta, Scythiæ intra Imaum populi. Ptolemæo.

Nomba, vrbs Iudęę: Gentile, Nombęus Steph. ex Ioſepho.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentana via Romæ, qua itur Nomentum, & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſſimo nobilitatos.

Nomili, montes Arcadiæ, apud Pauſan.

Nomiſſorium Germaniæ vrbs. Ptolem.

Nomius dictus eſt Apollo, [illegible], id eſt, à paſcuis, hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali, ſed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur: Siue, vt alii voluit, quòd olim iuxta Amphryſum Theſſaliæ fluuium diuinitate ob interfectos Cyclopas priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gell. libro 3. capite 16.

Nonacris, mons Arcadię, Stygem fontem ad radicem habens: cuius aqua ob frigus immoderatum nullo neque æneo, neque argenteo vaſe, neque æneo neque ferreo continetur poſſunt, neque alia vlla re quam vngula mulina. Stephano vrbs eſt Arcadię. Hinc Nonacrinus. Item Nonacrius & Nonacriates, vnde Mercurius Nonacriates dictus eſt.

Nonius Aſprenas, conſul cum Latere anno ab vrbe [illegible].

Nonius alter, conſul cum Valentiniano Cęſare anno ab vrbe 1[illegible].

Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium ſcripſit. Volateran.

Nonymna, vrbs Sicilię. Ciuis, Nonymnęus Stephan.

Noo, Thebę Ægyptię ſunt, vt credit Matth. Beroaldus. Vide No & Alexandria.

Nora, vrbs Sardinię inſulę. Gentile, Noranus, Stephano.

Nophe, nomen loci. Num. 21. Lat. inſufflatus aut tumidus, vel [illegible].

Nophath, vrbs in tribu Manaſſe Ioſ. 17. Lat. fauus, aut diſtillatio, ſiue diſtillatio.

Nora Ptolem. Sardinię vrbs. Nora apud Antonini itinerarium, [illegible] C[illegible] dicitur.

Nora Straboni Cappadociæ vrbs ad Taurum montem, quæ ſuo tempore [illegible] vocatum ſcribit.

Noracus, vrbs Pęonię. Ciuis Noractites.

Noraam, nomen loci. 1. Par. 7. Lat. puer, vel iuuenis, aut excutiens aut vigilans, aut mouens canticum.

Norba, Cęſarea Luſitanię vrbs. Ptol. lib. 2. c. 5. vulgò [illegible].

Norbanum, [illegible] quæ [illegible] ciuitas in medio [illegible] putatur nomen ſortita a Claudio [illegible], cum [illegible] eam [illegible] A Ptolemęo Areſlauię [illegible] Norbar.

Noreia Plinio Tauriſcorum oppidum, vbi ys

Strabo ſcribit, auri lauacra & ferri ſecturę ſunt, & apud quod Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. *Goritia* Leādro ex Almaſęo, *Goertz* Lazio dicitur. Cæſar Noreię etiam meminit, ſed videtur alia ab hac.

Norenſes, populi Sardiniæ Plinio. *Mara* hos vertit Pinetus.

Noricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occaſu Ænum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium, ab Ortu ſolis montem Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: à Meridie montem Curuancum, qui eſt ſupra Iſtriam. Hinc Noricus, ca, cum: hodie Galli *Le pays de Bauiere*. Huius meminit liber notitiarum. ex eo Auſtriæ tractum facit Lazius, qui eſt à Patauio Viennam vſque, & vulgò *Hauſztuch* dicitur.

Normani, Galliæ Celticæ populi, antea in Norduegia, ſeu Normania habitantes, qui tandem cum Danis, ſuis vicinis, diuturno bello, vltro citróque habito, ac denique victi & ſubacti, ſedes nouas quærere maluerunt quàm ſubiici, & extraneo obedire principi: ac proinde circa annum Chriſti 700. excurſiones ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Friſia, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuaſtantes: infenſi vbique Chriſtianis. Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio ſanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum expoſuit in Gallia prædabundus, incendens omnia quocunque ſe verteret, Eccleſiarum incendia, matronarum ſtupra, puellarum raptus, virorum neces, ſine numero peregit. Diſplicuit illi præda quam non ſanguis commendabat. Sæuiſſima iſtorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitum opponeret graſſabundis. Durauit ad multos annos iſta hominum crudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharii filio fuerunt ex iis in Friſia proſtrati circiter millia decem. Deinde circa annum Domini 850. Normani ad Ligerim fluuium graſſantes, ad nouem millia cæſi fuère. Tandem poſt multa facinora ab illis commiſſa, Gothfridus eiuſdem gentis princeps, cum ſacro baptiſmate Friſiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio dono accepit. At nec ſic iſtorum hominum ceſſauit inſania, quin Ambianum, Cameracum, Neomagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinam, Aquiſgranum, & cætera exuſſerunt, & fœdarunt. Tandem poſt multa incendia, ac deuaſtationes cùm viderent Galli gentem inuictam, & quam ferro & armis nemo pellere præualeret, pactis cum ea conditionibus agere cœperunt, vt acceptis ſedibus in regno, Chriſtum incipiant venerari. Princeps itaque gentis iſtius nomine Rollo, ſacro lauacro tinctus, fide Chriſtianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neuſtria, quam exinde de ſuo nomine Normani dixerunt Normandiam. Deinde poſt aliquot ſecula hic Ducatus degenerauit in Comitatum: ac ſubinde regibus Franciæ permiſſa eſt maior pars eius. Poſtea verò magnum exarſit bellum aliquot ſeculis continuatum inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi ex Normania totáque Gallia adacti ſunt, ex quo tempore Francorum regis ditioni ſubdita permanſit. Hiſt. Norman. cap. 53.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum genus, & Noroſſus ibidem mons Ptolem.

Nortgoia, Bauariæ Palatinatus, & pars vltra Danubium ad Bohemicam excurrens ſyluam: cuius Nuremberga metropolis eſt, vnde regioni, ſecundum quoſdam datum nomen. Habet hæc regio plurima oppida, monaſteria & villas, quæ pro maiori parte ſunt principum Palatinorum. In hac regione inter Bambergam & Nurembergam, ad Orientem, verſus oppidum Eger, ſitus eſt mons magnus dictus Fichtelberg, ex quo profluunt quatuor inſignes amnes, Mœnus, Nabus, Sala & Eger. Extrudit mons iſte varias metalli ſpecies, & gignit optimum cæruleum colorem, quem vulgò *azur* vocant. In ſummitate montis inuenitur ſtannum. Tota illa regio in ſumma turget mineris, potiſſimum ferri. Munſterus in Coſmograph.

Northumbria, regio Septentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.

Nortmanni, qui & aliis Normani, de quibus ſuprà, vocantur à Sigeberto & eius ſæculi ſcriptoribus omnes ferè ſeptentrionales gentes vti ſunt Noruuegiani, Suediani & cæteri, qui Scandiam pæninſulam, atque Ruſſiam incolunt.

Normannia, Galliæ regio, quę antea *Neuſtria* vocabatur. Crantzius.

Noruegia, regio in Europa Septentrionalis, verſus Oceanum Germanicum ſita. Sub imperio eſt Danorum. Interpretatur Septentrionalis via. *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem ſignificat, *Veg* via. Fuit regnum Noruegię aliquandiu admodum florens, imperiúmque tenuit per Daniam, Friſiam, inſuláſque adiacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, vt reges per electionem ſuſciperentur. Eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum. Tractus totius littoralis Noruegiæ eſt mitis, mare non conglaciatur, nec niues diu durant. Olaus Magnus.

Noroa, inſula rubri maris. Inſularis, Noſorenus

renus. Steph.

Nocopion, Lyciæ vrbs eſt apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Nottana. Drangianæ oppidum. Ptolemæus.

Notia vicus Arcadiæ: alia Eſtania Gentile, Eſtanicus Steph. Nelia ... ia F...oto dicitur.

Notium, vrbs in Ætolia Homer. ... Iliad.

Notium, Hybernıæ promontorium. Ptol libr. 2. ca. ... Steph. vrbs Ioniæ. *Cavo del mar* Orfuano. *Cara* Nig r interpretatur. *Cabo de Cler* vocati ho ... ferunt vide Tyrrhenum.

Notus, ti, ventus meridionalis, Auſter dictus.

Notus etiam Latinis humor dicitur: & eſt ... ventus nebuloſus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago tum illa Africæ tum altera Hiſpaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Nouſium, Ptolemæo Germaniæ vrbs, item Tacito *Nuiſſ*. ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam Rhenanus eſt interpretatus Hanc Noueſium Antonini aliqui putant, & Niuſium Gregorius Turonenſis.

Nouana, Piceni vrbs. Plin.

Nouantæ, Albionis inſulæ populi. Ptole. *Gallouidiani* Scotiæ Thuydo.

Nouantum, pæninſula & promontorium Septentrionalis partis Albionis inſulæ, apud Ptolemæum. *Mula* ... roſtrum, Gallouidiæ promontorium à Buchanano dicitur. *Canter* Boethio, *Arde-mouthead* Mercatori, *Cockermouth*. Villanouano nominatur.

Nouarmenia Sarmatiæ vrbs in Europa. Ptole. libro tertio capite 5. Hodie album Caſtrum *Vuiſſemburg*.

Nouanus, fluuius in agro Picinate, trans Apenninum, qui æſtiuis ſolſtitiis ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Vide Plin. li. 2. cap. 10.

Nouaria, oppidum Italię Tranſpadanę Pli. li. 3. c. 1 . Vulgò *Nouara*.

Nouellus Mediolanenſis quidam temporibus Tyberii Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenit, & Tricongius cognominatus eſt, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit author Plin. lib. 14. cap. 22.

Nouemontum, oppidum Myſiæ, quę nunc Seruia dicitur

Nouempagi, Plinio Tuſciæ oppidum mediterraneum, quod nunc *Bagnara* dicitur, Leandro teſte. *Decempagos* malè legi apud Volaterranum idem dicit, vtrque a moribus Latinè *Balneoregium* vocari, addit & à Deſiderio rege *Roda*.

Nouendium, ſeu Nouendiale, ſacrificium erat funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicuius, Horat.

Nouendiales diſſipate pulueres.

Nouenniæ ciuitas Thraciæ, quę & Amphipolis dicitur.

Nouenſiles Dii, à Sabinis Romani deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de lingua Latina. Sunt qui Nouenſiles deos appellatos putent, Herculem, Veſtam, ſalutem, fortunam, &c. quòd nouiſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi nuper aut nouiſſimè ſalientes, hoc eſt, in numerum deorum aſcendentes. Liu. libro 8. in Decii pro legionibus deuotione. Alii (quod veriſimilius videtur) numina peregrina ſic appellatas fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani deos omnes vrbium ſuperatarum, partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare: ac ne aliquis deorum multitudine aut ignorantia prætermitteretur, breuitatis & compendii cauſa vno pariter nomine cunctos Nouenſiles inuocabant. Sunt præterea nonnulli qui ex hominibus diuos factos hac appellatione deſignari affirmant: vt Hercules, Romulus, Æneas, &c. Arnob. lib. 3. aduerſ. Gentes.

Noueſium, oppidum Germaniæ, nunc Miſſum dictum, Colonienſis diœceſis, Rheno fluuio & Cliuenſi Ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit. hodie *Nuiſs*.

Nouidunum, Ammiano circa Danubium vrbs eſt. Ptolemæo autem Mœſiæ inferioris oppidum, vbi Danubius in oſtia effunditur. Item Pannoniæ vrbs Antonino, quam *Neumarch* Lazius vocat.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sueſſionibus finitimum. Vulgo *Noyon*.

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cęſ. li. 7. *Neuui ſeu Bananjon* hodie.

Nouiodunum, oppidum Heduorum olim ad Ligeris Ripas, nunc Niuernenſium caput, quod Vulgus ... *Neuers* indigitat. Hoc Ptolemæo Neomagus eſt.

Nouiomagum, Antonino eſt inter Borbitomagum & Taberna, *Speyr* Simlero. Aliud idem habet xxv. M. paſſ. ſupra Bingium circa Rhenum: item aliud inter Borbitomagum & Argentoratum, quod *Neuuemburg* putat Ortelius.

Nouiomagum vrbs Geldriæ ſuper VVahalim fluuium, qui Batauorum inſulam à parte Meridiana præterfluit, Eginhart. hodie *Nimmeghen*.

Nouiomagus, Biturigum Vbiſcorum vrbs, in Gallia, Ptolem. Item Antonino eſt vrbs in Gallia Belgica, inter Sueſſiones & Ambianos Et Nouiomagus in Gallia Lugdunenſi circa Iuliobonam Angliæ item oppidum x. M. P. à Londino. Antonin.

Nouioregum, Aquitaniç vrbs. Antonin.

Neuium, Ptol. lib. 2 cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Nouium, Ptolemæo Albionis inſulæ fluuius, *Conui* [illegible] Humf. Lhuyd dicitur. Vide Noemla.

Nouius, fluuius Britanniæ, & Lybiæ interioris. Ptol. lib. 2 c. [illegible]

Nouocome[illegible] d[illegible] fuer[illegible], quos C[illegible] Cæſar inquilinos ad [illegible] deduxit. Fuerunt enim quinque millia [illegible] è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, [illegible] oppido nomen relinquentes, & [illegible] appellantes, Nouocomenſes [illegible] vocauere. Hos ciuitate donatos in habitatorum numero deſcripſit.

N V

Nuagerra, inquit Nebriſſenſis in ſuo dictionario, Ptolemæo Galliæ Belgicæ vrbs eſt. *Aquiſgranum* ait Ionius [illegible] lib. [illegible]. *Nagerra* habet Sabellicus & Volaterranus. [illegible] à Ptolemæo videtur bene *Ve[illegible]* nominari. Hanc vrbem, quam *Aquiſgranum*, vna dictione recentiores appellant, Luithprandus *Grani Palatium* vocat. Rheginus, *Thermas Grani & Aquis Palatium*. Sæpius etiam *Aqua* ſimpliciter ab illius ſæculi ſcriptoribus nuncupatur. vnde hodie Germani *Akh*, Flandri *Acken*, & Galli *Aix*, dicunt. Dinæus putat Antonini *Coriotallium* eſſe.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæſare ad Chriſtianiſmum vi adactus.

Nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabei, & Nu[illegible]ides. Steph.

Nubia regio, Turcarum imperio & Ægypto ad Septentrionem adiacens: Presbyteri Ioannis Æthiopiæ imperatoris regno in [illegible] prouincias diſtincto vndique cincta, olim Chriſtianam religionem profeſſa, nunc [illegible] religione manet. Regio eſt [illegible] ſaccaro & frumento feraciſſima. Præcipua vrbs eſt Dangala, cuius incolæ [illegible] diuites, & cum Ægypti mercatoribus negociantur. In ea ſandali & [illegible] maxima copia [illegible] cretaceæ ſtramine[illegible] que tectis.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia IX. millibus [illegible] à mari diſtans. Hodie *N[illegible] de i [illegible]*. [illegible] hanc Cicero ad [illegible] Nuceriam nominat. [illegible] huius nominis [illegible] habet in Italia Ptolem. quarum vnam in [illegible] collocat. [illegible] Nuceriam [illegible] cum Ptolemæo [illegible] *Luceria* [illegible] Plinius & Liuius [illegible] Strabonem apud [illegible] *Leucheria* legitur [illegible] Polybi[illegible] eſt. *Nuceria de i S[illegible]* Leander [illegible] aliquando [illegible] nomen indictum, [illegible] nomen [illegible] iſte.

N[illegible], [illegible] vrbs. Ptol. lib. [illegible] cap. 1. hodie Al[illegible]. Vide NVCERIA. [illegible] die *Nocera* eſt, vt Leander ait. Plinio *Nucerini* ſunt & *[illegible]enſes* cognominati tradit Volaterranus, Blondus, & Leander, imò & Niger [illegible]. *Alphaterniam* etiam dictam, ex Liuio. ſed *Alphaterna* apud Liuium legendum docet Sigonius ex Diodoro. ſed in Samnio ponit hanc Liuius: Alfaternorum etiam meminit Plinius. Hanc Nuceriam Onuphrius *Nuceriam Conſtantinam Calatinam* vocat.

Nuchul accolis, *Dara* Barbaris vocat, lacus quidam Æthiopiæ, vt ſcribit [illegible].

Nucria inuenitur etiam Nactia, vrbs Tuſciæ. Gentile, Nucrinus. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, ſeu ſpectacula, Lacedæmone inſtituta circa annum à condita Roma [illegible]. hæc & nudis pedibus celebrantur à ſacerdotibus.

Nuitones, Tacito Germaniæ populi, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat, in Heluetia eſt.

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, ſecundus à Romulo, Romanorum rex, iuſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatóſque longa militia animos à ſpaciis artes traduceret, ad Deorum cultum animum adiecit: primúmque ad infimum Argiletum Iani templum condidit, quod apertum, bellum: clauſum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti aſſignauit: virgines Veſtales ſacrauit. Pontificem maximum primus declarauit, dies faſtos nefaſtóſque condidit, annum in duodecim menſes diuiſit. Quæ omnia quò [illegible] apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulabat ſibi cum Ægeria Nympha [illegible] eſſe, eiúſque ſe monitu, quæ acceptiſſima diis eſſent, ſacra inſtituere. Poſtremò [illegible] maxima cum reuerentia & ſuorum & finitimorum [illegible] annis regnaſſet, diem obiit. [illegible] ab vrbe condita. Plutarch.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt ſcribit Mela lib. 2.

Numanus Romulus, fuit quiſ[illegible] Rutulus, qui cùm multum ſibi tribueret, [illegible] immodicè [illegible] Troianos in Italia argueret [illegible] ignauiæ: ſic enim apud Virg.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferans, tumidúſque nouo [illegible]
[illegible] ingentem ſic clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, aduerſus Celtiberos, circa viginti annos bellum cum populo Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos [illegible] cùm haberet tantùm quatuor hominum millia non ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam vicit [illegible] millia Romanorum [illegible] à Scipione poſteriore poſt longam [illegible] obſidionem deleta. Cùm [illegible] laborarent, [illegible] omnia ſua & ſeipſos igni [illegible]. Florus libro 2.

Vndo

Vnde Scipio Numantinus cognominatus eſt. Numantini, ciues. Steph.

Numantius Flaccus, Pompeiani nominis defenſor. Hic obſeſſus à Cæſare in Hiſpania & incluſus Attingentium mœnibus, omnes eius oppidi ciues, quos Cæſari fauere intellexerat, iugulatos ex muris dedit præcipites: fœminas verò virorum illi aduerſantium vnà cum liberis interfecit. Alios infantes in conſpectu parentum humo infixit, alios ſuperiactos pilis excipi iuſſit. Plut.

Numentana, via extra portam Viminalem. etiam ... ulnenſis dicta fuit, auctoribus Liuio & Victore.

Numerianus, Rom. imperator, cum Caro & Carino.

Numerinus, à numero prænomen deductum.

Numicius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna ſoror Didûs ſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipſe poſtea exſiccatus eſt, ſacris etiam Veſtæ, (cui non niſi ex fluuio libari fas erat) vna interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæſarienſem Mauritaniam & Carthaginenſem regionem, cuius populi à Latinis Numidę à Gręcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armenta degentes, ἀπὸ τῦ νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tuguriis, vt eſt apud Salluſtium. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas: vnde regio Carthaginenſis incipit à Septentrione mari, quod verſus Sardiniam tendit ab occaſu Mauritaniam, & à meridie Æthiopiam: nec propter marmoris Numidici ferarúmque prouentum aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quam Mauritania, ſed magis culta, & ditior vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidæ populi. Hic à Virg. lib. 4. Æneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent. *Metagonitis* à Græcis appellari tradit Plinius. *Bicled el Gerid* hodie vocari ex Ioanne Leone patet.

Numitius, amnis eſt non longè à Lauinio. Vide Numicus.

Numitor, filius Procę, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ſpem partus ei adimeret. Verum cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta eſſet, ipſam quidem in Tyberis ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iuſſit: quos cùm in ſicco deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentiæ vxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt. Liu. Plutarch. in Rom. regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

Numius Albinus, conſul cum Max. Dextro, anno ab vrbe ...

Numius Tuſcus, conſul cum Amulino, anno ab vrbe 1048.

Nun, pater Oſee, Num. 13. Pater item Ioſua, Ioſ. 1. Filius Bliſama filii Ammiud. 1. Paral. 7. Lat. poſteritas, vel ſtirps, aut filius, vel æternus: ſiue permanens: aut Syriacè, piſcis.

Nuncoreus, Seſoſtridis filius, qui obeliſcum illum, qui poſtea Romæ ſitus fuit in Vaticano, curauit excidendum. Plin. lib. 36. cap. 11.

Nundina, næ, Romanorum dea, à nono die naſcentium dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

Nupſia, oppidum ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit Plin. lib. 6. c. 29.

Nupſi, oppidum eſt Arabię, Numadibus proximum. Plin. lib. 6. cap. 100.

Noremberga, vrbs tota Germania & Europa celebris, emporium Germaniæ ampliſſimum, magnificíſque operibus publicis & priuatis ornata. Arcem habet regiam in colle vrbi imminenti ſitam vetuſtiſſimam, ex qua in vrbem & extra patet proſpectus, à qua ciuitati nomen inditum putatur. Caſtrum Noricum appellant, quod vrbs huc vſque pro cuſtodia habuit. Interluit vrbem amnis Pegnicus cum multis pontibus lapideis, duas vrbis partes coniungentibus. Opificibus ingenioſiſs & negotiatoribus variarum mercium gaudet. Habet etiam Rempub. optima politia illuſtrem, & in Burggrauiorum, S. Imperii ordine, alterum dignitatis locum obtinet. Munſter. vulgò *Nuremberg*.

Nurſia, Sabinorum ciuitas in montibus ſita. Pto. lib. 3. cap. 1. Hodie Notica.

Nurſia, Piceni ciuitas à Virgilio frigida dicta. Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

Nurſia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nurſia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

Nurum, Africę propriç oppidum. Ptolem.

Nus, Ciliciæ fluuius, ad Ceſcum oppidum. Pli.

Nuſaripa, Indię intra Gangem vrbs. Ptolem.

N Y

Nycea vrbs in Corſica inſula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Feſulanus, Tuſculanorum rex, ſub annum 300. ante Romam conditam.

Nvcpii, Africæ propriè gens. Prolem.

Nigbenitæ, populi Æthiopiæ ſub Ægypto, Ptolem.

Nigdoſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Nyctelius vnum ex Bacchi cognominibus tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrantur, quę Nyctelia dicta ſunt. Ouid. 4. Met. & Virg. 4. Æneid.

-- vbi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnúſque vocat clamore Cythæron

Nyctęus, Neptuni filius ex Celene Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi Nympha Antiopam & Nyctimenem ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuiſſe: tandem agnita, cùm pater eam occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe conuerſam Ouid. 2. Met. 1.

Nyctelia, ſacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctime. Vide Nycteus.

Nyctorix, regina Babyloniæ, quę Hiero. lib. 1. poſt Semiram regnauit ſola.

Nymphæ, aquarum deæ, quaſi Nympharum numina, quamuis etiam latiùs Nymphę nomen accipiatur pro montium deabus, quas Orcades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitant: Gentile, Nymphæus. Steph. Plinio alia eſt circa Samum Ionicam. Vide Cos & Calypſus.

Nymphæum: Macedoniæ oppidum. Vide Nymphęus & Lyſſus.

Nympharum cubile. vide Solis inſula.

Nymphęus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphęum, Proconneſi promontorium: author vtriuſque Raphael Volater. Nymphęum montem ſemper ardere, eiúſque cratere bitumen egerere omnium dilutiſſimum. Strab. author eſt lib. 7.

Nymphęum, vrbs Taurica inter Panticapęum metropolim & Theodoſiam. Strabo. Hinc Nymphęeus, Nymphæus, Nymphaites. Steph.

Nymphas, in Arcadia eſt. Pauſ. lib. 8. inde fons Nymphaſius. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius, Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Stephanus.

Nyſa, fuit nutrix Bacchi, quam Pli. ait ſepultam fuiſſe prope Scytopolin.

Nyſa, vrbs Arabiæ, ſiue, vt alij putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, vnde & Dionyſius dictus eſt, ex Ioue & Nyſa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 1. Nyſam Indię montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, etiam non tam mons, quàm ciuitas in India à Libero patre vt refert Strab. lib. 15. condita, carminibus poëtarum celebratiſſima, ſita ſub radicibus montis, quem Neron, aliàs Nerum, incolæ appellant. Alia eſt Nyſa in Bœotia Hom. Plin. in Caria. Strabo vicus in Helicone, vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionia ac Lycia. Steph. in Thracia. multi tamen Nyſæ, arum, declinant. Vide Theſtidium.

Nyſa, vnus ex verticibus Parnaſſi montis, Baccho conſecratus Stephan. Nyſę decem enumerantur: prima in Helicone: ſecunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto: ſexta in Naxo: ſeptima Indiæ: octaua in Caucaſo monte, nona Libyæ: decima Eubœa, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinc Nyſeus, Nyſęus, Nyſaeus & fœmininum Nyſatis: poſſeſſiuum, Nyſeus. Stephanus.

Nyſa, proprium hominis. Cic. 3. de natura Deorum. Dionyſios multos habemus, primum Ioue & Proſerpina natum: ſecundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe.

Nyſęa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis, quem Nerum, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nyſa.

Nyſea, Megarenſium emporium, duodeuiginti ſtadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyſes, Africæ fl. ex Æthiopiæ montib. oriens. Ariſtot.

Nyſeus, Bacchi cognomentum, à Nyſa vrbe (ſiue ea Arabiæ eſt, ſiue Indiæ) impoſitum.

Nyſæ portæ Africæ propriæ inſula, à flumine Tritone circumdata. Herodotus videtur eam *Phla* vocare. Huius inſulæ omni genere voluptatum plenæ, elegantem deſcriptionem habes apud Diodorum lib. 3. c. 5.

Nyſiros. Vide Niſiros. ſic enim legendum eſt.

Nyſſa, Cariæ oppidum, antea *Pythopolis* dictum Stephano auctore. vide Athymbra, eadem enim cum hac Nyſſa videtur.

Nyſus, Megarenſium rex, qui obſeſſus à Minoe rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ quæ Minois amore tenebatur (fatalem amiſit crinem, atque ita ab hoſte interfectus eſt.) De vtroque Ouidius,

Filia, néve magis capiti ſit fida parentis,
Quam tua vel Pterela, vel tua Nyſe fuit.

Vide Niſus.

O A

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu alias Oe.

Oanus, vrbs Lydiæ, Stephano, & Siciliæ fluuius, Pind. hodie *Fraſclari*.

Oani, Taprobanæ inſulæ gens Ptolem.

Oarus, Scythiæ Europææ fluuius. Herodot.

Oaſis, Ægypti vrbs, Herodot. vel potius *Magna & Parua*, loca apud Ptolemæum, quibuſdam *Auaſis Hyaſis* ſcribit Stephanus. Oaſim quoque *Ibin* dici tradit Euagrius libr. 1. cap. 7. Barrius putat à Strabone *Anaſes* appellari, quorum ille tria nominat, eaque ad Ægypti confinia verſus occidentem ponit. hæc ſunt loca in mediis arenis Libyæ, tanquam in pelago inſulæ, quæ aqua & vino abundant, eóque habitantibus apta Hęc hodie ab incolis *Azagar* vocari idem Barrius tradit. *Oaſis* Magna, *Gademes* nuncupari videtur Zieglero, idque ex Leonis deſcriptione. Is enim Gademes ſic delineat, vt quis Oaſum facilè ex iis intelligat.

Oſi, ciuitas Ægypti. vide ὄασις.

Oaxis, fluuius Cretæ inſulæ, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alii Virgilii enarratores.

Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à ſitu loci, quod crepidines Græci Axos vocent. Herodot. quoque lib. 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

Obada, regio parua Nabatæorum, vbi Obades rex, quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Stephan.

Obadia, filius Arnam filii Raphaię filii Ieſaię, 1. Par. 3. Filius Izrabia filii Ozi, 1. Par. 7. Lat. ſeruus vel operarius Domini.

Obal, filius Iectan, Gen. 10. Lat. peruerſitas vetuſtatis, aut peruerſitas fluxus.

Obareni pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oteni habitant, qui magna pars Armeniæ ſunt. Stephanus.

Obdia, ſiue Obdias, filius Aſel filii Elaſa. 1. Paral. 8. 9. & 12. Lat. ſeruus ſiue operarius Domini.

Obed, pater Gaad. Iudic. 9. Filius Booz, pater Iſai, Ruth. 4. 1. Paralip. 2. Filius Ophal filii Zibuth. 1. Paralip. 2. & 11. Lat. ſeruus, vel operarius.

Obed edom nomen viri 2. Reg. 6. Lat. ſeruus hominis vel terreni, aut ſanguinei, vel rufi.

Obedia, nomen viri. 1. Eſdr. 8. idem ſig. quod Obdia.

Obliuionis fluuius. vide Limæa.

Obolcol, vrbs: Gentile, Obolconites. Stephanus.

Oboth, nomen loci, Num. 21. 26. Iſraelitarum manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerentur in terram Chanaan, Num. 33. Lat. Pythones ſiue vtres, aut patres, vel deſideria.

Obotritæ, vel obotritæi: vtrumque enim apud ſcriptores inuenitur, Germaniæ populos, hodie *Meckelburger* dictos interpretatur Crantzius. Hos Iobſtius putat *Herulos* Sidonii eſſe.

Obrima, vnum ex tribus fluminibus Apamiam vrbem, in Aſia celeberrimam, ambientibus, Pli. lib. 5. c. 29.

Obrimo, vnum eſt ex cognominibus Proſerpinæ. Sic autem dicta eſt, quòd quum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugit altius, vnde factum, vt is manum abſtineret. Cæl. lib. 26. cap. 10.

Obrincus, Ptolemæo Galliæ Belgicæ fluuius eſt. Rhenanus *Moſellam* Taciti, qui hodie Germanis *Moeſel*, & Gallis *Moſelle* interpretatur Heroldus *Obrincum*, non fluuium deſignare docet apud Ptolemæum, ſed eum Germaniæ tractum, quem hodie *Ober Rhingauu* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Oberrhyn*.

Obris, nomen fluuii. Pomp. lib. 2. ſecundum Bæteras Obris fluit. Ptolem. Obrium vocat. Gal. *Orb*.

Obroatis, Perſidis vrbs apud Ptolemæum. O-*robatis* legit Ammianus.

Obtricenſe. Moſæ oppidum habet Ammianus lib. 20. *Trichi* quod & *Maeſtricht* appellant, videtur. Hoc Galli *Trait* vocant.

Obulco, Ptolemæo quod *Pontificenſe* appellatur Plinio, Hiſpaniæ Bęticæ vrbs eſt quæ Nigro *Sicura* dicitur. *Obulco* putat Villanouanus *Villam* Hirtii eſſe.

O C

Ocalea, leæ, ſiue Ocale, es, Bœotiæ oppidum; Hom. in Catalogo nauium. Eſt autem prope Heliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas, oppidum Ocaleæ proximum: Gentile, Ocaleus.

Occam, Theologus inſignis floruit ſub annum ſalutis 1330.

Occaſio, à poëtis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrũ ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotę inſiſteret, vertigine quadam velociſſima ſe in orbem circumagens priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento

Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare, quæ niſi, cum primùm ſeſe offerat, arripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium.

Occora Antonini, videtur Simlero Coata, Ptolemæi, Chalcidicæ regionis in Sythia.

Oceanus, Cœli & Veſta filius maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiúmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκύς, quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt, Portugalleſii, hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra ſtades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quo modo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt: cùm partem, appellatiuum. Nam à littoribus, plerunque accipit nomen, ad dextram ſiquidem, vbi primùm terram intrat, Atlanticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poetæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virg. Æneid. 2.

---*Et ruit Oceano nox.*

Hinc deducitur patronymicum fœmininum, Oceanitis, idis & Oceanius, nia, nium. Dionyſio Alexandrino *Heſperius*. *Heſperus* interpretatus eſt Bertrandus. Marlianus *Veſpertinum* vocat. Hodie eius pars, quæ inter Hiſpaniam & Canarias inſulas eſt: Hiſpani *Golfo de las yeguas*, id eſt, *Sinus equarum*, vocant: à demerſis ibidem toties equabus, aliiſque iumentis, quæ ſobolis procreandæ cauſa ad eas inſulas vehebantur. *Magnum* etiam appellatur, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Sed videtur huius Atlantici Maris appellatio multò latiùs interdum apud auctores accipi. Strabo enim ſcribit Indiam definere ad mare Orientale, & ad Ariſtrinum, Atlantici partem. Idem ait alibi eius Auſtrale & Orientale latus in Atlanticum procurrere: Et alio in loco Atlanticum mare in ſe coire teſtatur. Omnia maria innauigabilia *Atlantica* vocari tradit Suidas. In ſomnio Scipionis legitur, omnem terram, quæ à nobis colitur, Atlantico mari (quod Oceanum appellamus) circumfundi. Plinius perhibet Ætiopiam etiam Atlantiam dictam, & totum illud nouum Hemiſphærium, quam *Americam* vocamus, Atlantim Platonis (vt plurimi æſtimant) fuiſſe, videtur totus terrarum & Oceani globus, Aſia tantum & Europa exceptis, in Atlantis vocabulum olim abiiſſe. Herodotus duo tantùm vniuerſi maris nomina nouit. ſcribit enim Atlanticum & Rubrum, & totum illud, quod Græci nauigant (mediterraneum poſt Herodoti tempora dictum) vnum eſſe, Caſpium alterum. His aſſentitur Zoſimus, qui ſcribit Rhenum fluuium ſe in Atlanticum mare exonerare, quod hodie Germanicum vocatur.

Oceanus, Babylonicus rex, an. 15. poſt Nimbrotum fuit, qui multos ex ſorore Thetide edidit liberos. Ber. lib. 4.

Ocelenſes, Hiſpaniæ populi, qui & *Lancienſes* Plinio. Lanciam vrbem habet Oroſius lib. 6. cap. 21. & Lancia Oppidana in Luſitania Ptolemæo eſt.

Ocelis, Ptolemæo Arabiæ fœlicis oppidum, in quo interpretando parum inter recentiores conuenit. Iouius namque *Aden* vocat. Pinetus *Acyla*. Niger *Zidem*. Ramuſius *Capo de Celi*, *Ocelin* Ptolemæi, *Acila* Strabonis eſſe vult Villanouanus. vide Orcelis.

Ocelli, promontorium orientale Albionis inſulæ, Ptolemęo. *Spurnheade* hodie dicitur.

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 6.

Ocelum (quod & Oſcelum ſeu Oſcella) eſt citerioris prouinciæ extremum, à quo per Alpes in vlteriorem Galliam, Lentionéſque (nunc Tarentaſios) ac Garoceles, Laturiges, Vocontios, & Allobrogas tranſitus eſt, Auſlanę & Secluſæ vicis proximum nunc, vt coniectura eſt, Nouaſium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet, dicitur, quaſi citeriorem Galliam ab vlteriori ſecludens: Diœceſis eſt Taurinenſis. Cæſar in Comment. vulgò, *la Nouvalaiſe*. Villanouanus & Varrerius, *Oulx* appellari aiunt. *Ours* Italis & circumuicinis hodie adhuc vocatur vbi Albania *Iſilles* vocat Simlerus: *Eſſilles* ſcribit Vigenereus: *Chislano* interpretatur Marlianus, ſed malè cum his qui Noualeſiam vocant, vt præclarè Varrerius. Non eſt idem cum Oſcella Ptolemæi, quod in Lepontiis ponit (de quo ſupra) eruditè oſtendit Scudus: idem Varrerius in ſua corographia Luſitanicè ſcripta: habet quoque Ptolemęus Ocelum in Tarraconenſi, & Ocellum in Luſitaniæ Hiſpania. Hoc Ocellum Antoninus Ocelum Durii, quòd ad Durium fluuium ſitum ſit, nominat, & apud Appia. Ocilis eſt.

Ocetis, inſula maris Scotici, Ptolemæo, contra Orcula promontorium. *Sarnes* fortè hodie.

Ocha, mons in inſula Eubœa, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta Ocha. Calep. Vide in Cariſto.

Ocheſius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, in bello Troiano interemptus eſt. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Gene-

Geneſ.26 Hebr.Achozath, i poſſeſſio vel apprehenſio, ſiue poſſeſſio, aut fratris oliua.

Ochoſias, filius Achab regis Iſraël. 3. Reg.22. filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg.8.1.Par.3. Lat. poſſeſſio aut viſio Domini.

ochran, pater Phegiel principis tribus Aſer. Num.1.Lat.turbidus vel conturbans.

ochus, rex Perſarum, auaritiæ nota, qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt quò primùm rex Perſarũ ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

ochus Artaxerxes, rex Perſarum, qui Ocham ſororem eandem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Perſas probitatis laudem videbat conſiſtere.

ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib.6.cap.16. Idem lib.31.c.7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

ocnus, filius Tyberis & Mantûs filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur libro decimo. Idem hunc Bianora vocat, Eclog.9. teſte Seruio. Vide BIANOR.

ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos multis inſignium artificum picturis celebrati: quem effinxerunt perpetuò torquentem funem aſtante aſella: quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim pręroderet. Inde ortum eſt prouerbium, Ocnus funiculum torquet: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos prę cipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtrię ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quòd domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit.

ocila, portus Gebanitarum in Arabia felici. Plin.

ocilis. Vide Ocelum.

ocimnium. Vide Scythia.

ocinarus, Calabrię fluuius. Lycophr. hodie *Sabario* dici, & *Sabbatum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

ocolum, parua regio Eretrienſium: Gentile, Ocolius.

ocra, Alpium pars humillima, qua ad Carnos accedunt. Ptolem. Strab. Eſt etiam Venetorum vrbs apud Plinium.

ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXVIII.

ocricola, vrbs Tuſcorum. Gentile, Ocricolanus Steph.

ocriculum, oppidum Italię, in monte ſitum, quod Strabo inter Sabinos ponit. Plinius inter Vmbros. Sunt qui Otriculum ſcribant, ſed corruptè, vt docti putant.

ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. lib. 2. cap.3. Vulgò *Mons S. Michaelis*. hodie fortè *S. Iuſtin*, aut potius *Thelandes end*.

octapitarum, Albionis inſulę promontorium Ptol. *S. Dauidis head* Camdeno.

octapolis, Lyciæ oppidum. Ptol.

octauia gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antoninus libertinum ei proauum exprobrat Reſtionem è pago Taurino, & auum argentarium, Tranquil. Cicero in Epiſtola quadam eum nepotem argentarii, & filium adſtipulatoris vocat. Vtcunque ſit cõſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnáque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Ciceronis, qui ad Qu. fratrem ſcribens hortatur, vt pro merendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitaretur.

octauia, Octauii Cæſaris ſoror, Antonii Triumuiri vxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

octauia, Claudii Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta. Sueton.

Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus Pædianus.

octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virg. adnotarunt, notantes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

octodurum, Ptol. libr.2.cap.6. campus Gothorum alio nomine. Vulgò *Toro*: Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

octodurus, vicus Veragrorum hodie dicitur S. Mauricii, extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas in valle non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus, vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus, Diœceſis Sedunenſis. Vulgò *S. Mauris en Valais*. Beatus Rhenanus & Scudus *Martenach* vocant.

octogeſa, Cæſari Hiſpanię vrbs ad ſocrum fluuium. Vrſinus putat hanc Etouiſſam Plinii eſſe, hoc duplici ſſ ſcribit Liuius. *Hitona* hodie Epiſcopo Gerundenſi.

ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Hom. Odyſſ.7.

ocypete, vna Harpyiarum, à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Ællo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide HARPYIA.

ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

ocyroe, Nympha. Chironis centauri & Chariclûs Nymphę filia: ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuii ripis nata eſſet. Augu-

rii fuit peritiſſima: Æſculapium enim vniuerſo orbi profuturum prædixit & patrem optaturum mortem, ſeſéque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metamor. Heſiod. in Theogon.

O D

Odaia, ſiue Odaias, ſoror Naham. 1. Par. 4. 2 Eſdr. 9. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odaren, nomen viri. 1. Mach. 9.

oded, nomen viri prophetæ, 2. Par. 15. & 28. lat. ſuſtentans, vel tenens, aut erigens.

odenatus, princeps Palmyrænorum, multa aduerſus Saporem Perſarum regem præclara geſſit.

odeſſos, vrbs in Mæſia inferiori, Pomp. lib. 2. Stephan. vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum. Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſſites, & Odeſeus.

odeuia nomen viri in toto cap. 2. Eſd. 20. ſcribe Odaia. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odia, nomen viri. 2. Eſdr. 8. Idem ſignific. quod Odaia.

odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid. 12. Metam.

odiua quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontũ. Gentile, Odiupolites. Steph.

odius Halizonum dux quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad. 5.

odoacer tyrannus, cùm arripuiſſet imperium Romanum, præclaras res geſſit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per triennium cùm ſe dedidiſſet, occiſus eſt ſub annum ſalutis 493.

odœdocus. Vide CALLIARVS.

odoia, nomen viri. 1. Par. 5. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa. 2. Paral. 11. Mich. 1. Videtur eſſe eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item ſpeluncæ. 2. Regum 22. Lat. teſtimonium ſiue ornamentum illis, aut teſtimonium ſiue ornamentum ſuæ miſeriæ, vel tranſitus, aut præda ſuæ miſeriæ.

odomanti. Vide HODOMANTI.

odoces, populi Thraciæ Medis vicini, Dionyſ. in Baſſaricis. Steph. ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

odouia, ſiue Oduia. i. laus, ſiue confeſſio Domini filius Aſana. 1. Paral. 9. Filius Elipenai filii Naariæ. 1. Par. 5. & 1. Eſdr. 2.

odryſæ, populi Thraciæ, vrbs Odriſa, Strab lib. decimo ſeptimo, quorum olim ampliſſimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum, & Iſtrum fluuium extenſum. Thucyd. libr. 2. Inde Odryſius, Odryſites, Odryſes, Odryſides: & fœminina, Odryſis, Odryſias, Stephano.

odyſſeia. Vide OLYSIPPO, eſt autem Siciliæ promontorium, Ptolemæo, quod *Cabo Marzo* Fazello nuncupatur. idem ſubiungit Ediſſę portum eſſe, cuius meminit Cicero in Verrem. vide Vlyſſis portus.

Odyſſus, Ptolemæo Mœſiæ inferioris vrbs: Varna dicitur Nigro. Odeſſus Strabonis eſt & Vdiſſus Antonini.

O E

Oea, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus. Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphræ, Leptis magnę, &c.

oagrus, pater Orphei, à quo Oebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto ſatis longè petito ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cùm Ciconum matronę diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oagrus fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius: vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, Oeagrius dicitur. Quem fluuium putat Niger Agrianes dici apud Herodotum.

oeaſo, Ptolemęo: Eaſon Melę, Hiſpaniæ promontorium eſt, quod Plinio Olarſo eſt, vt Hermolaus autumat. Idanuſa Straboni dicitur, vt Pintianus credit, Orſona Appianus videtur pro eodem habere. Arrian. Montanus vrbem eſſe dirutam, & hodie Olarco vocari auctor eſt. Baiona Epiſcopo Gerundenſi vocatur. Florianus ſcribit Fontarabia & incolis Hondaribia appellari. Fontem Rapidum Latini vocant, ſed Oeaſopolim vrbẽ habet hoc loco quoque Ptolemęus, quę his recentioribus nominibus hodie fortè quadrabit verius quàm Oeſo promontorio.

oeanthe, vrbs Locrorum aliàs οἰανθεια, Steph. Vide Plin. lib. 3. c. 3.

oebalia, regio Peloponneſi, Laconię pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedęmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poetæ nonnumquam Oebaliam appellant, reſpicientes nimirum ad vrbis eius originem, quę à Lacedęmoniis condita putatur. Ab Oebalia Laconię regiuncula, Caſtor & Pollux Oebalidæ dicuntur. Vide Arene, Tarentum & Laconia.

oebates, Darii ſtabularius, cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

oebalus, Telonis regis caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphę Sebetidis. Seruius apud Virg. 7. Æneid. *Oebale, quem generaſſe Telon Sebetide Nympha.*

Oeba-

Oebatis, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotiæ, Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit cùm Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Ilia. Vir. 8. Æneid. Fuit & alia eiuſdem nominis vrbs in tractu Meſſeniaco. Plin. li. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa inſula, poſtea Chalcis dicta. Plin. li. 4. c. 12. Alia in Trachine, & in Theſſalia, & in Arcadia. Ciuis, Oechalicus, Oechaliotes, Oechalius, & in fœm. Oechalis. Steph. Pauſania auctore vicus etiam Meſſeniæ regionis, Oechalia vocata, quæ poſt Carnaſium appellata fuit. vide Carnaſius & Andania.

oechordas. Ptolemæo Sericę regionis fluuius eſt. ſed variat apud eum ſcriptio, nam & Oechardus legitur. M. Niger eum *Tartar* nomen habere ſcribit.

oecides. Vide Bura.

oecyrnes, vir Argiuus: qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados 11.

oecus, Carię vrbs: Gentile, Oecuſius. Steph.

oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph.

oedipodonius, ab Oedipus deducitur

oedipus, Laii Thebanorum regis & Iocaſtæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, vt à filio occideretur, paſtori occidendum tradidit: qui miſericordia commotus, cùm inuitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm cùm Phorbas, Polybii Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu eò accurrens, puerum ſeruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cùm audiſſet ſe non Polybii filium, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo accepit ſe in Phocide patrem inuenturum. Quò cùm veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Poſtremò tanquam oraculo luſus, Thebas petens in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus ſolutis cùm occidiſſet, Thebas intrauit: & quoniam Polybii filius credebatur, Iocaſtam matrem inſciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Poſtea verò cum ſe matrem ſibi coniugio copulaſſet, patrémque occidiſſe cognouiſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia duxit, & ſe occidere volentem cuſtodiuit. Alii dicunt, quòd repudiata matre, Aſtymeduſam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Declinatur autem Oedipus, oedipodis, vel oedipus, oedipi. Vide Sphinx.

oena, vrbs Tuſciæ munitiſſima, in cuius medio altus collis eſt 30. ſtadiorum, aquas & varias arbores ſupra ſe habens. Ariſtoteles de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

oenania, vrbs Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo libro 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthe, Plin. libro 5. cap. 3. Ætolię item vrbs maritima. Polyb.

Oenarea, vrbs Tuſcorum: in cuius medio collis erat altiſſimus. Vide Oena.

Oeniade, in Acarnania vrbs ad os Acheloi, Pauſa. *Dragameſto* hodie, Sophiano.

Oenus, Caledoniæ rex, filius Pathaonis, qui ex Althæa Thieſtii filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea vxorem. Hic cùm Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum prætermiſſet, indignata dea miræ magnitudinis aprum ei immiſit, qui regionem vniuerſam latiſſimè deuaſtauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouid. 8. Metamorph. Hinc Oenides, & Oeneis patronymica: & Oeneius, eia, eium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populus Acarnaniæ iuxta Acheloum, quæ ἐν οἱ ῃ dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Steph.

Oeni, pons, Comitatus Tirolenſis metropolis, vulgò, *Inſpruck*, ſedes principum, Cameræ, & parlamentum regionis & regionum Auſtriacarum. Ibi tectum prætorię domus, magna impenſa deauratum videtur. Oetingen facit ex ea Simlerus, ſed hic Æni legit.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra fuerunt, quæ peragebantur ab ephœbis pubeſcentibus, antequam lanugine comamque tonderent. Herculi verò vni certam menſuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Heſychius.

Oenoanda, vrbs Lycię Plin. li. 5 c. 17. Gentile, Oenandeus. Steph. apud Strabonem lib. 13.

Oeno, vna fuit ex filiabus Anii & Doripes, quibus id impertiuerat Dionyſius, vt quidquid attigiſſent, in triticum ſtatim verteretur & vinum & oleum: vnde dictæ Oenotrophę, quaſi in nouas formas omnia vertentes. Cæl. libro 7. capite 15.

Oenochalacorum, oppidum circa Perſidem videtur apud Procopium 2. Perſicorum.

Oenochema, mons in finibus Africę.

Oenocheus Herod. lib. 7. fluuius in Theſſaliam defluens ſicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbibus Icarię: Gentile, oeneus. Vide Sicenus. Item vna ex tetra poli Attica. Stephan. Eſt etiam Elidis regioni in Peloponneſo ciuitas. Strab. Et Arcadiæ apud Suid.

Oenomaus, Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Piſæ, ex Marte & Harpina Aſopi, ſeu vt alii tradunt, Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo ſe à genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur: curule certamen procis propoſuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membríſque omnibus è ruina colliſis, iámque morti vicinus, Pelopen precatus eſt, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumelioſiùs exigeret, ab eo in mare eſt præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de nomine ſuo Peloponneſum appellauit.

oenon, portus Locridis: Gentile, Oenoneus. Steph.

oenone, duo Attici pagi, ſic dicti, authore Strabone lib.8. alter ad Eleutheras, alter Marathoni vicinus. Vide Ægina ſeu Oenopia.

oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus paſceret. Hæc mulier fatidica fuiſſe fertur, Paridíque in Græciam nauiganti prædixiſſe futurum, vt inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad ſui amorem conaretur reuocare. Author eſt Dictys Cretenſis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuiſſe relatum, vt ab illa ſepulturæ mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaueris conſpectum mortuam concidiſſe, eodémque eum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano inſula eſt, Aeacidarum vna. Incolæ Oenonæi.

oenoparas, agri Antiochiæ Syriacæ fluuius Strab.

oenopedes, vir Mathematicus ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

oenophyta Bœotiæ vrbs. Thucyd.

oenopia, Inſula eſt quæ alio nomine Ægina dicitur. Ouid.7. Metamorph.

Oenopiam veteres appellauere: ſed ipſe
Aeacus Æginam genitricis nomine dixit.

oenops, vt Peloponneſius. Homerus.

oenotri, Meſopotamiæ populi. Steph.

oenotria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidoniatem ſinum extenſa: à præſtantia vini (quod οἶνον Græci vocant) nomen ſortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pauſanias lib.8. vel, vt Varro putat ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſæ Italiæ ſit communicatum, Strab. lib.5. Incolæ, Oenotrii dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus eſt, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinum ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Iain Hebræorum lingua vinum ſignificat.

oenotrides, duæ inſulæ contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſacia Plin. lib.3. cap.7. Pandataria habet Strabo lib.2. & 5. Pontias numero multitudinis legit Dionyſ. lib.59.

oenus, fluuius Rhœtiæ Tacit.

oenus Vide Babyce.

oenus fl. Ger. Tacito. Rhætos Noricóſque interfluit, apud quem etiam *Ænus* per a legitur. Henus apud Arrianum eſt. *Ateſinus* Strabonis videtur Auentino. *Inn* hodie vocatur, Lazio teſte.

oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenuntius. Steph fluuius item.

oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenuſæ inſula eſt proxima Chio: Gentile, Oenuſæus, & Oenuſius. Steph. inſula iuxta Samum & Leſbum. Plin. *Sapientia* Sophiano vocatur. Oenuſſæ ſunt Thucydidi lib.8. etiam inſulæ Chio præiacentes. Vide Carthago.

oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues Oeatę. Stephanus.

oeſcus, Triballorum ciuitas in inferiori Mœſia, Ptolem. Egiros antè dicta Ouidio, vt Niger tradit, qui eam Blida vocat.

Oeſporis, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

oeſtros, Pamphylię fluuius Pomponio, *Ceſtrus* Ptolemæo vocatur.

oeſyme, vrbs Macedoniæ. Thucyd. libr.4. quæ nunc Ӕmathia: Gentile, Oeſymæus. Hom. *Æſymen* vocauit.

Oeta mons in finibus Theſſalię, Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomen Tragœdię Senecę, quę Hercules Oetęus inſcribitur. Ibidem elleborum optimum naſcebatur. Plinius lib 25. cap.5. A Parnaſſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tęa, tęum, Oeteętes, & fœmininum Oetęis Stephanus: qui Oetani mōtem iuxta Thrachinum eſſe ſcribitur & ciuitatem Melienſium eiuſdem nominis. *Bunina* appellat eum Sophianus. Vide Thermopylę.

oeta, mons Doridos, Plinius lib.4. cap.27. & lib.35. cap.11.

oeta, vrbs Italię, olim à Zacharia pontifice de Luithprando Longobardorum rege recepta ex fœdere.

oetenſii, Myſiæ inferioris populi. Ptolemęus.

Oetes, Melienſium vrbs. Diodor. & Trachinię mons ac populus, Steph. Thucyd.

Oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugna-

uit;

Oetes, Melienſium vrbs, Diodor.& Trachiniæ mons ac populus. Steph.Thucyd.

Oeteus frater Ephialtis, Aloei filius, regnauit in Creta, vt Salluſtius refert. Vnde Oetii campi dicti ſunt. Vide Oetus.

oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

oetoſcyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

oetus, frater Ephialtis gigantis, filius Aloei. Virg.6.Æneid. Vide Oeteus.

oetylus, vrbs Laconię, vel oetylum, neut.gen. ab oetylo heroe. Gentile, oetylius. Steph.

oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt Steph.

O G

Og, rex Baſan. Num. 21. gigas immenſæ magnitudinis, à Ioſue deuictus & interfectus. Lat. ſubcinericius panis aut ſubſannatio, vel Syriacè detentus aut impeditus.

ogdolapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluens. Strab.lib.6.

ogdæmi Marmaricæ nomi gens. Ptol.

ogdous, Ægypti rex, Vogæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic prius Venereus cognominatus fuit. Dio.lib.2.

ogenus, antiquus quidam deus. vnde ogenidę & ogenii pro antiquis dicuntur Steph.

oglamus, Marmaricę mons. Ptol.

ogryæis. vide Olbia.

ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bæotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noe temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundauit. Hinc ogygius gi,gium. Thebę Ogygię & ogygidię, ipſi Thebani.

ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

ogyges fuere plures: primus, quem Babylonii Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiam ſuperſtes alios eripuerit, & genuerit. Alter verò Atticus in tertia Xenoph. de æquiuoc. *Sub primo aurea cœpit ætas.* Fab.Pict. de orig.vrb.Rom.

ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit, appellata: Calypſûs Nymphæ ſedes, quę Vlyſſem tempeſtate eò adactum hoſpitio & lecto excepit, eiúſque amore captus, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandemque Ioue iubente eum dimiſit. Homerus lib. [illegible] Odyſſ. Bœotia etiam & Thebæ. Stephano [illegible] vocabatur, ab Ogyge filio Termerę: item tota Attica, & Lycii ogygii. *Prysihlaba* etiam vocatur, vt auctor eſt Nicetas. vide Attica, Ægyptus, Lycia. Calypſus, Hibernia, Lycia, Thaſus & Thebæ.

ogygius. vide Ladon.

ogylus, inſula inter Peloponneſum & Cretam. Gentile, ogylius, Steph.

ogyris, inſula ante fœlicem Arabiam Erythræ regis monumento nobilitata. Plin.li.6.c.28. Steph. inſula rubri maris. Gentile, ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Ioſ.10. Lat. vę eis, ſiue tumultuans, vel conturbans.

ohel, filius Zorobabel filii Phadaia. 1. Paral.3. Lat. tabernaculum, ſiue tentorium aut ſplendor.

oholai, filius Seſan filii Ieſi filii Appham. 1. Paral.2. Lat. deprecans, vel expectans, aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

O I

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filii, pater Amphiarai, vatis Argiui, Homerus 5. Odyſſ.

oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virg. Oileum cognominat.

O L

olabi, Æthiopię ſub AEgypto populi. Plin.

olachas, fluuius eſt in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammam vrentem.

olane alterum Padi oſtium, Plin. *Volana*, Leandro. Item Armenię maioris vrbs, Strabo.

olanum. vide Mediolanum.

olanus, Noruegiæ rex, à Canuto rege Danię victus ſub annum ſalutis 1017.

olarſo, Hiſpanię vrbs. Plin. *Olit*, hodie in Nauarrę regno, vt Beuterus exiſtimat. Vide Obaſo.

olba. vide olbia.

olbaſa, Ptol. nomen vrbis in Cilicia, Cappadocia & Phamphilia.

olbelus, vrbs Macedoniæ, Gentile, olbelius.

olbi, vrbs AEgypti, iuxta Libyam: Gentile, olbites. Steph.

olbia, Ptolemęo libro 5. capite 5. vrbs Galliæ Narbonenſis, Stephano, ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoe poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithynię ab olbia Nympha. Alia Pamphiliæ, vt Philoxenus ſcribit: at non Pamphiliæ eſt, ſed Salymorum terrę, neque olbia, ſed olba vocatur: ciues autem olbæi vel olbij. Alia eſt Iberiæ, alia Sardinię, alia Illyrię, alia Helleſponti, alia Cilicię, alia denique Ligurię cuius vicinus etiam mons olbianus eſt. Ciues, olbiopolitæ, olbiani. Dicitur etiam olbianus & olbiacus, Stephano. Vide Seleucia, quę in Sardinia eſt, maritimum oppidum eſſe volunt Ptolemæus & Liuius, quod Pauſanias quoque

Ogryllen vocatum ſcribit. Vlbia apud Antoninum legitur,& Vlbienſis apud Oroſium. Olbia Bithyniæ oppidum ad Propontidem, Ptolemæo Verlia dicitur Sophiano.

olbia,Galliæ Narbonenſis vrbs eſt, quam Ioannes Poldus *Eres* vocat,ſed idem dubitat,num ſit *Teres* oppidum Prouinciæ: eſt etiam Olbia ad Boryſthenis oſtium vrbs in Sarmatia Europæ. Hæc ipſa Boryſthenes appellatur, teſtibus Ptolemę & Strabone, item Stephano. Niger tradit *Strapenor* à Barbaris vocari. Olbiopolis Plinii & Olbida Melæ eſt. Pintianus in ſuis in Delam caſtigationibus,tradit hanc quoque Miletopolim dictam à Mileſiis conditoribus, ex Stephano forte qui eam Mileſiorum Coloniam vocat. Vide Arſinoe,Nicæa, Nicomedia & Seleucia.

olbidum.vide Olbia.

olbiopolis.vide Olbia.

olbiopolitæ.vide Boryſthenitæ.

olbiſinii populi quidam Steph.

olbius, rex Galliæ,anno ante Romam conditam 540.

olbius,Arcadiæ amnis,quem Pauſanias dicit Arcadibus nonnullis Arcanium appellari.

olbiſij , populi circa columnas Herculeas. Steph.

olbus Vide Olbaſa.

olcachites,Ptol.libr.4.cap.3. Zeugitanæ regionis ſinus:hodie *Alcun ciuitas*.

olcades, Hiſpaniæ populi intra Iberum fluuium,Stephanus.Ocaſia,hodie, Nebriſſenſi.idẽ Stephanus huius vrbem Altęam vocat. Eadem eſt apud Polybium & Liuium. In regno Toleti eſſe, prope vrbem hodie *Ocanna* dictam habetur in Lexico Nebriſſenſi.

olcades.vide Holcades.

olchinium, quod antea Colchinium, teſte Plinio, Illyrici oppidum eſt ad ripam Driuonis *Dulcigno* nunc vocari Volaterranus auctor eſt. Hoc oppidum antea Polæ appellatum ſcribit Canterus in Annotationibus in Lycophronem.

olcion,vrbs Tyrrhenorum, inde Olcitæ & olciæ Steph.

oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. Imperatorem vicit.

oleaſtrum,Hiſpanię vrbs,Ptol.lib.2.cap.4.alio nomine *Oleaſtro* dicta, promontorium item Mauritaniæ Tingitanæ, & Turdetanorum oppidum in Bætica : Antonino etiam eſt ciuitas inter Tarraconem & Dertoſſam.

olearus. Vide Oliaros.

oleaſtrum, Hiſpanię oppidum circa ſinum Gaditanum, quod *Oleaſtrum lucum* appellat Pomponius. Simlerus æſtimat hoc apud Antoninum, *Barbari* promontorium appellari.

oleatrum, Hiſpaniæ vrbs circa Saguntum. Strabo.

olenacum,Britanniæ inſulæ vrbs. Lib.Notit. *Elenborovv* Camdeno.

olenia petra. vide Scollis.

olenus, oppidum Achaiæ Propriæ non procul à Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheę capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt,educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio,non amplius autem extat. Niger *Chaminiza*,Pinetus *Canigriſa* nominat. Vide Achaia.

olenus,Bœotię vrbs,ſic dicta ab Oleno Vulcani filio.Fuit & alia vrbs in Ætolia, iuxta quã fuit Calydonius.Strabo,Steph.

olerus,vrbs Cretę,in alto loco ſita, vltra Hierapytnam Hinc Minerua Oleria, & feſtum Olerium,in eius honorem.Steph.

olganus,filius Beretis Macedonis. Stephanus in μιέζα.

olgaſſus.vide Olyſſas.

olia,Meſopotamiæ vrbs Ptol.

oliarios, inſula in mari Ægeo, vna Cycladũ. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit & diſtare à Paro ſtadiis LVIII. Gentile,Oliarius. Virgilio Olearus per e eſt. Hodie ab incolis *Quiniminio* vocatur.

oliba , Ptol lib.2.cap.6. Hiſpanię Tarraconenſis vrbs.Vulgò *Olit*.

olicana,vrbs Britannię,Ptol.lib.2 cap.3. Vulgò *Otelei* Camdeno.Ptolemęo Brigantum vrbs eſt in inſula Albione. *Halegfex* H.Lhuydus vocat.

olina,Galliæ Lugdunenſis fluuius, Ptol.item Callaicorum Lucenſium vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Orna fluuius ad Cœnalem nominatur.

olina,vrbs iuxta Caſpium mare:Gentile,Olinęus.Steph.

olino, cuius meminit liber notitiarum, *Hole* nunc Baſilienſibus nominari ſcribit Rhenanus, qui vicum eſſe cum nemuſculo non procul à Baſilea dicit,vbi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

olios Hippon.vide Olyſippo.

oliſippo, inter antiquiſſimas Hiſpaniæ vrbes à vetuſtiſſimis ſcriptoribus annumeratur.Hanc Varro Oliſiponem, Ptolemęus Olioſiponem, Plinius Salatiam & Iuliam felicem appellant. Strabo verò Vlyſſeam, & ab Vlyſſe conditam ex verbis Myrliani videtur aſſerere. Hodie *Liſbona* vulgò appellatur. Florentiſſimum Portugalliæ emporium, & totius regni caput. Antiquæ vrbis Oliſiponis ſitus, collem excelſum ad Tagi ripam deductum vſque, antiquitus ſolummodo occupabat: nunc verò plures montes ac valles magnitudine complectitur. Ab hac parte qua meridiem reſpicit, vetus Regia ampliſſima, magnificóque opere pulcherrimo conſpicitur. Verſus

ſus Aquilonare vrbis cornu nobiliſſimum veſtalium D. Claræ cœnobium, ad Tagi crepidinem fermè attingit. Meridionale vrbis latus mari alluitur: reliquę tres partes habent aditum à terra. Vniuerſus enim ambitus ſeptem millibus paſſuum deſignatur. Domorum amplius quàm viginti millia habet, ædificia labore eleganti & incredibili ſumptu conſtructa. Qua parte mari alluitur, portis XXII. diſtincta eſt. Pars verò quæ continentem reſpicit, XVI. habet. Turribus autem per murorum gyrum LXXVII. munitur. Parochias XXV numerat. Peculiari libello accuratiſſimè hanc vrbem deſcripſit Damianus Goes, eques Luſitanus.

Olit. Vide Oliba.

Olitingi, Hiſpaniæ oppidum, Melæ, in Luſitania intra oſtia Bœtis & Anæ fluminum.

Olitto Eularifa. vide Caltioriſſa.

Olíueti mons, ſiue mons Oliuarum, ſiue Oliuetum, mons ad Orientem Ieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, ſabbathi habens iter ab Ieruſalem, Act. 1. Luc. 19.

Olizon, vrbs Theſſaliæ. Homerus. Inditum eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum, ὀλίζον, vocant: Gentile, Olizonis. Stephan.

Olla, pater Haniel. 1. Paral. 7. Lat. eleuatio, vel holocauſtum, aut infans, vel paruulus, aut folium.

Olliculani, Italiæ populi. Plin.

Ollina, vrbs iuxta Caſpium mare. Steph.

Ollius, Lombardię Tranſpadanę fluuius, *Oglio* hodie Leandro.

Olizones, gens in Thracia. Suidas.

Olmi, & Olmium. Vide ſuprà cum aſpiratione. eſt autem Stephano teſte vrbs Aſperæ Ciliciæ quæ ſuo tempore Seleucis vocatur.

Olmones. vide Holmones.

Olobagra, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olobagrus. Steph.

Olochæta, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Oloeſſa, inſula circa Rhodum. Plin.

Oloodæ, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptolem.

Olooſſus, vrbs Magneſię Homer. Ciues, Oloſſonii. Steph. Perihœbiæ, Straboni. Theſſaliæ. Heſych. Hanc Iſacius in Lycophronem ſcribit, ſua ætate Elaſſon vocatam. Lycophron tamen ſimplici o ὀλοσσὸν habet.

Oloronenſis. vide Floronenſium.

Olpæ, Stephano Acarnaniæ oppidum, quod *Sopoto* dici putat Niger.

Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpæ, caſtellum Acarnanum, & prętorium Amphilochium: quod inhabitat Olpæus. Stephanus.

Olulis, eſt apud Ptolemæum Cretæ inſulæ vrbis nomen. Item Siciliæ, Cretenſis nominatur à Pineto Olulo Siciliæ verò Soranto, à Nigro.

Olumbri. vide Vmbria.

Olura & Olurus. vide Helos.

Olurus, oppidulum Achaiæ, non procul à Pallene. Steph.

Olus, vrbs Cretæ: Ciuis, Oluntius. Steph.

Olybrius, Conſul cum Pontino, anno ab vrbe 1148.

Olyca, vrbs Macedoniæ. Ciuis, Olycæus. Stephanus.

Olycræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus. Steph.

Olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympeus, vel Olympæus. Steph.

Olympia, piæ, vrbs erat inter Oſſam & Olympum montem, non procul ab Elide & Piſa, ciuitatibus Græciæ, vt erat templum Iouis Olympii, aliàs Olympici. Fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo libro octauo. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbem, Piſam priùs vocatam tradit. Vide Arpina. Hodie Langanico dici ſcribit Caſtaldus. Sed Stauri Niger. vide Gonnocondylus & Libya.

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem à quo & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege ſuperato, repurgatóque eius ſtabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alphæum fluuium, ſacrum certamen inſtituit quòd quinto quoque anno (vel vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo menſe celebrarentur ídque eo conſilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuentus ſeſe pentathlo, ſiue quinquertio exerceret, cæſtibus ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: iiſque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur, & victor, qui Olympionices vocabatur, oleaſtro, vel, vt Ariſtoteli placet, olea, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur: tantúmque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum, item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum ſpatium, quod à Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas ſupputare cœperunt, ita numerantes, Olympiadis primæ aut ſecundæ, aut centeſimæ, anno primo, vel ſecundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt conſules, ita & in Olympiis victores iterum & tertiùm dicimus.

Olympias, Magni Alexandri mater. Plutarc.

Olympias, ventus in Eubœa flans. Plin. lib. 17. cap. 24.

Olympicus, ca, cum, quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo creditus, & ad virtutem inſtitutus ſit. Alii verò à cælo, quod Olympum

Græci vocant, in quo regnare fertur.

Olympieium, locus in Delo: quem cum Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, Nouas Athenas Hadrianas vocauerunt. Gentile, Olympicus, vel olympius. Steph.

Olympiodorus, nomen viri, proprium eius, qui docuit Epaminondam cantare tibiis.

Olympionices, ſiue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euaſit: νίκη quippe victoria dicitur. Ælianus de varia hiſtoria libro 10. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare, qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos eſſe Olympionicen, iudicabatur propè eſſe maius & glorioſius, quàm Romæ triumphaſſe.

Olympius, pia, pium, id eſt, cœleſtis, poſſeſſiuum ab Olympo.

Olympius Myſius, tibicen, & poeta melicus, & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modóſque pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.

Olympius Nemeſianus, qui (ait Vopiſcus) in vita Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olympius præſul, natione Hiſpanus inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum aduerſus eos qui naturæ non arbitrio culpam referunt.

Olympius, Exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editiſſimus, in ea parte Theſſaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vſque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cœlúmque ipſum attingere credatur. Quo factum eſt, vt Olympum Poetæ pro ipſo accipiãt cælo. Dictus Olympus, quaſi ὁλολαμπής, eò quòd claros habeat ſolares radios, nulliſque omnino nubibus offuſcetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamen Theſſaliæ adſcribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare rubrum in Æthiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Myſiæ monte, tum vrbe Pamphiliæ cuius meminit Strab. lib. 14.) Gentile fit Olymphenus. Steph. Lacha hodie dicitur, niſi errauerit Caſtaldus. Sophiano enim nomen antiquum retinet. Vide Mæſius, Phænicus & Lycæus.

Olympus Triphylius, mõs excelſus Diis dicatus in Panchæa inſula. Oceani iuxta Arabiam Felicem, vt videtur: quem etiam *Cæli Sedem* appellant. Diod. Sicul. lib. 5.

Olympus plures ſignificat: nam omnis mons cuiuſlibet regionis altior. Olympus à Græcis dicitur. Vnde & plures Olympi dicti, quaſi toti lympidi. Xenoph. de æquiuoc.

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionẽ, ſub Athenienſium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, eius cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adiecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quamuis non deſint, qui à Philippo euerſam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt. Stephano vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio condita. Ciuis, Olynthius. Eandem *Sithonia* appellari ſcribit Herodotus in Polymnia, ſed regionem potius ſic vocat, in qua Olynthus, & aliæ vrbes ſitæ ſunt.

Olyras fluuius prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſſe, Cretæ vrbs ſub Pheſtiis. Strabo.

Olyſippo, vel Olyſippum, oppidum in Luſitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyſſia Straboni & Vlyſippo Ptol dicitur felicitas Iulia. Plinio. Lisbona hodie vel *Lisbea* ab incolis vocatur. Plin. lib. 4. ca. 22. Vide Oliſipo.

Olyſiponenſe promontorium. vide Artabrum

Olyſſas, Galatiæ mons Ptolemæo. Olgaſus. Strabonis eſt. eundem Gigantem vocari addit. γίγας apud Ptolemæum legitur, quo loco interpretes nonnulli Olyſſas habent.

O M

Omana, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Omaneus. Steph.

Omani. vide Luti.

Omar, filius Eliphaz filii Eſau ex Ada vxore. Ge. 16. Lat. dicens vel loquens, ſiue amarus, vel exaltans.

Omarum, vrbs Theſſaliæ, in qua Iupiter & Minerua coluntũr: Gentile, Omarius, Omareus, Steph.

Ombri, Ægypti vrbs Ptolemæo, videtur Chana hodie ex Ioannis Leonis deſcriptione. Ombi, ſed malè fortè, habet Latinus Ptolem. vide Vmbria.

Ombrici, populi iuxta Illyricũ, ex quorũ agro Capris & Albis fluuii in Iſtrum cadunt. Herod. lib. 3. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Vicentiam. Eſt & Ombros fluuius. Apud hos, inquit Ariſtoteles libro de Mirabilibus, bis anno pariunt pecora: & terra fru-

fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit; & fœminas habent perquam fœcundas: quæ raro ſingulos, pleræque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Stephan. Vide VMBRIA.

Ombrios, vna & prima ex Fortunatis inſulis habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles. Plin. lib 6.cap.31. *Iſola di ferro*, quibusdam.

Ombrones, populi in Sarmatia Europæa. Plinius.

Ombrus, Italiæ fluuius. Steph.

Ombrio, vna ex fortunatis inſulis, apud Plinium. *Porto Santo* vocatur a Nigro, qui putat *Aproſitos* Ptolemæi eandem eſſe.

Omenogara, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolemæus.

Omiza, Gedroſiæ oppidum. Ptol.

Omnæ, oppidum Omanorum in Arabia felici. Plin

Omænus, Arabiæ felicis in ſinu Perſico inſula. Plin.

Omole, Theſſaliæ mons. Stephan.& Thraciæ vrbs. Apoll Scholiaſtes. Idem Stephanus eundem montem Homolum dici ait. Theocritus eius etiam meminit in Thalyſia.

Omphagia, Græcorum erant feſta, Bacchanalibus haud abſimilia, de quibus Arnobius lib.5.

Omphace, vrbs Sicilię: Gentile, omphacus. Steph.

Omphale, nomen reginę Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit, multiſque ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuium, ſerpentem multos homines interficientem, interemiſſet. Hæc vt tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad laniſicium compulit, cùm ipſa calathum & colum cultúſque fœmineos, ſagittis & claua leoniſque cognomine mutaſſet. Alij dicunt, quòd ob Iphiti Euryti regis filii cædem à Mercurio, iuſſu Iouis, Omphalæ Lydorum reginæ fuerit in ſeruitutem venditus & inde eſſe, quòd illi ſeruiſſe, & calathos ſubminiſtraſſe dicatur. Omphale iſta fuit, quam Lydi obſcœna affecerunt contumelia (ea enim turpiter abuſi fuerant:) ob id in eos tyrannidem grauem exercuit, præteritáſque vlciſci percupiens iniurias, matronas, & virgines illorum in dulcem angulum (ſic enim obſcœnitatis ſpurciti æque ſuę locum quendam amœnum vocitabant) coniectas, & concluſas, omnimodę ſanè libidini expoſuit, & ab eorundem etiam ſeruis illudi conſtuprarive coegit: eóque vltionis modo ab illis pręteritarum contumeliarum ſumpſit pœnas. Leonic.lib.3.cap.96. Vide Hyde.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas, & Cnoſum. Aliud Theſſaliæ: Gentile, Omphalites, Steph.

Omrai pater Amri, 1. Par.9. Lat. dicens, vel loquens, aut exaltans, ſiue Amarus, aut Syriacè agnus.

O N

On, ciuitas Samariæ. Vide Heliopolis.

Onaba. Vide ONOBALISTVRIA.

Onam, filius Soba fili Seir Horræi, Geneſ 36. filius item Ierameel ex Arara vxore, 1. Paralip. 2. Lat. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas eorum.

Onan, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen.38. Lat. dolor ſiue iniquitas aut fortitudo.

Onçum, Illyrici oppidum. Ptolem. Liuius lib.44. Oæneum vocat, & ad Artatum fluuium ponit in Peneſtia regione proximè Labeatibus. Sophianus dicit *Capo Cumano* appellari in Liuio Italico Iacobi Nardi. etiam *Sabinello & Ciderijo* vocatur.

Oncæ, portæ Thebarum. Nam Onca ſecundum Phœnices, Minerua eſt. Steph.

Oncæ, ciuitas Arcadiæ. Ifac. in Lycophr. oppidum Thebarum eidem: & pagus Bœotiæ, Phauorino.

Oncęum, parua regio Arcadię ab Onco illic dominante. Incola, Oncęus. Steph.

Onchesmus, Epiri portus, Ptolem. *Santi quaranta*, Nicolao.

Oncheſti palus. Vide Copais.

Onchimus vocatur Straboni. Echinus Plinii eſſe vult Villanou.

Oncheſtus, filius Neptuni, qui Oncheſtem ciuitatem Micaleſſo promontorio propinquam condidit, déque ſuo nomine appellauit. Vide Cope & Megareus.

Oncheſtus, Bœotiæ, vrbs non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi ſolet. Strab.lib.6. Condita putatur ab Oncheſto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Homer. in nauium Catalogo.

Onchiſton, locus in finibus Thebanorum. Homer. Iliad.2. [illegible] Stephan. de quo Homerus [illegible], in Haliartorum regione templum eſt, ab Oncheſto Bœoto conditum, teſte Heſiodo. Eſt & vrbs Bœotię. Pauſan. lib.9. Apollonius Rhodius magnam vrbem eſſe ſcribit inter Haliartos & Græphios. Eſt etiam fluuius Theſſalię. Ciuis, Oncheſtius.

Onchobrice inſula Arabię felicis. Plin.

Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus, vel Onchaus.

Oncium, Arcadię regiuncula. Pauſan.

Ondicæ ouę, Galliæ Lugdunenſis populi, Andegaui. Plin. Andes, Cæſari hodie. *Angeuins*, Gall. Andicani habent quędam exemplaria Latina: malè, Andecaui ſunt Tacito. Andegauenſes vulgari Latino vocantur: vulgò *Anjou*.

Oneabates, vrbs Ægypti. Steph.

Onenſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

Oneſicritus, philoſophus & hiſtoricus Argi-

nenſis : vt autem Demetrio Magneſio placet. Aſtypalæus è Diogenis ſchola ſimilitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit Xenophon Cyripædiam, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & vterque principis ſui perſequitur laudes, ſtylus inſuper vtriuſque ſimillimus. Diog. Laert. Fuit item medicus.

Oneſimus, Cyprius, ſeu Spartiata tempore Conſtantini Magni, ſcripſit de Rhetorica, De ſtatuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia, Suidas.

Oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.

Oncuatha, Phœniciæ vrbs. lib. Notit.

Oniabathes, vrbs in Ægypto. Steph.

Onias: ſummus ſacerdos apud Iudæos. 1. Machab. 12.

Onna, emporium fœlicis Arabiæ : Gentile, Onnæus, Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. Paral. 8. In 1. Eſd. 2. & 2. Eſd. 6. fit mentio vallis Ono. Lat. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas eius.

Onoba, ciuitas inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1. & Pom. lib. 3.

Onabala. vide Aceſine.

Onobolisturia, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hiſpaniæ vrbs, alio nomine Onaba Luſturia. vide Onoba.

Onochonus, Theſſaliæ fluuius, vnus ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibiſſe. Herodot. Theſſaliæ fl. Plin.

Onochonus, vocatur etiam Horcon, Mar. Nigro, qui addit eum fluuium Cytareſium à Græco poeta vocari.

Onogoris, Colchidis vrbs, ſic dicta, vt refert Agathias, ab Hunnis qui & Onogori vocabantur ibidem prælio victis, ſed quod B Stephani protomartyris in eadem templum ædificatum fuit, ex eius nomine *Diui Stephani* vocari inſtituerunt.

Onogunduri. vide Bulgari.

Onomacritus, ſortilegus fuit apud Athenienſes, & Muſæi ſocius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herodot. in Polihym.

Onophrius, vir quidam qui vſque adeò ſolitudinis erat amator, vt ann. LX, hominem non viderit: vnde & ex illa ſolitudine agreſtis adeò factus eſt, vt ſuperiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos LXX. herbis & bacchis ſylueſtribus contentus. Eidem cœlitùs quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperiiſſet Panutius, extimuit, Satyrum eſſe ſuſpicatus.

Onthyrion, vrbs Theſſaliæ iuxta Arnen: Gentile, Onthyricus, Steph.

Onugnathos, id eſt Aſini maxilla, Laconicæ promontorium eſt apud Ptolemæum. *Xili* Nigro vocatur. idem ſcribit, hoc ab Halicarnaſſeo Cinæthium dici. v. Malea.

Onuphis, vrbs celebris Ægypti, Ciuis, Onuphites. Steph.

Onus. vide Heratia.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniam miſiſſent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus, inquit Seruius, dicit aut Gentile eſſe, aut Patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes à qua gente veniat vſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Seruius in 12. Æneidos.

O O

Ooli, pater Zabad. 2. Par. 11. Heb. oholli, Lat. deprecans, ſiue expectans aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

Ooliab filius Achiſamech. Exod. 31. Lat tabernaculum, vel tentorium patris, aut ſplendor patris.

Oolibama, vxor Eſau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1. Lat. tabernaculum vel tentorium meum excelſum, ſiue ſplendor excelſorum.

Oonæ, inſulæ in Oceano Septentrionali, in quibus, vt Plin. refert lib. 4. cap. 13. ouis auium, & auenis incolæ viuunt. *Alandt* Mercatori vocantur hodie, in fronte Finlandiæ ſitæ. Becanus autem *Eggiafort* (pro *Eyerfort*, vt ipſe putat dictum) pro his ſupponit. Cæſari etiam populi ſunt ad exitum Rheni in Oceanum, quos ouis auium viuere ſcribit. Hos *Eyerlandt* (quod ſonat ouorum terra) inhabitare hodie creditur.

Opanę, Ptolem. Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs ad ſinum Barbaricum. Onin, Gerardo Mercatori in ſua Europæ tabula, ſed Opone habent Græci codices.

Oopellum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptol lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Cheſtre, Vucheſtre.*

Oozam, filius Azur ex Naara vxore ipſius. 1. Paral. 4. Lat. apprehenſio eorum, ſiue poſſeſſio aut viſio eorum.

O P

Opalia, dies feſtus, *Opi* deæ dicatus. Et erant poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem eſſe crediderunt.

Opharus, fluuius apud Cantabros qui in Lagoum defluit.

Ophar-

Ophat. vide ophir.

ophel, nomen muri 2. Paral. 27. & 33. aut potius turris Ieroſolymæ, non procul à templo. 2. Eſdr. 3. Latinè turris, aut obſcuritas, vel nebula.

opheltius. vide Apeſantus.

opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus à ſerpente necatus. vide Hypſiphilæ.

ophera, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18. Lat. puluis, aut plumbus, vel hinnulus.

ophi, nomen viri, Ierem. 40. Lat. laſſus aut volens, vel Syriacè, plicatus, aut folium.

ophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. thalamus ſiue coopertus, aut littus maris.

ophioneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prędicere ſolitus eſt.

ophiogenes, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentum ictus tactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corporibus. Plin. libro 2. capite 2.

ophion, ſocius Cadmi: ex illis qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt: ideóque & nomen habet à ſerpente, qui Græcè ὄφις dicitur.

ophion, vir, qui cum Eurione vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit. Claud. 3. de raptu Proſerp.

ophiophagi, Æthiopiæ populi, qui Candei vocantur. Plin.

ophir, i. cinis, vel incineratio, aut fructificatio filius Iectan. Gen. 10. Inde Ophira regio. 3. Reg. 9. quæ, vt refert Ioſeph. lib. 8. etiam aurea terra nuncupatur. vnde aurum Ophirizum, quod Obrizum vocant. Quidam Auream Cherſoneſum eſſe exiſtimant, i. omnem eam oram, quæ Peguſiis, Malaca & Samotra continetur. Cephala eſt aliis. Goropius, Arias Montanus & alii Peruanam regionem nuper inuentam eſſe autumant Regio illa aurifera Ophir etiam ſcribitur in ſacris literis celebris, vnde Salomoni aliiſque Hebræorum regibus ternis annis (vt 2. Paral. cap. 9. habetur) magna vis auri aduehebatur. Sed vbi terrarum ſita ſit hæc regio, & an alio etiam nomine cognita eſſet, hactenus ignoratum fuit. Ioſephus eam in India ponit, & Terram auream ſuo tempore vocatam addit. Eupolemus auctor apud Euſebium lib. 9. cap. 4. præparationis Euangelicæ, Vrephen appellat, & dicit inſulam maris Rubri eſſe, & naues cogi ſolere Melanis Arabiæ vrbe. Heſion Gaber vocat hanc ſacra ſcriptura. Etſi Epiph. Ailon dici in ſacris literis prodat. Hinc Marius Niger eam Auream Cherſoneſum Ptolemęi interpretatus eſt, non parum enim ad terram auream alludit, & Rubri maris huc vſque pertingere, ex claſſicis auctoribus poteſt doceri, ſed hanc Cherſoneſum auri diuitem olim fuiſſe nemo veterum auctor eſt. Cephalam Æthiopicam regionem pro Ophir malunt quidam accipere, vt colligunt ex eius Annalib. Thomas enim Lopeſius in ſua Indica nauigatione tradit Cephalenſes habere libros patria lingua ſcriptos in quibus legitur Salomonem regem hinc tertio quoque anno aurum tuliſſe. Abundátque hæc regio etiamnum hodie aurifodinis, adeò vt nihil præter aurum, vt Luſitanorum peregrinationes teſtantur, exteris mercatoribus communicet. Poſtello *Peru* videtur, cui ſuffragatur Goropius in ſua Hiſpania: idem affirmat Arias Montanus. Edidit tamen Gaſpar Varrer. Luſitanus nuper opuſculum, de Ophyra regione, in quo conſtanter aſſeuerare, multiſque argumentis perſuadere conatur, Sacræ ſcripturæ Ophyram, eſſe auream Cherſoneſum, aut potius omnem eam auram quę Peguſiis, Malaca & Samotra continetur. Pro Ophir Ophar legit Ioannes Tzetza, & inſulam ſiue pæninſulam auream in India eſſe dicit.

ophis, Arriano fluuius Cappadocię in Pontum Euxinum defluens. Stukius eum Opharum putat, quem Plinius in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit. vide Salamis.

ophitę à Serpente dicti ſunt quidam hæretici, qui Chriſtum arbitrabantur, ſed habebant etiam viuum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant.

ophitea, nuncupatur ab Herodoto *Phoceæ* vrbs, quę apud *Pauſaniam* Amphiclea nomen habet. Amphicæa ſine l legit etiam Stephanus.

ophites. vide Orontes.

ophiucus, ſidus cæleſte, ſtellarum ſexdecim, quod poetarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant: qui adhuc in cunis vagiens angues à Iunone immiſſos manibus præfocauit.

ophiuſa inſula in mari Balearico, *Ptolomęo*, ex duabus *Pytiuſis* minor, nam maior Ebuſus dicitur, propter ſerpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo lib. decimo quarto. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium: vt Ophiuſia arua: vide Cythnus, Libya, Rhodus, Tenos & Tyras.

ophiuſa, inſula non procul à Creta. *Plin.* libro 4. cap. 12.

ophiuſa, oppidum *Sarmatiæ* Europęæ: ad Tyram amnem. Plin. loco iam citato.

ophial, filius Zabab filii Nathan filii Ethei 1. *Paral.* 2. Lat. iudicans, vel orans.

Ophni, filius Heli ſacerdotis, 1.Reg.1. Hebr. Hophni. lat. pugillus, aut cooperiens.

Ophni, nomen ciuitatis. Ioſ.18. lat. volens ſiue laſſitudo, aut Syriacè, plicatio.

Ophra, filius Maonathi filii Othoniel filii Cænæ. 1.Paral.4. lat. puluis aut plumbum, vel hinnulus.

Ophrateus, Aſſyriorum rex xxxv.

Ophthys, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, Ophthites Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit.

Opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opici, Italię populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt: aliqui à ſerpentibus dictos volunt. Steph.

Opigena, ab Ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quod eam ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, conſul cum Vincomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus, poſt mortem Caracallæ, annum aut non multò diutius in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus eſt.

Opinum, Corſicæ inſulę oppidum. Ptol.

Opis, huius opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Eſt item nomen ciuitatis iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strab. li.1. & Herod. li.1.

Opiſina, Thracię vrbs mediterranea. Ptol.

Opiter Virginius Tricoſtus conſul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptole. lib.3. cap.1. hodie *Oderſo* Leandro, quod ſcribit Gaud. Merula, à Longobardorum rege Rhotario poſt longam obſidionem euerſum, eiúſque loco aliam vrbem conditam, & ab Heraclio Imperatore Heracleam dictam.

Opiter, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator rebus dubiis & malis Feſtus.

Opius Ponti Cappadocici vrbs.

Opizum, Thraciæ vrbs. Anton.

Opon, promontorium Cretæ in occidentem vergens.

Opone. vide Opane.

Opotura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemęus.

Oppia, vna ex Veſtalibus, quę conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt. Cuius ſcripſit epitaphium Strozza filius.

Veſtalis virgo, læſi damnata pudoris,
Contegor hoc viuens Oppia ſub tumulo.

Liuius lib.22. hanc opimiam vocat.

Oppidium, Mauritanię Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Oppidum nouum. Vide Oppinum.

Oppianus, poeta patre Ageſilao matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quę Antonino imperatori Seueri filio obtulit: non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione, obiit Zerbi, ſæuiente illic peſte.

Oppinum, Ptolemæo vrbs Mauritaniæ Tingitanæ. Rhabath Nigro dicitur. Oppidum Nouum Antonini eſſe ſcribit Simlerus.

Ophraganeus, Aſſyriorum rex xxxvi.

Ops, opis, filia Cæli ex Veſta, ſoror & coniunx Saturni, quæ & Rhea dicitur, Gręco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quod terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt, vel ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcircò dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum ſuſtentetur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contrà inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura conſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricem diuinis proſequuti ſunt honoribus, Opémque hoc eſt, opulentam nuncupauere.

Opſicella, Cantabriæ in Hiſpania vrbs Straboni, ab Antenoris ſocio ſic vocato extructa, hanc Nebriſſenſis quoque Lactiſma appellari dicit.

Optiletis Minerua dicta eſt ab oculis, quos ὀπτίλους Dores appellant. Refert enim Plutarch. in vitis, cùm Lycurgus priuatorum luxum ſuſtuliſſet, diuitibúſque ob hoc factus eſſet inuiſus, quendam inſolentem hominem Alexandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in eius calamitatis memoriam Mineruæ templum ſtatuiſſe, quam Optiletim vocauit.

Opuntii. Vide Locri.

Opurocarra. vide Taurus.

Opus, opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemediorum, non procul ab Aſopo fluuio. Hinc Opuntius, tia, tium, vt ſinus Opuntius in Ægæo, Opuntii populi, Phocenſibus Bœotiis finitimi. Dicimus Opus, opuntis, & opois, vt annotat Vadianus. De Opuntis populis, Plinius libro quarto, Opontem dictam ferunt ab opoente quodam Eleo. Vide ozolæ.

Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntii. Steph.

O R

Orą, Indiæ vrbs, ab Alexandro expugnata. Arrian.

Oraba, Oſrhoenæ regionis vrbs. Lib. Notit.

Orea,

oræa, Peloponneſi regiuncula, quæ poſtea *Althepia* nuncupata fuit. Pauſanias in Corinthiacis.

orani, gens in Sarmatia Aſiatica. Plin.

orata, cognomen Sergii cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

orata, vrbs Meſſenes, Tigride flumine incluſa. Gentile, Orathenus. Steph.

oratianus, conſul cum Gadalalpho anno vrbis 1119.

oratorius, Alemanorum rex, ſub annum vrbis 1109

orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit Plin. lib. 2. cap. 7.

orbanaſſa, Pamphiliæ vrbs. Ptol.

orbelia regio ab Orbelo monte dicta.

orbelus, mons in Macedonia Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio. Lazius eum *Karopnitze* vocat

Orbeſma, Armeniæ minoris regio. Ptol.

orbilius Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico Tranquill.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

orcas vel Orchas. Vide Taruidum.

orcelis, vrbs Hiſpaniæ. Ptol. libro 2. capite 7.

Oriola Cluſio, *Zamora* Nebriſſenſi videtur: & Orceli vel Ocelis putat apud Ptolemæum legendum, vt ſcribit Vaſæus: in Baſtitanis eſt.

orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes, & deſertam Arabiam. Ptol. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipſa eſt Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.

orchades pen cor. inſulæ Oceani & Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium, parum inter ſe diſtantes, non longè ab inſula Thule. Hodie parent regi Scotorum. Incolæ lingua Gotthica vtuntur. *Orcknai*, vulgò, & *Orcane* dicuntur.

orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea Alopecos dictus fuit: auctor Plutarchus in vita Lyſandri.

orchanes Turcarum imperator, Pruſſiã Græcis imperatoribus ademit, ſub annum ſal. 988.

Orchanus, Aſſyriorum rex, Archæmenidis filius, qui ex Eurynome coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidii, & Ouid. ipſe 4. Metamorp.

orcheni, ſecta quædam Chaldæorum aſtronomorum.

orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephan. in Lindo.

orchomenii, populi in Arcadia Pauſaniæ quos ab Homero *Polymelos* dictos ſcribit.

orchomenus, Theſſaliæ fluuius, antea Minyeus appellatus. Plin. lib. 4 cap. 8.

Orchomenus, ſiue Orchomenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſſimum, vtpote cui & Thebani aliquando tributum pependerint. Strab. lib. 9. *Diada* olim vocatam ſcribit Niger citans ex Euſebio hunc locum. *Cecrops* in Bœotia Diadas condidit vrbem, quam Bœoti Orchomenum vocarunt. Minyeum quondam, nunc *Bœotium* vocant Orchomenum, inquit Thucydides lib. 4. & poſtea *Minterius*, vt tradit Strabo Sed eum cum Anigro Peloponneſi fluuio confundere videtur. Orchomenium lacum non ſemel nominat Theophraſtus.

orchus, à veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipſo inferorum loco ponitur.

orcia Vide Orgia.

orcus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orchum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgeat. Alii ἀπὸ τοῦ ὅρκου, hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet aut religioſius, quàm cùm per Stygiam paludem iurabant, aut per Orchum fluuium, qui ex Styge profluit.

orcus, Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

orcynius, Theophraſto Leſbi mons, Ordynus dictus. Idem Theophraſtus Euonymum arborem ibi naſci perſcribit. vide Hercynia ſylua.

ordea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi. Stephan.

ordeſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miſcetur cum Iſtro. Herod. libro 3. Hungari eum *Craſſo* patria lingua vocant, vt ſcribit Peucerus *Ardeſcus* Heſiodi fortaſſe eum enim Iſacius eius commentator Scythiæ fluuium facit.

ordinus. Vide Orſinius.

ordulucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos, vt Tacitus ſcribit, Oſtorius, dux Romanus Carattacum in Anglia imperatorem proſtrauit.

ordonius I. Hiſpaniæ rex, an. ſal 828.

ordonius II. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſſimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circumuentos in carcere necaſſet,

ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrarent.

ordonius III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 916.

ordouices, ſunt populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos Oſtrius dux Romanus Carattacum in Anglia imperantem proſtrauit, Tacit. Lancaſtrienſes, Ceſtrenſes & Salopienſes ſunt Humf. Lhuydo. Tacitus eorum quoque meminit, apud quem nonnulli Ordolucæ legunt, vt H Boethius qui eos Bervuicum habitare ait. Item Villanouanus qui eos pro montibus habet, qui medii inter Scotiam & Angliam ſunt. Hodie hi montes Cheuiota vocantur.

ordouicum, ciuitas, à qua Ordouices, quos Iulius Agricola debellauit. Tacitus in vita Agricolæ.

ordynum. Vide Orcynium.

oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους quod montem ſignificat. Strabo lib. 10. Ouid. libro 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

oreatæ Vide Braſiæ.

orebatis. Ptolem. lib. 6. cap. 4. vrbs Perſidis in mediterraneis.

oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. lib. 5. cap 13.

oreni, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

oreos, vrbs Eubœæ: Gentile Orites. Steph.

oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur. Iuxta hunc montem Moyſes tactu virgæ è ſaxo ſummam aquarum copiam erumpere fecit in omnium Hebræorum ſalutem. D Hierony.

oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus Iudic. 7. & 8. ſalm. 82. Iſa 10. Lat. coruus, vel ſuauis, aut fideiuſſor, vel commiſcens, ſeu veſpertinus.

oreb Petra, Iudic. 7.

orei. Vide Arabia.

oreine, inſula in ſinu Arabico, Arrian in ſuo Periplo. Maczua fortè hodie, teſte Ramuſio.

oreophanta Indiæ intra Gangem vrbs Ptolemæo, *Rotas* Caſtaldo.

oreſitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus ἀπὸ τοῦ ἐν ὄρεσι τρέφειν, quaſi in montibus educatus. Ouid. 3. Metam.

oreſta. Vide Hadrianopolis.

oreſthaſium, Arcadiæ vrbs Stephano, quam Pauſanias poſtea Oreſtium appellatam ſcribit.

oreſtæ, populi in Moloſſia. Nam cùm Oreſtes inſania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret in hanc terram peruenit: vbi ab eius filii imperio Oreſtę nominati ſunt.

Oreſte. vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Oreſtæ.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius, ſic appellatus, ob ferinam atque agreſtem, & quaſi montanam naturam: cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnona interfecerat, matrémque conſtuprauerat, præuidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clàm ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo ſuo Argos rediit: vbi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, vt Oreſtis obitum nuntiarent, intromiſſus ad Clytemneſtram, eam cum Ægiſtho adultero conſcia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra & Euripides in Oreſte. Deinde Pyrrhum quoque Macarii ſacerdotis ope in templo Apollinis interficit, eò quòd Hermionem Menelai filiam, ſibi priùs deſponſatam, rapuiſſet. Propter quæ ſcelera agitatus eſt furiis, quibus non antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Vide Iphigenia. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem, periculorúmque omnium ſocium: cum quo tam ſanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recuſarit. Cicero de Amicitia. Cùm ignorante rege Thoante, vter eorum eſſet Oreſtes, Pylades Oreſtem ſe eſſe diceret, vt pro illo necaretur: Oreſtes autem, ita vt erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret, morſus à vipera, in Arcadiæ loco, quem Oreſtion vocant, moritur, Oreſtis corpus oraculi iuſſu refoſſum, ſeptem cubitorum fuiſſe monumentis traditur. Plin. libro 7. cap. 19.

oreſtes, præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio, poſtea iuſſu Darii Hiſtaſpis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit Vide Polycrates.

oreſtes, XIII rex Macedoniæ.

oreſtes, cos. cum Lampadio, ann. ab vrbe 1283.

oreſtes, cognomen familię cuiuſdam de gente Aufidia apud Romanos.

oreſthaſion, vrbs Arcadiæ, ab Oreſtheo Lycaonis filio. Pauſanias lib. 8. Ciuis, Oreſthaſius. Steph.

oreſtia, vrbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente in qua natus eſt Ptolem. Lagi filius primus Ægypti rex. Ciuis, Oreſticus. Alia eſt Arcadiæ Oreſtia, quam nonnulli ὀρέστειον vocant. Steph. Vide Megalopolis.

oreſtiades. vide Hecatonta chiria.

oreſtis, portus apud Plinium eſt libro 3. cap. 5. Rauagoſum appellant accolæ, inquit Gab. Barrius.

oreſtis, idis, pars Macedoniæ.

oretani, Ptolem & Straboni ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plinius eos Germanos cognominat. Eorum vrbs Ptolemæo Oretum Germanicum vocatur. Hæc hodie Calatraua eſt Cluſio. *Oreto* Morali circa Almagro oppidũ.

Hoc

Hoc Oretum videtur apud Stephanum Oriſia nominari.

Oretę,gens Indica Strab. lib. 15. poſt Arbim amnem Arianorum : quos Plinius libro ſexto capite ſecundo ait non Indorum,ſed propria vti lingua.

Orethus , Siciliæ fluuius apud Panormum. Leander ſcribit hodie *Fiume de la muraglia* vocari vide Eleutherus.

Oretum. vide Oretani.

Oreum, Plinio Eubœæ inſulæ vrbs. Horæus Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque Iſtieam vocatam. Thucydides Heſtiæa legit. Camerarius in ſuis Homericis commentariis dicit eam priùs Talantiam dictam. Stephanus Hiſticam ſcribit , & ſuo tempore Oropum nuncupatam addit. Item ab Homero Polyſtaphylon. *Loreo* hodie Sophiano.vide Orieum.

Oreus,dictus eſt Liber pater,à montibus, in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

Orexartes. vide Iaxartes.

Orgalema,vrbs iuxta Iſtrum:Gentile, Orgalemeus,Steph.

Organa , Ptolemæo inſula Arabiæ fecili adiacens , iuxta eius ſinum. Hermolaus putat à Pomponio & Plinio Ogyris vocari , (in qua Erythrę regis monumentum eſt.) Hęc Tyrrhina à Strabone vocatur. Pintianus quoque æſtimat eam ab Arriano in Indica hiſtoria Hoaracta nominari , ſed viderit num bene. nam ipſam Organam, & ſtatim poſt ὀα.... ponit ipſe Arrianus. *Cuoue* hodie & Alchoſan Arabibus nominari vult Theuetus,idem autem,fortè malè, eam Serapidis inſulam putat.

Orgas,vide Politice orgas.

Orgaſi , Scythię populi ſunt intra Imaum Ptolem. Organzi,Nigro dicuntur.

Orge, fons nobilis in Narbonenſi prouincia. In eo herbæ naſcuntur tantum expetitę bobus, vt merſis capitibus totis eas quęrant. Sed illas in aqua naſcentes certum eſt non niſi imbribus ali. Plin. libro 18. capit. 22. ad finem. *Sorgue* , indigitatur Ioanni Poldo cui idem Sulgas Strabonis eſt. Hunc Varrerius etiam *Sorgue* vocat. *Orge* à L. Floro *Vindelicus* dici, à Vindelo oppido quod præterfluit , annotauit Ioſephus Scaliger lib. 3. cap. 2. eius meminit Florus.

Orgempæi. vide Argippæi.

Orgia , orum , apud Græcos,teſte Seruio primùm dicta fuerunt quęuis ſacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis , quemadmodum apud Latinos , Cæremoniarum. Poſtea tamen abuſiuè factum eſt , vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominarentur , ἀπὸ τῆς ὀργῆς , hoc eſt à furore vt quidam putant quòd hæc pręcipuè ſacra à mulieribus furore correptis celebrarentur , vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν , hoc eſt à montibus , in quibus potiſſimùm fiebat , ídque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta ſunt, id eſt,triennalia.

Orgia , Ptolemæo,vrbs Ilergetum in Hiſpania Tarraconenſi. Alcaraz indigitatur à Varrerio. Orcia , malè habent Latini Ptolemæi.

Orgomanes. vide Dorgamanes.

Orgomenæ,vrbs Illyriæ: Gentile , Orgomenius. Steph.

Orgon ,inſula prope Thuſciam: Gentile Orgonius. Steph.

Orgoneſos. vide Vrgo.

Oria. vide Vrgia & Vrium.

Oriadas, Arabum rex Olymp. 191.

Orbaſius Sardianus, Iuliani principis familiaris,à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum , eorum epitomen in libris nouem ad Euſtachium filium , de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò , Græcus author in libro Sophiſt. eius vitam pluribus ſequitur. Oribaſius,ait, Pergamenus genere , in eloquentia pariter & medicina profecit , Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedentium principum bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perſeuerauit , vt pro deo penè coleretur.

Oribaſius , nomen canis apud Ouid. 3. Metamor. vocatur ita quòd montes velocitate aſcendat: ὄρος enim mons eſt, βαίνω aſcendo.

Olicos, ſiue Oricum, ſiue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita in confinibus Macedoniæ. Plin. libro tertio capite 23. iuxta quam naſcitur terebinthus , nigrum lignum habens, & ſolidum in buxi ſpeciem. Vnde Oricia terebinthus , apud Virgilium libro decimo Æneidos,

Oricia. vide Epirus.

Oricos, Stephano vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europa , Oricum portum Epiri nominat poſt Buthrotum. Orici , inquit Polybius libro 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauigantes. Hinc Orizia regio : & mulier. Steph.

Oricum , Epiri maritima vrbs apud Ptolemæum. Oreum , eam vocare videtur Strabo. Orcho Nigro , Velona Gerbelio putatur.

Origenes author eccleſiaſticus , cuius dogmata damnata ſunt , cùm in varios errores inciderit,quos Auguſtinus libro de Hæreticis cōmemorat. A quo Origeniani dicti ſunt, qui eos imitantur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus , qui virilia ſibi amputauit, ne moleſtam ſibi venerem experiretur. [illegible]

Hierophantes Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quò caſtiùs in ſacerdotio viuerent.

origiacum. vide Rigiacum.

origo Arbuſcula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

oringin ciuitatem in Meleſſum finibus deſcribit Liuius, in Gaditano tractu: hic fortaſſe Oritæ Polybii degunt.

Orinus. vide Ermeus.

orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurii filius ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poetæ: Tres hoſce deos, cùm terras peragrarent, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam, Hyreum nomine, diuertiſſe: qui cum benignè eos hoſpitio excepiſſet, bouémque quem vnum habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatem admiratum, optionem ei feciſſe petendi quidquid vellet: cúmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æquè cupere, ac filium, vxorem tamen ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet, cælibem ſe in poſterum vitam acturum: deos hoſpitis ſui votis obſequentes in bouis paulo ante immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus tegeret. Itaque decimo tandem menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verùm cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet. Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orium interiit, Diana autem comitis ſui necem ægrè ferens, in cælum eum tranſtulit, & iuxta Tauri ſidus conſtituit. Contrà tamen Lucanus ſcorpionem hunc à Diana immiſſum tradit, alioiúmque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autem Orionis ſidus ſtellis omnino ſedecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu, ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ, ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus ex ortu ſuo maximas concitare tempeſtates. Vnde Nimbioſum Orionem appellat Virg. 1. Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens, Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, à patre excæcatus eſt. Conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, & oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolem incidens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, & à patre datum fuiſſe, vt per ſummos fluctus incederet. Alii rurſus hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim poſtquam oculis ab Oenopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum Oenopionem vlciſci ſtatuiſſe: ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretam profectum, vbi ob inſolentiam à ſcorpione immiſſo occiſus eſt. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὀρίνω enim turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarum fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatem, ſi obſcurat, tempeſtatem denotat. Orionis corpus in Creta, terræ motu rupto monte inuentum eſt ſtans 46. cubitorum, quod alii Eetionis fuiſſe tradunt. Plin libro 7. capite 19. fabulam Orionis ad naturalem philoſophiam doctè applicat, & explicat N. Comes, mythologiæ libro 8. capite 13.

oriſia, vrbs Iberiæ. Gentile, Oritanus Artemidorus.

oriſtides, inſulæ duæ ſunt in ſinu Arabico, Ptolemæo teſte, nonnulla Latina exemplaria Triſitides habent, quod in gratiam ſtudioſorum dicitur.

oritæ populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

orithea, Nympha, dicta, quaſi hortans ad curſum.

Orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide Oricos.

orithia, Homero filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigarunt, & Harpyias fugauerunt. Vide Calais. Hoc etiam nomine dicta eſt Amazonum regina, quæ Marpeſtæ matri ſucceſſit regno Iuſtin. lib. 2.

Oritæ, Arriano vltimi Indiæ populi ſunt. Eoſdem à Curtio Moritas vocari annotat Vulcanus. vide Oringin.

oritani. vide Menteſani.

oriundus. vide Drilo.

ormenius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Plin. lib. quinto.

ormiſdares, Perſarũ rex, ſub annum ſalutis 273.

ormus, Perſiæ inclyta ciuitas, ſitu elegantiore,

tiore, ac vnionum copia, nulli vrbium ſecunda, ſita eſt in inſula, & omnibus maritimis ciuitatibus præferenda, abeſt à continenti, ſpatio duodecim mille paſſuum, aquarum potu ſuauium, annonæque mira caritas: inuehuntur fermè omnia quę victum incolis ſuppeditant. Illinc itinere trium dierum leguntur conchę, quę pariunt margaritas venuſtiores, grandioréſque cæteris baccis. Expugnata eſt hæc vrbs anno 1506. à Luſitaniç regis præfecto marino, qui eam Luſitanico regi ingens pendere tributum annuatim coegit.

Ornan, nomen viri. 1. Par. 1 qui 2. Reg. 25. dicitur Arenna. Lat. exultans, ſiue arca carum, aut lux filii, vel lux ſiue maledictio permanens.

Ornea, ſacra Priapi, quem Corinthii Orneum vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metam.

Ornithię, Columellæ libr. 11. cap. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. libr. 5. cap. 27. non longè ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Orontis fluuius in ſinu Perſico Meridiem verſus Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. lib. 6. cap. 25.

Oroates, Plinio Suſianę fluuius oſtio difficili, niſi peritis: amnem eius tractus eſſe maximũ ſcribit Strabo. Ptolemæus Ruates habet. Ammiano Vatrachites eſt.

Oroba, Ptol. lib. 6. cap. 1. vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

Orobatis, vrbs Perſidis in mediterraneis. Pto. lib. 6. cap. 4.

Orobis, Galliç Narbonenſis fluuius Ptolemæo. *Obris* Pompon. vocat. *Orb* Cluſio hodie eſt.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cepit & occidit. Plut. in Craſſo.

Orodes, apud Virgil. à Mezentio interfectus.

Orolaunum, Antonino Galliæ Belgicæ oppidum. *Arle* Simlero eſt. *Arlan* pronunciant Galli. *Aram* Lunæ vocant recentiores Latini.

Oroſmades, fuit deus Perſarum. Plutarch.

Oromanſaci, iuncti pago (inquit Plinius) qui Geſſoriacus vocatur Becano ſunt Flandriæ comitatus populi, qui S. Odomari, Guines & Terauanam oppida incolunt.

Oromedon, nomen eſt Gigantis apud Propert. lib. 3. ſcribentem: *Te duram vel Iouis arma canam cœlóque minantem Cæum & Phlegræis Oromedonta iugis.*

Oronaim, duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue duæ vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior, Iſa. 15. Lat. iræ, vel furores, aut Syria. i. libertates.

Orontes, fluuius Cœleſyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus, rurſus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius, qui primus ponte eum luſtrauit, cùm anteà Tryphon diceretur. Strab. lib. 14. Ophites antea nomen habuiſſe, ſcribit Pomponius Lætus. Minorem Iordanem à nonnullis antiquis dictum ſcribit Mar. Niger, qui eum hodie *Soldino* vocari tradit. Oliuarius eum Tarfaro appellat. Beniamin videtur eum *Pir* nuncupare. Theuetus dicit eum ab accolis Oronz, & à Perſis Beinelnaharaim nuncupatum. Vide Taurus.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Ænea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virgilius primo Æneid.

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima. Steph.

Oropitum Antonino, Vrbiuentum Procopio, vt Leander habet, Vrbeuetanum legitur libro de bello Gothico. Herbanum Plinij eſſe vult Volaterranus, oppidum Tuſciæ mediterraneum quod Leander Oruieto vocat. Latinis iunioribus Vrbs vetus dicitur.

Oropus (Gentile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotiæ: dicta ab Oropo filio Macedonis, filii Lycaonis. Et alia Eubœę vrbs, quam alii Gręam vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolim, à Nicanore condita, aut potiùs reſtaurata, & Oropus dicta ab vrbe Græcię eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita. Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucyd. libr. 2. Vide Graea, quę in Syria conſtituitur, *Telmiſſum* etiam appellatur: quę verò in Bœotia, Zucamini ab Alex. Zardo dicta. *Suſamino* habet Nardus *Corope* fortè Nicandri apud Stephanum. Vide Oreum & Tanagra.

Orori, ciuitas, 1. Reg. 25. Lat. Montanus.

Oroſa, Mediæ vrbs quę & Alinza, Ptolemæo auctore. *Archiech* nunc vocatur, ſi bene Caſtaldus.

Oroſius, natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas ſcripſit ſub Arcadii & Honorii Cæſarum tempora.

Orosbes. vide Scythæ.

Oroſpeda Straboni, Ortoſpeda Ptolemęo, Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Carolo Cluſio Sierra Morena eſt, ſed Floriano Sierra Molina, at idem ſubiungit Oroſpedam pro ratione locorum diuerſa ſortiri nomina, neque vbique eodem nomine indigitari: cui accidit quoque Nauagierus in ſuo itinerario Italica Lingua ſcripto, vbi illi hæc nomina attribui putat: *Puerto de la Tablada, di Penſria, Toſtia del Pico, di Soma Sierra, Palomera di Auilla, &c.*

Orpha, vxor Chelion filii Elimelech Bethleemitæ. Ruth 1. Lat. ceruix, vel ceruicoſa, ſiue

ſuſcitatio oris, vel denudatio oris.

Orpheus, Muſicus & poeta inſignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eáque tantũ valuiſse, vt illius cantu ſylꝰas & ſaxa mouerit, fluuiorum curſum inhibuerit, ferasque mitiores reddiderit. Eurydicem vxorem habuit, quę Ariſtæum vim ſibi inferre volentem fugiens, à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit, Plutonémque & Proſerpinam ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicem ſibi reſtituerent, id tamen ea lege, ne ante eam, quàm ad ſuperos perueniſset, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſset præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque iam multas nuptias reieciſset, alióſque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt, cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerunt, dederũntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbon inſulam delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturæ mandatum eſt, lyra autem in cælum aſſumpta. Alii Orpheum, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſse, ideóque aſsumptum, quod iuxta vaticinium Chironis, Sirenes prętcrire non poterant niſi præſente Orpheo. Orpheus & Linus, ambo diis geniti, muſici inſignes fuêre, cùm alter eorum rudes atque agreſtes hominum animos demulcere, cantúſque ſuauitate non feras modò, ſed ſaxa etiam, ſyluaſque duceret. Vnde Horat. in Art. poët.

Syluestres homines ſacer interpréſque deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus:
Ob hoc lenire tigres, rapidóſque leones.

Virgil. Ecloga 4.

Non me carminibus vincet, nec Thracius Orpheus,
Nec Linus huic mater quamuis, atque huic pater adſit.
Orphis Calliopeia Lino formóſus Apollo.

Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſse perhibent. De Orpheo plura, obſeruatu digna, vide apud N. Comitem, mythologiæ lib. 7. cap. 14.

Orpheus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus, quemadmodum ſuis locis notatum, literas Græcas reperiſſe dicitur.

Orpheus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Mart. alis.

Orphitus, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnęus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. libro ſexto capite nono, Britannię vrbs. vulgò *Neucaſtel, Moncaſtre*, vbi carbonum copia.

Orrhęa, Myſiæ ſuperioris vrbs, apud Ptolemęum Horreum Margi eſt Antonino.

Orſara, Ptolemæo Armenię minoris vrbs. Hanc arbitratur Simlerus apud Antoninũ Tonaſa vocari. ipſe autem legit Horſa ex Latinis codicibus, fortè mendosè.

Orſia. vide Oriſia.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſsent, in exitum rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilii ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Hom. lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen: de quo Virg lib. 11.

Orſon. Vide Oeaſa.

Orthe, Plinio Magneſię ciuitas eſt, vel vt Straboni placet, Perrhebię, quę quibuſdam, vt idem ſcribit, Phalanneorum Arx credita fuit. vide Hippia.

Orthia, Diana dicta eſt apud Lacedęmonios, in cuius ſacrificiis adoleſcentuli, qui Bomonicę dicebantur, aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret. Plutarchus.

Orthocorybantii, populi quidam Scythiæ in Aſia. Herod. lib. 3.

Orthopagos. vide Thurium.

Orthopolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthoſia, vrbs Syrię Ptol. li. 5. c. 15. hodie Tortoſia priùs Antaradum.

Orthoſia, nomen loci. 1 Mach. 15.

Orthoſis, Dionyſio, Orthoſias Ptolemæo & Straboni Orthoſia Plinio: Phœnicię vrbs. Tortoſia hodie vocatur, teſtibus Hermolao & Leandro.

Orthura, quæ & Sornagus Ptolemęo libro 8. Geographię. Idem libr. 7. non videntur illi ſynonyma. ibi enim vocat Orthuram Sornacis regiam Indię intra Gangem vrbs eſt. *Oriſſa* Caſtaldo dicitur.

Orton, Ptol. lib. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortodogomaris. vide Dorgamanes.

Ortona. vide Hortanum.

Ortopla, Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. c. 17. Ortopula h ie.

Ortoſpana, Paropaniſi in Aſia vrbs, quæ & Caruta à Ptolemęo vocatur. *Candahar* hodie

ve-

vt Caſtald habet. vide Portoſpana.

Ortoſpeda. vide Oroſpeda.

Ortygia, inſula in mari Ægæo, omnium Cycladum clariſſima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Asteriæ Latonæ ſorore primùm in coturnicem, quam Græci ὄρθυγα vocant, & deinde in hanc inſulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſorori ſuę tutum pariendi locum quęrenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλῶ, oſtendo ſignificat. Ab aliquibus pręterea Pyrpyle nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Aſteria, ab aliis Cynętus, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. Vide Ouid. Metamorph. lib. 15. & N. Comitem, mythologiæ libro nono capite ſexto. vide Delus, Epheſus, Plemmyrium, Libya & Syracuſæ.

Ortygia, inſula in Sicilia Syracuſanorum pars, reliqua vrbis ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethuſam. Hęc ex oppoſito Plemmyrii Sicyliæ amnis ſita eſt Virg 3 Æneid.

Ortygia, Epheſus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 810.

Orus Apollo. Vide Horus ſuprà.

Orxantes. vide Silus.

Orychion. locus Atticæ: inde Orychius.

Orygma. vide Barathrum.

Oryx, locus Arcadiæ ad Ladonem fluuium. Pauſan.

O S

Oſaias, nomen viri. 2. Eſd. 12. Ier. 42. Lat. Saluator Domini, aut ſalus Domini.

Oſæa, Sardiniæ oppidum Ptolemęo. Simlerus dubitat num ſit *Othoca* Antonini. *Saline* Nigro appellatur.

Oſca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Oſca, Ptol. lib. 2. c. 6 Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta, vulgò *Cineſca*. *Hueſca* Cluſio. Oſca etiam eſt Bæticæ vrbs apud eundem Ptolemęum. vide Capua.

Oſcella, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Secuſa*. *Thum* Germanis dicitur. *Domo d'oſcella* Scudo Caſtilioneo, Simlero & Vigenereo teſtibus.

Oſci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde oſcena verba, id eſt impudica, qua frequentiſſimus fuit Oſcis, libidinum ſpurcarum vſus.

Oſchophoria, Athenienſium ſacra erant, in quibus pueri ingenui pubeſcentes eligebantur, qui ferrent ὤχας, id eſt, ramos ac palmites cum ſuis racemis in templum Mineruæ Sciriados. Heſychius Nicandri interpres.

Oſcus, Thuſcorum rex, ſub annum ante Romam conditam 140 Eius inſigne fuit ſerpens.

Oſee, filius Ela. 4. Reg. 15. nomen item prophetæ filii Beeri, Oſeæ 1. Filius Nun Num. 13 qui ibidem dicitur Ioſue à Moyſe. Lat. Saluator aut ſalus.

Oſi, Tacito Germanię populi. An hi ab Arauiſcis, an Arauiſci ab Oſis in Pannoniam migrauere, idem incertum eſſe refert. Althamerus eos eſſe verſus Sileſiam & Pannoniam refert, vbi hodie ***Oppel*** & ***Naiſſa*** oppida ſunt. Idem tamen poſtea ſcripſit eorum reliquias adhuc hærere in ripis Albis fluminis. *Oſenburg* Vveſt; hi e fortè Rayneckio.

Oſica, Ptolem. Albanię vrbs: eadem videtur à Strabone ***Harmozica*** appellari.

Oſicerda, Ptolemęo Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, Plinius *Oſſigerdenſe* appellat. Sunt qui hodie *Oſſera* vocant, inquit Varrerius.

Oſiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuiſſe Ægyptium multis verbis referat Diodorus Græcus hiſtoricus lib. 1. Hic vt Græci & noſtri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorum ſucceſſiſſet, & plures annos regnaſſet, Ægialem fratrem regno Achaiæ præfecit, ipſe verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptum nauigauit, & ea ditioni ſuæ ſubacta, Io (quam poſtea Iſidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quum illa literas, Oſiris varias artes Ægyptios docuiſſet, ambo diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clàm occiſus, ab Iſide diu quæſitus, poſtremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus eſt, curauítque eum Iſis ſepeliendum in Abato, inſula eius paludis, quæ Memphi proxima eſt: quam etiam Stygem, id eſt, mœrorem appellauit: nec niſi ſacerdotes, certis diebus, eóſque mitratos eò accedere voluit: ſed cùm apparuiſſet Ægyptiis deinde bos quidam eximia ſpecie, Oſirim putarunt, adorauerúntque vt deum, & vocauerunt Apim, id eſt, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Oſirim apud Ægyptios multum, vinique vſum comperiſſe. Hunc Beroſus Iouem Hammonem fuiſſe dicit, patrem Libyci Herculis, eúmque toti orbi imperaſſe. Vide Apis. De Oſiride plura apud Plutarch. libro peculiari, qui extat.

Oſiſini Cæſari, *Oſiſmij* Plinio & Melæ, quos *Timios* vocat Pytheus apud Strabonem qui eos quoque *Siſmios* appellat, Galliæ populi ſunt ad mare Britannicum. Cœnalis *Landriguet* nominat.

Oſiſmi, populi ſunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiis, Vnellis, Nannetibus Curioſolitis, & Rhedonibus: horum littora Britannico ſunt mari aduerſa, vt refert Pomp. Mela. Gallicè,

Le pays de Lendriguer en Bretaigne.

Oſochor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Oſortom, rex Ægypti, anno ferè 110. ante Romam conditam.

Oſquitades, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin lib. 4. cap. 19.

Oſroeni populi, Herodian. ſub finem lib 6. & principium 7. Liber Notitiarum etiam *Oſrhoena*, regionis Aſiaticæ, mentionem facit inter Syriam & Meſopotamiam, in qua inter alia oppida Cercuſium nominat. Stephan. *Zenodotion* oppidum prope Nicephorium appellat.

Oſſa, Italiæ fluuius in Tuſcia, Ptolemæo auctore *Marta* ab eo loco hodie fluere videtur *Larthes*, Anton.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuiſſe coniunctum: Herculis autem opera abſciſſum, ab ea parte, vbi per Tempe fluit Peneus fluuius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, vt in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Oſſæus, ſæa, ſæum, denominatiuum. *Olira* appellatur Pineto, *Coſſouo* autem Sophiano, qui eundem quoque κίσσαυο'ν vocat. Polyenus lib. 4. Stratagematum, in hoc monte locum Scalas Alexandri dictum deſcribit.

Oſſenburgum, ſiue Oſnabrugum, inſignis Saxoniæ ciuitas à Iul. Cæſare erecta. Duobus Canonicorum collegiis celebris: multum ſibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat: ſub paucis annis munitior facta, ſitu amœnam ob tinet vallem, amnique Haſal irrigatur. Carolus Magnus Saxonibus triginta trium annorum bellorum edomitis, VVidekindi etiam arce, huic vrbi vicina expugnata, eáque impoſito præſidio firmata, decem in Saxonia epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Obſnaburgenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc vrbem, præ cæteris coluit, qui priuilegium nouę ſcholę conceſſit, in quo Grçcę & Latinæ literę à viris doctis traderentur. Munſter.

Oſſet quæ Iulia Conſtantia à Plinio cognominatur Hiſpaniç Bæticç oppidum eſt è regione Hiſpalis, *Triana* Pinetus interpretatur *Seuilla la vela* Marr ęus.

Oſſigitania, regio Hiſpaniç Bęticæ vicina. Plin. lib. 3 cap. 10.

Oſſi... quod cognominatur Laconicum, Hiſpaniæ oppidum, conuentus Corcubenſis. Plinius.

Oſſonoba, Luſitaniç ciuitas, Ptol. lib. 2. cap. 5. alio nomine Stutia, *Luſturia* à Plinio cognominatur. Pinetus *Gibraleon*, Cluſius *Exuba* in Algarbiæ regno, interpretatur. Varrerius autem ipſe Luſitanus *Eſtemlar* vocat Algarbiæ vrbem. Hermolaus putat *Onobam* Pomponij eſſe: *Onoba*, & *Stuba* diuiſim habet Strabo: ſed habet quoque *Onobaliſturia* vnica dictione.

Oſteodes inſulæ, Siciliæ adiacentes ab ea parte qua Africam ſpectat. Plinius libro tertio cap. 8.

Oſtia, vrbs in oſtiis Tyberinis ſita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipſo mari fluminíſque confinio: vt totius mundi opes illo, veluti maritimo vrbis hoſpitio, reciperentur. Ab hac Oſtienſes dicti & Oſtienſis ager. Ptole. lib. 5. cap. 1.

Oſtienſis porta Romæ, eo quòd oſtiam verſus ducat. Ea nunc ſancti Pauli porta appellatur.

Oſtidamniorum promontorium, vide Sacrum promontorium.

Oſtiones, populi ad Oceanum Occidentalem Stephano, quos etiam Coſſinos vocari ait. Pytheas apud Strabonem eos *Oſtiæos* nominat.

Oſtrogothi, dicuntur Gothi qui Orientem verſus habitant.

Oſtracine, Ptolemæo Ægypti vrbs, quam Pinetus *Stragioni* vertit.

Oſtraciſmus, ſpecies iudicii popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippia tyranno, Piſiſtrati filio, aduerſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus verò à Cliſthene, quod veriſimilius videtur. Fuit enim ille tyrannorum inimicus acerrimus. Oſtraciſmus verò ad intolerandas ciuium liberæ ciuitati opes abiiciendos, & ſuperbos eorum, qui ſe excellentiùs in rep. gerere viderentur, frangendos ſpiritus, decem annorum exterminatio fuit. Eſt autem Ὀστρακισμὸς dictus ab ὄστρακον teſtula, quam nomen eius, quem pellere vrbe cupiebant, inſcriptam pro ſuffragio ferebant. De hoc iudicio plura vide apud Plutarch. in Ariſtide, & Pollucem lib. 18.

O T

Otanes Perſa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. is orę maritimæ à Dario præfectus, poſt Megabyſum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponiam, Lemnum & Imbrum cepit. Herod. lib 5.

Otene, regio, vbi nullus pictor, nullus nummularius. Euſeb. 6. Pr. Eu.

Otha, dux Saxonum, à Britannis pręlio victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Othei filius Ammiud filii Amri, 1 Paralipo. 9. Lat. tempus vel hora mea, aut iniquitas mea.

Othir, nomen viri. 2. Par. 25. Lat. excellens ſiue reſiduus aut remanens.

Othni, nomen viri. 1. Par. 26. tempus, ſiue hora mea.

Otho Syluius, ex Hetruſcorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugulato

lato per ſcelus adeptum imperium, cùm aduerſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, vir per totam vitam paullò mollior, in ſola morte fortis viſus. Plutarc. Tacit.

Otho, Iunior, Rom. imperator, ſub annum ſalutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leoném que creandum curauit: quem poſteà à Romanis pulſum, obſeſſa & capta vrbe reſtituit. pulſo Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Ro. Imperator, Bauaros rebelles ſubegit: Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm ſcapha effugiſſet, animi dolore interiit.

Otho III. Rom. Imperator, aduerſus Creſcentium in Italia præclarè ſe geſſit. Ferrando Flandriç Comiti aduerſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amiſſóque penè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonum duce imperator factus, cùm Pontificis Romani ditionem inuaſiſſet, à pontifice captus & imperio pulſus, obiit tertio imperii anno.

Otho, Germaniæ rex, ſub annum ſalutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentiſſimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariç rex factus, à Ladiſlao Tranſſyluaniç præfecto captus, & in carcerem coniectus eſt.

Othocarius, Bohemiç rex circa annum ſalutis 12 I.

Otholia, filius Ieroam. I. Paral. 9. Lat. tempus ſiue hora Domini.

Othomanni, Turcarũ imperatores dicti ſunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit. Chron. Turc.

Othoniel filius Cenez frater Caleb. Ioſ. 15. I. Paral. 4. quartus dux Iſraelitarum. Lat. tempus Dei ſiue hora Dei.

Othronus, vrbs, vel inſula ad Meridiem Siciliæ, aut, ſecundùm alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othryades, Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, vt treceenti vtrinque delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & vtri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret: vnus hîc tantùm victor è Spartiatis ſuperfuit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis aiunt, Othryadem, ſpoliatis priùs hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde erecto trophęo, cruoréque ſuo inſignito & Ioui dicato, & in ſcuto ſuo quum adſcripſiſſet Vici, quum puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Valer. lib. 3. cap 2. Plut & Ouid. in Faſtis.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oeta Centaurorum olim ſedes & Lapitharum, Strabo libro 9 vide Homole.

Othus. vide Otus.

Otieis, pars Cyprorum. Steph.

Otreus, Ciſsei filius: frater Mydonis & Hecubæ & patruelis Polymneſtoris. Porphyrius in 3 Iliados.

Ottarus rex Bohemiæ: qui ignauię inſimulatus & timoris ab vxore, quod cum Rodulpho Cæſare fœdus iniiſſet, bellum mouit, in quo proſligatus eſt.

Ottorocorra, Sericæ regionis vrbs apud Ptolemęum. *Salgora* videtur Mercatori. Mons eſt eiuſdem nominis in eadem regione apud eundem Ptolemæum. *Ottorocorra* populi etiam ſunt eiuſdem regionis, Ptol. quos Plinius *Attacoros* appellat, auctore Villanouano.

Otus Neptuni filius ex Iphimedia Aloei vxore, frater Ephialtis, quos poetæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuiſſe, quo corporis robore freti auſi fuerunt etiam diis bellum mouere, montéſque montibus imponentes, cęlum ipſum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis ſuæ pœnas dedere Hom. 11. Odyſs.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Perſis ad Ageſilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

Ouidius, poeta ſatis ex iis notus, quæ ſcripta ab eo in manibus habemus.

Ouinius Paternus, conſul cum Flauio Claudio Auguſto, anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis prælhis trecenta viginti Gotthorum millia cæcidit.

Ouinius Gallicanus, conſul cum Septimio Baſſo, anno vrbis 1089.

O X

Oxeæ, inſulæ, eædem quę Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius, Bocat.

Oxiane, Sogdianæ regionis ſtagnum Ptolemæo, *Chorajmum* à Barbaris dici refert Niger.

Oxiani, Sogdianorum populi Ptolemæo, hoc nomine vocantur etiam *Chazarij* & *Cherſonei* ab Oxo amne, qui eorum regionem interluit, teſte Tzetza. *Vzalcos* Hebraicè vocari ſcribit Montanus in ſuo Biblico apparatu.

Oxos, Aſiæ fluuius, per deſerta Scythię fluẽs. Pomp. lib. 3. & Strab. lib. 11.

Oxipetra, quam alij *Ariamazi* vocant, inquit Strabo, qui eam inter petras ab Alexandro magno proditione captas, enumerat, ſic dicta fortè ab Arimazo Sogdiano (de quo Quint. Curt. libr. 7.) qui eam obtinebat

Oxonium, Latinis dicitur ea Angliæ vrbs & celebris Academia, quæ hodie incolis *Oxenford*, & Britannis aucta lingua *Ryhydychin*

dicitur, & à quibuſdam *Caeruortigoru* fuit nominata. Antiquum eius nomen ignoratur, inquit Lhuydus.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. ſiue Oxo, vt Solinus. eſt item Oxus Margianæ fluuius, apud eundem Ptole. *Geichon* Ramuſio, *Deiſtan* Nigro, *Xa* Pineto dicitur, ab incolis *Nicaprach*, à Perſis *Cappanach*, & ab Arabibus *Monarach* nominatur.

Oxus, Plinio libro 31. capite ſeptimo, apud Bactros, amnis.

Oxybii, Straboni & Stephano, Ligurum gens eſt.

Oxydacæ, populi Indię: à quibus cùm Alexādrum liberaſſet Ptolemæus, Soter, id eſt ſeruator, cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephan. Plutarchus lib. de Alexandri fortuna, horum populorum meminit. Vide Pandanorum regio.

Oxynthes, Athenienſium rex, ſub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrynchus, Stephano ciuitas Ægypti, dicta ab Oxyryncho piſce, qui ibi templum habuit. Cæterùm Ægyptii omnes Oxyrynchum piſcem colunt. Nam quædam animalia ſunt quæ AEgyptii vniuerſi colunt, quemadmodum ex terreſtribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque Ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piſcem & Oxyrynchum. Strabo libro 17. Alij Oxyringum ſcribunt, ſed perperam.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. Reg. 21. Nomen viri, 1. Par. 6. & 8. Lat. fortitudo aut capra.

Oza, filius Abinadab, 2. Reg 16.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. Num. 34. Lat. fortitudo, aut capra earum.

Ozaziu, nomen viri, 1. Par. 15. & 27. Lat. fortitudo Domini.

Ozem ſara, vrbs cōdita à Sara filia Ephraim. 1. Paralipom. 7. Lat. auricula carnis, vel conſanguinitas; aut auricula fermentata, vel remanens, ſiue ſtatera carnis vel conſanguinitatis aut reſidui.

Ozene, regia Thiaſtani Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol. *Palo* Caſtaldo.

Ozi, filius Bocci filii Abiſue, 1. Par. 6. Filius item Thola filij Iſſachar, 1. Par. 7. & 9. Lat. fortis vel fortitudo mea, aut hircus meus.

Ozi, nomen viri, 2. Eſd. 3.

Ozia, filius Amaſiæ, regis Iuda, 3. Reg. 26. qui 4. Reg. 16. dicitur Azarias. Filius Caath filii Leui 1. Paralipom. 6. Lat. fortitudo ſiue hircus Domini.

Ozian, nomen viri, 1. Paral. 6. Lat. fortitudo Domini.

Oziel, filius Bela, filij Beniamin filii Iacob, 1. Paralipom. 7. Filius Caath filii Leui, Exod. 6. & 1. Par. 4. 2. Par. 29. Lat. fortitudo ſiue hircus Dei.

Ozni, filius Gad, filii Iacob. Num. 16. Lat. auris ſiue auſcultatio mea, ſiue ſtatera.

Ozogardana, oppidum Marcellino: *Zaragardia* Zoſimo dicitur, vterque ſcribit in eo Traiani tribunal oſtendi: circa Meſapotamiam videtur ſitum.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Ozriel, pater Ierimoth, 1. Par. 27. Lat. adiutorium ſiue atrium Dei.

P A

PAcatianus, conſul cum Cæcilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pacatus Minutius, grammaticus, qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus, item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

Pachetes, Athenienſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit, Olymp. 89.

Pachiri, montes in minori Aſia.

Pacyhnus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans, ab aëris craſſitudine nomen habens. Nam παχύ pingue & craſſum dicitur.

Pachomius abbas, ſeu pater eremitarum, in Scythia florebat: à iuuentute ad ſenium vſque optimè conuerſatus: quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animæ paſſionem dæmon aliquando decepit. Sozom. lib. 8. cap. 6. hiſt. trip.

Pachyſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.

Pacidianus, gladiator nobilis, ſocium habens æqualem ſibi Eſernium nomine, à quibus natum eſt prouerbium, Eſernius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem (quò maximis minima conferam) gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius non ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hic componitur, optimus longè poſt homines natos.

Pacinus, vnus ex nepotibus Volſinii regis, cognomento Luculli, à quo Pacinates Italiæ populi.

Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circumuentū interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.

Pactia, eadem quæ Paros, inſula Cycladum, Candido marmore nobilis, diſtans à Delo 37. m. paſſuum. Plin. lib. 4. c. 12. Steph.

Pactias, Agri Epheſij mons eſt, Mycalæ incumbens, & ab ea ad mediterranea deflexus. Strab. libro 4.

Pactię, oppidum Thracię ad Propontidem, non procul à Cherroneſo, Plin. lib. 4 cap. 11. Sunt item Pactię inſulæ, in mari Lycio apud eundem lib. 5. c. 31.

Pactius, flumen, Plin. lib. 5 c. 11. quod ex monte Pactio oritur, vt refert Strab. lib. 14.

Pactolus, fluuius Lydiæ, ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cœpit. Vide Midas.

Pa[illegible]torum portus, in Europæ tabula ponitur à Ger. Mercat in Taurica Cherſoneſo, inter Ctenum & Cherſoneſum.

Pacuuius Brunduſinus, poëta Tragœdiarum ſcriptor: Ennij poëtæ ex ſorore nepos, Romę picturam exercuit ac fabulas venditauit: inde Tarentum tranſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gel. lib. 1. c. 24. in hęc verba,

Adoleſcens tam etſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Vt ſe aſpicias, deinde quod ſcriptum eſt, legas:
Hic ſunt poëtæ Pacuuij ſita Marci
Oſſa hoc volebam neſcius ne eſſes **Vale.**

Hi (vt Quintilianus ait) [illegible] ſententiarum [illegible] verborum, aut [illegible] perſonarum clariſſimi fuiſſe, [illegible]

Padua Venetorum vrbs à [illegible] dicta, quę & Patauium [illegible] quaſi Padauium. Vel [illegible] à [illegible] quòd captato augurio dicatur [illegible]: Vel à petendo, quòd [illegible] Antenor petiiſſe dicatur, eoque in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauij natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poëtę & Paulus Iureconſultus. Fertur quoque Voluſius poëta patauinus, qui poſt Ennium rerum geſtarum populi Romani annales carmine deſcripſit.

Padus, fluuius è gremio Veſuli montis finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, & in Foro Iulienſium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior, à Gręcis dictus Eridanus, pœna Phaëtontis illuſtratus. Augetur ad Canis ortum, liquatis niuibus, agris quam nauigiis torrentior Plin. lib. [illegible] cap. 16.

Paduſa, ſæ, foſſa ex Pado Rauennam vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt. Plin libro tertio capite quindecimo *Padoa* à Polybio libro ſecundo dicitur. Iornandes eam *Aſconis* Foſſam vocat. Paduſam amnem etiam Virgilius nouit lib. 2. Æneid. hodie *Canale di S. Alberto* nominant, teſte Nigro. Stagnans eſt, & tam arcta alicubi, vt remis non pateat locus, tàmque vadoſa, vt Cymbas (quas paruas tantùm fert) per lutum manibus trahere oporteat. A pago ad eius caput ſito nomen habet. Erythræus tamen in ſuo Indice ſcribit *Primerinum* vocari.

Padinates, populi, in octaua regione Italiæ, Plin. lib 3. cap. 15.

Pæadrus, regio montana Iberiæ, trans Cyrum. Strab. lib. 11.

Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce poſt victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat. Virg. 6. Æneid. Καταχρηστικῶς tamen pro omni Deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τοῦ παύειν, hoc eſt à medendo. Medicinæ etiam inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantiades, & Pæantius Philoctetes, id eſt, Pæantis filius.

Pędaretus, proprium nomen viri, ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς, hoc eſt à diſciplina & virtute.

Pæmani Cæſari ſunt Belgii populi, *Peelanders* (hi in Brabantia ſunt) eos vertit Diuæus. Leodio autem in Arduenna ſylua ſunt: vbi nunc *Pemont* vicus iſt.

Pęon, nomen viri, medicinæ artis periti∬imi, quem Hom. lib [illegible]. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius, nia nium, id eſt medicinalis &c.

Pęonia, regio in Europa, a Pæone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars Macedoniæ à qua Pęones populi. Iuſt. lib. 7. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Emathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Telegonus.

Pæonia, Minerua dicta eſt, ab arte medendi, bonáque valetudine, qua præſtare credebatur.

Pęſarcæ, populi ſub Caucaſo. Steph.

Pęſtanus ſinus Plinio in Brutiis, a Pęſto vrbe nomen ſortitus qui & Poſidoniates, *Gosfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæſtum, oppidum Lucaniæ, roſarum abundanti∬imum, vbi ob cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maio ſcilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatii adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, Poſſidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſſidoniatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis, ampliauerunt, vt ait Strabo. Hinc Pæſtanus, na, num.

Pæſus. vide Apæſus. eſt autem vrbs Troadis inter Lampſacum & Parium oppida. Hanc poeta, uoque *Apæſum* vocauit, auctore Strabone lib.13.

Pætalia, pars Thraciæ: Gentile, Pætaliotes. Stephanus.

Pætinus, Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrb s 875.

Pætonium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ. Ptolem. lib. o ſecundo capit. 15. Pætouionem Tacitus ſcribit lib. 19. alii Pętoniam. Vulgò *Betta*.

Pætus, vir quidam fuit qui in Ægyptum cauſa pecuniæ comparandæ nauigans, ſubmerſus eſt, de quo ſic Proper lib.3 pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis inſano térque quatérque mari.

Pagæ, in plaga Locrenſi, oppidum famoſiſſimum, vnde Peloponneſi proſilit ceruix. Plin. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagæi populi, de quibus idem Plin. lib. 4. cap. 7.

Paganus, rex Bulgariæ anno ſalutis 764.

Pagaſia, Plin. (παγασα. Ptolem. & Strab.) oppidem Theſſaliæ non procul à Pelio monte, à quo propinquum ſinus Pegaſicus appellatus. Plin. lib. 4 cap. 8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit quam inde poetæ Pagaſæam cognominant. Ouid. 7. Metam.

Pagida, ſiue Belus, riuus in Phœnicia ad Carmelum promontorium, vitri fertiles arenas pariuo litori miſcens. Ipſe palude Cendeuia à radicibus Carmeli profluit. Plin. lib. 5. cap. 19.

Pagoargas, oppidum ad mare rubrum Troglodytici & Æthiopici ſinus, Plin. lib. 6. cap. 29.

Pagraſa, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptolemęo; *Perperi* Caſtaldo.

Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.

Pagyris, nomen fluuii & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib. 4. c. 12. ſcribitur Pacyris.

Palęmon, filius Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cùm virum tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iámque ſibi ſimilem exitum videret imminere: alterem filium nomine Melicertem vlnis complexa, in mare præcipitauit, ambóque dij marini facti ſunt, mutatiſque nominibus, mater Leucothæa hoc eſt alba, dea dicta eſt, creditúrque eadem eſſe cum Aurota, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palæmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia. Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemęa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. Ouid.

Et Iuuenem poſſim ſeparare Palæmona nando,
Mir. que quem ſubitò reddidit herba Deum.

Vide N. Comitem, mythologiæ libro octauo capite quarto.

Alius item Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M Varronem porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquill.

Palępaphus, Cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virg. in Cyri.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alii malunt) Priænęus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, rerum incredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palęphatius, tia, tium.

Palæpolis fuit, haud procul inde, vbi nunc Neapolis ſita eſt, duabus vrbibus populus idem habitabat, inquit Liuius lib 8. Cumanorum vrbs, quam Leander ſcribit hodie, *Torre de igioparelli*, vel *Poggio reale* eſſe. eſt locus prope Neapolim (vt tradit Leo in ſuis Nolanis Commentariis) ad tria millia paſſuum prope mare & montem Veſuuium, in ipſa via, quæ Neapoli Nolam fert. vide Gythium.

Palæſcamander, fluuius Troadis, qui effecto priùs lacu in Achæorum portum influit. Pli. lib. 5. cap 30.

Palæſceſpis, ciuitas in Æſani conualle, quam Rhodius fluuius præterfluit. Strab lib. 13.

Palæſtina, prouincia Syriæ, Arabiæ contermina: dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In ea, inquit Plin. lib. 5. cap. 13. & 20. (nam & Herodo. Syriam alteram Palæſtinam vocat,) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Acaron & Azotum. Palęſtina etiã (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Palęſtina prope Phęaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palæſtina, olim Chanaam dicta, Iudęam, Samariam & Galilæam complectitur: tametſi Iudæę nomine tota Palæſtina ſæpius accipiatur. Ea ab Ortu habet Libanum montem, ab Occaſu mare Phœnicium, à Septentrione Phœnicen: à Meridie Arabiam Petręam. Olim terra Promiſſionis, nunc Sancta appellatur. Eam poſt ſacra Biblia deſcripſerunt Ioſephus Adrianus, Zieglerus, & alii. D. Hieron. in locis Hebraicis ait eſſe notandum, apud Hiſtoricos, quòd *Iudæa* ad Palęſtinam, *Galilæa* verò & *Samaria*, ad Phœnicen pertineant: hodie ab Europęis oribus variis vocabulium pro linguarum differentia vocitatur.

Palæſtina tertia. vide Arabia Petræa.

Palætyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ.

niciæ vrbs, in continenti ſita è regione nouę Tiri, quæ in mari erat condita. Steph.

Palęſtrium, oppidum in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius, acerrimus Vlyſſis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum conuocarentur, Vlyſſes, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò meliùs rei fidem faceret, iuncti diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſa, inuitus eſt pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quicquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eòdem miſſus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlyſſes, inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátque ſecretum auri pondus eſſe transmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eaſque re ipſa facilè poſſe coargui, ſi Palamedis tabernaculum ſeruaretur: in quo ſi aurum inueniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tabernaculum eius perſcrutarentur, cùm aurum inueniſſent, Palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus obrutus eſt. Ouid. lib. 13. Hic fertur Troiano bellllo quatuor literas inueniſſe, ſcilicet [illegible], Quin & idem, eodem bello Troiano fertur ſexdecim inueniſſe, [illegible], Huic, Seruius adſcribit literas ſuperiùs notatas, [illegible], Præterea calculorum ludum & menſurarum, & ponderum rationem excogitaſſe: & ſuffragia quibus in deliberando, iudicandoque nunc vtimur, primus omnium reperit. Polyd. Virg. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annúmque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe, primúſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis eclipſim naturalem, miniméque timendam eſſe docuiſſe. Præterea ordinem aciei, & teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum & vigilias inueniſſe. Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructa volant electo duce, quem ſequantur, depoſitíſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & quintò noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obſeruaſſe fertur Palamedes. Hic à Poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus ſcripſit Onomaſticum de tragicis & comicis dictionibus ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ, Suidas.

Palanda, Indiæ extra Gangem vrbs in aurea Cherſoneſo *Pari* dicitur Caſtaldo.

Palante, Claudii libertus ditiſſimus, de quo Plin. lib. 33. cap. 10. Palas Tacito.

Palanteum vrbs in Palatino monte, à balatu ouium, dicta [illegible] quaſi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virg. libro 8. Æneid. Stephano, vrbs eſt Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Heſiodum. Aliqui Palantiadem vocant. Gentile, Palantius

Palantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, vt ait Pto. lib. 2. c. 6. Vaccæorum colonia, à qua Palatini dicti: vt à Numantia Numantini. Aliàs Pallencia. Ciuis Palancius. Stephanus. Eſt & nomen fluminis in Valentino littore.

Palatinus mons (vrbis Romę) primo *Palantium* vocatum ſcribit Liuius lib. 1. ſed aliquanto pòſt mutatum eſſe nomen, & detractis literis l & n *Palatium* dictum tradit Pauſanias lib. 8. *Palatium* à Næuio *Balantium* appellatum, teſte Varrone.

Palatium, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo paſcens balare conſueuerit (ſic enim vox eius animalis exprimitur) quaſi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando, ſiue quòd ibi palare, id eſt, errare pecudes ſoleant: ſiue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. Alij à Palantia Latini matre, qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule vitiata & poſtea illic ſepulta, vel certè à Pallante eius filio illic ſepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri, dictum exiſtimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium veniſſe, montémque, in quo conſedit, Palatium appellaſſe. Alij à Pale, paſtorali dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num, vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde conſules, pòſt imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus eſt à Palatio, vbi Auguſtus Apollini poſt aruſpicum reſponſa, ędem conſtruxit, porticibus & Bibliotheca, Latina Græcáque valde celebrem: vnde eſt illud apud Horatium,

Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam quinquaginta pedum, [illegible] pulchritudine nobilior. [illegible] ab Auguſto

conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatum vocant. Euſeb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ ſuæ Palatio moritur.

Palatua dea, in cuius tutela Palatium eſſe putabatur.

Palatuel, ſacrificium erat, quod Romæ fiebat in Palatio.

Palatualis flamen dictus eſt, qui ad ſacrificandum ei deę conſtitutus erat.

Palatuus Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palbus, mons eſt Africę.

Paleis, vrbs Cephaleniæ inſulæ apud Pauſaniam, quam Sophianus *Palichi* vocat. *Palenſes* priſco nomine *Dulichij* ſunt appellati, inquit Pauſanias.

Palenſes, Homero, Dulichii, Androni, Cephaleni, populi ſunt in Aſia. Strab lib. 10.

Palephatus, Athenienſis poeta, qui ſcripſit de ſitu orbis & contentione Mineruę cum Neptuno ad mille verſus. Veneris quoque & Amoris ſermones quinque millibus verſuum. Item de crine Iaſonę & quędam alia.

Pales, paſtorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teſte Seruio, Veſtam, quidem deorum matrem appellant. Hanc Virg. gen. fœm. vocat. Alii inter quos Varro, maſcul. gen. vt hic Pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infrà Seruius.

Paleſimundum, nomen oppidi & propè labentis fluminis in Taprobane inſula, Plinius libro 6. c. 22.

Palfurius Sura, orator, & cauſidicus, Martialis & Lucani amicus, ſed ob ſuſpicionem, quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, Senatu à Domitiano fuit amotus.

Paliana, Sericę vrbs Ptolemęo, Pancanię: apud Caſtaldum eſt.

Palibothra, oppidum ad Gangem ſitum Plin. 6. cap. 17. & 19. *Palimbothram* vocat id Arrianus de Indicis. *Vothara* nomen habet apud Nigrum: *Laiaſon* apud Theuetum: *Ana* fortè eſt, inquit Mercator.

Palibroti, Reges Indorum à magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt, ſicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos, Cęſares: ab Auguſto Octauio, Auguſti: à Veſpaſiano, Flauii, Plu. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Palicenus, Steph. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ ſi verum dixere fluitat: ſi falſum, mergitur, & periurus incenditur.

Palici, qui & *Delli* & *Crateres* nominantur, lacus ſiue fontes in Sicilia fuit, qui continua eructatione, ad tres circiter cubitus in altum afferuntur cadentéſque in ſe ipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrobiū, Diod. & Siculum in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphthæ* vocari. *Palicam* vrbem & *Palicinum* fontem habet Steph.

Palici, quaſi Paliſci, gemini fratres, Iouis filii, & Thaliæ Nymphæ, (vel vt alii volunt) Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe vt ſibi terra dehiſceret, & à Iunonis ira ſeſe occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò ſe aperiens in lucem edidit: vnde & Palici dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd in terram demerſi denuò ſint reuerſi. Oſtendunt accolę duos lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eoſque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, prius tamen accepto fideiuſſore qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur & iuſiurandum à ſuſpecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebat: deinde loci numine inuocato iurabat, quod ſi verum dixiſſet, diſcedebat illæſus, ſi verò malè iuraſſet, mox in lacu peribat periurus. Magnæ præterea venerationi erat Palicorum templum: quod cùm Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, diuino Palicorum reſponſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in aram Palicorum: ob id pinguis vocitata eſt. Palice Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Paliceorum fontem eſſe ſcribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Æſchylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ & Palicos eſſe dictos, quòd mortui iterum in homines rediiſſent. Palicorum fons decaclinos, id eſt, magnitudine, quæ decem lectos caperet, eſſe fertur, cuius aqua ad ſex cubitorum altitudinem exilit, ita vt ſpectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra ſe colligatur. Ciuis Palicenus. De fonte eadem Ariſtoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ feſta. Hæc à Paſtoribus in agris fiebant. 11. Calend. Maii, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcendos, morbóſque à pecore pellendos ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum acceruí certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant, vt ait Ouidius lib. 4. Faſtorum.

Móxque

Móxque per ardentes ſtipulæ crepitantis aceruos
Traijcias celeri ſtrenua membra pede.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem populi. Steph.

Palimbothra, vrbs Indię: Ciuis, Palimbothrenus.

Palindromos, Ptolemæo Arabiæ Felicis promontorium eſt. *Acila* Plinij eſt, auctore Villanouano.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus, vna cum gubernaculo in mare decidit: totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iámque terram tenebat cùm loci eius accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſúmque & ſpoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cùm Velini poſtea graui peſtilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarent, cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virgil. 6. Æneid. Dicitur autem Palinurus, quaſi iterum meiens. πάλιν enim iterum, οὖρον vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxiſti Pauline ſemel currente carina:
Meiere vis iterum, ſic Palinurus eris.

Paliſcorum, ſtagnum in Sicilia, ſulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τις ἐν παλικοῖς, quod magis probo: apud Ariſtotelem verò in mirabilibus, ἐν παλισκοῖς. Vide Palicenus & Palici.

Pala, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corſicæ. *S. Bonifacio* hodie Nigro.

Pallades, virgines erant Thebanæ, quæ pelli cum more, cum quibus voluerant, coibant vſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro dabantur: ſed priuſquam nuberent, poſt pellicatus tempus, vt mortuæ lugebantur. Strabo lib. 17.

Palladium, Palladis ſimulachrum, quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cuius meminit Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque haſtam quam manu geſtabat, vt ſcribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius ſummo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Faſt. Quo factum eſt, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

Pallantheum, vide Palantheum, per l ſimplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata ſapientiæ, diſciplinarúmque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm priùs Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm viſa eſt. Vel à πάλλω vibro, quatio. Fiebat enim eius ſimulachrum galea & ſcuto terribile, & haſtam manu tenens, quam veluti vibrare videbantur. Vide Minerua.

Pallas, Claudij Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.

Palladius, dia, dium, quod eſt Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Et forum iudiciale etiam fuit Athenis quod Palladium nuncuparunt, in quo totidem Argiui de cęde inconſulta & inſidiis iudicabant.

Pallas, lantis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfeciſſet, magna iam hoſtium ſtrage edita, à Turno eſt interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouid. 7. Metamorph. Hunc Steph. ſcribit habitaſſe in Diacria tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ adſcribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuiſſe memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta eſt fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cherroneſus eſt, triangulam baſim meridiei obuerſam habens.

Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis Palleneus Steph. Vide Pellene. eſt etiam *Pallene* Plinio Macedoniæ vrbs ad Thermaicum ſinum, quæ Sophiano *Caniſtro* dicitur: Nardo *Tarcho* vocatur. eſt & huius nominis Thraciæ pæninſula apud Halicarnaſſeum. Thraciam quoque Pallenem eſſe, notum eſt inquit Suidas.

Pallenenſis Iſthmus, Macedonię regis, in qua eſt Caſſandria colonia. Plin. lib. 4 cap. 10.

Palma, Ptolem. libro 2. cap. 7. oppidum in Hiſpania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide Ianno.

Palma, cos. cum Soſio Senecione, anno vrbis 851.

Palmaria, inſula vltra Tyberina oſtia, in mari Tyrrheno. De ea Plin. lib. 3. cap. 6. *Palmarola* Nigro dicitur. Alij hanc *Pandatariam* putant, quæ apud eundem Plinium eſt.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum di-

tionem ſita, & Parthorum. Ptol lib. 5. cap. 15. & Plin. lib. 5. cap. 25. Stephano caſtellum eſt Siciliæ. Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur reſtaurata ciuitate ab imperatore Adriano. Syrorum quoque lingua *Thadam* dicta fuit, vt tradit Egnatoraus: in Biblijs *Thamor* dici putant aliqui.

Palmyra regio Syriæ, in qua metropolis eſt Palmyra. Hic regnauit Zenobia mulier eru ditiſſima.

Palmyrena Ptolemæo Syriæ regio *Dedan* Hebræis eſt Montano teſte, *Arden* vocari hodie dicit Caſtaldus.

Palmyreneſes, populi in Oriente. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2. Sola mulier Zenobia Palmyrenſium regina quum Orientis regnum teneret, armata in virili veſte, exercitui præfuiſſe & Imperatoris nomen tuliſſe dicitur.

Palmytius, Ægyptiorum Deus, vt eſt apud Heſychium lib 1. Syntag.

Paloisoppidum in Arabia. Plin. lib. 6. capite 29.

Palpos, Pomponio & Straboni oppidum eſt Syriæ, hodie Gibel vocatur. Oliuar. in Melan.

Palciſium oppidum in Iſtria. Plin. libro 3 capite 19.

Palſum flumen Britanniæ. Plin. lib. 5. cap. 1.

Palſus, fluuius in Mauritania. Plin. libro 5. capite 1.

Paltos, Pomp. & Strab. oppidum Syriæ, Ciuis, Paltenus. Vide carne.

Paltus locus in Syria, circa quem Memnon ſepultus eſt ad flumen Padum Strab lib. 15.

Pamborades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis ſimiliter.

Pamenothus, ab Ægyptiis menſis appellatus, ſicut & Chronius & Anteſterion. Alex. ab Alex. Genial. dierum lib. 3. cap. 24.

Pamiſus, Meſſeniæ in Peloponeſo fluuius, Strabone, Plinio, & Pauſania teſtibus. Straboni quoque *Amathus* vocatur. Idem videtur *Mamaus* & *Arcadiacus*, nominari apud eundem. Eſt fortaſſe *Sclas* Ptolemæi. Apud Strabonem quoque *Pamiſus* & *Pamiſſus* videtur idem eſſe cum Paniſo Ptolemæi Meſſeniæ quoque fluuio, qui *Stromio* ab incolis dicitur, Nigro teſte. *Pammeſus* hoc loco habet Plethon, Eidem Straboni alius *Pamiſus* eſt Meſſeniæ in confinio Laconicæ. tres enim huius nominis in Meſſania enumerat Herodotus & Plinius lib. 4 cap. 5. *Pamiſum* Theſſaliæ fluuium habent dictum quaſi totum odioſum ob damna quæ agris inferebat.

Pammonia, locus in Europa vbi vipera ſerpens reperitur. Nicand.

Pamphilia, ſacra erant apud Græcos: de quibus conſule Gyraldus.

Pa... Ptolemæo vicus mediterraneus Ægypti. *Papa* ab Anton. & *Ripampane* in lib. Notit. vocari aſſerit Simlerus.

Pamphagi. Æthiopiæ populi, omnibus rebus veſcentes.

Pamphili, tribus Dorienſium. Stephanus in Dyman.

Pamphile, mulier textrix periti ſſima. Plin. lib. 11. cap. 22.

Pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic de natura deorum, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuiſſe, triduóque poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus presbyter, Euſebij Cæſarienſis neceſſarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Extinctus idem martyr, apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Hieronym. Suidas autem tres Pamphylos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de grammatica, picturáque ac pictoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod Pratum appellauit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum eſt, Pamphili furtum

Pamphilus, Alexandrinus, grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium, quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius, grammaticus, qui ſcripſit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in diſciplinam admittebat, nec minori tempore quàm annis decem.

Pamphylia, Ptolemæo lib. 5. regio eſt minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occaſu Lyciam, & Aſiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quòd illic Pamphilii maris nomen habet Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea vt Pomp. refert) eſt fluuius Melas, nauigabilis, & Eurymedon: apud quem Cimon Athenienſi Perſas nauali pugna ſuperauit etiam dicitur Plinio, hodie *Setalia* vocari ſcribunt Ciraua & Alph. Adrianus *Zina* Arabibus vocari Theuetus ait. Bellonius autem tradit Pamphyliam vnà cum Cilicia hodie vno nomine *Caramania* dici. Niger ait Pamphyliam noſtro tempore in duas partes diuidi: & quà Septentrionem aſpicit *Caraman* qua autem ad mare vergit, *Scandelorum* nuncupari Pamphylium mare Euſtathius *Phaſelicum* vocat, à Phaſeli vrbe adiacente.

Pamphylia Steph regio Iſauriæ contigua, dicta à Pamphile Rhachii & Manti filia. Incolæ, Pamphilij Poſſeſſiuum Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœm. gen.

Pamphylia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pamprepus,

Pamprepus, Panopolita poeta, qui ſcripſit de Etymologiis,& Iſaurica, ſoluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à Poetis paſtorum atque adeò totius naturę deus eſſe fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem ſignificat quod totum vel omne, nomen accepit: quòd putabant vno naturæ nomine omnia complecti: vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerſo in eo videatur prætermiſſum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem: rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nibridem habet ſtellam, ad ſtellarum imaginem: pars eius inferior hiſpida eſt: propter arbores, virgulta, feras, caprinos pedes habet, vt oſtendat terræ ſoliditatem. Hic Demogorgonis filius creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe ſeptem imparibus calamis ſimul coniunctis, propter harmoniam cœli. Vnde Virg. in Corydone, *Pan primus calamos cera coniungere plures Inſtituit*, &c.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnaſſe: à quo ſuperatus, incidiſſe in amorem Syringis ſeu Syringæ virginis, quam, cùm tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidiſſet, ex hoc ſtatim compoſuiſſe fiſtulam, quæ ex illius nomine apud Græcos eſt vocata. Hunc præterea prodiderunt, cornua in fronte habuiſſe in ſimilitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ, prolixam barbam, faciem inſtar aeris rubentem, partemque corporis inferiorem eſſe hiſpidam propter virgam, quam manu geſtare ſolebat: pedibus præterea caprinis,& aſſiduo ritu inſignem fuiſſe. Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lycæo & Mænalo montibus. Feſta eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, menſe Februario, quorum author fuit Euander.

Panachęi. Vide Panelienes.

Panacra, montes Cretæ Calimachus. Gentilè, Panacreus,& panacris, fœm. gen. eſt etiam Panacreus, vrbs Cypri. Gentile, Panacreus, vel Panacrius.

Panacton, caſtellum Atticum. Steph.

Panaſia, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolemæo. Mercator in ſua vniuerſali tabula *Pancaſgu* vocat.

Panæi gens, ab Edonica non procul.

Panętius, nomen proprium philoſophi Rhodii Stoicæ ſectę. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus eſt Cicero in Officiis.

Panętius ſenior, item Rhodius, cuius item philoſophus multa mentio, ſcriptáque feruntur. Suid.

Panætius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

Panætolium quaſi totam continens Ætoliam, mons Ætoliæ altiſſimus. Plin lib. 4. cap. 2.

Panęura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gentile, Panæureus. Steph.

Panęnus pictor. Phidię frater, pinxit prælium Athenienſium apud Marathona factum. Plin. li. 35 c. 8. Induxit & Mineruæ lacte & croco ſubactum. Plin. lib. 36. cap. 23.

Panagęa, Diana dicta eſt, quòd vagaretur, & per nemora montéſque oberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat, nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. Panagæa Diana.

Panathenæa, feſta Athenis, à Theſeo inſtituta in honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur, Hiſce ludis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: a cuius ſpectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ ſeſe manibus complexi, Pyrrhicam in theatro ſaltabant. Erant autem duplicia. Maiora quinto quoque anno celebrari ſolita:& Minora, quæ quotannis peragebantur.

Pancale, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Stephan.

Panchei, populi, qui vt Pomp. refert. lib. 3. deſerta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam ſerpentibus veſcuntur.

Panchaia, quaſi tota dehiſcens, regio Arabiæ tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt. Virgilius Georg. 2.

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Seruius ſcribit Panchaiam, Arabiam,& Sabæorum gentem eandem eſſe, apud quam naſcitur thus.

Panda Dea ſeu Pantica, à Romanis ſumma in veneratione habita eſt; ſic dicta quòd pandat, id eſt aperiat viam. Panda item dicta dea pacis, à pandendis & aperiendis Iani portis. Gellius.

Panda, oppidum non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum Plin. lib. 6. cap. 16.

Panda, Indię populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt, hi ſoli reguntur fœminis Stephan.

Pandęnus, ſculptor & pictor egregius, Strabo libro 8.

Pandana, porta Romæ, à pando dicta, quòd ſemper pateret ad res, quę in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera à libertate.

Pandanorum regio in India intra Gangem eſt Ptolemęo. Hanc Niger putat Oxydracarum eſſe. huius meminit Strabo.

Pantataria Tyrrheni maris inſula Plinio, quę *Palmarola* dicitur Fazello, *Pandaria* legit Strab. lib. 5.

Pandaria, inſula in ſinu Caietano parua à continenti ducentis quinquaginta ſtadiis di-

ſtans habitaculis frequens. Strabo.

Pandarus, is qui Lycaonides, in dura egit prælia: erat enim Rex Lyciorum, quum apud Troiam pugnatum eſt. Homer. lib. Iliad. 5.

Pandathara, inſula in Puteolano ſinu, ſeu in mari Tyrrheno, vt lib. 2. ſcripſit Ptolemæus. Vide Pandana, aliàs Pandatria. Ptol. lib. 4. cap. 1.

Pandemus, meretriculæ cuiuſdam fuit nomen, authore Cælio.

Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri ſucceſſit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne, & Philomela: quarum prognen Tereo Thracum regi, cuius ope Ponti regem profligauerat, vxorem dedit: qui poſtea & Philomelam violauit, prætextu viſendæ ſororis, à patre abductam, vt docebimus infrà in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandora, ræ Heſiodo fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iuſſu fabricata, quam ſinguli dij donis ſuis ornauerunt. Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo muſices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quaſi omnium donum, vel quaſi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc poſtea cum pyxide clauſa miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (cùm humano generi malè cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciam, qui ignem è cælo furatus, ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibúſque repleuit. Eſt & nomen matris Deucalionis, à qua Theſſalia, Pandora dicta eſt. Hoc nomine dictæ ſunt gentes in conuallibus Indiæ, quæ, vt ait Plinius lib. 7. cap. 2. ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in ſenectute nigros.

Pandora, filia Erichthei Athenienſium regis, quæ vnà cum Protogenia ſorore, ingruente Bœotio bello, ſe pro patriæ ſalute vltrò immolandam præbuit. Quod factum eſt in pago Hyacinthos, vnde & virgines Hyacinthides ſunt cognominatæ.

Pandoræ, Indorum populi, qui degunt in cõuallibus. Viuunt annos ducentos: in iuuentute ſunt candido capillo, in ſenectute verò nigro.

Pandoſia Plinio libro 3. cap. 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliis Ætolus) occubuit, Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandoſiam cauere iubente, cùm ſimilis appellationis loco in Theſprotio monſtrentur agro. Eſt etiam altera, vt idem teſtatur lib. 4. cap. 1. eius nominis in Epiro, Oenotriorum quoque regum regiam fuiſſe Pandoſiam memoriæ proditum eſt. Stephan. Brutiorum caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Pandoſenus, vel Pandoſianus. *Madrona* à Theopompo appellatur, teſte Nigro. *Caſtrofranco* hodie nominari tradit Barrius. Huius incolas putat idem à Plinio *Acherontinos* appellari, ab Acheronte fluuio præterfluente.

Pandroſos, filia fuit Cecropis Athenienſium regis ſoror Aglaurei & Herſes de quibus Ouid. lib. 2. Met.

Pars ſecreta domus, ebore & teſtudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu Pandroſe dextrum,
Aglauros læuum, medium poſſederat Herſe.

Paneada fons in monte Libani: vnde Iordani fluuius erumpit, Ioſeph. lib. 2. cap. 18.

Paneas, oppidum Phœniciæ. Ciuis, Paneates.

Panebii, populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus ſic ſcribit Alexander, Panebii, ſi quando rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput verò auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant dicántque. Alex. ab Alex. lib. 3. c. 2.

Panellenes, Homero, vt Panachæi pro omnibus Græcis, per ſynecdochen partis pro toto. Hellenes enim propriè ſunt Homero, qui Phthiotin Græciam habitant. aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Panelus, vrbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleota quodam (ex poſteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. *St.*

Paneus, pictor egregius, frater *Phidiæ*, qui pinxit *Ægidem* Mineruæ.

Paneus, fons ſub Libano monte, in quo ſi qua natantia proiiciantur, in lacu, cui Phiala nomen eſt, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Eſt etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bocatio, cui oppidum imminet ſui nominis, habens poſt ſe Homochorum multimodas gentes.

Pangæus quaſi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ, Beſſis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt ſcribit Herodotus libr. 7. aurea ſunt & argentea metalla: & ad eius radices Neſtis amnis defluit. In ſingulari eſt generis maſculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt aurea Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæſar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus eſt. Antea *Carmanius* dicebatur vt ſcribit auctor de fluminibus. Hodie *Malaca* & *Caſtagna* nominari apud Bellonium legitur.

Panhellenia ſacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhormus, & Panhormum, & Panhormium ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt: eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris & retinaculis inſtruere, quòd ſecura ſit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius. Ptolemæus libro 5. capite 4. vulgò, *Palermo.*

Pania, vetus nomen Arcadiæ Stephan. Alibi verò nouale eſſe ſcribit Ciciliæ, circa campum

pum Aleium:Gentile Panieus.

Paniada, quæ & Cęſarea, Philippi vrbs Iudęæ, à Philippo filio Herodis condita.

Panila fons, è quo Iordanis amnis profluit, ínque Aſphaltitem lacum prolabitur. Plin.lib. 5.cap.15. Vide Paneada.

Panias, oppidum Decapoleos, in regione Syriæ. Plin.lib.5.cap.74.

Panionium, locus ſacer in Nycale promontorio ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa Panionia dicebantur. Herodo.lib.1. Stephan.templum eſt & vrbs in maritima regione Epheſiorum & Samiorum. Ciuis Panionius.

Panionicus, ca, cum, denominatiuum.

Panis, rex Chalcidis, qui quia ſatis impudenter Heſiodum Homero prætulerit, eius ſtultum ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium, Panidis ſuffragium.

Paniſci dij ſyluestres, quaſi per diminutionem dicti minutuli Panes, ſicut à Satyro Satyriſcus inclinatur.

Paniſſa, flumen in Thracia, non procul ab Apollonia. Plin.lib.4.c.11.

Panium, ſpecus Palęſtinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus Steph. Vide Paneus.

Panium, promontorium Europę, parallelum Cyaneis inſulis, vt illud ex Dionyſio Byzantino deſcribit Gyllius: hodie *Phanorio* vulg. vocatur.

Panlateria, inſula, in quam Tiberius Nero Agrippam vxorem relegauit. Gentile, Panlaterenus, vel Palanterianus.

Pannias, Aſſyriorum rex xxv.

Pannonia, Ptolemæo regio Europę latiſſima, Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœſiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum, à Meridie in Iſtrum vſque & Illyricum extenſa. Diuiditur autem in ſuperiorem, & inferiorem. Pannonia ſuperior ab Occaſu Norico, à Septentrione Germania & Iſtro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyricum. Hodie hęc Pannoniæ pars Styriæ, & Auſtria appellatur, caput habens Viennam vrbem celeberrimam, firmiſſimúmque orbis Chriſtiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam Danubiúmque: ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniam appellant, proſpicit: ab Ortu verò Iazyges Metanaſtas: quem tractum hodie Septem caſtra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriuſque regionis populi Pannones ſiue Pannonij. Fuerunt autem hæ Pannoniæ ſub Impp. Romanis, Arcadio, Honorio & ſequentibus (vti ex Rufo, Marcellino & libr. Notitiarum licet colligere) pluribus vocabulis diſtinctæ: vti ſunt, Pannonia Prima, eadem fortè cum Superiore: Secunda eadem cum Inferiore. Sauia ſiue Ripenſis, Ripariēſis habet lib Notit & *Valeria*. Pānoniæ *Bubalia*, itē *Sabaria* meminit Aur. Victor, in vita Decii & Didii Iuliani Impp. Hanc eandem cum Sauia à Sauo flumine: illam à Bubali ciuitate ſic nominari credunt. Pannoniam Cibalienſem à Cibali vrbe, quam Ptolem. in Inferiori Pannonia ponit, Pannoniam Sirmienſem quondam Gothorum ſedem, nominat Caſſiodorus libr.3. variarum ad Coloſſeum. Amanthina Pannonia eſt etiam apud Lazium, ex Ptolemæo & Plinio. Pannones olim quoque Pœones dicti fuere à Græcis in primis. Superior Pannonia hodie ab *Auſtria Carinthia* & *Carniola* occupatur. Sauia Pannonia à Lazio *Slauonia* nominatur. Valeriam, Rhenanus *Krabaten* vocat. Pœoniæ pars verſus Thraciam, vbi Rhodope ſita eſt, nunc *Clocotinitza* nominatur, inquit Euſtathius. Vide libellum Lazij Germanica lingua ſcriptum de regno Hungariæ.

Panolbus, fuit Epicus poeta.

Panomphæus, Iouis epitheton, πᾶν & ὀμφὴν vox, ſiue quòd ab omni lingua colatur, ſiue quòd omnium voces audiat. Ouidius 7. Metamorph.

Panope, pes, ſiue Panopea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perſpicuitate viſus.

Panon, vicus. Vide Panos.

Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comes, venator egregius, de quo Virg. 5. Æneid.

Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus, Panopéſque,
Aſſueti ſyluis comites ſenioris Aceſtæ.

Panormus. Vide Panhormus. eſt etiam Achaiæ portus Ptolemæo. *Raphei* Sophiano dicitur.

Panormus, Samiæ terræ eſt apud Liuium libro trigeſimoſeptimo, hodie *Macri* nomen habere legitur apud Nardum in ſuo Liuio Italico.

Panormus, Ptolemæo: Cretæ inſulæ vrbs in latere ſeptentrionali. Bellonius *Voiiſmeni* vocat.

Panormus, Cephaleniæ & portus Porphyrio, & Epiri Ptolemæo, quem Sophian. *Panormo* adhuc appellari ait.

Panormus, Chalcidicæ regionis vrbs in Macedonia, teſte Ptolemæo *Teriſco* fortè hodie.

Panormus, Siciliæ vrbs, Ptolemæo & aliis: eam noſtra ætate *Palermo* indigitant, Aretio, Fazello, & pluribus teſtibus. Polybius hunc libro primo in duas partes diſtinguit, in veterem nempe & nouam, quas Neapolim & *Palæopolim* vocat.

Panos, vicus iuxta rubrum mare eſt, qui Panon: Gentile, Panocomites Steph.

Panos inſula, vrbs Æthiopum, quæ aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Ægypto eſt, vbi & Panis ſimulachrum magnum habetur, pudendo ad ſeptem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis Panopolites. Steph.

Panotea. Vide PHANOTEVS.

Pantaces, nomen amnis, ab vſu medicinæ pecorum dicti. Eſt in Samo prope Calchantis & Podalirij ſacella.

Pantachus, Ptolemæo Siciliæ fluuius in latere exortiuo, *Pantagies* Plinio, *Pantacius* Thucydidi dicitur *Pantagia* Virgilio, & cæteris ferè poetis. videtur à Polybio *Liſſum* vocari, cùm ad occidentem Leontini adſcribit Fazellus ipſum fluuium *Porcari*: eius autem oſtium *Canale & Bruca* appellari hodie ſcribit.

Pantænus, theologus eruditiſſimus, primus ſcholæ eccleſiaſticę profuit apud Antiochiam, anno ſalutis 181. Euſeb. lib. 5. cap. 10. hiſt. eccle.

Pantagias fluuius Siciliæ rapidiſſimus, quem poetæ fabulantur ante Proſerpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo vicina loca ſtrepitu impleuiſſe. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, moleſtus eſſet, deam indignatam aquas eius imminuiſſe, & in poſterum ſilentio fluere iuſſiſſe. Seruius. Dictus autem videtur Pantagias, παρὰ τὸ πάντ' ἄγειν, quòd rapiditate ſua, obuia quæque proſternat, ac ſecum rapiat.

Pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Plin lib. 3. cap. 11. creditur à Leandro *Lago de Leſina* vocati.

Panthea, vxor Abradatæ, Suſij doctoris: ſub Cyro maiore caſtiſſima, quam Cyrus, expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53. Eſ pædię lib. 5.

Pantheon, templum Romæ (vt Dion hiſtoricus refert) ſic dictum, quòd in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cæloque perſimile: & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ, inter reliqua antiquorum opera integerrimum.

Pantheſilea. Vide Pentheſilea.

Pantheus, & Panthus, nomen proprium filii Otrei fratris Hecubæ, qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis Hom. Ilia. 2. Virg. 2. Æneid. *Quo res ſumma loco, Panthu? quam prendimus arcem?* Inde fit patronymicum, Panthoides: quo poetæ vtentur pro Euphorbo. Panthoi filio. Ouid. 15. Metamorph.

Panthoides, Pythagoras philoſophus dicitur, qui dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Troianum Panthoi filium. Ouid. 15. Metam.

Pantia inſula parua, attamen habitabilis, non multùm diſiuncta à Pandataria, non procul à ſinu Caietano. Strabo lib. 5.

Panticapæa, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo, *Voſpero* hodie vocari ſcribit Niger. quod ſi verum eſt, antiquum nomen obtinet. Nam Plinio teſte, olim quoque *Boſphorium* appellatum fuit.

Panticapęum, maxima vrbium in Boſphoro, Metropolis cæterarum. Condita eſt ab Ætæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à prę terlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapęates. Steph. Vide Panticapum.

Panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Iſtro. Herod lib. 4.

Panticapum, oppidum ibidem prope Boſphorum, eodem authore. Vide Panticapęum.

Pantole, impoſtor nominatiſſimus. Euſtath. in Homerum.

Pantomatrium, oppidum Cretæ inſulę maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus. Pineto *Milopotamo* eſt.

Pantrepes, fluuius Scythię.

Panyaſus, Ptolemęo Macedonię fluuius eſt: Hunc Theuetus *Spirnaſſe* nominat, ſed alio loco. idem Apſum fluuium eodem nouo nomine interpretatur. Ex hoc *Panyaſi* facit Genuſum Liuii. Ligorius in ſua Gręciæ tabula.

Panyſus, Ptolemęo in Mœſia inferiore fluuius. *Pamyſus* Plinio eſt, cui hoc in tractu quoque alius fluuius eſt *Paniſſa* nomine. Panyſum hodie *Laniza* vocari tradit Niger.

Papęus, nomen Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Papellius Iſter Conſul, quo tempore bubo infauſta auis Capitolii cellam intrauit, propter quod Nonis Martiis vrbs luſtrata eſt eo anno. Plin. lib. 10. cap. 12.

Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus eſſet leęnæ catulis ſuis ſtipatę, ab ea occiſus eſt.

Paphlagonia, regio minoris Aſię, ad Septentrionale littus verſa, ſupra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephan. à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per ſeditionem patria pulſi, & rege Pylemene ad Troiam amiſſo, Antenorem in Italiam ſequuti ſunt, & pro Henetis, literę vnius immutatione Veneti appellati. Liuio lib. 1. ab vrbe condita Paphlagonia (vt Solinus ſcribit) à Cytoro monte conſurgit, porrecta in ſpacium trium & ſexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit quæ ſubacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphnutius, homo Dei, Epiſ. opus ex Ægypti partibus confeſſor, ex illis, quos Maximianus

nus dextris oculis effoſſis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, per metalla damnauerat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, vt ſigna per eum non minùs, quàm dudum per Apoſtolos fierent. Nam & dęmones verbo tantùm fugabat, & ęgros ſola oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis reuocaſſe. Quem Conſtantinus imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt ſæpius eum intra palatium euocatum complecteretur, & illum oculum qui in confeſſione fidei fuerat euulſus, auidioribus oſculis demulceret Ruff. lib. 10. cap. 4. hiſt. eccleſ. Is concilio adfuit Nicæno, vbi patribus ſuaſit, presbyteros, qui ante adeptum ſacerdotii ordinem duxerant vxores, eas nullatenus relinquere: ſed eos, qui non haberent, nulla prorſus lege ducere poſſe. Socrat. lib. 3. cap. 8. hiſt. eccleſ.

Paphos noua, Ptolemęo Cypri inſulæ vrbs: *Baphe* hodie dici teſtatur Niger. hęc olim quoque *Erythra* dicta fuit, vt Stephan. ſcribit Paphum ab Auguſto Imp. *Auguſtam* appellatam tradit Dion. lib. 54. ſed veterémne an nouam non diſcernit. duæ enim ſunt in Cypro, Ptolemęo auctore.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam ſacra, in qua ante nuptias puellę dotem quęſituræ in honorem Veneris in littore ſe proſtituebant. Iuſtinus lib. 18. Pomponius libro 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. c 31. Hæc frequenti terræ motu lapſa nunc ruinarum tantùm veſtigiis, quid olim fuerit oſtendit. Inde Paphius, phia, phium, Stephanus Paphum, Cypri vrbem, Erythram olim dictam ſcribit.

Paphus filius Pygmalionis, filii Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum inſulam perueniſſet, comperiſſétque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porrò cùm ingenio valeret, eſſétque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formęque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cùm homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in eius amorem incidit, oráuítque Venerem, quę ſumma cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem ſibi concederet, ſtatuę ſuę eburneę ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, ſtatuam ſuam animatam inuenit, ſeruatíſque iiſdem lineamentis, eodémque candore, in formoſiſſimam virginem transformatam. Cuius poſtea concubitu vſus, ex ea Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque vrbem in Cypro, quam de ſuo nomine Paphum appellauit, conſtructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco Paphia eſt cognominata, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt.

Papia, ciuitas Inſubrium, Ticium alio nomine appellata, olim Oſtrogotthorum & Longobardorum regum ſedes. Et fluuius eodem nomine. Vide Vicinum.

Papias, grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ex ordine litterarum.

Papias, D. Ioannis auditor, D. Policarpi condiſcipulus & ſocius, Hierapoleos ciuitatis epiſcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inſcribuntur, Verborum Dominicorum explanatio. Euſeb. lib. 3. cap. 35. & 39 hiſt. eccleſ.

Papinianus Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſſimus, Scęuolę diſcipulus, cui in aduocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt, cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit, deinde ab Antonino Caracalla ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quòd Caracalla interfecto fratre Geta, ei mandauerit. vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facilè parricidium excuſari poſſe, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diúque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiáſque virtutes, Neapoli ciuitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata, Thebaidem libris duodecim, quos conſecrauit Cæſari Domitiano. Deinde aggreſſus eſt ſcribere opus de Achille: præterea opus Syluarum. Crinitus.

Papis, aliàs Baal, vel Beelphegor, idolum quondam fuit, quod Iſraelitæ in monte Phagor adorandum erexerant, ob quam rem horrendam, ac Deo ſummo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in ſacris literis reprehenduntur. Quod quidem idolum Romani ſub nomine Priapi colebant. Arrian. libro 6. & 7.

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.

Papippus, ſculptor egregius, Praxitelis diſcipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen, & Taurum inſculpſit.

Papiria, ſiue Papiſia, gens patricia Romę fuit, ex qua tres nobiliſſimæ celebrantur familiæ diuerſis cognomentis inſignitę. Alii enim Papirii dicebantur, Mugillani, alii Craſſi, alii Curſores. De omnibus frequens fit mentio apud hiſtoricos.

Paprimis, vrbs Ægypti, Ciuis, Paprimites. Ste.

Pappus, philoſophus Alexandrinus, ſcripſit de ſitu orbis, & de fluuiis Africę commentarios in Ptolemęum.

Papyrius, à velocitate Curſor dictus, cùm Cõſulem ſe aduerſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſit, ad auſpicia repetenda

Comum regreſſus, edixit Fabio Rutillano magiſtro equitum quem exercitus præponebat, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cùm ille opportunitate ductus pugnaſſet ac viciſſet, reuerſus eum ferire ſecuri voluit: ille in vrbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam pre cibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.

L. Papyrius Curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunę de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Cra ‸us, quem cùm Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vſus eſt myrtea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plinius libro 7.

Papyrius Pretextatus, nobilis adoleſcens ex eo cognomen aſſequutus, quod in pretexta & adoleſcentia magnopere viſus eſt ſapere. Cùm enim à matre duceretur in curiam, in eáque fortè arcana quædam tractarentur, domum reuerſus, interrogatúſque à matre, quidnam in ſenatu actum eſſet, Vt duæ, inquit, vni nubere poſſint. At illa manè conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrob. Papyrius alius Publicum nobilem adoleſcentem, quòd ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficiebat: re ad ſenatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. libro octauo. Valer. de pudicitia.

Parabiſton, locus Athenis, in quo duodecim iudices conſidebant. Alexander ab Alexandro libro ſecundo capite duodecimo. Fuit quoque Paraſiſton maius, in quo vndecim conſidebant Iudices.

Parabolani, plebeii quidam famulitio vel eccleſiarum vel hoſpitalium xenonúmve deputati, & quaſi adſcriptitii Glebæ: vt ſicut illis, omni vita, ab agrorum cultura recedere non licebat ita his à ſeruitio ægrorum, qui in noſocomiis reſidebant. Dicuntur autem Parabolani, qui ſe in periculum maximum conîiciunt, vt qui ægrotos publicè in Alexandria ciuitate curabant in noſocomiis. Graſſante enim, vt non rarò aſſolet peſte, & ipſi rapiebantur, & id muneris, contempta vita, ſuſcipiebant.

Parabolos, inſula parua contra Phœnicem, Pomponius.

Paracheloitæ, diuerſi populi, alii ab Acheloum in Phthia, alii in Æthiopia. Steph.

Paradiſus, nomen oppidi Syriæ, ſupra Antaradum in Meridiem ad Libani Orientalis latus ſiti. Plinius & Strabo. Eſt & locus in O... ...e longo tractu maris diſtans à continente de quo Auguſtinus ad Oroſium ſcribit ne..., Paradiſus in Oriente ſitus eſt, interiecto Oceano, & à noſtro orbe longè remotus in altiſſimo loco conſtitutus, pertingens vſque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuii minimè perueniſſe dicitur. Hanc opinionem D. Auguſtinus ex Platonis Phædone ſumpſit quem & Beda ſecutus eſt. Hic locus à primi hominis reatu interclusus eſt, nec vlli ... datur in eum aditus. Amnis item Paradiſi meminit Capella libro 6. Eſt etiam vicus in Sicilia Steph. Diod. lib. 18. Triparadiſus eſt.

Paradiſus terreſtris, natale ſolũ Adami, quod Hebręi *Gan eden* vocant. His vocabulis ſcribit Theuetus hodie adueſi... gentibus notari, *Malcouta* & *Zabbay* Neſtorianis. *Ha ta del-holan* (quod ſonat locum vitæ beatæ) à Sengalenſibus Iauæ Borneíque inſularum incolis, *Mitreden* Abyſſinis.

Paraſitacenæ, populi ſunt vltimi in Media, montani & latrones ac Perſis contigui. Strabo lib. 1. Herod lib. ... dicuntur Parętaceni.

Paræſus, vrbs condita à Paræſo Minois cognato Steph.

Parętaca, vrbs Medica: Gentile, Parętacenus, Steph.

Parætonium, Libyæ Marmaricæ oppidum, ſtadiis fere nongentis diſta(n)s à Catabathmo, portúmque habens ingentem xl. fere ſtadiorum. Strab. lib. 17. Hinc Parętonius marmor. Luca. lib. ... eſt etiam Parętonium, Ptolemęo Ægypti vrbs hodie *Porto ...aſſa* Nigro & Caſtaldo eſt, Mercatori verò *Berton. Ammonia* quibuſdã dici prodit Strabo. Parętonium & Peluſium duo cornua Ægypti vocat Florus.

Paragonticus ſinus apud Ptolemæum, Carmaniæ eſt *Go... ... Gugirath* Barbaris nautis dici tradit Niger.

Par...tonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam Steph.

Parali. Vide Epuia.

Paralus, Plin. libr. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica qui Paraliam incolunt Stephan. Plutarchus Paralo(s) factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Eſt etiam ... vrbs Melienſium in Theſſalia. Ciues, Parali, Steph.

Paramedeſidæ, agreſte hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem ſunt coniuncti. Tuguria latere primò ſtruunt in montibus foramine ſuperne relicto, vnde lumen accipiunt. Altis præmuniuntur montibus.

Parapaſius, vnus ex Parthorum regibus, qui ſibi Arſacis nomen cognomento attribuit, tãta fuit Arſacis virtus. Alex. ab Alexan. lib. 1. cap. 2.

Parapiani, populi ſũt in India, regione Capiſſene, nõ procul ab Indo fluuio. Plin. li. 9 c. 23.

Parapotamia.

Parapotamia,regio Tigri proxima.Plin.libro 6.cap.27. Stephano,vrbs Phocidis.Ciues: Parapotamij.

Pararencho, nomen viri, Sext.Pomp. lib 11. Non omnibus dormio, prouerbium videtur à Capio quodam,qui Pararēcho dictus eſt, quòd ſimularet dormientem quò impunitiùs vxor eius mœcharetur. Alciatus lib.4.parerg.cap.26. Pararinctus, inquit ἀπὸ τῶ ῥύγχω, dictus eſt,quòd roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſa ſimularet, vt riuali vxoris ſuę morem gereret,vt eſt apud Feſtum, quod & à quodam Galba factum fuiſſe Plutarchus eſt author,dum C. Mæcenati in vxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur: vnde ortum prouerbium, Non omnibus dormio.

Paraſius, filius Philonomiæ cuiuſdam, quæ cùm paſtoris cuiuſdam concubitu prægnans facta gemellos enixa eſſet, Paraſium videlicet, & Lycaſtum, metu patris abiecit in Erymanthum vbi in concauam quercum delati, lupam repererunt,quę abiectis propriis eoſdem lactauit. Author Plutarch.

Paraſtlaba Bulgarorum regia à Iohanne Cimiſcæ Imp.expugnata,à quo *Ioannipoli* appellata eſt Curapalate auctore.

Parauri, populi Theſprotię, ſic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus libr.4. Theſſalonicorum.

Parcæ,deæ fatales,humanę vitę ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem putantur Parcæ,à partu, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona maláque conferre cenſeantur. Alij à parcendo κατὰ ἀντίφρασιν dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres eſſe finguntur, Clotho, Lacheſis, & Atropos, Erebi & Noctis filię: quarum primam colum volunt geſtare, ſecundam nendo humanæ vitę terminum præfinire, tertiam filum incidere, hoc eſt, vitam tempore ſtatuto abrumpere Hunc ſorores lanificæ à poetis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem: & quod torquetur in digitis,momenti prǫſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & Conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Lacheſim dictam eſſe putant, ab eo quod λαγχάνω Græcè, ſortior,deſignat. Atropon, quia verti, hoc eſt mutari aut flecti non poſſit, ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod eſt verto: Clotho, quoniam contorta, & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod ſignificat neo vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam, Decimam & Mortam.

Paremphis,vrbs Ægypti. Ciuis,Paremphites. Steph.

Parentalia,erant ſacra funeſta,quę fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiuſmodi ſunt Anniuerſalia noſtra.

Parentium,Iſtrię vrbs.Ptol.lib.3.cap.1. Vulgò *Parenzo*, Gentile,Parentinus.

Parentacini populi montani,& latrones Perſis conterminі.Strabo lib.11.

Paretaceni,gens in Media. Herod.lib. 1.Meliùs Parætaca,per æ,vt ſuprà.

Paria, inſula Phœnicij maris ante Ioppem: Iam dicta *Arados*, inquit Plin. Anteradenſem inſulam vocat Curchinus. Alia ab hac videtur Ptolemæi Arados.

Pariades,Pariedrus & Paryadres,mons Aſiæ, hodie *Leprus* dictus,Iouio teſte.

Pariani,populi in Helleſponto,qui Amorem inter deos venerantur.

Paricane,vrbs Perſica. Gentile, Paricanij & Paricani,Steph.

Pariedrus, confractus maris à læua Tauri montis.

Parinea. Ptole. libro 2.cap.11. Germaniæ vrbs. Vulgò *Fridect* in Sileſia Villanouano.

Parilia,deæ Palladis feſta.

Parilitium,ſydus vulgò ita appellatum: quia eo oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc ſydus Hyadas vocant. Dicitur etiam Palitium.

Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubę filius, alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cùm illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, coniectores reſponderunt, fore vt filius, quem in vtero geſtabat, cauſa eſſet Troiani excidij. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primùm fuit natus, Archelao ſeruo exponendum tradidit. Contrà Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à paſtoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuiſſet, Oenonem nympham amauit, & compreſſit, ſuſcepítque ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuerſiis eſſet æquiſſimus, maximam iuſtitiæ famam ſibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem diſceptatione de formę prętantia, propter aureum malum à Diſcordia ad Pelei nuptias illatum in quo ſcriptum erat, Detur pulcherrimæ, iudex ſit conſtitutus. Quas cùm vidiſſet nudas, ſententiam tulit, ſecundùm Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum ſibi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, ſapientia. Præterea cùm eſſet fortiſſimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes ſuperauit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cùm ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiúmque in eum ſtringeret, Paris illi aperuit, ſe eius fratrem eſſe germanum,quod & allatis crepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus eſt. Deinde,

conſtructis viginti nauibus ſub ſpecie legationis ad repetendam Helionem, in Græciam miſſus eſt, vbi à Menelao hoſpitio eſt ſuſceptus. Verùm cùm ille neceſſaria de cauſa in Cretam nauigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt, in Græciam veniſſe, abſente Menelao Helenéque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illámque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Ex quo raptu deinde ſecutum eſt bellum Troianum, in quo ſingulari certamine, cum Menelao congreſſus, cùm pænè vinceretur, à Venere pugnę ſubtractus eſt. Poſtremò, Hectore & Troilo fratribus occiſis, cùm ipſe ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis, in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſiue (vt aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cuius mortem Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbique parum ſtrenuum inducit, amoribúſque & citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium, in epiſtola Helenes,

Bella gerant aliæ, tu Pari ſemper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660. Hic vrbem Pariſienſem, omnium florentiſſimam condidit, ac de ſuo nomine nominauit. Maneth. & Ann. in Commentar. eiuſd.

Paris, hiſtrio, libertus Domitiæ, Neronis amaſiæ, qui ſolebat Neroni luxus intendere cœnæ tempore, eiúſque animum demulcere. Cornelius Tacitus Tranquillus ſcribit à Nerone eum fuiſſe interfectum, quaſi grauem aduerſarium. Idem ſcribit Domitianum vxorem repudiaſſe, Paridis hiſtrionis amore perditam.

Pariſades, rex Ponti ſub Darii vltimi & Alexandri Macedonis tempore.

Pariſii, orum, populi inter Celtas, qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem vrbem inhabitant poſitam in inſula fluminis Sequanæ. Cel. libr. 6 Comment. Ptol. li. 2. c. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Pariſii, & vrbs, Pariſiorum Leucocecia: vulgò *Paris.*

Parium, ciuitas Aſiæ in regione Myſię ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 11. Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plin. Straboni Propontidis in Helleſponto oppidum, à Mileſiis, Erithæis, Pariiſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatum ait. Gentile, Parius, Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc teſte Plinio lib. 7. cap. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & impoſita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medicantur. In eodem oppido. Plin. libr. 36. cap. 5. Cupidio nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & [illegible]. *Papirio* vocat eam Sophianus: [illegible] autem Niger, ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius. Eadem & *Paſtos* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

Parius Tharſenſis quidam, quem ſupra Dianę ædem decumbentem febris adeò vehemens corripuit, vt eadem oppreſſerit. De illo Hippocrates lib. 7. de morbis vulgaribus, eiúſque interpres Gale. Comment. lib. [illegible].

Parma, nomen fluuii, a quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita Parma appellata eſt. Plinius libr. 2. cap. 1. Hac patria fuit Caſſi poetæ, & Macrobii viri ingenio & doctrina præſtantis. Gentile, Parmæus, Parmanus, vel Parmenſis.

Parmena nomen diaconi. Act. 6.

Parmenides, Secta philoſophus Xenophanis auditor [illegible] amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauítque Parmenidem, ſiue de Ideis. Is carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: duplicem eam eſſe dixit, vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum: alii Pythagoram dicunt. Sui. Diog.

Parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarch.

Parmeniſcus [illegible] quàm ſapienter de Autumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plin. lib. 18. c. 31.

Parmenos apud comicos, nomen viri, quaſi dexter à [illegible] & [illegible] maneo.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer duos vertices habens quorum vnum Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon, quos Seruius malè putauit eſſe Parnaſſi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſtincti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia: Cithæron verò triginta, ab eo diſtans. Ouidius 1. Metamorph. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem videntibus facit, vndique ferè præceps, in formam theatri: hic eſt Apollinis Delphici templum: hic fons Caſtalius, Muſis ſacer. Hic habitauere Pieres, natio Thracia vnde Pierius mons, & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis Hyantides dicuntur. Hic fontes Atticam verſus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnaſſius, ſia.

ſia,ſium: *Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſſia rupes*. Parnaſſus Stephano mons Delphorum: Incola, Parnaſſius: fœmininum, Parnaſſia, Parnaſſias, Parnaſſis. Poſſeſſiuum, Parnaſſiacus. Vocabatur autem priùs Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt, arca Deucalionis illuc appuliſſet. Alij à Parnaſſo vate dictum volunt, qui primus in Pythiis vaticinatus ſit. Steph. nunc Caſtaldo *Parnaſo* vel *Liacura*, vt Sophianus tradit, vocatur. Lactan. Grammaticus, Iuuenalis & cæteri poetæ Parnaſſi duo iuga deſcribunt. *Cirrham* nempe & *Miſam*.

Parnes, mons Atticæ: vnde Parnetius Stephanus.

Parni, ſunt Nomades, illi ſcilicet populi, qui Arſace viro Scytha duce Parthiam inuaſerunt atque obtinuerunt, quum antea Orchum accolentes Dacorum finibus miſerrimis clauderentur. Strab. lib. II.

Parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue à mure qui apud Æoles πάρνοψ dicitur, ſiue à culicibus, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias Parnopium vocat quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, hoc eſt πάρνοπας, de regione propulſauerit.

Parnetes, eſt cognomen Calliſtrati Athenienſium principis, qui quia inſtituit, vt in iudiciis & concionibus nummuli diſtribuerentur, datus eſt prouerbio locus, Obolum reperit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cum obuiis quibuſque litigat. Hinc Adagium, Diſceptare ob Parni ſcapulam, id eſt, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parœcea, regio prope mare rubrum: Incolæ, Parœcæi, Steph.

Paropamiſadæ. Ptol. lib. 6. c. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à Meridie Arachoſia terminantur: ſic dicti à monte Paropamiſo, eis à Septentrione imminente. Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, preter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, Paropamiſſadæi, & Paropamiſſadæ.

Paropamiſus, qui Calchiſtan Caſtaldo nominatur, pars Tauri montis, vbi ſe ipſum, vt Plinius inquit, exuperat, & in excellentiſſimam conſurgit ſublimitatem. *Caucaſus* dictus eſt ab Alex. Magni militibus, Arriano & Diodoro teſtibus, ſed impropriè: nam Caucaſus (vt ſuo loco dictum eſt) inter Euxinum & Hyrcanum mare iacet. Extrema huius Paropamiſi à Barbaris *Emoda* & *Himaonum* appellari ſcribit Strabo. Pro Paropamiſo *Parneſſus* apud Dionyſ. legitur. Ex hoc Paropamiſo Indus fluuius fontes ducit, vt Plinius cum Arriano perhibet. quo tractu hodie à Pineto & Gerardo Mercatore *Pamer* vocatur. Atque hæc eſt altiſſima pars orbis terræ. In Paropamiſo monte Arca Noë conſtitit, opinione Becani: lege eius Indoſcythica. Eſt item Paropamiſus amnis apud Solinum.

Paropaniſus, Aſiæ regio eſt, Ptolem. *Sableſtan* Caſtaldo teſte, hodie dicitur. *Dacha* quibuſdam vocari ſcribit Niger.

Parorea, vrbs Arcadiæ. Ciues, Paroreatæ. Eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroræi, vel Paroritæ. Stephan.

Paros, inſula maris Ægei, vna Cycladum, XXXVIII. M. paſſuum diſtans à Delo: ita dicta à Paro, Iaſonis filio, vel ab Arcade quodam Paro Paraſij filio. Plin. lib. 4. c. 12. In hac inſula marmor candidum prouenicbat, ad Deorum ſimulachra maximè expetitū: idque à loco Parium dicebatur. In ea eſt oppidum etiam Paros vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt, Pactia, Demetrias, Zacynthus, Hyria, Hyleeſſa, Minoa, & Cabarni à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit. Ciuis Parius, non, vt Apollonius habet, Parianus. Hinc natum eſt prouerbium Πάριος ἄπειρος, de illis qui pacta & conuenta violant. Stephan. vel potius Eraſm. in Chiliadibus.

Paros, inſula Liburnorum. Steph.

Paroſta, Ptolemæo Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Niger ſcribit *Paraſinum* quibuſdam eſſe. Huius Plinius meminit, dicítque eius terram omnia vulnera ſanare.

Parparon, regio Æolidis in Aſia, vbi Thucydidem obiiſſe ferunt. Aliqui Petinem vocant. Ciuis, Parparonius, vel Parparoniotes. Stephano.

Parrhaſia, Arcadiæ oppidum, Plinius libro quarto capite ſexto, non procul à Stymphalo, Lycaonis patria, à quo vniuerſa Arcadia à poetis quandoque Parrhaſia appellatur.

Parrhaſia, Stephano vrbs Arcadiæ, ſic dicta à Parrhaſio vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parmaſiam olim vocatam ſcribit, propter Lycaonis paranomiam, id eſt, impietatem erga Iouem. Ciuis, Parrhaſius, Parrhaſieus. Stephanus, item Parrhaſis, Gentile fœmininum, vnde Parrhaſidem Vrſam, pro Septentrionibus poetę vſurpant, reſpicientes nimirum ad Caliſto Lycaonis Parrhaſiæ filiam, in hoc ſidus conuerſam.

Parrhaſiades, ob immodicam procacitatem dictus eſt Demochares, ficut ob morum ferocitatem Demoſthenem Argen ſerpentis nomine vocitarunt. Alexand. ab Alexand. libro 2. cap. 11.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Vide alia eius o-

pera apud Plinium quàm plurima, ſuperatus tamen eſt à Timante in Aſace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detuliſſet vuas pictas tanto ſucceſſu, vt in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore conderet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plinius libro 35. capite 10.

Parſueti, Aſiæ montes. *Nochdariaſari* Caſtaldo. vide Taurus.

Partaon, pater Oenei regis Ætoliæ, auus Deianiræ.

Parthanum, Antonino vrbs in Vindelicis: *Partenkirch* oppidulum ad Loyſam fluuium nominat Simlerus.

Parthenaſpates, Parthorum rex à Troiano deſignatus, paulò pòſt à Parthis pulſus eſt.

Partheni Plinio, Parthini Pomponio & Dio. Illyrici populi, quos hodie Raguſienſes licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Steph. Samos etiam olim ſic dicta eſt. Idem.

Parthenium, vrbs Eubœę, & alia Thracię: Gentile, Parthenienſis & Partheneus. Stephanus.

Partheniũ promontorium in Taurica Cherſoneſo eſt Plinio teſte. *Roſaphar* Barbaris dici ſcribit Niger.

Parthenius mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6. Ita dictus à Virginibus, quę in ea Veneri frequenter ſacra facere ſolebant.

Parthenius fluuius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthenius fluuius Aſiæ minoris Ptolemęo. Arrianus huius meminit, & dicit eum eſſe terminum inter Bithyniam & Paphlagoniam. *Dolap* hodie eum nominari ex tabulis coniicitur.

Parthenius fluuius Steph. per mediam Amaſtrionorum vrbem influit: ſic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd Virgo Palatini regis filia in eo ſubmerſa ſit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam.

Parthenius, poeta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuerſorúmque metrorum, à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit vſque ad Tyberium Cæſarem qui eius ſcriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locos Virgilius quandoque [illegible]: cuiuſmodi eſt illud Glauco, & [illegible], & Inoo Melicertę. Author Gellius. [illegible] alter Chius genere, filius Theſtoris, qui vocabatur Chaos, Homero poeta prognatus: ſcripſit verſus in laudem patris Theſtoris. Suid.

Parthenopęus, vir, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſiue Melanionis, qui fuit rex Arcadię, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troiano periit, eú que apud inferos vidit Æneas.

Parthenopęus adoleſcens quidam formoſiſſimus, Statij amaſius.

Parthenope, vna Sirenum, quę pro dolore, quòd prætereuntem Vlyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe pręcipitauerunt. Harum alię alia in loca. Parthenope autem eò delata eſt, vbi poſtea condita fuit Neapolis, pręclara vrbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolim autem poſtea dictam fuiſſe hanc vrbem nonnulli putauerunt, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: ſed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui *P*tolemæi *P*hiladelphi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & ciues ipſi Neapolitani: quos ſcribit quotannis ad templum *P*arthenopes faces ferre conſueuiſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco *P*arthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen eius vrbi indidere: ſed poſtquam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumę deſererentur, diruendi *P*arthenopem conſilium iniuere. Quo facto, mox immani peſtilentia vexati, oraculo moniti ſunt, vt nouam vrbem reſtituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbem paulò antè dirutam, ſplendidiùs inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc eſt, nouam vrbem appellauerunt. Hinc *P*arthenopæus, *P*arthenopæa, *P*arthenopæum. Vide Neapolis & Sirenuſſæ.

Parthenopolis, vrbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geraſti filij Mygdonis, quę cùm agreſtes & inhumanæ eſſent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenu hieron, id eſt, Virginis templum, & *P*artheunacra, nomen loci & promontorij ante Cherſoneſum Boſphorii vrbem, Strabo, vbi templum & ſimulachrum dęmonis cuiuſdam eſt, locus patet ſtadiis centum. Incolæ, Parthenius.

Parthia Aſiæ regio, ab Occaſu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Appiana, à Meridie Carmania [illegible] terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nomini.

nis Romani hoſtes,qui Craſſum inſidiis circumuentum, cum vniuerſo exercitu ad internecionem ceciderunt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimum detrimenti afferebant. *Arach* Mercatori eſt, *Chorajan* Nigro, *Iex* Hadriano, *Parthi* à quibuſdam Parthyæi vocantur,auctore Euſtathio, Strabo eos non ſemel ſic appellat lib.2.

Parthini,populi Macedoniæ. Plin.lib.4.cap. 25.in deſcriptione Macedoniæ.

Parthus,vrbs Illyrica. Gentile, Parthenus. πάρθου Steph.regio Macedoniæ.

Parthyene,Parthiæ regionis pars Ptolemæo. *Naiſlan* Pineto dicitur, *Delin* Caſtaldo vocatur:incolis *Trapaſtan* appellatur,teſte Nigro.

Partiſcum, Ptolemæo Iazygum Metanaſtarum oppidum,*Cechometh* Nigro.

Partula,Septimo Florenti Dea erat,quę puerperiis præeſſe credebatur quæ quidem non alia eſt quàm illa, ſiue Gellii ſiue Varronis parca, quam quaſi partam mutato t in c, vocatam dicunt.Tertullia. Hæc æſtimando etiam ſuperſtitio Romanam deam finxit Alemonam, alendi in vtero fœtus, & Nonam & Decimam à ſolicitioribus menſibus, & Partulam, quæ partum gubernat, & Lucinam, quæ producit in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.

Parunda, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lil.in Miſcellan. Syntag.1.

Paryſatis,Plutarch.Cyri filia, Artaxerxis mater,quæ famulam habuit, Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

Paſargada,Perſidis vrbs apud Ptolem. *Chelqueta* hodie,vt tradit Theuetus.

Paſchalis I.Romanorum pontifex XCV.anno ſalutis 817.

Paſchalis II. ſub annum Chriſti 1100. multa bella geſſit.

Paſchaſius,martyr, ſub Genſerico Gotthorũ rege ſupplicio affectus.

Paſchillus, Romæ vates ridiculus, aut potiùs ſtatua lapidea, cui prædictiones & ſatyras affigunt,item dicteria quæ in ſuo nomine non audet quis euulgare. Lyl.Syntag.4.Hiſto.Deorum.

Paſiphae filia Solis,vxor Minois regis Cretę, quam fabulæ ferunt, Tauri amore captam fuiſſe, Dædaliſque opera, quæ ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois ſcribam tradit nomine Taurum, cum Paſiphae mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus concubuiſſe: expletiſque legitimis menſibus, gemellos peperiſſe: quorum alter Minoi, alter Tauro ſcribæ ſimilis extiterit: indéque factum eſſe locum fabulæ, vt Paſiphae monſtrum biforme traderetur pepe-riſſe.

Paſithea, theę, ſiue Paſithee,es, quæ & Aglai à quibuſdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurymones, ſoror Thaſiæ, & Euphroſynes.

Paſithoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia Heſiod. in Theogon.

Paſithoe, Atlantis filia ex Æthra.

Paſiteles,ſculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus.Plaſticen matrem ſtatuarię, ſculpturæque & cęlaturæ eſſe dixit: & cùm eſſet in omnibus his ſummus, nihil vnquam fecit ante quàm finxit. Plinius libro 35. cap.12.

Paſitagris, Plinius libro 6. cap. 27. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquæ appellatur.

Paſſa,vrbs Thraciæ. Gentile,Paſſæus. Stephanus.

Paſſala,nauale Mylaſſienſium: Gentile,Paſſalæus.

Paſſalon,Ptolem. Ægypti vrbs,*Peſta* Antonini eſt,vt æſtimat Villan. *Peſcla* in lib.notit.credit dici Simlerus.

Paſſalus, filius Senonidis, mulieris fatidicæ frater Achemonis. Vide Achemon.

Paſſanda,parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Ciſthenem. Gentile, Paſſandeus. Stephan.

Paſſagardæ,ciuitas,quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Aſtyagem. Si interpreteris, Perſarum caſtra ſignificat,Steph.

Paſſer,nomen loci, cuius meminit Martialis,

Non mollis Sinueſſa,feruidique
Fluctus Paſſeris aut ſuperbus Anxur.

Paſſinum,aut potiùs Paſinum, vrbs fuit in ſinu Perſico olim dicta Chorax,poſt ab Alexandro Alexandria,ab Antiocho Antiochia,nouiſſimè ab Paſino,aut vt alii volunt,Spaſino,Spaſinum:authores Dion in vita Traiani, Stephanus & Plin.lib.6.c.17.

Paſtris,vrbs Ægypti,Ciuis Paſterites.Steph.

Paſtona,ciuitas ad Euphratem. Plinius libro 5.cap.24.

Paſtophori,ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum honoratiores cæteris. Dicti paſtophori, quòd ferant pallium Veneris,cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Hinc Paſtophorium, thalamus in quo habitat præpoſitus templi.

Paſtor,presbyter caſtiſſimus,qui ſtudio caſtitatis ſeruandæ matrem ad ſe venientem cella clauſa repulit.

Paſtor,cos. cum Æliano,anno vrbis 915.

Paſtor,oppidum ad Æneum mare,non procul

à Neapoli regione Thraciæ. Plinius libro 4. cap.11.

Paſumena terra, ſcribunt Volaterr. & Leander à Strabone vocari eum tractum Tuſciæ quem vulgò *Il Caſentino* vocant. Viterbienſis ſcribit hunc tractum *Caſentino* hodie dictum, ab Antonio in ſuo itineratio, *Cluſentinum* tranſitum appellari.

Pataga, Syenitarum ciuitas in Arabia. Pli. lib. 6. cap. 29.

Patage, inſula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos inter Sporadas. Plinius libro quarto, cap. 12.

Patala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalemius. Steph.

Patalus, inſula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.

Patales, portus Indiæ celeberrimus, vbi ſol dexter oritur, & vmbræ in meridiem cadunt. Plin. lib. 3. cap. 73.

Patacion, vir quidam vſque adeò calumniator, vt leui de cauſa bonis viris calumnias ſtrueret, eóque turpi quæſtu rem domeſticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumnioſior.

Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. libro 14. in qua Apollo hybernis ſex menſibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilii 4. Æneidos, *Nunc Lyciæ ſortes, &c.* Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanti filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Patareus, ræa, ræum. Alexander ſcribit Salaciam puellam ex Ophionide, ſacra Apollini in patera (ſic ciſtam illi vocant) attuliſſe: videlicet bellaria, lyras, arcus & ſagittas, quibus ille puer adhuc ludendo ſe oblectaſſet. Et cùm quieſcendo gratia vas depoſuiſſet, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Cherſoneſum delatum eſſe, ac illis à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Cherſoneſum Apollini conſecratam, & à patera, id eſt, ciſta, illic inuenta, denominatam.

Patauia, vocatur vulgo Latino, ea vrbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſauu* vocant, Bruſchio teſte.

Patauium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur condidiſſe cùm capta iam Troia, vnà cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici ſinum ſeſe contuliſſet. Vide Padua.

Patauium, vrbs Italiæ ditionis Venetorum, in plano ſita eſt, vndique amnibus irrigua. Vrbs admodum munita, lata & profunda foſſa aquis repleta, validiſſimis muris cincta, & populo frequens. Pomœrium habet amplum: prætorium ſpecioſiſſimum, & plumbeis laminis opertum. Gymnaſium celeberrimum à Carolo Magno incœptum, & a Frederico II. anno M CCXXII. ſtabilitum; & poſt XI. annos à Pontifice Vrbano IIII. confirmatum. Eſt item in hac vrbe hortus (quem Medicorum cognominant) ſphæricus & amplus, omni exoticarum herbarum medicinalium genere conſitus.

Patauinus ager (Marciæ Treuiſanæ portio) olim latius, nunc his terminis continetur. A Meridie Atheſis fluuius procurrit à Septentrione. Muſo paruus amnis dilabitur: ab Oriente æſtuaria Venetiarum: ab Occidente autem colles Eugenii & Ager Vicentinus. Patet omnis hic circuitus centum & octoginta paſſuum millia: in quo ſpatio ſunt tercentum & quadraginta ſeptem villæ ſeu pagi. Ei ſubiacent hodie municipali iure ſeptem inſignia oppida, & ſex vici. Huius agri Patauini tanta eſt fertilitas, vt ex abundanti frugum copia, vicinis quoque ciuitatibus, abſque vlla ſuorum ciuium inopia, quæ ad vſum vitæ neceſſaria ſunt, largè multa ſuppeditet. Generoſitas vini magna eſt. Venationes, aucupia & piſcationes frequentes. Adeò fluminibus rigatur vt nullus agreſtis vicus vltra quinque paſſuum millia diſtet à flumine. Quanuis Bononienſis ager ferax ſit, à Patauino tamē fertilitate ſuperari, Itali omnes vulgato prouerbio aſſerunt.

Patauium, Ptolem. li. 5. c. 1. vrbs in Ponto ſiue Bithynia, quæ hodie *Polmen* dicitur.

Patellarii dii ita dicti, quòd Patellis, quæ vaſa erant in ſacrificiis vſurpari ſolita, placarentur. Plautus.

Dij me omnes magni Minutiæ &, Patellarij.

Et Ouidius.

Fert miſſos Veſtæ pura patella cibos.

Paterculus, Romanus quidam, filiæ ſuæ Sulpitię caſtitate nobilis. Plin. lib. 7. c. 35.

Pateria inſula, Pli. li. 4. cap. 12. non procul à Lemno in ſinu Scythico ad Helleſpontum.

Paterius, cos. cum Maximo, anno vrbis 1196.

Paterniana Ptol. li. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs, quæ vrbs *Paſtrana* dicitur.

Paternus, conſul cum Maximo, anno vrbis 985.

Patmos, inſula vna ex Cycladibus vt docet Strabo in mari Ægeo, quę, ſicut Plinius ſcribit libro 4. cap. 12. patet circuitu triginta millibus paſſuum, ad quam relegatum ferunt Iohannem Apoſtolum à Domitiano Imperatore Romano Apocalypſinque ſcripſiſſe in ea, Apocalypſ. 1. Euſebius libro 3. capit. 18. Eccleſiaſtic. hiſtor.

Pathiſſus, Daciæ fluuius Plinio quem Lazius & Vvernherus Hungariæ fluuium interpretantur, qui nunc *Teiſſa* vocatur. *Parthiſcus* legitur apud Ammianum. *Tibiſcus* Ptolemæo eſt. *Tibeſis*, hoc tractu apud Herodotum eſt. *Tiba* fluuius, qui vulgò *Ciſa* appellatur, dicit Math. Michouienſis in ſua Sarmatia.

Patiorus, Siciliæ mediterranea vrbs, quæ hodie, Aretio teſte, *Palazzolo* vocatur.

Patizites,

Patizites vir Perſa magnus, Smerdam fratrē ſuum ſimilem Smerdi fratri Cambyſis, Perſarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambyſis apud Perſas.

Patmos, Plinio & Straboni Icarii maris inſula. nomen antiquum retinet, ſi Nigro creditur. *Palmoſa* nouo nomine vocat Stephanus.

Patracorii, Ptol. libr. 2. c. 7. Galliæ populi, vulgò *Perigort.*

Patræ, arum, ciuitas in Achaia, quam Pauſanias Aroen dici priùs ſolitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin. lib. 4. c. 4. Ciuis, Patreus. Ibi D. Andreas eſt martyrium paſſus.

Patraſis, vrbs Pontica: Gentile, Patraſites, Patraſius, Patraſieus. Steph.

Patriamphes, vir Perſa, Xerxis auriga. Herod. libro 7.

Patricius, vicus Romæ dictus, quòd ibi Patricii habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt ſi quid aduerſus ipſum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

Patricii, dicti octo erant Ianus Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione gerere putabantur magiſtratus.

Patricius, conſul cum Hypatio, anno ab vrbe 3254.

D Patricius, D. Martini ſororis filius, anno Chriſti 433. à Celeſtino Papa in Hiberniā miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacris Euangelii prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus & exemplis apprimè Chriſtianis, ſtatim conuertit. Vad. Ann. in li. 3. Mel. Pomp.

Patrigadæ, locus Perſicus: qui inhabitant, ſimiliter. Steph.

Patroba, nomen viri. Rom. 16.

Patrobius, Neronis principis libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora, palæſtræ ſtudiis ſibi ex AEgypto aduehi faciebat. Plin. lib. 35 c. 13.

Patroclides, aſſentator Philippi Macedonum regis.

Patroclus, Menœtii filius & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu vt aliis placet, Æne Amphidamantis filio, ſolùm vertens in Phthiam venit. vbi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctiſſima amicitia iunctus vixit: poſtea etiam cùm ad expeditionem Troianam profectus eſt; vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus occubuit. Quod cùm reſciuiſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agemnone Briſeida bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec priùs quieuit ex animo quàm ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Homer. poſtremis libris Iliad.

Patroclus, diues quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſtea quā ad ſummas opes euectus eſt, aut vt alii dicunt, ex quo natus eſt, nunquam eſt vſus balneo, parſimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt prouerbium, Patroclo ſordidior. Eraſm.

Patrocli inſula iuxta Atticam eſt. Inde Patroclonęſius. Steph.

Patronus Voluſianus, conſul cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1013.

Patræcion, quiſpiam infantis calumniator: qui cùm mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem, tandem comprehenſus, conuictúſque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum ſtudium, probati nominis iuuenibus negotium faceſſere. Idem popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet & ærarium perfoſſor. Vide prouerbium, Patræcione calumnioſior.

Pattagia, fluuius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ πατάγου, id eſt, à ſonitu, nam per ſaxa fluens clamare videtur.

Pattaici, ſeu Pataeci, apud Phœnices, Dei minutuli, quos in proris triremium circumuehere ſolebant. Herodotus Pigmeis ſimiles Patraicos Deos dicit. Lil. Syntag. 1.

Patulcius, dictus eſt Ianus, quòd tēpore belli portæ templi eius pateant.

Patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, Patumius vel Patumenus. Steph.

Patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile Patycites. Steph. *Paula* Patrio.

Pauentia Dea ab antiquis conſtituta, vt auerteret pauores ab infantibus: atque inde etiam appellata, authore D. Auguſtino.

Paula, Romana quædam mulier, quę mortuo marito, ſuas facultates indigentibus erogauit.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeò miſericors, vt cùm in captiuis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris corpore ſuo in eius vicem ſeruituti addicto, redemerit. Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbis 1251.

Paulus, cognomen familiæ AEmiliæ.

Paulus Chriſti Apoſtolus.

In Cenchris totondit comam, raſit caluitium: exercuit nudipedalia. D. Hierony. contra Iouinian. capite 8. Barbam itidem aut comam, ne præſul, néve clerici nutrirent ex Muſis inſtituto ſecundum Apoſtoli præceptum, primus vetuit Anacletus, quintus a D. Petro Apoſtolo ſummus pontifex teſte Platina. D. Paulus quidem Romæ capite cæſus, ac D. Petrus Apoſtolorum princeps, ibidem in crucem actus, imperante Nerone. Euſeb. libro 2. capite 22. hiſtor. Eccleſ.

Paulus, pontifex Romanus, nonageſimus,

tatur Lazius, quem Germani *Neuſidler ſee*. Eſt in confinibus Hungariæ & Auſtriæ: *Pelſodis* lacum appellat Iornandes.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima, vt quæ nulli rei attentiùs vacaret, quàm corpori comendo. Tandem tamen meliore ducta ſpiritu, aſpernari cœpit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, ſeptem inſulæ, in Sachalite ſinu Indiæ. Steph. Ptolemæus quinque enumerat tantùm inter Siciliam & Africam. A Strabone *Tarichia* vel *Phœnicorum* vocari videntur. *Conighian* appellat eas Niger.

Pelagius, hæreſiarcha, ſub annum ſalutis 415.

Pelagius, Pont. Max. quinquageſimus octauus, anno Chriſti 555.

Pelagius II. anno ſalutis 583.

Pelagius, Hiſpaniæ rex aduerſus Saracenos electus, anno ſalutis 710.

Pelagonia, regio Siciliæ: Gẽtile, Pelagonæus, Incolæ, Pelagones. Steph. Alij in Macedonia conſtituunt, & *Tripolim* cognominant, auctore Strabone lib. 7. quòd tribus nempe conſtabat vrbibus.

Pelaſgia regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta, inter duo maria propter anguloſos receſſus. Plin. lib. 4. c. 4. A qua Pelaſgi populi, quaſi Pelargi, id eſt ciconiæ, quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à Pelaſgo Iouis filio. Plin. lib. 4. c. 6. Vide Patraſia. Stephano regio eſt, ἡ χώρα, à Pelaſgo quodam condita, Gentile maſculinum Pelaſgus, non autem Pelaſgius, licèt in fœminino vſurpetur Pelaſgia & Pelaſgiotis, maſculinum quoque Pelaſgiotes. Hinc Argos Pelaſgicum & Pelaſgiacum. Stephanus. Poetæ tamen Pelaſgos indifferenter vſurpant pro quibuſuis Græcis. Stephanus Delam inſulam olim Pelaſgiam dictam meminit. Item Iſſam Lesbi vrbem, & aliam in Creta penſilem, quæ aliàs Lariſſa.

Pelagiſcus ſinus, ſic à Ptolemæo vocatur, à Plinio Pagaſicus, à Pagaſa vrbe adiacente. *Pagaſæus* à Mela, & *Iolciacus* ab Ouidio. Ariſtophanis interpres *Pagaaticum* nominat. Liuio *Dametriacus* eſt libr. 18. *Golfo de Armiro* à Caſtaldo nominatur.

Pelaſgis, regio eſt Achaiæ, vndique à mari remota, quæ priùs Drymodis dicebatur. Inde Pelaſgus, ga, gum. Dicta quoque eſt Pelaſgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij caſtigationibus, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro ſcilicet, quia vitæ cultioris eius author fuiſſet, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborúmque frondibus tranſtuliſſet ad glandem, maximéque fagineam. Stephanus.

Pelaſgis, Ceres dicta eſt à Pelaſgo Driopæ filio. Palæph.

Pelaſgus, rex Sicyoniorum, xxv. anno ferè ante Romam conditam 430.

Pele, nomen duarum ciuitatum Theſſaliæ: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele fit Peleta.

Pele, parua inſula quædam. Gentile, Peleus. Stephanus.

Peleces, vrbs in Libya. Gentile, Pelecites. Stephanus.

Peleg, ſiue Phaleg, filius Hebræi, pater Ragul, Geneſis 10.

Pelegonius heros. Vide Pelagonia.

Pelenaria, ciuitas in Troglodytico ſinu ex Africæ latere non procul à Pindis. Plin. lib. 6. c. 29.

Polendones, Hiſpaniæ populi Plinio, *Medina Celi* Pineto eſt.

Pelethronij, cognominati ſunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti ſubiecto. Hi primi omnium frænorum vſum inueniſſe dicuntur, & domandorum equorum artem. Seruius in illud Virg 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapythæ gyróſque dedere.

Eſt item oppidum & mons Theſſaliæ. Stepha. Incola Pelethronius.

Pelethronius, nomen eius, qui primus (vt ſcribit Plinius) frænos & ſtrata equorum inuenit.

Pelethronium, oppidum Theſſaliæ, vbi primùm domandorum equorum repertus eſt vſus. Seruius.

Peleus, Æaci & Æginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

Pelia, Tuſciæ amnis Catoni in originibus. *Paglia* hodie Leandro ex Viterbienſi.

Pelias, liadis, eſt Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt.

Pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Iaſonem fratris ſui filium, cuius indolem formidabat, cùm eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen conſilium tantum abeſt, vt illi ex ſententia ſucceſſerit, vt aureo vellere potius Iaſon, magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus fit interfectus, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturum ſimulabat. Ouid. 7. Metam.

Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poetę patria. Ibi peſſima naſcuntur vina. Inde Pelignus, gna, gnum.

Pelignianus, Conſul cum Pompeiano, anno vrbis 983.

Pelinna, vrbs Theſſaliæ in Phthiotide, à Pelino Oechalei filio dicta.

Pelinus,

Pelinus. Vid. Peliana.

Pelion, Theſſaliæ mons, in ſinum Pelaſgicum incumbens, vertcem habens pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

Pelion, Stephano vrbs Theſſaliæ. Inde Peleus, Pelicus, Pelites, Peliotes. Et fœminina, Peliotis, Pelia. A monte verò eiuſdem nominis, gentile fœmininum fit Pelias: vſurpatur etiam Pelioticus, poſſeſſiuum.

Pelion, ciuitas Illyriæ. Gentile, Pelenus. Step.

Pelius, quidam, quem Acaſtus Peliæ Iaſonis patrui filius falsò apud ſe de ſtupri appellatione ab vxore accuſatum, in Pelio monte omnibus armis ſpoliatum, feris deuorandum reliquit. Vide Acaſtus.

Pella, vrbs Macedoniæ, in littore Ægæi maris illuſtrata maxime natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque Pelleus à poetis cognominatur. *Bunomos* antea dicta vt Steph. tradit. Huius Liuius meminit lib. 42. *Ieaz..* Sophiano, *Zuchria* Nigro hodie dici videtur.

Pella, vrbs Theſſaliæ, Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, eiuſdem Pella a conditore. Ciuis, Pellæus. Gentile, Pellenus.

Pelle, mons Æthiopiæ.

Pella, ciuitas Syriæ quæ aliàs Apamea, à Pella Macedoniæ ſic dicta, Steph. Hæc & Berenicæ poſtea dicta eſt: Eò omnes Chriſtiani, cùm à Romanis obſideretur Hieruſalem, ſeſe receperunt.

Pellacontas, fluuius in Media ad oram Arabiæ quòd Baram oppidum præterfluit. Plin. lib. 6. c. 26.

Pellaon, Adriatici ſeu Veneti ſinus oppidum. Plin. lib. 3. cap. 10.

Pellea gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis, lib. 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior eſt gloria nulla gulæ.

Pellæneus mons in Chio, & poſſeſſiuum, Pellæneus ſimiliter. Steph.

Pellæus, pagus eſt intimi ſinus Perſici, qui hoc nomen à ſua patria dediſſe Alexandrum Magnum. Plin. lib 6. c. 27. commemorat.

Pellene, oppidum Achaiæ. Strab. lib. 8. quòd à mari LX. ſtadia diſtat a quo Pellenæ populi. Et Pellenæa veſtis: verſa in prouerb. de priſco cultu. Item Lanæ Pellenicæ. Vide Eraſm.

Pellina, etiam legitur apud Stepha. ſimplici l, vt ſcribit Gemiſtus, cui quoque *Cercoba* dicitur, *Zaracha* hodie vocatur, teſte Nigro. idem videtur eam ab incolis *Diacepton* appellari ſubiungere. Alia eſt Pelinna Stephano in Theſſalia Phthiotidis regionis.

Pellene, vicus, Stra. à quo Pellenicæ vbi Chlænæ veſtes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellina. Vide Pellene.

Pelodes ſinus in ſ..æ. Vide Taxiana.

Pelonia, Dea à pellendis hoſtibus ſic dicta.

Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus. Steph.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre grauida facta inſignis formæ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palàm fieret, feris deuorandum in ſyluis reliquit. Euenit tamen diis ita volentibus, vt paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret: qui miſericordia motus domum ſuam illum detulit, lactéque caprino educauit. vnde & Ægiſthus appellatus eſt.

Pelopia, vrbs in Epheſo, quæ Lyco flumine alluitur. Plin. lib. 5. c. 29.

Pelopidas Lacedæmonius vir clariſſimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam quæ quinquies quaternos enixa eſt, à Paulo Iureconſulto commemoratur in l. … ff. Si pars hæredit. pet.

Peloponneſus nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani folio ſimilis, anguloſis receſſibus duos efficiens ſinus ab ortu *Saronicum*, *Criſſæum*, ſiue *Corinthiacum*, ab occaſu ſex millium anguſtiis diremptus: olim Apia & Pelaſgia appellata. Poſtremò Peloponneſus dicta a Pelope Tantali filio, qui cùm Oenomaum Eleorum regem curuli certamine ſuperaſſet, Hippodamiam filiam eius vxorem duxit, regnúmque dotale accepit, totámque illam pæninſulam Peloponneſum appellauit, vt latius docebimus in dictione ſequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis & Taygetes filius, cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium ſuum, illis epulandum appoſuit: à cuius cibo cùm dij cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum eius dextrum aſſumpſit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitam reuocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt eiuſdem Pelopis mortem, varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plinius libro 28. capite 3. Hic cùm poſtea adoleuiſſet, in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nullis tamen eam voluit collocare, quòd à genero ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret, (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus

mortem ſubiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cùm equis ſuis parum fideret, Myrtylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidia fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruina colliſis, cùm ſe morti vicinum eſſe animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicem ſuam vleiſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtylum perfidiæ præmium importuniùs exigentem in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum eſt appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuerſam Cherroneſum à nomine ſuo Peloponneſum appellauit. *Strab.* lib.8.

Pelopis mentio fit lib.6. Metamorphoſ. & arbitrantur nonnulli hunc inſigni atque atroci aliqua iniuria afflictum & laceratum fuiſſe à patre Tantalo, eamque eſſe cauſam, cur Ouidius fingat illum patriis manibus diſſectum & appoſitum fuiſſe diis epulandum. Multis verò ingentibus beneficiis Deum leuaſſe iniuriam innocenti factam, videlicet magnitudine opum, celebritate nominis ac potentia. Ebur enim diuitias, & humerus vires ſeu potentiam ſignificat. Hinc apud Homerum omnia magni pretij finguntur vel eburnea vel aurea. Et fuiſſe Pelopem opibus affluentem indicat prouerbium, ***Pelopis talenta***, quod de immenſis opibus dici ſolet ad hæc, eundem magni nominis & præpotentem fuiſſe teſtatur Peloponneſus ab eo ſubacta & cognominata, vbi ipſe auriſodinas reperit, quibus ita dicatus. De Pelope plura apud N.Comitem, mythologiæ libro 7. cap.17.

Peloponneſus, Ptolemæo. Steph.& Procopio, ſic duplici nn ſcribitur, Græciæ peninſulæ eſt, quæ hodie *Morea* appellatur. Olim Apollodoro & Plinio teſtibus, *Apia & Pelaſgia* vocata fuit, *Argo*, & poſtea *Argos Achaicum* nuncupatum tradit Strabo, *Pelopi* etiam Euſtathio & ***Inachia*** Stephano.

Peloria. Vide Azotus.

Peleris, idem quod Pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens, Scyllæ aduerſum eſt, ita dictum à Pelano Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interemit ſe ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbantur eſſe littora, pelagúſque minimè peruium. Valerius libr.9. cap.de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Berilia ſolutus, in Africam reditum parabat, à ſuis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduerſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multò veriſimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum.

Pelorus, Siciliæ promontorium, hodie *Cabo de la terre del faro* vocatur, Caſtaldo teſte.

Peltæ, vrbs Phrygiæ maioris. Gentile, Pelteneus. Stephanus.

Peltini, Lycaoniæ populi. Plin.

Peltinus Campus, in Aſia minori, quem Strabo in calce lib 13. ſcribit ſuo tempore Phrygiæ Campum vocatum.

Pelua, Pannoniæ oppidum. Anton.

Pelus, inſula iuxta Chium: Gentile, Peluſius. Stephanus. Mons item Tuſciæ, apud Catonem.

Peluſiotæ, populi Peluſium habitantes.

Peluſium ſit, oppidum in extrema Ægypti ora, quę Caſiotidi conterminа eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſia terminatur, Peluſium, ſeu Peluſiacum appellatum eſt. Hanc vrbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum, poſt fraternæ cædis luſtrationem. Clauem Ægypti cognominat Suidas hodie *Damiata*, Caſtaldo & Zeglero. Aliis *Teneſſe* dicitur. Hinc fit Peluſius, ſia, ſium, & Peluſiacus, ca, cum: eius ambitus fuit xx.ſtad. Virgil. 2. Georg.

Nec Peluſiacæ curiam aſpernabere gentis.

Martial.

Accipe Niliacam Peluſia munera gentem.

Hanc olim quoque *Æliopolim* ab Ælio principe, qui eam triplici muro cinxerat, dictam ſcribit Sabellicus. Platina in vita Honorij III. tradit ſic appellatam ab Ælio Pertinace, ſed illum Heluii, non Ælii, nomen habuiſſe, numiſmata antiqua docent, eóque *Heluiopolis* & non *Æliopolis* diceretur. *Libna & Sin* in ſacris literis eſt, Aria Montano teſte. olim *Caphtor* vocatam ſcribit Beniamin. Huius mentio fit cap. 9. Amos Prophetæ. Suidas eius incolas *Peluſiotas* vocat: etiam *Taπios* nominari ait à Taño monte, nimirum illi vicino. *Belbais* hodie nuncupatur, teſte Tyrio, *Damiata* Caſtaldo. Gyll. dicit Damiata non eſſe Peluſium antiquorum, ſed Tamiatin Steph. Guilandinus putat *Tanis* apud Strabonem dici, quæ ad oſtium Taniticum ab eo deſcribitur, vbi quoque hodie Damiata conſpicitur.

Pemma, oppidum in Arabia. Plin.lib.6. ca.29.

Pempte, vrbs Ægypti: inde præfectura Pemptitis. Steph.

Penates, Seruio, omnes dii qui domi colũtur. Virg. Sic dicti ſunt, inquit Cic.de Nat deor.2. quòd penes nos nati ſint, vel quòd non longè abſunt ab hac vita, ſiue quòd penitus inſident.

Penates, quid ſint perſpicuè exponit N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap.2.

Peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus, Hom.Iliad.2. Vide Penelus.

Penelope, Icarii filia, Vlyſſis vxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar

plar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acriùs inſtarent atque adeò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat ab oluendæ ſufficeret. Quod cùm impetraſſet, mulier aſtuta quicquid inter diu texuerat noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit: qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad vnum omnes interemit. Homer. in Odyſſ. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, ſiue Meleagrides, cùm antè Arnea diceretur, quaſi abiecta & repudiata. Feruntenim cùm ab Icario, Periboeáque parentibus eſſet expoſita, ab hoc auium genere fuiſſe educatam. Huius fabulam diuerſimodè ab Homero aliíſque traditam latè explicat N. Comes, mythologiæ lib 8. cap. 24.

Peneſtæ, populi Theſſaliæ. Steph.

Peneſtia, regio eſt Illyrici. Liu. 3. Decadis, Tertio, inquit, die Vſcana Peneſtianæ terræ, ea maxima vrbs eſt.

Peneus, fluuius Theſſaliæ, inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra læuáque molliter curuis, hodie *Salamyria* Sophiaco. In eo curſu ſunt Tempe, ad quinque milium paſſuum longitudinem, & fermè ſeſquiiugeris latitudinem extenſa. Ouid. I. Metamorph. Strab. lib. 7. 8. & 9. Plin. lib. 4. cap. 8. Hinc Peneus, nea, neum. & Peneius, a, um, per quatuor ſyllabas: vnde Daphne, ab Ouidio Peneia dicitur quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata. *Araxis* nomen etiam habuiſſe ſcribit Strabo lib. 11. Tzetza Chiliade 9. numero 2 o. tradit Peneum, *Onochonum*, *Sperchiurum* & *Salambriam*, à Barbaris idiotis pro vno flumine haberi. Idem ferè Herodotus lib. 7. vbi ſcribit Apidanum, Onochonũ, Enipium & Amiſum omnes in Peneum defluere, eundémque ſuo nomine retento in mare euadere, & omnes cæteros innominatos relinquere. Peneum Sophianus etiam hodie *Salampria* vocari ait: ſed eundem quoque *Lycoſtome* appellat. *Pezin* eum dici hodie tradit Theuetus.

Peneius, Elidis, Peloponneſi regionis fluuius. Ptol. *Igliaca* à M. Nigro dicitur. Eſt item Siciliæ fluuius, vt tradit Theocriti Scholiaſtes.

Peneia, paupertatis Dea, de qua Plato refert fabulam in ſympoſio, qua nouam rationem affert, cur Veneri ſemper hæreat Cupido.

Penna. Vide Pinna.

Penne, locus eſt Antonino inter Auguſtam Prætoriam & Auguſtam Rauracorum. Simlerus *Neuvenſtadt* vocat ad Lemanum lacum, vulgò hodie, *La Villeneufue*.

Pennocrucium Angliæ oppidum Anton. hodie *Pencriche* Camden.

Pentagramma, in India intra Gangem vrbs. Ptolem.

Pentapolis, Syriæ regio ad Orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus Sodoma, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor (quibus olim fuerat inclyta) appellata, igne & ſulphure euerſa. Gen 13. & 19. Hanc regionem, vt Solinus ſcribit, de cælo tactam teſtatur humus nigra, & cinere ſoluta. Naſcuntur ibi poma quę comedi non poſſunt, licet matura videantur: quòd leniter manibus preſſa fumum exhalent, & in puluerem fatiſcant. Antea *Hexapolis* vocabatur, auctore Herodoto in Clio in Aſia minori eſt circa Doridem. vide Armenia & Cyrene.

Pentapolis regio in Lybia, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plin lib. 5. c. 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio illuſtratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque, Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipſa Cyrene.

Pentateuchus, ſic vocantur à Græcis quinque libri Moyſi, Geneſis, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

Pentedactylos, mons in Troglodytico ſinu. Plin. libr. 6. cap 29.

Penthesilea, Amazonum regina quæ teſte Iuſtino lib. 2 Orteræ ſiue (vt alij) Orithyæ ſucceſſit in regno: eiúſque Troiano bello inter fortiſſimos viros cum auxilium aduerſus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitêre. Hęc, vt ait Seruius, dicta eſt furens, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe ceruam ferire. Cùm Troianis opem ferret ab Achille occiſa eſt. Prima, inquit Plinius, ſecurim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: poſſeſſiuum, Pentelicus.

Pentheus, Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris ſacra aſpernaretur, ira numinis matre & ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Inde Pentheus, thea, theum. N. Comes, lib. 5. mythologiæ cap. 13. hanc fabulam explicat, & Pentheum laudatum regem fuiſſe veriſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus & conuiciis tũ publicis tum priuatis diſcerptus ſit. Non pauci etiam inter Ethnicos fuêre, qui horum ſuperſtitiones Deum redarguerent, opprobriis variis ſunt affecti.

Penthile, vrbs Lesbi, à Penthilo quodã. Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxes eduxit, quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Pentri, Italiæ populi in Samnitibus. Liu. 9.

Peparethos, inſula vna Cycladum, cum vrbe

eiuſdem nominis, Ciuis, Peparethius, fœm. Peparethis. Steph. quondam fuit *Euonus* dicta, vt Plinius tradit, nunc *Lemene* vocatur, vt Niger ſcribit. *Saraquino* vt Caſtaldus, vel *Opula* vt Beniamin.

Peperina, Indiæ intra Gangem inſula, Ptol. *Qualpenea*, Caſtaldo vocatur.

Pephnon vrbs Laconię, Apollodorus inſulam eſſe ſcribit. Vſurpatur etiam in fœminino & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus, Steph.

Pepinus Francorum rex, Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros aſſiduis bellis vexantes, prælio aggreſſus vicit & oppreſſit, quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos pontifices & in eccleſiam collata, Auguſtum Chriſtianiſſimi regis titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum vſque diē. Munſter. lib 2. Coſm.

Pepuza Phrygiæ vrbs, apud Calliſtum, vnde Pepuziani hæretici.

Pepromene Fatum ſiue Parca ſic dicta, quòd omnia terminet, & nihil eorum quæ ſunt, intactum relinquat. Lil. Syntag. 6.

Pepylichnus, Ptolemęo fluuius eſt quo Macedoniam ab Auſtrali parte terminari ſcribit.

Pera vrbs Piſidiæ. Gentile, Peręus. Steph.

Perea, Plin. lib. 5. cap. 14. Iudeæ pars vlterior, Arabię Ægypto proxima, aſperis diſperſa montibus, & à cęteris Iudęis Iordane amne diſcreta. Vide Niſibus. Eſt & Syrię oppidulum. Gentile, Peręus: Steph. item regio continentis aduerſus Rhodum inſulam. Polyb. Mitylenęorum etiam colonia. Liu. 37.

Perantia, vrbs Ætoliæ Steph.

Peræbus. Vide Perræbe.

Peraſia. Vide Caſtabala.

Peree antiquùm nomen Thraciæ. Steph.

Perſes Hiſpaniæ fluuius, ab incolis ſic dictus, aliàs Bætis Steph.

Percope, ciuitas iuxta Pontum, quę Troianis auxilium miſit. Hom.

Perote, tes, quę & Percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

Percoſius, Troianorum amicus, omnium longè doctiſſimus ſcientia diuinandi futura. Cuius filii Adraſtus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina: neque paterna ſolicitudo à morte ſubtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiſcerentur. Illi enim (nam ſic miſera fati neceſſitas trahebat) nec parere imperio, nec credere conſilio ſenis toties monentis voluerunt.

Perdicas, Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem ſucceſſit, tanta vir audacia ſimul & fortitudine vt leęna pręſente, catulos è cubili per vim auferret. Ælian. de varia hiſtoria.

Perdicas IIII. Macedonum rex, Olymp. 11.

Perdicia, regio & portus Lyciæ. Steph.

Perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminauit: vnde Perdicis libido abiit in prouerbium, pro efferata, turpi ac infami. Author Cęl.

Perdix, dicis, Dædali nepos quem, cùm ſerræ vſum primus reperiſſet, à patruo inuidia percito, ab excelſa quadam turri ferunt præcipitatum, deorſúmque miſericordia in auem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens Ouid. 8. Metam. Hæc poſſent eſſe hiſtorica: metamorphoſis verò conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad perdicis naturam accommodata.

Pereia, Theſſalię regio, Steph.

Peregrinus, Conſul cum Æmiliano, ann. vrb. 996.

Perennius, præfectus pretorio, ſub Commodo imperatore, eiúſque ſatelles crudeliſſimus. Lamp.

Perfector Iupiter, & Perfectrix Iuno, dicti ſunt, quòd hi primi duces perfectoréſque rerū omnium crederentur.

Perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergea dicta eſt, propter templum illi dicatum. Pomp. li. 1. Apud Stephanum Diana Pergaſia nominatur.

Pergama, orum, arces Troianæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia Pergama ſunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipſa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam ſignificatione legitur Pergamos, ſiue Pergamus. Hinc Pergameus mea, meum, hoc eſt, Troianus. olim *Teuthrania* dicta fuit, vt refert Pauſanias. *Pergamo* etiamnum hodie vocatur Sophiano. Galeni medicorum principis patria eſt. Hîc chartæ vſus primùm inuentus, quæ inde nomen habet.

Pergæa Diana, à Perga oppido Pamphyliæ, vbi templum habebat operoſiſſimum, & in eo fiebant celeberrima quotannis feſta.

Pergamenus, Æſculapius cognominatus eſt, & Pergameus à Pergamo celebri vrbe Aſię, vbi ſummo cultu venerabantur. Inde Martialis,

Pergameno poſuit dona ſacrata Deo.

Pergamum ſiue Pergamus ciuitas Aſię inſignis, diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vſus inuentus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur ab Attalo, vt Ælianus: vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris, & Apollodorus fuit. hodie *Pergamo*.

Pergamum, Idę promontorium, vt Pergamus, ciuitas minoris Aſię, theſauros ſeruabat Lyſimachi Agathoclis filii, qui vnus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Strabo lib. 8.

Perge

Perga, Ptolemæo Pamphyliæ Mediterranea vrbs. *Pirgi* hodie vocari teſtatur Sophianus.

Pergantium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius. Stephan.

Pergaſe, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaſeus. Stephanus. De Pergaſia Diana, vide Perga.

Perge. Vide Perga.

Pergus, Siciliæ lacus, in finibus Ennæ ciuitatis, vbi à Plutone Proſerpinam raptam fuiſſe fabulātur. Hic circumſeptus nemoribus à Claudiano deſcribitur. Perguſa Ouido 5. lib. Meta. Hunc locum, quia ad Ennenſium nemus in medio inſulæ eſt. Vmbilicū Siciliæ nominari Cicero in Verrem teſtatur. hodie, *Lago de Goridan. Percus* per c habet Firmicus.

Perialla, antiſtes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periada, vrbs in Eubœa inſula. Strabo lib. 10.

Periander, Corinthiorum rex, vnus è ſeptem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perſeueraret, quum eſſet ſapiens, reſpondit, Et ſponte & inuitum cedere, periculoſum. Crudeliter igitur & magna ſuſpicione agebat ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro oſcitantes vſque formidans: quapropter continuò erat in bellis naualibus præſertim. Dicitur & Iſthmum voluiſſe profodere: & vxorem adeò dilexiſſe, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripſit [Greek], id eſt, humanæ vitæ præcepta. Huius illud eſt, Iram compeſce. Diogenes. Suid.

Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, Alcinoi patrem Hom. Odyſſ.

Peribolus, Rhodiorum vicus iuxta Byzantium, *Rodocinion* hodie dictus. Gyllius in ſuo Boſphoro.

Pericionius, Bacchus cognominatur, cuius cùm alii meminere, tum ei imprimis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata. Lil. Syntag. 8.

Pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui rempublicam 40. ann. gubernauit. Pollebat enim authoritate & eloquentia. Olympium poëtæ comici vocant, quod tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione reipublicæ aduerſarium Thucydidem Mileſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus, diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut inuito effluteret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando nauigaſſet, collaudaſſétque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues ſermones, Non ſolùm, inquit, ô Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit: Si ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modò eius nomen inſcribi in operibus paterentur. Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, vt declamationes fierent exercitationis cauſa, vtque extemporalis oratio haberetur. Plutarch.

Periclymenus, Nelei filius, frater Neſtoris & Chromii, Homero 11. Odyſſ. Cui à Neptuno auo conceſſum erat, vt in quas ei viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus, ab Hercule conſilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ grauiores, immiſiſſet. Ouid. libro 12. Metamorphoſ. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum vnguibus vncis infeſtabat, ſagitta in ſublimi confoſſum.

Perierbidi, *Sarmatiæ Aſiaticæ* gens. Ptolemæo.

Perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit, cui ianuam in latere poſuit, vt quum incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem videretur emittere, pro quo inuento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plin. lib. 34. c. 8.

Perimula, Indiæ promontorium, vbi eſt celeberrimum emporium. Plin. lib. 6. c. 20.

Perimula, Auræ Cherſoneſi vrbs. Ptolem. *Patane* Caſtaldo, & iuxta hunc Perimuluſ ſinus.

Perimule, nympha in inſulam verſa. Ouid. Meta. lib. 8. cuius figmenti explicationem vide in voce Echinades.

Perincari, Candionorum vrbs Ptolemæo, Indiæ intra Gangem. *Pelagonga* dicitur Caſtaldo.

Perine. Vide Parparon.

Perincari, Candianorum vrbs intra Gangem Indicum. Ptol. *Pelagonga* Caſtaldo.

Perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea ab Heraclio Conſtantinopolitano cognominata: in qua Veſpaſiani, Domitiani, Antoninique palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter ſeptem orbis miracula nominatur, hodie *Heraclia*.

Perinthii, Perinthi, ciuitatis incolæ circa Helleſpontum, authore Herod. circa initium lib. 5. Inde Perinthius, thia, thium.

Perinthus, quæ & Heraclea, vrbs Thraciæ. Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc antea etiam *Mygdonia* dicta fuit ab Hercule, vt Tzetza tradit Chiliade 3. numero 100. *Perintheras* Antonino eſt. *Paralia* quoque vocata fuit, vt ſcribit Procopius de ædificiis Iuſtiniani, interpete Arnoldo Veſulienſe. *Pera* hodie dicitur Volaterrano *Rodoſto* Bellonio, *Pantiro* Caſtaldo. *Heraclia* Procopio, Sophiano & Nigro.

Perion, fluuius iuxta Indicum ſinum, vbi Chadramotitæ habitant. Steph.

Peripatetici, philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum libro primo, Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copioſus fuit, vna & conſentiens duabus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speuſippum ſororis filium Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet, duos autem præſtantiſſimos ſtudio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, qui diſputabant inambulantes in Lyceo: illi autem qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Periphanes, nomen Comici Græci.

Periphas, phantis, Theſſalus quidam, pater Lapithe: à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Periphas, Virg. nomen cuiuſdam ex comitatu Pyrrhi, quem vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit libro ſecundo Æneidos.

Periphoretus, Artemonis cuiuſdam cognomẽ fuit: delicatis adeò effœminati, vt nunquam niſi lectica penſili circumlatus, domus ſuæ limen tranſiret dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, quaſi circumlatus.

Peripodius Libyæ interioris portus. Ptol.

Peripolium, oppidum Locrorum Epizephyriorum in Italia. Thucyd. lib. 3. hodie *Amygdalia* vocari ſcribit Barrius.

Peritheuſa, ignobile oppidum circa Epheſium. Plin. lib 5 cap 31.

Periſtherides, ciuitas iuxta Smyrnam. Plin. lib 5 cap. 31.

Periſtenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

Peripoltas vates fuit ex Theſſalia, qui Ophelatem regem ſuóque in Bœotiam populos ducens, ſ[illegible] multis deinde temporibus nobiliſſimam ex ſe reliquit.

Periſadyes, Illyrici populi, circa Damaſtium. Strab.

Periſtere, vrbs Phœnicum. Gentile, Periſtirites. Stephan.

Periſterides, inſula ante Smyrnam. Plin.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneide: Incola, Perithœdes. Steph.

Perithous, viri proprium. Vide Pirithous.

Permeſſus, fluuius Bœotiæ ex Helicone prouemens per Bœotiam in Copaidem lacũ fluens, Phœbo & Muſis ſacer. Strab. 9. Declinatur etiã hic Permeſſis, ſidis, vel ſidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thaſi. Gentile, Pernæus Steph.

Pero, rûs Nelei filia ex Cloride filia, Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni eximia pulchritudine: quam cũm multi certatim proci vxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negauit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi priùs boues Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præſtitiſſet, vxorem eam accepit. Homer. 11. Odyſſ.

Peroe, fons in Bœotia. Pauſan.

Peronticum, Thraciæ vrbs, Ptol. *Verdiſo*, Mercatori.

Perorſi, Plinio lib. 5. cap. 8. populi Æthiopum in fine Mauritaniæ, qui, vt idem teſtatur libro ſexto, capite triceſimo, quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, earum viſceribus veſcuntur.

Perozes, Perſarum rex anno Chriſti 457.

Perpenna vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſpania victus. Hic cùm partes Marianas ſectaretur, Quintum Sertorium quo cum prius magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, vt ſolus imperio potiretur in Hiſpania. Plutarch. in Sertorio.

Perperena, vicus in Aſia non procul ab eo loco in quo Deas à Paride iudicatas eſſe dicunt. Strab lib. 13.

Perpetuus, Conſul cum Corneliano anno vrbis 979.

Perrhæbe vrbs Theſſaliæ Steph.

Perrhæbi, populi Theſſaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætolia montana, Pendo monti proxima quæ regio ab ipſis Perrhæbia dicta eſt. Ouid. 1. Metamor. In hac regione eſt Pindus mons, qui inde cognominatus eſt Perrhæbus.

Perrhaſii, vrbs Tuſciæ, vna duodecim, quæ principales vocantur, Gentile Perrhaſæus, Stephan. forte Peruſia.

Perrhidæ vicus in Antiochida Steph.

Perſa, vrbs iuxta Euphratem & Samoſata, Gentile, Perſenus & Perſeus.

Perſa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Æetam

Æetam fertur ſuſcepiſſe. Hyginus in Fabulis poeticis.

Periacra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Perſagadum vrbem à Cyro conditam habet Curtius lib.5.

Perſæ, populi. Vide Perſia.

Perſarmenia, regio inter Perſiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Perſea, fons circa Mycenas in Peloponneſo, Pauſan.

Perſepolis, Perſidis regia, Ptolemæus tamen hanc vrbem *Perſepolim*, non *Perſebolim* vocat, & ſic legendum opinor. Ptolem. lib 6. Vide *Perſepolis*.

Perſeis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Perſephone, Iouis & Cereris filia, Latinis *Proſerpina* appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuiſſe poetæ fabulantur Ouid. 4. Faſt.

At neque Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus: ductus eſt in triumpho Romam cum filiis: periitque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alii tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter *Perſes* ſolis & *Perſæ* Nymphæ filius pater Hecatus, rex Tauricæ regionis crudeliſſimus.

Perſes Herodoto filius *Perſei* Danaes filii ex Andromeda Cephei filia, à quo *Perſas* originẽ duxiſſe ſcribit. Hic *Plin*. lib.7. cap.5. primus ſagittas reperit.

Perſes Aſcræus, poeta frater fuit Heſiodi.

Perſepolis, vrbs *Perſidis* a *Perſeo* condita, vt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Alia eſt in Argo, olim *Perſei* vrbs dicta.

Perſeus, Iouis filius, ex Danae Acriſii Argiuorum regis filia, quam Iupiter commutatus in ſpeciem aurei imbris vitiauit. Acriſius enim cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iupiter itaque Danaes amore captus, cùm aliis non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra iam arcta cuſtodia ſeruatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta eſſet, indignatus Acriſius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obruerentur. Quæ res illi omninò cecidit præter opinionem, nam arca ad Dauniæ littus delata & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio inueniſſet, vtrumque *Pilumno* regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: *Perſeum* verò *Polydecti*, Seriphi inſulę regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem Ægidem accepit: quibus fretus, expeditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, Meduſa, Stheno & Euryale, Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo viciſſim vtentes, quotquot eas aſpiciebant in ſaxo vertebant, id veritus *Perſeus*, à *Palliade* ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo, veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cùm & ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abſciſſum in ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regem, hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Hoc etiam capite Seriphienſibus populis oſtenſo, eos omnes *Perſeus* mutauit in lapides. *Poſt hæc*, Andromedam marino monſtro expoſitam periculo liberauit, liberatámque vxorem duxit, *Phineo*, eiúſque fautoribus, qui ſponſam ſibi præcipere conabatur, partim occiſis, partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum vxore in Seriphum inſulam reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum poet. cap.63. author eſt, Danaen vnà cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique *Polydectæ* regi nupſiſſe: vbi cùm Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudens interemiſſet, dolorisque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cœlum eſt tranſlatus.

Perſeus habitus eſt Iouis filius, propter ratam felicitatem. Suſcepit expeditionem aduerſus Gorgonum gentem, cuius regina erat Meduſa. Intulit inde bellũ Mauritaniæ, decertauit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebrauit cũ Andromeda Cephei regis filia. Poſtea reuerſus in Græciam occupauit regnum Argiuorum deuicto *Prœto* ſuo patruo & *Polydecte*, inſulæ Seriphi regulo, à quibus multis iniuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, vt à poetis & Mathematicis laudibus encomiiſque in cœlum vſque (vt aiunt) euectus, & inter ſidera collocatus ſit. Tantas autẽ res confecit incredibili celeritate & verſutia ingenii: ideóque fingitur, talaribus & gladio Mercurii, galea Orci & clypeo *Palladis* fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus *Palladis* raram felicitatem ſignificat. Per caput verò Meduſæ, cuius aſpectu omnes conuertebantur in ſaxo, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis Occidentalibus, vbi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Nonnulli referunt fabulam: Saxifici capitis eſſe admirãdã Meduſæ pulchritudinem, cuius

ſpectu omnes ſint in ſtuporem verſi. Reliquas huius figmenti poetici partes expoſitas vide apud N. Comitem mythologiæ lib.7.c.11. 12.18.

Perſeus, vrbs Attica, & portus eiuſdem nominis ab Athenienſibus conditus.

Perſia, ſiæ, ſeu Perſis, idis, & Perſia, dæ, Oriẽtalis regio, à Perſe ſeu à Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri. Steph. à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſę dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi. Hęc regio Ptolemęo libro 5. à Septentrione Medis terminatur, ab Occaſu Suſiana, ab Ortu ſolis duabus Carmaniis, à Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ſica, ſicum.

Perſarum imperium vti olim celebre, ſic etiamnum hodie maximè clarum eſt, ampliſſimáſque regiones comprehendit: nam omnem eum Aſię tractum, qui eſt inter Tigrim fluuiũ, ſinum Perſicum, Mare Indicum (quod olim rubrum) Indum, & Iaxartem (hodie *Cheſel*) fluuios, & Caſpium mare noſtra ætate à Sophis Perſiæ regibus poſſidetur.

Perſia, Ptolemæo Perſis, Aſiæ regio: Imperio potentiſſimo olim famigerata: neque hodie ab eo admodũ degeneraſſe ſub Sophis regib. videtur. Perſę quondã à Scythis *Corſori* dicebantur, Plinio & Solino auctoribus. *Cephenes* à Gręcis, à ſe verò ipſis atque ab incolis *Artæi*, vt Herodotus lib.7.docet. *Achæmenij* etiam ab Achemenia Perſidis regione, Stephano teſte. Hebræis *Elamitæ* ſunt, aut, vt Ioſephus habet, *Elymæi*. regio hodie *Farſi* vocatur. Iouio vocantur *Agamij*, qui huius imperio ſubſunt, *Azamij* habet Niger. *Atzamios* eos appellat etiam Chalcondidas. *Azemia* ab aliis regio dicitur. A Suida & Cedreno *Maguſæi* nuncupantur: hic etiam eos ab indigenis *Magog* dici addit. *Pharſi* regionem vocat Theuetus: & addit eam à Barbaris *Chus*, ab Arabibus *Chub* & *Xaiſmael*, ab aliis verò *Scychaider* nuncupari.

Perſica, mulier Paulo chariſſima. Rom.16.

Perſicus ſinus, Ptolemæo & aliis, quod à Plutarcho in vita Luculli *Babyloniũ* mare appellatur, ſinus eſt maris Rubri, Perſiam & Arabiam Felicem interluens. Plin. lib.6.cap.26. Perſæ, inquit, rubrum mare ſemper accoluere, propter quod is ſinus Perſicus vocatur. *Elcatif* & *Meſendin* nunc nominari ex tabulis videtur, quod etiam teſtatur N. Nicolaius. *Yumachcama* à Meſopotamiis nuncupari ſcribit Theuetus: & aliis *Bein-el-naharim*.

Perſinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quondam Perſinunte dicta, vel à Rhyſecolle, vbi Marſyas ſepultus eſt. Gentile, Perſinuntius. Stephanus.

Perſius, doctiſſimus Romanorum, Cicero de Oratore: C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit, Perſium non curo legere: hic enim fuit, vt notauimus, omnium ferè noſtrorum hominum doctiſſimus, Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero.

Perſius Flaccus, Volaterriis Hetrurię oppido natus, claruit iiſdem ferè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palęmonem Vincentinum, qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varrone. in Rhetorica Flauium Virginium: Annæum verò Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia, ſingularique obſeruatione coluit, cúmque eo familiariſſimè diu vixit. Satyras ſcripſit quæ extant.

Perſuſenes, Ægypti rex, anno ante Romam conditam 160.

Petra, oppidum in Galatia. Ptol.

Peruſia Hetrurię ciuitas ab Achæis condita, in qua L. Antonius ab Auguſto obſeſſus, cùm extrema fame laboraret, coactus eſt deditionẽ facere. Hinc Peruſinus, Peruſina, Peruſinũ, vulgò *Perouſe Perræſion*, eadem videtur apud Steph. cùm dicat eam eſſe vnam ex duodecim Tuſciæ principibus vrbibus. App. Alex. per i in ſecunda ſcribit, quam dicit etiam hodie *Perut* vocari.

Peſcennius, vir Ciceroni perbeneuolus, vt ipſe ait ſcribens Terentię vxori lib.14. Famil.4. Peſcennius eſt perbeneuolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſeruantem.

Peſendare, Æthiopię ſub Ægypto gens. Ptolemęus.

Peſici, Hiſpanię Tarraconenſis populi, Plin. Pęſici Ptolemęo.

Peſſinus, nuntis, Phrygię oppidum, ab Attalicis regibus ſplendidè extructum. Matris deûm templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles ſimulachrum Romani in vrbem adduxerunt, vnde & Peſſinuntia dicta eſt. Plin. lib.5.cap.32. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus. Stephan. eſt ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta. Alii dicunt eſſe vrbem Paphlagonię, Ptolemęus. Hanc Alex. Zardus in ſuo de moribus gentium libello *Tribanta* vocat, Theuetus *Poſſene*.

Peſſinuntia, dea Cybeles, Deûm mater ex Gręcia Romam tranſlata. Eius hiſtoriam vide apud Herodianum lib.1 hiſtor. Arnobium libr.2. aduerſus gentes Philena. hæc etiam Dea dicta eſt Alex. lib.6.cap.4.

Peſſium, Iazygum Metanaſtarum vrbs. Ptolemęus.

Peſuri, Luſitanię populi, accolę Vaccę. Plin. lib 5.

lib.5.cap.21.

Petalia, Eubœę vrbs, Strabo.

Petalię, inſulę quatuor in Euripo Euboico. Plin.lib.4.cap 12.

Petalus, vnus ex his qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati ceciderunt. Ouid. 5.Metam.

Petalus irridens, Stygiis cane cætera dixit.

Petauonium, Superatiorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol.& Anto. *Vanenza* hodie.

Peteo, qui & Mneſteus, rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Roma in Gręciam pedeſtri itinere itur. Strab.lib.4. hodie, *Policaſtro.*

Petenisus, Galatię oppidum. Ptol.

Peteon vrbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius.

Peteſucus, Rex AEgypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificauit Labyrinthum. Pli. lib.36.cap 13.

Petilia, Plinio, Ptolemęo & Stephano, magnę Græcię vrbs, non procul à Lacinio promontorio: à Philoctete condita ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, id eſt à volando, quòd ex volatu auium ſumpto augurio ibi futuræ vrbi locus ſit delectus. Virgil. 3. AEneid.

Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Inde πετιλῖνος Steph.

Petirgala, Indię vrbs intra Gangem. Ptolemæus.

Petorſi, magna & populoſa gens Libyæ. Stephan.

Petoſiris, AEgyptius mathematicus inſignis. Plin.lib.7.c.49.& lib.2.c.23.

Petouio, Tacito colonia & oppidum in Carnis eſt, ad Drauum fluuium. *Pettaw.* Lazio & Rhenano. Villanouanus dicit Petouio quoque *Patauium* Ptolemæi eſſe, quod in Pannonia ſuperiori conſtituit. *Petobio* per b habet Ammianus.

Petra, Siciliæ oppidum, prope Hybla Petræ Sirenum, vrbs Lucaniæ. Plin.li.3. c.5. Surrentum cum promontorio Mineruę, Sirenum quondam ſedes. *Petrinæ* habet Antoninus, & Petrinorum meminit Cicero & Plinius: hodie *Petra Patria* dici trabit Mar. Niger. Leander duas facit, quæ in monte ſublimior eſt, *Petralia in monte*: quæ valli inſidet, *Petralia ſottana* nominat.

Petra, Macedonię vrbs, item Agri Piceni oppidum, & locus Atticę Proprię, item vrbs Mediæ, Sogdianæ, Galilææ ſuperioris, & nomen variorum locorum, portuum, vt annotant veteres Geographi. hodie *Lachi.*

Petra, Straboni lib.16. Arabię oppidum, Nabatæorum metropolis. Vnde ea pars Petręa nuncupatur. Stephan. vrbs eſt tertię Palęſtinæ. Ciuis, Petræus.

Petra deſerti arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabię ſita. Iſa.16. Hebręi Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petræ dicta eſt. Hegeſippus lib.1.cap.14.

Petręa Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Petreius, vir rei militaris peritiſſimus: Legatus ſub C. Antonio Conſule Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæſaris in Gallia multa præclara geſſit: pòſt à Cæſare, cùm Pompeii partes ſequutus eſſet, primùm in Hiſpania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar, Salluſt. Appianus.

Petreius Attinas, Cimbrico bello primipilus ſub Q. Catulo, excluſam ab hoſte legionem ſuā, adhortatus Tribunum ſuum, dubitantem per hoſtium caſtra erumpere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea obſeruatum exercitum.

Petręon, vrbs Lazica, quę etiam Iuſtinianea appellatur, à Iuſtiniano Imp. quod ex eiuſdem nouellis annotauit Stukius.

Petrinus rex Cypri, ſub annum ſalutis 1371.

Petrogorii, ſunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, nomen retinens in prouincia Burdegalenſi & Francorum regno ſita. Gallicè *Perigordins.* Horum meminit Ptolem. libr.2. cap.7.

Petronia, nomen vxoris Vitellii. Sueton.

Petronia, nomen fluuii in Tiberim defluentis dicti, quòd per petras fluat, quem magiſtratus auſpicatò tranſeunt, cùm in campo quid agere volunt: quod genus auſpicii perenne vocant.

Petronius, Ægypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus AEthiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altero capta oculo. Strab.17.

Petronius Granius, centurio octauæ legionis ſub Cęſare bello Gallico militans, cùm nauis eius, qua Quæſtor deſignatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quæſtor Scipio incolumitatem polliceretur: reſpondit, Cęſarianos aliis incolumitatem dare, non accipere conſueuiſſe: quo dicto ſe gladio tranſuerberauit. Plutar. in Cæſare.

Petronius, AElii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem peruenerat. Mox cùm Aelii Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet. Petronius quoque, qui morientem iuuerat, ſuper eum cecidit. Valerius de amicitia.

Petronius Conſularis moriturus inuidia Neronis, vt menſam eius exhęredaret, trullam murrhinam ccc. ſeſtertiis emptam fregit. Plinius lib.37.c.2.

Petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

Petronius Perpenna, Conſtantinianas thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petronius Diodorus medicus ſcripſit Antilegomena: citatur à Plinio lib.20.c 8.

Petronius poeta, cuius aliqua de medicina verſibus conſcripta ad noſtram ætatem peruenerunt. Volaterranus.

Petroſaca, parua regio Arcadiæ. Gentile, Petroſacæus. Steph.

Petroſſa, inſula Ciliciæ Gentile, Petroſſæus, Steph.

Petrus, nomen vnius Apoſtoli ex duodecim à Chriſto ſic cognominati. Ioan. . qui priùs Simon dicebatur [illegible] Matth. Marc 3.

D Petrus, in Aſia eccleſiis ritè conſtitutis, & in Antiochena ciuitate ad maiora inde rerum initia, Romam (vt quidam exiſtimant) anno Claudii Cæſaris ſecundo proficiſcitur, prædicánſque euangelium primordia ibi nouæ fundat eccleſiæ, cuius plures mox annos cuſtos fuit: tandem iuſſu Neronis, eodem die, quo D. Paulus capite obtruncatus fuit, pedibus in ſublime elatis, cruci eſt affixus. Sic ambo, iactis iam validis eccleſiæ fundamentis, ſiue martyriis, coronam adepti. Euſeb.lib.2.cap.15. Polyd. Vergil.lib.4.c.2.

Petrus Belliperticus, natione Burgûndus Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1030.

Petrus Anchoranus, Bononienſis Iureconſultus, ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1480.

Petrus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 302.

Petrus Lombardus, Pariſiorum epiſcopus, ſummus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum: floruit ſub Ludouico Craſſo Francorum rege.

Petrus Altiſſiodorenſis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex inſidiis captus eſt, ſub annum ſalutis [illegible].

Petrus Hiſpaniæ rex crudeliſſimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatem, ac proximos quoſque de medio ſuſtulit, ſub annum ſalutis 1348.

Petrus Hungariæ rex, regno pulſus, ab imperatore Henrico reſtitutus eſt, ſub annum ſalutis 1043.

Petrus, Aragonum rex, Sicilia potitus, anno ſalutis 128[illegible].

*Pet*rus Angliæ rex dimiſſo ſuis regno Romam venit, vbi in paupertate [illegible] vixit.

Petrus Cambacurta, P[illegible] dominus, ab Appiano quodam, publico ſcriba, cum filio interfectus, anno ſalutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Conſtantinopolitani Imperatoris duce Saracenos bello victos Italia expulit

Petubaſtis, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 70.

Petuſcum, Palatii dicta eſt ea regio vrbis, quam Romulus obuerſam poſuit ea parte, in qua plurimùm erat agri Romani ad mare verſus & qua molliſſimè adibatur vrbs, quum Hetruſcorum agrum a Romano Tyberis diſcluderet, & cęteræ vicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppoſitos Feſtus.

Peuce, parua inſula in vno oſtiorum Iſtrio, quod ab illa Peuces appellatur. Plinius libr.4. cap.12.

Peuces, Plinio vnum oſtiorum Danubii fluminis: Ptolemęo, Ammiano & Straboni hoc *Hieron*, id eſt, Sacrum vocatur.

Peuceſtes, Alexandri magni ſeruator, tanta dignus gloria, vt ait Plinius libro 34. capite 8.

Peucetia, inſula. Vide Calabria.

Peucetii populi ſunt circa mare Ionium, vt ait Steph. qui etiam *Pediculi* & Græco ſermone *Audanij* dicuntur à Strabone. hodie *Terra di Barri* vocari tradit Niger. Steph. habet *Peucetiantes* Oenotriis vicinos.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates Steph.

Phabentia. Vide Fauentia.

*Ph*abitanum, *Pt*olemæo lib.2.c.11. Germanię vrbs, vulgò *Bremen* Appiano & *P*eucero.

*Ph*acee filius Romeliæ rex Iſrael. 4. Reg 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis poſt Ioathan c x x. millia bellatorum & ducenta vtriuſque ſexus millia captiua duxit. Lat aperiens

*Ph*aceia filius Manahem. 4.Reg.15. Lat. aperiens Dominus.

*Ph*acion, oppidum Theſſaliæ Thucydidi lib. 4. Gentile *Ph*acius, Steph.

*Ph*acuſſa, vicus inter Ægyptum & mare rubrum, Strabo libr 17. Hecatæus in plurali *Ph*acuſſa & *Ph*ocuſſas dicit. Sunt & *Ph*acuſſæ, Inſula, & *Ph*acæi: Gentile *Ph*acuſſius Steph.

*Ph*adaia pater Zebda matris Ioacim. 4.Reg. 23. filius Iechoniæ filii Ioachim. 1.Para.3. Lat. redemptio Domini.

*Ph*adaſſur, pater Gamaliel principis tribus Manaſſe Num.1 Lat. redemptor fortis vel redimens petra, aut redemptio plantationis.

*Ph*adon, nomen viri, 1. Eſdr. 2 Lat. redemptio eius, aut Syriacè, iugum vel iuga boum.

*Ph*æa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ. Vide Cremyon.

*Ph*ęaces, populi *Ph*ęaciæ, hoc eſt Corcyræ inſulæ otio olim luxuíque deditι: vnde *Ph*acen pro homine bene curato ventríque ac gulæ addicto vſurpat Horatius. Hinc *Ph*æacius, cia, cium, & nonnunquam *Ph*æacus, vna minus ſyllaba. Propert. lib.2.

Nec

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phęax filius Neptuni & Corcyrę filię Aſopi, à qua inſula etiã Corcyra vocata eſt, cùm priùs Drepane & Scheria diceretur. Eſt etiam Phęax gentile, & fœmininum Phæacis. Steph.

Phędinius, curſor nobilis, de quo Stra. lib. 6.

Et bis in Iſtmiaca victor clamatus arena
Phædmius, alipedúmque fuga prægreſſus equorum
Ante Dimas.

Phędimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta.

Phędon, Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem ſeruarent morte inuicem ſe complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis. Gellius libro 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vita philoſophorum. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam ſcripſerunt) ſeruiuit leoni, perinde quaſi meritorius puer, quæſtuariúmque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſéque in philoſophorum diſciplinis: atque is poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phędra, Minois Cretenſium regis filia, vxor Theſei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipſum adducere non potuiſſet, vt parentum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum inuocauit, vt de filio ſupplicium ſumeret. Cuius precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti Phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relicta via, currum per ſaxa & auia traxerunt, Hippolytúmque fruſtra retinentem, loríſque implicitum varias in partes diſtraxerunt, & ita ſponte laqueo vitam finiuit. Plutar. Paral. Extat inter Ouidianas epiſtolas Phædrę ad Hippolytum.

Phędyma, Otanis nobilis Perſæ filia. Herod. lib. 4.

Phędrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inſcribitur Phędrus.

Phæmonoe, virgo prima Delphi Apollinis vates fuiſſe dicitur, carménque heroicum inueniſſe: Plinius libro decimo, Phæmonoe Apollinis dicta filia, dentes ei fuiſſe prodidit. Lucan. lib. 5.

Phæmonoe errore vagata, curríque vagantem
Corripuit, coegitque fores irrumpere templi.

Phęniana. Ptol. lib. 2. ca 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæbiana caſtra. Vulgò hodie *Bebenhuſium.*

Phęſtum, vrbs in Creta, à qua Phęſtius quidam dictus eſt, quem adiutorem condendis legibus Solonis fuiſſe tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbem Phęſtus filius Ropali, filii Herculis. Ciuis, Phęſtius, & Phæſtias fœm. Eſt item Phęſtus vrbs Achaiæ. Gentile ſimiliter, Phęſtius, & à Phęſtino Phęſtinius. Alia denique eſt Peloponneſi, quæ priùs Phryxa dicebatur.

Phęſtus, Homero 5. Iliados, Bori Mæonii filius, ſiue Lydii: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ, ſiue promontorium, circa Gortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyſſea, & Strabo libro decimo. Vide Phęſtum.

Phæſtus, ſiue Phęſtum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad ſinum Chriſſeum, ſiue Corinthiacum: vbi Apollo inſigne habuit templum, à quo & Phęſtius eſt cognominatus. Plin. li. 4. c. 5.

Phaethon, Solis filius ex Clymene, cui quum Epaphus Iouis & Iûs filius aliquando obiecisſet falsò ipſum Sole patre gloriari: id enim à matre ipſius excogitatum fuiſſe, vt adulterii culpam authore honeſtiore velaret, ægrè id ferens Phaethon, matris ſuaſu ad regiam Solis contendit, qui cùm filio muneris eligendi poteſtatem feciſſet, nihilque ſe ei negaturum per Stygiam paludem iuraſſet, Phaethon petiit vt currus ſui regendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quamuis Phœbus filio ſuo exitiale fore videret, quoniam tamen diſſuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iuraſſet, monitis quibus potuit optimis inſtructum, currui eum impoſuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excuſſus, in Padum fluuium decidit. Ouidius ſecundo Metamorphoſeos.

Phaethon Luciano teſte, fingitur Solis filius decidiſſe è curru paterno, eò quòd inueſtigauit curſum Solis, præuentuſque morte artem reliquit imperfectam. Eius verò tempore de cœlo delapſæ ſunt flammę, quibus (vt Ariſtoteles meminit libr. de mundo) multę regiones ad Occidentem exuſtæ ſunt. Hanc ob cauſam fingitur orbis terrarum eo currum agente inflammatus. Fabula ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitioſi principis qui gloria & regnandi cupiditate incenſus cogitat ſublimia, & concitat ęthera mente. In hac fabula pingenda, Ouidius Poeſios omnia ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Reliqua vide apud N. Comitem, Mythologiæ lib. 6. cap. 1.

Phaethon, Sol dicitur (vt inquit Seruius li. 5. Æneid. idem libr. 6. à luce ardoris ſui, Cic. 3. de Nat. deorum.

Phaethon, Ligurum rex vetuſtiſſimus, cuius multæ in Hetruſco littore coloniæ fuerunt, vt Cato eſt author. Beroſ. lib. 5.

Phaetontiades, Clymenes & Solis filiæ ſorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter deflent, conuerſæ ſunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg.6.Ecloga : vt vero 10. Æneid. in populos.

Phaethuſa, vna ex filiabus Solis ex Neæra Nympha, ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis armenta cuſtodiebant: ex quibus cum ſocii Vlyſſis contra Circes monita boues aliquot mactaſſent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odyſſeæ fabulatur Homerus Ouidius 2 Metamorp. Phaethuſam & Lampetiam Solis & Clymenes, filias fuiſſe tradidit, ſorores Phaetontis, quæ cùm fratrem fulmine percuſſum ſupra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuerſæ ſunt, lachrymarum loco electrum exudantes. Allegoriam huius fabulæ explicat N. Comes mytholog.lib.6.cap.1.

Phago, vir adeò guloſus & vorax, vt adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit : biberitque orcam vini. Flauius Vopiſcus.

Phagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagreſius, & Phagreſæus. Steph. Thucyd lib. 1.

Phagrotion, quę & Phagriopolis: ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhiſtor, in Ægyptiacis. Steph.

Phagroriopolis, à Phagris, opinor, piſcibus nomen habet: ſicut & Phagroriopolitana pręfectura & regio, ſita in ſinu Arabico ad mare rubrum, Strab.lib.17.

Phahat-moab, nomen viri, 1.Eſd.2. lat.dux Moab, vel dux ex patre, ſiue fouea ex patre.

Phai, nomen vrb s Aſtar regis ſeptimi in Edom.1.Par.1. quæ Gen.36.dicitur Phau: Lat.vlulans aut gemens vel apparens.

Phalus, fuit athleta fortiſſimus, in cuius honorem Alexander Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

Phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

Phalacreus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyrę. Steph.

Phalacruus, Æoli filius, Homer. 10. Odyſſ. Græcis caluum ſignificat.

Phagia, vrbs Arcadiæ. Pauſa. lib.2. Gentile, Phagiſius.

Phalaia, nomen viri, 2.Eſd.8. Lat.miraculum ſiue occultum Domini.

Phalanna, vrbs Perrhębię, à Phalanne filia Tyri. Hecatęus Hippian vocat. Ephorus Phalanon. Alia eſt Cretæ: Ciuis, Phalanneus. Stephanus.

Phalannæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæus Steph.

Phalanthus, vrbs & mons Arcadię. Pauſ.lib.8. Gentile, Phalantius. Steph.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cùm in eo bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerunt, vtrinque vires attritę eſſent, Spartani iuuentute exhauſti edixerunt, vt virgines quibuslibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalantho, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breue oppidum Calabrię, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalanx, Arachnes frater, Atticę regionis incola, vbi adoleuiſſet, artem militarem à Pallade doctus fuiſſe dicitur, cùm Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At enim quum Phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt ita facti turpitudine commotam eſſe deam, támque grauiter facinus tuliſſe, vt ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne grauida ex fratre, iuſſa eſt à Pallade, non ſine maximo vitæ diſcrimine parere: quare à filiis corroſa fuit: quò etiam cæteris eiuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. N.Comes, mythologiæ lib.6.cap.22. ex Zenodoto.

Phalara, ciuitas, à Phalaro amne Ithomę Mineruæ proximo. Plin.lib.4.cap 7.

Phalara, vrbs Theſſaliæ prope Lamiam. Gentile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id eſt turribus ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido in modum haſtæ intra tubum, cuius haſta ſulphure, reſina, bitumine & ſtuppis conuoluebatur infuſo oleo, quod incendiarium vocabant, & è baliſta emittebatur.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igneque ſubiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus ſperaret iuſſu tyranni in taurum coniectus, primus artis ſpecimen præbuit. ipſe quoque Phalaris cùm nimia eius atrocitas vlteriùs ferri non poſſet facto in eum vniuerſorum ciuium impetu correptus, ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, viuus crematus eſt.

Phalaris, Tuſciæ vrbs *Cateni, Phalerium* Strabonis & Hermolao hodie *Falare* vocari ſcribit Leander, & addit *Phalirum* à Ptolemæo nuncupari quamuis in eo facilè non reperiatur.

Phalaron. Vide Phaleron.

Phalaſarna, vrbs Cretæ, Phalaſarne. Ciuis, Phalaſarnius. Steph.

Phaleg, filius Heber filii Sale, Gen.10. Luc.3. Lat. diuiſio.

Phaleha, nomen viri, 2. Eſdr. 3. lat. fragmen, vel fruſtum aut ſciſſura, vel Syriacè obſequium.

Phalel, nomen viri, 2. Eſd. 3. Lat. cogitans, ſiue orans aut iudicans.

Phaleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalereus quoque tam vicus, quàm incola, qui & Phalereus, & fœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ iuxta Oœtam quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.

Phalerus Demetrius philoſophus, dictus à Phalero portu: ſiue à Phalaria prouincia, Phanoſtrati filius, Theophraſti auditor, Athenis præfectus, a Caſſandro Macedonum principe, cùm eſſet ciuis: qui (vt author eſt Strabo) non modò popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam in meliùs reformauit. Verùm tantum inuidia valuit, vt poſt Caſſandri obitum in Ægypto fugere coactus ſit, & eius inimici ſtatuas plures trecentis diſiectas conflauere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomice morbo, cùm mortem in acie quæreret vulnerato pectore medicinam inuenit ex hoſte, Plin. lib. 7 cap 50

Phalerium, vrbs Tyrrheniæ, inde Phalerius, ria, rium. Steph. Vide Phaliſci & Faliſci.

Phalerus. Plin lib. 4 cap. 7. portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalereus cognominatus eſt. Vide Phaleron.

Phalet filius Iahadai. 1. Par. 2. filius Azmoth. 1. Par. 2. Lat. liberatio, ſiue expulſio.

Phaleth, filius Ionathan filii Iada, filii Onam, 1. Par. 2. lat. ruina vel iudicatio.

Phalga, vicus medicus inter Seleuciam Pieriæ, Seleuciam Meſopotamiæ Gentile, Phalgenus. Phalgæus. Steph.

Phaliges, populi in Africa, Proemphanis, qui canem pro rege habent proximi. Plin. lib. 6. c. 30.

Phaliſci. Vide Faliſci.

Phallica, apud Athenienſes Bacchi ſacra dicebantur à Pegaſo Eleutherienſi inſtituta. Quũ enim Pegaſus Bacchi imagines ex Eleutheris, ciuitate Bœotiæ in Atticam regionem portaret, iriſus eſt ab Athenienſibus, quòd Bacchus ægrè ferens pudenda hominum morbo grauiſſimo infeſtauit. Sciſcitantibus iis autem quo pacto liberari poſſent, reſponſum datum eſt, vnicum remedium eſſe. Si cum honore & pompa Bacchum exciperent: quód factum fuit. Ex ea re tum priuatim, tum publicè lignea virilia thyrſis alligantes per eam ſolennitatem geſtabant. Fuit enim Phallus vocatum membrum virile. Phurnutus. Vide N. Comitem mythologiæ lib. 5. cap. 13.

Phallu. filius Ruben, filii Iacob. Gen. 46. 1. Par. 5. Lat. mirabilia aut occultus.

Phalora, vrbs Theſſaliæ: inde Phalorenſis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.

Phalorias, vrbs Locridis, Ciuis Phalorieus, ea, eum. Steph.

Phalti filius Raphu. Nu. 13. filius Lais. 1. Reg. 25. Eſt & nomen vrbis 2. Reg. 23. lat. liberatio, ſiue expulſio.

Phaltias, filius Ananiæ filii Zorobabel filii Phadaiæ 1. Par. 3. & 4. Lat. liberatio Domini aut expulſio Domini.

Phaltiel, filius Ozan. Num. 34. princeps tribus Iſſachar filius Lais. 2. Reg. 3. Lat. liberatio Dei, aut expulſio Dei.

Phamizon vicus Amaſeæ, auſtralior Amiſo, Incolæ Phamizonitæ, regio Phamizontis, quæ & Neapolis. Steph.

Phamizonium, oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib 6. cap. 3.

Phana vrbs Italiæ. Vide Fanum.

Phanæ promontorium Chii, ſic dictum, quòd Latona illic apparuerit. Incolæ, Phanæi. Steph.

Phanæa, Ptolemæo Chii inſulæ promontoriũ. *Cabo Maſticho* Bellonio & Sophiano dicitur. *Panale* Fauolio in ſuo Hodœporico Byzantino.

Phanæus, mons eſt in promontorio Chii vitibus conſitus, ſic dictus à Phanæo rege. Seruius. vide Phaneus.

Phanagoria & Hermonaſſa, inſula adiacens Tauricæ. Steph. Phanagoreia, inquit, ciuitas, à Phanagora. Eſt & inſula eiuſdem nominis Phanagoreia, vel Phanagore. Item φαναγόρειος, emporium Gentile, Phanagorites. Alii Sarmatiæ vrbem faciunt ad Boſphorum Cimmerium. *Matriga* hodie ſi creditur Theueto.

Phaneas, nobilis Carthaginenſis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

Phanes, vt Halicarnaſſeus, qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſi regis Ægypti fuiſſet, tandem accuſatus ex Ægypto ad Perſas trãſfugit, & Cambyſæ traiicere volenti in Ægyptum adhæſit, eiúſque conſilio Cambyſes vſus eſt, & quum viam non ſatis commodam ad traiiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3

Phaneſii, populi in inſulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effuſas, vt reliqua viſcera contegant illis.

Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol dicitur, quotidie apparet nouus.

Phaneus, mons in Chio inſula, ferax optimi vini. Vide Phaneus.

Phania, vir quidam fuit qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multam diuitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, eius diſſimulatio abiit in prouerb. Phaniæ ianua.

Phanias, libertus Appii Pulchri. Cic. Epiſtam.

Phanotheus, vrbs Phocidis. Steph.

Phantia, vrbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile, Phanteis. Steph.

Phanus fuit quiſpiam, qui quum vxorem haberet adulterii ſuſpectam, atrii fores ſic occluſit, vt nonniſi cum ſtridore ſonitúque poſſent aperiri: verùm cùm illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per iocum dicebant, Phani oſtium. Quo prouerbio innuebant aliquid ſeruatum fruſtra.

Phanuel, locus iuxta torrentem Iacob, in finibus Amorrhęorum, in Rubenia ſorte: vbi Iacob, qui deinde Iſraël, tota nocte luctatus eſt cum Angelo: Gen. 32. ita appellatur, quòd vidiſſet illic dominum. Hęc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Iudic. 8. Hanc Stra. lib. 6. faciem Dei appellat. Eſt autem contigua Tripoli apud eámque mons Libanus deſinit, Ieroboam ipſam ædificiis reparauit. 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Seſac, 1. Paralip. 8. Pater item Annæ propheti ſſæ. Luc. 12. Lat. videns Deum, ſiue facies Dei.

Phaon, iuuenis Lesbius, qui à Venere alabaſtrum vnguenti dicitur accepiſſe, eóque oblitus omnium formoſiſſimus euaſiſſe: eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenęas, tum præcipuè Sapphо poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara, famulus Gedeonis. Iud. 7. Nomen item vrbis 1. Mach. 9. Lat. frugifer, vel fructificans aut creſcens, ſiue vacca.

Pharę, vrbs in Creta, à Miſenis condita Plin. lib. 4. c. 12. Steph. vrbs Meſſenes, ex qua erant Aphiritiadæ. Gentil. Pharaites. Alia Achaiæ: Gentile, Phareis, vel Pharæeis. Alia Bœotię. Gentile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Meſſene eſt. Poſſeſſiuum, Pharaicus. Alię ſunt Pherę, vnde Pheræus. Steph.

Pharai, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. hiatus, vel apertio.

Pharam, rex Ierimoth, Ioſ. 10. Lat. onager eorum, vel ferocitas eorum, aut fructificatio matris, vel taurus matris.

Pharamundus, anno Chriſti 428. vigeſimus quartus Francorum rex, à Francia Orientali in Franciam Occidentalem ſuam tranſtulit ſedem: legémque tulit, quam Salicam vocant. Munſt. li. 2. Coſm.

Pharan, nomen oppidi. Gen 34. Item montes deſerti Saracenorum trans Arabiam contra Auſtralem plagam, per quod Iſrael perrexit tranſiens ex Ægypto in terram Chanaan duce Moſe, in quo ſunt multa loca terminata xvii. ſcilicet manſiones, quarum vna eſt Haſeroth, Nu. 10. 12. 13. Accipitur Pharan pro prima parte deſerti Arabiæ prope montem Sinai, at Deuter. 1. pro vltima parte verſus terram promiſſionis. Et Haſeroth eſt in medio, Geneſ. decimo quarto. 21. Nu. 33. dicitur deſertum Sin. Lat. pulchritudo, ſiue laus, aut gloriatio, vel propagines.

Pharan, mons Sinai contiguus, Abac. 4. Deutero. 33.

Pharan, vrbs inter Ægyptum & Arabiam. Poſſeſſiuum, Pharaneticus: Gentile Pharanites. Ste.

Pharao, i. diſſipans, vel diſcooperiens, vel Syriacè vindicans, aut nudans: rex Ægypti, cui nomen Nechao. 4. Reg. 23.

Pharaones appellabantur Ægypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt ſcribit Euſeb. Et Ioſeph 8. Antiq. Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſignificat regem. Et reges cum primùm conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. Maneth. in princip. Supple.

Phar ares, Rex fuit apud Parthos. Strabo libro 15.

Pharathon, ciuitas in Ephraim in monte Amalec. Iudic. 12. Lat. diſſipatio, vel raptura, aut denudatio eius, vel Syriacè, vindicta eius.

Pharathus, vrbs Galilææ. Gentile, Pharathonites Steph.

Pharbetus, vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbęthites. Steph.

Pharbelus, vrbs Eretrienſium. Gentile, Pharbelius. Steph.

Pharcedon, Theopompo Pharcadon, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Pharcedonius: fœmininum, Pharcedonis & Pharcenis. Steph.

Pharenſes, populi in Aſia ad fluuium Melam, in regione Ionia. Strab. lib. [illegible].

Phares, filius Iudæ ex Thamar nuru ſua. Gen. 38. 1. Par. 4. Lat. diuiſio.

Phares, 1. Paral. 7. filius Machir ex Maacha vxore, Lat. eques, aut diuidens, ſiue exponens, vel declarans.

Pharia, Ptolemæo, Plinióque: Straboni verò Pharus, inſula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Liesa*. Illyrico ſermone dicitur. Eſt & vrbs in ea, à qua Pharienſes populi. Ptol. lib. 2. c. 17.

Phario, vnus ex illis fluminibus, qui Tygrim in Armenia influit. Plinius libro ſexto, capite 27.

Pharis, vrbs Laconiæ: Ciues, Pharitæ, Pauſaniæ, vel Phariatæ Homero.

Phariſæi, ſecta quędam apud Iudęos, orta têporibus belli Punici tertii: cuius ſectæ homines non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt, quæ dictio idē Hebręis ſonat, quod Latinis ſeparati. Eius generis hominum tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarent probi videri, quàm eſſe: tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent, quapropter Chriſtus vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres ſectę, Phariſæorum, Sadducęorum & Eſſęorum, A Phariſeus fit Phariſai.

riſaicus, ca, cum. Horum frequens mentio apud Euangeliſtas.

Pharmaciæ ſinus, Europæ ad Boſporum Thracium. *Therapia* hodie dicitur Gyrno, ex tripartita hiſtoria.

Pharmacotrophi, populi ſunt Aſię Margianis & Suſianis finitimi, qui ſe Venere a ere conſueuerunt: vnde & nomen illis inditum eſt. Plin li. 6. c. 16. Pompo. Mela. 1.

Pharmacuſæ duę inſulę exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco in quarum altera, Straboni lib. 9 ſepulchrum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus eſt: Gentile Pharmacuſæus, vel Pharmacuſius. Steph. Harum alteram Bellonius *Parmoſa* appellat. duplici ſſ ſcribit Stephanus.

Pharmacea, oppidum Themiſcyrenæ regionis Cappadociæ. Plin caſtellum appellat, libr. 6. cap. 4.

Pharnaces, Mithridatis Ponti in Aſia regis filius, qui quum, vt ait Florus, magis diſcordiæ ciuilis inter Pompeium & Cæſarem fiducia, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, vno & non toto prælio obtriuit more fulminis, quod vno eodémque momento venit, percuſſit, abſceſſit, vnde eſt illud Suetonij in Cæſare, cap. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici, non acta belli ſignificantem, ſicut cæteri, ſed celeriter confecti notam.

Pharnaces, gens quædam in Ægypto, quæ præterquàm quòd geminas pupillas habet, aſpectu etiam nocet. Pli li. c. 2. Haud diſſimile hoc genus Pharnacum in Æthiopia prodit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.

Pharnach, pater Eliſapham principis tribus Zabulon. Num. 34. Lat. taurus percutiens vel percuſſus, aut confuſus, ſiue fructificatio aromatum.

Pharnacia regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua. Gentile Pharnaceus.

Pharnacium vrbs in Phrygia Steph.

Pharodeni Ptolemæo ſunt Germaniæ populi, quos Gemma Friſius *Meckelburg* putat Pharodenos Ptolemæi, *Suardones* Taciti eſſe vult Peucerus.

Pharos, olim inſula Ægypti oblonga, paruáque Canopico Nili oſtio obiecta, diéque vnius nauigatione ſi Homero credimus, a continente dirempta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta, cuius imitationis cauſam quidam Nilo aſſignant, cuius oſtia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Ouid. Metam. lib. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antiſſa, Pharóſque
Et Phœniſſa Tyros: quarum nunc inſula nulla eſt.

vide Plin. li. 2. c. 85. Habuit hęc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petra ſitam, octingentis talentis a Ptolemæo Philadelpho Soſtrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipſa Pharos dicta eſt: in qua noctu accenſæ faces nauigantium curſum regebant. A cuius ſimilitudine cæterę quoque ſpeculæ ſimilem in vſum conſtructæ, Phari appellatæ ſunt. Hinc Pharius, ria, rium, id eſt, Ægyptius, vt Pharii tyranni, pro Ægyptiorum regibus: & Pharacus, riaca, cum, vt ſiſtra Phariaca. Scribit Hegeſippus lib. 4 à Græcis Latiniſque Pharon appellari ipſius rei viſu eò quòd longè videatur a nauigantibus, tanquam phanos, quod ſignificat lucidum, immutata litera Pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem condere ſtatuit, ſed cum magnæ ſedis capax non eſſet, ex illius aduerſo condidit Alexandriam. Eadem inſula palmis abundat. Ouid. lib Amorum 2. Eleg. 13. Ipſa etiam Alexandria Pharos diceb. tur. Eſt etiam inſula in Adriatico mari Pharionum ſtructura, cum fluuio eiuſdem nominis. Item ciuitas Illyria, & alia Perrhębię. Gentile omnibus commune. Pharius Stephanus. *Idothea* ſpecula a Dionyſio Alexandrino vocatur. *Farion* hodie dicitur. Beniamin ab incolis ſcribit *Magrab*, & ab Arabibus *Magar Alexandria* hoc eſt, Alexandriæ farum nomen habere: *Pharitas* incolas vocat A. Hirtius.

Pharos, quæ antè *Paros*, vt Plinius tradit. Inſula Illyrica Hadriatici maris; *Pharia* Ptolemęo dicitur, & Strab. *Leſina* vocat Sophianus, *Lexina* habet Niger. *Liſna* Illyrico ſermone appellari ſcribit Hermolaus, & addit in eodem mari Liſſam Plinii & Antonini eſſe.

Pharos, nomen viri. 1. Eſd. 2. & 8. Lat. pulex, vel culex, ſiue fructus tineę.

Pharphar, nomen fluuii Damaſci 4. Reg. 5. Lat. comminutus aut fructificatio fructus, ſiue taurus tauri.

Pharpariades, Plin. lib. 5. c. 17. pars vna Tauri montis.

Pharſelios. Vide Pharſalos.

Pharſalia, à Pharſalo oppido dicitur tota Theſſalia. Lucanus lib 1.

-diros Pharſalia campos Impleat.

Pharſalici campi, Plutarcho in Theſſalia, poſtea Philippici dicti ſunt, teſte Floro.

Pharſalos, Theſſaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis ſitum. Hinc vicini campi *Pharſalici* dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procelli deſtituerunt: primùm inter Cæſarem & Pompeium, alterum inter Auguſtum & percuſſores Cæſaris, Brutum & Caſſiũ. Hi poſtea *Philippici* dicti ſunt, ſiue à Philippo rege, ſiue a Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Theſſalicas nominarunt, à Pharſalo conditore. Gentile *Pharſalius*, & Pharſalis fœm. Alia eſt *Pamphyliæ* vrbs: dicitur

etiam Pharrhalios per duplex r. Stephan. Vide Phaſelis.

Pharſandatha, filius Aman, filii Amadatha, Eſd. 9. Lat. reuelatio menſtrui, vel commotionis ſuæ: aut equitis commotio, ſiue ſtercus menſtruorum, vel commotiones eius.

Pharua, nomen viri, 3. Reg. 4. Lat. floridus, aut Syriacè volens.

Pharuda, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. ſeparatio, vel diſperſio.

Pharuſij, Pharuſi, Plinio libro quinto, capite octauo, & Pomponio lib. 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Perſę comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pomponio in finib. 3. nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui hiſtoricam veritatem proſequuntur: AEgyptio Herculi, qui Libycus cognominatus eſt, potius adſcribenda cenſent. Meminit & horum Strabo lib. 17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharuſii, qui vltra hos habitant Heſperiis AEthiopibus vicini, ſagittant quemadmodum AEthiopes, falcatis quoque curribus vtuntur: miſcentur nonnunquam Mauris Pharuſii, per deſerta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam paluſtria, & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare, & æſtiuis imbribus abundare, hyeme verò ſiccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris ſerpentum ac piſcium coriis, indumentis ac ſtramentis vtuntur.

Pharycadon, vrbis in Iſtęorum plaga, quam alluit Peneus fluuius. Strab. lib. 9.

Pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphem vocat, vel à Tarphe in Pharigis vel à denſitate arborum. Hinc Iuno Pharygea. Steph. Vide Tarphe, ſiue Scarphæa.

Phaſaelis, vrbs Iudęæ, ab Herode primo Iudęæ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phaſaelites. Steph. ex Ioſepho.

Phaſania, oppidum eſt Africę ſupra minorem Syrtim. Plin. lib. 6. cap. 5. Vnde & Phaſanij populi.

Phaſea, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat tranſitus.

Phaleſida, nomen loci. 1. Macch. 15.

Phaſelis, Pamphyliæ vrbs in monte ſita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Verr. Hi qui ſolerent piſciculos ſalſos diis ſacrificare, citra ſanguinem eorum tenuis ac ſordidus ſacrificandi mos abiit in prouerb. Phaſeliarum ſacrificium.

Phaſelis illa, quam cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs ante Cilicum atque prędonum: Lycii illam Gręci homines incolebant, ſed quòd erat eiuſmodi loco, atque ita proiecta in altum, vt & exeuntes è Cilicia prædones ſępe ad eam neceſſariò deuenirent, & cum ſe ex hiſce locis ſe reciperent, eodem deferrentur: aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam ſocietate. Hactenus Cicero. Stephano vrbs Pamphyliæ, Pityuſſa prius dicta, & poſtea Pharſalos: Ciuis, Pharſelites. Solus Herodianus inſulam eſſe ſcribit.

Phaſelus, Hieroſolymæ prefectus ab Antipatro Herodi, filio, anno vrbis 710. Ioſeph.

Phaſelus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudęæ regis nepos.

Phaſeluſſæ, duæ inſulę Libyę prope Sirin fluuium. Inſulares, Phaſeleuſſei, Steph.

Phaſga nomen montis Moabitarum, Num. 21. Ioſ. 13. Lat. collis, ſiue altitudo, aut munitio.

Phaſiana, Dea à Phidia fabrefacta, cum cymbala in manu & leonibus ſub eius throno. Lilius Syntag. 4.

Phaſis, maximus Colchorum fluuius, ex Armeniæ montibus naſcens, & in Pontum Euxinum illabens. Pli. lib. 6. cap. 4. Nauigatur Phaſis quamlibet magnis nauigiis 18. mill paſſ. Inde minoribus longo ſpatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos Phaſiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipſa Phaſios à poetis cognominatur. Eſt & oppidum Plinio, lib. 7. cap. 4. Priùs dictum *Arcturus*, auctore Plutarcho de fluminibus. *Boas* circa fontem dici videtur ex Procopio lib. 2. de bello Perſico. Hodie Faſſo appellari ex tabulis apparet. Theuetus ſcribit *Delbaſſethca* Scythis dici. Oritur Plinio teſte, in Moſcis: apud Ptolemęum ex Caucaſis montibus manare videtur. Aliqui exiſtimant montes, Hyrcanum, Armenium, Coraxicum, Caſpium, Moſchicum, Amazonicum, Heniochum, & Scythicum, apud Plin & alios ſub Caucaſiis Ptolemæi montibus (qui inter Euxinum pontum & mare Caſpium ſunt, & à Plinio totum hoc mare cingi deſcribuntur) contineri.

Phaſis, Steph vrbs Ææ iuxta Phaſin fluuium in Colchis, à Mileſiis condita. Hinc Phaſiates, Phaſiaticus Phaſianus.

Phaſis, fluuius in Taprobane. Steph.

Phaſpha, filius Iether. 1. Par. 7. Lat. diminutio oris, vel os diminutum.

Phaſſur, ſacerdos, filius Emmer. Iere. 20. Heb. Paſſur, filius item Melchiæ, Iere. 21. 1. Par. 9. Pater Gedeliæ. Ierem. 38. Lat. extendens vel multiplicans libertatem vel principatum, aut expandens foramen, vel albedinem.

Phaſtæa vrbs in Sacis. Gentile, Phaſtæus. Ste.

Phaterunelos, inſulæ deſertæ nomen, Plinio, circa Thraciæ Cherſoneſum videtur.

Phatnitus, nomen Ægypti, Plin.

Phatuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel 1. Lat. buccella Dei, ſiue perſuaſio Dei, aut dilatatio Dei.

Phathures, nomen loci in AEgypto, Ierem. 44. Idem videtur eſſe quod Phetros, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur. Lat. buccella roris, aut perſuaſio ſiue dilata-

tatio ruinæ,vel diſtillationis.

Phatuſæ vicus, Zoſimo li.3. *Anatha* Marcellini eſt,& Euphrati flumine circumlui ſcribit.

Phau,nomen vrbis Adar regis vii. in Edom. Gen.36. quæ 1.Paral.1. dicitur Phai.Lat.vlulans aut gemens, vel apparens.

Phauda,vrbs in Sidena planitie, poſt Themiſcyram iuxta Pontum. Strab.lib.12.

Phazemon,vicus,a quo Phazemonetica regio & Phazemonenſes populi, apud quos Neapolim Pompeius ædificaſſe creditur. Stra.lib.12.

Phazemonitis, Ponti regio, quam Pompeius Megalopolim vocauit. Idem Pompeius ex eius Pago *Phazemone* oppidum condidit, quod *Neapolim* nuncupauit Strabo. *Phamizon* habet Step. per metatheſin, eámque deſcribit ad Amyſum fluuium ſed verſus Auſtrum.

Phauorinus Philoſophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulteraſſe tamen viri conſularis vxorem creditus eſt. Cæl Rhod.

Phauorinus, philoſophus genere Arelatenſis, cuius toties meminit Aulus Gellius in Noct. Attic.

Phauruſa,regio Africæ.Vide Pharuſii.

Phea,vrbs Elidis Homero:Gentile, Pheus. vide Phia.

Phebol, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ariſt. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud, princeps tribus Nephthali Num.13.Lat redemptio Dei.

Phedalia. Vide Phidalia.

Phedius, Delphico oraculo ſapientiſſimus iudicatus, atque feliciſſimus, vt qui pro patria occubuiſſet.Plin.li.7.c.46.

Phegæa,vicus in tribu Ægeide, & Phegeæ,alius in tribu Pandionide : Gentile vtriuſque, Phegeæus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur Erymanthus,poſtea Sophis. Ciuis,Phegeis Steph.

Phegeus, pater Alpheſibœæ, qui Almçonem cum iuſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgauit,eique Alpheſibœam filiam matrimonio locauit. Ouid.9.Metaph. & ſuprà Alcmæon.

Phegiel, filius Ochran princeps tribus ſuæ Aſer.Num.1.Lat.obuiatio Dei, ſiue deprecatio Dei.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Pheguſius.Steph.

Pheldas, filius Nachor ex Melcha, Gen.22. Lat.ruina aut iudicium trituræ.

Pheleia, filius Elioenai filii Naariæ.1.Paral.3. Lat. miraculum Domini.

Phelelia, nomen viri.Nehem.11. Lat.cogitans Dominum, aut orans Dominum ſiue iudicium Domini.

Phelelſæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Stephanus.

Phelestheus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Pheleth, pater Hon, Num.16. Lat. ruina ſiue iudicatio.

Phelethi, nomen populi ſiue legionum quarundam Dauid. 2.Reg.8. & 20.1.Paralipom.18. idem.

Phellas, mons Atticæ & cuiuſuis loci habentis ſaxa,& ſuper iis terram pinguem,ac oliuetis idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus regiones Lyciæ.Steph. & alibi apud eundem [illegible], vrbs Pamphyliæ,aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhiſtore: Ciuis, Phellites.

Phelti.nomen viri,2.Eſd.12.Lat.liberatio, vel expulſio

Pheltia,ſiue Pheltias,nomen viri 2.Eſd.10.Filius Banaiæ, Ezec.11 Lat.liberatio aut expulſio Domini.

Phemiæ, vrbs Arnææ, à Phæmio Ampecis filio:Gentilia Phemęus,Phemiates. Steph.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos,teſte Pauſania,quæ carmen heroicum dicitur inueniſſe. Eſt & Phoebados nomen apud Lucanum libro 5. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe.Meminit eius Heſiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Ægypti, patria Hetapollinis.Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia: vbi naſcitur illa herba contra omnia veneficia præſens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin.lib.4.cap.6.& libr.27.cap.4.

Pheneatæ, populi, Pheneum incolentes, qui adorant Mercurium quintum. Cice.3.de Natura Deorum de Mercuriis, Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe.

Phenenna,i.gemma, ſiue facies noſtra, altera vxor Elcanæ, patris Samuelis,1.Reg.1. Eſt item vrbs Azaniæ,Clitoriæ vicina,Boream verſus.

Pheneus,lacus Arcadię in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt.

Pheræ,rarum,oppidum Theſſalię,ad Bœbeidem lacum, vbi Magneſia à Pelaſgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo, à Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ diſtant à nouis per octo ſtadia. Aliæ item Apuliæ & Ætoliæ & Parthorum. Eſt enim eiuſdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuum,Pheræus, ræa, ræum, id eſt Theſſalus. & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Phera, Peloponneſi ciuitas ad ſinum Meſſeniacum Ptolemæo.Sophian.*Cheranidi* vocat.

Pherę, Ptolemæo & Liuio Pelaſgię regionis in Macedonia vrbs: apud Nardum in ſuo Iti-

uio legitur eam hodie *Sidro* aut *Ieruſat* vocari, idem alio loco *Ieniſar* legit.

Pheræ, Ptolemæo Achaiæ propriæ vrbs mediterranea. *S.Georgio* hodie dici ſcribit Niger. *Phara* apud Strabonem legitur.

Pheraulas, vir quidam fuit qui ex paupere diues à Cyro factus, deſiderio tandem priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum quas ſibi diuitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam tranſtulit, hoc ſibi tantum excipiens, vt ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenoph. libro de Cyri pædia, 8.

Phereclus fuit nauium architectus, qui naues Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Pherecle dicta eſt.

Pherecrates Athenienſis poeta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuítque fabulas XVI. Suid. alter item fuit Pherecrates à Deucalione ortus. Cicer. I. Tuſcul.

Pherecydes, philoſophus & poeta tragicus ex Scyro inſula, teſte Strabone libr. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruiſſe. Hic primus ſoluta oratione traditur ſcripſiſſe (vt eſt author Apuleius in Floridis) repudiato verſuum nexu. Periit pediculis toto corpore enaſcentibus: quod genus morbi medici phtiriaſin appellant. Hunc Pythagoras magiſtrum coluit. Hic etiamſi nullum magiſtrum habuit, tamen per ſe multum eruditionis eſt conſecutus, Suidas. Quanquam Diogenes Laertius cum Pittaci auditorem dicat extitiſſe. Vide in Cadmo, de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus qui ab Orpheo multa didicit, ſcripſitque Theogoniam libris 10. item libellum de rerum principio. Pherecidem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suid.

Pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam I O.

Pherenice, mulier, de qua Ælianus lib. 10. c. 1. varia. hiſtor. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide Berenice.

Pherentians. Vide Ferentenum.

Pherezei, populi qui Samariam, & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15. Lat. Rurales.

Phermella, filius Aman, filii Amadatha. Eſth. 9. Lat. ruptura fundamenti, vel rupturam ponens, aut ex Hebr. & Syro, taurus anniculus.

Pheron. Seſoſtris filius, rex Ægypti, cùm in Nili inundinatione telum in medios vertices fluminis torſiſſet, cæcus factus eſt: vndecimóque pòſt anno oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouiſſet paruit & viſum cœpit. Hero.

Pherora, Herodis Iudæorum regis frater veneno periit.

Pheſdomim, nomen loci, I. Par. II. Lat. portio vel diminutio ſanguinum, aut diminutio tacentium vel aſſimilantium.

Pheshur, nomen viri, I. Eſdr 2. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum.

Pheſſe filius Eſthon. I. Paral. 4. Lat. tranſitus, ſiue claudicatio.

Phestus Sicyoniorum rex, XXII. anno ante Romam conditam 490.

Phetheia, nomen viri. I Paral. 24. Lat porta Domini. ſiue aperuit Dominus.

Phethro, nomen regionis, quæ Arabia Petrea dicitur Ila. II. Idem videtur eſſe quod Phathures, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur Lat. buccella oris aut perſuaſio vel dilatatio ruinæ vel diſtillationis.

Phethruſim, filius Meſraim, Geneſ. 10. idem p. I.

Pheugarum, Germaniæ vrbem habet Ptolemæus. *Halberſtadt* Saxoniæ vrbem eius loco ponunt Appianus & Irenicus.

Phia, vrbs de qua Meſſenii & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt ſcribit Homerus Hinc *Phieus*, *Phiates*, *Phiæus* Stepha. Vide *Phea*.

Phialia, vrbs Arcadiæ in Peloponneſo. Ptol. Plethon per I in penultima habet. *Phigaleam* eam etiam vocari tradit Stephanus, & Pauſanias. *Dania* dicitur Nigro.

Phiceon, mons Bœotiæ Steph.

Phicores, Mœotici populi in Aſia. Mela.

Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis

Phidaliæ ſinus Europæ ad Boſphorum Thracium, Suidas huius meminit. *Saranacopa* nunc dici ait Petrus Gyllius.

Phidene. Vide Fidena.

Phidamus Epicureus, fuit poeta admodum laſciuus.

Phidias, diæ, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſcalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commẽdata eſt Mineruæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam inſculpſit. in ſoleis verò Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Venus *Plin.* libro 35. cap. 8. Hic etiam, ſtatuam Nemeſis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quę in manu mali ramum tenebat, ex quo parua ſurgebat complicatio: vbi, teſte Antigono, inſcriptum

erat,

erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inſcripſerit operi, ex quo prouerbium Rhamnuſia Nemeſis. Hic Phidias initio pictor fuit, pinxitque clypeum Mineruæ Athenis.

Phicol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen. 21. Lat. omnis lingua, aut oris perfectio, ſiue conſummatio.

Philippus. proprium viri filii Theſſali, Homer.

Phigalea vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Meſſeniacorum. Dicitur etiam Phialeia ſiue gà Phialo quodam. Eſt item ... Bithyniæ. Gentile priori, Phigaleus, & Phigaleites. Huius populi vino adeò gaudent, vt non alibi, quàm caupones habitent, hoſpitibus ... elocantes cum vxoribus. Hoſtibus tubæ ne in ſomno quidem ſonum perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt Hebræi, reuertentes de Ægypto. Exod. 14. ſiue quarta manſio Hebræorum Numeri 33. Lat. os vel labium gubernationis, aut os ſculptum.

Phila vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus iuxta Peneum, matris nomine condidit: Gentile, Phileus. Eſt etiam inſula Ægypti Herod. lib. 4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit. Gentile, Philates, Steph. Vide Tacompſus. Nardus in ſuo Liuio Italico *Fello* nominari dicit.

Phila, inſula in mari Gallico. Plinius 3. capite 5.

Philace fuit amaſia Stratoclis, authore Plut.

Philadelphia ciuitas in Myſia, regione Aſiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo libro 12. circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. Hæc fuit vna ex ſeptem eccleſiis. Supra Philadelphiam Orientem verſus exuſta regio patet ſtadiis longa quingentis quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem reperiuntur, quæ exuſtum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa corporum facies cinerulenta eſt: montana, petroſa, & nigra: quidam ex cerebro fulminum ictu id contigiſſe arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari: ſed credibilius eſt ſubterraneum ignem qui poſtea defecerit, regionem exuſſiſſe. Alij dicunt eſſe ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide Rabath. Stephano vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combuſtæ, quam Myſi & Lydi tenent. Strab. lib. 12. Alia eſt Ægypti, tertia Syriæ inſignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Aſtarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta eſt. Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus. Ioſephus libro 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph. *Rabba* vel *Rabbath*, Hebræis Ziegle-rus tradit. D. Hieronymus vocat *Amman* Arabiæ quandam vrbem nomine, *Philadelphia* quam Ptolemæus poſuit in ea parte Syriæ, quæ Arabibus vicina eſt.

Philadelphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000 librorum continentem. Idem libros Moyſi curauit per 70. interpretes ex Hebræo Græcum ſermonem verti.

Philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò ſuprà minores cataractas: centum fortaſſe ſtadiis diſtans à Syene & Elephantine, Heliodorus 8. hiſtor. Æthiopicæ.

Philæ, Philarum inſula aſpera & vndique prærupta, adiacens Ægypto duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo nutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Strabonis li. 17. infra Meroen ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex plauſtro per plana aliquando vectum ſcribit.

Philæmon, poëta quidam, qui cùm videret aſinum ficus menſæ paratas comedere, tanto diffluxit gaudio, vt ſtatim expirauerit. Valer. Maxim.

Philęni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe viuos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenſes & Cyrenenſes de finibus controuerſia incidiſſet: placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque ſibi obuii fierent, ibi vtriuſque ditionis termini eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni, cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati aduerſarii eſſe præuentos optionem Philænis propoſuerunt, malléntne ad fines ſuos retroducere, an eo in loco viui defodi: iiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitę anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, viui ibidem ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginenſes, ne eximia illorū in patriam pietas, vlla temporum iniuria obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine Philænorum aras vocauerunt. Saluſt. in bello Iugurth.

Philęni vicus, Ptolem. in Africa propria eſt, vbi eorum etiam *Aræ* quorum Saluſtius & Valerius meminere. *Licudia* Caſtaldo. *Hernich* Zardo, *porto de Sabia* Villanouano nominatur.

Philæum, Germaniæ vrbem apud Ptolem. legunt Villanouanus & Appianus, quam *Groeningen* Friſiæ interpretantur. ſed *Phleum* ſine i aut diphthongo eſt in Græcis codicibus.

Philagrius, medicus fuit inſignis Galeni contemporaneus, natione Epirota, Naumachii diſcipulus cuius ſcripta recenſet Suidas.

Philagrus Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum malas fertur impegiſſe. Cæl. lib. 11. c. 41.

Philaida, vicus in Ægeide à Philęo filio Aiacis & Lyſides filiæ Coroni filii Lapithæ. Tribulis, Philaides, Steph.

Philammon, filius Apollinis in Chione Nympha, clariſſimus carmine & cithara. Vide Chione.

Philarchi, populi ſunt in Arabia felici, Meſopotamis contermini, ad Euphratem deſcendentes. Strabo lib.2.

Philaretus nomen viri proprium.

Phileas, regio Byzantii: Gentile, Philiates. Aliqui Phineam, alii Phileam vocant. Steph.

Philelphus, nomine Franciſcus, omnium ſuæ ætatis poetarum excellentiſſimus, Romam accitus artis oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit, inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimum profeciſſe aperto ore pronuntiat: tãta eſt accepti eius muneris habenda recordatio & gratia. Alex.lib.1.c.23.

Philenorium, vrbs in Arnæa regione Bœotię à Philęnore Ætolo. Gentile, Philenorius, Steph.

Philemon, poeta comicus: quamuis (inquit Quintilianus) prauis ſui temporis iudicus, Menandro ſæpe prælatus, cõſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

Philemon, ruſticus quidam qui cùm Iouem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, vnà cum Baucide vxore in arbores conuerſus eſt, & domus eius in templum, vt refert Ouidius Metamorphoſ lib. 8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam: & apud poetam (cuius nonnulli exiſtimant Philemonem hunc fuiſſe villicum) extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotyposes.

Philenis, meretrix fuit, quam Philocrate poeta Græcus ſuis carminibus lacerauit. De hac etiam Mar.lib.7.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pætum, lib.9. Epiſt. Macedoniæ vrbs. Plin.

Phileſius, cognomen Apollinis, Bocat.lib.5. Phileſia quoque templa vocauit Bocatius Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſiue à certamine puerorum Phileſia vocari dicit. Græci φιλήσιος, amabilem dicunt, quia lumen ſolis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

Phileta, circa Cariam vrbs. Porphyrog.

Philetas, poeta elegiographus ex inſula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam, quam adamauit. Fuiſſe fertur corpore adeò tenui, vt neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.

Philethus, vir quidam, qui à fide Chriſti excidit, 1.Tim.2.

Philetus, Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 224.

Phileum, Ptol.lib.11.cap.1. ciuitas Germaniæ in regione, quæ hodie Friſia vocatur. Vulgò *Gruningen*.

Philia inſula. Vide Tacompſus.

Philia, promontorium Thraciæ ad Pontum Euxinum Ptol. m.

Philicus, inſula ante Taprobanam. Ptol.

Philides, quidam equorum nutritor, à quo quum Themiſtocles equum dono poſtulaſſet, paſſúſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domũ eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificabat ſe propinquorum accuſationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch in Themiſt.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Theſſaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine ſuo Philippos nominauit. Iuxta hanc ſunt campi Philippici, in quibus Cæſar & Pompeius primò, deinde Auguſtus & Caſſius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo ſic dicta, cùm prius Crenides vocaretur Steph. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòſt dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduerſus Thraces auxilio fuiſſet, Theſſaliç Philippi dicti ſunt, & Gomphi Theſprotiæ. Gentile, Philippeus, & apud Polybium, Philippenus. Steph.

Philippicus Bardanus, Romanorum imperator, ſecundo imperij anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, ſub annum ſalutis 713.

Philippides, comicus poeta, haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in çertamine poetarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suid.

Philippides, Athenienſis curſor, ea nempe tempeſtate, qua in Græciam Perſarum venit exercitus, vnicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur (quę 93. Francicas conficiunt leucas) vt Lacedæmoniis Perſarum aduentum palàm faceret, eóſque vt præſtò adeſſent, admoneret. Leonic.Thom. lib.3.cap.29.

Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amyntæ filius condidit. Ciuis Philippopolites. Stephanus. Hanc Ptolemæus *Trimontium* & *Adrianopolim* vocat. Plinius ſcribit eam antea *Poneropolis* appellatam. Rufus ait *Eumolpiada* dictam. *Calybem* à Strabone vocari tradit Hermolaus. eadem videtur Suidæ *Doulonpolis* nominari: *Pulendena* etiam dicta fuit, teſte Iornande, quam alibi *Pulpudenam* nuncupat. Adrianopolis & Philippopolis, duæ ſunt vrbes. Sex.Ruf.

Philippus, VI. Macedonum rex, Olymp.34.

Philippus, Amyntæ filius: Alexandri Magni pater Macedonum rex, rei militaris periti ſſimus,

mus, rebúſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſania quodam adoleſcente fuit interfectus, qui cùm de ſtupro ſibi per vim ab Attalo illatum, apud regem queſtus eſſet. & pro rei indignitate vltionem fruſtrà poſtulaſſet, ſéque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat ab iniquo iudice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas eſt, regum ſepulchris nobilitata: vnde paſſim Pelleus à poetis cognominatur. Puer, quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primùm Illyriis, deinde Thebanis, cõciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis pueritiæ rudimenta exercuit. Diodor. & Trogus lib. 7. 8. & 9.

Philipus, Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iuſſu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de ſocietate miſit: qui in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto claſſis interceptus cum literis, miſſúſque ad Senatum, ſtatim Leuinus conſul contra eum mittitur qui regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemíque ſopitum nocte intempeſta adoritur: ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſi priùs, ne hoſtis poti retur, ſuis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni, Cur. li. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic gratus vſque adeò erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, vt ab inſidiis Philippi velut ab hoſte Dario corrupti, ſibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipſo Philippo damnatum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit.

Philippos etiam Romanos, viros claros, legimus, inter quos L. Philippus orator, Craſſi aduerſarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Roman. imperatoribus Chriſtianus fuiſſe perhibetur.

Philippus, frater Herodis, procurator Ituręæ & Thraconitidis conſtitutus à Romanis. Luc. 3.

D. Philippus, qui fuit vnus ex Apoſtolis Domini Hierapoli dormiuit. Sed duæ eius filiæ inibi virgines conſenuere; & alia eius filia Spiritu ſancto repleta permanſit apud Epheſum. Euſeb. lib. 3. cap. 31. hiſt. Eccleſ. Ex Bethſaida fuit oriundus: primus Euangelium Samariæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino ſermone conuertit. Act. c. 8.

Philippus, genere Cæſarienſis, Vnus ex 7. diaconis, qui & Euangeliſta cognominabitur cuiúſque filiæ erant propheteſſæ, vt D. Lucas ait, Act. cap. 21. & 24.

Philippus, IX. Hieroſolymitanus epiſcopus, anno ſalutis 112.

Philippus, imperator, Gordiano ſucceſſit qui tam ſeueri & triſtis animi fuiſſe dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiuſquam cõmento ad riſum ſolui potuerit, aut ab inflexæ naturæ toruitate dimoueri. Author Sex. Aurelianus.

Philippus, Imperator Occidentis, victo Othone competitore, ſub annum ſalutis 1200.

Philippus Henrici filius, Francorum rex, ann. ſalutis 1060.

Philippus, frater Alphonſi X. Hiſpaniæ regis fuit, qui Chriſtianam Daciæ regis filiam, & fratris ſui vxorem ſibi per vim copulauit, ſpreta religione ac ſacerdotio, cùm eſſet abbas & preſul Hiſpalenſis.

Philippus, Francorum rex bellicoſiſſimus, ob idque Auguſtus cognominatus, in Aſiam nauigauit. Aconem & Ptolemaidem expugnauit, ſed paulò pòſt morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum rege cepit. Othonem III. imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit: in quo & Ferrandus captus, & innumera hoſtium millia cæſa ſunt. Iudæos Francia expulit. Floruit autem ſub annum ſalutis 1212. Annal. Franciæ.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex, anno ſalutis 1271. Annal Fer.

Philippus Pulcher, Francorũ rex, annis XXVIII. Flandrenſes variis præliis domuit: à Bonifacio pontifice ſacris interdictus; & à Benedicto XI. abſolutus eſt. Annal. Franciæ.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno ſalutis 131. Annal. Fran.

Philippus Valeſius Francorum rex, ſuffectus in locum Philip. Pulchri, qui ſine liberis mortuo genere proximus erat. Flandros ingenti clade affixit, qua ceciderunt ferè viginti hominũ millia: poſtea non eadem fortuna ſæpius cum Anglis congreſſus terra marique victus, Calidum Anglis inuitus permiſit. Annal. Fr.

Philippus, Syrię rex XXI. ſub quo Syrię regnũ defeciſſe dicitur Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, ſub Octauio Cæſare.

Philippus, cognomine Auguſtus, princeps optimus, ciuitatem Andegauenſem dirutam reſtituit. Annal. Fr.

Philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſaris, rex Hiſpaniæ, pater Caroli V. Cæſaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flãdriæ comes. Chron. Burgund.

Philippus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius I ānis filius qui ad Monterelium occiſus eſt, & multos in Fraā ia motus qui excitauit, ſub regibus Carolo v & vii. vixitq; e vſque ad imperium Ludouici xi Chron Burg.

Philippus, dux Mediolani, ſub annū Chriſti 1420. Iunius hiſt. ducum Med.

Philippus Maria, I aniæ dominus, Galeatii Mediolani ducis filius Hiſt. Mediolan.

Philiſcus, Athenienſium tyrannus. Olymp. 23.

Philiſcus cælator egregius, qui Venerem in Octauiæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas nouem & nudum Apollinem inſculpſit.

Philiſcum, oppidum Parthorum ad Euphratem non procul à Damaſceno campo. Plin. lib. 9. cap. 26.

Philiſtæi, ſiue Philiſtiim, populi Iudęis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt Palæſtina.

Philiſtinæ foſſæ quod alii Tartarum vocant, inquit Plin. Vnum ex Padi oſtiis. *Foſſona* hodie Leandro & C. Fabricio. Tartari fluminis etiam Tacitus meminit.

Philiſtion, Nicæus, poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio riſu mortuus eſt.

Philiſtion, medicus Locrenſis, cuius meminit Gel lib. 17. cap. 12.

Philiſtus, Mileſius, muſicæ primùm operam dedit, euaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum conuerſus, auditor fuit Iſocratis.

Philiſtius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſii tyranni, ſcripſit res Siculas libris xi.

Philix, nutrix Domitiani principis Sueton.

Phillis, Thraciæ regio circumiecta Pangæo monti Herodot.

Phillyra, mater Chironis Centauri à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georgic.

Philo, is fuit, qui ex Proſerpina filia, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum ſeruauit, & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poetæ Iouis & Maiæ fuiſſe filium, ſed Hermes ille, qui Triſmegiſtus appellatur. Palæph. lib. 11.

Philo Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus eſt.

Philobœotus, mons Bœotiæ in Elaticis campis Plutarch. in Sylla.

Philo Herennius Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30 Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinisque omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene verſatus. Eloquentia Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum ſuorum tradidit monimentis, palàm eſt. Igitur temporibus Caii quanta acciderint Iudæis mala deſcripſit, quibus & ſuam legationem pro Iudęis apud ipſum Imperatorem retulit.

Philo, ſtatuarius, Hephæſtionem expreſſit, Tatianus

Philocalia, caſtellum in Themyſcyrena, non procul a Tripoli fluuio & caſtello. Plin. lib. 6. cap. 4.

Philocandros, inſula Cycladum. Ptol.

Philochorus Athenienſis, vir doctiſſimus, & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitię ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Athidis libros 17 qui continent res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, vſque ad Antiochum cognominatum deum, aliáque complura. Suid.

Philocles, Athenienſis poeta Tragicus fuit, non ita multò poſt Euripidem. Æſchyli ex ſorore nepos ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit imprimis fœda, capitéque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquit filium nomine Morſimum, & ipſum poetam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis apud Demoſthenem.

Philocrene, Bithyniæ oppidum apud Gregoram. Maritimum eſt Laonico. Circa Nicæam videtur.

Philoctetes, ctetis, vel ctetæ, Pæantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Oeta mādauit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Gręci, ad euertendam Troiam ſagittis Herculis opus eſſe, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cùm verò illi vehementiùs vrgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cúmque illi inſtarent, vt ſepulchrum eius ſibi indicaret, ne iuſiurandum violaret ictu pedis locum oſtendit. Pòſt hæc, cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipſe ſolus Lerneis ſagittis vti poſſet vnius ſagittæ caſu in pede, quo Herculis tumulum monſtrauerat, vulnere penè immedicabili affectus eſt: cuius fœtor, cùm à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Vlyſſes in Lemnum regreſſus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouidius libr. 13. Metam. vbi & Paridem, ſingulari certamine ab eo prouocatus, ſagittis interfecit. Euerſa autem Troia pudore, ne in patriam æger rediret

tiret, impeditus, in Calabriam venit, ibíque Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici ſanatus eſt.

Philogonus, Antiochienſis epiſcopus, anno ſalutis 32..

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus cuius tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecunia, decem millibus denarium mercatus eſt: quod pretium à Dione Syracuſano acceperat.

Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis qui Olympia vicit: ſed vbi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorem matri Alcinoe, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſam, apud Thebanos, legéſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam & de ſobole procreanda, quas illi prolatarias appellant. Et hoc eſt præcipuè ab illo prouiſum, vt numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles 2. Politicorum.

Philologus nomen viri. Rom. 16.

Philombrothus, Athenienſium princeps ſeu Archon annuus, Olympiad. 4.. cuius anno ſecundo, Pediæi, Diacrii & Paralii ſeditionem nouam propter æris alieni quo demerſi erant, magnitudinem Athenis excitarunt, cui malo cùm finis nullus appareret, Soloni ciui Athenienſi, eidémque è nouem ſapientibus vni ſeditio componenda, & reſpublica nouis legibus conſtringenda, commiſſa eſt. Plutarchus.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognen ſororem eius vxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violauit: & ne flagitium cuiquam indicare poſſet, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (vti erat lanifica peritiſſima) rem omnem, quo geſta erat ordine, in tela depinxit, eámque per famulam ad Prognen miſit: quæ quamuis ſororis iniuria grauiſſimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrſíſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, vbi communicato cùm illa conſilio Itym filium ſuum iugulat, patríque comedendum apponit: illóque epulis tam nefandis iam ſatiato ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio vxorem inſequeretur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem. Itis verò in phaſianum, Philomela deu que in laſciuiam, etiam hodie de Terei iniuria ſuauiſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantus harmoniam & ſonorum, qui ex auibus audiuntur, varietatem referunt, alii ad mores & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi affectus quibus homines ad furorem compelluntur: Impetus autem venereus & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in vpupam commutatus. vide Tereus.

Philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. li. 12. Gentile, Philomelus.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenſes vicit ad Petras Phedr. ades. Olymp. 106.

Philomenes, Paphlagonum rex, à quo inſequentes principes cognomentum ſumpſerunt ſibi, ſicut ab Hellene Theſſalorum Reges dicti ſunt Alex. lib. 1. c. 1.

Philomolphus, Aſiæ minoris oppidum Nicetas.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

Philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vſum exquiſitiſſima concinnaret, & egregias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat, velut diuinas & ſalutares. Cæl. lib. 16. cap. 10.

Philomelus, nomen citharœdi cuiuſdam, cuius meminit Matt. lib. 3.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philonius, portus apud Ptol. in Corſica inſula vocatur hodie *Porto vecchio*, vt Leander & Niger ait.

Philonis pagus in Ægypto, inter Nilum & ſinum Arabicum. Strabo, Pentapoleus regionis, vicus in Africa. Ptol. Item Libyæ nomi.

Philonomia, Nyctimi & Arcadię filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur in Martem incidit, qui ſumpta paſtoris forma grauidam puellam effecit. Ea verò gemellos enixa, patris metu in Erymanthum eiecit infantes, qui deorum prouidentia illæſi, delati ad cauam quandam quercum dicuntur: vbi cùm lupa quædam luſtrum haberet, propriis abiectis in fluentem catulis, infantibus vbera præbuit, quod quidem Lycaſtum alterum verò Parrhaſium appellauit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt. Plut. Paral.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achęorum præſtantiſſimus Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus. Liuius in bello Macedonico lib. 5.

Philos, inſula contra Perſidem, non procul à Caſandra. Plin. lib. 6. c. 25.

Philoſtratus, Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúſque vxoris Iuliæ, epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Apollonii Tyanei, ſcripſit vitas ſophiſtarũ ad Sena-

tum, de vita Apollonii lib. octo, præterea Heroica quæ hodie extant.

Philoſtratus huius pater Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures, & clamationes orationibus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus tertius ſuperioris filius, docuit Athenis, ſcripſit Panathenaicum, Troiam Paraphraſin Homerici clypei Iconas huic multi referunt Suid.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni: cui poſt eius mortem, Ciliciæ regnum forte obtigit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita. Apollodorus Philoterideni vocat. Eſt etiam Philotera Cœleſyriæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur Steph.

Philoteris, ciuitas in littore ſinus Arabici, aliàs Arſinoe dicta vt ſupra indicatum eſt. Alia videtur dicta in Philotera.

Philotimus, Ciceronis libertus, vt ipſe ſcribit Attico lib. 2. 9.

Philotetis, quæ & tutela, vel Titula, ancillarũ dux apud Romanos, quum Fidenates vltima victoria ſuperati ſunt. Illi enim quum dedi ſibi matronas poſtulaſſent, ac Tutela cum ancillis ab hoſtibus habita matronarum vna eſſet, vino & venere obrutus Romanis prodidit. Plutarchus. Lilius 3. 1. Syntag.

Philoxenus philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quo diutiùs ciborum & poculorum ſapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis: de helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suid.

Philoxenus, Eretricenſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponenda, Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præcepto ris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ vias & compendiarias inuenit Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus poeta lyricus, ſcripſit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret tragœdiã quæ eius in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè amaret, co... us eſt in Latomias, indéque Tarentum aufugit: Dionyſio verò eum per literas reuocare conanti, reſpondit hoc tantùm monoſyllabum, Non ſæpiùs iteratum. Suid.

Philoxenus cos cum Probo anno verbis 1278

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Hanc fabulam ad medicinæ & Chirurgiæ autem refert N. Comes mythologiç lib. 4. cap. 12. Vide Chiron. Scribitur autem hoc nomen & eius deriuata, ſimplici l, poetę tamen ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Philyres populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hanc Philyretes, fœmininum Philyres & Philyretis. Steph.

Philiſtenis, ſiue Thyeſtæ, quem Atreus vnà cum Tantalo fratre interfectum Thyeſtæ patri epulandum appoſuit. Vide Senecam in Thyeſte.

Phina, oppidum in Macedonia ad oram Heracleæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

Phinees filius Eleazari filii Aaron. Exo. 6. filius etiam Heli ſacerdotis. 1. Reg. 1. Lat. aſpectus, aut facies confidentiæ vel protectionis.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineius Steph.

Phineus, Agenoris filius Hellanico: Heſiodo Phœnicis & Caſſiopeę, Agenoris nepos, frater Cilicis, Doryclii & ... Hic igitur rex Arcadiæ, vel vt alii, Thraciæ, vel vt rurſus alii, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Stheneboœam vocant) ex qua genuit Oryithum & Crambum vt Sophocles vt alii, Mariandinum & Thynum: vel, vt rurſus alii, Palæmonem & Phinea, quibus, mortua priore coniuge Harpalycen, Calais & Zethę ſororem, nouercam ſuperinduxit: quamuis Flaccus non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororẽ appellet: cui etiam Apollonii Commentarius ſubſcribit qui à lib. 2. dicit, Phineum Cleopatrã Boreæ & Orythiæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundum verò Idæam Dardani filiam nouercam ſuperinduxiſſe: cuius ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra ſuſceptos excæcauit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt à diis, & Harpyæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam eius turpiſſimè fœdarent. Poſtea verò, deuenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rurſus ad Strophades inſulas fugatæ ſunt, vt ſuprà diximus in dictione Calais. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cùm is in ſolitudine liberos Phinei offendiſſet excæcatos, comperiſſétque eos ca... nouercę eiectos fuiſſe. Hinc Phineius a um & Phi eius, a, um.

Phinei fabulam refert ad auaritiæ effecta N. Comes mythologiæ lib. 7. cap. 6. libro autem 6. ... de Iaſone & Argonautis agens, poſt Apollonium in Argonaut. Phinei vaticinia explicat.

Phinni. Vide Fenni.

Phinon, ciuitas Idumæorum. Gene. 36. Lat. gemma, ſiue aſpiciens, aut os æternitatis, vel os filii, aut ex Heb. & Syro, os piſcis, ab ore non ab oſſe.

Phinopolis, Ponti à Phineo dicta: Gentile Phinopolites Steph.

Phintia, Siciliæ fons, in quem, vt Apion refert, nihil immergi poteſt, ſed omnia fluitant, Pl. lib. 31. cap. 2.

Phinthia, amicus fuit Damonis cuiuſdam, vt ex Plutarcho inuenimus. Itaque apud Ciceronem in Officiis, & Valerium Maximum, Phinthia reponi debet loco Pythiæ.

Phintonis, inſula inter Sardiniam & Corſicam. Plin. & Ptolem. *Iſola roſſa* Ortelio: *Iſle de Figo* Pineto.

Phiræſi, Scandiæ inſulę populi, Ptol. Ofranci, Turnebo, cuius opinionem reiecit P. Hotoman. in Francogallia, & meritò quidem, vt à vero alienam.

Phiſon, i. oris mutatio, ſiue multitudo, aut extonſio, magnum Indię flumen, è paradiſo fluẽs, Gen. 2. quòd ab Euſebio & Hierony. in quæſt. Hebr. Ganges dicitur, ſiue Getha, Ioſeph. lib. 1. cap. 2. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat. Gen. 2.

Pithom, i. buccella eorum, aut oris conſummatio, ſiue perſuaſio vel dilatatio eorum, vrbs quam ædificauerunt filii Iſrael Pharaoni regi Ægyptiorum Exod. 1.

Phithon, filius Micha filii Meribala, 1. Paral. 8. & 9.

Phla, Herod. libr. 4. inſula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iaſonem poſteaquam ſub Pelio Argos ædificauit, impoſitis in ea cum aliis ſolennibus hoſtiis, tum verò tripode æreo, circuiſſe Peloponneſum animo Delphos eundi: eúmque cùm teneret curſum circa Maleam: abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priuſquam tellurem cerneret, in aſpretis paludis Tritonidis aſtitiſſe, eíque hæſitanti de egreſſu apparuiſſe Tritonem, ac iuſſiſſe ſibi dari tripodem, quòd diceret oſtenſurum ſe illis exitum, atque incolumes remiſſurũ. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanon, vrbs & portus iuxta Abſyrtum inſulam poſt Aloum, Artemidorus, vnde totus ille ſinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide Phlanotes.

Phlanotes, populi, Plin. lib. 2. ca. 22. à quibus nomen ſinui eſt inditum, quem modò nautæ Quęrnarium appellant, alii Cernarium propter naufragia, procelloſo fermè ſemper tranſitu. In receſſu eius Senia vrbs, cuius à tergo ſpecus ſũt vnde vehementer nulla ferè non hora venti perflant, eáque res infamem eum ſinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempeſtatis eſt, de qua Plinius lib. 2. c. 45. In Dalmatiæ, inquit, ora ſpecus vaſto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die turbini ſimilis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano, inter Polam coloniam & Iaderam. Vide Phlanon.

Phlegeton, fluuius infernalis flammis æſtuãtibus rapidus, à φλέγω ardeo.

Phlegon, vnus ex equis ſolis ἀπὸ τῶ φλέγειν, quod eſt ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (nonnulli Adriani dicunt) hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris ſedecim vſque ad Olymp. CCXIX. De factis Romanorum li. 2. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen. Rom. 16.

Phlegra, grę, vel Phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, Pallenę proxima. Plin. libr. 4. cap. 10. aut, vt Eudoxus mauult, eadem cum Pallene, & vallis circa hanc vrbem, in qua Gigantes olim cum cæleſtibus conflixere. Vide Pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus poſtea Pallenem dictam ſcribit. Hinc Phlegræus, a, um, & Phlegrus, gra, grum.

Phlegræi, campi duo fuere, alter in Græcia, Phlegra Theſſaliæ valle, vbi Gigantes cum cęleſtibus pugnauere. Vel ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt vrere atque inflammare. Alter in Campãnia prope Cumas, in quo Gigantes Herculem ſuperaſſe dicuntur. Plin. libr. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere: Pallenem, inquiunt, quę veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immunitas, & ſuperbia morum Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo miſſa ſunt, donec ij fugere coacti ſunt, ipſique ingenti victoria ſuperati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideò fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, vt ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit & commouet, exuritque frequenter: vnde & nomen ſortitur, φλέγειν enim Græcè exurere, ardeféque ſignificat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlegya, Steph. vrbs Bœotiæ, à Phlegya, Martis & Chryſes filio: Ciuis, Phlegyas, Phlegyeus, gyea, gyeum. Regio quoque Phlegyantis nominatur.

Phlegias, Martis filius, rex Lapitharum in Theſſalia, pater Ixionis & Coronidis Nymphę: quam cùm ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit: vbi hac pœna afficitur: vt ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur & timeat.

Phlegyæ, populi inſulani Theſſaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cùm ſacrilegi eſſent, deóſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno immiſſo diluuio, ſubmerſi ſunt,

quorum apud inferos meminit Virg.lib.6. vide Gyrthone.

Phlias, vnus ex illis qui in naui Argo fuerunt filius Bactu, vt Valer. habet 1. Argon.

Phlius, untis, vrbs in medio Sicyonii Argicíque agri, Strab. libr. 8. vbi religioſiſſimè colebatur. Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plin. li. 7. c. 5. Hæc olim Arethyrea dicta eſt. Steph & Arantia. Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Cæthonophyles filio, vel à Phlyante. Gentilia, Phliuntius, Phliuſius, Phliaſius. Vel nomen habet à φλέω, quod eſt fructibus abundare. Nam & Lacedæmonii Phliaſium menſem vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur Phliuntis fœmininum. *Philius* Gemiſtus habet. videtur eadem *Phliaſia* apud Strabonem vocari.

Phlius, vrbs maritima Argię regionis in Peloponneſo, teſte Ptolemęo Phlethon eam etiam *Thermia* appellat. *Fica* Pineto dicitur.

Phlorya, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu: tribulis, Phlyeus. Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obuerſus. Strabo. *Flick*, Lazio.

Phlygonium, vrbs Phocidis. Ciuis, Phlegónius & Phlygonius. Steph. Pauſ.

Phobetor, filius Somni apud Ouid. 11. Meta. Dictus eſt Phobetor, à verbo Gręco φοβεῖν, quod eſt perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere poſſit. eſt enim ἴκελος ſimilis.

Phocæ, arum, inſulæ Cretę adiacentes. Plin. lib. 4. cap. 12.

Phocęa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia, ita dicta à Phocarum multitudine, quę vrbem condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo libro 14. Incolæ Phocæi & Phocenſes, qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, communi conſenſu patriam deliquerunt, diriſque exe-crationibus ſe deuouerunt, ſi quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi tandem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt. eſt etiam Phocæa, Ptolemęo oppidum maritimum, quod Liuius *Lamptora* quoque vocat. Sophiano *Foglia vechia* nominatur.

Phocaria, inſula maris Ægæi, ex aduerſo Atticæ. Plin.

Phocarum, inſula in ſinu Arabico. Strab.

Phocas, Romanorum imperator, ſub annum ſalutis 606.

Phoces, oppidum eſt Bœotię.

Phoceas, agri Leontini in Sicilia oppidum. Thucyd.

Phocenſes, Gręciæ populi apud Strabonem. Hos ſcribit Niger *Dryopes* à Vibio vocari.

Phochereth, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. oris exterminatio vel oris conciſio.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vſi ſunt.

Phoci, gens Ichthyophagis vicina: Agatarchides.

Phocias, Theſſalię fluuius, Vibio. Phœnix legit Simlerus.

Phocion, Athenienſis vir clarus, cognomento Bonus ſemper pauper, cùm ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquam eſt viſus. Et in concione cùm quis dixiſſet, Cogitabundus videris, ô Phocion. Rectè inquit coniectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienſes dicturus ſum. Huic cùm legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarentúrque vt ea acciperet: (quamuis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen eius eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſumma paupertate ad paternam gloriam peruenire.) Si mei, inquit, ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augerique luxuriam. Plot. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ varięque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græcię regio, ſinui Criſſæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſóque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenſes, à quibus nonnulli putant profectos eſſe Maſſilię conditores, non (vt alii exiſtimant) à Phocenſibus Ioniæ populis. Cui etiam ſententiæ non obſcurè ſubſcribit Pli. li. 3. c. 4. vbi Maſſiliam Græcorum Phocenſium coloniam appellat ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorum. Hinc Phocaicus ca, cum.

Phoclis, Arachoſiæ vrbs. Ptol.

Phocra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol. Vulgò, *Gebelheladich*, i. mons ferreus.

Phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidaſſet, Athenienſibus vſque adeò inuiſus factus eſt, vt occurrentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

Phocus filius Æaci. Ouid. 7. Metam.

Phocuſa, Pli. li. 4. c. 12. inſula vna ex Sporadib.

Phocuſæ, inſulę duę Pto. in Ægyptio Pelago.

Phocylides Mileſius, poeta Græcus, qui floruit poſt bellum Troianum, ſcripſit 58. elegias, & quaſdam ſententias ad vitæ inſtitutionem.

Phoda, oppidum in Arabia felici. *Plin.*

Phobas, adis, Phœbi ſacerdos, quę diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat.

Phœbe, eadem quæ Diana ſiue Luna à *Phœbo* fratre ita dicta Ouid. 2. Meta.

Phœbe & Elaira, Leucippi filiæ, Stephan. in Aphidnis

Aphidnis.

Phœoea palus, æſtuarium Argiæ regionis. Pauſ.

*Ph*œbatis, Macedoniæ vrbs, *Po*lyb.

*Ph*œbe, inſula in Propontide. *Pl*in.

*Ph*œbi, Mauritaniæ promontorium. Ptol.

*Ph*œbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, *Phœ*bias, aut *Ph*œbianus. Steph.

*Ph*œbigena: cognomen Aeſculapii, à patre *Ph*œbo, Virg. 7. Aeneid. *Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas.*

*Ph*œbus, idem qui Apollo, ſiue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & muſicæ deus à poetis habitus, & medicinę repertor. Dictus *Ph*œbus, quaſi φῶς τοῦ βίου, hoc eſt, lux vitæ.

*Ph*ęmon, lacus Arcadiæ Ouid. lib 15. Meta.

*Ph*œmonoe, filia *Ph*œbi, & vates, quæ prima carmen heroicum cecinit, vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

*Ph*ęnebytis, *P*anopolitanę pręfecturæ vicus. Suid.

*Ph*œnice, Syriæ regio, quam Stephanus priùs *Rhabbothen* & *Colpithen* dictam dicit, itē *Chna.*

*Ph*œnices, populi Syriæ, Iudæis contermini, quorum pręcipuę vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quę cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio *Ph*œnice dicitur à *Ph*œnice quodam Neptuni & Libyes filio. Steph. Hos Strab. lib. 16. arithmetica & aſtronomia, naualibus ac bellicis artibus inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

*P*hœnices, iidem ab Iudęis proximis, ſiue à *Ph*œnice Agenoris filio, literas accepere, Tyrii maximè, vnde & *Ph*ęnicia φοινικήια σήματα que dicuntur à Tymone *P*yrrhonio.

*Ph*œnicęum, mons Corinthi: Gentile, *Ph*œniceus. Steph.

*Ph*œnicia, vel Phœnice, Aſię regio ſic dicta à conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Steph. Ioſephus etiam author eſt, *Ph*œnices inueniſſe Gręcas literas.

phœnicus, vrbs Cretę, & inſula iuxta Lyciam Eſt & *Ph*œnicus, ſtagnum Thucyd lib. 8. Genti. Phœnicuntius, & *Ph*œnicuſius. Steph imò etiam mons eiuſdem Lycię, etiam Olympus dictus fuit, Strab.

phœnicuſſę, duę inſulę in Libyco ſinu iuxta Carthaginem. Inſulares, phœnicuſſę Eſt etiam ciuitas phœnicum in Syria. Steph.

phœnix, Cretę inſulę vrbs, Ptolem. *S. Niqueta,* Nigro. Vrbs item & mons non procul à Rodo. Lycię portus, Aegypti vicus, Sicilię oppidum, Theſſaliæ & Achaiæ fluuius. Plin. Strabo. *P*tolem.

*Ph*œnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

*Ph*œnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubina rem habuiſſet, diris impetitus à patre relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit: ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt vt ipſe narrat apud Hom. libr. 9. Iliad. Hic oculis tandem captus eſt, vnde Ouid. in Ibin,

Id quod Amynte vides videas trepidúſque miniſter
Prætentes baculo luminis orbus iter.

Iſtum memorant literas Græcas reperiſſe, vt Cecropem Ægyptium vel Prometheum, aut Orpheum, ſiue Danaum, vt ſuis locis citauimus.

Phætiæ, vrbs Acarnaniæ, à Phorio filio Alcmeonis, filii Amphiarai, Polybius lib. 4. Dicitur quoque *Ph*œtium. Gentile, *Ph*œtius, & *Ph*œtii. Steph. *Ph*ogor: mons in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Iſrael Num. 23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, Numer. 25. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuteron. 34. Eſt etiam idolum Moabitarum. Num. 25. Deut. 3. & 4. Ioſ. 22. hiatus vel apertio: dicitur etiam *Ph*egor, & eſt idoli nomen.

*P*holegandus, inſula vna Sporadum à *Ph*olegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter aſperitatem. Ciuis, *Ph*olegandrius. Steph

*Ph*ollathi, nomen viri 1. *Pa*r. 26. Lat. opus meũ.

*Ph*oloe, mons Arcadiæ ſyluoſus oppidum habens eiuſdem nominis. *Pl*in. lib. 4. cap. 6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiam famulę cuiuſdam textricis nomen apud Virg. 5. Æneidos,

Olli ſerua datur operum haud ignota Mineruæ
Creſſa genus Pholoe geminique ſub vbere nati.

Alii in *P*eloponneſo collocant: & *Xiria* à Nigro dicitur Gemiſtus eum *Pholus* vocat, & ſuo tempore *Aſtras* dici addit.

*Ph*oloe, nomen eſt Nymphæ apud Stat. lib. 2. Syluarum.

*Ph*olon, vrbs Arcadiæ, à *Ph*olo Centauro Gentile. *Ph*oloeus. Steph.

*Ph*olus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculeum ad *P*irithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit. Ouid.

*Ph*ora, Armeniæ maioris vrbs. *P*tolem.

*Ph*oraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis *Ph*ul dicitur.

*Ph*oratha, filius Æn fil i Amadatha. Eſther 9. Lat fructificatio, ſiue multiplicatio, aut ſortilegus.

*Ph*orbæ, vrbs Achęorum in Theſſalia: Gentile, *Ph*orbantius.

*Ph*orbantia, inſula prope Siciliam. *P*tol. *Leuanſo* Fauellus eam vocat Niger *Maretano.*

*Ph*orbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potiùs, quàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio dita tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virgil. 5. Æneid. Serui dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani qui fuit comes Æneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybii Corinthiorum regis. Vide Dexamene.

Phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè [illegible]o.

Phorbas, vi Argiuorum rex, anno ante Romam conditam, ferè 8[illegible]o.

Phorcus, ci, vel Græco more Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos Neptuni & Thoſeæ Nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum, quem ab Atlante nauali prælio victum, vndáque obrutum, poſtea ſocij ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eíque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys, Phorcydos.

Phorcynus portus, vbi antrum Nympharum, quæ Naiades vocantur, in Ithacenſi agro. Homer.

Phorcys, is fuit, quem fabulantur poetæ tres habuiſſe filias, quæ viciſſim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illis opus erat, vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum infereret, ſicque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eum viciſſim tradere conſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus fortè acceſſiſſet atque eam, quæ tunc oculum habebat, cunctanti gladio aggreſſus eſſet, denudato enſe, vt illi Gorgonas oſtenderent, petiit, mortemque iis niſi eam vtique manifeſtarent, minitatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Palæph. libro de fabulis.

Phorentanum, vrbs Italiæ. Gentile Phorentanus. Stephanus ex Strabonis libr. 5. Ferentinum. Pherentini etiam Italiæ populi dicuntur. Steph.

Phoriani lucus Eridis inter Parthenium iſtmus vt [illegible] anguſto ſitus. Steph.

Phorica, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoricæus. Steph.

Phoriſtæ, Aſiæ populi. Mela.

Phormeni, vrbs Italiæ: Gentile, idem. Steph. Vide Formiæ.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit, Theopom. in Philippic.

Phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. lib. 2.

Phormio, Philoſophus, Cic. 2. de Oratore Peripateticus. Cùm Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, vt Phormionem audiret: ſe velle, dixit: locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio: & de omni re militari: tum, cùm cæteri, qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem. Vide Annibalis vitam.

Phormus, Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem, quas commemorat Athenæus.

Phornacis, Bæticæ vrbs in Turdetanis. Ptol.

Phorobrentatium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentatienus. Steph.

Phoroneus, filius Inachi fluuii, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coegit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, patronymicum fœmininum, quod poetæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoroneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

Phorontis, Aſiæ minoris oppidum in Cariæ finibus, circa Ioniam. Plin.

Phorum, portus in Attica, Pſyrtalliæ inſulæ oppoſitus, Strabo.

Phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. lib. 9. Gentile, Phorunnæus. Steph.

Phoſech, filius Iephlat filij Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7. Lat. fragmentum tuum, ſiue diminutio tua.

Phoſphorion portus quidam Byzantii: cauſam nominis indicat Steph in Boſphoro.

Pholſphorus, Latinè Lucifer ſtella. Cic. 2. de Natura deorum. Matt. lib. 8. 22. *Phoſphore redde diem* &c.

Phoſtonia, vna ex Halcyoniis Suidas.

Photinæon, vrbs Theſſaliæ Steph.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergo ſupplicio affectus anno ſalutis 169. Polycarpi diſcipulus fuit. Euſeb. lib. 5. cap. 2. hiſt.

Photinus hæreticus, ſub annum ſalutis 355. diuinam Chriſti naturam negauit, Tripar. hiſt. lib. 5. cap. 5.

Photinus & Achilla, Pompeii Magni ex acie Pharſalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt, Alex. lib. 1. cap. 2. Hic eſt enim Ptolemæus.

mæus ille puer, qui Pompeium Magnum ex Pharſalia fugientem miniſtro Achilla & Plotino miſeranda nece affecit. Plutarch. in Pompeio.

Phouibagina, Trocmorum in Galatia oppidum. Ptolem.

Phraapſa, vrbs Mediæ: Gentile, Phraapſenus. Steph.

Phraates Parthorum rex, anno ſalutis 342. De quo vide Strabonem lib. 6.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſiam nominauit. Steph.

Phragandæ, populi Thraciæ videntur apud Liuium, lib. 26.

Phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Phocaenſi lib. 1. Steph.

Phranicate, Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio apud Trapezunta decertauit. Strab lib. 6.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit: quem cùm de victu interrogaret, reſpondit, Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem venando acquiro, paſcuntur alij: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manibus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonij.

Phrati, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

Phrearrhi vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius Steph.

Phreata, Garſauriæ, in Cappadocia oppidum. Steph.

Phregella. i. e Fregellæ.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes populi Libyci S eph.

Phretomanorum, Italiæ vrbem habet Diodorus lib. . quem refert à Q. Fabio expugnatam, Samnitum videtur.

Phricion, mons Locridis ſupra Thermoplas, cuius incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum eſſet, fœmininum, Phricias Dictus à Phricio Centauro quem occidit Hercules o im Dries dicebatur Eſt & Lariſſa Phriconis cognominata, vel Phriconitis Incolæ Phricones.

Phriconitis, Cumæ ciuitas quædam. Steph.

Phrinicus Bithynicus ſophiſta qui libros aliquot de dictionibus Atticis ſcripſit.

Phrinicus, fuit Lacedęmoniorum proditor, quém vetus comœdia carbone notauit: De quo extat prouerb. Phrynici lucta.

Phrixa, vrbs Peloponneſi, Phęſtus pòſt appellata Diſtat ab Olympia ſtadiis 30. Pherecides in Arcadia ponit: Gentile, Phrixeus, Steph. Vide Maciſtus.

Phrixus, Maciſti frater, à quo Phrixa vrbs, Vide Maciſto.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore: Gentile, Phrixius, vel Phrixieus.

Phroilla, Hiſpaniæ ex anno Chriſti 751.

Phronyma nomen puellæ cuiuſdam, filiæ Etearchi regis Cretę, quę ſuaſu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iuſſa eſt præcipitari, Themiſone quodam ſceleris miniſtro Herod.

Phrudis, Ptol Galliæ & Belgicæ fluuius. *Some* à Becano *Sambre* à Cœnali interpretatur.

Phrugundines, in Sarmatia Europæa gens. Ptolem.

Phrurentani, populi Italiæ Steph.

Phruri, Scythica gens, Dionyſio. Iuxta Caſpium mare habitant.

Phrurium, Cypri inſulę promontorium. Ptol. *Cabo blanco*, Mercatori. Indiæ eſt etiam intra Gangem vrbs. Ptolem.

Phryge, fluuius Aſiæ minoris Plinio: in Hermum deſinens, Phrygiámque à Caria diſcerminans Regioni nomen dedit.

Phrygi, Illyridis populi, circa Ceraunios, Strabo.

Phrygia, locus Oteæ ſic dictus, quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit Steph.

Phrygia, minoris Aſiæ regio, Carię, Lydię, Miſiæ, & Bithyniæ finitima: quarum omnium fines ita coeunt, vt difficulter poſſint diſtingui. Strabo lib. 12. Dicta eſt autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Phryges dicebantur: vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit vel à Phrygia Cecropis filia Duę tamen feruntur Phrygię Maior ſcilicet & Minor. quę Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonia parte eſt Galatiæ collimitanea, à Meridie Lycaoniæ Piſidiæ, Mygdoniæque conterminata. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius *Helleſpontiacam* Minorem vocat Strabo. Liuius quoque alteram ad Helleſpontum, alteram Maiorem appellat. Hæc eadem Minor, *Troas*, à Ptolemæo dicitur. Xenophon etiam Maiorem & Helleſpontiacam: Diod. lib. 18. Maiorem vocat, quæ ad Helleſpontum eſt, ſed malè. Strabo *Paroream* Phrygiæ Minoris partem quoque nominat, atque hanc eandem eſſe cum regiuncula ea, quam Ptolemæus ſub nomine Pamphylię comprehendit, nonnulli putant. Suidas ſcribit Phrygia, *Achrylim* nuncupari. Caſtald. tradit hodie *Sarcum* dici, ſed vtram non addit. *Phrygia Salutaris* meminit P Diacon. & li. notit. qui etiam *Phrygiam Pacatianam* habet Huius fit etiam mentio in nouellis. Ioſephus ait *Phryges Thygrammanes* Hebræis vocari Silio Italico *Creni*. unt eo verſu libr. 8. *Cum fugeret Phrygios trans æquora Martia*: *renos*. Antiquitas eos *Bruges* appellauit; vt docet Cicero in ſuo Oratore,

& Herodotus in Polymnia, qui addit *Bruges* dictos priuſquam in Aſiam tranſmigraſſent. antea enim *Phryges* dicebantur. *Brigantes* eoſdem ab Herodiano nominari tradit Stephan. Sed & Strabo *Breges* & *Bregi* habet. item Euſtathius: ſed per y in prima ſyllaba *Phrygia*, vt idem in Dionyſium tradit, locus Europæus eſt iuxta Oetam Trachiniæ montem, ſic dictus eo quòd ibi exuſtus fuerit Hercules. Hunc locum Liuius lib. 36.

Phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygieus. Steph.

Phrygius, fluuius. Vide Phrygia. Eſt & adiectiuum ſignificans quod ex Phrygia eſt.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. li. 2. cap. 15. Et Phrynen non Hyperidis actione: quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alio qui deducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit, Polyphragmonem poëtam & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiuſdem nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynis, Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus, diſcipulus Ariſtoclidis qui genus ſuum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis viſus eſt Citharœdus, Callia ſummum magiſtratum gerente. Vide Suidam.

Phrynondas hoſpes Athenienſis, homo verſutus, maleficus, impoſtor ſummus, rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum accipi volebant, Phrynondam appellabant. Vide prouerbium, Phrynondas alter, apud Eraſ.

Phryx, ygis, Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum eſt Phrygia. Virg. 9. Æneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vnà cum ſorore Helle, cùm defuncta matre Inûs nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alii à patre acceperat, pontum ea parte, qua anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt: Phryxus verò incolumis in Cholchos ad Æetam regem peruenit. Iuſtinus libro 42. vbi arietem Ioui, vel vt aliis placet, Marti immolauit, vel luſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Iaſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui a Phryxo, Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Palæph.

Phtheleon, Græciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pomp.

Phthembutis, Ægypti nomus. Ptolem.

Phthenotes, in Ægypto nomus. Ptolem.

Phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

Phthia, Marmaricæ portus, Ptolem. vrbs item in Aſia circa pontum Euxinum. Dionyſ.

Phthinthia, Siciliæ ciuitas. Ptolem.

Phthiotis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus. Str. li. 9. in hæc verba: Cęterùm Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam, orámque Pandi prōtenſum, in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſaliam, planáque Theſſalica.

Pthhira, Cariæ mons. Steph.

Phthirophagi, populi de quibus Strab. lib. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt: his proximi ſunt Soane nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circumuicinis dominantur, Caucaſi extrema obruentes.

Phthontis, Ægypti vicus. Ptolem.

Phthuris, Æthiopiæ oppidum, vnum ex his quæ C. Petronius quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnauit. Plin. libro 10. capite 29.

Phthuth, Mauritaniæ Tingitanæ flumen, hodie *Teſiſt* Caſtaldo, ſed *Fez* Varrerio.

Phua, filius Iſſachar, Gen. 46. Lat. Hic, aut os, oris.

Phua, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1. Lat. gemens vel vlulans, aut apparens.

Phua, pater Thola, ducis in Iſrael, Iud. 10. filius Iſſachar filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. angulus aut coma.

Phul, rex Aſſyriorum 4. Reg. 15. 1. Par. 5. ad Ionæ prophetæ prædicationem conuerſus, & vnà cum ciuibus ſuis pœnitentiam egit. Lat. ruina aut faba.

Phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar. Olymp. 1.

Phulbelochu, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda. Vide Funda.

Phunon, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Salmona. Num. 23. Lat. gemma ſiue aſpiciens.

Phuphena, Armeniæ minoris vrbs apud Ptolemæum. In itinerario Antonini, vt Simlerus monet, *Euſpoena* vocatur.

Phurnita, vrbs Libyæ. Ciues, Phurnitani, Stephan.

Phan.

Phuth filius Cham Gen.10.à quo Libyes.Lat. Africa,aut Syriacè craſſa vel pinguis.

Phuth, inde Phuthæi,Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem Phuth Chami filius, cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthi,filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Euphratha concubina.1.Par.2.Lat. ſeducens,aut buccella,ſiue latitudo.

Phutiel,nomen viri. Exod.6. Lat. pinguedo Dei.

Phutiphar,Eunuchus Pharaonis, Ioſephi herus.Gen.27.Lat. ſaginatus taurus,vel pinguedinis fructificatio.

Phutiphar,ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſocer Ioſephi filii Iacob.Gen.41.& 46.Lat. pinguedinem diſſipans, vel pinguedinis denudatio : aut Syriacè,pinguedinis vindicta.

Phycole,cuius, vt Leander refert, memoria eſt in priuilegiis (vt vocant) Rauennatis Eccleſiæ vrbs Romandiolæ, quæ hodie nouo nomine *Ceruia* vocatur. Sic etiam Rubeus in ſua Rauennatium hiſtoria, vbi nominis quoque rationem adducit.

Phycus, untis, Cyrenarum promontorium, Plin.lib.4.c.12. Steph.vrbs Libyæ,& promontorium.Strabo.lib. 17. contra Tęnarum Laconiæ ſeu Peloponneſi Hinc ſtagnum Phycuſium. Eſt etiam Caſtrum,quod Mar.Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Raxaſen* dici

Phycuſſæ, inſulæ Libyæ: dictę, quòd plenæ ſint fucis,id eſt algis. Inſulares Phycuſſæi, aut Phycuſſii.Steph.

Phygela, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum Plin lib.5.cap.29.

Phygellus, vir quidam, de quo Paulus 2. Timothei 1.

Phyſa, Atticæ regionis Caſtellum, Tanagriæ finitimum.Trogus.

Phylacę,oppidum Phthioticę,regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſæ Phylacides cognominatus eſt, & *Laodamia* eius vxor Philaceia, dicta à Phylaco Deionis filio:Gentile, Phylaceſius Steph. Eſt etiam vrbs Moloſſiæ,Liuio. Et Pieriæ oppidum in Macedonia. Ptolem. Alii *Phylaca Hermopolitana* in Ægypto conſtituunt,& hodie *Peniſunif*,vt Zieglerus,vocari aiunt:cui etiam *Phylaca Thebaica* eſt, in eadem regione, quam *Munia* dici idem ait. Simlerus putat *Phylaca* Ptolem. eſſe, *Chuſa* Antonini & *Cuſſa* lib. Notit.

Phylacenſii,Bithyniæ populi.Ptol.

Phyle, vicus in Oenide tribu:tribulis, Phylaſius.

Phyleus, vnus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt.Hom.

Phylitæ, gens Indiæ intra Gangem. Ptolemęus.

Phylleius,mons, vrbs & regio *Pireſiæ* in Macedonia Apollon 1.Argon.

Phylleon,mons Macedoniæ. Vide *Pireſia*.

Phyllira,Oceani filia,ex qua Saturnus Chironem ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre Phyllirides & *Phyllireius* dicitur. Vide *Philyra*.

Phylliridæ, Europæ in Venetia populi, Vibio.

Phyllis,Lycurgi Thracum regis filia,quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem, hoſpitio lectóque excepit, accepta priùs ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorem duceret. *Profectus* itaque Demophoon, cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur, *Phyllis* & amoris impatientia & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. *Poſtea* reuerſus Demophoon cognita re eius, amplexus eſt truncum,qui (velut ſponſi ſentiens aduentum) folia emiſit. Vnde etiam *Phylla* ſunt dicta à *Phyllide*, quę ante *Petalia* dicebantur. Extat epiſtola *Phyllidis* ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis,amnis Bithynię, à quo *Phylli*, *Phyllieníſque* dicuntur Straboni & Stephan. Ouid. in Epiſtolis.

Phyllis apud Herod.lib.7.regio Thracię,apud Pangęum montem.Steph.

Phyllis, nutrix Domitiani Imperatoris. Sueton. in Domit. cap. 17. Cadauer eius populari ſandapila per veſpillones exportatum, *Phyllis* nutrix in ſuburbano ſuo Latina via funerauit.

Phyllus,oppidum Theſſalię Inde *Phylleis*. *Stephanus*,Strabo.

Phyſcę, Mygdonidis in Macedonia vrbs. *Ptolemęus*.

Phyſce, Mœſię inferioris oppidum. *Ptolem.* *Choſabet* Nigro.

Phyſcella, Macedonię vrbs ad Mecybernęum ſinum. *Pom.* *Plin.*

Phyſcia, vrbs Lyciæ in alto monte : Gentile, *Phyſcius* Steph.

Phyſcus,vrbs Locridis, à *Phyſco* filio Ætoli filij Amphictyonis, filii Deucalionis. Alia *Phyſcus* eſt Carię,& portus Rhodi Hinc *Phyſcicus*, *Phyſceus*. A *Phyſco* Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt,quos Rhianus *Phyſceas* vocat. Alia eſt Macedonię cuius incolę *Phyſci*. Item fluuius. Stephan. *Phyſcus* etiam apud Theocritum Idyllio quarto montis nomen.

Phyſcoa,mater Narcei cuiuſdam, de quo vide ſuprà Narcea.

Phythęum, vrbs *Ætolię*. *Polyb.* 11 Gentile, *Phytheus* *Steph.*

Phytheum, Elidis vrbs.Steph.

Phythæum, vrbs Ætoliæ, Polyb. 31. Gentile, Phytæus. Steph.

Phyteum, Elidis vrbs. Steph.

Phytalmius Neptunus dictus eſt à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno ereptum fuerat, quod eorum precibus motus, non ampliùs aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Ioui tribuit, & certè Iupiter à poetis ſubinde appellatur hominum ſator atque deorum. Nam φύειν idem quod ſerere ſeu plantare.

Phyteon, vrbs Elidis cauæ, à Phytæo quodam. Gentile, Phyteates. Steph.

Phytonia, Tyrrheni maris inſula. Mela.

Phyxium, Elidis in Peloponneſo vrbs Polyb.

Phyzania, Africæ regio. Ptol.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Steph.

Piadæ, populi in Scythia qui cum Parthis ex æquo viuunt ac degunt, Plin. lib. 6. c. 17.

Piala, Cappadociæ in Ponto Galatico vrbs. Ptolem.

Pialia, vrbs Theſſaliæ, ſupra Cereticum montem. Steph.

Piarenſii, Myſiæ inferioris gens. Ptol.

Piaſtæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quędam piacula, quæ ibi fieri ſolebant.

Piada, Sericæ vrbs apud Ptolemæum: *Peim* apud Mercatorem eſt.

Piaſus, Pelaſgonum dux, de quo vide Strab. lib. 13.

Picardia, Galliæ Belgicæ prouincia, nitidiſſimis, cultiſſ. & populoſis admodum vrbibus nobilis, quarum caput eſt Ambianum. Annal. Gal.

Picendaca, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

Picentes, qui & Piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum ſiti. Præturianis finitimi: à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio lib. 3. ca. 13. Horum regio Picenum appellatur, olim vbertimæ multitudinis, quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni lib. 5. à Pici Martij nomine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Aſculum commigrantium dicitur inſediſſe. Horum metropolis, Picentia, hodie *Vicentia* Leandro.

Picentia, Straboni Picentinorum caput. Leander tradit hodie *Vicentiam* vocari. In Campania Felice eſt. *Picentum* quoque apud Stephanum legitur. eſt quoque Latii vrbs apud Halicarnaſſeum lib. 5. *Piculia* autem vertit pro ea Gelenius.

Picentini populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi inter Surrentinum promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. capit. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua eſt Aſculum à Pico Marcio aue dicta, cuius ductu & auſpicio Sabini, cùm Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederat. Nam ſicut Strab. li. 5. ſcribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

Picenum, regio Italiæ trans Apeninum, ab ipſis montibus vſque ad mare Adriaticum extenſa, inter Æſim & Ieuſtrum fluuios. Strabo libro 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Piſaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſámque Anconam, à Syracuſanis, Dionyſii tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur diuerſi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum: vt ager Picenus & Oliua Picena. Plin. lib. 15. cap. 3. In hac Picena regione lapidibus pluit, qui ſtrages illas indicabant futuras, quas Italiæ intulit Annibal. Tit. liu. lib. 1. Firmiana olim dicta, teſte Blondo.

Piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Picis montem vocat Iornandes eum, vnde Natizo fluuius originem ſumit. hodie hunc montem *Veſone* appellari ex Blondo & Leandro intelligitur.

Picneſii, Myſiæ ſuperioris populi ſunt apud Ptolem. *Erſech* Caſtaldo.

Pictauis ſiue Pictauia, Ptolemæo, Auguſtoritum, vernaculo idiomate *Poitiers*, Pictauorum ſeu Pictonum metropolis. Sunt qui Agathirſi atque Gelonis filiorum Herculis ſucceſſoribus (qui Picti à poetis vocantur) eius fundationem attribuunt. Hi enim ob concitatas ſeditiones domeſticas patria pulſi in Angliam deuenerunt: inde numero & potentia aucti, nouis quærendis ſedibus, in Galliam traiecêre, vbi à ſuo nomine Pictones populos, hanc quoque ciuitatem condidiſſe feruntur. Aliter alii ſcribunt cùm ex Pomponio Mela & Plinio conſtet, antè etiam multò, quàm hi ex Anglia venerint, Pictonum extitiſſe memoriam. Vrbem circundat Clanius fluuius, qui in Viennam delabitur. Theatr. Vrbinum.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam inſulam ſubegerunt. Polyb. Hi hodie Scotica lingua *Phichtiaid* vocantur. Pictonum primus meminit Mamertinus in ſuo Panegyrico. Ex Lhuydi libello de Britannia. Am. Marcellinus eos in duas gentes diuiſos ſcribit, in Vecturiones, & Deucalidonias, aut Dicalidonas. Vide Auguſtoritum.

Pictones Galliæ Aquitaniæ populi ſunt apud Plin. & Ptolem.

Pictoreus, rex trecentos annos vixit, Plin. lib. 7. cap. 84.

Picuentum, Hiſtriæ vrbs mediterranea. Ptol.

Finguen

Piguento hodie Leandro.

Picumnus, deus qui in ſacris Romanis adhibebatur. Annius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorum, Saturni filius Fauni pater. Latini regis auus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto eius coniugio Canentem Nympham duxiſſet vxorem ab irata dea virga percuſſus fertur, & mutatus in auem ſui nominis. Quod idcircò fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt in auſpiciis. Ouid. 14. Meta.

Picus, equorum domitor apud Virgil. libro ſeptimo Æneïd.

Laeuaq; Ancyle gerebat Picus equûm domitor.

Pida, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptol. item.

Piden, oppidum in Æthiopia ad ſinum maris rubri ab Arabibus habitatum. Plin. libr. 6. capite 29.

Pidibotas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Pidna. Vide Caſſandrea.

Pidorus, vrbs circa Athon montem. Herodot.

Pidoſus, inſulæ nomen, haud procul ab Halicarnaſſo Plin.

Pidytes, vir Percoſius, ab Vlyſſe, vt ait Hom. Iliad. 7. in bello Troiano interemtus.

Piengitæ, Sarmatiæ Europææ gens Ptol.

Pieſſigi, Daciæ populi, Ptole.

Piera, Peloponneſi fons, inter Elidem & Olympiam. Pauſan.

Pieres, Macedoniæ populi, circa Dardanos. Plin.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiæ, quam prius Pierus Lini pater ædificauit Muſis ſacer quam poſtea I. Tzetza *Lycophron* ppe la am tradit, vide Macedonia, Seleucia, Magneſia.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. c. 10. Æmathia ante dicta a re-pore ita appellata cui nomen eſt *Pieris*. Hinc Muſæ *Pierides* dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemoſyne natæ ſint à Virgilio *Pieria* dicitur.

Pieria, mons Syriæ, in quo verſatus eſt Orpheus Apollon. Schol. Syriæ mons in Caſſiotide regione, Ptol. Bœotiæ vrbs. Tzetza. Locus item in Lacedæmone. Steph.

Pieria, Stephano vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis, Pierites, *Pierites* & *Pierius*. Alii ex Græcia *Pieriam* Thraciæ montem eſſe ſcribunt, in quo verſatus ſit Orpheus.

Pierides, Muſæ dicuntur propter amœnitatem ac ſolitudinem Pierii montis, quo ex ſecretis locis, propter ſtudia liberalia delectantur, vt in quit Sextus Pompeius. Dicuntur etiam à *Pieria* regione Macedoniæ. Cicer. 3. de natura Deorum, *Pierias* & *Pieriades* à poetis appellari, quòd *Pierio* patre ex Antiopa natæ ſint, author eſt.

Pierus, fluuius Achaiæ propriæ qui *Pharas* alluit. Pauſan. Theſſaliæ item oppidum. Plin. maris accolæ eum *Peirum* vocant. Pauſan. libr. 7. & Herodorus lib. 1. *Thuteas* vocatur quoque à Strabone lib 8.

Pierus, mons Theſſaliæ poſt Pheras in Macedoniam vſque protenſus, Plin. lib. 4. c. 8. In hoc monte quidam Muſas natas volunt; atque inde Pieridas appellatas, quanquam alij à Pieria regione, & alij rurſum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus prouocare auſæ, & ab illis ſuperatæ in totidem picas ſunt mutatæ: vnde poſtea Muſæ earum nomen velut trophæum vſurpantes, Pierides ſunt cognominatæ: quamuis alij à Pieria, quæ eſt Macedoniæ regio, alij à Piero Theſſaliæ monte ſic dictas velint. Oui. 5. Metam.

Pietas Iulia. Vide Pola.

Pigelaſus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelaſſes. Stephanus.

Piginda, vicus Cariæ. Incolæ Pigindes, Steph.

Pigmalion, Beli regis Tyri filius, fuit frater Didonis: qui dum ardentiſſima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis ſui appulit, illúmque ſpe potiendi auri ante aras, clam & dolo interemit: cuius cædis cum certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis theſauris fugit, & Carthaginem condidit.

Pile, nomen loci, Soph. 1. Lat. contuſio, vel mortariolum.

Pilatus, nomen procuratoris Iudææ à Romanis conſtituti. Luc 3. qui Chriſtum morti adiudicauit. Matth. 27. Luc. 3.

Pigres Halicarnaſſeus, frater Artemiſię vxoris Mauſoli Suid.

Pigrum mare. Vide Balticum.

Piguntiæ, vide Peguntium.

Pihachiroch, locus Ægypti circa mare rubrum, vide Traianus fluuius.

Piloraca legit Cluſius in antiquis inſcriptionibus dicitque ſignificare fluuium Caſtellæ veteris in Hiſpania, vulgò *Piſuerga* dictum.

Pilumnus Iouis filius, eius Apuleiæ partis, quę poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſii filiam, ad Apulum littus vnà cum Perſeo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea ſuſcepit Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuiſſe ait: quorum ille ſtercorandorum agrorum vſum inuenerit, vnde & Sterculinius dictus eſt: Pilumnus verò, pilandi frumenti rationem: vnde & ab ipſo nomen voluit accepiſſe.

Pimolissa, caſtellum Ponticæ regionis intra Halyn, a quo regio Pimoliſena: & ciuis, Pimoliſenus. Steph.

Pimpla, mons, ciuitas, & fons Macedoniæ, olim à Thracibus poſſeſſus, in cuius radicibus

fons fuit Pimplęus,& antrum Pimplęum Muſis conſecratum.

Pimpleides & Pimpleæ dicuntur Muſę à fonte Macedoniæ Pimpleo, propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnaſſum montem (de quo modò diximus) ſic appellatas tradant.

Pinamus, vrbs Ægypti. Gentile, Pinamytes. Stephan.

Pimprania vrbs circa Indi fluminis partes ſuperiores. Arrian

Pinara, vrbs maxima ſupra Caſium Ciliciæ montem Gentile, Pinareus. Steph. vide Artimneus, apud Stephan.

Pinara, Lyciæ vrbs Strabo. & Pieriæ in Syria, Cyrrheſticę regionis. Ptol. Strabo & Plinius Apud Stephanum, hęc etiam *Artymneſos* vocatur, idem addit omnia rotunda lingua Lyciorum *Pinara* dici.

Pinaria, inſula maris Ægæi. Plin.

Pinarius & Potitius Arcades duo ſenes, quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſcilicet vt manè & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda. Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam comeſis. Vnde iratus Hercules ſtatuit vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, vnde & Pinarii dicti ſunt ἀπὸ τῆς πείνης, id eſt à fame. Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum Seruius.

Pinarius, fluuius iuxta Iſſum vrbem, inter Ciliciam & Syriam. Stephanus. Vide Themile.

Pincia, Ptol lib.2.c.6. hodie Valliſoletum, & vulgò Valladolid, nobiliſſ. totius Hiſpanię oppidum Regis, Procerum & nobilium ſedes eſt: ac proinde magnificis ædificiis, tam nobilium vſui, quàm rebus ſacris nitidiſſ. conſtructis, præ cæteris Hiſpaniæ ciuitatibus & ſuperbiſſimè exornatur. Ex opificum & mercatorum frequentia, ex vbertate ſoli & prętefluente amne Piſuerga, haud contemnendas vtilitates percipit.

Pincianæ. vide Segeſtanæ.

Pinciana porta, vide Collatina.

Pindarus. Vide Pyramus.

Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchyli Tragœdi æqualis. Scripſit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemęa, & Iſthmia, quę etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborúmque & ſententiarum copia torrentis inſtar affluens: vnde & inimitabilem eſſe affirmat Horatius libro quarto Carminum, Ode ſecunda. Duas ſuſcepit filias à patre tibiam primùm, mox ab Hermyone lyram edoctus eſt. Lacedęmonii in reliquam Bœotiam ſęuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes ſine diſcrimine ſæuiret, vnius Pindari penatibus familięque parci iuſſerit. De morte eius tradit Valerius, quod in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui capta Epheſo poſtea à Crœſo auunculo ſuo iuſſus diſcedere, ſeceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantię, dimiſſo domi pręſide amico. Ælianus de varia hiſtoria.

Pindaſus, mons Troadis, in quo Cetius fluuius naſcitur, qui Pergamum pręterfluit. Plin. lib.5.c.30.

Pindeniſſum oppidum quod M. Cicero imperator, quum eſſet, oppugnauit, noménque ex eo oppido ſibi dari, ſicuti à Numantia deuicta, dictus eſt Numantinus Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Cęlium. Oppugnaui quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus, oppidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, vt mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen oppidi.

Pindicitora, Æthiopię ſub AEgypto oppidum. Plin.

Pindus mons Perrhęborum, inter Arcadiam & Theſſaliam, Lapitharum olim ſedes: quem nonnulli etiam inter montes enumerant Muſis conſecratos.

Pindus, Lapitharum ſedes, mons Theſſalię, Apollini Muſiſque ſacer, Acarnaniam ab AEtolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum ypſilo ſcribunt. Eſt & nomen vrbis Theſſalię, à Pindo monte appellatę iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis, Strab li.9. Scholiaſtę alioqui poetarum apud Gręcos Pindum Arcadię montem eſſe ſcribunt, aut fluuium: alii montem eſſe Perrhębię iuxta mare: alii Theſſalię fluuium. *Mezzouo* nunc dici tradit Sophian. *Lineos* Liuio eſt lib.32. Eius verticem *Lacmonia* appellari tradit Iſacyus in Lycophrontem. vide Thermopylę.

Pinetum, locus non procul ab vrbe Rauenna, P. Diacono & Iornandi. *La Pineda* adhuc hodie vocatur, ſpatioſiſſimus tractus ab vrbe Rauenna Ferrariam verſus, pinis arboribus occupatus.

Pinetus, Callaicorum Bręcariorum vrbs. Ptol. in Hiſpania.

Pingus, Dardanorum fluuius in Mœſia Europœa. Plin.

Pinianę, vrbs in Rhętia. Lib. Notit.

Pinna, Veſtinorum qui Pęgutiis finitimi magis ſunt Orientales, in Italia vrbs hodie Penna, inde Pinnenſes. Pli.lib.3.c.11. Leander tradit eam hoc æuo *Penna* dici.

Pinnarus. vide Pyramus.

Pinon, Dacię oppidum, Ptolem. *Phiſſena*, Nigro.

Pinſium,palatium Romæ eſt, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinſiana porta dict. eſt. Alexander lib.4.c.16.

Pintia, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi, & in Vacceis. Ptol. Vide Pincia. Hanc Carol. Cluſius *Valladolid*, illam Villanouanus *Cheregy* vocat.

Pintia, Siliciæ vrbs Ptolem. in qua olim Pollucis templum. *Terra di Pulici*, Leandro. Hic multa antiquitatis monumenta oſtendi idem ſubiungit, Niger Pintiam hanc *Saccam* vocat. *Phintia* in numis Goltzii legitur. *Phintienſes* habet Plinius. *Phitinianum* videtur apud Antoninum nomen habere.

Pinton, inſula eſt inter Sardiniam & Corſicam.

Pinythus, Cretenſium epiſcoporum clariſſimus floruit ſub annum ſalutis 176.

Pinyrhus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pauſ.

Pinzon, Thraciæ oppidum Procop.

Pion, mons circa Epheſum. Plin & Pauſan.

Piones populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caium amnem ſita eſt ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Pior, Monachus inſignis, cùm de domo patris ad philoſophiam conuerſionis exiret, promiſit denuò nullum ſe propinquorum fore viſurum. Poſt quinquaginta verò annos cùm ſoror eius ipſum videre vellet, non ceſſabat, donec eum inſpiceret: quam dum epiſcopus loci iam grandæuam propterea videret affligi, ſcripſit præſulibus eremi, vt Piorem mitterent: ille autem obediens, & quendam aſſumens, venit ad patriam. Cúmque ad ianuam domus ſuæ acceſſiſſet, & ſuum nuntiaſſet aduentum, veniente germana, clauſis oculis dixit Ecce ego ſum Pior, quantumuis (ô ſoror) aſpectu ſatiare. Tum illa, gratiis actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta rediit in eremum. Is verò ambulans comedebat: cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita reſpondit: Non (inquit) volo veluti neceſſario vti cibo, ſed tanquam extraneum aliquid agere. Pro qua re ab alio rogatus, ait, Ne, dum comedo, anima voluptatem ſentiat corporalem, Socrat. libr.8.cap.1. hiſtor. tripart.

Pipinus, Caroli magni pater Franciæ regnum virtute adeptus cùm ex regio genere natus non eſſet, ob ignauiam ſcilicet eius qui tum regnabat. Annales Franciæ.

piquentum, Ptol. lib.3.c 1. vrbs Iſtriæ.

Piræa, ciuitas inſignis, Amiſus olim dicta, vt teſtatur Strabo lib. 12. Mileſii eam condiderunt priùs. deinde Cappadocus princeps, vt refert Theopompus: poſtea ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & Piræa nominata.

Piræus, dictio triſyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, ... capax nauium ... muro duorum millium paſſuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus. Stephan. Eſt enim ..., vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis ſimiliter Piræus, poſſeſſiuum, Piraicus hodie *Portolione* vt Marcius Niger habet, à Leone quodam Marmoreo ibidem in littore adhuc iacente Theuetus addit eum Turcis & Arabibus *Caleu*. & incolis Græcis *Draquo* nominari. Vide Athenæ & Amiſus.

Piræeus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuata. Piręates, Piretes, Piretis, & locus in Delo, item Hippothoontidis tribus. Steph.

Piraſia. Vide Pireſia.

Pirene, nes, Straboni & Suidę, fons ad radicum Acrocorinthi, Muſis ſacer, non copioſas ille quidem, attamen perſpicuas, potúque ſuauiſſimas habens aquas. *Caballinus* fons dicitur Perſio.

Pireſia Theſſaliæ ciuitas, olim Aſterion dicta, Steph. & alibi, vrbs Magneſiæ: inde Piraſicus, fœmin. Piraſis dicitur etiam Pireſius. Inuenio & alibi apud Græcorum ſcholiaſtes πηρεσία, regionem, aut ciuitatem eſſe prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirheicus, egregius ſculptor in paruis imagunculis. Plin.

Pirides, inſulæ in mari Ægæo. Antonin.

Pirina Siciliæ oppidum. Antonin.

Pirithous, Ixionis filius non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitima vxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo coniunctus, cuius etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theſeo conuenit, vt vxorem, niſi ex Ioue natam, nullam ducerent: & cùm iam Theſeus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo temporis noſceretur quę Iouis eſſet, pręter Proſerpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cùm Theſeus opem ferre conaretur, viuus in Ditis poteſtatem peruenit, & ab eo in catenis eſt ſeruatus donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberauit.

D. Parminius ex Augia maiore, Germaniæ inſula, omnes venenatas effugauit beſtias, adeò vt in hodiernum vſque diem in ea non inueniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munſt. lib 3 Coſm.

Piroboridaua, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol. *Brailano* nominatur à Nigro.

Pirous, nomen fuit herois cuiuſdam. Homerus Iliad.2.

Pirum, Daciæ vrbs. Ptol. *Brithalmen*, Lazio.

Pirus, Lambraſi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ætolorum rege interficitur Homer.4. Iliad.

Piruſtæ, Cęſari, Ptolemæo & Liuio, Illyridis populi ſunt verſus Macedoniam. Pannoniæ

vocat Strabo, *Albenaſi* Vigenereo fortè.

Piſa, piſæ, ciuitas in Elide, Peloponneſi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui ſacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Piſas in Tuſcia condiderunt. Hinc Piſæus, ſæa, ſæum.

Piſa, Stephan. fons Olympiæ & regio, in qua conſtructum eſt Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Piſam dictam ſcribunt à Piſo Apharei filio, vel à Piſa filia Endymionis: poſtea Olympiadem appellatam, & Piſæi Iouis templum habuiſſe. Gentile, Piſates, & iſæus.

Piſæ, piſarum, Tuſciæ oppidum inter Arnum & Anſerem amnes, à Piſæis conditum, Elidis populis. Strab. lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſiecti, alij quidem Metapontum, alii littus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. hodie *Piſa* dicitur. *Piſſæ* duplici ſſ. habet Ptolemæus. *Alpheas Piſas* vocat Virg. lib. 10. Æneid.

Piſander, filius fuit Bellerophontis, quem in Solymo bello cecidiſſe Homerus ait Iliad. 9.

Piſander Camireus (Camirus autem ciuitas eſt Rhodi) Eumolpi tempore, poeta, vt nonnullis placet, antiquior Heſiodo.

Piſander Lycaonius, ſub Alexandro Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſander, Neſtoris filius, Suid.

Piſandris, Venetorum claſſis ductor, anno ſalutis 1379.

Piſaon, in Pelagonia eſt: Gentile, Piſæus. Stephanus.

Piſaurus, fluuius Piceni, à quo Piſaurum ciuitas Vmbriæ ei ſuperpoſita, nominata eſt: hodie *Peſaro* dicitur. Seruius verò ſcribit Piſaurum dictum quòd illis aurum penſatum ſit. Nam quum Camillus Gallos interemiſſet, aurúmque quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerſo, recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati nomen dedit. Plin. libro 3. cap. 4.

Piſca, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Piſcena, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio. *Peſenas*, I. Peldo.

Piſcuri. Aſiæ populi inter Dahas, Strabo.

Piſenus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piſeus, rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam 260. æneam tubam inueniſſe dicitur. Plin. lib. 7 cap. 56.

Piſidiæ, antea Solymi vocati à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus eſt barbarus iuxta Aſpendam & Ciliciam habitans: vt ait Steph.

Piſidia, diæ, Aſiæ regio, Lycaoniæ, Iſauriæ, & Pamphiliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selgo, Sagalaſſum, Petneliſſum, Adadata, Brias, Grenna, & alia nonnulla. Populi, Piſidiæ, antea Solymi dicti. Plin. lib. 20. cap. 27.

Piſidon, portus in Africa Propria, Ptolem. *Zoarat.* Marmolio.

Piſilis, Cariæ oppidum, inter Calbin fluuium & Caunum vrbem Strab.

Piſinates, Vmbriæ populi Plin.

Piſinda, Africæ Propriæ & Pamphiliæ vrbs. Ptolem.

Piſingara, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

Piſinoe, vna Sirenum.

Piſis, vrbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, Piſideus. A Piſidia fit etiam Piſideus. Steph.

Piſiſtrati inſulas tres habet Plinius circa Epheſum, quas nominat, Anthinę, Myonneſos, & Diateuſa.

Piſiſtratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienſes, libertate, qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerent, illiúſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fouit. Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis pòſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Trog. lib. 2.

Piſiſtratus, Lariſſæus hiſtoricus. Suid.

Piſiſtratus, Neſtoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profectur o, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom. Odyſſ.

Piſiſtratus Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat: quare in ſenatu eum necare decreuerunt, Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolum emundant. Plebeia deinc multitudo, concepta ſuſpicione, in curiam aduolat. Regis autem filius ętate minor, nomine Teleſimachus, conſpirationis conſcius, ex curia turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſęum montem, magna velocitate, deferri commentus eſt, eáque fraude plebem abduxit. Plut. paral.

Piſones, appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optimè piſa ſererent ſicut a lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum proſapia fuere, quę à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numę filius fuit, vt ait Feſtus.

Piſonis villa, prope Baias, quam ferunt Neronem ſępius animi gratia adiiſſe. Tacit. Annal. 15. hodie, *Truglio*.

Piſonos, Armenię minoris vrbs, Anton.

Piſſantini, populi in Macedonia. Polyb.

Piſſirus, vel Piſtyrus, Thracię vrbs. Herod.

Piſtirum, Thracię emporium Steph.

Piſtor, Iupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Galliis obſeſſi præ ter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admonuiſſet, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent: eóſque in hoſtium caſtra iacerent. Ita enim

nim futurum, vt deſperata victoria Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ouidius 6. Faſtorum,

Eſſe Ceres viſa eſt iaciunt Cerealia dona:
Iacta ſuper galeas longáque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit hoſte repulſo:
Candida Piſtori ponitur ara Ioui.

Piſtoria ciuitas, quam Ptol. ponit inter mediterraneas Tuſciæ ciuitates: eſt enim inter Florentiam & Lucam. A qua Piſtorienſes. Plin. li.3.c.4. hodie *iſtoia* dicitur, & Piſtorium & Ad Piſtores, Anton.

Piſtris, nomen nauis apud Virgilium libro 5. Æneidos.

Piſyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityę: Gentile, Piſyetes & Pityates. Capito Pityuſſam vocat, & Stephan.

Pitane, ſiue Pitana, vrbs Æolidis in Aſia, non procul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis portubus: cuius incolæ Pitanęi & Pitanitæ nominantur. Ouidius 7. Metamor. Fama eſt apud Pitanam lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt, Ouid. 7. Metam.

Æolicam Pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis. Stephanus.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Pli. Eſt item vrbs Troadis, apud Stra. quam Zardus *S. Georgio* vocat.

Pitanæ, vrbs ſita in ripi Eurotæ, à Pitana heroina Eurotę filia. Pindarus in Olympiis.

Pitanus, Corſicæ fluuius apud Ptole. *Talabos* hodie.

Pitaon, Cariæ vrbs. Steph.

Pitaopolis, vrbs Carię, à Pitao Phrygiæ Mediamico dicto: Gentile, Pitacis. Steph.

Pitara, Æthiopię ſub Ægypto oppidum. Plin.

Pitea. Vide *Lampſacus.*

Pithecon colpos id eſt, Simiarum ſinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pithecuſa, ſæ, vel Pithecuſæ, ſarum. Stephano inſula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam etiam Ænaria, à ſtatione nauium Æneæ. Dicta Pithecuſa (vt Ouid. lib. 14. fabulatur) à Cercopibus teterrimo hominum genere, quorum fraudem periuriáque exoſus Iupiter in ſimias eos commutauit, & in hac inſula collocauit. Græci enim ſimias, πιθήκους appellant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam reiicit Plin. lib. 3. c. 6. docétque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, sed à figlinis doliariorum. Dolia etiam Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice oppidum eiuſdem nominis.

Pitheus, vir quidam fuit Xerxis temporibus omnium ſuæ ętatis ditiſſimus, qui auro ſemper inhians, aurifodinas iugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum eſſet reuerſus, & cœnam parari poſtulaſſet, eius vxor auream menſam illi apponi iuſſit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpectu gauiſus eſt Pitheus: quo tandem ſatiatus, quum eſurire ſe vociferaretur, neque ſe aurum id temporis expoſcere diceret, inquit vxor, Tu nullius rei, præter hanc vnam, habendę facultatem prębes. Hiſtoriam narrat pluribus Plutarchus. Plinius vocat Pithicum lib. 33. cap. 10.

Pithniſſa, vrbs Licaoniæ: Gentile, Pithniſſęus. Steph.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi pręſes, quã Ennius Suadam, Quintilianus perſuadendi deam, Horatius Suadelam & poetica mella, Cicero Leporem appellat. Plini. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius ſtatuã fecit Dinomenes. Plin. lib. 34. c. 8.

Pitholai, promontorium circa Arabici ſinus fretum in Æthiopia. Strabo.

Pitholeon Rhodius, poeta triuialis & abiectus, qui quum in confinio vtriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone Epigrãmata quædam futilia conſcripſit, in quibus perquàm ridiculè Græca Latinis miſcuit, cuius meminit Horatius primo Sermo Satyr. 10.

Pithonabaſtæ, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

Pithonoſcome, locus in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconiæ congregantur, & eam, quę vltima aduenerit, lancinant vniuerſæ, atque ita abeunt.

Pithos vicus in tribu Secropide. Incola, Pitheus. Nomen eſt ἀπὸ τῶν πίθων, id eſt, à vaſis ſeu doliis quæ ibic fiunt. Steph.

Pithumus. Vide *Pilumnus.*

Pitinum, Vmbrorum Mediterraneum oppidum. Ptolem.

Pitniſſa, oppidum in Lycaonia. Steph.

Pitornius, qui per medium lacum Fucinum Marſorum ita decurrit, vt eius aquæ ſtagno nõ miſceantur, inquit Vib. Sequeſter. Hunc fluuiũ à Plinio Iuuencum dici ſcribit Blondus, & eum ſecutus Leander: ſed in emendatis Plinij exemplaribus pro Iuuencus *Inuectus* legitur: ſic enim lib. 2. c. 103. Vt in Fucino lacu Inuectus amnis, in Lario &c.

Pittacus, Philoſophus Mitylenus, vnus ex ſeptem Gręciæ ſapientibus, qui ex Leſbo tyrannum Melanchrum depulit, exortóq; deinde inter Athenienſes Mitylenæóſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen prouocauit, retíque quod occultè ſecum attulerat, implicitum facilè ſuperauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factio-

nes originem ſumpſiſſe putantur: fuit autem tem pore Crœſi regis. Huius illud, Prouidere oportet ne caſu veniant, ſi fortè venerint æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legiſlator (Fauorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de varia hiſtoria Pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, eum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, vt eius exprimeret affectum, cùm multi in vita mortales aſcendant deſcendántque.

Pittheus, Pitthei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit. de quo vide Plutarchum in vita Theſei. Huius, Pittheis, patronymicum fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Æthra Pitthei filia, matre Theſei. Ouid. in epiſt. Ariadnes ad Theſeum.

Pitulani, Plinio ſunt Vmbriæ populi, quos cognominat Piſuertes & Mergentinos.

Pitulum, Latii oppidum. Plin.

Pityæ. Vide *Piſya*.

Pityaſſus, Piſidiæ vrbs. Strabo.

Pityea, vrbs inter Parium & Priapum. Steph. Liburnidis item inſula in Hadriatico mari. Apoll. piticia. vide Lampſacus.

Pitynda, metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol.

Pityoneſus, inſula Peloponneſi, contra Epidaurum. Plin.

Pityus, oppidum opulentiſſimum in regione Colchica, è regione Sarmatarum, qui Caucaſi montis iuga incolunt. Plinius lib. 6. c. 5. Item eiuſdem regionis fluuius.

Pityuſa inſula, quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

Pityuſſa. Vide Miletus & Piſyæ Phaſelis etiã vrbs Pamphyliæ, Pityuſa priùs dicta eſt. Steph. v. item Piſyæ.

Pityuſæ, inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis ſcriptorum inclytæ. Steph. inſulæ diuerſæ ſunt. Alcman πιτυώδεις vocat. v. Ebuſus.

Pius Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

Pius II. Romanorum epiſcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, ann. 1459.

Pius III. pontifex Romanorum, anno ſalutis 1503.

Pius Metellus nominatus, quòd à Furio tribuno patris reditum exorauit. Antonius quoq; Imperator Pius dictus eſt quòd animam à belli ferocitate alienam haberet, maliétque viuum, vt aiebat, ciuem ſeruare, quàm mille hoſtes trucidare. Dion. Alex. lib. 1. c. 9.

Pixodorus, vnus ex filiis Hecatorũ Cariæ regis frater Artemiſiæ eius quæ Mauſolum conſtruxit. Strab. lib. 14.

Pixus, oppidum Lucaniæ, à Latinis Buxent appellatum, Plin. lib. 3. c. 5.

P L

Place, vrbs Helleſponti. Ciuis, Placius. Gentile, Placianus. Steph.

Placentia, Hiſpaniæ vrbs in Caſtellæ regno. Vaſæus.

Placentia, Stephano ciuitas Liguriæ, ad Trebium amnem, nec procul à Pado. Plin. lib. 3. c. 15. vnde Placentinus. poſſeſſiuum. Cicero de clar. Orat. *Piacenza*, hodie. Gall. *Plaiſance*.

Placia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum. Mileſiarum oppidum, Plin. li. 5. c. vlt. *Palacum* Strabonis eſt vt putat Stukius.

Placiadæ, Atticæ municipium. Suidas.

Placidia, virgo, Valentiani imperatoris & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquam ſaluti ſtudebat.

Placiadæ ſunt incolæ vici cuiuſdam regionis Atticæ, apud quos moris erat, adulteros punire grauiter, impactis in quandam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicuntur. Quòd ſi raphani fortaſſe non fuiſſent ad manum, ſtelæo vtebantur, id eſt ligonis ligno. Vide prouerbium *Placiadæ*, apud Eraſm.

Placideianus, ſeu Pacidianus fuit gladiator, & quidem præſtantiſſimus, vt ex Lucilii verſibus apparet, quos profert Nonius Marcellus in declaratione verbi Compone.

Placidianus, conſul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Placidus, cos cum Romulo, anno vrbis 195.

Placilla, Theodoſii Magni imp. vxor, non regni faſtigiis clara eſt, ſed potius amore ſuccenſa diuino. Repentè ergo vt venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſeruis, non aliis miniſtris vtens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, & vnicuique, quod opus haberet præbens. Sic etiam per eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtrabat infirmis, ollas eorum tergens, ius guſtans, afferens cochlearia, panem frangens, cibóque miniſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens quæ ſeruis & ancillis mos eſt ſolemniter operari. His autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperii eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita: Oportet te ſemper, marite, cogitare quid pridem fueris, quid modò ſis: hæc ſi ſemper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium, quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis auctorem. Theod. libro 9. capite 31. hiſt. trip.

Placus, vel *Placuſius* Ciliciæ mons. Heſych.

Pladaratæ, populi ſeptentrionales: Gentile, Pladaratæus, vel Pladarites. Steph.

Pla-

Plagereum ſiue Cymba, locus eſt Siciliæ, apud Antoninum inter Agrigentum & Syracuſas.

Plagia, Liguriæ portus, xv. M. P. à Vintimilio. Anton.

Plagiaria, Antonino Hiſpaniæ vrbs, inter Olyſipponem & Emeritam.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus. Steph.

Planaria, inſula vltra Corſiam à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideóque nauigii fallax. Plin lib. 3. cap. 6.

Planaſia, Straboni inſula eſt poſt Stoechades. Fazellus, eam Sarduni vocari ait. Sed I Poldo vrbs eſt Occitana, quam vulgò *Le pont. S. Eſprit* appellant. Vide Stoecades

Planaſia, inſula in mari Tyrrheno, non longè ab Ilua. Ptol. lib 3. cap. 1.

Planeſia, Hiſpanica inſula exigua circa Ferrariæ promontorium, aut Dianum, vt Strab. vocat. lib 3.

Plancius, Romanus quidam, cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptę. Qui (teſte Euſebio) cùm Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit.

Planctæ, Apollonio Argonautico ſunt Inſulæ circa Scyllam & Charybdim Cyclopum ſcopuli apud Plin.

Plangenſes, Vmbriæ gens, apud Plin.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plaraſſa vrbs Cariæ: Gentil., Plaraſſeus. Step.

Platææ, aut ut Stephano, ciuitas Bœotiæ, ſub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dicta à latitudine nemorum. Strab. lib. 9. Platæenſes autem remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperauere. Stat. Thebaid. Eodem nomine eſt inſula in mari Libyco, quaſi oppoſita ad Cyrenem. Herodot. libro 4. cuius ciues, inquit Stephanus ..., regio Platæica dicitur. Cæterùm à Platæis Bœotiæ quas Homerus in ſingulari ... nominauit, ſimiliter Platæis vel Platætis.

Platage, inſula inter Euboeam & Andrum: quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Platomodes, Peloponneſi locus à Coryphaſio diſtans cxx ſtadiis Strabo.

Plataneus, Bithyniæ fluuius Plin.

Plataniſtus, promontorium eſt Peloponneſi, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 5. Eſt item Arcadiæ fluuius, Steph & Æolidis promontorium. Plin Item Pamphyliæ aut Ciliciæ maritimus locus Straboni.

Platanius, Bœotiæ flumen. Pauſ.

Platonode, Achaiæ promontorium.

Plate, inſula ante Troadem. Plin.

Platea inſula in mari Ægæo, quæ & Paros & Minoa dicitur. Eſt item inſula Libyæ: Gentile, Plateates & Plateites. Steph.

Platanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus. Stephan.

Plateis, inſula iuxta Lyciam: Gentil., Platęus.

Platiæ, inſulę Creticę ante Sammonium promontorium Plin.

Platina, homo doctus & antiquitatum ſtudioſus, ſcripſit de vita & moribus pontificum Romanorum. Alex. lib. 3. c 9.

Platius, Syluanus, conſul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, Philoſophus inſignis, ſectę Academicę princeps, Ariſtonis & Parectonię filius, ex humerorum latitudine ſic dictus, cùm antea ex aui nomine Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtra ſe exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiáſque & poëmata quędam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſeſe contulit, ſub quo breui tantum in Philoſophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & Philoſophorum Homerus fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit ſuperauítque in diſputatione: quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit Fuit varius, multiplex, & tantę eloquentiæ, vt Iouem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Athenis primum Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librum de ſecta Pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptū deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleum (ait Plutarch) ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditaret, vbi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam nauigauit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis triginta venundatus: deinde à Niccere Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub iuniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam Sed paulò pòſt expulſo Dione & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò, quum maximè nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyrannum reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obuiam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archyta dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit, licet priùs vt aiunt inuentum a Zenone Eleate vt Ariſtoteles tradit: vt Fauorinus, ab Alexamene Teio. Deceſſit anno natus 81 morbo, vti fertur pediculari. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, vt Auguſtinus ſcribit: de quo plura vide apud Plutar.

Plato alter Athenienſis, poëta priſcæ comœdiæ, tempore Ariſtophanis & Eupolis cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnoſophiſtis Tres item alios Diogenes Laertius commemorat: vnum Rhodium philoſophum, diſcipulum Panætii: alium peripateticū,

de Ariſtotelis ludo: tertium Praxiphanis diſcipulum.

Plato, Martyr quidam fuit, qui pro fide Chriſtiana imperante Maximiano paſſus eſt, paternamque hæreditatem, dum viueret, pauperibus eſt largitus.

Plautianus, conſul cum Geta Cęſare, anno ab vrbe 955.

Plautius poëta comicus: Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautius, Romanus quidam, quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum ſe coniecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris iunxerunt amici. Author Valer. Max. de amore coniugali.

Plautus, poëta comicus Farſinas (cum vulgò Sarcinas corruptè ſcribatur) Plotus ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola aſinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditaret. Hic cæteris comicis præfertur, ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait: Si Muſę Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

Plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Heſiodus in Theogon.

Plecuſa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit ſectis iſta Plecuſa comis.

Plegerium, Indiæ oppidum ad Choaſpen fluuium. Strabo.

Plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè ante Romam conditam 700.

Plegra, Paphlagoniorum in Sicilia vrbs. Ptol.

Pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam Arietis ſitæ. Hygyn. in Aſtron. poëtica quæ ortu ſuo primę nauigationis tempus oſtendunt, vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à verni temporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poëtæ Atlantis filias faciunt ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadum nomen tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareant, ſed omnes ſimul, præter Meropen, quæ vix conſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices, ab Ioue inter ſydera relatas. Harũ nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygete, Merope: quarum ſeptima vix cerni poteſt, cuius rei cauſam afferunt, quòd cùm reliquę ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope mortali viro Siſypho nupſerit: quã ob cauſam, veluti pudibunda, latitat. Alii putant hanc eſſe Electram, & idcirco obſcuriorẽ videri, quod excidium Troianum ſpectare non potuerit, ſed oculis manum oppoſuerit. Alii ferunt eas in cælum aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatem perpetuo fletu proſecutæ ſint: vel quòd, cùm perpetuam virginitatem ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianę ſtudia ſequerentur, Orionem verò, qui illarum amore captus eas perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Pleiadum fabulam explicat N. Comes. myth. lib. 4. c. 7.

Pleione, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.

Plemmyrium fluuius Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomen videtur accepiſſe ἀπὸ τοῦ πλημμυρεῖν, quod eſt exundare. Steph. caſtellum Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex m, perperam, vt videtur. Incola, Plemmyriates vel Plymiriates: hodie *S. Martiani* Fazello: & Plemmyriam inſulam habet. Forte eſt Ortygia, quam Virgilius contra Plemmyrium promontorium ponit, & quam Pauſanias lib. 5. & in calce lib. 8. Syracuſarum inſulam cognominat.

Plenneus, Sicyoniorum rex XI. anno ab inundatione aquarum 634.

Plereæi, circa Dalmatiam gens Strabo.

Pleumoſii, populi ſunt inter Belgas, ſub imperio Neruiorum, proximi Gardunis, Leuacis, Grudiis, ac Centronibus in Diœceſi Tornacenſi ſui. Flandri ſunt Marliano. Cortracenſes H. Leodio. Becano ſunt propriè populi qui Vvernam, Hanſcotam, Dixmudam & Yperam incolunt: in Flandria oppidum eſſe ad Legiam fluuium *Cortryck* ferunt alii.

Pleuratus, Thracię rex Olym. 142.

Pleuron Stephano Ætoliæ vrbs. Plin. lib. 4. ca. 2. Meleagri patria. Stat. 4. Theb. in ea vrbe Conbe, quum Ophiûs filii occiderentur, deorum miſericordia in auem mutata eſt. Ouid. libr. 7. Metam.

Pleuronia Regio, in Ætolia, à Pleuronibus, id eſt Curetibus, ſic dicta, Curetes erant comati populi ſed quia ab Ætolis bello exagitati, ſemper interiori coma decapillabantur, cœperant ab occipite tantùm nutrire comam: vnde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura, κουρῆτας appellatos fuiſſe, memoriæ proditum eſt, id eſt Detonſos. Stra. lib 10.

Pleutari, populi ſunt in Luſitania extremæ Hiſpanię regione, apud Strabonem lib. 3.

Plexaure, res, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Plinius ſecundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus verò & ſucciſiuis (vt ipſe inquit) temporibus, opus de rerum natura conſcripſit, vnus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſuui incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius vitam diligentiùs narrat nepos eius ex ſorore Cæcilius Plinius, cuius extat liber epiſtolarum, & Panegyricus, Traiano Cæſari dicatus, quo gratias agit conſul ab eo factus.

Quin-

Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poetam ſecedentem viatico proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſtolis. Volat.lib o 18 In Pliniorum memoriam hæc elogia in fronte ædis D.Mariæ virginis à gratis ciuibus pietatis ergò marmoribus inciſa ſunt. A dextra valuarum, ORDO populuſque Comenſis, C.Plinium ſecundum mactum ingenio virum, dignatione clarum, doctrina admirabilem, vt qui olim impp. Cæſ. Veſpaſianorum amicitiam meruerit, officia maxima geſſerit, ac ſcriptores vniuerſos copia & varietate ſuperauerit: municipem ſuum incomparabilem ſtatua & elogio ornauere. Diſtichon additur,

Tantus honor dulciſque iuuat me fama ſecundum:
At mage conciues hæc poſuiſſe meos.

A ſiniſtra valuarum: C.PLINIO, Cæcilio ſecundo, qui Conſulatu, auguratu, militiæ geſtis, ac orandis cauſis, poematibus & hiſtoriis conficiendis, Cæſare Traiano Auguſto luculentiſſimè laudando, adficiendáque immenſa liberalitate patria ſua, eidem immortale contulit ornamentum, ordo Comenſis conciui ſuo deſiderabili, honore accepto monumentum poſuit M. CCCC. LXXXXVIII. KAL.MAI. Adduntur verſus,

Functus eram, ſed tum veteri præclarus honore
Viuebam, perij, nunc quoque vita mihi eſt.

Plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria: Ciuis, Plinthinites. Steph. Turris Arabum, hodie vocatur Italis.

Plione. Vide Pleione.

Pliſtarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſt ea iterum Heraclea vocata eſt: Gentile, Pliſtarchites. Steph.

Pliſthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cùm iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaum filios ſuos paruulos Atreo fratri commendauit qui eos ſuſcepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ ſunt appellati.

Pliſtonax, Pauſaniæ filius & Lacedæmoniorum rex, cuius res geſtas vide apud Thucydidem.

Pliſtonicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidam cognominatus Pliſtonicus, non multo tempore Plinio ſuperior, vt idem vltimo volumine teſtatur. Quin & Pliſtonices quandoque ſcribitur, ſicut Olympionices.

Plitaniæ, inſulæ ant. Troadem. Plin.

Plotæ, inſulæ duæ ad Occidentale latus Peloponneſi ſitæ, non procul à Zacyntho: Meridiem verſus, poſtea Strophades dictæ à conuerſione Zethæ & Calais, qui Harpyias in eas vſque inſulas ſunt proſecuti. Plin. libr. quarto, ca. 12. Strophades eas appellat Suidas, & deſcribit ibidem & Zacynthum. Strabo etiam duas numerat Strophades & Cypariſſiorum inſulas vocat. *Striuoli* hodie nomine notæ ſunt, teſte Sophiano.

Plothia, vicus in tribu Ægeide. Tribulis Plothicus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæſaris cōiunx, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexū cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum mentita, coniugem comitata eſt in exilium euntem imperterrita.

Plotinopolis, Thraciæ vrbs. Ptolem. & Anton. *Plaudin* Nigro.

Plotinus, philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morbóque ſacro obnoxius, Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſi: dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cic. lib de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quòd garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author.

Plotinus, poſtea Plautus dictus, poeta comicus. Vide Plautus.

Plubium, Sardiniæ inſulæ oppidum. Ptolem. Saſſari Nigro hodie.

Plutalia, Ptolem. vel Pluuialia, Plinio vna ex Fortunatis inſulis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* Nigro, *Pluuialia* Plin. dicitur.

Plumbaria, Hiſpaniæ inſula circa Hemeroſcopium. Strabo.

Plutarchus, Cheronenſis, Philoſophus, floruit ſub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmatum dedicauit; vir erudítiſſimus, à Traiano in Illyricum miſſus conſulari poteſtate, iuſſúmque omnibus Illyricis magiſtratibus, vt abſque eo nihil agerent. Eius opera doctiſſima Græca extant, in Latinum & Gallicum ſermonem à doctis viris conuerſa.

Plutarchus Neſtorii filius Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Suidas.

Plutarchus, diſcipulorum Origenis primus, qui per ipſum ad fidem de perfidia conuerſus, non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruauit, verùm etiam quæ eſt ſumma beatitudinis, martyrii conſecutus eſt palmam. Euſeb. lib. 6. cap. 3. hiſt. eccleſ.

Plutia, Siciliæ vrbs, Cicero in Verrem. *Plaza*, Aretio.

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Steph.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge frater Iouis, atque Neptuni, qui cùm ad regni diuiſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui pars Orienta-

lis Neptuno inſula. Hinc datus eſt locus fabulæ, Ioui imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Dictus Pluton ἀπὸ πλούτου hoc eſt à diuitiis, eo quòd opes omnes ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruantur. Eandem etiam ob cauſam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de nat. deor. Vragus ab vrgendo. Vedius Iupiter, idem Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Huius vxorem fuiſſe Proſerpinam Cereri filiam ex Claudiano poeta ſatis conſtat. Idem & Summanus dicitur, quaſi ſummus deorum Manium. Idem Orcus quaſi Vrgus, ab vrgendo quòd omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum deus: quem in aduentu claudum eſſe volunt, receſſu alatum hoc nimirum innuentes, quòd ſeriùs quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicii expertem, propterea quod indigniſſimum quemque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuiſſima verſari. Huius domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuialia vna ex inſulis fortunatis. Plin. lib. 6. c. 32. Ab ea tantundem ad occaſum verſus, Pluuialiam Caprariámque: in Pluuialia non eſſe aquam niſi ex imbribus. Vide Pluitalia.

Pluuius dictus eſt Iupiter, quòd Athenis eſſet ſimulachrum à Ioue pluuiam precantis, vt eſt apud Tibullum.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec Pluuio ſupplicat herba Ioui.

Plyneæ, inſula Nili: Gentile, Plynæus & Plyneates. Steph.

Plynteria, feſta erant Cereris apud Græcos qui dies inter nefaſtos ſunt repoſiti: Pollux libro 8. In his à Solone permiſſum fuit tria iurare numina, Iceſion, Catharſion & Heraclterion, quæ ſunt Iouis cognomina. Xenoph. lib. 1. Hellenicon.

Plyſenum, Thraciæ oppidum. Procop.

P N

Pnebebis, vrbs Ægypti. Gentile, Pnebebites. Steph.

Pneuentia, Piceni oppidum. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto prope Phœnicum portum è regione Pedoniæ inſulæ iuxta Parætonium. Strab. lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptolemæus.

Pnyx, forum ſiue locus iudicii Athenis: ſic dicta ἀπὸ τοῦ πυκνοῦν, id eſt, à denſitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pnycnites, & fœmininum Pnyxæa. Steph.

P O

Podargus à pernicitate dictus eſt; Æthon & Podargus duo aurigæ Hectoris apud Homerum.

Podalirius, Æſculapii filius ob inſignem medicinæ peritiam è Creta inſula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Eſt etiam Itali cuiuſdam nomen apud Virg. 12 Æneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Lymyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarū, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit. Homer. 16. Iliad.

Podagii populi Thraciæ. Steph.

Podoce Indiæ intra Gangem vrbs, & Emporium Ptolemęo. *Podephtan* nunc appellari tradit Niger.

Podolia, Poloniæ regio ad Orientem & Meridiem Lithuaniæ & Ruſſiæ contermina. Agro tam fertilis eſt, vt eius gramen perticam tribus diebus ſupercreſcendo contegat, & aratrum in locis graminoſis derelictum paulò pluribus ſepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Præcipua huius vrbs eſt Gamyenets. Cromerus.

Pœan antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœan & Pœantiades à poetis appellatur.

Pœanthe, inſula eſt ponti Euxini iuxta Phaſidis amnis oſtium, vt eam deſcribit Orpheus. Hanc Sigiſmundus *Satabella* vocat, in ſuis commentariis Moſcouiticis.

Pœcilaſium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3. c. 17. vulgò *Peulalo.*

Pœcila petra, Ciliciæ oppidum Straboni nominatur à Mercatore.

Pœcile Plin. lib 35 c. 6. porticus clara Athenis quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit. cùm partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philoſophabantur. Latinè dici poteſt varia, ſiue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus, vide infrà) vocatus eſt Pyrro Pœcilos à varietate rubentium. In hac autem porticu Zenō philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & Stoica ſecta nomen accepit, & Philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur: στοὰ enim Græcè, porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Hetaphonos appellatur, quoniam ſepties eadem vox in ea reddebatur.

Pœceſſa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœceſſus, Steph.

Pœcilaſium, Cretæ inſulæ vrbs. Ptol. *Pentalo* Mercatori. Selmo Nigro.

Pœmandria. Vide Tanagra.

Pœmanium, vrbs ſiue caſtellum. Eſt etiam parua regio Cyzici Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amaltrim. Incolæ Phœmenii. Eſt etiam mons Macedoniæ Pœmenium, cuius incolæ ſimiliter Pœmenii; Steph.

Steph.

Pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actionem lacerarunt: ita dicta quòd in ſeruandis gregibus, paſtoris quodammodo officio fungeretur. Ouid 3. Metam.

Pœna & Beneficium pro diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopibus: ſed ab Aſſyriis & Perſis Pœnam & Beneficium cultos fuiſſe aſſerant: illam quòd malorum: hunc quòd bonorum largitorem eſſe opinentur. Alexand. ab Alexand. lib. 18. c. 11.

Pœni, idem qui Carthaginenſes: ita dicti quaſi Phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint, qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro duce Eliſa in Aphricam appulerunt & primùm Byrſam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quaſi Phœnicus œ in u conuerſo.

Phœninæ Alpes, Tacito, Straboni & Plinio: Pœnæ ſunt Ptolemæo, Liuius Pen num appellat. Vocantur à Leandro & Schudo *Monte magiore de S. Bernardo*, aut *Groſſ. S. Bernharts berg*. Germ. Gallicè, *le grand S. Bernard*. Leander etiam *Monte di Ioue* habet. Gal *Mont de Iou*. Lupanus *Mon Seniſi*, Gal. *Mont Senis*, interpretatur. Vide Alpes.

Pogla, Pamphyliæ vrbs. Ptol.

Pogoargas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Pogon, Trœzeniorum portus in Peloponneſo. Strabo.

Pola, Iſtriæ ciuitas, vbi Polaticus ſinus eſt, quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia, Plin. libro 3. cap. 10. in deſcriptione Iſtriæ Stephanus πόλλα (ſed legendum potiùs per ſimplex λ) Gentile, Polates.

Poleades. Vide Cyndippe.

Polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat & aderat regibus, vt Pauſanias indicat, cùm ſcribit Erechtheum regem Ioue Xuthi filio in bello Eleuſinio Polemarcho vſum eſſe. Munus eius tempore pacis fuit ius inter ciues & peregrinos dicere. Iul. Poll.

Polemius, conſul cum Vrſo, ann. vrbs 1090.

Polemon, rex Lyciæ, anno ſalutis 55.

Polemon, philoſophus Athenienſis, Philoſtrati filius; qui cùm in iuuentute petulans eſſet, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet: eius oratione, quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantúmque in philoſophia profecit, vt Xenocrati in ſchola ſuccederet. Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

Polemon, cognomento Helladicus, genere Ilienſis, hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætii diſcipulus Scripſit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconię Geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas.

Polemon alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eóque honorificè exceptus, & Muſæo Ægyptio adſcriptus eſt.

Polemonium, Ptol. lib. quinto capite 7. Cappadocię vrbs. Vulgò *Leona*. Stephan. portus & ciuitas in Ponto. Gentile, Polemonius & Polemonicus. Eſt & Pontus Polemoniacus prouincia. Vatiza à Nigro dicitur.

Polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemęo libr. 3 cap. 1. vulgò *Palanza*. Eſt caſtellum in maiori Baleari. Vide Iamno. Claudianus & Silius duplici ll, ſcribunt.

Poleſij, ciuitas quædam, & Ciues ſimiliter. Stephanus.

Poletes internuncius Epidauriorum ad Illyricos: de quo Alex. ab Alexand. li. 4 cap 10. Proditum eſt de Epidauriis mirum, quòd quũ Illyricos mores oſos haberent, nec illorum commercia vitare poſſent, vt ſe à contagione accolarum ſeruarent immunes, ita cauiſſe vt vnum ſeligerent ætate grauem, qui ſolus ad illos penetraret cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

Poleto flumen in Mauritania Cæſarienſi.

Poleus, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Polianus, Macedoniæ mons, circa Epirum. Strab.

Polias, Minerua dicta eſt, quaſi vrbana, quòd ea delectaretur vrbibus ad differentiam eius quæ extra muros ædes ſacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis, ὤμοσα, inquit, κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, id eſt, iuraui per Poliadem me non cœpiſſe.

Polibij, inſula in ſinu Arabico, Ptol.

Polichna, vrbs Troadis. Ciues, Polichnæi. Eſt & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnitus Steph.

Polichnion, Dionyſio Byzantino Fanum Europæ Byzantinorum Straboni & Polybio. Hodiè *Ieron Romelias* appellant ex eo quia ſitum eſt oppidum in ditione Europæa, quam vocant Romeliam. Eſt prope Byzantium. Hęc Gyllius in ſuo Boſporo.

Polieum vrbs Italiæ, quæ priùs Siris dicebatur. Gentile, Polieus. Stephanus. Vide Sitis, & Heraclea.

Polignotus, Thaſius pictor, qui primus mulieres lucida veſte pinxit, inſtituit os adaperire, dentes oſtendere, vultum ab antiquo rigore variare, Pinxit Delphis ędem, & Athenis porticum.

Polimartium, ciuitas in Italia, in diui Petri, quod vocant patrimonio. Blond.

Polis, nomen vrbis Ægyptię: qui inhabitat, Polites & Polieus, hoc. n. nomine Iupiter illic

colitur. Fœmininum, Polias. Steph.

Poliſma, ciuitas in Rhetia ad Simoentis ripas. Strab. lib. 13. Aſtypalienſes itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod tunc Poliſma nominabatur, in loco non valdè idoneo.

Polites, Priami filius ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe, in conſpectu patris interfecit. Virg. 2. Æneid.

Politiceorgas, Aſiæ propriæ regio, apud Plinium, quæ poſtea *Aphrodiſias*. Pintianus hoc loco legit, *Politice* & *Orgas*, duáſque & diuerſas regiones facit.

Politia, vrbs Achaiæ. Steph.

Politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam tranſtulit: Gentile, Politorites. Stephanus.

Polium, locus in Lesbo.

Polla Argentaria, Lucani fuit vxor, mulier doctiſſima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. lib. 1. Syl.

Huc caſtæ titulum decúſque Pollæ iucunda
Dabis allocutione.

Pollentia, dea potentiæ, quæ à Rom. colebatur.

Pollentia, Plinio oppidum in maiore Balearium inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum diſtantes à Tolentinatibus Plin. lib. 3.

Pollia, tribus Romana ex loco, Pollio nominata.

Pollio. Vide Aſinius.

Pollupice, Antonino Liguriæ ciuitas inter vada Sabatia & Albingaunum. *Finale* eſt Simlero, qui quoque *Lollupice* legit.

Polluſtini, populi ſunt in Latio, non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris, qui cùm immortalis eſſet (vtpote eodem quo cum Helena prognatus) à Ioue fertur petiiſſe, vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide Caſtor.

Pollux Iulius Naucratita, Grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decem: ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen. Vide Libyſſa.

Polonia, quæ à planitie terræ (quam ipſi vernaculè etiamnum *Pole* vocant) nomen habet, vaſta regio eſt, quæ Schleſiæ ad Occidentem proximat, Hungaris, Lithuanis ac Prutenis contermina. Diuiditur in maiorem & minorem. Maior dicitur quæ Septentrionem aſpicit, habétque Gneſnam, Poſnaniámque inſigniora loca. Minorem vocant, quæ ad meridiem vergit, habétque nobilem vrbem Cracouiam ad caput Viſtulæ, quæ regionem diuidit, ſitam: reliquæ ciuitates parum nitidæ. Ex maceria domos fermè omnes componunt, pleraſque luto linunt. Plaga regionis paluſtris eſt & nemoroſa. Potus genti cereuiſia. Vini rariſſimus vſus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præſtat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta: multa ferarum venatio. Melle abundat: habet & ſalis maximam copiam quod ex terra eruitur. Habet & æris fodinas in iugis montium, necnon ſulphuris. Sub regno Poloniæ continetur Lithuania, Samogitia, Maſouia, Volhinia, Podolia, & Ruſſia, quæ Meridionalis cognominatur, & Ruthenia quoque à nonnullis dicitur, Cromerus, Bonfinius, Munſter.

Poltymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polus, hiſtrio illuſtris in Græcia, qui geſtis & vocis claritudine & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ vrnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem. Quem actum ſcitè adeò ac doctè abſoluit, vt imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris dictatoris & Antonii Triumuiri, ſcripſit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere: qui de Thebis ſcripſit, & de re militari, Suid.

Polyægos, inſula à caprarum multitudine. Plinius.

Polyani, à Polyano quodam dicti ſunt Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus. Stephanus.

Polybius, rex Corinthiorum: qui cùm liberis careret, Oedipum, Laii patris iuſſu in ſylua expoſitum, & à paſtore inuentum, pro ſuo educauit, vt latiùs docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani. Ptolemæo Euergetæ apud Ægyptum regnante. Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi filii Macedonum regis, poſthac Romam attingit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiam proficiſcenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes. Vide Niſyro.

Polybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycarpus, Smyrnenſis epiſcopus, anno ſalutis 91. Hic pro Chriſtiana fide palam & ſpectante populo in Amphitheatro combuſtus eſt.

Vola-

Volaterr. Euſeb. libro quarto, capite quinto. hiſt.eccleſ.

Polycaſte, Neſtoris filia.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentia & decore ſupra cæteros facile vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cum primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt, talis ludentes, quo opere nullum abſolutius iudicant. Fuit Sydonius, & diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram verò de vulgi opinione, quam de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primum ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æquè. Atqui ſcitote, inquit, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos feciſtis. Ælianus de varia hiſtoria.

Polycrita quædam nobilis mulier è Naxo inſula, quæ inſperato gaudio ponè exanimata vltimum ſpiritum emiſit. Plutarch. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo inſula. Hic & opibus & felicitate, apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, vt aliquid aduerſitatis habuiſſe videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen coquus eius redinuenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa docuit neminem ante obitum meritò dici poſſe fœlicem. Ad poſtremum enim à Perſarum ſatrapa Oronte dolo captus eſt ac crucifixus. Strab. lib. 14. Herod. lib. 3.

Polycrates, Epheſiorum præſul temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, epiſcopus Epheſius, anno ſalutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanos ſororis Hecubę filius, qui quamuis Lycaſtem Priami filiam, ex concubina ſuſceptam vxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo & Ænea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidiſſe.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius, magiſter & æqualis Hectoris. Ælianus, Homerus ſcribit Iliad. 10. hunc eloquentia, Hectorem armis valuiſſe.

Polydamas, Pancratiaſque, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum ſeſe opponendo, altera manu apprehenſum ex curru retrahebat, in equóſque inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna cùm ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus conuiuis, confiſus ipſe viribus, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putaret, oppreſſus eſt, Pauſan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaes filium educauit, cuius tandem ingenium veritus ac fortunámque & felicitatem, ſub prætextu acquirendæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: qua deuicta redeunt. Polydecten, cum ſemper ei detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ouidius 5. Metam.

Polydeucea, Laconicæ fons ad Therapnem vrbem Hunc à priſcis *Meſſeidem*, apud Strab lib. 9. vocatum, ſunt qui affirmant, vt inquit Pauſanias, in Laconicis, interprete Amaſeo.

Polydice, mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi ſuaſit. Seruius interpres. Virgil.

Polydora, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod in Theogonia. Eſt & Plin. li. 9. ca. 12. inſula Propontidis Steph. inſula iuxta Cyzicum. Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani incertum communis Martis exitum metuens: cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico & genero ſuo. Sed ille deleta Troia, cæteríſque Priami ferè omnibus liberis interfectis: auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtra fidem deorum, hominúmque implorantem occidit, cæſóque tumulum iniecit, cuius poſtea myrteum increuit, ſanguineis guttis diſtillans. Virg lib. 3. Æneid. Quod cùm mater Hecuba intellexiſſet, ſimulauit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepiſſe. Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dediſſe vrbem, quæ poſtea ab euentu Antandros dicta eſt: quia accepta, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruiſſe. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyægos, Ptolemæo & Plinio inſula maris Ægæi. *Polycandro* Sophian. *Falconara* Niger vocat.

Polyenus, inſignis quidam fuit mathematicus, qui Epicurum poſtea ſequutus eſt, totamque Geometriam falſam credidit. Cic. lib. 4. Quæſt. Acad.

Polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem lauam conſecraſſe, eámque paulò pòſt iterum pullulaiſſe, quòd eſſet ex oleaſtro, refert Pauſan.

Polygnotus, patria Thaſius, nonageſima Olympiade floruit, pictor antiquiſſimus. Quintil. 12. de inſtitutione oratoria: & Plin. libro 7. cap. 35. is in picturæ tenuitate valebat, plicas veſtium, mollitiáſque ſignorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentem ſpartum & aſinam propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veſte pinxit. Delphis ædem pi[illegible], Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, ſe[illegible] gratuitò.

Polyhiſtor, Latinè multiſcius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. cap. 14.

Polyhymnia. Vide Polymnia.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta herba, cuius vſum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexiſſe: eúmque illius herbę opera ad vitam reuocaſſe. Palęph. lib. de fabulis.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Helleſponto adiacens.

Polymeſtor, Mileſius puer, quum à matre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino Olympiade ſexta & quadrageſima victor in ſtadio meruit coronam.

Polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur paria & antitheta, & ſimiliter deſinentia: quod minimè verum, ſed iam inuentis ſæpè vſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti ſunt ſcripſiſſe, ſimul & nauium catalogum.

Polycarmus, cælator eximius, qui Venerem lauantem ſeſe & Dędalum aſtantem inſculpſit marmore. Plin.

Polydorus Rhodius, cęlator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos, nexúſque mirabiles. Plin.

Polymnaſtus, poeta quidam primæuæ ætatis, vndequaque doctiſſimus, & cuius maxima eruditio in prouerbium abiit. Quidam exiſtimant, Homeri eſſe epitheton, acſi dicas multiſcium ac multi memorem. Sunt qui Homerum hunc faciant. Strab. lib. 14.

Polymneſtor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater, euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit: Quod vbi cognouit Hecuba accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare: à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip. in Hecuba.

Polymnia ſiue Polymneia, vna Muſarum à magnitudine memoriæ dicta. Nam Græci μνείαν memoriā vocant. Sunt qui à πολὺς & ὕμνος deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſtor. 5.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarent: Verùm cùm Eteocles: cui vtpote natu maiori Polynices priores regnandi vices conceſſit, fratri ſuo regno recedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam nomine Argiam vxorem illi deſpondit, contractiſque quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus rogo impoſitis, flamma ſe dicitur diuiſiſſe, tanquam implacabile illud odium quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. & ſuprà in dictionibus Adraſtus & Eteocles.

Polypœtes, filius Pyrithoi & Hippodamiæ, Homer. Iliad. 12.

Polyphemus Cyclops, Neptuni filius, ex Thooſa. Phorci filia ingenti corpore, qui vnum tantùm oculum, cúmque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Aciſque puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo interemiſſe. Vlyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatum antro ſuo incluſit: quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, niſi præueniens Vlyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altóque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Homerus 10. Odyſſ. Virgil. 3. Æneid. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculum, alij duos, alij tres: ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlyſſes eum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum cæcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Author Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypoduſa, inſula Cnidia. Gentile, Polypoduſęus. Steph.

Polyren, vrbs Cretæ, quod habeat multas oues, quas ῥῆνας vocant. Steph.

Polyſtephanus, Græcus fuit hiſtoricus non paruæ authoritatis inter ſcriptores veteres. Vide Gell. lib. 9. cap. 4.

Polyſtephanos, olim dicebatur Tybur: Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Meſopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide Polites.

Polytimetus, Scythię [illegible] Imaum fluuius, apud Ptolemæum, ſed Sogdianę apud Q. Curtium. Amo Nigro vocatur.

Polyxe-

Polyxena, Priami filia formoſiſſima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris ſui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conſpectam adamaſſe, eámque ſibi vxorem poſtulaſſe. Quod cùm Priamus annuiſſet, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum conueni rent, pacis nuptiarúmque fœdera inituri. Quod cùm reſciuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulachrum ſeſe occultauit, Achillémque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hoſtium manus peruenisſet, Achillis vmbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metamorphoſ. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces, numeratur, Homer Iliad. 2.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno inſula, Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritíque earum ex Thracia vxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polyxûs inſtructu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipile excepta, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius 5. Thebaid.

Polyxelus, poëta comicus Græcus cuius fabulas enumerat Suid.

Polyxenus Athenienſis, cùm quendam iuuenem humana ſpecie anguſtiorem conſpexiſſet, impudicè amiſſo viſu, cæcus factus eſt. Plutarchus Paral.

Pomarius, Hercules dictus eſt, quòd apud Bœotos Herculi malis ſacra fieri mos eſſet. Vide Prouer. Pomarius Hercules.

Pomerania Vvandalica regio ad mare Balthicum, à primis cultoribus, patria lingua, hæc eſt Vvandalica, Pamorzi appellata eſt, ab indigenis inhabitata & propriis dominis gubernata, alienis autem nunquam ſubiecta fuit. Hæc eſt vbique fertilis, aquis irrigua, ſtagnis abundans, nauibus peruia, diues agris paſcuis, pomis, lignis, riuis, montibus, venatione, pecore, piſcibus, frumento, butyro, melle, cera, & aliis ſimilibus rebus. Eſt quoque optimè culta ciuitatibus oppidis, arcibus & vicis: nec vllus eſt locus in ea vacuus, aut incultus, niſi quem aut lacus aut montes occupant. Vſa eſt ante ſuſceptum Chriſtianiſmum lingua Vvandalica, moribúſque propriis vixit, donec Rom. Imperio ſubacta eſt. Tunc enim vnà cum religione, Saxonicam linguam amplexa eſt, quam in hunc víque diem retinet Munſterus.

Pomeria, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pomerina, vna ex triginta quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis hortorum dea, quam cùm Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas tranſmutauit, vt ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in auum conuerſus multis ei argumentis perſuadere conatur, vt Vertumno nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operam ſe ludere animaduerteret, priſtina reſumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiíſque eius eſt potitus. Ouidius 14. Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit, propter quod Circe coniunx illum in auem ſui nominis tranſmutauit, vt ſuperius oſtendimus.

Pomonalis, flamen Pomonæ pomorum deæ erat. Alex. ab Alexan. lib. 6. cap 12. Poſt aliquot verò tempeſtates, aucta ciuitate cùm augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuère, qui omnes à diis, quibus ſacra faciebant cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

Pompeia, ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluuius. Strabo lib. 5.

Pompeia Plautina, Imperatrix optima quę Iulianum Imperatorem maritum ſuum diuertit ab extorquenda populo pecunia, & colligendo fiſco. Author Sex. Aurel.

Pompeia, Q. Pompeii filia, & neptis Syllæ, vxor Iulii Cæſaris; quæ à Iulio Cæſare repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterii commiſſi cum Clodio inter ſacra Bonæ deæ.

Pompeianum, Ciceronis villa ſic dicta duodecimo plus minus milliario à Neapoli diſtans prope Nolam. Saluſtius huius meminit in oratione in Ciceronem. Hodie vicus eſt, nomine *S. Maria annunciata*, teſte Blondo. Sed Amb. Leo dicit hodie *Pomilianum* appellari. Nig. verò *Pompeiam* vrbem, cuius Saluſt. Tacit. & Seneca meminere, hoc loco ponit. Straboni Melæ & Xiphilino in hoc tractu *Pompeios* vrbs eſt. Plinius habet Pompeianum municipium lib. 2. cap. [illegible].

Pompeianus Lupercus, conſul cum Attico Attiliano, anno vrbis [illegible]1.

Pompeianus alter, conſul cum Lolliano Auito anno vrbis 961.

Pompeii, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiuſdem nominis. Inde Pompeianum, id eſt prædium circa Pompeios.

Pompeii oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neap. li. Mela lib. 2.

Pompeiopolis, quæ & *Soli* inquit Ptolemæus, cui Ciliciæ oppidum eſt, in Piſidiæ regione. *Scoloe* habet Mela. Solis ciuitas eſt apud Dionem & Appianum *Soli*. Solorum numero multi diuinis eſt etiam Ciliciæ ciuitas apud Plinium lib. 37. præter iſtas Pompeiopolis, quam Stephanus

etiam Σόλοι vocat: vnde Gentile, *Soluntij*: aliam habet Ciliciæ vrbem, quam *Solus* vocat.

Qu. Pompeius contra Numantinos miſſus ab eiſdem ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes ſequutus, ab eóque ad vlciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus, Metelli copiis ſeſe coniungens, eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit, Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta vxore Iulia, Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſso M. filio, viduam relictam vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, meliùs cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharſalica pugna à Cæſare copiis longè inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achila præfecto interfectus eſt. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios, quorum ille apud Mundam Hiſpaniæ vrbem terreſtri, hic apud Siciliam nauali prælio ſuperatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius: ſub quo Valerius Maximus militaſse ſe dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hiſpaniæ citerioris princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatuſque ſiccatis pedibus mirabili modo, quo poſtea remedio vſus eſt. Plin.

Qu. Pompeius Rufus Syllæ è filia nepos. Tribunus pleb. cum T. Numa tio Planco aduerſiſſimus Miloni: in cuius cauſa dixerat paucis pòſt diebus, quàm Clodius eſset occiſus: Milo dedit, quem ex Curia deſideretis: ego dabo quem ex Capitolio meditetis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius Bithynicus, ſummo ſtudio dicens multáque doctrina, incredibilíque labore atque induſtria. Huius actio non ſatis commendabat orationem: in hac enim ſatis erat copiæ, in illa lepôris parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regia ſignum Ephebi mitram tenentis, arenámque tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenæus, Pompeii Magni libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs, Melæ lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ: deinde vrbs eſt a Rhodiis Argiuiſque, pòſt piratis, Pompeio aſſignante, poſſeſſa, nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine, poſtquam in ea fato cedere Traianus coactus eſt. Stephan. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites.

Pompelon, Ptol. li. 2. ca. 6. Martua dicta: Pampilona: Hiſpanicè *Pamplona*. Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pompelonenſes, populi Hiſpaniæ Segienſibus contermini, qui adhuc Pompelonam (quam Pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. libr. 3. cap. 3.

Pompilius Theophraſti Peripatetici ſeruus fuit, qui poſt inter illuſtres philoſophos eſt habitus. De hoc Gell. lib. 2. c. 18.

Pompilius Secundus Romanorum rex.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alii Pompeiam nominant.

Pomponiana, alio nomine *Meſen*, inſula vna è Stœchadibus ante Maſſiliam ſita. Plin. libr. 3. cap. 5.

Pomponius Atticus: nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni eſt appellatus. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, receſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiiſque ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum eſt proſequutus. Erat alioqui grauiſſimus, vt quæ religiosè pollicere-tur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plutarch. Cornelius Nepos

L. Pomponius Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbuſque dicendo & lateribus pugnans. Cicer. in Oratore. Iulius item Pomponius Secundus tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps, quem ſenes Pindarum Tragicum putabant, compoſitione atque nitore præſtare confitebantur. Quintilianus. Plin. libro 14. capite 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio

lio dediſſ ait, in qua vinum centum ſexagi ta annorum fuit.

Pomponius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela, inſigni opere De ſitu orbis clariſſimus.

Pomponius Baſſus, conſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 10 0.

Pomponius Victorinus, conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pomponius Ian arius, conſul cum Maximiano Aug. anno vrbis 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: ſub Rhodope monte ſita, deinde Philippopolis ab inſtauratore: & poſtremò Trimontium à ſitu dicta. Plinius lib. 4. cap. 11. Ciuis, Poneropolites Steph. vide Philippopolis.

Pons Miluius in Tiberi prope Romam, vbi Conſtantinus Maximus imperator Maxentium tyrannum deuicit. Hodie *Ponte molle* vocant. Miluium nominant, hunc pontem Liuius, Tacitus, Plinius de viris illuſtribus. Cicero tertia in Catilinam, & ad Atticum Eutropius, Oroſius, Aurelius Victor in vita Maximiani Imp.

Pons Sarnix, Germaniæ vrbs *Sarbrug* Diuæo. Antonini itinerarium eam collocat inter Treuiros & Argentoratum.

Pontes, Antonino Galliæ Belgicæ oppidum: ex quo Diuæus *Pontieu* facit.

Pontes, Angliæ vrbs apud Antoninum Thuy. *Heading* eius loco ſui videtur.

Pontia, Romana mulier caſtiſſima, quę nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Poncia, inſula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. c. 1. vulgò *Porce*, non longè à Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices cùm ad Italiam veniunt, primo volatu requieſcendi cauſa paucos dies morantur. Varro.

Pontię, inſulæ in mari Tuſc. Plin. lib. 3. c. 6.

Pontianus, Roman. epiſcopus xviii. an. ſal. 231.

Pontianus, conſul, anno ſalutis 960.

Ponticus, annorū ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus. vide in verbo, *Blandina*.

Ponticus, poeta quidam, qui de bello Thebano ſcripſit, vt inquit Proper. lib. 1. eleg. 7. Ouid. quoque lib. 4. Triſt. eleg. 9. huius meminit.

Pontina, Volſcorum palus iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Pli. lib. 3. ca. 5. non longè ſuiſſe à Circeis dicit, quem locum xxiiii. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exſiccata eſt à Cornelio Cethego conſule, cui ea prouincia obuenerat: agérq; ex ea factus. Liu. li. 47. Inſequentibus deinde ſeculis, iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem iuſſ. ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit. Alii in Latio conſtituunt, quorum ſententia à Virgilio *Satura* palus dicitur, vt putat ex Hermolao Erythræus: hodie *Auſente palude* vocari ſcribit Leander Albertus.

Pontinus vir fortiſſimus laborum, periculorum, conſiliorum, Ciceronis ſocius, vt ipſe teſtatur de Prouinc. conſu. Modò ille meorum laborum, periculorum & conſiliorum ſocius C. Pontinus fortiſſimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hoc ſcelerata coniuratione excitatum, pręliis fregit, eóſque domuit qui laceſſierunt vt ea victoria contentus, Repub. metu liberata, quieuit.

Pontius prętantiſſimus diaconus D. Cypriani ſcripſit vitam, quę eiuſdem Cypriani libris adſcripta legitur.

Pontus, Nerei filius & Neptuni. Euſeb. lib. 1. Pręparat. Vnde Pontus mare dici videtur.

Pontius Aufidianus, Romanus ciuis, qui vbi reſciuit filiam à Fannio Saturnino pędagogo ſuam corruptam, vtrunque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus, totum illud mare, quod à palude Mæotide vſque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expandit, Propontis, vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autem latiſſimè diffunditur, Pontus Euxinus: qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Aſiæ minoris à Ponto rege ſic cognominata, ad Occidentem Hali flumine, ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie, minori Armenia, à Septentrione, mari Euxino terminata, Strabo. Ptolemęus verò li. 5. paulò aliter: Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hęc regio venenorum inprimis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virg. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum abſynthium. Hęc à Iuſtiniano imp. in nouellis in Hellenopontum & Pontum Polemoniacum diuiditur: quas tamen ipſe juſſit in vnam contrahi, atque ab omnibus *Helenopontum* nuncupari, iudicans pulchrius regionibus indere nomina Chriſtianorum regum, quàm Polemi, quod bellum ac tumultum deſignat. Conſtantinus enim imp. alteram à ſuę matris nomine antea ſic vocauerat.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadocię verſus Colchidem. Arrianus in periplo Euxini, vocat eam Thiannicum, cùm ſcribit, Ophim fluuium Thiannicum regionem à Colchide diuidere.

Pontus Euxinus quondam Axenus, id eſt inhoſpitaliſſimus. Mare Cimmerium vocat He-

rodotus , & Otalus Caucaſeum Apollonius lib.4. Mare Ponticum nominat Plutarchus in vita Pompeii, & Eumenidis Ptolemæus etiam & Iornandes hoc nomine illud nouêre. Herodotus Mare Boreale:& lib.4.illud [illegible] id eſt maximè ſpectatu dignum, cognominat. Italis hodie *Mar Maiore* dicitur. Græci *Maurothalaſſa* id eſt, mare nigrum, appellant, ait Bellonius. *Maurum* a Græcis nautis nominari tradit Niger

Popanium,vrbs Tyrrhenorum, Ariſtoteles in mirabilibus.

Popilii,à Pompiliis diuerſi leguntur:quorum princeps M.Popilius: qui cùm conſul eſſet, eo démque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata,vt erat læna amictus, ita venit in concionem ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit Ci in ruto.Hic etiam ſecundò conſul cum M.Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit,agris eorum vaſtatis Liu.

M.Popilius à Numãtinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liu lib.55. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat,miſſus nuntiatum, vt à ſociis populi Romani abſtineret:cunctantem, reſpõſúmque differentem virga circumſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret, ex quo territus Antiochus,bellum omiſit.Liu.lib.45 & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis.Valer.

Popularia ſacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, ſed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populi fugia, feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur,vt docet Macrob. & Varr Sunt autem ideò dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

Poppea,fuit Neronis vxor,quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro inducebat. Alias eiuſdem intemperies deſcribunt Suetonius & alii hiſtorici.

Populi fugia, funeſta populi Romani feſta, quibus ſuas fugas Romanus populus, hoſtium repentinis incurſionibus exagitatus, teſtabatur Varro & Macrobius

Populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ coniunctione cui præeſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur.Pal.p.lib.2.

Populonia vrbs Hetruriæ,iuxta Piſas,Melę l.2.(hodie Plumbinum appellata) à populorum multitudine,quæ in eius agro eſt:vel à populando, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium Plinio, Poplonium Ptolemæo & Stephano.

Populonium,Tuſcorum promontorium.Pto. lib 3.c.1.Baractus portus hodie: cuius Strabo & Ptolemæus meminêre, *Porto Faratto* & eius portum *Porto Ferrato* dici tradit Leander Albertus.

Porata vocatur à Scythis fluuius quidam qui à Græcis [illegible] dicitur, magnus fluuius eſt ad Auroram fluens, cum Iſtri aqua communicat. Hæc Herodotus in Melpomene. *Prut* etiam hodie dici putat Peucerus.

Porcius,cognomen Catonis familiæ,tractum à porco.

Porcius,præſes Palæſtinæ, & Iudææ, cognomento Feſtus. Act.24.

Porcia,Catonis Vticenſis filia,M.Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cum illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibunda ad ignem acceſſit, auidéque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit. Plutarch. Vide *Portia.*

Porcifera, Plinio Liguriæ fluuius, *Porzeuera* hodie dictus,vt Leander tradit.

Pordoſelene, inſula iuxta Lesbum cum vrbe eiuſdem nominis:Ciuis Pordoſelenitis.Steph.

Pornopioni Apollini ſacra facere dicuntur Bœotii ne moribus Prouincia obnoxia reddatur Alexander ab Alex.lib.1.c.13.

Porotelene,inſula, cum eiuſdem nominis oppido,in Ceramico ſinu.Plin lib.5.c.31.

Porphyreon,vrbs Phœnicię: Gentile,Porphyreonius, Porphyreonites.Steph.Eandem videtur etiam Blondus *Caipham* vocare vrbem maritimam ad radices Carmeli montis ſitam Hãc *Caypham* putat Poſtellus nouam eſſe vrbem,aut ſaltem antiquis ignotam, niſi ſit Aca quæ & Ptolemais.

Porphyrion,onis,Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinæ actionis. Neronis tempore.Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

Porphyrione, inſula in Propontide ante Cyzicum.Plin.lib.5.c.vlt.

Porphyris,Pli.li.4. inſula in ſinu Laconico,à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuum diſtans ancipiti mare propter anguſtias Eadem poſtea Cythera appellata eſt: ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

Porphyrite, oppidum eſt in ea parte Arabiæ quæ Ægypto contermina eſt.Steph.

Porphyrius,philoſophus,Tyrius genere clara ortus proſapia à puero vſus præceptore Longino,viro doctiſſimo: priùs Malchus vocabatur: deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt.Romam poſtea profectus,Plotinum

aud iui

audiuit, vnà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophica oratione recreatur, adeò vt ſtatim conualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quæ priùs probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt, De diuinis nominibus liber vnus, De principiis, duo. De materia ſex. De anima, quinque. De animalium abſtinentia, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Ariſtotelíſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus.

Porphyruſſa, inſula. Vide *Porphyris* & *Cythera*.

Porrima, ſoror ſiue comes Carmentę matris Euandri. Ouidius 1 Faſtorum, *Porrima placatur*, &c.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit cúmque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatii Coclitis virtute eſt remoratus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hæc cùm vrbem obſidione cinxiſſet, nihílque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimem viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus vnum ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatimque captus cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullaque vultus mutatione exuſſit, partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt dextra ſua, quę in cæde aberrans, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura in Liuio & Plutarcho. Virgil. 8. Æneid. mediam dictionis huius ſyllabam conſonante licenter geminata extendit.

Porra Auguſta Hiſpanię oppidum.

Portę Caucaſię, locus in Albania, quo ſe Caucaſus mons findens, ad amnis Dyriodori tranſitū portarū ſpeciem refert. Caſpia quidam eas portas nuncupant, ſed errore inducti. Plin. li. 6. c. 11.

Porthumio, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Gentile, Porthumieus.

Portinos, idiſ ſum eſt, quod nos Gaditanum dicimus. Eſt & oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. [illegible] c. 5. & lib. 4. c. 12.

Portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortem intulit: cuius mortem deſcribit Martial. lib. 1. Epigram.

Coniugis audiſſet fatum cùm Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis (ait) mortem non poſſe negare.
Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
I nunc, & ferrum turba moleſta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

Portius Licinius fuit ſcriptor Epigrammatum: ex cuius verſibus ſequentes maximè probantur,

Cuſtodes ouium teneræque propaginis agnum
Quæritis ignem? ite huc quæritis? ignis homo eſt.
Si digito attigero, incendam ſyluam ſimul omnem:
Omne pecus flamma eſt, omnia quæ video.

Portopana, Carmanię vrbs Ptolemæo, *Ortoſpana* Ammiano eſt.

Portuenſis via, quę ab Vrbe ad Oſtiā ducebat, *S. Felicis* martyris nuncupari ſcribit Æthicus.

Portuenſis porta vna è Romanis portis, de qua at ſimilibus Alex. li. 4. c. 16.

Portugallia impropriè Luſitania appellatur, cùm alioqui nec tota Portugallia, Luſitanię finibus circumſcripta ſit nec totam Luſitaniam complectatur: illud tamen negari nō poteſt, potiorem Luſitaniæ partem Portugallię regi parere. Diuiditur verò Portugallia in Tranſtaganam, Ciſtaganam, & Interamnem. Tranſtagana Bæticę partem capit, eam ſcilicet, quę ab Ana fluuio ad regni limites porrigitur. Interamnem appellant Portugalliam, quę eſt inter Durium & Minium fluuios: regio nō minus amœna quàm fertilis. Hęc Interamnis tota extra Luſitaniam eſt, niſi, repudiata deſcriptione poſita Straboni magis accedamus, qui ait, maximam Luſitanorum partem Callaicos eſſe appellatos. Regnum inter alia amœniſſimum, quippe quod in 24. milliarium longitudine & latitudine vltra 25. millia fontium perennium contineat. Vaſęus Munſterus. I. Barrus c. 1. Dec. ad. Aſiaticarum.

Portunalia, inter quatuor Gręciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, inſtituta. Eadem & Iſthmia dicebantur ab Iſthmo Peloponneſiaco, vbi ſolebant celebrari.

Portunata, inſula eſt Illyrici maris apud Plinium. Hermolaus ſcribit hanc à Merula *Viglia* ſeu *Vegia* interpretari. vide eum in caſtigationibus Plinianis.

Portunus, Deus maris à Græcis dictus, à portubus quibus pręſidere putabatur, nomen habens. Hunc poëtæ fabulantur, fuiſſe Melicertā, Inûs filium quem mater Athamantis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare pręcipitem dedit. Itaque ipſa quidem in deam marinam mutata à Græcis Λευκοθέα, à noſtris Matuta appellatur: ille autem in Deum marinum ſimiliter conuerſus, Græcis Palæmon, nobis Portunus nominatur. Hunc & ludi ipſi

in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtituti, Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

Portus Annibalis, Pomponio Luſitaniæ vrbs, *Albor* Taraphæ.

Portus Herculis, Ptolemæo Liguriæ vrbs, *Villa Franca* Leandro dicitur.

Portus magnus, oppidum ciuium Roman. Plin. lib.5.cap.2. Alii in Mauritania Cæſarienſi conſtituunt, vt Ptol. *Marzachibir* vocat eum Merc.

Portus Magnus, Albionis inſulæ Ptolemæo Humfredus interpretatur *Portſmouth*, Angliæ maritimum oppidum.

Portus Mauritius, Liguriæ oppidũ in littore maris, quod *Porto Moriſo* vocant, teſte Leandro.

portus Monœci, Straboni & Ptolemæo Liguriæ oppidum eſt. Stephano etiam μόνοικος eſt. *Monaco* Blondo & Leandro dicitur. Præter Ptolemæum nemo veterum duas vrbes facit ex portu Herculis & Monœci in Liguria. Tacitus enim & Plinius hoc loco portus Herculis Monœci meminere.

portus Romatinus, apud Plinium Fori Iulii oppidum eſt. Leandro *Porto Gruaro* nominatur.

portus Veneris eſt in ſinu ſalſo inter Pyrenei promontoria. Mela lib.2.c.5.v. Aphrodiſium.

porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus, deinde & ſuorum dolo interemptus. Plutarch.

poſidium, Strabonis ad intimum receſſum ſinus Arabici, ponit Zieglerus: hodie ibi vrbem eſſe *Zues* ſiue *Quez* nomine addit. Emporium quò ſolebant merces Aſiaticas exponere: vt inde per Cayrum & Alexandriam Venetias perferri poſſent.

poſideon, menſis, qui dicitur à Latinis December.

poſideum, Ioniæ promontorium, Pompo. lib. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam. Gentile, Poſideus. Vide *Poſidium* Selaſſis Theueto eſt.

Poſidianæ, in Baiano ſinu ſunt aquæ calidiſſimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vires alioqui manifeſtant effectibus variis, vide Pli. li.31.c.2.

poſidippus Caſſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suid.

poſidium, Syriæ oppidum. Ptol. lib.5.c.2. Vide *Poſidyum*.

poſidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zuthi filio Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide Sirenuſiæ apud Stephanum.

poſidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

poſidonium Strabo, Poſidonia habet Stephanus, prope Rhegium eſt, ex aduerſo Peloro Siciliæ promontorio. Strabo videtur hoc Poſidonium etiam columnam Regiam vocare: de qua ſuo loco. vide Seſtus.

poſidonius, Philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panetii, ex Syria (vt Stra. lib. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandenſis: vtrumque audiuit Cic. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpè dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quamuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Plut.

poſidonius Olbiopolita, hiſtoricus, ſcripſit poſt Polybium hiſtoriam libris LII. vſque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

poſidonius Africæ præſul, Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit. præterea Homiliarum libros ſeptem, Epiſtolarum totidem, aliarúmque rerum complures. Author Ptolemæus Lucenſis.

poſidonius, nomen viri, 2. Mach.14.

poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, colique ſanctè potius, quam ſcitè iuſſit. Volat. ex Plutarcho.

poſthumia, Seruii Sulpitij vxor, cuius ſæpè meminit Cic. Epiſt. lib.4.

poſthumius Albinus, miſſus ad Iugurtham, ab eoque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vacceis & Luſitanis triumphauit. Liu. li.6.c.4.

A. Poſthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generũ ſuum Manlium ducem Tuſculanorum. Itaq. collatis ſignis ad lacũ Regillũ, cùm victoria vtrinque nutaret, magiſter equitũ Romanis equis frenos detrahi iuſſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes, vbi tãdem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorẽ & Pollucẽ, eis cõmuni titulo tẽplũ dedicauit. Author Cælius ex Liuio.

poſthumius Tubero magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello à Q. Cincinnate conſule eius genero Dictator dictus de eis triumphauit: quam victoriam ſui eſlauit mors filii, viri magna virtute: quem quòd iniuſſu eius occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Liu. lib.4.

L. Poſthumius, poſt Cannenſem pugnam Cõſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat, in quo in ſolennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide Litana.

Sp. Poſthumius & T. Veturius cos. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cũ Samnitibus facto, & ſexcentis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes ſub iugum mitterentur: idémque authore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorum deditione, quorum culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Liuius.

Poſthumius Ebutius Helua, cos. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313

Poſthumius Cominius Aurunnus, conſul cũ T. Largio Flaui, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.

Poſthumius, qui & Syluius, filius fuit Æneæ, ex Lauinia, quæ, Ænea mortuo, Aſcanii timens inſidias grauida confugit ad ſyluas, & illic enixa eſt Syluium, qui Poſthumus, quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Sed quum Aſcanius flagraret inuidia, euocauit nouercam & ei conceſſit Laurolauinium: ſibi verò Albam conſtituit, qui quoniam ſine liberis erat, Syluio qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium.

Poſtia, Italiæ ciuitas è Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio cos

Poſtropæa, locus Calabriæ, cuius meminit Stephanus Byzantius, vt habet Barrius, qui vrbem *Tropea* hodie dictam interpretatur.

Poſtuerta, Dea apud Romanos, vna ex Carmentibus, quæ partui fœmina.um præſidebat, & Proſa altera à rectis peruerſiſque partus & poteſtate & nomine. Vide Gellium lib. 16. c. 16. ſub finem.

Poſtuerta, dea Romanorum, quæ futura proſpiciebat.

Potamiena, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum, & martyrum. Etenim inquit Euſebius lib. 6. cap. 5. hiſt. eccl. in noſtram vſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum: Potamienæ fama celebratur, quòd immenſos, & innumeros agõnes, primò pro virginitate, & pudicitia deſudauerit: deinde etiam pro martyrio exquiſita: atque inaudita tormenta, pertulerit: atque ad vltimum, vnà cum venerabili matre Marcella, igni ſupplicils conſummata eſt. Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem conuertit: inde ipſe quoque coronatus eſt martyrio.

Potamoſacum, Stephano Sacon, nomen fluuii & inſulæ Æolidis.

Potamus, oppidum Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 5.

Potentia Ptol. li. 3. c. 1. Picenorum vrbs. Vulgò *S. Maria de Loreto.* eſt etiam oppidum Lucanorum mediterraneum Ptolemæo. *Potenza* Leandro.

Potidea, Macedoniæ vrbs, antè Caſſandria dicta, Plin. li. 2. c. 58. & li. 4. c. 10. Steph. vrbs Thraciæ: Ciues, Potideatę, vel Potidæis.

Potidonia, vrbs Ætoliæ. Gentile, Potidoniates, *Steph.*

Potina, dea, quam veteres à potando dixerunt.

Potina, Stephano ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus Straboni fons prope Thebas Bœotias. Plinius tamen lib. 4 ca. 9. oppidum in Magneſia ſtatuit, circa quod, vt idem teſtatur lib. 25. c. 8. aſini paſti, rabie inflammantur.

Potioli. Vide Puteoli.

Potitius & Pinarius, ſacerdotes Herculis Nã cùm Euander aram maximam Herculi vbi nũc Roma eſt, poſt interfectum Cacum, ædificaſſet, & Hercules de ſuo armento boues ad ſacrificia dediſſet, inuenti ſunt ſenes duo, à quibus ſe qualiter coli vellet, oſtendit, ſtatuitque vt manè & veſperi ſacrificarent. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam editis. Quare iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus Potitiis & comedentibus ſacra. Seruius, Feneſtella & Liuius lib. 1. Vide Pinarius.

Potniæ, Magneſiæ oppidum. Pli. lib 4. ca 9 in quo Glaucus Siſyphi & Meropes filius, equas humana carne pauiſſe dicitur, quo cupidiùs ferrentur in hoſtem. Verùm cùm pabuli eiuſm di copia deeſſet, verſæ in rabiem equæ dominum ipſum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ, Vir. 3. Geor. Inde Potnius, Potnicus, & fœmininum Potnia: poſſeſſiuum, Potniacus Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

Praaſpa, vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaſpenus. Stephanus.

Praces, vel Praciæ populi, à Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Pracniæ. Step.

Practius, ciuitas Ponti, quæ Troianis auxilia miſit. Hom.

Practius, fluuius Troadis, Strab. libr. 13 inter Lampſacum & Abydum, in Helleſpontum influens. Hom in Catal.

Practores, Athenis dicti ſunt qui mulctam ciuitati & fiſco adiudicatam inſcribebant. Demoſth. orat. 1. adu. Ariſtogit.

Præcia, Romana mulier, venuſtate formæ, nulli ſecunda, quæ ſua pulchritudine Cethegum ſibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego, quod Præcia non iuſſiſſet. Plutarc. in Lucullo.

Præcipites, milites à Mario conſtituti, qui illius cuſtodiam ſtudioſè faciebant. Mos enim regum hic fuit, & eſt, vt ad ſui corporis cuſtodiam fideliores quoſdam homines deputarent. de quo vide Alexandr. ab Alex. libro 6. capite 22.

Præconius L. Ælius Stilo ob id cognominatus quòd præco purpura latiore tunicæ vſus fuerit. Plin. lib. 33 cap. 1.

Prædator Iupiter dictus eſt quòd ei de præda deberetur aliquid. Virg. 3. Æneid.

Ipſúmque vocamus in prædam, patrémque Iouémque.

Præfecti murorum Athenis erant inſtituti, vt murorum veterum inſtaurationem curarent. Præfecti aquarum, qui aquas in vrbem perducendas ſatagebant. Præfecti operum publicorum, vt viarum, fontium, & eiuſmodi, erant etiam apud Athenienſes. Præfecti etiam iuuenum numero decem Σωφρονισταὶ dicti ſunt. De his Socrates in Axiocho: vbi verò in Ephebos, inquit, inſcriptus ſit, omne adoleſcentuli tempus Sophroniſtis & Areopagi cenſuræ tribuitur. Sigonius lib. de Repub. Athenienſ.

Prægutij Italiæ populi, Marſis magis Orientales Ptolem. lib. 3. c. 1. Hodie Præcutini. *Abruz* vulgò.

Præmonſtratum, locus eſt iuxta oppidum, nomine Laudunum, in Gallia Belgica, vbi anno Chriſti 1120. ordo monachorum Præmonſtratenſium inchoatus fuit: vulgò *Premonſtre.* Auctor verò huius ordinis fertur fuiſſe quidam presbyter, nomine Northbertus, natione Lotharingus, quem probauit Celeſtinus 2 Papa, anno domini 1170. Amiciuntur autem Præmonſtratenſes alba tunica, cum linea toga, ſub candido pallio, quo potiſſimum à canonicis differunt, Munſt. lib. 3. Coſm.

Præneſte, vel Præneſtis, oppidum Latii edito in loco, naturáque munito ſitum: ita dictum (ſi Ste. credimus) à Præneſto conditore, Latini filio, Vlyſſis & Circes nepotes. Alii ἀπὸ τῶν πρίνων, id eſt ab ilicibus, quæ illic abundant, nomen accepiſſe exiſtimant. Feſtus nominis huius originem ad loci ſitum refert, eo quòd montibus præſtet. vnde & altum Præneſte à Virgilio dicitur 7. Ænei. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditam putarint quorum ſententię ibidem quoque ſubſcripſit Virg. Strab. li. 5. Græcã vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quod olim Polyſtephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Pli. li. 36. c. 25. Hinc Præneſtinus, na, num, poſſeſſiuum: vt dea Præneſtina, apud Ouidium ſexto Faſtorum. Fortuna Præneſtina apud Lucanum li. 1 Et Sortes Præneſtinæ. Straboni *Præneſtos* dicitur. *Stephanen* vocatam etiam tradit Plin. Παίνεστον habet Ptolemæus. Leander Albertus dicit hodie *Pilaſtrina* nominari. Præneſtinos *Muculas* eſſe dictos tradit P. Feſtus

Præpeſinthus, inſula vna ex Cycladibus, apud Plinium, quæ hodie *Arzentara* dicitur, teſte Nigro.

Præſens, cos. cum Rufino, anno vrbis 905.

Præſens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

Præſidius, cos. cum Aſterio, ann. vrbis 1147.

Præſius, vrbs Myſiæ maioris in mediterraneis.

Præſus, vrbs Cretæ: Gentile, Præſius, & Præſus. Steph.

Præſtes, Minerua, quòd præiret, & ſe velut ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam Aſtes, quia aſtat viro bono, laterique eius hæret fidus comes. Macrob Martian. & Feſtus.

Prætetia, parua regio ab Adria non procul. Incola, Prætetianus.

Prætextatus, cos cum Attico, ann. vrbis 994.

Prætides filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent ſe præferre, ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alii fabulantur hoc factum, quòd Venerem ſpreuiſſent.

Prætores Athenienſium, non ſolùm vrbanam iuriſdictionem adepti erant, verùm etiam quæſtiones multas & quidem omnes ad rem bellicam pertinentes domi exercuerunt, vt refert Demoſth. in oratione de Antidoſi, & ad Lacritum.

Prætores plures habuerunt Romani. Prætor vrbanus, ſeu iudicialis, qui & maior dicebatur, prętерat ſortitioni iudicum, & ęrario, muneri etiam eius cura tutelarum ædium, atque ludorũ incumbebat. Munera etiam ſolebat dare legatis ex ærario ſumpta ſeruis libertatem publicè dabat, populos etiam in libertatem iuſſu ſenatus, vel imperatorum reſtituebat. Abſentibus conſulibus conuocandi ſenatum facultatẽ habebat. Prætores peregrini quatuor generum fuêre. Primum, qui peregrinorum in vrbe, populorúmque externorum cauſas tractabat, & ſemper in vrbe manebat. Secundum, qui iuriſdictionem iudicandi inter peregrinos ciuéſque habebat coniunctam. Tertium, qui extra vrbem conſtitutus in prouincia ius dicebat. Quartum, & propriè præfectus prætorio dicebatur, conſtituto primùm imperio creatus: qui pluribus ſimul prouinciis, hoc eſt, integro limiti, vel pluribus limitibus, nomine Romanorum Auguſtorum præſidebat: à quo prouocari non poterat & qui pręter ciuiles criminaléſque cauſas, belli quoque armorúmque adminiſtrationem tractabat. Erant extra vrbem

vrbem alii prętores quidam, videlicet exercitus Romani claſſis, & comitatus Auguſtalis. A Prætore exercitus, Prætorium in caſtris & porta Prætoria cognominata fuere. Fuiſſe legitur & in claſſe Prætor, à quo Prætoria inſignior in claſſe nauis denominata eſt. Prætor Comitatus Auguſtalis, qui & Palatinus dicebatur, & Prę̨fectus prætorii Auguſtalis, in aula ius dicebat. Et ab huiuſmodi prætore Prætoriani milites ſiue cohortes prætorianæ nominatæ videntur, quibus Imperatoris comitatus inclinante potiſſimùm imperio ſepiebatur. Quæ florente imperio, Romę ſemper pro cuſtodia Imperatoris, vbi is aderat, vel pro vrbis tutela, vnà cum cohortibus vrbanis excubabant: habebántque Romæ caſtra muro circundata, in quibus extincto Imperatore, alium de ipſorum arbitrio Senatúſque confirmatione ſubrogandi facultatem habebant. De his omnibus plura apud Lazium libro ſecundo, Comment. de Repub. Rom. Vbi eorum ſedes, ornamenta, inſignia, miniſteria, familię, Satellites fuſiſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

Prætorium, Pannonię ſuperioris vrbs, vt legitur apud Ptolemæum. Simlerus putat ab Antonino *Prætorium Latum Vicorum* dici, & hodie *Pridanich* nominari, auctore Moletio.

Prætorium circa Armeniam minorem oppidum. Anton.

Prætorium, Antonino Anglię oppidum.

Prætutium, *Ptolemęo* oppidum eſt in *Piceno*, Sil. lib. 15.

Praga, regni Bohemię vrbs primaria, *Ptolemęo* Caſturgis dicitur. Eam aggere atque muro Primiſlaus, tertius Bohemorum dux, cinxit, & ab eius vxore Libuſſa, à limine, quod Bohemicè *Praga*, inditum vrbi nomen. Quę nunc Regi Pontificíque honeſta ſedes, neque minor, neque ignobilior Etruſca Florentia, tres in partes diuiſa: quibus nomina indidere, paruam *Pragam*, veterem ac nouam. *Parua* ſiniſtrum latus Multauię fluminis occupat, colléque coniungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus *Praga* in plano iacet, vniuerſa magnificis operibus adornata. Iungitur minori *Pragę* lapideo ponte, IIII. & XX arcuum. *Æn.* Syluius.

Pras, vrbs *Perrhębię*: Gentile, *Prantes*. Steph.

Praſię vicus Athenis in *Pandionide* tribu. Eſt etiam oppidulum Laconię: Incola vtriuſque, *Praſius*. Steph.

Praſias, palus, in qua *Pęones* habitant prope Obelum montem.

Praſii, Indię populi, *Plin*. libr. 6. cap. 18. Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu, potentiam claritatémque antecedunt *Praſii*, ampliſſima vrbe ditiſſimáque *Palibotra*. Stepha. Indię populus, qui contra *Bacchum* militauit.

Praſinus equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimũ fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecerat Alexander, aut Octauius Auguſt. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 14.

Praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Praſii. Steph.

Praſpenus. Vide Praſpa.

Praſſębi, gens Theſprotica. Steph.

Praſſum, ſimplici ſ ſcribũt Ptolemæus & Stephanus apud quos eſt Æthiopiæ interioris promontorium.

Praſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Craſtillus. Stephan.

Praſutagus, Igneorum rex, qui Neronem cum filiabus ſuis fecit hęredem.

Praſum, Cretę oppidum, verſus plagam Meridionalem.

Pratitę, qui & Paredoni appellati, populi circa Hircanum mare ad portas Caſpias. Plin.

Praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſę fratrem iuſſu regis occidit. Herod. lib. 3.

Praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem Patrem & creaſſe omnia & in cruce pependiſſe: quòd (vt dicebat) communicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat. Huius argumentis reſpondit Tertul.

Praxidice, Nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit Stephanus.

Praxilla, fuit quædam Sicyone poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos reliquerit, reſpondere, Solem, cucumeres, mala. Quod cùm vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum ſole componere, abiit in Prouerb. Stupidior Praxillæ Adonide.

Praxilus, vrbs Macedonię. Gentile, Praxilius. Steph.

Praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidia & Coa, quę ob artis pręſtantiam, magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia væſano amore iuuenis cuiuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachróque cohęſit: cum Nicomedis æſtimatione regis grandi Gnidiorum ęre alienũ permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quamplurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit: (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe Eius Romæ opera, Triptolenus. Flora, Ceres in hortis Seruillianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyade. vocant Caryatidas & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plinius libr. 36. cap. 5. Claruit autem potiſſimùm candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in

qua effodiebantur, Parium dicebatur. Propert. lib. 3. Praxiteles Satyrum ex Pario marmore & Cupidinem ex Pentelico lapide, ſumma induſtria cùm elaboraſſet, Phrynen meretricem, inſignéque ſcortum amore deperiiſſe fertur: à qua interrogatus, quodnam opus haberet pretioſiſſimum. Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quod eligeret, ſe daturum. Techna autem quadam Phrynes ſeruus accurrit, officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repentè ſeſe proripuit inquiens, Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne feſtines, inquit: calliditate tantùm mea circumuentus es. Tali itaque aſtutia Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum & Cenſſi eruatum, Caius Cæſar Romam aduexit, quod poſtea a Clodio imp. remiſſum Nero denuò abſtraxit. Plut in Hyper. Athenæus lib. 12 cap. 2.

Preciani, populi in Aquitania proximi Pigerrionibus & Hiſpaniæ citeriori in regno Francorum ſiti *Bear* hodie aut *Baionne*, aliis placet *Precins*, vt Vigenereus habet in ſuis Annotationibus in Cæſarem.

Precius, lacus eſt Ciceroni pro Milone, qui cùm ab equite Romano ſplendidiſſimo & forti viro T. Pacanio non impetraſſet: vt inſulam in lacu Precio venderet, repentè lyntribus in eam inſulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Præmiſſum, alio nomine Athenæum, id eſt Mineruium non procul à Veſuuio monte. Strabo lib. 5.

Pretanides, Martiano & Ptol. inſulæ Britannicæ vocatæ. Steph.

Priæſus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæſius, & Priæſieus. Steph.

Priamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerſo, vna cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regníque limites vſque adeò protulit, vt non ſolùm Troiæ, ſed totius ferè Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuítque teſte Cicer. Tuſcu. filios quinquaginta, quorum decem & ſeptem ex iuſta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit: qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt, prope aram Iouis Hircæi, in ſanguine Politæ filii. Virgilius li 2 Æneid. A Priamo & Priamides patronymicum, & Priameius, ia, ium.

Priamus, Politæ filius, ſuperioris nepos, quem Æneas ex Troiæ excidio ſecum in Italiam duxit. Virg. 5 Æneid.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ouidio adſcribunt.

Priaponneſos, inſula in ſinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit. Idem & Lampſacenus dicebatur, à Lampſaco non ignobili. Troadis vrbe ad Helleſpontum ſita in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam iuiſſe, coronámque illi ex ru... enti ro a, tum primùm ex ſanguine ſuo enata, obtuliſſe, eáque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe iuſſiſſe. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam ſeſe, & partui vicinam animaduerteret, Lapſacum ſeſe contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia excogitata, cùm ſe parturienti opē ferre ſimularet, peracta priùs incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cum cæteris omnibus partibus deformem: tum prægnandi penè deshoneſtate reddidit. Quem cùm mater recens natum vidiſset pudore affecta, pro neglecto habuit. Lampſaci ue reliquit. Verùm cùm poſtea adultus Lampſacenus mulieribus nimium gratus eſset, à ... ibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factú que etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum quòd cùm olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes dii conuenerant, epuliſque ſatiati noctem ludibus ducebant, Lotidi Nymphæ ſiue vt aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtiuo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ouidius primo Faſtorum Hyginus verò tradit, ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueuiſſe, quòd ab eo, cùm de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur Diod. lib. 5.

Priapus, Helleſponti vrbs Plinio lib. 5. capit. 32. a Priapo ſuperiore, Liberi, & Veneris filio condita, ſeu, vt alii volunt, à Mileſiis nomine Priapi. cœptus eſt enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampſacena regione ſunt. Strab. Ciuis, Priapenus, regio, Priapis.

Priapus, Straboni eſt Aſiæ minoris oppidum, *Lapſi* hodie vocari ſcribit Niger.

Priapus, fluuius circa Priapum Helleſponti in Strabonis Epitoma lib 13. Plinius inſulam ſic vocat, circa Ioniam.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, poſtea limo Meandri fluminis decurſu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde

fit

ſit Prieneus & Prienenſis. hodie vocatur *Palatia*, auctore Mario Nigro. Quibuſdam *Cadme* dicitur, inquit Strabo.

Priſſe, Plinius Tuſciæ fluuium habet: Antoninus *Aprilem* Tuſciæ lacum deſcribit ad mare mediterraneum: Leander *Fangoſa palude* vocat. *Lago d'Orbitello* Fl. Biondo & Nigro dicitur: ſed fortaſſe malè: cùm Orbitello oppidum à quo denominari videtur, non ad hunc lacum ſitum ſit, ſed ad alium prope montem Argentarium, qui lacus Marinus ... à Strabone nominatur. Hunc Aprilem *Lago di Caſtilione* hodie appellari ex tabula Tuſcana Hieronymi Bellarmini luce clarius eſt.

Prima, Iuſtiniana, dicta fuit vrbs quædam Illyrica à Iuſtiniano Imp quæ priùs *Achrydus* vocabatur. Nicephorus Calliſtus lib. 17. c. 28.

Prima Thebaidis in Ægypto vrbs.

Primigeni, populi in Anglia, Anconæ & Sabrinæ flumini propinqui. Hos ſocios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primiſlaus, bubulcus primùm, deinde verò factus eſt rex Bohemorum. Volat.

Primus epiſcopus Alexādrinus, ann. ſal. 110.

Prinaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinaſſes. Stephanus.

Priola, vrbs prope Heracleam. Gentile, Priolæus Stephan.

Priſca, adiutor Pauli. Rom 6.

Priſca & Maximilia, duæ mulieres pſeudoprophetiſſæ & Montani hæretici meretrices: de quibus ita ſcripſit Euſeb. lib. 5. c. 16. hiſt. Eccl. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progreſſus eſt, vt etiam duas quaſdam mulieres inſani ſpiritus, quo ipſe replebatur participes ſibi faceret, & ad inſaniendum ſecum pariter edoceret, quò faciliùs vtrque ſexus in errorem per vtrumque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ iſtæ mulieres, ipſo Dæmone quo inſpirabantur, adigente, diuerſis quique temporibus vitam laqueo finiuiſſe. hæc Euſeb.

Priſcæ, Latinæ Coloniæ appellatæ ſunt, vt diſtinguerentur à nouis, quæ poſtea à populo dabantur. Feſtus.

Priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum conſulem, ad Coſroen verò Perſarum regem librum De naturalib. quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonem Dionyſii De ſitu orbis carmina. Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volat.

Priſcilla, vxor Aquilæ Pontici Act. 18.

Priſcinus, conſul, anno vrbis 84...

Priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiam adminiſtrauit, quæſtor ... adhuc à Pæto Thraſea gener ... : è moribus ſoceri nihil æquè ac libertatem hauſit, ... contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur. Quin etiam ſapientibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Traſeæ ſoceri ſui, interdicta ſibi Italia, Apolloniam conceſſit. ſed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galba, non aliter quàm liberæ ciuitatis ſtatu egit. Item poſtea Veſpaſiano in ſtudio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, priſtinum libertatis ſt... tum p... ſſe reu... care. Quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus alter, Planites genere, ſophiſta Theodoſii iunioris epiſtolarum magiſter: qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè deſcribit magnifico opere, ſumptuoſóque factam. Scripſit hiſtoriam Conſtantinopolitanam & ipſius Attilæ, lib. 8. præterea declamationes, & epiſt. Suidas.

Priſcus, venator quidam: de quo Mart. lib. 12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Priſce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpè ſatis fecit prædæ venator, & acri
Decidit excuſſus, nec rediturus equo.

Priuernum, Ptolemæo Latii vrbs iuxta Ouſentem fluuium, Sex. Pomponio, & vicina Samnitibus Liuio.

Priuernum, Stephan. vrbs Volſcorum. Camillæ patris. Virg 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur. Vnde Priuernates.

Priuernus viri nomen, apud Virgilium libro nono Æneid.

...rium, Arabiæ felicis fluuius apud Ptolemæum. *Prim* in recentioribus tabulis vocatur.

Proæreſius adoleſcens, è Cæſarea Cappadociæ, Antiochenam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri, apúdque eum primas tulit. Cum quo paruo poſt tempore, Athenas profectus ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, vt primus inter auditores eſſet. Epheſtionem condiſcipulum amicum, comitem ſibi adiunxit. Acceritus inde in Galliam à Conſtantino ... apud eum fuit in honore. Romam poſtea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus au... us, Athenas rediit, vbi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Theſſaliæ. Gentile, Proanæus. Stephanus.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ ... Virgilii verſus ad fidem & ... catholicæ fidei conuertit, fecítque de Chriſti geſtis, & eius morte opus nobiliſſimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Meliẽſium: Gentile, Proarnii, Ste

Probalinthus,vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Stephan. vna ex Tetrapoli Attic.

Probatica,locus vbi pecora ſacrificanda tenebantur Ieroſolymis. Ioan.5.

Probianus,Conſul cum Leone Augu anno vrbis 1224.

Probinus,cos cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Auguſt. anno vrbis 1159.

Probus, conſul cum Anieno iuniori,anno vrbis ..3.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus martyr, propter religionem à Genſericho Gothorum rege ſupplicio affectus,anno ſalutis 457.

Probus, imperator Romanus,qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit. Donatus eſt haſtis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor,aureis armillis duabus, torque aureo vno, patera vna libratum, ad rem diuinam.

Probus, Berytius grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magiſtri perſonam ſuſtineret. vnum & alterum, vel cum plurimum tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubánſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, ídque perrarò. Nimis parua & exigua, de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſyluam obſeruationum ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſt quam in militia diu centuriatum fruſtrà petiiſſet. Tranquil.

Procas,rex Albanorum, pater Amuli & Numitoris,auus Romuli & Remi, Liuius 1.ab vrbe condita. Virg. 6. Æneid.

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

Proceraſtis, oppidum Bithyniæ ad Boſphorum Thracium è regione Byzantii, quod notiore nomine Chalcedon appellatur Plin.lib.5. cap.vlt.

Prochone inſula quæ aliàs Alone apud Steph.

Prochorus,vnus e Diaconis Act.6.

Prochyta, inſula in mari Tyrrheno,non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Prochyta, quaſi profuſa, ἀπὸ τοῦ προχεῖν, quod eſt profundere. Ferunt enim Inarimes vicinæ inſulæ montem terræ motu concuſſum inſulam hanc fudiſſe. At Dionyſ. lib.1. ſcribit, Prochytam dictam eſſe à nutrice Æneo eiuſdem nominis.

Procilius, grammaticus, vir ſuis temporibus doctiſſimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur,commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis ſcriptum, tunc demum Ægyptum liberam fore,cùm in eam veniſſent Romani faſces Lamprid.

Proclais, Ptolemæo Indiæ intra Gangem ciuitas.

Procle,vrbs Lydiæ:Gentile,Procleus.Steph.

Procles,frater Euryſthenis,qui per totum vitæ tempus inter ſe diſſenſerunt, & mutuum inter ſe odium fouerunt.

Proclidæ,Laconum familia, quæ poſtea *Euryſthenidæ*,vt Plutarchus in Lycurgi vita, vel *Eurypontidæ*,vt Pauſanias refert dicti fuêre.

Proclus, Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus: præfuit ſcholæ Athenienſi: cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit plura in grammaticam & philoſophiam,commentarios in totum Homerum, in Heſiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Chriſtianos Epicheremata XVIII. Hic eſt Proclus qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos latrauit, aduerſus quem Ioannes, cognomento Grammaticus,ſcripſit Apologiam,dictitans eum,quamquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe,& in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam eſt, cuius hodie commentarios in Platonem habemus.præceptor item L. Antonini, qui eum ad conſulatum vſque prouexit, vt ſcribit Spartianus.

Proclus Malleotes patria,ſcripſit in Sophiſmata Diogenis & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit Theologicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in Aurea carmina Iſagogen in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit vnum fuiſſe ex ſui præceptoribus, ac docuiſſe Athenis: filiúmque habuiſſe luxui deditum: in quem non modo non ſeuerus fuit, ſed vſque adeò indulgens vt in alendis canibus, auibúſque ei adeſſet,dictitans has nugas, cum citius cum ſenibus diuinarum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino ſeruaſſe morem, vt initio ab diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi ſolum lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per otium (vt mos eſt in ludo) inter ſe ſibi lacent aut iurgarentur pueris cum pædagogis, ac adoleſcentibus in medio conſtitutis. Philoſtratus apud Volaterranum.

Procolitia, Britanniæ inſulæ vrbs. liber Notit.

Procomeſta,ancilla eſt apud Plin.quæ eiuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum eius procuratori peperit infantem.

Proconneſus, inſula in Propontide, quam ſolam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius libro 5. cap. vltim. inſulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus: vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconeſus dicta Stephano. Proconeſus per ſimplex, vna Sporadum eſt in Propontide: Ciuis, Procon-

Proconneſius.

Procopias, loci nomen. Goltzius ex Hadriani nummo.

Procopius è Cæſareæ Palæſtinæ orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat, cuius ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit ἀνέκδοτα id eſt, non edenda: ſiue non edita: vbi Comœdia quadam Iuſtiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem deſcribit Suid.

Procopius, ſcriba & comes Iuſtiniani.

Procopius, tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valentem principem apud Nicoliam Phrygiæ ciuitatem in eius poteſtatem cum exercitu venit proditus à duobus militibus, alligatúſque deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De Proditoribus etiam ſumptum ſupplicium. Ex hiſtoria tripartita.

Procopius, Bithyniæ præſes, ſub Valente Auguſto imperium inuaſit: paulò tamen poſt militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus eſt. Ammian. lib. 26.

Procris, Erichthei Athenienſium regis filia, ſoror Orithiæ, Cephali vxor, quam Cephalus certo iaculo emiſſo interemit, ratus feram eſſe. Vide prouerbium, Procridis telum. Vide Cephalus.

Procruſtes, Plutarcho in Theſeo, latro inſignis in Attica regione ad Cephiſſum flumen habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui verò breuiores, diſtendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc poſtea Theſeus interfecit.

Proculeius, Acron Horatii interpres, eques Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, vt ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat Plutarchus in vita Antonij ait Antonium, paulo antè quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, vt curaret Cleopatram viuam in ſuam poteſtatem habere, demum quum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe.

Proculeius, vir nobilis & clarus hoc apud plebem de Romuli morte figmento eſt vſus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex primoribus ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in ſenatu minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Aëtio Proculo reuocata eſt, cùm eius orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in ciuitate vir, ſe Romulum in monte aſpexiſſe dixit, qui humana auguſtior forma diuinitatem aſſecutus erat. Plutarch. in Romulo.

Proculus, imperator vſque adeò libidinoſus fuit, vt centum Sarmatas virgines bello captas diebus 15. (vt ipſe gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiſcus, Sabellicus in exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.

Proculus. Iuriſconſultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæſaris.

Proculus Virginius Rutilius, Conſul cum Sp. Caſſio Vicelino anno vrbis 268.

Proculus Geganius Macerinus, Conſul cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Proculus, quidam ſub Aurelio Probo Cæſare in Gallia imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

Procuri, vrbs in inſula Taprobana. Ptol.

Procyon, ſidus æſtiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur, Cicer. 2. de natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vſitatum fuiſſe, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 20. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro vndecimo, capite ſecundo, Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iulijs, illius VII. Calendas Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, ſophiſta, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam eſt laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque abſona. Conatúſque eſt in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium vſui ſibi & voluptati foret. Hæc ex Philoſtrato. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe, Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, vtrique hinc ad ſe trahente: tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe.

Prodicus, orationem ipſam, quæ ſoluta erat primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractauit, vt Protagoras.

Prodicus, medicus fuit, authore Plin. Æſculapij diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam Iatralepticen vocant.

Prodromi, venti dicuntur qui in ortu Caniculæ ſtatis anni temporibus ſpirare ſolent, Lucret.

Pulueruienta Ceres & Eteſia flabra Aquilonum.

Proerna, Phthiotidis vrbs, Strabo.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antię filiæ, quæ cùm forma eſſent præſtantiſſima, ſe Iunoni auſæ ſunt præferre. Quare irata dea talem eis immiſit furorem, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & in ſyluas confugerent; poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. libr. 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

Prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei ſucceſſit in regno. Hic, teſte Homero 11. Odyſſ. Antiam habuit vxorem: ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma ſe Iunoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

Progaſia, Lydiæ oppidum. Steph.

Progne, inſula circa Rhodum. Plin.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilacerarit, patríque epulandum appoſuerit. Qua re tandem cognita, ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtringit, vxorémque iam occiſurus, in hirundinem eam videt conuerſam: Philomelam autem in auem ſui nominis: Itym verò in phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nouas haſce ſuorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiam nunc militarem quandam criſtam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. vide Philomela.

Promachus Macedo & Nouelius Tricongius raræ gloriæ inter bibaciſſimos fuerunt. ille enim quòd quatuor ingurgitaſſet cantharos vno hauſtu, ab Alexandro corona donatus eſt: hic tres vini congios prandiolo vno ebibiſſe commemoratur: Promachum Macedonem triduo pòſt vini furor excæcauit: Alexand. lib. 5. cap. 12.

Promaleum, promontorium Laconicæ, Heſych.

Promerus, regius quidam miniſter fuit, is Euripidem tragicum poetam ſupra modum exoſum habebat, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſoluit, à quibus deuoratus interiit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus, filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxiſſe; cuius ingenium admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cúmque reſpondiſſet Prometheus, coniicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cœlum ſubiatus eſt: vbi cùm corpora omnia cœleſti igni videret animata, operi ſuo id vtiliſſimum fore ratus, ferulam, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accenſa, ignem detulit in terras, luteúmque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cùm ille aperuiſſet, mille morborum aliarúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipſum per Mercurium in Caucaſo monte relegandum curat, aquilámque adhibet iecur eius aſſiduè depaſcentem. Verùm poſtea cùm Iupiter Thetidis amore captus vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius, à nuptiis eiuſmodi magnopere eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnum patrem ſuum ediderat, veritúſque ne ſimiliter à filio de cæli poſſeſſione depelleretur, à Thetidis nuptiis abſtinuit: memórque beneficij, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideò Prometheo iratum fuiſſe, quòd conuiuio quodam eum feſelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, meliorémque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus dictus eſt, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyriis indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſolitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus penè ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſúſque ſignificat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος, eſt ſolitudo, qua ille adfectus, ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eo monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vſi ſunt. Nam poſtea malo hominum vſu in perniciem eorum verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Promethides. Vide Ouid. Metamorph. libr. 1. & N. Comitem mytholo-

thologiæ lib.4.cap.6.

Prometheus, vt Cecrops Ægyptius, literas Græcas reperiſſe dicitur.

Promona, Liburnorum vrbs. Appian.

Promontorium Mineruæ eſt iuxta Surentum, in quo olim Sirenes habitaſſe feruntur. In illius autem extremo eſt Athenæum, hoc eſt Mineruæ ſacellum, quod Vlyſſes ædificaſſe narratur.

Pronaſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithyniæ, quam Phœnices condidere. Steph.

Pronomus fuit quiſpiam tibicen, cuius prolixa barba geſtamine tamen non admodum appoſito profeſſioni, abiit in prouerb. Pronomi barba.

Pronus, Cephaleniæ inſulæ caſtellum, Polyb. lib.5.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Stephanus.

Propontis, vulgò *Le canal de Conſtantinople*, Æquor patens & diffuſum. Dicitur Propontis quaſi ante Pontum.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias mari Ægei ſe coarctantis Helleſpontum vocant. Inde exſpatiatur æquor, quod laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Pontus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis, idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. de Ponto. Propontis etiam (inquit Stepha.) Byzantinorum terra vocatur Incola, Propontides & Propontius.

Propertius, elegiarum poeta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Peruſia capta ex Octauii Cæſaris authoritate, ad aram Iulii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenera ætate amiſiſſet.

Prophtaſia Vide Phrada.

Propontides, filiæ Amathuntæ aſpernatæ Venerem, triuiis vulgauêre corpora, ob eiuſdem deæ iram: quia verò pudore induruerant, nouiſſimè in lapidem ſunt transfiguratæ, vt inquit Lactantius. Ouid. quoque lib.10. Metam. Fabulam pulchrè deſcribit.

Sunt tamen obſcœnæ Propetides auſæ, &c.

Fabula hæc impudentiam pulchrè adumbrat.

Propontis, ſinus maris eſt inter Ægæum Pelagus, & Pontum Euxinum: ſéque duas anguſtias (ſiue freta) Helleſponti, nempe & Boſphori, inter Thraciam & Bithyniam immiſſum mare vocat Ioannes Tzetza in varia hiſtoria, fortè quòd Bebryciam (quæ Bithynia eſt) alluat. Itali hodie *Mar di Marmora* vocant ab eius inſula ſic dicta. Eſt & regionis nomen. Strab. lib.17.

Proſa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gell lib.15.cap.16. Huic altera aduerſaria erat Poſtuerſa, nominata à peruerſo partu.

Proſactium, flumen ex Idæis montibus profluens, & inter Helleſpontum & Euxinum in mare ſe effundens.

Proſchion, regio Ætoliæ. Stephan.

Proſelene, Phrygiæ minoris vrbs. Ptolem.

Proſelini, Arcades dicebantur. Inde Proſelenia fœmininum. Steph.

Proſerpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Quam cùm Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inueſtigaſſet, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cùm Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, aliquot mali punici grana illam guſtaſſe, omnis reditus ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina, Aſcalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Poſtea tamen Ceres à Ioue dicitur impetraſſe, vt Proſerpinæ ſenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret.

Proſerpina, fœcunditatem ſeminum ſignificat. Hæc cùm aliquando defuiſſet, ac terra ſterilitate quaſi mœreret, Poetæ fabulati ſunt filiam Cereris, i. fœcunditatem, quæ à proſerpendo Proſerpina eſſet dicta, raptam apud inferos detineri. Traditur enim poſtquam rapta eſt, ſex menſes apud Plutonem & totidem apud ſuperos manere: eo quòd ſemen terræ cultæ hiemis tempore ſub terra eſt, æſtate autem proſerpit & excreſcit. Nonnulli Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quam Proſerpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis ſpatio ſuperius & inferius hemiſphærium illuſtrat, Seruius Cic. in Verrem. lib.6.

Proſoditæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Proſenſes, Arcadiæ populi. Pauſ.

Proſopis, inſula in Delta Nili, in qua eſt ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano vrbs eſt Ægypti. Gentile, Proſopites quod etiam fit à Proſopon, quæ inſula eſt non procul à Carthagine: quanquam & Proſopius ab ea dicatur. Steph.

Proſpalea, vicus in Acamantide tribu: Incola, Proſpaltius. Steph.

Proſper, Rhegynus præſul, qui ſcripſit de vita ſolitaria, de temporibus ab Adam vſque ad ſua tempora.

Proſtaterius, Apollo dictus eſt, quòd ante Ianuas ſtatueretur.

Proſtropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, Proſtropatus Steph.

Proſumnus, iudex inferorum, de quo vide Arnobium lib.5 aduerſus gentes.

Proſymna, pars Argolicæ regionis: Incola, Proſymnæus. Steph.

Prota inſula Boſphori Thracii. Steph

Protagoras, Abderites Democriti auditor, natus Mæandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem aduerſus Græcos proficiſcentem domo menſáque excepit: ob quam liberalitatem à Magis qui cum eo erant, facta à rege poteſtate, eius filium Protagoram, tunc adoleſcentem, ſua diſciplina erudierunt. Nam in iuſſis ceteris eam communicare non licet, quòd de iis haud benè ſentiunt, dubitatéque ſe dicant deos eſſe Illis quoque clàm ſacrificabant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos non nihil poſſe videantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: vt autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſponte exulauit. Cúmque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, vbi tūc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumeſcentem, verbáque ex poetica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreſſit. Philoſt. De eo ſecus ſcribit Gellius cap.3.lib.5.

Protagoras, vnus eſt ex his qui ſolutam orationem pedibus prius conſtrinxerunt, & communes locos tractarunt. Is primus mercede docuit, vt ſuperius notatū, minas centum exigens, vel quantum diſcipulus æſtimaſſet artē. Sophiſtam ſe dixit, quòd eloquens ſibi eſſe videretur.

Protagoras aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus, Laertio.

Protagoras, Salaminis rex, Perſis ſe dedidit. Olymp.107.

Prote, inſula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Ætholiam ſita. Pli.lib.3.c.5. Stephano, inſula, à Sphacteria & Pylo non procul: Gentile, Proteus. hanc *Pruodo* à nautis dici refert Mar. Niger cui etiam *Sphagia* Strabonis videtur, Ptolemæo tamen *Sphagia* & *Prote* duæ ſunt inſulæ.

Proteas natione Macedo, homo bibaciſſimus fuit. cui Alexander, cognomento Magnus, in ſympoſio quodam, cùm paulò liberius hauſto mero comiter incaluiſſet, ſcyphum bicongium acceptum, vinóque repletum propinauit, qui quidem Proteas ſcyphum hilariter accipiens, multa priùs in regis laudem clara effatus voce, illum omnium conuiuarum profuſiſſimo cum applauſu, ingrè totum hauſit: pauló que pòſt, eundem ſcyphum ſpumanti plenum mero, idem Proteas expoſtulauit, ac primoribus deguſtatum labiis Alexandro propinauit. Quem accipiens rex, generosé quidem illum ebibiſſe dicitur: indéque in morbum incidit, quo paulò pòſt extinctus eſt. Quamobrem nonnullis inde datam fuiſſe loquendi anſam contenderunt: qui Alexandrum Dionyſii, id eſt Bacchi, indignatione, immatura ætate extinctum fuiſſe prodiderunt. Quoniam is patrias Bacchi ſedes, Thebarum ſcilicet vrbem funditus euertiſſet, & ob illius æmulationem gloriæ Indis bellum intuliſſet. Leon. libro tertio, capite octuageſimonono.

Protemplaris, Minerua dicta eſt, de qua ſic Herodotus, Saxa quæ à Parnaſſo deciderunt, adhuc ad noſtram vſque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Palæph. lib.2

Proteruia, fuit ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur Auſon.

Capripedas agitat quum læna Proteruia Panas.

Albicius adoleſcens quum vniuerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes vnas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vſum fuiſſe: Hic Proteruiam facit. Facere autem proteruiam, adagium eſt in prodigos qui omnia abſumunt vſque ad aſſem.

Proteſilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus, cui, quamuis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Troiano periturum, ſi eò proficiſceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus eſt, cúmque omnium primus è naui in terram exiiſset, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Vocatur & Phylacides, è Phylace Theſſaliç oppido. Vxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cùm eius interitum reſciiſset hoc vnum doloris ſui ſolatium petiit, vt mortui vmbram poſſet intueri: quod cùm à diis impetraſſet, in illius amplexibus expirauit: Extat epiſtola Laodamiç ad Proteſilaum: inter Ouid. Sunt ex aduerſo Helienſium vrbis iuxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulchro arbores, quæ cùm in tantum accreuere, vt Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſúſque adoleſcunt Pli.li.16.c.44

Proteſileum, vrbs in Cherſoneſo, ex aduerſo Sigeo. Strab.

Proteus, deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari paſcens, idemque vatum omnium peritiſſimus, & in quamlibet formam ſe ſe tranſmutans. Proteum aliquando in Carpathio inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea. Seruius author eſt. Virgilius libro quarto Georgicorum: *Eſt in Carpathio Neptuni gurgite vates Cæruleus Proteus.* Alii ferunt hunc captum amore Pomonæ

monæ, in omnigenum ſpeciem ſe variaſſe. Hinc Latinis Vertumnus dicitur, à verſo mutatóque curſu fluminis Tyberini. Propert. lib. 4.

Quid mirare meas tot in vno corpore formas? Accipe Vertumni ſigna paterna Dei. Hinc, vt idem author eſt, omni fœcundo primitiæ dicabantur. Vide proverbium Proteo mutabilior.

Proteus, Ægyptii rex patria Memphites, qui Pheroni in regnum ſucceſſit, regnauítque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro ſecundo, Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmque à Thoni regionis eius præfecto ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexandri cognouiſſet, mulierem, quam ille ſecum vehebat, hoſpitis alius vxorem eſſe, abſtractámque viro tantam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit: Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canopi gubernationis ductu in Ægyptum nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis accepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgilius libr. 11. cum ait,

Atrides Protei Menelaus ad vſque columnas
Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro mos erat, leonis aut tauri aut Draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus, quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia thura capiti vnguenta. Hæc cum ad decorem ſpectabant atque ornatum: tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus inijciebant. Vnde factus eſt locus fabulæ Proteum in ea omnia quæ eius capite geſtabat ſoleret transformari. Alij inter quos Virgilius ad ingenij ſolertiam referunt, quæ ſe in omnes quaſi ſpecies transformat. Plato in Euthydemo exponit de fallacijs quibus ſophiſtæ in diſputando vtuntur. Alij ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconſtantiam vulgi, quidam ad veritatem ipſam accommodant, vt videre eſt apud Calcagninum, & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide etiam N. Comitem mythologiæ libro 8. capite 8.

Prothenor, Hom. Iliad. 2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

Prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Homer. 2. Iliad.

Prothingi populi, natio quædam Scythica trans Iſtrum prodiit: omnibus illic incolis ignota. Zoſim. 4.

Protogenia, filia Erichthei Athenienſium regis, vide ſuprà Pandora.

Protogenes, ſignificat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et a poetis ſumitur pro eo, qui ſe talem confingit. Iuuenalis.

Non eſt Romano cuiquam locus hic, vbi regnat
Protogenes aliquis.

Pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis, quē cùm pingeret traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtineret & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus, vt quem pariter caſus, & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat & videbatur nimia, ac longiùs à veritate diſcedere, ſpumáque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius, mutauerátque penicillum, nullo modo ſibi approbans. Poſtremò iratus arti quòd intelligeretur, ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ, & ex illô repoſuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecítque in pictura fortuna naturam. Plin. libro 35. capite 10.

Protogenes, martyr admirandus, inſtructus notariorum ſcientia inuento idoneo loco, vbi ludum aperire & inſtruere poſſet pueros, magiſter iuuentutis effectus eſt, in ſtituitque illam diuinis literis: dictata proponens Dauidica carmina; ediſcendóque tradens conuenientes Apoſtolicæ doctrinæ locos. Vno autem fortè puero morbo correpto, ad eum venit Protogenes ægrotantem, & dextera eius apprehenſa, oratione depulit morbum: quod cùm alterum quoque puerorum parentibus innotuiſſet, cum deuenire Eum ſuppliciter orabant, vt ægrotantibus ſuccurreret. At ille renuebat, priùs ſe ſupplicaturum Deo, vt non ante ſuplicaret, quàm infirmo domum lacti baptiſmatis ſuſcepiſſet. Quid eſt igitur? parebant patres, vigente deſiderio ſanitatis: necnon atque ita corporis etiam corporis & animæ ſalutem percipiebant. Theodorit. lib. 4. capite 18. hiſt. trip. & eccleſ.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus in Olymp.

Protomacra, Bithyniæ oppidum. Ptolem.

Protoſelæ, populi cognomine Abellinates in Hirpinis ſuo tempore. Plin. libro 3. cap. 11.

Protus illuſtris cuiuſdam Phocenſis nomen qui à Gallis benignè exceptus Maſſiliam, non procul à Rhodanis oſtio condidit. Plutarchus in Solone.

Prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rhodano fluuio, qui eam a Celtis diuidebat, ac mari Lygultico & Alpibus, quas mariti mas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars ac prouinciæ ſeu metropolis Ebreduneuſis, Toloſana & Narbonenſis pro parte includebantur, licet Viennam vrbem Strabo Allobrogibus aſcribat.

Proxenupolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites Steph.

Prumia, monaſterium, in quo Lotharius imperator, cùm rerum curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit.

Pruſa vrbs apud Myſios, ad radices Olympi, Strabo libro 12. quam Prufios condidit, qui cum Crœſo bellum geſſit. Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & Philoſophus, qui de regno ſcripſit, & Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus. Eſt & altera Pruſa ſub Hippo monte, ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine à Pruſa, quæ ſub Olympo eſt, dirimitur. Hęc etiam à Plinio Peruſia dicitur, quæ Chios quondam fuerit: à qua Pruſienſes vocantur. Bellonius ſcribit hanc, quæ in Hippico conſtituitur, *Bource* vocari. *Zelliam* olim appellatam tradit Mar. Niger: quámque Stephanus ait à Zielate Bithynorum rege conditam. Pruſa etiam dicitur, atque *Cius*, teſtibus Strabone & Stephano. Κίος habet Dionyſius & eius commentator Euſtathius. Hanc Græcis *Cheraſia* & Turcis *Cherus* dici à ceraſorum copia, ſcribit Theuetus. Eſt etiam tertia Pruſa Ptolemæo in eadem regione ad Hippium flumen: Plinio ad Hippium montem deſcribitur.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Liu.

Pruſias, ciuitas Bithyniæ à Pruſi Zielate, Bithynorum rege condita, Cuios olim dicta: Ciuis Pruſi.. us Steph.

Pruſſia latinè Boruſſia, olim vocata Hulmigeria, ſicut adhuc quædam portio regionis iuxta Viſtulam appellatur Culmigena. Eſt regio frumenti ferax, aquis irrigua, & hodie colonis plena, habens multa ... oppida, ſed & multi maris ſinus ſi flexus ... dunt eam an ... Eſt in ea pec... rum in gens vis, multa venatio, atque diue... ſcatio. Habet autem Pruſſia ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Liuoniam, & ab Occidua parte Pomeraniam. Maritima eius hodie in vrbibus & arcibus Teutonica ſunt: at in rure interiori, pauci priſcæ linguæ homines manent. Habet autem maritimas vrbes, Montem regium, vbi principis nūc ſedes eſt: Elbingem & omnium nunc locupletiſſimam Gedanum (Dantiſcum vulgò vocant) vrbem inſignem, magnúmque mercatorum emporium. Munſterus, Cromerus 3. lib. hiſtorię Polon. Eraſm Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

Pryminas, IV. Corinthiorum rex, an. ante Romam conditam ferè 240.

Prymneſia, vrbs Mæoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygię ac Myſię. Ptolem lib 5. cap. 2. Steph. vrbs Cariæ, à Mimetho condita: Gentile, Prymneſicus.

Prymno-ûs, Nympha marina, Oceani & Tethios filia. Heſiod. in Theogon.

Prymnos, Nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in arce digniſſimus, in quo de ferro, aliíſque rebus inanimatis, vnde mors eſſet conſequuta, quæſtio habebatur, Demoſt. adu Ariſto orat. In Prytaneo alebantur publicè qui bene meriti erant de Republica: qui honor maximus habebatur. Cic 1. de Ora. Sic dictum quaſi πυροταμεῖον tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſius Prytana vocat Curias in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent poteſtatem.

Prytanes dicti erant qui his iudiciis & concioni cum Proedris & Epiſtatis præerant. Erant autem Prytanes quinquaginta Proedri nouem, Epiſtatæ duo, vnus ſenatus, alter populi, in ſortem omnes coniecti, qui ſenatum & concionem indixerunt, conuocarunt, dimiſerunt, priuatos legatóſque audierunt, & in ſenatum concionémque produxerunt, ad eos conſilia retulerunt, & ſi quid aliud fuit, quod cum ſenatu populóque agendum eſſet, id ipſi pro ſua authoritate omnia moderati ſunt.

P S

Pſacum, Cretę inſulæ promontorium Ptolemæo, *Spata* Nigro dicitur.

Pſamathe, fons apud Thebas. Vale. 1. Argon. *Qui tenet Vrdiſſonam Pſamathen.* Ponitur etiam pro vrbe & monte.

Pſamathe, Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater de qua Ouid. 11 Metam.

Pſamathe Cotropi Argiuorum regis filia, quę ab Apolline compreſſa Linum peperit, quem mox ſeutes occultatum canes dilacerarunt. Stat 1. Thebaid

Pſammathus, vrbs Laconica, poſt Tænarum: Gentile, Pſammatauntius & Pſammathuſius. Steph.

Pſammenitus, Herod lib. 3. Amaſis filius Ægyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine Taurino periit.

Pſammethicus, nomen regis Ægypti, cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vna cum Diodoro

doro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere, Strabo libro 16. Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt, obtinent & Sebritæ nominantur, hoc eſt aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſanctum credidit.

Pſammetichus, Ægyptiorum rex, cùm regnũ adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re vera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuiſſe, ſe verò ſecundos. Pſammetichus enim cùm haud aliter deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, iubens neminem coram eis vocem edere, ne alicuius ſermonem perdiſcerent: vt qualis eſſet prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque poſt bimatum tempus, paſſa ianua (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becbus*, clamitarunt. Quo quidem verbo Phryges conſtat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt. Herodot. libro ſecundo.

Pſammis, Ægyptiorum rex, Olymp. 44.

Pſammittes, Ægyptiorum rex, Olymp. 98.

Pſaminus, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Pſaphis, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic ſitum erat Amphiarai oraculum vbi Amphiaraum fugitantem, vt Sophocles ait, ſciſſa Thebana tellus hauſit ipſis cum armis currúque quadriiugo. Strabo lib. 9.

Pſapho, vir quidam in Libya qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales, & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, μέγας θεὸς ψάφων, id eſt magnus deus Pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illa quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarent commentum credentes id diuinitus accidere, Pſaphoni item diuinam facere inſtituerunt, ipſúmque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis aues.

Pſebo, regio interior, quàm Æthiopia, quinque itineribus ab ea diſtans. Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit: Gentile, Pſebœtes. Stephanus.

Pſellus, nomen Authoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſénaco, vicus in Athridite prefectura. Incolæ, Pſenacœtæ. Steph.

Pſenerus, vicus Ægypti: Gentile, Pſenerites.

Pſentris, Ægyptius vicus: Gentile, Pſentrites. Stephan.

Pſeſſi, populi Tauriniæ. Steph.

Pſeudartace collis in Scythia, poſt montem, qui Sanctus appellatur: Inde Pſeudartacæus, ſeu Pſeudartacenus. Steph.

Pſeudocoraſium, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam, tria ſtadia longum, lunifo rme, ſuſpectum. Steph.

Pſeudenes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam condi tam 225.

Pſilas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas quòd homines non minùs attollantur vino, quam aues plumis. Pauſ. & Paleph. lib. 3.

Pſile inſula circa Epheſum. Plin. lib. 5. cap. 3.

Pſilion fluuius inter Cyniam & Bithyniam. Eſt & alius ſilis, fluuius Bithyniæ in Euxinum Pontum affluens: Inde Pſilites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio Pſiliani dicantur.

Pſillis, Ptolemæo & Plinio Bithyniæ fluuius eſt qui *Feneſia* Pineto vocatur. Pſilis ſimplici l habet Steph.

Pſiltucis, Indiæ inſula, quæ & *Scilluſtis* vocatur. Plutarchus in vita Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus: Q. Curt. eam non nominat, quadringentis verò ſtadijs ab Indi fluminis oſtiis in mare remotam ſcribit.

Pſilum, Danubii oſtium apud Arrianum in Periplo maris Euxini: hoc, vt annotauit Stukius, erit *Spireoſtoma*, vel *Stenoſtoma* Plinii & Ammiani quòd hæc cæteris minora ſunt, ideóque fortè alterutrum ψιλόν, id eſt, exile, ab Arriano vocatur.

Pſimada, regiuncula Yſauriæ. Steph.

Pſinaphos Ægypti oppidulum. Gentile: Pſinaphites. Steph.

Pſinectabis, vicus Ægypti Gentile, Pſinectabites. Steph.

Pſittace vrbs iuxta Tigrim, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus. Stephan.

Pſitachemmis, vicus Ægypti: Gentile, Pſitachemmites. Chemmis etiam, vt ſuprà diximus, Ægypti vicus eſt.

Pſochemmis, oppidulum Ægypti: Gentile, Pſochemmites. Steph.

Pſophis idis, Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantinea, a Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alii malunt) à Pſophide Erycis Siculi filia nomen habens. Pſophis, Acarnaniæ vrbs vetus dicta, tertia Achaiæ. Ciuis, Pſophidius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyæ: vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur Pauſan. lib. 9. Steph. In inſula Venetorum, Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Pſygnum, portus ingens eſt ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos. Strabo libro 16.

Pſylli, Libyę interioris populi, Garamantibus proximi, à Pſyllo rege ſic dicti. Plinius libro 7. capite 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos ſęuiſſimis obiiciebant ſerpentibus, eóque argumento coniugum ſuarum pudicitiam explorabant, partum adulterio conceptum iudicantes, cuius ſolo odore ſerpentes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Libyę iter facientem Catonem, Pſyllos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur: partim ore exſugentes venenum, partim ſerpentes cantibus ſopientes. Lucan. libro nono. Horum finibus cùm aliquando Auſter perquàm validus & diuturnus flauiſſet, eóque flatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illam vlciſci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem, iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpirituum agmine venit obuiam, eóſque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodotus.

Pſyllicus, ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Pſyllis, fluuius in Boſphoro ponti Euxini. Pli. lib. 6 cap. 1.

Pſyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Picello*.

Pſyra, Strab. lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melœnam promontoriū, & in ea vrbs eiuſdem nominis, in qua vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

Pſytalea, parua inſula inter Salaminem & Epirum ſita. Herodianus Pſyttalem vocat: hinc Pſyttaleus, nomen à Pſyttalo quodam inditum Steph.

P T

Ptelea, Epheſus olim dicta, vide ſuprà ex Step. Eſt & vicus in tribu Oeneide, vnde Ptelaſſius, Steph. ab Epheſo Ptelæus.

Ptelium. Vide Helos.

Pteleum, vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimorum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta. Pteleatę, Pteleuſii. Steph.

Ptera vide Pterium.

Pteria Herod. lib. 1. vrbs Cappadocię omnium munitiſſima, quam Cyres expugnauit. Vide Pterium.

Pteria, vrbs Sinopes: à qua Pterius, Pterienus. Steph.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Pterea, artem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in fœminino genere.

Pteronphorus, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremique ſyderum ambitus. Hæc ita dicta eſt ab aſſidua niuis caſus ſimilitudine Pinnarum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Pteros, Arabiæ felicis inſula in Indico mari. Plin.

Pterum, promontorium Myſię inferioris poſt oſtium ſacrum Danubii. Ptol.

Primyris. Vide Delta

Pticiana, Mauritanię Tingitanę vrbis mediterranea. Ptol.

Ptocoſtotę, Oenotri. Vide Stephanum in Drys.

Ptoembari, Africę populi, qui nullum regem pręter canem habent, quem iti ſtudiosè ac mirificè obſeruant, ex illius motu & nutu imperia, & quę ſint placita, augurantes. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Ptoemphanę, populi Africę, qui canem pro rege habent, motu eius imperia augurantes, ſicut & Ptoembari.

Ptolederma, Arcadiæ oppidum. Pauſ.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, a Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plinius libro 7. capite 73 Ptolemęus enim Troglodyticem primus excuſſit ad venatus elephantorum, quę ideo Epitheras a Gręcis cognominata eſt: eidem Plinio libro ſexto, capite 29. Ptolemais, Phœnicię vrbs, colonia Claudii Cęſaris, quę quondam Ace dicta eſt Plin. lib. 5. cap. 19. De iſtis quinque vrbibus hęc dicit Hieronymus ad Euſtathium, Per arenas Syrię peruenit ad Coum, quę nunc Ptolemais dicitur: altera eſt in Æthiopia, tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis. quinta in Cyrenaica prouincia Aphricę. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyę, vide in Barcę Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemeus. Stephano.

Ptolemais, Æthiopię vrbs ad ſinum Arabicum. Pompon. *Epitheras* a Plinio cognominatur, *Theron* cognominat Ptolemęus & Arrian. in ſuo Periplo. Simlerus putat ab Antonino *Peme* dici. *Suachem* fortè hodie.

Ptolemais Pentapoleos, Libyę regionis vrbs, quę etiam *Barce* antea vocabatur. Strabo. *Ptolemata* nouo nomine appellat. Oliuarius.

Ptolemais, quę olim *Ace*, Strabone teſte, Phœnicię vrbs, Plinio quoque *Colonia Claudij* dicitur. Poſtellus dubitat an *Cayphæ* vocetur. Mercator *Acon* appellat, nonnulli *Acre* habent. *Akadin* videtur eam Beniamin nominare.

Ptolemais, foſſa quędam Ægypti manufacta, ducta ab oſtio Peluſiaco ad vrbem Arſinoem in ſinum Arabicum: ſic dicta a Ptolemęo rege, qui eam abſoluit: primò enim à Nechao Pſammetichi F. adgreſſa, deinde à Dario Perſarum rege continuata, ſed imperfecta relicta fuerat. Plinius & Diodorus. *Ptolemæorum* fluuium vocat Æl. animal. 12. cap. 29. Ptole-

Ptolemais, Ciliciæ vrbs Strabo. Vrbs item Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptolem.

Ptolemais anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam à cauſis dicendis feriabatur: vnde prouerb. lis Ptolemaica.

Ptolemæum, Athenis Gymnaſium erat. Cicero in ipſo ſtatim initio li. 5. de Finibus: Quum audiſſem Antiochum, Brute, vt ſolebam, cum M. Piſone in eo gymnaſio, quod Ptolemęum vocatur &c.

Ptolemæus, Lagi gregarij militis filius maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem, poſt cuius mortem Ægypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Ægyptii reges, Ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, Ptolemęum Philadelphum, & Ptolemęum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata adminiſtratione regem filium conſtituiſſet Philadelphum. Trogus libro 15. Philadelphus itaque in regno patris ſucceſſit, vir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ vſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII. obiitque relicto ſucceſſore Ptolemæo, cognomento Euergete, quod Latinè beneficium vertere poſſumus. Hic XXVI. annis regno potitus moriens ſucceſſorem habuit Ptolemæum Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula ſuſcepit, eáque tenuit annos XX II. Poſt hunc Ptolemæus Philometor, quum XXXV. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum Euergetem alterum moriens regem conſtituit, Euergetes, qui & Phyco dictus eſt, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus, cognomento Lathyrus, ſucceſſit: Lathyro Auletes, Cleopatrę pater. Poſt hunc Ptolemæus cognomento Dionyſius, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo lib 17. Eſt autem hoc nomine ἀπὸ τοῦ πολεμεῖν, hoc eſt, à bellando deductum. Hinc denominatum Ptolemæeus, mæea, mæeum.

Ptolemęus Alorites, Alexandro XIX. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit: idem tamen aliquot annis pòſt à Perdicea paſſus eſt circa Olymp 103.

Ptolemæus Cereaunus, XXX. Macedonum rex, à Gallis victus periit, cùm anno dũtaxat regnaſſet, Olymp. 25.

Ptolemæus, miles, ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergo ſupplicio affectus.

Ptolemæus filius Dorymini. 1. Mach. 3.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptus, Alexandriæ profeſſus eſt liberalium artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, temporibus Antonini. In aſtrologię ſcientia priorum nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos cæli rationem diligentiùs explicuit: inuentáque ab Hipparcho inſtrumenta clariùs demonſtrauit. De muſica & rebus aliis, tum de geographia abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos & vnum verſificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt. Ioſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabęorum prefecerat. At ille incenſus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptolemæus, ſuadente Ariſtarcho, primus populo Romano fertur ſcripſiſſe.

Ptolemęus, fluuius in Troglodytico ſinu. Pli. lib. 6. cap. 29.

Ptous, mons Bœotiæ. Pauſan.

Ptous, Apollo dictus eſt, a Ptoo monte, vbi certiſſima reddebat oracula: vel à Ptoo Athamantis & Themiſtûs filio, Palęph. lib 1.

Ptua, vrbs in Armenia Minori. Ptol.

Ptous, mons in Bœotia, in quo Acręphnium oppidum Pauſaniæ & Straboni, qui eum *Tenericum* quoque vocat.

Ptychia, inſula iuxta Corcyram: Gentile, Ptychicus. Steph.

P V

Puani, Arabię felicis vrbs. Ptol.

Pubaſtus ciuitas Ægypti, Ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudęorum.

Publia, D. Ioannis Chryſoſtomi mater, pulſata iuſſu Iuliani Apoſtatę à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros pſallentium haberet. Theod. lib. 3. c 36. hiſt. trip.

Publicola cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto poſt expulſos reges Conſul declaratus eſt quod coleretur à populo, ſeu quòd ipſe populum coleret.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentia, ſimul & arrogantia, Cęſar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu Authores Gellius & Macrobius. Publius pręnomen eius qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 581.

P. Aelius Pætus, coſ. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

P. Aelius Pætus, coſ. cum Cn. Cornelio Lentulo, an. vrbis 553.

P. Alphenus Varus, coſ. cum P. Vinicio, anno vrbis 754.

P. Cæpio, coſ. cum Q. Voluſio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Pulcher, coſ. cum L. Portio Licinio, anno vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, coſ. cum M. Perpenna, an. vrbis 662.

P. Cornelius Aruina, coſ. triginta millia Samnitum prælio interfecit, an. vrbis 448.

P. Cornelius Aſina, coſ. cum M Minutio Ruſo, an. vrbis 533

P. Cornelius Coſſus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 341. iterum an. 350.

P. Cornelius Dolabella Maximus, coſ. Gallos Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P. Cornelius Falco, coſ. cum T. Sempronio Graccho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, coſ. cum Cn. Aufidio Oreſte, an. vrbis 683.

P. Cornelius Lentulus, coſ. cuius opera præcipuè factum eſt, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, coſ. cum Licinio Varo, an. vrbis 517.

P. Cornelius Maluginenſis, Tri. mil. Conſulari poteſtate, an vrbis 352.

P. Cornelius Naſica, coſ. Dalmatas domuit, an. vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, coſ. cum M. Curio Dentato, an. vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, coſ. cum P. Plautio Proculo, an. vrbis 427.

P. Cornelius Scipio. Vide Scipio.

Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum viſum amiſit, cùm id ſibi accidere ſomniaret. Plin. lib. 7. cap. 50.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis inſtitutus, in eius rogum ſeipſum iaceret. Plin. lib. 7. c 36.

P. Curiatius Phylo, coſ. cum M. Genutio Augurino, an. vrbis 310.

P. Decius Mus, coſ. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram: cuius dux ſe vltrò diis manibus deuouiſſet, ita cum collega pactus eſt, vt cuius ex duobus cornu priùs pedem retuliſſet, is ſe deuoueret: cúmque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine deuouit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuáque morte, ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu deuouit, anno vrbis 468.

P. Decius Pyrrichus, coſ. de Pyrrho victo nomen reportauit.

P. Fabius Maximus, coſ. cum Q. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, coſ. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbis 531.

P. Furina Phylo, coſ. cum Sex. Attilio Serrano, an. vrbis 618.

P. Furius Medullinus, coſ. an. vrbis 282.

P. Gallus Camerinus, coſ. cum Q. Iouiano, an. vrbis 787.

Publ. Genutius Scipio Naſica, coſ. de Boiis triumphauit anno vrbis 563.

P. Horatius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, coſ. cum Sexto Quintilio Varo anno vrbis 301.

P. Iulius Apulus, coſ. cum L. Cornelio Lentulo, an. vrbis 555.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militum conſulari poteſtate, an vrbis 356.

P. Licinius Craſſus, coſ. cum P. Scipione, ann. vrbis 548.

P. Licinius Craſſus, coſ. cum C. Caſſio Longino, anno vrbis 583.

P. Licinius Craſſus, coſ. cum Cn. Lentulo Clodiano, ann. vrbis 657.

P. Lucretius, Tricipitinus, Tribunus militum Conſulari poteſtate, an. vrbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Manlius, coſ. cum C. Papyrio Balbo, an. vrbis 634.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 389.

P. Melius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Minutius Augurinus, coſ. cum T. Geganio Macerino, an. vrbis 262.

P. Mutius Scæuola, coſ. cum Sp. Poſthumio Paulo, anno vrbis 580.

P. Pinarius Ruffus, coſ. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.

P. Plautius Proculus, coſ. cum P. Cornelio Scapula, anno vrbis 427.

P. Popilius Lenas, coſ. cum C. Sulpitio Galba, anno vrbis 622.

Poſthumius Albinus. Vide Poſtumius.

P. Poſthumius Tubertus, coſ. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum coſ. cum Agrippa Menenio. Lanato, de Aruncis triumphauit biennio poſt.

P. Rutilius Lupus, coſ bello ſociali interfectus anno vrbis 663.

P. Rutilius Rufus, coſ. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 749.

P. Ruti-

P. Rutilius, morbo leni impeditus, nuntiata fratris repulſa in Conſulatus petitione, expirauit illico. Plin. lib. 7. c. 36.

P. Scipio Naſica, cos. cum C. Mario Figulo, ann. vrbis 591.

P. Scipio Naſica Serapion, cos. anno vrbis 616.

P. Scipio Naſica, cos. cum L. Calphurnio Beſtia, an. vrbis [illegible].

P. Sempronius Sophus, cos. cum P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.

P. Sempronius Sophus cos. cum Appio Claudio Ruffo, anno vrbis 486.

P. Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem fudit, anno vrbis 550.

P. Seruilius, Cilicia a prædonibus liberata, Iſauri vrbe capta, Iſaurici cognomen reportauit.

P. Seruilius Geminus, cos. cum C. Aurelio Cotta an. vrbis 501. Iterum cum eodem, an. 505.

P. Seruilius Priſcus, cos. Volſcos, Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 279.

P. Sestius Vaticanus, cos. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.

P. Seſtius Decemuir legibus ſcribendis, anno vrbis 303.

P. Silius Nerua, cos. cum Appio Iunio Syllano, anno vrbis 7[illegible].

P. Sulpitius Auerrio, cos. cum P. Sempronio Sopho, an. vrbis 450.

P. Sulpitius Decemuir legibus ſcribendis, an. vrbis 303.

P. Sulpitius Galba, cos. cum Cn. Fuluio Centimalo an. vrbis 543.

P. Sulpitius Longus Trib. mil. Conſulari poteſtate, quo anno Roma capta eſt à Gallis, ann. vrbis [illegible].

P. Sulpitius Quirinus, cos. cum M. Meſſala, anno vrbis 742.

P. Silius Nerua, cos. cum M. Apuleio, anno vrbis 734.

P. Titinius Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. vrbis 356.

P. Valerius Aſiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano an. vrbis [illegible].

P. Valerius L[illegible] cos. cum M. Attilio Regulo, anno vrbis [illegible].

P. Valerius [illegible] à Pyrrho rege auxilio elephantorum victus. Plutarch. in Pyrrho.

P. Valerius [illegible] Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis [illegible]. Iterum biennio poſt. Tertiùm [illegible] Quintum, ann. [illegible] Sextum [illegible].

P. Valerius Publicola. Vide Publicola.

P. Valerius Publicola [illegible] Sabinos, Veientibus & [illegible] Iterum [illegible] con[illegible] Capitolium [illegible] Conſulatum.

P. Vaticanus, cos. cum Q. Fuſio Ga[illegible] ann. vrbis 301.

P. Veturius Geminus, cos. cum T. [illegible] Iulo [illegible] ann. vrbis 255.

P. Venitius, cos. cum P. Alpheno Varo, anno vrbis [illegible].

P. Virginius Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 354.

P. Volumnius Auentinus, cos. ann. vrbis [illegible].

P. Ieroſolymorum epiſcopus tertius, ann. ſalutis 145.

Pacialia, Baſtitanorũ vrbs in Hiſpania. Ptol.

Pucinum, oppidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis Ptol. lib. 3. c. 1. hodie [illegible] in foro Iulio [illegible] eſt. Hinc vina à Plinio [illegible] laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc a Germanis [illegible] appellantur.

Pudicitia Dea à Romanis culta. Feſtus.

Pulcheria beata & pia imperatrix [illegible] uit in Chriſto, anno Dom. 459 omnia ſua pauperibus reliquit bona: multa autem [illegible] oratoria, domóſque pauperibus [illegible] peregrinis ædificauit, inter quæ ſancti Laurentii martyris templum conſtruxit. Niceph. Hiſt. Eccleſ.

Pulchrum promontorium in Africa, Liuio. *Calon Acroterium* Polybius vocat: Carthagini adiacet verſus Aquilonem.

Pullariæ, ſunt inſulæ iuxta Iſtrorum agrum, Plinio lib. 3 cap. vlt. Blondus *Capodiſtria* dictam ſcribit, in eáque *Iuſtinopolim* conditam à Iuſtino Imp. tradit.

Pumentum, Straboni lib. 6. Lucanorum mediterraneum oppidum eſt. Barrius hoc in Calabria deſcribit, & dicit hodie *[illegible]* dici. Xylander in ſuo Strabone hoc Pumentum tanquam ſpurium reiicit, pro eóque Grumentum repoſuit.

Pu[illegible]um, oppidum Hiſtriæ in mediterraneis, Ptol. lib. 3. c. 1. Vide & Pucinum [illegible] dicitur, quod creſcit in Adriatico ſinu in ſaxeo colle. Plin. lib. 14. ca. 6.

Pudens, nomen viri. 2. Timoth. 4.

Punicus. Vide Pœnus.

Pupius, poeta tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) aſſectus ſpectatorum adeo uite [illegible] fletu compelleret. Vnde huius poemata lachrymoſa vocauit Horat. Epiſt. lib. 1.

Pupilia tribus Romana. Alexand. ab Alex. lib. 1. cap. 17.

Pupinia, tribus ab agro Pupinio prope Tybur.

Purpurariæ, inſulæ in Æthiopico mari, non procul à Fortunatis inſulis. Plinius libro 6. capite 30.

Pupulũ vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Puteoli, Steph. vrbs Tyrrhenorum Plin. lib. 3. ca. 4 ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, [illegible] Feſtus. [illegible] puteos à multitudine puteorum [illegible] aquarum [illegible]. Hæc etiam vocata eſt Dicæar-

cia, à iuſtitia adminiſtrationis & gubernationis, à Samis condita, vt voluit Euſebius, eo tempore quo Tarquinii à Bruto ſunt expulſi. Hinc Puteolanus, adiectiuum. hodie *Puzzolo.*

Puſicius, Martyr inſignis, qui ſuper omnes Perſarum regis artifices erat, vbi conſiſtens & videns Ananiam trementem, cùm præpararetur ad necem, ait Paululũ ô ſenex, claude oculos, & ſecurus eſto. mox enim Chriſti videbis aſpectum. Cúmque dixiſſet hoc, repentè comprehenſus ad regem ductus, & Chriſtianus eſſe manifeſtatur, eo quòd pro dogmate fuiſſet locutus libera intentione de martyribus. Tunc rex extraneo quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita vt perforata ceruice, exinde linguam eius eiicerent. Hoc itaque facto, quibuſdam accuſantibus, etiam eius filia, virgo ſacra tunc comprehenſa eſt, & perempta. Sozom. lib. 2. cap. 1.

Puſiò & Secundila, prodigioſi corporis homines. Plin. lib. 7 c. 16.

Puteoli, Campaniæ Felicis vrbs Plinio & aliis. *Potioli* habet Stephanus: antea *Dicearchiam* appellatam ſcribunt Strabo, Pauſanias & Stephanus, qui eam quoque D.cæam vocat. *Dicarchia* apud Silium legitur. *Delos Minor* etiam dicta fuit, vt tradit Feſtus.

Puticuli appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: vel quòd in his corpora putreſcerent. Romæ extra Exquilias fuit locus publicus, dictus Puticuli, quoniam illic erat commune ſepulchrum miſeræ plebi. Varro de lingua Latina lib. 4.

P Y

Pyaneſia, ſacra erant apud Athenienſes, à Pyanis ſabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopſia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri menſe celebrabantur. Suid.

Pyenus, Cretæ fluuius. Ptol.

Pyda, Macedoniæ vrbs. Steph.

Pydes, vrbs & fluuius Piſidiæ: Gentile, Pydeſius. Steph.

Pydna Macedoniæ oppidum, Ptolemæo: *Chitro* Stephano.

Pydno. Vide Cydna.

Pyenis, vrbs Colchorum: Gentile, Pyenites, Stephan.

Pygela vrbs Ioniæ. Ciuis, Pygeleus. Stephanus.

Pygmæi, populi in extremis Indiæ montibus habitantes. Pli. li. 7. c. 3. ſalubri cœlo, ſempérque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedente: vnde & Pygmæi dicti ſunt, quaſi πυγμαῖοι, hoc eſt cubitales. πυγμὴ enim cubitum ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietum caprarúmque dorſis, armatos ſagittis. Veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pullóſque gruum conſumere, ternis eam expeditionem menſibus confici: aliter futuris gregibus non reſiſti: caſas eorum luto pennı̄ſque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin. præterea lib. 4 capite 1. in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbémque Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugati, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti, Stephano teſte, qui Pygmæos dictos ſcribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi. Pygmæos adhuc hodie inueniri in Septentrionalibus partibus aſſerit Olaus Magnus. Sed fides eſto penes autorem.

Pygmalion, onis, Suidæ. Beli Tyriorum regis filius. frater Didûs, qui cùm ardentiſſima auri cupiditate flagraret ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adiecit: illúmque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clàm ſublatis theſauris, fugaque comitibus abſumptis, naues conſcendit. & in Africam appulſa primùm Byrſam deinde & Carthaginem condidit. Virgil. 1, Æneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua Veneris beneficio in puellam transformata Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid. 10. Metam.

Pylacæum, Phrygiæ vrbs. Ptol.

Pylades, dæ, vel dis, Strophii Phocenſis filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte coniunctus. Nam cùm Clytemneſtea ab Ægiſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophia Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteáque cùm Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eámque ob rem in furorem conuerſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantáque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide Oreſtes.

Pylæ, locus Arcadiæ. Gentile, Pyleites. Pylates. Et vrbs Cappadociæ, Euagrio. Item montes Æthiopiæ ſub Ægypto, Ptolem. hodie *Amara* dicti, vbi recentiores ſcribunt Preto Ioannis filios à præſidibus cuſtodiri. Vide Thermopylæ.

Pylemenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylemenæus. Homer.

Pylæus, mons in Leſbo Straboni.

Pylagora, Ceres dicta eſt, quòd Pylagoræ, id eſt,

eſt, legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphictyonum mittebant de maximis rebus conſulturos, priùs ἐν πύλαις, id eſt, ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſſimè facere conſueuiſſent. Palæph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Æoliæ oppidum Hom 2. Iliad.

Pylleon, Theſſaliæ vrbs. Liu.

Pylora, Perſidis inſula. Arrian.

Pyloros, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt) nobilitatum. Sunt præterea aliæ tres eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo. Strab. lib. 8. qui duas ad mare, quarum vnam in Elide regione ad Scollin montem, alteram in Meſſenia apud Coryphaſium: tertiam in Arcadia ſitam tradit: ſinguli harum incolæ *Emathoentem* dictam, patriámque Neſtoris eſſe demonſtrare conantur. ipſe autem Strabo docet Neſtoris eſſe in Arcadia atque hanc *Lepreaticum*, *Triphyliacum* & *Arcadicum* cognominat. & *Emathoentem* ab Homero nominari oſtendit. Stephanus hanc Pylum quoque *Coriphaſium* appellat. Coryphaſium tamen & Pylus duo ſunt loca inuicem vicina, auctoribus Strabone, Ptolemæo & Pauſania. Niger eam *Zonichia* nominat.

Pyndis, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs Plin.

Pyracmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferróque ignito non recedit. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg lib. 8.

Pyræ, Latii oppidum circa Minturnas. Plin.

Pyræa, pars Theſſaliæ à Pyra nominata: qui eam habitat Pyræus dicitur Steph.

Pyrechmes, rex quondam fuit Eubœæ, quem Hercules florenti adhuc ætate, bellum Bœotiis inferentem vicit, victúmque pullis equinis ita alligauit, vt in duas diſcerperetur partes, inſepultúſque iaceret Locus adhuc Pyrechmæ pulli vocatur. Eſt autem hic locus penes Heracleum fluuium, vbi potantibus aquis hinnitus emittitur. Plut. Paral.

Pyræi, Dalmatiæ populi. Plin.

Pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerunt quàm regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plinius libro vigeſimoſexto, capite duodecimo, quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Pomponius Mela ſcribit, quæ orbem impleuere fama, conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſteriliſque inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub Pyramidibus fuerunt Ægyptij reges ſepulti. In Pyramidum ſtructuram, inquit Stephanus, quindecim millia talentorum inſumpta ſunt pro cæpis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc eſt, à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſequuta eſt.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thysben mutuo amore proſequutus eſt: verùm cùm adeò à parentibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad conſtitutum locum decreuerunt. Quò quidem cùm prior perueniſſet Thysbe, à leæna illic tranſeunte perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugienti Thysbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit: Thysbe autem ex antro egreſſa, cùm Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Vtrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, eiúſque fructus, cùm antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouidius quarto Metamorphoſ.

Pyramus, fluuius, qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. Stephano fluuius Ciliciæ: Leucoſyrus antea dictus. *Malmiſtra* hodie vocari ſcribit Niger. Pyramus à Polybio libro vndecimo *Pyrus*, & à Plutarcho in vita Alexandri *Pindarus* dicitur, Theophraſto *Pinnarus* eſt.

Pyrander, quæſtor Athenienſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plutar.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem. Incolæ, Pyranthij. Stephanus.

Pyraſus, ciuitas fuit munitiſſima, quæ & portum habuit munitionis eiuſdem. Strabo libro nono.

Pyraſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Homerus ſecundo Iliadis. Stephano vrbs Phthiæ dicta, quòd regio ſit πυροφόρος, id eſt, tritici ferax: Gentile, Pyraſæus. Stephanus.

Pyrechmes, rex Eubœæ, qui cùm bellum inferret Bœotiis, ab Hercule victus, equis diſcerpendus traditus eſt apud Heracleum fluuium. Author Plut. in Parallel.

Pyrechmes, luctator fuit Aetolus, qui Degmentum Epeum ſingulari certamine vicit. Herod. lib. 6.

Pyreicus pictor nobilis, qui humilia ſecutus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus. Pinxit [illegible], ſutrinas, aſellos & obſonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Stephan. Vide Pyrenæa.

Pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons, qui Hiſpaniam à Gallis diuidit. Hiſpani vulgò, *Los Pirenes* vocant. Eſt item mons Germaniæ & pars Alpium, in Tyrolenſi Comitatu. Appianus.

Pyrene, Bebricis regis filia. iis in montibus, qui Galliam ab Hiſpania dirimunt, ab Hercule compreſſa: quæ [illegible] à feris lauiata: ibidémque ſepulta: ſic [illegible] totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alii tamen nomen montis huius [illegible] deducere malunt, hoc eſt, ab igne: ſiue quòd crebris fulminum ignibus feriatur, ſiue quòd Pyrenæi montis ſyluæ (vt author eſt Diodorus libro 6.) iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo lib. 3. Pyrenes inquit latus in Hiſpaniam vergens, conſitum eſt variis arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omninò. Diodorus lib. 6. vb. de Pyrene. Ferunt, inquit, priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, quæ ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyrene, Acrocorinthi fons haud abſ[illegible] aquas [illegible] ceterùm perſpicuas ad imum potúque ſuauiſſimas Strabo.

Pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons eſt, qui Hiſpaniam à Gallis diuidit. Silius Italicus lib. 3. [illegible] ab [illegible] nuncupatur *Saltus Pyrenæus*, eſt hodie varia pro ratione locorum ſortitur nomina. Hiſpani vulgò *Los Pirenes* vocant. Cluuerius autem dicit in vniuerſum ſic vocari, ac partes montium particularia habere nomina.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cùm Muſas ex Helicone in Parnaſſum proficiſcentes hoſpitio excepiſſet, vim his inferre eſt conatus: cúmque illæ [illegible] Pyreneus conatus [illegible] delapſus fregit ceruicem. Ouid. [illegible]

Pyrgi [illegible] in Cappadocia qui non [illegible] Strab. lib. 1.

Pyrgi, Straboni & [illegible] Vetere [illegible] Tusciæ vrbs eſt. *S. Marinello* hodie [illegible] Albertus colligit [illegible] quòd [illegible] templum adhuc vulgò *S. Maria de Pyrgo* vocant.

Pyrgenſium, Tuſciæ locus maritimus. Anton.

P[illegible] A[illegible] populi. Plin.

P[illegible] Vide [illegible]

P[illegible] [illegible] Gentile, Pyrgites, Steph. Vide [illegible]

Pyrgo[illegible], oppidum in ora Tuſciæ, inter Antium & Circeiſcas. Plin.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami, Virgilius quinto Æneidos.

Pyrgus, Marmaricæ vrbem habet Mercator in ſua Europæ tabula, quam nouo nomine *Barda* vocat.

Pyrgum, Tuſciæ oppidum Stephano oppidum Italiæ quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius lib. 3. cap. 5. vnde Gentile, Pyrgenſis.

Pyrgoteles, gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, à quo tantùm Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictóque alios vetuit. Plin. lib. [illegible]

Pyriciades vel Pyritidias, rex Aſſyriorum: anno ante Romam conditam 225.

Pyrimons apud Ammianum Ioannes Heroldus interpretatur *Speyr* Germaniæ vrbem ad Rhenum, Epiſcopatu & Camera imp. etiam (vt vulgò loquuntur) decoratam. Eandem *Ad Pyrum* vocat.

Pyrindus, vrbs Cariæ Steph.

Pyritidias. Vide Pyriciades.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues Pyrnii. Steph.

Pyro, Nympha Oceani & Tethios filia. Heſiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruaſſe in ferula Prometheus. Pli. li. 7. c. 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: ſunt enim quatuor Pyrois, Eous, Æthon, & Phlegon. Ouid. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis ſidus, ab ignео colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

Pyronæa, vrbs Locridis à Pyrene quodam dicta: inde Pyronæus. Stephan. Eandem videtur, quam paulò antè [illegible] vocauit.

Pyrous, vnus ex equis Solis, quaſi ardens: nam quatuor eſſe perhibentur: Pyrous, [illegible], Æthon, Phlegon, Eous. Columella libro 10. Ouid.

Pyrpyle, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus ſit, [illegible] Delon dicunt eſſe.

Pyrrha, Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſula circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plin. c. p. [illegible] lib. 2. Steph. vrbs eſt in Leſbo. Ciuis, Pyrrhæus. Eſt & Ioniæ [illegible] item [illegible] Magneſiæ, Lyciæ et Cariæ oppida apud [illegible] Ptol.

Pyrrhæi, Æthiopum gens in Libya interiori, Ptolem.

Pyrrha Deucalionis vxor quæ poſt diluuium vna cum marito, iactis poſt tergum lapidibus, humanum genus fertur reparaſſe. Vide Deucalion.

Pyrrhander, fuit quiſpiam [illegible] inſigniter vetuſtus, notatque [illegible] in Pyrrhandro [illegible] id eſt, Ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica ista

iſta tabra.

Pyrrhias, quidam Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quòd eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem vna cum ſene cados fictiles plenos pice, quos ſenex ille ſecum aduehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis quò Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quòd non ob lucri cupiditatem, ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Qua reperta, cùm Pyrrhias derepentè diues eſſet redditus, quum magnificè collaudauit ſenis erga ſe gratitudinem, tum eidem bouem immolauit officii præmium. Vide Prouerb. Nemo bene merito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrhicus, Laconum vrbs libera. Pauſan.

Pyrrhidæ, Moloſſorum reges, à Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. c. 2.

Pyrrho Philoſophus, à quo Philoſophi Pyrrhonii dicti, quos Græco cognomento [illegible], id eſt, conſideratores appellant: nihil enim decernunt, ſed in quærendo ſemper conſiderandóque ſunt, ac ne videre quidem planè quicquam neque audire ſe putant: aiúntque veritatem incomprehenſibilem videri. Iidem [illegible], id eſt, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus: vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhodes, Elidenſis Philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuiſſe pictorem dixit qui in ſapiente [illegible] non admittebat. Cicer. Acad. quæſt. 4.

Pyrrhus, Achillis filius ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt, propterea quod admodum adoleſcentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis ſine Æacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilii autem expugnatione primùm Politem, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit. Andromachem verò, quę in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndareo auo Oreſti deſponſata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreſtes vxorem ſibi eripi, ex inſidiis Pyrrhum obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis ad necem quæreretur, clam à matre ſubductus, ad Illyrios deſertur, traditúrque Heroæ, Glauci regis vxori, nutriendus fuit. Quumque natus annos vndecim eſſet, regno paterno à ſuis reſtitutus, tanta virtute creuit, vt quum (ſicut Cœcilius ſcribit) imperium orbis agitaret & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille ambiguè reſpondit, *Aio te Æacida Romanos vincere poſſe*. Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnauit. Demum ictu regulæ percuſſus, cùm Argos cepiſſet. Vide vitam eius latiùs apud Plutarc.

Pyrrhus XXVIII. Macedonum rex Olymp. 259.

Pyrrhus, Dædali filius, in Græcia omniũ primus picturam inuenit, vt Ariſtoteli placet.

Pyrrum, Pannoniæ vrbs. Antonin.

Pyriphlegeton, Italiæ fluuius, Lycophroni, circa Epirum quoque flumen, vt tradit Ariſtot. in mirabilib.

Pyſtira, inſula ante Smyrnam. Plin.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ Philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: poſt cuius mortem Hermodamanti iam ſeni, Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo cùm ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moréſque cognoſceret. Deinde Aſtrologiæ Chaldaicæque diſciplinæ cupidus, Babylonem ſeſe contulit: vbi ſyderum curſus, eorúmque in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clariſſimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus *τὴς μετεμψυχώσεως* hoc eſt, tranſfuſionis animarum in alia corpora, aſſertor fuit: itaque, vt facilius perſuaderet: primùm ſe Æthalidem Mercurii filium fuiſse affirmabat. Cúmque à patre optio ſibi facta eſset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, ſe ab illo petiiſse, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contigerant, memoriam haberet. Eámque ob cauſam ſe omnium, quæ in vita geſſiſset, meminiſſe, eandémque memoriam poſt obitum reſeruaſſe. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſse aiebat, & deinde Hermotimum, poſtea Delium quendam piſcatorem, nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, ſe factum eſse Pythagoram. hanc opinionem de migratione animarum acceperit ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtiuè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli Crotoniatis & Metapontinis leges conſcripſit, populóſque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque ſeue-

ritate adductæ, auratas veſtes, ornamentáque laſciuiora, in templo Iunonis conſecrarent. Poſtremò cùm multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigrauit, vbi & ſupremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, poſt obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei conſecrantes, diuiníſque honoribus mortuum proſequentes. Ab animalium omnium carnibus & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Iuuenalis Sat. 15.

Pythagoras, primus omniũ Philoſophiam, ſéque philoſophum appellauit, non autem ſophum, id eſt ſapientem ſe dici voluit: quòd Deus ſolus ſit ſapiens. Philoſophus enim idem eſt, quod ſapientię ſtudioſus, ſeu cupidus: omnes verò homines ſapientiam appetere debent Laert in Procem libri 1. Lact. lib. 3. Pythagoras harmoniam in cæleſtibus terreniſque rebus eſſe docuit: nam quo pacto vniuerſum conſiſteret, niſi certa ratione, numeriſque præfinitis ageretur? Polydor. Virgil. lib. 1. cap. 9. de rerum inuent. Mundum ingenitum, & incorruptibilem, genúſque hominum abſque vllo ortus principio ab æterno fuiſse opinatus eſt. Cenſorin. Deum definiuit, animum eſse per naturam rerum omnium intentum, & commeantem, ex quo omnia quæ naſcuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. libr. 1. cap 1. de rerum inuent.

Pythangeli, locus in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. lib. 16.

Pythermus, Phocenſis cùm Ionum, Æolúmque legati Spartam appuliſsent, ex omnibus delegatus, qui poſtulata proponeret: purpureáque veſte indutus, in Spartiatarum conuentum proceſſit: hortatúſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum, Herod. libr. 2.

Pythes. Vide Pythopolis.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi: aut, vt Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metamorphoſ. Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis.

Pythia, nomen eſt ſacerdotis Apollinis, eáque virgo, quæ in machina templi Apollinis Delphici conſiſtens, Dei ſpiritu afflabatur, reſponſaque conſulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi conſueuit, donec vna fuit ab Echeraca violata. Palæph. lib 1.

Pythis, pictor fuit egregius, qui de picturæ præſtantia certauit in Timagoram Chalcidenſem.

Pythium, intimus olim locus Cortynæ in Creta: vel iuxta Aſtacenum ſinum: vnde pocula Pythiana. Steph. Vide Puteum.

Pythius, Apollinis cognomen, à Pythone ſerpente, quem ſagittis ſuis ad huc puer dicitur interemiſse. Aut certè ἀπὸ [illegible] hoc eſt, à conſulendi vſu: vnde & Pythiarum, Phœbi ſacerdotum, non etiam tractũ eſse exiſtimat Strabo lib 9. Alii tamen Pythium dictum putant ἀπὸ τοῦ πύθειν, hoc eſt à putreſcendo, eò quòd ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pytho, Phocidis vrbs, Homero Iliados 3. Euſtathius ab Homero *Petreeſſam* appellatam ſcribit, vt annotauit Gerbelius.

Pythodorus, ſculptor eximius. Plin. libr. 36. c. 5.

Python, ſerpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terrę poſt diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonę ex Ioue grauidę dicitur fuiſſe immiſſus, nullamque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſteriem ſororem ſuam perueniſſet, non multò antè in inſulam commutatam: à qua ſuſcepta, Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata protinus matris obſtetricis officium prę̄ſtitit, fratrémque naſcentem excepit: qui poſteà memor iniurię qua Python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cuius rei memoria, ne vllo temporum lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis Pythia appellauit. Ouid. 1. Met.

Python draco poſt diluuium è terra natus, ſignificat immenſam exhalationis vim, quæ extitit poſt inundationem, donec à Sole conſumeretur. Iouian. Pontan. in Vrania. Dicitur autem Pytho à putredine ſeu putrefactione. Et quia Sol conſumit omnem putredinem terræ, eiúſque circulo emicant radij in modum ſagittariorum, ideo Apollo fingitur ſagittis Pythonem interficere.

Python, Solino locus eſt in Aſia in campis patentibus, quò primo aduentus ſui tempore aduolant ciconię. Atque eam quę vltima venit laniant vniuerſę. Plin. li. 10. c. 23. Vide Pitonoſcome per iota, quanquam per y ſcribendum ſit.

Python orator Byzantius eloquentiſſimus, apud Philippum Macedonię regem: cuius meminerunt Æſchines & Demoſt in orationibus.

Pythonoſcome, locus eſt in Aſia, quò primo aduentus ſui tempore conueniunt ciconię, & eam quę vltima aduenit, laniant vniuerſæ. Plin. lib. 19. cap. 23.

Pythopolis, ciuitas Aſię, pars eius, quę Myſia vocatur, Steph. in Antiochia vndecima. Idem alibi. Præter Pythopolin Myſiæ alia eſt in Caria, ſic dicta à ditiſſimo viro Pythe, qui Xerxe ſuſcepto, ſingulis militibus ſex Daricos aureos diſtribuit Hęc poſtea Nyſſa dicta eſt.

Pyxitates Euphrates fluuius verſus ſcaturigines ſuas dictus eſt Plin. lib. 5 c. 4.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum

rum:à qua fit Gentile, Pyxius. Steph.

Pyxites, fluuius in Themiſcyrena ad Trapezontem. Plin. lib 6. cap. 4.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius. Steph.

Q V

QVadi, Bohemorum olim gens, ſicut & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur. Hos ipſos *Auſtriacos* vulgò *Oeſtenreich* putat quidam, *Sleſier* indigitat eos Dubrauius. Auentinus *Markfelders* (Auſtriæ tractus populos) vocat. *Quadi* quondam *Heluetij* dicti ſunt, inquit Eutropius.

Quadraginta viri, iudices erant, apud Athenienſes, qui de verberibus & vi quæſtiones exercebant. Demoſth. ad Pantænetum: Multa inquit, mihi grauia obiecit: ſiquidem & contumeliam & verberationem & vim, & puellarum hæredum iniuriam. Harum verò rerum cuiuſque ſeparatim actiones ſunt, neque apud eundem Magiſtrum, neque eadem pœna: ſed verbera & vis apud quadraginta viros intenduntur, &c.

Quadrata, Romę locus in palatio, ante templum Apollinis dicitur, vbi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi, boni ominis gratia, in vrbe condenda, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem quadratam.

Quadrata, Anton. Germaniæ oppidum. Et Italiæ mediterranea vrbs. lib. Notit.

Quadratus, Apoſtolorum diſcipulus, præſul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico ſpiritu clarus. Hierony. Euſeb. lib. 3. cap. 37. hiſt. eccleſ.

Quæſtores deæ & deorum οἱ ταμίαι τῆς θεοῦ καὶ τῶν θεῶν Athenis nominabantur decem viri ſorte lecti ex iis, quos Quinquemodiales vocabant. Hi pecunias, quæ mulctæ nomine pendebantur, accipiebant præſente ſenatu, iúſque habebant mulctæ delendæ, ſi iniuſtè eſſet à magiſtratibus irrogata. Demoſthen. contra Timocrat.

Quæſtores militares erant, qui recipiebant æra στρατιωτικὰ, ſeu militaria, non ſolùm quæ in vſus militiæ ex publica adminiſtratione conuerſa erant: ſed etiam quę ex tributis belli nomine collatis redacta erant. Demoſt. contra Neeram & Polyclem.

Quæſtores Theoricarum dicti ſunt inter Athenienſes, qui pecunias in ludos & ſpectacula conſumptas adminiſtrabant. Has pecunias theatrales Vlpianus in Olynth. ſcribit à Pericle primùm, cùm diuites loca in theatro ſibi pretio compararent, pauperes autem, ne id facerent æris inopia impedirentur, eſſe inductas, lege lata, vt pecuniæ ex publicis redditibus confectę theoricæ fierent. Hoc idem confirmat Plutarch. in Pericle.

Quæſtor populi, gloriæ atque auctoritatis magnitudine Athenis florebat. Hic à populo in quinquennium creabatur, atque iterum, & tertiùm cum infinita propè congerendæ & diſtribuendæ pecuniæ publicæ poteſtate refici ſolitus eſt. Curam præcipuè habebat pecuniæ quę concioni & iudicibus mercedis loco numerabatur. Pollux Demoſthen. ad Timocrat.

Quadrurbs, ciuitas quę ex quatuor vrbib. in vnam coaluit, velut Athenę.

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie *Cahors*, patria poetę Gallici Clementis Maroti. Sunt qui Cadurcum ſcribunt.

Quari, Gallię Narbonenſis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quariates, populi Galliæ Narbonenſis, alio nomine Cauarę, à cauo, opinor, Alpium dicti, quorum metropolis eſt Auenio, hinc Valentia, nunc inferi Delphinates appellantur. Vide Pli. lib. 3. cap. 4.

Quartus, nomen viri, Rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbis Romę.

Querquetulanę, Nymphę querceto pręſidentes, Gręcis Dryades dictę.

Quietalis Pluto dictus eſt, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius, quòd mors quies ſit ærumnarum omnium.

Quiloa, pulchra eſt in Africa ciuitas, in inſula poſita, continenti vicina, Mahumeticę ſectæ Regulum ſemper habuit, ſummum Chriſtianorum inimicum. Ad hanc vrbem cum Fran. Dalmaida anno 1505. cum Luſitania claſſe perueniſſet, Regem ad ſe accerſiri iuſſit, qui morbum ſimulans ad defenſionem ſeſe parauit. Itaque 700. Luſitani ad ciuitatis oppugnationem armantur, qua deuicta, regéque in fugam conuerſo, aliáque gubernationis adminiſtratione inſtituta, ciuitatem hanc Portugallię regi tributariam fecerunt.

Quinquatria, orum, feſta Romæ, Palladi ſacra, non diſſimilia iis, quę ab Athenienſibus παναθήναια vocabantur dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant ſacrificia: ſecundo, tertio, & quarto, gladiatorum ſpectacula edebantur: quinto vrbis fiebat luſtratio. Videtur autem primus ex hiſce diebus fuiſſe quintus poſt Idus Martias, hoc eſt, XIII. Calend. Aprilis, Varro quinto de lingua Lat. auctor eſt, antiquitus, vnum tantummodo feſti huius diem fuiſſe, poſt quintum ſcilicet Idus Martias: eúmque Quinquatrum vocatum fuiſſe, tracto vocabuli exemplo à conſuetudine vicinorum populorum, quem diem poſt ſextum & ſe-

primum Iduum Sexatrum & Septimatrum appellauêre, paulatim tamen nominis errore conſuetudinem irrepſiſſe, vt quinque die crederentur. Varronis ſententiæ Feſtus quoque ſubſcribit, vnde apparet non niſi mera eſſe ſomnia, quæ à recentioribus Grammaticis de vocis huius etymo ſunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta maluerunt, quòd celebrarentur quinque diebus continuis poſt diem atrum, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum, quos iam adduximus, authorum teſtimoniis ſatis conſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocibus nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, ſiue (vt Feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus perſonatis celebrabantur.

Quinque eccleſiæ Hungariç vrbs: quæ à Turcis *Perſchen*, à Germanis *Funfkirchen*, appellatur.

Quintanæ, ſunt in itinerario Antonini, oppidum quondam ad Danubium fuiſſe ait Auentinus, quod in pagum euanuit, & *Kyntzen* vocatur.

Quintilia, amaſia Licinii poetæ.

Quintilianus rhetor, Hiſpanus in ciuitate Calaguritana: quamobrem ipſe quoque Hiſpanos principales ſuos vocat. Romam cum Galba venit, breuíque tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primúſque è fiſco ſalarium tulit. Scripſit Inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, menſis ideò dictus, quòd ordine quintus eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Iulii Cæſaris Dictatoris, Marc. Anton. cos. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintus, cognomen: vnde Quintia prata trans Tyberim à Quinto Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, in qua Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diuerſis temporibus claruere. Volater.

Quintus, Italiæ locus circa Salernum fluuium, vbi Vitiges Theodatum occidit. Marcellin. Com.

Q. Luctatius Catulus. Vide Catuli.

Quintilius, cos. cum Commodo Cæſare, anno vrbis [illegible]30.

Q. [illegible], cos. cum Priſco, anno vrbis [illegible].

Q. Ælius Pætus, cos. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis [illegible]7.

Q. Ælius Tubero, cos. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis [illegible].

Q. Æmilius Barbula, cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco anno vrbis [illegible].

Q. Æmilius Pappus, cos cum C. Fabricio anno [illegible].

Q. Antonius Merenda, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Panſa, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis [illegible].

Q. Aquilius, cos. cum Aſiatico, anno vrbis 8[illegible].

Q. Cæcilius Metellus, cos. cum L. Veturio Philone, anno vrbis [illegible].

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primùm, hinc Phocenſes deuicit, Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primùm à Gallis victus, poſtea eos vicit, ceciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, cos. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, anno vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, cos. cum L. Afranio, anno vrbis 69[illegible].

Q. Cæcilius Metellus Nepos, cos cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatuſconſultum de Ciceronis reditu factum eſt, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus, Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ conſtantiç fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde poſtea eſt à populo commoto ob filii eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pii cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, cos. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis 49[illegible].

Q. Cæditius Longus, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piſo, cos. cum Ful. Flacco: anno vrbis 6[illegible]9.

Q. Caſſius Longinus, cos. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chælius Siculus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Æmilianus, filius Æmilii Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, cos. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis [illegible]1.

Q. Fabius Maximus, magiſter equitum, quòd contra præceptum L. Papirii Dictatoris pugnaſſet, ab eo penè ſecuri percuſſus: víxque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide Papyrius.

Q. Fabius Maximus, cos. Allobroges & Bituitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 633.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, cos. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucoſus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna, adeò vt inde Cunctatoris cognomen tulerit, Dictatura & quinque Conſulatibus clarus. Plutarc.

tare in eius vita. Vide Fabii.

Q. Fabius [illegible] vir egregiæ virtutis Dictaturam [illegible] & quinque Conſulatus geſſit : de Etruſcis, Samnitibus, [illegible] & Gallis ſegius triumphauit, quos [illegible] ad internecionem [illegible]. Geſſit autem quintum Conſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno deuouit, vrbis [illegible] 457.

Q. Fabius Vibulanus, cos cum Ser. Cornelio Maluginenſi, anno vrbis 269. Iterum cum C Iulio Tullo, anno vrbis 2[illegible].

Q. Fabius Vibulanus alter, cos cum T. Æmilio Mamerco, anno vrbis 2[illegible]7. Iterum biennio poſt cum T. Quintio Capitolino Equos deuicit. Tertiùm cos cum L. Cornelio Maluginenſi de Equis & Volſcis triumphauit.

Q Fabius Vibulanus Trib. mil. Conſulari poſtate anno vrbis 311 Iterum anno 3[illegible].

Q Fuluius Flaccus, cos cum Appio Caudice, anno vrbis [illegible]8[illegible].

Q. Fuluius Flaccus, cos. anno vrbis 5[illegible]. Ligures vicit & de iis triumphauit.

Q Fuluius Flaccus cos cum L. Cornelio Lentulo anno vrbis 5[illegible]. Iterum cum T. Torquato, anno [illegible]. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarentum recepit anno [illegible].

Q. Fuluius Nobilior, cos. cum T. Annio Fuſio, anno vrbis 601.

Q. Fuſius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis [illegible].

Q. Halterius Antoninus, cos. cum D. Iunio Syllano anno vrbis 8[illegible].

Q Hortenſius Nepos Vide Hortenſius.

Q Lecanius Baſſus, cos. cum M. Licinio Craſſo Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus Conſul cum M. Lollio, anno vrbis 7[illegible]3.

Q. Luctatius Catulus Cercus, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis [illegible].

Q Luctatius Catulus. Vide Catulus.

Quintus Mamilius Vitulus, Conſul cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Poſthumio, anno [illegible].

Q Martius Philippus, cos. cum L. Æmilio, anno vrbis [illegible]72.

Q Martius Philippus, cos. à Liguribus victus anno vrbis 56[illegible].

Quintus Martius Rex, Conſul [illegible], gentem Alpinam, ſuperauit, anno vrbis ſexcenteſimo trigeſimoſexto.

Q Martius Tremulus, cos cum L. Cæſare, anno vrbis [illegible]90.

Q Martius Tremulus, cos. de Henricis triumphauit, anno vrbis [illegible].

Q. Martius Varia, cos. cum L. Metello Cretico, anno vrbis 68[illegible].

Q. Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.

Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cæthego, anno vrbis 5[illegible]7.

Q Minutius Thermus, cos. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 5[illegible]. Ligures vicit ſudítque.

Q. Minutius Scæuola Vide Mutius.

Q Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.

Q. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.

Q. Nouianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis [illegible]67.

Q. Opimius, cos Tranſalpinos Ligures ſubegit, anno vrbis 600.

Q Pedius, cos. cum puero Octauio in locum Hircii & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.

Q Pedo, cos. cum Valerio Meſſala, anno vrbis 86[illegible].

Q Petilius Spurinus, cos. cum Cn. Scipione Hiſpalo, anno vrbis 5[illegible].

Q Pompeius Nepos, cos. anno vrbis [illegible]. à Numantinis ſuperatus ignobilem pacem fecit.

Q. Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis [illegible]6.

Q. Publius Philo, cos. cum Æmilio Mamerco, anno vrbis 3[illegible]. Iterum cum L Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quartò, anno 448.

Q. Quintilius Varus in Germania bellum gerens ſub Octauio Cæſare, cum tribus legionibus ad internecionem cæſus eſt Suet.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo anno vrbis [illegible].

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis [illegible].

Q. Seruilius Fidenas, Trib. mil. anno vrbis 35[illegible]. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò, anno 3[illegible].

Q. Seruilius Priſcus Dictator, Equos & Labicanos vicit, anno vrbis [illegible].

Q. Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinenſi, anno vrbis [illegible]. Iterum cum eodem triennio pòſt. Item Dictator, anno [illegible]. Tertiùm cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. anno vrbis [illegible]. Iterum anno [illegible].

Q. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Poppæo Sabino anno vrbis 7[illegible].

Q. Sulpitius Coſſus, cos. cum M. Manlio Capitolino anno vrbis [illegible]2.

Q. Verannius, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 80[illegible].

Q. Voluſius Saturninus, cos. cum P. Cæpione, anno vrbis 80[illegible].

Quirinalia, vocabant diem quo ſacra Quirino fiebant. Fiebant autem 12. Calend. Mart. De his Ouid. & Varro.

Quirinalis, collis Romæ dictus, quòd in eo

Quirini templum eſſet, ſiue quòd in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes, & Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur, vel quòd proximè eam eſſet Quirini templum. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle ſitis. *Monte cauallo* appellat.

Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab haſta, qua aſſiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Feſtus) Curim, ſiue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc eſt, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina, Quiritum à Quiritibus appellatum exiſtimat. Alii Quirinum dici exiſtimant, ob generis nobilitatem à patre ſuo Quirino, hoc eſt Marte. Romani enim Martem, dum ſæuiret, Gradiuum, dum tranquillus eſſet, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Faſtor.

Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorũ vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, eóque in partem regni, Sabiníſque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolentiam aliqua ſibi ratione conciliaret, miſtam Romanorum Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.

Quiritia Iuno menſalis dicta eſt apud Romanos. Alexander ab Alexan. lib. Genial. dierum 1. cap. 17.

Quiza Xenitana Plinio, Buiza Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs maritima, hodie *Oran* Oliuario.

Quiza, Carmaniæ portus Arrian. & Ptol.

R A

RAab, Pſalm. 86. Ægyptum eſſe quidam memorant. Lat. ſuperba aut fortis, vel tumultuans.

Raab, meretrix Chananæa, in Iericho ciuitatis deuaſtatione ſola ſeruata, cum tota ſua familia, & omnibus quæ poſſidebat, quòd abſconderit nuntios, quos eò miſerat Ioſue Iſraelitarum dux ſapientiſſimus, ad ciuitatis explorationem. Ioſ. cap. 6.

Raaia, filius Subal filii Iuda, 1. Paral. 4. 1. Eſd. 2. Lat. viſio Domini.

Raamias, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. tonitruum Domini, ſiue malum à Domino, aut ſocius à Domino, vel paſtor à Domino.

Raba, vrbs ad ſinum Ionium: Gentile, Rabęus Steph.

Rabathmoma, vrbs tertia Palæſtinæ, quæ nunc Areopolis.

Rabba, licèt diuersè à Rabbath ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe ciuitas. Ier. 49. Lat. multa, ſiue magna, aut iurgium, ſiue impugnatio.

Rabbath, idem metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Ægypti Ptolemæo cognomento Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelpha nominatur.

Rabbathamana, Steph. vrbs montanæ Arabię, profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile eſt, Rabbathamenus.

Rabboth, ciuitas in tribu Iſſachar Ioſ. 19. Lat. fœnus, vel vſura, aut multitudo, vel iurgium, ſiue impugnatio.

Rabbothe. Vide Phænice.

Rabienus, antea Lambienus mutato ſuo nomine, quòd omnes paſſim laceraret. Cæl. libr. 11. cap. 13.

Rabirius, eques Romanus, perduellionis, id eſt, læſæ maieſtatis accuſatus à Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet, de quo extat oratio Ciceronis.

Rabilius. vide Moymo.

Rab-mag, princeps quidam. Ier. 36. Lat. magiſter vel princeps excindens, vel demergens aut liquefaciens.

Rabſaces, i. magiſter vel præpoſitus bibentiũ aut magiſtri oſculum, vel ſacculus, ſiue multũ bibẽs aut oſculans, vel magnus ſaccus, princeps in exercitu Sennacheribi. 4. Reg. 1. 1. 78.

Rabſares, ſiue Rabſaris, magiſter vel præpoſitus Eunuchorum, nomen principis Babylonici. Ierem. 39. 3.

Rachal, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1. Reg. 10. Lat. Suſurro, aut aromatarius, ſiue negotiator.

Rachel, i. Ouis, filia Laban, altera vxor Iacob. Gen. 26. Sepulta eſt in via, quæ Bethleem ducit: quæ ſola inter cognatos ſuos honorem ſepulturæ cum Abraham viro ſuo, habere non meruit. Erexítque Iacob titulum ſuper ſepulchrum eius, qui in hodiernum vſque diem viſitur. In quo loco (vt aiunt Hebræi) templum ædificatum fuit. At D. Hieronymus ait, locum eſſe iuxta Bethleem, vbi Angelorum rex in natiuitate Domini cecidit, & in quo Iacob ſuos ponit greges. Comeſt. in cap. 35. Gen.

Rachiſius, Longobardorum rex, ſub annum Chriſti 793. cùm prope 7. annis regnaſſet, monachus effectus, regnum Aſtulpho fratri reliquit.

Racilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus eſt queſtus in Senatu. Cic. in Epiſtola ad Q. fratrem.

Racole. Vide Catizi.

Radagiſus, Gotthorum rex, Arcadij & Honorii Cæſarum temporibus, dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis ſupra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

Radamanthus. vide Rhadamanthus.

Radamirus, Galleciæ rex Chriſtianus, Hiſpaniæ regem Saracenum bello vicit, anno Chriſti 944.

Raddai

Raddai, quintus filius Iſai. 1. Par. 2. Lat. deſcendens, vel dominans.

Rætiaria, Myſiæ ſuperioris oppidum Ptolemæo, *Nicopoli* à Nigro vocatur.

Ragau, filius Phaleg. 1. Par. 1. qui Reu. Gen. 11. ſcribitur, Luc. Heb. Reu Lat. ſocius aut paſtor eius, ſiue malum Pel confractio eius.

Rageia, Straboni Mediæ oppidum à Nicanore conditum, quam ipſe *Europum* nominauit.

Rages ciuitas apud Medos, Tob. 1.

Raguel, ſacerdos in vrbe Madian, ſocer Moyſi. Exod. 2. qui Exod 3. dicitur Iethro. Lat. paſtor aut amicus, vel confractio Dei.

Rahab, mulier quæ hoſpitio ſuſcepit exploratores miſſos à Ioſue Iericho. Ioſ. 2. Lat. lata, ſiue dilatata aut platea.

Raguel, pater Saræ, vxoris Tobiæ iunioris. Tob cap. 8.

Rahabia nomen viri, 1. Par. 26. Lat. latitudo ſiue platea Domini.

Raham filius Samma filij Hebron, 1. Par. 2. Lat. vulua ſiue miſericordia.

Rahelaia, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. ſopor Domini, aut ſocius vel paſtor Domini.

Rahuel, filius Eſau ex Baſemath vxore, Gen. 3. Filius Iebaniæ. 1. Paralip. 9. idem ſignif. quod Raguel.

Raia, filius Subal filii Iuda, 1. Paralipomen. 4. 1. Eſd. 2.

Ram, filius Eſrom filii Phares. 1. Paral. 2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron. 1. Par. 2. Lat. excelſus vel ſublimis aut proiiciens.

Rama. Vide Raphia.

Rama ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, Ioſ 18. Iud. 4. 19. quam reædificauit Bauſa rex Iſrael in Iuda 3. Reg. 15. Lat. excelſus, vel ſublimis aut proiecta.

Ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. Reg. 1 1. Hieronymus in Tamnitica regione iuxta Dioſpolin ſitam ſcribit. Vocatur etiam Ramathæ. Idem ſignificat quod Rama.

Ramathę, ciuitas, 1. Mach. 11. Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim ciuitas eadem quę Ramatha: dicitur & Arimathæa 1. Reg. idem quod Rama ſignif. ſed numero duali.

Ramath lechi, nomen loci. Iud. 15. Lat. eleuatio maxillæ.

Rameſſes, i. tonitruum vel exprobratio tineæ aut malum delens ſiue diſſoluens, aut confractus à tinea ciuitas, in extremis finibus Ægypti ab Iſraelitis condita olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæſtionibus) pagus Arſenoitis dicta. Gen. 47. Num 31.

Rameth ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. idem ſignif. quod Rama.

Rameus Propheta ſub Ieroboam rege Iſrael Ioſephus.

Ramiſes, rex Ægypti (cuius ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 4. cubitorum, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum eſt, vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyſes, ventúmque eſſet incendio ad crepidines Obeliſci, extingui ignem iuberet, mollis reuerentia.

Ramitha. Vide Laodicea.

Ramnetes, tertia pars fuere populi Romani temporibus Romuli.

Ramyrus, filius Varamondi, rex Hiſpanię qui fratrem Garſiam adhuc impuberem regni conſortem aſſumpſit, eo fuit erga fratrem amore. Euſeb.

Ramoth, ciuitas ſacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad, Ioſ. 13. 3. Reg. 30. Idem ſignif. p. n. quod Roma ſ.

Ranſes, regnauit in Ægypto annis LXV. vixit autem anno ferè ante Romam conditam 560.

Rapha, filius Beniamin 1. Paral 6. qui Geneſ. 46. dicitur Echi. Filius item Baana 1. Paral. 8. 20. Lat. medicina vel medicus aut relaxatio, vel gigas.

Rapha, nomen viri. 1. Paral. 7. Lat. relaxatio laquei.

Raphael, nomen viri. 1. Par. 26. Lat. medicina Dei.

Raphaeles Iuriſconſulti duo celebrantur, alter Fulgoſius: Commenſis alter quorum vterque Patauij ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1420.

Raphaia filius Ieſaiæ filij Phaltiæ, 1. Par. 3. 4. Filius Thola, 1. Par. 7. Filius Baana, 1. Par. 9. Lat. medicina ſiue relaxatio Domini.

Raphaim, populi, quos Moabitæ Enim, Ammonitæ Zomzomim vocant, Deut. 2. Vide Enem. Item nomen vallis iuxta Ieruſalem, Ioſ. 15. Iſa. 17. Eadem quę Sephela dicitur, forſan latius patens ad Aſturum. Lat. Gigantes, vel medici, aut relaxati.

Raphaneæ. Vide Rhaphaneę.

Raphia Ptolemæo lib. 5. c. 16 vrbs Idumeæ Palæſtinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syriæ. Gentile, Raphiotes.

Raphidim locus in ſolitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Iſraelitarum manſio fuit. Exod. Num 33. Lat. Reclinatoria, ſiue ſtramenta, aut remiſſę manus, vel medicina manuum.

Raphon, locus trans torrentem, opinor, Iacob 1. Machab. 5.

Rapſa, oppidum in Pentapoli ſeu Cyrenaica regione Plin. lib 5 cap. 5.

Raptum, promontorium Ptolemæo Æthiopię ſub Ægypto. Stephanus *Raptra* & metropolim Barbariæ vocat. *Magaſe* interpretatur Mercator in ſua vniuerſali tabula.

Raraſſa Indiæ intra Gangem vrbs, apud Ptolemæum. Hanc Caſtaldus ait *Racang* appellari.

Rapſa, oppidum in Pentapoli ſeu Cyrenaica regione. Plin lib.5.cap.5.

Rarentum, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.

Ratcia. Vide Dacia.

Raſias, nomen viri, 2. Mach.14.

Raſin, rex Syriæ, 4. Reg.16.1.Eſd.2.Lat. voluntas, vel voluntarius: aut curſor, vel veredarius.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum, & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſner.

Ratas Antonino, Raga Ptolemæo eſt. Coritanorum vrbs in Britannia: ciuitas aliqua vetuſta fuit, circa *Rutlandt*, aut circa *Ratiford*, vt refert Talbotus.

Ratiaſtum, Ptol. lib.2.ca.7. Lemouicum vrbs, vulgò *Limoges*.

Rauda, Vaccæorum vrbs, in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol.

Raude, Pto. vici nomen circa Perſiam, Polyeno [illegible] Seile.

Raudii campi, apud Velleium Paterculum lib. 2. ſunt. *Caudium* campum vocat Florus: cumque in Venetia ponit, ibidemque clx. millia Teutonum à C. Mario ſcribit trucidata. *Candia* hodie non longè à Pado, in Lacmellini oppidi tractu, Caſtilionius refert.

Ratisbona vulgò *Reinſpurg*, inſignis & vetuſta Bauariæ vrbs, ad ripas Danubij ſita, & tribus aliis fluminibus, qui in Danubium fluunt, decorata: ab Auentino Augusta Tiberia nominatur. Quondam metropolis Romanorum militum excubantium in imperij limitibus, vnde & Colonia Quartanorum dicebatur, quòd quarta legio Italica hic ſtationem firmam haberet. Hanc Theodo. dux Nortgoiæ vnà cum Chriſtianis expugnata Ratisbona, anno ſalutis [illegible] diſſipauit & perdidit. Deinde verò Arnulphus imperator vrbem reſtauratam adauxit. Firmiſſimo ponte lapideo plurimorum arcuum ciuitas hæc cum ſuburbio iungitur. Munſter.

Ratous, fluuius in Ionia, Aſiæ regione in Auſtrum fluitans, donec in ſinum Ionium influat. Strab. lib. 7.

Ratumenna, auriga, qui cùm in ludis Circenſibus excelſus fuiſſet, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, ſedemque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumennia diceretur.

Rauduſculana, porta Romæ appellata, à raudo, id eſt ære, quòd ærata ſit.

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ: in littore maris Adriatici, cii. M. paſſ. ab Ancone, paluſtri in loco ſita, ſed tamen innoxio: propterea quòd crebris cùm fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendíſque locum hunc veteres præcipuè delegerunt. Strab. libro 5. qui eam à Theſſalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen libro 3. capite 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffuſa, pontibúſque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ab Oſtrogothis geſtæ commemorant, qui eam ſibi regiam poſuere. Liuius autor eſt, ab Auguſto muris cinctam fuiſſe, quam Valentinianus imperator ampliauit, eiúſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit, Arimini, Ceſenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauentiæ, Brincii Bononiæ Mutinæ Regij Parmæ, & Placentiæ: quę ciuitates deinceps ſub exarchato fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit, ſic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni ſedem habuit. *Rabenna* Ptolemæo. Stephanus dicit eam ab Hermippo quoque *Ruennam* appellari. Zoſimus eam *Rhene* vocatam ſcribit, quòd aquæ eam ab omni parte circumfluant. Aliquibus *Nauennam* dici à nauibus ſcribit Rubeus in ſua Rauennatium hiſtoria.

Rauraci, olim multorum ſententia, inter Rhenum, Byrſam, & Arolam fluuios, iiſque montibus, qui à monte Iuraſſo huc pertingunt, comprehenſi fuere. Hodie magna ex parte ſunt ditionis Baſilienſium. Adhuc pagus extat ad Rhenum, milliare Germanico ab vrbe Baſilea diſtans, nomine Auguſt, metropolis quondam huius populi, & Auguſta Rauracorum dicta. Nunc autem in pagum ignobilem deſiit. Multa tamen ruinarum veſtigia antiquitatem eius etiamnum teſtantia, in eo ſuperſunt. Regio eſt rupibus aſpera: & crebris ſyluis occupata, habitatoribus tamen frequentiſſima, & culta: adeò vt in montibus, præter læta pecorum paſcua, quibus abundat, optimi vini & frumenti feraciſſima ſit. Cæſar in Comm. Plin libro 4. cap.17. Gallicè, *Le pays à l'entour de Baſle*.

Raurici, Ptolemæo & Plinio populi circa Rhenum ſunt. *Raurici* [illegible] in media apud Cęſarem legitur. *Baſler* ſunt Scudo, id eſt, Baſilienſis territorij incolæ.

Rax Lyciæ inſula. Steph.

Raymirus, Hiſpaniæ rex, ſub annum ſalutis 82[illegible].

Raymirus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem [illegible] cepit, eúmque effoſſis oculis in vincula coniecit.

Raymirus III. Hiſpaniæ rex ſub ann. ſal. 95[illegible].

Raynaldus [illegible] anno ſalutis 101[illegible].

Razanna Deus erat [illegible], qui coniugiis præerat.

Razon

Ra[illegible]on filius Eliada, 3. Reg. 11. Lat. tenuis ſiue macilentus, vel ſecretum, aut Secretarius, ſiue princeps.

R E

Reatę, oppidum Sabinorum, Italię vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin. lib. 3. cap. 12. & Reatina præfectura. Val. Maxi. *Riete* hodie Leand.

Reatinum, Italiæ ciuitas Stephano, à Barrio *Ruſſoga* indigitatur, & in Calabria deſcribitur.

Rebe, rex Madianitarum. Num. 31. Ioſ. 13. Lat. quartus, vel quadratus, ſiue accubans: vel accubatio.

Rebecca, filia Bathuel filij Nachor, vxor Iſaac. Gen. 22. Lat. [illegible], ſiue impinguata, aut contentio [illegible] vel contentio [illegible].

Rebla ſiue Reblata, ciuitas Syriæ, Numer. 34. 4. Reg. 25. (quæ poſtea vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta eſt: ſunt tamen qui id negant. Poſtremò Iuſtiniani principis tempore (Volaterra. libro 11. authore) Theopolis dici cœpit. Lat. rixa, vel magnitudo illi, aut iurgium [illegible] vel conturbatum, ſiue iurgium defluens.

Reblata, terra in Emath. Ierem. 39. & 4. Regum 23.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

Reccath, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. vacuitas ſiue ſputum aut ſaliua, vel tempus, quod pars capitis eſt.

Recem, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18. nomen ducis. Ioſ. 13. filius Hebron. 1. Paral. 2. Rex item Madianitarum Num. 31. quem Ioſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbem: a Græcis poſtea Petram dictam. Lat. [illegible] aut vanus, vel pictura varia, aut [illegible]

Recha, nomen viri Par. 4. Lat. tenera vel delicata.

Rechab pater Ionadab 4. Reg. 10. filius Remmon [illegible] 2. Reg. 4. 1. Paral. 2. Lat. quadriga aut [illegible] vel [illegible].

R[illegible] populi Germaniæ ab Henrico Imperatore [illegible].

Rediculus, [illegible] extra portam Capenam à Roma [illegible] quando Hannibal [illegible] ex illo loco caſtra mouit, quibuſdam [illegible] penenitus, Alexan. ab Alex. lib. [illegible].

Redintuinum, Germaniæ vrbs Ptolemæo, quam [illegible] dicit.

Reemæ, regio [illegible] Regma filius Chus. Ezechiel 27. Lat. [illegible], aut malum quoddam, [illegible] ſocietas aut confractio.

Reg[illegible]zar, Babyloniorum rex. [illegible]

Regnicus, G[illegible]

Regeram, oppidum [illegible] an Vrbe lapide diſtantem habet Blondus. lib. 3. Decadis quod nunc *Regiate* vocari ait.

Regiacum, oppidum vicinum Ambianis vulgò [illegible].

Regillum v. Calend. Aprilis, [illegible] vt Calendarium [illegible] nem Regum [illegible].

Regilianus, [illegible] Romanus fuit, [illegible] ad [illegible] dignitatis faſtigium euectus. Nam quum fortè milites [illegible] apud ipſum cœnarent, [illegible] quæſtio, vnde Regiliani nom[illegible] grammatica qui fortè aderat [illegible] à rege exortus eſt: qu[illegible] dem excepta [illegible] militibus [illegible]. Quum [illegible] die in [illegible] Imperator eſt ſalutatus.

Regilles, vrbs Sabinorum. [illegible] Halicarnaſſeo lib. 5. eſt etiam lacus, Plinio in [illegible] agro Tuſculano, [illegible] Liuius lib. [illegible] hodie *Lago de S. Pr[illegible]* dici tradit Leander. [illegible] Nardus.

Regimildus, Danaorum rex, anno ſalutis [illegible].

Regiſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 650.

Regium Siciliæ ciuitas mari [illegible] milliaria paſſuum à promontorio Peloro [illegible]. Adde [illegible].

Regium, oppidum Galliæ Ciſalpinæ, à Lepido [illegible] atum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. [illegible] Regienſis, Regienſe. Sed Calepinus à Rhegyo, inquit, quod per h aſpirationem & ypſilon ſcribitur, de quo infrà, Rhegienſis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. c. 15. lib. 3.

Regius campus, locus prope [illegible] inter [illegible] Arulámque Heluetiorum flumina. Æmil lib. 8.

Regma, filius Chus. Gen. 10. idem ſignif. quod Reema.

Regni, Angliæ populi quorum meminit Ptolemæus. Hi olim habitabant vbi nunc *Sudonbey* [illegible].

Regom, filius [illegible], 1. Paral. Lat. lapidans aut lapidatus vel purpureus.

Regulus. Vide Marius, item Attilius.

D. Regulus, [illegible] primus [illegible] ad [illegible] : quo [illegible] magna [illegible] ad Chriſti fidem ſtatim eſt [illegible]. Annal. Franciæ.

Regulus Attilius, nobilis Romanus, cuius hiſtoriam vide [illegible] de viris illuſtribus. [illegible] libro 4. cap. [illegible].

Rehum, [illegible] 1. Eſd. 4. Lat. [illegible]

cors aut Syriacè, amicus.

Rei, nomen viri, 1. Reg. 1. Lat. ſocius, aut paſtor, ſiue confractiones.

Reia, filius Ioel. 1. Par. 5. Lat viſio Domini.

Remeia, nomen viri. 1. Eſd. 10. excelſus Dominus aut proiectio Domini.

Remiſmundus, Sueuorum rex, anno vrbis 469.

Remoboth, monachorum genus, apud Ægyptios deterrimum, quibus mos eſt, vt bini terníve habitent ſimul, ſuóque viuant arbitrio conquiſita in medium conferentes. Verùm apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, veſtis craſſior, crebra ſuſpiria, inquit Hieronymus.

Remonium, locus extra vrbem, quem ad inauguranda templa Remus cepit. Alex. libro 6. Genial dier. cap. 3. nunc *Rignarium* dicitur, teſte Plutarcho in Romuli vita. *Romoria* apud Halicarnaſſeum eſt. *Remurium* habet Cicero Philipp. 6. etſi quidam *Semurium* ibi legant.

Remmon, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis. Ioſ. 15. 19. Item Petra in tribu Beniamin, Iudic. 20. Vallis item apud Zachariam 14. ſiue ciuitas ſecundum Lyranum, non procul à Mageddo, quæ à quibuſdam, nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab, ſeruorum Isbo ſeth. 2. Reg. 4. nomen idoli, 4. Reg. 5. Lat. malum granatum, ſiue altitudo.

Remmon Phares, decimaſexta Iſraelitarum manſio, Num. 33. Lat. mali granati diuiſio, vel malum granatum diuiſionis, aut altitudinis diuiſio.

Remmono, ciuitas ſacerdotum in tribu Zabulon. 1. Paral. 6. Lat. malum granatum eius, ſiue altitudo eius.

Remoria, locus in ſummo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus. Steph. vrbs eſt prope Romam: Gentile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idolum. Act. 7. pro hoc in Hebr. legitur Chijun, quod interpretatur placenta, i. torta adipe conſperſa, ſiue præparatus aut compoſitus.

Remulinus ager, dictus à Remo, poſſeſſiuum.

Remuria. vide Remoria.

Remus, frater Romuli, primi Romanorum regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibrium tranſiliiſſet, à fratre eſt interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid. mauult libro 5. Faſtorum, à Celere quodam Tribuno. Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt: ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata, inſula in Æthiopico mari, quę, vt Plin. lib. 6. ſcribit, ita diues eſt, vt equos talentis auri incolæ permutent.

Reſeph, nomen viri. 1. Par. 7. Lat. volucris, aut ſagitta ignita.

Reſeph, 4. Regum 19. Iſa. 37. vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alii dicunt fuiſſe Petram, Arabiæ ciuitatem. Vide Recem. Lat. pauimentum vel extenſio, aut carbo ignitus.

Reſen, ciuitas ab Aſſur ædificata inter Chale & Niniuem. Gen. 10. Lat. frænum

Reſia, filius Olla, 1. Par. 7. Lat. voluntas aut voluntarius, ſiue curſor vel veredarius.

Reſpha, concubina Saul, filia Ahia. 2. Reg. 3. Lat. extenſio, ſiue pauimentum, aut calculus ignitus.

Reſſa, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Lebna. Num. 33. Lat. irroratio vel ſtillicidium.

Retana, ancilla Romana quæ conſilio & ſtratagemate effecit, vt Romani ſuarum ancillarum coitu Gallos vicerint: vide in verbo Atepomarus.

Rethma, locus ad quem venerunt filii Iſrael de Aſeroth. Num. 33. Lat. Iuniperus, ſiue ſonitus, aut ſtrepitus.

Reudigni & Auiones, Germaniæ populi, apud Tacitum. Hos ex Rhenano ſcribit Altamerus *Holſatios* vel *Pomeranos* eſſe. Reudignos Taciti eoſdem facit cum *Ruticliis* Ptolemæi, eóſque *Caſſubienſes* putat.

Reuocatus, vir quidam, qui pro fide Chriſtiana leopardis deuorandus traditus eſt, imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno ſub Taruntio præſide.

Reu, filius Phaleg. Gen. 11. qui Ragau. 1. Paral. dicitur: iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. ſocius vel amicus, aut paſtor, ſiue malum, aut confractio.

R H

Rha, Ptolemæo lib. 5. c. 9. Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine Volgha, a Tartaris Edel nuncupatur. Hinc nomen Rha Ponticæ radici. *Elatach* ab Iſmaele Abylfedea nominatur. Armeni eum *Thamar* appellant, vt ſcribit Curchinus.

Rhaba, oppidum eſt ad ſinum Ionium, à quo Rhabæus.

Rhabillus, Arabum rex. Vide Motho.

Rhacelus vrbs Macedoniæ. Steph.

Rhacolæ. Vide Carizi.

Rhachotes, Alexandria priùs vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.

Rhadagiſus, Gothorum rex, Stiliconis opera Italiam ingreſſus, cùm eam vaſtaſſet, tandem in Feſulanis montibus concluſus captus & occiſus cum multis ſuorum militibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ,

ciæ, qui quòd ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor, fingitur à poëtis apud inferos nocentium explorare culpas.

Rhadamaſtus, Pharaſmantis Hiberorum regis filius, cùm Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, Artabano Parthorum rege fuſus fugatúſque eſt, ſub annum ſalutis 52.

Rhadanuſia, vrbs Maſſiliæ: Gentile, Rhadanuſieus Steph. Fortè à Rhodani vicinitate dicta. Vide Rhodanuſia, Lugdunum.

Rhadata, oppidum Nicenitarum in Æthiopia, in quo felis aurea pro deo colebatur. Plin lib. 6. cap. 29.

Rhadina, virgo quædam, quæ Corinthio desponsata tyranno, dicitur è Samio flante Zephyro nauigaſſe Strabo lib. 8.

Rhadina, vrbs non procul à Corintho, in qua Steſichorus poëma ſcripſiſſe videtur.

Rhaga, Mediæ vrbs a Nicanore condita, Strabo lib. 11.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Gentile, Rhæus Steph.

Rhæti, populi Ciſalpini & Tranſalpini apud Strabonem & Plinium.

Rhætia Stephano Europæ regio, quæ, vt libro 2. Ptolemæus refert, ab occaſu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluuium, qui in Danubium exit, & Rhætiam a Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliam Ciſalpinam. Poſt Rhætiam verſus Orientem ſequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio diſiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium ſumens, bonam Galliæ Ciſalpinæ partem ad Larium vſque lacum occupat, cuius incolæ vulgò Griſones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hanc à ſuperiore diuidit, ſumit principium, & vſque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus eſt: quam hodie incolunt Boioarij. Vtriuſque regionis incolę Rhęti dicuntur a Tuſcis, vt creditur, oriundi, qui a Gallis ſedibus ſuis pulſi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina & præcipuè in ea Rhętiæ parte, quæ & ab Alpium radicibus Veronam Comúmque pertingunt: quę à regionis nomine Rhętica dicuntur.

Rhętica iuga, Tacito & Plinio, ſunt Leandro monte Braulio & Scudo *Wurmſerloch*: montes ſunt Lombardiæ Tranſpadanę. Rhętica vina, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suet. ſunt ea quę hodie à Germanis *Veltleyner*, *Paſſauner*, Traminium & Vernaciolum vocantur, vt ſcribit Althamerus in ſuis in Taciti Germaniam commentariis.

Rhagæ, arum, ciuitas Mediorum, [illegible]ne terrę motus: vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arſace, ab Arſace rege Perſarum.

Rhamitha. Vide Laodicea.

Rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus Virg. 9. Æneid.

Rhamnus, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Rhamnuſiacæ ſimulachro inſignis, quæ ab hoc vico Rhamnuſia dicta eſt. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouid. 5. Triſt.

Rhamnuſia, indignationis dea, quam Græci [illegible] vocant: nam quum Narciſſus formę præſtantia abuteretur, rectè fingitur hęc dea irata aduerſus eum, qui præſentibus bonis ſit indignus Ouid. 5. Triſt. eleg. 9.

Rampſinitus, rex Ægypti, poſt Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum poſterorum adæquauit. Her libro 2.

Raphael Volaterranus, vir inſignis doctrinæ & virtutis, proximo ſeculo excelluit: de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 7.

Raphaneę, oppidulum Syrię. Ciuis, Raphaneotes. Steph.

Raphia, habet Strabo Phœniciæ vrbem eandem.

Rhapſij. Vide Raptę.

Rhaptra portus quidam: item metropolis Barbarię Stephano.

Rhaptus fluuius quidam. Steph.

Rharium, campus in Eleuſine: vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretę: Gentile, Rhaucius Steph.

Rhauraris Straboni, *Arauris* Ptolemęo, Galliæ Narbonenſis fluuius, qui Pomponio *Araurarus* dicitur: hodie à Poldo *Aude*, & à Cluſio *Erhaud* vocatur.

Rhax, inſula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph. Vide Afracia.

Rhazunda, Ptolemęo Medię oppidum, *Rhemen* à Nigro nominatur.

Rhe, locus circa Armeniam. Cedreno.

Rhea Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω, fluo: eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide Ops & Cybele.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius patruus eius Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa, Romulum & Remum peperit: vt latiùs de eis, ut ſuprà in dictione Ilia.

Rhebas, fluuius in faucibus Boſphori Thraciæ, vt ſcribit Orpheus in Argon.

Rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis fluuius ad fauces Bosphori. Plinius cap. [illegible] libro 6. Stephanus scribit fluuium esse iuxta Pontum, item regionem. Gentile, Rhebeus, [illegible] Rhebas dictus est, [illegible] teste *Rhebanus* vocatur apud Orpheum.

Rhecas, vnus ex his ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Strabo lib. [illegible]

Rhechimundus Hispaniæ rex, anno salutis 6[illegible].

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ, Cæsar in Commentariis. *Renes en Bretaigne.* Munst. lib. 2. Cosm.

Rhegianum, Ptolemæo Mœsiæ inferioris oppidum quod Niger *Reß* appellat.

Rhegium Iulium, Ptolemæo Brutiorum vrbs, quam Strabo libro [illegible] à Dionysio rege solo æquatam, & a Dionysio iuniore eius partem restauratam fuisse, & *Phæbia* dictam. *Aschenaz* olim dictam, docet ex Iosepho Berrius: idem addit eam ab Antiocho apud Halicarnasseum *Neptuniam* siue *Posidoniam* appellatam. [illegible] Crainrenatices in vita Virgilii dicit ex Catonis Originibus [illegible] *Taurianos* appellatos a flumine præterfluente. *Rhegio*, *Reggio* à Leandro dicitur, & in Lombardia Cispadana cognominatur.

Rhegium, siue Rhegion, Steph. extremum agri Brutii oppidum: deinde nomen habens, quod ibi Siciliæ ab Italia credatur esse auulsio. [illegible] enim Græcis rumpere est. Ciues Rhegini Steph. cùm à Regio Galliæ Cisalpinæ oppido dicantur Regienses.

Rhegmus, ciuitas quædam Ciliciæ. Item sinus iuxta [illegible] : Gentile, Rhegmatites. Stephanus.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæsare fide atque apud Gergobiam visti. Hi iaculandi, sagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præstare. *Ceux de Reins en Champaigne.* Masso. in Sup. Episc.

Rhemus, rex Galliæ à quo Rhemi populi dicti fratres & consanguinei, proximique Suessionibus, finitimi Veromanduis. Ciuitas est metropolis, nomen hoc retinens: in qua rex Francorum vngitur & consecratur, in regno Francorum sita.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur secum natas esse literas, ac secum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non est veritus.

Rhene, insula vna ex Cycladibus in Ægæo deserta olim, in quam defunctos suos Delii inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides libro [illegible] scribit: nec parere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Harpocrates. [illegible]

[illegible] *Rhenaia* di[illegible]

[illegible]

[illegible] Sapientiss[illegible]

[illegible]

[illegible]

rege ait.

Rhenus, fluuius insignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rhetiarum Alpium defluens circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totiusque eius aquæ partim in Mosam fluuium, partim in Oceanum se exonerat. Tria Rheni cornua, teste Glareano in Cæsarem, Germanis hodie nominantur, Lecca, Vvallis, & Isel: atque unum postremum olim non erat: sed à Druso aduersus Germanos bellum gerente, ducta fossa a Rheno ad mare effectum est, vt munimentum esset aduersus incursus Barbarorum. Quare mirum non est, si tertium hoc cornu Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quasi duo ostia habentem. Horat. de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plin. lib. 16. cap. 3.

Rhesala vrbs Vmbrorum. Gentile, Rhesalenus: Stephanus.

Rhesina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rhesinates, vel Rhesinæ[illegible]. Steph.

Rhesus, filius Strymonis & Euterpes Musæ, rex Thraciæ, qui a bis equis in auxilium Troianorum venit, sed proditore Dolone, speculatore Troianorum, a Diomede & Vlysse, qui & ipsi speculatum venerant, prima nocte occisus, antequam eius equi Xanthum bibissent, cùm vesperi tum maximum aduenisset, & clausis iam portis in littore tetendisset. Fuerat enim responsum illi ab oraculo, si ipse & equi eius Xanthum bibissent, Troianáque pabula gustassent, inuictam fore Troiam: sed illi rege occiso, statim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico [illegible], mons in Rhetiis, Pomp. libr. 3. vulgò *Pretiger.*

Rhetinu[illegible]. Vide Ri[illegible].

Rhetus, [illegible] qui [illegible] in leonem conuersus [illegible], Ixionis filius.

Rhexenor, Nausithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous frater Apollinis sagittis [illegible] uxorem duxit. Hom. circa initium [illegible] Odyss. Hic ab Apolline percussus obiit.

Rhigodunum, Brigantum vrbs, Ptolemæo in Albione insula. *Rit*[illegible] [illegible]io.

Rhin[illegible], [illegible] qui ab Antonio ad Augustum [illegible]. Hic quum Cæsari [illegible] reginámque inter [illegible] & [illegible] subiret, [illegible] regni [illegible]. [illegible] [illegible]ius.

[illegible]

[illegible] quis in-

[illegible] [illegible]ti-

[illegible] [illegible]lia.

[illegible] Ita-

lo &

bo & Plinius. Hæc Nigro *Pharamica* vocatur.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. lib. 4. c. 2. promontorium (inquit) Antirrhium, vbi oſtiū Corinthiaci ſinus, minus mille paſſuum latitudine influentis, Ætolóſque dirimentis à Peloponneſo. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.

Rhiphe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhiphęus. Stephanus.

Rhiphęi, montes Septentrionales Scythię, Plinius lib. 4. cap. 12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, hoc eſt, à flatuum vi deductum putent, quòd ibi vehementiſſimi eſſe dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam, ad differentiam Riphęorum montium, teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Riphęus, a, um, id eſt, Scythicus & Aquilonaris, vt Riphęus populus, & Riphęa Nix. Olim *Obij*, nunc verò *Alpes*, ſunt autem Galliæ. Sic Athenęus lib. 6. cap. 4.

Rhiphęorma oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iuſtitię nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Æneid.

Rhittium, Ptolemęo Pannonię inferioris oppidum, *Salonchemen* eſt Nigro & Simlero, ab Antonino, & *Ritti*, in lib. notitiarum dici.

Rhithymna, Pto. lib. 3. ca. 17. vrbs Cretę: hodie Rhetinum, vulgò Aretina. Steph. ῥίθυμνα: inde Rhithymniates, & Rhithymnius.

Rhium, & Antirrhium Ptol. duo Gręcię promontoria, quibus clauditur ſinus Corinthiacus. *El Stretto delli caſtelli de Lepanto* interpretatur Caſtaldo. Videtur tamen fretum intermedium ſic potius dici debere, quàm ipſa promontoria. *Rhium* in Locrenſi regione eſt, & *Rhium Molycrium* nominari ſcribunt Strabo & Stephanus. *Drepanum* quoque vocatur. Ptolemęo auctore. Hoc hodie *Trapani* appellari & *Antirrhium Galata* ſcribit Niger.

Rhiuſiana, Germaniæ vrbs Ptol. iuxta Danubium *Gengen* putatur à Villanou.

Rhizenia, vrbs Cretæ. Ciuis, Rhizeniates. Stephanus.

Rhizis, promontorium magnum, quod Troglodytæ habitant: Rhizii inde, & Rhizitæ: & Rhiziati dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyrica. Steph. Ciuis, Rhizonites. Steph.

Rhizophagi, Æthiopię populi, Aſtaboram & Aſtapam fluuios accolunt, Diod. Sicul. *Elij* quoque vocantur Straboni lib. 16. Hi *Rhizophagi* apud Indos ad Eſtabaram fluuium, (vt vertit Gyllius) ſtatuuntur ab Æliano lib. 17. animalium.

Rhoda, apud Liuium Hiſpanię vrbs eſt, *Roſes* Taraphę. Sunt, qui exiſtiment Indigetorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbem eſſe. *Rhoda* etiam Galliæ Narbonenſis oppidum: vnde Rhodano fluuio nomen. Plin.

Rhizus, vrbs Theſſalię. Gentile, Rhizuntius. Steph.

Rhodæ. Vide Rudiæ.

Rhodanus, fluuius Gallię, rapidiſſimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Pli. lib. 3. c. 4. Naſcitur in Alpibus Rhęticis, non ita longè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemanum lacum: deinde verſus Occidentem per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, Iſaram Druentiámque admittit: tandémque apud Heracleam vno oſtio & paulò vlterius duobus aliis in mare Maſſilioticum euoluitur. *Rhoſne* hodie vulgò nominatur. *Eridanum* eum vocat Oppianus in Alieuticis lib. 4. Æſchylus apud Plin. ſcribit in Iberis *Eridanum* fluuiū eſſe, eundémq; vocari *Rhodanum*.

Rhodanuſia, meliùs quàm Rhadamuſia, vt ſuprà, licet vtrumque apud Stephanum diuerſis locis reperiatur, vrbs Maſſiliæ. Ciuis, Rhodanuſius.

Rhode, vrbs Iberię: Gentile, Rhodęus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum in bello quod geſſit contra Saracenos, perdidit DCCC. millia hominum.

Rhoda, nomen puellæ, Act. 12.

Rhodia, Nympha Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia. Stephan. vrbs eſt Lyciæ, Gentile, Rhodięus, Rhodieus, & fœmininum Rhodias.

Rhodigia Iacoba mulier. quædam Rhodigina malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehenſa eſt mendax in futurorum admonitionibus. Dæmoni nomen erat Cincinnatulus. Cæl. lib 8. cap 18.

Rhodiorum Colonia, Lycię regionis oppidū quod nūc *Machri* ſic Niger eam vult, quā Ptol. *Rhodiam*. Plinius *Rhodiopolim* & App. 4. Ciuilium Rhodiorum Caſtellum appellat.

Rhodoæ, vrbs Indiæ: Gentile, Rhodoetes. Steph.

Rhodogune, filia Darii, quę poſt mortem viri nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

Rhodope, mons Thracię, à Rhodope Thracū regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta: vel à Rhodope, Strymoni amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipſe monti flumen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus.

Rhodope, ſiue Rhodopis, Suid. meretrix nobiliſſima ex Thracia, Aeſopi fabulatoris aliquā diu conſerua, & poſtea à Caraxo Sappûs poetriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. hęc, teſte Plin. lib. 36. cap 12. tantas opes meretricio quæſtu corraſit vt Pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhodope, Steph. (Gentile Rhodopeus) Ioniæ ciuitas.

Rhodopis meretrix fuit Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ vnà cum AEſopo captiua fuit, eam Charaxes Mytilenæus, frater Sapphûs, maxima pecunia redemit, vt Herodotus ſcribit libro ſecundo. Hanc Plin. libro 36. cap. 12. Pyramidem laudatiſſimam conſtruxiſſe ſcribit, ne quis opes regum miretur, vt maiore ſit miraculo eam tantas diuitias meretricio quæſtu conquiſiſſe.

Rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

Rhoduntia regio prope Getam. Gentile, Rhoduntius Steph.

Rhodus, inſula nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu cxxx. M. paſſuum. Hæc inſula inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hac inſula ſol non cernatur. Plin. lib. 2. capite 62. In ea autem tres fuerunt vrbes, Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus, vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in inſula eiuſdem nominis, olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus libro quinto, ſiue ab eo quòd capulo roſæ illic inuento ſit ædificata. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia, & mathematicis ſtudiis clariſſimum. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſſimus cum naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: Bene ſpere mus, hominum veſtigia video. Vitruu. libro primo in ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus 70. cubitis altus, Solidicatus: à quo poſtea Rhodii appellati ſunt Coloſſenſes, vt quidam opinantur. In ea etiam verba opulentiſſima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius, qui coloſſum extruxit: apud hos olim ſacrificium quoddam fiebat, vbi res turgiis & vrbis malè ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lyndiæ ſacrificabant, dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuo manebant. Percelebrem hanc vrbem cum vniuerſa inſula anno 1522. Solymanus Turca inuaſit & occupauit.

Rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſſius, & Rhoduſſæus Steph.

Rhœbus, equus Mezentij. Virgilius 10. Aeneid.

Rhœdius, fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit Plin. lib. 4. cap. 10.

Rhœtaces, fluuius in Armenia. Strabo libro primo.

Rhœteum, ſiue Rhetus promontorium Troiæ, in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius. inde Rhœtus, & Rhœteius, a, um.

Rhœtus, Cycladum inſularum nobiliſſima, quæ diſtat à portu Aſiæ nonaginta millibus paſſuum. Act. 21. Eſt etiam ciuitas Troadis. Ciuis, Rhœteeas: fœm. Rhœteas, Rhœtis.

Rhœti, populi, quos Strabo lib. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Auſtrum ſpectant, vt ſint Heluetiis & Boiis finitimi.

Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonem commutato interemptus eſt. Horat. 2. Car. Vide Rhetus.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuij. Gentile, Rhœxius aut Rhœxites. Steph.

Rhombites, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius, Ptolemæo, Georg. Interianus ſcribit cum *Copa* vocari.

Rhon, vrbs Siciliæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites Steph.

Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

Rhoge, inſula iuxta Lyciam, Gentile, Rhogeus Steph.

Rhogmi, nauale Cilicia: Gentile, Rhogmites. Steph.

Rhondra, gens Thraciæ. Vide Gondræ.

Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

Rhopes populi quidam. Steph.

Rhos: Vide Laodicea.

Rhoſphodusa, Plinio inſula eſt in Carcini ſinu. *Saline* eam hodie vocari ait Pinetus. Stephanus eam *Rhoduſſam* nominat, Pintiano auctore.

Rhoſus, nominatur à Steph. nec explicatur: cuius Gentile eſt Rhoſius vel Rhoſeus: poſſeſſiuũ Rhoſicus, vt ſcopulus Rhoſicus. Stra. li. 14. Rhoſum ſcribit ciuitatem eſſe in Iſſico ſinu.

Roſſicus ſcopulus, Syriæ Iſſico ſinui imminens, Ptolemæo. Coryphæus à Polybio lib. 5. videtur dici, vbi Seleuciam huic ſcopulo adiacentem deſcribit: quam ſolus Ciliciæ attribuit, Roſſicus, *Cabo Ganzir* hodie dici apud Nigrum legitur.

Rhotala, vicus Iordani finitimus, vbi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium, Egeſip. 3.

Rotana, Steph. Indica vrbs.

Rhotanum, Corſicæ inſulæ fluuius apud Ptolemæum, Tauignani Leandro auctore, vocatur.

Rhotinus, Britonum rex, an. ſal. 459. Steph. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quæ Molierium etiam vocabatur.

Rhotomagus, Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis vrbs in Veneliocaſiis.

Rhu-

Rhucantij, Straboni Rhæticæ gens, in Heluetiis, vbi hodie *Aſpermont*, vt ait Scudus.

Rhoxalani, populi in Scythia, Plin. libro 4. cap. 12.

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius penè Orientis victor, & Imperator, ob ſolam eius pulchritudinem matrimonio ſibi iunxit. Vide Curtium li. 5.

Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

Rhoxonocma ciuitas quædam. Steph.

Rhodię, vrbs in Apulcia celebris, de qua vide Alexandrum ab Alexandro libr. 1. Genial. dier. c. vltimo.

Rhucantij, Straboni populi.

Rhus, in Attica vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat, Pauſ.

Rhuſpina, Africæ propriæ vrbs, apud Ptolemæum in littore maris. Caluetus ſubdubitat num Africa ſit, à Carolo V expugnata.

Rhuſuncoræ, Ptolemęo eſt Mauritaniç Cęſarienſis ciuitas, quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinij.

Rhutani Ptolemæo, Rutheni Cæſari, Galliæ populi ſunt, qui hodie *Rouergue* regionem inhabitant, vt ait Belloforeſtius. *Rodes* eius vrbem interpretatur Marlian.

Rhuteni, populi Gallię Aquitaniæ (vt inquit Plin.) contermini Narbonenſi prouinciç vulgò *ceux de Rhodes*.

Rhybdus caſtellum Siciliç: Gentile, Rhybdius. Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymnici dicti ſunt. Hermolaus in Plin.

Rhynchę, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhynchæus. Steph.

Rhyndacus fluuius, qui in Pontum euoluitur: hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulum eſt, quod Attæi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius, Strabo lib. 12. ex Araniti de ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cùm aliis, tum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitica in Propontidem iuxta Lesbicū inſulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plin. lib. 8. c. 14. ſcribit circa Rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolantes quamuis altè pernicitérque alites hauſtu capras abſorbeant. *Lycus* antea dictus fuit, Plinio teſte. *Larthaco* Nigro dicitur, *Lupidi* Caſtaldo.

Rhyndacus, Steph. vrbs inter Phrygiam & Helleſpontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites: & fœmininum Rhyndacis.

Rhynitaclus vir Thracius cuius exemplo (ait Plutar. hus in vita Romuli) Cæſar ſępè dicere conſueuerat, amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnoperè abhorrere.

Rhynton, Tarentinus nugator viliſſimus, in agendis præcipuè fabulis à quo Rhyntonicæ fabulç dictæ ſunt, Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.

Rhypę vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & poſſeſſiuum, Rhypicus. Steph.

Rhyſa. Vide Hyſia.

Rhytius, Cretæ ciuitas, Homer. 2. Iliad. Stephan. Ciuis, Rhyticus: à Rhytiaſſo, Rhytiaſſeus.

R I

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23. Lat. pugnans vel obiurgans, ſiue multiplicans.

Ricardus, Angliç rex, cum Philippo Auguſto Francorum rege ſępiùs bellum pacémque fecit: aliquādo verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus, cùm non ſatis ſe ei fidum prçſtaret meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coegit. Ipſe autem poſt rediens tempeſtate in Auſtriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus eſt, diúque in vinculis habitus, vixque tandem pecunia numerata dimiſſus. Vir ingenio maximè verſatili, fide leuiſſima, fortuna virtutibus eius digniſſima.

Ricardus, II. Angliç rex, an. ſalutis 1377.

Ricardus, III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidatis, eadem penè fortuna amiſit, victus interfectúſque ab Henrico Richemondię Comite, anno ſalutis 1485.

Ricardus, VValliæ princeps, & Aquitaniç dux, Anglorum regis Edouardi filius, vir bello clariſſimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſſima fuit, qua Ioannem Franciç regem cepit: periit Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.

Ricardus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum ſalutis 593.

Richardis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, coſ. cum Clearcho, anno vrbis 1137.

Riciarius, Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet, victus, in fuga occiſus eſt, anno ſalutis 457.

Ricina vna ex inſulis, quę Hiberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. Pli Ricnea dicitur.

Ricinenſes, Plinio ſunt populi in Piceno, quos hodie *Recanati* habitare ſcribunt Blond. & Volaterranus. *Heluiam Ricinam* hanc vrbem olim quoque vocatam indicat inſcriptio vetuſta, quę Macerati eſt.

Ricnea. Lege Ricina.

Rigiacum, auth. Ptol lib. 5. c. 9. Atrebatum ciuitas. Vide Alexia vulgò *Arras*.

Rigodulum, locus eſt inter Belgas ſupra Moſelaum fluuium, non longè à finibus Treui-

rum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorum magis caſu quàm prouidentia fudit, proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus. Tacitus. diſtat à Confluentia 15. milliarib Germanicis. Pagum *Rigel* hodie dictum perſuaſit loci ſitus & nominis alluſio. hic pagus à Dagoberto rege datus fuit Eccleſię Maximini apud Treuiros, cui adhuc hodie ſubiicitur.

Rinna, filius Simeonis. 1. Par. 4.

Ripa alta, Britanniæ locus, Ptol. libr. 3. cap. 2. Vulgò *Roxemburg*. Alij in Pannonia inferiori conſtituunt, & *Tholna* poſt Simlerum vocant, nunc *Conradcuza* habet liber notitiarum in Valeria Ripenſi. eſt etiam eidem libro Meſopotamiæ vrbs.

Ripepora, ciuitas ex Cordubenſi conuentu populo Romano fœdere coniuncta. Plin. libr. 3. cap. 1.

Riphæa. Vide Rhiphæi

Riphearma, Arabiæ felicis vrbs apud Plin. *Reama* vocatur Pineto.

Riphæi. Vide Rhiphæi.

Riphat filius Gomer. Gene. 10. Ab hoc Riphęi dicuntur qui Paphlagones cognomentum ſortiti ſunt. Lat. Medicina, ſiue relaxatio, vel bo uile.

Ripuarij, vocantur Germaniæ inferioris populi, qui tribus fluuiorum ripis clauduntur, Rheni, ſcilicet, Moſellæ & Moſæ. *Ribuarij* per b quidam ſcribunt. Cęnalis etiam *Ripariolos* habet & Iornandes. Hi alio nomine aliquando *Neuſtrij* & *Areſtraſii appellantur*: *Auſtraſij* quibuſdam videntur.

Rita, fluuius in Thracia. Plinius libro quarto cap 11.

Riſardis, portus in Mauritania è Regione Gaditani freti. Pli. l. b. 5. cap. 1.

Riuolta ſicca, locus, vbi contra Venetos Galli pugnarunt non procul ab Abdua, Italiæ flumine. Cælius lib. 5. c. 1.

Riſinum, Liburniæ vrbs. Ptol. lib. 2. c. 17. hodie Rhiſinium.

Riuſiana, Ptol. lib c. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen*.

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniæ. Ptole. hodie Ca tharum.

R O

Roaga, filius Somer filii Heber. 1. Para. 7. Lat. Saturatus vel inebriatus meditatione vel eloquio, aut abſtractione ſiue ſeparatione.

Robertus Bauarus, imperator Rom. anno ſalutis 1 10.

Robertus Conſtantin. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibúſque diſciplinis præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus. Anglos perpetuos hoſtes innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus, Saxoniæ dux imperator electus: ſæpius cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus ad poſtremum victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus, Apulię rex, bello clariſſimus. in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam, magnámque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus præliis fudit. vixit enim ſub annum ſalutis 1080.

Robertus Stuartus Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robertus, Aquitaniæ dux apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis. ſiue Rubigo, dea Romanorum quæ ideò colebatur, vt vitium ſegetum, quod Robiginem ſiue Rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de re ruſtica. Robigum deum facit, eúmque Floræ coniungit, cui etiam Robigalia feſta publicè inſtitura afferit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius libro 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maii celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terræ agricolarum voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cum auaritiam & crudelitatem Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin, quæ regni diuiſio in poſteris etiam regib. durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſrael dicerentur, 3. Reg. 11. Paralipom. Lat. dilatans populum, aut latitudo vel platea populi, ſiue odor, vel odorans cum populo.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſal. 708.

Rodericus, Cidus, nobilis Hiſpanus, Valentiam vrbem, pulſis Saracenis recuperauit, anno ſalutis 1090.

Rodoaldus, Longobardorum rex, an. ſalutis 657. is in adulterio deprehenſus à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Roman. Imperator, anno ſalutis 1273.

Rodulphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis 1306.

Rodulphus Bohemiæ rex, anno ſalutis 927.

Rodulphus quidam Gondaga cognominatus, quum

quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

Roecus, Plaſtes Samius, quem in Samo primum omnium plaſticon inueniſſe refert Plin. lib.35.cap.12.

Roetius, mons Corſicæ inſulæ Ptolemæo. *Cabo di Muro* vocatur à Leandro: *Monte di Mezzo* à Pineto, ex tabulis *Monte Roſſo* videtur.

Roffredus, Iuriſconſultus Beneuentanus: ius ciuile profeſſus eſt Bononiæ, deinde Aretij, circiter annum 1200.

rogatianus, ſenator Romanus, qui ſemel tantùm in die cibo dabat operam. Volat.

rogel, fons prope Ieruſalem in tribu Iuda ad Septentrionem, Ioſ.15.18.3.Reg.1. Lat. pes ſiue pedeſtris aut explorans, vel delator, ſiue accuſator, aut Syriacè, conſuetudo.

rogelim, oppidum Galaad, videtur eſſe in vicinia Mahanaim, Reg.17. idem p.n. quod Rogel.

rogerius, Roberti Guſcardi filius, Apuliæ rex.

rogerius, Siciliæ Comes, per quadraginta ſex ampliùs annos, varia fortuna regnauit, Apuliã & Calabriam ſubegit: qua re elatus, Italiæ regem ſe appellari voluit: vnde à Lothario Cæſare pulſus iterum eam recepit in Africam claſſe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum ſibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Euboeámque cepit, Conſtantinopolim obſedit: vnde cùm ſoluiſſet in Siciliam rediturus à Venetorum claſſe ſpoliatus eſt.

Rogon melech, princeps Darij regis. Zac.7. Lat. lapidans regem aut conſiliarium, vel purpura regis aut conſiliarii.

rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aſer, Ioſ. 13.19.1.Par.6. rex Soba 2.Par.8. Lat. latitudo, ſiue dilatatio, aut platea.

rohobia, filius Eliezer, filij Moyſi. 1 Paralip. 23. Lat. latitudo ſiue dilatatio aut platea Domini.

Rohoboth, ciuitas Idumææ prope flumen patria Saulis, Idumæorum regis, Gen.36. Lat. latitudines ſiue dilatationes aut plateæ.

rollo Danus, nouas ſedes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cùm veniſſet quæ Rothomago vicina eſt: eámque occupatam Northmanniam à ſui populi nomine dixiſſet, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiúſq; filiam vxorem duxit, aſſumpta Chriſtianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti ſunt Annal. Normandiæ.

roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris Nepotibus. Alij multis ante Romulum ſeculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpiſſe poſt Euandri & Æneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiuſdem ſignificationis tranſlata, ῥώμην appellarunt. Sunt qui exiſtiment Æneæ neptem ex Aſcanij filiam, nomine ῥώμην, huic nomen indidiſſe. Nec deſunt, qui Troia capta Argiuos quoſdam ea in loca veniſſe aſſerant: cúmque in Palatino monte oppidum condidiſſent à nobilis captiuę nomine ῥώμη appellaſſe. Plura apud Feſtum Pompeium libro decimo ſexto. Id certè conſtat, à tenuiſſimis ortam eſſe principiis: primúmque in Palatino monte conditam fuiſſe, ſæpiúſque deinde pomœria eius fuiſſe x 11. M.CC. paſſ. Vopiſcus autem tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M. paſſuum ampliaſſe. Septicollis dicta eſt, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, ſiue Capitoliũ. Annius refert ex Pictore & Varrone hanc vrbem eſſe Tetrapolim, *Roma* videlicet ſiue *Romula*, vt prius dicebatur, teſte Feſto, *Velia Germalo*, & *Foro*, auctore item Gergithio, *Cepſalon* appellatam ſcribit Feſtus, quod nihil aliud quàm caput ſignificat, *Gothiam* eam appellari voluit Ataulphus Gothorum rex, vt Oroſius prodidit. *Sacra* etiam *æterna* in antiquis inſcriptionibus nominatur. Ad extremum D. Hieronymus ait, Romam ſignificari vocabulo Babylonis à Diuo Petro Epiſt. 1. cap.5. Vide librum de Limitibus. *Rhimam* primùm vocatam, quòd vndique aquis alluatur ſcribit Goropius ex Zoſimo. *Vrum* hodie à Turcis vocari ait Reineccius. *Valentiam* primò dictam refert Feſtus. *Auguſti vrbem* nominat eam Antoninus in ſuo itinerario maritimo.

Romanum Imperium primò ſub regibus ſeptem, Romulo, Numa Pompilio, Tullio Hoſtilio, Anco Marcio, Tarquinio Priſco, Seruio Tullio, Tarquinio Superbo, per annos 247. nõ amplius quàm vſque Tertum atque Hoſtiam intra octodecim milliarium Romanum proceſſit. Sub Conſulibus verò, inter quos interdum Dictatores, & Decemuiri, ac Tribuni militares fuerunt per annos 447. Viquetians Fadum Italia capta eſt: Africa, Hiſpani æque ſubactæ: Gallia & Britannia tributariæ ſunt factæ: Illyrici, Hiſtri, Liburni, Dalmatæ ſunt domiti. Ad Achaiam tranſitum eſt. Macedones expugnati: cum Dardanis, Mœſis & Thracibus eſt bellatum. Ad Danubium eſt peruentum: ac in Aſia (pulſo Antiocho) primò pedem poſuerunt Romani. Mithridate victo, regnum Ponti eſt captum: cum Armenia minori quam idem tenuerat, in Meſopotamiam progreſſum eſt, & cum Parthis fœdus initum: contra Carduenos, Saracenos ac Arabas pugnatum: Iudæa victa: Cilicia & Syria in poteſtatem redacta: ac tandem in Ægyptum peruentum. Sub Im-

peratoribus ab Auguſto ad Theodoſii,ſuperioris & Honorii atque Arcadii eius filiorũ tempora per annos 440. Cantabri,Aſtures,totáque Hiſpania ſub iugum miſſa eſt. Alpes maritimæ, Cocciæque & Rhetiæ, Noricum, Pannoniæ & Mœſiæ,imperio acceſſerunt.Omnis ora Danubii in prouincias eſt redacta. Pontus omnis & Armenia maior, Meſopotamia, Aſſyria, Arabia, & Ægyptus, in Imperii Romani iura conceſſere. Atque hoc modo his Principibus viris,& populi Romani virtute, ac immortali eorum gloria,hoc Auguſti ſ. Imperium ad ſummum faſtigium perductum eſt. Cuius limites fuere ad Occidentem Oceanus, à Septentrione Rhenus & Danubius, ab Oriente Tigris, à Meridie Atlas mons.

roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen.22.Lat excelſa,ſiue ſublimis,aut Rhinoceros,vel intuens nimis.

Roma Itali filia,quæ Romam primùm in Palatino monte,vt quidam volunt, conſtituit, anno à diluuio 81. Beroſ.lib.5. Dionyſ. Halicarnaſſ.in prin.hiſt.

Romandues, Ptolemæo libro 2.cap.9. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe Volaterranus ſcribit. hodie Veromandui *Vermandois*. Aliàs Romandui,vt Volaterranus habet.

romaneſſus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex,anno à diluuio 727.

Romaniacus Campus in Gallia. Greg. Turonenſis,in quo locuſtarum prœlium.

romaniam,M.Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

romani dicuntur Quirites, teſtib. Liuio, Plutarcho, & aliis. *Romani & Romanenſes* incolæ vrbis Romæ. hi, qui ibidem negotiantur: illi, qui nati.

Romanopolis, Armeniæ oppidum. Curopalati.

romanula porta, erat in vrbe habens gradus, in Naualia ad ædem Volupiæ.

Romanus,papa,anno ſalutis 898.

Romanus Diogenes, Conſtantinopolitanus imperator,an.ſalutis 1071.

Romanus, Italię Exarchus, an ſalutis quingenteſimo nonageſimo ſexto.

romanus,claſſis pręfectus, ſub Conſtantinopolitanis imperatoribus, vir aſtutiſſimus, & rerum gerendarum ſcientiſſimus, cùm animaduertiſſet Conſtantinum vii Cæſarem, literis, picturę & philoſophię deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quaſi vicarius) gerere cœpit: deinde,cùm res magnas geſſiſſet, non ſolùm ſe imperatorem, ſed & filios ſuos, Stephanum & Conſtantinum appellare auſus eſt: & imperauit etiam annos triginta nouem conniuente Conſtantino vero imperatore, donec à filiis poteſtate omni exutus, monaſterio incluſus eſt.

Romanus Ager, locus Perſię Rhabdium ſic dictus, quòd in medio regionum Perſicarum ad Romanos pertineat, Procop.

Romanus Iunior, nepos Romani Lecapeni ſenioris ex filia, vir fuit omnium ignauiſſimus vino tantùm,otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Ioſepho Bringæ præfecto imperii cura, ob Cæſaris ignauiam tradita eſt. Eius incredibilis ingratitudo hunc ad mortem adegit. Volat.lib 23.

romantinum, Plinio Carnorum fluuius eſt: hodie Venetę ditionis eſſe, & *Limino* dici ſcribit Leander.

romelia,pater Phaceæ regis Iſrael,4.Regum 15.16.Lat.excelſus Domini,ſiue celſitudo Domini aut proiectus à Domino.

romenthiezer,nomen viri, 1 Par.25.Lat. Exaltans adiutorẽ vel auxiliũ ſiue exaltaui auxiliũ.

romoaldus, Grimoaldi filius, Dux Beneuentanus.

romulenſis,Colonia Romanorum in Celtica Hiſpalenſium Plin.lib.3.c.1. Et à læua Hiſpalis colonia cognomine Romulenſis.

romulea vrbs in Italia à P.Decio Proconſ.de Samnitibus capta, anno vrbis 457. Stephanus *Romyliam* vocat. An eadem ſit cum *Romoria* Halicarnaſſei, quam ad Tiberim conditam ait trigeſimo ab vrbe ſtadio,videant peritiores.

Romulus, Martis ex Ilia filius,nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius pręferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuiſſe, vt poſteritati quoque ſuę tyrannidem conſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculam interemit. Illam quoque, vt ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris virginem Veſtalem legit: eóque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen poſtea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehenſa,gemellos peperit,quos Amulius in Tyberim abiici iuſſit, matrem autem viuam in ripa fluminis derodi. Verùm cùm id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet,nec adiri vſquam ad iuſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proxima eos alluuie, vbi poſtea Ruminalis ficus fuit expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regii pecoris magiſtro inuenti ſunt,& Laurentię vxori educandi traditi quę quòd vulgato corpore quęſtum faceret, ideóque Lupa inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulũ & Remum à lupa educatos fuiſſe Hi poſtea cùm adoleuiſſent, de genere ſuo à Fauſtulo edocti, Amulium trucidant: auúmque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multo pòſt collecta magna paſtorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres Gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat

orta inter eos contentione, vt nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auentino vultures ſex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, ſed poſteriores apparuiſſent: illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primum altercatio eſt, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt, ludibrio fratris Remum nouos muros tranſiliſſe: inde à Romulo, ſiue à Celere quodam militum tribuno, Romuli iuſſu fuiſſe interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit: Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Conſualium ſpectaculum conuenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde, & Sabinos prælio ſuperatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt aduerſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempeſtate, repentè nuſquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. Ab huius nomine Romani dicti ſunt Romulidæ. Vide Liuium & Plutarch.

romulus, cos. cum Placido, anno vrbis 1595.

romus, Vlyſſis & Circes filius, Steph.

romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.

romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth. in Supplem. Beroſ.

romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates, Steph.

ropicum, Corſicæ oppidū apud Ptolemæum: quod Finetus *Regela* vocat.

ros, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. Caput, vertex, ſummitas, ſiue principium.

roſcea, Feſto campus in agro Reatino, quia in eo arua rore ſemper humida feruntur. Aliàs Roſea ſine c.

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſua vſq; adeò abſolutus, vt ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpíque eſſet aſpectu primus perſona in ſcena vſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de Orat. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

Roſcius Amerinus in cauſa parricidii defenſus à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, qua equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit. Equitibus XIIII. gradus ſeorſum aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400. ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore Roſcia appellata eſt.

Roſimunda filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Alboinum, regē Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinaſſet, irata Roſimunda non priùs minitari deſtitit, quàm eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum, Hermingem nomine, ſibi copulauit, quem poſtea veneno necauit. Oroſ. P. Diaconus.

Roſtochium, vrbs maritima Saxoniam attingens, λαγιέξιον dicta à Ptolemæo, duci Megelburgenſi ſubdita populis, ac diuitiis opulentiſſima, primùm arx fuit ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit & vallo cingi, atque in oppidi formam conſurgere frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliiſque calamitatibus ſæpè deuaſtatum eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate inſtitutam.

roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Luca. lib. 1.

roſtrum, Nemauiæ apud Antoninum, inter Auguſtam Vindelicorum & Campodunum eſt. Simlerus *Memmingen* indigitat, *Roshoptem* Lazius.

Roſulum, Antonino Tuſciæ mediterraneum oppidum eſt, quod *Monte Roſe* à Leandro interpretatur.

Roſus, ciuitas in Iſſico ſinu. Strab. lib. 14.

Rotenburgum, ad Tubarum amnem elegans Franconiæ oppidum: Hieroſolymitanæ vrbi ſitu reſpondere dicitur: à turrium & tegularum rubore nomen habens, olim propriis ducibus parebat, nunc imperio, poſt Friderici primi ſecula, acceſſit. vulgò *Rotenburg*.

Roth, ciuitas tribus Gad, data in poſſeſſionem, Num. 32. Heb. Atroch. Lat. Coronę ſiue calamus inebriationis vel ſaturitatis.

rotoris, Longobardorum rex, Arianę hereſi addictus, pręcepit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent: alterum Arianum, alterum Catholicum. Blond.

Rothomagus, Pto. li. 2. c. 8. Gal. *Rouen*, Northmanię ſeu Normandiæ ducatus & Gallię regionis metropolis, atque Parlamenti ſedes, ad flumen Sequanam. Ab ea parte qua Orientem reſpicit, iucundiſſimis irrigatur riuulis duobus: Meridiem verſus, Sequanā flumen propinquitate decorat. Iuxta Septentrionem alios habet

montes, qui igni fomenta ſuppeditare ſolent. Nomen habet à fundatore Mago, 11. Galliæ rege, & Rothidolo, cuius ſimulachrum Mello primus huius ciuitatis epiſcopus euertit. Agro etiam lætatur optimo, fœcundo & herbido: ita vt Iulius Cæſar opportunitate loci adductus validis hanc vrbem muris cinxerit, & Romanorum præſidium ad totius prouinciæ defenſionem in ea reliquerit.

Rotunda, proprium nomen templi eius quod Numa Pompilius Veſtæ ſacrarat. Feſtus.

Roueſium, Velaunorum oppidum in Gallia Aquitanica Ptolemæo *S. Flour* Villanouano.

Roxana, Darii filia, Alexandri concubina, quæ cùm prægnans eſſet, à ſorore Satura in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxani, populi, cuius ſatrapiam Gauram trecentos annos vixiſſe ſcribit Plutarchus de fluminibus circa Tigrim fluuium.

Roxicum, Corſicæ inſulæ ciuitas. Ptole. libro 3. capite 2. vulgò *Rogelo.*

Roxolani Sarmatiæ Europææ populi, apud Ptolemæū: *Baſiernas* Tacito dic ſcribit VVillichius. Roxolanas hodie *Ruthenia*m *Ruſsia*m A. bam & Meridionalem vocari teſtis eſt Mathias Ninus, Ruſſus Regni Polonici ſunt, & *Ruſſen* vulgò appellantur.

Rubææ promontorium, eius Plinius meminit Mercatori Ituoniæ promōtoriū eſt, ad mare Balticum *Dageort* nomine. Becano autem Scandiæ promontoriū ſeptentrionale eſt, verſus Boreā vltimū: quod hodie *VVarahuys* vocāt. idem dicit a Plinio *Dumna* dici.

R V

Rubeas, promontorium eſt in Ponto Plin. lib. 4. cap. 5

Ruben filius Iacob ex Lia Gene. 29. natu maximus. Iat viden filium: aut filii viſio, vel filius viſionis.

Rubeſis lacus in Narbonenſi prouincia, quem præteriabitur Atax, Plinius libro tertio capite 4.

Rubiorum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, ſiue à Robore dictum eſt. Ind. Rubeus a, um: vt, vimen Rubeum. virgæ Rubeæ, quæ Rubis afferebantur: ſiccenis rubenis vile.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in ecta ſua Italiæ regione, in Apennino monte nascens, [illegible] Ariminium, & Rauennam in mare Adriaticum influens antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Georg Fabricius ſcribit hodie *Runcone* appellari, Iberti *Piſatello*. Blondus de eo ſic ſcribit. *Piſatellum* nunc qui ſub Flaminia via Rubiconem qui ſupra accolunt vocant. ſed paulò antea tamen de eo Gaudentius in ſua Gallia Ciſalpina. is enim dicit hac ætate à circumuicinis populis materno idiomate *Rugum*, paulò inferius *Rugoſum* nouiſſimè, non procul à ſinu Adriatico in quem influit. Piſciatellum ingreditur, per duo millia iuxta Ceſenam.

rubigo. Vide Robigo.

Rubo Sarmatiæ Europææ fluuius, teſte Ptolemæo: hodie *Duna* nominatur vt Peucerus autumat.

rubrenſis lacus Plinio, Rubreſſus Pomponio, Strabo & Stephanus *Narbonenſem* aut *Narbonitidem* lacum vocant: Stagnum hodie videtur, ad Aiacis fluminis oſtia in Gallia Narbonenſi. Varrerius dicit lacum *Perpinian* aut *Vendres* hodie nominari.

rubricatus, Africæ propriæ fluuius apud Ptolemæum videtur à Plinio *Armua* appellari. *Iadog* hodie nominatur Caſtaldo. *Ardalio* & *Ardealio* vocatur apud Oroſium Diaconum & Ferculphum.

rubricatus, Ptolemæus libro ſecundo, cap. ſexto Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: vulgò *Lubregat.*

rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimabant talem reddi colorem. Alii ab arena terráque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant: erythros enim rubrū Latinè dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum eſſe nomen exiſtimat.

rucon[illegible], Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, quæ nunc *Roman* nuncupatur.

rudiæ, arum: Ptolem. ([illegible] Stephano) ſiue rhodiæ, æ, [illegible], oppidum Pediculorum, ſiue Salentinorum, non procul à Brunduſio à Græcis conditum, patria Ennii poetæ, quem idcircò Rhodium hominē vocat Cicero pro Archia poëta. R[illegible] legitur apud Strabonē legitur: *Rhoda* apud Steph. R[illegible] habet Hieronym.

[illegible], [illegible] nominis Phyſicus, ac medicus, qui [illegible] de natura Stirpium.

rufacum & Rubeacum, videtur Latinè à R[illegible] & Munſtero appellari eam Germaniæ vrbem Alſatiæ regionis, quam vernaculè *Ruſach* vocant.

[illegible]ſæ oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Æneam. Virg. 7 Æneid.

rufiana Ptolemæo Nemetorum vrbs in Gallia Belgica, *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

rufinus, conſularis à Fabritio Cenſore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

rufinus a ter vnà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſeni re imperii adminiſtrat[illegible], pro tutela Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente. Rufinus vero in Oriente: omnes ſanè cupiditate regni [illegible] in ſuos principes arma conuerterunt, ex quo diuerſis modis oppreſſi periere. Vola.

rufinus,

Rufinus, conſul cum Euſebio, ann. vrbis 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano an. vrbis 949.

Rufius Voluſianus, c o s. an. vrbis 10 6.

Rufius Albinus c o s. cum Conſtantino Cæſare, an. vrbis 08 .

Rufius Poſthumianus, c o s. cum Zenone, ann. vrbis 1201.

Rufus cos. anno vrbis 274.

Rufus, c o s. cum Conſtantio an. vrbis 1210.

Rufus P. Purpureo, legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liuius li. 32. Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cuius res geſtas, & quæ in bello præparantur ſcripſit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus ſub Troiano principe multa conſcripſit, quorum nihil apud nos peruenit, ſæpè tamen ab illis teſtis citatur.

Rufus Corinthius, ſophiſta quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit Philoſtrat.

Rufus Cyreneus, Simonis Cyrenei, qui crucē Saluatoris noſtri portauit, qui tunc poſtea verbi diuini fœliciſſimus, & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc. c. 15.

Rufus, D. Pauli diſcipulus, primus Auenionis epiſcopus Anto. Par. 1. tit. 6. c. 28.

Rugi, Tacito ſunt Germaniæ populi. *Rugenlandt* ad mare Balticum, Althamer. eſt.

Rugium vrbem Germaniæ, quam Ptolemæus in eius climate ſeptentrionali ponit, interpretatur Villanouanus *Homburg*. Althamerus verò *Caminum*, Pomeraniç Epiſcopalem vrbem.

Ruguici, Alpini populi inter eos, quos max. ille Cæſar Iulius ſub iugum Romanorū miſit. Plin. lib. 3. cap. 20. Hos Ptolemæus *Rhigußcas* vocat. hodie ſunt *Rheintaler* & *Rhingœvuer*, Scudo & Simlero teſtibus.

Rullus Plin. l. 8 c. 51. ſolitum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen peruicit, reſiſtente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda. Iudic. 9. 4. Reg. 23. quæ alias Remphtis. item & Arimathæa, Euſebio vocatur. Legitur. Ioſ. 15. Rum. iuxta LXX. vbi ex Hebræo legendum Dama excelſa, ſiue ſublimis aut proiecta.

Rumia, dea quæ rumis, id eſt, mammis, hoc eſt pueris lactātibus præſidebat. Aug. 4 Ciuitas, Varro 2. de re Ruſt. cap. 11. Non negarim, inquam, adeo apud Diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino & pro lactantibus, alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuiſſe, quæ & Romula vocitata eſt: ſiue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora capientes, herbas ruminare conſueuerant.

Ruminus Iupiter dictus eſt, quòd rumam, id eſt, mammam animalibus cunctis præberet.

Rumon præceps. in Tyberi locus. Alex. ab Alex. lib. 5. c. 26.

Runcaliæ, locus eſt campeſtris ad Padum, haud longè a Placentia. Hodie Roncandiolam vocant.

Runcina Dea, frumento præeſſe ab antiquis credita eſt. Lilius Syntag. 1. Hiſtoriæ Deorum.

Rumoridis, cos. cum Theodoſio Auguſto, anno vrbis 1136.

Ruſcino, oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul a Pyrenæis montibus. Pli. li. 3. ca. 4. Vulgò *Rouſſillon*.

Ruſcino Straboni fluuius eſt eodem tractu, quem Ptolemæus *Ruſcion* vocat, & Athenæus *Roſcynus* Hunc eundem eſſe cum *Thelis* Pomponii & hodie *Tet* dici docet Varrerius. *Ruſcinus* Auieno, Colonia Romana eſt Onuphrio, ex Tacito, vt addit, Galliæ Narbonenſis vrbs: *Perpignan* nunc to.

Ruſellæ, Ptolemæo & Liuio Tuſciæ mediterraneum oppidum, quod Leander ſcribit hodie *Roſella* nominari.

Ruſellana Colonia, Tuſciæ vrbs apud Plinium. *Roſetum* à Catone dictam ſcribit Leander. *Greſſeto* nunc vocari tradit Niger.

Ruſibir portus, in Mauritania Tingitana Ptolemæo. A Plinio *Rutubis* vocari tradit Mercator. *Eſtezo* nominat Caſtaldus.

Ruſicade, ſolùm à Ioanne Hontero in Africa recenſentur. Ptolemæus ait Africę propriæ eſſe vrbem, *Stora* Caſtaldo vel *Aſtora* Oliuario *Eſtora* Marmolio.

Ruſpæ, apud Ptolemęum, maritima vrbs eſt, in Africa propria. Stella ſcribit eam *Alſaques* nunc vocari.

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes & terminos regni Hungarici pertingens, abundat equis, bobus, gregibus ouium, pretioſiſſimiſque pellibus. Poru vtuntur incolę ex melle facto. Adducitur & vinum ex Pannonia, Moldauia & Valachia. Huius metropolis & caput eſt Leunpurg, quam Latini Leopolim vocant, Cromerus in Chron. Polonię. Vide Moſcouia.

Ruſticus, c o s. cum Olibrio, an. vrbis 1217.

Ruſticus Bolanus, c o s. cum Calphurnio Piſone an. vrbis 863.

Ruſticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1273.

Ruſconium, Ptolemęo Mauritaniç Cæſarienſis vrbs. *Brepa* Caſtaldo *Ruſconia* Colonia Plin. *Ruſconona* Antonini, vt Liuius auctor eſt, & *Rungonia* colonia Antonino eſt & Simlero.

Ruth, vxor Maholon filii Elimelech Bethlehemitę, Ruth i. Lat. ſaturata vel inebriata.

Rutheni, populi Galliæ Narbonenſis non longè ab Auernis & Santonibus. Alij ſunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Ruſſi dicuntur: & eorum regio Ruſſia. *Le pays à l'entour de Rhodes.* Vide Rhutani & Rhuteni.

Ruthenia olim vocabatur Flandria. Cœnalis & Lhuydus teſtes.

Rutilia Romana mulier, quæ conſtans vſque adeò fuit, vt poſt amiſſum filium Cottam, quem in exilium fuerat ſequuta, lachrymas nullas emiſerit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt, magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor propè perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitandi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod à Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilii erubeſcat, quàm reditu mœreat. Vale.

M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores, quia nimis magna videtur, tempus coarctandum iudicaſſent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plinius libro tertio, capite quinto, qui & *Rotta* Leandro, & *Rodoria* Stunicæ & Blondo dicitur: idem fluuius videtur à Pomponio *Paulon* nominari.

Rutuli, antiquiſſimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, a Danaë Acriſij filia condita. Hi Turno duce bellum aduerſus Æneam geſſerunt. Virg. lib. 6. Æneid.

Rutupiæ, Ptol. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinum littoráque adiacentia Rutupina appellantur. Lhuydo *Repcheſtre* prope Sanduicum oppidulũ eſt: Lelandus ſcribit olim ſic dictum: nunc autem *Richeborowh* appellari, idem Talbotus: ſed eius nihil extare addit. Huius meminit etiam ille, qui cecinit,

- Rutupinóque edita fundo
Oſtrea callebat primo deprendere morſu.

Ruzatus, Auguſti colonia in Tingitana. Pli. li. 5. cap. 2.

R Y

Ryſſadirum, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad mare Ibericum, Ptol. *Ruſardir* habet Plin. ab Africanis *Deyrat Milila* vocati addit Marmolius.

Ryſſadium, Ptolemæo auctore, Libyæ promontorium: *Cabo de Verde* Nigro eſt.

Ryſa, fluuius Heluetiorum, in Rhenum influens.

S A

SAaph filius Iahaddai. 1. Paralip. 2. Lat. cogitans aut præuolans.

Saal, nomen viri. 1. Eſdr. 1. Lat. poſtulans, ſiue poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel infernus aut fouea.

Saananim, ciuitas, limes tribus Nephthali, Ioſ. 19. Lat. motiones, vel motus dormientis.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt. Ioſ. 15. 1. Par. 4. Lat. portæ, ſiue æſtimationes, aut appreciationes, vel capilli, ſiue hordeum, aut tempeſtates, ſiue dæmones, aut piloſi, vel hirci.

Saba filius Regma, Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit. 3. Reg. 10. Iſaiæ 60. Hanc Ioſephus lib. 2. à Cambyſe rege Meroe ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circumdans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Poſtremò ſic nominabatur filius Ioctan, Gen. 25. Lat. conuerſio, ſiue captiuitas, aut canities, vel ſeſſio.

Saba, Gen. 10. 1. Par. Pſal. 71. Iſa. 43. filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti. Lat. circuitio, vel ebrius, vel Syriacè, Senex.

Saba, Arabum metropolis in monte ſita, hoc vocabulo appellata, quod eſt reuereri, ſeu venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius & ideo thuriferam vocat Ptolem. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod eſt ſacrificare. vide Sabæa & Sabæi. *Mariaba* videtur eam Strabo appellare. *Saua* in Arriani periplo.

Saba, Æthiopiæ portus, ad ſinum Arabicum Straboni. Item Eſaiæ 43.

Saba, eremita inſignis, qui & Iulianus vocabatur, quo pacto mortem Iuliani Apoſtatæ, procul abſens, diuina reuelatione reſciuerit, Chriſtianíſque nuntiauerit, vide in verbo, Iulianus Saba.

Sabactani, nomen viri. Matth. 27.

Sabachus, Æthiopum rex, qui Aniſim Ægypti regum fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herod. lib. 2.

Sabacus, Æthiops quidam Vulcani ſacerdos.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſulæ tres ſunt in mari Indico, ſiue Eoo, Ptolemæo.

Sabęa, regio Arabię fœlicis, in qua ſola thus naſcitur.

Sabęi, populi fœlicis Arabię, ditiſſimi thure, & ſyluarum fertilitate odoriferà: corpora mortuorum non pluris faciunt quàm ſtercora. Quinetiam reges ipſos inter ſterquilinia reiiciunt. Horum metropolis eſt Saba, quam Strabo lib.16. Metrabam vocat. vide Strabonem lib.6.

Sabalingii, Germanię populi, Ptolemæo auctore. *Guta & Vita* ſunt quos hodie *Iuitlandos* vocant Germani, vt placet Peucero

Sabama, ciuitas quam ædificauerunt filii Ruben. Num 31. Ioſ.13. Locus hic vitifer in vicinia, Iazer. Iſa lat. conuerſio, ſiue captiuitas nimia, aut canities vel ſeſſio multa.

Sabana, Ptolemęus Aureę Cherſoneſi vrbs, quam Mercator *Saendebar* vocat, & in inſula Iapan locat.

Sabania, nomen viri 2. Eſd. 9. lat. conuertens, vel captiuans Dominus: aut intelligens vel ædificans Dominus, vel intellectus aut filiatio Domini.

Sabanus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd conſentiret, regno a ſuis exutus. Conſtantinopolim ſe recepit.

Sabaracæ populi Indiæ, qui populi non regum imperio regebantur. Author Curtius.

Sabaria, huius meminerunt Plinius, Ammianus & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii cognominat. Lazio Auſtriæ oppidum eſt ad Angrum fluuium nomine *Stain* Bruſchius dicit Sabariæ anno 1508. ſepulchrum Ouidii Naſonis inuentum, teſtudine magnificum, & hoc Epitaphio ornatum.

Fatum neceſſitatis lex.

Hic ſitus eſt Vates quem Diri Cæſaris ira
Auguſti, patria cedere iuſsit homo.
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra hunc illi fata dedere locum.

Sauaria Ptol. eſt in Pannonia ſuperiori regione, vicina *Sabarim* aut *Sabariam* fluuium habet Lazius Sabariæ vrbi proximum, quem hodie *Gunzum* appellari ſcribit à Germanis *Benges* verò Hungaricè.

Sabata, Prol. lib 3. c. 1. & *Sabbatia* Pomponio Ligurię vrbs, *Vuada* Nigro: Blondus hanc à Litio etiam *Saronam* appellatam, & Plinio libr. 3. cap. 4. *Sabbatium Vadum* eſſe tradit. Iacet inter Apenninum & Alpes, impeditiſſimus locus ad iter faciendum, vt eſt lib. 11. epiſt. Ciceronis, vbi *Vada* ſimpliciter, non addito Sabata. Niger nunc locum paludoſum eſſe ſcribit & *Va* nominari. *Vai* habet Paradinus: Ex his omnibus duas diuerſas Liguriæ vrbes facit Leander, quarum vnam *Sauona*, alteram *Vadi* nunc nuncupari ait.

Sabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nomen inuenit, ſiquidem ibi Iſraëlitarum acies fracta eſt Ioſ. 7. lat. confractiones, ſiue expectationes, aut frumenta.

Sabarim, Ezech. quadrageſimo ſeptimo, nomen loci, qui eſt inter terminum Damaſci, & confinium Emath: lat. circuitus altitudinis, aut Syriacè opiniones vel cogitationes, vel ſpes.

Sabaſtianus, vir ſanctiſſimus, ciuis Mediolanenſis, qui pro fide Chriſtiana, ſagittis confoſſus eſt ſub Diocletiano imperatore. Volaterran.

Sabat, menſis quan loque Februario noſtro reſpondens. Sach. 1. lat. ſceptrum vel virga aut tribus.

Sabata Ptol lib. 3. c. 1. Sabatium, Plin. 3. c. 4.

Sabaria Pomp. libr. 2. maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona*.

Sabate, lacus. vnde fit Sabatinus na, num.

Sabath, nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Haſtabari, vt Ioſephus inquit.

Sabbatha, filius Chus. Geneſ 10. lat. circuitus, vel cauſans, aut Syriacè Senectus.

Sabathaca filius Chus. Gen. 10. lat. circuiens percuſſionem, vel cauſa percuſſionis: aut ſenectutis percuſſio.

Sabatheni, qui Græcis dicuntur *Aſtabarri*, Ioſeph lib antiquit. 1. c. 7.

Sabathra, Ptolemæo libr. 4. cap. 3. vrbs parua Syrtis. Plinius, Sabathia dicta vulgò *Raxaniabes*.

Sabath, Phœniciæ fluuius qui cùm reliquis diebus lentè fluat, Sabbatho celerrimè, & maximo cum impetu decurrit, quod maximè mirum Ioſeph. lib 7. c. 24. Antiquit.

Sabatia, regio olim dicta fuit tractus Tuſciæ, Annio auctore, qui hodie *Paeſe d'Anguillara & Braxena* vocari addit Leander.

Sabatus, lacus Etrurię, proximè Parmam ac mare Straboni: *Sabatia* Stagna Silio. *Lago de Braxiano* eum appellat Leander, qui dicit eum à Plinio *Lacus Tarquinienſis* vocari. Blondus *Lago d'Anguillara*

Sabbathai, nomen viri, 1. Eſdr. 11. lat. requies, aut ceſſatio mea.

Sabbatia, vicus Celticus: Gentile, Sabbatianus vel Sabbatius. Steph.

Sabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabbatios, Bacchus dictus eſt à Sabaſmis, id eſt tripudiis & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius Dei ſacris L. Gyrald.

Sabbatos populos hodie *Sabaudienſes* eſſe ſcribit Volaterranus.

Sabbatus, Italiæ fluuius Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiulne de Beneuento* ait vocari, & *Samnium* à Floro dictum addit, ſed vide Ocinarus..

Sabe:, Syrorum lingua, Menſis Februarius

dicitur.

Sabeæ, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ.16.Lat. Septem vel Septimus, aut ſaturitas ſiue iuramentum.

Sabelli, populi Italiæ à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti Stephano lib.3.c.12. Hinc Sabellus,a,um.

Sabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalem ab exordio mundi vſque ad ſua tempora ſcripſit: eámque per Enneades digeſſit.

Sabellius hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. vixit autem ſub annum ſalutis 257. Socrat.lib.6.c.20.hiſt.trip.

Sabellus. vide Venuſia.

Saber filius Chaleb ex Maacha concubina I. Paralip.2.lat.confractio, aut ſpes vel iuramentum.

Sabi populi Phrygię, Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos.Steph.

Sabidius, vir Romanus gulæ deditus, plus vorabat, quàm poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis epigrammate inſectatur.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſura non pondere perſoluunt.

Sabina, imperatrix, Adriani imperatoris Romani vxor, quæ ſeruilibus iniuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam, quòd tam immane ingenium, humaníque generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio ſibi coniunxiſſet. Author eſt Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione & cultu Deorum cognominati: quaſi Sebini, ἀπὸ τοῦ σέβειν. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque ſcribit, Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum, in longitudinem protenſum, à Tyberi vſque ad Veſtinos. *Seuini* etiam dicti ſunt, Plinio auctore.

Sabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, ann. vrbis 1058. Vide Samnites.

Sabinianus, papa, anno ſalutis centeſimo octauo.

Sabinillus, cos. cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus, Veſpaſiani frater, interfectus à Vitellio, qui Veſpaſiano res contra Iudæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabinus ſophiſta, ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Maſurius, iuriſconſultus, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memorandæ fortitudinis qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Euſeb.lib.6.c.1.

Sabinus Tyro ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, id eſt, de hortenſibus, Plin.lib. 19.c.10.

Sabinus cos. cum Meſſala, anno vrbis 966. iterum cum Anulino b[illegible] ennio [illegible] ólt.

Sabis fluuius eſt inter Belgas qui Neruios irrigat, & in Moſam fluuium penes Condruſios ſeu Namurcium oppidum Leodienſium influit. Hodie Sambram vulgus nominat. *Samore* hodie etiam Leſſabæo.

Sabiuſa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

Sabiones Antonino, *Samleck* vicus Simlero circa Moſam prope Traiectum ſuperius.

Sabbat, vrbs Arabiæ in monte excelſo, à quo octo manſionibus differt regio eorum thurifera.

Sabonam vocat Bruſchius *Brixen* Germaniæ vrbem in Alpibus ſitam & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit Brixina Ptolemæo eſſe. *Sabiona* legit Simlerus in vita Ingenuini & *Sabatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam* Minorem deſignari vbi olim epiſcopi ſedes: & non *Brixinam*, vbi nunc eius ſedes eſt. eam enim *Sublauio* Antonini eſſe tradit.

Sabriana, æſtuarium Britannici maris. Ptole. lib.2.cap.3.cui etiam eſt Angliæ fluuius qui Anglis *Seuarne* dicitur, & *Hafren* Britannis, Humfredo teſte.

Sabrina, fluuius. Cornel Tacit.libr.12.vulgò *Seuerne*.

Sabura, vir qui ſecundum poſt regem obtinuit locum apud Numidas. Lucan.lib.4.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

Sabus, vir illuſtris, ferè ſtatim à diluuio Sabęam Arabiam felicem tenuit. Beroſ.lib.4.

Sabilius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus, poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum. Herodotus libro 6.

Sacæ, apud Steph. & ſacis fœmininum, Scythię populi, quos Heród.tradit vocari à Perſis omnes Scythas: item Pli.li.6.c.17. Vltra, inquit, ſunt Scytharum populi. Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipſi Perſas, Chorſaros, Strab.lib. 11. Vide Sacatum. *Belor* deſertum in eorum loco ponit Mercator. *Sas* à Nigro horum tractus vocatur. Hanc *Seba* in ſacris literis vocari ait Ar.Montanus.

Sacamaca, Ptol.lib.4.c.3. vicus Syrtis magnæ, vulgò Zedicho.

Sacarbantia, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptole. Latino. Lazius hanc *Hurmundt*, vocat, eámq, ad Narabonem fluuium ſtatuit, Simlerus *Scapring*

Saca-

Sacarum, Aſiæ regio, Ptole.lib.6.cap.13.vltra mare Caſpium Sogdianis contermina, in qua nec vrbes, nec vicos eſſe traditur: cuius incolæ nemora & ſpecus habitant, ſagittandi arte peritiſſimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem, (Strab.lib.2.) atque vſque ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quum ex ſpoliis feſta celebrarent, Perſarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidam Saca̧ſſanos vocant.

Saccaſſani. Vide Saccarum.

Sacheni, populi Arabiæ, Steph.

Sacer mons locus ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic.in Bruto, & ibi creati ſunt tribuni plebis.

Sacerani, appellati fuerunt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicti, quòd iure ſacro nati eſſent. Vide Sacrani.

Sachacha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.Lat.vmbraculum ſiue operimentum, vel protectio, aut vnctio: vel Syriacè ſpeculatio.

Sachalitæ, populi Indiæ, vnde Sachalites ſinus, in quo Pelagiæ ſeptem inſulæ iacent. Stephanus.

Sachar, nomen viri, 1.Par.11. qui 2. Reg.23. dicitur Sarar. 1.Par.26. Lat.merces, ſiue pretium, aut ſicera, vel ebrietas.

Sacon. Vide Potamoſacon.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus quòd incolæ ſcutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius, Steph.

Sacra Inſula, circa Hiſpaniam eſt apud Auienum in ora ſua maritima.

Sacra via vocatur, quæ Eleuſinam Athenis ducit. Athenęus 13.

Sacra Solis, Arabiæ felicis promontorium: Ptol.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, magnæ Matris ſacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à ſacrificando dicti. Corybantium enim erat Matri deûm ſacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver ſacrum, quod apud eos immolationis genus erat, quo grauibus periculis adducti, vouebant ſe diis ſacrificaturos quæcunque proximo vere apud ſe animalia nata eſſent. Seruius in 7. Æneid.

Sacra via in vrbe Romana, vocitata eſt, quòd in ea ictum fœdus ſit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vſque ad arcum. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrifici, ἱεροποιοὶ apud Athenienſes vocabantur (vt notat Vlpianus in orat. Demoſth. ad Mediam) qui ſacrificantes obſeruarent, ne quam in ſacrificiis fraudem committerent, prouiderentque ne victima debilis eſſet, & parum idonea, tribus autem Eumenidibus tres ſacrificos ab Areopago fuiſſe delectos, quia eorum ſacra Areopago eſſent commendata.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus. Pto. lib.3.cap.2. Caput ſancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sacrum Nemus, in quo Tacitus 4.Annal. Ciuilem Batauos vocaſſe ſcribit. Althamerus ait ex Marliano extare in Hollandia, in finibus Ageducis vici.

Sacrum promontorium, Corſicæ inſulæ eſt Ptolem. quod *Cabo Corſo* Leander vocat. *Sego* Pinetus nominat.

Sacrum promontorium, habet Ptol. in Lycia regione. Hoc Sophian⁹ *Chelidoni Capo* appellat.

Sacrum Cæſaris, vel Sacrum Cereris, Galliæ Celticæ ciuitas, vulgò *Sancerre*.

Sadali vrbs Ægypti: Gentile, Sadalites. Steph.

Sadrageſilius, Dagoberti regis Franciæ præceptor cui tam fauit fortuna, vt ex ludi magiſtro Dux Aquitanię factus fuerit. Volat.

Saducęi, dicti inter Iudęos qui Saducęum quendam magiſtrum legis ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque angelos, neque ſpiritus. Hiſt. Euangel.

Sadoc, filius Achitob. 2.Reg 8. 1.Par.6. Eſt & nomen ſacerdotis, 2.Reg.15. Filius item Meraioth. 1.Par.9. Lat. iuſtus aut iuſtificatus.

Sadyate, Ardyos filii Gygis filius, qui Herodoto libro hiſtoriarum 1. poſt patrem regnauit in Lydia.

Sædene, mons Cumę: Gentile, Sędenus, & regio Sędene, Steph.

Sęna, Tuſcię mediterraneum oppidum, Ptol. *Siena* hodie dici & *Coloniam Senenſem* Tacito vocari ſolet: Orlandius.

Sęnos, Synarum fluuius, apud Ptolemęum.

Sępinum, vrbs Samnitum. Hodie *Sepinum*. Pto. lib.3 cap.1.

Sętabis, fluuius. Ptol.lib 2.cap.6. Auguſta Valeria alio nomine dicta. Sectanis olim, nunc Xatiua.

Setæ, Indiæ populi, quos argento abundare docet Plin.lib.6. Fertiliſſimi, inquit, ſunt auri Dardę, Setę argenti Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu potentiam claritatémque vincunt Praſſi, ampliſſima vrbe, ditiſſimáque Palibotra.

Sagæ, idem qui Sacę antea dicti. Mela lib.3.

Sagala, India intra Gangem vrbs, quę *Euthymedia*, Ptol

Sagalaſſus, vrbs Piſidiæ. Vocatur etiam Selgeſſus. Gentile, Sagalaſſeus & Sagalaſſenus. Steph.

Sagana, nomen veneficę mulieris, quę Varum puerum prætextatum ſuis veneficiis faſcinauit: De qua ſic Horat. *At expedita Sagana per totam domum ſpargens auernales aquas, horret capillis*. Eiuſdem ceu necromanticæ, memi-

nit Satyra 8.

Sagaræi, populi Æliano, qui camelorum certamen in honorem Mineruæ inſtituunt.

Sagaraucæ, gens Scythiæ, Ptolem. intra Imaum.

Sagaris, Ptolemæo & Straboni fluuius Aſiæ, qui ex Dyndimo Galatiæ monte naſcens & per Phrygiam Bithyniámque flexuoſo curſu delatus, tandem in fluit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto Eleg. 10.

Sagartia, Cherroneſus iuxta mare Caſpium: Gentile, Sagartii.

Sage, nomen viri, 1. Par. 11. Lat. ignorans ſiue comprehendens aut attingens: vel Syriacè, multus ſiue multiplicans.

Sagitta, ſignum cæleſte, Plinius libro 18. cap. 16.

Sagittarius, ſignum cœleſte, quem alii Centaurum Chironem arbitrantur, alii Crocum filium Euphemis nutricis Muſarum, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, vnde & vſum ſagittis, & equo inſediſſe: poſt mortem, precibus Muſarum, à Ioue inter aſtra relatum & varia forma conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit, ac vehementer hyemat. Columel.

Sagra, fluuius in ora Magnę Gręciæ in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte, libro tertio, & Cicer. libro ſecundo de natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro ſecundo, capite 4. & Plinio libro 5. cap. 3. Hiſpaniæ vrbs. Vide Saguntus.

Saguntus vel Saguntum, Steph. Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacinthiis condita, quam Anniba contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium. Fuit item populi Romani fideliſſima ſocia, quam cùm Annibal contra ius fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe ſuáque omnia igni conſumere, quam aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut viui in hoſtis poteſtatem peruenire. Liuius belli Punici lib. 1. Hanc Stephanus *Zacantham* appellare videtur. hodie *Moruedre* dicitur: *Carthaginem Spartariam* (poſtquam ab Annibale direpta eſſet) vocatam putat App. Alexandrinus.

Sahar, filius Ashur ex Halaa vxore, 1. Par. 4. Lat. lucidus aut candidus.

Sahar, filius Simeon, filii Iacob. Gen. 46.

Saharaim, nomen viri, 1. Paral. 8. Lat. nigri, vel turbidi: aut matutinantes, vel manè euntes.

Sai, Thracię populi, oppoſiti inſulę Samothraciæ. Euſtat.

Sai, Arabiæ oppidum in Æthiop. ſub Ægypto apud Plin.

Sais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis oſtiis, quod ab ipſa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruam colunt: Cic. 3. de natura deorum. Ciuis, Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & poſſeſſiuum, Saius, vel Saiticus. Stephanus

Saitani, populi Aſiæ de quibus ſic ſcribit Alexander ab Alexandro libro 3. cap. 2. Genial. dier. Sicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra ſepta templi ſepelire aſſuetum erat, hoc ſepulturæ genus optimum, pietatis vltimum officium æſtimantes.

Saitæ populi iuxta Iſtrum. Steph.

Sala fluuius Hiſpaniæ, cuius aqua temperatur ferrum, atque acrius redditur: huius nominis fluuios duos habet Ptole. in Mauritania Tingitana, vterque ſe in Oceanum Atlanticum exonerat: vnum cis Atlantem minorem, alterum vltra eum deſcribit. Qui cis Atlantem eſt, à quibuſdam putatur eſſe idem cum *Buragrag*, quem Io. Leo l. 3. habet. Curio ſcribit hunc à Ptolemæo *Sanen* appellari.

Sala, vrbs, teſtibus Solino & Ptolemæo, ad oſtium Salæ fluuij. Ortel. putat hanc *Sella* hodie eſſe. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bætica vrbs: item Hircaniæ apud eundem Ptole. apud Herodo. 7. vrbs litoralis Thraciæ circa Hebrum fluuium.

Sala, nomen ſex vrbium, & fluuij in Germania. Strab li. 7. Inter quem & Rhenū cùm Druſus Germanicus belligeraret, domitis hoſtibus victor oppetiit.

Sala, Germaniæ vicus, non procul ab oppido, *Kunigshofen*: à quo Franci dicti ſunt Salici, qui circa illum vicum, & fluuium eiuſdem nominis habitarunt. Verùm leges Salicæ non ab iſto vico, ſeu fluuio, ſed à Sala dictione Franca, quæ Latinè, palatium, ſeu aulam ſignificat, hoc nomen habent. Munſt. lib. 3 Colin.

Sala oppidum & fluuius Mauritaniæ. Pli. li. 5. ca. 1. Duplex eius nominis oppidum amnis interſecat, vetus & nouum, quod non ita procul ab Herculeo freto remotum, vrbem Septam nomine reſpicit. Vetus, anno 1514. multarum ædium ſtructura, & mercaturæ commodis admodum auctum, arcem habet amplam, & eminentiori in loco turrim, *Summaraſſem* dictam, quam eo potiſſimum nomine ædificarant Saraceni, vt inde in Granatæ oram pateret aſpectus. Caſtrum huic ciuitati vicinum conſpicitur, in quo eſt magnifica Regum foſſę ſepultura. Hiſt. Afric.

Sala, oppidum magnę Phrygię, Pannonię ſuperioris atque Armenię maioris, Ptole. lib. 4. cap. 1.

Salabaſtrę, gentes ſunt circa Indum, Pli. lib. 6. cap. 20.

Salaboni, nomen loci. 2. Reg. 23. Lat. vulpes intellectus, vel filius aut vulpis ędificium, vel pugilli aut pugnę ędificium vel intellectus: ſiue

ue ſemita ædificii, vel intellectus aut filii.

Salabria, quæ & Sarabrea, ciuitas eſt Cappadociæ. Ptol. lib. 5. cap. 6.

Salacia, quam quidam Salicam vocant, aquæ dea, à ſale ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris eſſe dicunt, quòd in ſalem redeat: vnde à poetis pro aqua ſumitur.

Salacia Turdetanorum in Luſitania vrbs, apud Ptolemæum & Plinium, qui eam *Vrbem Imperatoriam* cognominat, *Setubal* Cluſio, ſed *Al caſar de ſal* Varrerio.

Salacon vir, qui cùm pauper eſſet, ſe diuitem ſimulabat Suid. Huius meminit Cicero 7. Epiſt. Ab hoc natum prouerbium, Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, circa annum ſalutis 1180. cum Chriſtianis per xxx. ampliùs annos varia fortuna bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior Hieroſolymam cepit, eiúſque regno finem impoſuit Ægyptum Syriámque imperio ſuo adiecit.

Salæ gens Colchidis, antiquis *Phirophagi* dicti, inquit Plin. lib. 6 vide Taprobana.

Salai, mater Azuba, 3 Reg 22. Lat. Miſſio vel mittens: ſiue ramus, aut propagines, vel telum, aut arma: vel Syriacè ſpolians vel ſpoliatus.

Salamantica, oppidum eſt in Orientali tractu Luſitaniæ, in Hiſpania Verronum, vulgò *Salamanca*.

Salamiel, filius Suriſaddai, princeps ſuæ tribus Simeon. Num. 1. Lat. pax ſiue perfectio aut retributio Dei.

Salamij, populi Arabiæ, ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim pacem ſignificat. Steph.

Salaminus, vnus ex iis Diis, qui Idæi appellãtur. Lil. lib. 6. Hiſt. Deorum. Synt.

Salamin ſiue Salamis, Stephano & Salamina hodie Coluri, inſula in Euboico mari contra Athenas ſita, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit lib. 3. Horat.

Salamis, Ptolemæo Cypri vrbs, quæ Plinio *Salamine*. Stephanus eam *Conſtantiam* dici ſcribit, idem D. Hieronymus tradit, & addit eam Traiani Imp. tempore à Iudæis deletam, interfectis omnibus eius accolis. Curchinus dicit eam ſub Eraclio imp. à Saracenis captam, funditúſque exciſam, neque poſteà vnquam habitatam, Euſebio auctore, de præparatione Euangelica. *Coronia* antiquiſſimis temporibus vocata fuit, hodie *Famagoſta* dicitur, vt Niger autumat.

Salamis, Ptolemæo inſula eſt prope Peloponneſum in ſinu Saronico, Nigro & Sophiano teſtibus, nunc *Coluri* appellantur. Hæc inſula quondam, vt Strabo tradit *Cychria, Sciras & Pityuſſa* dicta fuit: item *Ophi*, vt Euſthatius refert *Draconis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit eius commentator Euſtathius, quòd eam primò Draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Atthida* nominari. In hac Salami Bocarus fluuius eſt, qui & Bocalias dictus, vt Strabo refert. hunc *Byrina* Italicè vocari ſcribit Euſtathius.

Salamis regio non procul à Cyro ſita, ab hæreſi Marcionitarum oppreſſa, apud Caliſtum 13. cap. 27.

Salampſii, Mauritaniæ Cæſarienſis populi, Ptolem.

Salanga, mons altiſſimus, mari imminens, inter Britanniam & Hyberniam, à Salanga Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.

Salaphitanum, vrbs Africæ propriæ. Plin. lib. 5. cap. 4.

Salaugus, gens Italiæ. Eſt etiam alia Indiæ, Stephano.

Salamiana, Luſitaniæ oppidum, inter Eboram & Pacem Iuliam. Anton.

Salapæi, Thraciæ populi. Appian.

Salapeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Salapia, vrbs Apuliæ. Plin. libr. 3. cap. 11 hodie Salpi. Salapinam Paludem habet hoc tractu Lucanus lib 5.

Salapia, vrbs in Brunduſio agro. Alex. ab Alex. lib. [illegible]. cap. vlt.

Salapuſius, à ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim, ſiue puſus & puſio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant. Sipontinus.

Salaria, Baſtetanorum vrbs, & Oretanorum, Ptole. in Hiſpania Tarraconenſi, *Siruela* Cluſius vocat.

Salaris, inſula Libyæ: Gentile, Salariſius. Steph. Salarici. vide Saliſi.

Salas, Straboni Germaniæ flumen, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodie vocatur.

Salaſſi, Pto. lib. 3. cap. 1. populi Inſubriæ: hodie Marchia Saluſſianorum Strab. lib. 4. vulgò *Saluſſes*, aliis *La val d'Oge*. Eorum regio Germanis *Augſtall* vocari ſcribit Scudus. *Salaſſos* à Polybio *Laos* appellari tradit Merula.

Salathi, nomen principis militum Para. 18. Lat. vmbra, ſiue tinnitus, aut aſſans vel torrefaciens: aut Syriacè orans.

Salathiel, pater Zorobabel ducis Iuda. Agg. 1. 1. Eſd. 3. Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paralipomenon. 3. Lat. poſtulatus ſiue commodatus Dei.

Saldæ colonia, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo libr.4. cap.2. hodie *Alger* Caſtaldo, *Tadela* Mercatori. Cuius ſentētia videtur probabilior. eſt autem in Barbaroſſæ regno.

Salduba, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, item & Tarraconenſis. Ptol. Plin. Melæ eſt item flumē, quod hodie *Guadalquiuireio* vocari Cluſius auctor eſt.

Sale, Ptolemæo, *Sole* Ammiano, vrbs Hircaniæ.

Sale filius Arphaxad. Gen.10. Luc.3. Dicitur filius Cainan filii Arphaxad. Lat. miſſio vel mittens, &c. idem quod Salai.

Salebim, nomen loci Iudic.1.3. Reg.4. Lat. reſpiciens corda, ſiue pugillus aut vulpes vel ſemita in mari.

Salecha, ciuitas in Baſan, Ioſue 12. Dicitur & Selcha. Lat. caniſtrum tuum, aut eleuatio vel conculcatio tua.

Saled, filius Nadab, filii Semei, filii Onam.1. Par.2. Lat. afflictio, vel Syriacè, calefactio, aut aduſtio.

Salenis Baſſus, Lyricus poeta, cui propter ingenium ſingularémque eruditionem, auri quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus imperator eſt largitus. Corn. Tacit. in dialogo de claris Oratoribus.

Salem, i. Conſummata, perfecta, completa. LXX. interpretantur pacem, nomen vrbis in Sichemis, quæ eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob, ſita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non eſt Ieruſalem. Gen.33. Alia fuit Salem. Vide Ieruſalem.

Salemoth, nomen viri, 1. Par.24. Lat. pacificatio ſiue perfectio, aut retributio.

Salenæ, Catyeuchlanorum oppidum in Albione inſula, Ptol. *Salndy*, Camdeno.

Saleni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi apud Cantabros Pomp.

Salentini, populi in finibus Italiæ, proximam Apuliæ peninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici protenſa, circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta, latum ſtadia circiter trecenta. Dicta à Salentino promontorio, in extremis eius peninſulæ finibus ſito, quod ἄκραν ἰαπυγίαν appellant. Feſtus tamen à ſalo dictos mauult, fortaſſis ob id, quòd penè circumquaque mari ambiantur, tenui tantùm Iſthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenſibus & Illyricis, qui ſocietate cum Locrenſibus inita iis in locis conſederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virgilius tertio Æneidos, vulgò *Terra d'Otranto*. *Salantini*, per a in ſecunda legunt vetuſta numiſmata, vt patet apud Goltzium, per duplex ll ſcribi Tabulis Capitolinis docet Sigonius: Stephan. *Sallentiam* vrbem habet in Meſſapiis.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis

Saleph, filius Iectan. Gen.10. Lat. euaginans, vel euellens, aut diſcalceans.

Salera, oppidum in Africa propria, à Scipione occupatum. Liu.

Salernum, Picentinorum oppidum in Italia.

Saleſii pars Pæonum. Stephan. Fortè qui hodie Sileſij, vel Sleſij vulgò.

Saletes, vna ex Iouis filiabus, quam Nilo ortam Mineruam Ægyptii fabulantur. Alex. ab Alex. Genial. dier. lib. 6. cap.4.

Saletio, vrbs Germaniæ, ſex milliaribus infra Argentoratum. Huius meminit Antonin. in libro Notitiarum. Hanc *Saleſiam* in Francorum Annalibus dici, & hodie *Selza* vocari tradit Rhenanus.

Salganeus, Perſarum dux à Metabate nō procul ab Euripo interfectus Strab. lib.9.

Salganeus, vrbs Bœotiȩ, Euripo contigua, poſt Chalcidem ſita. Inde Salganius vel Salganeites & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus aut Salganus Steph.

Sali, Sarmatiæ Europȩæ populi, apud Ptol.

Salia, fluuius Hiſpaniæ ad oram Britannici maris: à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemȩum libro 2. cap.6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus. Pintiano in Melam *Sanga* eſt, qui eum recentiori vocabulo *Saia* vocat.

Salica lex. Vide Salii.

Salica, inſula nunc vocatur, quȩ olim Taprobane. Steph.

Salica, Oretanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Salici, populi in Cordubenſi conuentu. Plin. lib.3. cap.1.

Salii ſacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salii dicti, quòd ſalientes ancilia per vrbem circumferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram.17. ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib.8. niſi hæc poetica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

Salii, Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ, quæ vulgò Franconia vocatur. Sidonius. *Salius pede falce Gelonus*. Ammianus Marcellinus lib.17. de Conſtantio ſcribens: Quibus, inquit paratis petit primos omnium Francos, eos videlicet quos conſuetudo Salios appellauit. Andreas Althamerus in Tacitum, ſuſpicatur ita fuiſſe nuncupatos à Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mœno, Radiantia, A Eſto, Sala Sinna & Tabero. Hi Gallis expulſis, eorum ſedes occupaunt, Franciámque de ſuo nomine appellarunt. Ab his Saliis putat Alciatus, legem Salicam nomen duxiſſe, quaſi dicas Francicam.

Salim,nomen loci,1.Reg.9.Ioan.3. Filius Roboam.1.Par.11. lat.vulpes, p.n.aut pugilli, ſiue pugni,vel ſemitæ.

Salinæ,arum , vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans,quòd iuxta eam ſalinę fuerint id eſt, foſſæ, in quibus fit ſal. Item Suetriorum in Alpibus maritimis oppidum. Hodie Saluces quibuſdam.Eſt item Daciæ vrbs. Ptol.

Salinum, Pannonię inferioris vrbs Ptolemęo, Niger eam *Theth* appellat. Simlerus *Adom* nominat,& eandem putat cum ea,quæ apud Antoninum *Vetus Salinas* inſcribitur.

Saliocanus,portus Galliæ , vrbs Ptol.lib.2.c. 8.vulgò *S.Paulus.*

Saliſa,regio eſt.4.Reg.9. lat. trina ſiue principalis,aut ternaria,vel principiſſa,aut duciſſa.

Saliſi,populi Alpini,Boiis, Heluetiiſque finitimi,quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur, Saliſſos rectiùs appellaueris.hodie *die Ougſtaler.* Meminit eorum Strabo lib.1.

Saliuncanus portus,maritimum Gallię Celticæ oppidum,ea in parte , qua Britanniam inſulam ſpectat.Ptol.lib.2.c.8.

Salinus, nomen Arcadi, qui ab Ænea in Italiam tranſuectus, iuuenes Italos ſaltationem docuit. Polemon.

Saliſſo, oppidum inter Treuiros & Argentoratum.Anton.

Saliunca,Autrigonum vrbs in Hiſpania. Ptolemæus.

Sallem,filius Nephthali. Gen.46.qui Sallum. 1.Para.7.dicitur,lat.pax,ſiue perfectio , aut retributio.

Salluſtius , inſignis orator & hiſtoricus Romanus,qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriuſque Eius opera extant.

Salluntum, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Sallyes , Galliæ Narbonenſis populi , circa aquas Sextias. Strabo. *Ceux d'autour d Aix en Prouence. Salyi* Plinio ſunt,& *Salices* Ptol. *Saluuios* vocat Liuius,& *Salluuios* Ammianus Marcellinus.

Salma, Arabiæ deſertæ & felicis tria oppida, apud Ptolem.

Salmacis,vrbs Cariæ Steph.& Arrian.

Salma,filius Nahaſſon filii Aminadab. 1.Par. 2.qui Salmon & Salma in fine 4.cap.Ruth,dicitur. Filius item Hur primogeniti. Caleb ex Ephrata concubina, 1.Par.2. idem ſignific. quod Sallem.

Salmacis,fons Carię limpidiſſimus,iuxta Halicarnaſſum , eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo , aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei rationem poetæ ad huiuſmodi referunt fabulam , Salmacidem Nympham fuiſſe fonti huic pręſidentem, quæ Hermaphroditi Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta , cùm nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultauit: cúmque vidiſſet illum , qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat , poſitis veſtibus fontem ingreſſum eſſe , ſubitò accurrens , abiectis indumentis, arctiſſimè eum complexa eſt. Verùm cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum poſſet inflectere , à ſuperis dicitur petiiſſe,vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen , vt ſexus vterque integer remaneret. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus , parentes ſuos dicitur inuocaſſe,& ab iis ſummi muneris loco petiiſſe vt ea fonti natura maneret , vt qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc eſt , vtrunque ſexum habens,inde exiret. Ouid. 4.Metam. Vide Hermaphroditus.

Salman,nomen regis cuiuſdam, de quo Oſeæ 10. Latinè pacificus , ſiue perfectus aut retribuens.

Salmana,rex Madian Iud.8.Pſal.82. lat.vmbra prohibita,aut vmbra vel imago commotionis, vel tinnitus commotionis, vel ſubmerſio prohibitionis aut commotionis.

Salmanaſar,rex Aſſyriorum,4.Reg.17.lat.pax ligata,ſiue perfectio aut retributio ligata : vel pax aut perfectio ſiue retributio nunc ablata, vel nunc recedens.

Salmantica,Ptol libr.2.c.5. alio nomine Salmanca, Luſitaniæ vrbs. Vide an ſit Elmantica Stephani & Salmyca.

Salmeni,gens ſolitaria Steph.

Salmias,nomen viri.1.Eſd.10 lat. Pax Domini,ſiue perfectio aut retributio Domini.

Salmon,filius Nahaſſon filii Aminadab.Ruth 4.qui & ibidem,& 1.Par.2. dicitur Salma,lat. pacificus,ſiue perfectus aut retribuens.

Salmō,ciuitas maritima Cretę inſulę. Act.27.

Salmon,Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ,quę propriè ἄλμων vocatur.Steph.in Alcmō. Et alibi, σαλμώνιος (inquit) vrbs eſt Bœotiæ , cuius ciues Salmonii.

Salmona, Auſonio fluuius eſt quem Moſella excipit.*Salm* hodie,Scaligero teſte.

Salmaſtus,vrbs Perſiæ, dierum circiter octo itinere ab Niniue poſita,verſus Orientem. Maſius in libello Moſis de Paradiſo.

Salmona,locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael,profecti de monte Hor, Num.33. lat.vmbræ munus vel numerus , ſiue tinnitus numeri vel muneris,aut imago noſtra.

Salmone,vrbs Piſatidis , & fons eiuſdem nominis à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites.Steph.

Salmoneus, Æoli filius, non regis ventorum, inquit Seruius,ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit , qui cùm regia maieſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeò vt Elidis partem deſuper regeret , ſuper eo agitabat

currus ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facem, eum iubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit. Virgil. AEneid. lib. 6.

Superborum principum typus.

Salmon. Vide Salmon.

Salmoxis (aut potiùs Zamolxis) Herodot. lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Salmica, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmycenus. Steph. Vide Salmantica.

Salmydeſſus, ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſus, & Salmydeſſenus. Steph.

Salos, Strab. lib. 7. littus Dalmatiæ, & emporium. Vide Sala & Salonæ.

Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis, Iuſtin. ex Pomponio lib. 44. hunc fluuium *Bilbilin* vocat. Antoninus quoque hoc tractu *Aquas Bilbitanorum* habet. quas vide ſuo loco. *Xalon* etiam vulgò, teſte Aria. Montano. Fauoli *Arouinata*, *Salona* Sophiano eſt, *Spalato* Hermolaus nominat. Diocletianum imp. hic quondam palatium habuiſſe ſcribunt auctores. Niger dicit Salonas interiiſſe, & loci nomen tamen manere, eſſe verò ibidem arcē hodie *Cliſſa* nomine. *Colonia, Marcia Iulia Salona* vocatur in antiquo Epigrammate, quod habetur apud Mazochium.

Salo, filius Moſullam. 1. Par. 9. Lat. caniſtrum, vel exaltatio, ſiue cōculcatio aut æquiparatus.

Salobriaſæ, populi ſunt circa Indiam, Plin. lib. 6. cap. 20.

Salodurum Antonino, & ex veteri eius loci inſcriptione, oppidum Heluetiorum, *Solothurn* incolis dictum, Scudus & Rhenanus. vide Solothurum.

Salome, filia Antipatri Herodis filii.

Salome, mulieris nomen, Marc. 15.

Salomi, pater Ahiud principis filiorum Aſer, Num. 54. lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

Salomith, filia Zorobabel filii Phadaię, 1. Par. 3. & 53. Filius Roboam. 2. Par. 11. lat. idem ſignificat quod Salomi.

Salomon, vel Solomon, i. pacificus, filius Dauidis rex Iudęæ, omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt. tandem ad idololatriam ab vxoribus & concubinis faſcinatus defecit: qua de cauſa eius regnum paulò pòſt eſt laceratum, vt ex hiſtoria ſacra liquidò conſtat.

Salomon, Hungariæ rex Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit: cum Grę cis Belgaríſque congreſſus, eos ingenti clade ſuperauit: tandem à Gerſa quodam bello ciui li ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalutis 0 5.

D. Salomon, Britanniæ Armoricę princeps, martyro coronatus. Sigebert. in Chron.

Salon, Strab. lib. 12. regio Bithyniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus. Stephano, vrbs Bithyniæ, qui inhabitat, Salonites vel Saloneus vocatur. Steph.

Salona, oppidum eſt in Prouincia medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phocenſium Maſſiliam, nobilitatum Craucea lapidea. Craucea, eſt planities, quæ cùm quinquaginta milliaria per circuitum habeat, non poſſis tamen digito terram t ngere, quin te ſaxum impediat: tantus eſt lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumenta & Cæſaris: nempe cal'ata via, murus Marius, Auguſti lapides, & milliſia multa paſſim inueniuntur. Gallicè, *Salon de Craux.*

Salona arum, Stephan. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Aſinio Pollione: à qua & filium ſuum Salonium appellauit.

Salonia. Vide Salon.

Saloniana, Dalmatię vrbs mediterranea. Pto.

Salonius, Aſinij Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm pòſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, pòſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate Salonium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filii Galaad filii Machir filii Manaſſe Num. 26. 1. Paral. 7. Hebr Salphaad. Lat. vmbra ſiue tinnitus formidinis, vel aſſationis aut ſubmerſionis formido.

Salpin. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago Salapia, Plinio.

Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem, meretricio amore Annibalis inclytam. Liu.

Salſos, amnis in Caſſandro Indiæ. Plin. lib. 6. c. 25. Item Hiſpaniæ flumen Hirtio.

Salſubium, Latinis dictum eſſe illud Flaminiæ (ſiue Romandiolæ oppidum) quod hodie *Caſtro caro* vocant, ſcribunt Blondus & Leander.

Salſulę fons Narbonenſis Gallię iuxta Ruſcinonem, ſalſioribus, quàm marinæ ſint, aquis defluens. Pompon. libro 2. vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditionis. Gallicè *Salſes.*

Salſum, Hirtio flumen Hiſpaniæ eſt in Bætica, quod *Guadau* hodie dici aſſerit Cluſius, addens etiam in eum influere riuulum, quod hodie *Rio Salado* (quod falſum ſonat) vocatur.

Saltiapoi uli iuxta Pontum Euxinum, à veteribus ſic dicti: aliter ... vocantur.

Saltuares inſulæ in Nymphæo ſitæ ſunt, ita dictæ, quòd ad ictus ſaltantium moueantur. Plin. lib. 2. cap. 95.

Saltus

Saltus Caſtulonenſis, Ciceroni & Cæſari in Bætica tractus,qui Floriano *puerto Muladar* dicitur,cui ſuffragatur Nauagierus.

Saltus Galliani,quos Aquinares cognominat Plinius,tractus Flaminiæ eſt. *Galata* nunc nuncupari , & tres pagos comprehendere dicit Leander.

Saltus , Prouinciæ Narbonenſis , vel *Saltuoſa* prouincia olim Latinis dicta,quæ hodie Comitatus de *Sault* vocatur,vt ſcribit Pinetus. Circa Auinionem eſt in Delphinatu.

Saltzburgum,Latinis Iuuania dicitur à iuuando. Nam Germanos Iulius Cæſar aggreſſurus,in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curauit,vt milites ex ea refugium,& ſatellites iuuamen haberent. Inde caſtrum Iuuanenſe, Germanicè *Helffenberch* appellatum eſt.Fluuius quoque,cui adiacet,Iuuarius dictus, arci nomen dediſſe à quibuſdam putatur,à quo & ciuitas Iuuania dicta eſt. Ptolemæo , ea ſententia L. Auentini , Poëdicum appellatur. Eam Attila Hunnorum rex deſtruxit , & à Roberto Epiſcopo reſtaurata eſt anno 580. Munſter.Irenicus.

Salu,pater Zamri illius , qui cum Madianitide occiſus eſt.Num.25. Lat. caniſtrum, ſiue exultatio,aut conculcatio,vel æquiparatus.

Salur, Emporium in India intra Gangẽ.Ptol.

Salutaria, Syriæ aut Euphratenſis vrbs ,libr. Notit.

Salua,Pannoniæ inferioris vrbs,Ptolem.*Scalmar* Lazio , duobus à Buda milliaribus , Auſtriam verſus.

Saluca,oppidum in Libya interiori.Ptol.

Saluia,mater Apuleii.

Saluia , oppidum Triacenſium in 5. Italiæ regione,Ptol.Alia,Leandro.

Saluius Fuſius inter eximii roboris viros recenſetur à Plinio lib.7.cap.20.

Saluius Iulianus, iuriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, dea credita , vnde ſalutaris porta Romæ appellata,ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.

Saluſa,filius Supha,filii Helem,1.Paral.7.Lat. trinus,vel principalis,aut dux.

Salutaris, vocatur pars Macedoniæ,Phrygiæ, Palæſtinæ,Syriæ & Galatiæ,teſte lib.Notit.

Salyes , populi Occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt Stepha.

Salyes, ſunt populi , qui Salonam atque vicinos agros inhabitant.

Sama,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15. Nomen item viri.1.Par.8.Lat.audiens vel obediens.

Sama , filius Iechoniæ filii Ioachim. 1. Par.3. Lat.exauditus,ſiue ipſe exaudiens, vel obediẽs.

Samaa, frater Dauid 2. Reg. 12. Par. 6. Filius Merari 1. Paralip.6.12. Lat.audiens, vel obediens.

Samaa , filius Macellotha filii Abigbaon. 1. Paral.8. qui 9. dicitur Samaam. Lat nominatus vel appoſitus , aut perditio , vel deſolatio.

Samachias, nomen viri, 1.Para.26.Lat.adhærens Domino.

Samad,filius Ephaal, filii Mehuſim.1.Paral.8. Lat.nomen matris vel gentis, aut timoris , vel ponens timorem , aut appoſitus matri vel genti aut ibi timor, vel mater, aut gens.

Samaia, ſiue Samaias , pater Semri patris Idaiæ,1.Par.4.Filius Ioel.1.Para.5. Vir Gabaonites.1.Paral.12. Lat.audiens Dominum,vel obediens Domino.

Samanycii , iuxta magnam Syrtim populi. Ptol Idem alios cognomines habet,multa interius in Libya.

Samanei,Vide Bragmanes.

Samaoth, nomen viri.1.Par 27.Lat.deſolatio vel perditio , aut ſtupor , ſiue ibi iniquitas, aut nomen iniquitatis , vel deſolans aut perdens iniquitatem.

Samara,promontorium in Oceano Orientali, vbi deficit Caucaſus.

Samarabiæ gentes circa Indum,authore Plin. lib.6.cap.20.

Samaria , ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ.18. Lat. medullæ ſ.arborum. In eo tractu eiuſdem nominis eſt vrbs , quæ *Ecthenias,* vt ſcribit Euſebius,& ab Herode reſtaurata , tandem *Sebaſte* dicta fuit,authore Strabone. *Mareon* eam Ioſephus vocat.

Samarath, filius Semei. 1.Par.8. Lat.cuſtodia vel adamas,aut vepres, vel ſpina,ſeu fæx.

Samareus , filius Chanaam. Gene. 10. Hic Edeſſam incoluit.Lat.lana, vel medulla ſ.arborum.

Samaria,mons.3.Reg.16.idem ſignificat quod Samarath.

Samaria , vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioſephus libr.3.cap.2. ab Amri Iſraëlitici populi rege condita , qui Simeron vel Sameron montem à quodam Semer emit:ciuitatémque , quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simeron , ſiue (vt tranſtulit noſter interpres, 3.Reg.16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Iſraëlitarum pro regia vſi ſunt.Aliàs vt Euſeb.teſtatur,Ecthenias eſt dicta. Mox poſt Hircani Iudæorum pontificis expugnationem , ab Herode rege iterum ædificata : atque in honorem Auguſti Græco vocabulo Σεβαςὴ nominata eſt. Stephano quoque Neapolis, Ioſ.11.4. Reg.6. Iſaiæ 7.10. hodie *Naperoſe.*

Samaria,ſiue Samarias, 1.Par.12.1. Eſd.10.nomen viri,Lat.cuſtodia aut adamas Domini,ſeu vepres,aut ſpina Domini.

Samaria,Palæſtinæ regio, Iudææ contermina, inter mare mediterraneum , & lacum Tiberiadis ſita : habet vrbes Sichem aut Sichima, quæ poſtea Neapolis Capernaum in littore lacus

Genezareth Bethſaida ad Iordanam, Chorazim & Magdalum.

Samarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorum præcipua eſt vrbs Samarobrinum, vulgò *S. Quentin* dicta quam Samara fluuius præterfluit in qua etiam Cæſar Gallorum concilium indixit. Ptol lib. .c. .tab.3. Eur. vocat eam ciuitatem Samarobrinam: vulgò *Cambray*.

Sambicus, latro inſignis, qui templum Dianę expilauit in Elide. Quod flagitium cùm fateri nollet annum integrum grauiſſimis cruciatibus vexatus eſt. Hinc prouerbium, Sambico grauiora pati.

Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambi, vel Sambitæ, Steph.

Sambracatæ, inſulę & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia. Plin. lib.6.c.28.

Sambrateni, populi circa Iudæam, teſte Plinio lib .c.20.

Sambri, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

Sambalos, mons in Perſide, Herculi ſacer. Alex. ab Alex. lib .c.14.

Sambatæ, Aſſyriæ gens, apud Ptolemæum. Hoc tractu videtur à Diodoro 17. Sambana locus deſcribi.

Sambroca, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. hodie *Sambucha*. Floriano *del Campo*.

Sambus, Indiæ fluuius in Gangem influens, Arrian Et Arabiæ oppidum Steph.

Same, es, inſula in mari Ionio, ante Acarnaniam, alio nomine Cephalonia dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, vulgò *La Cephalonia*. Vide Samos & Cephalina.

Samedi, populi Nomadum. Steph.

Samgar, filius Anath, iudex in Iſrael. 3. Iud. Lat. nominatus aduena, ſiue ibi peregrinus vel certans, aut nominis ruminatio, vel deſolatio ſiue ſtupor aduenæ vel ruminantis aut certantis.

Samicum, vrbs Tryphiliæ. Gentile, Samiceus, Stephano.

Samir, ciuitas in tribu Iuda in montanis Ephraim Ioſuæ 15. Iudic. 10. Nomen viri. 1. Paral. 24. idem ſignif. quòd Samarath.

Samma filius Isai patris Dauid. 1. Reg.16. qui 1 Par. 2. dicitur Simma Fil us Rahuel filii Eſau. Gen.36. 1. Par. Filius Supha filii Helem, 1. Par.7. Lat. perditio ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi ſiue nomen aut nominatus, vel appoſitus.

Samma, 1. Par. 2.8. filius Hebron. Filius item Azaz, 1. Par.5. Lat. audiens vel obediens.

Sammai, filius Recem filii Samma, 1. Par. 2. Filius Ezra: Par. 4. Lat nomen meum aut deſolatio vel perditio mea, ſiue ſtupor aut cæli.

Sammua, filius Zechur, Nũ.13. Filius Dauid. 1. Par. 3. Lat audiens vel obediens.

Samnites populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Idem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Strab lib.5. Ferunt enim Sabinos, cùm aduerſus Vmbros bellum gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur, ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur: quare cùm re bene geſta in patriam rediſſent, cùm reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti conſecraſſe: quos deinde, cùm adoleuiſſent, duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærendas emiſerunt: vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, ſedes ſuas collocarunt, originiſque ſuæ memores, Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum, ſobolem appellarunt. Hi grauiſſima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt Sp. Poſthumium conſulem, cum collega totóque exercitu ad furcas Caudanas locorum anguſtia circumuentos, ex fœdere ſub iugum miſerunt: quam tamen ignominiam Romani non ita multo pôſt magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus viciſſim ſub iugum miſſis. Poſtea cùm ſæpiùs rebellaſſent, tandem à L. Sylla Dictatore multis præliis fracti, cùm ne ſic quidem iugum ferre poſſent funditus ſunt deleti. Hos *Sabellos* & *Saunitas* Græci dixere, ſcribit Plin. σαυνῖται etiam Stephano, Polybio *Squinci* dicuntur

Samnites, rex Ægypti Vide Samneticus.

Samnium, vrbs Britanniæ. Gentile, Samnius, Samnites: & poſſeſſiuum, Samniticus. Stephanus.

Samogitia: Polonici regni regio ad mare Balthicum, ſeptentrionem verſus ſita eſt. Polonica lingua terra inferior eſt, habétque gentes proceræ & pulchræ ſtaturæ, agreſtis tamen & incultis moribus, parco victu viuentes. Nullus illic ædificiorum nobilium, ſed tantùm modo tugurii vſus, quorum ex ligno & culmo eſt ſtructura. Largius ab imo ſenſim operis incremento ædificium in arctius cogitur, in carinæ ſeu galeæ maximæ ſimilitudinem elaborata, In cacumine feneſtra vna, supernè lumen reddens, ſubter quam focus cibos parabiles coquens. In ea domo ſe, vxores, liberos, ſeruos, ancillas, pecus, armentum, iumentum & omnem ſuppellectilem condunt. Cromerus. Munſterus.

Samonium, Cretæ inſulæ promontorium, Rhodo auerſum Mela lib.2.

Samorna, Epheſus olim dicta ab vna Amazonum. Vide ſupra in Epheſo ex Steph. Gentile, Samornæus & Samornius.

Samos, nomen duarum inſularum: quarum altera Ioniæ adiacet è regione Epheſi, ambitu LXXXV I. M. paſſ. Ideò Iunoni conſecrata, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon priùs Partheniam nominatam, ibíque antiquiſſimum fuiſſe Iunonis

onis templum, & ſimulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quę & Same dicta è regione Epiri non procul à ſinu Ambracio, Cephalenia etiam dicitur, breuiſſimo maris ſpatio ab Actio dirempta. Tertia Samus, Thracica eſt, mari Ægęo & Thraciæ oppoſita. Samothracia dicitur Ptolemęo. hodie, *Samandrachi*.

Samos, ſiue Same, oppidi nomen in eadem inſula à Romanis diruti. Strabo lib. 10. De Cephalenia verò, quę eſt tetrapolis id eſt ciuitates habet quatuor, neque de huius temporis nomine dixit, neque de vlla ciuitate, vnà tantùm excepta, ſiue Same, ſiue Samo: quod oppidum hodie deletum prorſus eſt. Plinius libro 4. c. 12. Cephalenia quondam Melęna dicta, XL. M. paſſ. abeſt. circuitu patet XLIIII. Same diruta à Romanis: adhuc tamen oppida tria habet. Ex his ſatis conſtat, vanam eſſe eorum differentiam, qui inſulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos, vicus Meſſenię, Elidis vrbs & Lyciæ ciuitas. Strabo.

Samoſata, vrbs Aſię ad Euphratem, autore Strabone lib. 14.

Samotes, primus Gallorũ rex & legumlator, anno à diluuio .... neque quiſquam illa ætate iſto ſapientior fuit: ac proinde à Samotes dictus eſt, Diſque vocatus: ... miſſus à Iano, hoc eſt Noa patre ſuo. Beroſ. lib. 3. & 4.

Samoth, nomen viri, 1. Paral. .. lat. nomina vel deſolationes, aut perditiones ſiue ſtupefactiones.

Samothrace ſiue Samothracia, Stephano, inſula maris Ægei, Thracię adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe: Ariſtoteles de Republica Samothracum ſcribens, ait eam olim Leucoſiam dictam, deinde Samum (.. litera interpoſita) à Sao Mercurii & Rhenes filio: poſtremò Samothraciam: alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion promontorium Cretæ. Ptolem. *Salamone* aut *Cabo Salamo* hodie eſt, Sophian. & Mercatore teſtibus. *Samonium*, Straboni .o. etiam locus Troiæ eſt, in Neandridæ & Alexandrorum ſolo.

Samos, nomen trium inſularum, quarum ſynonyma, quia valde à recentioribus confunduntur, ex ipſis claſſicis auctoribus ſic diſtinguuntur. Prima *Samos* eſt Ionica, in Icario mari è regione Ioniæ poſita, hęc Samos vocatur Ptolemæo, Solino, Pomponio & Straboni. Idem Strabo hanc olim *Parthenium* ab eius fluuio Parthenio, deinde *Anthemum*, poſtea *Melamphylum*, nuncupatam ſcribit. Eadem *Dryusa* Ariſtoteli. Apud Plinium quoque, *Cypariſſia*, *Parthenoaruſa* & *Stephane* dicitur. Stephanus & Sophianus eam *Imbraſiam* etiam nominant, & Hyginus eius meminit. *Heroiam* quoque dictam, auctor eſt Strabo. Hęc Samos Ionica, Iunoni olim ſacra fuit. Hinc Pythagoras oriundus. Hinc vaſa illa fictilia, Samia dicta, à veteribus tantopere laudata. Hæc hodie etiamnum *Samo* indigitatur. *Samos* altera, Thracica eſt, Maris Ægęi, & Thracię oppoſita. Hæc Samos dicitur Straboni & Diod. Siculo *Samothracia* & *Samothrace*, Ptolemęo, Pomponio & Plinio. Olim *Dardania* vocabatur, Plinio & Euſtathio teſtibus. *Serrheion* à Sophiano dici videtur: *Melita* antea Straboni vocabatur. *Leucaſia* etiam Ariſtoteli, vt Erythręus habet in ſuo indice Virgiliano, vel *Leucania*, eo quòd albeat, vt Heraclides in Politiis dicit, qui eam quoque *Thraciam* ab incolis Thraciis, ſeptingentis verò poſt annis à Samiis, qui eam occuparunt, *Samothraciam* dictam ait. *Saum* quondam hanc appellatam fuiſſe annotauit Græcus Scholiaſtes in Nicandrum.

Samoſata, vrbs Aſię ad Euphratem, Straboni lib. 14. Luciano alumno nobilis. Steph. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samoſateus.

Samphe, vrbs Phœnicię. Gentile, Samphæus, Samphirine, Steph.

Sampſa, vicus Arabiæ: Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabicè Solem. Steph.

Sampſiceramus, Baſſi Cæcilii filius fuit, qui iuxta Apamiam & Arethuſam regnauit. Philarchæ quoque genti Emeſſinæ præfuit. Strabo lib. 16.

Sampſira, vrbs AEgypti. Gentile, Sampſireotes & Sampſirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. Paral. 25. Pater Iedihel, 1. Par. 11. Lat. cuſtodiens, vel ſpina, aut fæx vel adamans.

Samſai, nomen viri, 1. Eſd. 4. lat. ſol meus aut nomen muneris, ſiue ibi munus: aut Syriacè miniſter.

Samſame, nomen loci, 1. Mach. 15.

Samſari, filius Ieroham. Par. 8. lat. nomen cantantis, vel dominantis, aut ibi cantator, vel ibi dominans.

Samſon, vir Hebręus miro corporis robore à Deo donatus: ſed ea lege, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæſariem. Itaque cùm Philiſthini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit. Nam cùm capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio conuiuium agitantibus ludibrii cauſa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eámque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio euertit, qua

ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt. Iudicum 4. lat. So. eius, aut hominis iteratio vel ſecundatio, ſiue mutatio, vel nomen dormientis, vel Syriacè, ſeruitium aut miniſterium eius.

Samuel Propheta: Iudæis quadraginta annos præfuit, eiſque tandem petentibus Saulem regem dedit, 1.Reg. 1.1.Par.6. lat. poſitus à Deo, aut nomen eius à Deo.

Samua, filius David, 2.Regum 5.1.Par.14. qui Sammua, 1.Par.3. dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos. lat. audiens ſiue obediens.

Samula, nobilitata mulier ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Aſconio Pediano primum, deinde à Ptol lib. 7.c.48.

Samunis Ptolemæo Albaniæ vrbs, quæ *Samachi* vocatur, teſte Nigro.

Samydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Gentile, Samylianus. Steph.

Sanaballat, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum VIII. millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit, vt ſibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit. Eſt iterum nomen viri 2. Eſd. lat. rubus in abſcondito, vel in inuolutione, aut ex Syro & Hebræo inimicus in abſcondito vel in inuolutione.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15. lat. frigiditas, ſiue ſcutum, vel arma.

Sanates, dicti qui infra ſupráque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cùm defeciſſent à Roma, breui poſt rediere in amicitiam, quaſi poſt ſanata mente. Itaque XII. Tabulis cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus, id eſt bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sanaos, Phrygiæ oppidum Apolloniæ metropolis, teſte Strabone lib.12. Ptolemæus *Vanida* appellat.

Sanagenſes, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Sanari Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Sanctius Craſſus Hiſpaniæ rex, portentoſa obeſitate, pace facta cum Abderamo Saracenorum rege medicinæ perito, vt ab ea curaretur, Cordubam profectus eſt: ac poſtea rediens, regnum ſuum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

Sanctius Deſideratus, Hiſpaniæ rex anno ſalutis 1157.

Sanctius III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1284.

Sanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior, V. Nauarræ rex filius ſuis tribus tria regna diuiſit, Caſtellæ, Nauarræ & Aragonum.

Sanctorinum. Vide Theraſia.

SanctoSebaſtianum, vulgò *Donoſtien*, præcipuum oræ maritimæ, regni Guipuzcoæ oppidum ad oſtium Menlaici fluminis, non procul oppoſita maris crepidine ſitum. Guipuzcoa autem Hiſpaniæ regio diuerſa eſt ab ea quæ Biſcaia dicitur, quamuis vtriuſque incolæ & iiſdem ſint moribus, & eadem ferè pronuntiatione vtantur in idiomate, quod à reliquis Hiſpaniæ populis diuerſum habent. Oppidum hoc porrò ampliſſimo portu nobilitatur, in quo naues ſecuram & ſagacis naturę induſtriæ pulcherrimam ſtationem habent. Agrum habet frumenti, vini, & lanæ feracem. Ad milliaria Hiſpanica quatuor occurrunt iuga montium Pyrenęorum.

Sancus, vnus ex iis Diis, quos in 16. cœlorum ordinibus Mutianus enumerat. Lil. Giral. libr. Hiſtor. Deorum.

Sandabala, Indiæ fluuius, Ptol.

Sandalion, parua regio Piſidiæ: Incola Sandalieus, Steph.

Sandaliotis, Sardinia inſula denominata ab effigie ſandalii, hoc eſt ſoleæ, quam nonnulli Ichnuſam vocant, à ſimilitudine veſtigii, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandanis, vir quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt, ne Perſis bellum inferret. Herod. lib.1.

Sandanus, Thraciæ fluuius circa Pallenem regionem. Plutarch.

Sandaraca, Bithyniæ portus, ad Euxinum põtum. Strabo.

Sandana, Daciæ vrbs. Ptol.

Sando, vrbs Italiæ Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sandrizetes, populos Poloniæ habet Plinius, per quos Dranum amnem defluere ſcribit *S. Andres* oppidum in hoc tractu non malè nomen imitatur.

Sanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

Sane vrbs Thracię, inter Athon & Pallenem. Gentile Sanii & Sanęi. Steph.

Sanga, Plin. lib.4.c.20. fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, Ptolemęo & Straboni fluuius Aſiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniámque in Pontum illabens. Ouid. 4. de Ponto, *Sagarim* appellat *Sanga*, ab Apollonii Scholiaſte dici annotauit Stukius, & eundem ab Heſiodo in Theogonia *Sarcerius* nominatum ſcribit. Idem *Sangaris* dicitur, teſte Solino. *Acada* in tabulis eius decurſum imitari videtur. *Sangari* autem Bellonio & *Zagari* Nigro dicitur. *Xerabates* quondam dictus eſt, teſte Plutarcho de fluminibus: Sangarius etiam *Coralius* nominatur apud Plinium. Alius eſt in Græcia Coralius Straboni. Vide Coralius & Agarus.

Sangia, vicus Phrygiæ, vnde Sangarius fluuius originem ſumit Euſtath. Nicephorus hunc vicū *Pazum* vocari ait, qui *Pachius* fortè Appiani.

Sanguinarius, Pons circa Spoletum, aut inter Orticulum, Narniámque & Spoletum, atque vrbem Romam regione media poſitu.. Victor.

Sanina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deut.3. Ezech 27.1 Par 5. Vocatur & Sion Deu. 4. vide Hermon. Lat. dormiens lucerna, vel nouale, ſiue iteratio vel mutatio, aut ſecundatio lucernæ vel noualis, aut mutatio vel iteratio, aut ſecundatio docentis vel oſtendentis.

Sannaus, lacus, de quo Pli. li 2. ca. 102. Lacus, inquit, Sannaus in Aſia circumnaſcente abſinthio inficitur. A Ptolemęo Samnis appellatur. Apud Græcos per ſimplex n inſcribitur.

Sanni populi, ante Macrones dicti. Strab. lib. 10. vide Macris, Drillæ, & Macrones.

Sannigę populi Scythię, Abaſigis vicini. Step.

Samina, Mediæ vrbs, ad Hyrcanū mare. Ptol.

Santicum, circa Noricum vrbs. Antonin.

Sannitas. Vide Samnites.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites. Steph.

Santones, ſiue Santoni, populi Gallię Aquitanicæ, non longè à Toloſatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus, vulgò *Saintonge.*

Santonicum, Gallicè *Saintes*, Galliæ Aquitanicæ ciuitas. Ptol. lib. 2. cap. 7. tab. 3. Eutrop. & Strab. lib. 5.

Santonum portus. Pto. li 2. ca. 7. Galliæ vrbs, Gallicè, *La Rochelle*. Iuniores Latini Rupellas vocant.

Santonum promontorium, Ptol. *Blaye* Villanouano, *Maluaſon* Mercatori.

Sanua, Albaniæ vrbs. Ptol.

Saorus, vrbs dicta à Saora Nympha. vide Eleutheræ.

Saos, inſula Saiorū. Steph. Dicuntur autē Saii, qui Sain Ægypti vrbem habitant vide Samos.

Sapæ, populi Thracię, aliàs Sapæi dicti & Sipii (Sinties fortè legendum, vide infrà) poſſeſſiuum, Sapaicus. Steph.

Sapaudia, regio, non ſemel inter Galliæ Narbonenſis prouincias nominatur in li. Not. Quibuſdam Sabaudia eſt, vulgò *Sauoye.*

Sapie. vide Sinties & Sapæ.

ſaperdion, altera Phryne. Cœlius Rhodiginus li. 14. cap. 25. ſcribit Apollodorus Phrynes fuiſſe duas: quarum alteram Clauſigelota cognominarunt, Saperdion alteram.

ſaph, nomē gigantis 2. Reg. 21. Lat. peluis, crater, phiala, limē, poſtis qui vtrinque in porta erigitur: finis vel cōſummatio: iuncus vel pelagus.

ſaphai, nomen proprium gigantis. 1. Par. 20. qui 2. Reg. 21. dicitur Saph. Lat. limen vel ſuperliminare, aut hydria, vel phiala, ſeu finis, vel conſummatio.

ſapham, filius Gad. 1. Paralip 5. Lat. barba ſiue labium, aut ripa, vel confractio ſiue ſolitudo eorum.

ſaphan, ſcriba quidam filius Aſalia. 4. Reg. 22. Lat. Hericius aut cuniculus, vel chærogryllus, ſiue abſconditus, aut labium, vel ripa, ſiue confractio eorum.

ſaphar, vrbs regia Arabum. Pli. li. 6. c. 23.

ſaphareni, equi apud Vegetium.

ſaphat, filius Huri, Nu. 13. Pater Eliſæi 3. Reg. 18. Filius Semeiæ, filii Sechemiæ, 1. Par. 3. Filius Gad. 1. Par. 5. Lat. iudex, vel iudicans.

ſaphatia, ſiue Saphatias, filius Dauid ex Abital. 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Filius Rahuel, 1. Par. 9. Vir Aruphites 1. Paralip. 12. Vide Ierem. capit. 38. 2. Eſdr. 7. Lat. iudicans Dominus, ſiue iudicium Domini.

ſaphon, nomen loci. Ioſ. 13.

ſapiri, appellantur (teſte Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Steph. populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabites dicti.

ſapis, Flaminiæ fluuius, ſubter Senogalliam vrbem Iſauro ſe coniungens.

ſapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tam miſerè habuit, vt quoties currum conſcenderet, eius humeris pedibus inniteretur.

ſaphira, vxor Ananiæ illius qui Deo mentitus ad verbum Petri mortuus eſt. Act. 5.

ſapphirine, inſula in Arabico ſinu, è qua Sapphirus gemma, Stephan. licet corruptè legatur Samphirine.

ſappho, Samariæ vicus Ioſeph.

ſappho, inſignis Poetria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarum vna Eriſia fuit, eodémque tempore floruit quo Tarquinius Priſcus Romæ regnauit: qua tempeſtate Alcæus etiam & Therpſichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit. Maritum habuit Cercylam ditiſſimum virum ex Andro, ex quo filiam ſuſcepit Clio nomine. Scripſit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias: carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuiſſe Lesbiam ſiue vt alii tradunt, Mitylenæam, poetriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicū Phaonem extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, vt immeritò non inter Lyricos poetas annumeretur. De huius morte memoriæ proditum eſt, quòd cùm à Phaone, quē miſerè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade ſeſe in mare pręcipitauerit. Vtracunque fuerit, vnam tantùm commendant Latini poetæ. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

ſapuri, montes Scythiæ intra Imaum. Ptole.

Sanſyelatum,mons Corinthiacus. *Arachnæum* ſuo tempore appellatum ſcribit Pauſanias.

Sara, Aureæ Cherſoneſi emporium. Ptol. *Selungos* hodie, Caſtaldo teſte. Vrbs item Cappadociæ,apud Antoninum,quam Ptolemęus *Saurania* vocari ait, ſed *Sauranis* hoc loco apud Ptolemæum legitur.

Sara,vxor Abraham,Gen.17.Lat. Domina,vel princeps. Antea Sarai dicebatur,i. Domina mea vel princeps mea.

Sarabacus ſinus, Indiæ extra Gangem Ptolemæo.*Golfo Sauolas* eum vocat Caſtaldus.

Sarabris, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Camora* Cluſio. *Doro* ad Durium fluuium, malè apud Antoninum *Sabaria* pro *Sarabris* legitur.

Saraceni, qui olim Agareni & Iſmaëlitæ dicebantur, teſte Sozomeno. Item *Arabes & Scenitæ*, auctore Ammiano. Hebręis *Chaſtubim*, vt ſcribit Ar. Montanus.

Sarai, Gen 16. Num.26.1. Paral.7. Filia Aſer filii Iacob. Lat. odorans, vel canticum odoris, aut domina odoris.

Sara,ſiue Saraa Ioſuæ 19.Iudic.13 1.Eſdr.11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea Ioſ.15.dicitur.Lat. Lepra, aut ſcabies.

Sara,1.Par.7.Filia Ephraim.Lat.caro vel conſanguinitas, aut fermentum, ſiue reſiduum vel remanens.

Sarabias, ſiue Sarabia, nomen viri. 1.Eſdr.8. Lat. ſiccitas Domini, vel pręualens cum Domino, aut pſallens in Domino vel cum Domino.

Saraca Ptol. lib.6.ca.2. oppidum in mediterraneis Medię. Eſt & eidem lib.5.cap.10. Sarace ciuitas in Colchide. Stephan. regio eſt Arabię poſt Nabathęos: incolę Saraceni. Vide Saraceni.

Sarabus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolemæus.

Saracena,Arabię Petreæ regio,apud Ptol. Saraceni ſunt in Arabia felici. Ptol.& Plinio, qui eorum vrbem Arram vocat.

Saraga, Sinarum vrbs, apud Ptol.

Saragina,Marmaricæ vicus. Ptol.

Saraguri, gens Aſiatica, Suidas.

Sarai,i. leproſus, vel ſcabioſus,nomen viri,1. Par.2.24.

Saraia, ſiue Saraias, filius Genez 1. Par.46.2. Reg.8.Filius Ezriel,Ieremiæ 36.4.Reg 25.1.Par. 6 1.Eſd.2. Lat.Princeps Domini, vel Canticum Domini.

Saralus,Ptol. Galatię oppidum.

Saramanne Hyrcanię vrbs,apud Ptol.

Saramena,regio Aſię minoris circa Amiſum, Strab.

Sarangæ, populi ſunt Caucaſi iuga incolentes,apud Plin.lib.6.c.16.

Sarapini, populi ſunt Colchidis, de quibus ſcribit Strabo lib.10.

Sarapatæ,populi circa Caucaſum,non procul ab Hyrcano. Plin. lib. 6. cap.16.

Sarapoda, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Petræum fuiſſe refert: à Natura quippe deformitate, multi cognomina ſua traxerunt. Alexand.ab Alex.libr.Genial.dier.2.capite 11.

Sarapidis, inſula, aut *Zenobij* inſulæ, ea eſt, quæ hodie *Mazira* dicitur, inquit Ramoſius. Sunt Arabiæ Felicis in Azanio mari apud Ptolemæum & Arrianum.

Sarapis,inſula in ſinu Indico:Gentile, Sarapites. Steph.

Sarapta. Vide Sarepta.

Sarar,pater Ahiam 2.Re 23 qui 1.Par.11.dicitur Sachar.Lat.vmbilicus aut cogitatio vel inſidiatio, ſiue cantans vel [illegible] nus.

Saraſar filius Sennacherib 4. Reg.19. Iſa.37. Principis cuiuſdā nomen Zach.7. Lat.præpoſitus theſauri vel cellarii,aut plalleus theſaurus vel collarium, ſeu qui vidit anguſtiam: aut ex Hebræo & Syro,Caliga vetans angariantis.

Saraſtes,populi. Vide Sarmat; ſed melius Sarraſtes.

Sarath aſar, ciuitas in tribu Ruben in monte Beth-phegor. Ioſ.13. Lat. plaſmatio matutina, aut anguſtia vel colligatio matutina ſiue anguſtia vel figura nigredinis.

Sarath,nomen viri,1. Par.4. Lat.leproſus, vel ſcaber.

Sarauus fluuius prope Auguſtam Treuirorum in Moſellam erumpens, vti ab Auſonio deſcribitur in ſua Moſella: *Sar* hodie vocatur, eundem antiquitas *Sarra* dictum ſcribit Scaliger ex antiqua inſcriptione quæ Treuiris extat.

Sarbaniſſa, Cappadociæ vrbs in Ponto Polemoniaco. Ptolem.

Sarbatha, Arabiæ vrbs, Ptolem. 8. Geographiæ.

Sarbedicus mons,apud Curopalatem videtur pars Tauri,inter Syriam & Armeniam.

Sarbeno, Ptolemæo Aſſyriæ vrbs.

Sardabala,fluuius Tingitanę prouinciæ.Pli. li.5.c.2.

Sardana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Sardanapalus, vltimus Aſſyriorum rex, trigeſimus à Nino, omni libidinis mollitiæque genere effœminatiſſimus: adeò vt non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit, & extructa pira, rebuſque omnibus chariſſimis eò congeſtis,ſeipſum vnà cum regia combuſſit. Herodot. Iuſtin.

Sardanis. Vide Sandanis.

Sardemiſos, Tauri montis promontorium quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum pelagus.

pelagus imminet. Plin. cap.27. lib.5.

Sardene mons ad Hermum fluuium & nouum murum Herodot.

Sardeſſus, vrbs Lyciæ prope Tymneſſum, vbi Sardeſſius Iupiter colitur. Steph.

Sardeuua, Armeniæ minoris oppidum. Ptolemæus

Sardiæi, Dalmatiæ populi. Polyb.

Sardiani, quo pacto a Smyrneis, ancillarum coitu victi fuerint, vide in dictione Smyrnæi.

Sardica, Thraciæ vrbs mediterranea apud Pto. *Triaditza Sophiano.* Daciæ item oppidum. Eutrop.

Sardinia, inſula in mari Liguſtico, à Corſicæ extremis nouem tantum millium paſſuum freto diremptà, ab austro Libyco mari abluta, ita dicta à Sardo Herculis filio (ſicut Strabo & Solinus ſcribunt) qui e Libya veniens, cum multitudine colonorum insulam occupauit, mutatóque nomine Sardiniam appellauit, ab effigie ſoleæ, quam Græci ... vocant. & Ichnuſa, à ſimilitudine veſtigij, quod Græcè dicitur .... Huius latitudo centum ſeptuaginta paſſuum nonaginta octo longitudo centum octoginta viginti, quanquam alij ſtadia metiri ſufficiant. hodie Italis *Sardegna* Gallis *Sardaigne* dicitur. Habet hæc inſula a Septentrione montes editiſſimos, qui prohibent, ne ab omni parte a Borea poſſit perflari: quo fit vt aeris peſtilentia maximè ſit obnoxia. Quo nomine etiam mal audiuit, vt M. Cicer. Quinctum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, memini te cum debere, in Sardinia te eſse:& alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſse ait patria ſua peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit:

Nullo (ait) *fata loco poſſis excludere, cùm mors*
Venerit in medio Tybure Sardinia eſt.

Mirum, in ea inſula neque lupum gigni neque ſerpentem reperiri. Habet ciuitates ... ſed omnium præclariſſima Calaris ... ſtrum ſpectans, qua in parte Sardinia ... bycum mare pertingit, vbi coraliorum piſcatio eſt. In qua diui Auguſtini oſsa tandiu conquieuêre, quoad ab Heliprando rege Papiam tranſlata ſunt. Hæc ciuitas Iole a priſcis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditiſſimè amauit. Inſulam Pœni occupauere, ſed a Romanis expulſi, tandem primo bello Punico amiſere. A Sardinia Sardus, Sardous, & Sardienſis, adiectiua fiunt. Multa in ea inſula inſignia ſunt: at nihil magis quam quod adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus in Chiliad. Mela anguſtius ſpectare eam in ortum, quàm occaſum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. Fertiliſſima eſt frumenti. Huius inſulæ incolæ ob inſignem vilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otioſos conſtituta eſt, quæ pœnas ignauiæ & ſocordiæ infligebat, & vnumquenque laborum, victus, totiúſque vitæ rationem reddere cogebat. Author Ælianus de varia hiſtoria. Varia præterea ſortitur nomina: vocatur enim à Timæo Sandaliotis, Ichnuſa à Marſylo ... Græcè dicitur Ptolemæo, Lycophroni, Stephano & cæteris, incolæ *Ilai* ſiue *Iolaenſes* à Iolao appellantur Straboni & Diodoro, Strabo eos priſcos *Diagebres* dictos ſcribit. *Sardegna* hodie nominant.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ inſignis, ad Timoli montis latus ſita, Crœſi olim regia. In ea eccleſia fuit vna ex ſeptem Aſiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardianus: poſſeſſiuum, Sardianicus.

Sardis, Aſiæ propriæ ciuitas in Lydia regione, quæ à Mæonis *Hyde* vocitata eſt. Plin. olim *Gygepolis* dicebatur, teſte epigrammate antiquo.

Sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro ſecundo, cap. 7. vulgò *Marana*. vide Sardona.

Sardoniæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Sardopatris fanum, Ptolemæo in Sardinia.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam. Hic adhuc puer ab Iolao eorum tutore ſubtractus eſt, quos Hercules viuens ... cum fratribus aliquot in Sardiniam ... perueniit, & eam quæ antea Sandaliotis ſeu Ichnuſa vocabatur, à nomine ſuo Sardiniam creditur appellaſſe.

Sardus, vrbs Illyriæ Ciuis, Sardenus. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Steph. in Caballo.

Sareas filius Thanehumeth, Ier.40. Lat. princeps aut canticum Domini.

Sarebias nomen viri, 2. Eſd.9. idem ſignificat quod Sarabias.

Sared filius Zabulon. Geneſ.46. Lat. ablatio dominij aut deſcenſionis: aut Syriacè, Cortina.

Sareda, patria regis Ieroboam, 3. Regum 11. Lat. anguſtia, vel colligatio dominii vel deſcenſionis, aut plaſmatio dominii vel deſcenſionis.

Saredatha, nomen loci, 2. Par. 4. idem.

Sarepta, Plinio Palæſtinę vrbs, inter Tyrum & Sidonem, Ioſepho 8. Antiq. c.7.

Sarepta, Plinio libr.5. cap 29. vrbs Sidoniorum vbi diuinus vates Helias eſurientem viduã miraculo pauiſse creditur. Hinc Sarephtanus, a, um. Heb. Sarphata. Lat. Anguſtia buccellæ, vel panis, ſiue conflatio vel conflatorium, aut anguſtiæ dilatatio vel perſuaſio.

Sares, frater Phares filii Machir, 1. Par.7. Lat. radix, vel catenula.

Sargacæ, populi Pomp. iuxta Mæotidem, quorum oppida. Murmerion. Ponticapæum,

Theodoſia, Hermoſium.

Sargantha, vrbs Iberiæ. Gentile, Sarganthenus. Steph.

Sarganthis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sarganthites, Steph.

Sargapiſe, Tomyris filius, à Cyro rege Perſarum captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

Sargaſis Antonini, Corſabia Ptolemæi eſt, Simlero Armeniæ minoris oppidum. Sed *Chorſabia* legitur apud Ptolemæum.

Sargauraſanæ, regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sargetia, Daciæ fluuius Dioni, in quo Decebalus Rex theſauros ſuos occultauerat. Hunc Tzetzes *Argentia* vocat, *Strei* Hungaricè, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Iſaiæ 10. Lat. auferens protectionem vel corpus aut colorem, ſiue auferens hortum aut Syriacè, rete vel retinaculum.

Saria, filius Aſel. Paralip. 8. 9. Hebr. Searia. Lat. porta Domini, ſiue æſtimatio aut capillus Domini, vel hircus ſiue hordeum aut tempeſtas Domini vel Dæmonis Dominus.

Saria. Vide Sarea.

Sarira, idem quod Sareas.

Sarieha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabuloniæ tribus Ioſ. 19. Lat. relictus, vel remanens, aut principis manus, ſiue canticum manus

Sarinenſis portus deſcribitur à Claudiano: idem fortè Saronicus infra dicitur.

Sarion, mons à Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. Deut. 4 Lat. Lorica vel planities, aut canticum columbæ.

Sariphi, montes in Aſia, è quibus Oxus fluuius exit. Ptolem.

Sariſabis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Saritæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Sarmagna, Ptole. Ariæ regionis in Aſia vrbs, quæ Nigro *Samarchant* eſt.

Sarmatia, Toliſtobogiorum in Galatia vrbs. Antonin.

Sarmatia, regio latiſſima ab ipſis Germaniæ finibus & Viſtula amne in Hircaniam vſque extenſa, cuius incolæ Sarmatæ: ſiue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, Europæa, quæ Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quam Sarmaticam ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem Viſtulam amnem, à Meridie Iazygas Metanaſtas: ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluuium. Quem tractum hodie tenent quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita: ab Occaſu, Sarmatia Europæa & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobii dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱππομολγοὺς, hoc eſt, equarum mulſores, alii γαλακτοφάγους, hoc eſt, lacte veſcentes appellant. Sunt etiam quidam interiùs habitantes, quos vocat Gelonos. Virgil. 3. Georgicorum. Item Sarmatæ alii ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta è cruris venis aluntur. Alii etiam qui pro victimis homines immolant. Alii bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur: alii qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur antropophagi, ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt, ab hominibus edendis. Hi, vt author eſt Mela libro ſecundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæuitiam hyemis admodum aſſiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant. Totum bracchati corpus, & niſi qua vident, etiam ora veſtiti. Plinius libro quarto capite decimoſecundo, & Strabo libro vndecimo. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum: σαῦρα enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. Idola hactenus colunt. A Sarmatia fit Sarmatis tidis & Sarmaticus. Diuerſis præterea nominibus appellantur: aliqui enim Europæam *Ruſſiam* vocant. Niger ait Aſiaticam patria lingua *Sargatia* dici. Garcias ab Horto Tartaros Aſiaticos *Mogores* in India vocari ait in libello ſuo de Aromatibus. Ephorus *Iazabatas* etiam vocat, *Iaxamata* quoque legitur apud Melam: Sauromatas Scythas vocat Tzetza *Peraitades*. Sarmatas ab Hebræis *Haſſermaneth* vocari Ar. Montanus ſcribit in ſuo apparatu. Sarmatarum populi, qui Tanaim fluuium accolunt, apud Plinium ſunt *Cicimeni, Choatræ, Coſtobocci, Dandari, Euazæ, Gynæcocratumeni, Meſſeniani, Thuſſagetæ, Turcæ & Zigæ*. vide Scythia.

Sarmatica inſula, iuxta Danubii oſtium, Caloſtoma dictum. Plin.

Sarmentus, vir, qui ſcurrilitate claruit, cuius meminit Horatius primo Sermonum, Satyra quinta.

Sarmiſiam vallem habet Sambucus in ſua Tranſ-

Tranſſiluaniæ Tabula, quam *Hacſag* vel *Hatſaag* Hungari ė vocat.

Sarandeſſu, locus Thraciæ. Suid.

Sarnaca, Troadis vel Myſiæ vrbs. Plin.

Sarnada, Pannoniæ oppidum. Anton.

Sarnia, Britannica inſula, Aut. *Garnſey*, Camdeno.

Sarnius, Aſiæ fluuius in limitibus Hyrcaniæ, Strabo.

Sarnus, fluuius Campaniæ, in Sarno monte naſcens, inter Pompeianum agrum & Salernū, iuxta oppidū in Sarni montis radicibus poſitū, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit quæ graues incolis, nebulas toto anno emittūt deinde coactis rupibus, Veſuuium montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit, *Scafati* nonnullis hodie dicitur, eſt *Scafato* Erythræo.

Sarnus, vrbs Illyriæ Gentile Sarnuſius. Steph. Nuceriæ mons apud Vibium.

Saro, nauta quidam, qui moribus ſuis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Sarone magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19. lat. princeps gratiæ, ſiue principis gratia, vel gratię canticum.

Saron, ſiue Sarona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis à Cæſarea vſque ad Ioppem ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſſima eſt, 1. Par. 27. Iſaiæ 33. Act. 9. Eſt & vrbis nomen, in qua filii Gad habitauerunt, 1 Par 5. Lat. planities aut canticum eius.

Saron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

Saronicus portus in Achaia ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicū. Plin. quoque lib. 4. c. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone Deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Aſlepiæ marinæ regioni imperauit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Vide Sarienſis & Saron Strabo dicit alius *Salamintacum* appellari. Item *Pontum* & *Portum*, id eſt, traiectum. *Eleuſinius* apud eundem vocatur, cui etiam eſt ſinus peculiaris inter Saronicum & Argolicum ad Hermionem vrbem. libro autem primo, idem Hermonicum ſinum circa Methonem ponit. Saronicus ſinus hodie *Golfo de Engia* Caſtaldo eſt.

Saronites, nomen viri. 1. Par. 27. lat. planities vel planus, ſiue cantans.

Sarophages gentes Indiæ ſunt, accolæ Indi fluminis, authore Plin. lib. 6. c. 20.

Sarpedon Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia, vt eſt author Homer. 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, eiuſdem Iouis filius ex Europa frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline è medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſioq; reſpergum liquore ac regia indutum veſte, ad ſepultura in ſuis reſtitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontoriū, finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit Pomponius lib 1 in deſcriptione Ciliciæ Steph. vrbs eſt Thraciæ. Gentile, Sarpedonius. item inſulæ nomen Suid.

Sarpedonia petra. Vide Melas, Pontus & Gorgones.

Sarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus dicta à piſce quodam qui illic abundat, quem Sara appellant, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ.

Sarraca nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in fœlici Arabia. Vide Saraca per ſimplex r.

Sarraceni, populi poſt Nabathæos à Saraca (vt Steph. inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Horum mores ſic deſcribit Ælianus. Omnes, inquit, pari ſorte ſunt bellatores, ſeminudi, coloratis ſagulis pube tenus amicti, equorum adiumento pernicium, graciliúmque camelorum per diuerſa raptantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec eorum quiſquam ſtiuam apprehendit, vel arborem colit, aut arua ſubigendo victum quærit: ſed errant ſemper ſine lare, ſine ſedibus fixis, aut legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga vxoréſque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt ſit ſpecies matrimonii, dotis nomine futura coniunx haſtam, & tabernaculum offert marito.

Sarranates, Italiæ populi, vt, regionis, circa Vmbriam. Plin.

Sarraſtes, populi circa Sarnum fluuium.

Sarro, adhuc Iano, hoc eſt, Noa ſuperſtite, apud Celtas regnauit, qui, vt contineret ferociā hominum tum recentum, publica literarum ſtudia inſtituit. Beroſ lib. 4. & 5.

Sars Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius Pomp.

Sarſachim, vnus ex principibus regis Babyloniæ. Iere. 39. lat. propoſitus cooperimentorum vel vnctionum.

Sartaga, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Sarſenna, pater & filius nobiliſſimi ſcriptores, quos Plin. commemorat damnaſſe arbuſtorum rationem ad vites ſubleuandas lib. 17. c. 23.

Sarſina, vetus ciuitas in Æmilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poetæ patriam faciunt, indéque Sardinatem dictum volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus qui Farſinatem dicere malint.

Satſura, Africæ propriæ oppidum, Hirtio, fortè Saſura.

Sarte dicitur vrbs in ... Athon. Gentile, Sartus. Steph.

Sartha, amnis Cenomanorum vrbem præterfluens, & apud Nortmannos ſcaturiginem habens, ipſos à Cenomanis ſuo ipſius curſu ſeparat.

Sarthan, vel Sarthana, locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 4. Lat. tribulatio, ſiue anguſtia, aut colligatio ſiue plaſmatio, vel figuratio, ſiue anguſtiam dans.

Sarug, filius Reu. Gen. 11. Luc. 3. Lat palmes vel ſarmentum, ſiue ramus, aut conuolutio.

Saruia, mater Abiſai, filia Iſai patris Dauid. 1. Regum 26 1. Par. 2. Lat. anguſtia vel tribulatio Domini aut colligatio ſiue plaſmatio vel figuratio Domini.

Sarunetes. Plinio Heluetiorum populi ſunt qui apud Scudum *Sarnganſerlandt* inhabitant hodie.

Sarus, fluuius. Vide Rhœxus ſuprà.

Sarus Pelignorum fluuius. Ptolem. in magna Græcia.

Saruom, Ptolem. oppidum in Arabia felici.

Sagrus. Straboni Ciliciæ, Carmaniæ & Minoris Armeniæ amnis. Plin. Ptol. & Procopio. Hodie *Sangro* vel *Sagnino* vocari perhibet Niger.

Saſabaſar, princeps in tribu Iudæ. 1. Eſdr. 1. &c. Lat. Gaudium in tribulatione vel anguſtia, aut gaudii perhibitio vel munitio, ſiue gaudiū vindemiæ, vel ſexta anguſtia, aut linum vel byſſus anguſtiæ.

Saſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. Eſt. 2. Heb. Saaſagaz. Lat. qui facit tranſitum vel tonſionem, aut reſpiciens tranſeuntem vel tondentem ſiue comprimens vellus.

Saſon, inſula inter Epirum & Brunduſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans Strab. lib. 9. Eſt & flunius in mare Adriaticum influens. Hæc *Saſeno* Sophiano.

Saſſina. Vide Sarcina.

Saſſummini, populi in Aquitanica Gallia, apud Plin. lib. 4. c. 19.

Saſones Scythiæ populi ſunt iuxta Imaū Ptolemæo. Hos fortè pridem ex Scythia in Germaniam veniſſe atque ibi *Saxones* dictos, ex aliorum ſententia memorat Crantzius.

Saſuti, gentes ſunt im India, authore Plin. li. 6. cap. 19.

Satagittæ, populi in Aſia Scythica, vt libro 4. teſtatur Herodotus: aliàs cum y in penultima.

Satala, vrbs Armeniæ. Gentile, Sataleus. Stephanus.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa iuxta Mæotidem: qui (vt Solinus refert damnato auri & argenti vſu, ſe à publica auaritia abdicarunt. Hi belliсoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. *laxamata, Toriniquo & flaui crine Satarcha.*

Satarnei, gentes ſunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Sataros, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia apud Plin. lib. 5 c 27.

Saraſpes, Perſa Theaſpis filius à Xerxe rege cruci affixus eſt, quòd Zopyri filii Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodotus libro quarto.

Saticola, Italiæ vrbs. Steph. Saticula Samnitum vrbs. Liu.

Saticuli populi Campaniæ, moribus aſperi, de quibus Virgil. lib. 7.

Pariterque Saticulus aſper.

Satio, Macedoniæ oppidum, circa Lychnidem paludem, Polyb. 5.

Samali, apud Melam ſunt populi, quibus magnæ aures, & ad ambiendum totum corpus patulæ. *Faneſios* hos vocat Iunius. *Pharcſij* legit Solinus. In tractu ſunt ſeptentrionali. Huius formæ homines Strabo *Enotocœtos* appellat, & Tzetza *Otolicnos*, chiliade 7. n. 144. *Panoſios* eos appellat Turnebus quaſi totos auritos dicas. Fabuloſam antiquitatem hoc ſic nominaſſe exiſtimant quidam, à tegmine fortè capitis amplo, & humeros tegente quo ſe contra niues aliáſque cœli iniurias protegebant.

Satuius mons, apud Lycophronem. Stephanus.

Satorchæi, inquit Stephanus inhabitaſſe dicuntur Traphas regionem, iuxta Mæotim paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Satræus. Stephanus. Vide Leuthereua.

Satrachus, Lycophroni vrbs & fluuius eſt in Cypro, quidam per e ſcribunt, vt tradit Iſacyus.

Satræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ Herod. lib. 7.

Satraides, Aſiæ populi ad Occidentem oſtiorum Indi fluminis Dionyſ.

Satraparum, regia, oppidum Meſopotamiæ apud Plin.

Satrapeni, Mediæ populi militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugauit. Plutarch.

Satria, vrbs Italiæ. Gentile, Satrianus.

Satrocentæ, populi Thraciæ. Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

Satricum oppidum in Italia, à Camillo coſ captum anno vrbis 370.

Sarron, rex Galliæ anno à diluuio 350. Is primus publica litterarum ſtudia inſtituit.

Sattagylæ, Aſiæ populi. Herodot.

Sattala Phrygiæ vrbs. Ptol.

Satula, vrbs in Arabia felici. Ptol.

Saturæ

Saturæ palus quæ & Pontina, iuxta Circeios, xxiii olim vrbium locus, vt ex Muciani ſententia tradit Plinius libro 3 capite quinto. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur, inter Appii Forum & Tarracinam.

Saturium, ſiue Satureium, Stephano vrbs Calabriæ non procul a Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Saturnalia, feſta ſeptem, ſeu quinque dierum menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesin veſtem ſumebant: ſeruiſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittique ſolebant. Hinc Saturnalius, a, um.

Saturnia oppidum Latii, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, naui in Italiam fuiſſe aduectum, Ianumque qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: eiúſque beneficii memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerant: σατυρνία, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos. Plinius dicit hodie Romam eſſe, imò ipſam Saturniam portam, quam hodie *Pandanam* ſcribunt Varro & Solinus. Vide Italia & Capitolinus.

Saturniana colonia, Tuſcorum vrbs. Ptol. li. 3. cap. 5. Hodie Saturnia.

Saturniani, hęretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos Angelos ſeptem præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant. Eccl. hiſt.

Saturni Columnæ. Vide Alybe.

Saturnini, Italiæ populi in Etruria, qui antea *Aurinini* vocabantur. Plin. lib. 3. c. 5.

Saturninus, mons quondam dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile, Saturnia, Stephanus.

Saturninus, Syriæ pręfectus, anno vrbis 749.

L. Saturninus, homo ſeditioſus, cùm Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet: itaque cùm ſuæ factionis hominibus ſibi adiunctis Capitolium occupaſſet, iuſſu Senatus eſt interfectus. Liu.

Saturninus Antiochenus hæreticus, veram Chriſti humanitatem pernegabat: vixit autem ſub annum ſalutis 134. Eccl. hiſt.

Saturnus, Cœli & Veſtæ filius, qui Opem ſororis ſuam matrimonio ſibi coniunxit, & patri Cælo virilia exſecuit: ex quibus in mare abiectis ſpumáque agitatis nata eſt Venus, quæ inde dicta eſt Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti, vti par erat, ſuccedere deberet, animaduertens tamen matrem ſororéque in Saturnum proniores eſſe, iure ſuo ceſſit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos vbi primùm nati eſſent, deuorabat. Verùm cùm Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidiſſet, Iunonem quidem Saturno oſtendit, Iouem verò clàm nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorum tympanorúmque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cùm ille puerum depoſceret, vt ipſum deuoraret, Ops lapidem oſtendit pannis inuolutum, cúmque partu illo à ſe editum ſimulabat: quem ille acceptum ſine mora deuorauit. Poſt hæc cùm & Neptunum illa peperiſſet, eum quoque clàm Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus Saturno oſtendit, Plutonem autem abſcondit. Verùm detecta tandem fraude, cùm Titan reſciuiſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuóſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduerſus Saturnum ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriuſque ſororem, in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Iupiter adultus, deuectis Titanibus eos liberauit. Poſt hæc Saturnus cùm ex oraculo didiciſſet, fore vt à filiis regno pelleretur, cùm ob hoc Ioui inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum eſt. Hoc regnante ætatem auream fuiſſe fabulantur, terrámque ſua ſponte expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communéſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Quid Saturni nomine veteres intellexerint, latè explicat N. Comes, mythologiæ lib. 2. cap. 2. & libr. 10. Phyſici hanc fabulam ad temporis & cœli motum referunt. Ethici ad tyrannorum mores & tragicos exitus. Nonnulli Saturnum à Satione deducunt, quoniam agriculturam primus in Europa edocuiſſe fertur. Aſtronomiæ peritia Planetarum curſum fabulam accommodant. vide Lucian. in libello de Aſtrologia. Ouidium item, Metamorph. li. 1. Quidam Saturnum Græcè Cronon, dictum exiſtimant: à ſacietate intellectus, eò quòd Græcis ſatietas κόρος, intellectus verò mens, νοῦς dicitur. Hinc Saturnius, nia, nium, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Verſus quoque, quos olim Fauni Vateſque canebant. Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnus, idem fuit, quod Nembrothus. De quo Beroſus li.3. ita ſcripſit: Anno inquit, 131. à ſalute ab aquis diluuii, prima omnium gentium, & ciuitatũ, fundata à Saturno Babylonica vrbs, & gens noſtra Babylonica, multiplicatáque eſt nimis numero poſteritatis, magiſque ſtuduit Saturnus paci & religioni Deorum, quàm opulentis: & turrim quidem ædificauit, ſed non compleuit, nec deſignatam vrbem fundauit: quia poſt quinquaginta ſex annos ſubitò non comparauit, tranſlatus à diis, & cęte, Saturnum omnium Deorum parentem vocauerunt Ethnici, qui ex Ope Iouem Iunonem, Neptunum, Plutonem & Glaucam filios ſuſcepit: qui cùm de mortalibus plurimùm eſſent bene meriti, dii habiti ſunt. Lactant. li 1. diui. Inſtit. & Enn. hiſt. ſacr. Saturnii dicuntur familiarum nobilium, & regum, qui vrbes condiderunt, ſereniſſimi: & eorum primogeniti, Ioues & Iunones, Saturnorum patres, cœli: vxores, Rheæ, & cœlorum Veſtæ. Quot ergo Saturni, tot cæli. Veſtę, Rheę, Iunones, & Hercules, Xenoph. de æquiuoc. Saturni temporibus, hoc eſt, aureo ſeculo, nullus hominum carnes comedit: ſed vniuerſi vixerunt frugibus, & pomis. D. Hieron. contra Iouinian. Saturnus nummos ęreos Latinis primus inſtituiſſe fertur. Eutr. lib. 1.

Saturum, vrbs Calabriæ fuit, non longè à Tarento.

Satyri, Africę interioris gens vaga & ſemifera. Solin.

Satyri, ſyluarum numina habita ſunt, Syluanis & Faunis ſimillima, humano capite, ſed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoſo, ſyluarum latebris gaudentia, laſciua in primis & in Venerem procliuia: vnde & Satyri dicti, putantur à membro virili, quod σάθην priſci Græci appellabant.

Satyrorum inſulę, ſunt tres contra Indiam, extra Gangem ſitę. Ptol. li. 7. ca. 2 quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem Satyrorum promontorium eſt in Æthiopia ad Arabicum ſinum, & in Sinarum regno.

Satyrus, fluuii nomen in Aquitania. Lucan. li. 1. Atyrus, Turnebo.

Satyrus apud Gręcos hiſtrio, qui Demoſthenis lingua prępediti, ac propterea ingrati populo, ſic formauit vocem, vt non prior Demoſthenes, ſed alter videretur. Author Plutarchus.

Satyrus, vir quidam ſanctiſſimus, qui quum nullis tormentis nulliſque cruciatibus ab orthodoxę fidei cultu auocari poſſet, leonibus deuorandus traditus eſt, Valeriani & Galeni temporibus ſub pręſide Tauurtio Volat.

Saua, vicus Arabię fœlicis. incolę, Saueni. Steph.

Saua, Arabię deſertę vicus. Ptol.

Cauara, Aſſyrię oppidum. Ptol.

Sauarabatis, Indię intra Gangem regio. Ptol.

Sauari, Sarmatiæ Europæę gens. Ptol.

Sauaria, Hungariæ fluuius, Sauus Ptolemæo. *Die Savv* Lazio, in paginis Hungaricæ ſuæ tabulæ adiunctis: in tabula verò ipſa dicit *Muer* fluuium olim *Sauariam* vocatum, & ſic etiam Ioannes Heroldus in Dialogo de rebus geſtis Turcarum in Interamnenſi Pannonia.

Sauaria, vrbs Auſtriæ, Lazius ſcribit hodie *Leybnitz* vocari.

Sauaria, Pannoniæ ſuperioris ciuitas, Ptole. *Graltz* Villanouano.

Sauatra, Iſauriæ in Galatia ciuitas, Ptol. *Souraceri* Nigro.

Saubaana, Armenię maioris vrbs. Ptol.

Saubatha, Arabiæ felicis metropolis. Ptole. *Sabbatha* Arriano, *Sabota* fortè Plinii.

Sauciua Pannoniæ vrbs. Anton.

Saue, ciuitas ſiue vallis, Gen. 14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Sauera, vicus eſt Lycaoniæ, qui poſtea in vrbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Strab. lib. 12.

Saufeius, prænomine Apius Romanus quidam, qui cùm à balneo reuerſus mulſum bibiſſet ouúmque ſorberet, morte repentina abſorptus, à Plinio libro 7. capite 53. commemoratur.

Sauia, Pelendonum vrbs in Hiſpania Ptol.

Sauia Pannonia, quæ & Riparienſis, hodie *VVindiſchland* Lazio. vide Pannonia.

Saul, ſextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth, Gen. 36. Filius item Simeonis filii Iacob Gen. 46. 1. Paral. 46. Filius poſtremò Cis, rex primus Iſraëlitarum. 1. Reg 9.

Saulium, Liguriæ oppidum ſic dictum iunioribus Latinis, vt Blondus refert. *Sori* vel *Soli* incolis vocari auctor eſt Leander.

Saulus, dicebatur Paulus Apoſtolus ante conuerſionem. Act. 7.

Saunis, vrbs Arabiæ. Steph.

Saunites. Vide Samnites.

Saunius, fons circa Bulidem vrbem, in Phocide. Pauſan.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Sauona, Ptol. lib. 3. ca. 1. Sabbatium. Pli. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuenſium ditionis, vulgò *Sauone*. vide Sabata.

Saura, vrbs Samnitum, Gentile, Sauramis, Steph. Suſianæ item ciuitas. Ptol.

Sautæ, Thraciæ gens. Phauorin.

Saurium, Hiſpaniæ Tarraconenſis flumen. Pomp.

Sauromatæ, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi, Tanai fluuio diſcreti. vide Sarmatia. *Arua Sauromatum* apud Auſonium, quidam interpretatur *Hundſrul* (quaſi dicas Hunnorum

norum refugium)circa Moſellam tractus.

Saurus,nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plin.lib.35.c.5.

Saus,ſiue Sauus, Pannoniæ fluuius in Danubium ſe exonerans, hodie vulgò *Savv*. *Salus* in Arriano Latino legitur, etſi in Græco [illegible] ſit: videtur apud Strabonem quoque *Noarus* appellari,cùm ſcribat hunc præter Segeſticā fluere:eſt enim vrbs ad Saum pertinens. Plin.lib.3.c.25.Ex eodem quoque Strabone *Naorus* alius eſt fluuius,cùm inquit lib.7. Corcoram fluuium in Sauum influere, Sauum in Drauum, & hunc in Noarum. Strabonem autem errare in eo,quòd ſcribat Sauum in Drauum influere, Bonfinius oculatus teſtis, & tabulæ chorographicæ coarguunt. vide Samos.

Sauus, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius,Ptol. *Saffaya*, Marmolio.

Saxetanum,Bęticę vrbs inter Murcum & Menobam Anton.

Saxi,iuxta Pontum gens.Steph.

Saxinæ,Troglodytarū gens in Æthiopia.Pli.

Saxo Grammaticus, rerum Danicarum ſcriptor notiſſimus.

Saxoforatum,Volat. Vide Saxum Ferratum.

Saxones,illuſtres Alemaniæ populi, qui Angelæ reginæ auſpicio Angliam deuicerunt.Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis littoribus & paludibus inuiis conſtituit lib.3.c.1. Steph.collocat eos in Cimbrica Cherſoneſo.

Saxonicum littus, videtur in lib.Notitiarum Cantii partem Orientalem deſignare,cùm Dubrim, Rutupim, & alia Cantii oppida in eo deſcribat. Itidem littora Germaniæ inferioris & Galliæ huic Cantio obiecta ſub Saxonici littoris vocabulo comprehendit. Nam Armoricanos, Oſiſmios, Abrincates Venetos & Noruicanos populos,necnon Rhotomagum,Flauiam, Conſtantiam,aliáſque vrbes in Saxonico littore ſitas nominat.

Saxonum inſulæ Ptolemęo in Oceano Germanico Albi fluminis oſtiis obiectæ ſunt, *Heylichlandt* à Crantzio dictas apparet.

Saxonum natio antiquum nomen retinens, terminatur ab occaſu Viſurgi fluuio, ad Aquilonem Danos ſiue Cymbros habet,& mare Balthicum, ad Ortum Odera, qui veteribus Viadrus, Prutenis & Sileſitis excipitur: à Meridie Mœnum & Bohemiam reſpicit. Complectitur Saxoniam, Thuringiam, Miſniam, Luſatium, Marchiam nouam & veterem. Amnes præcipuas habet Albim, Oderam, Salam, Moltam, Miſſam & Sueuum nunc Sprée appellatum Deſcripſerunt Saxoniam Æneas Syluius, Munſterus & Crantzius.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum, ita appellatum à ferro propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuiſſe,earum reliquiæ oſtendunt. Sentinum à veteribus dicebatur à Sentino amne iuxta mœnia labente: quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum eſt duorum virorum ortu,Bartholi ſcilicet & Alexandri: quorum prior Cæſarearum legum interpretatione clariſſimus, alter in ſacris literis eminentiſſimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæque ſanctimonia ſummus haberetur, Auguſtinianæ religioni magno omniū conſenſu præfectus eſt,nec multò poſt rebus pręclaris geſtis,cardineis inſignibus à Pio pontifice maximo decoratus.alio nomine Saxoforatum. Vide Sentina.

Sazantium, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Sazarana,Thraciæ vrbs. Antonin.

Sazi. Vide Saxi.

S B

Sberzanum,oppidum in Mœſia,circa Iſtrum, Laonico.

Sbidi, Epiſcopatus ſub ſede Seleucienſi Ciliciæ.Tyrius.

S C

Scabala,regio Eretrienſium:Gentile, Scabalæus.Steph.

Scabalis,alio nomine præſidium Iulium:municipium ciuium Romanorum,& colonia in Oceano Luſitaniæ,à qua Scabalitanus conuentus legitur apud Plin.lib.4.c.22.

Scabinus & Scabini, conſules ciuitatum ſeu rectores:Gallicè, *Eſcheuins*. Hi etiam poſſunt vocari iurati, ſecundum Inſulanum, quòd verbum extat etiam in pontificio iure cap.1.§.1.De alienat.iudic.mutan.cauſ.fact.

Scadira, Ægæi maris inſula.Plin.

Scadorna,inſula in mari Adriatico,adiacens Illyrico(vt Ptol.li.2.refert)in ea ſunt duę vrbes Colentum & Alba.

Scæa,vrbis Troianæ porta fatali Laomedontis ſepulchro nobilitata,ita dicta(vt Grammaticis placet)quod ad ſiniſtrum,hoc eſt,Occidentale vrbis latus ſita eſſet. In augurum enim diſciplina,quæ Ortum ſpectant dextra quæ Occaſum,ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen lib.13.videtur ſentire,Scęę portæ nomen, à Scęis Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Troianos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virg.3 Æneid.

--Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnoſco,Scææque amplector limina portæ.

Scæi, ſunt Thraces populi,Scæus amnis, & Scæus murus Stephan.populi inter Troadem & Thraciam.

Scenitæ,Arabiæ Petreæ gens Plin.

Scænopheia, erant Tabernaculorum feſta in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad ſimilitudinem eorum, in quibus habitabant, quum peruagarentur Ægyptum.

Scæua, Miles Cæſaris fortiſſimus; qui apud Dyrrhachiū magna Pompeianorū manu oppu-

gnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucan. lib. 5.

Scæuola, Q. Mutii cognomen inde tractum, quòd ex quo in Porſene caſtris dextram exuſiſſet, eius loco ſiniſtra fuerit vſus: σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Vnde Scęuę, & per diminutionem Scęuolæ dicti ſunt, qui ſiniſtra dexteræ loco vterentur. Vide Mutius.

Scaſia, Bœotiæ oppidum. Procop.

Scapidaua, Myſiæ inferioris oppidum.

Scalæ Annibalis, apud Pomponium maritimus locus eſt Tarraconenſis Hiſpaniæ inter Tarraconem & Barchinonem oppida. *Coſta de Garaſ*, nonnullis.

Scalcuiſcus, Ptol. lib. 2. c. 5. Luſitaniæ ciuitas, antea Iulium præſidium ſiue turris Iulia: hodie Troſium: vulgò *Trugillio*.

Scaldis, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cęſaris cõmentariis notiſſimus. de quo Plin. lib. 4. cap. 17. *Sceld* Germanis. Gallis *l'Eſcault* dicitur. Oritur in Veromanduis, & poſt varios curſus Oceanum Zelandicum per duo oſtia ingreditur. A Gandauo ſinuoſis flexibus multiſque mæandris ad Teneramundam decurrit, ibique Teneræ (à quo hoc oppidum in eius oſtio quo Scaldim influit, ſitum, nomen obtinet) deinde & Rupelæ fluminum aquis concepto, Brabantiam à Flandris diſcriminans, Antuerpię emporii mœnia lambit, vrbique portum inſignem & tutam nauium ſtationem efficit, ad tria milliaria prolabens, in duo vaſta cornua finditur quorum vnum Flandriam à Zelandis dirimens, inter Bierfletum Flandrię & Fliſſingam Zelandię vrbeculas, amiſſo nomine, vel potius mutato in Honte, Oceanum intrat. Alterum, Bergam è longinquo à dextra proſpiciens, & verſus Romeroſualam à ſiniſtra deflectens, inter Zelandicas inſulas diffinditur, & eius omnes vrbeculas alluens inter VValachriam & Scaldiam (*Schouvuen* vulgò vocant) retento Scaldis nomine, in Oceanum Germanicum ſe exonerat. meminit Scaldis fluminis etiam Panegyricus Maximiano Imp. dictus, hac verborum formula: *Quanquam illa regio diuinis expeditionibus tuis, Cæſar, vindicata, atque purgata, quam obliquis meatibus Scaldis interfluit*, &c. vt legit B. Rhenanus. in excuſis enim à Frobenio Codicibus pro *Scaldis*, *Callidis* legitur.

Scaldia, Zelandiæ inſula, à præterlabente Scaldi flumine denominata.

Scaldis pons Antonino: *Valenciennes* eſt Meyero, cui etiam Annoniæ vrbs eſt.

Scamander, vel Scamandrus, fluuius Troiæ ex Ida monte defluens, quem Heſiodus θεῖον σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur, quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrum, à diis verò Xanthum vocari ait, ſuo more vetuſtiorem appellationem diis, recentiorem hominibus aſſignans. In hoc fluuio ſponſæ iam nupturæ ſeſe abluebant. Scamandrum nominatim his verbis inuocantes, λάβε μου σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occaſione vſus Cimon quidam Athenienſis, cùm generoſæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carménque ſolenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem ſuam acciperet, inuocans, Cimon è virgultis proſiliens: Ego verò, inquit, accipio lubens, virginémque in ripam ſuſtulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epiſtolis Aeſchinis.

Scamander, filius Hectoris & Andromaches, quem tamen Troiani Aſtyanacta, hoc eſt, ciuitatis principem vocare maluerunt. Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortiſſimè fuerat defenſum. Hom. Iliad. 5.

Scamandria, Pli lib. 4. c. 30. vrbs Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

Scamandrus, Myſiæ fluuius, iuxta Helleſpontum. hodie *Simoeres* dicitur, Caſtaldo auctore. *Paleſcamandria* Nigro. vide Scamander, Xanthus & Inachus.

Scambena, Mediæ oppidum. Ptolem.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scamnos, AEthiopiæ ſub AEgypto oppidum. Plin.

Scampis, Eordæatarum vrbs in Macedonia. Ptolem.

Scandaria, Coæ inſulæ promontorium. Strabo.

Scandia, quæ & Scandinauia, Beltia, & Baſilia veteribus dicta, qui eam alterum orbem terrarum, propter eius magnitudinem, officinam, vaginámque gentium cognominarunt: eſt Pæninſula, & tractus magnus Septentrionis ad ortum Ruſſiam, ad Occaſum Occidentalem Oceanum & Americæ partem, Oceanum Germanicum ad Meridiem, & mare hyperboreum ad Septentrionem reſpiciens. Comprehendit hac ætate tria regna, Noruegiam, Sueciam, Gothiam, & partem regni Danici, aliáſque multas prouincias vti ſunt, Bothnia, Fiamarchia, Finlandia, Lapponia, &c. Olaus magnus.

Scandia, nauale in Cytheris, Steph. ex Pauli lib. 3 Inſula item Britannica. Plin.

Scandauia, inſula Oceani Septentrionalis: ſed Plin. lib. 4. c. 13. inſulam Ponti, incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scantare, oppidum Zamarenorum, apud Nabatæos. Plin. lib. 6. cap. 28.

Scaphuſia, vulgò *Schaefuſen*, ab ariete, aut Schafa, vt quidam volunt, denominata. Ciuitas eſt ad dextrum Rheni latus elegantiſſima: tertio Rheni ponte Heluetiorum terræ coniungitur. Rebus omnibus neceſſariis, & limpidiſſimis abundat fontibus. Ad fœderis Heluetici perpetui ſocietatem recepta eſt anno M.D.I.

Scapos, inſula eſt maris mediterranei, non procul à Cherroneſo. Plin. lib. 4. c. 12.

Scapris, Tuſciæ portus, Antonin. *Scarino*, hodie.

Scapteſula, locus in Macedonia, Feſto dictus à σκάπτω, id eſt, effodio. Nam argentum illic fodi ſolebat. Steph.

Scapteſyle, Stephano vrbs parua Thraciæ è regione Thaſi. Gentile Scapteſylitæ.

Scaptia Plin lib. 3 c. 5. oppidum in Latio, à quo Sca tribus vocitata eſt.

Scarabantia Iulia, oppidum Bolorum in Norico Plin. lib 3. c. 24.

Scardamilites. Vide Scardamila.

Scardona, Ptolemæo Illyrici maris inſula. Hodie *Malconſiglio* vocari, & Iaderæ ciuitati imminere ex Blondo colligit Villanouanus.

Scardona. Ptol. libro ſecundo, c. 17. Liburniæ vrbs, hodie *Sardi*. Vide Sardonici.

Scardus, mons inter Dalmatiam & Mœſiã inferiorem, Ptolem. Strabo. Scodrus, Liuio hodie *Marinai*.

Scari, vrbs Lyciæ. Gentile ſimiliter. Eſt etiam fons quidam ſacer &c. Steph.

Scarphe, vrbs Eubœæ, Eteoneus prius dicta. Steph.

Scarphea, vrbs Locridis prope Thermopylas à Scarphea nominata. Gentilia Scarpheus, Scarphtius, Scarpheus, Scarphius. Strabo *Scarphe* vocat, & ſuo tempore *Pharyga* appellatam ſubiungit. *Tarphe* à Stephano vocatur.

Scarphia Procopio, Bœotiæ vrbs, antea Eteonos appellata, teſte Strabone, qui eam circa Aſopum, & Iſmenum flumina deſcribit. Eſt item inſula Ægei maris, ex aduerſo Atticæ. Plin.

Scarponna Galliæ Belgicæ vrbs, XII. M.P. à Diuoduro, Anton. hodie *Scarpaigne* Ortelio.

Scarthon, fluuius Aſiæ ex Pholoe in Helientem agrum viginti locis fertur, Strabo libro 5.

Scatebra in Caſinate fluuius. Plin.

Scatinia lex, à Scatinio latore nomen accepit, quæ præpoſteræ veneris vſus coercebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, ſed eloquentia ſua gloriam peperit. Conſul Ligures & Cantiſcos domuit, atque triumphauit. Cenſor viam Æmiliam ſtrauit, pontem Æmilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit, adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Plin. verſus de eo Scaurus (inquit) à Varia Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius in Iugurthino. Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cùm eſſet vir conſularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & ſeditione Adherbalis amoueret.

Scaurus, alter ſuperioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. c. 7.

Scaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cùm ad conſilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eo quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liuius libro ſexageſimo ſeptimo.

Sceaceriges, fluuius Cercetarum in Colchide ex Caucaſi iugis defluens. Plinius libro 6. capite 5.

Scebatianenſis, locus Epiſcopalis in Africa, cuius meminit Victor Vticenſis.

Scedaſus, vir inter Bœotios ditiſſimus, cuius filias Hipponem & Mileriam quum impudici adoleſcente per vim conſtupraſſent, ac demum occultandi ſceleris cauſa in puteum demerſiſſent. Scedaſus pater impatiens mœroris ad earum tumulos ſeipſum confecit. Plutarch. in Pelopida.

Scelatiti, populi ſunt in Africæ regionis Mauritania. Plin. lib. 5 c. 1.

Scempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempſeus. Steph.

Scenæ, Mandrorum & Veteranorum vrbes Ægypti. Anton. lib. Notit.

Scenæ, vrbs Perſica inſignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 7. Vide Scenitæ.

Scenici, ludi dicti à ſcena, in qua celebrabantur, à Theatricis autoribus inſtituti ſunt ob peſtilentiam, accitis ex Hetruria hiſtrionibus ad tibicinis modos ſaltantibus. Ludi ſcenici fiebant in Theatris, venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin. lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati Ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ cauſam nominis inde ducunt, quòd tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent: Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit, moritur illicò. Vide Scenæ.

Scepſij, Dannotichiæ nominantur apud Stephanum.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiã tradunt. Hinc Scepſius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ conſummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephano

vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum libro tertio ſic dicta, quòd illic Rhea finxerit, ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, ſcepſius. ſtephanus. Eſt & Plinio libro 5. cap. 30. vrbs Æolidis.

Scerdiletus, Illyrij rex anno ſalutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 11.

Schedia, Ægypti vicus, nauale habens, inter Nilum flumen & Alexandriam vrbem. ſtrabo.

Schedius, Phocenſium princeps fuit, cui & honorificum ſepulchrum ædificatum in Daphno antiqua ſua vrbe, ac diruta. Huic ſepulchro nomen eſt ſchedicum. ſtrabo lib. 9.

Schenitæ, populi ſunt, qui Parthiæ montana incolunt. ſtrab. lib. 11.

Schenus, Doridis ſinus, ad quem Hyla vrbs Pomponio.

Schera, Siciliȩ vrbs mediterranea. Ptol. *Calameta*, hodie.

Schetia, vocata eſt olim Phȩacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuii ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauit, vt amnes auerteret, quo facto non amplius Drepane, ſed Scheria vocata eſt. Gentile, ſchericus: Incolȩ, ſcherij vel Phȩaces. ſtephan.

Schiathus, inſula in ſinu Pegaſico. Plin. lib. 4. cap. 12.

Sciapodes, populi Troglodytis finitimi, qui & Monoſceli à ſingulis cruribus ſunt appellati mirȩ pernicitatis ad ſaltum. Sciapodes inde dicti, quòd in maiore æſtu humi iacentes ſupini, vmbra pedum ſe protegant. Auguſt. in libro de ciuitate Dei.

Sciathos, inſula ad Artemiſium, teſte Herodoto in Polymnia. Valer. 2. Argon.

Schinis, aliàs Scinis, latro inſignis, à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis: In Iſthmi initio locus hoc, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aerem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculíque nodus in neutram lauaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui alligatus eſſet, laceraretur. Eodem pacto ipſum quoque Schinin Theſeus dilaniauit, viámque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit. Hactenus Pauſanias.

Schinuſa, Plin. lib. 4. c. 12. inſula vna ex Sporadibus Phœnicię item inſula. Steph.

Schinuſſa, inſula Phocidis. Gentile, Schinuſſius, & Schinuſſȩus. Steph.

Scithȩ, populi, Palȩſtinam vſque penetrarunt, Aſiam occuparunt, Ægyptum moleſtarunt. Aſianis annos XXXII. imperarunt. Herodot. libro 1.

Schœneus, rex Arcadię, pater Atalātę, vxoris Hippomenis, quę inde patronymico nomine Schœneis à poetis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœotię, à Schœneo Atalantę patre ſic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum, (inquit Strabo) à iuncis dictū. Proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus. Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta, locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalantę patre. Ciuis, Schœnicus, quod & conditoris nomen eſt, & fluuii à Schœneo Atamantis filio. Eſt & Plin. lib. 4 cap. 7. portus & oppidum Atticę regionis.

Scia, oppidum Eubœæ, Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Æthiopiæ, quaſi vmbripedes, aliàs Sciopedes. Plinius lib. 7. ca. 2. hominum genus eſſe ſcribit qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus mirę pernicitatis ad ſaltum: eoſdémque Sciapodas vocari, quòd in maiori ęſtu humi iacentes reſupini vmbra pedum ſe protegant: non eos a Troglodytis abeſſe: ruſúſque ab his Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habent. s.

Scias, regio Arcadię: Gentile, Sciates. Item Eubœę vrbs. Stephan. Sciathis, Arcadię mons, Pauſan.

Scices, caſtrum circa Iſauriam in litore maris hiſt. mis. 22.

Scithos, Steph. Eubœę inſula: Gentile, Sciathius. Vide Scyathos.

Sciathus, maris Ægei inſula Ptol. & Mela. *Sciato* appellatur à Stephano.

Scidrus, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Stephanus.

Scillis, quidam Sicyonius proditur apud Gręcos, omnium ea tempeſtate maximus vrinator, qui ex Aphetis Artemiſium vſque, octoginta ferè ſtadia, natatu, breui temporis ſpatio peregit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 21.

Scillus, vrbs Tryphyliȩ. Hinc Scilluſius, Scillutius & Scilluntis. Steph.

Scingomagus, vicus eſt trans Alpes, à quo Italia incipit. Strabo lib. 4. *Suſe*, nonnullis.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſque alligabat hominum brachia, vt in ſublime redeuntes lacera membra diſcerperent. Proper. lib. 3.

Arboreáſque cruces Scinis & non hoſpita Graijs
Saxa, & curuatas in ſua fata trabes.

Scinthi, Germanię populi apud Claudianum. de bello Getico,

Quaque domant Scinthos, immanſuetóſque Cheruſcos.

Scioeſſa, locus propter oppidum Patras, nouem collium opacitate vmbroſus, & radiis ſolis fermè inuiſus, teſte Solino, Plinio mons eſt. ſic dictus, ibidem.

Sciones

Scione, Plin. li. 4. c. 10. oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur, Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendiſſe naues: quibus illos deſtitutos neceſſariò manſiſſe, & vrbem Scionem habitaſſe. Ciui. Scionæus & Scioneus.

Scione, Pellene Cherroneſi vrbs in Macedonia: Pli. Strabo item vrbs inſularis maris Ægei, apud Arrian.

Sciopedes. Vide Sciapodes.

Scios pars agri Eretriæ, in Eubœa. Pauſ.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 1. Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat quem ſcipionem grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cum quo primùm imperatore Annibal ſigna in Italia contulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, réſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, vbi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus huius filius, cuius vitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabatúrque apud vulgus cum Ioue loqui. Annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici ſecundi. Conſtátque iam tunc in congreſſu Annibalis primò circumuentum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hiſpania cùm Carthaginenſes viciſſet, nouámque Carthaginem cepiſſet, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Liuius.

Scipio Æmilianus, qui & Africanus minor ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimiciſſimas euertit: tandem immutata ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt, non ſine ſuſpicione in dolo Gracchorum factum. Liu.

Scipio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius à Senatu vir optimus iudicatus, Matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hoſpitio excepit. Cùm aduerſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ vrbem ſuperauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuris conſultiſſimus ingenio ſapientiſſimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarij cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúſque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores é proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin. lib. 21. capite tertio.

Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in ea conſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diuiſit æquè noctium atque dierum: idque horologium ſub tecto dicauit, anno vrbis quingenteſimo nonageſimo quinto. Cteſibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperit. Vitruui. libr. 9. de Arch.

Scipio, Pompeij Magni ſocer, poſt bellũ Pharſalicum inter Pompeianos bellum refouentes, in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege aſcito. Qui primò feliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem é Corneliorum familia alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, vt ſemper in Africa vincere fatali Scipionum generi foret. Plutar. in Cæſare.

Scira, locus in Attica eſt, apud Euſtath.

Scira, erant feſta Athenienſibus peculiaria, in quibus vmbracula & ſcenæ fiebant, de quibus Gyraldus copioſè in lib. de annis & menſibus.

Sciradium, promontorium Africæ videtur, ad Saronicum ſinum. Plutarc. in Solone.

Sciraphion, locus vbi conueniebant, qui teſſeris ludebant, vt videtur Steph.

Sciras, Ægina quondam dicta eſt, vnde & Minerua Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira & menſis Scirophorion. Strabo libro nono.

Sciratæ, populi Indiæ, apud Ælianum 16. animal. hos dicit ſimis naribus eſſe, inuſitatæque magnitudinis ſerpentes apud hos eſſe addit.

Scireſſa, mons in Achaia notiſſimus: de quo Plin. li. 4. c. 5.

Sciri, populi Galatiæ: Gentile, Sciricus, vel

Sciréus. Steph.

Sciritis, dodecapolis Cariæ, qui in ea habitāt, Sciritæ Ste. A Sciro & Arcadiæ vico Scyritæ dicuntur, regio in Peloponneſo, Diodor. Xenoph.

Scironia ſaxa, ſcopuli ſunt non longè ab Athenis de quibus Strab lib. 9.

Scironides petræ apud Sunium. Strabo ab initio ferè libri noni. Poſt Cromionem igitur Scironides Atticis finibus nomināt petræ iuxta mare tranſitum non relinquentes. Et paulò poſt: Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronúmque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis ſtantem, procelláſque cientem ſæuum Gaurum produnt: Athenienſes Scironem appellant. Vide Sciron.

Sciron, latro inſignis, qui proximis Megaræ ſcopulis inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæuiebat. Hunc tandem Theſeus dicitur occidiſſe, & oſſa eius in mare ſparſiſſe, quæ poetæ fabulantur in ſaxa quædam coaluiſſe, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia ſaxa in Attica regione, ſimul oppido eiuſdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita ſita, vt tranſitum non niſi anguſtiſſimum relinquant. Hinc Athenienſes ventum procelloſum, ab his locis flantem Scironem appellant, quoniam ſpirat à ſaxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, & à quibuſdam Olympius vocatur, ab aliis Helleſpontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menelcos & Parrhaſios. Incolæ Sciritæ (quod etiam à Sciritis Cariæ vrbe fit) fœmininum Scyritis. Eſt & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιρωνίδες petræ ſunt. à Scirone dictæ, aut ille potius à loco, locus autem a Sciro heroe.) Eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorum, & σκιραφίζειν, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem. Scira (fortè Sciro) vel quòd Sciro (σκιρωνίδι) Athenis immolatur: vel à ſacris Cereris & Proſerpinæ, quæ Epiſcitia vocant: profertur etiam τὸ σκίρον, Steph.

Scirphæ vrbs Phocica: Gentile, Scirphius & Scirphæus Steph.

Scirthani, Dalmatiæ populi Plin.

Scirtiana, Macedoniæ vrbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius Steph. ex Pauſan lib. 8.

Scirus, vates fuit Eleuſinis, à cuius nomine Minerua Scitas dicta eſt.

Scirus Arcadiæ vicus Atticæ campus & fluuius mons inter Megaram & Corinthum, Steph. Pauſan. Strab.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæam: Gentile, Sciathicus (quod etiam à Sciathon fieri iam diximus.) Steph.

Scirtus, fluuius, qui per Edeſſam decurrit, Cedrenus. Zonar. Calliſt. & Euagr.

Scyri, populi Pæoniæ Steph.

Sclauini, populi ab Hercule apud Iſtrum ſuperati ſunt ac cæſi, anno ſalutis 548. A Vectari Vincentiæ Comite fugati, anno ſalutis 770. Ab Vuilao ſubiugati, ab vrbe condita 740.

Sclauonia, vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conſcripto exercitu capta, anno ſalutis 980. quem Huluentricus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Æneas Syluius cap. 27.

Sclauonia, regio mari Adriatico ad Occidentem contermina, olim Illyricum, in multas ſciſſa eſt partes, nempe in Carinthiam, Iſtriam Coatiam, Carniam & Marciam Sclauonicam, quam vulgò *Vi indiſchmarck* vocant. Sunt qui illis etiam Boſnam adnumerent. Poſuerunt etiam veteres inter Illyrios, Dalmatas & Liburniam, ſed hodie confuſi ſunt regionum & prouinciarum harum fines. Subiecta hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Veneris & principibus Auſtriæ: inhabitant incolæ plerunque lignea ædificia: culmo contecta præter paucas littorales vrbes, in quibus humaniùs degunt & tellurem optimam colunt. Duobus præcipuis fluminibus tota regio irrigatur, Sauo & Drauo qui in Danubium corruunt. Munſter. & Sclauonica lingua quæ nonnullis *VVindiſch*, & apud Latinos Illyrica appellari putatur: hodie omnium latiſſimè patet: vt quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam ea vtuntur Iſtrii, Dalmatæ, Boſnenſes, Morani, Bohemi, Luſatii, Sileſii, Poloni, Lythuani, Prutheni, Scandinauiæ incolæ, Ruſſi longè latéque imperantes, Bulgari, multæque circumiacentes regiones Conſtantinopolim ferè vſque, adeò vt eius etiam inter Turcas frequentiſſimus ſit vſus.

Scodra, Ptol. lib. 2. cap. 17. vrbs Liburniæ hodie *Scutari* vocant ſub Venetorum dominio. *Scutari* apud Nigrum legitur, *Scanderia*, (quod idem ſonat quod Aleſandria,) à Turcis vocatur, vt ſcribit Barletius.

Scolis, mons & vrbs Achaiæ. Ciues, σκολιεῖς Steph.

Scholus, Bœotiæ mons & ciuitas, apud quam præſtantes fieri panes conſuetos, ſcribit Cælius lib. 9. c. 16.

Scolus, Straboni libr. 9. pagus in ora Aſopia, ſub Cytherone, ſedes iniucunda atque aſpera: indéque natum eſt prouerbium, ad Scolon neque ipſe vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, diſcerptum fuiſſe memoriæ proditur. Eſt & vicus in Heraclia, quem præterfluit Aſopus amnis, Stephan. in σκω-

in fœminino genere vrbem Bœotiæ eſſe tradit, in maſculino autem vicum quendam. Ciuis, Scolius & Scolieus.

Scombria Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium Ptolemæo quod *Saturni* à Plinio vocatur, vt Pinetus ſuſpicatur. hodie *Cabo di Palos* nominari dicit Cluſius.

Scombraria, Herculis inſula eſt ad Carthaginem ſpectans, quam à Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatam Strabo lib.3. notat. Alii *Scombroaria* habent, hodie *Eſcombrera* vocari tradit Florianus.

Scopa, nomen villæ in Libya.

Scopadæ, Theſſaliæ populi. Schol. Theocriti.

Scopas, inſignis marmoris ſcalpendi artifex, vnus ex iis qui Mauſoleum cælauerunt. Plin.

Scopa, Ætolorum Prætor, Arcadiis arma intulit anno mundi 3754.

Scope inſula Rhodienſis pelagi, Plin. Vicus in Lybiæ nomo. Ptolem.

Scopelianus Clazomen. Herodis Attici præceptor.

Scopelus, maris Ionii inſulæ, iuxta Cephaleniam, Ptolem. *S. Maura* Bordonio. inſula item ante Troada, & in Propontide. Plin. vrbs item ad Varadanum fluuium in Sarmatia Aſiatica, Ptolem.

Scopelus, inſula quædam in Mediterraneo mari. Ptol. *Scopulo* Sophiano.

Scopi, Thraciæ vrbs. Steph.

Scopia, extrema, Ptolemæo Doridis in Aſia promontorium eſt, quod Straboni *Termerium* eſt, Villanou. ſcribit.

Scopium, Theſſaliæ oppidum. Polyb.

Scopius mons in Macedonia apud Pli. li. 4. c. 10. item Thraciæ mons & Bithyniæ fluuius.

Scopos locus circa Hieroſolymam, Ioſeph. 2. bel. Iud c. 2. item 6. cap. 4.

Scordana, inſula Dalmatiæ adiacens, Ptol. li. 8. c. 17. vulgò *Malconſeglio*.

Scordiſci, populi Pęoniæ. Steph. Pannoniæ inferioris populi, Ptolem. *Boſſen* Germanis hodie, Latinis Boſſina, vel Boſna. Strabo etiam *Scordiſcas* vocat, & *Scordiſſos* Sex. Rufus, qui eos in vicina regione Thracię ponit. *Raſciam* eis attribuit hodie Caſtaldus. Ipſi ſe vocant nunc *Boznachi* inquit Niger. *Cordiſta* ſunt, apud Atheneum lib. 9. qui Galatas ex iis facit. qui cũ Brenno Delphicum templum ſpoliauerant. *Scordiſci* cis Iſtrum fortaſſe ij ſunt, quorum regio Nicetas Choniata *Francochorium* vocat.

Scordiſcus, Cappadociæ mons, Ptole. quem *Armonium* vocat Marcellinus.

Scoringa, Germanię regio. Diac.

Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Scorpiofera, Aſiæ regionis pars. Ptol.

Scorpius, ſiue Scorpio, vnum ex 12. Zodiaci ſignis, quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium qui Oriontem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam eſſe feram iactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis iactãtiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem eius ſcorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideò inter aſtra relatum volunt, vt mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hygin. lib. 2. de ſignis cæleſtibus.

Scotana, vicus Arcadię eſt Pauſ.

Scoti, Britannię populi, quondam Anthropophagi, vt eſt author Hieronymus contra Iouinianum lib. 2. Quid (inquit) loquitur de cæteris nationibus, cùm ipſe adoleſcentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cùm per ſyluas porcorum greges & armentorum pecudúmque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & hac ſolas ciborum delicias arbitrari. Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila. Ideò Strab lib. 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat. Ammianus, primus inter ſcriptores Latinos meminit Britannię inſulę populorum, eóſque ex Hiſpaniæ Cantabria oriundos atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotia ſedem fixiſſe dicit Britannica lingua *Guydyl* appellantur.

Scotia eſt eius inſulę, in qua eſt Anglia, ſuprema portio in Aquilonem verſa, fluminibus haud magnis, & monte quodam ab Anglia, diſcreta. Ibi ibi dies brumali tempore, eſt dũtaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborem eſſe, cuius fructus in aquam demerſos, mox animatos enare, & in aërem plumis, pennîſque euolare, attamen experientia compertum eſt, hanc famoſam arborem, non in Scotia, ſed apud Orcades inſulas inueniri. Pius 2. Pon. Max. Euro. cap. 46.

Scotia, Septentrionalis Britannicæ inſulæ pars, quę antiquo vocabulo Albania, & ab incolis auitam linguam retinentibus (quos vocant agreſtes, & interiorem regionem habitant) *Albayn* etiamnum appellatur: olim à Romanis Britanniam minorem & ſecundam fuiſſe dictam recentiores ſcriptores aſſerunt. Hæc regio Grampio monte aſpero & informi (cuius Tacitus meminit) bifariam diuiditur. Is enim à Germanici maris littore ad oſtia deæ fluminis latera Aberdonię abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad Lacum Lomundum ſiſtitur. Hic mons &

iim Pictorum, Scotorúmque regni ferè limes erat. Scotia multò quàm Anglia montoſior eſt & fertilior. Sed paſſim habet portus & aditus marinis aquis peruios. Sic enim maris Oceani brachia hanc ſcindunt, vt nulla domus in ea ſit, teſte L. Maiore, quæ ab aqua maris ſalſa vltra viginti leucas diſtet. In vallibus ſunt lacus, paludes, fluuij, fontéſque plebus ſunt lacus, paludes, fluuij, fontéſque pleniſſimi piſcibus. In ipſis montibus habet æquatam agri planitiem, pecoris pabulum vbertim ſuppeditantem, ſyluáſque feris plurimùm abundantes. Plurima habet miranda hæc inſula, quæ apud H. Boethium videre licet. Incolæ, qui cis Grampium montem meridionalem partem habitant, ſunt bene morati & humaniores lingua vtuntur Anglica. Qui alteram partem Septentrionem verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Silueſtres dicuntur hi ſago & interiore tunic Hybernico more, tincto croco amiciuntur, nudiſque genus tibiis incedunt. Arma ſunt, arcus & ſagittæ cum enſe admodum lato. Pugionem ex vno latere tantùm acutum ſub zona ſemper ferunt. Hi lingua Hybernica ſemper vtuntur. Sic duplex eſt in Scotia lingua, & mores gemini. Hos altæ terræ viros reliquos (ſylueſtres nempe) imæ terræ viros vocamus, inquit L. Maior, Scotius. Vrbes præcipuæ ſunt, Edimburgum, S. Andreas, in quo vniuerſitas, & Abredonia altera vniuerſitas. Eſt inſuper Glaſquenſis vrbs Archiepiſcopalis ſedes: & Perth oppidum quod S. Ioannis villa vulgò dicitur. Solum inter Scotiæ villas muro cinctum. Vide H. Boetium, & L. Maiorem in hiſtoriis Scoticis.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, ſed à Ioue, qui nomine Scotius illic honoratur. Steph. ex Pauſaniæ lib. 10.

Scotinus, Heraclitus Epheſius vir nobilis & memoratu dignus, de quo vide Strab. lib. 14.

Scotuſa, Thraciæ vrbs circa Topirim.

Scotuſſa, Strab. li. 7. vrbs eſt & regio Theſſaliç Pelaſgicæ: Gentile, Scotuſſæus. Steph.

Scotuſæ, loca in Macedonia & Theſſalia, quorum alterum inſigne eſt victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce. Plut Strab. Liu. Ptol.

Scribonius Aphrodiſeus, Orbilii ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ priùs Auguſti ſoror fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

Scriptonini, populi, qui perpetuis ferè nubibus rigent, ferarúmque carnibus veſcuntur, quarum pellibus ſibi indumenta conficiunt. Autor Paul. Diaconus.

Scrobilus, promontorium Africæ ad ſinum Arabicum. Ptol.

Scropha, Tremellius, Varroni de re ruſtica, lib. 2. c. 4. Primùm appellatus eſt Stropha quòd quæſtor cùm eſſet, Licinio Nerua prætore in Macedonia prouinciæ relictus, qui præeſſet exercitui, dum prętor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra. Tremellius quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter ſe illos, vt ſcropha porcos, diſiecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen inuenerit.

Scultenn, Liu. & Plin fluuius Flaminiæ. *Panara* Leandro.

Scupi, Myſiæ ſuperioris vrbs Ptol. *Scopia* Sophiano.

Scutellur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Scurgum, Germaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 11. *Schmeben*, Villanouano.

Scutara. Vide Scodra.

Scyathos inſula cum oppido in Ægęo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt ſupra.

Scybelus, locus Pamphyliæ. vnde vinum Scybeliticum Heſych.

Scybis, Cretenſis ſculptor, qui Scyonem exſcalpendo marmore floruit. Plin.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

Scydiſſa, mons aſperrimus & Moſchicis mōtibus coniunctus qui vltra Colchidē ſunt, cuius ſumma ab Heptacometis obtinentur, & Paryadra, vſque in Armeniam protenditur, à locis Sidenæ Themiſcyręq; proximis & orientale pōti latus efficit. Strab lib. 12. vide Scordiſcus.

Scydra, vrbs Macedonica, in Emathia regione. Gentile, Scydręus. Steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecatęus, Pomponius lib . Placia & Scylacę paruæ Pelaſgorum colonię. Ciuis Scylacenus & Scylacius. Steph.

Scylaceum. Vide Scyllaceum, & Scylletium.

Scyleum, Brutiorum promontorium, Ptol. quod *Garcilo* Leander appellat. Oppidum eſt, Plin. *Voli* Nigro dicitur. Barrius, *Subarum* ab accolis vocari dicit.

Scylatium, Brutiorum ciuitas. Ptol. lib. 3. c. 1.

Scyletium hodie vulgò *Scylazo*. Vide Scyllęum & Scyletium.

Scyllax Cariandeus (Cariandro autem Cariç ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſurámque maris extra columnas Herculis, telluris item præterea Antigraphen ac hiſtoriam. Polyb.

Scylax Aſiæ minoris fluuius, in Iridem influens.

Scylla, ſaxum in freto Mamertino, inter Siciliam & Italiam, periculoſum mare faciens nautis. Hodie *Scyllo* Fazello teſte. Brutiorum item oppidum apud Melam, *Sigllo*, Leandro. Et inſula.

ſula deſerta circa Thraciæ Cherſoneſum, Plin.

Scylla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliauit, eúmque hoſti obtulit, tanquam futuri coniugis dotem. Verùm cùm ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique inſectatur. Ouid. 6. Metamorph. Hæc fabula proditorum ſcelus & ſupplicia deſcribit: Minos optimi principis eſt imago. Crinis fatalis ſignificat ſecretum Niſi conſilium, quo hoſtibus enunciato, Megarenſium vrbs prodita & capta eſt.

Scylla, Phorci filia, quæ cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quę Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri fontem, in quo illa lauari ſolebat, noxiis herbis veneficiíque infecit. Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontem ingreſſa eſſet, & videret inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt ſeſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerſo obiectum, præternauigantibus vehementer periculoſum. Ouid. 4. Metamorph & libro 14. Porro, fretum Siculum quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto feruet æſtu, vt fluctus inter ſe concurrentes, ſcopulíſque illiſi quendam quaſi latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat.

Scyllaceum, oppidum in finibus Calabriæ, Strab. li. 6. Virg. Æneid. abiecto altero l, primam ſyllabam corripuit, cùm ait,

Caulonísque arces & naufragium Scylaceum.

Scyllæum (vel Scylleum ſine diphthongo, promontorium in Peloponneſo, vt Plin. Strabó que li. 6. teſtantur, ſub ſinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Niſi filia fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus, Steph. Eſt & oppidum Brutiorum in Italia. Mela. li. 2. Vide Scylatium Hoc apud Ptolemæum *Scyllium*, *Scylæum* vnica l legit Piæthon. Hodie *Cabo Sygillo* dici ſcribit Fanolius. *Cabo Scylli* autem Sophianus. Villanou. *Damala* appellat.

Scylletium, Strab. lib. 6. Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuêre, hoc tempore Scylatium vocatur. Vide Scyllaceum Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: poſſeſſiuum, Scylleticus. item mons Cretæ cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Ioue illic depoſuiſſe feruntur. Stephan. *Squillace* hodie nominatur, vt refert Albertus. *Scyllatium* habet Barrius voce magis congrua.

Scyllias, Herodoto li. 8. vir quidam Scioneus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit, multa & ſibi lucratus eſt. hunc Pauſanias Scyllin vocat, de quo inquit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia, claſſis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, vrinandóque præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magneſiæ: ídque ſignum in Apollinis templum poſitum ab Amphyctionibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam tranſlatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenſes, marmore ſculpẽdo laudatiſſimi. Olym 50. fuerũt Pli. li. 36. c. 4.

Scythę, à Perſis *Sagæ*, vt Mela habet, vel *Sacæ*, vt Pli. Solinus & Euſtathius ſcribunt, vocantur. Idem Plinius tradit eos antiquitus *Aramæos* dictos, & primùm *Nemaos*, vt addit Stephanus. Ioſephus tradit *Magoga* dictos à Magog. Tzetza chil. 11. pro.it *Abasgos*, *Alanos*, *Sacas*, *Dacas*, *Rhoos*, *Sauromatas*, & omnes Borealium cardinum gentes, communi vocabulo Scythas dici. Idem chiliade 8. num. 214. Scytharum gentes in tres diuidit, in *Maotas*, *Caucaſios* & *Oxianos*. Scytharum hiſtoriam lege apud Nicephorum Gregoram, qui eos à Homero *Cimmerios*, à Plutarcho *Cimbros*, & *Theutones* & ab aliis aliter, veluti *Melanchlanos*, *Maſſagetas*, *Sarmatas*, &c. ſecundùm temporis viciſſitudinem & migrationes ab iis factas, nominari ait. *Patzinacos* nuncupant eos Curopalates, Zonaras & Michael Glycas, qui inter eos quoq; *Vſiram* nobiliſſimam nationem numerat, *Pizenacos* habet Lhuitprandus. Suidas auctor eſt eos ſuo tempore *Patzinacitarum* nomen habuiſſe, & quidã eorum *Ghrutingos*, & *Dacos* (qui ſunt Scythæ Europæi) appellatos. *Sachateos* illos indigitat Chalcondylas. *Abari* ſunt ex genere Scytharum, qui Hamaxobii vocantur, inquit Euagrius Scholaſticus. Horum etiam meminit Calliſtus, qui eos *Abares* vocat. Herodotus prodit omnibus nomen eſſe *Scolotis*. hodie autem, vti Herbeſteinius teſtatur, *Tartari* ab exteris dicuntur. ſeipſos verò *Beſermanos* nominant. *Diſi* ſe ipſos ſua lingua vocare Niger perhibet. Theueto auctore, ab Arabibus *Ator Albacara* nuncupantur. Scytharum nationes plurimæ enumerantur à Plinio, quarum nomina vide apud Ortel. in theſ. geogr. apud Trebell. Pollionem in vita Claudii Imperat. & Stephan. in lexico de vrbibus. Strabo ſcribit libro primo omnes cognitas nationes verſus Septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel, vt ab Homero, Nomades appellatas. Item libro 11. refert veteres Græcorum ſcriptores vniuerſas gentes Septentrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe, quorum ſententiæ aſſentitur Ptolemæus 2. Quadrip. Regio, quam nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia.

Scyllius. Vide ſcyllerium.

Scillus, untis, oppidum Achaiæ, (vt Strabo ſcribit) qua Xenophon donatus eſt à Lacedæmoniis.

Scylurus vir, qui (vt Plutarchus author eſt) cùm, relictis maribus filiis octoginta, diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, vt illum confringeret iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà eſſe perſeuerarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diffiderent. Græci tamen per iota ſcribunt.

Scylurus Cherroneſi rex, à quo multa caſtella condita fuiſſe commemorantur à Strabone li. 7.

Scymniadæ populi cum Getis habitantes. Stephanus.

Scymnitæ, populi in Sarmatia Aſiatica. Ptol. fortè idem quod Scymniadæ.

Scyphia, oppidum Clazomeniorum. Steph.

Scyphius, equus Neptuni. Lilius Hiſtoriæ Deorum Syntag. 5. ex Probo, Campi ſunt in Theſſalia Petræi, in quibus locus Petra nomine percuſſus tridente, Neptuni equum, qui Scyphius vocatus eſt, edidit.

Scyras, Laconicæ fluuius ſe in mare euoluens. Pauſan.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Ciues, Scyrmii. Steph.

Scyri, populi ſunt in Arabia Indorum lingua loquentes apud Plin. li. 6. c. 27.

Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos quæ narium loco foramina tantùm habent, Plin. li. 7.

Scyron, latro inſignis propè Athenas, qui hoſpites è ſaxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theſeus & in mare deiecit, vbi eiuſdem oſſa mutata ſunt in ſaxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit, quæ ab hac inſula & ipſa Scyrias eſt appellata. Hinc Scyrius, a, um.

Scytha, cum Araxa matre ſua, & aliquot colonis qui Armeniam incolerent, rex primus relictus eſt, conſtituto ſummo pontifice Sabatio Sago ab Armenia vſque in Bactrianos, quæ longitudo à nobis ad hanc ætatem vocatur Scythia Saga, Beroſ. lib. 3.

Scythæ. Vide Scythia.

Scythæ, & Ægyptii diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Iuſtinus libro 2.

Scythas, filius Herculis, à quo & Scythæ dicti ſunt: licet nonnulli dictos putent ἀπὸ τοῦ σκυζᾶσθαι, quod iraſci ſignificat: ſunt enim Scythæ iracundiores. Cœl. Rhodiginus libro 18. lect. antiqu. cap. 24.

Scytheni, populi prope Macrones. Step. citans Xenophontis Anabaſeos lib. 4.

Scythæ, Herod. li. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant. Plin. li. 7 ca. 56. Iouis filius, qui primus arcus, ſagittarúmque vſum reperiſſe dicitur.

Scythes, rex Scytharum, qui Opœnam nouercam duxit in vxorem. Author Herodot.

Scythes, thæ qui ex Scythia eſt: vt Anacharſis Scythes, apud Ciceronem in Tuſc.

Scythia, regio Septentrionalis latiſſima in duas diuiſa partes, Europæam & Aſiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Ponti Euxini litora, vſque ad Iſtri oſtia expanditur. Aſiatica à limitibus oppoſitorum litorum in Orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtráſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ. De harum origine ac nominibus multa apud Plinium, Ptolemæum, Herodotum & alios. Strabo libro primo ſcribit omnes cognitas regiones verſus Septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel Nomades appellatas. Item, libro 11. refert veteres Græcos ſcriptores vniuerſas gentes Septentrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe. Sic autem antiquiores ita diuiſerunt eos, vt, qui ſupra Euxinum, Iſtrum & Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sauromatas & Arimaſpos appellarent: qui trans mare Hyrcanum Sacas & Maſſagetas. Regio, quam nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia. Vicinis inter ſe fines nulli neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla aut tectum aut ſedes eſt armenta & pecora ſemper paſcentibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores, liberóſque ſecum in plauſtris vehunt quibus imbrium, hyemíſque cauſa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur. Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem Scythia (vt eſt author Herodot. libro quarto) à Scythe quodam Herculis ex muliere ſemiuipera filio, frater Geloni & Agathyrſi, qui primus arcus ſagittarúmque vſum creditur inueniſſe: quibus Scythæ ſemper plurimum valuerunt.

Scythia, à fulminum caſu eſt immunis, quoniam omnis regionis illius exhalatio rigens ac gelida, quicquid accipit ignei vaporis, extinguit. Plin. li. 2. cap. 50.

Scythia apud Ptolemæum duplex eſt, quæ Imao

mao monte diſtinguitur. Inde intra & extra Imaum cognominantur. Regnum *Cathay* has Scythias hodie obtinere ſcribit Villanouanus, in ſuo Ptolemæo. Quæ intra Imaum eſt, videtur mihi magnam partem Tartariæ occupare, inquit Ortelius. Quæ extra Imaũ ſita eſt à Barbaris *Mongal*, & à iunioribus Tartaria antiqua dici tradit M. Niger. Scythiam intra Imaum Ar. Montanus *Cicla* Hebręis eſſe putat, in ſuo appa. Biblico Iornandes ſcribit Gothos Scythiam regionem (Europæam innuens) *Ouim* eorum lingua appellare. pro Ouim legit ex hoc authore *Ocimnim* Conradus à Lichtenauu

Scythia parua, Straboni dicitur ea regio quæ intra Boryſtenem & Tauricam Cherſoneſum eſt.

Scythiaca regio Ægypti tractus apud Ptolemæum Campo Carmeli fortè hodie.

Scytichum littus, Pomponius vocat totam eam oram littoralem vſque ad oſtium Caſpij maris, quo ſe in Scythicum mare exonerat.

Scythicum promontorium, Hiſpaniæ in Cantabris, Mela auctore. A quibuſdam in Aſia collocatur. *Cabo del Figo* Oliuario dicitur.

Scythicus, ſinus maris Caſpij, quem Scythę accolunt. Plin.

Scythicus mons. vide Phaſis & Taurus.

ſcythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph. vide Delos.

Scython. vide Thracia.

Scythotauri, populi Scythiæ, Tauricę regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hoſtiis aduenas cædere conſueuerunt. Meminit horum & Plin. libro quarto, capite decimo ſecundo

Scythopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scythopholites. Steph. Alia eſt Scythopolis vrbs in Decapolitana Syria, vt ſcribit Plin. lib.5. c.18. Strab. lib.16. Galilææ proximam eſſe ſcribit Steph. vrbs Palæſtinæ, vel Nyſſæ (ſi rectè legitur) in Cæleſyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæſi priùs à Barbarie dicebantur. Bethſan Hebræis dicitur, vt ſcribit D. Hieronymus: Bethames habet Ioſephus, eámque in tribu Manaſſis ponit. Baſan antea vocatam ſcribit Cedrenus. vide Annotationes Xylandri in hunc authorem.

S E

Seba, ſiue Sebe, nomen viri. 1. Par. 5. Filius Bochri, 2. Reg 20. Lat. ſeptem vel ſeptimus ſiue ſaturitas, vel iuramentum.

Seba. vide Sabæi & Sacæ.

Sebadius, Bacchus dictus eſt, quòd idem putaretur cum ſole, quaſi tu dicas pium & religioſum, nihil enim veteres putauerunt ſole venerabilius. Palæph. lib.2.

Sebaſta, Aſiæ vrbs non longè ab Euphrate deſcribitur à Sabellico, ſed cuius regionis ſit clarè non apparet: eam tamen hodie *Suas* vocari ait (vide Samaria & Diopolis.) hanc enim eandem eſſe ſuſpicatur. vide item Alexandria & Cæſarea Ciliciæ.

Sebaſta, Altera Legio, Dumniorum Albionis inſulæ vrbs, apud Ptolemæum, *Leskerd*, vocatur Villanouano.

Sebaſte, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit Strab. lib.16. Plin. li. 5. cap.13. Eſt etiam νῆσος inſula Ciliciæ. Vide Eleuſſa. Item vrbs Armeniæ quæ nunc Sebaſtis vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherroneſus iuxta Coricem, Gentile, Sebaſtenus. Steph.

Sebaſtianus Zianus, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

Sebaſtopolis, Ponti Cappadocii vrbs Ptol. li.5. c.6. vulgò *S. Gregorius*. Vide Dioſcorum. Hanc Plinius Campteonyſin vocat dicitque l.6.c.4. flumẽ eſſe Flumina Campſeonyſis, Nogrus, Bathys, quo loco Pintianus libenter Acampſis & Acinaſis legit, &c. idque auctoritate Arriani, qui hoc tractu Acinaſin habet.

Sebeda, portus Lyciæ. Gentile Sebedeus. Stephan.

Sebendunum, Caſtellanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Sebenia, ſacerdos quidam 1. Paral. 15. nomen viri. 2. Eſd. 9. 10. idem ſignif. quod Sabanias.

Sebenicum, in littore maris Adriatici vrbs maritima ad Orientem ſub Venetorum imperio. Ab antiquis Sicum appellatam quidam exiſtimant. D. Niger.

Sebennytus, Stephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde pręfectura quoque Sebennytica, & Sebennyticum Nili oſtium vocari conſtat quod, teſte Herodoto libro 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Sciticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Pli. li.5.c. 10. & Strab. lib vltim. Hinc ciuis Sebennytes, & Sebennytis præfectura. Steph. Alii Sybennyticum habent, & *Sturioni* hodie vocari tradit Niger.

Sebeon, pater Anæ patris Olibamma alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen.36. Lat. ſtans iniquitas, ſiue inflatio vel tumor peccati: aut Syriacè, tinctus vel intingens.

ſebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

ſebetus, fluuius ſæpe à Iouiano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur. vulgò *Fiume de la Maddalena* vocatur. populariter autem à Neapolitanis *Fornello* nominatur. Huius amnis meminit Statius lib.1. Syluar. item Columella in ſuo horto hoc verſu,

Dictáque Parthenope Sebethide roſcida lympha.

Cum aſpiratione ſcribendum docet ex lapidibus Manutius, ſed videtur etiam in prima per a *Sabatus* legi.

Sebia, mater Ioas, filii Ochoziæ filiæ Ioram filii Achab. 4. Reg. 12. filius item Saharim ex Hodes vxore, 1. Paral. 8. Lat. Damula, vel caprea, aut pulchra, vel præcipua, ſiue ſtans, Dominus: aut Syriacè, voluntaria.

Sebichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Celepinę oppidum. Hodie vulgus lacum Iſei appellat. Plin. libr. 3. c. 9.

Sebnia, nomen viri. 2. Eſd. 9. idem ſignif. quod Sabanias.

Seboim, nomen vrbis. Gen. 10. Lat. Damulæ vel capreæ, ſiue pulchri, vel præcipui aut inflati vel Syriacè, voluntarii.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab inſula Meroë vicina.

Sebthai nomen viri 1. Eſdr. 8. Lat. Sabbathum, ſiue requies vel ceſſatio.

Sebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuiū primi, Allobrogibus Sequanísque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lauiannenſem & Lugdunenſem dioeceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Veſontina, Duci Sabaudiæ ſubdita. Alio nomine Seguſiani appellantur. Cęſ. in Com. Gallicè. *Le pays de Breſſe* Vigenereo. Marlianus eos *Bellicenſes* interpretatur. Pinetus & Vigenereus *Breſſanis*. Scudo autem videtur potius ea Sabaudiæ pars quæ hodie *Burgopreſſo* dicitur.

Sebuſiani, citantur à B. Rhenano ex Marcellini lib. 6. dicítque eo vocabulo *VViſſemburg* oppidulum denotari, quod eſt inter Argentinam & Spiram. idem ſuadet primo commentariorum libro apud Cæſarem, pro Seduſios, Sebuſios legendum.

Secande, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Secerræ, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Anton. *S. Celloni*, Varrerio, qui dubitat num eadem ſit cum Iaccetanorum *Aſcerris* Ptolemæi. Hanc Martianæus *Cerueira* indigitat.

ſecela, vrbs Palæſtinę Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

ſechem, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe. Num. 26. Paralip. 7. Ab hoc metropolis Samariæ in tribu Manaſſe, quæ Sichem dicitur. Vide Sichem. Latinè, pars ſiue portio, vel humerus, aut matutinatio, vel itio matutina.

ſechenias, filius Obdiæ filii Auam filii Raphaiæ, 1. Par. 3. 24. 2. Par. 31. Lat. vicinus Dominus, aut habitatio Domini.

ſechia, filius Saharaim ex Hodes vxore ſua. 1. Paralip. 8. Lat. proiectio vel ramus Domini, ſiue ſepiens aut vallans Dominus, vel ceſſatio Domini.

ſechrona, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 15. Lat. ebrietas, aut precium, vel merces eius.

ſecoanus, fluuius Maſſilienſium vnde Gentile, [illegible], Stephan. de Sequana fluuio potius. & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

ſecontia, Celtiberiæ vrbs eſt apud Antoninum inter Bilbilim & Cæſaraauguſtam. Varrerius *Muela* vocat. *Moelgia* legit Hen. Coquus. *Segontia* per g legit Hieron.

ſecor, Galliæ Aquitanicæ portus. Ptol. *Luſſon*, Villanouano & Cœnali.

ſecundani, Galliæ populi, in quibus Arauſio vrbs. Plin.

ſecundinus, Conſul, anno ab vrbe condita 165.

ſeculares ludi, in honorem Apollinis & Dianę inſtituti, fiebant centeſimo quoque anno præcone per compita clamante: Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt. Hos inſtituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Imperat. anno poſt vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti XXX. alces X. typres X. leones manſueti XL. leopardi manſueti XXX. hyenæ X. Gladiatorum fiſcalium duo millia, hippopotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, cameloparđi, onagri & equi feri.

ſecundus, nomen viri, de quo Act. vigeſimo.

ſecundus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quòd architecti filius fuerit. multæ quidem doctrinæ mediocris eloquentiæ, æqualis æmulúſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt, Figulus æqualem exigat. [illegible]. Qui nihilominus ſenem poſtea morientem & epicedio & lacrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

ſecundus alter, Tridentinus, vir ſanctus Agriulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Author Paulus Foroiulienſis.

ſecuſſes, populi ſunt in Alpibus, vt notat Plin. lib. 3. c. 20.

ſecuſſiani, Cęſari & Plin. Galliæ populi. *Le pays de Foreſt* vulgò. Vide Seguſiani.

Secuſtero, oppidum Galliæ Narbonenſis Antonino, *Seſteron* Simleto.

ſedala id eſt, latus eius, ſiue cibarium aut venatio eius. Terminus eſt tribus Iudæ. Numer. 3. 48.

ſedecias, filius Ioſię regis, ſic nominatus à Nabuchodonoſor, cùm priùs Methanias diceretur 4. Reg. 24. 1. Paralipomenon. Filius item Hananiæ. Ierem. 36. Hoc nomine vocabatur propheta

propheta ille blaſphemus, 3. Regum 22. Filius Chanaan. Fuit & filius Ioacim filii Ioſiæ 1. Paralipom. 3. Lat. iuſtus Domini, vel iuſtitia Domini.

Sedecula, locus cuius Cicero meminit in Epiſt. ad Attic. vt tradit Barrius, incolæ *Segiolam* vocantur.

Sedeur, pater Eliſur principis tribus Ruben, Num. 1 Lat. ager luminis vel ignis, ſiue vbera luminis aut omnipotentis lumen, vel deuaſtatoris ignis.

Sedigitus Volcatius, illuſtris poeta, Sedegitus à ſex digitis dictus eſt. Plinius libro vndecimo cap. 43.

Seduni, populi in Alpibus, quos commemorat Plin. libr. 3. cap. 20. *Valleſia* ſuperior & *Veragri* Cæſaris, *Valleſia* inferior. Item *Sedunum* horum metropolis, *Sion* Sabaudica lingua, & *Sitten* Germanica dicitur ex Scudi commentariis.

Seduſii vel Seduni, populi Germaniæ, ſi pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Helvetiis & Celtis finitimi, quos fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & ſancti Bernardi nomen eſt, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus, Germanica lingua magna ex parte vtentes. hodie Valeſij vocantur. Gall. *Les Valeſians*. Eorum præcipua ciuitas & Epiſcopalis Sedunum, Germanis *Sitten*, Gallis *Syon* dicitur, vrbs in media planitie inter altiſſ. montes conſtructa. In Sedunorum autem finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis verſus Curienſem & Tridentinam diœceſim Rhenus exoritur. Cęſar in Comm.

Segalauni, populi Valentiniani. Gallicè, *Le pays à l'entour de Valence en Dauphiné*.

Segeda Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Pli. *Segidam* habet Strabo & Stephanus. Niger ſcribit eam *S. Steuan* vocari, & circa *Caceres* eam fuiſſe tradit Beutherus, vrbem amplam & potentem Celtiberorum, qui *Belli* cognominantur, deſcribit Appian. Alexand.

Segudunum, Britanniæ inſulę oppidum Lib Notit. *Seton* Camdeno. Eſt in Northumbria. Lazius vocat *Seged*. *Singidonenſis* meminit Aurel. Victor in vita Iouiniani Imp.

Segelocum, Antonino Angliæ oppidum eſt, aliàs apud eundem *Agelocum* dicitur, vt annotauit Sim. & ante eum Talbotus.

Segeſta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cicer. ſexto in Verrem alio nomine Aceſta. Vide ſuprà. Vide etiam Egeſta & Epidamnus.

Segeſta Tiguliorum, Liguriæ vrbs. Plin. *Specia* Blondo. vrbs item Carnorum. Plin. *Seſtri de Leuante* vocantur à Leandro.

Segeſtanorum Emporium. Vide Ægeſteorum.

Segeſtanæ aquæ ſiue Pincianæ ſunt Antonino in Sicilia inter Drepanum & Panormum.

Segeſtica inſula quam Plinius deſcribit iuxta Confluentiam Colapis in Sauum. *Zigea* Hungaricè dicitur, vt Lazius tradit. Pinetus, *Landſpurg* vertit. *Segeſtica* Pannoniæ, vrbs deſcribitur à Strab. lib. & iuxta Sauum ad multorum amnium confluentes: non procul à Siſcia oppido. Bonfinius tradit huius Segeſticæ vix veſtigia extare, locúmque hodie *Segeſd* aut *Segeſtum* vocari.

Segetia dea, quam priſci colebant, vt lætas faceret ſegetes.

Segida, Celtiberiæ vrbs à Pompeio capta. Oroſ. 5. c. 23.

Segimonenſes Hiſpaniæ populi. Pli. quorum locum Pinetus *Seguram* vocat, & addit *Segiſamunculum* Ptolemæi eſſe. idem Plin. Segimonenſibus immediatè iungit *Segiſameiulcenſes*, quos putant à Ptolemæo *Segiſamam Iuliam* appellari. *Segiſamam* Vaccæorum habet Strabo, & *Segiſamam* vrbem Cantabriæ habet Oroſius li. 6. c. 21. quam à Cæſare captam ſcribit.

Segiſa, Baſtitanorum oppidum in Hiſpania. Ptol.

Segni, inter Belgas populi ex genere & numero Germanorum, Condruſis finitimi, qui ambo ſunt populi inter Eburones & Treuiros Comitatui Namurcenſi, Arduennæ ſyluæ & Ducatui Lucemburgenſi, Moſæque fluuio proximi. Nomen eos retinere ſcribit Marlianus. vocantur enim *Siney*, vt Leodius, aut *Segney* vt Diuæus tradit, *Lambourg* Vigenereus interpretatur.

Segobriga, oppidum Celtiberiæ. vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo lib. 3. Stephano, vrbs Celtiberorum. Gẽtile, Segidęus. Strabo libro iam citato, Segida non Celtiberorum, vt Segobridam, ſed Aruacorum oppidum facit. *Segorbia* hodie dicitur, teſtibus Vaſæo, Cluſio & Tarapha.

Segodianum, Germaniæ ciuitas. Ptol. hodie *Nuremberg* vmbilicus Germaniæ eſt, & celebre emporium. Item Galliæ vrbs in Rhutenis. vulgò *Rhodes*. *Ruteni* Cæſaris ſunt.

Segoncia. Hiſpanię vrbs inter Complutum & Cæſaraugustam. Anton. *Siguença* vulgò, teſte Varrerio. Huius Plin. Iu. & Strabo meminere. Altera fuit *Seguncia* in Bætica verſus Fretum à Plinio nominata: eius ruinæ viſuntur non longè a Lethei fluminis ripa, hodiéque *Giſgonça* loco nomen eſt apud Plin. *Saguntia* & Straboni *Serguncia* legi videtur.

Segontiaci, Cæſari populi in Anglia mari proximi alio nomine Eboracenſes dicti.

Segouellauni Plinio, qui fortè Segalauni Ptolemæo, populi Galliæ Narbonenſis circa Viennam. *Valentinois*, Pineto.

Segor, oppidum Sodomorum. Geneſ.19. Iſa. 15. quod Geneſ.14. dicitur Bala. Lat. parua. vide Bala.

Segotii, populi Galliæ Narbonenſis, de quibus hic Alexander ab Alex. lib. . cap.24. Segoreiorum velut erat mos, vt paratis inſtructiſque menſis, inter epulas virgo introduceretur: & cui ex conuiuis aquam dederat, eum ſibi virum delegiſſe videbatur.

Sergotialacta, Arcuacorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs Ptolemæo. *Sepulueda* Villanouano.

Segouellani, Plinio, qui fortè *Segalauni*, Ptolemæo populi Galliç Narbonenſis. *Valentinois* Pineto.

Segouia, Arcuacorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, & in Bætica. Plin. *Segobia* hodie. Eſt item Germaniæ oppidum Plin.

Segub, filius Hiel reædificatoris Iericho 3. Regum 16. Filius Efrom filii Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Par. 2. fortificatus aut exhalatus.

Seguntium, Antonino Angliæ vrbs, quæ *Cilceſter* Anglis & *Caerſegent* Britannis dicitur, Lhuydo auctore.

Seguſium, Ptol. lib. 3. ca. 1. Seguſianorum vrbs in Grçcis Alpibus: vulgò *Sion*.

Seguſiani, Galliç Lugdunenſis populi. Strab. & Ptolem. qui eorum vrbem Lugdunum vocat. vulgò, *Le Lionnois & Foreſts*. vide Secuſiani.

Scheſima ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ.19. Lat. humiliatio ieiunii, aut fouea, ſiue meditatio ieiunii, vel ſuperbia maris.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num.21. Ioſ.3. Lat. eradicatio, ſiue concluſio.

Seia, dea, dicta à ſerendo, alio nomine Segoſta, à ſegetibus. Simulachum eius Romæ extabat ætate Plinii.

Seianus vir, de quo multa Suetonius in Tiberio c.48. Iuuenal. Satyra 10.

-*Seianus dicitur vnicè Spectandus.*

Seir mons Idumeæ inter Aſphaltitem & Ægyptum qui ab Eſau huius montis accola, eò quòd eſſet hirſutus nomen accepit. 1. Par.4. Iſaiæ 21. Eſt & nomen viri cuiuſdam Horræi. Gen 36. Lat. hiſpidus ſiue pilo ſus, aut hœdus, vel dæmon ſeu hordeaceus vel tempeſtas.

Seira ciuitas Idumæç. 4. Reg. 8. Lat. parua, ſiue tribulata.

Seirath, nomen loci, Iudic.3. Idem quod Seir ſignificat.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Eraſmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudç ex ſua vxore. Gen.38. 1. Paral. 4. Lat. diſſoluens ſiue diſcalceans: vel Syriacè illudens.

Sela, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ.18. Lat. coſta ſiue latus, aut claudicatio.

Selahi, mater matris Ioſaphat regis Iudæ 2. Par.20. Lat. ramus vel propagines, ſiue miſſio vel dimiſſio, aut telum vel arma ſ.miſſilia: vel Syriacè, ſpolians vel ſpoliatus.

Selaitæ, nomen familiæ, Num 26. Lat. diſcalceans ſiue diſſoluens, vel Syriacè, illudens ſiue decipiens.

Selambina, Hiſpaniç Bçticæ vrbs. Ptolem. *Salobrenno*: Ioriano.

Selampura, Indiç extra Gangem vrbs, teſte Ptol. vt habet Mercator, quam *Lampuraa* vocat, ſed in Græcis Ptolemçi codicibus, Lampura tantùm legitur, non Selampura.

Selaſia, vrbs à Lacedçmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Baſan. Deut.3. 1. Paral.5.

Selacha, eadem appellatur. Lat. caniſtrum tuum, vel eleuatio aut conculcatio tua.

Selchim, Sicyoniorum rex 111. regnauit annis xx. ann mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ioſ.18. Lat. vulpis intellectus vel filius aut pugnus vel pugillus intellectus, ſiue ſemita intellectus vel filii aut reſpicientis intellectus.

Selec, nomen viri, 2. Reg.23. 1. Par.11. Lat. vmbra vel tinnitus lambentis vel percutientis: aut aſſans vel torrefaciens lambentem vel percutientem.

Selecti Dij, apud Romanos vocabantur prçcipui & Summates qui habebant ampliorem poteſtatem: quíque celebriores & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A D. Auguſtino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Ianus Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Minerua, Venus, Veſta. Selecti alii erant à Conſentibus. Auguſt. libro quarto de ciuitate Dei, Lil. Giraldus Syntag. primo libro Hiſtoriarum Deorum.

Selemian, nomen viri, 1. Eſdr.10. Lat. pax ſiue perfectio aut retributio Domini.

Selemias, idem pater Iuchal. Ierem.38. Pater etiam Ieriæ. Ierem.37. filius Hananiæ, ibidem. Filius Abdeel, Ier.36. idem ſignific. quod Selemian.

Selemith, nomen viri. 1. Par.26. Lat. pacifica ſiue perfecta aut retribuens.

Selene, vrbs Tyrrheniç. Gentile, Selenopolites. Eſt alia magna, vna ex centum incolis. Incola Selenites vel Selençus. Steph.

Selenitides mulieres, quas ait Hero oua parere, indéque naſcentes homines quinquennes decies eſſe nobis ampliores.

Selenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarum, in cuius oſtio portus eſt. Vide Selinus.

Selcph,

Seleph, nomen viri, 2.Eſdr.3. Lat. vmbra vel tinnitus concuſſionis: aut ex Hebr. & Syro, vmbra coniuncta.

Selethai, filius Semei. 1.Par.8. Lat. vmbra ſiue aſſatio vel torrefactio, aut tinnitus meus, vel Syriacè, Oratio mea.

Seleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ ſita, à Seleuco Nicanore condita, Ioſepho 13. Anti. Iudaic. cap.16. & Hegeſippo libro 4.cap.1. quam Paulus peragrauit. Act. 13.1. Macch.11.

Seleucia, Syriæ cauæ in littore maris mediterranei. Ptolem. Stephanus *Seleuc belum* in Syria deſcribit, quam *Seleucum* non *Seleuciam* ad Belum, à Pauſania appellari addit. Eſt item *Seleucia* in eodem tractu apud Ptolemæum, qui eam *Pieriam* cognominat. *Solii* vocatur ab Oliuario, *Soldino* a Nigro.

Seleucia, Piſidię vel potius Pamphyliæ regionis ciuitas. Ptolem. *Chiraza*, Nigro.

Seleucia, Elimaidi, Perſicæ regionis ciuitas Plin. Item, Comagenæ ad Euphratem fluuium. Strabo. Plinius eam Parthorum cognominat, & Babyloniam quoque vocari tradit. *Baira*, Nigro, *Mojal*, Mutio dicitur, *Baudra* autem, Pineto. Nouem Seleucias, extruxiſſe Seleucum Antiochi filium auctor eſt Appian. in Syriacis.

Seleucia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor ita nominauit, priùs autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyrieus Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Eſt etiam Seleucis genus poculi à Seleuco.

Seleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleucis iuxta Belum. Stephanus.

Seleucus, qui & Philopater, vii. Syriæ rex, regnauit annis xii. anno mundi 3777.

Seleucus, vrbs iuxta Apameam in Syria (ſic enim legendum videtur apud Stephanum) Ciuis [illegible].

Seleucus, cos. ab vrbe condita 9̄73.

Seleucus vnus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos xx. de quo Appia. clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Seleucus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipſe à patruele regno pulſus, & à ciuibus in Palatio concrematus eſt. Olymp.53.

Seleucus Ceraunus, v. Syriæ rex, regnauit annis iii. anno mundi 3758.

Seleucus Gallinicus, iii. rex Syriæ, regnauit annis xx. anno mundi 3718.

Seleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis xxxi. Olymp. 12. Is tranſtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat: ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit, Olymp. 25.

Selga, Ptolemæo Pamphyliæ ciuitas. Hodie *Philadelphia* dici ait Niger.

Selge, vrbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia Ciues, σελγεῖς. Poſſeſſiuum, Selgicus.

Selgeſſus, Vide Sagalaſſus.

Selgia, Armeniæ Maioris vrbs. Ptol.

Selim, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15. Lat. miſſi vel propagines aut rami, ſiue arma, ſ. miſſilia aut Syriacè, ſpoliantes.

Selinis, vrbis nomen à Selino, id eſt, apio, quòd ibi plurimum naſcatur.

Selinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Virg. 3. Æneid.

Téque datis linquo ventis palmoſa Selinis.

Selinunta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis pòſt dicta ab vrbe condita 8[illegible].

Selinus portus Marmaricæ regionis in Africa Ptolemęo. *Porto Alberto* vocatur Caſtaldo. *Salones* Mercatori.

Selinus, untis, duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in mare influentes, Dianę Epheſiæ templum vtrinque complectuntur. Vide Plinium lib.5.cap.29. Eſt & Selinus alius in Ægiorum agro, qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab.lib.8.

Selinus, untis filius Neptuni, filiam habuit Helicen, quę nupſit Ioni. Steph. in Helice.

Selinus, xi. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui nunc regnum obtinet, patrem regno exuit, imperauit annis vii. Duos Sultanos poſt diuerſa bella vicit & occidit: Ægyptum Arabiámque ſuo adiecit imperio, anno mundi 5478.

Selinus oppidum Siciliæ palmis abundans. *Selynon* apud Silium legitur. Hodie Aretio *Salemo* dicitur, ſed *Terra de Pulci* Fazel. *Mazara* vocari tradit Volaterran. Videtur errare Leander, qui ſcribit eandem Mazara à Ptolemęo dici, cùm fluuii nomen ſit Mazara, non vrbis apud eundem Ptolemęum. Strabo ſcribit ſuo tempore Selinuntem interiiſſe.

Selinus, Siciliæ flumen Ptolemęo & Straboni, hodie *Madium* dicitur, Fazello teſte, *Salemi* Leandro. Sunt autem plures alibi huius nomine fluuij, Strabo enim & Pauſanias alium in Achaia deſcribunt, qui Ægium vrbem perfluit. Strabo alium in Cilicia: item alium in Elide circa Silluntem, quem Xenoph. 5. Cyri exped. Sellenuntem vocat: alium, qui Epheſi præter templum Dianę labitur, ex quo Plin. libr.5.cap.29 duos facit, ſic enim apud eum legitur: *Templum Dianæ complexi è diuerſis regionibus duo Selinuntes.* Et cap. ſequenti ſcribit Selinuntem intermeare Pergamum vrbem.

Selinuſius, locus poſt Cayſtri oſtia ex pelago refuſus, Strabo li.14.

Sella, vxor Lamech. Gen.4. Lat. vmbra, vel aſſatio ſiue tinnitus, aut Syriacè, oratio.

Selliæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Vide Selli.

Sellai, nomen viri, 2. Eſd.11. Lat. exaltatio ſiue conculcatio, vel æquiparatio, aut Syriacè, Caniſtrum.

Sellaſia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaſeus. Steph. apud eundem rurſus σηλλασία. Ciuis, Sellaſieus.

Sellē. filius Nephthali, Num.26. qui Gen.46. Salum, & 1. Par.7. Salum dicitur. Lat. Pacificus ſiue perfectus aut retribuens.

Selles filius Hellem. 1. Paral.7. Lat. trinus, aut princeps vel dux.

Selli, aliàs Elli, iidem qui Dodonæi Steph. Idem videntur Selani de quibus in Selliæ.

Sellu, nomen viri. 7. Eſd.11. & 12. Lat. caniſtrū aut exaltatio, aut æquiparatio.

Sellum filius Iabes. 4. Reg.15. Filius Siſamai filij Elaſa, 1. Par.2.4. Filius Ioſiæ 1. Par 3. Ier.22. Filius Nephthali, 1. Par.7. qui Gen.46. dicitur Sallē: & Num.26. Sellem filius Sadoc. 1 Par. 6. Pater Ezechiæ principis. 2. Par.28. idem quod Sellem ſignificat.

Sellun, filius Chol-hoza, 2. Eſd.3. Lat. manens, aut pacificus vel abundans: aut Syriacè, illudens.

Sellus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Sex. Auien.

Sellus, vir quidam Athenienſis, qui quum eſſet pauper, volebat tamen videri diues.

Selmai, pater Hagaba, 2. Eſd.7. Lat. veſtis mea.

Selimon, mons in Ephraim vmbroſus & caliginoſus, cuius meminit Iud. lib.9. Eſt & nomen viri, 2. Paral.13. Pſal.67. lat. obſcuritas aut imago eius, ſiue vmbra muneris.

Selomith, nomen viri, 1. Eſd.8. Lat. pacifica, ſiue perfecta aut retribuens

Selybria, Ptolemæo Thraciæ vrbs. *Selymbria* apud Plinium eſt. Strabo tradit antea *Selyn* dictā, poſtea addita *Bria*, quod Thracum lingua vrbem ſignificat, *Selybriam* appellatam. *Olybria* à Suida vocatur.

Selymbria, ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, Herod. li.6. Bria ciuitatē apud Thraces ſignificat. Salumbria, ſuprà dicta eſt. Stephano vrbs Thraciæ, à Selye quodam vocata. Ciuis Selymbrianus.

Sem, filius Noe, Gen.5. Luc.3. Lat. nomen vel fama, ſeu ponens, vel poſitus, aut ibi.

Semaath, mulier, 2. Par.24. Lat. audiens vel obediens.

Semachidæ, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria tribu: Semacho cuius filiæ Bacchum hoſpitio ſuſceperunt, & deinde Sacerdotes Bacchi ex earum familia electæ ſunt. Incola, Semachides Steph.

Semaia filius Sechenlæ, 1. Par.3.2. Eſd,6. Lat. audiens Dominum, vel obediens Domino.

Semana Sylua, Ptolemæo in Germania eſt. *Duringeruualdt* videtur Pyramio. eſt etiam vici nomen circa Nicomediam.

Semanthini vide Imaus & Taurus.

Semarith, nomen mulieris 2. Par.24. Lat. cuſtodita vel adamantina, aut ſpina, vel fæx.

Semather, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina. 1. Par.2. Lat. nominatus, vel poſitus, ſiue deſolatus aut ſtupefactus.

Semeber, rex Seboim. Gen.14. Lat. nomen vel fama robuſti, vel fortis, aut nomen alæ vel pennati, ſeu deſtruens fortitudinem vel alam aut pennam.

Semegar, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Ier.39. Lat. aromata peregrini aut ruminantis vel certantis.

Semei filius Gerſon filij Leui. Exod.6. Filius Gera, 2. Reg.16. Filius Phadaia filii Iechoniæ 1. Par.3 Filius Ioel. 1. Par.5. Filius Maſin 1. Par.4. Filius Ieth filii Gerſon, 1. Para.6. Frater Choneniæ, 2. Par.29.3. Lat. audiens vel obediens, aut nomen acerui, vel deſtruens aceruum.

Semei, 1. Paral.2. filius Onam filii Ieramel ex Arara vxore. lat. nomen meum, aut deſolatio, ſiue perditio mea vel ſtupefactio aut cœli.

Semeia, ſiue Semeias, pater Vriæ prophetæ, 3. Reg.12. filius Haſſub. 1. Par.9. Ier.26.1. Eſd.12.2. Par.20.31.35. Lat. audiens Dominum vel obediens Domino.

Semeias, 1. Par.15.17. filius Eliſapham Semeiticus, idem lat. obediens, ſiue nomen aut deſolatio acerui.

Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.

Semelia, ciuitas in Oriēte, vnde oriundus Abdalla, qui tranſiens in Africam vocabat ſe Mehodi: ibidem ædificauit ciuitatem de nomine ſuo *Mehedomiam*. Tyrius 19.c.21.

Semer, nomen viri. 3. Reg.16. lat. cuſtos, vel adamas ſeu vepres, aut ſpina, vel fæx.

Semeria, nomen viri, 1. Eſd.10. lat. cuſtodia vel adamas ſeu vepres vel ſpina Domini.

Semeron, 2. Par.13. nomen montis. lat. lanæ aut medullæ, ſcil. arborum.

Semeron, Ioſ.19. ciuitas in tribu Zabulon. lat. idem ſignificat quod Semer.

Semida, filius Galaad filii Machia filii Manaſſe. Num.26.1. Par.7. lat. nomen ſcientiæ aut cognitionis vel ponens ſcientiam: vel deſolationis, ſtupefactionis cognitio, ſeu cœlorum ſcientia.

Semiramos. vide Thyatira.

Semiguntus, Segeſti filius Cheruſcorū ductor, à Germanico bello captus tractus eſt in triumphum. Strab. li.7.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios grauatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam eius aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnóque admini-

miniſtrando idoneus fieret. Hæc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur, & ſubactis vicinis, regni ſui terminos latiſſimè propagaſſe. Valer. lib. 9. cap. 3. cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata eſſet, ſoluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnandam accurriſſe ait, nec priùs comam in ordinem redegiſſe, quàm vrbem recepiſſet.

Semiramis Aſcalonica fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis quadraginta regnauit. Hæc anteceſſit militia, triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Ipſam vrbem Babyloniam maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit, illam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Nemo vnquam huic fœminæ comparandus eſt virorum. Beroſ. lib. 1. cùm expirauit Semiramis in columbam verſa eſt: ideò abſtinent Syri ab his auibus: & columba vexillum Babyloniæ inſignitur, vt ait Diodorus Sicul. quod inſinuat Hieremias propheta cap. 25. exhortans Hieroſolymitanos, vt fugerent à facie iræ columbæ, id eſt Babyloniorum, quos columba, hoc eſt, Semiramis, armorum ferocia magis quàm Ninus inſtruxerat. D. Thomas Aquin.

Semiramis, Murus, ſeu Vallum, circa Tigrim locus eſt, Straboni 2. & 11.

Semiramoth, ſacerdos quidam, 1. Paral. 15. Lat. Cœlorum altitudines, aut nominis ſublimitas.

Semla v. rex in Edom. Gen. 36. Lat. linteum ſiue ſiniſtra eius, aut nomen illi, vel ſtupor illi, ſiue appoſitus illi.

Semlaim nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. linteum vel ſiniſter, aut nomen mihi, ſiue appoſitus mihi.

Semma filius Age 2. Reg. 23 Lat. perditio, ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi: ſiue nomen, aut nominatus, ſiue appoſitus.

Semmaa pater Ionadab, frater Dauid, 2. Reg. 13. Lat. audiens vel obediens.

Semneſerteus, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum. vide Plin. l. b. 5. cap. 9.

Semones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omninò cenſerentur cœlo digni, cuiuſmodi ſunt Priapus & Vertumnus: quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aere vſque ad terram interualli eſt, incolebant: quique vota mortalium ad ſuperos deferebant, vt ſcilicet iidem eſſent cum Medioxumis. Diuus Auguſtinus, Ianum vocari credit Semonem quòd ſemini præſit, dum concipitur infans. Palæph. lib. 1.

Semphe. vrbs Arabiæ iuxta Euphratem. Gētile, Semphæus & Semphenus, Steph.

Sempronium, à Sempronio Secundino ſic nuncupatum, Auſtriç oppidum eſt. hodie *Oeden burg* dictum. Sic Lazius in paginis quas Tabulæ ſuæ Auſtriæ adiunxit.

Sempronius Atratinus II. Conſul, ab vrbe condita 331. Hic γεφος dictus eſt.

Sempronius, Ægypti præſes, anno mundi 5919.

Sempronius, vel, vt alii volunt. *Scipionis* mons dicitur à Latinis, quē Marlianus *Brigam* à proximo viculo appellat. *Simpeler* à Valleſianis nomen habet, & ab Italis *Sempronio*. Hæc Simlerus in ſuo de Apibus commentario.

Semran, filius Iſſachar filii Iacob. Num. 2. Lat. cuſtodia, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina, aut fæx eius.

Semri, filius Samaia 1. Par. 4. & 26. Lat. idem ſignificat quod Semram.

Semurium, campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cra.

Sen, nomen loci procul à lapide adiutorij verſus auſtrum, quantum lapis diſtat à Maſphath. 1. Reg 7. Lat. dens, aut ebur, vel mutatio, aut dormiens.

Sena, vrbs Hetruriæ, octingentis ſtadiis à Roma diſtans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt ſenes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap. 5. lib 3 Vide Senogallia.

Sena, inſula in Britannico mari aduerſa littoribus Galliæ. Pomp. lib. 3. Stephano vrbs Celtica eſt. Straboni *Senegalia* ſimplici l & per e in ſecunda eſt. Plin. *Senogalliam* per o in ſecunda appellat Silius eam quoque *Senam Gallicam*, vt Ptolemæus vocat, hoc verſu:

--quia Sena relictum,
Gallorum à populis traxit per ſæcula nomen.

Senaa, ciuitas, 1. Eſd. 2. Lat. rubus, vel Syriacè, inimicus.

Senaab, rex Adamæ, Gen. 14. Lat. dens patris, vel mutationis pater, vel dormitio patris.

Sene, rupes oppoſita rupi Boſes, 1. Reg. 14. Lat. idem ſignific. quod Senaa.

Seneca x. Hieruſalem epiſcopus, anno mundi 4076.

Seneca Hiſpanus, patria Cordubenſis, Stoicus philoſophus, Neronis præceptor à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Piſonianæ coniurationis ſuſpicionem veniſſet, eiuſdem iuſſu inciſis venis mortem obiit. Mun. lib. 2. Coſm. Eius opera extant quæ egregiam viri doctrinam in ethicis & phyſicis eruditionem demonſtrant.

Seneca Tragicus poeta, cuius fabulę decem ad nos peruenerunt.

Senecio, vir in Bætica natus & ibi quęſtor: cuius meminit Tacitus & Plin. Epiſt. 5.

Seneia, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. rubus, vel Syriacè inimica.

Senennij Pamphyliæ Epiſcopi Nectarii, quorum meminit concilium Epheſinum.

Senia, oppidum eſt Illyrici apud Plinium, li. 3. cap. 21.

Sennaar, campus Babylonis, in quo regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ Babylonia ſiue Chaldæa interdum dicitur. Iſa. 11. Lat. dormientis vigilia, vel ſuſcitatio, aut dentis euacuatio, vel denudatio, aut excuſſio, vel dens æmuli, ſiue mutatio ciuitatis.

Sennabris, manſionis nomen ad trigeſimum ſtadium à Tiberiade diſtans, Ioſeph. 3. belli Iudaic. 16.

Sennacherib, IIII. rex Babyloniorum, Iudæā deuaſtauit, Ieruſalem obſedit, 4. Reg. 8. Iſa. 36. Lat. rubus deſtructionis aut gladij aut ſolitudinis ſeu ſiccitatis, aut ex Syro & Hebræo, inimici gladius vel deſtructio.

Senneſer, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3. Lat. dentis vel eboris theſaurus, aut dormiens theſaurus, vel mutationis anguſtia, vel theſaurus aut inimicus anguſtiæ vel tribulationis.

Senogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib. 3 cap 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt, vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

Senogallia Italiæ vrbs, quam quidam in Vmbria conſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt. Mela verò ſitam eſſe ait ad Aterni fluminis oſtia. Senones Galli è Celticæ populi, Sequanis finitimi Brenno duce in Italiam irrupe-runt, Romanóſque ad Alliam fluuium ſibi occurrentes ingenti clade profligarunt: vrbem defenſoribus vacuam incenderunt: Capitolium quò ſeſe iuuentus, veluti in arcem receperat, obſederunt, eóque anguſtiæ obſeſſos redegerunt, vt ſuam, vrbíſque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm cùm in pendendo auro ſe immoderatiùs gererent, Brennúſque ponderi etiam gladij capulum adiiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit. Plutarch. in Camillo.

Senomani, Gallicè, *Les Manceaux*, priùs Lemani vocati, à Lemano principe, qui Lemanum ciuitatem de ſuo nomine condidit, ſeu potiùs reſtituit, ac reſtaurauit. Antea enim iſtud oppidum Sarthon, Samothæ nepos, condiderat, quod Sarrham, vel Sartham nominauerat: iſtúdque poſtea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant ac ſolo funditus æquauerant, quod dehinc nomine Sarthæ amni, hanc vrbem alluenti permanſit. Lapſu verò temporis, Lemani & Senones bello inter ſe concitati, multíſque præliis vtrinque commiſſis pacem inierunt: ac fœdere percuſſo, ex vtraque gente vnicam fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine compoſito vocarentur: cuius nominis duæ priores ſyllabæ Senones, duæ poſteriores Lemanos ſignificarent. Itaque his de cauſis Senomani, non Cenomani, Latinè ſcribi debent. Quod hæc inſcriptio vetus, quæ hoc tempore in Caſtello, quòd vulgò *du Gué* vocatur, ſatis indicat: quæ eſt huiuſmodi L. A. Marinio, E Q. ob eius merita, plebs vrbana Senoman. D. Vide Tit. Liu. decad. 3. libr. 1. & decad. 4. lib. 1. & libro 8.

Senones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones, quaſi ξένοι, id eſt noui, quia noui venerunt ex Gallia Tranſalpina. Author Verrius, horum Cæſar etiam meminit, & Plinius, item Ptolemæus, eorúmque regionem vocat Suidas *Albanorum terram* vbi ait Celtas (quos Germanos dicit) incurſiones feciſſe in Albanorum terram quos Senones vocant.

Senſeoris, Ægyptiorum rex, Dynaſta xx. regnauit annis xvi. anno mundi 3010.

Senſenna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ 15. Lat. Ramus, vel propagines, ſiue rubus rubi, aut ex Hebr. & Syro, rubus inimici.

Senta Fauna, filia Pici regis, coniunx Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe vt nemo illam, dum vixit, præter ſuum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

Senta, ſpecus eſt in ora Dalmatiæ, vaſto in præceps hiatu: in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Plin. li. 2. ca. 45.

Sentica, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo libro ſecundo cap. 6. Florianus dicit *Zamora* eſſe ad Durium fluuium. Hanc Zamoram ſcribit Vaſæus poſt Arabum vaſtationem *Medina Zamorthati* appellatam.

Sentina. Vide Xyline.

Sentinum, Vmbriæ oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide Saxoferratum, & Saxum ferratum. Leander *Senio* vocat in Tuſcia, ſed *Cento* Niger nominat.

Sētinus Saturninus, Conſul anno mundi 1966.

Sentinus Augur poeta Romæ natus, ſcripſit Epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val. Catullum & Licinium Caluum.

Sentinus, Piceni fluuius eſt, Blondo & Leandro teſtibus, *Sentino* hodie vocari tradunt.

Senus, Ptolemæo Hiberniæ fluuius, videtur *Scena* Oroſij, *Sheniin* nunc nominari ſuſpicatur Ortel.

Senelacus, nomen loci in Hiſpania, circa Saguntum, Anton.

Senus, vrbs Ægypti: Ciuis, Seneus, Steph. eiuſdem meminit in Polit.

Seon, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. Lat. Sonitus, vel ſtrepitus, aut murus fortitudinis, vel doloris.

Seor, pater Ephron, Gen. 23. Lat. candidus, vel lucidus.

Seorim

Seorim, nomen ſacerdotis, 1. Par. 24. Lat. portæ ſiue æſtimationes, vel appretiationes, aut capilli, ſiue ... vel tempeſtates, aut dæmones, vel pi... ſiue hirci.

Sepham, ... Hir. 1. Par. 7. Lat. barba vel labium eorum aut ripa vel littus eorum, ſiue confractio eorum.

Sephama, terminus Iudæ ad ſolis ortum. Numer. 34. Lat. Barba vel labium eius, aut ripa, vel littus quoddam, ſiue conterens aut confracta valdè.

Sephamoth, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit, 1. Reg. 30. Lat. barbæ vel labia, ſiue ripa vel litus mortis, aut labium mortis, vel conterens mortem.

Sephar, mons Indiæ. Gen. 10. Lat. liber, aut ſcriba, vel narratio ſiue numerus: vel Syriacè, portus.

Sepharuaim, ciuitas Aſſyriorum. 4. Reg. 18. Lat. ſcribæ aut libri, vel narrationes, ... liber vel numerus maris: aut ex Syro & Hebræo, portus maris.

Sephath, ciuitas, in qua filii Iudæ Chananæos ... ... Harma nomine ... tam Iudæ quam Simeonis. Num. ... Latin. ſpecula ſiue cooperimentum aut ... , vel expectatio, ſiue fauus.

Sephatha, nomen vallis. 4. Par. 4. Lat. idem ſignificat quod Sephath.

Sephet, pater Ziza principis. 1. Par. 14. Lat. Inundatio ſiue multitudo.

Sepher, mons, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael ... de Ceelata. Num. 33. Lat. tuba, vel pulchritudo: aut Syriacè, bonitas. Totius orbis maximus eſt, & hodie *Andes* dicitur Hiſpanis. Art. Montanus in App. Biblico.

Sephi 1. Par. 1. filius Eliphaz filii Eſau, qui Geneſis 36. dicitur Sepho, ſiue Sepho iuxta Hebræum. Lat. ſpeculator, vel fauus, aut cooperimentum vel expectatio.

Sephi, 1. Par. 1. filius Sobal filii Seir Horræi: qui Gen. 36. dicitur Sepho. Lat. ſolitudo, vel labium, aut ripa vel litus eorum, ſiue confractio.

Sephim, nomen viri, 1. Par. 26. Lat. barba vel labium eorum, aut ripa vel litus eorum, ſiue confractio eorum.

Sepho, filius Eliphaz Gen. 36. Lat. idem ſignificat quod Sephi.

Sepho, filius Sobal filii Seir Horræi, Geneſ. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Sephi. Lat. ſolitudo, vel deſertum aut labium, ſeu ripa vel litus, aut confractio.

Sephon, filius Gad. Gen. 36. Lat. Aquilo vel Aquilonaris: ſiue abſconditus aut ſpeculator.

Sephor, pater Balac. Num. 22. Lat. Auis vel paſſer, ... corona vel deſ... : aut Syriacè, manè, ... matutinum tempus, vel hœdus.

Sephora, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1. Lat. pulchra, aut tuba: vel Syriacè, benefaciens, ſiue bonitas.

Sephora, Exod. 2. & 4. filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian. vxor Moſis. Lat. idem ſign. quod Sephor.

Sephoris, vrbs ab Herode, & Autocratorida dicta anno mundi 39...

Sepias, Macedoniæ promontorium Ptolemæo. *Cabo Monaſter* ſophi. vocatur. Item *Zagora* ſepianum littus eſt apud Dict. Creteuſem libr. 6. ſic vocatum addit, propter ſaxorum difficultatem.

Sepontia Paramica, Vaccæorum vrbs in Hiſpanienſi. Ptol.

Sepphoris, ciuitas in meditullio Galilææ, quam Ioſephus ſcribit ab Herode Autocratoridam vocari. Egeſippus li. 1. c. 30. dicit Diocæſaream poſtea nuncupatam.

Septa, Luſitanis *Seupta* ciuitas, à Romanis in faucibus freti Herculi ædificata, olim totius Mauritaniæ metropolis fuit: quare Romani eam nobilitarunt, fuítque in ea ſumma vrbanitas, & ciuium frequentia. Deinde à Gothis occupata, principes in ea conſtituerunt, apud quos remanſit principatus, donec Mahumetani Mauritaniæ fines ingreſſi, hanc quoque vſurpauerunt. Frequentia habuit templa & ſtudioſorum collegia, ciues literatiſſimos, & qui æneis operibus, ſingulari artificio fabricatis, cæteros excellerent.

Septhan, pater Camuele principis tribus Ephraim. Numer. trigeſimo quarto. Lat. Iudex vel iudicans.

Sephuphan, nomen viri, 1. Para. 8. Filius Bela filii Beniamin. Lat. Ceraſtes, ſerpentis genus.

Sepia, ſcopulus, Herodoto diuerſis in locis, iuxta littora Athenienſium.

Sepias, Magneſiæ promontorium eſt. Herodotus lib. 6. & Plin. li. 4. c. 9.

Sepinates, populi ſunt inter ſamnites, in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum ſepinum commemoratur à Ptolemæo li. 3. c. 1.

Sepinum, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 46...

Sepius, ciuitas, quæ nunc ſipontum dicitur, à ſepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Sepiuſſa, vrbs in Ceramico Aſiæ ſinu, apud Plin. lib. 5. c. 2...

Seplaſſa, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplaſiarius, pro vnguentario & effœminato.

Septem fratres, Mauritaniæ Tingitanæ mons Ptolemæo, ad Fretum Gaditanum, à ſimili altitudine ſic dicti, vt refert Plinius. Antoninus eorum quoque meminit. *Septenſem Arcem* habet hoc loco Procopius, ad alteram Herculis columnam, eámque ſic vocatam addit ob ſeptem ibi apparentes montes. Ferunt hodie eſſe locum, quem vulgò *Sepia*, *Centa* & *Aceuta* vocant.

Kkk

Septem Maria appellant indigenæ Paludes, per quam Eridanus fluuius ſeptem oſtiis in mare præcipitatur. Herodiano auctore Sic ea appellat etiam Antoninus Ang. [illegible] Dion Halicarn. Blondus putat ea à Virgilio deſcribi hoc verſu,

Vnde per ora nomen vaſto cum. &c.

& Stagni di Venetia hodie dici addit. Vide Gallicus ſinus, & Arrianorum Paludes.

Septempeda, Ptolemęo Picenorum vrbs mediterranea, *S. Seuerino* nomen habet apud Leand. Albertum.

Septentriones à bobus coniunctis appellatæ ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti Triones (hoc eſt, boues arandæ terræ idonei, quaſi terriones, inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ ſunt, vt ternæ quæque ſtellæ proximæ inter ſe trigonam, id eſt, triquetram figuram conſtituant: Et ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximum huius ſydus Bubulcus, id eſt, Bootes appellatur, qui more bubulci currum ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur, antiqui Græcorum, ἅμαξα id eſt, plauſtrum dixerunt. Ab his ſtellis ventus ſpirat, Auſtro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet, Aparctius dictus. Cicero ad Atticum libro nono: Ex ea die fuêre Septentriones venti.

Septicollis, vrbs Roma quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilium, & Ianicularem.

Septimancæ, Antonino Hiſpaniæ vrbs, quam Cluſius *Simanca* vocat in Caſtella regiones.

Septimincia, Antonino vrbs in Africa propria.

Septimius Baſſus, conſul, ab vrbe condita 1009.

Septimius Acyndius, conſul, ab vrbe condita 1091.

Septimuleius. C Gracchi interfector tametſi antea familiaris. Is auro repenſum caput Gracchi ad Opimium tulit, plumbóque imos addito parricidio rempub etiam circumſcripſit. Plin libro 33. capi. ?. Plutarch. in Gracchorum vita.

Septimontium, feſtum Romanorum fuit inſtitutum, cùm ſeptimus collis vrbi eſſet additus in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrum factum fuiſſe teſtis eſt Varro Palatio, Suburra, Velia, Fargutali, Cælio, Oppio, & Ceſpio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plutar. in cauſis Rom.

Septizonium à Seuero Imper. fabricatum, vt refert in vita eius Spartianus. Meminit eius etiam Ammian. lib. 15. hoc hodie *Settiſonio* incolis vrbis Romę dicitur. Lupanus in hunc Spartianū ſcribit hoc à nonnullis *Sepodium* vocari. idem à Plinio *Septiſolium* nominari tradit.

Sequana fluuius Galliæ. Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans vnà, cū Matrona Belgas à Celtis diuidens quo quidem flumine nullū in tota Europa fœcūdius, pacatius atque ſalubrius videre licet: quod ex Voga, Burgundiæ monte, iuxta Lingones, ſcaturit. vulgò *La riuiere de Seine*. Rhotomagum etiam ſecat, & in mare Britannicum erumpit.

Sequani Ciſiurani, à Iura monte à Rheni fluminis vſque oram olim pertingebant. Hodie hæc pars Sugonia, & Alſatia ſuperior nominatur, Principibúſque Auſtriacis pro maiori parte obedit.

Sequani, Stephano populi Galliæ Heduis, Lingonibus & Heiuetiis finitimi à Sequana fluuio, qui apud eos oritur, nomen ſortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gall. *Ceux de la franche Comté, ou les Bourguignons* Munſterus hos Sequanos diuidit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas & Sunigoevv* ſtatuit, & *Tranſiuranos*. De ſequanis Ciſiuranis ita Eutrop. lib. 6. *Heluetij qui nunc Sequani appellantur.*

Ser, ciuitas in tribu Nephthali Ioſuæ 19. Vide Ceres. Lat anguſtia, ſiue tribulatio aut vinculum, vel colligatio, ſeu plaſmatio, vel fortitudo, aut petra.

Sera, Sericę regionis metropolis apud Ptolemęum. Hanc Niger *Cambaluch*, ſed Mercator *Sindinfu* appellat.

Sera, inſula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt ſupra.

Sena, nomen vrbis in Aſia Scythica.

Serabis, Hiſpaniæ Tarraconenſis non magnus fluuius, vt Mela ſcribit. *Sigma* aut *Zimira* eſt, vt vult Cluſius.

Seranus, cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi, ſumptum à ſero, pro ſemino ſeu planto, quòd agrum cùm ſereret, ab eius Dictator dictus eſt Plin.

Seraphim, id eſt, ardentes, vel igniti. Iſai. ca. 6. v. primo.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus Plinius libro trigeſimoquinto capite decimo.

Serapion præſul Antiochenus ſub Commodo principe Hieronymus.

Serapion quidam, pater fuit decem milium monachorum, quos omnes tempore meſſis pretio conducebat, vt ſua opera iuuarent pauperum laborem. viue at ipſe pane & aqua, vnica veſte contentus. Sozom. libro 6. capit. 1. hiſt. trip.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii Scholaſticus meruit cognominari. ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub

Con-

Conſtantino principe, Hierony.

Serapion, ſub Decio, martyrio apud Alexan. coronatus ann ſal 251.

Serapion, Alemannorum rex, an. ſal. 359.

Serapis deus Ægyptiorum, ſub bouis figura cœli ſolitus, qui & Apis dicitur & Oſiris.

Serapis deus qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cice. lib. 3. de Natura deorum & multis aliis locis Cælius Rhodiginus cap. 34. libr. . antiq. le ionum.

Serbetos, apud Ptol. eſt Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. *Miron* eam vocat Caſta'dus *Sardabala* à Plinio dici putat Vil'anouanus.

Serbi, Plinio ſunt populi circa Mæotim, quos Dubrauius ſcribit poſtea I u'ariam Germaniæ regionem occupaſſe *Serbi* Ce .reno ſunt circa Dalmatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

Serbonis, palus, iuxta quam eſt mons Caſſius, Herodo. lib Vide Sibonis.

Serebia, nomen viri . Eſd. 9. Lat. ſiccitas Domini, vel præualens cum Domino, aut pſallens in Domino vel cum Domino.

Seren, ciuitas Arabum non procul à Troglodytis. Plin lib . c. 29.

Serena, ex Hiſpania oriunda, vxor fuit Stilico nis ſocrus H norii imperatoris, qui Mariam filiam ip ſius vxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claudian.

Seres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim & Taurũ montem à Sera vrbe ſic dicta, apud quos arbores ſunt, lanam in frondibus ferẽtes tenuiſſimam: ex qua veſtimenta conficiunt quæ Serica nuncupantur. Virgil. 2. Georgic.

Velleráque vt folii deſpectant tenuia Seres.

Iuſtiſſimi ſunt, & ducenteſimum vitæ annum excedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos, frugaliſſimi ſunt, & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominum cœtus. Aduenis illuc euntibus, nulla ſermonum vice, rerum pretia ſolis proponunt oculis: nihil ipſi comparant aduectitium.

Sereſer, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Iere. 39. Lat. princeps theſauri, vel cellarii, aut pſallentis theſaurus, vel collarium, vel qui videt anguſtiam: aut ex Syro & Hebræo, Caſtra metatio anguſtiantis.

Sereth, filius Ashur ex Halaa. 1. Par. 4. Lat. anguſtia, ſiue tribulatio, aut vinculum, ſiue colligatio, ſeu plaſmatio.

Sergeſtus, Æneæ nauta. Virg. 5. Æneid.

Sergia Romana tribus legitur apud Alex. li. 1. Genial dierum, cap. 3.

Sergianus, conſul anno ab vrbe condita 885.

Sergium, ſuburbanum in faucibus ponti ad ſiniſtram, Daphne alias vocatum. Steph.

Sergius, nomen proconſulis, cognomento Pauli. Act. 13.

Sergius, LXXXI. Pontifex Romanus anno ſalutis 685.

Sergius II. Rom. Epiſcopus, ann. ſalutis 843.

Sergius III. Rom. Epiſcopus, an. ſal. 905.

Sergius IIII. Pontifex an. ſalutis 10 7.

Sergius Seruianus, conſul, ab vrbe condita 886.

Sergius, monachus Conſtantinopolitanus, hæreſeos Neſtorianæ ſectator & faut r, Mahumetum impoſtorem & pſeudoprophetam in Alcorano conficiendo & compilando iuuit, cũm que omnis ſummam impietatis docuit. Zonar. Tom. 3.

Sergius Galba orationem apud Latinos exornauit miſerationibus commun. búſque locis vſus & egreſſus à propoſita orandi cauſa, vt delectaret animos promoueret rémque augeret.

Seria, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. c. 4. Plin. Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Turdetanorum in Hiſpania

Serica, Aſiæ regio Ptol. *Cataio* Caſtaldo & Nigro eſt, *Cambalu* Girauæ.

Seriphus, inſula exigua in mari Ægeo, vna Cycladum viginti non amplius paſſuum millia diſtans a Delo, vt refert Plinius lib. 14. cap. 12. In hac inſula ranas prorſus mutas eſſe tradunt. vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos. Plin. lib. 8. c. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron *Serphone*, Soph. *Sophena* Nigro.

Serius, fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens à quo vallis Seriana in eodem agro populoſa, artificioſáque nominata eſt.

Sermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ, Herodot. lib. 7. Steph. vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylius Sermyliæus Sermylteus.

Sernicium. Antonino locus in Italia inter Sulmonem & Venuſium.

Serninus vicus Antonini: eſt *Sermito* Leandro. oppidulum Lombardiæ Ciſpadanæ.

Seron, Princeps exercitus Syriæ, 1. Machabæorum 3.

Seropta, ciuitas Phœniciæ, apud quam naſcebatur vinum laudatiſſimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide Sarepta.

Seror, filius Bechorath. 1. Paral 9. Lat. anguſtians, ſiue vinculum, aut colligatio vel lapillus.

Serropolis, Ciliciæ vrbs Ptolemęo. *Caſſipolis* à Plinio vocari vult Villanou.

Serretes, Plinio Pannoniæ gens ad Drauam fluuium.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ. Gentilia, Serrheieus, Serrheotes, Serrheates. Eſt & Serrheus murus. Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes: vnde Serrheius.

Serrhi, populi ſunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalotomos ſiti, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 5.

Sertorius, à Nurſia oriundus, partiũ Mariana-

rum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen ſe geſſit, quàm alii. Sylla redeunte à bello Mithridatico, vrbéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit, vbi breui tempore, ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tam religioſus eſt habitus, vt ceruam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen diceba teſſe: ex eáque reſponſa acciperes, réſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos variis cladibus afflixit. Primùm Cottam nauali prælio ſuperauit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit. Domitium proconſulem cõtriuit. Poſtremò Troianum à Metello, miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpenna ſocio belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarc.

Serua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. Lat. Leproſa, aut crabro.

Seruandus, conſul, exilio damnatus, an ab vrbe condita 1221.

Seruiam, vrbem à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit ann. ſal. 0..

Seruianus Marcellus 11. cos. ann. ſal. 105.

Seruilia, mater M Bruti, Iulii Cæſaris adultera, cui ſexagies ſeſtertiorum gemmam mercatus eſt.

Seruilius, Aſta cos. ab vrbe condita 866.

Seruilius Hal.. magiſter equitum, Labicanos, Æquóſque Dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionẽ interemit. Liu.

Seruius Cornelius Dolabella, conſul, ab vrbe condita ..8.

Seruius Cornelius Maluginenſis, conſul ab vrbe condita .69.

Seruius Cornelius Maluginenſis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Metenda, cos. ab vrbe condita 4.9.

Seruilius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.

Seruilius Cornelius Rufus, conſul, ann. ab vrbe condita .89.

Seruius Fuluius nobilior, conſul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba, conſul, à Lucanis comprehẽſus, opera vnius mulieris liberatur. Flor. lib. 72. Oros. lib. 5 c. 18.

Seruius Sulpitius Camerinus conſul, ab vrbe condita 2.4.

Seruius Sulpitius Galba, prętor malè aduerſus Luſitanos, pugnauit, ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba, conſul, ab vrbe condita 7.5.

Seruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.

Seruius Tullius, VI. Romanorum rex, annis regnauit XLIIII. Hic Cenſum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat.

Serus, Indiæ extra Gangem fluuius. Ptolem. Mercatori *Coromaran.*

Seſa, pater Adnæ, 3. Reg. .. Lat. ſextus vel ſenarius, aut marmoreus, vel iucundus, vel muneris eleuatio.

Seſac, rex Ægypti, 3. Reg. 11. Lat. munus ſacci aut oſculi vel poculi ſiue femoris.

Seſac, 1 Par. 8. filius Bariæ, Lat. Lini vel byſſi ſaccus vel ſenarius aut ſextus ſaccus, vel lætitiæ oſculum ſeu poculum aut femur.

Seſach, rex Babylonis. Iere. 25. & 51. & ſecundùm commentatorem Hebræorum ſuper Iere. ſecundùm Lyranum verò rex Ægypti. Lat. linum vel byſſus tua. aut gaudium tuum, ſiue ſenarius tuus.

Seſai filius Enac. Ioſ. 15. Iud. 1. Lat. Senarius, vel ſextus ſiue gaudens vel lætus, aut byſſinus, vel lineus.

Seſamus, Steph. vrbs Paphlagoniæ in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Seſamenus vel Seſamites.

Seſan, filius Ieſi filij Apphaim, 1 Paral. 2. Lat. Lilium, ſiue roſa vel lætitia, aut linum vel byſſus.

Seſanium, oppidum Catadupotum in Arabia. Plin. lib 6. c. .9.

Seſaraſij populi ſunt in Phrygia. Strabo libro 7. Prope verò adſunt argenti fodinæ in Damaſtio, vbi potentatum obtinuere Peryſadies, quos Euſchæli s & .ataraſios nominant.

Seſarethus, vrbs Taulantiorum. Gentile, Seſarethius. Steph

Seſatæ, Sinarum gens, corpore curta, lata facie atque ſima. Arrian. in Peripl.

Seſindium, vrbs Indiæ. Gentile Seſindius. Stephanus.

Seſithacus Ægimeri filius Cheruſcorum ductori fuit. Strabo lib. 7.

Seſoſtris, Ægyptiorum rex. Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regionéſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodot. muliebri pudendo inſculptas.

Seſſites, Plinio Lombardiæ Tranſpadanæ fluuius. Leander *Senſa* vocat, Scudus *Sița*, Merula, *Siccia.*

Seſtię

Seſtertium locus extra Romam,quo abiiciũtur corum capita qui Cæſarum iuſſu ſupplicio afficiuntur Plutar. in Galba quarto ab Vrbe milliario videtur,ex D.Cypriani vita.

Seſtiæ aquæ,oppidum in Narbonenſi prouincia hodie Prouinciæ caput,ſummo iudicum ordine inſigne,vulgò *Aix*. Plin.lib.31.c.2.Sextiæ potius ſcribendum videtur.

Seſtiaria Mauritaniæ Tingitanæ vrbs.Ptole. *Galba*,Caſtal.o.

Seſtinates,Vmbriæ populi.Plin.

Seſtium, vrbs in mediterraneis Oenotrorum. Gentile,Seſtius. Steph. Seracena, G.Barrio.

Seſtius,ciuis Romanus,à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ Fuit & ſcriptoris nomen item medici,quorum meminit Plin.Sextius fortè magis aptè aſcriberetur.

Seſtus,vrbs in littore Thracio,ab Abydo Aſiæ vrbe,Helleſponti anguſtiis dirempta,Leandri& Erûs amoribus nobilitata.Hinc Ero ipſa Seſtias appellatur. Abydus in Aſia. Seſtus in Europa. Bogazaſſar Nigro, vel Bogazoſſar: nam Turcæ ita appellant oppida in maris faucibus poſita. Nigro *Bogazaſſar* eſt, ſed hic tradit Seſtum nunc diſiectum,locúmque à nautis *Malido* nuncupari. Abydum vocat Caſtal. *Aueo*. Seſtum quoque *Poſidonium* dictum auctor eſt Aul. Gellius.

Seſunii,populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur proximi Curioſolitis, Rhedonibus & Venetis Hos quidam putant eſſe Exiſmos, quæ nunc eſt epiſcopalis prouinciæ Turonenſis in regno Francorum ſita, Cæſ. in Comm.

Seta,Rheſi ſoror, ex Marte Bithyn filium ſuſcepit,à quo Bithyni populi Thraciæ. Stephanus.

Setabis,oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium,a ſparto lini genere:inde fit Setabus,a,um.

Setabis amnis Hiſpaniæ: inde ſudaria Setaba Catullus dixit,Quod de vrbe dictum (quãquam res indicat,fluuium eſſe Setabin)Strabo,Plinius Ptolemæus, & Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.

Setæ,Indiæ populi,argenti ditiſſimi.Plin.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendiſſe fertur, ideóque illic crucifixa eſſe. Gentile, Setæus,quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Setantiorum portus,in Albione inſula, Ptole. *VVinandermer*,Camdeno.

Seteia,æſtus eiuſdem inſulæ. Ptol. *Deemouth*, Camdeno.

Setelſis,Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs,Ptol *Ajinhd*,Mari.xeo.

Seth,filius Adam.Gen.4. Num.24.Luc.3.Lat. poſitus,vel poſuit.

Sethar,nomen ducis.Eſth.1.Lat.explorans aut putrefactus,vel putrefaciens.

Sethon,ſacerdos Vulcani,Ægypti rex,Olympiad 10.

Sethri,filius Oziel filii Caath filii Leui.Exod. 6.Lat.occultus,vel abſconditus,aut demoliens, ſiue refugium meum.

Sethron,vrbs Ægypti:Ciuis,Sethronites, Stephanus.

Setia, vrbs Campaniæ: non procul à Tarracina, vino generoſo nobilitata: quod ab eo Setinum appellatur.Mart.li.13.item Turdetorum in Bætica vrbs. Ptole. & quoque Vaſconum,apud eundem.

Setida, Turdetanorum oppidum in Bætica. Ptol.

Setidaua,Germaniæ vrbs.Ptol.

Setiena,Galliæ Narbonenſis arx.Auien.

Setienſis,Africæ Propriæ vrbs.Ptol.

Setina Colonia vocatur ab Onuphrio, quæ *Sezza* Leandro.

Setouia,Dalmatarum vrbs Appiano.

Setim, locus in campeſtribus Moab non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Ierichontis terram. Numer.25 Latin. expanſiones: aut diuertentes, ſiue flagella, vel ſpinæ.Vide Sitim.

Setrai,nomen viri.1. Paral.27.Lat. exactor vel præpoſitus: aut Syriacè, obligatio vel contractus.

Setubia,Ptol.li.2.c.6.vrbs Hiſpaniæ alio nomine Sepulueda.

Setuadum,Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plinius.

Seuaces,Norici populi.Ptol.

Seuatum, Lazio Auſtriæ vrbs *Schvuatz* dicta.

Seueriani,hæretici quidam fuerunt à Tatiano primùm propagati,deinde & à Seuero aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant.Meminerunt horum Hieronym.& Sophronius.

Seuetiani,Angliæ populi, qui incolis *Vvijlshyrienſes* appellantur Lhuyd.

Seuerinus pontifex Rom.anno ſalutis 638.

Seuerinus Boethius,vir Conſularis, orator & Philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275. eius opera typis edita extant.

Seuerinus epiſcopus Patauiæ clariſſimus,anno ſalutis 476.reuelatione diuina monitus, ex Patauinis miſit ad Iuuornenſe oppidum in Germania,nuntium: vt habitatores illud oppidum ſine cunctatione relinquerent, aliâs, mox perituri, ſi contemnerent imperata. Inſtantiùs autem iuſſit admonere S. Maximum eius oppidi præſulem. At cùm ille cunctaretur diſcedere, & cuperet præbere hoſpitalitatem nuntio, He-

ruli ea nocte inſperatè oppidum ceperunt, qui omnia vaſtantes, plurimos duxere captiuos: pręſulem verò patibulo ſuſpenderunt. Munſt. lib. 3. Coſm.

Seuerus, proprium multorũ virorum nomen, vt, Seueri Cæſaris, Seueri Attilii, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hierony. Eſt & Seuerus, proprium nomen montis in Italia, cuius meminit Virgilius authore Seruio.

Seuerus Lucanus, v. Rom. Imp. I. regnauit annis III. anno ſalutis 464.

Seuerus, proprium nomen montis, Seruio in illud Virg.

Qui tetrica horrentes rupes montémque Seuerum.

Seumara, Armeniæ ciuitas eſt. Strabo libr. I.

Seuri, Hiſpanię Tarraconenſis populi, Ptole.

Seurbi, Plinio.

Seutes, Maritinorum princeps, anno mundi 3568.

Seuus, apud Thuyſcones regnauit, anno mundi 2210.

Sex, Bæticæ ciuitas, ad pelagum Ibericum. Ptolem. Hodie *Velez Magala* Pineto. Florianus *Motrel* eſſe ſcribit, Mela *Hexi*, Plinius *Sexi Firmum* cognomine *Iulium* vocat. Strab. lib. 3. *Hexitanos*. Pintian. legit hoc loco *Hex* apud Ptolemæum.

Sexana, Siciliæ vrbs Phauorin.

Sexignani, vel Sexſagnani, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

Sexſolitæ, gens ad Euxinum Pontum. Pompon.

Sextæ, locus Britanniæ inſulæ. Libr. Notitiarum.

Sextani, Galliæ populi, in quibus Arelate. Pomp.

Sextatio G. lliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

Sextilius Lateranus, conſul anno mundi 4116.

Sextius Caballus, ſcurra maximus, à calcitratu caballi nomen adeptus. Vide Tertius.

Sextum Philippi, quod *Præſidium Miſſale* vocatur. Hoc Æthicus qui vocat ſic tractum territorii Romani, inter Vrbem & Oſtium quo ſe Tiberis findit, & inſulam facit: Via Portuenſis eſt Adoni.

Sextus, Philoſophus Chęronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sex Ælius Catulus, conſul, anno mundi 3966.

Sex. Ælius Pætus, conſul, ab vrbe condita 556.

Sex. Apuleius, conſul, ab vrbe condita 766.

Sex. Attilius Serannus. Vide Seranus.

Sex. Aurelius Victor conſul ab vrbe condita 1122.

Sex. Eccleſiaſticus, vir nobilis, an. ſal. 1500.

Sex. Cornelius Cethegus, conſul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus, conſul, ab vrbe condita 630.

Sex. Furius Medullinus IIII. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

Sex. Iulius Cæſar, conſul, ab vrbe condita 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, conſul, ab vrbe condita 760.

Sext. Papinius Gallienus, conſul, ab vrbe condita 788.

Sextus Pompeius, conſul, ab vrbe condita 766.

Sex. Quintilius Varus, conſul, ab vrbe condita 301.

Sex Sulpitius Galba, Cęſ. VII. regnauit menſes VII. anno mundi 4374.

Seva, Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio conſtructum, quod ſerua Seva natus ad regni faſtidia conſcendiſſet. Alex. ab Alex. lib. I. cap. 13.

Scyr, locus Palæſtinæ Iudicum 5. D. Hierony. interpr. te.

Seyrath iuxta Ephraim montem locus, Iudic. 3.

Sezeris, vrbs circa Meſopotamiam, Nicetas.

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris ſcientiam, cùm in primis Italię clarus euaſiſſet, in tranſitu Piſcariæ fluminis ſubmerſus eſt, anno ſalutis 1425.

S I

Siaa, nomen viri, I, Eſd. 2. lat. motus, aut Syriacè, adiutorium.

Siacha, palus Italiæ circa Cimmerios populos auth. Tzetza chil. 12. n. 448.

Siadę, Antonino, à numero, *Saith* enim ſeptem lingua Britannica ſonat: *les ſept iſles*, hodie. Sic Camdenus in Britannia.

Siæ vrbs in Armenia maiori. Ptol.

Siagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in deſcriptione Sarmatiæ. Steph.

Siagul, Africæ Propriæ vrbs maritima, Ptole. hodie *Suſa* Chriſtophoro Stellæ.

Siaha, nomen loci 2. Eſd. 11. Lat. ſplendor, vel candor, aut ſiccitas.

Siala, Tyanitidis vrbs, in Cappadocia. Ptol.

Siambris, inſula in Oceano Britannico. Plin. li. 4. c. 16 *Sena*, Melæ *Says*, Camdeno.

Sianticum, Norici vrbs, Ptol.

Siata, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Siaturada, Germaniæ oppidum. Ptol.

Siauana, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Sibacana, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Sibaræ, Indiæ ſunt populi Plin. li. 6. c. 20.

Siba, ſeruus Saul. 2. Reg. 9. I uerit tẽ Miphiboſeth.

ſeth. 2. Reg. 16. Lat. exercitus, vel militia, aut fortitudo, vel ceruus, ſiue nauis veniens.

Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade contra Dionyſium pugnauerunt. Steph.

Sibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.

Siberena, Calabriæ vrbs auctore Barrio. hodie ab imperito vulgo *S. Seuerina* dicta: ex eius antiquis numiſmatibus legitur .... Stephanus eius meminit: vina hinc prouenientia tradit à Plinio libro 14. capite 6. *ſiueriniana* vocari: etſi *Seruitiana*, nonnulli mendoſè legunt.

Siberene, vrbs Oenotrorum: Gentile, ſiberenus: Stephan. hodie vulgò *S. Seuerina*, in Calabria.

Sibini, populi contermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus Strabo lib. 7.

Sibor, Ægypti fluuius: aliàs Nilus. Sibor autem idem eſt quod turbidus, vel cœnoſus: quia hic fluuius ſit huiuſmodi naturę. Apud MoſenGeon vocatur id eſt, vallis gratiæ, Gen. cap. 2. Franciſ. Ximenez interp. nom Heb.

Sibora, Cappadociæ vrbs Anton.

Sibrium. Indię intra Gangem oppidum. Ptolem.

Sibrus, fluuius Lyciæ. Step. in Tremile.

Siburzates, ſunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hiſpaniæ citeriori, in Francorum regno ſiti. Ptol.

Siby, Arabiæ fœlicis oppidum, ſeu Elamitarum, quod Græci *Apaten* vocant, Plin. libro 6. cap. 28.

Sibyllæ antrum. v. Cimmerij.

Sibyllæ, fatidicę mulieres omnes dictæ quaſi σιὸς βουλή: hoc eſt, Iouis conſiliorum conſcię. Decem fuiſſe ſcribit Varro, Perſicam, Libycam, Delphicam, Cumęam, Erythręam, Samiam, Helleſpontiacam, Tyburtinam, Albuneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ poſtrema Sibyllinorum librorum author fuiſſe creditur: de quorum origine Gell. lib. 1. cap. 19. Hos autem Stilico, cùm aduerſus Honorium & Archadium principes defectionem moliretur, exuſſit. Muſt. libro ſecundo Coſmog. multa & præclara eleganter ſcribit de Sybillis. Vide etiam G. Peucerum in commentario de variis diuinationum generibus.

Sibyllates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin. vide Siburzates.

Sibynicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Piſaneus, Venetæ claſſis dux, anno mundi 383.

Sibyrtus, vrbs Cretæ: Gentile, Sibyrtius, Steph. ex Polybii lib. 13.

Sicambri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vtramque Rheni ripam incolentes, flauos naturâ habentes capillos, quos in humeros vſque olim promittebant, & artificio quodam intorquebant. Eruditi eos eſſe iudicant, quos hodie Gueldrenſes vocamus: quanquam videntur olim latiores fuiſſe Sicambrorum, quàm hodie ſint Gueldrenſium termini, Gallicè, *Gueldrois*. Ptolemæus eos *Syngambros* appellat Zutphaniæ Comitatum eos obtinuiſſe quidam volunt. *Sugambros* legit Strab. libro quarto ipſos poſtea *Francos* (ſub quo nomine eorum meminit & Treb. Pollio in vita Probi Imperatoris) ſcribit Rhenanus & Hermannus Nuenarius, ſéque in intimam Germaniæ regionem contuliſſe: vbi etiam hodie *Franken* appellantur. *Francia* meminit Auſonius in Moſella. De Sicambris ſic Sigebertus, *Valentinianus Imperator eorum virtute delectatus, eos qui prius vocati erant Troiani: deinde Antenoridæ, poſtea Sicambri, Francos Attica lingua appellauit, quod lingua Latina interpretatur Feroces*. Francos etiam *Salios* nuncupatos auctor eſt Marcellinus libro decimo ſeptimo, & hos Salios hodie *Olde ſeel* nominari in Tranſiſulana prouincia, Tabula Friſiæ antiquæ indicat, ſed vide Francica Ioannis Goropij.

Sicambria, *Alt Offen* hodie Lazio. Huius meminit vetus inſcriptio quæ eſt in libro Appiani & Amantij, quæ hęc eſt, *Legio Sicambrorum hîc præſidio collata ciuitatem ædificauerunt, quam ex ſuo nomine Sicambriam vocauere*. Matthiæ regis Hungariæ tempore in Buda veteri hic lapis fuit effoſſus, dum fundamenta iacerentur Beatricis reginæ.

Sicane, vrbs Iberiæ: Gentile, ſicanius.

Sicani, populi Hiſpaniæ, ſicoris fluuii olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aborigiuibus Latium occuparunt: ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam ſicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt. ſeruius in illud Virg. 7. Æneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

Sicania, dicta eſt inſula, ſiciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis: & amnis in ea, ſicano olim fuit. Sed & inſula quandoque tota ſicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio ſicano, vel à ſicanis populis, qui primam eam inſulam incoluiſſe feruntur. Vide Dera.

Sicanus filius Mallotæ, Gentis Ianigenis Imperauit, à quo ſicania Vetuloniæ regio cognominata fuit, annis ante conditam vrbem 345.

Sicapha, Africæ propriæ oppidum, Ptol.

Sicaris, fluuius in Hiſpania, à quo ſicani populi dicti ſunt. Vide ſicani, & ſicoris, & Dera.

Sicca, vrbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plin. lib. 5. c. 3.

Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ioſ. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Par. 4. Lat. Effuſio ſextarii, vel menſuræ, aut coanguſtans ſextarium vel menſuram.

Sicelcus apud Celtiberos regnauit, ann. mun-

di 2409.

Siceum, Galatię oppidum, ſubiectum Anaſtaſiopoli primi Ancyrenſium principatus ab Anaſtaſiopoli diſtans XII.M.P. Metaphraſtes in vita S.Theodori Archimandritæ.

Sicemus, vrbs Arabiæ, inde Sicemi, Sicemij Sicemitæ. Steph.

Sicendus locus eſt Theſſaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò tranſlatę coaxant, vocaléſque fiunt Plin. lib.8.c.58.

Sicenus, inſula iuxta Cretam, quę priùs Oenoe vocabatur. Incola, Sicenites. Steph. ex Stra. lib.15. vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynius vt infrà.

Sichęus, filius Philiſtenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg.1. Æneid.

Sichem, oppidum, duabus leucis à Samaria diſtans. A Beniamino *Nebilas* dicitur. Vide *Neapolis.*

Sichem, metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe, Gen.12. Ioſ.20 Act.7. quam ædificauit Ieroboam 3. Reg.11. Hanc poſteà dictam Neapolim Hiero. in traditionibus Heb. refert. Filius Emor. Gen.33. Lat. humerus, ſiue pars, aut matutina itio.

Sichima, idem eadémque metropolis. Iud.21. Pſal. 07.

Sichimi: idem, Gen.33.

Sicilia, Tyrrheni maris inſula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperii horreũ fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe: poſteáque impetu maris auulſa fuiſſe: inde nomen traxiſſe, quaſi Sicilia, id eſt, reſecta. Virgil.3. Æneid. Eadem & Triquetra à quibuſdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria à tribus promontoriis, quorum quod in meridiem vergit Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertium Lilybæum Carthaginem maximè ſpectans, & ab Africæ littoribus CXX. millibus paſſuum diſtans. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vſque ad Pachynum, millibus paſſuum centum octoginta ſeptem, in latitudine centum octoginta nouem, in circuitu autem DCXVIII vt ex Agrippæ ſententia tradit Plin. Græci ſcribunt per Epſilon. *Trinacris* eam vocat Ouidius, libro 4. Faſtorum. *Θρινακία* Suidæ dicitur quo nomine etiam eiuſdem inſulæ vrbem habet Diod. Siculus. Hodie nomen retinet. *Cyclopum* Terram eam Homerus nominat. *Tricuſpidem* Lycophron, *Tricuſpidem* Pindarus. *Sicilia* etiam terræ tumulus eſt non longè ab Athenis, Pauſania teſte. Item locus Romæ in Palatio, vt patet ex Iulio Capitolino in vita Pertinacis imper. eſt etiam alia Sicilia inſula circa Peloponneſum, vt refert Stephan. Siciliæ pars quæ Italiam reſpicit, *Brutia* vocatur a Statio li b.4. Syl. ad Vopiſcum.

Sicilibra, Africę Propriæ vrbs apud Antoniũ, *Sicilia* & *Sicilippa* D. Auguſtino.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus pugnaſſe dicitur centum & viginti prælus, cicatricem auerſam nullam, aduerſus quadraginta quinque tuliſſe. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. Gellius libro 2. cap.11. Plinius libro 7. cap.38. Item libro 21. capite 5.

Sicinus Ptolemę, Sicenus Straboni, & Sycinus Plinio, cui etiam Oenoe dicitur etiam Stephano, & Apollonio: maris Ægei exigua inſula eſt, cui *Sicino* adhuc nomen, vt Sophianus docet.

Sicobaſiliſces, Armeniæ vrbs apud Anton.

Sicobotes gens in Sarmatia Europęa, Capitol.

Sicoris, Hiſpanię Tarraconenſis fluuius, non longè ab Ilerda fluens iuxta quem Cæſar Afranium & Petreium Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. Hirtius. De eo Plin & Dion. *Segre* in Cathaloniæ regno eſt, Naugiero & Cluſio. Beuterus ſcribit Cathalonica lingua *Agua naual* vocari.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

Siculus, apud Celtiberos Hiſpanos regnauit annis fermè LX anno mundi 2185.

Siculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modò in Tuſcum, modò in Ionium pelagus influit, vorticoſum, & Scyllæ ac Charibdis ſęuitia inclytum. Bocatio, ambit Siciliam à qua ita denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabone libro 6. eadem cum Oceani æſtuariis pati dicitur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totieſque recedit.

Sicum, Illyridis vrbs, apud Ptol. ad mare Hadriaticum: eam Sophianus *Sebenico* interpretatur.

Sicynus, inſula quam Plin. li.4. c.12. inter Sporadas numerat, vt etiam annotauit Vadianus. Vide Sicenus.

Sicyonia, Peloponneſi regis Ptol.

Sicyon, vrbs Achaię Propriæ, non procul ab Iſthmo Peloponneſiaco metallicis olim officinis & copioſo olearum prouentu in primis nobilitata. Stephan. Plutarchus. Suidas Helias vocat. *Telchinia* & *Mecon* Stephano. Antea eadem quoque *Ægialica*, & *Ionia* dicta fuit, vt ſcribit lib.8. Strabo. *Baſilica* hodie nominari tradit. Sophian. item ante eum Gemuſtus.

Sicyonis,

Sicyonis, inſula in mari Ægeo, ex oppoſito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac inſula Minerua Sicyonia dicta eſt, quòd templum ibi haberet, quod Epopeus ob partam contra Bæotios victoriam ſolenniter extruxit.

Sida Pamphyliæ vrbs Pom. 1. Vide Side. Niger *Chirisonda*, Theuetus *Caudalor* vocat, in Peloponneſo item vrbs. Pauſan. 5.

Sidace vrbs Lyciæ à Sidace, Amiſodori filia. Gentile Sidacenus, vel Sidaceus, Steph.

Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntis. Steph.

Side Str. 7. locus circa Pedaſum & Statnioentem fluuium.

Side, vrbs Pamphyliæ, dicta à Side filia Minotauri, vxore Moli, à quo inſula nominata eſt. Ciuis Sidetes. Steph.

Sidene vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus, Steph.

Siden stagnum in India habet Ctesias apud Plinium lib. 31. cap. 2. in quo omnia merguntur, nihil enatat. In nonnullis codicibus *Sideros* legitur. Hermolaus annotauit idem *Silia* a Strabone, & *Silas* a Diod. appellari ſimplici I apud Arrianum inſcribitur *Σίλα*.

Sidus, nomen loci 1 Mach. 15.

Sidena, Stephano Lyciæ vrbs. Eſt etiam ad Granicum flumen alia eiuſdem nominis vrbs, quam deſcribit Strabo. Gentile, Sidenus. Steph.

Sideni ſunt Germaniæ populi Ptolemæo. A Vvitichio, Peucero, & Vvolfanggo Iuſto in *Stetinensi* ſitu...tur.

Sideniu, fluuius, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiſcyrena regione, ab Æmiſo cxx m. paſſ. diſtans.

Sideni, populi. Plin. lib. 6. cap. 4.

Sidetani, populi ſunt Africæ qui oras Carthaginenſium occupant. Strab. lib. 7.

Sidia, regio quædam, ſi rectè legitur apud Stephan. cui Itios ciuitas eſt Sidiæ.

Sidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.

Sidoleucum, ſic legit Pithoeus ex Antonini itinerario, pro *Sedeleucorum* apud Ammianum libr. 16. in principio, Galliæ Lugdunenſis vrbs eſt. *Saulieu* hodie nominatur.

Sidon, i venatio, aut inſidiatio ſiue viaticum vel cibarium aut nauis iudicij. Filius Chanaan Geneſ. 10. 15. & 1. Par. 1. 13. Eſt & vrbs in Phœnicia ad mare ſita in termino Iudææ, à Sidon filio Chanaan condita. Ioſ. 11. 8. quæ forte ſucta tribui Aſer obuenit. Ioſ. 19. 28. Matth. 11. 21. Matth. 17. 3.

Sidon, vrbs inſignis Phœniciæ ad mare ſita, ab iis qui mediterranea incolebant cõdita, qui cùm perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis ſuis ſedibus, nouam vrbem ad mare poſuerunt, quam à piſcium vbertate ſua lingua Sidona vocauerunt. *Saida* hodie vocatur, Nigro & Poſtello teſtibus. *Saida* habet Benjamin.

Sidona, regio Ponti Cappadocici apud Ptol. Straboni.

Sidonij, populi Sidonis vrbis, Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Pl. Sidones appellat, Suid. & alii Sidones in Scythia. Hi ab Aſcalaniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt, Iuſtin. lib. 18.

Sidonia, vrbs Troadis, Gentile, Sidonius. Stephanus.

Sidonius, Apollinaris poeta.

Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur Dan. 1. Lat. mamilla tenera, vel delicata aut deprædatio tenera, ſiue ager delicatus, aut Syriacè, miſſus tuus

Sidrona, Ptolemęo lib. 2. ca. 17. Dalmatię vrbs alii Stridona. vulgò *Sarigna*. S. Hieronymi patria. *Belas* Nigro dicitur.

Sidones, Germaniæ populi Ptolemæo.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Eſt etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ. Gentile Siduſius. Steph.

Siculla, vrbs Ioni Steph.

Sidoniorum inſula, in Perſico mari, vnde Sidonij in Palæſtina Strab lib. 16.

Sidymo, vrbs Lyciæ, a Sidymo quondam dicta: Ciuis Sidymeus. Steph.

Siga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cęſarienſis Ptol. lib. 4. ca. 2. Siphacis, & Bocchi regia: hodie vulgò *Zerzen. Hamaim* Caſtaldo, *La Guardia* Oliuario dicitur.

Siga, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius, apud Ptolemæum, *Tenne* à Caſtaldo dicitur.

Sigala Indiæ intra Gangem vrbs; Ptol.

Sigalion, ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & Serapidis, quod digito labiis impreſſo, ſilentium imperare videbatur. vnde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, quod eſt ſilere. Alio nomine Harpocratem appellabant. Vide Harpocrates.

Sigania Plinio fluuius eſt Colchidis, fortaſſe *Singames* Arriani.

Sigatha, vrbs Libyæ. Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabone lib. 7.

Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites. Steph qui

Sigæum promontorium & oppidum Troadis Aiacis ſepulchro nobilitatum. Dictum σιγεῖον, vt quidam volunt, ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, hoc eſt, à ſilendo eo quòd Hercules præmio ſuo a Laomedonte fraudatus, diſſimulato diſceſſu, ibi ſe occultarit, indéque ſilentio magno reuerſus vrbem repentè adortus ceperit. Alii per antiphraſin Sigæum dictum putant, quòd nullum ibi vnquã ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cũ murmure ſaxis illidentibus. Hinc Sigæus, a, um, & Segeius. Virg. 2. Æneid. *Iani. zari* à Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Rhœteum appellat Canterus in Lycophronem.

Sigillaria, vicus Romæ, vbi ſigillaria vendebantur. Gell. l. 5. apud Sigillaria fortè in libraria

ego & I.Paulus poeta confederamus.

Sigidunum Ptolemæo Myſiæ ſuperioris oppidum quod Niger *Simedro* vocat *Singidunum* Antonini eſt,& *Sigidunum* Zoſim.3.

Sigisbertus,Metenſium rex,ann.ſalutis 567.

Sigisbertus,Dagoberti filius maior natu Auſtraſianorum Tranſrhenanorúmque rex, Galliam Clodouco minori nato conceſſit. Paulus Æmil lib..

Sigiſmundus Imperat.fratri Vinceſlao in regno Bohemio ſucceſſit,anno ſalutis 1419.Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Calobocz accepta clade,deſideratis multis domum rediit. Ritius,anno ſalutis 1421.

Sigiſmundus, rex Bohemiæ, anno ſalutis 1410.

Sigiſmundus, Vngariæ rex: Romanorum imperator XXXIIII.regnauit annis XXVII. ann.ſalutis 1411.

Sigiſmundus March. rex Vngariæ, regnauit annis LI.Boſnam & Croatiam ſubegit, Moraniam domuit,ann.ſalutis 1387.

Sigiſuulrus cos anno ab vrbe condita 1170.

Sigius,mons Galliæ Narbonenſis, à quo ſinus Galliæ incipit.Strabo lib.4.Vernaculo idiomate *Puech ou Pui de Sete.* Alij *Sigium* habent. Hermolaus putat *Meſuam*, collem apud Pomponiũ eſſe,& hodie *Pullerium* dici credit.

Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum naſcebatur mirè auſterum,ideóque ventris profluuio ſedando vtile: à loco Signinum appellatum.Martial.lib.13.

Signia,Plin.lib.5.c.29.mons eſt,in cuius radicibus ſita eſt Apamia. Eſt item Latii oppidum. Plin.lib.14.cap.6.

Signini, populi Italiæ, de quibus Plinius libro 35.

Sigris portus, quem Niſope inſula Lesbi efficit.Steph. Et alibi Sigrim, Lesbi portum eſſe ſcribit,vnde Sigrieus vel Sigrius.

Sigrium, promontorium eſt Lesbiæ regionis initium.Strab.lib.13.

Sigynnus,vrbs Ægyptiorum. Ciues,Sigynni. Steph. Apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi, ſed qui iuncti currui perniciſſimi ſunt.

Siha,nomen viri. 1.Eſdr.2. Lat.ſplendor, vel candor aut ſiccitas.

Sihor,Nilus,Ægypti flumen. Ioſ.19. & 1.Paralip.13.Lat.Niger,vel turbidus,aut matutinus.

Sila,mons eſt Syluæ Lucaniæ.Virg.

Ac veluti ingenti Sila ſummóve Taburno in Bruttiis prope Mamertinum. Plinius huius etiam meminit. *Rheginorum Salium* à Solino vocari annotauit Barrius. *Brutianum* vocant, inquit Niger. *La Sila* hodie per excellentiam vocari ab incolis ſcribit Laur. Anānienſis, patetéque in circuitu ad ducenta M.P.ſcribit.Scipio Mazzella.

Silanion,ſtatuarius cælator.Plin. libro 34.capite 8.

Silanius, mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus,à Silanio rege in vertice eius ſepulto,dictus.

Silanus, Claudii principis gener, qui erepta ſibi Claudia,datáque Neroni, præ dolore gladio proprio ſe tranſfixit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Author Cor. Tacitus lib.12.

Silanus,filius T.Manlii pontificis,qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus,vt adeſſet,auſcultauit. Author Val.Maximus de ſeueritate.

Silas,nomen viri,Act 15.& 18.

Silarus,Italiæ fluuius, Picentinos diuidens à Lucanis,cuius ea fertur eſſe natura,vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. lib. cap.103.*Sili* Nigro nuncupatur.

Silbium,Iapygum in Italia oppidum Samnitibus à Romanis ereptum,habet Diodor.20. *Siluium* aliis. In Phrygia Maiori vrbs eſt, apud Ptolemæum.

Silda, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum mediterraneum. Ptol.coloniam eſſe apud eundem legit Onuphius *Gilda* Antonini, vt credit Simlerus.

Sile,Ægypti inferioris oppidum.Ant.

Sileni,populi ſunt Indum accolentes, autore Plin.lib.7.cap.20.

Silenus,Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virg.2. Eclog.

Siler.Vide silarus.

Sileſij.Vide saleſij.

Sileſia,Germaniæ regio, diu fuit ſub imperio Polonorum,ſed tandem ſubiicitur Coronę Bohemiæ, accipiens nomen ab amne Schleſo, vel(vt alii ſentiunt)à Schleſo rege. Odera fluuius perlabat eam. Latitudo eius patet itinere trium dierum, & longitudo quatuor dierũ: extenditúrque à regione Hungarica vſq; ad Branđeburgenſem Marcham. Fuit epiſcopalis ſedes primùm Nyſſæ: deinde tranſlata fuit per Caſimirum primum ad Vratiſlauiam metropolim prouinciæ. Sermo populi Germanicus eſt: ab altera tamen parte Oderæ fluuii, vbi Poloniam reſpicit,lingua Polonica præualet. Habet regio duos præcipue Comitatus,vnum in Lignitz,cui magna pars terræ & populi ſubſunt: alterum in Schvveidnitz, qui patet Regi Bohemiæ, & is habet in eo præfectum ſiue vice comitem, qui in oppidum Lauer manere ſolet, & quatuor in anno vnà cum reliquis nobilibus in vrbe Schvveidnitz celebrat iudicia. Multitudo ducum, inter quos paterna hæreditas per capita diuiſa fuit, lacerauit prouinciam in multas partes, vnde regio frequentes incurrit calamitates, & crebris expoſita eſt latrociniis. Terra ipſa vallatur

tur motibus,& multis inſpergitur ſyluis,humectatur plurimis riuulis: quos Boheimiæ montes extrudunt, & ad Oderam deſtinant, vnde regio admodum fœcunda redditur. Incolæ bibunt potum ex Cerere factum, quem Bierram vocant. Reliqua ad vitam neceſſaria regio abunde inter omnes circumiacentes ſuppeditat. Munſter Sabellicus Ann.10. lib.2.

Silia fluuius,de quo Strabo libr. 14. In regione montana: Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet: quanquam id Democritus non cedat, qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles concedit: etſi aëres quidam ſint adeò tenues,vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide Sila aut Silla & Siden.

Silices, populi ſunt montana Armeniæ ad Tigridis oſtia incolentes. Plin. libro ſexto capite ſexto.

Silinus Vide Simmi.

Silindium oppidulum circa Idam. Ciues,Silinditæ & Silindiotæ.Steph.

Silis amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadens, vbi tunc habebatur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ,Murianum,Trocellúmque.

Silis Plinio lib.3.capite 18.fluuius Venetiæ ex montibus Turiſanis fluens. *Sylis* verò cum y Græco, nomen eſt, quo, vt idem teſtatur, *Scytæ* Tanaim fluuium appellant, libro ſexto, cap 7.

Silius Italicus poëta, conſul, anno ab vrbe condita 810.

Silius Nerua, conſul anno ab vrbe condita 817.

Silius Italicus,poeta præſtantiſſimus,ex Hiſpania oriundus, natus eſt Romæ & educatus, gratiſſimus Domitiano,cuius fauore ad tertium conſulatum perductus eſt.Virgilii natalem quotannis celebrabat. Septuagenarius ſeipſum interfecit dolore cuiuſdam claui inſanabilis, Pet. Crinitus.

Silo Hiſpaniæ rex, regnauit annis vi. pulſo Veremundo,habuit Egimandam, Aurelii ſororem,vxorem,anno ſalutis 1770.

Siloe vel *Siloa* aut *Siluhah*, fluuius Hieroſolymitanus, dicitur quoque, vt vult in ſuo paradiſo libro ſecundo ſui Chronici Beroaldus, *Geon* vel *Gehon*, *Gion*, *Gihon* & *Guichon*, in ſacris literis nominatur: ſed hunc alium eſſe aſſerit ab eo, quem rigare paradiſum dicunt.

Silura,inſula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines nummos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

Silures Tacito & Antonino ſunt Britanniæ inſulæ populi in ea Angliæ parte, vbi hodie *Vvencelande* eſt,Ioanne Lelando teſte.*Silurum* meminerunt etiam Strabo & Ptolemæus.

Silurum inſulæ deſcribuntur, ſic à Solino: *ab ora,quam gens Britannica Dumnani tenent*,ſic legit Delrio, niſi quòd pro *inſulæ*,*inſula* numero ſingulari habet. Sed hoc loco apud Solinum magna eſt exemplariorum varietas, vt videre eſt apud eundem Delrio & Camertem, vbi in hunc locum commentatur. Si pro *Dumnani* (vt Delrio) vel *Duinnoni* (vt Beroaldo placet) *Damonij* poſſit reſtitui, hodie à nautis *Sorlinges* vocantur Angli & Britanni *Silley* nominant. Alii Neſiadum inſulas intelligunt, de quibus hoc tractu Dionyſius. *Acmodæ* fortè Plinii ſunt, quas ſeptem numero deſcribit: totidem enim alicuius nominis hodie ſunt Sorlingæ.

Sillyos,vrbs Ioniæ,iuxta Smyrnam. Gentil Sillycis.Steph.

Silo,i. diſſoluens,vel diſcalceans,ſeu pax aut abundantia:vel Syriacè,illuſus aut decipiens. Ciuitas in tribu Ephraim.Ioſ.18.& 22.Ierem.7.12. Iudic.21.19.

Siloë, i. miſſus vel mittens,aut ramus,ſiue telum aut arma.ſ.miſſilia:aut Syriacè,ſpolians,vel ſpoliatus,fons piſcina, aut amnis eſt ad radices montis Sion,perennibus aquis ebulliens, cuius fit mentio Iſai.8.6.dicitur & Sihon.2. Reg.1.37. & 2. Paral.32.29..

Silon, inſulam Indiæ docet eſſe Auguſtinus de ciuitate Dei,libr.12.Quę ex eo cæteris terris prę fertur,quòd omnis arbor quę in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni,nomen viri.Par.9.Lat.manens,vel pacificus aut abundans vel Syriacè,illudens aut decipiens.

Silonites,idem.2. Par.9.

Silphij, populi Libyci,ab inſula Plateæ vſque ad Syrcinum protenſi, Herodoto libro hiſtoriarum 4.

Siluanus,nomen viri. 2. Cor.1.ſiue per y ſiue per i ſcribas non refert.

Siluerius, LVI.pontifex Rom.regnauit annum 1.menſes v.dies xi. anno ſalutis 536.

Siluester, xxx. Rom.epiſcopus,regnauit annis xxx.anno ſalutis 310.

Siluester, II.pontifex CXLII.magicis artibus imbutus, regnauit ann. IV. menſ. I. anno ſalutis 997.

Silys,Scytharum lingua vterque fluuius,dicitur,Sile nempe qui Latinis *Tanais* vocatur, & Europam ab Aſia diuidit: & *Iaxartes*, qui in Hyrcanum mare effunditur, auctore Plin. non mirum ergo ſi decepti homonymia Alexandri magni milites,cùm ad Iaxartem appuliſſent,ad Tanaim,ſe perueniſſe putabant: maximè,ſi verum eſt,quod Arrian. ait,hunc nempe *Iaxartem* in Græco [illegible] eſt,etiam *Tanaim* appellari. nam ille duos eius nominis fluuios facit. Sed Iornandes, etiam duplicem Tanaim habet, diſtinguens inter eum, qui ex Riphæis montibus in Mæotidem paludem, & alterū,qui ex Chrinnorum montibus in Caſpium mare dilabitur:idē ferè Stra. l.9.v. Tanais & Iaxartes ſuis locis.

Sim, regio, vnde adferri ſcribit Serapio camphoram & Doronicum. Syria interpretatur à Pande Fario. *Sim* aliam habet D. Hier. haud procul ab Arca & Libano, ſubuerſam bello, at nomen retinere addit.

Simæthis, Nympha, ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouid.

Acis erat Fauno, Nymphâque Simæthide natus.

Simæthus, Siciliæ fluuius, non procul à Catanenſi vrbe ſed pro fluuio melius cũ y pſilo ſcribitur, vt infra. Hodie *S. Pauli* nomen habere ſcribit Fazellus. Sed à Ptolemæo hunc fluuium non rectè inter Catanam & Tauromimium poni annotat Fazellus. Symethios quoque populos habet Plinius, ad hunc fluuium.

Simana vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus & Simaneus, Steph.

Simbriuium & Simbruinum. Vide Imbrinium.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Stephanus.

Simeni, Albionis inſulæ populi apud Ptolemæum, quos Lelandus *Auenianos* appellat *Hamshirenſes* ſunt Neuyllio.

Simenus, cælator argenti apud Plin. libro 34. cap. 8.

Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incurſionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filii ſui Chriſtophori filia, filio illius Petro vxore data, ab inepto furore compeſcuit, & fœdere ſociauit. Vnde & puella mutata nomine ειρήνη dicta eſt. Luithpran. libro tertio cap. nono.

Simeon, ſecundus filius Iacob ex Lia. Gen 29. 1. Paral. 4. Fuit & nomen cuiuſdam qui Chriſtum noſtrum ſuſcepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2. Lat. audiens vel exauditio.

Simeon, Cleophæ filius, & ſecundus Hieroſolymorum epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſuppliciis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipſe cum amicis ſuis de eius patientia miraretur, & ad vltimum iuberet ſimili eum quam Dominus pertulit, paſſione vitam finire. Quòd autem hic Simeon vnus fuerit ex ipſis auditoribus Domini, longæuitas eius eſt indicio, & euangeliorum fides, vbi etiam mater eius Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centum & viginti, ſupplicium crucis pertulit. Euſeb. libro 3. capit. 32. hiſt. eccleſ. ex Hegeſippo.

Simeron, filius Iſſachar. Gen. 46. 1. Par. 7. Lati. cuſtodia, ſiue adamas, vepres vel ſpina, ſeu fæx eius.

Simethis Nympha. Ouid. 13. Meta.

Simichidas, paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

Similax amaſia Croci, Plin. li 16. c. 35.

Simmaa, filius Dauid. 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Iſai. 1. Paral. 2. qui 1. Reg. 17. 6. dicitur Samma. Lat. audiens, vel obediens.

Simmias, Philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simoeſius, vir Troianus, quod ad ripas Simoentis fluuii ſit natus. Is ętate florens, necdum vxorem ſortitus, ab Aiace Telamonio interfectus eſt. Hom. Iliad. 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoeſius, & mari appropinquans, commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigęum promontorium.

Simon filius Mathathiæ filii Ioannis, primo Mach. 2. Lat. audiens, vel obediens.

Simon Magus, impoſtor, qui à Petro Spiritu ſancti gratiam mercari volebat, vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apoſtoli. Matth. 10. Fuit & alius ſic nominatus, qui poſt Chriſtum crucem coactus baiulauit. Matthæus 27. Hic Simeon dicitur Cyrenaicus, qui primus Carthagine in Africa ſalutis fidem feliciter prædicauit. Petr. de natal. libro 4. capite 146.

Simon, i. ponens vel poſitus, aut munus pręparationis vel muneri, ſeu pinguedo aut oleum. Nomen viri 1. Paral. 4. 20.

Simon Herodis ſeruus, ſeditionis author, anno mundi 3969.

Simon Oſiæ filius, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno mundi 3779.

Simon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode depoſito Ieſu, anno mundi 3942.

Simon Aſmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis viii. cum Romanis fœdus renouauit eiſque aureum clypeum mille minarum miſit. Olymp. 159.

Simon Iuſtus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

Simon Priſcus, pontifex maximus Iudæorum, annis 18. Olymp. 129.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis ſuppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon, Athenienſis philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetorica. Alius medicus, Alius ſcriptor, quorum omnium author Diogenes Laërtius.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more correpto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strab. lib. 14.

Simon, vel Simeon, cognomine Metaphraſtes Conſtan-

Conſtantinopolitanus, ludi magiſter, annos ab hinc circiter 120 compoſuit Græcè [illegible] eſt [illegible] ſanctorum vitas, quæ habentur in Bibliotheca Vaticana.

Simoniada vicum in Galilææ finibus habet Ioſephus in vita ſua LX. ſtadiis a Magno Campo diſtantem.

Simonides Ceus, poeta melicus, primus artē memorandi inueniſſe fertur. Cùm enim cenaret in Theſſalia apud Scopā fortunatum hominem & nobilem, cecini ſétque id carmen, quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa, poetarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſe: [illegible] Simonidi dixiſſe, ſe dimidium ius ei, quod pactus eſ ſet [illegible] carmine [illegible] Tyndaridis, quos æquè laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulo poſt eſſe [illegible] Simonidi [illegible] iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam qui eum magnopere euocarent, ſurrexiſſe illum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc [illegible] illud, vbi epularetur Scopas, concidiſſe, ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos [illegible] humare vellent [illegible] neque poſſent obtritos internoſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminiſſet quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtraſſe vnicuiuſque ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, [illegible] lumen adferret. Cicero. [illegible] fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium, [illegible] E[illegible] [illegible] Cornelium, trimetris [illegible]. Præter hoc, alios duos ponit, [illegible] filium [illegible] roris Simonidis Cei, [illegible] Melicertam, qui ante bellum [illegible] fuit, ſcripſitque genealogiam [illegible]. Alterum, Simonidem Magnetem, poetam [illegible] magni tempore, cuius res geſtas [illegible] ac bellum aduerſus Galatas Suidas [illegible] literas inuenit longas quæ etiam Simonidi Ceo adſcribuntur, & aliæ Simonidi [illegible], vel Epicharmo Siculo [illegible] lyræ [illegible] ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

Simonides, poeta ſapientiſſimus, à tyranno Hierone rogatus quid, aut qualis eſſet deus, deliberandi cauſa ſibi vnum diem poſtulauit: cùm idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit: cùm verò ſæpiùs duplicaret numerum dierum, admiratúſque Hiero quæreret cur ita faceret: Quia, quanto, inquit, diutius conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior. Quod ſi feciſſent Philoſophi qui more Andabatarum gladium in tenebris ventilantes, tot deliramenta commenti ſunt [illegible] Deum creatorem ſuū tam impiis ſententiis non offendiſſent. Satius enim propè eſt, vera ignorare, quam falſa docere, Polyb. Virg. lib de rer inuent.

Simonides, poeta Iambicus ex Amorgo inſula: traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit.

Simplicius, XLV. Roman episcopus annis XV. menſ. I. diebus [illegible] anno ſalutis 469.

Simpr[illegible] vide [illegible].

Sim[illegible] Parthiæ oppidum Ptol.

Simſon, XVI. filius Manue, de tribu Dan, regnauit an. XX liberauit filios Iſrael a Philiſtinorum ſeruitute, quibus an. X [illegible] tributa ſoluerant. Vir fortiſſimus, leonē manu [illegible] maxilla aſini [illegible] Philiſthinorum [illegible] in fugam verſis. Demum fraude [illegible] [illegible] ab hoſte excæcatus, [illegible] Palæſtinorū principibus [illegible] domus [illegible] 3000 Philiſtinorum. Iud. [illegible]

Simundi inſula, quæ poſtea Taprobane, vt infrà [illegible].

Simus pictor Plin lib 35 c.11.

Sin[illegible] Indiæ intra Gangem promontorium [illegible] Ptolem. *Sintisora*, Caſtaldo. idem [illegible] *Tinula* nuncupari ſcribit *Sintacora* Caſtaldus vocat.

Simyra, Phœniciæ vrbs. Pomp. [illegible]

Simyra Armeniæ maioris vrbs circa Euphratis fontem, Plin.

Simyra vrbs Syriorum. Gentile, Simyrius vel Sim[illegible] Steph.

S[illegible] eremus inter Elim & Sinai, in qua [illegible] Iſraelitarum manſio fuit. Exod 16 Num. 33 [illegible] Ezechiel [illegible] interpres pro hoc tranſtulit [illegible] Ezech. 30. hodie *Arenas Arabias* dici ſcribit Poſtell.

Sin, Nu 13. [illegible] Deut. 3 Ioſ. 15. Deſertū in terra Edom, quod alii Cades vel deſertum Pharam dicitur. Vide Cades.

Sina, Ma[illegible]anæ vrbs. Ptol.

Sina vrbs Meſopotamiæ, quo nomine etiam dictus eſt mons [illegible] & Arabiæ Apoſtolus Sinam [illegible] in Arabia qui coniunctus eſt ei, qui nunc eſt Hieruſalem.

Sina[illegible] Hyrcaniæ ciuitas. Ptol.

Sinaga ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna ante quam planities iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadiorum. [illegible] & Sinaas, adis, vt apud Stephanum. Sunt qui per ypſilon in prima ſcribant, & rectiùs, & per duplex o. Vide infra.

Sinæ, populi ſunt in India ad Septentrionem Serious, ad occaſum Indi extra Gangem ſiti, [illegible] terras incognitas circa ortum & meridiem habentes. Horum caput eſt Sina. Ptolemæus libro 7. cap. 3. hodie *La China*. Sin Nigro.

Sinæus filius Chanaan. Gen. 10. 1. Par. 1. Lat. rubus, aut Syriacè, inimicitia.

Sinæ, Palæſtinæ gens, Ioſeph. 1. Antiq. 6.

Sinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus lib. .. ipſe olim antiquo primum Garamanticus Ammon, &c.

Sinapatinga, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Sinapodes, populi in deſertis Africæ, qui vt Pomponius refert inflexis lentis cruribus ſerpere magis, quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptol lib. 7. c. 3. terminatur à Septentrione parte Serum expoſita, ab ortu ſolis atque meridie terra incognita, ab occaſu India extra Gangem. Sinæ, Stephano metropolis eſt Sinarum.

Sinarus, Indiæ fluuius, quem Hydaſpes in ſe recepit. Arrian.

Sincar. Indiæ vrbs, Ptol.

Sinciacus, pagus ad Rhenum, Eginharto lib. 2.

Sincium. Pannoniæ oppidum. Anton.

Sinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorum mitterent, quot hoſtes interfeciſſent. Steph.

Sindæ Piſidię ciuitas, Strabo. Et vrbs in confinibus Galatię & Cappadociæ, Plinio. Item in India extra Gangem, Ptol.

Sindar, inſulæ tres maris Eoi, vt Ptol. Codices Latini habeāt. Hæ *Celebes*, *Gilolo* & *Ambon* à Mercatore interpretantur in Græcis Codicibus hoc Sindæ vocabulum non reperitur, ſed eius loco *Anthropophagorum* inſulæ tres.

Sindaga, Parthię oppidum. Ptol.

Sindarus, arx in Cyrro oppido Syriæ, Steph.

Sindeſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindeſſus vel Sindeſſeus Steph.

Sindi, populi ad Meridiem Męotidis. Alii Sindicam gentem à Męotis deſcendiſſe ſcribunt, Stephan. & Dion quos Euſtathius etiam *Zinchos* appellatos addit. *Zingos* hoc tractu habet Plinius.

Sindia vrbs Lyciæ. Gentile Sindii. Steph.

Sindocanda, ciuitas Taprobanæ. Ptol.

Sindonei, populi Thraciæ. Steph.

Sindones, populi Aſiæ iuxta Męotidem. Ioannes Huntherus.

Sincera vrbs Phœnicię. Gentile Sincreus Ste.

Singa, Palladis nomen apud Phœnices, cuius nomini ſimulachrum Thebis Cadmus conſtituit Pauſan.

Singa, Comagenæ regionis in Syria oppidum Ptol.

Singæ, Indiæ populi apud Plinium.

Singar, vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam. Ciuis Singarenus. Steph.

Singara, Arabię vrbs, Rhetanorum caput. Plin. lib. 5. c. 24. & Meſopotamię Ptol.

Singaras, Ptolemæo Meſopotamiæ mons. *Ataiib* videtur ex tabulis. Niger tradit eum *Sima* dici.

Singidaua, Dacię vrbs. Ptol.

Singitonum, habet Pannoniæ vrbem Aurel. Victor. in vita Iouiniani Imp. hanc *Zinderin* aliqui nominant ... Seruia eſt ad Danubium: apud Antoninum ... *ingidunum* legitur.

Singiticus, ſinus Macedoniæ apud Ptolemęum, *Elracus* videtur à Diod. lib. 1. nominari, *Golfo de monte Santo* dicitur a Caſtaldo.

Singilia. Vide Syngilia.

Singone, Germanię oppidum. Ptol.

Singulis, fluuius in Batim influens Plinio, *Xenil* Cluſio & Morali interpretatur. *Guadaxenil* Nauagerius.

Sinnaca, Meſopotamię ciuitas eſt, in qua *Surena* Parthorum imperator Craſſum dolo captum interemit. Plutarc.

Singya vrbs Pamphylię. Gentile, ſyngiates. Steph.

Singus, vrbs iuxta Athon Hinc ſingius, ſingeus, ſingiticus. Steph.

Sinna, vrbs circa Libanum montem, Strabo. Duas huius nominis vrbes habet Ptol. in Meſopotamia.

Sinnaca, montana loca circa Carrhas. Appia. & Plutarc. in Craſſo. Apud ſtrabonem vrbs videtur.

Sinnaus, lacus in Aſia, qui circumnaſcente abſinthio nuncupatur. Plin.

Sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abundans an. mundi 1 05.

Sinoe, vrbs ſicilię hinc ſinoeſſæus. ſteph. Vide ſinueſſa.

Sinon, filius ſiſyphi, nepos Autolici furis, qui cum Vlyſſe ad bellum Troianum profectus, cùm Gręci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionémque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenii aſtutiam fallendorum Troianorum, equíque aperiendi negotium imponeretur. Virgilius 2. Æneidos. Plinius ait huius inuentam fuiſſe ſignificationem ſpeculariam.

Sinonia, Plin. lib. 3. cap. 6. inſula Corſicę vltra Tyberina oſtia in Antiano *Ianuti* Pineto.

Sinope, nomen regis Numidarum

Sinope, Aſopi filia, quam Apollo raptam in Pontum traduxit & ex ea genuit Syrum: vnde Syri poſtea appellati ſunt, tametſi alii Martis Æginæ, alii Parnaſſes & Martis filium fuiſſe tradunt. quidam autem non ab Apolline vitiatam ſed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem ſortitam, cùm illi ſpe concubitus, quicquid poſtulaſſet ei daturos ſe promiſiſſent.

Sinope, vrbs Ponti in colle peninſulæ cuiuſdam ſita, ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens, olim etiam frequenti gymnaſio & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant clariſſimam. Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbium, quę in Ponto ſunt, clariſſimam, Mileſii condidere: quę claſſe comparata mari quod intra Cyaneas eſt imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Gręcis: & cùm

& cum libera fuiſſet, tandem amiſſa libertate, Pharnaci obtemperauit, fuit enim obſidione capta, poſtea, ſucceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romanos, qui illum ſuſtulerunt. Hinc deducitur Gentile, Sino eus Cherſoneſus antea dicta ... tradit Herodotus in Melpomene. Caſos Homero vocat dicit Tzetza Pordapas hodie nominari teſtatur Chalcondilas.

Sinotium, nouum & vetus, oppida Dalmatiæ. Strabo.

Si ſii populi in Dacia. Ptol.

Sintæ, Africæ Propriæ populi. Strabo.

Sinthus, vrbs iuxta Thermæum ſinum. Steph.

Sint, populi Thracum, qui Samum inſulam habitarunt Strab lib. o.

Sintia vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam. Incolę, Sintij vrbs fluuius quidam eſt, Pontus dictus, in quo reperiuntur lapides, quos aqua inſperia accendit flatu extinguit graui odore, bitumi ni fere dum vtuntur, & ſerpentibus omnibus infeſto Steph. ex ar. ſt. mirab. Dicuntur etiam Sintii.

Sinties & Sapęi, dicebantur Thraces qui Lemnam olim incoluerunt. Steph. Vide Sapæ.

Sintœum caſtellum Armeniæ a Galatiis conditum: Gentile, Sintœus. Steph.

Sinueſſa, oppidum, Plin. li 3. c. 5. noui Latii extremum, non procul a Liri fluuio, olim Sinope appellatum, Liu libr. 10. ab vrbe. Cuius ager Sinueſſanus dictus eſt, copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Eſt item Sinueſſa ſeu Soeſſa Ptolemæo per o, per u enim alia ab hac eſt, Campaniæ vrbem maritimam facit Liuius libro 10. qui ſcribit eam iuxta agrum Falernum & Græcam vrbem fuiſſe dicit, & Synoge dictam, deinde à colonis Romanis Sinueſſam appellatam Sinueſſa hodie adhuc nominari tradunt & Leander & Goltzius, qui dicit tantum ſuperesse ruinas & exiguum oppidulum hodie Rocha de monte Dragone dictum Senoeſſanos habet Steph. ex Polybio.

Sinunia Parthiæ vrbs Ptol.

Sinus magnus Ptol. in Indiaris eſt quem mare de Sur hodie vocāt ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt terreſtri itinere aliquot dierum interiecto.

Sinnita, Morianæ regionis vrbs in Armenia minori. Ptol

Sioda, Albaniæ oppidum. Ptol.

Sion i. aceruus, aut tumulus, vel ſpecula, mons Ieroſolymæ, qui alias mons Domini, item & mons ſanctus dicitur in cuius vertice erat arx conſtructa quæ è Dauide, ciuitas Dauidis eſt vocata, 2. Reg. 4.

Sion, Deut. 4. nomen montis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur. Lat. Sonitus. ſiue ſtrepitus, aut minus fortitudinis aut doloris.

Sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites. Stephan.

Sior, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. paruulus

aut nauis vigilantis vel ſuſcitati, vel ęmuli aut denudati.

Siph, Palæſtinæ terræ, 1. Samuel. 9.

Siphe, vel Siphę nauale Theſpiacę: Gentile, Siphæus vel Siphæus. Steph eſt etiam Ptolemæo & Plinio Bœotiæ oppidum, ad ſinum cruſſęum. Ro a Sophiano dicitur.

Siphare, Ariæ vrbs Ptol.

Siphus, vna ex Cycladibus in mari Ægęo, Pli. Strab. & Mela li. . Locupletiſſima erat, teſte Herodot. li. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent vnde tantum pecuniæ fiebant, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Hæc ante Merope & Acis appellata eſt. Vide Byblis, Steph. inſula eſt circa Cretam. vide etiam Melos. hodie verò Siphino vocari ſcribit Sophianus.

Sipii. Vide ſapæ.

Sipontum vrbs Apuliæ iuxta Garganum mōtem à Diomede ædificata quæ & Sipus, & à Gręcis (ob multitudinem ſepiarum, quę ibi capiuntur) ſepius, intis dicitur, Pomponius lib. 3. cap. 1. Vulgo ſiponto Strabo li. 7. Lucanus li. 4. & Leandei Sepuntum Melæ eſt. Sepus habet Ptole. Sipus Steph.

Sippara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Sipphara, Meſopotamiæ vrbs. Pto. Viſſaopatan, Caſtaldo.

Siphonos, Maris Ægęi inſula. Anton. Sipylum, quod ante Tantalus vocabatur. Caput Mæoniæ, vbi nunc eſt ſtagnum Sale. Plinius libro 5. capite 29

Sipylus mons Aſiæ minoris, ad Mæandrum fluuium, priùs ceraunius dicebatur, auctore Plutarcho in libello de fluminibus & montibus.

Sipylus, vrbs Phrygię, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit Ouid. 6. Metam.

Tum cùm Mæonium virgo, Sipylumque colebat.

Sipylus, vrbs fuit in Epheſo, cui Archiæpolis ſubſtituta eſt. Plin lib c. 29.

Sira, i. olla habe, vel ſpinæ, aut rebellio. Nomen loci. 2. Reg. 3. 26.

Siraces, populi Meridiem verſus, vſq; ad Caucaſi montes deſcendunt Strab lib. 11. Sergen Nigro.

Siramnæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Sirange gens in Libya interiori. Ptol.

Sirbi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Sirbis, Xanthus fluuius quem in Lycia cognitum eſſe conſtat. Strab. lib. 14.

Sirbonis, palus in Palæſtina, Stephano, ſtagnum prope caſium montem. Poſſeſſiuum, Sirbonius. Vide Sirbonis. Sirben dicitur quoque Stephano. Seruonia vertit qui fecit Diodorum Latinum. Idem Diodorus addit Barathrum quoque cognominari, Bathra legit Polybius libro quinto. Stephano etiam ... locus eſt prope caſium montem qui huic lacui

incumbit. Plutarchus in vita M. Antonini tradit Ægy... hunc locum *Typhonis Ex...* appellari. ... *de Teneſe* interpretatur ... Mar. Nig. verò dicit ... à nautis & Barathra ab incolis ... in ſacris *Torrens Ægypti* vocari ſcribit ... lus.

Sirenes: monſtra marina, poëtarum fabulis celebrata, ſuperiore ſui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piſcis caudam deſinentia. Hæ tres fuiſſe finguntur, Acheloi fluuii, & Calliopes Nymphæ filiæ, Parthenope, Ligia, Leucoſia: quæ cùm littus siculum incolerent, nautas prætern auigantes ſuauitate cantus in naufragium pellicebant. Vlyſſes autem cùm illac ipſi iter eſſet, ſociorum aures cera obturauit, ſeipſum verò malo nauis iuſſit alligari, eóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent, impatientia doloris ſe præcipitauerunt in mare. Homer. Odyſſ. Ouidius ... Metam. ... fabulantur has fuiſſe comites Proſerpinæ, eámque raptam diu quæſiiſſe, eaque non inuenta, doloris impatientia in monſtra marina eſſe conuerſas, ſuperiore corporis parte virginea ... formam, inferiore piſces referentia: voce autem cithara & tibiis tam blandè canentia, vt prætern auigantes ſopirent, ſopitos demergerent, demerſos etiam deuorarent. Virg. ... Æneid. ſirenum fabula docet voluptatum illecebras non poſſe niſi à ſapiente ſuperari, & carnis delicias in exitum detrudere miſeros mortales demonſtrat.

Sirenuſſæ inſulæ in Italia iuxta fretum siculum in ipſo promontorio loci auulſi ſitæ, qui locus intra ſinus ſuos continet Cymen & Poſidoniā: vbi etiam templum sirenum eſt in magna veneratione. Gentile, sirenuſius & sirenuſæus Stephan. Strab. lib. ... *sirenuſſa* alii duplici ſſ ſcribunt, Pomponiúſque eas *Petras* vocat, quas sirenæ habitauere. *Sirenum Saxa* Solin. Tres numero ſunt Ariſtoteli, Strab. & Stephan. nominatæ *Parthenope*, *Leucoſia* & *Ligia*. Videntur Plinij *Ithaceſiæ*. Iſacius in ſuis Lycophronianis commentariis tradit eas, *Piſina, Aglaope & Telxiepia* vocari. Hermolaus vult etiam eas à Plinio sirenuſas dictas libro tertio capite decimo vbi in impreſſis codicibus, vulgò *Tyris, Ennæ* ... legitur. sirenuſæ ab Apollonio libro 4. *Anthemoeſſa* appellatur. Duas numerat Carraſa in ſuo Chronico Neapolitano; eáſque *Il Gallo* & *S. Pietro* nominat. Alias sirenarum inſulas deſcribit Cretenſis libro 6. inter Calypſonem inſulam, & Charybdim.

Sireon Phœnicibus, ſanir Amorrhæis vocatur mons Hermon in Palæſtina; VViſſemborgius. Poſtellus putat Hermon à Ptolemæo *Alſadamus & Hippos* dici.

Sires, populi Thraciæ ſupra Byzantium. ſtephan.

Siricis, Armeniæ minoris vrbs. Antonin.

Sirion, Galliæ Aquitanicæ vrbs apud Antonin. ... à Burdegala.

S... vide ſiris.

Siris, fluuius Libyæ, prope inſulas Phaſeluſſas. ſteph.

Siris, magnæ Græciæ fluuius, apud Plut. & Plin. hodie *sino* ... Leandro, ſed *Na caro* nouo nomine vocatur a Barrio, *sinim* hunc Choniæ fluuium facit Lycophron, ... apud eundem habetur incerta lectione vide fauens, Heraclea, Metapontus Nilus Ponteum & ſyene.

Siris ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam ... confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè Nilus dicitur, quàm ſe totum aquis concordibus iunxit. ... autem at ſteph. & Euſtathius à sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum ſolis in Leonem augeatur, vt Hermolaus ſcribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius Polieum quoque poſt appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde sirenus (vel potiùs sirinus) sirites & siritis fœm. gener. Eſt etiam siris in Pæonia de qua Gentil. à gignendi caſu factum sitiopæones. ſtephan. meminit etiam in Polieo. & alibi, Metapontum quoque olim sirin dictam.

Siritæ, magnæ Græciæ populi, siritidis vrbis incolæ ... luxu cedentes. Cœlius, Rhodiginus libro ſeptimo, capite decimo.

Sirites, Nomadis cuiuſdam nomen fuit in Libya primus anſeleæ inuentor, qui & Matrea, hoc eſt, Magnæ matris ſacra primus fertur tibia concinniſſe. Cœlius Libro nono, capite ſeptimo.

Sirius ſtella in ore Canis, quæ à Latinis canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus, sirium diuerſum facit à canicula, eamque in ore canis ſed in capite eius collocat. Hæc in coniunctione cum ſole conſtituta æſtum eius duplicat, mortaliúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus sirius, vt quidam volunt ... hoc eſt, à ſiccando propter ea quòd & fluuios & fontes nimio calore exſiccet: vt aliis, ..., hoc eſt, ab euacuando quòd corpora noſtra ſudoribus euacuet. ſeruius enarrans illud Virgil. Æneid.

Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

ſirius, inquit, ſtella eſt in ore canis, quæ quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt, quòd cùm tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Quin & ſolem ipſum quidam sirium, & alia omnia siria appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmio, cuius Catullus meminit hoc verſu, *Peninſularum Sirmio, inſularumque ocello*. hodie, *ſermione*

mione oppidulum eſt in pæninſula ſitum, ad lacum Benacum. Nunc quidem anguſtum, cum theatri laterici reliquiis. *Sermio* eſt apud Antoninum inter Brixiam & *V*eronam ab eo deſcriptum.

Sirmium, Ptol. lib. 2. cap. 1. vrbs eſt Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio, Gentile, *S*irmicus. Probi imp. natalibus inclyta fuit. *Sirgus* à Iornande dicitur. hodie *Sirmiſch* vocatur. *Sirmienſis* ager qui inter Sauum, Drauum & Danubium medius interiacet, & vino nobili celebris eſt, genuina Hungarica lingua *Suynigius* dicitur, Lazio auctore.

Sirnides inſulæ aliquot ante Simmoniũ Cretæ promontorium iacentes. Plinius libro 4. capite 12.

Siropum, Libyæ Nomi vicus. Ptol.

Siros, Bithyniæ fluuius, apud Plin.

Sirrha, vrbs Thraciæ. Gentile, Sirrhæus.

Sis, cliuus, de quo legitur 2. Par. 20. Lat. flos, aut germen ſiue concinnus aut aſpectus, vel Syriacè, ala aut penna.

Siſæræum vicum habet Iul. Pollux.

Siſai, filius Enach. Nu. 33. Lat. ſenarius, vel ſextus, ſiue gaudens, aut lætus, ſeu byſſinus vel linceus.

Siſalo, Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Emeritam & Cæſarauguſtam.

Siſamnes, Iudex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecunia corruptus tulerat, iuſſu Cambyſis excoriatus eſt, eiúſque pellis ante tribunal iudicum expoſita, vt ea conſpecta alij iudices aliena fruerentur inſania, ſibíque cauerent.

Siſamoi, filius Elaſa filii Helle. 1. Para. 2. Lat. equus vel hirundo aquarum, aut linea aquarum vel Syriacè cæcitas.

Siſamus, vrbs Paphlagoniæ, Hom. Iliad. 2.

Siſay, oppidum in Ciliciæ finibus, vnde oriundus B. Simeon Stylites. author Theodoretus Epiſc. Cyrenſis.

Siſapho, Corinthius, frater Mamertis, qui vbi intellexiſſet filios ſuos à Mamerte fratre, regnandi libidine interfectos, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

Siſapo, Plin. libr. 3. cap. 1. oppidum Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eodem Plinio libro 33. cap. 6.

Siſaponte, Oretanorum ciuitas, in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. Beuterus ſcribit hanc eandem cum Aſtapa Liuii eſſe. Iuſius dubitat num ſit *Xerez de la Frontera*. Villanouanus facit ex ea *Zamoram* ad Durii Septentrionalem ripam, ſitus verò non congruit, nam Zamora potius eſt, vbi Ptolemæus *Sarabrim* deſcribit. Strabo docet eſſe duas Siſapones, qui Veterem & Nouam nominat.

Siſar, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptolemæo. *Vſar* eſt Plinio, vt Villanouanus indicat.

Siſara, palus in Africa Propria. Ptol. & locus circa Niſibin, Ammian.

Siſara, dux exercitus Iabin regis Chanaan. Iudic. 4. Magiſter militiæ Aſor, 1. Reg. 12. Pſal. 82. Lat. hirundinem videns, aut tineam, vel equum videns.

Siſaraca, Murbogorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

Siſauranum, vrbecula eſt apud Perſas. Procop. ædificior. 2. & de bello Perſico 2.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptole. libr. 2. c. 15. hodie Lablatum, Lublana.

Siſecundus, Hiſpanorum rex, Suintillæ filius, excluſo Germano fratre, regnum adeptus eſt: regnauit annis VII. anno ſal. 627.

Siſanius, Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Siſenna, Statilius Taurus, conſ. ann. ſal. 12.

Siſenna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.

Siſide, vrbs condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Siſidius, conſul ann. ab vrbe cond. 1241.

Siſigabis, vxor Darii vltimi Perſarum regis, quæ nulli ſuę ætatis fœminę pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolum non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet. Curtius. Arrian.

Sirgyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites Steph.

Siſimus, LXXXV. Pontifex Rom. diebus XX. anno ſal. 6.

Siſolenſes, Italiæ populi. Plin.

Siſopa, Pannoniæ ſuperioris oppidum. Ptolemæus.

Siſſebuta Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſib. VIII. Is Chriſtianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Claſſe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in ſuam redegit poteſtatem. Rit.

Siſualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narſe percuſſit. Hinc ad Francos defecit, an. ſal. 557.

Siſtero, fluuius Italiæ, Claudiam viam attingens. In vita S. Dominici militis.

Siſtinenſe prædium, Marcellino comiti, vbi Vitalianum manſionem habuiſſe refert.

Siſui, caſtrum Ciliciæ, lib 20. hiſt. miſcel.

Siſyphium, locus in Aſia, de quo ſic ſcribit Strabo libro octauo, ſub ipſam inde Pyrenen Siſyphium iacet, ſiue ſacellum quoddam, ſiue regale domicilium, niueo conſtructum lapide, quo non modica ſeruantur adhuc rudera. E ſummo autem cacumine in Aquilone Parnaſſus aſpicitur, & Helicen montem excelſi atque nauales.

Siſyphus, Æoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infeſtaret, à Theſeo occiſus eſt. Hũc poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud infe-

ros plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticē cogatur prouoluere: quod cum ad ſummum penè extulerit, repentè deorſum relabitur. Ouid. 3. Metam.

Siſyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit. Ouid. 4. Faſtor.

Siſyrba, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone dicta Gentile. Siſyrbites, Steph.

Sitace, Perſica vrbs xv. ſtadiis à Tigri flumine. Xenoph. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdiccam exercitum duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdam caſtellis captis, anno mundi 3554.

Sitana, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Sex. Auien.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. libr. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon filiam habuit Pellenem: quæ Clito nupſit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta eſt Sithonia. Seruius.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. lib. 4. ca. 11. quæ ab Hæmo monte auerſa, vergit in Pontū Euxinum. Herodotus verò li. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad ſinū Termęum: eiúſque vrbes facit Toronam, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum, Poetæ autem Sithoniam pro ipſa Teracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus pro altiſſimis Thraciæ niuibus. Virgil. 10. Eclog.

Sithoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

Sitia, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Tarraconenſi. Plin. lib. . c. 8.

Siticum, Italiæ oppidum. Steph.

Sitioenta, Myſiæ inferioris oppidum. Ptole. *Tulza* Nigro.

Sitiogagus, flumen eſt, pro Paſſagadas ſeptimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam. Plin. lib. 6. c. 23.

Sitim, nomen torrentis, Ioel 3. vbi legitur, Irrigabit torrentem ſpinarum. vide Setim.

Sitipha, Mauritanię Cæſarienſis Colonia. Ptolem.

Sitiphis, Mauritanię Tingitanæ metropolis. Procop.

Sitomagum, Angliæ vrbs Antonin. *Thelford*, Camdeno.

Siton, Theſſaliæ vrbs, quam & Iton dici ſcribit Steph.

Sitone, vrbs circa Athon montem. Plin.

Sitone . Scandię populi. Tacit. *Finlandt* Vvillichio. . . hamerus dicit ho . quibuſdam *Ganipotes* vocari, déque illis Saxonem Grammaticū ſcribere addit.

Sitta, Orientis dux, anno ſal. 534.

Sittacene, regio Aſiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta. Sitacene autem appellata Sittace vrbe regionis totius capite. Plin. lib. 6 c. 26 27. *Palæſtine* etiam dicta eſt, & *Apolliniatis*, Strabon. auctore. *Rabia* nunc eam Caſtaldus nominat.

Sittaphius, campus in Africa propria. Ptolem.

Sitteberis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Sittianorum colonia. vide Cirta.

Smyralea. vide Cæſarea.

Sittocates, Indiæ fluuius in Gangem fluens. Arrian.

Situa, Paphlagonię vrbs. Ptol.

Siua, Cilicię in Cappadocia vrbs. Ptol.

Siua, ſcriba regis Dauid, 2. Reg. 20. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumulus.

Siuan, nomen menſis Eſth. 8. vbi corruptè legitur Siban Lat rubus, vel ſpinoſus.

Siuata, Galatiæ vrbs. Ptol.

Siuorangum prædii nomen eſt, apud Sidoniū 2. Epiſt. ad Domitium. *Voravgum* legit Venetus.

Siuph . . gypti vrbs in Saitana tribu, vnde Amaſis rex Herodot Euterpe.

Siur Africa propriæ vrbs. Ptol.

Sixus vrbs Maitienorum Steph.

Siza pater Adina 1. Par. 11. Lat. munus hoc, aut munus ipſe gens.

Sizara, Syriæ vrbs, aliàs Lariſſa dicta. Steph.

Sizyges, Serica gens. Ptol.

S K

Skiodus, Lotheri Danorum regis filius: qui quum ab adoleſcentia venandi ſtudio flagraret immanem belluam, quam nemo aggredi audebat, ſubegit, quę futuram in eo fortitudinem ominata eſt. Idem poſtea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, ſociiſque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S L

Slauij, & Slauonia, à M. Adanto lib. 2. hiſt. eccleſ. ita deſcribuntur:

Hæc Germaniæ ampliſſima prouincia, à Vinulis incolitur, qui olim dicti ſunt Vandali. Huius Latitudo eſt à Meridie in Boream hoc eſt, ab Albia flumine vſque ad mare Scythicum. Longitudo initium ſumit ab Hamburgenſi parochia, & porrigitur in Orientem vſque in Benguariam, Vngariam, & Græciam. Huius populos item nominat *Vagos, Obotritos, Polabingos, Lingones, Doxanos, Leuonſios, Villinos & Sloderanos.*

Slinga, Friſiæ loci, quorum meminit vetus lapis, Romæ ſub Carolo magno ſculptus.

S M

Smaragdites mons iuxta Carchedonem, vbi ſmaragdus gemma legitur. Plin.

Smaragdus, aliàs Exarchus, Claſſenſe oppidum.

dum cepit. Longobardos vicit. Beroaldũ ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

Smaragdus, mons in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptolem.

Smeldingos, populos Germanię habet à Carolo Magno debellatos Aimonius.

Smendis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.

Smenus, Laconicæ fluuius, in Taygeto monte oriens. Pauſan.

Smerdis, Cambiſę Perſarum regis frater, quẽ cùm Cambyſes per ſomniũ vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis, vt ſcripſimus in dictione Patizites.

Smeredus magnus III. Perſarum rex, regnauit menſibus VII. anno mundi 3440.

Smilo, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilæus.

Smilax, puella formoſiſſima, quę Croci pueri amore capta, cùm ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederę non diſſimilem aut certè in eius flores, candore odoréque, lilium referentes. Ouid. 4. Metam.

Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ι & η diphthongum. Stepha.

Smintheus Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ Crinim ſacerdotem Apollinis, cui deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus deus, cùm rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem paſtorem illius venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicitúſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eóque facto iuſſit paſtori Crinidi indicare, ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe, & ab eo mures occiſos, quod audiens Crinis, templum deo conſtruxit, vocauítque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθαι vocantur. Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terga geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt, itaque manè cùm id factum viderint, memores oraculi vrbem poſuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

Sminthion, locus quidam, Strab. libro 13. incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria: qui inde à poetis paſſim Smyrnæus cognominatur, Smyrna, inquit Steph. nominata eſt à Smyrna Amazone, quæ Epheſum occupauit: cùm antè Naulochon diceretur, condita primùm & habitata à Tantalo. Hinc Smyrnęus, & ſinus Smyrnaicus olim etiam *Naulochus* dicta Lamira, Villanouanus, ſed *Smirne* Sophianus hodie nominat. Zmyrnæos populos per Z & non per S in lapidibus & libris vetuſtis docet in ſua orthographia Aldus.

Smyrnæus ſinus. Vide Meleti.

Smyrnæi, Sardinianos, caſtris circa mœnia poſitis, hoc ſtratagemate vicerunt. Sardiniani igitur ad Smyrnęos mittunt legatos, ſe non antè diſceſſuros, quàm vxores ad coitum conceſſiſſent. Cùm igitur Smyrnęi magnum ex neceſſitate probrum perpeſſuri forent, ancilla quædam honeſta facie ad horum Philarchum accurrens, Mittite, inquit, ancillas ornatu liberali. Quo facto earum defatigati coitu, capti ſunt. Quamobrem etiam hoc tempore apud Smyrnæos feſtum diem Dioni agitant, quem Liberalem vocant, in quo ancillę dominarum ornamenta geſtant. Plut. Paral.

S O

Soaca, Arabiæ felicis oppidum, Ptol.

Soamus, Indiæ fluuius, Arrian.

Soan, nomen viri 1. Par. 24. Lat. Onix, lapis precioſus: aut Syriacè, detentio vel mora eorum.

Soana, fluuius Aſiæ Sarmaticæ. Ptol. vocatur Tachin à Mario Nigro.

Soana, Ptol. li. 7. c. 2. fluuii oſtia in Taprobana inſula.

Soanda, vrbs eſt in Armenia minori libr. 14. & in Cappadocia, Ant.

Soanes, Steph. populi ſtrenui Aſiæ Caucaſi extrema obtinentes, ſicut Strab. refert li. 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. Vide Pithirophagi.

Soba, nomen loci, 1. Reg. 14. 2. Reg. 8. 1. Par. 18. Pſal. 59. Iud. 13. Lat. exercitus ſiue militans, aut præceptum in ea, vel inflatio, aut rumor.

Sobab, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Par. 2. 14. Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus, aut Syriacè, ſcintilla.

Sobach, magiſter militiæ Adarezer regis 2. Reg. 10. Lat. rete, aut cancellus, vel captiuitas ſiue conuerſio tua, aut Syriacè columbarium.

Sobal, filius Seir Horrei. Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephrata cõcubina, 1. Par. 2. Filius Iuda, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Seia. Lat. ſemita, vel ſpica, aut crura, vel femur, ſeu vana vetuſtas.

Sobala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus, Steph.

Sobannus, Indiæ extra Gangem fluuius Ptolemæo. *Sian & Menan* Caſtaldo.

Sobec, nomen viri. 2. Eſd. 10. lat. æquiparatus vanitati, vel appoſitus vacuitati, vel diſſipa-

tioni, aut vana euacuatio: vel Syriacè, relictus.

Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon 2.Reg. .Lat. conuerſio, vel captiuitas aut ſeſſio, vel ſedens.

Sobidas, Parthiæ regio, Ptole.

Sobna, nomen ſcribę 4.Reg.8. Iſa 22. Lat. ſede nunc, aut connectere nunc, ſiue captiua nunc, vel qui intelligit, aut ædificans.

Sobaba, filius Cos, 1.Par.4. Lat. exercitus, vel militia in ea ſiue inflatio, vel tumor in ea.

Sobochai, nomen viri, 2.Reg.21.1.Par.20. Lat. ramus, vel propagines, aut tugurium.

Sobolatæ, eſt Sabæorum ciuitas ad mare rubrum, includens ſuis muris templa ſexaginta. Plin.lib.6.c.28.

Sobrius, vicus Romę: Paulus ex Feſto, Sobriũ vicum Romæ dictum putauit, vel quod in eo taberna nulla fuerit, vel quòd in eo, Mercurio, lacte, non vino ſupplicabatur.

Sochis, Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolin obeliſcos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit. Plin.lib. 36.c.8.

Socho, duę ſunt in tribu Iuda huius nominis ciuitates, Ioſ.15 vbi leges Socoth deprauatæ. Reg.17.19.2.Par.26. Vrbs conſtructa à Roboam, 2.Par.11. Lat. protectio, vel vallatio, aut ramus, ſiue ceſſatio.

Sochus, Aſſyriæ locus, ab anguſtiis, quę Syriam aperiunt verſus Ciliciam, biuui itinere diſtans. Arrian.2.Alex. Villæ nomen quę viginti millaribus diſtat ab Hieroſolyma, Io. Moſcus in vita Anachoretæ.

Socion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας, id eſt Cornucopiæ, librum multæ variæque doctrinæ. Gellius.

Socoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel, in via fugæ Madiam, munitiſſima, inquit Ioſephus & optima. Ioſue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit, Ge.33. Eſt & regio à Græcis τρωγλοδυτικὴ dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant. Num.33. prima manſio filiorum Iſrael, poſt quam reliquerunt primas ſedes Ramaſſes. Lati. tabernacula vel tentoria.

Socoth beneth, idolum Babyloniorum. 4.Regum 17. Lat. tabernacula filiarum, vel ædificiorum, vel ædificationum, ſiue auſcultationes vel vnctiones filiarum vel ædificiorum.

Socrates philoſophus Athenienſis. Sophronici ſtatuarii, & Phanaretæ obſtetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Iuſti filiam, & Xantippem mulierem moleſtiſſimam, quæ (ipſo cum diſcipulis differente) menſam non rarò ſubuertit. Naturalem philoſophiam omnium primus in moralem tranſtulit, identidem inculcans, Quæ ſupra nos ſunt, nihil ad nos pertinere. Accuſatus tandem ab Anyto quodam diuite, & Melito poeta, & Lycone oratore, quòd de iis malè ſentiret: cùm à iudicibus de morte interrogaretur, quánam potiſſimùm pœna ſe dignum cenſeret. Vt, inquit, in Prytaneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices capitis eum damnauerunt, & ad bibendum cicutam compulerunt, qua ille intrepidè accepta, ſupremum vitæ diem clauſit. Iam valdè ſenex, inſtitui lyra non erubuiſſe dicitur. Fab. Quint. & primus omnium philoſophiam deuocauit è cælo: & in vrbibus collocauit, & in domos etiam introduxit: & coëgit de vita & moribus, rebúſque bonis, & malis quærere. Cicer libro 5. Tuſculan. quæſt.

Socrates pictor, inter cuius opera eſt Piger, qui appellatur ὄκνος ſpartum torquens quod aſellus arrodit. Plin.li.35.ca.11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates Conſtantinopolitanus hiſtoriam Eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt, vnum ex his qui in Tripartita connectitur hiſtoria.

Socratio, cinœdus quidam, quem ob ſtuprum commiſſum Piſo prætor poſtpoſuit duobus aliis adoleſcentulis Veramolo & Fabulo.

Socratis, inſula in ſinu Arabico. Ptolem.

Socunda, Ammiano, Socanaa, Ptolemæo, Hyrcaniæ oppidum.

Socus, vir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo & corporis dignitate. Hic, teſte Homero magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Soderani & VVitini, vbi *Berlin* & *Brandemburg* hodie. ſic Peucerus in ſuo Chronico.

Sodi, pater Geddiel. Numer.13. Lat. ſecretum meum.

Sodii, populi ſunt in Iberia authore Pli. li. 6. cap.10.

Sodinus, fluuius Capiſſenæ eſt apud Plin.li.6. c.23.

Sodoma, mæ, Sodomum, & Sodoma, orum, id eſt, ſecretum eorum, ſiue calx aut cæmentum eorum, oppidum Iudææ: de quo legitur in Geneſi. Σόδομα (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltide lacu ſubmerſa ſunt. Ciuis Sodomites Nam Sodomorum hæc regio verſa eſt in lacum ſalis & ſterilem, qui dicitur mare mortuorum, quia nec piſces in eo viuunt. Nauem quoque non patitur, nec vllam ſuſtinet materiam, quin ſupernatet, niſi bituminatam, propter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: ſi quid viuum arte aliqua immerſeris, ſuperexibit. Lucerna ardens ſupernatat, extincta mergitur: in quem ait Ioſephus grauiſſima quæque coniecta, in altum referri. Vnde Veſpaſianus imperat. quoſdam iunctis poſt tergum manibus, in altum proiici iuſſit, & omnes, tanquam ſpiritus, ſurſum repulſi,

repulſi, ſuperfluitarunt. Multis in locis iſte lacus nigras glebas bituminis vomit: & ideò lacus Aſphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata ſi incidas, fauillas intus inuenies. Comeſt. in cap. 18. Gen.

Sodræ, Indi fluminis quidam accolæ. Diodorus.

Soducena, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Soeta, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptol.

Sogane, Gaulatinidis vrbs. Ioſeph. 3. bell. Iud. c. 1. qui ibidem habet Soganem Arabum vicum, viginti ſtadiis à Gabara diſtantem.

Sogdiana prouincia Aſiæ quæ, vt libr. 6. cap. 12. ait Ptolemæus, à Septentrione paruę Scythię terminatur ab Oriente Sacis, à Meridie & Occaſu Bactriana. in ea ſunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria quam, vt Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos. Incolę, Sogdii & Sogdi, Stephan. *Maurenhaer* Mercatori dicitur, *Coraſnia* Girauæ. Sogdiani etiam *Oxiani* vocantur ab Oxo flumine eorum regionem interluente. Tzetza teſte. vide Bactriana.

Sogdianus VIII. rex Perſarum, regnauit menſes VIII anno mundi 538.

Sodonacus, Faſnis regis Arabum pater fuit, qui Caracem vrbem Perſici ſinus intimam à fluminibus infeſtatam reitaurauit. Plin. lib. 6. cap. 27.

Sogionti, populi in Alpibus, authore Plinio lib. 3. cap. 20.

Sogoraca, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Soha, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. candor, vel ſiccitas.

Sohar, filius Simeon, filii Iacob. Gen. 46. Exo. 6. Lat. luc... lus vel candidus.

Soheria, filius Ieroham, 1 Par. 8. Lat. manè aut matutinatio Domini, ſiue matutina itio Domini, ſeu niger Domini.

Soines, locus in Ægypto, apud Athanaſium, tomo 2. ad vitam ſolitariam agentes, Epiſtola: vbi Hieracem & Dioſcurum exules in lapidicinas miſſos ait.

Soita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Solana, Serica vrbs. Ptol.

Solanidę inſulę Arabiæ felicis circa plagam Orientalem. Plin.

Sulci, vrbs in Sardinia. Steph. Vide Sulcitani.

Solcadæ Indię populi, Caucaſo ſubiecti. Plinius.

Solenia, inſula inter Dalmatiam & Iſtriam.

Solenus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolemæus.

Solennus Orphinus, conſul, anno ſalutis 111.

Soletum. Calabriæ vrbs. Plin. hodie *Soleto*, Leandro teſte.

Solicinium, Ammian. Germaniæ vrbs quæ ab Henoldo *Solms* interpretatur. Vrbs inter Treuerim & Moguntiam.

Solimanus, XII. Turcarum imperator, anno ſalutis 1519. diadema accepit.

Solimna vrbs Indiæ. Gentile, Solimneus. Stephanus.

Solimnia, Ægęi maris inſula. Plin.

Solinates, Vmbrię populi. Plin.

Solioclita, Galliç Lugdunenſis oppidum. Anto. XXIII. M. P à Lutetia.

Solis ciuitas. vide Pompeiopolis.

Solis fons. Vide Fons Solis. eſt autem in Troglodytis Africæ regionis Plinio. Hunc hodie *Cançaion de Mahoma* appellari habetur in dictionario Nebriſſenſis.

Solis inſula, quę & *Nympharum cubile*, Solin. & Pli. eſt in mari Indico, ſemper rubens, & (vt idem Solinus refert) omni animantiũ generi inacceſſa, quoniã eò ingreſſos vi circunfuſos aëris confeſtim exanimat. Plinius eam deſcribit inter Colaicum promontorium & Taprobanam inſulam medio itineris curſu. Hanc Noſalam putat Vadianus, cuius Arrianus meminit in Nearchi nauigatione: idem credit Pintianus ſed *Naſacala* habet ille. Eandem Noſoram nominat Stephanus: ſed aliã hanc Naſalam à Solis inſula eſſe ex ipſius Narchi nauigatione oſtenditur. Noſala enim multò occidentalior, nempe inter Indi fluminis oſtia & ſinus Perſici initium ſtatuitur.

Solis menſa, Æthiopię locus apparatis epulis ſemper refertus, & qua, vt libet (inquit Pomponius) veſci volentibus licet. Solis menſam appellant, & quę paſſim appoſita ſunt, adfirmant, naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam veniſſet, rei fama permotus, profectus eſt. Author Spartianus. Cælius lib. 16. Antiquarum lectionum ſcribit Solis menſam adagio dici diuitum opulentorúmque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluentes, expoſitáque inopum neceſſitatibus & alimentis.

Solis mons, Mauritanię Tingitanæ promontorium, Ptolem. ad Oceanum Atlanticum. *Cabo Cantin*, Caſtaldo. *Cabo de Boiadez* Floriano.

Solis oſtia, Pomponio in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam, ſic dicta propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diodor. lib. 17.

Solis portus, in Taprobana inſula Ptol.

Solanidar, inſula eſt maris Arabici, apud Pli. lib. 6. cap 28.

Soleadæ, populi ſunt Indum fluuium accolentes, apud Plin. lib. 6. c. 20.

Solimnia, inſula eſt in Pegaſico ſinu. Plin. li. 4. cap. 12.

Solinus, hiſtoriographus Plinij ſummè æmulus, ſcripſit de Geographia libros nobiliſſimos, quibus, De ſitu orbis inſcriptionem dedit: præ-

ter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.

Sollium, Corinthi oppidum. Gentile, Solilais, Steph. ex Thucydidis lib. 2.

Soloce, magna ciuitas, quæ notiore nomine Seleucia dicitur. Strab lib. 16.

Soloe, ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, poſtea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam tranſtulit, quos dignos exiſtimauit, vt ſeruarentur. Vide Pompeiopolis. Stephanus à Solone conditam ſcribit, & à Pompeio reſtauratã. Dionyſ. in Baſſaricis σόλοι vocat. Ab hac Solenſes. Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon poeta comicus, Strab. lib. 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuiſſe, cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolim, ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solus. Euſtathius Dionyſij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit: cùm verò Barbari linguam Atticã paulatim coinquinaſſent, Solœciſſari dicti ſunt & inde Solœciſſimi.

Solœiates, Sicyliæ vrbs Thucydidis: *Solanto* hodie dicitur Leandro.

Solentia, Lybiæ interioris promontorium. Ptol.

Sologorgus. Vide Herea.

Solomatis, amnis in Gangem influens. Arrian.

Solomon, III. Iſraelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorem, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus deos adorauit alienos: quare decẽ tribuum regnum à poſteritate eius ablatum. 3. Reg. 11. Vide Salomon.

Solon, Allobrogum vrbs. Epitome Liuii. Solonium Dioni.

Solon, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnante. Gell. lib. 17. cap. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compoſitas, vt parem gratiam à ſenatu & plebe inierit, qui duo Reipub. ordines irreconciliabili propemodum odio diſſidebãt. Draconis autem leges, (iis exceptis quæ in homicidas, pœnas ſtatuebant) quòd iuſto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiens, primùm in Ægyptum ſeceſſit, deinde in Cyprum, poſtremò ad Crœſum regem, qui cùm opes ſuas ei oſtentaret, rogarétque, num quem ſeſe fœliciorem iudicaret: reſpondit, Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui iuſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, eius limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, vt & Crœſus ipſe olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diem neminem beatum eſſe iudicandum. Qua ſententia nihil verius eſſe. Crœſus poſtea re ipſa eſt expertus. Nam cùm Cyro, Perſarum & Medorum regi, bellum inferret, acie victus, viuus in hoſtis poteſtatem peruenit. Quo tempore pyræ impoſitus, vt viuus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnouiſſe, eiúſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit qui cognoſceret quiſnam eſſet, eorum hominúmve, quem ille ſummo in periculo ſolum inuocaret: rémque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque quoad vixit in honore penes ſe habuit. Deceſſit in Cypro inſula, annos natus LXXX. mandauitque oſſa Salaminem tranſferri, ibique per regionem pulueri ac diſſipari, ne Athenas inferrentur: quoniam diſcedens iureiurando ciues adegerat, non ante quarundam leges ſuas, donec rediret. Epigramma ſepulchro eius inſcriptum, Cicero in hanc ſententiam cõmemorat, Tuſcul Quæſt. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrent funera cum lacrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laertio. Mercaturam exercuit: quia tunc temporis non erat vilis, modò non tenuis eſſet, teſte Plutarcho.

Solona, à Gothis recepta, anno ſalutis 538.

Solonates VIII. regionis Italiæ gens. Plin.

Solonium, Etruſcum oppidum Halicarnaſſeo 2. in Latio eſt Liuio 8. C. Marii prædium ſic vocat Plutarchus in eius vita, & Cicero ad Atticum 2. Epiſt. 3.

Solorius, mons Hiſpaniæ quo Tarraconenſis à Bætica & Luſitanica diſtinguitur. Pli. Omnibus Hiſpaniæ montibus altiorem eſſe ſcribit. Iſidorus.

Solophytus, iuueni regiu qui cum Ilino regio ſimpliciter, p[illegible] optima [illegible] factionem, domo regia pulſus, [illegible] gentes iuuentutem ſecum contraxit, & in Cappadociæ ora conſedit.

Solothurum vna ex præclaris & vetuſtiſſimis Heluetiæ ciuitatibus, ad Arolam fluuium auriferum ſita, quam paulò poſt Treuerim cõſtructam exiſtimant, Antonino in Itinerario Solothurum vocatur. qui verò Solodurum ſcribunt, ſic dictam putant ab antiqua turri quæ adhuc in medio ciuitatis videtur: vt ſit idem quod Solis turris. Sita eſt in agro plano, culto & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt anno M.CCCCLXXXI.

Soluenſe, oppidum, Plinius inter Noricas ciuitates numerat, etiam inter Colonias. hodie dirutum, cuius maceriæ quædam extant. vulgò incolis *Solueldt* vocatur, quaſi dicas *Solcampum*. *Solua* fortè in libro Notitiarum eſt.

Soluentii, Lybiæ inferioris gens. Ptol.

Solus, vrbs Ciliciæ, ſic dicta à Solunte prauo hoſpite, quem Hercules interfecit. Gentilia, Soluntius, Soluntinus, & fœminina Soluntinis, Solun-

*S*oluntias,& *S*oluntis, quòd poſtremum à *S*olis quoque diuerſo Ciliciæ oppido ſit, Stephanus. Hermolaus *Silinus* legit. *Soluntum* habet Antoninus. Leandro hodie *Solanto* dicitur. vide Pompeiopolis & *S*oluntum.

Solus. Siciliæ oppidum Plin. & Hannoni Libyę promontorium ad mare Atlanticum.

*S*oluſapra, Antonino Siciliæ vrbs.

Solyges, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus Steph.

Solygia, Corinthiaci vicus, & caſtellum in Solygio monte, Thucydid. 4.

Solyma, Solymę vel Solyma, Solymorum, vrbs clariſſima Iudææ, quæ poſtea addito templo Hieroſolyma dicta eſt. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra ſexta Interpres legum Solymarum. Alij Lyciæ vrbem eſſe dicunt, vt Plinius. Villanouanus putat *Sidyma* Ptolemæi eandem eſſe

Solymi, orum, populi Aſiæ Lyciis & Piſidiis proximi, à Bellerophōte ſubiecti, poſtea Milyeæ appellati. Strab. lib. .& 1. Plinius eoſdem facit cum Piſidis li. 5. c. 17. Alii Solymos eoſdem fuiſſe cum Liciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubiugandos Solymos.

Solymus. Vide Sulmo, Lycia & Piſidæ.

Somer, filius Moholi filii Muſi. 1. Paral. 6. Filius Heber filii Bariæ filii Aſei filii Iacob. 1. Paral. 7. Lat. cuſtos, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina, aut fæx.

Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Para. 11 Lat. cuſtodia Domini, ſiue adamas Domini, aut vepres vel ſpina Domini.

Sonautes. Vide Soonautes & Acheron.

Sondrę, gentes ſunt in India, apud Plin. lib. 6. cap. 20.

*S*ontiates populi inter Aquitanos, Toloſæ ac Narboniæ ciuitatibus Galliæ prouincię Romanorum & Hiſpaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitū, in regno Francorum ſitum. Cæſar. *Ceux de Lauedan* nonnullis. Ful. Vrſinus *Sociates* legendum putat, ex Oroſio manuſcripto. Atheneus libr 4. Sotianos eoſdem nominat.

Sonus, fluuius in Gangem ſe exonerans Pli. & Arrian.

Sopater, dux Philippi, ann. mundi 3763.

Sopater, ſophiſta Iambici diſcipulus, Conſtantini Magni conſiliarius.

*S*opatma Indiæ intra Gangem emporium, ſupra Cory promontorium. Arrian. in Periplo.

Sophacæ, Barbara gens apud Ioſephum 1. capit. 21.

*S*ophac, princeps militię regis Adarezer, 1. Paral. 19. Lat. effundens, vel effuſus, aut vanus lecythus.

*S*ophaci, appellati ſunt Afri à Sophono qui in Africa regnauit.

*S*ophai, filius Eleana, 1. Par. 6. Lat. ſpeculator, aut fauus, ſiue natatio: vel cooperimentum, aut expectatio.

*S*ophan, ciuitas poſſeſſa à filiis Gad Num. c. 32. Lat. cuniculus, vel chærogryllus, ſiue abſconditus, aut conterens, ſiue confractio.

*S*ophar, nomen viri. Iob 11. Lat. matutinus aut corona, ſeu circulus, vel paſſer: aut *S*yriacè Hœdus.

*S*ophene, regio Aſiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Maſium montes. Huius regionis incolæ *S*opheni à Plinio, ab aliis *S*ophenæ appellantur.

*S*opher, princeps exercitus regis *S*edeciæ 4. Regum 25. Lat. *S*criba, vel liber, aut narrans, vel numerans.

*S*opheret, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. numerans vel narrans, ſiue narratio, aut librarius, vel ſcriba.

*S*ophi, in agendis armentis puer victum queritauit, poſtea verò rex fuit Perſarum.

*S*ophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.

*S*ophilus *S*icyonius, vel Thebanus, comicus mediæ comœdiæ: ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

*S*ophim mons in tribu Ephraim, 1 Reg. 1. Lat. ſpeculæ, vel ſpeculantes, ſiue cooperti, aut natantes, vel expectantes, aut fauus.

*S*ophocles, poeta tragicus, patria Athenienſis, tanta orationis ſuauitate, vt vulgò μέλιττα, hoc eſt, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olymp. LXXIII. ante *S*ocratem annis XVII. Primus tribus actoribus vſus eſt, adiecto eo qui vocatur Tritagoniſta, hoc eſt, tertiarum & vltimarum partium hiſtrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compoſitiones inſtituit. *S*cripſit inſuper Elegiam & Pæanas, atque orationem proſam, cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chærylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licèt eius ſententiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem: *S*tephanus, Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multò plures. Victorias autem viginti tres reportauit, quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur exſpiraſſe, vt eſt author Valer. li. 5. Hinc *S*ophocleus, a, um.

*S*ophocles, tragici cothurni princeps fuit, quem ob animi præſtantiam defunctum Liber pater ſepeliri iuſſit, obſidentibus mœnia Lacedæmoniis, Lyſandro eorundem rege in quiete

ſępius admonitio, vt pateretur ſuas humari delitias. Requiſiuit rex, qui ſupremum diem Athenis obiiſſet, nec difficulter ex iis quæ Deus ſignificaſſet, intellexit, pacémque fieri dedit, Plin. li. 7. c. 29.

Sophocles, dux Lacedęmoniorum, ann. mundi 3195.

Sophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, ſacerdos, filius Maaſiæ, Iere. 21. & 37. nomen item prophetę filii Chuſi filii Godoliæ. So h .. Lat. abſcōſio Domini, ſiue ſecretum Domini aut ſpeculator noſter Dominus: vel aquilo Domini

Sophron, poëta Syracuſanus, cuius ſcriptis Platonem vſque adeò delectatum ferunt, vt etiā moriens capiti ea habuerit ſubiecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quędam non contemnenda, ſed adeò implicita, vt à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana; alia Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb. lib. 8. c. 17.

Sophoniſtæ, magiſtratus quidam erant apud Athenienſes, non diſſimiles iis, quos Romani Cenſores vocabant, licèt longè plures eſſent. & poteſtate aliquantò inferiores: legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui iuuenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminę, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophtha, Ptolemæo Perſici ſinus inſula eſt, *Phara* Marcellini eſſe creditur.

Sopianæ, vel Suppianæ Antonini, *Zeeblack* Simlero dicitur, Pannoniæ inferioris vrbs.

Sopis, Rex fuit Indię regionis eius, quam Sopitem appellarunt. Strabo li. 15.

Sora, ę, oppidum Cāpanię à Romanis captum Plin. li. 3. ca. . Steph. Soram alteram collocat in Phœnice.

Sorabi & Senones, Sueuorum populi: eos olim habitaſſe Miſnenſium ciuitatis Saxoniæ territorium, quod olim *Dalmincia* & à Boëmis *Sirbia* vocatum fuit, ſcribit Georgius Fabricius in ſuo Miſnicarum rerum libro Horum reliquias hodie vocat Peucerus *Sorbec & Seruejitin* inter Albim & Salam flumina *Simmones* Ptolemęo, Tacito & Straboni ſunt, qui eos maximam Sueuorum gentem vocat, quos Althamerus hodie *Lausnitzer* putat vide Serbi.

Soracte ctis, vel Soractis ctis, mōs Faliſcorum Apollini ſacer, circa quem fiebat ſacrificium annuum, in quo Hirpię familię ſuper ambuſtam ligneorum ſtruem ambulantes, non adurebantur vt refert Plinius libro 7. capit. 2. & libro 41. cap. 2. Varro ad Soractem ſcripſit eſſe fontem, cuius ſit latitudo quatuor pedum: ſole orientem exundare ferventi ſimilem, auéſque, quæ guſtauerint, iuxta mortuas iacere. hodie *Monte di S Siluestro*, Leandro & aliis vocatur, item *Monte S. Trestto* corruptè, vt tradit Erythræus.

Soractia, Omanorum in Arabia felici vrbs. Plin.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca .., quæ tumulum .. ſignificat, vel à Sora oppido .. Soractem montem ſito. Tradit enim Plin. li .. 2 capite 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, vt auibus ſint lethales. Vnde videri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus, non diſſimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius medicus Alexandrię vixit, deinde Romam venit vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

Sorbotę, populi Æthiopiæ a.. quos homines creduntur eſſe octonûm cubitorum.

Sordolityes populi quidam à Græcis nominantur.

Sorec, torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philiſtinorum prope Eſthaol, iuxta quem Samſon adamauit Dalilam. Iudi 16. Lat. vinea vel vitis aut ſibilus, vel ſibilans

Sorgæ populi, ſunt in India Plin. lib. 6. c. 20.

Sori, nomen viri 1. Paral. 15 La. anguſtiator, ſiue vinculum aut colligatio, vel palmatio, aut reſina, vel theriaca, ſiue petra, vel forus.

Soritæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab indis diſterminat, nullum alium cibum noſcentes quam piſcium, quos vnguibus diſſectos torrent ſole, panémque ex eis conficiunt.

Soroadios, Dæmonis nomen apud Indos pro Deo habiti, quod in linguam Gręcam trāſlatum verbum .., i. vini factorem ſignificat. Cæl. li 2. c 7.

Soroga Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptolem.

Sornus, Medorum rex ſuperatus à Tauuaſi, anno mundi 27..

Sorona, Arcadiæ ſilua. Pauſan.

Sorthida, Babyloniæ vrbs. Ptole.

Sorbiodunum, Angliæ vrbs, Antonin. *Old Salisbury* Camdeno.

Soſandra, inſula iuxta Cretam, ſic dicta quòd cùm Lycii aliquando noctu vrbem inuaderent, eos qui in .. erant, conſeruarint Inſulanis, Soſanerius Steph.

Soſarmus .. rex Medorum, regnauit annis xxx anno mundi 3217.

Soſarmus, II. Medorum rex, regnauit ann. xxx. Euſeb.

Soſarmus xxvi. Aſſyriorum rex, regnauit ann. xl. anno mundi .. 12.

Soſias Philoſophus quidam impius, qui ſublata penitus prouidentia, omnia temerè fieri aſſerebat quo in errore Euhemerum, Diagoram, Hipponem & Epicureum verſatos accepimus.

Soſibia-

S. ſibianus, vir quidam, de quo ſic Mart.

Et ſerno [illegible] te geritum, [illegible] an [illegible] ſateris,
Qui [illegible] dominum Sophiani patrem.

Soſige[illegible], Aſtrologus fuit, quem Cęſar dictator an[illegible]os vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad ſolis curſum redigens, adiutorem ſibi adhibuit. Plin. lib. [illegible] c. 25.

Soſibius grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

S[illegible]ſicles, patria Syracuſius, poëta tragicus circa noviſſima Philippi [illegible] myntha filii tempora, vnus ex his quos Pleiades appellarunt. Docuit fabulas 73. victorias retulit [illegible]. Suidas.

Soſicurę Caticorum oppidum in India intra Gangem, Ptol. *Caranur*, Caſtaldo.

Soſipater, nomen ducis, 2. Mac. 12. Filius item Pyrrhi. Rom. 16.

Soſipatra, fœmina vates doctiſſima è Libya, vxor Ædeſij ſophiſtæ. Author Eunapius.

Soſippus, Arabiæ felicis ad ſinum Erythræum portus. Ptol. Niger æſtimat eſſe *Becare* Plinii, quem incolis *Mecurinon* appellari ſcribit Pintianus.

Soſirate Suſianæ vrbs. Plin.

Soſitheus Syracuſanus vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur, apud Ptol. æmulus Homer. tragici. Suid.

Soſius, Syriæ præfectus anno mundi 3925.

Soſſinati Sardiniæ populi Strabo.

Soſſum [illegible] fluuius. Ptol. *Pabici*, Leandro.

Soſteum, Ægypti vrbs. lib. 6. Notit.

Soſthenes xxIII. rex Macedonum, regnauit annis II. Gallos vicit. Iuſtinus lib. 24.

Soſthenes, princeps ſynagogæ Iudęorum. Act. 17. 1. Corinth. 1.

Soſthenis, Theſſalorum in Macedonia vrbs. Ptolem.

Soſthenium, Thraciæ locus traiectui Conſtantinopolitano è regione oppoſitus. Calliſtus 7. c. 50.

Soſtiaca Daciæ Ripenſis ciuitas lib. Notit.

Soſtratus, Gnidius, Pharum in Alexandria cõſtruxit, Euſeb. Vide Soſtratus.

Soſtratus, vir Ægineta, Laodomantis filius.

Soſtratus architectus qui turrim excitauit in inſula Pharo, iuſſu Ptolemęi Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus eique nomen ſuum inſcripſit. Fuit autem inſcriptio huiuſmodi, Soſtratus Gnidius Dexiphanis filius, diis ſeruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuoſa & humilis eſſet, & cautes & breuia haberet, ſignum aliquod neceſſarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hæc Strab. 17. Soſtratus ſculptor qui ex ære ſigna faciebat. Plin. lib. 36. c. 12. Soſtratus, Sereris ſacerdos apud Tacitum. Soſtratus, vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Namieus & Soſtratus Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt, vt eſt author Herod. Soſtratus item Sicyonis cognomento Achrocherſites, vt ſcribit Suid.

Soſxetra, Gedroſiæ vrbs. Ptole.

Sotades, Maronites, poeta turpiſſimus, ſcripſit iamborum libros, quos appellauit Cinædos lingua Ionica, vbi libidinum lateina ſpecies & deſcriptio ineſſet. [illegible] & alii duo Athenienſes, alter comicus mediæ comœdię alter Philoſophus qui ſcripſit de myſteriis librum vnum. Suid.

Sotas, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. præuaricatio, ſiue declinatio.

Soter, xv. Romanæ eccleſiæ epiſcopus, annis VIII. anno 169.

Soterichus, faber fuit quiſpiam cuius quia opera priſcam & eandem ſimplicitatem præ ſe ferebant, factus eſt Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Soterichus, Aſites poeta, ſub Diocletiano, ſcripſit encomium Diocletiani. Dionyſiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia Suid.

Soterichas Epidaurius, ſcripſit Muſicæ libros tres, vt ait Dionyſius.

Soter, duodecimo loco ab Apoſtolis epiſcopatus obtinuit ſortem, & eaſdem, quas Apoſtoli tradiderunt, prædicationes diuinitus fidei integras, illibatáſque cuſtodiuit. Euſeb. li. 5. c. 6. hiſt. eccl.

Soteropolis, vrbs, quæ nunc *Pythia* vocatur, auctore Porphyrogenneta vbi aquæ calidæ, vt refert Zonaras, qui hinc extinctum toxico Cõſtantinum Magnum Imp. tradit.

Soterus, portus ſinus Arabici, á latere Africano. Diodor.

Sotiani Gallorum populi, quorum rex ſe[illegible]centos habebat apud ſe ex prudentioribus, qui regi ipſi conuiuebant & commoriebantur, adeò cupidi, vt nullus eorum periculum ſubterfugeret. Athen.

Soticena, Iuno dicta eſt ab antiquis, quaſi ſalutaris & ſoſpitatrix.

Sotira vrbs Arianorum, ab Antiocho Seleuchi filio condita. Gentile, Sotirenus, Steph. item Ariæ oppidum. Ptolem. & vrbs Cappadociæ, apud Plinium.

Souenochalei. Sarmatiæ Aſiaticæ gens, Ptol.

Soxatæ, Carmaniæ gens in Aſia. Ptol.

Soza Dandarica vrbs. Tacit.

Sozoa, Mediæ vrbs, Ptolem.

Sozomenus, hiſtoricus Presbyter Paſtorienſis, qui hiſtoriæ vniuerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit.

Sozopetra Syriæ vrbs, apud Cedren.

Sozopolis, circa Conſtantinopolim vrbecula videtur, apud Gregoram. Eſt quoque Piſidiæ vrbs. Euagrio. Pamphyliæ vrbem vocat Cedrenus & Nicetas, in Alexio Comneno.

Sozuſa tres vrbes, Phœnices, Piſidiæ & Æthiopiæ. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio quoniam

Medorum lingua canem ſignificat, factum eſt vt Cyprus creditus ſit nutritus à cane. Herodot.

Spacorum, vicus Hiſpaniæ, inter Bracaram & Aſturicam. Anto.

Spada vicus Perſicus, in quo primùm eunuchi facti ſunt, qui inde ſpadi aut ſpadones nominantur. Gentile, Spadoneus Steph.

Spalatum, oppidum à Venetis captum, anno ſalutis 1112.

Spalei, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Spalethra, Theſſaliæ vrbs. Stephan. Spalathra Magneſiæ Plin.

Spammus, rex Ægypti, regnauit an. x. Euſeb.

Spania, ciuitas eſt Ægypti, in qua monaſterium, auctor Palladius in vita Aphthonii.

Spanydrion, locus Phœniciæ, vbi S. Epithamius latitabat.

Sparetus, vii. Aſſyriorum rex, regnauit annis xl. anno mundi 2206. Phœnices & Syros ſubegit anno mundi 2 38.

Spargapiſes Herod. li. 1 filius Tomyridis Maſſagetarum reginæ, qui captus à Cyro, ſeipſum interfecit.

Sparſus fuit quiſpiam, quem Seneca ſcribit ſcholaſticos inſanum, inter inſanos fuiſſe ſcholaſticum. Vide Cælium.

Sparta, Peloponneſi ciuitas nobiliſſima fuit Lycurgi legibus optimè olim inſtituta, ita dicta à Sparto, Phoronei filio, aut (vt alii malunt) à Sparta, Eurotæ filia, cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg. 1. Æneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cum Chyſo & Onomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manúque ſeruorum quaſi iuſto exercitu comparato, Ceruefium montem in Campania occupauit: vbi cùm à Clodio Glabro obſideretur, ei caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipauit: apud Mutinam Caſſij caſtra deleuit. Tandem, cùm de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Craſſo pulſus fugatúſque cùm Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſimè dimicans occiſus eſt. Plutarch. in Craſſo.

Spartacus, vrbs Thraciæ. Gentile, idem, vel Sparticus. Steph.

Spartacus, Boſphori rex, anno mundi 3609.

Spartacus, pontifex, anno mundi 614.

Sparte, vicus & mons, iuxta Pontum Euxinũ. Steph. E. Armeniæ oppidum Cedreno.

Spartio promontorium eſt Sirrei... æ in Thracia, nobile Orphei vatis origine, quod multi Sperichium eſſe volunt.

Spartolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Stepha. in Mycenæ. Eſt & mons Sparton. Steph.

Spatana, Taprobanæ inſulæ portus. Ptol.

Spauta Mediæ regionis lacus, è quo ſales coguntur, qui pruritum excitant. Strabo.

Spedia, Latinè dicitur Liguriæ oppidum, quod incolis *Specie* vocatur, vt ſcribunt Blondus & Leand.

Spelaitæ, Hercules, Mercurius & Apollo nominantur, quia eorum ſimulachra alicubi in ſpeluncis colantur. Steph.

Spellum, vide Hiſpellum.

Spelunca, Caſſiotidis regionis in Syria oppidum. Ptol. Arabiæ ciuitas. lib. Notitia. In Italia quoque Anton. inter Brundufium & Egnatiam. *Sperlunca* à Vineto nominatur.

Sperchea, Macedoniæ promontorium ad Maliacum ſinum. Ptol. *Stibe* à Sophiano. *Comen* Nigro dicitur.

Sperchius, fluuius Theſſaliæ, teſte Strab. lib. 8. qui Pelio monte effuſus, velociſſimo curſu defluit in ſinum Maliacum. Comen Theueto ſed Agriomela Sophiano dicitur. item Xerias. Salãbria ſuo tempore dici tradit Iſacius, qui eum videtur Sperchiũ vocare: Sperchium fluuium Apollodorus Borum cognominat.

Spermo, filius fuit Apollinis ex vxore Doride, Cæl. Rhodigi. li. 7. c. 15.

Spermatophagi, populi in extrema Ægypto poſt Meroen, Strab. lib. 16.

Spes, Dea apud Romanos, cuius ædes in foro olitorio fuit, Liu. li. 5. 3. Decad.

Speuſippus, Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui viii. annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum ſibi mortem conieciſſe, mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcentibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vaſa capacia. Compoſuit Dialogos à Diogene commemoratos.

Sphacteria, confinium Eleorum, verſus Meſſenen, ſic dictum quòd illic Heraclid. mactatis hoſtiis, amicitiæ & concordiæ pacta inierint. Eſt etiam inſula quædam, cuius meminit Pauſanias lib. 3. aliàs Sphagia dicta. Gentilia. Sphacterius, Sphacteriotes, Sphagieus Stephan. Vide Ptole.

Sphagia, inſula è regione Pyli, Meſſeniæ, & Lepra. Strab. lib. 8.

Sphagitis, promontorium Scythiæ. Stephan.

Sphecea Cyprus olim dicebatur. Steph. Eſt item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

Sphendale vicus in tribu Hippothoontide: vnde Sphendaleus. Steph.

Spheria, Peloponneſi inſula Trœzeniorum continenti adeò proxima, vt pedibus tranſiri poſſit. Pauſan. Hæc poſtea Hiera ſiue Sacra dicta fuit, eidem Pauſan.

Spherux,

Spherus.xvi.Aſſyriorum rex, regnauit annis xx.Euſebius.

Sphetus,vicus in Acamantibe tribu, à Sphetto Trœzenis filio:inde Sphettius.Steph.

Sphinx,monſtrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularu n poet. capit. 131.caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphincio monte iux ta Thebas,atque inde in viatores impetum facere ſolita. Qua de re cùm Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quàm ſi quis Sphingis ænigma diſſolueret. Id autem erat huiuſmodi: Quo nam id eſſet animal, quòd manè quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet. Quod cùm plurimi id fruſtra conati diſſoluere, a Sphinge eſſent interempti: Creon,qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuerſam promulgato, Iocaſtam ſororem ſuam,Laij viduam vxorem ſe ei daturum pollicitus eſt,qui Sphingis ænigma diſſoluiſſet. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma eſt interpretatus, vt hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus rupens veniat, quadrupes eſſet. Deinde in medio iuuentæ robore,non alio quàm pedum adminiculo nitens meritò,vt eſt, bipes dici poſſit. Ingraueſcente autem ætate,aſſumpto ſcipione,tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, vt protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit ceruices: Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Veraera enim ſphinges, teſte Diodoro lib.14.ex ſimiarum genere ſunt,comis villoſis, mammis prominentibus forma haud diſſimili ab ea,qua pinguntur, ſed paulò pinguiores,natura autem manſueta,pluribus exercitiis diſcipliníſque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi hiſtoria datam putat,qui cùm vxorem haberet nomine Sphingem,ex Amazonum genere,vna cum ea Thebas peruenit:vbi occiſo Dracone rege,Thebarum regnum inuaſit,Harmoniámque inſuper Draconis ſororem matrimonio ſibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tuliſſe ferunt, vt relicto viro,cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphingium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus,regis promiſſis excitus,montem noctu occupauit,Sphingémque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit.

Sphyragidium,antrum nympharum in vertice montis Citheronis,in Bœotia. Pauſan.

Spica,ſignum in cœlo oriens in Virginis parte.x.

Spiculus, gladiator Romanus, cui Romani ſtatuam ſubiectam ſtatuæ Neronis poſuerunt.

Spina,nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima ciuitas Greca, à qua Spineſiũ Delphis theſaurus eſt dictus,Strab.li.5.

Spina, Italiæ vrbs circa Rauennam.Strabo & Steph. Eſt etiam fluuius ibidem,Halicarnaſſ.

Spinæ, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum quod hodie *Neuburi* vocatur, teſte H.Lhuydo, *Sphen* & Camdeno.

Spinambri Græciæ populi à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſcia ſcribit Trogus.

Spineticum,vnũ ex Padi oſtiis,quo Claudius Cæſar è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius quàm naui intrauit Adriam.A Spina vrbe nomen habet,quam à Diomede conditam eſſe volunt.

Spinthe,hiſtrio Romanus,à cuius nomine vocatus eſt Lentulus Spinther quòd eius ſimilitudinem maximè referret.

Spitigneus,rex Bohemorum, qui dominandi libidine bellum geſſit cum fratre Vratiſlao. Volaterranus.

Spina,vrbs Italiæ:Gentile,Spinates:Eſt etiam fluuius Spinus,Steph.

Spinates, Ægyptiorum rex,annis ix Euſeb.

Spineticum, Padi oſtium,Plinio:cui quoque Vathreni portus,idem atque à Eridanum oſtium vocatum fuit,eodem teſte. A Pomponio videtur Magnus Padus appellari. σπινῆτι στομάτων & τομαιῶν Halicarnaſſeus vocat, *Primero* nuncupant Hieronymus,Rubens & Fabricius.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit,Pauſan.

Spio, Nympha marina,Nerei & Doridos filia: ſic dicta à ſpeluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur, σπέος enim ſpeluncam ſonat.

Spira, celebris admodum imperii & epiſcopalis in Germania ciuitas,cuius olim incolæ Nemetes,& vrbs ipſa Nemetum dicebatur, vulgò *Spire.*

Spiracula, vocant alij Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes. ſic Plin. libr. 2.capite 93 vbi ea Sinueſſano & Puteolano tractu deſcribit, *Buco velonoſo* vocat Leander in ſua Italia,quod antrum venenoſum interpretatur.

Spica Taurica, locus ſic dictus in Taurica Cherſoneſo, vbi Dianæ aiunt fuiſſe templum. Procop.

Spiræum promontoriũ in Peloponneſo,Ptol.

Spireoſtoma.Vide Pſilum.

Spiridion, Tremithuntis in Cypro inſula epiſcopus ruſticus, ſed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas eius ouium, qui ſubitò vincti ſunt,nullo ligante,quos cum inueniſſet præſul eos inuiſibilibus ſoluit vinculis, eíſque dixit:ad meliora eos erudiens: Abite hinc ſumentes arietem. Quod quidem quilibet iuſtè poterit admirari: nihilominus etiam illud mi-

randum, quod ſequitur: Apud filiam eius virginem, Irenem nomine, quidam notus eius, ſummam aliquam depoſuerat: quæ ſumens depoſitum, ſub terra recondidit, vbi cautè credidit cuſtodiri. Contigit interea mori puellam, nihil confeſſam patri: venit homo depoſitum petens, ignorante Spiridone quid loqueretur. Cúmque in tota domo requiſiſſet, nec inueniret, vehementer angebatur animo, & nocti vicinus eſſe videbatur ille, qui depoſuerat. Hæc Spiridion fieri videns, & curſim veniens ad filiæ ſepulchrum, vocauit nomine puellam: qua reſpondente, de cauſa depoſiti requiſiuit. Et dum ab ea didiciſſet, reuerſus & inueniens, vbi puella ſignificauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adiicere non erit incongruum, quod ſequitur: Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ naſcebantur ei, alias quidem pauperibus, alias verò mutuare negatis volentibus. Sed neque per ſe dabat neque per ſe recipiebat, ſed ſolùm cubiculum demonſtrabat, inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent, ac denuò reportarent quantum ſe nouerant abſtuliſſe. Quidam verò dum mutuum percepiſſet, reuerſus eſt poſt aliquantum, quod tulerat redditurus, quem dum ſecundum conſuetudinem iuſſiſſet reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutuatus, credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, ſed auferens debitum, quaſi reddidiſſet, abſtulit. Poſt certum namque tempus venit, rurſum petens ab eo mutuum. At ille miſit eum ad horreum, data poteſtate, vt ipſe ſibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum, ô homo, quod loqueris, quomodo tibi ſoli viſum eſt horreum neceſſariis defeciſſe? Sed conſidera potius apud temetipſum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitùs non ſolueris, ſi enim hoc non eſt, indubitanter non priuaberis, quibus eges, ſed rurſum accedens inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerit indicauit. Dignum eſt igitur, huius ſacratiſſimi viri imitari puritatem & eccleſiaſtici ordinis cuſtodiam. Dicitur itaque quodam tempore pro aliqua vtilitate in vnum Cypri epiſcopos conueniſſe & inter eos fuiſſe hunc Spiridionem & Triphylium, Ledreſsẽ epiſcopum, virum eloquio, & ſapientia clarum. Cùm itaque collecta celebraretur, iniunctum eſt Triphylio, vt haberet concionem in populo. Cúmque ille locus in medium veniſſet, Tolle lectum tuum & ambula, cubile dixit pro lecto mutans nomen. Spiridion autem indignatus [illegible] & exiliens de cathedra [illegible] Tu melior es [illegible] quàm eo, qui lectum [illegible] verbis vti [illegible]. Hoc [illegible]

prætumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incutiendum, cùm eſſet venerandus, & operibus glorioſus, ſimúlque ſenex æuo atque ſacerdotis officio. Sozom lib.1.cap. 10. hiſtor. tripart.

Spledo, ea ſéxque Aſpledon. Stephan. Vide ſupra Aſpledon.

Splendius, fuit quidam Italus, Capua oriundus, qui captiuos in bello beſtiis laniandos obiiciebat. Author Polybius.

Splendoſlaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4037.

Spithamæi, Pygmæorum gens quæ ternas Spithamas longitudine, hoc eſt, ternos dodrantes non excedit & à gruibus infeſtatur. De qua vide Plin. lib. [illegible] cap. [illegible]

Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hoſtiarum multitudine.

Spoletinum Turdetanorum in Bætica vrbs.

Spoletium, Vmbrorum vrbs in Italia. Ptole. *Spoleti* Plinio hodie *Spoleto*.

Spondolici, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin. Ptolem.

Spitamenes barbarus quidam quem ſomno & vino ſepultum vxor in caſtris Alexandri necauit. Curtius lib.7.

Splanchnoptes, Periclis ſeruus, cui mortuo æream ſtatuam dominus poſuit. Plin. lib.22. c.17. & lib.34. cap.8.

Sporades, inſulę quędam circa Cretam in mari Carpathio, ſicut Strabo lib.10. ſcribit. Dictæ quòd in mari ſparſæ ſint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autẽ harum nomina, Helene, Thocuſa, Phæcáſia, Schinuſa, Pholegandros, Thera, Anaphe, Aſtypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur eſſe ſepultus. ab Homero *Calydnas* appellari putant, inquit Strabo. Vnam harum *Strybiam* vocat Stephan. vide Cyclades.

Sporgilus, vicus Atticæ: vide Sporgilius, Stephanus.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare, & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma qui cùm fœminas viróſque ad libidinem aſpectu decoro irritaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtauit. Valerius de verecundia.

Spurius inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp quaſi ſine patre.

Sp. Carbilius, dedit Romanis literam G, primúſque dicitur ludum aperuiſſe.

Sp. Caruilius Maximus, conſul anno ab vrbe condita 460. conſul, anno ab vrbe condita 481.

Sp. Caſſius Viſcellinus, ob regni Romæ affectati [illegible]

Sp. [illegible] ele-[illegible]

ctus. Dionyſius libro nono.

Sp. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 318.

Sp. Herminius Contiriſanus, conſul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 248.

Sp. Lucretius Cinna, conſul, anno ab vrbe condita 25.

Sp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur, à Seruilio Hala, magiſtro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato dictatore, interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, conſul, anno ab vrbe condita 266. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 332. III. conſul, anno ab vrbe condita 340.

Sp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe condita 347.

Sp. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 362.

Sp. Poſthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

Sp. Poſthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 3?4.

Sp. Poſthumius Lauinius Regillenſis, conſul, anno ab vrbe condita 288.

Sp. Poſthumius Paulus, conſul, anno ab vrbe condita 580.

Sp. Oppius Decemuir, ann. ab vrbe condita 304.

Sp. Rutilius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64. Dionyſ. Hal. lib. 2.

Sp. Seruilius Priſcus, conſul anno ab vrbe condita 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, conſul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, conſul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plinius lib. 3. Vide Samnites.

S T

Stabareni. Vide Tibareni.

Stabiæ, Campaniæ oppidum bello ſpeciali à Silla deletum, Cn. Pompeio & L. Carbone Coſſ. Plin. li. 3. c. 7. Hodie ibidem *Turris nunciatæ* eſſe ſcribit Amb. Leo. *Caſtello al mar di Stabie* Leandro dicitur.

Stabilinus Deaſter, quidam, de quo Alexand. ab Alexandro lib. vltim. Genial. dierum capite vltimo.

Stabulum Diomedis. Vide Tindas.

Stabulum Aſiaticæ Myſiæ oppidum. Plin.

Stachir, Libyæ interioris fluuius Ptole. hodie *Zenega*.

Stachys Pauli amicus. Rom. 16.

Staclia, olim dicta eſt Rhodos.

Stadiſis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, vbi Nilus præcipitans ſe, fragore auditum accolis aufert Plin.

Stagira, Macedoniæ vrbs circa Athon montem Ariſtotelis patria. *Libanoua*, Sophiano: *Macra* Nicetæ.

Staliocanus, portus Galliæ Lugdunenſis ad mare Britannicum, Ptole. *S. Pau.* hodie dici annotauit Villan. *Salocanus* legunt Latina exemplaria, cui accinit malè Cœnal.s. eúmque à ſale conficiendo ſic nominari putat.

Stamatus, homo Cretenſis, qui ſancti Marci theſaurum Venetiis expilauit. Author Volaterran.

Stamena, vrbs Chalibum: Gentile, Stamenæus & Staminæus. Steph.

Stampæ, Galliæ vrbs, ſuper Iunna fluuium. vulgò, *Eſtampes*. *Stantira* Ptol.

Stanacum, vrbs in Noricis. Antonin. *Vaccennirchen*, Lazio.

Stanos, Nicetæ eſt Macedoniæ vrbs.

Stao, Mediæ fluuius, in Caſpium mare effluens Ptol.

Staphilus, Sicheni, vel vt alij, Sichem filius. Plin. li. 6. ca. 56. primus vinum aqua miſceri docuit.

Starcaterus, rex Danorum, qui cùm Lenum quendam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendum. Saxon. lib. 8.

Starcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium ſuo tempore viribus ceſſit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

Stargaterus, Danorum rex, qui cùm Lænam quandam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus eius filio ſe præbuit occidendum. Saxo libro 8.

Staſeas Neapolitanus, Philoſophus Platonicus, vt ſcribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

Staſicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratiſſimus: qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis ſtatuam formari exculpíque poſſe.

Staſis, vrbs Perſica, ſita in magna petra, quam Antiochus Seleuci filius, habuit. Gentile, Staſithes, vel Staſenus.

Statelates, Liuio, Statiellenſes Ciceroni, Ligurum populi.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cicer. qui ob conuitioſa verba & ſermones mordaculos rei capitalis iure damnatus eſt.

Statilinus & Statanus, dij præſides, quaſi nobis aſtantes.

Statina inſula, de qua Papinius in Syluis.

Statius, nomen poetę comici, qui Cęcilius dictus eſt: Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poeta hoc nomine, qui heroico carmine multa conſcripſit.

Statones, Hetruriæ populi, apud Plin. li. 3. ca. 5. quorum oppidum Statonia appellatur. In horū agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod Statonienſe vinum appellabant. Plin. li. 14. ca. 6. *Scauſino* Leandro.

Stator, Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quòd, cùm eius milites in fugā à Samnitibus verſi eſſent, repentè eo inuocato ad pugnam redierint.

Statyelli, Plinio lib. 3. c. 5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquę Statyellæ. Strabo. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam aquæ Statyellæ habentur. Vide Statelates.

Stauani, Sarmatiæ Europææ gens. Ptolem.

Staueni, Ariæ populi, Ptol.

Stauracius, II. Conſt. Imperator, regnauit an. I. an. ſalutis 812.

Stauri gentes ſunt circa Hyrcanum mare. Pli. lib. 6. c. 6.

Stelę, vrbs Cretę prope Paręſum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno pepulit, & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

Stella Aruntius, Poeta Patauinus lepidiſſimus: familia Conſulari ortus. Violentillam amauit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúſque ipſum Columbam inſcripſit.

Stenę Deire, inſulæ ſinus Arabici, circa Pentadactylum montem. Plin.

Stennio, Bocatio li. 10. vna eſt Gorgonum, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà, filia Phorci ex monſtro marino ſuſcepta. Vide Gorgones.

Stenoboea. Vide Sthenoboea.

Stentor, Gręcorum omnium vocaliſſimus qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adęquabat, vt placet Hom. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamoſior.

Stenyclerus, vrbs Meſſeniæ: Gentile, Stenynerius.

Stephane, vrbs Phocydis: Gentile, Stephanæus. Steph. Galatiæ vrbs maritima. Arrian. vicus ibidem. Ptolemæo. Et Paphlagoniæ, apud Plin.

Stephanis, vrbs Mariandenorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid ſignificet, declarat his verbis Plin. li. 35. c. 11. Amauit in iuuenta Glyceriam municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione eius, ad numeroſiſſimam florum varietatem perduxit artem illam. Poſtremò pinxit illam ſedentem cum corona, quæ nobiliſſima tabula appellata eſt Stephanopoleos ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando ſuſtinuerat paupertatem.

Stephanopolim & Coronam vocat I. Sambucus vrbem Daciæ, *Cronſtadt* vulgò dictam Germanis, & *Braſſo* Hungaris.

Stephanus Vaiuoda, vltimo ſupplicio affectus. Rit. anno ſalutis 1402.

Stephanus nomen Diaconi. Act. 6. Eccleſiæ Chriſtianæ protomartyris.

Stephanus Vngarorum rex primus, regnauit annis XXXIX. anno ſalutis 1000.

Stephanus XXIII. Rom. epiſcopus, annis II. anno ſalutis 256.

Stephanus II. Syrus. Pontifex LXXXVI. Blondus

Stephanus III. Siculus. Pontifex XCII. annis III. menſ. II. anno ſalutis 768.

Stephanus IV. Rom. epiſcopus XCV. menſibus IX. an ſalutis 816.

Stephanus V. epiſcopus Rom. CVIII. annis VI. diebus XI.

Stephanus VI. Pontifex CXI. anno I. menſibus III. Hic Formoſi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpúſque mortuum, abſciſſis digitis priuato tumulo recondidit, anno ſalutis 897. Luith.

Stephanus VII. Pontifex CXXIII. annis II. menſe I. diebus XII. anno ſalutis 930.

Stephanus VIII. Pontifex CXXVII. ann. III. an. ſalutis 940.

Stephanus IX. Pontifex CLIIII. menſibus VII. diebus VIII. ann. ſalutis 1058.

Stephanus, eremita circa Marcotem habitauit. Qui circa ſexaginta annos probatiſſimus monachus fuit, & Antonio magno notiſſimus. Fuit itaque manſuetus, & ſapiens, locutione ſuauis, & vtilis, triſtium conſolabatur animos, & alacritatem reuocabat, licèt neceſſaria accideret tribulatio. Talis etiam erat in cladibus propriis. Denique, cùm infirmitatem incurabilem incurriſſet, & medici putria membra eius incidiſſent. ille manibus tamen operabatur, palmarum plectens folia, & præſentibus perſuadens, vt de rebus huiuſmodi non dolerent: neque aliud cogitarent, niſi de bono fine: Deus, inquit, quæ fecit, cuncta vtilia ſunt. Ego autem noui huiuſmodi morbos accidere propter peccata: Et melius eſt, hîc pœnas ſoluere, quàm poſt mortem perpetua ſupplicia ſuſtinere. Sozom. libro octauo capite primo hiſt. tri p.

Stephanus, natione Aluernus, ampliſſima familia natus in Aquitania primus Grandimontenſium monachorum ordinem inſtituit: cui quidem ordini mons, in quo horum monachorum familiæ ſedes locata eſt, nomen dedit. Polyd. Virgilius libro ſeptimo cap. 2. de rerum inuent.

Stepha-

Stephanus I. Francus, Henrici ex ſorore Adela Nepos, S[illegible] ani Bleſenſis comitis filius, in Anglia regnauit annis xix. menſ. xi. Polyd. libro 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit annis xviii. ann. iii.

Stephanus III. Geiſæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis xi. anno ſalutis 1163.

Stephanus, [illegible]ngarorum rex, Othonorum Germanorum auxilio ad flumen Rapſcham fudit, fugauítque Bulgaros Buda expugnata, ſua imperata facere coëgit, anno ſalutis 12[illegible].

Stephanus Curius, Ro. ciuis potentiſſimus, anno ſalutis 1[illegible]6.

Stephinatis, Ægyptiorum rex, regnauit annis vii.

Stephon, Atticæ municipium, Pandionidis tribus, Luciano in Dialogis meretriciis.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortaſſis regni eius tempora fœliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterea, vrbs Græciæ ad Potamum fluuium. Strabo lib. .

Stereontium, Ptolem. libro 2. c. 12. Germaniæ vrbs hodie Caſſitium. Vulgò *Caſſel*. Haſſiæ vrbs nota.

Steria. Vide Stiri.

Sterope Atlantis filia, vna Pleiadum, quę Marti Oenomaum peperit, Hyginus Fabul poet. capi. 159.

Steropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens 8. Æneid.

Steſi[illegible]rus Moloſſiæ mons Vibio, *Steſianus* legebat Bocatius.

Steſichor poetæ tumulus, in Sicilia iuxta Cataneam. Hodie *S. Maria*, de Bethlehem, Faze lo.

Steſilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius ſpectabili forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Themiſtoclem, qui eam amabant. Plutarc. in Themiſtocle.

Steſimbrotus, Tarſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutarc. in eius vita.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quòd contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamuis parta victoria. Plut.

Steſichorus poeta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe, à qua & Himeræus eſt cognominatus Steſichorus autem dictus eſt ab eo, quòd primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero no[illegible]ine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, eſſet inuectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, atq; rurſus carmine cantata palinodia viſum recepiſſe.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Æneidos inter eos annumerat, qui lignei equi aluco fuerunt incluſi.

Stenelus, Perſei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Stenoboea, Proeti Corinthiorum, aut, vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quę Bellerophontis amore capta, cùm repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet. Vide Bellerophontes.

Stetinum, Pomeraniæ VVandalicæ regionis caput, olim vicus à piſcatoribus duntaxat habitatus, poſt ſuſceptum verò Chriſtianiſmum, & deſtructam Vinetam vrbem clariſſimam tranſlato illuc emporio adeò efflorescere cœpit, vt hodie totius prouinciæ metropolis agnoſcatur. Habet ſitum amœniſſimum in ripa Oderæ fluminis, à qua ſenſim in aduerſum cliuum aſſurgit. Vallis & mœnibus munitiſſ. fulcitur. Munſter.

Steunos, Phrygiæ antrum, Pauſ. in Achaicis.

Sthatbuzunai, nomen viri, 1. Eſdr. 5. Lat. computreſaciens contemnentes me, vel qui explorat contemptores meos.

Stheyno, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinę, Meduſę ſoror, & Euryales: de quibus ſupra in dictione Gorgones.

Sthur, filius Michael, princeps tribus Aſer. Num 13. Lat occultus, vel abſconditus, ſeu deſtruens vel demoliens.

Stilbe Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit à quo Lapithæ populi dicti.

Stilb[illegible], is qui Diodorum dialecticum mori coegit cùm ei luſorias quæſtiones obiiceret, Plin. li. 7. c. 53.

Stilbon, ont s Mercurii ſtella dicitur, id eſt, radians, quod eius orbis ſplendeat. Ea anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbem, neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum auertens, tum ſubſequens.

Stilico, Honorii Imperatoris ſocer & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano poeta celebratus.

Stilpæ, vrbs Sciniæ: Gentile, Stilpeus. Stephan.

Stilpo, Philoſophus, qui, capta patria, amiſſis liberis & vxore, cùm ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret interroganti Demetrio (cui cognomen ab expugnatio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet: Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes: quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit. Plutarchus in Seneca.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tẽpore primi

Ptolemæi diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarienſi, ſcripſitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc Cic lib. de Fato, Stilponem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem & probatum temporibus illis accepimus. Hinc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

Stiphana, lacus in Amaſienſium agro piſcoſus & variis paſcuis abundans. Strabo libro decimo ſecundo.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cęneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

Stirea, vicus Atticus in tribu Pandionide circa Sunium promontorium, vnde Stirieus, Stiriacus. Steph.

Stiria Illyrici, ſeu Sclauoniæ regio, vndique montibus cincta: aliis Valeria, aliis Iapygia dicta Norici pars, fodinis ferrariis ferè omnibus totius Europæ regionibus præſtat. Pręterea nullius rei quæ vſui eſſe homini poteſt indiga: vini, frumenti pecoris, ſalis abundans. Huic regioni Ciciliæ comitatus adnumeratur.

Stiris, Phocidis oppidum, ſtadiis ab Ambroſſo diſtans lx Pauſ.

Stiſſum, oppidum citerioris Hiſpaniæ, vbi Liuius libr. 21. ſcribit Hannonem à Cn. Scipione captum. *Ciſſa* vocatur à Polybio lib. 3.

Stobi, Macedoniæ vrbs in Pelagonia, Ptole. hanc Nardus in ſuo Liuio Italico nouo vocabulo ***Starachino*** nuncupat.

Stoborrhum, promontorium in Africa Propria. Ptol.

Stoeæ, vrbs Libyæ, Gentile, Stoeetes.

Stoechades, inſulæ numero tres, Maſſilienſiũ litori vicinæ: ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt, Plin. *Liguſtides* eas vocat Stephanus. Item Apollonius libr. 4. Galliæ Narbonenſis inſulæ. *Camergas* Paradinus vocat, *Iſles de hyerres* vel *d'or* appellari exiſtimat Ortel. Stephanus tres numerat cum Plinio lib. 5 c. 5. quarum primam *Proten*, ſecundam *Meſen* & *Pomponianam*, tertiam *Hypean* vocat. Martianus primam *Themiſtam* nominat. Ptolemæus quinque dicit eſſe, ſed eas ſingulatim non nominat. Mela eas ſparſas ſcribit à Ligurum ora, ad Maſſiliam vſque: quo ſpatio comprehunduntur etiam quę Plinius addit, *Sturium, Phœnice, Phila, Lero* & *Lerina*. a Strabone 5. numerantur, tres memorabiles & duæ exiguæ.

Stoici, philoſophi appellati, ab στοᾶς, quod ſignificat porticum, quò conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno Philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenoni dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

Stoidis, inſula quęſtuoſa margaritis, iuxta fretum Perſicum. Plin.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates tranſtulerunt. Gentile, Stolius, Steph.

Stoma, palus Troadis, circa Scamandri oſtia. Strabo.

Stonia, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia, Ptolem.

Stocos, vrbs & caput Euganeorum. Plin. hos circa Tridentum collocat Strabo. horum mentio fit apud Macrobium, Saturn. libro tertio capite nono.

Storas. vide Aſtura.

Storna, vrbs Indiæ extra Gangem. Ptolemæo.

Stortynga. vide Lacinium.

Stouinus, Ligurum oppidum, Steph.

Strabo, Cretenſis Philoſophus, Geographus inſignis, temporibus Auguſti, quem ſæpe citamus in hoc libro.

Stragona, Ptolem. libro 2. capite vndecimo, Germaniæ vrbs: Poſcinauia Poloniæ regni. P. Appian.

Strambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambeus.

Strapellini, Apuliæ populi. Plin.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis 489.

Stratarichus, Dorylai filius rex fuit Cretenſium, quem Strabo ſe vidiſſe aſſerit, libro decimo.

Stratia, vrbs Arcadica, à Phanei filia nominata. Gentile, Stratieus & Stratiates. Stephan.

Stratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Myriſtratio & in Stratylo) Gentile, Stratiotes & Stratius. vide Stratos.

Stratius, vnus ex filiis Neſtoris.

Stratius, Iouis cognomen, qui apud Caras colebatur, quod nos bellicoſum interpretari poſſumus. Herod. lib. 5.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægyptii regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium quem arripuerat circumſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iámque capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex more cadaueri ſe moriens ſuperiecit,

cit ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoria Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valdè delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

Str tochia, Aliq vrbs ad Boſphorum Cimmerium Plin.

Straton, Suid. Lāpſacenus Philoſophus Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus propter ſpeculationem phyſicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripsítque multos libros.

Straton, Beroeæ tyrannus, an. mundi 3864.

Stratones octo feru t. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus Theophraſti diſcipulus. Tertius medicus, qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poëta Epigrāmatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hęc Diogenes Laert. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippenſi fuit, uſque adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cùi comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſte) qui meo Bruto gratias extremas ſuo miniſtrauit.

Stratonica, Ptol. eſt Macedoniæ ciuitas ad ſinum Singiticum. *Franco Caſtro* hodie nominari tradit Sophian. Hanc *Adrianopolin* poſtea dictam ſcribit Steph. vide Iunas.

Stratonice, Ariarathis Cappadocum regis filia, vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum ſucceſſit. Strabo libro 13.

ſtratonicea vrbs Macedonię prope Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

ſtratonicus fuit citharœdus, qui habuit in ludo nouem Muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos, Cum diis inquit duodecim. Idem ridere ſolebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ætate citharistas, Propi.., Rhodium, & quendam, qui Bos vocabatur, quòd imperiti eſſent & rudes in arte.

ſtratonis inſula in ſinu Arabico. Plin. Strabo.

ſtratos vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius.

ſtraubinga Bauariæ oppidum conditum à Ludouico duce Bauarico anno Chriſti 1208. Danubii vicinitate illuſtratur, Auguſta Acilia Auentino.

ſtrenu, vrbs Cretica: Gentile, *Strenius*. Steph. ex Herodot lib. 7.

ſtrenua Dea, quæ & *Strenia* dici videtur, Varro de lingua Latina; Hinc oritur caput ſacræ viæ ab *Streniæ* ſacello. Diuus Auguſtinus à ſtrenuè faciendo denominatam ait. Lil. Syntag. 1. Hiſtor. Deorum.

ſtrepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus, & Strepſianus. Steph.

ſtr uinta, Germaniæ oppidum. Ptol.

ſtridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano à quo diuus Hierony ortum habuit. Quod a Gothis euerſum. Dalmatiæ quondam Pannonięque confinium fuit. Vide Sidrona. *Strignam* id vulgus nunc nuncupat, intra Petram piloſam Portulam, & Primentum poſitum, *Sdrigna* Blondus vocat.

ſtriges, à veteribus creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eaſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exſugentes: ita dictę à ſtridore, quem noctu lucubrem edunt & horrendum, Ouid. 6. Faſt.

ſtrigonium, Hungariæ vrbs ad Danubium. *Gran*, Lazio.

ſtriguila, Albionis inſulæ vrbs eſt, auctore Lelando, quam hodie *Chepeſtavv* vulgò dici ſcribit.

ſtritobis, Germaniæ Oceani inſula. Irenicus, 8. c. 9.

ſtrobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile Strobæus

ſtroe, vrbs Libyæ: Gentile, Stroæus, vel Strotus. Steph.

ſtrœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynecopolis.

ſtrogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogolęus. Stephanus.

ſtrongyle, inſula maris Tyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere ſolebant, quínam flaturi eſſent venti, vnde factus eſt locus fabulæ, vt Æolus qui in hac inſula regnabat, ventorum rex crederetur. *Stromboli* Leandro dicitur. Dicta eſt autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum στρογγύλον appellant. A Silio Italico libro decimo quarto Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto, capite 12.

ſtrongylus, mons, Techiſanda Caſtaldo. vide Taurus.

ſtrophades duæ inſulæ in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ antè Plotæ dicebantur. Strophades dictę ἀπὸ τῆς στροφῆς hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyas perſequuti, inde retrorſum ſe conuerterunt. Virg. 3. Æneid. Vide Cyclades, Echinades & Platæ.

ſtrophius, rex Phocidis, pater Pyladis: ex beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati ei ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Struthæus. Steph.

Strybia, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptol. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægæi ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, ia, ium: vt Grues Strymoniæ. *Stremona* Sophiano. Antea *Palæſtinus Conozus* appellatus, vt ſcribit Plutarchus *Eionem* eundem vocatum, ex Taraſii ſcriptis quæ Goropius lib. t. Francicarum inſeruit, cognoſcitur. Bellonius *Marmara* vocat, Nard. *Rudin, Iſchar* Lazius, in ſua Græciæ tabula, & *Rhedine* Theuetus.

Strimonicus ſinus Ptolem. à Sophiano nominatur *Golfo de monte Santo.* à Caſtaldo *Golfo de conteſa.*

Strymonium, vrbs. Vide Mieza.

Stricia, Albionis inſulæ fluuius, apud Ptolem. *Seioni* nunc videtur Villanouano.

Studius, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini Steph.

Stulpini, Liburniæ gens. Plin.

Stumpium, Thraciæ vrbs videtur apud Nicetam *Styſium* dicitur Cedreno.

Stura, inſula in mari vltra Tyberiana oſtia in Antiano. Vide Aſtura.

Stuię. Plin. li. 4. c. 15. inſulę in Gallico Oceano, inter Eleum & Fleuum.

Sturij, populi ad Oceanum Gallicum Rheni quaſdam oras incolentes. Plin. lib. 4. ca. 15. hodie *Staueren*, Friſię vrbs maritima.

Sturium, inſula eſt Galliæ Narbonenſi adiacens, non procul à Stœchadibus, Plin. libro 4. cap. 5.

Sturni, gens in Sarmatia Europæa, Ptol.

Sturnini Calabriæ populi. Plin

Styella, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styllenus. Steph.

Styllagium, vrb Triphylię. Gentile, Styllagius & Styllagicus Steph.

Stymbara, ciuitas quondam Gręcię non procul à Tripoli in terra Ionica Strab. li. 7.

Stympha, mons ex quo Arachtus fluuius Epiri profluit. Strabo.

Stymphalus, Ptol. Peloponneſi in Arabia mons altiſſimus, qui Nigro *Peglyſi* dicitur. *Stemphylos* habet Gemiſtus per e in prima & y in ſecunda. idem addit eum *Zeiria* & *Cylene* vocari. *Vulſi* Pineto. Nigro *Longamico. Zaratha* recentiori nomine vocat Gemiſtus.

Stymphalus, Arcadię fluuius qui in Argolico agro defluens, ibi nomine mutato *Eraſinus* dicitur teſte Pauſan.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ ſunt: quę tantę magnitudinis fuiſſe dicuntur, vt Solis radios obumbrarent, omnémq; Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule ęnei crepitaculi ſonitu pellerentur. Ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta eſt, quòd in ea templum haberet.

Styra vrbs Eubœę prope Caryſtum. Gentile, Styreus Steph.

Styracium, mons Cretæ. hinc Styracites Apollo. Steph.

Styrei, Gręcię populi, quorum meminit Herod. & c.

Styx, ſtygis, fons ad Nonacrin Arcadię, è ſaxis profluens, exitioſus omnib. animalibus, támque frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrúmque ac ęs erodat, ſoláque mulæ vngula poſſit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poetę fabulantur Stygem paludem eſſe apud inferos, a ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent quicquam eorum, quę Styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. Si quis contrà feciſſet, totos centum annos diuinitate ſpoliatus, a nectare arcebatur. Hinc Stygius, ſtygia, ſtygium: vt Iupiter Stygius, pro Plutone apud Virgilium quarto Æneid. Item Stygius canis, id eſt, Cerberus inferorum cuſtos.

S V

Sua, ſocer Iuda filii Iacob. Gen. 38. Lat clamans vel ſaluans, aut potens, vel magnificus, ſeu reſpiciens.

Sua, 4. Reg. 17. rex Ægypti. Lat. modius, vel menſura aut velamen.

Sua 1. Par. 4. frater Caleb. Lat. foſſa, aut natatio, ſiue humiliatio, aut meditatio, vel loquela aut geminans.

Suaa, filius Heber filii Bariæ. 1. Par. 7. Lat. clamans, vel ſaluans, & c idem quod Sua, ſocer Iuda.

Suadocopus, rex Mauritanię & Bohemię, qui ab Arnulpho imperatore ſuperatus, mutata veſte conſenuit in ſolitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

Sueuus, Germanorum rex, eo tempore quo Oſiris in Ægypto regnaret, a quo Sueui dicti ſunt. Beroſ. lib. 5.

Suagela, vrbs Cariæ, vbi ſepulchrum erat regibus Caris. Vocant. n. Cares Suan, ſepulchrum, Gelam verò, regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

Suada, & Suada perſuaſionis dea, quæ à Græcis πειθώ appellatur: hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratia & oratione capiantur.

Sual,

Suah, filius Sopha filii Helem, 1. Paral. 7. Eſt & nomen regionis, 1. Reg. 1. Lat. vulpes, aut ſemita, ſiue pugnus, aut pugillus.

Suanetes Plinio, & Suanitæ Ptol. in Rhætiis populi, hodie *Luvgtvogty* Seudo qui alio loco *Schvvabenle, Ravensburg* vocat. Simlero videntur *Algæ & Schvvaben*.

Suani, Colchidis populi apud Plin.

Suanuilda regina Daniæ, quæ tantæ fuiſſe pulchritudinis fertur vt cùm vincta lori, expoſita eſſet equinis ca[illegible] obterenda ipſis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos ſordidis lacerare veſtigiis, Saxo Grammat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael principis tribus ſuæ Iſſachar. Num. 1. Lat. paruulus, aut præceptum vigiliæ, vel ciuitatis, aut æmuli, vel denudationis, ſeu euacuationis, vel Syriacè, anguſtia tor.

Suardones, Tacito teſte, ſunt Germaniæ populi. coniectatur Miſniam tenuiſſe, liquit Althamerus.

Suaſa, apud Ptolemæum eſt Semnonum mediterranea vrbs in Italia. noſtra ætas *Vrbino*. *Suaſa* quoque Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum vocat, Plinio teſte.

Subatij, populi inferioris Germaniæ, quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambri bello victi. Strab. lib. 7.

Subi, Plinio Hiſpaniæ fluuius, in Coſſetania regione. *Sejos* fortè hodie dici putat Cluſius.

Sublacum, Latii mediterraneum oppidum eſt Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* eſt apud Tacitum & Plinium. *Sallago* hodie dici, ex Leandro liquet.

Sublauio Antonini, *Brixen* eſt Simlero, Epiſcopalis ciuitas in Alpibus. Horum populos Ptolem. *Brixantes* & Plin. *Brixentes* vocat.

Sublicius Pons, poſtea Æmilius dictus fuit, auctore Victore. Item *Lepidus*, & à plebe abuſiuè *Lapideus* ſi Æthico credimus.

Submta Ptol. Cretæ inſulæ vrbs: *Sandioia* Pinetus vocat.

Subromula, Antonino Italiæ vrbs inter Hydruntum & Equum Tuticum.

Subſcinum, oppidum Antonini ex itinerario in Calabria iuxta Melanam fluuium.

Subſolanus ventus aſpirans ab ortu æquinoctiali, a latere Fauonium: ita dictus, quòd ſub Sole naſci videatur, vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin. lib. 2. c. 47.

Subuel filius Gerſon filii Moyſi, 1. Paral. 23. Lat. conuerſio ſeu captiuitas, aut ſedes Dei.

Subur, Ptol. & Plin. teſtibus eſt fluuius Mauritaniæ Tingitanæ qui ſe in Atlanticũ Oceanũ exonerat, Caſtaldus *Subu*, Curio *Sus* nominat.

Subur, Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricarum. Plin. li. 3. ca. 3. vulgò *Cubelles*, hodie *Seges Vilanou*.

Suburra, vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. ſic dictus ab eo, quòd ſitus ſit ſub loco quem Terreum murum appellant, vel potius à pago Succuſano dicta Succuſa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei indicium eſt, quod antiquitus per c. literam non per b. ſcribebatur. Feſtus verò Verrium ſequutus, à ſuccurrendo dictam exiſtimat, quòd in ea ſtationem ſoleat habere, præſidium ſtatiuum, vt ex Equaliis ſuccurreret, Gabinis eam partem infeſtantibus. Vnde & ſuo ſeculo Succuranam tribum aſſerit per c. literam ſcribi ſolere non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta eſt Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant, quæ ob id Suburranæ dicuntur à Poetis.

Succaſſes, Aquitaniæ populi, apud Plin. libro 4. cap. 19.

Succubar, colonia Tingitaniæ apud Mauros. Plin. lib. 5 c. 2.

Sucro, Plinio & Ptolemęo Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. *Xucar* Cluſio dicitur. Eſt etiam Straboni vrbs eodem tractu, quę hodie *Cullera* à Stella nominatur.

Suche, oppidum Æthiopicum, circa Adulitana, ſinum. Plin.

Sucuię ſtellæ, quæ alio nomine hyades vocantur, à pluuia. Nam & orientes & occidentes tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calen. Iunii Plin. lib. 4.

Sudernum, Ptolemęo Tuſcorum mediterranea vrbs, quę, authore Leandro, *Mudierno* dicitur.

Sudertani, Plinio Tuſcię populi, qui hodie *Sourano* habitant, vt ſcribunt Volaterranus & Leander.

Sudeti, ſic habent omnia exemplaria Latina, cùm tamen Grecum [illegible] ſint montes Germaniæ Ptolemæo. Pyrrimius in ſua Germaniæ tabula indigetat *Fiechtelberg*, qui eſt in meditullio ferè regionis, vnde quatuor flumina originem trahunt. Curæus vocat *Fichtenberg*, partem eorum montium, qui Bohemiam a parte Boreali claudunt.

Sudiderris, Africę proprię vrbs apud Ptolem.

Suebi Scythię intra Imaum montes. Ptol.

Sueconi Galliæ Belgicę populi, apud Plin.

Sue, filius Abrahę ex Cetura. Gen. 25. 1. par. 1. Lat. loquens, ſiue orans, aut foſſa, vel humiliatio aut natatio.

Sue, 1. par. 2. Filius Iahaddai. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

Sue, 1. par. 7. Filius Sepha, filii *Suc*. Lat. eradicatio, vel conculcatio.

Suecia, vel *Suedia*, regnum ſeptentrionale ab Oceano Germanico, Nouergia & Dania cinctum, diues argenti, ęris, plumbi, ferri, frugũ, pecoris, & prouentu immenſo piſcium ex fluminibus, lacubus & mari: venationibus quoque ferarum. *Stockolm* Regia eſt & emporium, vrbs munita arte & natura. Sita eſt in paludibus inſtar Venetiarum. Inde ſortita eſt nomen

quod ſita in aquis, fundamenta ſint palis ſtabilita.

Suel, vrbs Hiſpaniæ apud Melam lib.2. nunc Chiponia dicitur. Molena Epiſ. Gerund.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuaſit, inſtructa claſſe inſulam diripuit, Northumbros primùm, hinc Mertios ſubegit, obſedit Londinum, anno ſalutis 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cùm Bulgari primùm ad fidem Chriſti ſunt conuerſi, anno ſalutis 868.

Sueſſa, Campaniæ oppidum. Plin. li.3.c.5. *Sueſſa Pometia* Tacito & Halicarnaſſeo eſt, Volſcorū caput, quod, vt Liuius tradit, ab Auruncis ciuitatem ſuam metu deſerentibus & in hanc commeantibus *Aurunca* dictum fuit. *Sueſa* ſimplici ſin numis antiquis legitur, vt patet in opere Goltzij. Plin.li.3.c.5. duo oppida in Latio ſunt, duo quoque Halicarnaſſeo 6.

Sueſſanæ Aquæ Tacito lib.7. *Torre de i Bagni* hodie vocari Leander author eſt. Sunt qui apud Tacitum *Veſuuianas* pro *Sueſſanas* habent, *Sinueſſanas* legit Lipſius. Sunt etiam Sinueſſanæ aquæ apud Liuium lib.22.

Sueſſij, populi ſunt Germaniæ, Sedunenſi agro finitimi. Cæſar in Com.

Sueſſiones, Galliæ Belgicæ populi apud Cæſarem & Plin. lib.4. in prouincia Remenſi. *Veſſones* à Ptolemæo vocari annotauit Aldus Manutius. *Ceux de Soiſſons.*

Sueſſitani, ſunt Liuio populi Hiſpaniæ citerioris, quam Florianus putat *Sangueſa* hodie nominari. idémque ſcribit hanc priſcis temporibus *Sueſa* nuncupatam. In Arragonum & Nauarrenſium confinibus ſita eſt, *Sueſſaſium* hoc tractu. Ptol. habet.

Sueſſula, Campaniæ oppidum eſt, Liuio nunc *Seſſula*, & aliquibus *Scafaro* vocari ait Leander.

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæſarum ſcripſit.

Suеui, bellicoſiſſimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubii accolæ, flauis inſignes capillis, quos & ferro olim criſpabant, & modo ſubſtringebant. Lucan. lib.1. ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu ſolis Germaniæ initium faciens ad Cimbrorum vſque promontorium magno aditu protenditur, fortè dicti. hodie *Schvvaben* ſunt, olim verò Septentrionalem Germaniæ magnam partem inhabitant, vt volunt Tacitus & alii, item Ptolemæus apud quem *Suibi* vocantur. Idem habet *Suebos Angilos*, qui hodie vt Peucero videtur, *Angleem* in Pomerania habitant.

Sueuia olim regnum fuit: deinde in Ducatum redactũ eſt. Hodie verò nemo Germaniæ principum Duci Sueuiæ titulo ornatur: ſub multis enim principibus diuiſa eſt. Germaniæ ſuprema portio eſt, ad Alpium enim iuga pertingit, Boiariis, Franconibus & Alſatenſibus circumhabitatur. Quondam hæc regio Alemania, à lacu Lemano (vt quidam exiſtimant) dicta fuit. Partim plana, partim montoſa eſt: ager fertilis, cuius nulla pars inculta iacet, præterquàm quod lacus, montes aut ſyluæ occupant. Nemora ibi multa, & ob id genti venatio frequens, aucupium peculiare, frumentorum abundantia, pecorum magna vis. Tota prouincia ſalubritate gaudens, celebratiſſimis vrbibus, vicis & caſtellis referta. Arces excelſæ, natura & arte munitæ. Circa montes ferrum, argentum & metalla prouocat. Gens populoſa, fortis, audax & bellicoſa: præſtantiſſima Germanorum à Plutarcho dicta. I. Aubanus, Munſter. F. Irenicus.

Sueuus, vel Suebus Ptolemæo Germaniæ fluuius, qui hodie *Spre* VVilichio eſt: oritur in Bohemiæ montibus, & in Albim ſe exonerat, Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

Suffenus, fuit ineptiſſimus poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimùm, ſibíque blandiebatur & arridebat. Catullus, *Quem non aliqua re videre Suffenum poſſis?*

Sugero, Hiſpaniæ fluuius apud Melam, lib.2.c.6. Nunc vulgò Xucbar vocatur.

Sugilas, architectus nobilis, qui Mauſoleum Artemiſiæ extruxit.

Suham, filius Dan, filii Iacob. Nu.26. Lat. locutio ſiue meditatio, aut fouea vel humiliatio, ſiue natatio aut germinatio eorum.

Suicia, vulgo *Schvvitz*, oppidum vniuerſæ Heluetiæ nomen communicat: nam ab iis primùm ædificatum eſt, qui nouis quærendis ſedibus ex Sueciæ regno huc profugerant. Ex tribus pagis eſt vnus, qui contra nobilium inſolentiam primi coniuncti fuerunt, anno 1315. robuſtos bellóque potentes homines edit, qui frequenter hoſtibus incuſſerunt terrorem. Ex iis rebus quæ terra compaſcua ex ſe fundit, ferè omnes vitam ſuſtentant.

Suidas graui autor Græcus, quem tamen in Geographia ſua Strabo extremo libro 7. fabuloſum authorem appellat.

Suintilla Hiſpanorum rex Recharedi 1. filius, regnauit annis x anno ſal 6 7.

Suintilla 1. Hiſpanorum rex, regnauit an. IIII. ann. ſal. 6034.

Suinum, Piceni flumen. Plinio. *Salmo* Leandro Alberto.

Suiones, Tacito Germanica gens ad mare circa Lemouios & Rugios.

Suitgerus, Bambergenſis epiſcopus qui Clemens II. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib.3. decad.2.

Sulcitani, Sardiniæ inſulæ populi, apud Plinium, *Sojo* Pinetus interpretatur, *Solci* Ptolem. & *Sylci*

& *Sylei* Stephano ſunt.

Sulla mathematicus fuit, qui Caligulæ conſulenti de genitura ſua certiſſimam necem appropinquare affirmauit.

Sulpitia Paterculi filia, & Fului Flacci vxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententia iudicata eſt, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin.libr.7. cap. [illegible].

Sulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perſeum, deprehenſam noctu eclipſim Lunæ militibus mœſtibus enarrauit. Plin.cap.12.lib 2 & Cicer.1.Offic.

Sulpitius, trigeſimus primus Biturigenſis Archiepiſcopus: cuius oſſa ibi in cœnobio in ſui honorem ædificato, & hoc nomine vocato quieſcunt Belf tom.1 Coſm.

Sulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonageſimo ab vrbe diſtans lapide, Ouid. Poet. patria, vt ipſe teſtatur. 4. Triſt. Dictus Sulmo à Solymo Aeneæ comite conditore eius vrbis, vt teſtatur id in 4. Faſt. *Solymum* primò [illegible] fuiſſe ex Silii lib 9. conſtat. hodie *Sulmona* eſt, vt ſcribit Leander: aliquibus *Sermona* dicitur.

Suma, caſtellum Perſarum, circa Tigrim alicubi videtur Zoſim. 3.

Summanus, Pluto, deus inferorum, ita dictus quaſi ſummus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plinius libro 2. cap. 51. Ouidius 6. Faſt.

Summæ Alpes, *Gotthardi* hodie vocari ſcribit Stumpfius, quas Cæſar Summas Alpes appellat, Sunt Straboni & Plinio *Pœninæ* alpes, vt Rhenanus ſcribit. Sunt qui putant Cæſarem Summas alpes non propriè, ſed appellatiuè dixiſſe tanquam alpium ſummas.

Summænium, locus lupanaris Romæ. Vt notat Alex. ab Alexandro libr. 4. genial. dierum, cap. 15.

Sunam, vrbs in tribu Iſſachar *Torendolos Gab aleris* eam nominat Beniamin, F. Ionæ. 1. Paral. 20.

Sunici, ſunt apud Tacitum 4. Hiſtoriar Germaniæ populi. *Sunis* à Diuæo interpretatur, oppidum eſt ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam. Leodius dicit eos hodie regiunculam *Kunckerlandt* dictam obtinere, quæ eſt inter Batauos, Friſios & Bethaſios.

Sunium, Atticum promontorium Ptolem. *Cabo delle colonne* à Sophiano appellatur, idem dixit ante eum Niger, à multis, nempe ibi extantibus columnis.

Sunum, ciuitas, 4. Reg. 4. Lat. mutatio ſiue dormitatio eorum aut vana dormitatio, vel iteratio, aut fœcundatio eorum.

Sund. Vide Sundium.

Sunem, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. 1. Regum 18.

Suni, filius Gad. filii Iacob. Gen. 46. Lat. mutatus vel dormiēs, aut iteratus, vel ſecundarius.

Sunici, populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam, & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extrema acie Helladis eſt ſupra Athenas & Marathonem, Steph. vicus eſt in Leontide tribu. Homer. promontorium vocat hoc verſu,

ἀλλ' ὅτε σούνιον ἱρὸν,

Hinc Sunieus & fœm innum Sunias, Steph.

Suoll. Vide Nauana.

Suph, filius Thau, patris Elien, 1 Reg. 1 filius Elcana filii Ioël, 1 Paral 6. nomen loci, 1 Reg. 9. Lat. fauus ſiue ſpecula, aut coopertimentum, aut natans aut expectans.

Supha, filius Helem. 1. Par. 7. Lat. Lecythus, aut præceptum illaqueans, vel præceptum flatus ſiue præceptum inflationis.

Supham filius Beniamin. Num. 26. lat. conterens eos, ſiue barba aut labium eorum, aut ripa vel littus eorum.

Suphtha, Parthiæ regionis vrbs, nunc *Geſtia* nuncupatur.

Sur, pater Cozbi, Madianitidis illius, quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Numer. 25. 31 Ioſ. 13. Fuit & nomen filii Abigabaon, 1. Paral. 8. & 9. lat. petra, vel fortis, aut obſidens, vel anguſtians, ſiue plaſmator, aut ligatus, vel ligans.

Sur, 4. Reg. 11. nomen portæ in templo Salomonis, lat. receſſio, ſiue rebellio.

Sura, fluuius, qui aquas ſuas in Moſellam euomit Auſonio. *Saur* nunc.

Sura, Ptol. Syriæ vrbs iuxta Euphratem, *Flauia Firma Sura* in lib Notit.

Sura, locus Lyciæ, vbi oracula dabantur.

Suranus 11. conſul, anno ab vrbe cond 856.

Surdaones ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin. lib. 3. c. 3. vbi dicit *Ilerdenſes Surdaonum gentis.* Varrerius locum eſſe hodie hoc tractu dicit, qui *Campos de Cerdanta,* id eſt, Sardonum campus vulgò nominatur.

Suriel, filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3. lat. petra ſiue fortitudo aut plaſmatio, ſiue figuratio, vel vinculum aut colligatio vel obſidio Dei.

Surrentum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Plin. lib. 3. 5. & Strab lib. 3. Hinc Surrentina vina dicta ſunt & Surrentini colles. Columel. lib. 3. c 1. Leander *Surento* nominat.

Suriga, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad Oceanum Atlanticum. Ptolemæo. *Abet* Caſtal. *Gez porto* Curioni vocatur.

Suia, Scriba quidam de quo 1. Par. 18. lat. vanitatis eleuatio, aut exultans.

Suſa, orum, vrbs nobiliſſima inter Perſidem & Babyloniam ſita, Perſarum olim regia, à Dario, Hyſtapſis (ſi Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choaſpem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varióque marmore, columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens ſimulachrum, ſtellis micantibus inſignitum. Dicta autem putatur Suſa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Suſa dicuntur. Prope hanc ciuitatem Suſiorum quædam ſunt aquę, quę ſe bibentes, edentulos ſtatim efficiunt. Leonic. Thom. libro 3. cap 69. *Memnonia* Herodoto & Æliano cognominatur, Caſtal. *Suſtra* vocati tradit. *Suſii* etiam *Ciſſi* dicuntur, inquit Strab.

Suſanna, vxor Ioachim, Dan. 3. Eſt & nomen alterius mulieris, quæ Chriſtum ſequebatur, Luc 8 Lat. roſæ, vel lilium aut lætitia.

Suſarion, Græcus poeta, qui tanta libertate hominum flagitia inſectabatur ſcribendo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam coerceret & comprimeret.

Suſi, pater Gaddi. Num. 13. Lat. equus, vel hirundo, aut tinea.

Suſia, regio in Perſide.

Suſia, inſula. Vide Traxiana.

Suſiana, prouincia Aſię (vt li. 6. c. 3. refert Pto.) quæ Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partem Perſici ſinus, cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph. Nigro *Cus*: Moletio *Zaquieſmael* Zardo *Suſay*, Mercatori *Cuſiſtan* interpretatur. *Arphaſad* in Bibliis dici ſcribit Montan. in ſuo apparatu.

Suſudata, Germaniæ ciuitas apud Ptolem. *VVilſnach* in Marchia Brandeburgica eſt, Petr. Appiano cenſore.

Suthala filius Ephraim, Num. 26. Filius item Zabab filii Vahath. 1. Par. 7. Lat. plantatio viriditatis vel humiditatis, aut potus humidus, ſiue ponens humiditatem vel viriditatem.

Suthalaitæ, idem. Num. 26.

Sutrium, vrbs priùs Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Gentile, Sutrenus. Stephanus. *Sutri* hodie nomen retinet Leandro.

Sutrus, nomen impoſititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortiſſimè fuerat præliatus, impoſuit.

Suyt beuelandia, Zelandiæ inſula, à ſolo oppoſito Auſtro ſic denominata, nunc dimidio quàm fuit olim anguſtior. Vide Zelandia.

S Y

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laertum. Gentile, Syagræus. Steph.

*S*yagron, extremum Arabiæ fœlicis promontorium ad mare rubrum, cuius meminit Plin. li. 6. cap. 23. & 28.

*S*yagros, cuius nomen apud Sophoclem à ſuum venatione impoſitum. Græcis item Syagras, aprum ſignificat.

Syalis, vrb. Maſtianorum: Gentile, Syalites, vel Syaleus. Steph.

Syaſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt, Cimmerios inueniſſe in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longuo tempore nutriti ſint. Gentile, Syaſſeus. Steph.

Sybaris, Sypa Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes ab Achiuis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quatuor proximitas rexerit gentes, & 25. vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum milia armarit. Strab lib. 6.

*S*ybaris, fluuii nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis. à cuius potu incolæ ſubmouent greges, ſiue quòd pecora ſternutamentis exagitet, vt viſum eſt Straboni, ſiue quòd vellera nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amnis candorem his inducat, vt tradit Plin. libr. 31. c. 2. Leandro *Cochile* dicitur.

Sybaridis autem fluuii latices conſperſi, & potu etiam ſuo homines reddunt continentes, & caſtos. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69. Eſt item Sybaris, adoleſcentis nomen apud Horat. 1. Carm. Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbis incolæ, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica menſa. Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne ſpatium interim deeſſet, aut conuiuatori conquiſitis terra marique deliciis epulas inſtruendi aut conuiuis ipſis corpus auro gemmiſque exornandi. Hi poſtremò aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto, cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſent, turpiſſimè tamen victi, vnaque cum vrbe ſua ſunt deleti. Iſti namque Sybaritæ eò luxuriæ ac delitiarum deuenere, vt molliùs cubarent, nulliſque ſtrepitu illorum interpellarentur ſomni, artes illas omnes quæ obſtrepunt, quales ærariorum, lignariorumque ſiue fabrorum, ſimiliumque omnium extra vrbis pomœria exerceri iuſſiſſe, qui gallos etiam gallinaceos eam ob cauſam in vrbe educari, edicto prohibuiſſe dicuntur. Ac tandem ad tantam luxus inſaniam peruenere: vt equos etiam ſuos ad tibiam ſaltare condocefacerent: quæ res illos funditus poſtremò euertiſſe perhibetur Siquidem Crotoniatæ, illis finitimi, & ſemper infenſi (vt author eſt Ariſtoteles) hac percepta re tibicines militum ornatu complures in aciem eduxerunt, qui in ipſo pugnæ congreſſu modum illum, quem nouerant equi, canere iuſſi, non ſolùm illos ordine mouiſſe, ſed cum ſeſſorib. etiam ipſis in-

in mediam ſuorum aciem nullo negotio tra-duxiſſe perhibentur, & iſto ſtratagemate peni-tus deleti ſunt. Leonic. Hinc Sybaritis, tidis. O-uid. 1. Triſtium ad Auguſtum,

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiuſdam cinædi de generi-bus voluptatum, & obſcœnarum libidi-num.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægy-pto. Steph.

Syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybe-reus, Syberites. Steph.

Sybora, portus eſt in Epiro, apud Ptolemæum & Thucydidem 1 & 3. Inſulæ ſunt quoque ſic dictæ paulò ab Epiro diſtantes, pone Leucim-nam Corcyræ inſulę promontorium, verſus O-rientem, auth. Thucyd. & Strab. *Syuita* Sophia-no nominatur. Eſt & alia inſula eiuſdem no-minis in mari Ægæo, Liuio, inter Athon & E-lea.

Sybotæ, populi habitantes ſecundum flumen Aſtapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, inſula & portus: Inſularis, Sybo-tius.

Sybra, Phrygię caſtellum: Gentile, Sybrianus.

Sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

Syburpores, Libyę gens apud Ptol.

Sycæ, vrbs è regione nouę Romę, quam no-ſtro tempore Iuſtiniana vocant. Ciuis, Sycaites vel Sycæus.

Sycamnion, vrbs Phœnicum: vnde Sycamini-tes Steph.

Syce, inſula eſt Aſię adiacens non procul ab Epheſo, cuius meminit Plin. lib. 5. c 31.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tel-lus mater ſuſcepit, & inde ſitum protulit. Ste-phanus.

Sychęus, Didonis fuit maritus agri ditiſſimus inter Phœnices. Quę opulentia fuit ei exitio, impulítque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri, argenti ha-buerit, hinc licet ſuſpicari, quod eius theſauris profuga Dido æmulam Romani imperii Car-thaginem ædificauit.

Sycion. xix. rex Sycioniorum, à quo Sycionii nuncupati, qui primò Ægialęi vocabantur, re-gnauit annis xlv. anno mundi 2612.

Sycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶν συκῶν à ficis, quòd is non ſolùm vini, ſed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plin. lib. 3. c. 3. fluuius Hiſpaniæ, iuxta Illerdenſes Surdaonum gentem, Lucan.

Heſperios inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide Sicaris.

Sicaſſa, inſula eſt in mari Ægęo ante Ephe-ſum, de qua Plin. lib 31. c. 5.

Syderis, Plin. lib. 6. c. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydima, vrbs in montibus Lyciorũ apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges. anno ſa-lutis 70.

Sydon, Corinthius fuit adeo hoſpitalitate inſignis, vt eius fores omnibus eſſent peruiæ. Hinc prouerbium, Semper aliquis in Sydonis domo.

Syedra, vrbs Iſauriæ: Ciuis, Syedreus, Stepha-nus.

Syene, vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti, non procul à Nilo ſupra Alexandriam verſus Meridiem quinque millibus ſtadiorum ſub tropico Cancri directè locata: vnde Sole e-xiſtente in Cancro, medio ſolſtitii die ſupra verticem ciuitatis, nullam prorſus ibi corpo-ra vmbram faciunt, vt eſt author Plinius libro 1. cap. 73.

Syeſſa, tugurium quoddam in Lycia, à vetula quadam Syeſſa, quę Latonam excepit. Genti-le, Syeſſæus, & Syeſſeus. Eſt etiam Syeſſa vrbs Tyrrhenorum. Gentile, Syeſſenus. Steph. Vide Sineſſa.

Sya, vrbs parua Cretę, nauale Elyri. Ciuis, Sy-iates, & Syieus. Steph.

Sygaros, inſula in ſinu Arabico, in qua nulli ſunt canes, atque aliunde importati, circa lit-tus moriuntur. Plin. lib. 7. c. 28.

Syis, vrbs Aegypti: vnde præfectura Syitis. Stephanus.

Syla, mons Lucaniæ ſyluam habens eiuſdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τοῦ συλᾶν, quod eſt prædari.

Sylaris, fluuius Picenum à Campania diſter-minans. Strab lib. 5 extremo.

Sylci, vrbs Sardinię, à Carthaginenſibus con-dita. Steph.

Syleon, vrbs Phrygię, ſecundum alios Pam-phyliæ: Gentile, Syleius Steph.

Sylina, inſula eſt Sulpicio Seuero vltra Britã-niam ſita. Sunt qui eo inſulas *Sorlingas* vel *Syl-ley* putant denotari. vide Hibernia.

Syllones, populi Chaonię. Steph.

Sylla per duplex ll. vide Syla.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionũ familia, adoleſcentię omnibus flagitiis inqui-natus. Quęſturam ſub Mario adeptus eſt, in qua vitam omnem penitus commutauit. Li-teris Græcis & Latinis bene eruditus, facun-dus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecu-rus, pecunię maximus largitor, animo gran-dis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Sallu-ſtius) fortiórne an felicior eſſet. Miſſus à Ma-rio ad Bocchum regem legatus, Iugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſ-ſimè vaſtantem compeſcuit: ſocialis belli lu-ctus repreſſit. Cinnę dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exu-lem petere coegit. Dictator deinde effectus i-

ta Rempub.oppreſſit, vt teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Poſtremò Republ. conſtituta, Dictaturam depoſuit, & priuatus Puteolos conceſſit: quo in loco pediculari morbo periit. Plutarch.

Syllanion, ſtatuarius nullo doctore nobilis. Plin.

Syloes, Herodoto, apud quem etiam σολόεις legitur, Africæ promontorium eſt, quod Sataſpes, poſtquam ex Ægypto ſoluit, ad Columnas Herculis nauigans, circumuectus in meridiem curſum tenebat, idem alio in libro ſcribit, hoc promontorium Libyam terminare. In Hannonis Periplo eius etiam mentio eſt. Fortè vbi Ptolemęus poſt Cotes promontorium (quo Africa ad meridiem inclinare incipit) *Zyliæ* fluminis oſtium deſcribit.

Syloſon, vir egregius, aliquando exilio mulctatus eſt, ſed quia diuitiis & corporis pręſtantia affluebat, chlamydem ſumptuoſam ſemper geſtabat. Quā cùm Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt) dono dediſſet, is poſtea regnum adeptus beneficii memor Syloſontem ſolo natalitio reſtituit. Vnde tractum eſt prouerbium de chlamyde Syloſontis, quòd dicitur de his, qui iactant ſe magnificentia veſtimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Cario verò accepta tyrannide vrbem aſſiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictum eſt prouerbium, ἕκητι συλοσῶντος εὐρυχωρίη, id eſt, Syloſontis opera locus amplus eſt. Strab. lib. Geogra. 14.

Syluanectum, vulgò *Senlis*, Galliæ Belgicę oppidum, in Picardię prouincia, ſic dictum à Syluis, quòd illud oppidum olim in medio eſſet ſyluarum. Greg. Tur. lib. 9. cap. 20. hiſt.

Syluania, liberæ conditionis pagus Helueticus, mutuo ſocietatis fœdere Suiciæ & Vraniæ iunctus, anno M. CCCXV. Naturali Alpium vallo circumſeptus, paſcua habet amœna, pecoribus alendis perquàm idonea. vulgò *Vnderwalden*.

Syluanus, ſyluarum deus: Cypariſſum puerum quem in deliciis habuit, in arborem ſui nominis transformauit. Quidam eundem eſſe putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicorum, manifeſtè eos diſtinguit. Nam cùm dixiſſet, *Pan ouium cuſtos*, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Syluanus, Valerii & ſororis filius, hoc modo Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, rémque nutrici communicat: quæ dolis ſubiens herum, puellam quandam ex vicinis cum dixit adamare, quæ aſpectum eius apertúmque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus, lumen petiit: nutrix verò præueniens, fugiénſque, ſeſe præcipitauit, filia quoque inde euadens, peperit Syluanum, quem Græci Ægypanem vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus, ſeſe dedit in præcipitium. Plut. Par.

Syluanus, conſul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Galliis à militibus Cæſar eſt appellatus. Agrippinæ ab Vrſino eſt occiſus: imperauit paulo plus [illegible]. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluester I. pontifex Romanus electus, anno ſalutis 044.

Syluia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virg. 7. Æneid.

Syluius Æneæ filius, à quo poſtea omnes Albani reges Syluii dicti ſunt.

Syluius Poſthumus II. Latinorum rex regnauit annis XXIX Syluius dictus, quia in iure educatus: Poſthumus, quia poſt patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis Eutropio, cui & Ægyptus, Albæ filius, VI. Latinorum rex, regnauit annis XXIIII.

Syma, vrbs in Aſia. Quin & pro monte iuxta Pontum poſuit Orpheus in Argonautis. Vide Syme.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis (teſte Martiano Cappella) Hippotenſis filia.

Symętha vrbs Theſſaliæ: Ciuis Symętheus, Stephan.

Symbari, populi feri inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantóque victitantes. Plin. lib. 6. c. 31.

Symęthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Ætna, qui, vt ait Strabo libro ſexto, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum, Symythius.

Symbolon portus, Arriano, Straboni & Plinio, imò & Ptolemęo in Taurica Cherroneſo eſt, Mercatori *Sibula* dicitur. Verum Strabonis interpres Pactorum Portum ex Symbolorum fecit, quod Marium Nigrum [illegible] Geographia, duo diuerſáque loca ex his fabricatus eſt, vnum Symbolorum, alterum Pactorum nominans.

Syme Plinio libro quinto cap. 31. inſula inter Rhodum & Gnidum: [illegible] à Syma, Ialyſi filia, cùm prius Metaponte, deinde Ægle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo lib. 10 Syme, inſula eſt Cariæ, teſte Strabone lib. 14. & vrbs eiuſdem nominis. Gentile Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta eſt à Mantinenſib. quòd in Actiaco prœlio Romanis opem tuliſſet.

Symmachus, Romanus orator, in [illegible] à Senatu Conſtantinopolitano ad Theodoſium [illegible], rogatum, vt Veſtales à Chriſtianis [illegible] minimè paterentur. Cuius [illegible] gratia [illegible] putabant ſe adeò ſi multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, quibus.

huiús meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parum ſynceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſeb lib.6.c.14.hiſt.eccl.

Symmachus, x L I X. Romanorum epiſcopus, annis xv. menſ.v. diebus x x v I I. anno ſalutis 499.

Symmachus, conſul ab vrbe condita 1275.

Symeon, Cleopæ filius, Hieroſolymorum epiſcopus Euſeb.lib.3.c.11. Cruci affixus eſt. Idem lib 3 c.35.

Symon, ſummus ſacerdos Iudæorum, filius Oniæ. Iuſtus appellatus, anno mundi 3660.

Symphoroſa Getulii martyris vxor: quæ mortem ſeptem filiorum pro religione Chriſtiana occumbentium tulit patientiſſimè, imo verò eos ad ſupplicium animauit Hiſt Eccl.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, duæ inſulæ ſiue potiùs ſcopuli trans Boſphorum Thracium in ipſo Ponti Euxini oſtio mille circiter paſſibus ab Europa diſtantes: tam modico autem inter ſe diſtere intervallo, vt ex aduerſo quidem intrantibus geminę cernantur, paulùm verò reflexa acie coeuntium ſpeciem præbeant. Quæ res occaſionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt. Vnde & nomen acceperunt συμπληγάδες, hoc eſt, à concurrendo, ſiue conflictando. vide Cyaneæ.

Synadis vide Sinada.

Synagus vrbs Phœnicum: Gentile, Synagius Steph.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ cum portu. Aliqui Georgipen vocant Steph.

Syneſius è Pentapoli Aphricæ philoſophus Chriſtianus verſu Ptolemaidis Epiſcopus: ſcripſit libros in Grammaticam Philoſophiam, Panegyricos epiſtolas, & alia. Suid.

Syngambri. vide Sicambri.

Synetia. habent marmoreæ inſcriptiones vt teſtatur C. Cluſius, vbi hodie Antiquera eſt Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Syngilia meminit Plinius.

Syhietę Sarmatiæ Aſiaticæ populi apud Pt.

Synnada Straboni, Synnadis Ptol. ſcribit Ptol Phrygiæ maioris vrbs: In locali s vt Steph. refert, Dunnada & Dunnae. item primùm Synnæa vocabatur.

Synada, vrbs Phrygię (indigenæ Docimitem & Docimaeam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm poſt bellum Troianum aberraſſet, in Phrygiam veniſſe & illic quum obſeſſo regionis principi ſuppetias ferret, agrum quendam accepiſſe, ibique vrbem condidiſſe, quæ primùm Synnæa dicta ſit, quòd multi ex Græcis Macedones per Aſiam conuenientes in ea habitarent: deinde a finitimis corrupto vocabulo Synnada. Ciuis Synnadeus, Steph.

Syntiche, mulier cuius meminit Philip.4.

Synopii, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypaſſettus, vicus in Cecropide tribu: vnde Sypalettus. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellíque ſocietatem cum eo iniiſſet, poſtea violata fide Annibali adhæſit. Tandem victus a Maſiniſſa, viuus in Scipionis manus perductus eſt, a quo in triumpho circumductus, & in carcerem incluſus, inedia vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo.

Sycheum, Brutiorum oppidum Liuio 30. ex huius ruinis putat Gab. Barr. illud oppidum extructum, quod Antoninus Suminuranum, quo nomine adhuc appellatur, vocat.

Sypontum vide Sipontum.

Syra, locus, qui ſecundùm Ioſephum viginti ſtadiis ab Hebrone diſtat. Reg.3 Interpr. ſpina, aut olla, vel lebes, ſiue rebellio, aut receſſio.

Syracuſæ, ciuitas Siciliæ ampliſſima, ſub Pachyno monte ita vbi fons Arethuſa ab Alpheo (vt creditur, Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit. Cicer.6.in Verr. ſcribit Syracuſas vrbem eſſe maximam Græcarum vrbium pulcherrimamque quæ ex quatuor quaſi vrbibus maximis conſtare videatur: quarum vna inſula nominatur, altera Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracuſius a um: ſed Græco more dicitur: nam Latinè Syracuſanus, a, um. Hi populi quia ditiſſimi voluptatibúſque ac deliciis editi erant factus eſt prouerbio locus, Syracuſanæ menſæ, & Syracuſanæ diuitiæ. Syracuſis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora ſol cernatur. Plin. libr. 2.cap 62. Quinque vrbes intra mœnia continere perhibet Strabo lib. 6. Ea pars quæ Ciceroni inſula eſt. Strab. Ortygia dicitur. Hanc inſulam quoque incolis *Nason* vocari ſcribit Liuius libr.25. eandem *Homothermon* ab initio appellatam ſcribit ex Nicand. Fazellus. hactenus hęc vrbs Syracuſa nominatur.

Syraſtia, Indiæ intra Gangem vicus, apud Pt. *Sauras* Caſtaldo vocatur.

Syrbane, inſula in Euphrate: Gentile, Syrbanus, Steph.

Syrenes, filiæ fuerunt Acheloi & Calliopes Muſæ de quibus vide ſupra Sirenes.

Syri, vide Cappadocia.

Syria, regio Aſiæ quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius inſignes ciuitates, vt libro 5. refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamiza, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cęſarea, & Damaſcus. Montes clari, Carmelus, Caſius, Libanus. Fluuij, Euphrates, Chryſorrhoas, Singas: Regiones, Phœni-

ce Palæſtina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitam faciunt, diuiduntque in Syros, Aſſyrios, Leucoſyros & Cœleſyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo Meſopotamiam cum Aſſyria & Babyloniam Syriæ attribuit: tertiamque Syriæ partem facit Aſſyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios a Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio inſignes Grammatici, apud Horatium eam, quæ nunc Syria dicitur detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribunt. Huius regionis incolæ *Syri* dicti ſunt: qui olim aſtutiæ nomine malè audierunt: quemadmodum & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, *Syri aduerſus Phœnices*, quo vtimur, quoties ſignificare volumus duos egregiè aſtutos hoc agere, vt dolis ſe mutuò circumueniant. Iidem vſque adeò guloſi ſunt, vt maximam diei partem in conuiuiis abſumant. Maſculi à XIIII. anno, fœminæ a XII. vſque ad LXV tributo obligantur, Fortunam colunt. Proni ſunt in cachinnos & ſcommata. Diuino cultui ſatis deditis, vnde Stat. libro 1. Syll. *Quæ ramis pia germinat Damaſcus*. Operoſiſſimi ſunt in hortis. Hinc prouerbium, Multa *Syrorum* olera. Hebræis (vt hoc etiam addatur) dicitur *Aram*, teſte Hieronymo. Syros *Arimos* nominari ab Homero Poſidonius author eſt, apud Strabonem, in calce lib. 16. idem Strabo ſcribit lib. 13. ſuo tempore Arimos *Aramæos* vocari, Syros Ioſephus *Aramæos* appellat: Strabo dicit à ſeipſis ſic vocari, ſed is habet *Arammæos* duplici mm. *Sobal* dici ſcribit Brochardus. Diod. libr. 16. eius partem quæ verſus Taurum montem eſt, Superiorem nominat. meminit Xenophon lib. 6. Cyropædiæ Syriæ inferioris. Poſtel. *Suriſtan* vocat hodie *Syria* nomen obtinet. Syriam nonnulli in quinque partes diuidunt, inquit Euſtathius, in *Commagenam, Seleucidem, Cœleſyriam, Phœniciam & Iudæam*. mediterraneam Syriam cum Aſſyria ſæpe confundi certum eſt.

Syria ſoba, in titulo Pſal. 60. ea eſt, quæ Palæſtina dicitur.

Syriacus. vide Hyllus.

Syrianus Alexandrinus philoſophus Platonicus docuit Athenis, ſcripſitque in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis rempublicam, & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suid.

Syriæ portæ. vide Amanicæ.

Syrictæ, vt ex Megaſthene notat Pli. li. 7. c. 2. gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Steph.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum, quæ cum vim Panos aliàs qui effugere non poſſet, inuocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouidius libro nono Metamorphoſ.

Syriſca, à Syrus fit, ſicut Ciliſca à Cilix.

Syritha, filia Danorum regis Siluadi, tantæ pudicitiæ, vt cum ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

Syrius, ſtella eſt in ore canis poſita: quę annis ſingulis oritur circa octauum calendas Iulii: quæ orta plerunque peſtilentiam gignit, toto anno, plerunque paucis diebus, interdum innoxia naſcitur.

Syrmæum, campus inter Nomades & Nabathæos. Gentile, Syrmæus. Steph.

Syrmatę, iidem qui Sauromatæ Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cùm aberraſſet, delatum in Cariam à Capratio quodam ſeruatum eſſe, & ductum ad Cariæ regem Damæthum cuius filiam è tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine illi curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur: & Cherſoneſum donaſſe: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram vxoris nomine Syrnam: alteram verò paſtoris nomine, à quo ſeruatus fuerat condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias, fœmininum. Steph.

Syroe Perſis imperauit, anno I. anno ſalutis 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syros, maris Ægei inſula, quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſea, vt Strabo & Stephanus teſtantur. *Syro* Sophiano adhuc dicitur.

Syrracuſæ. vide Syracuſæ.

Syrſimitritas, Perſarum ſatrapa fuit, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam authore Curtio apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt.

Syrtes, tium, duo ſinus periculoſiſſimi in mari Libyco, quia Africam propriam dictam alluit: quorum alter qui Carthagini propinquior eſt minorem *Syrtim* vocant, CCC. M. paſſ. ambitũ habet. Alter qui in Cyrenaicam vergit, maior Syrtis dicitur: habetque circuitum DCXXXV. M. paſſ. Vtraque *Syrtis* nauigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra *Syrtes* in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus author eſt, iis in locis, quamuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenę cumuli, vento agitanti, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari, nunc aggere ſublimia faciunt, quæ priùs deſidebant, nunc vallibus profun-

profunda,quæ priùs excelſa erant. hodie *Secche de Barbaria* vocari ſcribit. Caranus *Baxos de Barbaria* (quod idem ſignificat) appellat & eas Oliuarius: Belgæ eadem ſignificatione vocant omnia maria breuia & loca arenoſa, *Platen, Bancken, Droochten*: Syrtis minor *Golfo de Caps* nominari videtur. Vide Charybdis.

Syrius,Meſopotamiæ rex,anno mundi 2909.

Syrus,inſula Ionica, Aſiæ oppoſita,cuius prima producitur: à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo lib.10. Stephanus Ioniæ vel Acarnaniæ inſulam eſſe ſcribit. Gentile,Syrius. Syros verò Thraciæ adſcripta eſt, vt Strabo & Plinius teſtantur, longè à Rhodo.

Syſcia, caſtellum eſt penes Segeſticam, ea in via quæ in Italiam ducit, ex Danubii finibus. Strabo lib.7.eidem Straboni eſt etiam vrbs iuxta Colapis confluentiam in Sauum, in Pannonia ſuperiori.Ptolemæo teſte,qui eam *Siſcia* per i in prima ſcribit, vt quoque Velleius. Huius vrbis adhuc multa pulchraque monumenta extare tradit Bonfinius. hodie *Siſſeg* videtur ex tabula Illyrica Sambuci. Nigro iudice *Madruſſa* nunc vocatur. Lazius autem in ſua Vienna dicit eius rudera ſub ditione Auſtriaca apparere, in confinibus Hungariæ, Sciriæ, Sclauoniæ & VVindorum Marchiæ, incolaſque locum appellare *Seſſed*. Antoninus etiam huius Siſciæ meminit.

T A

TAbæ,Tabârum, vrbs Cariæ. Plin.lib. 5.cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Piſidiæ datum [illegible]. Dicta à Tabo heroe. Alii aiunt Cybiram vrbem condidiſse ſui nominis, Marſiam verò fratrem eius Tabas ſuper rupe: Tabam enim petram ſignificare. Vel à Tabeno Argiuo. Ciuis Tabenus. Sunt etiam Tabæ vrbs Cariæ, & tertia Peræ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra.Vide Tabraca.

Tabbaoth,nomen viri. Eſd 2.Lat annuli vel circuli,aut ſubmerſi,vel bonum tempus aut bona hora.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ.22.Lat. iugulatio vel occiſio aut coquus.

Tabeel,nomen viri. Eſdr.4.Iſa.7. Lat.bonus Deus.

Tabelias, nomen viri 1.Par.26. Lat.Intinctus à Domino, vel baptiſmus Domini, ſiue bonitas ipſi Domino.

Tabeni,populi iuxta deſertum Carmaniæ habitantes.Steph.

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio libro 1. quos Strabo Tarbanos nominat. Rectiùs Tibareni, vel Tibarani dicendi, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt, nec priùs prælio congrediuntur, quam diem, locum & horam, ex fide hoſti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, eumque vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cœlius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Romam. Act.28.eſt etiam Antonino Germaniæ oppidum, quod Simlerus *Zabern* vocat, ſub Epiſcopatu Argentoratenſi.

Tabiana, Perſici Sinus inſula, apud Ptolemæum,*Tibiana* eſt Marcellini.

Tabii vrbs Italiæ, in qua Remus inſtitutus eſt. Steph.

Tabis,vrbs Arabiæ.Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor,mons in medio Galilææ, rotundus,ac ſublimis.

Tabraca,oppidum Africæ minoris.Silius Sabatram nominat libro tertio. Aliis Tabatra, quod minimè mirum eſt. Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit, Τάβαθρα. Stephan. vrbs Libyæ.Gentile, Tabathrenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ. 3. Regum decimoquinto.Lat.bonum malum granatum, ſiue bonitas excelſa vel ſublimis aut vmbilicus præparatus vel numeratus, vel muneratus.

Tabuleium, monaſterium in Voſagi montis eremo ſitum, ſic vocatum antiquitus,quòd ſectis inſtar tabularum lapidibus, primò ædificatum fuerit.Hoc poſtea *Theologium* dictum fuit. Surius in primo tomo de SS Viris.

Taburnus, mons Campaniæ oliuetis abundans. Virg.2.Georg.Taburo Leandro.

Tacapa,Ptolem.lib 4.cap.3.vrbs Syrtis paruæ. Plin.Tacape, vulgò *Capis*.

Tacaſim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ.19. Lat. hora, vel tempus principis, ſiue nunc princeps.

Tacfarina, Numidarum rex,victus ab Decio ad Pagydam Tacit.lib 3.

Tachos rex Ægyptiorum fuit,qui cùm Ageſilaum Lacedæmoniorum regem, breuis ſtaturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli ſocietatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempeſtiuo loco laceſſiſſet, Parturiebat mons, at Iupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno ſuo eſt ſpoliatus, alienato à ſe Ageſilao,ſocietateque dirempta. Athenæus lib. 14.Plutarch.in Ageſilao.

Tachelotis,Ægyptiorum rex, regnauit annis 13.anno mundi 3126.

Tachempſo, Herodoto lib.2.hiſtor. quædam Nili inſula. Vide Tacompſos Stephano inſula Æthiopiæ iuxta Libyam. Gentile, Tachempſites.

Tacitus, Imperator Romanus, qui apud Tarſum febre correptus obiit. Auctor Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurans, ad Veſpaſianos vſque peruenit, ab iiſque honoribus euectus. hiſtoriam Romanorum conſcripſit ab Auguſto vſque ad Adrianum. Vide Cornelius.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. *Malaca* nunc, vrbs mira magnitudinis a Portugalenſibus vi capta quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem X.

Tacompſos, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philam inſulam: Gentile Tacompſites Steph. Vide Tachempſo.

Tadiæus, nomen viri apud Kuingehiſt.

Tænarus, Ptol. Peloponneſi promontorium ad Meſſeniacum ſinum *Cabo Matapan* & *Maini*, à Sophiano dicitur, etiam *Moine* Gregoræ vocatur.

Tænarium, Ptolemæo Laconiæ oppidum, antea *Cænepolis* dictum, Pauſania auctore, ſed is *Tænaron* habet. Ptolemęo diuerſa ſunt *Tænarium* & *Cæne*. Tænarium, quę nunc *Cæneapolis* cognominatur inquit Procopius lib.3. de bellis VVandalicis. Tęnarium hoc dicit Niger hodie *Porto de Qualeis* vocari, vel, vt alius quidam *Porto delle Quaglie* ob coturnicum ibidem copiam.

Tęnarus, ri, ſiue Tęnara, orum, promontorium Laconicę regionis circa medium meridionalis lateris Peloponneſi, quàm longiſſimè in mare procurrens, oppidum habens eiuſdem nominis. Suidas ait Tęnarum promontorium eſſe Laconię, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Hilotes nihil veriti Lacedęmonij interfecerunt. Circa Tęnarum antrum oſtendebatur, per quod Herculem ab inferis redijſſe, ac tęcum ſubnixum ſunt Cerberúmque vinctum ad ſuperos traxiſſe, vulgóque creditum eſt eas inferorum eſſe fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco, Tęnarium cognominatur.

Tęniolonga, Mauritanię Tingitanę oppidum ad mare Ibericum Ptolemæo, *Meſenna* Caſtaldo eſt.

Tęnon, Hermol. in lib.9. Plinii c.37. fuit vrbs Laconię à qua mulier poetria nomine Herina ortum habuit.

Taga, regio dicta à Tago rege Aſſyriorum.

Tagaſta (aliàs Tegeſte) Plin. lib.5. cap.4. ciuitas Africę, a qua Tageſtinis. Vnde qui Aurelij Auguſtini vitam ſcripſere, Tageſtenſem eum fuiſſe memorant.

Tages, filius Genii, teſte Feſto, & nepos Iouis, qui adhuc puer x. I. Hetrurię populos haruſpicinam traditur docuiſſe. De hoc Cic.li.2. De diuinatione ſcribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cùm terra araretur & ſulcus altius eſſet impreſſus, extitiſſe repentè, & eum affatus eſſe qui arabat. Is autem Tages, vt in libris eſt Hetruſcorum puerili ſpecie dicitur viſus ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu cùm obſtupuiſſet bubulcus, clamoréque maiorem cum admiratione edidiſſet concurſum eſſe factum totámque breui tempore in eum locum Hetruriam conueniſſe, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literiſque mandarint: omnem autem orationem fuiſſe eam, qua aruſpicinæ diſciplina contineretur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eadem illa principia referendis. De hoc Tage quem nonnulli maium genium fuiſſe putãt, Ouid. Metam. lib 5. Alii dicunt fuiſſe hominem obſcurum, cui ſubitò inclaruerit, quam artem aruſpicinæ eſſe profeſſus.

Tagira Vide Tachira.

Tagus, mons in Luſitania apud quem quædam equas dicunt è vento concipere.

Tagus cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos annos triginta vnum. Beroſ. lib.5.

Tagus, Luſitaniæ fluuius aureas voluens arenas vt Plinius ait. Circa hunc fluuium ſi eidem credimus) equę Fauonium obuerſę concipiunt, eauóſque ſtatim pariunt perniciſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes. Oritur in Celtiberis, deinde Luſitaniam & vlterius Viſigotiam in Oceanum prorumpit, & accolis *Tayo* vocatur.

Tahath filius Aſir filij Abiaſaph, 1.Paral.6.

Tahath Bareth filij Suthalæ 1.Par.7. Iat ſubter, vel ſubtus aut pauor ſiue formido: vel Syriacè, deſcenſio.

Taino, oppidum à Saracenis ad Meridiem vergens. Steph.

Taizali & Vernicones apud Ptolem. Albionis inſulæ populi, quos in *Northumberlandt* hodie ponit.

Talaorica. Vide Libora. eſt autem Luſitanorum vrbs Ptolemæo, hodiéque *Talauera della reyna* vocatur, vt æſtimat Claud. Aretius.

Talantia Spartana mulier, cùm audiſſet filium ſuum Pædaretum iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere, his ad eum verbis ſcripſit: Aut te melius in Chii adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quòd vitæ ſperes te victurum.

Talantij. Vide Taulantij.

Talaus. Vide Iaus.

Talbiacum. vide Tolbiacum.

Taleton vide Taygetus.

Talaon, filius Iaſi, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius lib.2.c.30.

Tala-

Talaria, vrbs Syracuſiorum. Gentile, Talarinus Steph.

Talaſio, virginitatis Deus, apud Romanos (inquit Seruius) innocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſionis eam ducis nobili eſſe ſimulatur: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius, ex Plutarch. in Romulo.

Taga. Vide Talga.

Talga, Pompo. lib. 3. inſula in Caſpio mari, ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro ſacrilegio habent, diis parata exiſtimantes, diiſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. c. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. ca. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis: Viſtula, Itula, Tabireni, Tabrani, Tabereni &c.

Talliates, populi, quorum meminit lapis antiquus in vico Ringsdorff inuentus, in Evffalia regiuncula Germaniæ. Huic vico adiacet dominium & arx vetus *Dollendorff* vel *Dallendorff*, aut *Tallendorff*, vt ante enim ſcribunt, ſed indifferenter pronuntiant Germani. idem ſignificat *Tallendorff*, quod Talliatium pagus. Ipſa inſcriptio quæ hactenus minimè publicata creditur: hic ſubiungitur: prodiit enim ex D. Chryſantho Boiſſ *Marti & Genio Talliatium, Claudius Veriniis Ad perpetuam Tutelam Ædu Talliatibus dedit* * xccc. *Quam Ædem Lucius Marcius ſimilis De Suo Poſuit.*

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam Homer. Iliad. qui vna cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Talus, adoleſcens ſororis Dædali filius, reperta ſerpentis maxilla, paruulum cùm ſecuiſſet lignum, imitatus poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ferram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cùm pluribus rebus profuiſſet magna laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, inuidia motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloria vinci, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

Tamara. Vide Tamaris.

Tamare, inſulæ Britanniæ vrbs. Ptolem lib. 2. c. 3. vulgò *Tanerſtock.*

Tamarici. vide Celtici.

Tamaris Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamani populi dicti Pomponio lib. 3. apud Ptolemæum li. 3. c. 6 non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Tamarus fluuius Britanniæ inſulæ. Ptol. lib. 2. c. 3. vulgò *Tave* aut *amer*

Tamaſcus. vide Tamaſſus.

Tamaſſa. Vide Temeſia.

Tamaſſus, Ptolemæo Cypri inſulæ vrbs, *Famagoſta* Mercatori. hodie Harmolaus ex Stephano ſcribit quoque *Amanaſſus* dictam: idem Steph. eam *Tamaſeum* appellat, & *Tameſiam* à Polybio nominari addit.

Tamburlanus vel Tamerlanes Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circumduxit anno ſalutis 1398. Hic verò primùm fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

Thambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

Tameſia. Vide Thamaſſus.

Tameſis, fluuius in Anglia, fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter paſſuum 1080. Id vno omnino loco pedibus atque ægrè tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius loci inſulæ oriens, nauigabiliſque Oceanum influit. vulgò, *La Thamiſe.*

Tamiatis, vrbs Ægypti. Steph vide Peluſium.

Tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Stephanus.

Tamnum. vide Forum Seguſianorum.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ. Mercator verò credit ab Oroſio *Tamara* dici, Pintianus pro Tamos, *Tabis* apud Pomponium legit vel Tauros.

Tamuada fluuius Mauritaniæ, nunc *Bedia*: rigat regionem Alarabum.

Tamuſiga, Ptol. Mauritaniæ Tingitanæ maritimum oppidum. Hoc *Teſeltner* Caſtaldo, *Feſſa* Nigro dicitur, quam credit Peucerus *Volobilin* Ptolemæi eſſe.

Tamyna Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo, Steph.

Tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europeæ: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Straboni fluuius eſt inter Berytum & Sidonem in Phœnicia. Ziegleru ſcribit eum à Plinio *Nagoras* vocari, ſed *Magoras* legendum eſt.

Tamyras, Thrax poeta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine, & amore puerorum deflagrauit. hic auſus eſt cum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his occæcatus eſt.

Tanach, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud. 1. Lat. confringens te, vel humilians te, ſiue reſpondens tibi.

Tanager fluuius Lucaniæ qui eſt inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3. Georg.

Tanagra, Ptol. lib. 3. c. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile. Plin. lib. 10, cap. 2. Hanc

Homerus (inquit *Stephanus*) Græan vocat propter viciniam, ...terrius autem Pœmandria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropum dictum ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus Tanagius, Tanagricus. Steph idem Stephanus alibi *Gephyram* vocat. Strabo quoque eius incolas *Gephyræos*, id eſt Pontanos nominat. Hodie *Anatoria* vocari Caſtaldus eſt auctor.

Tanagræi Vide Gephyra.

Tanagrus, ſiue Tanager fluuius Lucaniæ. quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos, & Brutios.

Tanais, fluuius Scythiæ, Aſiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens. Ni... aduerſus. Strabo li. 11. paulo tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Aliqui eundem fluuium Aceſinem & Iaxartem eſſe volunt. Stephanus *Silus* Scythis dictus, vt Pito tradit. Item *Amazonius* antea. incolis hodie *Don* & Italis *Tana* dicitur. Hunc fluuium quoque *Danubium* dictum ſcribit Acron apud Horatium.

Tanais, vrbs ad Tanaidis fluminis oſtia. Ptolem. teſte, de ea etiam Strabo lib. *Exporium* apud Stephanum vocatur. *Azoph* Mercatori eſt: Niger ſcribit Europæis *Tana*, incolis autem *Azac* dici. Ciuis Tanaites, fœmininum, Tanaitis.

Tanaquil, Tarquinii Priſci Romani regis vxor, Liu.

Tanarus fluuius Lombardiæ Ciſpadanæ, Plin. *Tanaro* hodie dici ſcribit Leander Albertus.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Venetis paret. Vnde & nobiliſſimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcaſos.

Tanaſis, rex Gotthorum, & dux Scytharum, anno mundi ... 1.

Tanata. Vide Thanatos.

Tanatis, Mœſiæ Superioris oppidum Ptolemæo, *Terriana* Nigro.

Tanaus, primus rex Scytharum.

Tanchari. Vide Tencteri.

Tanes, vir Perſa è ducibus Darii.

Tanetos. Vide Thanetos.

Tanetus, Polybio & Liuio Boiorum vicus Pado propinquus, Ptolemæo *Tanitum* in Gallia Togata. Plin. *Tanetanos* vocat populos. & Antoninus *Tannetum* inter Regium & Parmã. Leandro *Tanedo* eſt.

Tanfanæ Templum, Tacito celeberrimum in Marſis *Eente-merberg* hodie locum dici auctor eſt Georgius Bruno in Caicariæ Cliuiæ ducatus oppidi deſcriptione.

Tanis, Hebr. dicitur Soan, & interpretatur mouens, vel motio, ſiue motus Metropolis Ægypti, à qua Taniticum, ſiue Taniticum Nili oſtium dictum. Strab. lib. 1. Hic fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Iſraelitarũ captiuitas, à qua per mare rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Goſſen, ſed nunc deſtructa eſt. Eſt etiam Tanis alexa, Soan et à Hebr. dicta, diſtans à Memphi, auct. Ioſeph. ... ſtadiis c. xxx. hanc celebrant ſacræ literæ, vt Pſalm. ... Iſa. 19 Ezec 30. vbi *Taphnis* legitur. vide Peluſium.

Taniticum, oſtium Nili fluminis eſt, apud Ptolemæum. Hoc nonnulli *Saiticum* vocant, teſte Strabone libr. ... *Tanicum* habet Mela. Hodie *Calixene* a Banacciolo, & *Tanes* à Nigro nominari videtur.

Tanos, vrbs Cretę. Gentile, Tanius Steph.

Tantalis vide Sypilum.

Tantalus, Iouis ex Plote Nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidę dicti ſunt. Hic cùm Deos conuiuio excepiſſet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim diſcerptum, coctúmque iis appoſuit comedendum. Illi verò à nephandis epulis abſtinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: eo quo illi dii eburneum reſtituerunt, reuocatáque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt: patrem verò tanti ſceleris authorem ad inferos detruſerunt, vbi perpetua fame & ſiti torquetur Eridani fluuii aquis, quibus mento tenus dicitur immerſus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius ugient bus. Hinc Tantalides, & Tantalis, lidis. Hoc figmento auaritiæ mores, & ſupplicia poetæ depinxerunt.

Tantalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui priùs Mæones vocabantur, anno mundi 20..2.

Tantalus, mons Leſbi à Tantalo dictus. Gentile, Tantalius Steph.

Tanum vide Forum Seguſianorum.

Taoce, Ptolemęo, Perſidis vrbs eſt, quam Theuetus *Toimar* vocari ait

Taochi populi intra Pontum & regio ſimiliter. Hos aliqui Thoas vocant. Steph.

Tapheth, Salomonis filia. 3. Reg. 4. Lat. diſtillatio, aut gutta, vel paruula.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas *Strabo* libr. 10. ponit, quarum caput Taphus. Iis Taphii & Teleboæ imperauerunt; de quibus huiuſcemodi repetit originem enarrator Apollonii poetæ. Perſeo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuêre filii, Alarus, Steneleus, Neſtor & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippothoe Neſtoris filia & Neptuno Pterelas genitus ex Pterela Telebos & Taphius, à quo Taphus inſula, in qua Teleboe ac Taphii communi nomine & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario qui pro ea reſponderit, repetebant: qua negata ad arma venere armenta abegerunt, primo denique & filios ſuſtulere. Alcmena, Electrionis filia patrem

trem vltura, Amphytrionem Thebanum hominem potentiſſi. .um in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos cõflato, ab eodem Amphytrione deieti ſunt eorúmque regnũ Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlyſſem ſucceſſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis inſulis imperaſſe. Vide Taphij & Taphiuſſa.

Taphias inſula quæ triginta ſtadiis à Taphiuſſa Cephaleniæ vrbe diſtat. Steph.

Taphij, dicti ſunt populi à Tapho Neptuni filio qui Echinadibus inſulis imperauit. Hunc Neptunus (vt eſt in fabulis) inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumem, tandiu foret inſuperabilis.

Taphium Vide Cephalene.

Caphiaia, Plin. lib 10. c. 11. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiuſius lapis naſcitur.

Taphiuſſa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiuſſæi.

Taphne, vxor Pharaonis regis Ægypti. 1. Reg. 11. Lat. occulta tentatio vel fuga aut coopertum vexillum vel ex Heb & Syro, occultum miraculum.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti ſunt viri in ea habitantes. vide Tanis. Eandem nonnulli eſſe locum exiſtimant.

Taphos. Vide Taphiuſſa.

Taphoriſis. Vide Taporiſis.

Taphra Plinio & Melæ Africę minoris vrbs, *Facis* ab Oliuario vocatur.

Taphræ oppidũ in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpiciis aliquando captum, vt author eſt Florus qui ſub Traiano vixit.

Taphræ, vel Taphre regio iuxta Mæotim paludem, quam foſſis & vallo munierunt ſerui dominorum vxoribus congreſſi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Iſtrum abeſſent. Hanc regionem inhabitaſſe dicuntur Satercæi. Steph. Hi populi Satarchæ ſupra nominantur.

Taphron, Arabiæ felicis vrbs apud Marcel.

Taphros, fretum Sardiniam & Corſicam inſulas interluens, vocat Plin. idem videtur Euſtathius *Sardonium* ſinum appellare, & Antoninus *Fretum Gallicum* vocat

Taphſar, nomen regionis, Ier. 51. Lat. princeps vel exercitus ſiue paruulos auferens, aut diſtillationem auferens.

Taphua villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum procul XIII. m. è Raphaim Eſt & altera Taphua terræ Manaſſe, Ioſ. 12. & 15. data filiabus Salphaad. Ioſ. 17. filius Hebron. 1. Par 3. Lat. pomum vel inflatio, vel inſufflatio vel illaqueatio.

Taphus, vrbs Cephalenię inſulæ, quam Strabo ſcribit ſuo tempore *Taphiuſſam* appellatam.

Taporta. Vide Tapyri.

Taporis, ciuitas in Ægypto prope Alexandriam, Stephanus [illegible] appellat: quia ſit ſepultus in ea Oſiris. Strab. lib. 17. duas facit Tapoſites: vnam Mara propiorem, alteram remotiorem. Ciuis Taporites.

Taprobâne, vulgò *Sumatra*, inſula omnium quę Veteribus cognitę fuerunt, maxima, à Colaico Indiæ promontorio in Auſtrum quatriduj nauigatione recedens in qua Septentriones negant conſpici poſſe. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vltra annos centum. Naſcuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus libro 6. refert. Plin. lib. 6. cap. 22. Incolæ eius inſulæ, item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile: præterea gemmas & margaritas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur: neque ſunt fora, neque lites Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenecta, clementiáque venerandum & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Ptolemæo teſte olim *Simundi*, & poſtea *Salice* dicta fuit. Megaſtenes apud Plinium ſcribit eius incolas *Palæogonos* appellari, & eodem Ptole. teſte *Sala*, matis Eoi inſula maxima eſt, hodie *Zeilan* nominatur. Barrio & Corſalo teſtibus quod idem conſtanter affirmat Varrerius in ſuo de Ophyra regione, opuſculo. Taprobanam Arabibus, *Azebani* & Africanis *Achamba*, vocari tradit Theuetus.

Tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum. Pli. libro 5. cap. 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans verſus Syracuſas Virg. lib 3. Æneid.

-- Tapſúmque iacentem.

Tapſus Virgilio, & Thapſus Thucydidi, Siciliæ peninſula. hodie *Manghiſi* appellari ſcribit Fazellus.

Tapyri populi in Parthia (vt lib 11. refert Strabo) quibus mos eſt, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Vino perinde ac vnguento oblinuntur, iuſtitiámque obſeruant. Strabo libro 11. Stephano gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporta vocat Gentile, Taportæi

Tarachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnauit annis XX. anno mundi 3251.

Taracina (al. às Tarracina, vel Teracina) oppidum Volſcorum in Campania non procul à Caieta & Amyclis, vt eſt author Seruius apud Virgil. 10. Æneid. antè Trachyna, id eſt aſpera. à loci aſperitudine, & lingua Volſcorum Anxur dicebatur priùs. Liu. lib. 4. Anxur fuit quæ nunc

Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes editum occupat collem. Vide Anxur & Trachyna.

Taracon, vel potius Tarracon, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus: à qua prouincia ipſa Taraconia & Taraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit libro 2) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque contingens, mari latera obiicit noſtro qua Meridiem, qua Septentrionem ſpectat, Oceano. Hinc Tarraconenſia vina optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano ſanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius. Step.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificaſſe nonnulli autumant. V. de Tarentum, quod Græcis Taras vocatur.

Taras, fluuius Italiæ iuxta Tarentum vrbem, Steph. inter Metapontum & Tarentum Appian. ciuil. Pauſ. quoque in Phocicis dicit fluuium eodem nomine, quo vrbs, vocari.

Taras, Aſiæ minoris vrbs, apud Curopalatem, eſt etiam Scythiæ fluuius Valerio Flacco 6.

Taraxippus, fuit quidam in Iſthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.

Tarbella, oppidum Gaſconiæ, in Gallia, quod *Tarbe* dicitur, Rob. Conſtantino iudice, Auſonius id *Aqua Tarbella* nominat, quarum memoria eſt apud Anton. & Tibullum 1. eleg. 7. hoc verſu,

Non ſine me eſt tibi partus honos, Tarbella Pyrene.

Idem fortè cum *Aquis Auguſtis* Ptolemæi.

Tarbelli, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Strabonem, quos circa *Baionem* ponit Orontius, in ſua Galliæ tabula. Eorum etiam meminit Auſonius in Epiſtola decima, & in Idyllio nono, de Moſella amne. Tarbellorum tractum ſcribit Nauagierus hodie *Terra di Labor* nominari.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli. Quidam (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio Albanorum regi ſceleſtiſſimo & crudeliſſimo homini, diuinitius monſtrum domi viſum penè ex ſacrario ſe attollens ad multos dies manſiſſe: & cætera quæ ſe idem autor, è Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoria prodita accepiſſe dicit.

Tarchia, vrbs Siciliæ, Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum & Rutulo. Virg. Æneid. 8.

Tarchonium vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarcone, ciuis Tarchoninus vel Tarchonius. Steph.

Tarentaſia, Antonino Centronum oppidum, quod *Mouſtier* appellatur teſte Schud. *Darantaſia* per d in prima & a in ſecunda apud eûdem Antoninum etiam reperitur.

Tarentinus ſinus, Magnæ Græciæ apud Plinium, *Thurrinus* vocatur ab Ouidio li. 15. Metamorp. vt obſeruauit Barrius, *Mar grande* Leandro.

Tarentum magnæ Græciæ vrbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hęc à Tarento, Neptuni filio primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta qui duce Phalento illuc aduentantes, expulſis incolis (vt Iuſtinus libro tertio ſcribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarento Neptuno filio, ſed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimę prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata. vrbs omnium iudicio inexpugnabilis, iacens inter duo maria piſcoſiſſima, oblongæque inſulæ habens formam.

Tarentini, vires, potentiámque nacti, ideò proterius, fractíſque fuiſſe moribus traduntur, vt vniuerſum ſinguli corpus comere commendaréque conſtituerint, virginúmque more tenuiſſimis & tranſlucentibus linteis domo exeuntes, veluti conſueuerint. Ex qua vitæ morúmque inſania, ad contumelias (vt fit plerumque) conuerſos, graues poſtmodum illos delictorum ſuorum pœnas dediſſe ferunt. Cum enim finitimorum Iapygum, nulla de cauſa, Corbinam vrbem vi expugnaſſent, illorum pueros & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iiſdem locis, ſacratíſque deorum ædibus denudatos omnium libidini obnoxios per totum diem crudeliter expoſuiſſe feruntur: quæ res adeò hominibus diiſque ingrata fuiſſe narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerant, fulguribus ſtatim, fulminibúſque obrutos fuiſſe conſtet. Leonic. Thom. libro tertio cap. 98.

Targines, fluuius Italiæ in Locris apud Plin. Barrius dicit oppidum iuxta eum etiam ſic dici, quòd vulgò *Vermanda* vocant.

Tarichæa, vel æ, in vtroque numero, vrbs, Iudææ teſte Ioſepho. Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Tarichææ, Dendeſiæ, Senicæ, Canobicæ. Ciues,

Ciues, Taricheutæ: id eſt, ſalſamentarij: nam ταριχεύειν eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mendeſiæ & Tanicæ ab oſtiis Nili, vt & Canobicæ. Strabo lib.17. Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadiis 500. deinde Adruma ciuitas eſt poſtea inſulę multę & crebrę, nomine Tarchię. Idem libro 16. in Iudęa, Apud eos (inquit) quę Tarchię appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium conditurus prębet, gignit arbores fructiferas malis ſimiles. *Ieſſerkin* Petro Laiezkitein.

Tarichię. Vide Pelagię.

Tariona, Liburniæ caſtellum, Plin. Dom. Niger dicit nunc *Tuina* vocari. Plinius incolas vocat *Tariotas*.

Tarius Ruffus, ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

Tarna, vrbs fertiliſſima Hom Ilia. 5. quam enarratores vocatam poſtea Sardis dixerunt, τάρνη Stephano, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tarnius

Tarpeia virgo Veſtalis, teſte Varrone, quę arcem Capitolinam patris ſui Tarpeij cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit: à quibus cùm proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, a millas intelligens, quas illi aureas, gemmatáſque læuo in brachio ferebant. ſcutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui priùs Saturninus dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus eſt, quòd ibi coleretur.

Tarpeius. Vide Capitolinus.

Tarpeius, fuit citharœdus Veſpaſiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs Arabiæ Steph.

Tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnumidiorum iuxta Phryges. Homer. in Catalogo. Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, ſiue ab arborum denſitate, τάρφη enim Græci denſum appellant.

Tarquinienſis lacus. vide Sabatus.

Tarquinius Ager. vide Tiberinus Campus.

Tarquinius Priſcus Demarathi Corinthi filius, Tarquinis vrbe Tuſcorum natus: primùm Lucumo dictus: qui vbi ſe in patria nullo in honore eſse vidit, quòd peregrino patre eſset prognatus, ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniíque dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus: cuius beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primùm cum Latinis geſſit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignauit, locáque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curia eſt obtruncatus. Lib. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat. præferoci ingenio mulierem: cuius conſilio ſocerum interfecit, regnúmque ſceleſtè occupauit. Bello tamen ſtrenuus fuit Latinos Sabinóſque domuit, Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum filium ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum vniuerſa familia in exilium actus ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Liu. Plutarch.

Tarquinius Collatinus, Ægerii & Tarquinij Superbi ſorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiáſque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam noctè ſera lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Aduenіens vir, Tarquiniíque benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidam vnà cum cæteris in caſtris redit, ſed paucis poſt interiectis diebus Collatiam reuerſus, & à muliere propinqua hoſpitio exceptus, nocte intempeſta conceptum animo facinus vi miníſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima tam ęgrè tulit, vt poſtridie viro, patréque per literas acceſſito cùm rem, vti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciuerit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bru-

to in conſulatu datus eſt collega : quo tamen non multò pòſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. libro primo & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienſes, Italiæ populi, CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu li.7. Oroſ.li.3.c.6. In Tarquinienſi lacu, duæ eſſe narrantur inſulæ quę nemora circum ferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventis impellentibus, quadratam nunquam. Pli.li.2. c. 95.

Tarquinii, vetus oppidum Campaniæ. Cicer. 5. Tuſcul. Demarathus quidam Tarquinii regis noſtri pater, tyrannum. Cypſellum quod ferre non poterat, fugauit Tarquinius Corintho, & ibi ſuas fortunas conſtituit, ac liberos procreauit.

Tarrabeni, Corſicæ inſulæ populi, auctore Ptolemæo, horum tractus *Baſtilica Paeſe* à Leandro vocatur.

Tarracina. Vide Taracina, per ſimplex r.

Tarraco, ſiue Tarracon. Vide Taraco Eſt autem Ptolemæo in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, quæ Cluſio & aliis noſtra ætate *Tarragona* vocatur: inde *Tarraconenſis* Hiſpania, quæ etiam teſte Plinio, Citerior dicitur.

Tarras, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, Simlerus ſcribit *Tharbos* Antonini eſſe, *Larg*e Mario Nigro vocatur.

Tarrha, vrbs Lydiæ & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucaſum, colonia Cretenſium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarſa, populoſus vicus iuxta Euphratem, infra Samoſata ſtadiis fortè CL. Steph.

Tarſatica, Illyridis vrbs, Ptolemæo & Antonino qui Tarſaticum habet, hodie *S. Maria de Tranſarch* Simlero teſte, idem putat *Arſia* apud Plin. dici.

Tarſæ regnum, Aſiæ regio quæ olim Gedrona.

Tarſea, vrbs Bithynię, aliàs Tarſus dicta Step.

Tarſeium, vrbs iuxta Herculis columnas, Polyb li.3. Gentile, Tarſenus, deberet autem dici Tarſeites vel Tarſeiotes.

Tarſuras. Arriano eſt Colchidis fluuius, *Terſo*: fortè Plinii, vt Stuckius credit.

Tarſus, vrbs Ciliciç clariſſima. Stra. li.15. & regionis totius caput, in campis ſita & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuiſſe Perſeum Danaes filium. Alii tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cuius etiam monumento inciſum erat, quod Tarſum & Anchialum die vno condidiſſet. Vide Sardanapalus. Fuit Apoſtoli Pauli patria: dicta Tarſus, Quidam exiſtimant, à ſiccitate, vel à parte pedis quę Tarios dicitur, vt in manu. Vel vt Ioſephus ait lib.1. à Tarſo nepote Iaphet. Nunc vulgò vocatur *Tireſe* olim *Crania* & *Hiera* nuncupata fuit, vt Steph. teſtatur. Cui etiam *Tarſus*, *Terſus* & *Terſia* dicitur. idem hanc quoque ſub nomine *Anthiochia* comprehendit, Dion. lib.17. ſcribit Tarſenſes vrbem ſuam *Iuliopolim* in gratiam Iulii Cæſaris vocaſſe. *Teraſſa* nunc dici ſcribit Theuetus, Bellonio teſte. hodie *Hama* & *Hamſa* vocatur. Beniamin eam *Malmiſtras* nominat.

Tartari Pannoniam ingreſſi, Vatidiano oppido capto fœminas templis incluſas cremauerunt, & Belam, quarum eius populi regem ſic terruerunt, vt ad præſidium ſalutis latebras quæſierit.

Tartariam qui deſcribere velit, nationes multas deſcribat neceſſe eſt, & eaſdem longè ab inuicem diſtantes. Nam Tartaria ſiue magni Chami imperium hodie ferè vocatur, quicquid terrarum ab Orientali Oceano, ſiue Mangico poſitum eſt inter Septentrionalem Oceanum, & Meridionales regiones Sinarum. Indiæ partem extra Gangem, Sacos, Iaxartem (hodie Cheſel) fluuium, mare Caſpium & Mæotidis paludem, & ad Moycos penè, Occidentem verſus: quia hęc omnia fere occupauerunt Tartari, & in iiſdem locis reſiderunt. Ita vt antiquorum Scriptorum Sarmatiam Aſiaticam, vtramque Scythiam, Sericámque regionem (quæ fortaſſe hodie *Cataio* eſt) comprehendant. Horum nomen anno ſalutis M. CC. XII. primùm in Europa dictum eſt In *Hordas* diuiduntur, quæ vox illis ſignificat conuentus aut multitudo. Sed vt varias longè latéque diſtantes prouincias inhabitant, ita neque in moribus aut vitæ genere omnes conueniunt. Homines ſtatura quadrata, lata facie & obeſa, oculis contortis & concauis ſola barba horridi, cætera raſi, corpore valido, animo audaci: equis, aliiſque animalibus quoquomodo interemptis ſuauiter veſcuntur, demptis porcis quibus abſtinent: inediæ fóminique patientiſſimi equitantibus porrò ſi fames ſitiſque illos moleſtauerit, equis, quibus inſident, venas ſolent incidere, hauſtóque eorum ſanguine, famem pellunt. Et quoniam incertis vagantur ſedibus ſtellarum, imprimis verò Poli Arctici quem ipſi ſua lingua *Selesnikel*, hoc eſt, ferreum clauum (teſte Sigiſmundo ab Herberſtein) vocant, aſpectu curſum ſuum dirigere ſolent. Vno in loco non diu commorantur, rati grauem eſſe infœlicitatem diu in eodem loco hærere. Iuſtitia apud eos nulla. Homines ſunt rapaciſſimi, nempe pauperrimi, vt qui alienis ſemper inhiant. Auri & argenti apud eos nullus vſus. Plura de his apud Bonfinium, M. Paul. Venetum Mathiam à Michou, Haythonem Armenum.

Tartarus, ri, ſiue Tartara, orum, locus profun

dissimus

diſſimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco ταράττω, conturbo, quod illic omnia plena ſint perturbationis: vel, quod veriſimilius eſt, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id eſt à tremore frigoris Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tarteſſis, regio Hiſpaniæ, circa oſtium Bætis fluminis deſcribitur à Strabone, quam *Turduli* inhabitabant ſuo tempore. Idem ex Eratoſthene ait, Culpę terram contiguam & *Erythiam* inſulam fortunatam, etiam *Tarteſſidem* vocatam, idem ex Silio lib. 16. patet, qui dicit,

Nam repetit Herculeas Erythræa ad littora Gades.

Hunc Tarteſſiacum tractum à Sidonio *Campi Argantonini* dici ſcribit Scaliger in Auſonium, ab Argantonio regulo, quem ibi regnaſſe veterum hiſtoriæ teſtantur.

Tarteſſus Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in littore Oceani ſitum, ea in parte, qua primùm ex anguſtis freti faucibus panditur mare. Hęc eadem eſſe creditur cum ea, quam noſtri Carteiam appellant. Pli. li. 3. c. 1. Quod & confirmat Strab li. 3. Silius tamen li. 3. Tarteſſum omnino aliam facit à Carteia: quam rectè, ipſe viderit. Liu. certè lib. 8. Decad. 3. ſitum Carteiæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit. vide Bętis, Carpia, Carpeia & Gades.

Taruanna Ptol. li. 2. c. 9. Galliæ vrbs Morinorum vulgò *Terouenne*. Quoſdam *Taruba...* vocare [illegible] eſt Bouillus, hodie *Te...*, & *Terrennetborch* Flandris. Carolus V. Imperator eam radicitus excidit, ita vt nomen tantùm ſuperſit.

Tarueſede, Antonino Heluetiæ vicus, quem Scudus *S. Iacob in Clauenerthal* appellat. Aliquibus *Spelugæ* dici ſcribit Simlerus.

Taruidum, & Orcas, Ptolem li. 2 c. 3 Albionis inſulæ promontorium, lateris Septentrionalis. Diod. *Orcham* vocat, hodie fortè *Dungisbehead* in Scotia.

Taruiſinum. Vide Euganei.

Taruntius, vir tum Philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus: huic impoſuit Varro, & Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligeret, veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Plutarch in Romulo.

Tarus Plinii, Lombardię Ciſpadanæ fluuius. Leander *Taro* dici ait.

Taruſates, populi Aquitaniæ proximi Vocontiis & Hiſpaniæ citeriori. Cæſar, Marlianus ſcribit ex coniectura eſſe *Turſæ* vrbis incolas, quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Auſcitana.

Taruſcum, Ptolem. libr. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Taraſcon*. Taſitia, Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto vicus, *Taphu* Antonin.

Taſmenes, vnus ex Neſtoris filiis.

Taſſilus Bauarorum rex creatus à Childeberto, anno ſalutis 604.

Taſus, vide Tazus.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo ita Euſeb lib. 4. cap. 16 hiſtor. eccle. Tatianus quoque (inquit, vir eruditiſſimus, in prima ætate ſua magna cum admiratione oratoriam docuit: ex qua non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia conuertens libros etiam ipſe aduerſum gentes dignos memoria reliquit.

Tatienſes, tertia pars populi Rom. à T. Tatio dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hoſtis, qui proditione Tarpeię virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, ſed varia victoria pugnatum eſſet, tādem dirempto internecionis Sabinorum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſēt, eámque iniuriam Tacitus inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, cōcurſu oppidanorum facto eſt interfectus, Liu. 1. ab vrbe. Virg. 8. Æneid.

Taua, vrbs Ægypti. Ciuis, Tauites. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ Gentile, Tauacinus. Ste.

Tauriaci (aliàs Rauriaci) populi Germaniæ proximi Heluetiis: à quibus ſylua Hercynia oritur. vide Rauraci.

Tauchira, Herod l. 4. ciuitas Tarcęorum. Stephano, Libyę ciuitas, Arſinoë poſtea dicta: tanquam Tagira, à Tagira Antandri filio. Ciuis, Taucheirius, Taucherites, & Arſinoentes ex Ægypto.

Taugeton, Peloponneſi mons Ptolemæo, qui *Portes* Nigro interpretatur, *Taugeſton* habet Gemiſtus, & eundem *Pentadactylum* vocat.

Tauium, Ptolemęo Galatiæ vrbs Trocmitorum gentis teſte Plinio.

Taulantii, Illyrici populi, Plin. lib. 3. c. 22. qui poſtea mutatis ſedibus, in eam Macedonię partem ſe contulerunt, quæ mari Attico incumbit, non procul à Dyrrachio, vbi Arniſſam oppidum incoluerunt. Ptol. li. 3. c. 13 Euphorion Tauiquatinos vocat. Ariſtoteles ait apud hos vinum ex melle fieri. Regio eorum hoc tempore *Tamoriza* vocatur, ſi Caſtaldo creditur. Niger *Muſachia* appellari ſcribit, *Talanties* nuncupat Procopius, Pintiano teſte.

Taunias (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt quæ Taurica.

Taunaſes, Aſſyriorum rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italię: Gentile, Tauraninus, vel Tauranianus. Steph. Fortè eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Tauraſia. vide Auguſta Tauranorum.

Taurea Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem, cuius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat, Claudius inſequens, cum illo vrbis portam ingreſſus, tutus, ſtupentibus hoſtibus per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſtea capta à Fuluio Capua, manu propria, coniuge, liberíſque interfectis, ſe poſtremo ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius de bello Punico 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia ſit Deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Taurentium, Straboni Galliæ vrbs prope Maſſiliam, ad mare mediterraneum. *Tolon* Cænali & Albenati. *Tauroentium* legit Ptolemæus.

Taureſium, vrbem apud Dardanos ponit Procopius li. 4. de ędificiis Iuſtiniani Imp. ſcribítq; eam Iuſtiniani natalem eſſe: ab eo inſtauratam & quatuor turribus munitam: eúmque effeciſſe vt Tetrapyrgia eſſet & vocaretur. Et proximè apud eam vrbem ædificaſſe, quam *Primam Iuſtinianam* vocauit. Agathias li. 5. de bellis Gothorum tradit hunc Iuſtinianum in Illyrico natum (ſed Dardanos Illyriæ populos eſſe ex Strabone aliíſque auctoribus, doceri poteſt) ex vrbe Bederiana, deinde Iuſtiniana denominata. Nicephorus Calliſtus li. 16. c. 37. patriam huius *Achridum* nominat, & *Iuſtinianam Primam* eam appellatam etiam addit, eámque deſcribit in excelſo tumulo, prope lacum maximum Lychnidum nuncupatum, & antiquitus *Daſſaritem* dictum: atq. hæc procul dubio eſt *Lychnidus* Ptolemæi, quam Sophianus in ſua Græciæ tabulæ ſchedula adiecit; etiam *Lychnidion, Prebelis, & Prete Iuſtiniane* nominauit, hodiéque *Lochrida* dicitur.

Tauri, Taurorum, Sarmatię Europęę populi, ad Boſphorum Cimmerium pæninſulam inhabitantes eodem Boſphoro, Byce palude, & Carcinite ſinu circumfuſam, tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immaniſſimis: vt qui hoſpites omnes Dianę ſoliti ſint immolare: cuius ſacrificii primus author Thoas fuiſſe perhibetur: vnde & Diana ipſa Thoantea dicitur à Silio li. 4. Herod. tamen libro quarto author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiam, cui Tauri humanas victimas ſolebant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quouis caſu illuc delatos: quorum poſt preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis capita præcidebant, & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra fumarium ſtatuebant, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam, cuſtodiámque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidũ in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide Taurania.

Taurica Cherſoneſus, pæninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Ptolem. lib. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus, Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſphorus: ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illinc bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Tanaim Alopeciam, & Mæotim vocant. Stephan. *Scythica* Straboni vocatur. *Taurorum peninſulam* Latinè dixit Plinius libro 2. cap. 96. *Cherſenam* eam vocat vbique Petrus Dracon. Huius accolæ *Tauroſcytha* nuncupantur à Tauro monte, qui ibidem ab Herodoto & Dionyſio deſcribitur (Sed alius ab eo qui Polynomus totam Aſiam diſcriminat, Euſtathio teſte. Hæc Taurica Cherſoneſus hodie *Perocopska & Geſara* dicitur ab Anton. Pineto *Gazaria* vel *Cazaria* in hiſtor. Miſc. lib. 10. Marius Niger eam diuidit, dicítque eius partem Septentrionalem duntaxat *Gazaria*: Meridionalem vero *Gothia* nominari.

Taurica, ſeu Tauropalia dicta eſt Diana, quòd in Tauri loco Scythiæ illi ſanguine humano ſacrificaretur. Palæp.

Taurina vide Italia.

Taurini, Pli li. 3. c. 9. populi Italię Tranſpadanæ in Alpium radicibus, qui & Taurici dicti, vulgò *Ceux de Turin* Eratoſthenes Teriſcos vocat. Dicebantur etiam Troi Steph.

Taurinum, Pedemontanæ regionis vrbs primaria ad oſtium in Pado Duriæ: quam Ptolemæus, Plinius & Tacitus Auguſtam Taurinorum vocant. Priſcis temporibus hanc nobilem fuiſſe vrbem, vel hinc intelligere licet, quod colonia Romanorum erat. Iacet ad montium radices, forma quadrata, cum portis quatuor, nobilitate ciuium maximè clara, ſplendidis etiam ædificiis ornata, inter quæ ſummum templum. Agro eſt perbono ac fertili, maximè verò verſus orientem & Auſtrum cum vallibus ferri copia fœcundis. Taurinum Longobardorum ſedem fuiſſe P. Diaconus perhibet. His vſque ad captũ bello Caroli magni Deſiderium regem, paruit: deinde autem in Italiæ regnum, Imperatorem Montisferrati Marchionum & Sabaudiæ Regulorum (quibus hodie etiamnum paret) fuit. Vulgò, *Turin.*

Taurisci, Pannoniæ populi, Plinio hodie *Stiermarck* habitant, ſignificat Taurus Latinè quod *Stier* Germanicè, adeo vt *Stiermarck* nihil aliud denotet, quàm Taurorum ciuitatem.

Tauri-

Tauriſcos & *Taurinos* Stephan.eoſdem facit, Alpium accolas, additque eos ab Eratoſthene *Teriſcos*, aliquibus *Troios* dictos. *Magiſtricam* Tauriſcorum regionem iuxta Alpes, vicinam Germanis, idem habet. Tauriſcis, *Liguriſcarum* & *Tauriſtarum* nomen tribuunt, inquit Strabo li. 7. vbi eos circa Thraciam & Myſiam (Panno niæ confinia) locat. *Tauriſcorum* reliquiæ Polybio non longè ab ortu Rhodani ſunt, *Vren* ab Ægidio Scuto interpretatur.

Tauriſtę. vide Tauriſci.

Taurius. vide Hylycus.

Taurocini. Vide Rhegium Iulij.

Taurocinium flumen Calabriæ, habet ex Catonis originibus Gab. Barr. quod nunc *Calopinacum* vocari ait.

Tauroïs, vrbs Celtica Maſſilienſium colonia. Ciues, Taurentij. Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erat taurus qui a Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Tauroentium. vide Taurentium & Taurianum.

Tauromenia, Siciliæ colonia, priſcis *Naxus* vocata, vt Plinius & Solinus teſtantur. *Tauromenium* habet Ptolem. Vibius dicit aliter *Euſeboneora* nuncupari. *Schiſon* hodie nominari ſcribunt Fazellus & Aretius.

Taurominium, Ptol. & Stephan. Siciliæ oppidum, à Zanclæis conditum non procul à Drepano promontorio: teſtibus Plinio lib.3.ca.8.& Strab.lib.6. Hinc Taurominitanus. Hinc Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi Aſterici patre conditum, viro opibus animóque præſtante.

Taurominius Vib. Sequeſtro Siciliæ amnis eſt, qui hodie *Cantara* dicitur, vt tradit Aretius & Leander.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strabo lib 4. Item ſacrificium quoddam, in quo Marti & Dianæ non humano ſanguine, ſed Taurino ſacrificabatur.

Tauripolia, Diana dicta eſt, quòd illi taurino ſanguine ſacrificaretur: cuius moris ſacrificandi hæc fuit origo. Iphigeniâ ad aram ſtante taurus per medium occurrit ignem. Quo conſpecto, vates reſpondit, Taurino ſanguine, non humano, vt ſolitũ erat, ſacrificium Dianæ peragendum eſſe: cuius ſacrificij memor Oreſtes in Attica Dianæ Tauropoliæ templum iuſſu Palladis conſtruxit. Poteſt & Diana dicta eſſe ταυροπόλος, quod gregibus præſit: vel quòd luna, quæ eadem eſt cum Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictam ταυροπόλαν, quòd immiſſum aduerſus Hippolytum à Neptuno taurum œſtro perculerit, cúmque paſſim errantem arcu ſauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Palæp.lib.2.

Taurorum pæninſula, vide Taurica Cherſoneſus.

Tauroſcythæ, Ptol.lib.3.c.5. populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum Plinio, Taururum Ptolemæo, Pannoniæ inferioris vrbs ad confluentia Saui in Danubium. Arrianus tradit locum, quo Danubius & Sauus (quem corruptè *Salum* Latinus interpres Facius vocat) confunduntur, *Taurunus* vocari. Hodie Germanis *Griechſvveiſſemburg*, Hungaris *Nandor alba*, & Italis *Belgrado* vocatur. Latinis iunioribus etiam *Belgradum & Albagræca* interpretatur.

Taururum, Ptolem.lib. 2.cap.16. Taurunum, Plin.lib.3.c.25. alio nomine Alba Græca Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens, vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Septentrionem ſiniſtro Meridiem verſus flectitur in Occidentem rectus, & perpetuo iugo multarúmque gentium, quà deorſum agit, terminus: ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamiſus Cireius, Champades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi ſe quoque exuperat, Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubinde tentanti maria ſimilis, Sarpedon, Coraceſius, Cragus, iterúmque Taurus, aliáque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis, Ceraunius appellatur. Plin.libro quinto capite 25. quo in loco montis huius deſcriptionem latiſſimè exequitur, aliáque nomina affert, quæ lege. Apud alios alia ſunt prætere a nomina. Strabo *Paruechoatram Maſium, Polyarrim, Zagrium, & Gordiaum.* inter eius nomina refert. Oroſius habet *Ariobarſarum, Memarmalim, Parthaum, & Oſcobarem*, *Menalium* etiam inter eius brachia numerat Æthicus. Horum eius nomina meminit in eo deſcribendo, Ammianus, *Aſcanimia, Comedus, Tapurius, Aria, Nazauiſium, Aſmira, & Opurocarra.* Dionyſio *Armenius*: Videntur quoque apud Ptolem. huius Taurini capitis (vt ſic loquamur) cornuum hæc peculiaria vocabula, *Semanthinus, Sericus, Sepyrrus, Damaſſus, Parſuetus Corax Sariphus, Maſdoranus, Coronus. Iaſonius, Strongylus, Orontes, Chaboras, Vdaceſpis, Pariadres, Abus, Maſicytus, Celanus, Phœnix, Hippicus Sugdius, Amanus, & Antitaurus*, Plinius hos montes dicit in vniuerſum *Ceraunios* Græcis vocari. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam eius partem comprehendit. Q. Curtius videtur cum ſub duobus tantùm nominibus deſignare, Tauro & Caucaſo. In ſacris literis *Ararath* nominatur, Ar. Montano, & Becano teſtibus. *Taurus* verò propriè dicitur eius pars, quæ

Pamphyliam & Ciliciam ab Armenia minore & Cappadocia diſtinguit, vbi hodie *Canibel, Bacras* & *Giulich* nomen habere videtur. Ramuſius quoque *Caraman* appellari putat. *Corthestan* etiam Ioſepho Barbaro. Circa Euphratem, indigenarum lingua *Munzzarum*, & alicubi quoque in Aſia minori, *Maurum* nuncupari, ex Curopalate deprehenditur. Singula eius nomina vide etiam ſuis locis.

Taurus, Germaniæ mons altiſſimus & maximus, quem Iornandes etiam *Scythicum* cognominat, eúmque circa Mæotidem paludem, mare Caſpium, & mare Septentrionale deſcribit: Herodotus & Dionyſius eum ad Tauricum Cherſoneſum ſtatuunt. Tacitus eum apud Carthos habet. Pomponius in Germania, ſeu peculiarem locum ei non aſſignat, fortè inter Alpes, in Archiepiſcopatu Salisburgenſi, vbi hodie multa loca *Thaurn* vocantur, vti ſunt *Kornthaur, Krumleckthaurn*, &c. Rhenanus tamen pro Tauro, Germaniæ monte, *Taunum* legendum ſcribit, apud Pomponium & Tacitum.

Taurus, Ptolemæo Siciliæ promontorium, quod Fazello & Arctio hodie *Cabo de S. Croce* appellatur. Taurus etiam (vt breuiter dicetur) alueus, maris quidam eſt, apud Alexandriam Ægypti, vt Plinius tradit.

Taurus, ſeu Taurophagus, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentia, aut quòd natus ſit tauri ſpecie: aut quòd primus tauros iugo ſubiecerit & arare docuerit: aut quòd poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro præmio daretur. Palæph. lib. 3.

Taurus, ſecũdum Zodiaci ſignum, ſtellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quod à Sole ſubitur tertio Idus Apriles. Hunc poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europã è Phœnice tranſuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

Taurus Berytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gell.

Tauranius, xxvii. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2[illegible]5.

Taus, Britanniæ fluuius, Tacito in vita Agricolæ, hodie vulgò *Sutesk* dici, & omnium Scotiæ fluminum præſtantiſſimum eſſe ſcribit H. Boethius.

Taxandri. vide Toxandria.

Taxata. vide Talga.

Taxiana, inſula circa Peloden ſinum. Gentile, Taxianus, vel Taxianeus. Steph.

Taxila, vrbs Indiæ maximæ: in qua, vt ſcribit Philoſtratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius hominem eſſe dicebãt, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna promptiſſimè pugnaſſe ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hũgarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Hungariam. Luith. lib. 5. cap. 15.

Taygete, es, vel Taygeta, tæ, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis ſui cognominis conditorem. Virgil. Georg. 2.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, &c.

Taygetis, tis, ſeu Taygeta, orum, mons Laconiæ, teſte Strabone, non ille quidem admodum magnus, ſed tamẽ excelſus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri ſacrum fuiſſe tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræ motu corruiſſet, Spartanorum vrbem oppreſſit Cic. lib. 1. de diuinat. & Plin. lib. 1. cap. 79. *Amycleus* antea dictus Plutarchus de fluminibus teſtis. Huius verticem *Taleton* dictum ſcribit Gerbelius.

Tazata Plinii, Talga Pomponii, & Chalca Ptolemæi inſula eadem, vt docet in ſuis Annotationibus Hermolaus, vbi quoque dicit pro Chalca *Talga* apud Ptolemæum legendum, *Tachalca* legit Pintianus. Pompon. ſuam in Caſpio mari deſcribit Ptolemæus ſuam Hircaniæ attribuit, eóque etiam Caſpii maris ſit neceſſe eſt. Plinius ſuam in Scythico Oceano alicubi ſitam vult, an eadem, an diuerſa ſit iudicent peritiores.

Tazus, Tauricæ Cherſoneſi oppidum Ptolemæo *Theodoro* vocatur Nigro: qui illud Gothorum oppidum vocat.

Tazus, Ptolemæo Sarmatiæ Aſiaticę vrbs, *Suſaco* à Mercatore interpretatur.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Eſt enim Teanum Sidicinum in Appia via, & Teanum Apulum in finibus Apuliæ, diſtans à Latina xviii. m. paſſuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horat. 1. Epiſt.

Teanum, cognomine Sidicinum, Campaniæ oppidum. Plin. libr. 3. cap. 5. *Thiano* hodie nominari ait Erythreus in ſuo indice Virgiliano. *Sindicenum* legit Pintianus, à Sindicenis populis: [illegible] tamen habet Strabo: Teanum ſiue Theanum flumen ex hoc tractu apud Oroſium libr. 5. cap. 18. Aliud *Tiranum* eſt Pomponio in Apulia. Ptolemæus, Strabo & Liuius vtrunque per e ſcribunt.

Teari, qui Iulienſes, Hiſpaniæ populi citerio-

ris. Plin. lib. 5 cap. 3.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius a Scythas proficiſcens perueniſſet, caſtra diebus trib. continuit: cuius dulciſſima & limpidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inſcriptione, aliàs Græcis literis inſcriptam poſuit. Author Herod lib. 4. qui ſcripſit ex duodequadraginta fontibus effluere quæ *Capita* vocat.

Teatea Marrucinorum vrbs in Italia. Ptol. li. 3. c. 1. Theate hodie, vulgò *Tiets*. Plinius Teatinos accolas vocat, Leander ſcribit *Chieto* nunc dici, idem affirmat Niger.

Tebboath, nomen viri, 1. Eſd. 7. Lat. anuli, vel circuli, aut ſubmerſi, ſeu bonum tempus vel bona hora.

Tebath, nomen vrbis, 1. Par. 18. Lat. iugulatio vel occiſio, aut coquus, ſiue bene formidans, vel bene confractus.

Tebbath, nomen loci. Iud. 7. Lat. bona vel bonitas.

Tebeth, nomen menſis. Eſth. 2. Lat. idem quod Tebbaoth ſignificat.

Tecmon, vrbs Theſprotorum. Ciuis, Tecmonius Steph.

Tecolata vel Tetolata, Galliæ Narbonenſis vrbs in itinerario Antonini. S. *Maximini* nomen hodie habere ſcribit Simlerus. Vide Tigulia.

Tectoſages, fortiſſimi aliquando Gallorum Pyrenæis proximi & Cemeniis: adeò olim potentes opibus & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Aſia ſupra Phrygiam, Cappadociámque ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu, Tectoſages & Toliſtobogi dicti, Floro, Pliníoque. Vulgò *Le pays de Languedoc.* eorum vrbs apud Plinium *Toloſa* vocatur, hodie *Toulouſe* Ioanni Poldo. pro his Tectoſagibus Narbonenſibus, quidam *Teutoſages* legunt, apud Auſonium in deſcriptione eius Narbonæ. Tectoſax numero ſingulari habet Stephanus, idem multitudinis etiam Tectoſagæ.

Tectoſagæ, Cæſaris Germaniæ populi ſunt, circum Hercyniam ſyluam. Ad Nicri fluminis ripam eos accoluiſſe putat B. Rhenanus, vbi adhuc hodie vetuſta arx eſt, *Teck* dicta. Cæſar eorum meminit libro 6. belli Gallici, ſic, *Germaniæ loca circum Hercyniam ſyluam, quam Eratoſtheni, & quibuſdam Græcis fama notam eſſe video, quam illi Orcinam appellant, vulgò Tectoſages occuparunt.*

Tædifera Dea, Ceres eſt dicta, cuius ſacra noctu (vt in Aulularia Plauti eſt) fiebant, in quibus ſacerdotes faces deferebant, Cererem imitati, quæ tum Perſephonem filiam à Plutone raptam tædis incenſis quæreret, Tædifera eſt appellata, Ouid. Epiſt. 1. Hinc ſacerdotes, tædutos, id eſt, tædas ferentes, appellarunt.

Teganuſſa Plinio, Thiganuſa Ptolemæo inſula in ſinu Meſſeniaco. *Caura*, vt Sophian. vel *Caurea*, vt Bordonius habet hodie vocatur.

Tegea, Arcadiæ vrbs Stephano & Ptolemæo. A Nigro *Mulchli* nominatur. Gerbelius ſcribit à Pauſania *Genea* vocari, ſed Geneam, Corinthiacum vicum vocat Strabo.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus eſt Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur, vnde ruſus fit aliud adiectiuum, Tegeaticus, ca, um, quo cognomine Mercurius à Statio, inſignitur, libro 1. Syluar. Olim Lacedæmonii bellum intulere Tegeatis, ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem: ſed congreſſi prælio ac fugati, quicunque viui capti ſunt, eiſdem, quas ipſi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune, coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Pauſanias libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeates, & Mænalus. Eſt etiam Tegea in Creta à Talthybia condita. Stephanus.

Tegeatæ, & Pheneatæ, cùm diutino ſeſe bello afflixiſſent, demum vti pro ſumma rei, Tergemini fratres prælium inituri, vtrinque mitterentur, decernunt. Itaque Tegeatæ Rheximachi filios, Pheneatæ verò Demoſtrati promiſerunt: collato Marte duo ex Rheximarchi liberis cùm eſſent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duos militari quadam aſtutia ſuperauit. Nam cùm fugam ſimularet, inſectantes ſingularem occidit. Eius aduentui cùm populus vniuerſus gratularetur, ſola quidem ſoror Demonica nullam cepit lætitiam: perierat námque in eo prælio ſponſus ipſius Demonicus, quo indignatus Critolaus, ſororem interfecit: qui cùm homicidii accuſaretur, matris interuentu, à crimine liber euaſit. Plutarch. Parall.

Tegeſſus, vrbs Cypri. Gentile, Tegeſſius & Tegeſſeus.

Tegeſtra, vrbs Illyriæ: iuxta Aquileiam. Artemidorus Tergeſtrum vocat, & vicum eſſe ſcribit à quo ad Adriam ſtadia ſunt quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegeſtræus. Stephan. Vide Tergeſte.

Teglatphalaſſar, Aſſyriorum rex, totam Galaaditidem regionem vaſtauit, cepit & abduxit. Ioſeph. lib. 9. c. 12. 4. Reg. 15.

Tegira, vrbs Bœotiæ, in qua Apollinem aiunt natum eſſe, qui inde Tegyreius dicitur.

Tegmeſſa, ancilla Aiacis Telamonii, de qua Horatius.

Tehinna, filius Eſthon. 1. Par. 4 Lat. deprecatio aut miſericors, ſiue gratioſus, vel gratia.

Teias, Gotthorum dux anno ſalutis quingenteſimo quinquageſimo ſexto.

Teium, vrbs in Paphlagonia (vt Salluſtius ſcribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius, poſſeſſiuum trium ſyllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus eſt, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci filius, vnus ex Argonautis, ſociúſque Herculis in expugnatione Troiæ, qui quòd omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filia, ex qua Teorum ſuſcepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine paſſim, Telamonii à poetis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius appellantur à noſtris ſigna quæ ſuſtinent, quæ Græci ἀτλάντας vocant. Vide in dictione Atlas.

Telandrus, aliis Telandrum vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi Telandrium promontorium eſt. Steph.

Thelane, vrbs antiquiſſima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gentile, Teleneus, vel Telaneus Steph.

Telchines, filii Mineruæ & Solis, vel, vt alii malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam inſula ea dicta eſt Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuiſſe prodiderunt, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes. Ouid. 7. Metam. Alii eoſdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, ſummóſque artifices fuiſſe tradunt, veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuiſſe diſperſam Strab. li. 10. Ii peruicax prælium aduerſus Phoroneum regem Argiuorū & Parrhaſios ancipiti ſpe ſine fructu victoriæ geſſerunt. Iidémque poſt paululum bello victi, patria profugi Rhodum inſulam, quæ Ophiuſſa antea vocabatur, quaſi tuta poſſeſſione ceperunt. Oroſ.

Telchinia, Peloponneſi vrbs, Sicyon poſtea dicta. Steph.

Telchinius Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus, qui Rhodum incolebant: quod quemadmodum illi animalia & ſtirpes aqua ſtygia inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur, immiſſa peſte homines & pecora perderet. Palæph. lib. 1.

Telchines, Dęmones dicuntur inuidi & hominibus malefici qui hi fuiſſe perhibentur, Acteius Megaleſius, Ormenus Lycus, Nicom. & Mimon. Qui (vt aiunt) Stygis aquam manibus haurientes terram conſpergunt: ex quo calamitates, peſtes, & fames conſequuntur: qui etiam Alaſtores appellantur, Leonic. Thom. libro 3. cap. 101. Vocantur apud Græcos τελχῖνες, mali. Genij, ſiue homines faſcinatores & malefici. Strabo libro 10. meminit Telchinum, aítque nomen fuiſſe qui è Rhodo Rheam comitati ſint in Cretam. Plura vide in Prouerbio, Noui Simonem, & Simon me.

Telchir, Ptolemæo, in Græcis codicibus, Indię intra Gangem vrbs eſt. *Triminaua* Caſtaldo dicitur.

Telchis, vrbs Æthiopiæ in Libya, Gent. Telchites vel Telchinius. Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenſes Telchines, Sicyon quoque Telchinia vocabatur. Gentile, Telchinius.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphyto Dioſcuriadem vrbem apud Colchos traditur condidiſſe. Plin. li. 6. c. 5. Ab his gens Heniochorum orta eſt. Strabo tamen circa initium vndecimi Rhecum & Amphiſtratum nominatos dicit, vt in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt vt horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleba, Albaniæ oppidum. Ptol.

Teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infames, qui poſtea relicta patria, Telone duce, in Italiā venerunt, Capreáſque tenuerunt exiguam Mediterranei maris inſulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Telebras, fluuius ad Tigridis fluminis fontem. Steph.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12 Metam.

Telebois, regio Acarnaniæ. Steph.

Telecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

Teleda, vicus maximus & populoſiſſimus, iuxta Coryphen montem Syriæ. Theodor. in vita Euſebii.

Telegonus, filius Vlyſſis ex Circe, qui cùm iam adoleuiſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlyſſes, cum & ipſæ iā ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo eſt occiſus oſſe piſcis cuiuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tuſculum condidit. Ouid. 3. Faſtorum. Nomen hoc Latinè ſignificat, nouiſſimo loco natum: vnde pro humili & inglorio ponitur.

Telem, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. agnus ſiue ros eorum: aut Syriacè vmbra eorum.

Telemachus, Vlyſſis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerſo, in illis vlciſcendis ſe præbuit adiutorem. Homer. Odyſſ.

Telemiſeis. Vide Telmeſus.

Telemus, Eurymi filius, inter Cyclopas vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quæcunque poſtea ab Vlyſſe paſſus eſt. Ouid. 13. Metamorph.

Telenicus, vir adeò notæ paupertatis, vt Seriphij verbum inde finxerint, dicántque τηλενικίσαι pro euacuare. Vnde natum prouerbium, Telenico pauperior.

Telenis, quidam peſſimus ac indoctus tibicen, ex quo natum eſt prouerb. Telenica Echo. &, Teleni cantilenas cane.

Telephae, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermionen. *Steph.* in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo acceritus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicē, cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thaſſo inſula obiit. Steph.

Telephis, oppidum in loco prærupto, circa Phaſidem fluuium, in Armenia maiori.

Telephius tribus & fons Lyciæ, ſeptem ſtadiis à Patara diſtans. *Steph.*

Telephus, Myſorum rex, Herculis filius, ex Auge Nympha: qui cum aui iuſſu in ſyluis expoſitus eſſet, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cùm nullum ſatis efficax inueniretur remedium, oraculo reſponſum eſt, fore vt eadem haſta, qua vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex haſta, qua vulneratus erat, rubigine malāgma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt.

Telephus, Pergamenus grammaticus ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Inter alia, collationes epithetorum eidem rei cōgruentium, ad copiam parandam elocutionis. *Steph.* Telephus quidam mendicus, peram geſtans apud Ariſtoph.

Telephi fons in Lycia eſt, ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbidus eſt, & ſtadiis ſeptem à Pataris diſtat. Leonic. lib. 1. c. 84. ex Steph.

Telepiſſa vel Telpiſſa, fontis nomen, cuius aqua Tyreſiam extinctum fuiſſe fabulantur poetæ.

Teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt, vt ſcribit Pauſanias.

Teleſphorus VI. epiſcoporum Rom. annis VII. an. ſalutis 133. martyrio coronatus. Euſeb. lib. 5. c. 6. hiſt. eccleſ.

Teleſſia, Ptolemęo, colonia Romana. Frontino, Samnitum ciuitas, *Theleſe* Leandro. *Teleſia* Liuio, Straboni & Antonino.

Teleſto, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Teleſtor, pater Euripidis poetæ.

Telethrion, mons Oechalię in Euboea, *Strab.* 10. Incola Telethrieis. *Steph.*

Telethuſa, vxor Licti, mater Iphidis puellę, quę in puerum mutata fuit. Ouid. 9. Metam.

Teleutias, Macedonum rex, in portu Athenienſi, Athenienſium & naues & homines plures cepit. Xenoph. lib. 5.

Telen, tibicen, & poeta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius, ex quo prouerbium, Cane Telenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus ſeu mordacibus, quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quoſdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe: non ſine multo ſale ſcommatum. Eraſm. in Chiliad.

Tellias, Herodoto libro 8. vates Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi commentus eſt: ſexcentos viros è Phocenſibus pręſtantiſſimos, gypſo, tam ipſos quàm arma illinit, eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſi exercitus adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſunt.

Telis Plinij, vt putat Nauagierus in ſuo itinerario. *Thelis* Pliniani codices habent. alii *Tecum* libro quinto cap. 4. Galliæ Narbonenſis eſt fluuius.

Tellus, luris, terræ dea rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipſa accipitur terra.

Tellus, fuit neſcio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœſi diuitiis fœliciorem eſſe prædicauit. Plutarc.

Telmera, vrbs Carię. Gentile, Telmereus. Eadē videtur Termile, quod & *Steph.* teſtatur, de qua paulò poſt.

Telmeſius, Thebanorum mons, Palæph.

Telmeſſus, oppidum Lycię, ſeu (vt alii malunt) Cariæ haruſpicum diſciplina in primis clarum. Plin. li. 5. c. 27.

Telmiſſus. Vide Oropus.

Telmon, nomen viri, primo Paralip. 9. ſecundo. Eſdr. 11. Lat. ros præparatus, vel roris præparatio, aut roris munus, vel ros numeratus: aut ex Syro, & Hebr. vmbræ præparatio, vel munus.

Telo Martius, Anton. Galliæ Narbonenſis portus, hodie *Toulon. Telon* Paradinus interpretatur. alii *Telon* ſcribunt.

Telopis, Hiſpanię Tarraconenſis in Iacetanis oppidum, Ptolem.

Telos, inſula, à qua Telena vnguenta. Plinius libro tertio, capite primo. Stephano vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathuſa dicta: Gentile, Telius Stephano. Vide Agathuſa.

Telphoſſa, fons, cuius aquæ frigus Tireſias vates cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. *Steph.* fons, & mons Bœotiæ, à

Thilphuſa. Vide Tilphoſa.

Telphuſſa, Lycophronis vrbs in Arcadia, à Telphuſſa Nympha Ladonis filia id nomen habens. Steph.

Telphuſſium, ſiue Tilphoſſium oppidum eſt in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro. Itē mons & fons, ibidem.

Telumnum, Aquitanicæ vrbs. Antonin.

Telus, Carpathii maris inſula Strabo. *Epiſcopi* Sophiano. *Agathuſſa* Callimacho.

Telys, Sybaritarum tyrannus. Herod. lib. 5.

Temala, vrbs & flumen Indię extra Gangem. Ptolem.

Temathia. Meſſeniæ mons Pauſan.

Tembaſa, Lycaoniæ oppidum in Tauro monte. Plin.

Tembrium, vrbs Phrygiæ, Charax Tymbrium vocat Gentile, Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo in Argonaut. Tembrogius Plinio.

Tembrogius Phrygiæ fluuius, in Sangarium fluens. Plinio teſte, *Thymbris* Liuio vocatur. Orpheus *Tembrium* nominat.

Tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Tembrius. Steph.

Temenos, locus Siciliæ intra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites. Eſt & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum. Steph.

Temenion, locus Meſſenes, vbi Temenus ſepultus eſt. Stephan.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycoaniam: Gentile, Temeneus. Steph.

Temenites, collis in Thracia iuxta Triballos. Steph.

Temenium, vicus in Argia ad Argolicum ſinum. Strabo.

Temeſa agri Brutii oppidum, ęris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literę vnius mutatione Tempſam appellârunt. Plin. lib. 3. c. 5. Ouid. 15. Metam. hodie *S. Marco*, teſte G. Barrio, & aliquando *Meliuitum*.

Temeſa, oppidum in Cypro vbi æris fodinarū locus oſtenditur: vide Strabonem libr. 5. Et Eratmum in Prouerbio Temeſſæus genius.

Temeſeus, fœnerator fuit quiſpiam, quem Eutymus Locrenſis athleta coegit reddere quicquid viurario quæſtu ſibi parauerat.

Temixtita, Hiſpaniæ nouæ oppidum. Vide Mexico.

Temnes, Sidoniorum rex ciuitatis proditorem interfici curauit. Diod. Oroſ. lib. 3. c. 7.

Temnos, Æolidis vrbs. Plin. Steph. item mons inter Aſiam & Thebeium campum. Ptol.

Tempe, Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum longitudine, & fermè ſex latitudine. Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœniſſimiſque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumeſſia dicuntur à Teumeſſo monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemora præſertim atque aquas habentia, [illegible] Tempe vocamus.

Templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de creux*.

Templarii, fuerunt hæretici in Solymorum ciuitate anno 1030. poſt interitum Philippi Auguſti, qui frequentes & aſſidui in templis verſabantur, vnde tractum nomen. Simulachrum habebant, factum ſuo mo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta: cæteris potum dabant, qua potione firmiores & conſtantiores ſe futuros dicebant. Eos verò qui ex [illegible] virgineoque coniugio fuiſſent nati ſub ecto igne torrebant, ſimúlque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quo maiorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Vienneſi, ſententia Clementis Pontificis maximi qui Benedicto ſucceſſit. Quidam exiſtimant, propter diuitias, quibus nonnulli magnates inhiabant, Templarios horrendis ſceleribus fuiſſe falsò accuſatos, & tandem oppreſſos. Annal. Franciæ.

Tempſa. Vide Temeſa.

Tempſis, Plin. li. 7. c. 48. cacumen Timoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, CL. annis viuunt incolæ.

Tenagus, locus Suſianæ regionis ad ſinum Perſicum. Ptol.

Tencteri, populi à Liuio Druſo victi, anno mundi [illegible].

Tenchtheri, pop. Germanię Transrhenani, qui cum Vſipetibus & hominum magna multitudine à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes Rhenū fluuium tranſierunt, non longè ab oſtio quo Rhenus ipſe mari influit, Menapiorúmque agros vtrámque fluuii ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rheno diſcreta, ſollicitauit Vbios (nunc Agripinnenſes) vt à Romanis deficerent initio imperii Veſpaſiani. Tacitus. Appiano *Tanchari*, Plutarcho in vita Iulii *Tenteri*-*des*, Ptolemæo *Tingri*, *Tenchateri* Epitom. Liuii, Germaniæ ſunt populi. Apud Vvilichium ſunt, qui hodie propè Rhenum, Luppiam, & Lonam fluuios habitant, vbi ſunt plerique *Heſſi*, & nonnulli *Franci*.

Tendeba, Cariæ vetus oppidum. Steph.

Tendeſilius, apud Hiſpalim ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus obtruncatus. Ritius.

Tenea, oppidum ſexaginta ſtadiis à Corintho. Pauſan.

Tenebria, vicus Iberiæ: vnde Tenebrianus. Step.

Tenebrion,

Tenebrion, promontorium quoddam. Steph. Ptolemæo eſt in Hiſpania Tarraconenſi, hodie *Cabo de Altaques.*

Tenea, vicus Corinthi à Tenne Cygni filio, inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, inſula inter Lesbum & Helleſpontum, contra Troiam, à Sigæo litore XII. M. paſſ. diſtans, à Lesbo LVI. M. Hæc prius Leucophrys appellabatur. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tennes Cycni filius, conditáque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illias, quibus Troia periit inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt Virgil. 2. Æneid. *Tenedo* adhuc à Sophiano vocatur. Euſtathius ſcribit eam olim quoque *Calydnam & Leucophryn* appellatam, cui Diodo & Pauſan ſuffragantur. *Phœnice & Lyrneſſus* etiam Plin. libr. 5. cap. 31. nominat *Tennes* ante bellum Troianum nuncupatam ſcribit Heraclides. *Calidnæ* numero plurali Troianæ inſulæ ſunt, vt ſcribit Iſacyus. ſunt enim duæ prope eam Tenedum, quæ hodie *Laure* dicuntur, Nigro teſte. Aliæ prope Rhodum ſunt. vide Strabonem in calce libr. 5. *Calymnam* poſtea *Calymnam* nominatam ab Ouidio tradit Camerarius eo verſu,

---Fœcundáque melle Calymna

Tenericus campus, circa lacum Copaiden. Strabon.

Tenes, Tenedi vrbis conditor, à Tenediis eam ob cauſam deus habitus. Hic legem tulit atque induxit morem, vt à tergo eius ſtaret quipiam ſecurim tenens, videlicet ita paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo Tenedius patronus apud Eraſ.

Teneſis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Strabo.

Teniæ: fontes in Arcadia ſtadiis circiter ſeptem ab Amilo vrbe. Pauſan.

Tenion, vrbs Achaiæ: vnde Tenieus. Steph.

Teniſſa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Prol. *Tremiſſen*, Nigro.

Tenitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennagora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Tennes, Cycni filius à quo Tenea, vicus Corinthi, Stephan. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tennum, oppidum, ex Æolicis, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conſcripſit, vt author eſt Strabo lib 14. vnde enites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, Laconiæ vrbs. Steph.

Tenos, inſula in Ægæo mari, vna ex Cycladibus, in qua eſt vrbs eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, alioqui Ophiuſam. Plin. li. 12. c. 4. Stephanus à Tene conditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in Mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoſo. fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centum: Ciuis, Tenius vel Teneus. Stepha.

Tenſa, magnæ Græciæ inſula, ab Ionibus inſtituta. Solin.

Tentyra, orum, ſiue Tentyris idis, vrbs Ægypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit. eius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodilis terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. l. 8. cap. 25. Strab. lib. 17.

Tentyris, Ægypti oppidum. Ptolem. Strabo. Steph.

Tenupſis, oppidum Nubæorum in Æthiopia ſub Ægypto. Plin.

Teos Steph. Ioniæ ciuitas, Anacreontis poetę patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide Teium. inſuper Stephanus & Strabo antea ab Anacreonte *Athamas* dictam ſcribunt. Theuetus nunc *Suſor* nominari dicit.

Teos alia in Dirbis Scythię, ad quam palus eſt, piſcibus referta, è quibus perferenuto oleũ manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit vſibus aptum. Steph.

Tephene, Palæſtinæ toparchia. Plin.

Tepula Aqua, vrbis Romæ: Plin. 36. ca. 14. etiam *Iulia* vocatur apud Frontinum.

Teracatrię campi Germanię iuxta Danubium, Ptole. *Kunigguviſer & Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Teracina. Vide Taracina.

Terapne. Vide in dictione Therapne.

Terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapſæus. Steph.

Teratius. Vide Tarchetius.

Terbetia, vrbs Siciliæ: Ciues, Terbetini: Stephanus.

Terebris, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Pto. li. 2. c. 6. Tuder Plinius lib. 3. c. 14.

Terebus Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius circa Carthaginem. Ptolem.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius, Ptol ad Euphratis oſtium in ſinu Perſico. *Balſera* Ortelio. *Diridotis* apud Arrianum, qui vitam Alexandri magni deſcripſit, vocatur. Videtur ab eodem Arriano, cuius Periplus maris Rubri extat. *Apologus* dici, *Auge* apud Æthicum. Vide Charax.

Terci. Vide Zabari.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſſima. Hæc Plinius libro 7. cap. 48. vixit annos 117.

Terentius, poeta comicus, Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium maximè Lælii & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Vide cætera in commentariis Donati in Terentii comœdias. Non obſcura fama eſt, adiutum Terentium in ſcriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipſe famam auxit, non enim niſi leuiter ſe tutari conatur prologo Adelphorum.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liuius 10. de bello Punico. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellii Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilij Pauli, poſt cladem Cannenſem cum reliquis exertus Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet. Plutarch. Liuius.

Terĕtum, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur quæ ludis tantùm Secularibus effoſſa terra oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúſque noctibus celebrabantur: tametſi poſtea ambitione principum minore interiecto ſpatio, aliquoties fuerint celebrati.

Terenuthis, Steph. vrbs in Ægypto.

Tereſſa, Pomponio Æolidis vrbs.

Tereus, Italiæ fluuius, vnà cum Amaſeno in Lirim effluens. Sabinus in Virgil. Æneidos 7.

Tereus, rex Thracū, Martis ex Biſtonide Nympha filius: qui cùm Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiā ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit vitiatę que linguam præcidit, arctiſſiméque eam cuſtodię incluſit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, qua bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, bacchantiſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cùm illa communicato conſilio, Itym filium arreptum dilacerat, patríque comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allatum cognouiſſet: iámque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in vpupam egregio ſanè figmento. Nihil eſt enim vpupa fœdius, nihil inquinatius, quæ nuſquam libentiùs commoratur quàm in ſtercoribus. Ad hæc longo & acuto roſtro vpupa tanquam cuſpide armata exercet tyrannidem in auiculas, habétque criſtam plicabilem, quæ cùm erigitur per longitudinem capitis, refert diadematis regii ſimilitudinem. Vnde quidam lepidè in vpupam ſiue Tereum luſit:

Rex fueram ſic criſta probat: ſed ſordida vita
Immundam è tanto culmine fecit auem.

Seruius. Ouid. 6. Metamor. Vide Philomela & Progne.

Tergedum, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Tergemina Diana dicta eſt: ſolet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu tres vias, hoc eſt, tria nomina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque cuſtos, nemorúmque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho,
Diua triformis.

Et quidam incertus author,

Terret luſtrat Proſerpina, Luna, Diana:
Ima, ſuperna feras ſceptro fulgore, ſagitta.

Palæph. lib. 2.

Tergeſte, oppidum, ab Aquileia ſtadia 180. diſtans, vt inquit Strab. hodie Trieſtum vocatur. Plinius lib. 3. capite decimo octauo, coloniam Venetorum vocat, quæ diſtet 33000. paſſuum ab Aquileia. Ptol. Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat lib. 3. capite primo. Vide Tegeſta. *Tegeſtra* vocat Steph. & Tegeſtræorum vrbs Diodoro dicitur.

Tergeſtinus ſinus, Plin. vocatur à Stephano Aquileius ſinus, intimus maris Hadriatici receſſus eſt. hodie *Golfo de Trieſte.*

Tergilani, Lucanorum gens. Plin.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Æthiopiam. Gentile, Tergites, Steph.

Terias, fluuius Siciliæ. Plin. *Iarretta* hodie.

Teridata, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Terillus, Himeræ tyrannus, anno mūdi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in quam Ligea Siren maris æſtu, eiecta ſit. Ciuis, Terineus. Steph. *Mantea* Nigro. *Nuceria* circa Xerinæ reliquias ſtatuitur à Bario: de eo Diod. & Strab.

Terineus ſcopulus, cuius meminit Plinius: eúmque *Nauem* vocant nautæ: ſic Gabriel Bar. in libello ſuo de Calabria, vbi eum iam in ſicco eſſe ait.

Teriſci

Teriſci. Vide Tauriſci.

Termantia, Appiano in Ibericis, Hiſpaniæ ciuitas hodie exigua, quam *Nueſtra Segnora de Termes* vocant.

Termeleis, vel Termera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis Termereus. Her. ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas. Steph. Vide Telmera.

Termerum, Coæ inſulæ locus apud Strabonem.

Termes, Plinio Celtiberiæ oppidum eſt. *Terme* fortè Flor. 4. cap. 12. [illegible] Ptolemæo in Auacis.

Termetis, Aſiæ minoris mons, Olympi radicibus iunctus, Plinius.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. lib. 13. cap. 14. Vide Telmera & Termera.

Termiliæ populi. Strab. lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit: cùm prius Minyæ vocarētur vt Herodotus refert. Ac prius etiā Solymi poſteà Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit. quæ profectò ratio Lycios ac Solynos eoſdem eſſe oſtendit, quanquam poëta eos ſeparat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur,

Hic Solynus iterum præſtantibus intulit arma.

Vide Mylias & Tremile.

Terminalia, feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, quòd is dies anni extremus erat conſtitutus. Ego potius à Termino deo nomen ſumpſiſſe exiſtimo.

Terminalis Apollo dictus eſt, ab adiudicatis finibus, quòd Hermonienſes de terræ finibus contendentes victores fecerit, Palæph. libro primo.

Terminus, dei loco habitus eſt, quod poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum de diuidendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabāt ei mēſe Februario in æde, qua ſuper eum foramen in tecto patebat, quod nefas eſſe putarent Terminum iuxta tecta conſiſtere. De hoc extat lepidū ænigma apud Gellium lib. 12. c. 6 quod Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit. Ouid. 2. Faſtor.

Termiſſum, Hiſpaniæ ampliſſ. oppidum. Appian.

Termiſſus, vrbs Piſidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, Termiſſeus. Steph.

Termus, Sardiniæ fluuius. Ptol.

Terpander, ſiue Terpādrus Arineus, ſiue Leſbius, poeta lyricus, primus in lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit quanquam Philemoni quidam reſcribunt. Suidas. Strabo autem lib. 13. Methymneum facit, quod oppidum eſt Lesbi: dicítque de Tetrachordo Heptachordum reperiſſe, vt eius indicant carmina. Hinc Virg. lib. 6. Æneid.

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Huius famæ ac nominis maximum iudicium, quod Lacedæmonii ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret, ex quo poſtea his prouerbiū manſit, ſi quando dulcem audiant muſices cōcentum, ſecundùm Lesbium cantum ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi, 1. Eſd. 4. Lat. raptores fatigati vel laborioſi: aut ſeries miraculoſa vel ruinoſa aut ex Syro & Hebr. mons vel cuſtos miraculi vel ruinæ aut folium arboris.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his verbis: *Statim vt imperium adeptus eſt*. Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios acceſſit, diebúſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercitaríque cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

Terpſichore, vna nouem Muſarum, ſic dicta quod choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quod maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Terſos & Terſia. vide Tarſus & Tarſuras.

Terſum, regio à Græco verbo [illegible] dicta, quod exſiccare ſignificat. Huius enim regionis loca primùm poſt diluuii vaſtitatem in proximum pelagus receptis aquis, apparuiſſe, & ſole deſiccata conſtitiſſe, pro conſtanti autumant, Eratoſthenes autem ideò illam Terſum appellatam ſcribit, quoniā eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur: cùm antea eiuſmodi non adhibita cura collectæ facilè putreſcerent & interirent. Sunt qui illam vrbem, Tarſum à pedis parte ſic vocatã, appellatam fuiſſe dicunt: quoniam eo loci Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedémque offendiſſe dicatur. Polyhiſtor tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit Tarſúmque ciuitatem poſtmodum ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis ſic fuiſſe denominatam, Leonic. Thom. li. 3. c. 81.

Tertia, ſiue Tertulla per diminutionem, Bruti ſoror, vxor Caſſij, ſic dicta, quia poſt duos edita eſſet. Hæc abortum fecerat: quod queritur Cicer. ad Atticum li. 4. 18. Tertullæ nollem abortum: tam enim Caſſij ſunt iam, quàm Bruti ſerendi.

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli, Act. 24.

Tertullus, conſul, anno ſalutis 412.

Tertullianus, theologus.

rum qui Latinè ſcripſerunt,cuius multa leguntur opuſcula eloquentiſſimè ſcripta. Hic,ſicut ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem,ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantùm , ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet non effigiatum, neque tamen hinc hęreticus creditur eſſe factus.

Teſa,Carmaniæ vrbs.Ptol.

Teſiphon tyrannus,deuictus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa,anno diluuii 1606.

Teſippeus,x.Athenienſium rex,regnauit annis 27.anno mundi 3143.

Teſqua,loca edita aſpera & inculta,ipſo ſitu atque ſilentio religionem quandam & horrorem incutientia. Horat. Varro libro 6 de lingua Latina,Teſca ſcribit per c literam:putátq; Teſca dicta,quaſi Tuteſca,à tuendis ſacris: locáque quædam agreſtia interpretatur,deo cuipiam conſecrata : Accii teſtimonio idipſum confirmans, ex Tragœdia. cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modum citato : *Quid es tu mortalis, qui in deſerta & Teſca te apportes loca.* Quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus,explicat idem Accius, paulò poſt ſubiungens.*Celſa Cabyrum delubra tenes myſteriáque priſtina Caſtis concepta ſacris.* Hæc Varro.

Teſſuinum Piceni vrbs apud Blondum & Nigrum,qui addit eam hodie *Traſſimium* appellari,ſed *Caſtrotraſſino* habet Leander.

Teſta Libyus Triton,apud Celtiberos regnum tenuit anno mundi 2150.

Tethiopobatę Herodi populi ſunt in Libya.

Tethys vox,Cæli & Veſtę filia,ſoror Saturni, coniunx Neptuni , fluuiorum & Nympharum mater vt eſt author Heſiod.in Theogonia. Ouid.tamen li 5. Faſt videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam , qui fuit Saturni frater natu maior. Vide Neptunus,& Mythologos in eiuſdem nominis explicatione.

Tetolata vide Tecolata.

Tetrachoritæ,populi,qui aliàs Beſſi & Tetracomi Strab lib.7.

Tetragonis,Plinio Arachoſię oppidum eſt,ſub Caucaſo,quod antea *Cartana* dictum fuit.

Tetranaulochus, vide Naulochus.

Tetrapyrgia. vide Antipyrgus & Taureſium.

Tetrapolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo. li.6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida Item pars Atticæ , Tetrapolis dicebatur, quod vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoen, Probalintum, Tricorithon (aliàs Tricorynthon) & Marathonem. Priùs autem Hittenia vocatur. Steph.

Tetricus(inquit Seruius)mons in Sabinis aſperrimus , vnde triſtes homines tetricos dicimus.

Tetrinius,teſte Suetonio,fuit latro, qui cùm poſtularetur,Tetrinios eſſe ait Caligula imperatori,hoc eſt,ipſos accuſatores,latrones eſſe,& talis qualis dicebatur Tetrinius.

Tetrionenſis,vide Dertona.

Tetriſia,vide Tiriſtria.

Tertius Cabalus,vide Sextius.

Teuca,regina Illyricorũ Romanos ſæpe fregit,caſtitate admodum clara Hęc vt author eſt Plin.li.34.c.6.P.Iunium & T Coruncanum,legatos Romanorum ſumma iniuria interemit. vide Tentha.

Teucer, Samandri Cretenſis filius , qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regum fluxit origo. Ab huius nomine Troia,Teucria dicta eſt ,& Troiani ipſi Teucri.

Teucer,Telamonis ex Heſione filius,ſagittãdi peritiſſimus,quem Homer.8. Iliados inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem,multóſq; Troianorum occultè ex inſidiis vulnerantem. Hic cum euerſa Troia in patriam rediiſſet, indignatus Telamon quòd necem Aiacis fratris ſui Vlyſſi inſidiis circumuenti,vltus non eſſet, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibíque vrbem condidit, quam de nomine relicto patria Salaminem appellauit.

Teuchira.vide Arſinoe.

Teucria gens apud Virg.vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis,& Dardania poſt dicta.

Teudamedus,Homero Iliados ſecundo,pater Pelaſgi.

Teudaſia.vide Theodoſia.

Teudelina, Caribaldi Bauarorum regis filia. anno ſalutis 594.

Teuderium.Ptol lib. 2. c.11. vrbs Germaniæ: Hodie Padeburna,vulgò *Paderborn*.

Teumeſſus Bœotiæ exiguus mõs,in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſſium occidit,eíque pellem detraxit, qua ſemper poſtea pro pallio vſus eſt. Leo autem à Ioue in cælum tranſlatus dicitur,vt gloriæ Herculis cõtulerit, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

Teumeſſus, paruulum oppidum in Thebanis finibus. Eſt etiam hoc nomine fluuius & regio.

Teuochis, vrbs Ægypti,& lacus eiuſdem nominis. Ciues,Teuochites.Steph.

Teuriochæmæ Ptol. ſunt Germaniæ populi, *Duringer* videntur in tabula Manſueldiæ ſtellę cui ſuffragatur Peucerus.

Teurnia , Ptolemæus Norici vrbem habet, quam Lazius in ſuo opere de gentium migrationibus,*Kachſtadt* nominat *Pernau* verò,ad lacum Chimſe eſt Pirchaimero.

Teutunum. Vide Titana.

Teutates, lingua Gallica dictus eſt Mercurius,qui ab illis humano ſanguine placabitur. nam pro victimis homines immolabant, miniſtríſque

ſtriſque vtuntur ad ea ſacrificia Druidibus. Alij immani magnitudine ſimulachra habebãt, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complent: quibus ſuccenſi circumuenti homines flamma examinabantur, quoſdam ſagittis configebant & intra ſacras ædes patibulo ſuffigiebant. Strab. Lucan. lib. 1.

Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates, horrénſque feris altaribus Heſus.

Teuteus, xxix. Aſſyriorum rex: regnauit annis xl. anno mundi 2790.

Teutha regina Illyriorum. Vide Teuca.

Teuthadamas, nomen patris Pelaſgi. Hom. 2. Iliad.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volēs, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthrania, Plin. libr. 5. cap. 3. regio ſupra Elida & partem Troadis, in Mediterraneo quam Myſi antiquitus tenuere Stephano Myſiæ ciuitas eſt à Teuthrante dicta. *Thymena* Ptol. habet, *Tripoli* vocat nouo nomine Theuetus. vide Pergamum.

Teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myſiæ rex qui Augem Alei filiam, ab Hercule compreſſam, ideóque patris iuſſu vnà cum Telepho filio arcę incluſam, & ad oſtium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmque eius Telephum pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſententia refert Strabo libro decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſſit grauidáſque reliquit. Ouidius in Epiſtol. Deianyræ ad Herculem. vide Thraſyllum.

Teuthrone, Ptol. Laconicæ vrbs, *Scopia*, Nigro appellatur.

Teutiuſa, inſula Ioniæ. Thucyd. Gentile, Teutiuſſæus, Steph.

Teutoburgenſis ſaltus, Germanię locus apud Tacitum, clade Romanorum ſub Quintilio Varo nobilis hodie *Teuto* vel *Teuteberg* ſilua eſt ſic dicta, propè quam locus qui *VVinfeldid* eſt. Cãpus victoriæ dicitur. Tractus hic patet in lõgitudine 400. paſſus, & 200. latitudine non longè ab arce *Falckemburg* & oppidulo *Horn*, in itinere quo itur Pedeborna Bylſeldum & Monaſterium. Ex Chronico Mansfeldæ à Cyriaco Spangebergo Germaniæ ſcripto. Germanici ſaltus vocatur hîc locus à Liuio lib. 9. niſi quis malit hîc Liuium communi vocabulo de Germanorum ſaltibus, quam de Germanici imp. intellexerunt nonnulli.

Teutoburgium, Ptolem. & Anton. Pannoniæ inferioris vrbs *Funfkirchen* interpretatur à Volaterrano. *Quinqueecleſienſem* vocant Neoterici latini *Funfkirchen*. Hanc Murſiam olim dictã putat Auentinus, cuius Anton. meminit, & Aurelius Victor. Bonfinio *Peuce* videtur. Eius fortè, cuius mentio eſt apud Strabonem libr. 7. quam in Danubio ſitam tradit VVolg. Lazius credit *Teutoburgum* Ptolemæi, *Amantia* Antonini, & *Quinque Eccleſias* in eundem ſitum ſiue locum incidere.

Teutomalius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Teutones, ſiue Teutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumerati: ita dicti à Teutone ipſorum deo (Tacitus Tuiſconem appellat, quem indigenam, & terra ortum exiſtimabant. Hinc Tuiſconicus. *Teutſche* patria lingua interpretantur.

Teutonus, Hom. Iliad. 6. Axili pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Romana concubina. Gen. 22. Lat. hyacinthinus, vel feſtinans aut ſilens.

Thabis Scythiæ mons in Aſia. Mela lib. 3.

Thabor, vulgò *Saron*, mons eſt in medio Galilææ campo mira ſublimis rotunditate. Nam eius altitudo (vt lib. 4. Hegeſippus ait) 30. eſt ſtadiorum: vertex autem in ſe campeſtris, xxiii. ſtadiis iacet. Ierem. 46. Pſalm. 88. ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Paralip. 6. Iud. 4. 1 Reg. 10. Lat. electio, ſiue puritas. aut Syriacè contritio, vel confractio. Eſt autem Chriſti trãſfiguratione clarus, *Thabirius* aut *Ithabirius* Latinè dicitur. Hic mons à Polybio lib. 5. *Malius* nominatur, in cuius iugo vrbs eſt, ἀταβύριον nomine.

Thabraca Ptole. Tabrachia Plin. & Tabraca Pomponio. Θάβρακα habet Stephan. Africæ propriæ vrbs. *Bugia* vocat Fazellus, ſed hanc Bugiam putat Caſtaldus, *Igilgile* Ptolemæi eſſe, & Sabellicus *Vzicath*. Pro Vzicath nonnulla Ptolemæi exemplaria habent *Thuzicath*.

Thadal, rex Gentium. Gen. 14. Lat. conterens iugum, ſiue ſcientia eleuationis vel aſcenſionis.

Thaddæus, vnus ex Apoſtolis, Matth. 10. qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebæus. Euſeb. lib. 1. cap. 13. hiſt. Eccl.

Thanęus Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus, non vilius quàm 50. aureorum mercede in ſingulos annos peregrinaretur vocatúſque ab Honorio quarto centum ſibi ſtatui voluit: à quo curato decem millia reportauit. Volater.

Thahan filius Thale 1. Par. 7. Lat. deprecans aut miſericors, ſiue gratioſus vel gratia.

Thahath nomen viri 1. Par. 6. 7. Lat. ſubter. vel ſubtus, aut pauor, ſiue formido: vel Syriacè deſcenſio. Eſt item 27. Iſraelitarum manſio, Num 33. 19.

Thaïs, meretrix nobilis, patria Alexandrina.

qua cùm Athenas queſtus gratia ſeſe contuliſſet, Atticæ iuuẽtutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menander comicus poeta: vnde & Menandrææ epitheto à poetis inſignitur. Fuit & Thais alter à Diuo Panutio admonita, quæ relicto quæſtu meretricio, ſancta mulier euaſit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem niſi Deum poſſe conſpicere: ille ſumpta hac occaſione, ad Dei metum ac religionem eam eſt exoratus, qui poſſet etiam occulta conſpicari. Volater. lib. 20.

Thalamæ, vrbs Meſſeniç, Paſiphaes templo & oraculo nobilis, vt docet Plutarchus in Ægide, Steph Nigro *Vaſilopotamo* nuncupatur, *Calamata* nouo nomine vocat Gemiſtus.

Thalamanæi, populi Perſis ſubditi, Steph.

Thalamegus, nauis genus, Atheneus. Ædificauit Ptolemęus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius ſeſtadium, latitudo quę eſſet am. liſſima triginta cubitis, altitudo cum ſuggeſtu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus neque rotundis aſſimilis. Hæc nauis aliis omnibus dicitur nauthalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & Thalamii hora.

Thalamia, vrbs Theſſaliæ, quæ & Thameia. Gentile Thamieus. Steph.

Thalaſſa, ciuitas littoralis Cretę, haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

Thalaſſar, regio Syriæ, Iſa. 37. Appellatur & Thelaſſar, 4. Reg. 19. Lat. ſuſpenſio vel tumulus principis, aut ſuſpendens canticum, vel tumulus canentis.

Thalaſſius, deus nuptiarum: de quo vide Liu. li. 1. Decados 1. & Plutarchum in Romulo.

Thale, nomen viri. 1. Paral. 7. Lat. humectatio aut viriditas, ſiue humectans, aut vireſcens.

Thalecus, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus, Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ ſeu rerum certiſſimus repertor, & naturæ ſuæ rerum certiſſimus contemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula, ſyderum obliqua curricula, Solis annua reuerticula. Mercaturam exercuit. Plutarch.

Thales, poeta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis poeſi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plut. in Solone.

Thaleſtria, vel Thaleſtris, regina Amazonum quam alij Minitheam vocant Hęc cum trecentis mulieribus occurrit: triginta quinq dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, Alexãdro in Hircania res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet: & vt viſa eſt vterum impleſſe, diſceſſit, Strabo li. 11. Clitarchus Thaleſtriam ſcribit à Caſpiis portis & Thermodoonte profectam, ab Alexandria veniſſe, &c.

Thalia, nymphæ nomen. Vide Talici.

Thalia, vna ex nouem Muſis ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quod Poetarum fama, nullo tempore marceſcat. Horatius argutam eam appellat. 4. Carminum Ode. 6. *Statius laſciuam*: 2. Syl. 1.

Thalia inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtot. in Mirabilibus.

Thalluſa. Vide Daphnuſa.

Thalpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Step. Gentile, Thalpuſius.

Thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus fixiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pij

Thamanæi, populi Perſis tributarii. Herodotus lib. 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudę. Gen. 38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis quę nunc Palmyra dicitur olim à Salomone conſtructa. Ezech. 48. Hęc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item Dauid, 2. Reg. 13. 1. Paral. 3. Sic vocabatur & filia Abſalon. 2. Reg 14. Lat. palma, vel dactylus ſiue commutatio, vel permutatio, aut amaritudo.

Thamela. Vide Thalamia.

Thameſis, celeberrimus Angliæ fluuius, primò Iſis nominatus, paulo ſupra Vinchelcombiam vicum oritur. Deinde riuis paſſim auctus contra Ozonium cum flumine Thami coniunctis aquis, cum eo nomen quoque coniũgit. Ad extremum maris fluentis ac refluentis excipitur: atque nauig. bilis & vaſtus, magno Anglorum commodo, Londinum alluens in Oceanum influit. Incolis hodie *Thames* ſcribitur, ſed *Tems* pronunciant.

Thamna, vrbs Palæſtinæ. Steph. Gentile, Thamnitæ.

Thamna, concubina Eliphaz filii Eſau. Gen. 37 Lat. vetita ſiue prohibita, aut perfecta, vel conſummata commotio.

Thanna, Ioſ 15. Ciuitas in tribu Iuda, Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans aut Syriacè conſtituens.

Thamnas, idem. Gen. 38.

Thamnata, idem. Iud. 14. & 1. Machab. cap. 9. *Tinim* eam nominat Beniamin.

Thamnath-ſara, ſiue Thamnath-ſare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Ioſuæ duci tanquam hæreditas attributa. Ioſ. 19 & 24. eadem quæ & Thamnath hares, per litterarum tranſpoſitionem Lat. figura, vel imago extenſa, vel remanens aut fœtens, ſiue numeratio reſidua, aut numeratio extenſionis, vel fœtoris: aut ex

aut ex Syro & Heb. conſtituta extenſio, vel fœtor, aut [illegible] redundans.

Tha[illegible], locus prope Nabathæos Arabes, Steph.

Thamyras, ſiue Thamyris: Suidæ: poetæ nomen ex Thracia, qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio, mare dilexit: deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit, cum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus, vt ſi vinceret, earum complexu potiretur, ſi victus [illegible] ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter [illegible] proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit.

Tham. Ægypti ciuitas, vnde Titanes dicti ſunt, quòd ibi primùm habitarint poſt diluuium [illegible] in cap. 6. Geneſ.

Thaanach ciuitas, 3. Reg. 4. 1. Par. 7. data dimidiæ tribui Manaſſe. Ioſ. 21. Iudic. 1. & 5. [illegible] & [illegible] Ioſ. 17. lat. confringens vel humilians ſe ſiue reſpondens tibi.

Th[illegible] nomen loci. Ioſ. 16. lat. ſi[illegible] vel [illegible] diſſolutus aut diſcalceans, ſiue [illegible] errans vel mentiens: aut [illegible] vel pacis [illegible] occaſio [illegible], aut occaſio [illegible] eſt abundantia [illegible] pax.

Th[illegible] inſula in Oceano Gallico Britanniæ [illegible] refert proxima, frumentariis campis fœta. In ea nullus anguis viuere poteſt: [illegible] aſportata aliquo terra angues illicò perimit [illegible] Thanatos à morte ſerpentium, partem [illegible] hodie [illegible] vocari, Bedæ Ta[illegible] ibit antiqua & vera Brit[illegible] vocari. In Aldinis [illegible] habetur Ioannes Ca[illegible] eadem ſit cum Etta [illegible] Ptolemæi, Galliæ Narbonenſis ad [illegible].

Thaneum [illegible] metropolis fuit Ægypti, in qua Moſes multa ſigna fecit. Vide Tanis.

Thanehumeth pater Saraiæ, 4. Reg. 25. Iere. 40. lat. munus, ſiue donum indignationis vel caloris aut requies mortis.

Taphnes, ſiue Taphnis ciuitas Ægypti. Ier. 2. 43. 44. & 46. Ezech. 30. vide Tanis.

Thaphſa, ſiue Thapſa lat. tranſitus, vel claudicatio, vel paſcha, i. locus vbi paſcha fit, ciuitas 3. Reg. 4. 24. & 4. Reg. 15. 16. Hebraici interpretes dicunt eſſe nomen regionis ſitæ trans Euphratem ad Occidentem Iudææ, 3. Reg. 4.

Thapſacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile, Thapſacenus. Steph. Antea *Europum*, poſtea *Amphipolis* dicta fuit. Plin. lib. 5. c. 24.

Tapſipolis, prope Chalcedonem eſt. Stephanus.

Tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtãs, non procul à Syracuſis, plana, & quam minimũ à mari eminens, adeò vt vndis merſa videatur. Vnde & Tapſus dicta eſt [illegible], quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virg. 3. Æneid.

Thara, filius Micha filii Meribaal 1. Par. 8. lat. vlulans aut malefaciens vel [illegible] malitiæ, aut cubiculum paſtoris vel ſocii aut Syriacè, [illegible] ſiue terreſtris, vel inferior.

Thara, i. ira, vel contentio praua, aut ſocii vel paſtoris, filius Micha. 1. Par. 9. 41.

Thara, Eſth. 2. idem quod Thares.

Tharaca, rex Æthiopi[illegible] Reg. 19. Iſa. 37. Lat. explorator, vel contemplator [illegible] ſiue regis hebetudo, vel impedimentum, vel turturi, obtuſio aut hebetudo.

Tharana, filius Caleb ex Maacha concubina 1. Par. 2. lat. explorator vel contemplator gratiæ vel miſericordiæ.

Thare, filius Nachor. Gen. 11. lat. odorans vel ſpirans, aut abigens.

Tharela, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18. lat. exploratio, vel turtur maledictionis aut fortitudinis vel ilicis, aut explorans ilicem vel fortitudinem.

Thares, Eunuchi flumen. Eſth. 2. lat. hæres, aut miſer, vel exul.

Thargella, nobilis fœmina, philoſophiæ ſectatrix. Plut. in Pericle.

Thargelia, feſtus dies apud Athenienſes fuit, Apollini & Dianæ ſacer, à quo menſis Aprilis denominatus eſt. Vide Gyraldum, in libro de annis & menſibus.

Tharila, vicus quidam, cuius meminit Steph. in C[illegible].

Tharſis, Comagenæ vrbs, cuius in ſacris frequens fit mentio. Apud [illegible] authores *Tarteſſus* vrbs aut Tarteſiaca regio, quæ Bætica eſt, vocatur vt credit in ſua Hiſpania Goropius.

Tharſis filius Iauan. Geneſ. 10. Eſt & nomen regionis. Ciliciæ olim dictæ, à Tharſis filio Iauan. 3. Reg. 10. Pſal. 71. Iſa. 2. Ezech. [illegible] Inde Tarſus. Quidam volunt Tharſin nonnunquam mare mediterraneum ſignificare, vt apud Ionam prophetam, & Pſal. 71. lat. contemplatio gaudii vel exploratio marmoris, aut turtur gaudii ſiue Chryſolithus lapis, aut mare.

Tharſus. Vide Tarſus.

Tharthac, Idolum Heuæorum, 4. Reg. 17. lat. concathenatus, ſiue retruſus vel concluſus.

Tharthan, nomen principis. Iſa. 20. lat. explorans vel contemplans donum, aut turturis donum vel lex ipſarum.

Thaſſi, filius Mathathiæ filii Ioannis, primo Mach. cap. 2.

Thaſus, inſula maris Aegæi, Thraciæ adiacens contra Neſſi fluminis oſtia oppidum habens eiuſdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra marique inueſtigantes, eò peruenerunt, conditum. Herod. lib. 2. Huius incolæ Thaſij dicuntur, generoſis viribus, & inſignis marmoris genere nobilitati. Hæc olim Æria & Æ-

thria dicta fuit Plinio auctore. Dionyſius eam Ogygiā cognominat. Euſtath.us eius commentator ad it ex Arriano eam *Chryſam* dictā. fortè *Thalaſſia* Ptolemæi eſt. hodie *Tajo* nominatur, Fluuio Nigro & Sophiano teſtibus.

Thathanai, nomen viri. 1. Eſd. 5. Lat. donans vel donator.

Thaumacia, vrbs Magneſiæ, à Thaumaco Pæantis patre dicta. Eſt & alia ciuitas in Maliaco ſinu Incolę, Thaumaci. Memoratur & Thaumacię Dianæ templum Steph.

Thaumas pater fuit Iridis, quæ ab illo Thaumantias & Thaumantęa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Electrę filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis, vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicta: Thaumantis autem à patre cognominata.

Thaumaſium, mons Arcadię, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumaſij. Stephanus.

Thaurea, Iubellius Campanus vir fuit memoranda fortitudine, qui in caſtris Annibalis Claudium Aſcilium Romanum ingenti homines robore ad duellum prouocauit. Iaē capta à Fuluio Capua vxorem, liberos, ac ſe poſtremò ante ædes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodus in Theogonia. Stephano *...*, vrbs eſt Laconi...

Theacnes, Athenienſis imper. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum, qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Captus eſt appellatus, quòd multa promittens, nihil prę ſtaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius fuit vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia, publicè ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, Athletam, patria Thaſium, qui ... coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vſque adeò ſuperſtitioſus, vt domi haberet Hecates ſimulachrum nec vſque pedem moueret, niſi illo conſulto, vnde natum prouerbium, Theagenis Hecateum ex ... quæ Alexandro magno Halicarnaſſo fuerunt attributa. Author Plin. lib. 5. cap. 29. Steph.

Theangela, vrbs Carię Steph.

Theano, Antenoris vxor, ſacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Theano, Metaponti Icariæ regis vxor, quam cùm ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro ſuo ſupponeret. (Opportune id temporis Menalippe Deſmontis ... quam Neptunus compreſſerat) geminos pepererat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, vt & filiam excęcatam carceri incluſerit, infantes autem feris ... iuſſerit. In hoc itaque cùm paſtores incidiſſent, diuinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theano detulerunt: quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm poſtea ex Metaponto concepiſſet, geminóſque peperiſſet, virúmque ſuum animaduerteret maiore ſuppoſititiorum, quàm legitimorum amore teneri: vtcúnque potuit ad tempus dolorem diſſimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatem liberi perueniſſent, indicat iis duos maiores natu, quos fratres ſuos eſſe credebant, ſuppoſititios eſſe: hortatúrque vt in venatione perductos interficerent. Quod cùm illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit: cuius opera adiuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens, ſe interfecit. Hygin. Fab. Poet. cap. 186.

Theanum, cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone libro ſexto. Horat. primo libr. Epiſtol. epiſtol. prima. Nunc vulgò dicitur Theano.

Thebais, inſigne *Statii* opus, totis duodecim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eo quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicē ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Papinius libro vltimo.

Thebes, vrbs terræ Chananeę. Iudic. 9. c. & 2. Reg. 11. 21. Lat. cœnoſus, aut ſericeus, vel ouum aut Syriacè ...cus.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barum, vulgò *Stibes* vel *Stiuez*, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hecatompylos cognominatur, aliíſque publicis priuatíſque ædificiis inſignis, totáque opulentiſſima, adeò vt reges vel maximos exercitus foras inde educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiam vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione ſplendidius inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſtic. libr. 3 vrbis huius originem ad Ogygem referre mauult. Cuius ſententiæ ſubſcribit & author Ætnæ, cùm Thebas Ogygias appellat. Hanc autem Poëtę à numero ſeptem portarum peculiari epithero Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Bacchi pater, & Pindarus vates & præter hos, Pelopidas & Epaminondas praeſtantiſſimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Dircæa, à Dirce propinquo fonte, vnde & ager Thebanus a poetis paſſim Dircęus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eetionis regia patria Andromaches.

maches, quam Ouid. idcirco Thebaidem cognominat, 1. de Arte. *Philippopolim* vocatam refert Polybius lib.5. Stephanus *Philippi*, qui eam in Theſſalia ponit, hodie *Ziton* dici ait Sophianus. Quæ in Ægypto eſt, etiam *Dioſpolis* dicitur & *Buſyris*, Diod Siculo teſte. Dioſpolim vocat Ptolemæus Thebaidis metropolim. D. Hieronymus Epiſt. ad Galatas ſcribit ſuo tempore *Thebeſtim* nominatam. Hodie nomen Thebarum retinere ex Ioanne Leone videtur. vide Ægyptus. Sunt etiam Plinio *Thebæ Corſicæ* cognominatæ in ſinu Corinthiaco iuxta Heliconem montem. Hoc loco *Thisbe* à Ptolem. ponitur. *Thebæ* Lucanæ, ſic dictæ à Plinio, quòd in Lucanis ſint, quas ex Catonis ſententia interiiſſe ſcribit. *S. Lucij* hodie dici tradit Barrius.

Thebe, Troica vrbs, quam Strabo ab Homero Eetionis vrbem dici ait, in campo ſita erat, qui inde Thebes campus dictus fuit.

Thebe, virgo è cuius gremio, geminæ columbæ (vt eſt in fabulis) quum euolaſſent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem reſponſa dedit: altera ad Syluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinuit.

Thebeſtis. Vide Thebe.

Thebeta, caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebii, populi ſunt adeò peſtiferi, & faſcinatores, vt vel ſolus eorũ exceptus ore halitus, illicò interimendi vim habere dicatur: noxiáque ſatis, id eſt, ſegetibus, & animalibus omnibus ſit eorum præſentia: horúmque corpora in aquas proiecta, non merguntur, nec ima petant. Leonic. Thom. lib.3.c.70.

Thebni, filius Gineth. 3 Reg. 16. Lat. palea aut fænum, vel intelligens aut filiatio.

Thecua, ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethlehem diſtans à Roboam conſtructa, 2. Reg 14. 2.23. Paral 11.20. Ierem. 6. Filius Aſhur, 1. Par. 4. Lat. tuba, vel clangor, aut fixa.

Techua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis. 2 Par 34. Lat. ſpes vel funiculus, aut linea, vel congregatio.

Thecuath, i. ſignum vel figurationem aſſumens. Pater Sollum mariti Holdæ Propheti dis, 2. Paral. 34.22. qui 4. Reg. 22.14. dicitur Thecua.

Thegilis, epitheton Mineruæ. Steph. in Pamphilia.

Thegonium, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Theben, filius Ephraim, Num. 26. Lat. deprecans aut miſericors, ſiue gratioſus, vel caſtiametans.

Thelamuſa, caſtellum Arabiæ iuxta Euphratem. Steph.

Thelaſion, v. Sicyoniorum rex regnauit annis LII. anno mundi 2015.

Thelda, Aſſyriæ oppidum Ptolemæo, quod Niger *Bachdad* vocari ait.

Thella, vicus Iordani proximus in finibus Galilææ Ioſ. 3. cap. 2. bel. Iud. *Thalla* eſt Hegeſippo.

Thelminiſſus, Syriæ oppidum, ad Orontem fluuium, Ptol.

Theſſalar, regio Syriæ, 4. Reg. 19. Lat. coaceruationem vel ſuſpenſionem auferens: aut coaceruationis vel ſuſpenſionis receſſus.

Thelbencanæ. Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuii partem, Ptolemæo lib. 6. cap. 20. hodie *Maraga*.

Theleboæ Vide Teleboæ.

Telechus, vIII Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL anno mundi 3111.

Thelephanes, auriga quidem primùm, deinde rex Lydorum factus. Herodot.

Thelegonus, filius Vlyſſis, qui Vlyſſem patrem redeuntem Troia, vt ignotum, occidit. Horat. lib. 5. Carm.

Theleuſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu diuitem factum ridet Martial. lib. 6.

Quum coleret puros pauper Theleuſinus amicos,
Errabat gelida ſordidus in tegula:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.

Theleſis Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obſceſſum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deeſſent viri, tutata eſt.

Theleſius, Bulgarorum rex Thraciam populatus eſt, qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga rediiſſet, ob rem malè geſtam à ſuis eſt interfectus. Blond.

Thelharſa, nomen loci. 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7. Lat. coaceruatio vel ſuſpenſio aratri, vel ſurditatis, aut ſilentii, ſiue artificii vel teſtæ: aut ex Heb. & Syro, aſſeruata, vel ſuſpenſa ſylua.

Thelmela, nomen loci. 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7. Lat. aceruus ſalis, vel nautæ, aut ſuſpenſio vel appenſio ſalis vel nautæ.

Thelmiſſeus, dictus Apollo à filio Thelmiſſo, quem ex Thelmiſſione filia Zabii Hyperboreorum regis ſuſtulerat. Palæph. lib. x.

Thelon Vide Teleboæ.

Thelphuſſa, vrbs propeOrchomenon Arcadiæ, à Telphuſſa Ladonis filia nomen habens. Vide Telpuſſa ſine aſpiratione, quod melius eſt.

Thelphuſſium, ſiue Tilphoſium, oppidum in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Thema, filius Iſmahelis. Gen. 25. Lat. admiratio, vel conſummatio, aut auſter.

Thema, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7. Nomen viri. Lat. delens, vel radens, aut abſtergens: vel Syriacè, percutiens.

Thema, Iob 9. Ierem. 25 Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechteide Steph.

Theman, ciuitas principúm Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, Gen. 26. Ierem. 49. Filius Eliphaz filii Eſau ex Ada Geneſ. 36. Lat. Auſtralis, vel Africus, aut conſummatus, vel perfectus:

aut Syriacè ibi.

Themani, filius Azhur ex Naara vxore, 1. Paral 14. Lat. perfectiſſimus, vel auſtralis, aut Syriacè, conſtitutus.

Themanites, idem. Iob. 4.

Thembinaclia regio quæ & Nemea dicitur.

Tembrienus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam. Gentile, Thembrienus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cyri, in quo repertum primùm æs, ab eo ſumpſit cognomen.

Themilas, Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Æneæ, proprium viri.

Themis, Thebis vel Themidis, vel etiã Themiſtos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit, Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus, nam θέμις Græcè, fas dicitur, habuitque vetuſtiſſimum oraculum, in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Ouid. 1. Metam.

Themiſcyra, vel Themiſcyron, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 2. c. 3. Mela. lib. 1. Vide Thermodoon & Cadiſia, [illegible] Stephano vrbs & regio Thermodoontis. Dicitur & [illegible], & incolæ regionis Themiſcyrii. Eſt item fluuius Aſię minoris in Irim defluens. Strabo *Phanagoria*, Campus apud Ptolemæum, in quo ipſe & Appianus Themiſcyram vrbem deſcribunt: quam Niger *Livio* vocat, & Finetus *Fanagoria*: Theuetus *Simiſo*.

Themiſon Cyprius, Hercules dici [illegible], eoque nomine rem diuinam ibi fieri [illegible]tur.

Themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum, magni nominis, Aſclepiadis diſcipulus, quem multis in locis citat, Plin. Iuuen.

Quos Themiſon agros autumno occiderit vno.

Themiſones ſiue Themiſonii, populi a Themiſonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themiſonia, regiuncula Phrygiæ, Steph. item vrbs. Ptole.

Themiſſua, Africæ Propriæ oppidum, Ptolemæus.

Themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themiſtius, Philoſophus ſub Iuliano Imperatore apoſtata, cum præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua videlicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos, authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suid.

Themiſto, filia Zabii Hyperbeorum regis.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui, cùm adoleſcens [illegible], in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuę maculas præclariſſimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræũ muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, a quo dux exercitus aduerſus Athenienſes magno cum honore creatus, cùm videret patrię ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſe ipſum interemit, ne aut regi de ſe benemerito infidelis eſſet non pugnando viriliter, aut patriæ ſuę hoſtis atque oppugnator videretur. Plutarch.

Themiſtoclea, ſoror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus pleriſque in locis vſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem & bella quæ in hiſtoria Xenophontis continentur compoſuit. Suid.

Themma, Arabiæ deſertæ oppidum Ptol.

Themma, ciuitas maxima in tribu Dan ſita in monte Ephraim [illegible] Septentrionalem plagam Lydiæ, intérque [illegible] & Dioſpolin. Inde ſub imperio Romano [illegible] eſt præfectura Thecmnitica. Ioſ. 9. Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè conſtituta.

Thenach, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. [illegible] Eadem quæ Tanach appellatur. Lat. [illegible] vel humi [illegible]

Thena [illegible]

Item [illegible]

[illegible]

[illegible] vrbe

eſſe [illegible]

Thena, Af[illegible] vrb. Anton.

Thenen[illegible] Aegypti oppidum. Lib. Noti.

Theo[illegible] I. Aegyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3194.

Theabateus, Meteuſium rex, an. ſal. 544.

Theobaldus Campanus, Nauarræ rex, anno ſalutis 1237.

Theobricula, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturiam. Anton.

Theoclymenus, Homer. lib. Odyſſ. 17. vates, qui Penelopo prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primum tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Aeſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſ. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus, poeta Syracuſanus, Praxagoræ, ſiue (vt alii malunt) Symmachi & Philinę filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alii Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas

ſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virg. ſibi imitanda propoſuit.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui quum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Dryopes venienti eſurientíque cibum denegaſſet, illa arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas arma aduerſus Herculem mouit: ferúntque Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum, vt etiam Deianiram vxorem armauit, quæ & in mamilla vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiúmque eius Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eúmque etiam cum Argonautis reliquis proficiſcens, abduxit. Qui poſtea cùm in Myſis aquatum ſolus iuiſſet, in ſylua quadam, ſiue in fontem præcipitatus, ſiue è Nymphis abreptus, periit. Herculis interitum eius ſic ægrè tulit, vt retrò abierit, Hylámque per omnem regionem requiſiuerit. Apollon. Arg. 1.

Theodas Iudæus quidam impoſtor & Magus, populi multitudinem, ſubiatis propriis facultatibus, vrbe excedere & ripas Iordanis fluminis obſidere iuſſit. Dicebat enim ſe prophetã magnum eſſe, & poſſe verbi ſui præcepto amnis fluenta dirimere, & facilem ſectatoribus ſui fluminis tranſitum dare: quę cùm diceret, complures decepit. Tandem omnes miſerè diſſecti, ac Theodæ caput amputatum Hieroſolymam perlatum fuit. Euſeb. lib. 2. c. 11.

Theodatus Nepos ex Narbonenſi præfectura reuocatus, præfectus Hetruriæ conſtitutus ab Theoderico, anno ab vrbe 274.

Theodebertus, Metenſium rex, Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodatus vicit atque Italia expulit. Blond. libro 3. decad. 1. Paul. Æmil. lib. 1.

Theodectes, orator, Cilix genere diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem rhetoricã, laudauit & virum Artemiſię Mauſolum, vnà cum claris eo tempore oratoribus Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem rhetoricam libris VII. aliáque complura. Author vtriuſque Suid.

Theodorias, vrbs in confiniis Colchidis. Agathias. Loci nomen eſt quoque in Authenticis, de defenſoribus ciuitatum.

Theodericus, Thoriſmundi Germanus Viſigothorum rex anno ſal. 457.

Theodericus Theoderemi filius, Oſtrogothorum rex à Leone dilectus, patritiatus dignitate ac conſularis inſignitur. Blond. lib. Italiam obtinuit, regnauítque annis XXXIII. anno ſalutis 493.

Theodericus, Gallorum rex, ignauię deditus, adeundi ſalutandíque ſui copiam nulli niſi Calend. Maij faciebat. per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodericum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Childerico, anno ſalutis 673. Blondus Paulus Æmil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis XX. anno ſal. 727.

Theodericus, quia Ariana hæreſi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium coſ. Theodorum & Importunum legatione ad Iuſtinũ miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verum à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 1.

Theodori villa. vide Diuodurum.

Theodorias. vide Baga.

Theodoricus Alſatiæ Comes, duxit exercitũ in Guilhelmum Roberti Northmaniæ Ducis filium: ſuiis fugatũ qui ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilhelmus victor Theodoricum obſidet, telo percuſſus interiit: obſidione ſoluta. Theodoricus Flandriæ Comitatum recepit. Polyd. lib. 11.

Theodoropolis Thraciæ vrbs, in Mœſia regione, à Iuſtiniano imp. condita. Procop.

Theodorus Aſiæ fluuius circa Bactros, aurum ebulliens. Ariſtot. Paludis item nomen circa Hiſpaniam Bæticam. Auien.

Theodorus, imperator Conſtantinopolitanus, anno ſalutis 1073.

Theodorus Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit contra Thraſybulum & Androcidem, & alia quædam. Suid.

Theodorus & Telecles, fratres Samii, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythii Apollinis ſignum incœpit, alter Epheſi, eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, vt vnum corpus ab vno artifice & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit: vnúſque conſuluit ſubiiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſii templi. Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit. Pauſan.

Theodorus Gadareus, nobilis orator, Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone, verùm ipſe dici maluit Rhodius: teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tiberius quoq;

princeps, cùm ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audiuit, vt Quintilianus lib. c. tradit.

Theodorus Gothus, hiſtoriographus, qui ſuorum temporum hiſtoriam ſcripſit.

Theodorus Conſtantinopolitanus hiſtoricus, qui ſcripſit hiſtoriam eccleſiaſticam à tempore Conſtantini vſque ad Iuſtinianum.

Theodorus lxxi. pontifex Rom. patre epiſcopo Græco natus, annis vi. menſ. v. dieb. xviii. anno ſalutis 640.

Theodorus ii. cxiii. pontifex diebus xx. anno ſalutis 899.

Theodorus Gregorius, Origenis diſcipulus, anno ſalutis 229.

Theodorus, Rauennatis eccleſię Archiepiſcopus, Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, ix. Italiæ Exarchus, an. ſalutis 645.

Theodorus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

Theodorus Athenæus, claruit anno mundi 3644.

Theodorus, qui ἄθεος cognominatus eſt, dicebat nugas eſſe, qui de diis ſermones habentur, nec deos eſſe, quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur. Laert. Suidas.

Theodora virgo Antiochena, ſub Diocletiano pro fide Chriſtiana morte extincta eſt. hæc cùm in carcere detineretur, militis cuiuſdam ad eam ſtuprandam miſſi libidinem & furorem adeò verbis emolliuit, vt non ſolum à flagitio hominem deterruerit verùm etiam mutatis veſtimentis cum eo, exitum à carcere, quo per Diocletianum fuerat incluſa, & impunitatem meruerit.

Theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptolemæo authore lib. 3. c. 6. hodie *Capha*, quę fuit ditionis Genuenſium *Theudoſia* eſt Stephano. hâc à Demoſthene *Teudeſia* dici ſcribit Ioac. Cureus. *Armilen* nominatur etiam Benia. meminit quoque Suidas Theudoſię Scythiæ prouinciæ. vide Gangre.

Theudoſiana, Ægypti vrbs. lib. Noti.

Theodoſius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodoſij Magni vitam lege apud Euſeb.

Theodoſius, vir memorabilis in Bithynia, teſte Strab. libr. 12. cùm inquit In Bithynia fuere viri, in diſciplinis memorabilis Xenocrates philoſ. & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus & Theodoſius, & filii eius mathematici.

Theodotius, nomen viri, 4. Mach. 14.

Theodotus, Chius pręceptor vltimi Ptolemęi in rhetorica decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus cõſuluit interfici debere: quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Plutarch. in vita Pompeii. Theodotum alium memorat Philoſtratus in Sophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſſit. Iuſtin. li. 41.

Theodotus, Ptolemaida & Tyrum Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

Theodotus, coriarius quidam blaſphemię, & hæreſeos inuentor: dicere enim auſus eſt, Saluatorem, purum hominem fuiſſe. Euſeb. li. 5. ca. 8. hiſt. eccleſ.

Theonia, ſacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Heſychius.

Theognis, poëta Græcus, cuius opus incipit,
Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος.
Id eſt, O rex, Latonæ & Iouis fili, nunquam tui Obliuiſcar exordiens, neque finiens.

Theomneſtus Cous, Straboni li. 14. vir Athenis clarus adminiſtratione Reipublicę, & Nicię æmulus.

Theon, nomen pictoris Samii. Quint. li. 12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonii Rhodii.

Theonas, Alexan. eccleſię epiſcopus, anno ſalutis 284. Euſeb.

Theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis trigint. habuit ſilentium. Porro à nemine viſus narci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8. hiſtor. trip.

Theones, apud Suidam plures, ſed notior cunctis Philoſopus Alexandrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus ſub Theodoſio ſeniore ſcripſit de Aſtrologia, commentarioſque in Ptolemæum, & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior: ſi quidem ſub Auguſto poſt Arrium Philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſica, & in artem Rhetoricam & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit Apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta cognomine Ælius, ſcripſit in artem rhetoricam. Theon Sidonius ſophiſta, præcepit in patria Conſtantini ii. tempore. Plin. 35. cap. 11. his Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum celauere.

Theoninus, i. dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem maledici & detractatores intelliguntur. Acron.

Theonochema, Æthiopum iugum maximo ardens incendio. Plinius.

Theophanes, Mitylenæus hiſtoricus qui Põpeii magni res geſtas ſcripſit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophania, ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib. meminit.

Theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 9 1.

Theophila, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Theophila, vxor Euſtathii aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, audiuitq; hac voce, Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vnà cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciuit Traian. ambos in tauro æneo comburi iuſſit. Volat.

Theophilactus Italię Exarchus XII. anno ſal. 700.

Theophilus, vir ad quem ſcribit D. Lucas Euangelium, & Acta Apoſtol.

Theophilus, Cęſareæ Palæſtinę præſul. Seuero imperante, librum in Marcionem edidit: tũ alia quæ a Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdię eius fabulas nonnullas commemorat Suid.

Theophilus, martyr ann. ſal. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſe Lesbi oppido, priùs Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatẽ quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolùm neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extãt hodie tantùm de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Ex Suid. Diog. Stra. Theophraſtus alter fuit Epheſius, Ælianus de varia hiſtoria.

Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicii reformidãtes, domo profugerunt. Author Cic. 5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas Orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, mutato Antiochiæ nomine. Steph. vide Antiochia.

Theopompus Gnidius, orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequàm eſſet ad hoc opus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Fuit itẽ alius antiquæ comœdię poeta, vt idem Suidas author eſt, Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimum poterat. Strab. 14. Theopompus rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regię poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illũ, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius lib. 4. cap 1. Quintilianus tamen lib. 2. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens. Theopompus (inquit) Lacedęmonius permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit, vt mulier.

Theopompus, philoſophus apud Cheroneam, Eutro lib. 10.

Theori, apud Athenieſes vocabantur qui pro patria ad ſacra extra fines, aut ad ſacros ludos, aut ad alios ſolennes Græciæ mercatus, aut ad oracula mittebantur. Suidas.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet ſeſe pręcipitem dedit in mare. Liu. lib. 40.

Theoxenius, Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in Apollinis Theoxenii honorem certamina inſtituta fuerant.

Theoxenia, apud Gręcos erat ſacrificium, quod omnibus ſimul diis exhibebatur, vt teſtis eſt Pollux & Heſychius.

Thera, inſula vna Sporadum à Memaliario Cadmi ſocio condita. In ea ſeptem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi ciuitas humilis, & alia Carię, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, inſula eſt in mari Ægeo, vna Cycladum, Callimachi poëtæ patria. ex qua profecti ſunt, qui Cyrenem in Africa condiderunt. Hęc alio nomine Calliſte dicta fuit: quod & ipſum teſtatur Callimachus.

Theræ, ſpatium eſt, quod inter Toletum & Euuoram eſt, Pauſ. in Laconicis.

Therambes, vrbs circa Pallenem Herodot.

Theramenes, Athenienſis philoſophus. Cic. 1. Tuſc. quęſt. qui cùm coniectus in carcerẽ, triginta tyrannorum iuſſu venenum vt ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critię, qui in eum fuerat teterrimus. Gręci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt.

Theramine, oppidum Sabiniæ, ex qua Actius Clauſus, qui pòſt Claudius dictus eſt, originem traxit: à quo Nero Claudius, & reliqua familia Claudia nomen ſortita eſt. Plutarc. *Sparten* vocari dicit, *Therapne* forſan Pomponij.

Theramnũ, vrbs Theſſalię. Theramnę. Steph. vrbs Laconię, quam aliqui Spatiam dicunt.

Therapne, arum, vicus eſt Laconię, teſte Mela in quo Leda Caſtorem & Pollucem, Helenã & Clytemneſtram peperit. Dictæ autem putantur Therapnę, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

Theraſia, inſula iuxta Euboeam, Ptol lib.3. ca.4. in qua ciuitas eſt hodie Sanctorinum dictum. Steph. eſt inter Cretam & Cyrenæam. Sophiano *Santorino* dicitur. v. de Hiera.

Thergubis, Meſopotamię vrbs. Ptol.

Thericles figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vaſa Thericlea dicta ſunt. Plin. libr. 16. cap. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus, nomen pictoris inſignis. Plin. lib. 15. c. 10. clauit Olympiade 107. Vide Theromachus.

Therionarce Doridis inſula circa Gnidū Pl.

Therma parua regio Siciliæ. Steph.

Therma, Bithyniæ vrbs. Steph. & Cappadociæ oppidum Anton. Africę quoque propriæ. Strabo. Eſt etiam locus Pruſię, vt Stephanus ait, quæ & *Baſilica*, id eſt, regia dicitur. vide Theſſalonica.

Thermę himerę, Siciliæ ciuitas. Ptolem. *Termini*, Aretio.

Thermę Stygianæ, Tuſcię vrbs. Anton. *Bagni Sabatini*, Leandro.

Thermæ, arum Siciliæ oppidum. Pomponoli 2. Inde Thermitani Cic. in Verrē. Plinio *Therma* colonia eſt. *Sacca* hodie apud Fazellum. vide Amathus.

Thermæ, ciuitas Thraciæ: vnde Thermaicus ſinus. Straboni & Solino maris Ægęi eſt iuxta Macedoniam, in quo Axius fluuius ſuas aquas euoluit, hodie *Golfo de Salonichi* nominatur, Nigro & Sophiano teſtibus. *Thermaicum* cum vocat Plin. *Mecybernæus Flexus* apud Pomponium eſt, *Mecyperna* per p habet Strabo. Pintianus in ſuis caſtigationibus Pomponianis ſcribit eum ſinum, qui à Mela Mecybernæus dicitur, eſſe *Toronaicum* Ptolemęi. Mela Axium & Peneum fluuios, quos Ptolemæus in Thermæo ſinu deſcribit, in Mecybernæon euoluere facit, quod ſinui Toronico minimè congruere videtur.

Thermia vide Phlius.

Thermida Carpetanorum vrbs. Ptol.

Thermidana, Dalmatiæ oppidum. Ptol.

Thermiſſa. vide Lipara & Theraſia.

Thermodon, ontis Suidę, fluuius Themiſcyręſque eſt regiúncula Cappadociæ conterminus Amazonum ſedibus nobilitatus. Virgil. 11. Æneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus hodie *Tormon*, teſte Nigro. idem & cum eo Stukius qui addit cum à Plutarcho in libello de fluminibus *Hermonium* appellari. *Araxen* quoque vocari ab Apollonii Scholiaſte ſcribit idem Stukius. eſt etiam *Thermodon* Scythiæ fluuius, quem antea *Cryſtallum* vocatum ſcribit Plutarchus in libello de fluminibus & montibus. vide Hæmon.

Thermon, xxxiv. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 101.

Thermopylæ, mons Græciæ longiſſimus, qui Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vſque mare protenditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus, variáque cognomina pro locorum varietate obtinet. & hodie diuerſis nominibus à Geographis recentioribus appellatur. Dictæ Thermopylę ab anguſtis faucibus, aquis calidis ſcatentibus. Montium enim anguſtias, vt Latini portas & Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas eſſe, nemo eſt, qui ignoret. Montem autem hunc maximè illuſtrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ regis interitu. Herod. libro 7. inter ſua nomina hæc obtinet, a Bonacciolo nunc *Terremoto* vocatur. *Bocca di lupo* Nardus in ſuo Liuio Italico vocat. Latius tamen interdum Thermopylarum vocabulum extendi apud alios auctores conſtat. Liuius, lib. 36. tradit Thermopylarum iugo mediam Græciam velut Apennino Italiam dirimi. Idem poſtea hoc iugum à Leucade & mari ad occidentem verſo, per Ætoliam ad alterum mare Orienti obiecto tendi dicit: comprehendítque hoc modo montes apud Ptolem. *Pindus*, *Othrys* & *Oeta* dictos: ſed quæ Liuio Thermopylæ ſunt, Strabonis *Oeta* videtur: ſic enim de eo, Æniani Oetam accoluerunt. is mons à Thermopylis & ortu porrigitur vſque ad ſinum Ambracium & occaſum. His deſcriptionibus ſi quis adhibeat Græciæ tabulam, perſpicuè videt Liuij *Thermopylas* & Strabonis *Oetam* ſynonyma eiuſdem montis eſſe. Item *Pylas* horum partem, nempe vbi eorum ęſtuoſitus patet ad ſinum Maliacum. Oeta etiam Liuio extrema pars Thermopylarum Strabonis ad Orientem. Et huius Oetę altiſſimum iugum Liuius *Callidromum* vocat, & *Tichiunta* habet Appianus in Syriacis, vbi eas accuratè deſcribit. ſed huius *Rhoduntiam* etiam addit Liuius. hic Theueto *Calar* eſt.

Thermus oppidulum Ætoliæ: Gentile, Thermius: poſſeſſiuum, Thermicus Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ Steph.

Thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantum lectum. Virg. 10. Æneid.

Occiſo Therone, virûm qui maximus vltrò
Æneam petit.

Therodamas, fuit neſcio quis carnifex, Scythiæ rex, qui leones paſcebat humano ſanguine. Ouid. in Ibin.

Theorodamanteos vt qui ſenſere leones Is, ne per inſidias occideretur, leones ſic alebat, vt magis ſæuirent, & ſi res poſtularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto, Eleg. 3.

Theromachus, ſtatuarius egregius. Vide Thermachus.

Theron, Hiſpaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundii

mundi 3472.

Therſa ciuitas in alto ſita monte, qua Iſraelitarum reges ante conditam Samariam pro regia vſi ſunt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Salpha ad filia eiuſdem nominis Num. 26. I at complacens vel voluens, aut ſuauis, vel currens.

Therſander, ſiue Therſãdros, Polynycis filius ex Argia, teſte Statio, qui vna cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hunc Virg. 2. Æneid. inter eos enumerat, qui tempore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Therſara Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

Therſilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occiſus: quem Virg. 6. Æn. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractēt.

Therſippus, Athenienſium princeps (regnauit annis [illegible] anno mundi [illegible]).

Therſitæ gens Iberica. Strab.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idémque ignauiſſimus, quem Achilles ſibi procaciter conuitiantem pugno interfecit. Huius inſignis deformitas ab Hom. li. 2. Iliad. graphicans expreſſa, vt cum hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, Therſitæ faciem eum habere dicamus.

Theruingi, populi trans Iſtrum, quos Traianus imperator ſubegit teſte Eutropio.

Theſbon aut Theſbi patria Eliæ Prophetæ, 3. Reg. 17. & Ioſephus antiquit.

Theſeis, idis poëma Codri Theſei geſta complectens. Iuuenal Satyr. 1.

Theſeus, Ægei regis Athenarum filius, ex Æthra Pitthei filia, qui adhuc adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum euectus, tam multa memoratu digna geſſit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolytem ſecum adduxit: ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Argiuorum qui Thebano in bello occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. [illegible] Et & terribilem taurũ in Attica, Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clam ſecũ abduxit, ſed relicta Ariadna in Chio inſula Phędram ſibi coniugio copulauit. Scironem, Procruſtem, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros, Thebas domuit. Pirithoũ præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiendum Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Platonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberaretur. Poſtremò iam ſenior, tot, tantiſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Scyrum inſulam nauigauit, vbi & periit a rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus, aut (vt alii malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus, Plutarch.

Theſiphone Furiarum vna. Vide Furiæ.

Theſmophoria, Cereris ſacra, quę & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Gręci enim Cererem θεσμοφόρον appellant: quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſigniuerunt. Virg. 4. Æneid.

---mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur propterea quod ex agrorum diuiſione primùm nata creduntur iura. Ouid. libr. 5 Metam.

Theſpiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximum, ſed eo magis Auſtrale, Criſſæo imminens ſinui. Strab. lib. 9. Numerat autem Theſpias inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominantur.

Theſmophoria verò feſta apud Athenienſes celebrabantur vt ait a Plutarcho traditum, in quibus Ægyptiorum more mulieres à cibis abſtinebant humíque iacebant. Meminérè horum ſacrorum cùm poëtæ alii, tum Ouid. 10. Met.

Feſta, piæ Cereris celebrabant annua matres,
Illa quibus niuea velatæ corpora veſte,
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum,
Perq; nouem noctes Venerem, tactuſque viriles
In vetitis numerant &c.

Theſmophoros etiã Iſis vocata eſt, quę leges Ægyptiis ſtatuiſſet, quibus ęquè omnibus iuſtitia ſeruaretur Diodor.

Theſmothetę iudices erant ſex numero apud Athenienſes cum rege Archonte & Polemarcho parem obtinentes auctoritatem. Apud hos autem ſpeciatim actiones intendebantur de peregrinitate corrupta, de donis, calumnia, falſa citatione, falſa relatione contumelia, nomine debito, & de adulterio, Pollux. Demoſt. in orat. Æſchines.

Theſpieri, populi Græciæ. Steph.

Theſpieus, Ariphronis filius, Athenienſium 10. princeps annis 27.

Theſpis poëta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim circumtuliſſe, actoriſque faciem, quod nondum repertus eſſet perſonarum vſus, fęcibus oblinuiſſe Horat. in Arte.

Theſpis, alter fuit Athenienſis ſiue Theſpius Erichthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepitque ex eis totidem liberos mares, qui Theſpiades dicti ſunt. Hi cũ Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxêre. Diodorus lib. 5.

Theſprotia, Epiri regio, Chaoniæ proxima. Plin. in proœmio lib. 4. cuius incolæ dicuntur, Theſproti.

dicitur quoque *Theſprotis*. accolæ etiam dicuntur *Theſproti* Ptolem. & Straboni. Iidem apud Steph .... *Ægeſtei* dicuntur, & *Amymnei*. Niger *Vaiethiia* appellat.

Theſſalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiã, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extenſa, prius Æmonia dicta ab Æmone rege, & Pelaſgica, Argos & Hellas: & Dryopis, vt eſt aut. ol. Plin lib. 4. c 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt teſte Strabone lib. 10. à Pyrrha Deucalionis vxore: hãc Suidas in .. tetrarchias diuidit. Theſſaliotin Phthiotin Pelaſgiotin & Eſtiæotin. In Theſſalia ſunt montes viginti quatuor: quorum nobiliſſimi Olympus, Pierus, patria domũ' que Muſarum, Pelium, & Oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidanus, Enipeus, Oenochonus, Pamiſus, Peneus & Phœnix.

Theſſalia, nomen ciuitatis in Macedonia. Plin. Præter hæc, varia adhuc ſortitur nomina. vocatur enim *Doris* & *Heſtiæotis* Straboni, qui etiam *Pandoram, Pyrrhæam* & *Neſonidem* dictam ſcribit, *Thetirlia* legit Stephanus. A Tzetza chiliade 6. n. ... *Petræ* nominatur. hodie *Comenoliitari* indigitat Caſtaldus, *Thamenoſita* Aut. Geufræus.

Theſſalis. vide Aſia.

Theſſaloce. vide Magneſia.

Theſſalonica, vrbs metropolis Macedoniæ, patria Theodori Gazæ. Halia prius dicta à Caſſandro cõdita, ſic dicta quòd Philippus Amyhtę filius, Theſſalos illic deuicerit, vel (vt author eſt Lucius Tarręus, qui de Theſſalonica librum edidit) quod Philippus eũ ex Iaſonis nepte illic ſobolem ſuſcepiſſet, eáque viceſimo puerperii die extincta eſſet, Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit: & inde nomen vrbi impoſuerit. Nam mater infantis Nicaſipolis dicebatur. Step. hodie *Salonichi*, oppidulum à piſcatoribus & egenis, admodum incolis habitatum, prius *Halia* dicta fuit, Stephan. Tzetza ſcribit eam olim *Therma* appellatam, idem aſſerit Sophianus, qui eam quoque *Emathiam* vocat, Plinio tamen *Theſſalonica* & *Therma* duę ſunt.

Theſſalus medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanum ieiunium ęgris quibuslibet imperabat, totiú'que Medicinæ perfectæ cognitionem intra ſex menſes pollicebatur, contra cuius placita multis in locis diſputat Galenus.

Theſſyris Sarmatię Europææ fluuius. Ptol. qui & *Hethiſſyris* legit.

Theſſander. vide Therſander.

Theſtia, Acarnaniæ vrbs Polyb. oppidum item in Laconia, ad Euratam Cedren.

Theſtiades, filii Theſtii (qui Erichthei, aut vt alii volunt Teuthrantis filius fuit) numero quinquaginta ex diuerſis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam cum corporis robore præſtans, omnes vitiauit, totidémque liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphicleo patre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodor. libro quinto.

Theſtidium, vrbs Theſſalonicæ, Hellanicus Tethiſticum vocat à Tetnide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa. Stephanus.

Theſtis, vrbs Arabum, & alia Libyæ. Gentile, Theſtites. Stephan. item fontis nomen in Cyrene. Herodot. Theſtius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri, à quo illi quidem Theſtiadę: hęc autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, periti ſſimi Græcorum Auguris, qui nomine patris Theſtorides à poetis appellatur. Homer. Stat. in Achill.

Theſtoricus, vrbs Thracię Steph.

Teſtrotinicia. vide Hylamera.

Theſtylis mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxorémq; ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futurus. Quare audita, Iupiter à nuptiis eius abſtinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem ſuum regno pepulerat: ita vt ipſe viciſſim à filio cœli poſſeſſione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Æaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ouid. 11 Metam. Vide ſupra in nominibus Peleus & Achilles.

Theudale, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Theudas, nomen viri, Act. 5. Vide Theodas.

Theudaſia Emporium nobile fuit ad Boſphorum Thracium: ita dictum ab vxore Leuconis eius regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium inſtituit, Athenienſibúſque illic frumentum vehentibus, multas immunitates conceſſit. Demoſthenes, in oratione aduerſus Leptinem.

Theudenſe, oppidum in Africa Propria. Plin.

Theudis, Viſigothorum rex in Hiſpaniis.

Theudoſia. Vide Theodoſia.

Theudurum, Germaniæ inferioris oppidum. Anto. Simler *Teuderum* vicum vocat prope Sittardum.

Theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur. Lucanus libro ſexto,

Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis.

Hi vt Pomp. ſcribit, loca incolunt prope Actiacum mare. Vide Teutoni.

Thietmarſia, regio Danię & Holſatię ad Occidentem proxima. Manorum autem qui à

Ma...

Marie originem trahunt, meminit Strabo, eſſque ante multa ſecula ex locis Rheno finitimis in profundam atque paluſtrem regionem migraſſe memorat. Horũ poſteri Theutemarſi, ſiue, vt vulgus pronuntiat, Trietmarſi ante cccc. annos antiquiſſ. Stadienſiũ familię paruerunt, quorum multos fraude oppreſſerunt, ſéque in libertatem, eiecta omni nobilitate, vindicarunt. Et cùm permultos annos libertatem ſuam armis tutati eſſent tandem anno M.D. LXIX. cruento prælio fracti iugo Holſatiæ Principum collum prębuerunt. Plura vide in Saxonia Alb. Crantzii.

Th.brus, nomen vrbis apud Lycophronem, Steph.

Thichon, nomen pagi. Ezec.47. Lat. medius, ſiue intermedius, vel præparatio.

Thicis Hiſpanię Tarraconenſis fluuius, Pōpon. ad Rhodam vrbem. Hodie dicitur *Ter*, Varrerio teſte. Alius eſt eiuſdem nominis in Gallia Narbonenſi, apud eundem Pomp. de quo vide in dictione Ilybirris.

Thilon, filius Simon. 1. Par. 4. Lat. murmuratio vel aceruus eius, aut ſuſpenſio eius.

Thimbron Lacedæmonius quaſdam Aſiæ ciuitates in fidem accepit Xenoph. lib.3.

Thinę, Sinarum metropolis Ptolemæo, *Tenduc* fortè nunc, ait N. creator.

Thineus, XXX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. anno mundi 27[illegible].

Thinge, vrb Libyæ Steph.

Thinias, promontorium Thraciæ ad Euxinum, Ptol.

Thiniſſa, Africæ minoris, id eſt Zeugitanæ prouinciæ vrbs. Ptolemæus lib.4. cap.3. Hodie *Tunis*.

Thinus, Angliæ fluuius. Beda in Hiſtor. Eccl. 5. c.2.

Thiodamas, antis, pater Hyle adoleſcẽtis formoſiſſimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicę expeditionis comitem aſſumpſit, eundémq; in Myſię ſyluis poſtea amiſit. Vide Hylas. Hinc Thiodamantheus.

Thiodamas, alius fuit, Melampodis filius, Statio Theb.

Thiras, filius Iapheth. Gen.10. A quo Thirenſes quos Gręci Thraces vocant. Lat. demolitor, ſiue deſtructor, aut irrorans, vel irroratus.

Thiræ. Vide Thracia.

Thiria, filius Iclaleel. 1. Par.4. Lat. exploratio vel contemplatio.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis filia.

Thirophagi, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

This, vrbs Ægypti prope Abydum: Ciuis Thimites. Steph.

Thiſbe, Bœotiæ. oppidum. Xenoph.

Thiſbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta. Miſerabilem exitum vide ſuprà in dictione Pyramus.

Thiſbea. Vide Megalopolis.

Thiſias, Siculus antiquiſſimus, artium Scriptor. Quintilianus li.3 c.6.

Thiſica, vrbs in Africa Propria. Ptol.

Thiſoa, vrbs Arcadiæ, Gentile, Thiſoates Steph.

Thiſſamiſſa, Cariæ portus, apud Melam.

Thmuis vrbs metropolis, Ægypti: inde Thmuites. Steph.

Thnocia, Arcadiæ vrbs, Pauſ.

Thoa, æ, ſiue Thoe, es, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à natandi celeritate dicta, Heſiod. in Theogonia.

Thoana, Ptol. Arabiæ Petrææ oppidum.

Thoanes, populi ſupra Colchidem, finitimi Phthirophagis. Strabo.

Thoantium, littus Rhodi inſulæ, Strabo. vrbs Carpathii inſulæ. Ptol.

Thoar, Meningi inſulæ oppidum. Plin.

Thob Palæſtinæ locus, Iudic.11.

Thoris Cappadociæ fluuius. Arrian.

Thoas, antis, Tauricæ regionis rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ ſacris pręfecta. Eum poſtea occidit Oreſtes à ſorore adiutus: cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet.

Thoas, Lemni inſulę rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filio, pater Hypſipiles, ſolus filiæ pietate ſeruatus, cùm cæteræ omnes Lemnię mulieres viros ſuos & parentes trucidarent. Ouid.7. Metam.

Thochem, ciuitas 1. Par.4. Lat. medium vel intermedius, aut præparatus.

Thocn, vrbs Arcadiæ, à Thecno quodam. Steph. Thoe. Vid. Thoa.

Thogorma filius Gomer. Gen.10. Lat. Oſſeus, vel robuſtus ſiue incolatus nimius, aut peregrinus valde, vel timens valde, ſeu anxioſa celſitudo.

Thohu, filius Elieu patris Ieroham. 1. Reg.1. Filius Suph. filii Eleanę, 1. Par 6. Lat. viuens, vel nuncians ſiue telum aut iaculum.

Thola, filius Iſſachar. Gen.46. 1. Par.7. Filius item Phua dux in Iſrael. Iudic.10. Lat. vermis aut vermiculus, vel Coccus, aut coccineus.

Tholad, ciuitas Simeonis. 1. Par. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

Tholiſtobogi. Vide Tectoſages & Toliſtobi. Straboni Teliſtobogi.

Tholmai, filius Enac. Ioſ.15. Iudic.1. Num.13. Rex Geſſur, 2. Reg.3. 1. Par.3. Lat. Sulcus, aut ſuſpendens aquas, vel coadunatio aquarum.

Tholobi, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius & oppidum. Mela.

Tholo[illegible]ana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Thomas, vnus ex Chriſti Apoſtolis. Mat.10. Io.11. Lat Gemellus.

Thomas, Cantuarienſis Archiepiſcopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, poſt etiã capitali ſupplicio affectus, circa annum ſalu.1164

Thomas Maurocenus, Conſtantinopolitanus patriarcha, anno ſalutis 1204.

Thomum, Ægypti vrbs, circa Chenoboſciam. Anton.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Perſarũ Sargapiſem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non priùs finem fecit furori, quàm mortuum vlta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipſo etiamnum rege occideret. Nec tamen hoc euentu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filii mei ſanguinem hauſiſti & meum ſitiuiſti, Cyre. At ego te cruore ſaturabo. Author Herodot. lib. 1.

Thon, Africæ propriæ vrbs, Appian.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. 4. Odyſſ. Alter, teſte Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena diſcedens, tempeſtate maris deferretur, fuit primùm ab illo ante quàm Helenam conſpiceret grate ſuſceptus. Sed vt illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus: ab illo interfectus eſt. Vide Thonis.

Thonia, vrbs & caput Gabaonitarum, diſtát que à Gaza noſtri littoris Iudeę oppido, mille quingenta triginta ſeptem paſſuum.

Thonis, Strabon lib. 17. vrbs prope Zephyrium. Eſt & idem rex, qui Menelaum & Helenã hoſpitio ſuſcepit: vnde de medicamentis Helenæ ſic poeta inquit,

Quæ Polydamna dedit, Thonis clariſſima coniux.

Steph. vrbs ad oſtium Canopicum ſita, Gentile, Thonites. Vide Thon.

Thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoon, vir Troianus, ab Vlyſſe interemptus, Hom. Iliad 11.

Thooſa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum ſuſcepit Hom. 1. Odyſſ.

Thootes, vnus ex præconibus Græcorum. Hom. Iliad. 2.

Tophel, locus in deſerto trans Iordanem è regione [illegible] vbi Moſes legem recitauit: Deu. 1. Lat. ruina, aut ſtultitia, ſiue inſipientia.

Thopheth, locus in valle filii Ennon, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quondam parentes filios igni exuſtos deuouebant & immolabant dæmoni Moloch. Iſa. 30. Ierem 2. 19. Lat. Tympanum vel ſeductio, aut dilatatio.

Tho[illegible] nomen loci, 1. Mach 9. Scribe Topo.

Tho[illegible] Magnum [illegible] apud [illegible] Grammaticum qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis falſo nomen ſibi arrogabat.

Thora, Campaniæ oppidum Florus. 3. c. 20.

Thoræ, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Thorax, Strab. lib. 14. mons iuxta vrbem Magneſię, in quo dicunt crucifixum fuiſſe Daphnitam grammaticum, propterea quod reges verſibus inceſſeret. Ex quo illud tractum eſt: Caue à Thorace. Stephano vrbs eſt Ætoliæ: & alia Magneſiæ. Gentile Thoracites.

Thoreus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide Thyricus.

Thoriſmundus, Gotthorum rex, anno ab vrbe condita 1204.

Thornax, mons Laconię. Steph. vide Coccygius.

Thorunuba, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

Thoronus [illegible] eſt prope Corcyram, verſus Italiam, Plin. *Plauu*. Nigro.

Thorſus, Sardiniæ fluuius, inſulam Mediam interfluens, Pauſan Thyrſo. Ptol.

Thoruenum, vel [illegible] Crotonem & Crimiſſam, in Italia vrbs, Iſacius in Lycophronem.

Thoſpites, Armeniæ maioris regio & vbs. Ptol.

Thou, Ægypti oppidum, inter Peluſium & Memphim. Antonin.

Thou, rex Emath[illegible]enorum. 2. Reg 8. 9. & 1. Par. 18. 9 fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909. Lat. errans.

Thous, Homer. vnus ex Troianorum principibus.

Thoxeu, filius Eurythi frater Ioles. Seneca.

Thoxeus, Theſtii filius & Plexippi frater.

Thrabunactum, vrbs in Africa Propria. Antonin.

Thraceſium, Aſię minoris tractus, ad Ægeum mare, complectitur fere Lydos, Mæones, Cares & Iones, vt docet Porphyrogen.

Thracia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſóque flumine, vt Ptolemæo placet, aut, vt Plinius mauult, Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Iſtrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Ægæum mare. Thracia dicta à Thrace, Martis filio, aut certè à regionis aſperitate, quam [illegible] Græci appellant. Eſt enim hæc regio, teſte Pomponio in primis aſpera, nec cœlo, nec ſolo tractabilis, & quà mari propior eſt, frigida prorſus & infœcunda. Eadem & Thraca dicitur, Græci nominis in *a* conuerſo. Huius incolæ Thraces dicuntur. Fœminæ autem Threſſe. Hinc deducuntur denominata, Thracius & Threicius. *Aria & Perca* etiam dicitur Stephano *Odriſa* Suidæ, *Creſtona* etiam Iſacio, & Lycophroni. *Scython* quoque vt Erythræus perhibet Ioſephus Hebraicè *Thiras* vocari ſcribit, Herodotus dicit incolas *Bythynos* dictos, poſtquam in Aſiam transfretaſſent prius enim *Strymonii* dicebantur, *Bardi* à Martiano, & *Doiongi* à Lycophrone & Stephano appellantur. olim *Briges* nominati fuère, vt

tradit

tradit Euſtathius, *Autonomos* eos Arrianus nuncupat, quidam eorum apud Strabonem *Sapa* & *Sapæi*. Item *Saij, Sinti*, & *Sintiæ* Paulus Diaconus duas Thracias facit, vtraque enim ab Attilo deuaſtatas ſcribit ſub Valentiniano Iuniore Imp. Lib. Notitiarum & Ammi. lib. 27. eius ſex prouincias numerat, item Sex. Rufus, ſuntque hæ, *Thracia* ſpeciali nomine *Mæſia ſecunda Scythia, Europa, Rhodope & Hæmimontium* hodie vno nomine *Romania* nuncupatur & ſic eam ſemper appellat Diaconus. Conradus à Lichtenau, item Iornandes in libro de regnorum ſucceſſione; Thraciam quandam [illegible] eſſe in Auſtralibus partibus Africæ ſupra Alexandriam, teſtatur Euſtathius. vide Briſtonia.

Thracia, fuit Nympha ſagax & faſcinatrix, quę propter peritiam herbarum & veneficiorum, habita eſt loco numinis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.

Thracias, ventus qui & Thraſcias & Thraſcias dicitur, Ariſtot. poſt Argeſtem ventum, flat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thracis, Phocica vrbs, apud Pauſ.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracomenes, qui ex eo vico natus eſt. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Stephanus.

Thraſme. Draſis, Africæ propriæ oppidum. Antoninus.

Th[illegible] amnis nomen qui in ſummo ſe[illegible] cita[illegible] [illegible] ſtatus eſt [illegible] [illegible] pro aquam [illegible] Hunc tamen [illegible] potius, quàm Thraciam maluit appellare.

Thraſeas Pętus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit, porrectiſq; alacriter ad inciſionem brachiis humumque cruore aſpergens. Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Taci. lib. 16. Meminit huius Martialis lib. 1.

Thraſyllum, mons in Myſia Aſię regione Caico amni vicinus, qui Plutarcho in lib. de fluminibus teſte, poſtea *Teuthras* appellatus fuit.

Thraſimachus: Carthaginenſis ſophiſta, diſcipulus Iſocratis.

Thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strab. lib. 14.

Thraſumenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminii Conſulis clade nobilitatus, dictus à Thraſymeno puero, quem ad hunc lacum Ægyla Nympha dicitur rapuiſſe. Liu. Plutarch.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exulesque reduxit. Is ſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philip. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt.

Thraſybulus, dux Mileſiorum, vt portum Sicioniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dúmque ſic detinentur, cum inſperata claſſe portum cepit, Frontinus lib. 2.

Thraſylius Athenienſis fuit rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus, Mindarum Lacedæmonium Peloponneſiorum ducem, apud Seſtum Helleſponti vrbem, nauali prælio ſuperauit. Thucydides lib. 8.

Thraſimachus, Carthaginenſis ſophiſta periodon & colon, id eſt membrum, primus monſtrauit ac modum, qui nunc eſt [illegible], induxit. Nam enumeratur inter primos huius artis inuentores, vt Georgias. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit *Suidas*.

Thraſymedes, filius Neſtoris. Hom. 9. Iliad.

Thraſymenus. Vide Thraſumenus.

Thrauſi, populi Thraciæ, apud quos edito puero propinqui aſſidentes lugent miſerias huius vitæ recenſentes, quas ſit infans ille paſſurus. Hominem fato functum per luſum & lætitiam terræ mandant, inſerentes quot malis ille ſit liberatus. Multas habent vxores, quæ ſi non contingat ante maritos mori, certatim contendunt eorum mortem ſequi.

Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam [illegible] inde Thriaſius & Thrieus. Erant autem [illegible] oraculi diuinatoriæ vnde prouerbiū. Multi [illegible] pauci vates. Steph. Vide Thrius.

[illegible] vrbs prope columnas Herculis. Stephan.

Thrius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ, à Thriaſio Athenienſi, quem Theſeus cum exercitu miſit auxiliatorem Herculi. Hinc Triuntius, & Thriaſius, quod etiam a Thria ſit. Vide Thryus.

Throana, Latrorum, ſiue Leſtorum regionis vrbs in India extra Gangem. Ptolem. *Taigin* Caſtaldo.

Thronium, vrbs Locrorum. Steph.

Tryanda, vrbs Lyciæ. Steph.

Thryon, Meſſeniæ oppidum non ita procul ab Alpheo fluuio, Hom. in Catal. in nauium. & Strabo lib. 8.

Thryus, untis, vrbs in Elide, vel inter Elidem & Pylum, vt inquit interpres Hom. lib. 11. Iliad. alias [illegible] vocat apud Homerum in Catalogo, & [illegible] non Thryus, quemadmodum & Strabo meminit lib. 8. Sunt qui à Tryonte Athenienſi conditore dictum velint. Eſt & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Homer. 2. Iliad. Vide Thrius.

Thubal, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Iberes (licet quidam Italos ſuſpicentur) originem

traxerunt, Ezec. 27. Lat. orbis vel mundanus aut confuſio vel ignominia, ſeu portatus vel adductus.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi ab *Æaco*, Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioquin diuitem, cuius opes aſſecutus, non in voluptates ſed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur. Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, vt res quotidie veras ei renunciarent, quas fidelius ſe accepturũ ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit in philoſophia Anaxagoram, & in rhetorica Antiphontem, cuius & ipſe in 8. hiſtoriæ meminit, dicens eum cauſam fuiſſe perdendæ Reip. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenẽ adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt eius librũ octies ſcripſerit, totúmque ferè edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, & æmulum Periclis. Alium Pharſalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris.

Thule, es, hodie *Iſland*, inſula in ditione Scotorum, in Septentrionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quàm breuiſſimę ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quàm minimum recedente, quemadmodum contra circa ſolſtitium hybernum nihil ferè, aut quàm minimum habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis diſiunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur. vide Baſilia.

Thunia. Vide Thurini.

Thunicates, pro Rhunicatæ, legit Auentinus apud Ptolemęum, Vindeliciç populi ſunt, quos *Im Thunca* (Bauariæ tractus eſt) idem interpretatur. Hos *Virucinates* Plinii eſſe putat Scudus.

Thunni. vide Vnni & Turcæ.

Thuræ, vel, vt alia exemplaria habent, Thyrra & Thyrea apud Plinium, Meſſeniæ vrbs: quæ poſtea *Locus* dicta fuit. Pauſanias ſcribit eam ab Homero *Antheam* nominatam. Hæc Nigro *Calamata* eſt vulgari vocabulo. Strrabonem eandem *Thuriam* appellare, & Ptolemæum, *Thurium* vt in Herodotus, qui eam quoque ab Homero *Æreas* vocatam putat. eſt Straboni quoque *Thyrea* in Peloponneſo, de qua controverſiam fuiſſe inter Argiuos & Spartanos ſcribit in calce libri. Hanc Thucydides *Cynuriam* cognominat, a [illegible] agrum Argiuum, & Laconicum [illegible]. Eandem *Thurium* Ptolemęi in [illegible] nonnulli etiamſi Niger *Beridea* [illegible] hodie habere dicat, eſt ergo alia a [illegible] Thurium.

[illegible] Meſſeniorum vrbs alio nomine [illegible], quòd in colle excelſo ſita ſit, a [illegible] Thuriæ appellatur, vt infrà. Item Italiæ [illegible] Turri. Eſt & fontis nomen [illegible] *Fontella* Leandro.

T[illegible] Ancon Thuniam vocat [illegible] Pauſ. [illegible] appellauit.

Thurimachus [illegible] Sicyoniorum rex, regnauit annos XLV anno mundi 2100.

Thuringi Saxoniæ populi, quibus ab Ortu Miſnia [illegible] Heſſi occurrunt, à Septentrione Brunſuicia [illegible] Franconia: Viſurgis [illegible] clauſi. Metropolis eſt Erfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur. Thuringos à Gothis originem traxiſſe nonnulli opinantur, quòd apud Thuringos Gothi gentis ſuæ vocabulo Gotham vrbem condiderunt. Regio Thuringiæ ſatis fœlix, & abundans rebus ad victum pertinentibus Iſatis herba (vulgò Quadam i. Guelde, vocant) in ibi naſcitur, lanarum infectoribus vtilis, ex qua plerique annonam totius anni ſibi parant.

Thurini. Vide Thurium.

Thurinum, oppidum inter duos amnes Crathim & Sybarim, vbi Herodot. condidit hiſtoriam. vide Thurium.

Thurium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathim & Sybarim amnes, a Thuria vicino fonte nomen habens. Huius incolæ Th[illegible] dicti ſunt, & Thurini, qui cùm aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſeruitutem tracti ſunt, teſte Strab. lib. 6. & a Tarentinis infeſtati: tandem in Romanorum poteſtatem ſeſe dedere ſunt coacti, qui eò deducta colonia, vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt. Stephanus addit eandem à [illegible] *Anthea* vocari. *Sybari*, qui nunc *Thurÿ*, inquit Varro de re ruſtica lib. 1. c. 7. aliis tamen Thurium & Sybaris duo diuerſa ſunt oppida. De hac vrbe Diod. lib. 1[illegible]. ſcribit eam prope fontem Thuria dictum, conditam, & ab eo *Thuriam* nominatam, atque in quatuor fora ſecundum eius longitudinem diſtinctam, quorum vnum *Heracleam* appellant, alterum *Aphrodiſiaden*, tertium *Olympiadem*, & quartum *Dionyſiadem*: in latitudinem verò tribus foris diſtributam, quorum nomina ſunt, *Herea*, *Thuria* & *Thurina*. Hoc Thurium hodie *Terranoua* di-

ua dicitur Barrio. vide Thure.

Thurium cacumen aſperum in metæ formā faſtigiatum: quod *Orthopagos* vocatur, inquit Plutarchus in vita Syllæ, in Bœotia eſt.

Thurium, Italiæ oppidum: vbi Herodotus vita finiuit, ibi demque in foro, vt quidam memorant, ſepultus eſt: teſte Thucyd. de lib 3. Strabo verò libro ... ait illum ex Halicarnaſſo Cariæ regia eſſe: quem poſtea Thurium vocauerunt, eò quòd particeps fuiſſet coloniæ in Thurios miſſæ.

Thurrhenus, in Italia regnauit annis LI. anno mundi 249 .

Thurrus Hiſpanorum regulus, anno ab vrbe condita ...

Thuſcia fœcundiſſima Italiæ regio, à Latio Tiberi à Liguribus Macra flumio diremptа, alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Tuſcia (vt quidam exiſtimant) ... quod eſt ſacrificare: propterea quod Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorúmque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti. Hinc Tuſci dicti ſunt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur.

Thuſcus vicus. vide Cœnus.

Tuſcus Herculis filius Italiæ rex.

Tuſcus iunior, Italiæ præfuit an XXVIII.

Thuſſagetæ ſiue Thyſſagetæ, populi Scythici ſupra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes. Herodot. lib 4. Pomp. Thyrſagetas appellat, ſi modo emendata ſit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur libro ſexto,

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten &c.

Thuſſia. vide Tuſcia

Thuthemoſis, Ægyptiorum rex, regnauit an. XI. anno mundi ...

Thyamis, amnis vel fluuius (vt Thucydides lib. I ait) qui Theſprotiam & Cetrinámque diſcriminat. Plinius libr. 4. cap. I. Stephano vicus eſt à Semiramide conditus iuxta Arachoſiam. *Thyami* etiam teſte Theueto hodie *Calama* dicitur. Ptolem. Epiri promontorium eſt, quod hodie *Miſta* appellari teſtatur Niger. Strabo & Thucydides habent hoc tractu *Thyamum*, amnem: Thucydides etiam montem eiuſdem nominis

Thyamon, mons in Thraciæ regione. Steph.

Thyaſus, ſaltatio, ſiue chorea dicitur quæ Baccho exhibebatur, a verbo ..., quod eſt Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Myſia ad ſiniſtrā Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex ſeptem eccleſiis, ad quas Iohannes Apoſtolus ſcripſit Apocalypſin. Strab lib. 3 Steph. vrbem Lydiæ eſſe ſcribit, quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanor bellum aduerſus Lyſimachum gereret, & filiam ſibi natā audiuiſſet, vrbem ... vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino, vt debebat. Vocabatur etiam Myſorum vltima. Nam Myſis ciuitatem conditurus, reſpondit deus, Vbicunque ceruus ictus & currens apparerет, ibi condendam eſſe: quo inuento vrbem denominaſſe ... Gentile Thyatirenus. Steph. Plinio hanc Thyatiram a Lyco flumine ablui certum eſt. Ptolemęo verò ad Hermęum fluuium ſita eſt.

Thybris, nomen fluminis eſt in agro Syracuſano, auctore Theocriti interprete: eundem à Seruio *Foſſa* dici ſcribit Fazelus, in Siciliæ hiſtoria, ſed *Thymbris* per m habetur apud Theocritum. vide Albula.

Thybris, viri proprium Æneæ comitis. Virg. Æneid.

Thyelia, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocenſium inhabitauit Steph. Barrius eam recentiori nomine *Ginето* ſiue *Thymeto* appellat.

Thyeſſus vrbs Lyciæ a Thyeſſo caupone. Alia eſt Ciliciæ. Steph

Thyeſtes, filius Pelopis ex Hippodamia. Tantali nepos qui cùm Atreo fratri, cui peſſimè cupiebat aliter nocere nō poſſet vxorem eius per adulterium corrupit: Atreus verò ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia Sol, ne polluеretur retrorſum curſum fertur conuertiſſe. Vide Atreus. Hinc Thyeſteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephanus.

Thyiades, Bacchi ſacrificulæ quæ & Bacchæ, & Menades & Baſſarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephiſſi filiam, quę prima omnium Dionyſio initiata, Orgia eius celebrauit, Bacchóque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerentur, teſte Herod lib. 7. quanquam alii hanc non Cephiſſi, ſed Caſtalii cuiuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt.

Thyle. vide Thule.

Thymatadę, vicus in Hippotoontide tribu. Steph.

Thymbręus, Apollinis cognomentum, ſiue à Thymbra Troadis campo, ſiue ab eiuſdem nominis vrbe in qua colebatur impoſitum. Campo autem Thymbrę nomen factum putatur à Thymbrę herbę copia, quam Latini Culinam vocant, cuius hoc in campo maximus eſt prouentus, vt annotauit Seruius in illud Virgil. 3. Æneid.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbręi templum Strabo ea in parte Troadis fuiſſe tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Vnde factus eſt locus fabulę, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarenſes & Thymbraræ) ad Pactolum ſitæ.

Thymbræ, Plinio Troadis oppidum: quod & *Zymbram* vocabant per Z ... Dat Hellanicus tradit ... Stephanum.

Thymbris, Siciliæ fluuius & secundum dialectum, mare etiam Thybris scribitur. Scholiastes Theocriti.

Thymbrius, Steph. fluuius apud Thymbram fluens.

Thymele saltatricula notiſſima, Domitiani temporibus ... geſticulatione Domitianus ... delectatus, à qua & Thymelici ... quibus olim plurimùm colebantur ...

Th... urbs Libyæ Steph. ad Oceanum ... hodie *Azomor* dici Ramuſius ... tur.

Thymoetes, Oxydiæ regis filius nothus, A... annos 8. regnauit. vltimus ille ex familia Erecthidarum Athenis regnauit.

Thymoetes, filius Priami ex Ariſbe, aut vt alii maritus ... cuius vxor ... eodem die, quo Hecuba ... eo die natum eſſe puerum, cuius cauſa Ilium euerteretur, iuſſit Priamus vtrumque interfici. Et Paris quidem ... clàm traditus eſt educandus: Thymoetes autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymoetes, cùm equi ligneum dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem ... retur. Seruius ... Virgilius ... Æneid.

... que Thymœtus
... intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, ... Troia ſic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ, vnde Thynæus Steph.

Thynia, reg. Thynorum. Steph. Strab. lib 12. inſula in fronte Bithyniæ.

Thynias, inſula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius. Barbar. *Bithyniam* vocant, inquit Plin. lib. 5. c. 32. idem lib. 6. c. 12. eam quoque *Apolloniam* appellat. Daph... quoque dici Ptolemæus author eſt, qui eam Thyniam ſimpliciter ſcribit. Videtur *Thomas* Stephani, quam etiam *Thyne* & *Thynis* vocat hodie *Farnuſia* nuncupata tradit Niger.

Thynos, Plin. lib. 5. c. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit. Gentile, Thynius.

Thyodamas, filius Melampodius, diuinandi peritus Statius lib. ...

Inſignem fama ſanctóque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cum ipſe arcana deorum
Partiri & viſas vini ſociare ſolebat
Amphiaraus aues, tantáque haud inuidus arti
Gaudebat dici ſimilem, iuxtáque ſecundum.

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis ... hoc eſt, à ſacrificando impoſitum: propterea quòd illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Quanquam ... quidam cognomen ... à Semele matre ... accepiſſe quæ alio nomine dicta eſt Thyone.

Thyreum, vrbs Arcadiæ, ab Hyp... filio Lycaonis condita. Steph.

Thyrea ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenii cum Antonio ſenſiſſe viderentur. Hinc Thyreatis Spartanorum ... quædam appellata. ... eſt, Thyrea numero plurali generis neutri per ... numero ſingulari Thyrea quoque dici patet. Strab. libro ... Thyream appellat. Vide ſuprà.

Th... inſula Peloponneſi Herod. libr. 4. ab ... capta anno mundi 3538.

Th... Steph...

... vrbs in regno Neſtoris, teſte Homero.

Thyrſis paſtor Virgilio Bucol Eclog. 7.

Thyſbe ... vide Pyramus. Me...

Th..., ... vrbs mediterranea Ptolemæo, *Tiſdrus* & *Tiſdra* ſcribitur apud A. Hirtium.

Thyſſagetæ ... Thuſſagetæ.

Thyſtus, vrbs ... Herodian. lib. 6.

T I

...

... Scythia ... in I... ſuadens, incolis ... dici ...

... Tibareni.

Ti..., Herodoto lib. ... populi Scythici in ... quibus Hieronymus: Tibareni inquit, ... exeunt ſenes, ſuſpendunt in ... lis. Vide Tibareni... licet melius per tota ſcribatur in prima ſyllaba ..., Stephano, regio eſt iuxta Pontum, prope Chalybes & Mo...œcos, Ephorus lib. 8. ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudium eſſe ludendi ridendíque & in iis præcipuam fœlicitatem collocare, Steph. *Tibaranos* vocant Germani, inquit Euſtathius *Stabarenos* ab Orpheo in Argonauticis nominari monuit. Pintian. in Melam. idem *Tibaranos* per a in penultima frequenter nuncupari addit.

Tiboon mons Phrygiæ à Tibeo quodam, ab hoc & ſeruos Tibios vocant Steph.

Tiberiacum, oppidum eſt prope Rauennam quod aliquando *Ad Caballos* dictum fuit, & hodie *Bag... cauallo*, auctores ſunt Blondus, Sabellicus & Niger.

Tiberiacum Antonino oppidum eſt inter Iuliacum & coloniam Agrippinam *Berthcim* oppidulum eſt haud dubiè.

Tiberiadis

Tiberiadis lacus D. Ioanni, Galilææ D. Matthæo, quod & ſtagnum *Geneſareth* & *Chinereth*, vel *Cenereth* in ſacris Biblijs vocatur Glareanus ſubdubitat num ſit idem cum eo quod Iuſtinus ex Trogo, *Aſſerium* ſtagnum appellat: nunc *Tubarie* ab accolis dici ſcribit Niger.

Tiberias, vrbs Galilææ ab Herode condita, & ſic appellata in honorem Tiberii Cæſaris. Ptol. li. 5. ca. 15. dicitur Tiberias lacus.

Tiberina caſtra, *Peringen* pagus, in Vindeliciis haud procul à Dingelfinguin, Bauariæ oppidum. Lazius in ſua Vienna.

Tiberina inſula, vt Vitruuius eam vocat, quam Tiberis fluuius in vrbe Roma ambit, *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus & Viterbienſis, à Ioue videlicet Lycaone ibidem templum habente, Æſculapio ſacram, ſcribit Halicarnaſſeus.

Tiberinus Campus, Vrbis Romæ, poſtea *Campus Martius* dictus fuit. Marliano teſte, idem à Liuio lib. 2. *Tarquinius Ager* vocatus antea.

Tiberis, qui & Thybris celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus oriens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur ea in parte, qua Ancus Martius oſtium exſtruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat in traiectu eius ſubmerſo, cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtor. Seruius Tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit: ideóque nominis eius originem ad Thybrim potiùs, Hetruſcorum regem, referendum exiſtimat, qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus. Quod & Virgilius aſſerit Æneid. 8. Alii non tam a regis huius nomine, quam ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quemque circa hunc fluuium graſſabatur, appellationem hanc tractam exiſtimant: vnde Thybrim ſcribendum contendunt, quaſi ... , vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ..., quam ſcripturam etiam apud Dionyſium Afrum obſeruauimus. Nos Thybris nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt ſolet temporis lapſu) immutatis. Quo fit, vt illud poetis, hoc oratoribus ſit vſitatius.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine ſubmerſus, efficit, vt pro Albula Tiberis diceretur, Liuius 1. ab Vrbe. Tiberinus item a ſuperſtitioſa antiquitate creditus eſt deus eſſe, Tiberis fluuii præſes, cuius monitu Æneas Euandri ſibi auxilia adſciuit. Virg. 6. Æneidos. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum ..., Tiberis, in poëſi Thybris.

Tiberiopolis, Ptolemæo Magnę Phrygię vrbs, *Stronizza* à Sophiano appellatur.

Tiberius, inter Cęſares notiſſimus. Fuit & eius nomine grammaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres, aliaque complura. Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7. Tiberio huic Cæſari ferunt aliam, quam cæterorum mortalium fuiſſe naturam, vt expergefactus noctu paulliſper, haud alio modo, quàm luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus. Plin lib. 11. ca. 37. Tiberii vocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim naſcebantur. Probus in Epitome.

Tiberius Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occiſus eſt. Vide Gracchus.

Tiberius Claudius, patre Druſo natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, Noricum, Thraciam & Macedoniam intérque Danubium flumen & ſinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cęſar Britãnicus v. Rom. imperator, regnauit annos XIII. menſ. 19. dies 28. anno ſalutis 43.

Tiberius Conſtantinus, LVII. Romanor. imperator, regnauit annis VII. anno ſal. 579.

Tibiſcus Daciæ fluuius. Ptol. li. 3. ca. 7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis, fluuius in Scythia, Herod. lib. 4.

Tibullus, poëta elegiographus, cuius hoc erat votum:

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dum meus aſſiduo luceat igne focus.

Iuxta Quintiliani ſententiam eſt Poeta imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto procliuior, Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Donec erunt ignes, arcuſque Cupidinis arma
Dicentur numeri culte Tibulle tui.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis, decimo ſexto, ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ouid. 4. Faſtor. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburto, Catyllo, & Coråce Amphiarai liberis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatum. Autores Cato in Orig. Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis. Gentile. *Tiburs* Stephano. *Tiuoli* hodie. Olim *Polyſtephanon* vocatam ait idem Stepha. Huius pars *Siculetum* dicitur, vt ſcribit Halicarnaſſeus, interprete Gelenio.

Tibyris. Vide Tybur.

Tibriſca, Mœſiæ inferioris oppidum Ptolemæo, Niger illud *Sophia* vocari tradit.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Falæph.

Ticarius, Corſicę fluuius apud Ptolemæum, *Groſſo*, Leandro.

Tichioes, caſtellum prope Trachinam. Genti-

le, Tichioicus. Steph.

Tichos, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites. Steph.

Ticida, poeta quidam, qui epigrammata ſcripſit tempore Valerii Catulli: amauit Metellam, quam mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Inſubrum oppidum, quod nunc *Papia* vulgò dicitur Gall. *Pauie.*

Ticinus fluuius Inſubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum eſt appellatum. de eo Plin. & Stephanus. *Teſino* nunc vocatur.

Ticlaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quòd in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiſſent: Pauſanias addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultúmque Apollinem reſpondiſſe, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent: tandem Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe. Palæph. libro ſecundo.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Stephanus.

Tieon. Vide Tios.

Tifata, Liuio & Velleio Campaniæ fœlicis mons Capuę vrbi imminens, vt Dion. tradit Silius & Feſtus eius quoque meminere. *monte di Capua* hodie nominari tradit Leander.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum oppidum quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum, ſexta regione Italię. Pli. lib 3. cap. 14. *Citta di Caſtello* hodie nominatur Blondo & Leandro teſtibus.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum cōſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſtea rerum potito Othone, ad aquas Sueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto inter co... ſcortorum oſcula fauces ſibi præcidit. Tacit. lib. 17.

Tigillus Iupiter dictus eſt, quòd tanquam tignum mundum ſuſtentaret.

Tigimma, Africæ vrb. Coll. Carthag.

Tigis, Mauritaniæ Cęſarienſis oppidum, Ptol. *Tigiſi* Anton.

Tiglat Phulaſſar, rex Aſſyriorum. Vide Teglatphulaſſar.

Tignia, dicitur Latinè Piceni fluuius, quem incolæ *Tinea* vocant, vt Blondus & Leander produnt.

Tignium, Cæſari Piceni oppidum, hodie *S. Maria in Georgio*, Leandro.

Tigrana, Ptolemæo lib. 6. ca. 6. Oppidum Mediæ in Mediterraneis τιγρανόκερτα (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam quaſi Tigranis ciuitas. Nam Parthis *Certa* ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertas. Stephan. Alij *Tigranana* legunt: Niger verò *Tauris* eſſe dicit, itémque Theuetus: ſed is eandem à Gorgianis *Simolacach* vocari addit. Quæ vrbs *Armenica* etiam *Tigranocerta* Ptolemæo vocatur. Appianus in libro de Bellis Mithridatici ſcribit Græcè ſonare *Tigranopolim*: Iouius *Sulthania*, Bonacciolus *Sauā* vocat.

Tigranes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis ſex talentorum millibus Strabo li. 11. Lucan. lib 2.

Tigres, Peloponneſi fluuius, qui *Harpys* poſtea dictus fuit à demerſa in eo vna Harpyiarum, Apollod. li. 1.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conſpicuo naſcens, per Arethuſam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro, in ſpecum demergitur, ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Thesbytem lacum tranſuectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt xxv. m. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam abortu alluit, tandémque in duo diuiſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus Tigris, à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam Tigrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videatur. *Sylax* quondam vocatum ſcribit Euſtathius. *Sollax* habet Plutarchus in opuſculo de fluminibus, *Hidekel.* Hebræis dicitur teſte Ben. Ar. Montano. *Tegil* hodie nominari ſcribit Caſtaldus, & *Sir* Pinetus: *Set* autem Ioſeph. Bar. Theuetus vult accolis *Hidecel* & aliis *Derghele* dici *Diglath* vocat eum Ioſephus. *Digito* eum appellari, ea parte nempe qua tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* & Arriano dicitur, eo loco quo bifidus factus inſulámque circumiens, denuo in ſe redit. Euſtathius quoque Tigrim alium in Paphlagonia eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigullia, Ptolemæo, lib. 3. cap. 1 vrbs Liguriæ, aliis dicta Sigelta, vulgò *Sigeſtro, Sextri.* Plinius *Tigulia* habet. a Leandro *Lauia* vocatur, ſed Tuſciæ eam annumerat, & inter mediterranea ponit, eritque forte *Segeſta Tigulliorum* de quo Plinius libro tertio, capite quinto. Tigulliam Ptolemæi ſcribit Simlerus ab Antonino *Ticolata* dici. Duas enim Ticolatas habet Antoninus, hanc nempe Liguriæ, & aliam in Gallia Narbonenſi.

Tigurinus pagus, Cæſari in Heluetiis eſt. Rhellicanus credit hodie *Zurich* nominari.

Tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter Helue-

Heluetios. Inde Tigurini & Tigurinus pagus, hodie inter Heluetios principem locum tenet. De his Cæſar lib. 1. de bello Gall. Strab. l. b. 7. Florus lib. 3. Oroſius lib. 5. cap. 15. Plutarch. in Mario, vulgò *Zurch*, Gall. *Zurich*.

Til, Aſiæ amnis, quem gens Sogor accolit, Turci *Nigrum* vocant & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Niceph. Callist. libr. 18. cap 30.

Tilauentum maius & minus. Venetorum regionis flumina apud Plin. ſunt, *Tilauemptum* Ptolemæus habet. Leander ea hodie in Foro Iulio deſcribit, dicitque Maius, *Tagliamento*: Minus, *Stella* vocari ab indigenis.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucydides libro ſecundo.

Tilium, Sardiniæ inſulæ vrbs littoralis à littore Occidentali. Ptolem libro 3. cap. 3. Hodie *S. Repara*.

Tilogrammon, Ptolemæo Indię intra Gangem, vrbs *Caligan* à Caſtaldo vocari videtur.

Tilos, inſula eſt Plinio lib. 6. cum oppido eiuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimis margaritis: fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius libro 12.) quem cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptę oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiunt. Plin. lib. 9. cap. 36. Tilos Corſicæ inſulæ promontorium, teſte Ptolem. *Cabo reuelar* vel *Cheuelar*, vt putat Pinetus.

Tilphoſa Pindaro, fons ſub Tilphoſium montem labens apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrũ conditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt lib. 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſij. Vide Thelphuſa.

Tilphoſſæum, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus. Steph.

Timai, Siciliæ populi. Stephanus in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit etiam vſque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facilè ſuperaturum iactet. Ipſe verò Sicula quadam pruriguedine delibutus, ad ridenda, minimeque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem iudicare poſſum, longè eruditiſſimus: & rerum copia & ſententiarum varietate abundantiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribendum attulit, ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim: nimis etiam res minimas perſecutum, libróſque fuiſſe penè in res ſingulas partitum. Timæus Philoſophus, cuius nomine Plato librum inſcripſit de natura, patria Locrẽſis, philoſophus Pythagoreus, ſcripſit & vitę naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timagenes Mileſius hiſtoricus, qui ſcripſit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris, libros tres.

Timagenes grammaticus Alexandrinus, ſub Pompeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſque ad Auguſti tempora. Is eſt author, omnium in literis ſtudiorum antiquiſſimam muſicem extitiſſe. Quintil. lib. 1. c. 10.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Dorium, ad quem legatus miſſus fuerat more Perſarum aduiando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timanthes, pictor egregius Zeuſis tẽpore Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quam mœſtos pinxiſſet & omnes, & triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit, iuxta Satyros, thyrſos pollicem eius metientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plin. lib. 35. cap. 8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. libr. 36. c. 5. Fuit & pictor nobiliſſimus, eodem Plinio auctore. lib. 34. cap. 9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis, Plinio libr. 34. cap. 8. Fuit & Timarchus, in quem extat Æſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

Timarchus, Nicoclis filius Paphij duos ordines habuit maxillarium, frater eius non mutauit primores dentes: ideóque eos prætriuit. Plin. lib. 11. cap. 37.

Timaſiſteus, Lipareņſium imperator, anno mundi 3571.

Timauus, fluuius Venetię, qui ex Alpibus defluens terra abſorbetur, occultíſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterúmque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit oſtiis, quæ accolæ ſinus Tergiſtini fonticulos appellant. Virgilius primo Æneidos. mare vocatur à Varrone, vt ſcribit Seruius in Virgilium *Maris Fontem* ab accolis appellari Polybius apud Strabonem auctor eſt. Hodie in foro Iulio deſcribitur à Leandro, dicítque *Timauo* vocari, Niger verò eum *Larechia* nominat.

Timethus, Ptolemæo Siciliæ fluuius, quem *Traina* Leander, & *Pacte* nominat Fazellus qui dicit eundē à Strabone & Plinio *Symæthus* nuncūpari. Ptolemæo tamen duo ſunt flumina Symetheus & Timethus.

Timica, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs Ptolemęo: *Tremiſin* vel *Teleſin* Peucero eſt.

Timida, D. Auguſtino Africę vrbs. *Tumida* eſt in coll. Carthag.

Timochares, Ambracienſis quiſpiam regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Conſulem furtim venit, ac præmium petiuit: & ſi de præmio conueniret, promiſit regem venenis necare, idque facile eſſe factu dicit, quoniam filii ſui pocula in conuiuio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit, Senatus legatos ad regem miſit: mandauítque vt de Timochare nihil proderent, ſed monerent, vt rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Refert Gell. ex Valerii Antiatis hiſtoria libro tertio cap. 8.

Timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodā Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum, vbi plurimū eſſet auri: perductúſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea, quæ à tergo ſtabat, deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Plutarcho.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, tum multa vorans, malè denique dicens

Multis hic iacet Timocriton Rhodius.

Timœtes, xv. Athenienſium rex regnauit annis viii. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Lariſſæus, è Lariſſa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poema de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suidas.

Timoleon Corinthius, dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitęque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas, à Dionyſii tyrannide Syracuſas quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in auxilium Corinthum miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit, deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

Timolus. Vide Tmolus & Tymolus.

Timomachus Byzantius pictor nobilis Cęſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipſe Cæſar lxxx. talentis emit, in templóque Veneris dedicauit. Plin. lib. 5. c. 11.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicænus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo & Philadelpho. Scripſit tragœdias & comœdias & ſatyras. Dictus amarulentus, & mordax Syllorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus ac vitans hominum congreſſus, præter vnius Alcibiadis adoleſcentis: interrogatus quæ cum illo cauſa eſſet amicitię. Quod ſciam, inquit illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, vt ſepulchrum eius, quod erat in littore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſterruerit, longéque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit,

Hic ſum poſt vitam miſerámque inopémque ſepultus:

Nomen non quæras, dij, lector, te malè perdant.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit de portubus libros decem.

Timomachus fuit pictor Byzantius, Cęſaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæſari pinxit.

Timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus & quod ſuper omnia eſt, fortunatus. Ei ſtatua publicitùs in foro Athenis poſita eſt ob victoriam, qua victis Lacedæmoniis, imperium Athenięſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſpiam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerunt iuxtáque Fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem: quam ob rem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quòd felicitatis potiùs eius res geſtas, quàm virtuti videretur adſcribere. Haud multo poſt hoc factum, Fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuiſſet, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Mileſius muſicus, qui decimam & vndecimam chordam

dam lyræ addidit, & antiquam muſicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quàm ſi rudes traderentur. Geminatum opus ſic dicebat: dedocendi priùs, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 51. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollini Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum cælauere. Plin. lib. 34. ca. 8. Timotheus Gazeus grammaticus tempore Anaſtaſii principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus Pauli Apoſtoli epiſtolis, tum martyrio clarus, præſul Epheſinus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius. Volater. libro ſecundo

Timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745

Timyra, vrbs iuxta Iſauriam, & fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. ca. 3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine*.

Tinda, fuit Thraciæ oppidum, Diomedis equorum ſtabulis dirum Plin. libro 4. capit. 11. apud Antoninum *Stabulum Diomedis* nominatur.

Tinde, Calcidica vrbs Thraciæ. Gentile, Tindeæus. Stephan.

Tindyum, vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindyeus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampeluſia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. c. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum, traducta Iulia. Vide Thinge.

Tingis, Ptol. eſt Mauritaniæ, Tingitanæi ad fretum Herculeum vrbs, cui etiam Cæſaria vocatur. Strabo ſcribit eam à Barbaris *Tinga*, ab Artemidoro *Linga*, & ab Eratoſthene *Lixum* nominari. Ptolemæus tamen & Pli. ex Tingo & Lixo duas faciunt. Pli. hanc Tingen dicit à Claudio Imper. coloniam factam, & *Iuliam Traductam* appellatam. hodie *Tanger* à Caſtaldo, & *Tangia* à Mercatore vocatur. Vide Mauritania.

Tingitana pars Mauritaniæ, Stephanus. vrbs Ciuis Tingites: Gentile, Tingitanus

Tinia, Plinio qui & Teneas Straboni Vmbriæ fluuius in Tiberim influens, *Topino* nunc dici ſcribunt Leander & Fabricius.

Tinnetio, vicus Rhætorum Antonino, *Tintschen* Germanis, vt Scudus vult, *Tinnezono* Rhætis, vt Simlero placet.

Tinni Straboni, & Tunniatus, (cuius Cato, & Antoninus meminerunt) ſunt Tuſciæ montes Leandro, quos hodie *Montuniata* appellari ait, ſed Thynni non Tinni legitur apud Strab. lib. 5. vbi Populonium deſcribit.

Tinurtium, vrbs Galliæ, Spartiano, in vita Seueri Imp. Robertus Conſtantinus dubitat num ſit *Tournon* prope Lugdunum.

Tinus fluuius eſt in partibus Angliæ Septentrionalioribus, Neubrigenſi, quem *Prudehou* vocari ait. *Tinna* habet hoc tractu fluuium Ptolemæus.

Tiquadra, apud Plin. eſt maris Balearici inſula. apud nonnullos *Triquadra* legi, ab eius forma ſcribit Hermolaus. Hodie *Conejera* dicitur, Beutero & Floriano teſtibus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Paraio conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium Strab. li. 12. Gentile, Tianus vel Tianeus. Stepha. Vide Amaſtris.

Tipaniſſæ, populi iuxta Caucaſum, Steph.

Tipaſa, Ptol. li. 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis: hodie *Teneſe*. *Taues* Mercatori.

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latiníſque literis apprimè docto, ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

Tiphœus gigas, de quo Ouid. lib. 3. Metam.

Nec quo Centimanum deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Inde apex Campana fremens, cui ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione ſocius.

Tireſias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidiſſet duos dracones coeuntes, obſeruata fœmina, ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cùm rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, vt exorto poſtea iocoſo inter Iouem & Iunonem certamine, viríne an fœminæ maiorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimùm iudex ſit adhibitus, vt qui vtrunque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Ioue ſententiam tulit, afferens multò plus de coïtu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alii verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum libro decimo Odyſſ. multáque ab ea futura edocetur. Author eſt Strabo libr. nono. Tire-

ſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ,iuxta fontē eiuſdem nominis, vbi profugus diem ſuum obiit,cùm iam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidémque Thebanos ſepulto diuinos honores tribuiſſe De Tireſię tranſmutatione,vide Ouid.l.li.Metam. & mythologicos.

Tiria,vrbs Leucoſyrorum: Gentile, Tirieus. *Steph.*

Tiridates,Magus,de quo apud *S*uetonium in Nerone,& Plin. li.37. Erat & Romæ in ſeptima regione via,quę Lata dicebatur, locus ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor ſcribit.

Tiriſcum,Ptolemæo lib.3.ca.1.quod iam Taſos dicit,Daciæ vrbs:hodie Croſechana.

Tiriſtria,promōtorium Myſię inferioris apud Ptolemæum.*Tiriſtra* legitur apud Hermolaum, & dicit à Strabone *Citeriſis* vocari , & *Lyſimachi* in promontorio cognomine. Vide ipſum Strabonem lib.7. *Tetriſia* dicitur apud Arrianum, quod etiam Pintianus obſeruauit.

Tirizibani , vel Tiriza , vrbs Paphlagoniæ. Gentile , Tirizi , & apud Cteſiam Tirizibani. Steph.

Tiro,Ciceronis libertus,ipſas ſcribendi notas, quibus illa hodie furtiua ſcripta fiunt,aliàs quæ ſiphræ vulgò dicuntur, primus inueniſſe fertur. Hodie verò ita frequens eſt modus iſte ſcribendi,vt nullus ferè ſit neque princeps,neque ciuis, quin ſuas habeat ſiphras.Polyd. Virg.lib.2.c.7. de rer.inuent.

Tirolis,comitatus adiunctus fuit domui Auſtriacæ anno M.CCC.LX.à Rodolfo Alberti filio Auſtriæ Duci.Hic comitatus argenti fodinis adeò diues eſt,vt non modò Ducatui valdè opulento prę̨ferri,ſed etiam regno comparari poſſe videatur. Nam pendet ſuo Principi quotannis ordinariè tercentum millia aureorum nūmûm. Inſuper habet æris metallum omnium prę̨ſtantiſſimum.Sedem in ipſis ferè Alpibus, inter Bauariam & Italiam retinet. Cuſpinianus. Munſter.

Tirſę, vrbs Mygdonię in Macedonia,à Tirſe vna ex vxoribus filii Mygdonis : Gentile,Tirſeus.Steph.

Tiryns,ynthis, gen.maſ. fluuius Argiuus. At Tiryns, gen.fœm.nomē patriæ Herculis in Peloponneſo, quę proxima Argis à Plinio Tiryntha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus eſt,quamuis Thebanus quoque dicatur, *Halies* olim vocata.

Tiryns, vrbs, Steph dicta eſt à Tirynthe filia Halo,quę Amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piſcantes habitarent.Homer. Gentile,Tirynthius,fœm. τιρυνθιας, & Tirynthis. Stephanus.

Tiryntha,vrbs in Argo Heſychius.Argis vicina in qua nutritus eſt Hercules, Seruius.

Tiſæum,Polybio,Theſſaliæ mons,Promontorium quoque ibidem eſt,Apollon.2.

Tiſamenes,filius Antiochi,qui apud Delphos reddebat oracula.

Tiſandrus.Vide Theſſander.

Tiſara,portus & oppidum Latinorum. Steph. in Attiſara.

Tiſaranthus,fluuius Scythiæ , ſecundus poſt Ordeſſum,Herod.lib.4.

Tiſebarica,regio Æthiopica ſupra Berenicē, cuius partem maritimam Ichthyophagi incolunt. Periplus Arriani.

Tiſia,vrbs Italiæ.Gentile,Tyſiates.Steph.

Tiſianus,Scythię fluuius,apud Iornand. in Europa.

Tiſias , *S*teſichorus poeta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.

Tiſias,Coracis rhetoris diſcipulus, in Sicilia, antiquiſſimus ſcriptor argutè coraci præceptori διδακτρον,ſeu mercedem negauit,quòd diceret nec ſe debere,ſi a iudicibus abſolueretur , nec etiam debere damnatus , quòd tunc artem non teneret:cuius finis eſſet perſuadere. Vide Corax.

Tiſiaus,Africę vrbs,deleta in bello quod Cęſar cum Scipione geſſit Strab.

Tiſiphone,vltricem cędis ſignificat.Inuidi enim & vindictę cupidi furiis merito agitari dicuntur. Eſt enim vna ex Furiis à cædibus plectendis dicta , cui curæ ſit mortis vltio. Vide Furiæ.

Tiſis,vrbs Ægypti,quam condidit Tiſis. Ciuis Tiſites. Steph.

Tiſobis,fluuius Britanniæ, teſte Ptolem.li.2. cap.3.

Tiſſa,Ptol.lib.3.cap.4.Siciliæ vrbs,hodie *Tiſſe* Steph parua regio Sicilię Gent. Tiſſęus.*Rondano* Nigro.

Tiſſamenus,filius Oreſtis, Mycenis regnauit.

Tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit ,anno mundi 3562.

Titurus Ptolem.oppidum in Africa Propria.

Titacide,vicus in Antiochide tribu,à Titaco, qui Aphydnas Dioſcuros prodidit:inde Titacides.Steph.

Titan,tanis,ſiue Titanus ni Cæli & Veſtæ filius,frater Saturni natu maior , ad quem quamuis paternę hereditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege , ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed ea ſi imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter , deinde & Neptunus & Pluto clàm eſſent educati , eáque via liberos ſuos auita ſucceſſione deiectos videret vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit : cuius exitus is fuit , vt victus prælio Saturnus,vna cum matre & ſorore in hoſtium manus perueneritt arctiſſi-

arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis, quo factum eſt, vt poetæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

Titanes Diodorus Sic. vocat illos gigãtes tyrannos, quos poſtea Hercules ſuſtulit, nõ quia ipſi Titiæ eſſent filii, ſed quòd à Titanibus orti, etiam eorum ſequerentur partes.

Titana, norum, regiuncula Sicyoniæ: dicitur etiam ſingulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutenium vocatur.

Titanus. Plin. li. 5. c. 30 fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titareſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob quarum tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat lib. 4. cap. 8. Lucanus Titareſum appellat, per quatuor ſyllabas, lib. 6.

Titaron, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Titaronius. Stephan.

Titenus, fluuius Sarmatiæ Aſiaticæ, aut Colchidis potius, in Pontum Euxinum ſe exonerans, vt habet Apollon 4.

Tithonus, Laomedontis Troianorum regis filius, qui cùm ob formæ præſtantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Æthiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurora petiiſſe: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe. Huius meminit Ouid. Metamor. libr 9. fingitur autem adamatus ab Aurora, quòd ante Solis ortum ſurgere, & matutina tempora non ſomno, ſed agendis rebus tribuere ſolitus fuerit. Fingitur item ad ſummam perueniſſe ſenectutem eiuſdem auroræ ſucco perfuſus: ad tuendam enim valetudinem prodeſt perfundi auroræ ſucco, hoc eſt, ſimul cum Sole expergefieri.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithorça Nympha (Pauſanias libr. 6.) vbi Zetus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſſi. Ciuis, Tithoræus. Steph.

Tithras, vicus in tribu Ægæi: deinde Tithraſius, Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus Steph.

Titi Liuij duo fuerũt, alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenii meritum, a Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto, & valde laudatus in hiſtoria, cùm ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſſimíque candoris, ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.

Titia curia, & Titienſis tribus dicta, Tito Tatio. Feſtus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos, appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitol.

Titii, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titius, Illyrici fluuius, Ptol. & Plinio: *Cercha* vocat Fauolius *Variecha* ab accolis dici tradit Niger.

Titius, Syriæ pręfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionyſium lib 1. Gigantis: incola ſimiliter Titoneus. Stephan.

Titornus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicítque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. Vide Tritanus.

Tituacia, Carpitanorum vrbs Ptolemæo, in Hiſpania Tarraconenſi *Xetafe* hodie fortè.

Titulcia, locus Hiſpaniæ inter Emeritam & Cæſarauguſtam, apud Anton. in ſuo Itinerario. *Vayona* nunc fortè, vt dicit Moralis.

Titus, clariſſimus Roma. princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani. Tranquil.

Titus, nomen viri, cognomento Iuſti. Act. 18.

Titus Æmilius Mamercus, cos. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fuſius, cos. anno mundi 3811.

T. Annius Ruffus, cos. ab vrbe cond. 626.

T. Antonius Decemuir, ab vrbe condita 304.

T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.

T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius xv. Rom. imper. regnauit annis xxii. menſ. iii. anno ſalutis 140.

T. Cæcilus Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe cond. 31[illegible].

T. Claudius Nero, conſul ab vrbe cond. 552.

T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.

T. Didius Vinius, cos. ab vrbe cond. 656.

T. Ebutius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.

T. Furnius, cos. ab vrbe cond. 737.

T. Geganius Macerinus conſul, ab vrbe condita 32[illegible].

T. Genutius Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Herminius Aquilinus, conſ. ab vrbe cond. 248.

T. Iunius, cos. ab vrbe cond. 821.

T. Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib. 2.

T. Largius Flauius, cos. ab vrbe cond. 253.

Titus Liuius, genere Patauinus, hiſtoricus omnium præſtantiſſimus de quo D. Hieron. ita ſcribit, in Prolog. Galat. ad Titum Liuium

(inquit) lacteo eloquentiæ, fonte manentem, de vltimis Hiſpaniæ, Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus, & quos ad contemplationem ſui Roma non traxerit, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus ſeculis, celebrandúmque miraculum, vt vrbem tantam ingreſſi, aliud extra vrbem quærerent, &c. Vide plura in verbo Liuius.

T. Lucretius, cos. ab vrbe condita 246.

T. Manlius Torquatus, Dictator ab vrbe condita 404. 407.

T. Menenius Lanatus, conſul ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, conſul ab vrbe condita 449.

T. Numitius Priſcus, cos. ab vrbe condita 281.

T. Pinarius, magiſter equitum, ab vrbe condita 363.

T. Quintius Barbatus, Interrex, ab vrbe condita 311.

T. Quintius Barbatus v. conſul ab vrbe condita 312.

T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe cõdita 351.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul ab vrbe cond. 328.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, trib. mil. ab vrbe cond. 330.

T. Quintius Criſpinus, conſul ab vrbe condita 546.

T. Quintius Flaminius, conſul, ab vrbe condita 556.

T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe cond. 631.

T. Romuleius Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Saturninus, conſul ab vrbe cond. 950.

T. Sempronius Gracchus, conſul ab vrbe condita 577.

T. Sempronius Longus, conſul ab vrbe condita 536.

T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.

T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.

T. Valerius, cos. ab vrbe cond. 424.

T. Virginius Tricoſtus, conſul, ab vrbe condita 258.

T. Virginius Cœlimontanus Tricoſtus ab vrbe condita 307.

T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.

T. Veturius Decemuir, ab vrbe cond. 303.

T. Vetuſius Geminus, cos. ab vrbe 260.

T. Vinidius Quadratus, Syriæ præſes, ann. ſalutis 12.

Tityrus, nomen paſtoris apud Virg. & Theocritum in Bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt ſcribit Zacharias ſcholiaſtes Theocriti.

Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia: quam cùm Iupiter compreſſiſſet: grauidámque reddidiſſet, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viſcera eam occultauit, inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt. Hic cùm poſtea adultus, Iunonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus, aut, (vt alii malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renaſcens, vulturi, aut (vt Hygino placet) ſerpenti exedendum præbere. Ouid. 4 Metam. hæc fabula ad odium, quod nunquam tolli poteſt, commodè refertur, & inuidorum perpetuum ſupplicium egregiè depingit.

Tityus, item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepolemus, Herculis & Aſtioches filius, quẽ Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerunt, vt eſt author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis. Hic cùm adoleuiſſet, Lycimnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patre ſuo clariſſimum iam ſenem interfecit. Ptopter quod fabricatis nauibus contractáque iuuenum manu patriam reliquit, Rhodúmque tenuit, in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.

Tleſias, 2. Archon, ſeu princeps annuus Athenienſium, circa xxv. Olympiadem.

Tletes, populi Iberici iuxta Tarteſſios. Stephanus.

Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphæ filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Eſt & alia Tlos, vrbs Siciliæ: poſſeſſiuum Tloicus. Stephan. Prioris meminit Strab. lib. 14.

T M

Tmares & Tmarus. Vide Tomarus. Eſt autem Theſprotiæ in Epiro mons, qui & *Tomaros* dicitur, Strabone teſte.

Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorphoſeon. Antiquis Timolus dicebatur per tres ſyllabas. Plin. lib. 5. cap. 29 Huius cacumen *Tempſis* ab eodem Plinio lib. cap. 48. vocatur. *Tymolus* per y in prima ſcribit Stephan. idem *Carmancrius* fuit antea dictus; teſte Plutarcho in libello de fluminibus. Vide Arias.

Tmous

Tmous, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

T N

Tnyſſus, vrbs Cariæ, Gentile, Tnyſſeus. Stephan.

T O

Toardus rex Anglis ceſſit, anno ſalutis 925.

Tob, nomen terræ ad quam fugit Iephthe, Iud. 12. Lat. bonus, ſiue bonitas. Veriſimile eſt eſſe in tribu Gad. fugere enim noluit ad alienigenas.

Tobadonias, nomen viri. 2. Paral. 17. Lat. bonus dominator Dominus, aut bona baſis Domino.

Tobia, ſiue Tobias, i. bonus Dominus, ſiue bonitas Domini, nomen viri. 1 Esd. 2. Zachar. 6.

Tobias. v. e. 11 Epiſcoporum Hieruſalem, Zachariæ ſucceſſor, anno ſalutis 104.

Tobius Pto. li. 2. c. 3. Britanniæ inſulę fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidum, quod *Toune* vulgò dicitur.

Tobrus, Africę Proprię vrbs apud Ptolemęum. Eandem cum *Tub*... Antonini eſſe credit Simlerus. Beroaldus pro Cappadocia interpretatur.

Togata Gallia. Vide Gallia.

Togiſonus, Venetę regionis in agro Patauino fluuius, apud Plin. *Scirocco* ab Leandro vocatur. Hermolaus legit *Vigiſonus*, addítque in hodiernum diem quoque lacum eſſe eodem in agro, *Viſigiolo* cognomine.

Tolbiacum Galliæ Belgicæ oppidum, cuius Tacitus in finibus Agrippinenſium meminit. *Zulpich* à Diuæo dicitur. Nónnulli *Talbiacum* legunt. *Talbiacum* ſcriptum quoque offendiſſe ait Lipſius in ſuo Tacito. *Tulpiacum* per u non ſemel legitur in Chronico regionis. *Tolpia* fortè Antonini, vt ſuſpicatur Simlerus, qui hoc *Zulg* vertit. vide Calcaci.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno; à quo Tolentinates populi dicti Plinio capite 13, libro decimotertio

Tolerium, vrbs Italiæ: Gentile, Tolerinus. Steph.

Toletum Ptolemæo libro 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Toledo*. Hiſpaniæ vmbilicum obtinere videtur, cuius inæqualis, clivoſus, & aſperior ſitus, ſatis difficilem in eam aſcenſum præbet. Maiorem eius partem Tagus fluuius alluit. Reliqua pars, quæ ad arcticum polum ſpectat, muris validiſſimis, & centum quinquaginta turribus tuta eſt, & valde munita. L. Marineus Siculus, & F. Tarapha à Tlemone & Bruto conſulibus annis c xxi. antequam Iulius Cæſar regnare cœpiſſet, conditam commemorant. Toletanus Antiſtes primus totius Hiſpaniæ, ſecundus eſt à Rege non dignitate ſolùm, & authoritate, verùm etiam populis, vectigalibus, atque potentia. Sub cuius imperio, præter alios minores populos oppida nobiliſſima xvii. gubernantur. Plura apud L. Mar. Siculum lib. 2. de Luſitania & Vaſæum. *Serejolam* dictam ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolemæo

Toliapis, & Counos, harum duarum inſularũ meminit Ptolem. eáſque deſcribit in mari Germanico, iuxta Trinoantes Angliæ populos è regione Iamiſſæ fluminis. Hodie Caunos non extat, ſed eius loco quędam ſyrtis aut arenoſa potius vorago ſub Oceano latet in qua ſi nautæ, aut tempeſtate ventorúmque vi ſiue naucleri ſomnolentia inciderint, adeò in præceps feruntur, vt nunquam reliquię eorum appareant. Germani *Goeyinge* vocant.

Toliſtobii, populi Galathiæ occidentalis qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratoſthenes ... nominat. Stephanus. Vide Toliſtobogi.

Tolmideſſa, Ptolemæo Syriæ vrbs, in Chalcidica regiuncula. Simlerus ſcribit *Salaminda* apud Antoninum dici.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum. Gentile Tolophonius. Stephanus ex Thucydidis libro tertio.

Toloſa, Tectoſagum, Narbonenſis Gallię vrbs nobiliſſima, à qua Toloſani, Tectoſagi. Plin. lib. 3. ca. 4. dicti totius Galliæ quondam ſchola fuit. Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu quæſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit Marcus Cic. lib. 2. de natura Deorum 3. Gell. libro 3. & Iuſtin. 12. Vulgò *Toulouſe*.

Toloſates, idem qui & Toloſani. Cæſar libr. 1. belli Gallici. Qui non longè à Toloſarum finibus abſunt.

Tolumnius, eſt auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Æneam Virg. lib. 12.

Expedit innitque manus, primuſque Tolumnius augur

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iuſſit, ab vrbe cond. 317.

Tomadęorum, id eſt Deorum generatio: Ptolemęo eſt Arabici ſinus inſula. In recentiorum tabulis hoc loco *Soridan* inſula deſcribitur.

Tomarus Strab. & Steph. mons Theſprotiorũ Dodonęo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Timarus dicitur per concisionem. Strab. lib. 7.

Tomæus, vrbs iuxta Odeſſum. Strab. lib. 7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide Tomos.

Tomęus, mons iuxta Coryphaſium Pyli, ſimilis ..., i. cultro ſectorio Stephan.

Tomis Straboni, Tomi Ptol. Tomeus Stephano & Tomos Plinio. Mœſię inferioris oppidum. *Triuonire* eadem in Lexicis nomen habet. *Conſtantia* apud Ma. Nigrum.

Tomiſa, regiuncula diſtinguens Cappadociã à Tauro. Gentile, Tomiſenus & Tomiſeus Step.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidii exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Ab-

ſyrti fratris membra fruſtulatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur Ouid.; Triſtium. Conditam apparet à Mileſiis, quod & ipſum teſtatur idem Ouid. Triſt. 1.

Tomyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum regi Cyro bello congreſſa eſt, ipſúmque & vita & caſtris ſpoliauit ad vlciſcendam filii mortem, quem ille priùs à matre obuiam miſſum cum ſuis per inſidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filii mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiſti, Cyre: at ego cruore te ſaturabo. Vide Suidam & Iuſtin. lib. 1.

Tonemphoæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

Tongri, Galliæ populi, Ptol. lib. 2. ca. 9. vulgò *Brabantini*.

Tonica, emporium Africæ ad ſinum Barbaricum Ptolemæo lib. 4. idem hoc lib. 1. cap. 17. *Nici* appellat *Nicons Dromon* vocat Arrianus in Periplo maris Erythræi. Hodie hoc emporium *Zazella* nuncupari ex Belloforeſto annotauit Stuckius.

Tonos Concoleros, XXXVIII. Aſſyriorum rex. Vide Sardanapalus.

Topazos, Pli. li. 6. c. 29. inſula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, ſplendoréq; aureo refulgens, vt interdiu videri non poſſit. Steph. inſula Indica, in qua eiuſdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topaſius.

Topiris, Thraciæ vrbs Ptole. Sophianus eam *Puſio* appellat, ab Antonino *Topinium*, & alio loco *Otopiſium* nominari credit Simlerus.

Toranius, mango quidam, vt author eſt Plin. li. 7. c. 12. Antonino iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpatus Antonino eſt, inter alia magnitudinem pretii conquerente (nam ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus, ob id ipſum ſe tanti vendidiſſe, quoniam non eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis, diuerſarum quidem gentium natales, tam concordi figura reperiri, ſuper omnem eſſe taxationem, adeóque tempeſtiuam admirationem intulit, vt ille proſcriptor animus, modò contumelia furens non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

Toretæ, populi Pontici. Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ. Gallicè *Tournay*: quondam Neruiorum ciuitas, Cæſ. bell. Gall. Teutones *Dornuck* nominant. Epiſcopalem habet ſedem. Petrus Appian. dicit *Baganum* Ptolemæi eſſe.

Toro. Vide Octodurum.

Toronaicus ſinus, Macedoniam alluens, Ptolemæo notus eſt, *Golfo de Rampa* à Nardo in ſuo Liuio Italico, *Golfo de Aiomana* à Caſtaldo nominatur. Vide Thermæus.

Torone, Plin. lib. 4. c. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs eſt Thraciæ à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Eſt & alia Torone poſt Troiam condita. Ciuis Toronæus. (al. per duplex rr) Eſt item Torrhonna in Sicilia. Vocatur & ſinus Toronæus qui eſt à Canaſtræo ad Derrhin vſque. Stephanus. Item alia in Epiro Ptol. quæ hodie Nigro *Parga* dicitur. *Caſtel Rampo* vocat Pinetus: *Longo* Sophian. & *Reinero caſtello* Niger, *Agiomamma*, & aliis *Rampa* dici ſcribit Nardus.

Torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cuius iuſſu cùm filius aduerſus hoſtem à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eóque occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum, quòd aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſit percuti. Liu.

Torquatus quonam pacto à terra abſorptus fuerit, vide in verbo, Valerius.

Torquatus Aſprenas, conſul, anno ab vrbe condita 680.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Thorrebo Atys filio: Gentile, Thorrebius. fœmininum Thorrebis. In Torrhebide regione mons eſt Carius cum templo Carii, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans Torrhebiam ab eo dictam, voce Nympharum audita (quas Lydi Muſas vocant) Muſicam edoctus eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Stephanus.

Torrona. Vide Torone.

Tortomion, vrbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, Tortomius. Steph.

Tortoſa, hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide Aradus.

Totilas, Gothorum rex ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cecidítque & omnia imperialia oppida cæpit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxandria Plinio, & Ammiano *Taxandrum*. Hub. Leodio *VVeſer*, eſt oppidum ad Moſam inter traiectum & Leodium, medio itinere. P. autē Diuæo *Teſſanderloo* eſt, cuius ſententiæ ſubſcribit Becanus in ſuis Atuaticis, qui *Taſſanders* ex Toxandris facit, innuens omnes illos, qui Campaniam Brabantiæ inhabitant *Kempenaers* vulgò dictos, Plin. etiam *Toxandros* pluribus nominib. eſſe dicit.

Toxii & Toxiani, populi Taurici, Stephan. ex Herodiani lib. 7.

Toxon,

Toxon,Hunnus,Hetruriam populatus. Volat. Ritius lib.2.

T R

Trabala,vrbs Lyciæ: Gentile,Trabaleus. Stephanus.

Trabea,nomen poëtæ: cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cic.lib. 4.Tuſc.& de Finib.

Trachalus,orator,Domitiani temporibus ſobrius & ſatis apertus, & quem voce optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam & vocis fœlicitas & pronunciatio,vel ſcenicis ſuffectura,& decora : omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuperfuerunt. Quintil.li.10.c.1.qui ſonum Trachali appellat.

Trachea,vocatur tota Iſauria : item Ciliciæ extra Taurum pars vna Trachea, id eſt aſpera, alia campeſtris vocatur Strab.lib.14.Hinc Tracheotes.Incipit à Coraceſio.

Trachina, oppidum Campaniæ,quæ poſtea interpoſita litera a, Taracina, vel Tarachinæ pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina vocatur.

Trachin inis,Strab.oppidum in finib. Phthiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum anguſtias,à locorum aſperitate nomen habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur.Plin.lib.4 c.7.In hac vrbe Ceyx regnauit,Alcyones maritus quem poetæ idcirco Trachinium cognominant.

Trachitis, Libyæ interioris flumen eſt, apud Ptol. quod Ioannes Barroſius recentiore nomine *Gambea* vocat.

Trachones,duo colles ſunt prope Damaſcum Straboni. Hos *Hippus* Ptolemæi eſſe, & *Gilead* dici Hebræis opinatur Wolfenburgus.

Trachonitis pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum Tiberiadis ſitam eſſe. Cuius Tetrarcha fuit Philippus,iuxta Euangelium Lucæ. Eſt & (vt Hieronymus inquit) trans Boſtram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram. Ioſephus 1. Antiquitatum. Plinius libro 5 cap.18. qui eam in Syriæ Palæſtinæ regionem ſcribit *Ituræa* vocatur Straboni, aut velut Græcè eſt, Ἰτουραία.eadem ab Hegeſippo *Peræa* dicitur: Peream Arabiæ & Ægypti proximam,& a cęteris Iudæis Iordane amne diſcretam deſcribit Plin.li.5. capite 14.

Trachyna,ciuitas Theſſaliæ quę Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Hinc ab Ouid.Trachynius Ceyx coniux Halcyones.Græci Trachinia vocant opera vnde Trachiniam quaſi Trachiniam ab aſperitis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachynæ Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyniæ dicta eſt. Vnde Cic.libro 2. Tuſcul. Qua, hic vices apud Sophoclem Trachynis edit.

Tremenothuritæ, Troadis populi, quos Tzetza *Grimonothuritas* vocat.

Tragæa,inſula iuxta Cyclades, Eſt etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per e ſcribit,& pluraliter τραγαῖαι. Ciuis,Tragæates.Steph.Strab.14.

Tragaſæ,regio Epiri,à Tragaſo quodã in cuius gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: vnde ſal Tragaſæus.Hinc & campus Alſius (fortè Halſius) dictus eſt à ſale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ iuxta Cherſoneſum Macedonicam.Ciuis,Tragileus,Steph.

Tragius Apollo. Vide Tragea.

Tragurium,inſula in mari Adriatico,adiacẽs Dalmatię, in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Ptol.li.2.Plin.lib.4.cap.21.quo loco marmor inſulæ commendatur. *Trau* B Bordonio dicitur. *Tauris* videtur AHirtij in bello Alexandrino

Traiana,Picenorum vrbs, Ptol li.3.c.1.Hodie Potentia. Antonino *Trea* eſt, vt ſcribit *Simlerus*. Vide Appia via.

Traiana Legio,Galliæ Belgicæ vrbs Ptolemæo inter Bonnam & Mogontiacum ciuitates. Villanouanus *Cobolentz* putat. Sunt qui *Drechshauſen*, credunt ad Rhenum oppida.

Traiani munimentum, cuius Ammianus meminit lib.17. Rhenanus putat oppidulum eius loco eſſe,quod prope Francofordiam vulgò perperam *Cronburg* pro Trauburg appellant. Goropio autem videtur pagus, in Rheni ripa Moguntiaco oppoſitus, quem hodie *Kaſtel* nominant.

Traiani pons, vrbs in inſcriptionibus antiquis,quę hodie *Ponte de Alcantara* nominatur, teſte Cluſio. Hiſpaniæ vrbs eſt ſuper Tagum fluuium.

Traianopolis. Vide Pompeiopolis. eius meminit Vlpianus titulo 3 de cenſibus. Hanc putat Fazell eam eſſe Siciliæ vrbem, quam vulgò *Troyna* vocant à Curopalate *Dragina* dicitur, Troyanopolis autem legit Fazellus. Vide Tranum.

Traianus, inter Cæſares optimus. Traianus Patricius ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traianus fluuius Ægypti apud Ptolemæum. Huius oſtium apud Moyſen *Pihachoroth* vocari dicit Becanus.

Traianus, portus Tuſcorum. Ptol.li.3.c.1.hodie Volaterranorum portus.

Traiectum, clara & vetus eſt epiſcopalis ciuitas Antonino in Itinerariis memorata, ſic vocata, quòd hic eſſet traiectus veteris Rheni. Dicitur autem Traiectum inferius, ad eius differentiam ciuitatis, quæ eſt Traiectum Moſæ, ſedes aliquando epiſcoporum Tungricorum, quæ iam eſt Leodii. Hanc vrbem alii attribuunt Hollandiæ, alii Friſiæ, ſiue in Hollandico ſolo, ſiue in Friſia ſita, haud

dubio nobiliſſima eſt & priuatarum ędium pulchritudine,& celeberrimis canonicorum collegiis Habet & Antiſtitem qui latiſſimè imperat: ac tam diues & potens eſt vt ſi opus eſt quadraginta hominum millia ad bellum armare poſſit Barlandus. Æneid. Syluius. Otto Friſingenſes.vulgò *Vtrecht*.

Trallia pars Illyriæ. Dicũtur & Tralli & Tralles. Nominatur item Trioalicida & Tralla.Step.

Tralli,Illyricorum gens,ex quibus fuit Menodorus vir doctus.

Traillon in Bithynia pertingit vſque ad Eſtaceoum ſinum:Gentile,Tralli. Stephan.

Trallis ium,Aſię vrbs inter Meãdrum & Cayſtrum fluuios , à Plinio & Ptolemæo Cariæ , à Strabone Ionię, à Stephano Lydię a numerata, aliis nominib Euanthia,Seleucia, & Antiochia appellata,& Eurymna.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Aſia minore Plin.lib 5 c.19.

Trampe,vrbs Ioniæ:Gentile,Trampæus.

Trampya, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus,& Trampyetes Steph.

Tranſamundus,vel Thraſimundus,Vvãdalorũ rex in Africa ccxx Epiſcopos in Sardiniaſn exilio relegauit,quib. Symmachus quotidiana ſubſidia miniſtrare non ceſſauit.Diac.in Anaſtaſ.

Tranſalpina Gallia,eadem quæ Comata didu citur in Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem. Vide Gallia.

Tranſlucum,Dacię Ripenſis locus in li.Notitiarum Hodie *Landtubervualdt*,vt creditur.

Tranſſyluania,vel Vltraſyluania,quę & Pannodacia,& Dacia Ripenſis, vulgò *Sidemburgen* dicitur,pars fuit olim Daciæ , & extrema eius regiæ trans montes Carpathios ad Axiacum fluuium vſque producta. Hanc cingunt duæ Vvalachiæ,Tranſalpina & Moldauia: illa Danubio,hæc mari Euxino admota:vltráque cum Tranſſyluania,eam Europę nunc occupant partem,quæ olim Dacia erat. Sic totus iſte tractus tranſdanubialis qui non ſolùm Hungariam vlteriorem , ſed Tranſſyluaniam quoque cum vtraque Vvalachia continet,Danubio, montibus Carpathiis, mari Euxino , & rurſus eodem Danubio ex omni parte includitur. Pecoris, vini, frumenti, item auri & argenti feraciſſima , vbi amnes nonnulli aurea ramenta ferunt, aurique fragmenta quandoque ſeſquilibralia trahunt, quum montibus ſit vndique circumſepta in coronæ ſpeciem.In ſyluis iubati , & mira pernicitate præditi boues , vti & equi ſyluestres:at equi iubâ ſunt ad terram vſque demiſſa. Regionem hanc habitant Scythæ , partim Saxones, Daci: miriores hi, aſperiores contrà illi. Olim Romanis Sarmaticiſq. colonis ante Gothorum & Hunnorum eruptionem,tota Dacia complebatur.Bonfinius lib.1.Decad.1. rerum Hungar. Merel.

Tranum,Latini vocãt vrbem Peucetię Apulię quam vernaculè *Trani* dicunt. Volaterr.ſcribit nonnulli Plinii *Trinium* dici, Plinio tamen Trinium fluuius,non oppidum eſt)olim *Traianopolim* nomen habuiſſe Leander teſtatur , ex Pandulpho Collenutio.

Trapeza vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Stephanus

Trapezus vrbs iuxta Euxinum Pontum,Sinopenſium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia eſt in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope ſinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

Trapezus, mons in Taurica Cherſoneſo,Straboni.*Luſtia* vocatur Nigro.

Trapezus,Cappadocię vrbs apud Ptolemęum, quę hodie *Trebizonda* vocatur *VVaccamach* à Barbaris nominari auctor eſt Theuetus.*Oezenis* quoque olim dicta fuit,vt tradit Steph.

Traphe vrbs iuxta Põtũ, inde Trapheus.Step.

Traprobane inſula eſt,cuius incolę habent ædificia non multùm è ab humo extantia. Item aurum & argentũ & marmor ſimile teſtudinis:prętereà margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur neque ſunt fora,neque lites:Herculem colunt. Populus regem eligit,ſenecta clementiáque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignat,abdicant,ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx.nec,niſi multorum ſententia, quiſquam damnatur capite.Appellatio eſt ad populum. Rex ſi delinquit,morte mulctatur, nullo interueniente,ſed auerſantibus cunctis,& commercia etiam ſermonis negantibus. Agros diligenter colunt:pomis abundant: voluptas eſt in piſcatu teſtudinum maximè, quarum ſuperficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica.Vide Sumatra.

Traſillo,ſiue Taſſillo,Bauarorum rex,ſeſe cõmendatum Pipino ſubdidit, anno ſal.736.

Traſimachus, princeps inueniẽdi numeros in oratione fuit, Cic de Clar. Orat. Tion,Leontinus Gorgias,Traſymachus,Chalcedonius &c.

Traſimenus lacus,Plin.lib.2.c.84.Vide Thraſumenus.

Trachenii,populi iuxta Pontum,Sindis finitimi.Steph.

Traron,mons Licophroni.Iſacius dicit Troianæ regionis eſſe. Scaliger hoc loco *Treron* legit.

Traſumenus,Liuio & aliis,Tuſciæ lacus. Hodie *Lago de Perugia* dicitur. Mar. Nigei ſcribit *Agyllina* vocatum,*Traſimena* vada appellatSilius li.idem de hoc lacu plura li.5 Appianus in Annibalicis eum *Pliſtinum* nominat.

Trauſi,populi , quos Gręci Agathyrſos nominant Steph.

Trebatius,iuriſconſultus,Cic.familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus Epiſtolis.

Trebellius Bulgarorum rex, anno ſal 702.

Trebia,Gallię Ciſalpinę fluuius,non procul à Placen-

Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Conſulem maxima clade profligauit Lucan. li. 2.

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Vnde Trebelicum dicimus.

Trebiates, Vmbriæ populi in 4. regione Italiæ quorum meminit Pli. li. 3. c. 14. Idem & Trebiani dicuntur.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem: in Aſia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſium Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuę ſtuprum & inſidias molientem dedit morti. Plutarch.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti ſunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei, qui à loco dicti ſunt Trebulani, Martialis libro 13. Prope Trebulanos ſunt & alii populi, nomine Trebiani. Plin. lib. 3. cap. 5. Vide Mutuscæ.

Trebiani. Vide Trebula.

Trecæ, arum, vrbs nobilis & potens in Campania Gallicæ: a, *Troye en Champaigne.*

Trechus, Hom. Iliad. 5. vir Aetolus bellator egregius, a Marte in bello interemptus.

Trecorenses, Armoricæ Britanniæ populi, vulgò *Ceux de Lantriguet.*

Tremile: Lycia vocabatur: inde illæ Tremileis à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios ſuſcepit, Tmoum, Xanthum, Pinaraxum, Cragū. Hos Tremileas Bellerophontes Lycios nominauit: Hecatęus Tramilas vocat. Steph.

Tremithus, vicus in Cypro: incolę Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quòd tremuerit, cùm Neptunus in eo apparuiſſet, vel à terebinthis, quas Cyprii Tremithos vocant. Step.

Tieron. Vide Tiaron.

Tretum, promontorium Ptolemæo, *Tritum* Straboni in Africa Propria *Cabo Ferrato* Caſtaldo, *Brucramel* Mercatori vocatur.

Tretus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus τρῆρας dixit. Theopompus Trares. Steph.

Treua, Ptolemæo Germaniæ vrbs. P. Appianus *Hamburch* ex ea facit: Emporium ad Albis fluminis oſtium.

Treueris, magnitudine rerum geſtarum, & vetuſtate præclara ciuitas, Galliæ Belgicæ caput, ante Chriſti aduentum 1947. temporibus Abrahæ, à Trebeta Nini filio condita. Æn. Syluius. Videtur adhuc ibi ſtupendi operis palatium, quod inſtar Babylonici muri, ex coctio latere factum: tantæ firmitatis hodie manet, vt nulla arte frangi queat. Proprium ſen per Ducem habuit. A Iul. Cæſare expugnata, poſtea ab Attila diruta concidit. Vltimus dux luxurioſiſſimus, à Lucio occiſus eſt, & vrbs Clodoueo Francorum regi tradita. Inde tempore Iuſtiniani deſtruebatur: & per Otthones & Henricos ad imperium redacta eſt. Plura apud Cæſarem in Comment. & F. Irenicum Archiepiſcopum: in Electorum ordine primum agnoſcit Dominum. vulgò *Treues.*

Treuiri Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas ad Moſellam flumium, Leucis, & Mediomatricibus finitimi, vetuſti ſanè non ſemper certe, nec priſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim fuit cognoſcendarum cauſarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiſcus. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua vtuntur: & niſi exercitu coacti imperata non faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem, quotidianis exercitata bellis cultu & ſeueritate non multum à Germanis differebat.

Triarius, magnus Orator, cuius meminit Cic. de claris Oratoribus.

Triballi, Epiri pop. Dardanis oppoſiti & Mœſiæ gentibus. Plin. lib. 4. cap. 1. Stephano populi Illyriæ. Ariſtophanes in Auibus Barbaros deos quoſdam per iocum Marathanotriballos vocat. Mœſiæ inferioris populi etiam ſunt, teſtibus Ptolemæo, Plinio & Strabone, *Seruij* dicuntur à Niceta, ſed *Bulgaren* à Sophiano & Lazio.

Tribori, Galliæ Belgicæ populi Ptolemæo: hodie *Trieriſche* poſſunt appellari, ab eorum metropoli *Trier.*

Triboces, ſeu Triboci, ſunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullenſibus, Baſilienſibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germania lingua vtentes. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc Argentinenſes Latinè dicti: quibus vulgaris ſermonis cum veteri ſatis alludit vocabulum. Hi ſunt in regione Alſatia, olim vt quibuſdam placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg. Elſaſſer* Pyramio dicuntur, *Strasburger* ab eorum metropoli, Rhenano nominantur, Melitori autem *Traum dreyen buchen* vocantur.

Tribulium, Liburniæ caſtellum P. R. præliis nobilitatum, Plinius libro 3 cap. 22. Nunc *Tribunienſis* præſul in Codice deſcriptus, inquit Volater.

Trica aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Tricca, Penei filia. Plin. verò lib. 3. cap. 10. Tricam & Apinam, oppida quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbii ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam oſtendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide Apina. Gentile Triccæus.

Tricadiba, Indiæ intra Gangem vrbs in Colchico ſinu, Ptolemæo teſte. *Quilla* Caſtaldo.

Tricalon, vrbs Siceorum. Gentile, Tricalinus. Steph.

Tricara, caſtellum Phliaſiæ. Gentile, Tricareus & Tricolaneus, ambo de eadem regione. Steph.

Tricaſſini, Galliæ Lugdunenſis populi, quorum eſt mentio apud Ammianum, & in Panegyrico Maximiano. Ptolem. *Tricaſſii* dicuntur. Horum vrbs primaria *Tricaſſium* nominatur apud Antoninum, & alios ſcriptores primarios ſæculi ſcriptores. Tandem *Trecas* etiam vocatur à Sigiberto, & Aimonio Monacho, & Gregorio Turonenſi. Hæc ex Petri Pithœi aduerſariis. Hodie hæc vrbs incolis *Troies* appellatur; *Trecaſſes* populos nominat Plin. libro 4. capite 18. Vrbem *Trecaſſis* a Beda nuncupari dicit Ortel.

Tricaſtini, populi ſunt Galliæ, prope Druentiam fluuium. Hinc Tricaſtinus, adiectiuum, vt fines Tricaſtini. Silius lib 3.

Iámque Tricaſtini inceſſit finibus agmen.

Tricca. Vide Trica. Eſt autem Eſtiotidis Macedonię regionis vrbs Ptolemęo, à Bellonio & Sophiano *Tricala* vocatur.

Tricceus, Æſculapius cognominatus à Tricca vrbe Theſſaliæ, in qua natus eſt.

Triceſimæ, apud Ammianum Marcellinum, Germaniæ vrbs, quam Petrus Diuæus putat, eandem eſſe cum *Legione Trigeſima Vlpia* Ptolemæi, & an ea *Vltraiectum* in Hollandia deſignetur, ſe nolle contendere ait. vide Vtriceſium.

Trichonion, vrbs Ætolię: vnde Trichonieus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Tricolini, vrbs Arcadię à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Steph. Vide Tricara.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, ſpectante, miraculi gratia. Tiberio principe, præclarum cognomen ſibi vindicauit.

Tricorium, Liuio Galliæ Narbonenſis oppidum. *Craux* Pineto. Tricorios populos habent Plin. 3. & Strabo 4.

Tricorneſij, Myſiæ ſuperioris populi, Ptolemæo. *Topliza* vocatur eorum regio à Caſtaldo.

Tricornium, Myſię ſuperioris oppidum, apud Ptolemæum *Golumbaz* Nigro vocatur, *Turium* aut *Durium* Simleio.

Tricorynthon, vicus in Æantide tribu: inde Tricoryſius. Steph. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, ſine n poſt y.

Tridentum, vrbs ad Atheſin ſita, vulgò *Trienta*. Gall. *Trente*.

Tri[illegible]s vrbs Syrię: Ciui Trierites. Step. Item gens quędam dicta à Triero, Ombriarai & Triaces filio.

Trieterica, Bacchi ſacra: quæ quia tertio quoque anno ſumptuoſiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta ſunt, Ouid. 9. Metamorph.

Trifernus, mons Liuio 9. Blondus malè *Tifernus* habet, & Leander *Fiternus*, qui eum hodie *Bizano* vocari ſcribit.

Trigaboli, populi ſunt Galliæ Ciſalpinæ, vt Leander ſcribit inter duo Padi fluminis oſtia habitantes, quos poſtea *Tejalios* ait vocatos.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Pli. li. vlt c. 2?.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam Trigemini fratres Horatii exierunt. eam Marcellinus *Oſtienſis* nomine vocauit: vt ait Marlianus, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ait. idem Æthicus.

Triglypton, Ptolemæo Indiæ intra Gangem vrbs, Regia Randamarcottæ regiunculæ. *Pegu* hodie dicitur Caſtaldo

Trinacris Sicilia à triangulari figura, dicta eſt Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno ſcilicet Lilybæo & Peloro. Græci enim [illegible] iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid 4. Faſtor. Item Trinacrius a, um: id eſt, Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinencia. Steph.

Trineſia, Indię intra Gangem inſula in Colchico ſinu. Ptol. *Rheſiphe* Caſtaldo.

Trineſſa, locus Phrygiæ: Gentile, Trineſſæus. Steph.

Trinoantes, Britanniæ inſulæ populi Orientales penes Iameſam æſtuarium. Ptolemæus libro ſecundo, capite tertio. Trinobates Cęſar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 4. c. ?. hodie vocatur Triecbala.

Triodiris Hecate, quòd in triuiis colatur. Stephan.

Triopala qui & Aſſorus fluuii nomen. Vibius Sequeſt.

Triopas, Theſſalorum rex, pater Meropis, à cuius nomine Cos inſula olim Meropis, ipsíque inſulani Meropes ſunt appellati. Stephan.

Triphonus Mercurius dictus eſt quaſi [illegible], quòd mercatores ſeſe ad mores quarumcumque nationum accommodare norint. Cic 3 de natura Deorum.

Triopion, vrbs Carię a Triopa vel Triope patre Eryſichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Steph.

Triopius, Apollo dictus eſt a Tripodibus æneis quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è ſacro victores auter-

auferre nõ poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus eſt Triopius, quaſi τριόπτης ab inſigni prudentia: vel à Triopa Solis filio rege Theſſalorum.

Triozenus, Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum. Hom. Iliad. 2.

Triphylia [illegible] quæ Elis. Dicuntur autem Triphilii, quòd & tribus numero tribubus collecti ſunt vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytii: incola, Triphylius: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylius, Iupiter dictus eſt, à Triphyliis populis vbi c[illegible]batur: habebátque templum in loco campeſtri poſitum, quod tum vetuſtate tum ædificii magnificentia tum natura loci habebatur mirabile. Palæph. lib. 1.

Tripodiſcus, vel Tripodiſci, vel Tripodiſce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis oppidum trigeminum quoniam Tyrii, Sidonii, & Arcadii illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta eſt. Sunt autem quæ hoc nomine Africana ſcil. & Syriaca in Phœnicia. Oppida Tripolis Africanæ ſunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Vide Plin. & Strab. & Mela in li. 1. in deſcriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia inquit Stephanus, dicta eſt, quòd colonias trium vrbium Aradi, Tyri & Sydonis contineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhebiæ, Meleniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti & Cariæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripolis, Phœniciæ vrbs Ptol. eadem *Trabelos*, inquit Beniamin, *Tripoli* habet Liuiu lib. 4[illegible] inter Lariſſam & Peneum fluuium: quam *Sceam* vocari addit.

Tripolitana regio, Africæ ad mare mediterraneum. Hæc Oroſio & Æthico etiam *Subuentana*, & *Arzugum* regio dicitur. hodie fortaſſe *Garelgare* dicitur.

Tripolyſſi, vel Trypolyſſi populi Theſprotici. Stephanus.

Tripontium, Vmbriæ oppidum, ſic dictum, quòd treis habeat pontes.

Triptolemus, Eleuſii vt Hygino placet, aut, vt Pauſanias mauult Celei Eleuſinorum regis filius, qui primus in Græcia agricu[l]turæ rationem creditur inueniſſe. Vide Ouid. li. [illegible] Fast.

Iſta quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et ſeret, ſed culta præmia tollet humo.

Eleuſin, inquit Seruius, ciuitas eſt Atticæ prouinciæ: non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum curru impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem miſit, ad vſum frumentorum hominibus indicandum. De Triptolemi legibus apud Athenienſes tria duntaxat præcepta in Eleuſine templo ſcribit Xenocrates Philoſophus Honorandos parentes, venerandos Deos, carnibus non vtendum eſſe Vide Ceres.

Triremis. Vide trieres.

Triquetra. Vide Sicilia.

Triſchene i. Tres Tabernæ, vrbs in Calabria, Barrio: vbi Sila ſylua incipit, quam hodie *Taberna* vocari ait.

Triſmegiſtus, qui etiam Mercurius nepos maioris Mercurii, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum, Ægyptiiſque præfuiſſe, & leges literáſque tradidiſſe, ſed literarum characteres animalium, arborúmque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & Philoſophus maximus, & ſacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Ægyptii ex omni Philoſophorum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt Philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excelluit: ac mox in imperio adminiſtrando iuſtitia ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à Phyſicis ad diuinorum ſpeculationem erexit. Primus de maieſtate Dei de dęmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina, quibus arcana myſteria & oracula panduntur: non enim vt Philoſophus ſolùm, ſed vt propheta, futura ſæpe prædicit. Dio. Sic.

Triſmegiſtus creditur à Iudæis Moſes vocari qui illis primus dederit literas

Triſmis, Myſiæ inferioris oppidum, Nigro *Trachina* vocatur.

Triſplæ, populi Thraciæ. Steph.

Trita, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæus. Stephanus.

Tritanus, vt author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis & brachiis omnes aduerſarios leui tactu, ac penè ſecuris congreſſionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeii militem, pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito vno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide Titornus.

Tritanico. Vide Tritonice, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Step.

Tritea, vrbs Troica, ab Ariſbeis condita. Ciuis, Tritoæus. Eſt & alia inter Phocidem & Locros Ozolos. Triteas verò per duplex t, in Achaia eſt. Steph. Vide Tritees.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1.

primo. Vide TRITEA.

Tritium Tuboricum, Ptolemæo Vardalorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Simlerus putat Aritium vocari apud Antoninum.

Tricion metallum, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. libro 2. capit. 6. hodie *Tafalla* Epiſcopo Gerundenſi.

Tritogenia Pallas dicta eſt, quòd ſcientiarum ſit inuentrix: τριτογένεια enim nomine ſignificatur prudentia. Poteſt & videri ſic dicta quod τριτομηνὶς, i. tertio menſe nata ſit, qui poſtea ſacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite pro ſiluit: Trito enim Bœoti caput vocant: vel quòd eadem cum luna credatur, quæ tertio poſt coitum die apparere incipit: vel authore Suida quòd τρίτη μετ᾽ ἄρτεμιν καὶ ἀπόλλωνα ἐγένετο, quòd tertio loco poſt Dianam & Apollinem nata ſit. Palæph. li. 1.

Tritou, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ filius, quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe. De Tritonibus Plin. libro 9. ca. 5. ita ſcribit: Tiberio principi nuntiauit Olyſſiponenſium legatio, ob id miſſa viſum auditúmque in quodam ſpecu concha canentem Tritonem ea qua naſcitur, forma. Item Pet. Gil. addition. in Ælianum, de quodam Tritone ita ſcribit: Cùm degerem, inquit, in Græcia, in Albaniæ prouincia, ad fontem prope maris littus, ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cùm Triton cerneret in littore maris latitans, ſenſim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat, & violabat: qui tandem comprehenſus, & in carcerem truſus, mærore confectus obiit.

Triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia eſt appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit Virgil. 2. Æneid. *Minerua* cognomen paludi inditum eſſe ſcribit Pomponius. In hac palude Phla inſulam ponit Herodotus Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proximè Oceanum. Diod. li. 3. Eidem li. 5. *Triton* fluuius quoque eſt in Creta inſula. Vide Nilus & Tretum.

Tritonia, dicta eſt Minerua, quòd temporib. Ogygii regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit. vel Tritonia per ſyncopen, pro Tritogenia, quaſi prudentiſſima, vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur: εὐβουλεῖν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Palæph. libro 1.

Tritonice, Ponti vrbs eadem Tomos appellata de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius. Steph.

Trittea. Vide Tritea.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impoſitum quòd triuiis præeſſet, vnde & tres facies haberi fingebatur. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 2.

Protinus immitem Triuia ducuntur ad aram
Euincti geminas ad ſua terga manus.

Virg. 6. Æneid.

Atque vna Phœbi Triuiæque ſacerdos.

Triuiæ lacus, Virgilii, vocatur ab Erythræo *Lago di Nemo*. Blondus ſcribit hunc lacum à Tranquillo *Nemorenſem*, & Seruio *Speculum* Dianæ vocatum. in Latio eſt: diſtatque ab Aricia circiter quatuor mille paſſus, inde quoque *Aricinus* lacus à nonnullis dicitur.

Triumphale. vide Ipaſturgi.

Triumphalis porta, Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphi agerentur hoc eſt, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Triumpilini Plinij, ſedem habent iuxta lacum Cumanum. Súntque Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Tripleuer*. & vallem *Trupiam* incolunt, teſtibus Scudo & Simlero.

Trizi populi iuxta Iſtrum, meridiem verſus. Stephanus

Troalicida. Vide Trallia.

Troas, Troadis, regio eſt Aſiæ minoris. quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Helleſponto adiacens Hanc Homerus ab Aſopo fluuio vſque ad Caici fluminis oſtia produxit Plinius autem cæteríque recentiores. Lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis paſſibus, à portu diſtans, Homeri & Virgilii carminibus nobiliſſimum. vide Troia & Phrygia.

Trocmi, vel Trocmeni, populi Galatiæ. Stephan.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui vt teſtatur Homer. lib. Odyſ. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atq; Vlyſſi perſuaſit, vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat, proficiſceretur.

Troezen enis, oppidum fuit Pelopponneſi, ad ſinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria, qui inde à poetis, Troezenius appellatur. Ouid. 5. Metamor.

Hic Ixionides illic Trœzenius heros.

Olim *Poſſidonia* Straboni, & Pauſaniæ, qui addit eam ex *Anthia* & *Hyperia*, oppidis à Pithœo in vnam vrbem conflatam & Trœzenia nuncupatam. Stephanus, cui etiam Trœzen eſt, ſcribit hanc quoque *Saroniam*, *Aphrodiſiam*, *Apolloniam*, & *Anthanim* appellari. Peloponneſi vrbs eſt ad Sinum Argolicum. *Damala* Nigro, *Fleda* Caſtaldo indigitatur. *Trœzen* altera eſt Ptolemæo, etiam in Peloponneſo, ſed mediterranea, Meſſeniæ regionis, quæ *Trezina* à Nigro vocatur. Hanc Plethon *Trizen* vocat.

Trœzene Pitheus, filius Pelopis, vnus eſt ex antiquiſſimis ſcriptoribus, qui ſoluta oratione artis rhetoricæ præcepta obſeruauerunt.

Trœzenii populi, fide ſocietatis Atticæ illuſtres,

ſtres, inquit Pomp. Mela, in Cherſoneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræo commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copiis in Græciam traiecit cùm Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta mari ſe concrederent, iuuentutem omnem Athenienſes in triremes opposuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humaniſſimè ſuſcipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè colerentur: duobus obolis in ſingulos diſtributis, puerísque facta poteſtas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magiſtri merces perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis vita. Plut.

Trogilorum portus, Siciliæ locus eſt, prope Syracuſas, teſte Liuio lib. 25. Aretius ſcribit hodie *Stintino* vocari, & ipſa vrbs *Trogilum* Stephano eſt *Tergia*.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius. Eſt item Trogilia Mycales, quæ Trogilo quoque vocatur. Stephanus.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum: Nomades & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum noua veritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus, & nullorum opum domini (inquit Mela libro 1.) ſtrident magis quàm loquuntur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela. Apud Troglodytas eſt fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem eſt maximè frigidus: mox paulatim tepeſcens ad noctis media, feruore & amaritudine infeſtatur. Pli. li. 2. c. 103. Hos Troglodytas olim quoque *Erembos* & *Saracenos* vocatos auctor eſt Euſtathius. *Molgij* appellantur etiam à Diod. Siculo libr. 1. *Ichthyophagi* ab Iacio Tzetza etiam nominari videntur. In ſacris literis *Ghanamim* ſunt, vt habet Ar. Montanus in ſuo apparatu. *Trogodytas* ſine l ſemper ſcribi tradit Pintianus apud Strabonem. *Cherothea* etiam dicuntur, à venatu, teſte Iuba apud Plinium.

Troglodytice, locus Æthiopiæ apud Troglodytas quem à priſcis ſcribit *Michoen* & *Midoen* dictum Plinius.

Trogylium, promontorium Ioniæ apud Ptolemæum. *Gatoniſi* à Sophiano vocatur.

Troi. Vide Taurici.

Troia, regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cuius caput fuit Ilion, Homeri Virgiliíque carminibus notiſſimum: ita dicta à Troe rege, Erichthonii filio cùm antea a Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamen Troia a Poetis pro ipſo accipitur Ilio. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem:

Troia iacet certè, Danais inuiſa puellis.

Virg. 3. Æneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius Ptolemæus eandem *Phrygiam* Minorem appellat. Stephanus eam antea putat dictam *Idæam* & *Xanthen*, deinde *Teucrin* refert. Huius metropolis & caput Ilium quondam fuerat, quæ inde *Troia* per excellentiam à poetis nominata fuit. ſed alia eſt huius regionis vrbs ad maris littus, quæ propriè *Troia* dicitur, & à Ptolemęo *Alexandria* cognominatur. Liuio non ſemel *Alexandria Troas* dicitur: Plinio *Troas* (vt regio) & *Antigonia*, quam ſuo tempore *Alexandriam* vocatam refert, & coloniam Romanorum factam addit. quod ex hac inſcriptione patet, vbi legitur, *Col. Troia Antigonia Alexandria* Legio xx. idem locus prius *Sigia* nomen habebat Strabone teſte. *Cebreniam* hanc aliquando nuncupatam ſcribit Niger. Cebrenios ciues ab Antigono in hanc vrbem traductos tradit Strabo libro 13. at ciuitatem nomen inde ſortitam non addit. Meminit huius Cebreniæ libro 5. cap. 30. Alexandriæ vrbis in Troade, eſt quoque memoria apud Pauſaniam libro 10. & Strabonem libro 13. Eſt etiam apud Belgas in littore Rhedi vrbs, quam *Santen* vocant: hanc Otto Friſing. dicit olim Troiam vocatam.

Troia, vicus in Attica, qui etiam *Xypete* vocatur, auctore Stephano. *Troia* item pagus in Ægypto ad Troicum montem, authore Strabone libr. 17. item apud Henetos in intimo maris Adriatici ſinu, & in agro Laurente Latij, Liuius libro 1.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Ægypto ſunt. Steph. nimirùm iuxta Troiam, Ægypti ciuitatem

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virg. 1. Æneid.

Parte alia fugiens amiſſis Troilus armis.
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

Troites. Vide Troicus.

Troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

Tronodorum, oppidum Galliæ, in Auxenſi prouincia, vulgò *Tonnerre*. Æmil. libro quinto, cap. 47.

Tropæa Auguſti, Ptolemæo. Liguriæ maritimum oppidum eſt, quod Blondus & Leander *Terbia* vocant, Cænalis verò & Paradinus *Villa Franca* vocant.

Trophimus, vir Epheſius. Act. 20 & 21.

Trophonius, & Agamedes aditū Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Steph.

Trophonius, vates fuit quiſpiam ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat, perpetuò agelaſtus, & irriſibilis erat. vnde prouerbium, In antro Trophonii vaticinatus es.

Trophonius Iupiter dictus eſt, quòd redderet

Lebadia quidem eſt, vbi Trophonii Iouis conſtructum eſt oraculum, hiatus ſubterranei deſcenſum habens: eò autem deſcendit ſuſcepturus vaticinium. Palæph. lib. 1.

Tropis, inſula quædam. Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonii filius, & pater Ili, Aſſaraci & Ganimedis, à quo Phrygia minor, Troas appellata eſt. Virgil. 3. Georg.

Aſſaraci proles, demiſſaque ab Ioue gentis

Nomina, Trosq; pares, & Troia Cynthius author

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti ſunt. Virg. 1. Æneid.

Egreſſi optata potiuntur Troes arena.

Troſſulum, oppidũ Tuſciæ, circa Volſcinios, paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ. Troſſuli etiam dicebantur equites, quòd Troſſulum oppidum, vt ait Pli. li. 33. c. 2. ſine vllo adiumento peditum cepiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm anteà Celeres, à Celere Remi interfectore, poſtea Flexanimes à flectendis animis, quoniam iudices erant: ſiue à flectendis equis. Iunius: Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea Troſſulos vocabant, nunc equites vocant.

Troianopolis. vide Traianopolis.

Troyphas, VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 66.

Truentum, fluuius Picenorum, qui vulgò nũc Tronto vocatur. De quo Ptole. libro 3. cap. 1. Druentum per D legit Mela. *Truentinum* Caſtrum habet hoc tractu Cicero libro 8. ad Atticum.

Trutonita. Vide Locoritum.

Trichæ, vrbs Eubœæ: Gentile, Thrychæus. Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari poteſt Steph.

Triphæna, mulier. Rom. 16.

Triphiodorus, Ægyptius poeta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilii, Odyſſæam, id eſt, poema de erroribus & laboribus Vlyſſis: Paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Auth.

Tryphon, Alexandrinus grãmaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata.

Tryphon, Origenis auditor, ad quẽ nonnullæ eius extant epiſtolæ, in ſacris literis erudititiſſimus fuit, vt eius multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

Tryphoſa, mulier. Rom. 16.

T V

Tuæſis, æſtuarium maris Britannici, apud Pt. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tuuede*, iuxta quod Beruſcia munitiſſimum op idum regis Anglorum eſt in finibus Scotiæ, vulgò *Beruuylz*.

Tubalcain, filius Lamech ex Sella vxore ſua, Geneſ. 4. Hic fortitudine cæteros excedens res bellicas primus adinuenit, & exercuit: quamobrem apparet, militarem artem antiquiſſimam eſſe. Ioſeph. lib. 5. Antiquit. lat. mundana poſſeſſio, vel æmulatio, aut mundi nidus, ſeu confuſionem poſſidens, vel ignominiam æmulans.

Tubantes, Germaniæ populi, qui Phryſiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximam, ſaltibus & paludibus abundantem incoluerunt, quam antea Manni populi habitarant. Tacitus.

Tubianei, Arabes, iidem Nabathæi, 2. Macha. 12.

Tubero, Romanus, is notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Plin. c. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

Tuberodis, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 2. vulgò *Aedeuy*.

Tuberum, Plin. lib. 16. c. 23. flumen nauigabile, quod circa Parirꝛ eſt.

Tubiluſtria, feſta, quæ & Luſtria feſta dicta ſunt. Feſta erant apud Romanos, quibus tubæ ſacrorum in atrio Saturni expiabantur die 23. Martii Varro & Feſtus.

Tucca, L. Varus & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredéſque ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Æneido emendauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucci, Ptolemæo Turdulorum in Bętica vrbs. *Auguſtam Gemellam* cognominat Plinius, *Tucis* Straboni eſt. *Martos* Morali & Cluſio eſt.

Tucris, Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Trudela*.

Tudæ Ptol. lib. 2. c. 6. vrbs Hiſpaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

Tuder, oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plin. lib. . c. 14. Plutarchus in vita Craſſi *Turdetia* habet, apud Strabonem quoque τεδερτινοι eſt, quod ſignificat ignotum. *Todi* Leandro dicitur. idem dicit *Mattera* & *Tiora* apud Halicarnaſſæum vocari, & *Tudernum* quoque dici. Annius Tudernum apud Ptolemæum pro *S*uderni legi debere tradit, in ſuis Hetruriæ antiquitatibus. *Tuder Fida colonia* eſt apud Onuphrium.

Tudertum, ti, & Tudertis, Stephanus, vrbs Tyrrheniæ, oppidum in Ducatu Spoletano. Silu. libro 4.

Et gradiuicolam celſo de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide Turde.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tuerobis, fluuius Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. c. 3. Vulgò *Abodeny*.

Tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo li. 4. & 7. vbi de Cimbris Eorum oppidum Tugium eſt, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno ſitu, à Septentrione planicie pratorum ampla, ab Occidente piſcoſo lacu, à Meridie ſupra laci longitudinem Alpium

pium proſpectum, ab Oriente verò partim paſcuo, partim ſyluoſo colle conſpicuum. Hiſce Tigurinis, Lucernatibus, Vrienſibus, Suicenſibus & Subſiuanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum ſeptimum locum tenent. *die Luger* Scudo dicuntur.

Tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconem, vt ſcribit Pomp. li. 2.

Tulga Gothorum rex, regnauit annis II. anno ſalutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. 2. c. II. Germaniæ vrbs vulgò *Gottingen*.

Tuliſurgium Ptol. libr. 2. cap. II. vrbs Germaniæ: hodie Brunſuiga, vulgò *Brunſuig* Rithaimero.

Tullia, filia Seruij, ſexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupſit, qui poſtea, vt regno potiretur ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferũt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum, exſtuaſſe adeò, vt cùm intellexiſſet, patrem interfectum, vehiculo ſe propere ferri iuſſerit, quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadauere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerentque mortuum conculcare: mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci iuſſit. Vnde Ouid. in Ibin,

Infamémque locum ſceleris quæ nomine fecit,
Preſſit, & inductis membra paterna rotis.

Tulingi, erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas, non longè ab Allobrogibus: &, vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios ſiti: quòd forſan tunc ex illorum pagorum numero non erant, in Conſtantienſi diœceſi habitantes, ſed ab Allobrogibus ſatis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum, quaſi Duregum, id eſt duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lotaringos eſſe dictos, nomine compoſito ex Lotario, eorum rege, Carlomani ſtirpe. Vulgò, *Le pays à l'entour de Tou en Lorraine. Lothringer*, pronuntiant Germani *Stulingen*, & *Nellenburg* Comitatus Schudo.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas eſt.

Tullius Hoſtilius, Romanorum rex, cenſum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat. Sellam quoque primus curulem, lictores, togam pictam, atque prætextam inſtituit, vt Romæ haberentur, Macrobius lib. 1. Saturn.

Tullum Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptol. li. 2. c. 9. vulgò *Tulle*

Tullus Hoſtilius tertius Romanorum rex ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacíſque artibus ſub Numa aſſuetum, ad belli ſtudia reuocauit. Virgil. 9. *Æ*neid.

--- *cui deinde ſubibit*

Otia qui rumpet patriæ, reſideſque mouebit
Tullus in arma viros, & iam deſueta triumphis
Agmina, &c.

Tuneres, Saracenorum rex, anno ſalutis 1144.

Tunes, Polybio & Liuio. Tynis Straboni. Themiſa Ptole. Tunicenſe oppidum Plinio. *Album Tynetem* vocat Diod. li. 20. Africæ Propriæ vrbs quæ hodie *Tunes* & *Tuniſi* vocatur: à Carolo V. Imp. anno 1535. expugnata, Barbaroſſæ erepta, & regi ſuo reſtituta. Villanouanus putat *Thiniſſa* Ptolemæi eſſe, quam *Tonetſſa* ab Antonino dici credit Simlerus.

Tunetum, ſiue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carchedonios ad Romanam claſſem exurendum proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas metropolis eſt, in qua velut ampliore & magnificentiore loco conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Hanc Eutropius lib. 4. continuis ſedecem diebus arſiſſe perhibet; ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio conſulibus in Africa iuſſu Senatus reparatam, quæ nunc manet ſeculis viginti duobus euolutis, poſtquam à Scipione fuit euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè paſſuum. A Tuneto Tunetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Moſam inter Eburones numerantur. Oppidum eſt nomen retinens olim ciuitas epiſcopalis. Huius ſedes poſtea fuit ad Leodienſem vrbem tranſlata, vſque ad cuius mœnia, vt plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illi vetuſta adhuc monumenta videntur. Illic dicitur eſſe fons inſignis, pluribus bullis ſtillans ferruginei ſaporis: hic corpora purgat: tertianas febres diſcutit, calculorúmque vitia. Eadem aqua igne admoto turbida fit, ad poſtremum rubeſcit. Plinius libro tertio ca. 2. Fontem hunc *Sauenier* & *Boullon* vocant accolæ. Andreas Baccius in ſuo de Balneis opere, ſcribit eum *Iſerborn* vocari, ſed hoc commune Germanorum vocabulum eſt omnium fontium acidorum, quos vulgò vocant *Iſerbrun* & *Saurbrun*. Huius Tungrorum fontis vires deſcripſit peculiari libellulo Geringus & Lymburgius.

Tuola, Ptolem. Corſicæ inſulæ fluuius. Leandro *Golo* dicitur, quod tabulæ quoque teſtantur.

Turarius, vicus Romæ. Aſconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

Turba Hiſpaniæ vrbs. Liuio 33.

Turbeſſel, Meſopotamiæ caſtrũ videtur circa Euphratem 24. millib. ab Edeſſa Guil. Tyrius.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris, Horatius lib. 2 Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teſte Pomponio li.2.populi ſunt Scythici iuxta Thyſſagetas & vltra Sauromatas ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant, Turci vulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni.ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potētiſſimi.ſeipſos *Muſulmannos* vocant, vt ſcribit Fauolius in ſuo Hodœporico Byzantino, eorum ſedes à Plinio & Pomponio ad paludem Mœotidem deſcribitur. *Vnnos* à Perſis Turcas vocari ſcribit Euſtathius: *Thunnos* etiam à Plinio appellari docet Hermolaus in ſuis caſt.Plin.lib.6.cap.7.Scylace auctore,vt ex eo tradit. Theodo.Gaza Turcæ ſunt, quos Strabo *Cyrtios* nuncupat: Romani *Curtios*, & contractè *Curtos* dixere. Pletho *Paropamiſadas* eſſe vult. Turcum ſignificare hominem qui agreſtiorem victus rationem ſequitur, tradit Chalcondilas.Hebræi *Togarma* nominant,teſte Poſtello & Beniam.

Turcici Imperii originem, incrementum, & quomodo paulatim in tantam magnitudinem excreuerit,vt à Sicilia, regni Perſici fines ad Orientem, Tartariam Aquilonem verſus & Æthiopiam circa Meridiem attingat, his paucis, ex noſtri ſeculi hiſtoriographis excerpſimus. Anno Chriſti M.CCC. Ottomannus Turca quidam Zichi filius, tenuis conditionis homo, nomen & dignitatem, ob ingenium & rei militaris peritiam inter Turcas habere cœpit.Hic nomen Turcarum imperatorum familiæ dedit, & primus eorum regem ſe conſtituit. XXVIII.annis, quibus imperauit,Bithyniam obtinuit & Cappadociam: plurimáque loca munita Pontico mari adiacentia occupauit. Huic ſucceſſit filius Orchanes, qui Pruſiam ampliſſimam vrbem expugnans, regni caput fecit à Tartaris 22.regni anno infœliciter pugnans,occiditur: filiúmque Amurathem reliquit qui à Græcis diſſidentibus euocatus, primus ex Aſia in Europam traiecit, Callipoli & Cherroneſo captis, Abydum ſuperat, Philippopoli & Adrianopoli vrbibus in poteſtatem redactis. Seruia Bulgariáque Chriſtianis adempta, ſuperiorem Myſiam ingreſſus, obiit, percuſſus pugione, anno imperii 23. Cuius filius Baiazethes fratre occiſo, magnam Thraciæ partem occupauit, totam ferè Græciam ſubegit & Phocidem Bulgariæ partem: ſed victus à Tamberlano, inglorius obiit. Capto patre Calepinus filius regnum obtinuit, & quum Sigiſmundum bello funditus deturbaſſet, Imperatoriſque Conſtantinopolitani fines deuaſtare cœpiſſet,in ipſo ætatis flore obiit, cùm ſex annis imperaſſet. Mahometes poſt hunc arrepto imperio, Valachis aſperrimum bellum intulit, maiorem Sclauoniæ partem poſſidet, primus Danubium traiecit, & Macedonia perdomita ad Ionium vſque pelagus peruenit. Tranſlata regia ſede ex Bithynia Hadrianopoli poſuit, vbi fato functus eſt anno imperii 14. Amurathes II.ſucceſſit, Epiro,Ætolia,Achaia,Bœotia, Attica & Theſſalonica Venetæ ditionis vrbe,armis potitus eſt. Huic ſuccedit Mahometes II.qui Athenas euertit, Conſtantinopolim,29.die Maii anno [illegible]. expugnauit, Trapezuntinum Imperium ſubiecit poteſtati ſuæ. Corintho capta, Lemnum, Eubœam, & Mitylenem inſulas debellauit, Caphan deuicit, vrbem Genuenſium, & imperio præfuit annis 32. Baiazethes II.bellum in Venetos geſſit, eiſque Naupactum, Methonem, Dyrrachiúmque abſtulit, Dalmatiam omnem depopulatus eſt:obiit veneno. Huius filius Zelimus inuaſit imperium. Expugnata Alcairo, Ægypti vrbe munitiſſima, Sultanóque cæſo, Alexandriam,totámque Ægyptum ſuo imperio ſubdidit, & Damaſco vi potitus eſt. Solymannus vnicus Zelimi filius,patri ſuffectus, Belgradum expugnauit, Budam regni caput occupauit, Strigoniúmque.Hungariam ferè totam deuaſtauit. Rhodum inſulam deditione obtinuit. Quinqueeccleſias euertit. Iula vrbe capta obiit in obſidione Zegethi, quam filius Zelimus II. Imperii etiam nunc hæres diripuit anno 15[illegible]. Quę poſtea bello Melitenſi & Veneto acciderint, cognita adeò ſunt, vt deſcribi haud neceſſe ſit. Atque hoc modo ſub vndecim imperatoribus, ducentis ſexaginta annis, magnam Africæ,maiorem Europæ, & maximam Aſiæ partem, tyrannide cruentiſſima Turcæ ſibi ſubiugarunt. P.Iouius, Laonicus Chalcocondiles, Cuſpinian.&c.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptol.lib.3.c.1. Tudea,Silio: Tudertum hodie. Vide ſuprà.

Turditania,regio Iberiæ circa Bætim fluuiū quæ etiam Bætica. Incolæ. Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat,& incolas Turtos & Turtytanos. Steph.

Turdetani,ſunt Ptolem. Luſitaniæ populi,vbi hodie regnum Algarbiæ, pars regni Portugalliæ: videntur à Pomponio *Turduli Veteres* vocari. Strabo ſcribit quoſdam inter Turdetanos & Turdulos diſtinguere. Stephan.*Turtytaniam* eorum regionem ex Artemidoro habet.

Turduli, Steph.& Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui. vt & Bætica Turdetania dicta ſit.Strab.lib 3. Plin.lib.3.cap.1. Albana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorum, Turdulorúmque eſt. Strab.lib.3. Turdetanos, cum Ptolem.libro 2. cap.44. nominat. vide Turdetani, Bardeli & Tarteſſiis.

Turgana, Arabiæ fœlicis inſula eſt, Ammiano lib.2[illegible]. in qua Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Sarapide* Ptolemæi.

Turia,nomen proprium fluuii,ſecundùm aliquos generis maſculini,ſecundùm Priſcianum & Auguſtinum generis neutri, vide in dictione Duria.

Duria & Turules,& Lobetum.

Turiaſſo Ptol lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tyraſſona*.

Turingi & Toringi, vt eos *Sidonius*, & Vegetius, vocant, Germaniæ populi ſunt qui hodie *Duringer* appellantur Fabricio & Rhenano.

Turingia, olim fuit regnum: hodie Landtgrauiatus titulo decoratur. Sita eſt inter duo flumina Salam & Vverram. habet Hercyniam ſyluam à Septentrione, & Turingenſem ſaltum à meridie. Longitudo regionis latitudini pars duodecim milliarium. In hoc tam exiguo ſpatio ſunt duodecim Comitatus & totidem Abbatiæ: centum quadraginta quatuor ciuitates, & totidem oppidula: bis mille pagi, & centũ quinquaginta arces. Regio admodum fertilis, frumentó que præ omnibus aliis Germaniæ partibus fœcunda. Hunc tractum Sorabos olim habitaſſe ferũt. Metropolis regionis eſt Erdfordia, quę maxima Germaniæ vrbs cenſetur.

Turnum. vide Durnis & Tricorium.

Turmeda, ciuitas Syriæ, quæ alias Amphipolis. Stephan.

Turmodigi, Plinio Tarraconenſis Hiſpaniæ populi, ſue oppidum.

Turnus, nomen ducis qui ab Ænea occiſus eſt, vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

Turo, vulgari idiomate *Tours*: prouinciæ Turonenſis celebris metropolitico honore ciuitas non modò opibus ædificiorúmque præſtantia, verùm etiam Ligeris nobiliſſimi fluuii vicinitate, nobilitatur Mercatura, Serico, & Lanificio claret. Cúmq; multarum rerum opulẽtiſſima ſit habita, tum vel maximè ob incredibilem regionis amœnitatem, & placidiſſimam aëris conſtitutionem, totius Gallię hortus atq; pomarium vocatur. Agrum enim fertilem & voluptuoſiſſimum habet. Huius fundationem Britannorum Chronica Troianis adſcribunt. Archiepiſcopalem ſedem habet.

Turocelo, Vmbrię oppidum, quod Vetriolum Plinius vocat.

Turones, Lugdunenſes Galliæ populi ad fluuium Ligerim, authore Plin. lib. 4. c. 18. *Tourangeaux*. Gall. *Tours* vrbs hodie ab his habitatur, vt ait Marlianus *Touraine* eorum territorium dicitur.

Turpio Ambiuius, auctor comœdiarum Terentij temporibus.

Turrena Auguſtalis, Catoni Tuſciæ vrbs maritima eſt, quæ à Leandro *Burnea* nominatur.

Turres, Antonino maritimum Tuſciæ oppidum. Leand. qui illud hodie *S. Seuera* vocari dicit, putat eſſe *Cerretanorum* Nauale, de quo Strabo lib. 5. Diodorus in principio li. 15. Turres habet, quam Naualem ſtationem prope Agyllas vocat.

Turris Biſſonis ciuitas Sardiniæ. Ptol. libro 3. Sardos hodie. Turris Lybiſonis, Plin.

Turtij. Vide Turditania.

Turtytania. Vide Turditania.

Turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptolemæo libro 2. capite 6. *Turta* vulgò, Claudiano, & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide Turia & Durias.

Turuntus, *Sarmatiæ* Europææ fluuius apud Ptolemæum, *Duina* hodie dici Becanus auctor eſt.

Turruptiana, Ptol li. 2. c. 6. Hiſpanię Tarraconenſis vrbs, Tuitana hodie, *Tui* vulgò.

Turrus, Plin. Fori Iulii fluuius, *Turro* à Leandro vocatur.

Turſambica Tralugorra, ciuitas Nouempopulanæ regionis, vt habet liber Prouinciarum.

Tutulis, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, Ptol. *Rio de moruedre* hodie eſſe exiſtimat Ortelius.

Turzo, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

Tuſcanienſes ſunt Plinio li. 3. c. 5. Etruriæ populi. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur, vt Leander tradit.

Tuſcania, oppidum Tuſcię prope Tarquinios: à quo Tuſcanenſes.

Tuſcenius, homo furioſus & auarus, cuius meminit C. ad Q. fratrem. lib. 1.

Tuſcia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à Thure quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel a Tuſculo Herculis filio: quod veteres Grãmatici probãt. Tyrrenia dicta à Tyrrhene Atys filio, qui è Mçonia diſcedens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenum dicitur: à Liguribus Romaníſque finibus contingitur, iugis inacceſſis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes centum & ſeptuagintaquatuor millia inter ſe diſtantes. In ea ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit, vt Romani qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia tradebant. Longior eſt ea prouincia quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente, quæ Liguriæ proxima eſt, habet Piſas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: in meridionali verò littore, Piſaurum, Aretium & Aſiſium. Et Tyberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuſcanam vocat. Vide Thuſcia cum aſpiratione, & Tyrrheni.

Tuſcia quondam *Etruria*, & Græcis *Tyrrhenia* dicta fuit, Strabone teſte. Dion. Halicarnaſſeus ſcribit eam olim *Pelaſgiam* & *Raſenam* vocatam. *Razenua* eſt apud Myrſilum, cui etiam *Vmbria*, & patria lingua *Saleumbrone* dicitur. *Cemara* quoque appellata fuit Annio & Beroſo.

Tuſculum, Straboni, Latii oppidum XII. ab vrbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Vlyſſis & Circes filii. Hinc Tuſculus, a, um, Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Tuſculum vulgò *Fraſcata*. De eo Ptolemæus, Liuius, & Halicarnaſſeus, *Tuſculo* à Leandro dicitur: *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger.

Tuſculani, Friderici Ænobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos inſigni clade affecere, vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores, poſt aliquot annos tanta in eo ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterranus libro ſexto.

Tuſculanus ager, in quo erat villa Ciceronis celebratiſſima, in quam poſt forentia negotia animi recreandi gratia ſe Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus, quos adduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa reuocare ſolebat, vt frequenter in ſcriptis ſuis meminit. Hodie *S. Maria de grotta ferrata* dictum vt Leander ſcribit.

Tuſculus. Vide Tuſcia.

Tuſcus, vicus Romæ, in quo habitauerunt Tuſci, qui cum Porſena ab obſidione recedente remanſerant. De quo Horat. in Serm.

At Tuſci turba impia vici.

Tuſſyli. Vide Catizi.

Tutanus. Deus, qui homines tueri putabatur Varro, Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant.

Tutia, virgo Veſtalis, cùm argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flumen cribrum detulit, ibíque ſubmerſit, hac addita prece: O Veſta, inquiens, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum pertuleram: & ipſa pertulit. Titus Liuius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſium Halicarnaſſ. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum priùs, maximè in prægnantes cruda, inſolitáque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras deorum factæ, nec pro vrbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus priuatis facta, ceſſationem afferebant malorum in tali vrbis calamitate, fit à ſeruo quodam indicium pontificibus, quòd ſacerdos quædam Veſtæ, Vrbina nomine, amiſſa virginitate, ſacrificia pro vrbe perficiebat, non ipſa puta. Pontifices ergo eam remouentes à ſacrificiis, & pœnam apponentes, poſtquam manifeſtè eſt redarguta, virgis cæciderunt, pérque vrbem eam ferentes, viuam defoderunt. Eorum verò, qui illam impiam corruptionem peregerant, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt: ſicque ſtatim morbus ille deſiit.

Tutilina, dea. Varro. Tuam fidem, Tutilina, inuoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Auguſtinus libro 4. de Ciuit. præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.

Tutunus, id eſt, Priapus. Vide ſuprà Mutunus.

T Y

Tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Apollonii, ſiue ille Magus, ſiue Philoſophus fuit, cuius vitam fabuloſiſſimo volumine exequitur Philoſtratus. Hinc Tyaneus, a, um. & quandoque Tyaneius, per quinque ſyllabas, Ouid. 8. Metam.

--oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyanitis, Aſiæ præfectura, in qua Tyana vrbs. Strabo eam *Euſebiam ad Taurum* vocari ait. Arrianus in ſuo periplo ait etiam aliquando *Thoana* appellatam.

Tyberis, Tyberius, Tyberinus, & ſi qua alia ſunt id genus, rectius i noſtro ſcribuntur, cùm præſertim etiam apud Græcos per iota ſcribantur. Quapropter eorum ſignificationem vide ſuprà ſuis locis.

Tybur, ſiue Tyburtum, vulgò *Tiuole*, vrbs ad ſextum decimum lapidem diſtans ab vrbe Roma, quam Cato, Solinus & alii quidam à Catillo Arcade, claſſis Euandri præfecto, conditam ſcribunt: quod etiam ſenſit Seruius. Tybur autem Virgilio dicitur ſuperbum 7. Æneidos, id eſt, nobile, inquit Seruius. Plinius verò Tyburis ipſius originem antiquiorem eſſe docet, quàm vrbis Romæ, & extare adhuc tempore ſuo memoriam, ilices tres etiam Tyburto eius vrbis conditore vetuſtiores: apud quas inauguratus traditur fuiſſe Tyburtus, dum vrbem eſſet conditurus: Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet: Catillus Amphiarai filius fuit: Hic poſt prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iuſſu Dei, cum omni ſuorum cætu & ſacris miſſis tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracem, & Catillum, qui expulſis ex oppido haud longè ab vrbe Roma poſito, veteribus incolis, à nomine Tyburti maximi filii oppidum vocauerunt. Priſcianus tamen cum i Latino ſcribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tyburte habens. Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis vdi

Stabant

Stabant agricolæ quæ poſuere manus.

Tyburna, in Itur. Steph. Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit: diſtans ab vrbe ſtadiis centum & quadraginta ſeptem. In ea Tyburtinum templum eſt. Vocabatur olim Polyſtephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurii peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt. Plin. lib. 16.

Tybur, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc, te, quod eſt ex Tyburte Steph. Suetonius, Inchoauit autem aquæ ductum in regione Tyburti, Horatius

Picenis cedunt pomis Tiburtia ſucco.

Tyburtinus na, num quod eſt ex Tyburte, &c.

Tyche. vide Syracuſæ.

Tyche, es, Nympha maritima, Oceani & Tethyos filia Heſiod in Theogon. Fuit item Tyche vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus à nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cic.

Tychicus vir Aſiaticus. Act. 20. Coloff. 4.

Tychius celeberrime fabri nomen apud Homer. 7 Iliad qui Aiacis clypeum fabricauit, Ouid. 2 Faſtor.

Nec quicquam inuitæ facies bene vincula plantæ
Pallade ſit Tychio doctior ille licet.

Tydo, Caſtellum, Plinio Hiſpaniæ locus. Cluſius vocat *Tui* ad Minium fluuium, in Gallecia.

Tydertum. Vide Tudertum.

Tydeus, filius Oenei regis Calydoniæ & Eribœæ, vel, vt aliis placet, Altheæ: qui quum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem perfugit, cuius filiam Delphilen coniugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarũ miſſus eſt, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiamque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animosè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quà Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus Mæone Æmonis & Lycophonte Antophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit, vni tantùm parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vnà cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latiùs in Statij Thebaide.

Tydides, dę, patronymicum maſcul. à Tydeo deductum, quo Poetæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg 1. Æneid.

- O Danaûm fortiſſime gentis Tydida,

Horat. 1. Carm. Ode ſexta,

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit aut puluere Troico,
Nigrum Merionem aut ope Palladis,
Tydidem ſuperis parem?

Tyenis, mons Colchorum, à Thyenide fluuio Gentile, Tyenites Steph.

Tygeni, quin potiùs Igeni, populi Angliæ, quorum rex Praſutagus Neronem imperatorem hæredem inſtituit. Tacitus.

Tygranes, Armeniæ rex, anno ſal. 59.

Tyrangium, Triphydiæ in Peloponneſo oppidum, Polyb.

Tyleſium, habet ex Lycophrone Barrius Calabriæ promontorium: quod nouo nomine *Gorica* appellari hodie dicit. idem ibidem Tyleſium vrbem habet, quam *Agello* ait vocari.

Tyleſſus, mons Italiæ. Lycophr. ἄκραι δ᾽ ... Steph.

Tymbrium. Vide Tembrium.

Tylis, vrbs Thraciæ prope Hæmum. Gentile, Tylites Steph.

Tylos, inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta, Steph.

Tylus, Meſſeniæ in Peloponneſo vrbs, quam nonnulli *Oetylum* vocant, inquit Strabo ex Xilandri interpretatione.

Tylus, ſinus Perſici inſula ab Euphratis fluminis oſtio vnius diei ac noctis nauigatione Arr. 7. Alex. eſt etiam Solino Indiæ inſula, quã ſcribit ferè palmas oleas creare, & vineis abundare.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Perſarum, ad quem legatus miſſus fuerat, adulando, more Perſarum adorauit. Quod vbi reſciuerunt Athenienſes, eundem ſupplicio capitis punierunt. Plutarch.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant Tymenei. Steph.

Tymena, vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit: quem poſtea ſecuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt: Gentile, Tymeneus per ſimplex n, quod magis placet, vt videtur Steph.

Tymes, etis, vrbs Libyæ: Gẽtile, Tymeſius. Ste.

Tymniſſus, vrbs Cariæ. Gentile, Tymniſſeus. Steph.

Tymnus, Vrbs Cariæ Ciuis, Tymnius. Steph.

Tymnoites, Priami filius, cuius meminit Seruius, Euphorionis verba referens: Priamus, inquit, ex Ariſtia filium vatem ſuſcepit. Qui quũ dixiſſet quadam die naſci puerum per quem Troia poſſet euerti, pepererunt ſimul & Tymoetæ vxor, & Hecuba, quæ Priami legitima

erat. Sed Priamus Tymœtæ filium vxorémque iuſſit occidi.

Tymolus, poeticè, pro Tmolus. Steph.

Tympania, Elidis regionis oppidum in Peloponneſo, Ptolemęo. Plethõ ſinem ſcribit (*Typanei* populi ſunt Plinio, ſed in Achaia) *Strouiſi* Nigro: *Vardogna* Caſtaldo eſt.

Tymphæ mõs Theſprotiæ: & Tymphæa vrbs. Gentile, Tympheus, fœm. Tympheis. Poſſeſſiuum, Tymphaicus.

Tymphæi, Ætolię Theſprotiæve populi, & vbi Perrhębi ſunt, à quibus Tymphęticum ac Tymphaicum gypſum Eſt & mons Tympheton ſiue Tymphe, oppidum quoque Tymphęa. Vide Plin. libr. 4. cap. 1. Strab. libr. 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſalię ſunt ad montem Pœum & Pindum, Æthices & Penei fontes: de quibus & Tymphei, Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndaris, Siciliæ vrbs, media ex parte à mari abſumpta. Plin. lib. 2. c. 91.

Tyndarium, Siciliæ oppidum Ptole. *Oliuiero Caſtello* hodie nominatur à Nigro. Fazellus ſcribit totam proſtratam iacere, & ædiculam tantùm extare, *S. Maria à Tyndaro* nomine.

Tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Ledæ: quę eodem tempore duo peperit oua, è quorum altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore, Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterníſque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit, ſiderum illorum natura, quæ talis eſt, vt vno oriente alterum occidat. Ambo autem à Poetis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus, ſed ὑπὸ πατρωνυμικῶς quemadmodum Herculem idē appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali parte nata fuiſſet, tot ſæcula viuere non potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filii cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filii bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſt. Hermiones.

Me tibi Tyndareus, vita grauius author & annis
Tradidit.

Tynes, eris, vrbs Siciliæ. Gentile Tyneſeus. Steph.

Tyneus, xxx Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 280.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typaneę, vrbs Triphylis: Gentile, Typaneates, Steph.

Typhoeus: per tres ſyllabas, eu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentē corporis molem adoleuiſſet, eò vecordiæ prouectus eſt, vt Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detrutus, vt placet Homer. in Catalog. Virg. 1. Æneid.

Tum ſonitu, Prochyta alta tremit, durúmque cubile
Inarime Iouis imperijs impoſita Typhœa.

Lucan. lib. 4.

Conditor Inarimes æterna mole Typhœus.

Ouid. tamen libr. 5. Metam. & Strabo libro 13. Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Ætna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoeus a, um. Virg. 1. Æneid.

Nate patris ſummi qui tela Typhoea temnis.

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoeus dicitur. Seneca in Hercule furente: *Non tam ferum Typhonem neglecto Ioue irata tellus edidit, quondam parens.* Huius autem nominis prior ſyllaba producitur cùm in Typhoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondam fugiens Typhona Diana.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Tiphon item ventus eſt, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, vt ſcribit Meteororum 2. Ariſtoteles. Vide Plutarc. lib. de Iſide & Oſiride.

Typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis, nomine τυφῶν. Act. 27.

Typhonis ſcopuli ſunt apud Lycophronem, Iſacio eius commentatori vocantur *Arimi* montes Ciliciæ.

Typhonis inſula, è regione Troiæ quam homines Calydnam vocant. Q. Smyrneus 1. Ilii excidij.

Typhreſtus, vrbs Thrachynis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Spercheij. Gētile Typhreſtius. Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus. Mænaliis, à rege Typhreſto.

Tyras, ræ ſiue (vt apud Plinium legitur) Tyra fluuius Sarmatiæ Europçæ, inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto Eleg. 10.

Partheniúſque rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, vrbs Siciliæ paruæ, Alexander Tyracinon

racinon vocauit. Gentile Tyracineus.

Tyrambe Sarmatiæ in Aſia vrbs: authore Ptolemęo li. 5. c. 9. hodie *Trapano*.

Tyrannion Amiſenus diſcipulus Eſtięi Amyſęi nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria milia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi vſurpauit, quum priùs Diocles vocaretur. Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentię Ciceronis ab eáque liber factus ludum Romæ aperuit, ſcripſit lib. LXVII. Vtriuſque author Suidas.

Tirannosboas Indiæ intra Gangem emporiũ, Arrian. in Periplo.

Tyrannus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit de diuiſione orationis lib. 10. Author Suid.

Tyras, Ptolem. Myſię inferioris vrbs, à Nigro *Tothezena* nominatur.

Tyras eſt fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo li. 3. Stephan. vrbs & fluuius in Euxino Ponto *Noſter* VVilichio & Herberſteinio. *Tyra* legitur apud Plin. eſt etiam *Tyras* Stephano pro fluuio & oppido, quod antea *Ophiuſam* dictam aſſerit, Ptolemæo verò duo ſunt oppida *Tyra & Ophiuſa*, eáque in Mœſia inferiore.

Tyrodiza alias Tyrodiza, vrbs Thraciæ poſt Serium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum eſſet.

Tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus, teſte Herod. li. 4.

Tyreſia, Alphonſi ſoror anno ſal. 964.

Tyridates, rex Armenię Magus temporibus Neronis, vt eſt author Plin. lib 5. Vide Tiridates.

Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 2[illegible]8.

Tyrinthia ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules qui inde Tyrinthius dictus eſt, vt notat Seruius Virg li. 7. *Æneid.*

---poſtquam Laurentia victor
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas

Tyriſſa, Ptolemęo Emathiæ vrbs in Macedonia, *Greſi* nunc Mercatori.

Tyrrhenia, Italiæ regio, cuius populos aliquando *Pelagos* ſcribit dictos ex Myrſilio Halicarnaſſeus li. 1. item Strabo lib. 5. eoſdem *Lydos* tradit nominatos Herodotus in Clio, vt qui è Lydia in hanc regionem tranſmigrarint. Vide Tuſcia.

Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile Tyritacitæus, vel Tyritacenus. Steph.

Tyrius, Galliæ Narbonenſis fluuius. Sext. Auienus.

Tyrmenii, populi Scythici, peritiſſimi nauigãdi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Steph.

Tyrmidæ, vicus in tribu Œneide. Tribulis, Tyrmides Steph.

Tyro (vt inquit Iuſtin. li. 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus eſt.

Tyro, virguncula fuit Theſſala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam ſuſcepit Propert. li 2.

Vobiſcum eſt, Iope vobiſcum candida Tyro, &c.

Tyropœum, caſtellum in Thracia, aut Aſia Cedreno.

Tyros quondam inſula & olim Sarra nuncupata, vt ait Gellius vnde Sarranum oſtrum dicitur: & vt oſtrum Tyrium & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræmotu pulſi in maritimam Syriæ ſe contulere: condita vrbe Sidonem à piſce appellarunt, eam Syrii vocabant Sarram Lingua Syra, piſcis Sear dicitur. Poſtea condidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. Plinius libro quinto capite decimonono ſic ſcribit: Tyrus inquit, quondam inſula pręalto mari LXX. paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis auida. Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura conſtat. Hactenus Plinius. De obſidione eius, vtque continenti adiuncta eſt, nemo vberius Diodoro libro 17. ſcribit. Lege Curtium lib. 4. Tyros, Stepha. inſula Phœniciæ, a Tyro Phœnicis filio. eſt & Laconiæ Tyros & inſula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tyron vocat. Eſt item vrbs Indiæ & Piſidiæ. Arrianus Anatha, (Auatha potiùs, vt ſupra.) Gentile. Tyrius Poſſeſſiuum, Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus vnde Palætyrius. Stephanus.

Tyrius a um, quod eſt è Tyro inſula. Virg.
Vrbs antiqua fuit, Tyrij tenuere coloni.
Et ponitur pro purpureo. Tibullus,
Quid Tyrio recubare toro?
Tyriæ veſtes purpurea Tyria infectæ, Ouid.
Tyrios laudabis amictus.
Eſt & vrbs mœnibus inſignis in Peloponneſo, vt author eſt Homerus.
Tyrii hominum primi nauibus mare tentauerunt, vnde Tibull. eleg. ait,
Vtque maris faſtum proſpectet turribus æquor,
Prima ratem ventis credere docta Tyros.
Cur & vnde Tyrii nominati ſunt, Pollux ſic ait lib. de verbis iconeis. Ferunt, inquit captum amore Herculem cuiuſdam Nymphæ indigenæ cui nomen Tyro, ſequebatúrque eum ca-

nis, qui irreptantem ſcopulis purpuram conſpicatus, perfeſa caruncula, ſua ſibi labra cruore puniceo infecit. Cùm eam igitur puellam adiiſſet Hercules, delectata illa inſueta tinctura, affirmauit ſibi cum illo poſthac nihil fore, niſi ad ſe veſtem afferret: etiam canis illius labris ſplendidiorem. Quocirca Hercules, inuenta animante, munus puellæ detulit, primus (vt Tyrij dictitant) puniceę author infecturæ: & ab iſta puella Tyro cognominati Tyrii & inſula Tyros, ob iſtud inuentum ſingulare.

Tyrrheni, populi ſunt Italiæ, inter Macram & Tyberium fluuios incolentes, quos Latini Hetruſcos appellant, & Tuſcos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atys filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales vnus, cum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem retinuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas ſedes emiſit: qui cùm poſt longos errores in inferi maris ora ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe Tyrrheniam, & mare ipſum Tyrrhenum appellauit. Virgil. lib. 7. Æneid.

Primus init bellum Tyrrhenis aſper ab oris,
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrheni incredibili monſtroſáque laſciuia quondam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiuiis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe conuiuis: mulieréſque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam pudore depoſito, in gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueuerant: minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conſpici. Fuiſſe autem illas dicunt forma vt plurimùm eleganti: viníque in primis cupidas & potentes bibaces: ex iis ſuſceptos liberos communes communi omnes ſtudio, vtpote communibus ortos fœminis, patrio educabant ritu. Cæterùm cùm ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ viſebantur publicæ, & huius rei artifices periti vulgò erant, vt pene alias gentes ſunt tonſores, quibus illi omnes corporis partes nullo pudore nudantes, vellendos ſe, & ornandos palàm præbuiſſe dicuntur. Tyrrheni item tubam æneam adinuenerunt, bello admodum vtilem, quod ſentit Virgilius lib. 8. Æneid.

Tyrrhenúſque tubæ mugire per æquora clangor.

Tyrrhenum mare, Steph. idem eſt cum mari infero ita dictum, quod Thyrrheniam, hoc eſt, Tuſciam alluat vnde & Tuſcum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Namque hoc habet fabula Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos: qui cùm eſſet experrectus in naui, quò duceretur interrogauit. Reſponderunt illi: Quò vellet: Liber ait Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas oculis eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatímque in delphines ſunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metamorph. & poſt eum Seruius in illud Virg 1. Æneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.

Plinio auctore, *Notium* & *Inferum* etiam vocatur. *Liburnum* Cicero vocat *Mar Teſco* à Leandro, & *Mar de Marſeille* à Vincentio Lupano in Tacitum, dicitur.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus manſuetus ab Aſcanii comitibus occiſus primam belli cauſam præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrrhides patronymicum maſcu. Virg. 7. Æneid.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri quem matris ab vbere raptum
Nutriebant, Tyrrheúſque pater cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Tyſias princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, vt docet Cicero 1 de inuentione. Ac veteres quidem ſcriptores artis vſque à principe illo atque inuentore Tyſia repetitos vnum in locum conduxit Ariſtoteles, &c.

Tyrtæus, poeta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris Legum: O diuine poeta Tyrtęre (inquit) ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſti laudibus qui in bello excelluerunt.

Tyrus, Phœniciæ vrbs celeberrima, orbis olim emporium. *Sarra* vocata fuit, Gellio & Feſto teſtibus. Sacræ literæ *Sor*, vel *Tzor* nominant: & vulgari vocabulo hodie *Sari* dicitur: Poſtello & Nigro auctoribus. Eſt etiam *Palæ Tyrus* antiqua, Trogo in triginta ſtadiis hinc diſtans, vt eam deſcribit Strabo, quam nunc *Palætiren* (quod idem ſignificat) appellant, vt tradit Niger.

Tyrus, ſinus Perſici Straboni, vel maris Rubri inſula Stephano, quam ab Artemidoro *Tylos* per l vocari ſubdit. Theophraſtus non ſemel meminit Tyli inſulæ Arabicæ, in mari Rubro. Vide Anatha.

Tyrus, inſula Syriæ, continenti finitima ante Tyrum ciuitatem Ptole.

Tyrus, Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ vrbs, apud Steph.

Tyrus, locus & præſidium trans Iordanem inter Arabiam & Iudæam, non procul ab Heſbonotidis regione, quem exactè deſcribit Ioſeph. 12. Antiquit.

Tyrus Italiæ vrbs circa Vrſiniom lacum, vbi Martyrologia Vſuardi, & Adonis S. Chriſtianā mar-

martyrio affectam perhibent.

Tytea, vxor Noæ in arca tempore diluuii ſeruata, Aretia i. terra vocabatur, ab Armenis, quia mater omnium erat: & Eſta, hoc eſt, ignis, poſt mortem cognominata, quòd ipſa ſacrorum regina fuerat, puellaſque docuerat ſempiternum ignem ſacrorum inextinctum ſeruare. Beroſ. li. 1. & 3.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, venditabat, eóque quęſtu diues factus eſt. Zenodotus apud Eraſmum in Chiliad.

Tzaſtinum, elegans Africæ oppidum, muro ex montibus ſeptem, arcem turribus firmam, ædificia frequenti numero nitidè culta & miræ altitudinis turrim oſtentat. Anno 1508. Regis Portugalliæ præfectus, oppidum hoc Mauris eripuit.

V A

VABAR, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo. *Biſmeo* apud Caſtaldum nominatur.

Vabrenſe Caſtrum, in Gallia G. Turonenſ. 9.

Vacallineus pagus, circa villam Arnvvyler, quę eſt ſupra Coloniam Vbiorum Treuiros verſus ſex milliaribus. In Gallia Belgica eſt hic pagus adhuc hodie *Vachlendorff* nominatur, Anto. Morillonius.

Vacaria, ſiue Auacaria, Antonino locus in Africa Propria.

Vacatum munimentum circa Perſidem. Ammian. 25.

Vacca, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plin. lib. 4. ca. 21 eſt etiam vrbs, quę *Ponte Vouga* Varrerio, ab Oroſio dici *Baccia* creditur, vbi ſcribit eam à Q. Fabio Seruiliano deditione receptam *Vacca* apud Plin. li. 5. c. 2. flumen & oppidum eſſe oſtendit Varrerius archetypo Toletano: vbi legitur *flumen Vacca, oppidum Vacca, oppidum Talabrica.* &c.

Vacca, oppidum Numidiæ. Saluſt. in Iugurth. vnde Vaccenſes.

Vaccei Hiſpaniæ citerioris populi: Plin. li. 4. cap. 20.

Vacomagi, Albionis inſulæ popul. apud Ptolemæum. Sterlingum vrbem Scotiæ putat H. Boethius.

Vacorium, vrbs Norici apud Ptol. lib 2. ca. 14. hodie Vilacum. *Villach* Germanis dicitur Sabellico & Iouio teſtibus oppidum Carinthiæ inter Alpium rupes ad Drauum fluuium.

Vacchoris, rex Ægypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus, parcè ac duriter in poſterum voluit viuere. Volat.

Vaccus, cùm dux Fundanorum in Priuernati bello, qui à L. Papyrio captus eſſet, ædes eius dirutæ ſunt, & bona publicata. Vide Liu. 8. ab vrbe & Ciceronem pro domo ſua.

Vaccolus, dux Artaxerxis templum Hieroſolymitanum violauit, vlciſcens mortem Ieſu, quem Ioannes frater interemerat. Ioſephus lib. 11. c. 7.

Vacua Straboni, Vacos Ptolemæo, Valla Plinio Luſitaniæ flumen. *Vouga* hodie Varrerio & Vaſæo.

Vacuna ruſticorum dea quę præeſſe vacantibus & otioſis putabatur: cui, cùm agricolæ laboribus ruris vacarent, vt poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſoluebant & ſacrificabant. Ouid lib. 6. Faſtorum,

Nam quoque cùm fiunt antiqua ſacra Vacunæ
Ante Vacunales ſtántque ſedéntque focos.

Hęc in agro Reatino inſignia habebat nemora, quorum meminit Plin li 3 c. 12.

Vada, locus inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes, vltra Noueſium Rheno fluuio & eis adiacentem, in Ducatu Cliuenſi ſitus Tacit. Eſt etiam Batauorum vrbs, quæ hodie *VVagening* dicitur teſtibus Rhenano & Diuæo.

Vadomarius, Alemannorum rex, fines Gallorum vaſtauit Ammian. lib. 14.

Vadimon, Iani cognomen apud Hetruſcos.

Vadimonis lacus, eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa cõmemorat Cæcilius quadã epiſtola ſic ſcribit: Exegerat ſocer meus vt Amerina ſua prędia inſpicerem, hac perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus, nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi feruet, ſcatétque ſulphureis aquis. *Lago de Baſſanello* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vagi, Latinis dici cum fluuium Cambriæ (ea Angliæ inſulæ pars eſt) qui Britannis *Gowy* & Anglis *Vuy* vocatur, ſcribunt Lelandus & Lhuydus.

Vadegruſa. Vide Arethuſa.

Vageni populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin. lib. 3. c. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni Ligures. Sil.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagitanus deus. Vide Vaticanus.

Vagniacũ, locus in Anglia, vt eſt in itinerario Antonini. *Vvrotham* vicum putat Talbotus in ſuis ad hoc itinerarium commentariis.

Vahalis, Batauorum fluuius aut potius pars Rheni apud Tacitum & Cæſarem, ſed *VVahalis* eſt apud Cæſarem, vbi quędam exemplaria *Vacales* habent. *VVael* hodie dicitur. Tacitus Nabalię etiam fluminis meminit.

Vaiezatha, filius Aman filii Amadatha, i. aſpergens thalamum, vel cubiculum: aut ex Syro & Hebræo, væ oliuæ. Eſt. 9. 9.

Valachia, regio Septentrionalis, per quã lata, à Tranſyluanis incipiens vſque in Euxinum protenſa pelagus, plana fermè tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Iſter fluuius excipit. Plus

11.Pont.Max.Eutrop.cap.2.

Valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cęteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectiſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuerſum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans, inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes, Valdenſes ſunt appellati.

Valena, Ptole. Pannonię ſuperioris vrbs, *Cran* ad Danubium Villanouano eſt.

Valens imper. pietatis & Chriſtianę religionis hoſtis, ab aduerſariis barbaris igne crematus Socrat. lib. 8. c. 15. & 35. hiſt trip.

Valentia, Hiſpanię citerioris vrbs tribus milli bus paſſuum à mari remota, vt author eſt Pli. li. 3. c. 3. Ptol. li. 2. c. 10. & Mela lib. 2. Eſt & Valentia iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas vt docet Plin lib. 3. c. ... Hodie *Valence* De Annibualentia, quaſi Annibalis Valentia, vide in Hipponio.

Hanc Valentiam antea *Romam* dictam à Romo Hiſpanorum quondam rege ſcribit non ſolùm Annius in Manethonem, ſed etiam Beuterus in ſuo Hiſpanię Chronico. Nummus æreus in Goltzii hiſtoria eſt, qui habet *Col.Iul.Val.* vbi nonnulli legunt *Colonia Iulia Valentia*.

Valentia, Ammiano 28. Britannię inſulę pars, quam Gyraldus Cambrenſis vocat *Scotiam*. vide Britannicæ & Iapygia.

Valentinianus XLIII. Rom. imperator, regnauit annis VII. anno ſalutis 368.

Valentinianus cum Theodoſio, XLVIII. Romanorum imperator, regnauit annis XXX. anno ſalutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. epiſcopus, annis XL. anno ſalutis 827.

Valentinus hereticus, Chriſtum in ſubſtantia corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit, anno ſalutis 142.

Valeponga Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Liminium & Cæſaraugustam.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis, quæ, amiſſo Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

Valeria Colonia, Corſicę inſulę vrbs, Ptolemęo *Lor...* dicitur ... ſed *Aleria* non Valeria eſt in Grecis exemplaribus, ſic etiam Plinius & Antoninus.

Valeria, Ptolemæo oppidum Hiſpaniæ, à qua Valerienſes populi, Plin. li. 3. c. 1. *Quenca* dicitur Clufio & Tarapho in Caſtella noua (vt vocant) ſita eſt.

Valeria, regio in vltima Germania verſus Orientem, quę hodie Sciria vocatur, vt placet Æneę Siluio. Rhenanus *Crabaten*, Lazius *Styriam* interpretatur.

Valeria Via, in Sicilia inter Meſſanam, & Lilybæum, Strabo. Eſt quoque *Valeria* via Italiæ. hodie ea *Il piano di Pesito, & delle Celle* vocari auctor eſt Ciofanus 4. Triſtium Ouidii.

Valeria, Latina vrbs in via Valeria, Strab.

Valeria, Diacono in Longobardicis Italię regio eſt XIII in qua Tibur, Carſuli, Reate, Furconium, Amiternum, Marſi, & Fucinus lacus.

Valeria virgo cùm Valerios peſtis inuaſiſſet ab oraculo commonefacta: malum id ceſſaturum, ſi quotannis Iunoni virginem immolarent in ſortem eſt ipſa vocata: ſed Luperca enſem corripuit, & impoſita ſoco virgula, cum malleo, enſem iuuencæ, penes templum pacenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellecta, immolata iuuenca malleum arripuit: domúmque & agros circumluſtrans, ictu parcente, feriebat: cúnque vnicuique vale dixiſſet, eos exſuſcitabat incolumes. Quod ſtea & hoc tempore vlterium illud fieri conſtat. Plut. in Paral.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, & ex eo filium ſuſceperit, vide in verbo Syluanus.

Valerii, priùs Valeſij, teſte Quint. appellati, ſicut Fuſij, deinde Furij.

Valerius, L. Valeſij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni adfectari venit: quo cognito apud populum queſtus eſt, quod tale aliquid timuiſſent. Quapropter emiſit qui demum ſuam diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit, legem de prouocatione a Magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt ſine vlla inuidia: præterea collegę Bruto honores funéſque curauit, funebrémque orationem de ipſius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Auctor Plutarchus.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperiebantur, cùm cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduer-

aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora oculoſque Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlii morte exulantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium libro ſeptimo Dec. 1. Valerius potitus poſt Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit: vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque conſul, poſt Decemuiros, cùm Volſcos, Æquóſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio, Tribun. pleb. primus ſine authoritate Senatus triumphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt: quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plut. Valerius Leuinus conſul cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium oppidum in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſſit, teſte Liuio li. 7. decad. 3. Belli Punici.

Val. Flaccus M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit pariter & altrum. it vt ait Plutar. Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liu. teſtatur, cum Gallis & In- bribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam autem ... abroganda lege Oppia contra colle gam ſuum Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriuſque orationes, lib. 4. de bello Macedonico.

Val. Soranus, poeta: quem Cicero in libris de Orat. doctiſſimum togatorum appellat. Plu. verò virum philoſophum, & eruditum ... ac interfectum a Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Antias, ſcriptor hiſtoricus ſæpe ab authoribus teſtis citatur, vt à Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cęſare in Galliā miſſus legatus ad Arioviſtum, vt eſt in Comm. Cæſaris.

Val. Maxim. hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cęſarem. Militauit ſub Sext. Pompeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur.

Valer. Flaccus, poeta, ſcripſit Argonautica. Quint. eum ſua ætate fuiſſe teſtatur his verbis: Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amiſimus.

Valerius Martialis epigrammatum ſcriptor.

Valerius Aurelianus XXXI. Romanorum imperator, regnauit annis v. menſ. vi. anno ſalutis 1 2.

Valer. Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, conſul, ab vrbe condita ...

Val. Torquatus pro reip. ſalute obiit mortem. Nam cùm Paulus Æmilius reſponſum accepiſſet ex oraculo, victoriam ſe reportaturum, ſi aram in eo loco ædificaret, vbi inſignem cum curru hominem demerſum aſpiceret: poſt tres demum dies Valerius Torquatus (ſic enim in ſomnis fuerat admonitus) ſumptis ſacerdotalibus inſignibus (nam augurali ſcientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante ſe interfectis à terra abſorptu. eſt. Tum Æmilius, ſtructa ibidem ara, victor euaſit: ex qua victoria centum ſexaginta turres geſtantes Elephantos, Romam miſit. Ex quo autem tempore ſuperatus eſt Pyrrhus, ex ara ipſa, eduntur oracula. Plut. Paral.

Val. Flaccus, poeta Patauinus, quem Martialis alumnum Antenoreum vocat. Argonautica, quæ adhuc extant, ſcripſit: & Veſpaſiani Imp. tempore vixit.

Valeſium. Vide Aleſium.

Valeſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familiæ cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſitudo nunc inſignitur.

Valiſia eſt in Alpibus regiuncula, quę hodie *VValliſſerlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi, Veragri & Seduni* Ioſias Simlerus.

Vallata Antonini, habet Cluſius, pro ea ciuitate Hiſpaniæ, quæ hodie *Vanença* dicitur, circa Aſtorgam.

Vallatum Antonini *Veilenbach* Simleri eſt, Rhetiæ oppidum.

Vallonia putabatur dea, quę vallibus præerat.

Vandali, ſiue vt Plin. li. 4. c. 14. & Strabon. li. 7. placet, Vindelici populi ſunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus paucis ante annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam traiecto Pyrenæo, penetrantes loca circa Bæticam quæ Vandalis poſtea dicta eſt, occupauerunt. *Vandalos* vocat Crantzius, *Bohemos, Polonos, Ruſſos, Dalmatas*: has enim omnes regiones VVandaliam comprehendere ait. Vernacula lingua *VVenden & VVinden* nominantur.

Vandalis, regio Europę Septentrionalis, à Vandalo fluuio qui regionem interfluit. A qua populi, Vandali immanes & ferociſſimi.

Vandalus, Argiuorum rex, apud Thuſcones regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die VVunden*: è quibus nunc multæ maximæque gentes diuiſæ ſunt,

nunc multæ maximæque gentes diuiſæ ſunt. Poloni, Boemi, *Sclauonii*, Croatii, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c quorum lingua Turcorum aulici frequenter vtuntur.

vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicę Colonię Agrippinenſi finitimi. hodie Vormacienſes. Lucan. lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata braccis
Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus li. 20. & Plin. lib. 4. ca. 17. *Vvormbſer Bithumbs* B. Rhenano & Lichtenauio. *Vvormatiam* vrbem olim vocatam *Vangionum Speculam* ex antiqua ibidem inſcriptione colligit Ioannes Heroldus.

vania, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. nutrimentum ſiue arma Domini.

vapingum, Galliæ Narbonenſis vrbs apud Anton. *Gap* Simlero eſt.

vannius, Sueuorum rex, à Iubilio Harmonduorum rege pellitur, ab vrbe cond. 9.

vaphres Ægyptiorum rex, regnauit ann. xxx anno mundi 3 0.

vapſi pater Nahabi principis tribus Nephthali, Num. 13. Lat. fragmentum, vel particula, diminutio vel diminutus.

varalii, in ora Dalmatię populi, quos poſteri *Ardiæos* vocauere: hos à mari in mediterranea abegerunt, coegerúntque agriculturæ vacare Strabo. videntur Ptolemæi *Vardei*, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

varamus, Venetorum fluuius, Plin. à Leandro *Caloro* interpretatur.

varanes, Perſarum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 389.

varar, Æſtuarium, Ptolemæo Albionis inſulę. Hodie *Murat firth* vocatur.

vargiones, Germanię populi Ptolemæo, Scudo *Barr Landtgrafschaft* videtur, ad fontes Danubij regio.

varianus vicus, Antonino locus eſt inter Patauicum & Bononiam. *Figarola* fortè hodie.

varini, Germaniæ populi apud Tacitum. *Nou vue Marckt* pars Brandeburgiæ March ę fortè, vt VVillichius ſcribit. Althamerus cenſet hos *Vvarmienſi* vrbi Epiſcopali, in Pruſſia nomen reliquiſſe.

variſti, Ptolem. ſunt *Nariſci* Tacito, vt putant Peucerus & VVillichius. vide Nariſci.

varus, poeta Tragicus fuit, Virgilii & Horatii familiaris, vnus ex iis, quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. 1. Satyr. 5.

Plotius & Varius Sinueſſæ, Virgiliuſque
Occurrunt, &c.

Varmundus Hieroſolymitanus patriarcha, ann ſalutis 1[illegible].

Varro poeta Romanus, quem Fabius Quint. inter peritiſſimos Satyrę ſcriptores enumerat. Eius verba li. 10. c. 1. hæc ſunt, Alterum illud eſt & prius Satyræ genus, quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarúmque: plus tamen ſcientię collaturus, quàm eloquentię. A diuo Auguſtino etiam literatorum doctiſſimus appellatur. Eſt & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

varus, Syrię præſes, anno ſalutis 5.

varus Pergęus fuit quiſpiam qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſſimum: arte quoque & robore in palæſtra omnes excellere, imò ne Muſas quidem cantare ſuauiùs.

varus, Straboni, fluuius eſt Galliam Narbonenſem à Liguria dirimens.

varus Quintilius, Galliæ Ciſalpinę prefectus fuit ſub Auguſto: cuius auxilio Virgilius amiſſos recuperauit agros: cuius beneficii memor Poeta, ſexta illum Ecloga miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum veteribus nuper initiis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum ſe conuertit repentè ab Arminio circunuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horatius li. 1. Carm.

Vaſatę, vrbs Gallię Narbonenſis. Pauſ. ad Auſonium,

Quique ſuperba tuæ contemnis mœnia Romæ,
Conſul, arenoſas non dedignare Vaſatas.

Puto eam eſſe quæ vulgò dicitur *Baſas.*

vaſcones populi citerioris Hiſpaniæ, quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenęum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur. Iuuenalis Sat. 15.

Vaſcones, fama eſt, alimentis talibus vſi,
Producere animas.

vaſconum ſaltus, Plinio Hiſpanię tractus à Pyrenęo ad Oceanum. *Lepuſcoa* Pinetus vertit.

vaſio, Narbonenſis Gallię Vocontiorum oppidum: vt ſcribit Pomp. Mela li. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

vaſſeni, i. ſecundus vel dualis, ſiue mutatus, aut coccineus, vel dens, aut annus meus, primogenitus filiorum Samuelis, 1. Par. 6.

vaſſionenſe oppidum meminit Sidonius libr. 5. epiſtolarum ad Apollinarem eius li. 7. ad Fontelium, fortè hæc Vaſiorum ciuitas Ptolem. eſt in Gallia Narbonenſi., quam Vaſſerius putat *Vacio Vacontiorum*, apud Melam eſſe, & *Forum Vocontium*, apud Cic. in Epiſt. quæ incipit Anton. Item *Vaſio* Plinij, apud quem nonnulla exemplaria malè *Vaſco* legunt. Vide Forum Voconij.

vaſthi, vxor Aſſueri regis. Eſth 1. Lat. bibens, vel potans, aut duplicans vel ponens, aut ſtamen.

Vata-

Vataſtica, inſula in fluuio Rheno, finitima Batauis & Phryſiis, quæ eſt Diœceſis Traiecten ſis, Tacitus.

Vaticanus, collis eſt, non procul à Tiberi, ſupra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum, Martial. lib. 6.

Quid te Tucca iuuent miſero miſcere Falerno,
In Vaticanis condita muſta cadis?

Dictus Vaticanus ſiue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur, ſiue à Vaticano Deo montis huius præſide, penes quem eſſe putabantur humanæ vocis initia. Gell. lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiuſdem agri Deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque inſtinctu eius Dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris Rerum diuinarum aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem. Nam ſicut Aius, inquit, Deus appellatus, aráque ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua via, quòd in eo loco diuinitus vxore ei data erat: ita Vaticanus Deus nominatus penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri ſimulatque parti ſunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcircò vagire dicitur exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatius, cùm eſſet dignitati Cic. ſemper aduerſus, ita poſtea præualuêre amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo ſit defenſus. Author Valerius. Hic cùm eſſet impudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur, Vatinius, inquit, aſſiduo conuitio depudere didicerat.

Vatrenus, amnis apud Plinium, qui hodie Forum Cornelii alluit, vt Niger tradit. Leander enim *Santerno* vocat.

Vatuca, ſeu Ratuca, inter Belgas caſtellum quaſi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno ſyluis & tumulo ac magna conualle vno, ſyluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti ſunt. Id caſtellum proximum fuiſſe Limburgenſibus, nec longè ab Aquiſgrani vrbe veriſimile eſt, forſan ab eo loco, vbi nunc eſt Caſtellum, cui Valcatus mons nomen eſt: Cæſar in Comment. *Valckenburg* aut *Gulick* (quod Galli *Iuliers* vocant) videtur. Nonnulli hic *Varruca* habent. Rhenanus libenter *Ratuca* legit, & ex eo *Herstzogenrode* facit. De hoc loco Cæſaris ſic ſcribit Fuluius Vrſinus in ſuis emendationibus.

Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua. Ptol. authore lib. 3. c. 1. vulgò *Louino*.

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Coloniæ Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plinius libro quarto, capite decimoſeptimo.

Vbich, pagus in agro Iuliacenſi fortè horum nomen ſeruat, Althamerus hos ſcribit à Strabone *Vibios*, & à Plinio *Incubos* dici, ſed mala lectione, nam hinc *Vbij* legitur apud Plin. libro 4. ca. 17. Strabo quoque *Vbios* habet. vide Agrippina Colonia.

Vbil, nomen viri. 1. Paral. 27. Lat. adductus vel portatus, aut luctuoſus, vel veteraſcens.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet prælio abſtinuit, vt refert Hom. 13. Iliad. Virg. 2. Æneid.

--iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipſis ædibus poſuit.

Vcia, Ptol. lib. 2. c. 4. Plin. lib. 3. c. 1. Vria, Hiſpaniæ ciuitas. vide Vrium.

V D

Vdenoe. vide Iſtus.

V E

Vebrich, Gotthorum rex, anno ſal. 347.

Vectaris, Vincentiæ Comes, Sclauos, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affectos, ſignauit. Blond.

Vecteri. vide Veliates.

Vectis, inſula Britannici maris, vt ſcribit Pto li. 2. c. 3. vel, vt alii Oceano, Septentrionali verſus Thylen *Vvyth* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Calborel & Neuport*.

Vectius Meſſius, Volſcorum rex, anno mundi 3535.

Vectius Marcellus, Neronis imper. fuit procurator: cuius prædia, ab vtraque parte viæ publicæ ſcilicet prata & oleæ, in ſedes contrarias transgreſſa fuêre. quod maximè mirandum eſt Plin lib. 2. c. 83.

Vectiones, populi Hiſpaniæ citerioris, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, teſte Pli. lib. 4. ca 20. Lucan. lib. 4.

Vectionéſque leues, &c.

Vacceis & Celtiberis proximi, vt ſcribit idem Plin. lib. 3. c. 3.

Vedra, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptol. lib. 2. c. 3. *Vuecre* vulgò, ſeu *Tvuede* hodie dicitur.

Vegeſatum, Galliæ Belgicæ oppidum. meminit eius auctor, qui vitam Henrici IIII. Imp. ſcripſit, vt tradit Diuæus H. Leodius *VVeſet* (quod Galli *Viſe* vocant) interpretatur in ripa Orientali Moſæ fluminis eſt, medio itinere inter Leodium & Traiectum.

Vegeti, Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pompon. Mela lib. I.

Vegetius Flauius Renatus, Comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinque: Epitomen, videlicet inſtitutionem rei militaris de commentariis Catonis, Auguſti, Traiani, & Hadriani, principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi ſunt aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus veteris militiæ continet morem, ad quem pedeſtris inſtitui poſſet exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria, exponit. Quartus, vniuerſas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualiſque belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaëlis Volaterrani lib. 22.

Veia, venefica quædam mulier, cuius meminit Horatius Epod. 5.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Tuſcis imperauit ante vrbem cond. 825.

Veientes, populi bellum contra Romanos ſuſceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarunt anno vrbis 34.

Veii, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ non procul ab vrbe Roma, quam Camillus poſt decennalem obſidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta ſitus opportunitas, vt Romani exuſta deformatáque à Galliis vrbe, Veios potiſſimùm delegerint, quò Romani imperii ſedem transferrent, à quo incœpto grauiſſimis Camilli concionibus ægrè ſunt reuocati. Huius incolæ dicti ſunt Veientes, Fabiorum clade, notiſſimi. Hinc Veientanus, a, um, poſſeſſiuum: vt vinum Veientanum. Horatius 2. Ser. ſatyra tertia:

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappámque profeſtis.

Veiouis, apud Romanos inter ſiniſtra ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicuius ſpe venerabantur, ſed ideò tantùm, ne quid ipſe noxæ inferret. Huius ſimulachrum effingebatur ſpicula manu tenens, eáque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline eſſe putarunt, qui ſpiculis, hoc eſt, radiis ſuis multa morborum genera immittit. Cicero 3. de natura Deorum. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Vel, i, aut Deus, ſiue aut fortis, vel deſiderans Deum, nomen viri. I. Eſdr. 10. 34.

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, veſtis obtectus, ſub quo ... oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Captiuis,

Quaſi in Velabro olearij.

Horat. Sat. ... ſatyra tertia,

Cum ſcurris fartor, cum Velabro omne macellum.

Manè domum veniant.

Hinc Velabrenſis, & hoc enſe, Martial. lib. II. Epigrammatum,

Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde Velabrenſis caſeus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus Mart. lib. 13.

Non quencunque focum nec fumus caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ille ſapit.

Velates, populi Liguriæ Ciſalpini, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. .

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in ſinu Peſtano conditum à Phocenſibus, antea Elea dicta, & incolæ ipſi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum, Velinus, a, um Virg. Æneid. 6.

- portúſque require Velinos.

Byle & *Belea*, Stephano quoque dicitur. Strabo *Eleam* ſuo tempore, antea *Hyelam* & *Ellam* appellatam ſcribit. *Elea* quoque apud Stephanum eſt: *S. bonifacio* eſt Barrio, *Vlaſtra* Nigro nominatur, ſed *Policaſtro* Pyrrho Ligorio. item *Scalea* Pandulfo.

Velcera, Btolemæo Illyridis oppidum. Theuetus hoc *Bacharin* vocat, & addit quoque *Neufchaſteau* (*Caſtello nouo*) fortè appellari.

Veldidena, Germaniæ vrbs Antonino, Simlero eſt *VVilten*, oppidulum prope Oenipontem.

Veliates, cognomine Vecteri, Italiæ populi, in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Velicer, fluuius, de quo ſic Sidonius in Panegyrico ad ſocerum ſuum,

Bructerus vlnoſa quem Velicer abluit vnda.

Goropius arbitratur eum deſignare, qui in VVeſtphalia paulo ſupra vicum *Velen* dictum, è ſyluis ſumit exordium, non longè à Veſto caſtello in Iſaram deferendus. quod ſi verum eſt, hodie *Aa* vocabitur.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerii Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatum ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi paſtores Palatini vellere lanam ſint ſoliti, vnde Velinus lacus. Plin. 53. cap. I. Alii duplicill .. tribunt.

Velinus lacus, cuius meminit Tacitus, in Vmbria ... eſt, & *Lago de Terni* dicitur, vt ſcribit Georg. Fabr. vel *Lago de Pie de Luco*, vt Leander Albertus. *Velini* fontes habent. Virgilius & L. Florus.

Velitra, ciuitas Volſcorum inſignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt ſcribit Liuius libro ſeptimo. Inde etiam Veliterni populi Veliternarum inc... dicti, quos commemorat Plinius libro tertio, capite . Ex ea vrbe gentem Octauiam fuiſſe tradatur Suetonius in Auguſto ... è coloni ab vrbe miſſi ſunt, vt inquit Liuius libro ſecundo. Refert

Dionyſius

Dionyſius lib.7. peſtilentiam adeò Velitras eſſe depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna perfuerit.

Velitræ, Latii populi & vrbs Liuio, *Belitra* Stephano, & hodie *Belitre*, vt habet Leander.

Vellaunii, populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis quorum ſub imperio eſſe conſueuerant. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Bituricenſi nomen retinens: à multis tamen *Sancti* Flori ciuitas. Simplici l ſcribit Ptolemæus: Plinius etiam Velauni. hodie eorum tractus *Vallania* dicitur & *Velaij* eorum oppidum, vt docet Ioannes Po dus. *Velaye* vocari eorum regionem oſtendit Orontij tabula.

Vellaudenum, oppidum in Lotharingia: vulgò *Ville neufve*.

Vellaudunum, oppidum Senonum inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Carnutum: nec longè ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturigum.

Vellaunodunum Cæſaris & Autricum Ptolemæi eadem vrbs putatur à Paradino: cum *Antiſſiodoro* Antonini (quo loco nonnulla exemplaria *Altiſſiodorum* legunt) *Autoſidurum* habet Ammianus libro decimoſexto. Hodie *Auxerre* dici ſcribit Rob. Cœnalis. vrbs eſt in Burgundionibus, vino, quod inde nomen habet, nobilis. Hanc *Auxerre* vult Simlerus *Axuena*, apud Antoninum nominari. De Villaunoduno vide Annotationes Vigenerei in Cæſarem vbi docet potius conſtitui debere vbi hodie *Chaſteaulandon* eſt.

Vellica, Ptole. Cantabrorum vrbs mediterranea *Victoria* hodie Villanouano.

Vellina. vide Velina.

Vellocaſſes. Galliæ Lugdunenſis populi, Plin. lib.4. cap.18. Lugdunenſis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Oſiſmios, flumen clarum Ligerim. Marlianus ſcribit hodie *Caſſel* (quod eſt oppidum Flandriæ in cacumine montis ſitum) occupare. Diuæus *Vergaſſins* ex eis facit ad Sequanam, quorum oppidum primarium Giſortium dicitur Idem Cœnalis *Verocaſſes* per r legit Vigenereus, atque eos in Hannonia ex coniectura collocat. Sed longè hinc migrare eos cogit Pet. Pithœus in ſuis aduerſariis: is enim eos in vltimis Aremoricæ Galliæ finibus ponit, adeò vt Oceanum penè digito tangant: vocátque eos *Bellocaſſes* & *Velincaſſes* apud Cæſarem. Item *Baiocaſſes* apud Auſonium: videntur quoque à Ptolemæo *Venelìocaſij* appellari.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum ciuitas Campaniæ, abundãs oleis. Mart lib 13.

Hoc tibi Campani ſudabit Bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

-viridique certat

Baccha Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur abſolutè. Iuu. Sat.5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Venafri vocantur à Leandro.

Venantius Iunior, conſul, ab vrbe cond.219.

Venantodunum, id eſt, Venatorum mons, vt ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ oppidum ſic vocat, quod incolæ *Huntendune* appellant.

Venaria, inſula eſt in mari Tuſco, vt ſcribit Plin. lib.3. c 6.

Venceſlaus, Bohemorum rex VI. anno ſalutis 1280.

Venceſlaus, Venceſlai filius, VII. Bohemorum rex, apud Olomutium interemptus, anno ſal. 1305.

Venceſlaus, qui ab Hungaris Ladiſlaus, Venceſlai Bohemiæ regis filius accepto diademate, in Bohemiam ſe recepit, regnauit annis III. an. ſal. 1302.

Venedi, Germaniæ populi Tacito, *Vvinlandt* ad Venedicum ſinum, ſeu Balticum, Herbelteinio eſt. vide Vandali.

Veneli, Galliæ Lugdunenſis populi apud Ptolemæum: apud Cæſarem *Vnelles* vocari putat Villanouanus. Blaſio Vigenereo ſunt qui hodie vulgò dicuntur *Percherons*.

Venetia. vide Nabriaſſa.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pomp. Mela li.2. Strab. Aphrodiſium nominat, Veneris templum, Ptolemæus.

Venetes, Britanniæ Armoricæ populi, terra, maríque bellicoſiſſimi & antiquiſſimi. vulgò *Ceux de Vannes en Bretaigne*. Cæſ. Bell. Gall.

Venetiæ, ciuitas in lagnis in mari Adriatico, quæ anno à natali Chriſti quinquageſimo quarto ſupra quadringenteſimum condita fuit, quo anno Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Eſt & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis Commentariis multa: eſt autem maritima, Gallicè, *Vannes en Bretaigne*. vide Veneti.

Venetiarum hiſtoriam ſcripſerũt Sabellicus, Bembus & alii, ex quorum laboribus quæ ſequuntur in gratiam vrbis celeberrimæ collecta ſunt: Anno Chriſti 421. Aquileienſes & Patauini Hunnorum terrore, & ob vrbium ſuarum interitum, Adriatici maris inſulas fuga occuparunt, & initio in Riuum altum ſe recipiẽtes, prima Venetiarum vrbis fundamenta fecere. Sita eſt vrbs in intimo ſinus Adriatici receſſu. Inſulas ferè 60. (adiectis tandem aliis duodenis) paruo inter ſe ſpatio diſiunctas, intercurrentibus Euripis, continens: quas à vehementiori maris impetu, agger tenuis, littus vocant, artificio prouidæ naturæ prætentus, tu-

portum efficiunt, nauigiis & aquis marinis aditum in æſtuaria præbent. Opportuna habet flumina, quibus res omnes, cùm ad hominum vſum neceſſitatémque, tum ad delicias inueniuntur. Innumera hîc hominum, variis ex orbis partibus, multitudo negotiatur. Ciuitas tota triplici ordine populi conſtat, Patricii ſunt, Ciues & plebs artificum. Imperii ac Reipub. auctoritas apud Patricios conſiſtit, qui cùm ipſam vrbem, tum ciuitates oppidáque ditionis Venetæ, moderantur. Vrbs in ſenas regiones eſt diuiſa, proinde Sextariam vocant. Plebanicas congregationes habet 72. Cœnobia 41. quorum 17. conuentus monachorum ſunt. 24. virginum. Fora habet coniuncta tria In capite quod littus ſpectat, columnæ pertingentes binæ cernuntur, quarum vna D. Marci, leoninum alatum ſignũ, altera D. Theodori ſtatuam ſuſtinet In ipſo intercolumnio ſupplicia de damnatis ſumuntur. Templum D. Marci ſumptuoſiſſimum & marmore conſtructum. Vicos riui diuidunt, ac trãſitus vbique pontibus coniungitur, vel ligneis vel lapideis: quorũ in vniuerſum tam publici, quàm priuati, 440. cenſentur. Nauicularum numerus, quibus ciuitas peragratur 8. milliũ amplius eſſe putatur Eſt etiam intra vrbis ambitum nauale: locus mœnibus vndique validis munitus & cũ opportunis ad cuſtodiã turribus, quem Arſenale nominant, in quo perpetuò 440. occupantur, homines triremibus iiſque rebus, quæ ad nauigationem requiruntur, cõficiendis intenti, quorum ſtipendia 1200. in hebdomadam aureorum nummûm ſunt In ipſo nauali, nauium longarũ, quæ in pontibus ad omnem occaſionem paratę ſunt ſemper, numerus ad 200. eſt præter alia minora nauigia. Præpotentem hanc vrbem, eiúſq; ditiones ac regna, Centuriones atque Tribuni ad annum Chriſti ſeptingenteſimum gubernarunt. Deinde Ducis auctoritate adminiſtrari cœpit. Qui tam ſubtili ſortitione eligitur, nullus vt ambitioſus vanæque gloriæ cupidus, in tantam ſe dignitatem intrudere queat.

Veneti, populi ſunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui Troia euerſa, cum magna manu Venetum, duce Antenore, in intimum maris Adriatici ſinum peruenerunt, pulſíſque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occupant terras: & vbi primùm ingreſſi ſunt oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patrię appellauerũt Troiam. Gens autem tota aſpiratione in v conſonantem commutata vno nomine Veneti appellati ſunt, Lucan. lib. 4.

Sic Veneti ſtagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima & à Padi fluminis oſtiis poſt Iſtriam vſque protenſa. Inſignes vrbes habet Veronam, Vicentiam, Patauium, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 454. in inſula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex Aquileiam euertit. Apud Cæſarem ſunt Galliæ populi. Mariano *Vannes* in Britannia minore. Ipſam vrbem idem Cæſar *Venetiam* appellat. Venetos quoque *Vyantes* nuncupatos ſcribunt Blondus & Cænalis.

Venetus lacus Pomponio, quem Rhenus efficit. *Cellerſee* Munſtero. *Vnder ſee* Scudo.

Venicnium, Hiberniç promontorium, apud Ptol. *Ligra* à Nigro appellatur.

venilia, Nympha fuit: vxor Fauni & ſoror Amatę Latini regis coniugis mater autem Turni Virg. lib. 10. Æneid.

Indignum eſt Italos Troiam circundare flammis
Naſcentem, & patria Turnum conſiſtere terra,
Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Veniliam item antiqui Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. quam tandem & Salaciam appellauerunt: ad naturam nimirùm maris reſpicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in ſalum abeunt.

vennenſes, Plinio in Hiſpania ſunt populi, *Duegna* vertit Pinetus.

vennones, Ptolemęo, & *Venuſta Vallis* Luitprandro, in Heluetia eſt, & *Vinſlgoevv* atque *Engadin* dici ſcribit Scudus.

vennonetes, Rhętorum populi apud Plin. Hi fortaſſe, inquit Scudus, poſtea *Ventonini*, hodie autem *Valtolini* appellati ſunt. *Veltlin* Germanis *Voltolina* Italis. Villanouanus putat hos eoſdem eſſe cum Vinnonibus Ptolemęi.

venonius, hiſtoricus, cuius meminit Cicero lib. 1. de Legibus. Nam (inquit) poſt Annales pontificum maximorum, quibus nihil poteſt eſſe nudius, ſi aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt Catonem, aut ad Piſonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias, quanquam ex his alius alio plus habet virium, tamẽ quid tam exile, quàm iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere docet idem Cic. ad Atticum.

Venta Silurum, Antonino Britannię vrbs eſt, quam Lhuyd. *Caervuent* appellari ait.

Venta Belgarum, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum, quod Humfridus ſcribit Britannis *Caer oder yn Mant badon*, & Anglis *Briſtou* vocari. Ptolem. quoque eius meminit.

venta, in Simenis ciuitas Ptolem. in Albione inſula *Nordvvich* Briſço teſte. Hanc Noruiciã Lhuydus in Icenis ponit, & eam, quæ in Simenis eſt ſita, à Britãnis *Caervuynt* & Anglis *VVintcheſter* dici ſcribit, ſed Ioannes Caius in libello ſuo de libris propriis ſic ſcribit, *Norduicum, cuius Tacitus & Antoninus ille ſub Noruici nomine, hic ſub Venetæ appellatione facit mentionem. Ordouicum* ciuitatem habet in Iulii Agricolę vita, & Ordouices populos, idem ſunt etiam apud Ptolemæum, ſed longè diſtantes ab eo loco, vbi hodie *Morduich* conſpicitur.

Venu-

Venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus miſſus, vt Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infecta rediit.

Venus, ab antiquis amorũ, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque numen habita eſt dea: ita dicta à veniẽdo, quòd ad omnia res veniat, vt author eſt Cic. lib. 2. de natura deorum. Hanc poëtæ ex ſpuma maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis, & in mare proiectis, vnde & [illegible] hoc eſt, à maris ſpuma Aphroditem appellarunt. Auſonius,

Orta ſalo ſuſcepta ſolo, patre edita Cœlo,
Æneadum genitrix hic habita, alma Venus.

Eſt item Venus, vna errantium ſtellarum, inter Solis & Mercurii ſphęras ſita, quę [illegible] Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cùm antẽgreditur Solem: cùm autem ſubſequitur, Heſperus, Veſper, & Veſperugo. Venerum quatuor meminit Cicero li. 3. de Nat. deorum. cuius verba ſunt: Venus prima Cœlo & Die nata, cuius Eli delubrum vidimus. Altera ſpuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Ioue nata & Diana, quæ nupſit Vulcano, ſed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria Cyróque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt. Hæc ille.

Venuſia, ſiæ, Ptolemæo oppidum Apulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatii Poetæ, qui ab eo dictus eſt Venuſinus. Meminit huius oppidi Plin. lib. 3. c. 11. *Venoſa* Leandro vocatur. *Sabellus* valet idem quod Venuſinus, quia pulſis Sabellis in loca vacua Venuſini deducti ſunt à Romanis, ſic Lambin. in Horat. lib. 1. epiſtolarum.

Verra, fluuius vel torrens potius è Cebennis montibus deſcendens, & Biterrenſium mœniũ quartam partem alluens, ibíque ad eam eius loci portam, quæ Portaletum dicitur, Obri ſeſe coniungens, Bæterris in mare mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus, inter quos & ſcaturit & labitur, deducto. Gallicè *Vebre*.

Veragri, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, montémq; Sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis eſt vicus vbi Abbatia, quę Sanctus Mauricius dicitur, diœceſis Sedunenſis. Per hos ad montes illos quos Cęſar ſummas Alpes nominat, ex Gallia in Italiam venientibus eſt aditus. Vulgò, *Le pays à l'entour de Sainct Mauris*.

Veramundus Hiſpanorum rex, regnauit annis 11 anno ſalutis [illegible]9.

Verbanus lacus eſt Ciſalpinæ Galliæ, Ticinũ Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum tranſmittens. Hodie lacum maiorem appellant, vulgò, *Lac maior*.

Verbigenius, pagus Heluetiorum inter Celtas Cæſar in Comm. vulgò, *Orbe au pays de Vaud*.

Verecchię Hieron. Ligurum ciuitas, haud procul à radicibus Alpium ſita, olim potens, nunc raro eſt habitatore ſemiruta.

Vercellę, vrbs Italiæ Tranſpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt ſcribit Plin. li. 3. c. 17. vulgò *Vercelen Piedmont* vocatum, prius ſcribit in ſua Sabaudia Paradinus.

Veremundus, Ordonii filius, regnauit ann. vii. an. ſalutis [illegible]57.

Veretum, Ptole. Salentinorum vrbs mediter. *Veretinos* vocat Plinius. Hanc *Baris* & *Barites* antea dictam ſcribit Strabo li. 6. Xylander in ſuo Strabone putat eandem eſſe cum *Varia* cognomine *Apula*, e quo Plin. li. 3. c. 3.

Verge, Brutiorũ oppidum Liuio, *Vergianis* hodie & vulgò *Rogiano*, vt tradit Gabriel Barrius.

Vergeminum, Galliæ Ciſpadanę ad ripas Ticini oppidulum, vt Gaud. Merula teſtatur, quod idem ab Hermolao Barbaro *Viglebanum* appellari addit.

Vergentum, Hiſpaniæ oppidum, quod *Iulij Genitor* dicitur Plin. li. 3. c. 1.

Vergiliæ ſeptem ſunt ſtellæ, inter os Tauri & Arietis caudam ſitę, teſte Hygino li. 2. de ſignis cęleſtibus: ita dictę, quòd circa æquinoctium Vernum matutinum oriantur, Proper. li. 1.

Et ſic iners tardis nauita Vergiliis.

Eędem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus ſuo loco.

Vergilius Maro, Latinorũ poëtarum præſtantiſſimus, cuius vitam non minus doctè, quàm copioſè ſcribit Petrus Crinitus lib. 3. de poëtis Latinis. Aliàs Vir vide infrà.

Verginium mare, vt Ptole. vel Hibernicum, vt aliis placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Iweridh* Britannicè vocari ait Humf. Lhuydus. *Canalem S. Georgij* vocant Angli & Galli.

Verginius Ruffus conſul, ab vrbe cond. 849.

Vergobretus, ſummus erat apud Heduos magiſtratus, qui creabatur annuus, & vitæ necíſque in ſuos habebat poteſtatẽ. Cęſar bello Gal. li. 1.

Veritas, Temporis filia & Virtutis mater, Dea exiſtimata eſt à Gẽtibus, fingebatur mulier pulchra, magna, ſimpliciter ornata, illuſtris ac ſplẽdida, cuius oculorum orbes puro lumine nitebant, vt aſtrorum ac ſtellarum fulgorem imitari viderentur. Plutar. in quæſtionibus ait, veritatis parentem, ac deum Romanos Saturnum habuiſſe, & ſubdit cauſam An, inquit, quod vt plerique Philoſophi putant, Κρόνον χρόνον i. Saturnũ tempus eſſe: veritas vero tempore inuenitur, an illud potius, quòd Saturnus iuſtiſſimus fuerit, & veritatem in primis etiam, quod veriſimile eſt, coluerit? Hanc in putei fundo delitere ſcripſit Democritus.

Vero, fluuius Celtiberię, à quo populi Verunes dicti ſunt, circa eum habitantes.

Verocaſſes, populi ſunt inter Belgas, Morinis Neruiiſque finitimi, proximi Ambianis & Atrebatenſibus. Hi hodie Caſſetenſes dicti, in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morineníſque diœceſi ſiti inſtar pagi ſunt.

Verodunum, quod per i quoq; in prima ſyllaba ſcribitur apud Antoninum, Galliæ Belgicæ vrbs, *Verdun* dicta, vt Simlero placet.

Verolanium, Britanniç inſulæ oppidum Antonino, Anglicè *VVethelingceſtre* vocari ſcribit Lelandus: & *Guerlhan* Britãnicè dici tradit Lhuydus. *Verulamium* per u & m apud Tacitum legitur. Hoc *VVethelingceſtre* Anglis olim dictum, ſed nunc *S. Alboin* nominari author eſt Daniel Rogerius. Vulgò adhuc *Verula* ſiue *V Verla* vocatur. *Vrolanium* habet Ptolem. in Cætyeuclanis.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plin. li. 4. c. 17. Vulgò *Vermandois*.

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenena primò, deinde mutatis literis, Verona dicta eſt, vt Iuſtin. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas diſſenſiones cogerentur, in Italiam venere: expulsíſque inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam condiderunt, ad Atheſim fluuium amœniſſimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à foſſa Clodia Pado miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Catullus poeta, & (vt quidam exiſtimant) Plinius, naturalis hiſtoriæ ſcriptor. Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Germani *Dietrichs Bern* appellant. In antiqua inſcriptione, quam Goltzius in ſuo theſauro habet, vocatur *Colonia Auguſta Verona noua, Gallieniana*.

Verona, Rhætorum vrbs eſt Plinio quam hodie etiam *Bern* dici volunt, idem eodem loco etiam Bernenſes populos habet.

Verouicum, appellat Lelandus illud Angliæ oppidum, quod incolæ *VVarvuike* nominant.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ naſcerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres, perfunctus quæſtura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, ſucceſſit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè, auaréque verſatus: decedens, tandem, ſuccedente Metello, repetundarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere compulerunt iampridem ipſis neceſſitate copulatum, quum Quæſtor in Sicilia fuiſſet, Author Aſconius Pędianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

Vertorige, oppidum eſt Hiſpaniæ Bęticæ, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 1.

Vertodunum, oppidum in Lotharingia vicinũ Metenſibus, Gallicè *Verdum en Lorraine*.

Vertumnus, deus habitus eſt in Latio in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nympham adamaret, in omnium ſeſe conuertit, hortóſque eius ingreſſus, multis eis rationibus perſuadere conatus eſt, vt ſibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, poſita anus perſona, in iuuenilem rediit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti: deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Qua de re vide Ouidium lib. 14. Metamorp. Acron in illud Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe deum humanarum cogitationum præſidem: ideóque multiformem fingi, & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus, Vertumnum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum: quem idcirco coli arbitratur, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, finem perducantur. Sæpe enim malè cedit, quod vel optimè eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, nec is ipſi conſciſcendæ fuit inſtrumentum. Nec deſunt, qui inde Vertumnum dictum putent, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius libro ſexto Faſtorum. Huius feſta dicta ſunt Vertumnalia, quæ menſe octobri celebrabantur.

Veruca, cuius Caſſiodorus meminit, Sabellicus, Blondus, Candidus, Niger & Leander in Foro Iulio ponunt & hodie *Monte Falcone* appellari tradunt, ſed cum hanc Verucam eleganter deſcribat Caſſiodorus lib. 3. Variarum, eamque ad Atheſim fluuium ſtatuat, non facilè intelligitur quomodo ille mons Falconis in huius locum veniat.

Verulanum, Liuio Latii oppidum in Hernicis, *Verulo* nunc, Leandro teſte.

Verunali, populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliterranis vicini, vt ſcribit Pli. 3. c. 5. vide Vrolanium.

Verus Pollio, conſul, ab vrbe cond. 853.

Veſcis, Ptolemæo auctore, libro tertio, capite quarto Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Voſci & Fauentia, Plinio dicta, libro tertio capit. 1.

Veſenus, qui & Veſuuius, mons eſt Cãpaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præter-

præterquàm in ſolo cacumine, bi planiciem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibuſque exeſis, non indubitata veteris incendii indicia oſtendente. Conſtat enim ſæpius arſiſſe, nunquam tamen vehementius quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium Naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecauit qua de re vide epiſtolam Plinii Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali hiſtoriæ hodie eſt præfixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georg.

Talem diues arat Capua & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Item Martial. li. 4.

Hic eſt Popineus viridis Veſuuius vmbris.

Mõte di Sũma hodie nominatur. *Veſbius* à Silio Italico dicitur: item *Beſbius* à Georg Cedreno. *Veſuuius* quoque habet Carrio apud Valerium Flaccum, & ita legendum apud Martialem & Statium ſuadet. *Leſbius* per l à Galeno vocari li. 5. curatoriæ artis ſcribit Amb. Leo. Sed *Veſuuius* à probatiſſimis auctoribus vocatur *Veſuſius* legitur apud Diodorum lib. 4. qui eum quoque *Phlegræum* vocat.

veſontio, oppidum maximum Sequanorum natura loci munitum, inter Celtas, nunc comitatu Burgundiæ circumſeptum. Ciuitas eſt Imperialis ac Metropolica, nomen retinens, mutata litera v, in b, vt Romanis & Vaſconibus pronuntiandi mos eſt. Situm habet qualem Cæſar in Commentariis deſcripſit, præterquam quòd nunc eam idem fluuius ex magna parte interſecat. In illa ſunt loca vetuſta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campúſque Mineruæ vulgò ſemper Latinè dicta ſunt. Multáque alia priſcæ vetuſtatis monumenta conſiſtunt. Gallicè *Beſançõn*. *Viſontium* vocat Ptolem. *Bicentiona* Iulianus Apoſtata in Epiſtolis. *Biſonties* Marcellinus. *Chryſopolim* quoque appellatam ſcribit Paradinus.

veſores, rex Ægyptiorum. Scithis bellum indixit, anno mundi 2731.

Veſpaſianus, Impe. de quo Ro. abundè Suetonius Tranquil. & Euſ. b. li. 3. c. 3.

Veſper, ſydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plin. lib. . capit. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens. Lucifer nomen accipit, vt ſol alter, diem maturans contrà ab occurſu refulgens, nuncupatur Veſper, vt proroga[ns] lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

vide Venus.

Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis ſcribit Plin. li. 4. c. 20.

veſta, Saturni filia ex Ope: quanquam à poetis non rarò pro terra ſumitur, ſiue quòd omnibus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua ſtet. Ouid. lib. 6. Faſt.

Stat vi terra ſua: vi ſtando Veſta vocatur.

Nec deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductũ velint, aſpiratione in v conſonantem mutata: vt Venetus, pro Henetus: Velia pro Helia Cui ſententiæ ſubſcripſit & Cicero lib. 1. de Natu. Deo. Veſtæ (inquit) nomen ſumptum eſt à Græcis. Ea eſt enim, quæ ab illis ἑστία dicitur, víſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouid.

Nec tu aliud Veſtam, quam viuam intellige flammam,
Natáque de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo eſt quę ſemina nulla remittit. Veteres autem duas eſſe Veſtas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouid. loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cererémque creatas
Semine Saturni, tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has poetę, alteram pro altera ponentes. Id tamen obſeruandum eſt, cùm Veſtam pro terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum: quando verò virginẽ nominant, de filia eius eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Hanc vnam ex diis penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam aduexit. Vir. lib. 2. Æneid.

Sic ait, & manib. vittas, Veſtámque potentem,
Æternúmque adytis offert penetralibus ignem.

Cui ſententię nõ obſcurè adſtipulatur & Liuius cùm Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romę inſtituta, multíſq; ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille ſacerdotes ei ſacrauit, ſtipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliiſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura erat, vt ignem perpetuum conſeruarent: qui ſi fortè per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma, purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porrò virgo Veſtalis legebatur intra annum ſextum ſuæ ętatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem: poſtea nubere licebat, Quòd ſi interim fortè ſtuprũ commiſiſſet, viua defodiebatur. vide Plutarc. in Numa.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuę habitãs, quæ quondam quæſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liu, lib. 6. ſecundi belli Pun.

Veſtini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, vt ſcribit Plin. li. 3. c. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Martialis lib. 13.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Alii inter Mauricos Sabinóſque, alii iuxta

Marſos & Sabinos, hos populos eſſe dicunt.

veſtralpus, Alemanorum rex, anno ſal. 358.

veſula: vulgò *Perigueux*, ciuitas inſignis in Gallia Aquitanica, quondam vrbs Iapheti, Noë patriarchæ filij, vocitata. Ptol. lib. 2. c. 7. 5. tab. 3 Europ.

veſulus, mons Liguriç iuxta Alpes, inter cæteros clariſſimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teſte Plin. lib. 3. c. 19. Virg. 10. Æneid.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus, quos pinifer annos
Defendit.

Veſeuum à Virgilio 2. Georg. nominari ſcribit Seruius eo verſu,

Talem diues arat Capua, & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Veſo nunc dici ait Leander. Errat Ptolemçus vt annotauit Varrerius, qui huius fluminis caput ad Larium lacum deſcribit.

veſuna, Ptolemæo Petrocoriorum vrbs in Aquitania, *Perigort* Villanouano eſt.

veſuuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campaniç, non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus, Martial. lib. 4.

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Valerius Flaccus li. 3. Argonaut. Veſbium vocat, aut certè Veſuuium per tres ſyllabas.

---magis vt mugitor anhelet
Veſuius.

Vide de hoc plura in dictione Veſeuus.

vetera Caſtra, hybernorum Romanorũ locus eſt circa & prope Rhenum fluuium, amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectenſem & Colonienſem. Cæſar in comment. *Santen* Pyramio, *Berck* Simlero. Aliis *Aquisgranum* eſt, de quo vide Nuagerra.

vetera caſtra, locus Auentinæ ad Danubium à Ratisbona Orientem verſus decimo quinto, lapide diſtans quem nunc *Pfeter* appellant.

vetones, populi in Hiſpania, teſte Plinio li. 25. c. 8. & qui herbam betonicam inuenerunt. Alii Vetrones ſcribunt, alij Vectones. Lucanus li. 4.

Vectoneſque leues, &c.

vetulonium ſeu Vetulonia, locus in Hetruria Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

vetulonium, Tuſcorum vrbs Ptol. li. 3. c. 1 hodie *Viterbo*. vocatur etiam *Vetulia* & *Selua Vetletta* a Leandro. Hermolaus hodie etiam dici *Vruitello* putat.

Vetus Apoſtolorum diſcipulus & auditor, quartus Viennenſis epiſcopus fuit Adon Arch. Viennenſ.

V E

Vfens, fluuius eſt iuxta Tarracinam per paludes Pontinas fluens, teſte Plin. lib. 3. ca. 5. Virg. 7. Æneid.

--gelidúſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Æquicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduerſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Troiano eſt interfectus, de quo Virg. li. 7. & 12. Æneid.

vffugum, Brutiorum ciuitas apud Liuium. *Montalto* videtur Barrio.

V I

Via, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

Via, Hiſpaniæ fluuius, Ptolem. li. 2. ca. 6. cuius meminit & Pompon. lib. 3.

viacenſes, Hiſpaniæ populi apud Plin. quos Pinetus *Baezza* interpretatur.

viadrus, fluuius.

viana. vide Vienna & *Ala Flauiana*. Hãc Simlerus *Vernaniam* ſiue *Venianiam* Antonini putat, & *Vvangen* interpretatur, *Vi-iania* legit Notitiarum liber.

vibali, Plinio Hiſpaniæ populi *Tomila* Pinetus interpretatur in Gallico P[illegible]

viberi Plinii, eoſdem apud eundem *Iuberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valleſiæ libello, etſi Gelenius, vt idem ait, pro Iuberis *Viberos*, vbi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

viviſci, populi ſunt: vulgò *Le pays à l'entour de Bordeaux*, Hos Plinius *Vbiſcos* & Strabo *Ioſcos* vocat. *Viuiſca* gens eſt Auſonio in Idyllio Moſellæ. Per V in ſecunda rectè ſcribi ex antiquo lapide docet Scaliger in ſuis Auſonianis lectionibus.

vibius Virius, Capuæ deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium Decad. 3. li. 6. Fuerat enim author Campanæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem facerent, perſuaſit. Vibium Virium, inquit Liuius, ſeptem & viginti fermè Senatores domum ſecuti ſunt, epulatíque cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino ab imminentis ſenſu mali, venenum omnes ſumpſerunt. Inde ex illo conuiuio, dextris inter ſe datis vltimóque complexu, collachrymantes ſuum patriæque caſum, alii, vt eodem rogo cremarentur, manſerunt, alii domos digreſſi ſunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam pleriqu e eorum & diei inſequentis partem, cùm animam egiſſent, omnes tamen priùs quàm aperirentur hoſtibus portæ expirarunt. Hactenus Liuius, apud quem Vibii orationem legito libro 6. Decad. 3.

vibo, ſeu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatum, & Hippo vocatum, vt ſcribit Mela lib. 2.

Vicenſinum, in Antonini itinerario eſt vrbs inter Heracleam & Thurium, *Trebiſatt* hodie eſt in Calabria, Barrio teſte, qui *Vicenumum* legit.

vicentia, Venetię oppidum, Plin. li. 2. c. 19. vide Vincentia Hodie *Vicenza* nominatur. *Bitetia* aliàs *Viſetia* Æliano. variat enim lectio *Vicetia* apud Plinium eſt *Veicetia* quoq; in lapidibus haberi oſtendit in ſua orthogia hia Manutius.

viconia, vel Vinouia, Britanniæ inſulæ vrbs Ptolemęo *Vinnouium* eſſe putat Talbotus vrbem Brigantum. vide Binonium.

victericus, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VII. & ipſe inſidiis ſuorum periit. Ritius.

victor XIV. Romanorum epiſcopus, regnauit annis X. Euſebius lib. 5. cap. vltimo, anno ſalutis 190.

victoria. vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo Camarica.

victoriæ mons in Hiſpania citeriore, vt Liuius auctor eſt libro 24. *Moncia* fortè hodie, vt Florianus putat, non procul ab Iberi fluminis oſtio.

victorianus, in Adrumentina ciuitate oriundus, Carthaginis proconſul, & in Vandalorum perſecutione martyr inſignis. Victor libro 3. de Vand. perſecut.

D. Victorius Maſſilienſis epiſcopus, anno Dom. 3?0. ſub Diocletiano tyranno martyrio coronatus Gregor. Turon. libro I. capit. 77. de Mirac.

victorinus, propter ſtupra & adulteria interfectus eſt Agrippinæ: quo occiſo, Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

vicus Italicus, Zagrabia Sclauonię caput olim dictus eſt, Bonfinio auctore.

vicus ſceleratus Romæ antea fuit, *Cyprius* dictus Liuio & Halicarnaſſeo teſtibus.

vicus Valerius, alii Varronis appellant, vt ait Sabellicus. *Vicouaro* in Æquicolis, Latii oppidum. Villæ Varronis meminit Cicero in Philippicis.

vicus. Ptolemæo Germaniæ fluuius eſt circa Rheni oſtia, *Svvarte VVater* Rithaymero dicitur, aliis *Rhegge* videtur. Beccano ille fluuius eſt qui Groeningam interſecat.

vidua. Hiberniæ amnis apud Ptole. *Vadia* habet M. Nig. & dicit hodie *Mut* vocari.

vienenſis Diaconus, martyr, anno ſalutis 169.

vienna, Auſtrię metropolis, vbi inclyta, & omnium vrbium quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clariſſima: quam Vianam Plinius nominaſſe videtur c. 24. li. 3 vt placet Hermolao. Eſt & Vienna Delphinatus illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi, cuius meminit Mela lib. 2 in deſcriptione Galliæ Narbonenſis. *Vienne en Dauphiné*, vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. *Biennus* Stephano dicitur.

vigilius, LXII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis XVIII. menſ. VI. an. ſalutis 537.

vigiſonus, lacus eſt in agro Patauino.

viminalis collis, dictus eſt Romę, quòd ibi viminum ſylua fuit: vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ ſint.

viminalis via, quę ad Viminalem collem ducebat: eadem Numuntia à Numentano agro.

vincentia vrbs Venetię, patria Rhemnij, Palęmonis grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,

Et Verona ferax frugum Vincentia bello
Strenua, &c. aliàs Vicentia. Tacitus libro 19. Poſſeſſa ipſo tranſitu Vicentia: ſic enim Plinius: atque Ptolemæus vocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam, ex ſcriptione, quæ in agro Veronenſi reperta eſt, vt notat Rhenanus in ſuis caſtigationibus in Tacitum.

victoria, Dea quam vetuſtas pēnatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet: hinc Auſon.

Tu quoque ab æthereo præpes victoria lapſu.

Et Prudentius,

Marmoreo in templo rutilas victoria pennas
Explicet è multis ſurgat famata talentis.

Ideò ſcribit quòd aureę & aureatę victorię plerunque ponerentur, quas & quędam ſimulachra interdum ſuis manibus ſuſtinebant. Cicero 3. de Natura Deorum. Idem victoriolas aureas & pateras, coronáſque quę ſimulachrorum porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait pennigera, pexo crine, nudo pede ſuſpenſa, ſtrophio reuincta, ſinu veſtis fluitante. Ex Turneb. 61.

villa Cæſarum, fluuio Tiberi impoſita iuxta nonum lapidem viâ Flaminia quæ ob id vocatur *Ad Gallinas* ſic Plin. lib. 15. c. 30.

villa Fauſtini, Antonino Anglię locus eſt. Fortè hodie *S. Edmunds Burye.*

viminatium, Ptolemæo oppidum Myſię ſuperioris. *Vidino* à Nigro dicitur. Viminatium P. Diacono Iſtri inſula eſt.

vincentius, conſul, ab vrbe 1154.

vinceſlaus, Romanorum imperator, XXXII. regnauit annis XXII. ann. ſalutis 1379.

vinceſlaus, Bohemorum rex XII. à patre deſignatur an. ſalutis 1366.

vincomalus, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur libro tertio capite 20. Vide ſuprà in dictione Vandali. *Biern* interpretantur ab Auentino, & Philippo Appiano, *Lintzgovv* Scudo. *Vindelicia* habet Ptol.

vindelicia, regio Germaniæ Rhetiam habens

Occaſu, Noricum ab Ortu: ab illa Lyco, ab hoc Æneo fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, ſydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plin. lib 28. ca. trigeſimo primo, Cæſari & Aſſyriæ ſtella, quæ Vindemiator appellatur.

Vindinum, Cenomanorum in Gallia Lugdunenſi vrbs, Ptolemæo. *Vendoſme* à Villanouano dici legit Ortel.

Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemęum, li. 2. ca. 6. Vulgò *Montes Ocai de Aſturias.*

Vindocinum, Galliç Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum extabat. Gregor. Turonenſ. lib. 9. hiſtor. Franc. vulgò *Vandoſme.* vide Vindinum.

Vindomagus, Ptolemæo Galliæ Narbonenſis vrbs *S. Tibere* nomen habet apud Poldum Albertum.

Vindonillæ, locus prope Moguntiam vrbem Ciſrhenanam. Tacit.

Vindoniſſa, Tacito li. 4. hiſtor. & Antonino in Heluetiis oppidum, quod B. Rhenanus *VVindichs* vocari tradit. Lazius in ſua Vienna ſcribit huius Vindoniſſæ ruinas in ſuo Cœnobio *Kunisfelden* reperiri.

Vigenna, Galliç fluuius, qui ſe in Ligerim exonerat, notus Fortunato & Georgio Turonenſi. Hodie *Vienne* dici colligitur ex tabulis.

Vintium, Nerulionum in Alpibus litoreis vrbs Ptol. li. 3. c. 1. vulgò *Monte Viſol, Veſulo monte.* vide Veſulus.

Violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore eſt vocatus, Sidon. libr. Epiſt 2. ad Mauruſium.

Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro primo, capite primo. hodie Biuona. Hippo. Plinio.

Vipitenum, oppidum Germaniæ Antonino. Simlerus ait hodie *Am Lug,* aut *Stertzingen*, ad Brennum montem vocari.

Virbius, idē qui Hippolytus, Theſei & Hippolytę Amazonis filius: qui cùm à Phędra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet: patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cúmque iuxta maris littus perueniſſet, incuſſo à Neptuno pauore equi conſternati, implicatum habens Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana, Æſculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quaſi bis virum. Ouid. 15. Metam.

Tu mihi, ne præſens augerem muneri, huius
Inuidiam denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, poſſémque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit.
Ora mihi, Cretámque diu dubitauit habendam
Traderet an Delo, Cretáque reliƈtis,
Hic poſuit nomenque ſimul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, iubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgitanum vocant, ſitum. Author Pomponius libro 2. Hiſpaniæ etiam vrbs eſt, quam Cluſius dicit fortè hodie *Vera* vel *Bera*, dici: eiuſdem enim pronunciationis eſt apud Hiſpanos V. & B.

Virgilius, Mantuanus poeta celeberrimus, Marone Maiáque natus, qui primùm apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autumant. Hinc Vergilianus adieƈtiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noui. vide Vergilius.

virginius, propriam filiam occidit, vt liberam ſeruaret, ab vrbe cond. 62. Liu.

virgium & voragium, Latinis dici Liguriç oppidum, quod vulgò *Voragine* vocant: auctores ſunt Blondus & Leander.

viriatus, Luſitanus, primùm in Hiſpania è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M Ventirium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo fœlicius rem cum eo geſſit, tantúmque terrorem hoſtibus is intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus, conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multum imploratus, tumulatúſque nobili funere. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum eſt.

viriballum, Corſicæ oppidum Ptolemæo. *Punta di Adiazza* dicitur Leandro.

vindomarus, Gallorum rex, ab vrbe condita 288.

viritium, Ptolemæo libro ſecundo, capite vndecimo, Germaniæ in tractu Septentrionali vrbs: vulgò *Grinſnagen.* Altamero, *Griepſvvald.*

virius Gallus Aug. II. conſul, ab vrbe condita 1004.

virodunum, oppidum Sequanorum: vulgò *Verdun ſur Saone.*

virtus apud Romanos pro dea colebatur, & huic ædem vouit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam eius filius ad portam Capenam dedicauit. Liu. Plutarch. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri iuberent. Cicero libro ſecundo de legibus virtutem coli iubet. De virtute elegans extat deſcriptio in Panegyri-

gyrico Claudiani. Templum virtutis ita coniunctum erat cum Honoris æde, vt in hanc nonniſi per illud pateret aditus, vt ſignificarent veram vnicámque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectatóque formabant, nunc quadrato ſaxo inſiſtentem: aliquoties mulierem columnæ læuo nixam cubito, dextra colubrum tenentem. Maſcula virtus ſub imagine ſenis barbari nudi, ſtantis, clauæ innitentis, cum leonina pelle brachio aduoluta.

Viroueſca, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. (in antiquo codice Virdubeſca) Hiſpaniæ vrbs. vulgò *Birnieſca*. *Vara* legitur in Plinio Gallico.

Vironiacum Antonini, eſt pagus Flandriæ *VVaruvuck* dictum, vt placet Meyero & Mercatori.

Vittingui populi, ab Aureliano Imperatore deuicti. Pollio in huius vita, *VVirtenbergenſibus* fortè nomen ab his, inquit Rhenanus.

Viſentum, Etruriæ oppidum, Faleio in Minatia familia.

Virucinates, Plinio Vindelicorum populi ſunt ad Ambrum & Iſaram fluuios, vt Simlerus tradit, qui eos hodie *Frajinger* vocat.

Viruni & Virunum, Ptol. Germaniæ populi, & vrbs ad Sueuum fluuium.

Virunum, Plinio & Antonino, in Noricis oppidum *Bruneck*, Simlero in Carinthia. *Beruniũm* habet Suidas, & addit huius nominis originem valde fabuloſam.

Viſburgij, Germaniæ populi apud Ptolemæum.

Viſigothi, populi, ſub Alarico à Francis victi, anno ſalutis 513.

Viſio, Antonino eſt vrbs, quam Paradinus in Sabaudia deſcribit, & *Vignonet* vocat. Portus marinus eſt apud Antoninum.

Viſontium Ptolemæo, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, in Pelendonibus. Hodie *Viſeo*, & Latinis *Viſeum* dici ſcribit Villanouanus. Viſeo oppidum Luſitaniæ eſſe, multiſque paraſangis, à Viſontio Ptolemæi diſtare docet G. Varrerius in ſua Chorographia. Viſontium eidem Ptolemæo eſt Pannoniæ ſuperioris oppidum.

Viſontium, nunc Biſontium, Burgundiæ metropolis vbi plura veterum ædificiorum veſtigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo ſcaturiunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter verò ſalſæ, ex qua ſal denſiſſimum, duriſſimum, & candore præſtantiſſimum conficiunt, quod & maximum illius nationis vectigal. Munſt. lib. 2. Vide Veſontium.

Viſtula, Ptol. ſiue Viſtillus, Plinio, Germaniæ limitaneus ad ortum ſolis fluuius. *Die VVixel*, vulgò. *Drauaniza*, Nigro. *Viſula* à Pomponio dicitur. *Vandalum* eum vocat, a regina in ipſo ſubmerſa, Math. Milchouienſis. Sunt qui *Iſtula* apud Ptolemæum legunt, ſed corruptè, vt credit Ortel. B. Rhenanus credit hunc fluuium Plinio *Viſillum* & non *Viſtulam* dici, addítque hunc eius locum eſſe mendoſum libro 4. ca. 14. *Amnes clari in Oceanum defluunt Guttalus, Viſtillus ſiue Viſtula, Albis, Viſurgis, Amiſius, Rhenus.* hic legendum hoc modo docet, Viſtillus, Sueuus, Albis &c. ſed hoc contra mentem Plinii eſſe ex eo liquet, quòd Sueuus minimè in Oceanum effluat, ſed in Hauellam fluuium ſe exonerat.

Viſula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomp. li. 3. Viſtula item dicitur, Iuſtilla & Iſtula, vt notat Vadian.

Viſurgis, Germaniæ fluuius eſt, vt ſcribit Pomponius Mela li. 3. vulgò, *die Vueſer.* Vide Biſurgis, & Erygrus. *Veſata* Sidonio dicitur, & *Itargis* Ouidio dici notauit Hadr. Iunius.

Vitaca, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Vitæ, Germaniæ populi apud Bedam de quorũ origine ſunt, vt ipſe ait, *Cantuarij & Veſtuarij*, h.e. qui Vectim inſulam & tractum è regione in continente habitant *Ibitt* à nonnullis vocantur, vt ſcribit Alexander Neuyllius.

Vitalianus, LXXIII. pontifex, annis 14. menſ. VI. anno ſalutis 661.

Vitalis, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 332.

Vitalis Michael, Venetorum dux, Vlticum Aquileiæ Patriarcham in bello & D.CC. ex Foroiuliana Vngariáque nobilitate cepit, ac Foroiulienſes tributarios fecit. Blond. anno ſalutis 1156.

Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, Gentile. Steph.

Vitellianum, Galliæ Ciſpadanæ oppidũ, quod nunc *Viadana* vocatur, Gaud. Merula.

Vitembergia, vrbs Germaniæ vulgò dicta, Ptolemæo, Calegia.

Viterbum, Tuſciæ oppidum, iacet amœno ſpatioſóque loco, iugis Cyminiis à tergo imminẽtibus, plurimis haud pœnitendis operibus nitẽs, inter quæ fons eſt inſignis, & maximæ cum ſpectantium admiratione copioſus. Leander hodie *Viterbo.* Volaterranus putat fuiſſe *Longulam* à Liuio vocatam. Hermolaus ſcribit Ptolem. *Elbij Vicum* dici. Platina in Clementis vita tradit quõdam *Vetuloniam* dictam.

Vitigis, Rom. Imp Romam obſedit, obſidionem ſoluit, factis induciis III. menſium regnauit ann. V. ann. ſal. 539.

Vitis, Plinio Flaminiæ fluuius iuxta Rauennam. *Montone*, Leandro. *Recone*, vel *Aquadorta* Blondo, vt Rubæus refert. Blondus etiam Bri-

dentem fluuium videtur hoc loco ponere, quem *Portella* ... vocatum ſcribit li.1. Decad.3. dicit Bi...entem *Roncho* nominari.

vitiza. Hiſpanorum rex, Egipię filius, regnauit annos nouem, anno ſalutis ſexcenteſimo nonageſimo ſecundo.

vitodurum Heluetiæ oppidum, Anton. *Vvintertbur*, Schudo. *Coſtentz* verò ad lacum Acronium ex eo facit Cęnalis & Hermannus Schedel. item Rob. Gaguinus, qui addit illud à Conſtantino Conſtantini patre Conſtantiæ nomen habere.

viteldus, vir ſanguinarius ac tyrannus, qui Lituanię præfuit: cuius mag... um nomen ſua tempeſtate fuit. Nam eum ſubditi adeò timuerunt, vt iuſſi laqueo ſe ſuſpęnder..., ma...ere potius quàm in principis indignationem ... incidere voluerint. Detrectantes imperium inſutos vrſi... æ pelli, viuentibus vrſis (quos eam ob cauſam nutrieb...) dilaniandos obiectauit, crudelibúſque aliis affecit ſuppliciis. Equitans arcum ſemper re... ſum geſtauit: ſi quem conſpicatus eſt aliter incedere quàm voluit, confeſtim ſagitta confodit. Multos quoque per ludum interemit. Pius II. Pont. Max. Europ. c.26.

vitrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.

vitrunus, antiquus deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentius ſenſum.

viuariū, Gallię Narbonenſis oppidum. *Viuiers en Viuarais*, I. Poldo. apud Sigebertum fit huius mentio circa annum Domini 1124.

viuentani, Vmbriæ gens. Plin.

viuianus, conſul ab vrbe condita 1216.

V L

Vlæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi, Ptole.

vlai, nomen fontis vnde flumen ...lai oritur iuxta Danielem 8. Latin. fortitudo vel ſtultitia, aut, forſitan.

vlam, filius Sarez filii Machir, 1. Paralipom. 7. Primogenitus Eſec. 1. Paralip. 8. Lat veſtibulum vel porticus, aut fortitudo, vel ſtultitia eorum.

vladiſlaus, Bohemorum rex ſecundus, à Friderico deſignatus: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauaſſet operam, rubri leonis bifurcata cauda inſigni regio donatur, anno ſalutis 1161.

vladiſlaus, Cazimiri Polonię regis filius, Vngarię & Bohemię rex regnauit ann. XXII. fœdus cum Maximiliano imperatore icit, ann. ſalutis 1496.

vlbanectes liberi, Galliæ Belgicę populi, apud Plin.

vl... Lucanorum vrbs. Ptol.

vdalricus Hanius, Mogontiacus, ex ære literas fecit, eóque modo ſcriptos libros Romam attulit.

vlia, Turdulorum in Hiſpania Bætica vrbs, Ptole. *Monte maior* Morali, quinque leucis à Cordúba.

vliarus Aquitanici ſinus inſula apud Plinium. hodie *Oleron*, vt rectè conicit Ortelius.

vlbiniani: Mauritanię Tingitanæ gens. Ptolem.

vlipada inſulę Taprobanę vrbs mediterranea. Ptol.

vlius, Apollo dicebatur, quòd ſalubritatis eſſet author.

vlizibirrha, Africæ Propriæ vrbs apud Ptolemæum. ...lizuburitanum oppidum vocatur Plinio.

vlma, inſignis Sueuiæ ciuitas, ad vlteriorem Danubii ripam ſita, vbi Hylerus & Blanus amnes Danubio miſcētur redditúrque ...de ...tem Danubius nauigabilis. Putatur autem ab vlmis ſeu vlmetis hoc nomen ...epta, quòd constructa ſit in terra virgine plena & apta vlmetis. Olim abbati ... ...iam p...r...bat ſed tempore Friderici tertii ab illa iuriſdictione ...menſes ſeſe exemerunt. Munſter.

vlm...s Antonini, vocatur *Iltz* à Simlero, Pannoniæ inferioris vrbs.

vlpia Traiana. Vide Zarmizegethuſa.

vlpianum, Dardaniæ vrbs in Myſia ſuperiore ...tolem. Daciæ item oppidum apud eundem. Hanc Procopius lib.4. de ædificiis Iuſtiniani imp. ſcribit ab hoc imperatore reſtauratam, & ſuo nomine *Iuſtinianam Secundam* voce Latina appellatam. ſi verum eſt quod Nicep. Calyſtus dicit, duæ erunt huius nominis vrbes. is enim tradit hunc Iuſtinianum in Cypro quandam ciuitatem *Iuſtinianam Secundam* nuncupaſſe, in honorem coniugis, cui Cyprus patria erat. *Vlpianum* etiam Daciæ vrbs eſt apud Ptol. quæ à mare Nigro *Czanadre*: & à Caſtaldo *Alba Iulia* interpretatur. *Vlpianam* vrbem eam vocat Procopius libro 3. de bello Gothorum, Vlpianam villam Iornandes, atque eam in Illyrico ponunt.

Vlpianus, Iuriſconſultus, Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponii in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, vt notat Raphael Volat.

vlpis Diana apud Lacedæmonios dicta eſt, Palæph. lib.2.

vlpon, Italiæ ciuitas.

vlubrę, arum, ignobilis Italię vicus, iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipſo educatus fuerit Auguſtus, memorabilis, vt annotauit Porphyr. in illud Horatii libro 1. Epiſtol.

Quod petis hic eſt,
Vt ... lubris, animus ſi te non deficit æquus.

vlulubium, Plinio, Vlizibirrha, Ptole Africæ Propriæ vrbs.

vlyſſea, Hiſpaniæ Bæticæ locus, in quo Miner-

neruæ fanum Supra Abderam in montanis eſt, Strabo.

Vlyſſes rex Ithacæ & Dulichii inſularum, filius Laërtæ & Anticleæ. quanquam non deſunt qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleę, cùm ad Laërtę ... duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoſeos illi obiicit, quòd Siſyphio ſanguine eſſet genitus. Fingitur ab Homero vir multa pręditus facundia, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Vxorem habuit Penelopem, Icarij filiam, ex qua Telemachum filium ſuſcepit, eámque tam propere adamauit, vt reliquis Gręcorum principibus ad bellum Troianum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulauerit futurum ſperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuerſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco obiecit, quod Vlyſſes conſpicatus, ne filium lęderet, aratrum ſubleuauit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illum, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Pertractus itaque ad Troiam ſtrenuã vtiliſſimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæa porta ſitus erat, clàm ſuſtulit, Palladiú(m)que vna cum Diomede ex Troia cęſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede, Rheſum Thraciæ regem occidit, equóſque eius abduxit, priuſquàm Xanthi aquam deguſtaſſent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, ſine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis cauſa grauiſſimas inimicitias exercuit: cúmque tandem per calumniam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiſo Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus eſt. Capta autem Troia Orſilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obſtantem, ne legitima pars prædæ ſibi diuideretur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cùm nauim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempeſtate, primùm in Ciconum littus pulſus eſt. Atque inde rurſus ſoluens ſimili tempeſtate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cùm ſocii loton guſtaſſent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rurſus vela faciens, in Siciliam delatus eſt, vbi Polyphemi antrum cum duodecim ſociis intrauit; ex quibus cùm Cyclops ſex deuoraſſet, oculum ei eruit, præuſto ſtipite, pellibúſque arietum inuolutus, cum ſuperſtitibus antrum euaſit. Hinc in Æoliam nauigans, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus eſſet, ſocii theſaurum eſſe credentes, vtrem ſoluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus, deuenit ad Læſtrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cùm exploratores eius in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco acceſſit impauidus & ſtricto gladio eam coëgit, vt ſocios priſtinæ formæ ſuos reſtitueret: quod cum feciſſet, eius poſtea conſuetudine vſus per totum annum, ſuſcepit ex ea Telegonum filium: Heſiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuiſſe dicit. Ægrè deinde ab ea dimiſſus, ad Oceanum peruenit, vnde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibíque de Anticlea matre Alpenore, Tireſia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorifica proſequitur ſepultura. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt; quarum cantus ne audiret, ſociis aures cera obturauit: ſe autem ad malum alligari fecit, eâque ratione illarum inſidias tutus euaſit. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, non ſine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaethuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri iuſſit. Sed ipſo dormiente, ſocij fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt: adeò vt ex omnibus ſolus ſit ſeruatus Vlyſſes: qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſulam appulſus, à Calypſo Nympha ſuſceptus eſt: ſeptémque annis eius conſuetudine vſus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, vt Heſiodo placet, ex ea genuit. Poſt hæc miſertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam miſſo, imperat deæ, vt Vlyſſem dimiſſum faciat. Confecta itaque rate, Vlyſſes rurſus mari ſe committit. Verum cùm iam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubitò immiſſa à Neptuno tempeſtate, nauim fregit, actúmque de eo omnino fuiſſet, niſi eius miſerta Leucothoe, tabulam ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnauit, ibidémque, quòd nudus eſſet, inter frondes ſe occultauit. Verùm non multò pòſt à Nauſicaa filia Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem eiuſdem Alcinoi coniugem deductus, dono nauem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, vbi cum dormientem cum donis depoſuiſſet, tandem excitatus à Palla-

de ipſius monitu habitum medici accepit, hoc modo ad ſuos ſubulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi poſt multas iniurias ſibi à procis illatas tandem ab Euryclea nutrice agnitus arma ex cōpoſito cum filio & duobus ſubulcis quibus ſe indicarat aduerſus procos ſumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque ſic Penelopem recepit. Poſtea cùm ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autē filius ex Circe ſuſceptus, patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum ſpina venenoſa trigonis piſcis transfixit.

Vlyſſis ſapientem & verè politicum virum repræſentantis, allegoriam explicat, omniáq; eius præclarè geſta deſcribit N. Comes, mythologiæ lib. 9. c. 1.

Vlyſſis portus, Siciliæ vrbs, Plin. ab Aretio *Longina* vocatur. Fazellus putat olim quoque *Engyon* dictam. Eius meminit Ptol. Vlyſſis portus ex Iſacio *Cacra* priùs nominabatur. Leander qui deſcripſit inſulas Italicas, Vlyſſis portum *Cabo Raſcaranchi* & Odyſſeæ *Porto de Pali* vocat.

Vlysbona, ciuitas in Hiſpania ab Vlyſſe condita. Sunt tamen qui præcipitant & Vlyxem, & Vlyxbonam ſcribi per x, ſed tales literas Græci ignorant. Aliàs Vlyſſipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regia eſt. Tradit vetuſtas ab Vlyſſe conditam eſſe. Strabo Vlyſſeam appellari ſcribit. li. 3. vide Oliſpo.

V M

Vmbilicum maris nominat Paulus Diaconus quandam Oceani voraginem, cúmque deſcribit circa Orientale littus Scandiæ. Huius meminit etiam Syluester Cambrenſis, & noſtro tempore Olaus Magnus ſub nomine Charybdis. Haud procul eſt à Noruegiæ continente, reſpicítque à parte Septentrionali ſcopulum *VVeercy* dictum, latitudinis 68. partium ab Æquinoctiali Arctum verſus. Ab effectu nomen ſortitur. Eſt enim Germanici maris locus, vbi ſingulis ſenis horis creſcente Oceano aqua deorſum in barathra deuoluitur atque demergitur, tanta vi & rotatione, támque incredibili vndarum ſtrepitu, vt facilius quis admirari quàm deſcribere poſſit. Et contrà, eadem, totidem horis Oceano decreſcente, rurſum ex imo reſurgit, ſurſúmque emergit, atque attollitur tanto impetu, vt nulla ſit tam ingentis ponderis moles, neque vllum quantumuis vaſtiſſimum piſcium genus, quod ad fundum ſubſidere queat. Omniáque tunc antea rapta abſorptáque, inter quæ interdum naues hominibus & mercibus onuſtas eructat & euomit. Patet hæc vorago in ambitu XL. M. P. Hinc quamplurimi omnem Oceani fluxum & refluxum, originem habere exiſtimant. Stupendum Naturæ imperſcrutabilis miraculum. Apud Melam Anhelitus mundi vocatur. *Nares mundi* apud Solinum. Oceani Euripū & Abyſſi voraginem vocari ſcribit Crantzius. Neque dubium etiam (inquit Ortelius) quin ea etiam quæ ex Iacobi Gnoyen, & cuiuſdam præſtigiatoris monachi relatione in G. Mercatoris vniuerſali tabula de ſubpolari regione falsò commemorantur, ad hunc locum verè ſint referenda.

Vmbiæ, Indiæ populi. Plin.

Vmbranates, VIII. regionis Italiæ populi. Plin.

Vmbranici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Vmbri, Italiæ populi, Ptolem. lib 3. c. 1. hodie Ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italię inter Apenninum & mare Adriaticum ſita ita dicta ἀπὸ τῶν ὄμβρων, hoc eſt ab imbre, proptereà quòd Vmbri omnium Italię populorum antiquiſſimi, inundationi terrarum, in imbribus quę ſuperfuiſſe credantur, vt refert Plin. li. 3. cap. 14. Aut certè Vmbria dicta eſt ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinem montium & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Omnino trecenta oppida habuiſſe fertur, quę poſtea Hetruſci deleuerunt. Hodie ſunt reliqua. Sentinum, Fanum Fortunæ, Nurſia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Aſiſia, Tudertum, Narnia, & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2.

Iſque ſui pulſo iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbrię, in quadam ſpelunca vndecim millia, armatorum fumo ignéq; conſumpta ſunt. Hodie *Spoleto* vocari ex recentioribus ſcriptoribus manifeſtum eſt. *Ombria* Græcis dici Plin. teſtatur, *Ombros* & *Ombricos* vocat Stephan. eius incolas, quos Liguribus finitimos facit Halicarn. 1. *Vmbriam quam Tribum Sappianam vocant*, inquit Liu. lib. 31.

Vmbricorum, regio Scythię eſt apud Herodotum, *Crabaten* ſiue *Croatiam* interpretatur Peucerus in ſuo libello De dimenſione terræ inſcripto.

Vmbro mons, Tuſcię locus eſt apud Antoninum, *S. Quirico* putat Annius in Senenſi territorio oppidulum.

Vndalus, vrbs Galliæ Narbonenſis ad confluentia Sulgæ in Rhodanum ſita Strab. lib 4. Hunc Paradinus ſcribit hodie *Pons Sulgæ* vocari. Intercidiſſe vrbem inquit Scaliger in ſuo Auſonio hodiéque eum locum dici *Portus Tralliæ*. idem addit *Vindalum* à Floro & *Vindalium* in Epitoma Liuiana nuncupari, ſic quoque Oroſius vocat li. 5. c. 3.

Vedero, Stepha. nomen fluuii Inſubriæ nauigabilis,

gabilis, qui & Lamber à Tlinio dicitur.

V N

Vndecimviri, Athenis à Themiſtocle & Ariſtide ſunt inſtituti, ſinguli qui ſe ex ſingulis tribubus, & ſcriba vndecimus cum eis adnumeratus. In legibus Solonis vndecimuiri nominatur: ſed ad eas leges multa ex poſteriore Rep. ab. ſunt adiecta, & hic à Solone nominatus in ea non potuit, qui quatuor tantùm tribus probauit. Horũ munus fuit carcerem cuſtodire, captiuum elapſum conquirere, atque in carcerem retrudere, contra fures & graſſatores actionem & habere & ad ſe trahere, & damnato vltimo afficere ſupplicio. Pollux. Plato in Apol. Socratis. Demoſt. in Timocratem.

Vnelli, populi ſunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Andibus Venetis, & finitimi Lexobiis: inter ciuitates Armoricas numerati. vulgò, *Le pays du Perche.*

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caſpium accolunt, quos quidam Hunnos vocari exiſtimant, ſunt Hungari. Quidam primam ſyllabam aſpirant Hunni. *Sabelli*, Nic. Caliſto teſte, dicuntur: & *Onogeri* Agathiæ. *Vnni Huni & Auares* iidem ſunt Eginartho cum *Hungaris* hodie, Hungaros *Vgres & Magores* quoque appellat idem. Hunnos *Chunos* apud Ptolem. vocari vult Peucerus.

V O

Voberca, villa eſt iuxta Bilbilem amnem curſu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate ſcaturientium fontium amœniſſima, Martial. *Bobie ca* hodie.

Voliſcus Iulius Tullus, conſul, ab vrbe condita 261.

Vobrix, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum Ptol. *Lanta*, Marinollo.

Voca, Callaicorum Lucenſium, in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptole.

Vocates, populi inter Aquitanos proximi Hiſpaniæ citeriori: ab his fortè Voſcones dicti Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Auſcitanna, quos Baſarenſes dicimus, *Baſas* vulgò.

Vocetius, mons in Heluetiis, Tacit. *Botzberg*, Schudo.

Vocontij, Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela libr. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Voconia. vide Bonna.

Vogeſus, mons eſt Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucanus libro primo.

Caſtráque quæ Vogeſi curuam ſuper ardua ripam,
Pugnaces, pictis cohibebant Lingones armis.

Mont de faucilles dicitur Pineto. Separat Burgũdos a Lotharingis, atque Elſatia ab ipſis Lotharingis vt habet Lipſius in ſuis commentariis in Tacitum. Vogeſi montis ea pars eſt vnde Moſella fluuius oritur *Kratzer* vocatur ex tabella Magni Gruberi, in quo Rhenum deſcribit in Lotharingiæ Corographica tabula. Hunc tractum *Eſtaye* Gallice & *Auff der Stay* Germanicè appellari notat Ortelius; proximè ſunt montes *Ballons* dicti.

Vogia, Turdulorum in Bætica oppidum. Ptol.

Vogiſonus, ſiue Vogiſonius, lacus in Patauino agro. Plin.

Vol, Ptolemæo vrbs in Africa Propria.

Volana, Samnitum vrbs à Caruilio capta. Liu.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno ſalutis 455.

Volaterræ, ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidũ ad Cecinam fluuium, vt ſcribit Plin. lib. 3. c. 5. hodie, *Volterra.* Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus euerſam, ſed paucis poſt annis ab Othone I Impe. reſtitutam & ſuo nomine *Othonianam*: ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. *Volaterrana vada* etiam à Plinio & Rutilio deſcribuntur, ad oſtia Cæcinnæ fluminis quæ *Vada* ſine cognomine ab Antonino vocantur.

Volcæ, populi Galliæ Narbonenſis, Volcarum nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimum fuit, ſicut citra, Saliorum ſiue Solium, Ptolemæo teſte li. 2. c. 10. *Volgæ* etiam dicuntur. *Vluſcos* apud Dionyſium dici annotauit Helias Vinetus in Eutropium. *Auignon* hodie in eorum loco eſſe ſcribit Marlianus.

Volcatius Conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarũ peteret conſulatum, ę ianus. Volcatius Gallicanus quintum cõſul ſcripſit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidii Caſſij vita. Volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt Gordianorum, ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem, vultum Cęſaris Auguſti valdè retuliſſe. Author Capitol.

Volcatius Epidius grãmaticus, ſcripſit res geſtas Pompeij Magni & eius patris, primus Libertinorũ qui hiſtoriam ſcripſerit, cùm ab optimo quoq; ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cęteros N. Antonium & Auguſtum. Ex Tranquil. Volcatius Sedigitus in lib. de poetis, quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, aliquot verſibus monſtrat.

Volcentani, Lucanorum populi. Plin.

Volci, Ptolemęo de Plinio, Italiæ in Latio populi *Gaiette*, Pineto. *Buoluſci* ſcribit Suidas, ſine b ſcribit Halicarn.

Volciani, Liuio Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, circa fontes Guerbæ fluminis, hodie, *Villadieſe*.

Voldamianus, conſul, ab vrbe cond. 1024.

Voletus, Corſicę fluuius, Ptolem. *Fiumenale*, Leandro *Rigi* Pineto.

Volgæ, ſeu Volcæ, ſunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis qui nunc Auenionenſes ſunt, Nemauſenſibus & Bæterrenſibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, poſthac Liguſticum mare influit. Ciuitas eſt Epiſcopalis, in qua Romani Pontifices ſedent magno totius Italię incommodo, maiore vrbis Romę, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ reſtituti ad hanc diem manſere.

Volgeſia, Babyloniç regionis ad flumen Baarſarim vrbs Ptolemæo. *Vologeſocerta* à Plinio vocatur lib. 6. ca. 26. *Vologeſſia* apud Ammianum libro 23. legitur. *Vologeſia* Stephano eſt, idem habet *Bologeſiphoram* vrbem, ſed eam Perſidi adſcribit.

Volginia, Poloniç regio inter Lithuaniam & Podoliam iacens ad Orientem, omnium rerum propter agri fertilitatem abundans, & oppidis caſtelliſque frequens. Cromerus.

Voliba, Ptolemæo Dumniorũ vrbs, in Albione inſula, *Bodman* Villanouanus appellat, *Volimutz* Camdeno eſt.

Vologeſes, Parthorum imperator, anno ſalutis 50.

Vologeſi, ſeu Volgeſia, aut Vologeſocerta, Babyloniæ regionis ad flumen Baarſarim vrbs. Ptol. Steph. Plin.

Velones, dicti ſunt ſerui, qui bello Punico, cùm deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatem recepti ſunt: & Volones appellati, quia hoc ſponte voluerunt. Feſtus. Liuius, Volones liberi eſſe iuſſi.

Volſci, populi in Latio vltra Circeios, teſte Plin. lib. 3. c. 5. Virg. 2. Georg.

Aſſuetúmque malo Ligurem, Volſcóſque Verutos.

Ex Volſcis orta fuit Camilla, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Idem 7. Æneidos,

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

De his ſcribit Pomponius Mela libr. 2. in deſcriptione Italiæ.

Volſinienſium Lucus, qui hodie *Boſco di Monte Fiaſcone* nominatur. in Tuſcia eſt, authore Leandro.

Volſinium, Ptolemæo li. 3. c. 1. Tuſcorum vrbs, hodie *Bolſena*. vide Vulſinij & Vulſinus.

Volumnæ Fanum, Liuio li. 5. locus eſt Etruriæ. ſunt qui putent Viterbum hodie hunc locum occupare. Alii *Maſſa* nunc ibi extare dicunt, in Senenſi territorio.

Voluce, Hiſpaniæ vrbs inter Cæſarauguſtam & Aſturicam. Antonin.

Voluntii, Hiberniæ populi. Ptol.

Voluptia, voluptatis dea habita eſt.

Voluſia, xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 2. anno ſalutis 2[illegible].

Voluſius, poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus, qui Ennium ſequutus rerum geſtarum populi Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinæ,

At Voluſi annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Voluſi, cacata charta.

Voluſius Saturnius II. conſul ab vrbe condita 845.

Vomanus, Piceni fluuius. Plin. *Vomano*, hodie Alberto, Leãdro teſte. *Truncum* habet hoc tractu Strabo li. 5. quem idem L. Albertus eundem cum Vomano eſſe ſcribit.

Vonones Parthus, obſes à patre Phraate Romanis datus, in regnum repoſcitur, mox ſpretus à ſuis, ab Artabano regno exuitur. Cor. Tacit. li. 2. Iuſt. 42.

Vopiſcus, dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

Voranus, Qu. Lutatii furaciſſimus libertus, quem numerarius nummos de menſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cœlius lib. 10. c. 49.

Voreda, Angliæ vrbs apud Antoninum. *Old Carlile*, Camdeno.

Vorganium, Galliç Lugdunenſis vrbs in Oſiſmiis, Ptol.

Voturi Galli, qui Galatiam quondam tenuerant. Plin. & Solin.

Vpis Diana, apud Lacedæmonios dicta eſt. Paleph. lib. 2.

V R

Vr, vrbs Chaldęorum, vnde Thare pater Abraham. Gene. 11. Pater Eliphal. 1. Paral. 11. Lat. ignis vel lumen, aut lux, ſignificat etiam vallem. *Vre* habet Ioſephus. *Orchoe* Ptolemæi eſſe ait Villanouanus. *Vr*, Perſicum caſtellum habet Ammianus li. 25. Euſebius de præparatione Euangelica 9. c. 4. eius meminit, ſícque legit, in *Camirine*, Babyloniæ vrbe, quam alii *Vrien* vocant: quod nomen Latinè Chaldæopolim ſignificat, ait Eupolemon.

Vra, locus ad Euphratem in quo is reuerſus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plin.

Vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem eſſe malumus. Apud illos enim [illegible] dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenuſtè ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, ſiue Vraniæ, vna Muſarum, Iouis & Mnemoſynes filia, cui Aſtrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam crueiunt putant, quaſi [illegible], hoc eſt, ſublimia ſpeculantem.

tem. Ouid. lib. 5. Faſtorum.

Excipit Vranie, cœpta ſilentia cuncta.

Vranopolis, Pamphyliæ vrbs Ptolemæo in Atho monte. Plin.

Vranos, pater Saturni quem Latini Cęlum vel Cælium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidiſſe quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Perſarum rex, regnauit annis III. anno ſalutis 274.

Vraranes Seganeſſa, Perſarum rex, regnauit menſes IV. ann. ſal. 292.

Vratiſlaus, Moguntiæ ab Imperatore Bohemorum rex primus deſignatus, an. ſal. 1065.

Vrbanus XVI. Rom. epiſcopus, ann. VIII. anno ſalutis 227.

Vrbanus II. Pontifex CLX. ann XII. menſib. IIII. dieb. XIX. anno ſaluti 1088.

Vrbanus III. Pontifex CLXXIII. annis II. an. ſalutis 1185.

Vrbanus IV. Pontifex CLXXXIII. annis III. menſe I. diebus IV. anno ſalutis 1261.

Vrbanus V. pontifex CC. annis VIII. menſib. IV. anno ſalutis 1362.

Vrbanus VI. pontifex CCII. annis XI. menſ. VIII. anno ſalutis 1378.

Vrbara, oppidum in Mauritania Cæſarienſi. Ptolem.

Vrbata, Pannoniæ vrbs, apud Antoninum.

Vrbathinæ, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Vrbi, Indiæ populi. Plin.

Vrbiaca, Hiſpaniæ vrbs inter Liminium & Cæſarauguſtam. Anton.

Vrbicus, Hiſpaniæ vrbs apud Liuium, *Arbecua* Ant. Beutero, & Cluſio dicitur.

Vrbicus, Hiſpaniæ fluuius, circa Aſtorgam, hodie *Orbego*.

Vrbinia, Veſtalis virgo, amiſſæ caſtitatis ergo viua defoſſa eſt, ab vrbe condita 282. Vide in verbo Tutia.

Vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à qua Vrbinates Plin. li. 3. c. 14.

Vrbone, Turdetanorum in Bætica vrbs. Ptol. vrbs vetus, hodie dicitur ea vrbs Hollatię, quā Saxones *Aldenburg*, Dani *Brannesia*, & Vvandali *Stargard* vocant, Crantzius.

Vrbs, Liguriæ fluuius eſt Claudiano de bello Getico eo verſu,

Peruenit ad fluuium Miri cognominis Vrbem.

Virba vel *Orba* hodie vocari credit Ortelius, à Tanaro amne in Padum defertur.

Vrbubuma, Æthiopię ſub Ægypto oppidū Pl.

Vrce, vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptole. li. 2. c. 6. hodie *Aquile*.

Vrceſa, Celtiberorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptolem. *Velez* Cluſio.

Vrcinium, Corſicę inſulæ oppidum, Ptol. Ginerca Nigro: *Aiaz* Pineto.

Vrema, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptol.

Vrgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, quæ hodie *Vrgel* vocatur. Ilergetum vrbem eam dicit Florianus.

Vrgenum Straboni Galliç Narbonenſis vrbs Ernaginū, Pto. *Arnaginu* Antonini eſt Simlero.

Vrgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Borioſthenem Strab.

Vrgia, cognominatum *Caſtrum Iulium*, oppidum Gaditani conuentus, Plinio lib. 3. c. 1. Hanc autem eſſe putant, quam Strabo *Oriam* vocat, teſte Hermolao, Villanouanus putat *Vcia* Ptolemæi eſſe.

Vrgo, maris Tyrrheni inſula apud Plinium, *Gorgon* vocatur à Rutilio Numatiano, *Gorgona*, Pineto & Ptol.

Vri, gens circa Pontum Euxinum & Indum fluuium. Orph. Plin.

Vri filius Hur filii Caleb, ex Ephrata vxore. 1. Paralip. 2. Pater Gaber. 3. Reg. 4. lat. idem ſignif. quod *Vr*.

Vria, ſiue Vria ſacerdos quidam. Iſa. 8. 4. Reg. 18. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim. Ier. 26. Maritus Beth ſabee, 2. Reg. 11. 1. Par. 11. lat. ignis ſiue lumen aut lux Domini.

Vriconium, Anglię oppidum, quod Humf. auctore, Britannis *Tmvvitthig*, & Anglis *VVrekecheſtre*, & contractè *VVrockceſtre* dicitur, olim verò *Pengvvern*. Viroconium Ptolemęi in Cornauiis putat Simlerus.

Vriel, pater Maacha ſiue Michai matris Abiā regis Iuda. 2. Par. 13. qui 3. Reg. 15. dicitur Abeſſalon, filius Thabath. 1. Paral. 6. lat. ignis ſiue lumen aut lux Dei.

Vrien vide Vr.

Vrij, Iouis templum. Stepha.

Vrinatius Largus Quintianus, cos. ab vrbe condita 987.

Vrites, apud Liuium 42. ſunt Italię Exterioris populi.

Vrium, Hiſpaniæ vrbs, vt ſcribit Ptol. lib. 2. ca. 4. Aurenſis alio nomine dicta. *Oria* Villanoua.

Vrius, Allemannorum rex, Ammianus Marcel. lib. 16.

Vrolanium, Ptolemæo lib. ſecundo cap. 3. aliis Verulanum, Britanniæ inſulæ ciuitas. Vulgò *S. Albon*.

Vrſa, ſidus cęleſte figurā habens ſimilem plauſtri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, h. e. plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, i. à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Sunt autem duę vrſę, maior & minor, quas Gręci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrſa Baluia, Picenorum vrbs, Ptol. li. 3. c. 5. hodie *Vrbia*.

Vrſella vel Vrania, vulgò Vri, Heluetiæ oppidum, quartum obtinuit in Siluanorum fœdere locum ann M.CCC.XV. ſitu & natura loci muniti ſſimum. Habet enim à meridie Gothar-

di montem ab ortu Criſpaltum ab Occaſu frigidiſſimum illũ & aſcenſu difficilem, Furcam, hoc eſt. montem bicornum: à Septentrione la cum Lucerinum reſpicit. Celebri Heluetiæ fluuio Vrſa,vulgò *Ruſs*,alluitur.

Vrſicinus, Alemanorum rex, Ammian. Marcel.lib 19.

Vrſina.vide Berna.

vrſinus,xxxvi.Rom.epiſcopus.an.ſal.386.

vrſo Colonia,Straboni, quæ & *Genua* Vrbanorum, Hiſpaniæ Beticæ vrbs, apud Plinium *Oſuna* hodie putatur. *Vrſon* in antiquis huius loci lapidibus ſcribi tradit Nauagierus. *Vrſao* eſt Hirtii.

vrſus,conſul,ab vrbe condita 109c.

V S

Vsbium, Germaniæ vrbs iuxta Danubium, Ptolem. Lazius in Auſtria ponit, & *Perjenburg* vocat.

vſellis, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, quod *Boſſa* Nigro eſt.

vſipetes, populi Germaniæ Transrhenani qui cum Tenchteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium tranſierunt, non longè ab oſtio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtranque fluminis ripam incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Druſus, anno ſalutis 515. Hos Plutarchus in vita Iulii *Huſipas* vocat. Vſipetes putat Vuillichius eoſdem eſſe cum *Vſipiis* Taciti, & *Viſſpis* Ptolemæi: item *Siſypetibus* Appiani. Vſipii tamen & Vſipetes ſunt apud Tacitum diuerſi populi.

vſo, vir inſignis, & antiquiſſimus, qui primus tegmina corporis, ex pellibus ferinis confeciſſe dicitur. Euſeb.lib.1. præparat. Euang. Adamus tamen, omnium hominum primus, & humani generis propago, pelliceam ſibi veſtem confecit: quod proculdubio veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. D.Hieron.

vſtica, mons in Sabinis, cuius meminit Horatius 1.Carm. ode 17. *vtrumque dulci Tyndari fiſtuli Valles & Vſtica cubantis, Leuia perſonuere ſaxa.* Cubantem, inquit Porphyrio, dixit, ad reſupinam eius regionem attendens.

V T

Vthai, viri nomen 1.Eſd 8.17. Lat. peruerſitas aut hora vel temporalis.

vtica, Ptolem. [illegible] Stephan. vrbs Aphricæ Propriæ, ad Bagradam fluuium ſita, proximam Carthagini [illegible] tem, cáque exciſa, Africę totius caput. [illegible] qua Cato Vticenſis victo iam Scipione, necem ſibi conſciuit. Lucan.lib.6.

--proh [illegible] fata

Non Vticæ Libycæ clades, &c.

Ityca habet Ptolem. *Porto Farina* Fabello dicitur. *Mazachares* locus nunc vocatur, inquit Niger. oppidum enim deletum eſſe ait.

vtinum, Italiæ oppidum iuxta Aquileia, vbi principum Auſtriæ opus inſigne admodum, & arce in mediæ vrbis, edito colliculo conſpicuũ vt ſcribit Vadianus. incolis *Vdine* vocatur. Lazius eam ſcribit quoque *Vdinum*, & Germanis *VVeyden* nominari.

vtricеſium, vrbs Batauorum, Epiſcopali ſede nota, quam & *VVilteburgum* fuiſſe vocatam Anton.lib.18 & Rhenan. ſcribunt: ex Sigeberti fortè Chronico, vbi dicit Vvilebrodum a Sergio Papa Epiſcopum conſecratum in loco Vultaburch dicto, qui nunc Vltraiectum dicitur, à nomine gentis vultarum, & traiecto compoſitum, quaſi vultarum oppidum. *Antoniam* ab initio vocatam aſſerit Hortenſius.

vuagri Germaniæ populi, *Holſater*, in Daniæ regno Albert. Crantio. Idem horum regionem *Holſatiam Transalbianam* (quòd trans Albim fluuium ſita ſit) & *Nordalbingam* (quòd trans Albim verſus ſeptentrionem, quem Germani *Nord* vocant, expoſita ſit,) vocat.

V V

Vvalachthia, Zelandiæ primaria inſula. vide Zelandia.

vvalia, Gothorum rex, Rogerico in regno ſucceſſit. Iornand. an. ſal. 41[illegible].

vvalliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno ſal. 3[illegible].

vvalis, ſeu vacalis, eſt pars fluuii Rheni, quam Mota fluuius recipit, antequam in Batauos & mare Oceanum fluat: & eſt diœceſis Traiectenſis prope Nouiomagum oppidum, & Traiectenſem vrbem, nomen retinens.

vvandalus, rex Aſſyriorum, apud Thuyſcones regnauit, anno mundi 2265.

vvandali & Aliani cum Alarico rege Italiam ingreſſi, ab Honorio ſedem cùm expeterent, Gallias precariò obtinuere. Pomponius in Theo. Biond. lib.1. Decad.1.

vvemaria, elegans Thuringię oppidum, quondam peculiari comitatui nomen, iam verò Saxoniæ ducibus ſedem & domicilium præbet: qui magnificum in eo palatium habent, ex quadratis & formatis ad lineam ſaxis nitidè ædificatum, & pomarium omni arborum genere ſumma induſtria conſitum quod Ilma fluuio, qui in Salam tandem ſe recipit irrigatur.

vvelffo, Bauarorum dux ann. ſal. 1071.

vveſalia inferior ciuitas Cliuenſis, eſt clara opibus, dignitate, ædificiis & mercatura. Ad eius mœnia amnis Lupia coniungitur Rheno, qui ſæpius ab origine ſua tramite varians ab hac demum vrbe, cui maxima affert commoda, ad Occidentem, vbi & mare ingreditur, curſum inſtituit. Eſt item vveſaliæ memorabile Geronticomion, vbi ſenio, & ætate confectis viris,

vitæ neceſſaria liberaliſſimè ſuppeditantur.

Vuidius Quadratus II. coſ. anno ſal. 106.

Vuido, Tuſciæ Marchio Ioannem cepit, & in vinculis ſuffocauit, anno ſal. 928.

Vuilhelmus: Holandiæ Comes, Romanorum rex electus, anno ſalutis 1249.

Vuilhelmus, Northmanorum Comes, cũ Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Anglos cæcidit, ſuperauit, ſibi ſubiecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul. Æmil. libro 3.

Vuilhelmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus, ſeſe dedidit, ann. ſal. 1059.

Vuilhelmus, Achaiæ princeps, regno ſpoliatus à Michaele Palæologo, ann. ſal. 1260.

Vinuli, poſtea patria lingua Longobardi, à longis barbis vocati ſunt, vt refert Sigebertus. Item Viterbienſis, qui eos *Vinulos* ſimplici v, ſcribit, additque Vinulorum lingua *Lang* longa, & *Bart* barba, interpretari. Eorum ergo lingua fuit Germanica. Langobardi per a habet Tacitus.

Vuitichindus, à Chunrado exorſus eſt hiſtoriam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit, ann. ſal 913.

Vuirtembergenſis Ducatus, circularem habet quaſi ſitum, complectitúrque ciuitates & oppida plurima, multa caſtra & monaſteria, villas & vicos penè infinitos, præter tres ciuitates imperiales, Eſtingam, VValam & Reutlingam, quæ intra ditionem Principis ſuum habent ſitum, & proprias iuriſdictiones. Præſtantiores autem eius ducatus ciuitates ſunt, Tubinga, vbi Academia: & Sturgardia: vbi Principis ſedes. Munſter.

Vuirtzburgum. vide Herbipolis.

Vuiſmaria, in Ducatu Megalopolenſi clari nominis ciuitas, circa annum Chriſti 340. ædificata. Anno 1262. tota incendio periit, ac tum multò quàm antè magnificentius extructa, lapideis ædibus condecoratur. Theatr. vrbium.

Vvitteberga, oppidum in Saxonia ad Albin, temporibus noſtris domicilium Ducum ſuperioris Saxoniæ, à Vvitikindo, I. Saxonum Chriſtiano principe (vt quidam putant) ſic appellatum, & hodie propter Academiam celeberrimum. Theatr. vrbium.

Vulcani inſula, Ptolemæo & Liuio, prope Siciliam, *Volcano* Leandro.

Vulcanus, deus ignis præſes, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alii alias cauſas afferant) cœlo deiectus eſt in Lemnum inſulam, vbi ab Eurynome Oceani filia & Thetide nutritus eſt: vel, vt alii volunt, à ſimiis. Ea autem ruina, quæ decidit de cœlo, claudus factus eſt. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus ſuis miniſtris: fingitur faber deorum, Iouique fulmina, & diis arma aduerſus gigantes dicitur fabricaſſe: ad menſam tamen deorum non eſt admiſſus, quinetiam cùm Mineruæ nuptias expetiiſſet, repulſam paſſus eſt. Vnde Virgilius Ecloga 4.

Nec deus hunc menſa, dea nec dignata cubili eſt.

Tandem vxorem duxit Venerem, quam cùm poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligauit, nudóſque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præſtantia omnes creditur ſuperaſſe: quo fit, vt quicquid artificioſè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere ſunt monile Hermiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia non pauca. Vulcani allegoriam prolixè admodum deſcriptam habes apud N. Comitem, mythologiæ lib. 2. c. 6.

vulcanalia orum, pluralis numeri, generis neutri, feſta *Vulcano* dedicata: Columella lib 11. cap. 3. Cæterum Auguſto circa *Vulcanalia* tertia ſatio eſt.

Vulſinii, Tuſciæ oppidum opulentiſſimum, totum fulmine concrematum. Plin. lib... cap. 3. Huius meminit & Strabo libro 5. vide Volſinium.

Vulſinus, lacus in Hetruria à Vulſinii oppido, cui adiacet, nominatus: piſcium fertilis. Vulſinij enim oppidum fuit opulentiſſimum, à quo Vulſinienſes dicti ſunt. Et Vulſinienſis lacus, apud Columellam libro octauo, capite decimoſexto.

Vultur, mons eſt in Apulia, in quo ſe dicit fuiſſe educatum Horatius 3. Carm. ode 4.

Me fabuloſæ Vulture in Appulo, &c.

vvlturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci Eurum vocant, teſte Plin. lib. 2. ca. 47. Eſt item Vulturnus fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur. Virg. 7. Æneid.

-amniſque vadoſi
Accola Vulturni.

vulturnus, ſeu Vulturnum, Campaniæ oppidum cum fluuio eiuſdem nominis, vt ſcribit Plin. lib. 3. ca. 5. Pomp. Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius lib. 8.

fluctuſque ſonorum Vulturnum.

Eſt & Vulturnum, Hetruſcorum oppidum, teſte Liuio lib. 4. ab vrbe. Vocatur autem à Leandro *Caſtello al mar di Botorno. Volturnum* per o ſcribit Varro.

vulturnus, Plinio Campaniæ fluuius iuxta Vulturnum oppidum. Niger dicit eum à Plutarcho *Lothronium*, Georg. Fabricius *Nataronum*, dictum. *Holothronus* eſt in vita Fabii Maximi. Vulturnum mare habet etiam Plinius ad huius fluminis oſtium. *Caſulinum* hoc flumen vocatur ab Agathia lib. 2. ab oppido fortè in eius ripa ſito.

Vuormatia ad Rhenum, venuſtiſſima Vangionum ciuitas, originem ſumens vti ſcribitur,

à Treuirenſibus, quibus tributum annuum pendit: deinde Romanis, ad Attilam vſque, ſubdita: ab eo, cum multis aliis Rheni vrbibus ſubuerſa: iterum à Galliarum rege Clodoueo inſtaurari cœpta, à Brunichilde regina venuſtè illuſtrata, ac Galliæ regum ſedes effecta eſt, qui caſtrum regium ibidem conſtruxerunt, ea parte vbi nunc noua VVormatienſis curia conſpicitur: quod tempore Caroli Magni flamma in cineres redegit. Archiepiſcopatus VVormatiæ Moguntiam tranſlatus eſt, anno ſalutis 779. F. Irenicus. vulgò *VVormes.*

V X

Vxama, oppidum Hiſpaniæ citerioris, vt ſcribit Plin. li. 3. c. 3. *Oſma* hodie Cluſio.

Vxela, inſulæ Britanniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. *Kreckhornvvel* apud Villanou.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæſar lib. 8. Vulgò *Cadenac en Quercy.*

Vxentum, Salentinorum vrbs Ptolemęo, *Vſento* nouo nomine vocat Leander.

Vxiſama, apud Strabonem numeratur vltima earum inſularum, quas Pyth. tridui nauigatio ne ab occidentali [illegible] Hiſpanię parte verſus occaſum abeſſe ſcr[illegible]is. Eſt forte earum occidentior, quæ ab Hiſpanis *Açores* appellantur.

V Z

Vzal, filius Iectan. Gen. 10. Lat. ambulans, ſeu velificans, aut diſtillans.

Vzecia, Africę Propriæ vrbs Ptolemęo. videtur *Vſceta* apud A. Hirtium.

Vzia, rex Amazæ filius, initio regni iuſtus, Philiſtęos, Arabes, Ammonites ſubiecit tributarios fecit, ciuitatem Hieruſalem reſtaurauit. Demum ex opulentia in ſuperbiam lapſus, ſacrificare volens in aureo altari, lepra percuſſus eſt à ſacerdotibus è ſacrario pulſus. Terræmotus factus, mons non in loco qui Eroge dicitur, ſciſſus fuit. Ioſeph. li. 9. c. 11. 2. Paral. 26.

Vzita, Africę Proprię vrbs, apud Ptol. & Dionem. *Vxitas* habet Strabo, dicítque deletam eſſe à Cæſare in bello, quod cum Scipione geſſit. *Vcitana* Plinio vocatur.

X A

XAlo, vicus in magno campo ſitus videtur inter vtramque Galilæam. Ioſeph. 2. belli Iud. c. 2.

Xanthe, es, Nympha marina Oceani & Tethyos filia, à rufo, ſiue flauio colore dicta. Heſiod. in Theogonia. Hæc à Virgilio Xantho appellatur, quarto Georg.

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque, Phillodocéque.

Olim ſic vocabatur Troias, regio Ilii. Steph.

Xanthia, locus Thraciæ apud Nicetam. Epiſcopalis locus apud Curopalatem.

Xanthi, populi ſunt in Aſia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago Cyri regis prefecto obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eámque igni ſuccenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herod. libro primo. [illegible] Stephano populi ſunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus à Carthaginenſibus contra Luctatium conſulem pugnauit. Volat.

Xanthippe, vxor Socratis Philoſophi. De qua Gellius: Xanthippe, Socratis Philoſophi vxor moroſa admodum fuiſſe fertur & iurgioſa, irarúmque & moleſtiarum muliebrium per diem, pérque noctem ſcatebat: & reliqua. Legito ipſius Gellii li. 1. c. 17.

Xantho, fuit vna ex nymphis Oceani & Tethyos filia. Virg. 4. Georg.

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque.

Xanthus, vrbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Stephanus ſcribit.

Xanthus filius Tremili & Praxidices in Lycia natus. Steph. in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamandro [illegible] dictus, teſte Ariſtotele de Hiſtoria animal. lib. [illegible] quòd ouium vellera rufo inficiat colore. [illegible] enim Gręci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virg. li. 1. Æneid.

Ardentéſque euertit equos in caſtra priuſquam
Pabula guſtaſſent, Troia, Xanthúmque bibiſſent.

Idem 4. Æneid.

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthíque fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Eſt item Xanthus Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte naſcens, & non procul à nominis ſui vrbe in Lyciũ mare ſe exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homer. li. 3. Iliad.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum ſcriptor: Lidúſne an Sardianus fuerit, Strab. incertus eſt. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus in ciuitate fuiſſe ſcripſiſſéque hiſtoriam Lydorum libris 4.

Xanthus, alter fuit, Poeta Melicus, vt Ælianus ſcribit.

Xanxaridis Thermę, ſunt apud Nazianzenum in Epiſtolis.

Xarex, Pauſaniæ Laconicæ oppidum, Zarex Ptole.

Xathri, libera Indorum gens, circa Indum fluuium, vt videtur ex 6. Arriani de Alexandro. Incolæ

Xaurus,locus Macedoniæ, à Xauro quodam. Incolæ,Xaurij.Stephanus.

X E

Xena,loci nomen in Creta videtur,ex Plutarchi Licurgo,vbi hunc ſepultum tradit.

Xenarchus,comicus poeta,cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter,à Seleucia Ciliciæ Peripateticus , docuit Alexandriæ primùm,deinde Romæ.Arii philoſophi,deinde Cæſaris Auguſti vſus amicitia , vſque in ſenectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem viſu orbatus diem obiit. Strabo libro 14.

xenephiris,vicus Libyæ , prope Alexandriam. Gentile,Xenephirites.

xeniades,Corinthius , qui cùm emere vellet Diogenem Cynicum , & quid is artificii nouiſſet, percontatus foret : Noui,inquit Diogenes, hominibus liberis imperare.Quo reſponſo incitatus,Diogenem Xeniades emit, & manumiſit, filióſque ſuos ei tradens, Accipe,inquit,liberos meos,quibus imperes. Meminit Gellius libr.2. cap.18.

xenię,balneę ſunt apud Ciceronem,in orat. pro Milone. Sic dictæ quaſi hoſpitales in vrbe Roma,vt credit Baccius.

xenippa,Scythiæ confinis eſt regiò. Curt. libro 8.

xenius,Iouis cognomētum apud Græcos,teſte Dionyſio,quem Latini,verbo ex verbo expreſſo, Hoſpitalem vocant. De hoc intelligendum eſt illud Virgilii li.1.Æneid.

Iuppiter,hoſpitibus nam te dare iura loquuntur.

xenocrates , nomen philoſophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speuſippo ſucceſſit , & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò , vt cùm illum Plato Ariſtoteli compararet,alterum fræno,alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeueriſſimus extitit. Ferunt,cùm Phryne nobile ſcortum , dedita opera à quibuſdam intra eius cellam miſſa eſſet , atque ab eo orans lectuli partem accepiſſet , demúmque imperfecto opere diſceſſiſſet , dixit ſe non à viro,ſed à ſtatua veniſſe.Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt cùm iniurati nullius teſtimonium admitteretur , huic ſoli iniurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt,vt ita in exilio degens frangeretur.Obiit ſecundo & octogeſimo ætatis ſuæ anno , quum noctu fortè in ſartaginem offendiſſet. Fuere & alii hoc nomine.

xenocrates , Philoſophus , Platonis auditor, præceptor Polemonis , cùm princeps quondam intentatę legationis ad Antipatrum , à quo omnium expectatio erat , nihil non illo orante impetrare poſſet , reliquis ſociis humaniter acceptis in conſpectu vix quidem admiſſus eſt, quòd ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates , beneficium accipere dixit, quòd ſe vnum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur, & dicere incipientem , nunc obſtrependo , nunc obſecrando tacere Antipater coegit : cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri:ille ſtatim remittens ait,Regibus,non Philoſophis opus eſſe pecunia. Author Suid.

xenocrates,alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior, ſcripſit domeſticum auſpicium, quando videlicet aut muſtela,aut ſerpés, aut his ſimilia in domo apparent, quid portendere ſoleant.Suid.

xenodochus, Cardianus quidam,ad quem Alexander conuerſus verba facit,apud Plutarch. in Alexandro.

Xenodorus,ſtatuarius , ſcientia fingendi cælandíque nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plin.li.34.c.7.

xenodotus , fuit hiſtoricus , patria Trœzenius.

xenophanes , philoſophus Colophonius,Archelai auditor,ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum,quę de diis dixere improbanda. Author Laertius. Huius meminit etiam Strab.lib 14.de Colophone ſcribens Xenophanes alter , poeta item Iambicus , patria Leſbius.Suid.

xenophilus, muſicus,patria Chalcidenſis,Pythagoricus,biennio minor quam Gorgias , qui cvii. vixit annis,ſed fœlicitate non inferior: ſiquidem, vt Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimę doctrinę ſplendore extinctus eſt. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenopoli meminit Plin.lib.7.c.50.

xenophilus, conſul,ab vrbe condita 1085.

xenophon,nomē Philoſophi, & ducis inſignis Athenienſis, Socratis diſcipulus, & Platonis ęmulus fuit,ſpecioſius moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium Philoſophorum ſcripſit hiſtoriam,exercitum quoque ex vltimis Babyloniæ finibus per aſpera & difficillima itinera incolumem in patriam reduxit. Fuère & alij Xenophontes.

xenophon Grylli filius, Athenienſis , Socratis diſcipulus, ob eloquentiam Muſa Attica vocatus : equorum venationis , & rei familiaris in primis ſtudioſus , vt ex eius literis deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris , cum quo militauit,ac ei us παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens veritati , quàm vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cicer.in 2.de Orat. teſtatur : quem librum ſe frequenter lectitaſſe,& manibus triuiſſe alibi in Epiſtola quadam dicit. Scripſit præterea Simpoſium & Oeconomicum , paruum admodum libelium , à Cicerone in Latinam orationem conuerſum,

ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quę Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectantem dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, vt ſcripſit Gellius li.14.c.3. Pluribus perſequitur huius vitam Laertius. Xenophontes præter hunc alii tres fuère: vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica, opus ſcil. de amore: alter Epheſius hiſtoricus: tertius, Cyprius, qui ſcripſit Epheſiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis Author Suid.

xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Stephan. *Xeres de la Frontera* fortè hodie.

xerolibya. Libya ſicca h.e. pars Libyę interior, propter aquarum inopiam deſerta: quam Virgi. li.4. Æneid vocat regionem ſibi deſertam.

xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſę Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius. Steph. & Strab. li.11.

xerxes, Perſarum rex fuit, filius Darii & Cyri ex Atoſa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus h.e. decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore ſpecula aſpexiſſet, temerè fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teſte Plin. lib. 4. cap. 10. à continente abſcidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit, a quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm ante a tota maris claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit: relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infœliciter geſta, cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio, ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxurię nouum inuenientibus proposuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis pòſt annis ab Artabano pręfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

xerxes idem eſt, quod victor atque triumphator. Erat enim militia ferox & fortunatus. Propagauit regnum vſque prope Indos, & primùm vocabatur Baleus. Beroſ. lib.5. Iacula in ſolem torſiſſe, & compedes mari immiſiſſe fertur. Laert. in procemio lib.1. In cuius exercitu equa, bellicoſiſſimum animal, leporem timidiſſimam feram peperit quòd haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam moliturum. Herod. libro 7.

xerxes, alter pictor Heracleota, Venerem adeò pulchram pinxit, vt ex ea quęſtum magnum faceret, pretium accipiens, ab his qui eam videre cupiebant. Itaque Gręci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis vocitabant, quod ex eius lenocinio quęſtum faceret. Ælian. de varia hiſtoria.

X I

Xilia, vrbs Libyæ. Gentile, Xiliates. *Xilia* item Africæ oppidum maritimum extra fretum Herculis, Mercatori, qui hoc recentiore vocabulo *Arzita* vocari ait.

xiliæ, Ponti Cappadociæ vrbs, vulgò, *Sentina*. teſte Ptolemæo lib.5.c.6.

xiphene, regio Palæſtinæ. Steph. ex Ioſepho. Gentile, Xiphenæus.

xiphonia, vrbs Siciliæ. Gentile, Xiphoniates. Stepha

xiphoniæ, promontorium Straboni in Sicilia *Cabo de Molina* interpretatur Fazelius. *Xiphonia* Stephano ibidem vrbs eſt.

X O

Xoana, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptol.

xo[illegible] apud Ptolemæum vrbs Indiæ intra Gangem.

[illegible], vrbs & inſula Ægyptia, in mediterraneo, ſupra Sebennyticum & Phanicum oſtium. Stephanus, & Strabo li.57. vbi Xois legitur in tranſlatione.

xolla, Africæ vrbs, Appianus de Punicis.

X V

Xuches, vrbs Libyæ. Gentile, Xuchites, Stephan.

xuthia, vrbs Siciliæ. Gentile, Xuthiates. Stephan.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ: vnde Xylius, vel Xyleus. Steph.

xyline, Ptol. li.3.c.6. Ponti Cappadociæ vulgò *Sentina*.

xynia, vrbs Theſſaliæ Gentile, Xynieus Step. vide Bœbais.

xynias, palus, vel at[illegible] vrbe vici [illegible] ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, id eſt, communis [illegible] Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Stephanus alias Bœbaidem vocari ſcribit.

xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

xypete, vicus Atticæ, Troia prius dictus. Stephan.

xyſtici, apud Romanos gladiatores erant non in harena, ſed in porticu & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Eſt enim Xyſtus ambulachrum, quod Græci [illegible] dicunt. Meminit huius generis gladiatorum Suetonius in

Augu-

Auguſto. Nec tamen eo minus aut Xyſticorum concertationes, aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit.

Xyſtis, vrbs Cariæ a quo Xyſtiani dicti ſunt populi liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. libro 5. cap. 29.

Xyſtus, vi. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. eccle. annis xii. anno ſal. 121.

Xyſtus, xxiii. Rom. antiſtes, annis ii. anno ſalutis 2 7.

Y D

YDrus, Hiſpaniæ mons, D. Hieronymus, prolog. comment. in Epiſt. ad Gal.

Yela. Vide Velia.

Y G

Yggade, Antonino Galliæ Lugdunenſis oppidum x. mil. paſſ. à Rotomago.

Y P

Ypinum, Italiæ locus, inter Venuſiam & Heracleam, Anton. *Opinum* habet Sigonius.

Y S

Yſcoi loci, quorum meminit codex Theodoſianus [illegible]. Titulo de priuilegiis in palatio militantium.

Yſiporttum, Ponti vrbs. Lib. Notit.

Y V

Yungo, vicus Galliæ Belgicæ, Anto. inter Durocortorum & Treuiros. Diueus legit *Vongo*.

Z A

ZAaram, regio Arabiæ Felicis eſt apud Ptol.

Z[illegible] Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem. inſula etiam circa Taprobanam, eidem.

Zabab, filius Thahath 1. Par. 7. Filius Ooli. 1. Par. 1. 11. Lat. dos ſiue dotatus

Zabad, filius Nathan filii Hethæi filii Seſan. 1. Par. 1. 11. 2 Par. 24. Eſd. 10.

Zabadias, filius Beriæ. 1. Par. 8. 27. Lat. dos Domini.

Zabaria, locus vnde Ioannes Lachana Grammaticus. Tzetza in Variis, Chiliade 4. num. 141. in Epiſt.

Zabathus, fluuius non longè à Tigri amne apud Xenophontem 2. Cyriacorum.

Zabbai, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. fluxus, ſiue fluens.

zabdæa, regionis in Perſia nomen.

zabdi, pater Charmi patris Acham, Ioſ. 7. filius Semei 1. Par. 8. Lat. dos vel dotatus, ſiue fluxus abundantia.

zabdias, nomen viri, 1. Par. 27. idem.

zabdicena, Tranſtigritana regio. Ammianus.

zabdiel, nomen viri, 1. Paral 27. 1. Mach. 11. lat. dos ſiue dotatus Dei.

zabeces Africæ populi, inter Maxyes & Zygantes. Herodotus in Melpomene.

zabel, mons Arabiæ felicis, vbi Mahumetus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus. Ludoi. Peregr. cap. 1 & [illegible].

zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

zabi, Mauritaniæ Cæſarienſis locus, apud Anton.

zabii, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph.

zabina, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat fluxus vel fluens nunc: aut Syriacè venditio vel emptio.

zabirna Libyæ vrbs, vbi Bacchus Campen ingentem feram mortalibus pernicioſam peremit Diodor. 3.

zabius, rex Hyperbeorum.

zabulon, id eſt, virorum, Galileæ vrbs quæ Ptolemaidem à Iudæorum finib. diſcernit. Ioſeph. 2. bell. Iudaic. c. 21. & 3. c. 2. Item Egeſip. capite 6.

zabulo, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore. Geneſ. 30. Latinè habitaculum, vel habitans.

zabur, regio Babylonica, in qua Seleucia. Concil. Nicen.

zacantha, Iberiæ oppidum, ab Annibale captum. Steph. & Polyb. lib. [illegible].

zacatæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens, Ptole. circa Tanais fontes.

zacchai, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. purus aut nitidus: vel Syriacè iuſtus.

zacheus, nomen viri, 2. Machab. 10. Luc 9.

zachantei, aliàs Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi montis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes, Stephanus. vrbs etiam eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

zachar, præſidium in iugo montis Colchidis. *Ferreum* illi cognomen eſt inditum. Agathias.

zacharias, nomen principis filii Moſollamiæ. Paral. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. Filius item Ierob oam filii Ioas regis Iſrael. 4. Regum 14. Lat. memoria Domini, aut maſculus Domini.

zacharias XIII. Hieroſolymorum epiſcopus ann.ſal.101.

zacharias, LXXXVIII. Rom.epiſcopus, regnauit an.x. menſ.III. an.ſal.742.

zacharias, Apoſtolorum diſcipulus, ſecundus Viennenſis epiſcopus. Adon.Arch.Vien.

zacher, filius Abigabaon, 1. Paral.8. qui & dicitur Zacharia. Lat. memoria ſiue maſculus.

zachur, filius Maſma, 1. Para.4.25. Lat. memor ſiue memorans, aut maſculinus.

zacynthus, inſula Ionii maris parua, occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbémque habens eiuſdem nominis: à zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta Plin. lib.4. ca.12. Inter Cephaleniam & Achaiam cum oppido magnifica, tum fertilitate præcipua zacynthus aliquando appellata Hyriæ. De hac Virg. lib.3. Æneid.

Iam medio apparet fluctu nemoroſa zacynthos.

Caſſiopæ videtur ab Oroſio vocari, in deſcriptione Achaiæ, à Silio poeta lib. . *Dulichium* appellari ſcribit Gerbelius *Zante* hodie nominatur, & aliquando *Hieruſalem*, teſte Erythræo in ſuo Indice Virgiliano.

zadadrus, Pto. Indiæ fluuius, qui multis amnibus in ſe receptis, tandem in Indum amnem ſuas aquas euomit.

zadrame, regio Gynæcopolitarum, qui felicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima Steph.

zagora, Galatię locus maritim⁹. Arria. Peripl.

zagoria, regio circa Debeltum in Thracia, Cedren. Zonar. & Laon.

zagri pylæ, vel portæ zagri montis, ſunt anguſtiæ, Ptolemæo, in Media regione. *Zarcaus* vocatur Diodoro lib.2. additque per eum à Semiramide abſciſſis amfractibus peruium iter factum, quod *Semiramidis* appellatur. hodie etiamnum *Semirami* vocari ſcribit Niger. Ptolemæus Semiramidis montem habet, ſed inter Carmaniam & Gedroſiam: item Arrianus, ſed in Carmania ad fretum ſinus Perſici.

zagrus, Strab. li.11. mons eſt, quo Media à Babylone diuiditur.

zagylis, vicus. Ptolemæo in Marmarica, Africæ regionis. *Cazales* Ger. Mercatori vocatur.

zagyſtis, regio parua Libyæ. Steph.

zeleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Ælianus. Apud Valerium de eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterii crimine damnatus, ſecundùm ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo priùs, deinde filii oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib.6. c.5.

zaliſcus, Galatiæ fluuius apud Ptolemæum, *Amnias* quoque & *Bilæus* vocari ſcribit Niger. Illius Strabo hoc tractu meminit.

zaliſſa, Iberiæ vrbs apud Ptolemæum, nunc *Scander* dicitur Theueto.

zaloth, vicus in Campo Maximo, vbi latitudo Galilææ Inferioris incipit, vt habet Hegeſippus 3.

zama, filius Semei filii Ieth. 1. Par.6. Lat. cogitatio, aut ſcelus, vel turpitudo.

zama, vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio a Scipione victus fuit. Hanc Strab. li.17. Zagrαam appellat Silius lib.3.

Et Zama & vberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

zamazi, apud Ptolem. eſt gens in Libya Interiori.

zambales, Perſarum rex, an. ſal.491.

zambri, regionis nomen, Ier.25. Filius Salu. Nu 25. Filius Ela filii Baaſa 3. Reg.16. Filius item Ioada filii Ahas 1. Par.8. Lat. cantans, vel pſallens, ſeu vitis vel palmes, aut amputatio, vel præſciſſio.

zame, fons eſt in Africa, cuius aquam canoras voces reddere ſcribit Varro.

zameis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnauit an.XXXVIII. Egregii & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit: in deliciis vitam tranſegit. Diod. li.3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Beroſ. li.5. Caſſiodorus, Euſebius.

zameros, mons in Arabia Felice, teſte Ptolemæo: in tabulis recentioribus *Zimat* appellatur.

zamira, filius Becher filii Beniamin filii Iacob 1. Par.7. Lat. cantio, vel ſurculus.

zamnes, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs apud Plin.

zamma, filius Iahath filii Lobni. 1. Par.6.

zamolſis, aut potius zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus, vt ſcribit Herod. li.4.

zamram, filius Abrahæ ex Cetura, Gen.25. Lat. cantor, ſiue cantus.

zamri, filius zaræ filii Iuda ex Thamar, 1. Par. 2. idem quod zambri ſignificat.

zanaatha, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptol.

zancle, oppidum Achaiæ, Plinius libro quarto, capite quinto.

zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſenium inſtaurantibus Meſſana appellata. zancle autem priùs à ſitus obliquitate dicebatur, quòd falcis in modum curuata eſſet. Vide Strabonem lib.6. Ipſa etiam zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poetæ fabulantur in Siciliam decidiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula imprimis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouid 15. Metam.

Zancle

Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem reppulit vnda.

zanclæus, a, um, vt, zanclęa arena apud Ouid.13.Metam. Charybdis zanclęa, apud eundem 4.Faſt.

zancles, ciuis Samothracenus, cui dentes renati ſunt poſt centum & quatuor annos. Plin. lib.11.cap.37.

zandapa, circa Mœſiam vrbs videtur in Hiſt. Miſc.17. Sub Mauricio imp. ab Auaribus euerſa.

zanoe, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.1 .1.Par.4.2. Eſdr.11. Lat. obliuio, ſiue abiectio, vel iſta requies aut conſolatio.

zara, filius Rahuel filii Eſau. Gen.36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Geneſ.38. filius Simeonis filii Iacob. 1.Par.4. qui Gen.46. Iachim dicitur rex Æthiopum. 2.Paral.6. pater regis Edom. Gen.36. Pater item zabdi patris Charmi. Ioſ.7. Lat. Oriens, vel orientalis, aut claritas.

zaragardia, vrbs Meſopotamiæ, ad Euphratem ſita, in qua ſublime tribunal, quod incolæ Traiani vocant. Zoſimus 3.

zarahias, filius Ozi filii Bocci. 1.Par.6. Lat. oriens Dominus, aut claritas Domini.

zarai, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Anton.

zarama Ptol. Mediæ vrbs.

zaraſpæ, populi Aſiatici videntur apud Plinium.

zarax, Peloponneſi vrbs, Polybio 4.

zarcęus, Mediæ regionis mons, cuius aditus præcipitoſus erat. à Semiramide autem abſciſſis amfractibus iter planum & breuius multò fecit. Diodor.2.

zared, torrens in deſerto Moab. Num.21. Deuter. 2. Lat. aliena deſcenſio aut extranea vel ſparſa poteſtas.

zarehe, nomen viri. 1.Eſd.8. Lat. idem quod zarahias ſignificat.

zares vxor Aman, filii Amathi. Eſth.5. Lat. extranea miſeria, vel extranea hęreditas, aut ſparſa miſeria vel hæreditas: ſeu circulus vel corona miſeriæ aut hęreditatis.

zareta, fons ſupra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui zaretii vocantur. Stephan.

zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroum: vnde etiam tribum nominant Steph. *Hierax Limen* vocat Gemiſtus, Niger *Cara* nominat. *Zarex* eſt etiam apud eundem in eadem regione mons, quem idem Gemiſtus *Zaraca* vocat.

zariaſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone. *Bactrum* eſt Strab. & Plinio.

zarmiſogethuſa, regia Daciæ vrbs. Ptol. lib.3. cap.8. Vlpia Traiana deinde dicta vulgò *Corona*. Germanicè *Cron*. Sambucus *Vegel* & *Venecia* vocat. *Gradiſca* Lazius qui eã in valle *Hackzakh* conſtituit. Hic tradit eam quoque *Vlpia Traiana* dictam ex antiquis inſcriptionibus.

zares, ab imperatore Iazorum rex deſignatur, ann. ſalutis 560.

zatham, nomen viri. 1.Par.26. Lat. oliua eorum, ſiue iſte perfectus aut iſte conſummatus, vel iſte ſimplex.

zathua, Armeniæ Maioris oppidum, Ptol.

zauan, id eſt tremens aut tremor, vel vexatio filii Ezer filii Seir Horrei Gen.36.

zauces, populi Libyæ. Steph.

zauolocenſes, populi proximi Vgris, cum Scythis mercimonia permutantes. Sabinus.

Z E

zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud.7. Pſal.82. Lat. lupus.

zebece, vrbs Galileæ. Steph.

zebedæus, nomen viri. 2.Eſdr.11. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum.

zebedia, nomen viri. 1.Eſd.8. Lat. dos Domini ſiue dotauit Dominus.

zebee, rex Madianitarum. Iud.7. Pſal.82. Lat. victima aut ſacrificium: vel decollatio, aut iugulatio.

zebennia, Odenati vxor, cum filiis Hereniano & Timolao regnum obtinuit, anno ſalutis 267.

zebennus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 234.

zebida, mater Ioachim ſiue Eliacim, 4.Reg. 23. Lat. dotata ſiue dotatio.

zebul, ſeruus Abimelech filii Gedeonis. Iud. 2. Lat. habitaculum: aut Syriacè, ſterquilinium.

zebitis, vrbs Libyæ. Steph.

zechri, filius Iſaar filii Caath filii Leui. Exo. 6.1.Par.8.9.2.Par.28. Lat. memor, vel memorans, ſiue maſculinus.

zechur, pater Sammua. Num.13. idem.

zedachia, ſummus ſacerdos, ann. mundi 3109

zedicho. Vide Sacamaza.

zela, vrbs Armeniæ, alias Artemidiſacca dicta.

zela, vel zele, vrbs Troadis, à zeleo heroe. Eſt etiam zelca, caſtellum Cyzici Steph.

zelandia, regio maritima Germaniæ inferioris, ſeu Galliæ Belgicæ Septentrionem verſus. Hanc veteribus olim non fuiſſe incognitam, ex Cornelio Tacito colligi poteſt: non hoc equidem, quo nunc innoteſcit, nomine, ſed ex vſu & vulgata illa alloquendi conſuetudine ac compellatione, qua populares atque indigenæ inter ſe ſunt vſi. Itaque Mattiacorum illos nomine deſignat, cùm inquit: Eſt in eodem obſequio Mattiacorum gens Batauis ſi-

milis, niſi quod ipſi terræ ſuæ ſolo acrius animantur. Indicans, tametſi Batauis ſiue Hollandis à cauitate terræ ſic denominatis vicini ſint, ac finitimi, ita vt inter illos referri debeant, vulgari tamē nominis appellatione diſcretos, atque Oceano propiores, magis feroces eſſe, vt reuera ſunt, ac viribus ingenio, ſolertia, verſutiis, calliditate, fallaciis, captionibus, negotiandi, ac conquirendi peritia ſuperiores. Quod autem Mattiaci nominentur, non à loco, aut Duce aliquo, ſed à populari appellatione, atque vſitato loquendi more enatum eſt, nempe à *Maet*, quæ vox in quotidiano ſermone Zelandico & congreſſu familiari omnium actionum, contractuum, periculorum, ac totius voluntatis, conſilii, laboris ſocium comitémque ſonat, &c. Nam Zelandiæ nomen recens eſt, ac veteribus incognitum, à terra ac mari conflatum, quaſi dicas, terram, ac ſolum maritimum: mari enim vndique cingitur, multiſque inſulis diſtincta eſt, nempe quindecim, tametſi paucis ab hinc annis magnam cladem huic regioni Oceanus intulit, cuius ſæuitia magna Zelandiæ pars, diuulſis ac diſſipatis funditùs aggeribus, ſalo oppreſſa eſt atque æquata. Subſiſtunt tamen inſignes aliquot Inſulæ, quarum tres præcipuæ cum Oceani æſtu continentur, atque immenſis ſumptibus aduerſus hoc indomitum elementum ægrè ſe tuentur. Inter has primùm ex alto in portum delatis ſe offert Vvalachria (*Vvalcheren*) vel ab eius cultore ſic denominata, vel à Gallis hanc oram frequentantibus, qui Belgica voce etiam nunc *Vvalen* vocantur, aut ab ea parte Britanniæ, in qua verſus Occidentem conſiſtunt Vvalli, apud Anglos præcipuæ nobilitatis viri, à Gallis etiam oriundi, quod idioma eorum adhuc indicat. Hinc Aquilonem verſus, aut ab Ortu Solſtitiali oppoſita eſt Scaldia, à præterlabente Scalde flumine ſic nominata. Suytbeuelandia, quæ à ſolo Auſtro oppoſito, ſic denominata eſt, ſpacioſiſſimo, amœniſſimóque verſus Flandriæ ac Brabantiæ oras tractu exporrecta, dimidio iam eſt anguſtior, paucis ab hinc annis magnam iacturam paſſa. Hæc Leu. Lemnius in opere de occultis naturæ miraculis. Mercat.

zeles, Straboni vrbs Hiſpaniæ ad Fretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Iulia Ioza* vocata.

zeleia Dioni, Zela Cæſari & Plutarcho, Cappadociæ oppidum eſt, vel Ponti, vbi Cæſar Pharnacem regem deuicit.

zelia, Troadis vrbs, ſub pede Idæ montis, ad Æſepum fluuium. Home. Iliad. B. in Lycia nempe regione. Straboni Lyciorum oppidum quoque facit Plutarchus de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſtathius faciunt Cyzici caſtellum.

zelias, Nicomedis filius, Creſtam Paphlagoniæ vrbem occupauit, Steph.

zella, Africæ vrbs: in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit deleta Strabo.

zelote, cognomen Simonis Apoſtoli. Luc. 6.

zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob Geneſeos 29. Lat. diſtillatio aut vilitas, vel contemptus oris.

zelus, vrbs Æthiopum Occidentalium. Steph.

zemma, nomen viri, 1. Para. 29 Lat. ſcelus, aut cogitatio ſc. peruerſa.

zenas, legis peritus quidam. Tit. 2.

zenicetus, pirata quidam inſignis fuit, qui Iſaurico monte capto, ſe vnà cum tota domo concremauit. Pius ſecundus Pontifex Maximus in Af.

zeno, Philoſophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarentque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideò duas habemus aures os autem vnum, vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Deceſſit 29. ætatis ſuæ an. ſine morbo. Nam, vt ferunt, cùm abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens illud ait, Ex Niobe venio: Quid me vocas? Et continuo ſe ſtrangulans interiit.

zeno, Citræus, Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Orat. Zeno quidem ille inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter has artes intereſſet. Nam cùm compreſſerat digitos, pugnúmque fecerat, Dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt, contemporaneus de quo idem Cicer. lib. 1. de Finibus meminit & ſe cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententiam explicantem. Fuere & alij Zenones.

zeno Eleates, Parmenidis auditor ſimul cum Perdica, & in Philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patiētia, qui cū adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate libertatis patriæ inflammaſſet cōtra Nearchum tyrannum: facto iudicio comprehenſus, traditúſque eſt tortoribus torquendus, qui cùm laceraretur, vt conſcios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, ſed amicos intimóſque tyranni, participes coniurationis eſſe dixit. Deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non antè dimiſit, quàm rapta aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni

con-

conſpuit, quo facto ciues tyrannum lapidaue runt.

zeno Iſauricus, conſul, anno ſal. 471.

zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmirenorum, poſt Odenati viri mortẽ, in Syria Romanorum rexit imperium: ponitúrque inter xxx tyrannos, qui tempore Galeni orbem vſurpauerunt. Superata tandem ab Aureliano ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementia Tyburte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè ageret. Hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, motibus ſeueris, Græci Æ gyptique ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, Orientalem Alexandrinámque hiſtoriam epitomauit, Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

zenobii Ptolem. ſunt ſeptem inſulæ, in ſinu Sachalite prope Arabiam Felicem. *Pelag*i vocantur à Stephano.

zenodotium, vrbs Oſroenæ prope Nicephorium: Steph.

zenodotus grammaticus, vixit tẽporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ. primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas zenodorus alter Sophiſta ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii: præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suidas.

zenodotus, ſculptor nobilis qui Mercurii ſtatuam fecit in ciuitate Galliæ Aruenis. Item mandato Neronis Coloſſum cx. pedum longitudine Soli dicatum.

zenon, imperator, anno ſal. [illegible].

zenon III. imperator, regnauit an. xvii. ann ſalutis 476.

zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphiæ tyrannus, anno mundi [illegible].

zephroua, terminus eſt Iudæ. Num 34.

zephyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Author Pli. lib. 4. c. 12. & Pompon. lib. 1.

zephyria. Vide Biblys & Melos.

zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrii dicti, in eximio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonẽ. Plin. lib. 3. c. 5. Strabo li. . Locri agri promontorium offertur quod zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occaſu ventis commodũ, qua ex cauſa & nomen adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrii, vrbs inſignis. Hæc ille. Steph. *Cabo Sparti vento*, à Nigro, ſed *Cabo di Burſano* à Leandro & Bonacciolo nominatur.

zephyrium, promontorium Neapoleos regionis in Africa cum oppido adeo *Dardanu* dicto. Auct. Ptol. *Benandra* hoc vocari ſcribit Nig.

zephyrium, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ciliciæ. Gentile zephyriota. Eſt & Scythiæ regiuncula. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arſinoe zephyritis. Steph.

zephyrius, promontorium Cretæ inſulæ apud Ptolem. *Cabo de Mirabello* à Pineto dicitur.

zephyrus, xiv. Rom. epiſcopus annis xv. ann. ſalutis 200.

zephyrus, ventus flans ab Occaſu æquinoctiali aduerſus Subſolanum, quem Latini Fauoniũ appellant, dictus zephyrus quaſi ζωηφόρος, hoc eſt, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. lib. 2. c. 22. Is aduerſus Eurum flat, vt ſcribit Gellius, Plin. lib. 18 cap. 34. Ipſe leniter pluuius, tamen eſt ſiccior Fauonius, ex aduerſo eius ab Æquinoctiali occaſu zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Ineunte vere, flare incipit: &, vt author eſt Varro li. 1. de re ruſt. vii. Idus Februarii Horat. 1. Carm Ode 4.

Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni.

zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubiecti, in ſuperiori Panoniæ parte ſecuri permanſerunt. Blond. lib 4. decad. 1. Procop. lib. 3. de bello Goth.

zeranij, populi Thraciæ: & regio zerania, Stephanus.

zerbi, maris mediterranei inſula, propter cladem claſſis Chriſtianorum, quæ anno 1560. ibi accidit, nobilitata. De huius ſitu, magnitudine & dominis lege I. Leonem libr. 4. deſcriptionis Africæ. vide Lotophagites.

zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim caſidens, vt ſcribit Plinius libro ſexto capite vigeſimo ſexto.

zetetra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eraſinus fluuius è lacu Stympalo erumpit in Argiuam terram.

zerynthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia. Steph.

zeteum. Vide zoetum.

zetha, Ptolemæo Africæ promontorium ad Syrtim minorem. *zerbi* nunc dicitur apud Mercatorem.

zethan, nomen viri, 1. Par. 23. lat. oliua eorum ſiue iſte perfectus aut conſummatus, ſiue ſimplex.

zethan, filius Balan filii Iadibel filii Beniamin. 1. Par. 7. Lat. oliua, vel oliuetum.

zethar, nomen Eunuchi. Eſth. 1. Lat. iſte explorans vel contemplans, aut oliua explorationis vel contemplationis: ſiue iſte turtur, vel oliua turturis.

zethes, fuit filius Boreę ex Orithia, & frater Ca

les. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas vſque ad Strophades inſulas ſunt inſecuti, vt eſt author Apollonius in Argonauticis.

zethu, nomen viri, 1.Eſd.10. lat. oliuetum.

zethua, nomen viri, Eſd.1. Idem.

zetta, Africæ vrbs, cuius Cæſar meminit, Glandorpius putat Zellam Strabonis eſſe.

zetunim, Thermopylarum vrbs, apud Laonicum.

zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & fratre Amphionis. Nam cum Lycus, Thebanorum rex Antiopen vxorem duxiſſet, illámque ab Epapho, aut (vt alii vocant) Epopeo Thebanorum rege conſtupratam cognouiſſet, ſine mora eam repudiauit, ſecundáſque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua eſſet, eam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, ſuſpicata eſt, virum ſuum clam cum Antiopa rem habere, eámque ob cauſam miniſtris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante partus tempore, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit: vbique partus dolore correpta, cùm idoneum pari ndi locum quæreret, in ipſo biuio gemellos edit, quos paſtores ibi ſtatim inuentos pro ſuis educarunt, & alterum quidem zetum appellarunt, ἀπὸ τῶ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ἀμφοδίῳ μητρὸς αὐτοῦ ἔτεκεν. Hi cùm poſtea adoleuiſſent cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarũt, donec eius miſertus Bacchus, in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem zetus Muſicę peritiſſimus: vnde vnà cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebanæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus, Amphionem & zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eáque lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſſim ipſis ad muri conſtructionem operam ſuam pręberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epiſt. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque Zeti diſſiluit.

zeugitana prouincia, eadem quæ *Africa Propria* dicitur. Æthicus *zeugin* nominat. Ex hac Africæ parte emigraſſe putat Niger illam gentem Europam oberrantem quam Itali *Cingani*, & *Zinguri* Germani Superiores *Ziegeiner*, Inferiores *Egyptenaren* & *Heylieden* appellant. Galli hos Ægyptios *Bauniens* vocant, Bellonio teſte. Pius II. ſcribit eos ex zogoria regione ad Caucaſum ſita, prodiiſſe. Theuetus dicit eos ibidem ab Arabibus & Mauris *Raſolberamy*, id eſt, latrones, vocari.

zeugma, Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. c. 29. Vulgò *Cleſeburg* Rithaymero.

zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander, ponte cæteris iuncto cum exercitu trãſiuit. Gentile, zeugmatites & zeugmateus Steph.

zeugmatius, inſignis & admirabilis eremita, qui, licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat, confortans oues, lupíſque id eſt, hæreticis & infidelibus reſiſtens, propter quam cauſam monarchicam eius cellulam concremauerunt: ſed Tatianus, magiſter militum fideliſſimus, aliam ei extruxit multóque eum fouit auxilio. Sozom. lib. 6. c. 6. hiſt. trip.

zeugminium, quod nunc Sirmium.

zeuſippus, xxv. Sicyoniorum rex, regnauit ann. xxxii. ann. mundi 1803.

zeuſis Lydiæ pręfectus, ann. mundi 3775.

zeuxis, Heracleotes, pictor ſua ętate maximus Hic teſte Plin. lib. 35. c. 9. opes tantas acquiſiuit, vt in oſtentatione earum Olympię aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere, Timantes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſuprà vidimus. Idem, eodem teſte cap. 10. lib. ſupradicti, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas cum aduolarent aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quàm puerum: nam ſi & hunc conſummaſſem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Ex Plinii lib. 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, ſed tantum vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Z I

zidkia, xxi. Iudęorum rex, regnauit annis xi. A Nabuchodonozore rex tributarius conſtituitur, ann. mundi 3336. Vide Sedecias.

zie nomen viri, 1. Par. 5. lat. ſudor, aut tremor.

ziela vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius zielas, triſſyllabum. Steph.

zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

zigæ Plinio Sarmatiæ Aſiaticæ populi circa Mæotidem paludem *Circaſſi* hodie vocantur à Tartaris & Turcis a ſe ipſis autem *Adiga*, vt refert Georg. Interianus Stephanus *Zygos* per x legit. vide Sarmatia.

zilia Tingitanæ mediterranea vrbs. Ptolemæo auctore *Alger* Caſtaldo eſt. vide *Xilia*, eadem enim eſt.

zina nomen viri, 1. Par. 23. lat. fornicatio, aut Syriacè nutrimentum vel arma.

R. boam. 1 Par. 12. Paral. 11. lat iſtud os, vel iſta bucca aut Syriacè, falſitas vel falſus.

zipha filius Ialeleel. 1. Par. 4. idem quod ziph ſignificat.

zipœtium, vrbs Bithyniæ à Zipœto rege. Stephan.

zitinia, vrbs Thraciæ. Steph.

ziza filius Ionathan filii Iuda filij Onam. 1. Par. 2. Eſt & nomen principis. 1. Par. 4. Lat. vniuerſalis, vel omnimodus, ſeu beſtia, vel fera aut reſplendens: vel Syriacè, recedens.

zizerus amnis portus Indiæ eſt. Plin. li. 6. c. 23. Pintianus putat ab eodem Plinio, eodem capite *Muzeris* appellari, itémque Ptolemęi *Muziris* eſſe: in Græcis pro eo *Modiris* legitur, quòd Moletius *Caul* nouo nomine interpretatur.

zizeum vrbs in confinibus Colchidis videtur, apud Agathiam 5.

Z M

Zmirna, Mœſiæ Primæ vrbs Lib. Notit.

Z O

Zoar, loci nomen, ſic Suidas.

zoara, vrbs Perſidis. Ciues Zoari vel Zoaratę, Eſt etiam ... vicus magnus, ſiue caſtellum Palæſtinæ ad mare Aſphaltite (Hebraicè paruā ſignificat) quò Loth confugit à Sodomis: Ciues, Zoareni vel Zoroatę. Steph.

zobide, populi prope Carmaniam. Steph.

zodocatha Palæſtinæ vrbs, in Lib. Notit.

zoe, imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit, anno ſalutis ...

zoe, vxor Nicoſtrati martyris, ſeptem annis muta fuit ex morbo, demum à Deo Opt. Maxi. curata.

zoes, locus in Cyrenis, à Batto conditus. Herodoti Melpomene.

zoelæ, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, in Aſturia. Plinio.

zogocara, Armeniæ Maioris vrbs, Ptolemæo.

zœtum, vrbs Arcadiæ à Zœto quodam. Step

zoneleth, rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1. lat. reptans vel trahens.

zoheth, filius Ieſi. 1. Par. 3. lat. ſeparatio aut iſte ſtupens vel pauidus, ſeu confractus: vel ex Hebræo & Syro, iſte deſcendens.

zoitium, Stephano & Pauſaniæ Arcadiæ vrbs.

zolca, Paphlagoniorum in Galatia oppidum, Ptolem.

zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quod Homerum poetarum omnium principem libris, aduerſus eum ſcriptis, auſus ſit reprehendere: vnde & ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo ſperans. Verum cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctos tot hominum millia paſceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt: alii parricidam eum neſcitum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt, alii eum in Græciam rediiſſet, de Scironiis ſaxis tradiſſe præcipitatum. Ab huius autem moribus tum quum eſt, vt homines liuidi, & ex alieni ingenii obtrectatione audem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid. li. 1. de Remedio amoris,

Ingenio magni liuor detrectat Homeri:
Quiſquis es, ex illo Zoile nomen habes.

zombis, vrbs Mediæ. Steph.

zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidem lati, cęlum, terrámque velut cingula quędam ambientes. Sunt autem numero quinque quibus media, quę inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duę verò extremę ſub Arctico & Antarctico, circulis ſitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipſæ habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam gelidam locum obtinerent, temperatæ ſunt & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Virgil. 1. Georg

Quinque tenent cœlum Zonæ: quarum vna corruſco
Semper ſole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextra læuáque trahuntur,
Cæruleæ glacie, concretæ, atque imbribus atris.
Has inter, mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ diuûm, & via ſecta per ambas,
Obliquus qua ſe ſignorum verteret ordo.

Ouid. 1. Metam.

Vtque duæ dextera cœlum, totidémque ſiniſtra,
Parte ſecant zonæ, quinta eſt ardentior illis.
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem.
Cura dei totidémque plagæ tellure premuntur,
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu:
Nix teget alta duas: totidem inter vtramque locauit
Temperiémque dedit miſta cum frigore flamma.

zonzommini, populi ſunt qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. Deut. 2. lat. ſcelus vel turpitudinem cogitantes, ſeu ſcelus ſceleratorum.

zoom, filius Roboam ex Abihail. 2. Par. 11. Lat. abominans, vel immundus.

zonus, fluminis oſtium, diſtans ab oſtio Iaxartis ſtadia ... cccc. Plin.

zopariſtus, Melitenæ in Armenia Minori vrbs, apud Ptole.

zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit Iuſtin li. 2.

zophyrus, Herodoto circa finem lib. 4. nobilis Perſa, qui quum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtrà oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios

quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe zopyrum mallle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

zopyrus, Phyſionomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores naturáque ex corpore vultu, oculis, fronte ſe poſſe pernoſcere. Qui cùm turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, & à multis idcircò derideretur, Non errat (Socrates reſpondit) zopyrus Huiuſmodi enim naturæ eſſem, niſi naturam Philoſophiá ſuperaſſem. Eſt & alter zopyrus qui, vt author eſt Plin. li.34.c. 2. ſculpſit Areopagitas, & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis, pondo duodecim æſtimatis.

zorambus, Ptol. Carmaniæ fluuius.

zorigo, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

zoroanda, lacus, quem efficit Tygris fluuius ab vno latere Tauri montis.

zoroaſtres, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author eſt Plin. li.3.c 1 artes magicas in Perſide inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella geſſit. Fuit ante bellum Troianum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti prædixitque Aſſyriis, vt ſuos cineres ſeruarent, regnum eorum non defecturum. Alii à Nino Aſſyriorum rege in prælio occiſum ſcribunt. Feruntur eius de natura lib iv. De lapidibus item pretioſis vnus. Præterea Aſtronomica, & alia. Author. Su.d. Pli quoque li.17. cap.16. vnum eodem die quo genitus eſt, riſiſſe teſtatur, cùm omnes homines riſum differant vſque ad diem ſexageſimum ſecundum. Eidémque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ. Septem liberales artes in quatuordecim ſcripſit columnis, ſeptem æneis, & ſeptem lateritiis, contra diluuium vtrunque. Ninus verò eius combuſſit libros: ab eiſdem quoque orta ſunt idola. Comeſt. in ca.11. Gen. zoroaſtrem autem ex interpretatione nominis, aſtrorum fuiſſe cultorem, aſſerit Ariſtoteles in libro, quem in ſcripſit Magicum. Laert. li.1. in Præfat Eumque ſex annorum millibus ante Platonis mortem vixiſſe, & vicies centum millia verſuum ab ipſo de Magia fuiſſe condita, prodidit Eudoxus. Pli. lib.30.ca.1.

zorobabel, Dux in Iuda, Agg. 1. filius Phadaia filii Iechoniæ, 1. Par. 3. 1. Eſdr. 2. lat. alienus à confuſione, aut aliena, vel extranea confuſio, ſiue extranea commiſtio, aut diſperſio confuſionis, vel commiſtionis, ſeu circulus confuſionis vel commiſtionis.

zorolus, Thraciæ fluuius, XIII.m.paſſ. à Druzipara, vt docet vita S. Alexandri martyris.

zoropaſſus, apud Ptolemæum Mauritaniæ regionis vrbs, in Armenia minori.

zonoyma, Syriæ Epiſcopatus, ſub ſede Boſtrenſi. Tyrius.

zoſimus, XXXIX. Romanorum epiſcopus, an.1. menſ.IX. dieb.IX. an. ſal.418.

zoſiterpum, Thraciæ oppidum. Procop.4 & Ædificiorum Iuſtiniani Imp.

zoſter Iſthmus Atticæ vbi Latonam aiunt zonam ſolutam, in ſtagno lauiſſe. Hic piſcatores Latonæ ſacrifi. ant, & Dianæ, & Apollini zoſterio. zoſteus notus ex illo loco. Colitur etiã Minerua zoſteria in Locris Epicnemidiis. Stepha. Apollinem alii in zoſtere loco iam dicto, alii in Delo, alii in Tegyra natum ſcribunt. Stephanus.

zoſter, Lycophroni eſt Italia promontorium: vbi Sibyllæ Cumanæ domicilium. In Campania putat eſſe Ortelius.

zoiale, fluuius, in quo Margus Margianæ amnis corriuatur, vt ſcribit Plin.

zotapa, Iſauriæ vrbs, Concilium Chalcedonenſ

zoticuſis, vir ſanctus & probatiſſimus, Comanæ epiſcopus inſignis, integer vitæ, celerique puru... qui cùm apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repentè ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui, qui in ipſa loquebatur, ita vt eum penitus cohiberet. Euſeb. lib.5. cap.18. hiſt. Eccleſ.

zoton, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs, apud Plinium.

zotopolis loci nomen circa Thraciam, Marcellino Comiti. *Zoropolis* legit Cuſpinianus *Zoropolis* legendum putat Ortelius.

Z T

Zteuzitanus epiſcopatus in Africa, apud Vict. Vticenſ.

Z V

Zuchabarus, Africæ Propriæ mons, apud Ptolemæum.

zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtim. Steph.

zugana, vrbs in Arabia Felici. Ptol.

zugar, vrbs in Africa propria apud Ptolemæum.

zulemon, Saracenorum Aſiam incolentium dux, qui ingentibus copiis Thraciam inuaſerunt: pars Conſtantinopolim obſedit, pars in Belgaros prædatum abierunt, cum quibus Belgari acie decernente, ceciderunt Saracenorum XXII. mil. Blond Diacon.

zumi, Germaniæ gens, à Maroboduo rege ſubacta. Strab

zungra, caſtellum in Cilicia Nicet.

zurobora, Daciæ oppidum, Ptolemęo. *Temeſuar* Nigro.

zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum Ducatum conceſſerat imperatori rebellis, quem cùm propriis viribus

bus ſuperare nequiret, implorato Hungarorum auxilio vicit, atque perdomuit. Luithp. libro 1. cap. 5.

Z Y

Zygactes, Thraciæ fluuius circa Philippos, in cuius traiectu dicunt Plutonem fregiſſe currus iugum, cùm Proſerpinam rapuiſſet: indéque ſortitum nomen, vt refert Appianus 4. Ciuil.

Zygantes, populi ſunt Pœnis vicini: vbi, vt author eſt Herodot. libr. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio infi iuntur, ac ſimiis veſcuntur: quarum affatim gignitur iis qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya ζύγαντις, populi ζυγάντιοι. Stephanus.

Zyges, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, populi iuxta Boſphorum Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezuntem. Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eò quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde & γαμήλιαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virgil. Æneid. 4.

-prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

Zygiana Bithyniæ regio Ptol.

Zygina, inſula in mari rubro. Gentile, Zygenites: Poſſeſſiuum Zygenicus. Steph.

Zygopolis, Colchidis regionis oppidum. Strab.

Zygris, vicus in Marmarica regione Africæ. Ptol.

Zymbræus, Apollo. Vide Tymbræus.

Zymna, Syriæ vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam. Anton.

Zypſerlandia. Vide Dacia.

Zyras, amnis Thraciæ, Dionyſiopolim alluens. Plin.

LAVS DEO.